

Giới thiệu Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần

Editor: Qìn Zồ

Thể loại: Cổ đại, cung đình hầu tước

Số chương: 152 + 3NT

Trong cuộc đời có rất nhiều điều mình không thể ngờ tới ví dụ như việc đang sống trong sung sướng nhờ một si tặc bỗng nhiên một ngày si tặc sa sút, mà nàng hoàn toàn không có quan hệ máu mủ,hai nhân vật chính thì nữ chính là biểu muội tâm cơ biểu muốn gả cho nhà giàu với một nam chính là biểu ca chế bai năng lòng dạ đen tối.

La Linh Dur: Cha mẹ muội đã mất cả rồi, gia tộc lại không có thế, chỉ có thể ăn nhờ ở đậu. Con người muội chỉ không được lương thiện thôi, chẳng lẽ muốn gả cho một phu quân thương mình yêu mình là sai sao?

Lục Quân: Không sai. Nhưng muốn gả cho người khác ngoài ta thì đúng là sai thật.

Dù lòng chàng như sắt, cũng nào địch lại vẻ đẹp của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Quyển 1: Kinh Hồng

Nước xanh bi bõm, mái chèo khua nhẹ giữa những vụn băng, róc rách rạch qua mặt nước. Trong làn sương trắng mịn mù, chợt thấy một chiếc thuyền dần xuất hiện. Đi qua núi đồi băng qua dãy cao, con thuyền nhẹ trôi dọc theo bờ nước, đi qua hồ Huyền Vũ, đến nhánh sông vào Bắc Kiến Nghiệp, tới khi trời sáng thì rẽ vào đường thủy xung quanh thành Kiến Nghiệp —— ngày xuân đã đến, băng tuyết hòa tan, tiết trời dần ấm, nhị nữ La Thị sắp vào thành.

Lúc bấy giờ là năm Nguyên Sóc thứ mười bốn.

Thuyền của nàng tuy rộng nhưng ngắn, cơ động nhẹ nhàng, dễ bề chèo thuyền du ngoạn. Trong thuyền chỉ có một khoang cùng một ông một bà đang khua mái chèo. So với làn sóng tiêu pha phung phí đương thời, con thuyền này giản dị rất nhiều. Bồng bềnh trên mặt nước ở con sông chảy vào Kiến Nghiệp, giữa đường không có kẻ gian nào dám quấy rầy, bà cụ chèo thuyền thở phào một hơi. Lúc gạt mái, bà không khỏi nhón chân nhìn về xa, xuyên qua song cửa trên khoang thuyền, nhìn nữ tử tựa thân tiên ở bên trong.

Nàng mặc y phục xanh lơ điểm tuyết bông hoa, khoác lụa mỏng làm áo choàng, dài lụa trắng bên hông rủ xuống, đuôi váy trải dài đến chân. Đầu vấn kiểu tóc Lăng Hư, đen mượt như mây; giữa trán dùng phấn vàng phấn bạc điểm dóa hoa năm cánh, lung linh tuyết trần; ở cổ tay đeo vòng phi thủy màu xanh, tựa trúc xanh trên nền tuyết trắng. Mỹ nhân ngồi quý trên sạp dài, trước mặt trải đầy sách vở và các hộp gỗ. Mặt hồng má phấn, mắt phương long lanh... Nàng dựa vào cửa sổ ngắm nhìn, dáng vẻ thanh sầu trong mắt như bóng lan phương vĩ bung nở dưới vầng trăng. Trong điểm lệ lại có vẻ thanh nhã.

Bà lão lấy làm kinh hãi: thật là một mỹ nhân khiến bao người rung động.

Tuy không phải ở La gia Nhữ Dương, nhưng dựa vào tướng mạo khí độ của đại nương tử La gia thì một khi vào thành Kiến Nghiệp, ắt sẽ khiến các lang quân tranh nhau tò tính. Như thế, dù La Thị nữ dẫn theo một cô bé ăn nhờ ở đậu, chắc hẳn cuộc sống cũng không quá tệ. So với đám người bản cùng gió đi mưa đến như bọn họ, tuy La Thị nữ đã mất phụ mẫu nhưng vẫn may mắn biết bao.

Khi bà lão còn đang thăm khen ngợi giai nhân tuyệt thế này, thì La Thị nữ, tức La Linh Dur, đang chậm rãi sửa soạn đồ đạc với thị nữ Linh Tề. Có một tiểu nương tử chín tuổi đang nằm ở trong góc trên sạp, La Văn Họa chải tóc hai mái, cầm trong tay một cuốn sách. Ánh mắt của bé gái chín tuổi đảo tròn, xuyên qua khe sách nhìn xem tỷ tỷ mình đang bận gì ——

Bàn tay trắng muốt, móng tay son màu đỏ rực nhẹ nhàng gạt bàn tính, La Linh Dur thì thầm: “Lão Quân Hầu đang ở Giao Châu, nghe nói Giao Châu là vùng đất vô cùng đáng sợ, ta đã cầu xin bùa bình an, đến Kiến Nghiệp sẽ cho người đưa tặng Lão Quân Hầu; Hai thớt tơ tằm đỏ này do tự tay ta làm, nhẹ như sương lại rất chắc chắn, tặng cho lão phu nhân; mười hộp bánh họa hồng này tặng cho mấy bà mẫu, lúc ở Nhữ Dương đại bà mẫu thích nhất món bánh này; băng chữ mẫu này được người nhà Đại Minh đặc ý làm nên, tặng cho Diển ca ca; còn hai vĩ biểu ca chưa từng gặp mặt, không biết biểu ca thích gì, tặng bút Hồ Châu mực Huy Châu chắc sẽ không sai sót gì; còn cả túi thơm, sách vở, tranh cũ, lồng đèn...”

Thị nữ Linh Tề vội vã sửa sang lại những món đồ trên bàn theo như nương tử dặn dò, động tác của nàng ta rất nhanh, còn La Linh Dur lại nói chậm. Chủ tớ sống chung nhiều năm, thị nữ Linh Tề đưa mắt nhìn nương tử xinh đẹp có thể sánh bằng trăng sáng nhà mình, nghe âm thanh uyển chuyển như chim hoàng anh nói...

Đương lúc chủ tớ nói chuyện, La Văn Họa nằm sấp trên sạp gối sách xuống sạp gỗ, kêu to: “Tỷ tỷ, muội đói quá ——”

La Linh Dur: “Đói bụng hả? Đọc thêm sách đi, qua cơn đói là sẽ ổn thôi.”

La Văn Họa phồng má, bất mãn thổi bay tóc mái trước trán. Cô bé vẫn còn là một đứa trẻ, mà thanh mục tú, đẹp như tượng khắc mịn như ngọc mài, nhưng lại không có được nét sắc sảo như tỷ tỷ. Tỷ tỷ đã đưa tất cả đồ tốt cho nhà họ hàng, cô bé đói muốn chết mà cũng không có gì để ăn... Tiểu nương tử chống má, tha hồ tưởng tượng cuộc sống ngày sau khi đến Kiến Nghiệp: “Muốn nhanh nhanh đến Lục gia quá đi! Đến lúc đó có canh rau nhút nè, heo sữa nê, cá ướp nê...”

La Linh Dur dựa vào cửa sổ như mỹ nữ trong tranh, thấp giọng nhỏ nhẹ báo: “Không được đầu Họa Nhi. Lục gia là đại thế gia Giang Nam, danh vọng rất cao. Dù gì chúng ta cũng xuất thân từ sĩ tộc, tuy có sa sút nhưng không thể bôi xấu cái tên La gia, để người ta chế cười được. Đến Lục gia, lúc lão phu nhân mời muội dùng bữa thì phải để đặt, chứ đừng nhào đến như thế tám đời chưa được ăn; các biểu bá mẫu hỏi muội có đói không có mệt không, muội phải đáp là không đói không mệt. Nếu muội mà hâu ăn tham lam vô độ, thì đời này tỷ sẽ đánh muội.”

La Văn Họa: “Nhưng muội đói lắm ——!”

La Linh dur phớt lờ La Văn Họa, cúi đầu gạt bàn tính. Trong tiếng hạt châu va nhau thanh thúy, thị nữ Linh Tề đồng cảm nhìn con thuyền này, tiểu nương tử đã đói tới mức gò má hõm cả vào rồi. La Linh Dur không chỉ lúc nào cũng nắm giữ tư thái thục nữ, mà còn không quên giám sát tiểu nương tử. Tiểu nương tử thật đáng thương, đã hai ngày chỉ được uống canh rau, chưa thấy một hạt cơm nào.

Thật ra La Linh Dur không phải thích ngược đãi muội muội mình, thực chất là —— khụ, các nàng quá nghèo.

Trong thời gian Linh Tề thất thần, La Linh Dur đã đọc đến mục chi tiêu tiền bạc. Nàng nghe La Linh Dur nói “... Còn hai ngày nữa sẽ đến Kiến Nghiệp, tặng xong những món đồ này, chúng ta còn dư lại hơn hai trăm nghìn bạc. Xuống thuyền còn phải trả tiền thuê, trước khi đến Lục gia còn tặng lão phu nhân trăm lượng, coi như tiền chúng ta ở nhờ; một trăm lượng còn dư thì tặng cho thị nữ bà tử, tham gia các buổi yến tiệc... Bình thường tiêu xài tiết kiệm thì chắc có thể sẽ chống đỡ được nửa năm. Nửa năm sau, nếu ta có thể gả cho một phu quân thì chúng ta sẽ hết nghèo khổ.”

Lời này thật khiến người ta nghe mà rơi lệ, nghe mà lòng đau xót.

La Linh Dur chống cằm, buồn bã nhìn núi xanh trùng điệp trên mặt nước ngoài cửa sổ, có phần lo âu cho số mệnh của mình sau khi đến Kiến Nghiệp...

Bên tai La Văn Họa vẫn còn la hét: “Tỷ, muội đói rồiiiiiiiii ——”

“Đói lắm rồi ——! Trong sách làm gì có nham như ngọc, trong sách cũng làm gì có nhà lầu vàng —— Đói quá đi!”

Tiếng sau còn kéo dài hơn tiếng trước, ồn ào tới nỗi La Linh Dur không thể giả làm mỹ nhân ưu sầu tiếp được nữa.

La Linh Dur đành phải nói: “... Vậy bảo chủ thuyền dừng lại trước, chúng ta cầu cả thứ xem.”

Lúc này La Văn Họa mới hoan hô, ném sách đi lăn dậy khỏi sạp, thúc giục thị nữ Linh Tề của tỷ tỷ tìm vợ cho mình. La Văn Họa lạch bạch chạy ra khỏi khoang thuyền, nằm nhoài ở đầu thuyền nuốt nước bọt, trợn to hai mắt chờ cá. Hai vợ chồng chèo thuyền sợ hai nữ tử xinh đẹp này rơi xuống, bọn họ khuyến lời một lúc lâu, nhưng La Linh Dur vẫn cầm cần câu cùng thị nữ xách giỏ cá đi ra khoang thuyền.

Mỹ nhân mặc váy dài thanh tao, bóng nhạn đứng đầu thuyền thật sự làm kinh động lòng người. Mỹ nhân bé nhỏ lại cầm cần câu cồng kềnh, cần câu nú xuống sát đất. Bà lão run bắn lên, vội vàng đi tới ngăn cản: “Không

được không được! Nương tử mau ngồi xuống nghỉ ngơi đi, chuyện to tát như câu cá cứ giao cho chúng ta làm——Ồi!”

La Linh Dư từ tốn mỉm cười, dịu dàng nói “Không sao đâu” rồi dồn lực vào cổ tay. Nàng hất cần câu ra ngoài, dây câu bay ra xa như nhảy trên mặt nước, vạch nên một đường cong sáng óng giữa không trung, “tôm” một tiếng rơi xuống nước. Tiểu nương tử La Vân Họa vỗ tay hoan hô tỷ tỷ, không hề lo lắng vị tỷ tỷ quá yếu đuối này có câu được cá không. Thị nữ Linh Tề đặt giỏ cá xuống cạnh chân La Linh Dư, cũng một vẻ tuy bận vẫn thong dong; La Linh Dư đột nhiên làm động tác buông cần câu ra, dọa cho ông bà lão chèo thuyền giật nảy mình.

Mỹ nhân thoát trông yếu đuối, song thực tế chẳng hề yếu chút nào——

Trong tình huống không có mỗi câu, nửa canh giờ, nàng câu được một con cá nhỏ.

La Vân Họa thất vọng nói: “Tỷ tỷ câu thêm nhiều nhiều vào. Nhỏ như thế sao chúng ta ăn đủ được!”

Nửa canh giờ nữa, lại câu được một con cá. Hai ông bà trên thuyền vô cùng bội phục nương tử đứng ở mũi thuyền, ông áo bông bành, tay cầm cần câu, mặt mũi bình tĩnh. La Vân Họa và Linh Tề cũng kích động vì La Linh Dư. Nhưng có lẽ may mắn đã dùng hết, cô tay La Linh Dư mới nhừ mà vẫn không câu thêm được con cá nào. Gió thổi tóc xanh lướt qua gò má, La Linh Dư thất vọng thu cần.

“Được rồi, cứ thế này đi đã... À!”

Con thuyền bỗng nhiên lắc một cái, sau một tiếng “rầm”, tất cả đồng loạt lùi về phía sau. Nhưng La Linh Dư đang cầm cần câu nên cô tay nặng trĩu, cả người bị kéo lao đảo về phía trước, chực như rơi xuống mặt nước. Mọi người nhanh chóng hô lên “Nương tử cẩn thận”, La Linh dư bị kéo ngã té trật chân, bổ nhào xuống tắm ván. Dây câu nhanh chóng chìm xuống, La Linh Dư nắm thuyền bằng một tay không dám thả.

Nàng du toàn thân lên ván thuyền, chân mềm nhũn vô lực, còn bị dây câu mắc vào vạt váy kéo ra khỏi thuyền. La Linh Dư thét lớn: “Mau mau cứu ta——”

Con thuyền chòng chành dần ổn định, mọi người ba chân bốn cẳng vội vàng tới ôm đỡ La Linh Dư. La Vân Họa sợ tới nỗi hai mắt rung rung, nếu mất tỷ tỷ thì cô bé chỉ còn lại một mình; Linh Tề tái mét mặt mày, ôm chặt eo La Linh Dư kéo về sau. Muội muội và thị nữ đều căng thẳng như thế, chỉ có thể trông cậy vào ông bà lão có kinh nghiệm. Bà lão “ồ” một tiếng, ông lão đưa tay xuống nước mò, lăm bắm: “Hình như có người đụng vào thuyền.”

Bầu trời u ám, y phục của mọi người đều ướt nhẹp. Phái nữ cùng học lực kéo La Linh Dư lên, quanh thân La Linh Dư bị siết chặt, nàng dẫu môi không nói nên lời.

Ông lão hô lên, tất cả đều nhìn sang người bị mắc vào lưới câu. Mặt La Linh Dư trắng bệch, xuyên qua mấy người vây quanh, nàng mơ hồ thấy một người thoai thóp được vớt lên từ mặt nước. Vạt áo rộng lớn ướt sũng, áo choàng vải dính trứng cá, xơ bông, lục bình, tóc đen rối xù nhò nước “tong tong”, từ từ leo lên mũi thuyền.

Hình như là một nam nhân.

Ăn mặc tả tơi, là người nghèo túng. Cứu một nam nhân vừa nghèo lại rơi xuống nước, hậu quả thật sự khó lường..

La Linh Dư nghiêng người gỡ lưới câu và dây câu ra. Mọi người tưởng nàng đang cứu người, ai ngờ lại thấy nàng nắm lấy cánh tay của người kia rồi đẩy mạnh một phát, muốn hất người này xuống khỏi mạn thuyền. Động tác của nàng rất kiên định, lực không hề nhẹ, La Vân Họa sợ hãi kêu lên thảm thiết: “Tỷ tỷ, đừng mà——”

Lúc này mọi người vẫn chưa biết, nam nhân này là tam lang của Lục gia Kiến Nghiệp, là biểu ca Lục Quân của hai nàng La Thị. Nhiều năm về sau khi Lục tam lang đã quyền cao chức trọng, nhớ lại lần đầu gặp phu nhân nhà mình, chàng liền tục cười lạnh——

Phu nhân lòng dạ ác độc. Đừng là kẻ chết cốt ghi tâm!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2

Lục tam lang là lang quân thế gia tiếng tăm lừng lẫy ở Kiến Nghiệp. Từ dung mạo đến cử chỉ đều xuất chúng lỗi lạc, có biết bao nữ tử theo đuổi, được xưng là “có tư thái của ngọc nhân”. Vậy mà đột nhiên có ngày gặp nạn, hồ xuống đồng bằng... lại để cho một nữ tử, chề mình..

“Hồi chết đi được!” La Linh Dư nói như đinh đóng cột, khẳng khái muốn ném người vừa được cứu lên kia xuống thuyền lại lần nữa.

Mình mấy Lục Quân đau nhức, thần trí mờ hồ, chỉ loáng thoáng nghe có người tranh cãi vì chẳng. Chẳng khó nhọc mở mắt muốn nhìn xem là chuyện gì, mà vừa nhìn đã thấy tiền khí mệnh mỏng, mỹ nhân kinh hồng. Người ngoài chỉ thấy một nam nhân bị ngâm nước đến hơi thở, y phục lam lũ, mặt mày tái mét, tóc dài như tảo, miễn cưỡng hé mở mắt ra... không khác gì thủy quái dọa người. La Linh Dư dùng tay che miệng mũi, lùi về sau ba bốn bước. Vẻ mặt nàng vô cùng chán ghét, e sợ bị cắn mất.

Kéo người lên, trên thuyền đọng lại một hàng nước giọt quanh co, róc rách như dòng suối nhỏ. La Linh Dư xách váy né xa chín mươi dặm, nhưng những người khác trên thuyền lại vô cùng tốt bụng, quan tâm xúm quanh nam nhân vừa được cứu lên này. La Vân Họa ngồi xồm dưới sàn ôm lang quân, thấy trên y phục ở chỗ eo chàng rướm máu một mảng to, lập tức vươn tay thăm dò hơi thở yếu ớt... La Vân Họa cầu khẩn nói: “Tỷ tỷ, người này đáng thương quá, chúng ta cứu y đi!”

La Linh Dư: “Không được!”

La Vân Họa ngửa mặt lên, trong đôi mắt sóng sánh hơi nước vô cùng đáng thương, hết âm lên: “Kia tỷ!”

Thị nữ Linh Tề và hai thuyền phu cũng bênh vực: “Vị lang quân này bị thương rất nặng, không biết đã rơi xuống nước bao lâu rồi. Nếu chúng ta không cứu thì y sẽ chết mất.”

Mọi người nhất trí phản đối nàng, La Linh Dư dịu giọng nói: “Trong vòng hai ngày nữa là đến Kiến Nghiệp rồi. Ta thân nữ tử, trên thuyền lại đột nhiên xuất hiện một nam nhân. Ta cứu nam nhân này, rồi sau khi xuống thuyền gặp phải người của Lục gia thì biết giải thích thế nào?”

“Hơn nữa y phục của y rách nát như vậy, lại còn bị thương. Không những là người nghèo, mà trên người còn có án mạng. Người nguy hiểm như thế...”

La Vân Họa chín tuổi do dự: “... Thế, thế chúng ta âm thầm cứu người, âm thầm thả người đi, không cho ai biết... Tỷ tỷ, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp mà.”

La Linh Dư: “Mấy người chúng ta ở trên thuyền, cơm áo còn không đủ, lại cần phải tiết kiệm. Nếu cứu một nam nhân thì chúng ta ăn cái gì...”

La Vân Họa nuốt nước bọt, lưu luyến nhìn hai con cá rơi ra khỏi giỏ. Cô bé đấu tranh một hồi, đầu gối dù sao ngày trước cũng có thể ăn chút canh rau lấp bụng, cùng lắm thì tiếp tục nhịn đói thôi. Tiểu nương tử La Vân Họa nhăn nhó mặt mày, buồn rười rượi: “Vậy muội không ăn nữa, nhường phần của muội cho vị đại ca ca này có được không?”

La Vân Họa tung đòn sát thủ: “Tỷ tỷ, nếu như lúc đó cha mẹ có người cứu, nói không chừng họ vẫn còn sống!”

La Linh Dư ngăn người, hàng mi chớp chớp như lông vũ vỗ cánh, đôi đồng tử đen nhánh thần thò, thất thần nhìn gương mặt nhỏ nhắn của muội muội. Nàng đã lùi xa lang quân bị thương, không muốn nhìn người bản thù kia. Nhưng lời của muội muội làm lòng nàng buồn bã, cổ họng khô khốc, không thể phản bác.

Đốm sáng vàng lấp lánh mặt sông, vàng trắng sáng chiếu rọi bóng hồ, mặt trời đỏ hòn từ từ nhỏ lên.

Chỉ còn lại hai ngày nữa là sẽ đến Kiến Nghiệp, những người khác trên thuyền bận bịu chăm sóc lang quân vừa được cứu lên, còn La Linh Dư từ đầu chí cuối không hề đi đến nhìn lấy một lần. Nhưng chiếc sạp duy nhất trong khoang, La Linh Dư chủ động dọn vào trong góc, tiếp tục gầy bàn tính toán chỉ phí thường ngày ở Lục gia. Nàng gầy cộc cộc, dưới màn cửa sỏ xanh ngọc, gợn nước sóng sánh hắt bóng lên mặt nàng.

Lục tam lang hôn mê đứt quãng, mấy lần mơ màng tỉnh lại, dù là tiểu nương tử chín tuổi cùng thị nữ một mối luôn chăm sóc chàng, thì hình ảnh đầu tiên chàng thấy luôn là nữ lang xinh đẹp ngồi dưới cửa sổ kia.

Sau khi cứu lên, dù được băng bó vết thương thì chàng vẫn sốt hầm hập, môi khô nứt, sắc mặt thảm thương. Tiểu nương tử La Vân Họa vô cùng tốt bụng, bàn bạc với Linh Tề tỷ tỷ chăm sóc bệnh nhân. Biết tính tình của tỷ tỷ nhà mình nên cô bé không làm phiền nàng, La Vân Họa kiên nhẫn như chăm sóc thú cưng, chỉ hận không thể cời hết bộ y phục trắng của vị ca ca này ra, lau rửa sạch sẽ cho chàng.

Khổ nổi trên thuyền các nàng không có đồ nam nên cô bé đành từ bỏ ý định này.

Cực nhọc ngày đêm săn sóc bệnh nhân hai hôm, vào buổi tối trước ngày vào thành Kiến Nghiệp, bất kể là Linh Tề hay là La Vân Họa cũng không gương nổi nữa rồi. Bệnh nhân ngủ rất yên giấc, hai nương tử một lớn một nhỏ nằm dọc trên sạp, khoanh tay lim dim ngủ. La tiểu nương tử đã nhường hết đồ ăn cho bệnh nhân, bụng đói kêu rột rột, trong mơ cô bé đang ăn ngẫu nhiên, miệng đầy đồ ngon. Linh Tề cũng đói meo nằm lên sạp, mặt vàng vọt như đồ ăn.

Gió đêm thổi bóng xẹt qua, ngọn đèn trong khoang chao đảo nhay múa. Ông bà lão chèo thuyền bên ngoài cũng đã ngủ, bóng đêm dày đặc bao trùm lấy vùng nước, chỉ còn nghe thấy được tiếng chèo khoát mái. Vầng trăng nấp sau áng mây, lúc sáng lúc tối như bị gãi nát rơi xuống mặt hồ, rồi ánh trắng lại xuyên qua khung cửa, mờ mờ chiếu lên sạp nhỏ.

Mọi người đều đã chìm sâu vào giấc ngủ. La Linh Dư mặc váy dài, eo buộc lụa trắng, xách váy rón rén đi vòng qua muội muội và thị nữ đang ngủ trên sạp. Nàng đến gần sạp, cách người kia càng lúc càng gần thì nàng giờ tay áo lên, che lại hơn nửa gương mặt.

Nàng đẩy người ở trên sạp, trên giường không có ánh sáng nên La Linh Dư cũng không thèm nhìn sang, chỉ dùng ngón tay nhẹ nhàng chọc vào. Động tác của nàng rất nhẹ, không ngờ lại làm lang quân trên giường cứng đờ người, hai mắt lập tức mở ra, nhìn sang mỹ nhân ở đầu giường. Mỹ nhân giờ tay áo bật mũi, đánh mắt ra hiệu ý bảo chàng ra khỏi thuyền với nàng.

Lục tam lang phong thái xuất sắc, sắc mặt đã tốt hơn. Nhưng thứ nhất là đêm tối không có ánh sáng, thứ hai là ăn mặc rách rưới, thứ ba là trong mắt nương tử xinh đẹp lộ ra vẻ chán ghét, không hề nhìn chàng. Bình sinh Lục tam lang chưa bao giờ bị người ta ghét bỏ như thế.

Cho tới bây giờ Lục tam lang chỉ có nhận thư của nữ lang gửi, được các nàng tỏ ý tỏ lòng.

Lục tam lang đặt tay lên vết thương nặng ở sau lưng, im lặng nhủ mảy, dè dặt cảm giác đau đớn xuống. Nằm trên thuyền hai ngày, chàng đã khôi phục lại phần nào tinh thần. La Linh Dư thốt tha đi ở phía trước, ánh mắt chàng quét qua dáng vẻ của nữ tử này rồi cup mắt, đi xuống sạp. Bước chân nặng nề, nhưng Lục tam lang vẫn đi ra ngoài.

Sau khi nữ lang này gọi chàng ra ngoài thì đi đến mũi thuyền, chỉ vào làn sương trắng phủ trên mặt nước. Vẫn cách chàng ba bước, giọng của nữ lang vô cùng dễ nghe, tựa hoàng anh cất tiếng ca: “Xế trưa ngày mai, thuyền của chúng ta sẽ đến Kiến Nghiệp. Hôm nay đã vào con kênh thủy triều ở đường thủy Kiến Nghiệp rồi, cách chủ thành không còn xa. Bất cứ lúc nào cũng có thể đến nơi.”

Không rõ nữ tử này có ý gì, chàng chỉ nhìn dáng vẻ xinh đẹp của nàng. Mà nàng chỉ nhìn xuống mặt nước nói chuyện chứ không thèm nhìn chàng.. Lục tam lang “ừ” một tiếng không tỏ thái độ: sau đó thì sao? Có phải vì cứu chàng một mạng mà muốn chàng lấy thân báo đáp không?

Thời đại này nam nữ không cần dè chừng nhau, dân tình coi mở, nữ tử danh môn cũng rất dũng mãnh. Nhưng Lục tam lang... vô cùng, phá lệ, không hề thích kiểu đây.

Tuy nhiên Lục tam lang đã hiểu nhầm ý rồi. La Linh Dư dịu dàng nói: “Lang quân à, tỷ muội cô nhi chúng ta vào Kiến Nghiệp là muốn nương nhờ người thân, quả thật không tiện đưa chàng cùng xuống thuyền, nếu người thân của ta mà hỏi thì ta cũng không biết phải trả lời thế nào,” Huống hồ còn cứu một người nghèo có kẻ thù, cứu rồi nhiều rắc rối, cũng không giúp ích được gì cho tiền đồ của nàng, “Lang quân à, bây giờ chúng ta từ biệt đi. Chàng xuống thuyền ở đây đi.”

Lục tam lang: “...”

Đứng trong chỗ tối khuất bóng trắng, y phục và mặt chàng đều ẩn sâu trong đêm đen. La Linh Dư vẫn nhìn xuống hồ nước trong vắt, để tỏ lòng mình không muốn có thái độ lôi kéo chàng, từ đầu chí cuối nàng không hề di chuyển đầu. E sợ cho chàng biết mặt mũi, e sợ sau này cô lúc không khéo gặp lại nhau, mỹ nhân chẳng hề nhìn lấy chàng lần nào, lại còn nhanh chóng đuổi chàng đi... Thật sự là trải nghiệm chưa từng có.

Lục tam lang vẫn bình tĩnh, âm thanh mát lạnh chứa sương: “Ồ đây cách bến đồ còn mấy dặm, dám hỏi nương tử ta xuống thuyền thế nào?”

La Linh Dư: “Nhảy nước, hoặc bơi... Trước đó lang quân rơi vào nước nhưng không chết, ta nghĩ chắc khả năng bơi lội rất cừ. Nhảy xuống thuyền bơi về Kiến Nghiệp, chắc không đến nỗi chết đuối. lang quân à, ta cũng không có cách nào nữa. Xin lang quân cân nhắc cho danh dự của ta.”

... Không đến nỗi chết, nhưng coi như hai ngày đường thương của Lục tam lang đi tong.

Im lặng một lúc lâu, mỹ nhân vẫn không xoay người.

Bỗng giọng của Lục tam lang trở nên êm ái: “Nương tử thật sự có ý định vậy sao, không dối ỷ? Nếu nương tử có gì khó khăn, ta cũng có thể giúp đỡ. Ta đang ở Kiến Nghiệp, lời nói có trọng lượng. Nương tử... nghĩ kỹ lại đi.”

La Linh Dư không hề tin lời chàng. Nàng nhủ mảy, chỉ cảm thấy gã nghèo này muốn dựa dẫm vào mình. Trong lòng nàng căng thẳng, chưa bao giờ có lòng cảnh giác mạnh đến thế.

Nụ cười của Lục tam lang càng thêm sâu. Nếu là người quen của chàng thì sẽ biết lúc này chàng đã vô cùng khác thường. Nhưng dĩ nhiên La Linh Dư không biết được, chỉ thấy khẩu khí của người này nhẹ hẫng mập mờ, có vẻ là thích sắc đẹp của nàng, nói không chừng là một gã sở khanh... Dẫn kira lên người rồi, La Linh Dư nhích ra xa hơn. Trong tay áo nàng cầm một cây trâm vàng nhọn hoắt, chỉ cần người này bước đến, nhất định nàng sẽ không chút do dự đâm xuống! Nhưng ánh mắt Lục tam lang lại nhẹ nhàng lướt qua ống tay áo của nàng, dừng lại ở đó nửa buổi rồi cười nói: “Dám hỏi quý tính của nương tử là gì? Sau này quay về Kiến Nghiệp, nhất định ta sẽ báo đáp ân tình hôm nay.”

On cứu chàng, và cả on ép chàng nhảy xuống nước.

La Linh Dư nói thật nhanh: “Không cần! Ta làm việc tốt không cần báo đáp, sau này dù gặp lại nhau trên đường, chỉ cần lang quân coi như không biết ta là được rồi!”

Mãi mà đằng sau không có động tĩnh, sau lưng như có chiếc gai nhọn hoắt đâm vào. Sóng lưng La Linh Dư ngày càng cứng ngắc, thịt trên má cũng cứng theo. Nàng nín thở, người run lên nhè nhẹ... Bất chợt, sau lưng truyền đến tiếng “tôm” rất nhỏ. La Linh Dư chợt ngoái đầu lại, thấy có vài giọt nước bắn lên thuyền, nơi lang quân kia đứng đã không còn bóng dáng một ai.

Toàn thân mặt lã, La Linh Dư ngồi sụp xuống sàn, vuốt ngực thờ hồn hèn, luôn cảm thấy như sói như hổ, lang quân kia hết sức nguy hiểm. May mà nàng đã thoát khỏi người này rồi.

Từ đây trở đi không cần gặp lại nữa.

***

Buổi trưa ngày hôm sau, tới tờ của Lục gia đứng đón ở bến thuyền, đưa biểu tiêu thư đi thuyền vát và lên xe. Biểu tiêu thư nhỏ tuổi ưở oải dựa vào cánh tay của tỷ tỷ, được thị nữ Linh Tề bế lên xe. Linh Tề ngoái đầu lại, vô cùng áy náy giải thích đường thủy khó đi, thân thể tiểu nương tử khó chịu. Chúng người hầu cười xòa tỏ vẻ mình hiểu mà, rồi ngay sau đó lập tức nín thở, nhìn một bàn tay trắng muốt vươn ra, La Thị nữ xinh đẹp vô song bước ra khỏi khoang thuyền.

Bến thuyền Kiến Nghiệp Nam quốc, đường thủy thông bốn phương tám hướng, nhân sĩ tề dáo lui tới không dứt, bận bịu dờ hàng lên thuyền. Cuối con phố, một nhóm lang quân trẻ tuổi thúc ngựa đi tới, “Cha ——”

“Tề Tam, hôm nay ta đến trước đây!”

“Ha ha, đừng có nói trước. Ngủ công tử còn cười giời hơn người ——”

Chúng người hầu rồi rít rít né tránh, nhìn các lang quân giục ngựa phóng như bay trên đường chính, tuần mã con nào con nấy đều béo tốt, chuỗi ngọc phát ra tiếng tingle tang trong sương mù lượn lờ. Lang quân phong lưu coi mờ, rõ là có ý khoe khoang! Chừng mười con ngựa trùm khăn vênh vào tự đắc, các nhi lang trẻ tuổi ở Kiến Nghiệp dần nín dấy cương, nghiêng đầu nhìn nữ lang bước xuống thuyền kia.

La Linh Dư quan sát tòa cỏ thành Nam quốc này, mây trên trời lững lờ nhẹ trôi, làn váy nàng bông bành trong gió, vài sợi tóc xanh phát phơ trước mặt...

“Nữ lang nào vậy?”

“Phi tử thần tiên!”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3

Bóng ngà hoàng hôn, nắng chiều chiếu lên thùy tả lầu các. Trong sân viện phòng hai Lục gia, thị nữ và tôi tớ đang uể oải hoặc ngồi hoặc đứng chuyện trò rôm rả dưới mái hiên. Đột nhiên trông thấy lang quân từ ngoài cửa vòm đi vào, cả người ướt như chuột lột. Trên mặt họ trong sân trời nổi lá sen khô héo, màu vàng xanh như ánh nắng chiếu rọi phi thùy—— mọi người hồ lên: “Tam lang!”

“Tam lang đã về rồi!”

Lục tam lang mặc áo vải xù xì, nhưng trong mắt mọi người, chàng vẫn anh tuấn gọn gàng như ngọc trên núi tuyết. Chàng đỡ lấy bụi từ đũng trên tường, sắc màu rực rỡ rơi trên người chàng và phản chiếu tranh sáng tranh tối lên mặt lang quân. Gần như trong lúc đó, các thị nữ trong sân đều đỏ bừng mặt.

Chúng thị nữ rồi rít đi đến hầu hạ, hết bưng trà lại đưa nước. Các nàng ra ra vào vào, lấy y phục mới và thuốc trị thương, chuẩn bị bề tắm nước nóng hầu hạ lang quân nửa mặt. Viện phòng hai được rảnh rồi đã lâu nay lại lần nữa lu bu cả lên, hết nấu nước lại đi xào đồ, dần dà cả Lục gia đều biết tam lang đã về. Chỉ chốc lát, dường như toàn bộ Lục gia cũng trở nên náo nhiệt hẳn lên, người người rồi rít kéo đến viếng thăm.

Nửa canh giờ sau, đầu đội ngọc quan, tay áo phất phơ y phục sẫm màu, cuối cùng Lục Quân cũng đã khôi phục tinh thần. Chàng quay về phòng ngủ, xuyên qua bức bình phong ở gian ngoài ngồi xuống tràng kỷ, Lục tam lang nhấp một hớp trà nóng do thị nữ Cẩm Nguyệt bưng lên, lúc bấy giờ mới thở phào một hơi. Chàng giơ tay xoa mi tâm, hỏi: “Trong thời gian ta không có ở đây, Kiến Nghiệp có chuyện lớn gì không?”

Lần này Lục tam lang đi liền hai ba tháng. Trong hai ba tháng đó, thế thiếp nhà ai bắt hòa, khuê nữ nhà ai vùng vằng tìm kiếm tình lang, nhà ai so tài so tiền đến mức đánh nhau... rất rất nhiều, cũng xảy ra không ít chuyện. Cẩm Nguyệt ngẫm nghĩ rồi đáp: “Cũng không có chuyện lớn gì, toàn là chuyện không liên quan đến nhà chúng ta... À đúng rồi, hôm nay biểu tiểu thư sẽ đến, có được xem là chuyện lớn không ạ?”

Lục Quân nhắm nghiền hai mắt: “Ngày nào đó không có biểu tiểu thư đến Lục gia thì đó mới là chuyện lớn.”

Biểu tiểu thư... Toàn thể Lục gia thật sự có không ít biểu tiểu thư. Các nàng ngày ngày đều làm khách ở Lục gia, thối sáo đàn hát, bầu bạn với nữ quyến trong nhà để giải buồn. Sợ là tam lang nghe đến phiền não. Cẩm Nguyệt chợt bật cười, cúi đầu nhìn gương mặt tuấn tú lạnh lùng của Lục tam lang một lúc lâu, rồi nàng che miệng đáp: “Nhưng vị biểu tiểu thư này lại không như thế. Vị biểu tiểu thư này là họ hàng của đương ngài, nàng ấy đến từ Nam Dương, mặt cha mẹ nên muốn ở nhờ nhà chúng ta. Hơn nữa, nó tỷ nghe nói biểu tiểu thư này vô cùng xinh đẹp, là tuyệt sắc mỹ nhân đấy!”

Tuyệt sắc mỹ nhân cũng không chạm đến được chàng. Tam lang đang dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy thế thì khẽ nhướn mày, ánh nến chớp chồm giữa trán, đỏ một cái bóng kinh động lòng người. Sau khi bắt được trọng điểm, giọng chàng có vẻ buồn tuông, nội dung khó nghe: “Bấy giờ ngay cả một họ hàng nghèo xa lắc xa lơ xa tám trăm dặm cũng muốn đến nương nhờ Lục gia? Một đám nữ nhân càng ngày càng không coi ai ra gì.”

Sắp xếp lại lời của các nương tử Lục gia, tuy suy nghĩ trong bụng cũng như lang quân, nhưng thị nữ Cẩm Nguyệt không dám để lộ ra mặt, chỉ cười không đáp. Hai người chủ tôi không nói đến chuyện biểu muội thân thích nghèo nàn đến ăn tiền của Lục gia nữa, Cẩm Nguyệt bắt đầu kể cho Lục tam lang nghe những chuyện thú vị xảy ra ở Kiến Nghiệp. Cẩm Nguyệt nhỏ nhẹ nói liên tục, bất chợt thấy bóng người chợt lóe ở ngoài cửa sổ. Chức Nguyệt dựa vào bình phong, yếu ớt thưa: “Tam lang, nghe nói ngài đã về lại còn bị thương nhẹ, lão phu nhân bên cho người đưa canh sâm đến. Lão phu nhân hỏi ngài có bị thương nặng không, muốn thăm ngài thế nào rồi.”

Cẩm Nguyệt che miệng cười, lại nhìn sang lang quân nhà mình—— rõ ràng là lão phu nhân muốn tam lang đến để gặp mặt vị biểu tiểu thư mới đến kia.

***

Thật ra tin tức của Cẩm Nguyệt không đúng hoàn toàn.

Lục gia không những chỉ có một vị tiểu thư đến, mà là một đôi tỷ muội. Có điều nàng muội muội chỉ mới tám chín tuổi, có lẽ dĩ thuyên không thoải mái nên sau khi lên bờ vẫn hôn mê mơ màng náu lấy tỷ tỷ. Đến lúc vào đại trạch Lục gia thì cũng đã xế chiều, La Văn Họa được tỷ tỷ dẫn đến đập đầu với lão phu nhân, thị nữ Linh Tề đau lòng bên cho biểu nương tử lui xuống nghỉ ngơi. Lúc này chỉ còn lại đại nương tử La gia là La Linh Dư bầu bạn bên cạnh lão phu nhân.

Mà tướng mạo chim sa cá lặn của La Linh Dư khiến người ta rất dễ xem nhẹ tiểu nương tử, cho rằng trong nhà chỉ có một vị biểu tiểu thư đến mà thôi. Dù gì vị biểu tiểu thư này cũng đã đoạt hết phong thái của tất cả các nữ lang rồi..

Từ lúc xế chiều, La Linh Dư đã theo Lục lão phu nhân cùng các trưởng bối ngồi trong phòng, như một mỹ nhân bình hoa để người ta ngắm nghía, lại cẩn thận trả lời các câu hỏi của bậc bề trên. Bầu không khí trong phòng khá sượng sùng, suy cho cùng cũng không quen nhau, sau vài lời qua lại, nụ cười trên mặt các trưởng bối đã có phần cứng nhắc. Mà nhìn La Linh Dư xem, nữ tử này vẫn mỉm cười nhã nhặn, bàn tay mảnh dẻ đặt trên đầu gối rất quy củ. Nàng giữ nguyên tư thế thẳng lưng suốt hai canh giờ, ngay đến nếp nhăn trên vạt váy hay bộ điệu trên tóc mai cũng không hề lay động. Nữ quyến Lục gia đưa mắt nhìn nhau, cùng một ý không cần nói ra: Tuy gia thế của La Thị nữ đã sa sút, nhưng tướng mạo vẫn rất đàng hoàng, xem ra được dạy dỗ rất tốt.

Buổi tối các vị nữ quyến trở lại, La Linh Dư vội đứng lên, được một phụ nhân áo váy thướt tha từ bên ngoài đi đến đón. Dung nhan của phụ nhân này trên mức trung bình, nhưng trang điểm lại vô cùng tinh xảo. Bà ta dán hoa diên trên trán – là con số thịnh hành nhất ở Kiến Nghiệp hiện này, vừa bước vào phòng đã giơ tay nắm chặt tay La Linh Dư. Quan sát La Linh Dư một lượt từ trên xuống dưới, trong mắt bà sáng sáy ý lệ: “Dư Nhi, Dư Nhi số khổ, con ở Nam Dương có khỏe không? La gia có ức hiếp con không?”

Cháu gái đến làm khách mà đi chơi đến lúc thấp đèn mới về, vậy mà bây giờ mới khóc là khóc? Trương Minh Lan - chủ mẫu phòng lớn Lục gia ngồi dưới Lục lão phu nhân bĩu môi. Bà không hề nói xen một chữ, nhìn La Thị nữ cũng rất nhụt vai. Lục Anh mới nhỏ lệ thì hai mắt La Linh Dư đã đỏ lên ngăn nước mắt, nhào vào lòng Lục Anh: “Đại bá mẫu, Dư Nhi nhớ bá mẫu quá, đêm nào Dư Nhi cũng nằm mơ thấy đại bá mẫu và đại bá phụ...”

Nữ nhân được Lục tam lang gọi là cô mẫu đây mới là người thân duy nhất ở Lục gia mà La Linh Dư biết—— đại bá mẫu của La Linh Dư, Lục Anh. Sau khi La gia lụn bại, Lục Anh dẫn theo con quay về nhà mẹ, coi như cũng đã bốn năm trôi qua, đây là lần đầu tiên La Linh Dư gặp lại đại bá mẫu sau biệt ly.

Lục Anh và La Linh Dư chào hỏi vốn chỉ ba phần thực bảy phần giả. Nhưng một tiếng “đại bá phụ” nghẹn ngào nức nở của La Linh Dư đã làm Lục Anh khẽ ngăn người, trông mắt co lại, hồi ức như quay về Nhĩ Dương nhiều năm trước. Tuy có gầy gò bất hòa, nhưng chỉ ít người vẫn sống.. Nay thời gian thấm thoát trôi đi, Lục Anh bất chợt hoảng hốt. Lần này, Lục Anh siết chặt bàn tay của cô cháu gái đến nương nhờ, trong mắt ngăn nước, từ ba phần thực bảy phần giả đã nhảy lên năm phần thực năm phần giả.

Chúng nữ quyến Lục gia lại lần nữa đưa mắt nhìn nhau: La Thị nữ này đúng là có tâm cơ.

Đại bá mẫu và cháu gái khác cả buổi, đại phu nhân Lục gia Trương Minh Lan bước lên khuyên giải, lại có Lục lão phu nhân mở miệng, Lục Anh mới kéo La Linh Dư khoe mắt đỏ ửng thôi khóc. Đến lúc này, Lục Anh xoay người, giới thiệu La Linh Dư với các nữ lang trẻ tuổi to mồm đang quan sát sau lưng: “Đến đây Dư Nhi, bọn họ đều là biểu tỷ biểu muội của con đấy.”

La Linh Dư vừa ngồi xuống lại hoang mang đứng lên, chào các tỷ tỷ muội muội một lượt rồi thần thiết kéo tay nhaut: “Ta có nghe đại bá mẫu nhắc đến các biểu tỷ biểu muội rồi, ta có làm ít túi thơm hầu hạ bao đấy, cũng không đáng mấy tiền, chỉ là muốn tặng cho các biểu tỷ biểu muội thôi.”

Lục Anh cười cười quay đầu nhìn mẫu thân mình, Lục lão phu nhân kiêu ngạo nói: “Cháu gái Dư Nhi ta đây là người hiền thực lễ độ nhất. Con bé cũng không biết trong nhà có các tỷ muội mà vẫn chuẩn bị nhiều quà như thế.”

Các nữ quyến Lục gia gật đầu cười: “Có lòng, có lòng.”

La Linh Dư lập tức cho người ôm một cái tráp vuông nhỏ đi vào, tặng từng món quà một. Ngoài mặt vẫn cười nhưng trong lòng lại thầm kêu khổ, bụng nghĩ vị đại bá mẫu không đáng tin cậy kia thật sự bấy chết nàng rồi. Lục Anh không hề viết thư cho nàng, rõ ràng nàng nghe nói Lục gia chỉ có mỗi nhà lang cơ mà. Nhưng giờ nhìn đi, sao lại nhiều biểu tỷ biểu muội thế này? Bọn họ là ai vậy?

Đến một người cũng không quen.

Lúc này mọi người mới giới thiệu từng người một:

“Hai người đây là cháu gái ngoại nhà mẹ đẻ của đại biểu bá mẫu con, họ Vương...”

“Đây là cháu gái họ bên nhà mẹ lão phu nhân...”

“Đây là con gái nhà cậu của tỷ muội kết nghĩa của ta...”

La Linh Dư xoắn não, vận khăn tay, bất chợt ý thức được trong số biểu tỷ biểu muội này, hình như mình và muội muội mới đến cũng không đột ngột lắm. Nếu kể ra thì quan hệ giữa nàng và Lục gia còn gần hơn các nữ lang họ hàng xa ba ngàn dặm này nhiều—— chỉ ít nàng còn trực tiếp gọi nhị nương thế hệ trước Lục gia một tiếng “đại bá mẫu”.

Ngày đó nàng không thể sống tiếp ở Nam Dương được, lúc viết thư nhờ đại bá mẫu giúp đỡ còn lo lắng thấp thỏm, bây giờ nhìn lại... Lục gia nhiệt tình thu nhận các biểu cô nương xinh xắn, không phải chi đối xử phân biệt với mình nàng.

La Linh Dư yên tâm. Qua một lúc sau, các lang quân của Lục gia đi đến, La Linh Dư lần nữa đứng dậy.

“Đây là nhị biểu ca của con, Lục Hiền.”

“Đây là tứ biểu đệ của con, Lục Sương.”

“Đây là đại biểu ca, tam biểu ca bên ông hai họ của con...”

Thế hệ này của Lục gia chỉ toàn nam, không có lấy một mụn con gái. Trong hàng này, nhị lang Lục gia Lục Hiền là đoàn trang chín chắn nhất, dẫn các đệ đệ đến làm lễ với biểu muội mới tới. Ca ca đệ đệ chào hỏi một hồi, tỷ tỷ muội muội đứng đây nhà, La Linh Dư bị vây ở chính giữa, bất kể tầm mắt của nam hay nữ đều đặt trên người nàng.

Các lang quân Lục gia ri tai tai thăm, ánh mắt ngẩn ngơ nhìn biểu muội xinh đẹp tuyệt sắc trước mặt; các biểu tỷ biểu muội thấy tướng mạo đáng vẻ xuất chúng của La Linh Dư thì vẻ mặt biến đổi mấy lần.

La Linh Dư lại phát quạ tăng, lúc nói chuyện thấp giọng nhỏ nhẹ. Mỗi khi thấy một người thì lại nhìn đối phương một cái; gặp một nữ tử là lưng nàng lại càng thẳng hơn. Nhìn oanh yến xung quanh, các biểu cô nương ở Lục gia vô cùng đông đảo, nhưng trong đám hoa rực rỡ đó thì người nổi bật nhất chính là La Linh Dư nàng. Các nương tử bình thường càng làm nổi bật sự xuất chúng của nàng. Đối mặt với các biểu tỷ biểu muội, La Linh Dư càng cười thân thiết chân thành hơn: Mọi người làm nên vất vả rồi... ta mới là người bất mắt nhất trong số các biểu tỷ muội nhé.

Các biểu cô nương tím tím lại xi xò bàn tai: Nàng muội muội (vị tỷ tỷ) mới đến đây nhìn quá nổi bật, quá già, không ưa nổi.

Lúc phát quạ thì có thị nữ ở ngoài cửa vào báo, lại một người nổi gót đi vào. Lang quân mặc y phục thường ngày màu xám bạc, khoan thai bước vào. Trong chớp mắt chàng đi qua ngưỡng cửa, tắt cả ánh mắt của mọi người trong phòng đều dứt ra khỏi người La Linh Dư, nhìn về phía vị lang quân này.

Trắng như tuyết trên núi, sáng tựa trăng giữa mây*.

(“Hai câu thơ đầu trong bài “Bạch Đầu Ngâm” của Trác Văn Quân, bản dịch của Diệp Luyến Hoa.)

Quanh người như có một vầng hào quang mông bao lấy, chàng là ngọc nhân trời sinh, mọi linh khí của Lục gia đều tập trung trên người chàng. Dù lúc trước Lục Hiền có xuất sắc nổi trội tới mấy, thì sau khi lang quân này đến cũng đều bị át đi. Lang quân bước vào phòng, cúi đầu nhìn sang người nổi bật giữa đám đông náo nhiệt.

Người này mi thanh mục tụ, khí chất nổi bật, ngay trong khoảnh khắc đối mắt hoa đào đỏ nhàn sang, lại mang theo cái lạnh khói sông không nói nên lời, là sự bạc tình lại hào phóng khó tả ——

Mà trong khoảnh khắc bốn mắt chạm phải, trong nháy mắt như cách muôn đời, ý thức mất sạch, chỉ biết kinh hãi nhìn nhau. Qua một lúc rất rất lâu khi mọi người nghi ngờ nhìn qua nhìn lại, La Linh Dư mới đột ngột nóng mặt, tiến lên cúi người hành lễ: “Dám hỏi vị huynh trưởng này... là vị biểu ca nào?”

Lục tam lang vén áo bảo bước vào, nhìn chăm chăm mái tóc của biểu muội đến ở nhờ một lúc lâu, ánh mắt sâu hoắm, đôi môi lạnh thốt ra hai chữ: “Đoán xem”

La Linh Dư hoảng hốt: “...”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4

“Tam đệ, sao đệ có thể nói như vậy với biểu muội?” Một giọng nam vang lên giữa bầu không khí sùng sùng, mắng lang quân mới đến vô lễ.

Trong đại sảnh chật ních người dưới ánh đèn sáng trưng, khó lòng thấy rõ mặt người. La Linh Dư nhìn sang, thấy người lên tiếng bẽn lẽn chính là nhị lang Lục gia Lục Hiền.

Sau khi nữ lang duy nhất trong thế hệ này là đại nương Lục Thanh Dục thành thân, thì người lớn nhất ở Lục gia chính là Lục nhị lang mười chín tuổi. Lục Hiền là thanh niên nho nhã trầm tĩnh, vừa rồi các huynh muội ồn ào nói chuyện với nhau, cũng như người ngoài hẳn cảm thấy tướng mạo của La Linh Dư rất đẹp, nhưng hẳn cũng là người hoàn hồn nhanh nhất. Các lang quân đứng sau lưng Lục Hiền không nói gì, La Linh Dư đưa mắt nhìn sang, thấy bên tai hẳn ứng đó, nghĩ ắt hẳn vị biểu ca này xấu hổ rồi, không giống vị biểu ca đến cuối cùng.

Lục Hiền né tránh ánh mắt của La Linh Dư, tốt bụng giới thiệu: “Đây là tam lang, tên mới chữ Quân. Lang quân ở Lục gia rất nhiều nên bối phận hơi loạn, muội cứ gọi một tiếng “Quân biểu ca”^{*} là được rồi.”

(“Chữ Quân/君 trong tên của Lục Quân nghĩa là ánh mặt trời, không phải chữ quân/君 trong từ “lang quân”.)

La Linh Dư uốn gối, dịu dàng gọi một tiếng: “Quân biểu ca.”

Nhưng không ai đáp lại.

La Linh Dư ngẩng đầu lên, lập tức va phải con người sâu thẳm của lang quân. Lục tam lang Lục Quân, tướng mạo và khí chất của chàng có gì đó không hợp nhau. Khí chất của chàng thanh cao không vương bụi trần, như băng sương che lấp vầng trăng, nhưng dung mạo của chàng lại vô cùng xuất chúng, xuất chúng tới mức cọt nhà phong lưu. Hai hình ảnh hoàn toàn đối lập này lại hội tụ trên cùng một người, quả thực khiến người ta không nhìn rõ.

Lục tam lang vẫn nhìn thẳng vào nàng, nói tiếp một câu: “Không nhớ ta à?”

Đầu óc trống rỗng, La Linh Dư kinh hãi, thần hồn lại run lên: “Không, không, chưa từng... gặp bao giờ!”

Nghe thấy trong nhà có tiếng hít hơi, chúng biểu muội đang ngấm nhìn Lục Quân đồng loạt nhìn sang La Linh Dư. Mặt La Linh Dư vẫn đỏ nhưng lại có vẻ nhột nhạt, nàng đứng bất động để mặc các ánh mắt sau lưng quét nhìn. Nàng ta vừa tới mà đã để Lục tam gia nhìn với con mắt khác, các biểu muội tức giận vô cùng, thật sự rất muốn ngấu nghiến La Thị nữ này.

Đúng lúc này, Lục lão phu nhân đứng ngoài xem này giờ bỗng lên tiếng cười, giải cứu La Linh Dư đang trong cảnh dầu sôi lửa bỏng: “Tam lang vừa về đến nhà, làm gì có chuyện đã gặp biểu muội này của con bao giờ? Có lẽ người đẹp mất trong thiên hạ đều như nhau... Mau lại đây với tổ mẫu nào, nghe nha đầu Cẩm Nguyệt nói lần này con bị thương, thẳng nhóc con đứng là bắt cần...”

***

Ngay trong đêm khuya hôm đó, lão phu nhân Lục gia tặng cho nàng một thị nữ mới tên Linh Ngọc, đến ở “Tuyệt Vu viện” trong Lục gia, đường không dễ đi. Đi thăm muội muội đã ngủ say, dặn dò thị nữ Linh Tê mấy công việc cần chú ý trong đêm rồi mới về phòng ngủ của mình, lúc này La Linh Dư đã mở hoi đầm đìa, tóc dài thấm ướt.

Mỹ nhân tuy trông nhếch nhác thì vẫn cứ là mỹ nhân, khỏe mắt đỏ ửng còn son môi đã phai, váy dài quết đất, bóng lưng xinh đẹp ngất ngây. Chỉ là La Linh Dư cứ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt có vẻ không tốt lắm. Thị nữ Linh Ngọc do lão phu nhân đưa đến không dám nhìn lâu, ra ngoài múc nước rồi bưng chậu vào để La nương từ rửa mặt.

Nhưng lúc Linh Ngọc đi vào thì lại thấy La Linh Dư ngồi trên giường nhỏ, mở tay nài mình đem đèn ra. Trong tay nài có mấy chiếc bình, hộp cao, hộp vuông, rất nhiều thứ không biết là gì, còn cả mấy bộ y phục nữa. Nữ lang đang nhìn tay nài của mình, vận xoắn khăn tay, giọt lệ nóng hổi ti tách rơi xuống. Linh Ngọc vội đặt khăn xuống chậu nước, tiến lên hỏi thăm: “Nữ lang à, Lục gia có gì tiếp đãi không chu toàn sao, có ai bắt nạt người sao? Ngày mai nô tỳ sẽ dẫn người đến gặp lão phu nhân!”

La Linh Dư ngược hàng mi động sương lên, tóc dính vào gò má, cả gương mặt như được nước mát gột rửa một lần. Lệ châu lấp lánh, hoa rọi mặt hồ. Nữ lang bé nhỏ thướt tha khóc nức lên làm nữ tử như Linh Ngọc cũng động lòng... Lúc này La Linh Dư mới nghẹn ngào nói: “Có phải tam biểu ca ghét ta không...”

Linh Ngọc thờ phào: “Tam lang ư? Nương tử nghĩ nhiều rồi, tam lang nhà chúng nô tỳ không có ý dẫu, chỉ là ngại ấy...” Về mặt Linh Ngọc có vẻ phức tạp, nghĩ ngợi một lúc lâu rồi đưa ra tổng kết, “Chỉ là không giống những người khác lắm, khá kiêu ngạo. Vô tình làm mất lòng nương tử, nương tử chớ suy nghĩ nhiều.”

“Nói bậy. Ta thấy các biểu tỷ biểu muội cũng nhìn tam biểu ca, đáng vẻ của tam biểu ca... cứ như thể rất thân quen với các nàng ấy.” La Linh Dư buồn bã rơi lệ, “Nhưng huynh ấy chỉ không thích mỗi mình ta.”

Linh Ngọc cười đáp: “Không phải đâu. Các biểu tiểu thư cũng muốn làm thân với tam lang nhà chúng nô tỳ, nhưng tam lang... bình thường không hay ở nhà. Có lẽ ngày thường ít gặp nên mới thân thiết.”

“Ờ?” La Linh Dư hỏi ngược lại, “Những biểu ca khác không như thế sao?”

Nàng đã tắm bột cay lên khăn nên giờ không dám đụng vào nhiều, sợ khốc nhiều sáng mai sưng mắt lại không gặp được ai. Bản thân mình nghèo khó, ngay cả muối muối cũng chỉ có một thị nữ Linh Tề. Một khi chưa biết thị nữ Linh Ngọc do Lục lão phu nhân đưa đến có tính cách thế nào, La Linh Dư sẽ không dễ thổ lộ tâm tình. Nhưng chỉ có thể hỏi thăm chuyện của các lang quân Lục gia từ thị nữ này mà thôi.

Linh Ngọc nói:

“Thế hệ này ở Lục gia ít nữ nhiều nam. Nhất là nhân mạch của lão quân hầu nhà chúng nô tỳ, lang quân dòng chính chỉ có Lục nhị lang và Lục tam lang. Lão phu nhân chê hiu quạnh nên rất thích đón các nương tử xinh xắn đến. Nhưng đại phu nhân lại không thích, sợ nhị lang dỗi tính nên cả ngày đều canh chừng nhị lang đi học, không cho phép nhị lang chơi với các biểu tiểu thư. Đến thời điểm nghị hôn, đại phu nhân mới bắt đầu sốt ruột...”

“Nhưng tam lang lại khá đáng thương. Sau khi Trấn Bắc tướng quân* ra đi, nhị phu nhân cũng tuần táng vì tình. Lão phu nhân bèn đón tam lang về Kiến Nghiệp, nhị viện lớn như vậy nhưng bình thường chỉ có một mình tam lang ở. Có lẽ vì thương cho thân thể của tam lang nên trong nhà không quán tam lang lắm. Chỉ biết tam lang rong chơi khắp chốn, quan hệ với các lang quân ở Kiến Nghiệp không tệ. Tà tướng** muốn cho tam lang nửa chức quan trong triều nhưng tam lang đã từ chối. Bình thường các nhị lang đều thích theo ngài ấy, nhưng tam lang nhà chúng nô tỳ phẩm hạnh cao quý, không dễ ý đến một ai.”

(*Phụ thân của Lục Quân.)

(**Phụ thân của Lục Hiến.)

Linh Ngọc cúi đầu, nhìn vị biểu tiểu thư mới đến này với vẻ sầu xa: “Tối nay tam lang chỉ để ý đến mình nương tử, nương tử nên vui mới phải.”

Hai mắt La Linh Dư sáng sánh nước thu, vành tai đỏ như hoa đào trên tuyết trắng. Nàng nhẹ nhàng nhìn sang. Linh Ngọc đã nói hết những chuyện mình biết rồi. Miễn cưỡng đè nén trái tim đập loạn khi nghĩ đến người nọ, La Linh Dư bắt đầu tính toán trong lòng.

Tam biểu ca, ừm

Phụ mẫu đều đã qua đời, tài sản phòng nhì đều thuộc về chàng cả. Người có vẻ không đầu vào đâu, nhưng đẹp như nàng đây, vậy mà tối nay chàng lại không thất thố? Danh môn huấn quý, tướng mạo xuất sắc, lại còn không có ai dạy dỗ... Gần như là một mối hôn sự tốt dành riêng cho nàng.

Đĩ nhiên nhị biểu ca Lục Hiến tốt hơn nhiều, phụ thân là tả tướng trong triều, mẫu thân cũng xuất thân từ đại tộc, bản thân sẽ còn đi lên, sẽ có quan chức trong triều. Song, gia thế tốt như vậy, thì nữ lang xuất thân từ sĩ tộc sa sút như La Linh Dư nâng đỡ không khác gì muốn vùi cao, dù đánh động nhị biểu ca thì cũng khổ mà qua được ai của đại phu nhân và tả tướng...

Còn các lang quân dòng thứ thì La Linh Dư lại xem thường. Nàng tự xưng là xinh đẹp, vô cùng cao ngạo, ngàn dặm xa xôi đến Kiến Nghiệp là muốn gả vào chỗ cao, cứu vớt vận mệnh cơ nhờ của mình và muối muối. Những lang quân tầm thường kia, nếu không phải bắt đắc dĩ thì nàng cũng không muốn chọn.

Cuối cùng La Linh Dư hỏi thêm: “Lúc các biểu ca ở nhà phải đi học à?”

Linh Ngọc gạt mình, nhìn chăm chăm vị biểu tiểu thư hoa nhường nguyệt thẹn. Nàng ta nhẹ nhàng kéo khóa miệng, lại một lần nữa cười với ý tứ sâu xa: “... Đứng thế.”

Quan chức của nhị lang Lục gia chỉ là chức ngồi chơi xơi nước, bình thường không cần vào triều. Con người hẳn lại tự hạn chế, dĩ nhiên sẽ đi học ở nhà; lúc Lục tam lang ở trong phòng có mơ hồ nghe nói “bị thương” gì đó, có lẽ sẽ không ra ngoài nữa mà ở nhà đi học; những lang quân khác chắc cũng thế.

Chỉ là, La Linh Dư ngẩng đầu khó hiểu nhìn Linh Ngọc, không biết vì sao Linh Ngọc lại có phản ứng như thế. Nàng thầm gạt mình, chẳng lẽ Linh Ngọc đã đoán được rồi sao? Bóng dáng tinh xảo hắt lên cửa sổ, La Linh Dư u sầu.

***

Sáng sớm hôm sau khi sắc trời vừa sáng, Linh Ngọc gác đêm ở phòng ngoài vẫn chưa dậy, thì ở trong phòng sau bình phong gỗ sơn đen, La Linh Dư lặng lẽ ngồi dậy. Nàng mặc váy tay áo hẹp màu trắng, choàng thêm áo khoác hoa văn thêu hoa lan bằng nhũ đỏ bạc, lại tiện tay búi một lọn tóc nhỏ, có vài sợi tóc lưa thưa bay bay dính vào mặt. Nàng rón rén gặm lên đệm xanh xông hương, mở cửa ra mang giày vào. La Linh Dư cầm một chiếc bình bạc to chững chạc cái trong tay, trời vừa tảng sáng đã ra ngoài.

Sáng sớm đập hương hừng sương, thật đúng là một thời cơ tốt để tình cờ gặp gỡ lang quân.

Nhưng có lẽ vì không quen đường trong sân Lục gia, La Linh Dư loay hoay tìm một lúc mới tìm được đường đến thư viện. Nàng bước đi trên con đường rụng cánh hoa rơi, nấp vào sâu bóng cây đi thẳng một đường, trên vạt váy đã dính cỏ xanh mướt nạt, mái tóc dài lướt qua cành hoa. Gió rì rào sương mai còn vương. La Linh Dư một tay cầm túi hoa, một tay cầm bình bạc, trông không khác gì nàng yêu tinh trong rừng xanh.

Thình thoảng nàng nhìn theo hướng đường mòn, chờ đợi bóng dáng của Lục tam lang. Phòng nhì muốn đến thư viện thì phải đi qua con đường này... La Linh Dư vừa quay đầu vừa hứng sương, trong lúc mắt tập trung, bỗng nàng bị vấp gì đó ở bên cạnh. “Ai da” một tiếng, “thứ kia” ngã về phía trước hai bước, La Linh Dư giật thót quay đầu lại nhìn ra sau cây, trông thấy một nữ lang yếu kiều sợ hãi bước ra.

La Linh Dư định thần nhìn lại, ngạc nhiên hỏi: “Vương tỷ tỷ... Vì sao tỷ lại ở đây?”

Biểu tỷ Vương Thị đáp: “Hái, hái hoa.”

Lại đi hai bước nữa, La Linh Dư tập trung nhìn vào sau cây, lại thấy một bóng người bước ra: “... Hàn biểu muội? Muội, muội cũng đến hái hoa sao?”

Hàn Thị nữ kiều ngạo gạt đầu, nói vọng ra sau lưng: “Còn trốn cái gì? La tỷ tỷ đến rồi, tất cả các tỷ muội ra đi.”

Ngay lập tức, có gần mười nữ lang xinh đẹp bước ra từ sau lùm cây, trang điểm lộng lẫy, dung nhan mỹ miều, đều là các biểu tiểu thư ở Nhò Lục gia hoặc đến Lục gia làm khách. Các biểu tiểu thư thấy La Linh Dư thì cười phì một tiếng, có người làm như không thấy, có người đỏ mặt: “La tỷ tỷ (muội muội), tỷ (muội) cũng đến chờ tam lang sao?”

La Linh Dư: “...”

Cuối cùng nàng cũng hiểu được nụ cười kỳ lạ của thị nữ Linh Ngọc tối qua có ý gì: quả nhiên Lục tam lang trêu chọc quá nhiều hoa đào, dù thân thể nhị lang Lục gia tốt hơn, nhưng chúng nữ lại thích cái đẹp, rõ ràng các biểu tiểu thư Lục gia thích Lục tam lang Lục Quân hơn.

Đang độ đầu xanh, những bông hoa hồng trên đầu cành rơi xuống cỏ xanh, rơi vào hồ nước. Gió thổi vạt áo bông bành, làn váy ôm sát lấy thân hình, La Linh Dư siết chặt túi hương trong tay, bụng nghĩ: không, mình không giống các nàng ta.

Các nàng ta chỉ yêu vẻ ngoài của tam lang.

Còn mình vì thân thể nên mới muốn gả cho Lục tam lang.

—

Tác giả có lời muốn nói

La Linh Dư:... Tình địch nhiều quá...

Lục Quân: Bây giờ nàng còn chưa quen ta nên mới thấy nhiều; đợi sau này quen ta rồi, nàng sẽ phát hiện... tình địch thật sự rất nhiều.

La Linh Dư: >_< Không sao, tình địch của chàng còn nhiều hơn...

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

“Nếu La muội muội (tỷ tỷ) cũng đã đến, vậy chi bằng chúng ta cùng đi tìm tam lang nhé? Nghe lão phu nhân nói tam lang bị thương, không biết thế nào rồi, mọi người thật sự lo lắng lắm.” Nữ lang họ Vương trong số các biểu tiểu thư đưa ra đề nghị.

Chúng nữ vốn mê nắn sắc đẹp, xuân tâm rực rộ, vì mọi người đều thấy được, nên khi vừa đưa ra đề nghị này thì liền rớt rít gắt đầu. Các biểu tiểu thư hoặc cúi đầu hoặc mỉm cười, hoặc xấu hổ hoặc to gan. Nghĩ đến bình thường không hay gặp Lục tam lang, chẳng cũng không chơi với các nàng, giờ nhiều biểu muội cùng đến thăm Lục tam lang đang bị thương như thế này, ắt hẳn Lục tam lang sẽ không từ chối đâu nhỉ?

Các nữ lang nắm tay nhau cùng bước ra khỏi rừng hoa, giẫm lên con đường phủ đầy rêu xanh. Nhưng đi được một đoạn lại phát hiện thiếu một người, các nàng ngoái đầu lại, thấy La Linh Dư đứng nguyên tại chỗ, không hề đuổi theo.

La Linh Dư cúi người, lần gió phe phẩy thổi bay sợi dây buộc tóc ở phía sau đến trước người. Trước khi ra cửa La Linh Dư không trang điểm, suối tóc đen nhánh hơi rối loạn, hai gò má trắng nõn mịn màng, nàng đứng trước rừng cây xanh đỏ đan xen, vậy mà ngỡ như sau lưng nàng có ngàn hoa đang bung cánh rực rỡ. Chúng nữ nhìn đến ngẩn ngơ, chợt nghe thấy nàng bật cười: “Ta không đi đâu, ta đến đây không phải vì tìm tam biểu ca.”

Nàng thành thật nói: “Ta thật sự đến đây để hứng sương hoa.”

Chúng nữ ngẩn người, nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng mà nhất thời xấu hổ trong lòng, cứ như thể tâm ý bị nàng ta nhìn thấu giễu cợt —— “Ý cô muốn nói chúng ta không biết xấu hổ đúng không, chỉ biết quần lấy Quần biểu ca đúng không? Nếu cô không đến tìm tam lang thì vì sao không đến chỗ khác hứng sương mà lại đứng đây? Chẳng lẽ không phải vì tam lang, hay là vì nhị lang?”

La Linh Dư không có vẻ rụt rè khi bị chúng nữ chỉ trích: “Nhị biểu ca đoan trang ôn trọng, tam biểu ca phong lưu cao quý. Mọi người có một điểm tốt khác nhau, ta chỉ mới đến nên cũng không thân thiết gì. Chi có điều, ta khuyên các tỷ muội dừng cứ vậy mà đến thăm người ta. Tam lang thường xuyên rong chơi bên ngoài, mà ở ngoài đây thiếu gì tiệc rượu, thiếu gì sòng bạc, lại thiếu gì nữ nhân, có gì mà tam lang chưa từng chơi? Các tỷ muội cứ chăm chăm vào huynh ấy như thế, sợ là không dễ dàng.”

Nàng vừa nói thì chúng nữ lập tức bừng tỉnh, thấy lời nàng nói cũng xuôi tai, bèn rớt rít do dự thảo luận —— “Nói như vậy, cũng có đạo lý.”

“Các nữ lang mến mộ tam lang nhiều đến thế...”

Không còn nghe rõ câu nói tiếp theo nữa, La Linh Dư nhún người rồi xoay lưng rời đi. Lúc này sắc trời đã sáng, sương mù trong rừng cũng đã tan đi, mọi người ngo ngắc đưa mắt nhìn nữ lang rời xa, bóng lưng yếu điệu bước đi thướt tha, váy dài phấp phới... Không biết đã qua bao lâu, mọi người khẽ thở dài, một nỗi buồn vô cớ bao trùm lên các biểu tiểu thư.

Sau khi biến mất khỏi tầm mắt các biểu tiểu thư, La Linh Dư xách giỏ hoa bước đi nhanh hơn. Càng lúc nàng càng đi sâu vào rừng, chân giẫm đầy hoa lá song nào có tâm tình hứng sương. Nàng tự nhủ chắc đã đi đủ sâu rồi, các nữ lang kia sẽ không thấy nàng nữa. La Linh Dư dừng bước, đi vòng qua gốc cây cổ thụ trăm năm, dựa vào thân cây lặng lẽ đưa mắt nhìn theo hướng lúc mình đi đến. Không ai đến cả, các nàng kia vẫn đang đứng ở đó bầy mòm tám miệng nói chuyện. La Linh Dư vượt ngực, nhếch môi nở nụ cười đầy khoe khoang ——

Nàng không chơi trò “vỏ tinh gặp được” nữa là vì là cảm thấy quá nhiều người đến thì nàng sẽ không còn đặc biệt nổi trội; nhưng nàng cũng không phục khi chúng nữ đi gặp Lục tam lang. Chi có điều lời nàng nói cũng không sai nếu Lục tam lang thích các biểu muội này thật thì cũng đã thích từ lâu rồi.

La Linh Dư yên lòng, xoay người tìm đường quay về viện của mình, tốt nhất đừng để thị nữ Linh Ngọc được lão phu nhân phái đến phát hiện. Tuy nhiên khi nàng vừa xoay đầu lại, thấy người ở đằng sau thì lập tức hít sâu một hơi.

Dưới gốc đào hoa xum xuê, cánh hoa bông bành giữa không trung, dưới gốc cây có chiếc bàn tròn bằng đá cùng bốn chiếc ghế đơn nhỏ. Trên bàn đá bày một bình trà cùng một ly trà. Ly trà được một bàn tay thon dài như ngọc cầm lấy, xương tay đều đặn khớp tay rõ ràng, chủ nhân bàn tay ngồi trước bàn đá, hàng mi như cất bóng mặt trời. Dưới đôi hàng mi, chàng đang nhìn nàng với ánh mắt nghiền ngẫm gần như khinh bỉ..

La Linh Dư ngo ngắc: “...”

“Nô tỳ Cẩm Nguyệt xin vấn an biểu tiểu thư.” Lời thỉnh an dịu dàng như nước kéo thần trí La Linh Dư về lại, La Linh Dư nhìn sang, lúc này mới phát hiện đứng sau lưng Lục Quân là một thị nữ váy màu xanh lục vòng eo nhỏ nhắn, mặt hạnh da trắng. Thị nữ đứng sau lưng chủ nhân, sau khi chuẩn bị trà trên bàn cho chủ nhân xong thì mới mỉm cười thỉnh an La Linh Dư. Phong thái nàng ta rất tốt, xem ra là thị nữ thiếp thân của Lục tam lang.

Thị nữ thiếp thân xinh đẹp đến mức ấy... nhưng La Linh Dư lại không để ý trước, chỉ trách Lục tam lang quá chói mắt. Chàng ngồi đó không khác gì cây ngọc đón gió, rạng rỡ xán lạn, chặn lại ánh sáng của tất cả mọi người bên cạnh, để bọn họ phải tự tị nạnh cảm khi đứng cạnh chàng.

La Linh Dư đè nén tâm thần hốt hoảng, vội vã nhún người thi lễ, nhỏ giọng thưa: “Tam biểu ca.”

Lục Quân hồ hững: “Ừ.”

La Linh Dư: “...”

La Linh Dư quanh năm luôn được chúng tam lang nhìn không dứt mắt, chỉ cần cười một tiếng là núi vàng núi bạc chảy vào liên miên. Chưa khi nào có ngày như ngày hôm nay: La Linh Dư tiến lên chào nam lang, ấy vậy mà đối phương chỉ ngồi ngay ngắn không thèm nhìn thẳng, chỉ đáp lại nàng một tiếng “ừ” đầy khinh thường lẫn lo dè dặt.

La Linh Dư vượt sợi tóc ra sau tai, sửa sang lại y phục. Dù phản ứng của Lục tam lang có lạnh nhạt thì La Linh Dư cũng không đó mặt lui ra. Nàng bước lên trước hai bước, tiếp tục dịu dàng nói chuyện: “Biểu ca, muội đến đây để hứng sương hoa, không biết huynh lại ở đây... Biểu ca đang làm gì thế?”

Lục tam lang chậm rãi nhìn sang nàng.

Cánh hoa chiều rơi mặt hồ ao, điểm phết sắc màu đẹp xiết bao, đứng dưới tàng cây kia bóng nhạt, sáng bừng rực rỡ đến nhường nào.

Con người Lục tam lang tối đi: “Đoán xem.”

Lập tức hồi ức của La Linh Dư quay về lần đầu gặp mặt trong đêm qua —— hai chữ “đoán xem” của Lục tam lang thành công ghệt bỏ nàng.

La Linh Dư gần như không duy trì nổi nụ cười: “Tam biểu ca đến, đến để ngắm hoa?”

Trong mắt Lục tam lang có vẻ kinh ngạc, quan sát nàng một lượt từ trên xuống dưới. La Linh Dư giật mình, lại nghe chàng xấu xa đáp: “Muội đoán lại đi.”

La Linh Dư: “.....!”

Cẩm Nguyệt đứng dậy cười khê, tốt bụng giải vây cho biểu tiểu thư này: “Xin nương tử chớ trách, lang quân nhà chúng nô tỳ hay thích đùa như vậy. Lang quân đến thư viện xin phu tử cho nghỉ, lúc về lại thấy các nương tử trở chuyện ở đằng trước, không muốn đi đến nên nô tỳ và lang quân mới nán lại đây chờ... Không ngờ nương tử lại đến đây, có câu nói có duyên nghìn dặm xa còn gặp, nương tử có thể lại ngồi uống trà với lang quân nhà chúng nô tỳ.”

Nhưng nét mặt vô tình của Lục Quân thật sự khiến nàng khó lòng uống nổi ly trà này. Lại nói qua nói về thêm vài câu, Lục Quân không lạnh không nóng, La Linh Dư cũng không tiện nói thêm, cũng chẳng tiện nán lại.

Đúng lúc này chợt có cơn gió thổi đến, chồi non cánh hoa trên cành ao ào rơi xuống như bông tuyết, xoay tròn đáp xuống người dưới tàng cây. Gió thổi vạt váy bay bay, hơi lạnh rớt vào da thịt, La Linh Dư bất giác run mình, bịt mũi hắt hơi. Cánh rừng yên tĩnh làm tiếng hắt hơi của nàng nghe rất vang. Thấy Lục tam lang nhìn đến, trong nháy mắt nàng lúng túng xấu hổ vô cùng, huyết dịch chạy ngược đi lên, mặt mũi đỏ bừng. La Linh Dư cúi đầu, uất ức gọi một tiếng: “Biểu ca...”

Giọng khàn khàn êm ái như chú mèo nhỏ thì thầm, lại như phiến lông vũ nhẹ nhàng phe phẩy vào tim. Cộng thêm nàng y phục đơn giản tóc tai rối bời, trông mất mát ắt đáng thương, thật sự là dung nhan xinh đẹp đến bức người..

Lục tam lang nhướn mày, đặt ly trà trong tay xuống bàn cái cộp thật mạnh: biểu muội này thật là...

Thần là thị nữ thiếp thân của tam lang, Cẩm Nguyệt rất hiểu rõ thay đổi cảm xúc nhỏ xáu này của Lục Quân có nghĩa gì. Chàng chỉ mới nhướn mày, Cẩm Nguyệt đã bước lên trước một bước, tốt bụng quan tâm biểu tiểu thư: “Tuy biểu tiểu thư vì hứng sương mà đến, nhưng trong rừng gió lớn, y phục lại mỏng manh, nếu bị nhiễm phong hàn thì sẽ không tốt đâu. Hay là biểu tiểu thư quay về trước?”

La Linh Dư yếu ớt “ừ” một tiếng, mắt phượng sòng thu lại nhìn sang: “Muội vừa mới đến nên không quen đường, biểu ca có thể đưa muội về được không?”

Cẩm Nguyệt: “...”

Cẩm Nguyệt thờ dãi trong lòng, đang định mở miệng uyển chuyển từ chối thì đã thấy Lục Quân nghiêng mặt sang, nhìn chăm chú La Linh Dư một lúc lâu, thần sắc trong mắt rung động. Lục Quân như nghĩ đến điều gì đấy, rồi gật đầu đáp: “Chi là đưa biểu muội về thôi mà, được chứ.”

Cầm Nguyệt bất ngờ liếc mắt nhìn Lục Quân: Tam lang uống nhầm thuốc ư?

Nhưng Lục Quân đã đứng dậy thật, bàn chân nâng núi ngọc, phong thái đỡ nước trong, trông chàng thật ưu nhã ung dung. Ngoại trừ vẻ lạnh lùng trên mặt chàng. Sau khi đứng dậy, tạm thời vẫn chưa thu dọn chung trà trên bàn, Lục Quân chấp tay, bộ dạng có vẻ là thật sự đi ra khỏi rừng, đích thân đưa La Linh Dư về. La Linh Dư khẽ ngăn người rồi đuổi theo. Cầm Nguyệt không nhanh không chậm đi phía sau hai người, duy trì khoảng cách năm bước.

Ở đầu rừng là các biểu tiêu thư ồn ào thảo luận, Lục Quân nghiêng người lựa chọn một hướng khác. Chàng thả chậm bước chân, vừa hay La Linh Dư có thể đuổi theo. Qua rừng hoa rồi lên cầu đá, lại băng qua hành lang. La Linh Dư nhìn chăm chăm trường bào của lang quân tuần tú nhàn hạ trước mặt, trong lòng chợt động bước nhanh hai bước. Nàng chẳng những đuổi kịp bước chân Lục Quân mà còn đi vượt hẳn lên, đi đến trước mặt Lục Quân.

Bước chân Lục Quân bất giác chậm, ánh mắt thờ ơ rơi vào nữ lang chạy đến trước mặt mình một bước.

Từ đầu chỉ cuối vẫn giữ khoảng cách một bước.

Từ góc độ của Lục Quân vừa hay thấy được cần cỏ thon dài như ngọc, bộ ngực cong vút và vòng eo nhỏ nhắn của nàng, với cả mũi giày lộ ra dưới vạt váy. Áo khoác ngoài bay bay, La Linh Dư vuốt tóc trên má ra sau tai. Lục Quân không hề dời mắt khỏi gò má như ngọc của nàng, hàng mi rậm trên mặt như cánh bướm, đôi mắt lấp lánh tựa mặt nước. Nhận ra ánh mắt thẳng thừng của lang quân, La Linh Dư càng đỏ mặt hơn, như được ánh nắng rực rỡ nhuộm lấy...

Rõ ràng biết Lục Quân đang nhìn nàng.

Dưới nắng ban mai, nàng biết thứ lớn nhất mình có được là gì, nàng đi trước mặt Lục Quân, cố gắng phò ra vẻ đẹp của mình. Mặt hồ gợn sóng lăn tăn, nàng khiêu khích tâm địa sắt đá của chàng...

Màu mực trong mắt Lục Quân càng thêm đậm, lập tức nghĩ đến mái chèo trong đêm tối hôm trước cùng làn nước lạnh thấu xương. La Linh Dư của khi đó và bây giờ khác xa một trời một vực, lúc ấy nàng giờ tay áo che mặt, biểu đạt sự chán ghét với chàng qua lời nói hành động. Nàng điềm đạm đáng yêu nài nỉ chàng nhảy xuống nước, nhưng mặt nước đóng băng ba thước, nàng biết chắc chàng sẽ không nhảy, thế là bèn chọn thủ đoạn khác để ép buộc chàng. Thấy chết không cứu, máu lạnh vô tình. Lúc ấy người thanh niên trên chiếc thuyền nhìn nàng đang né người một cách chăm chú, hòng ghi nhớ nàng thật kỹ...

Dáng vẻ trong trí nhớ hợp lại với dáng vẻ trước mắt, Lục tam lang cười nhạt ba tiếng biểu muội trong ngoài bất nhất thế này.

La Linh Dư không hề hay biết gì, chỉ nghe thấy Lục tam lang ở sau lưng lạnh lùng thốt ra một câu: "Son lem ra cả má rồi kia kia."

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Sống lưng La Linh Dư cứng ngắc, ánh đỏ trên mặt cũng phai đi: "..."

Lúc sáng trước khi ra ngoài nàng có thoa son sao? Hình như không mà, sao có thể lem ra mặt được... Hay ý chàng là nói đêm qua nửa mặt không sạch nên lớp trang điểm vẫn còn y xì đến tận sáng hôm nay?!

Lập tức trong đầu La Linh Dư hiện lên bộ dạng không ra gì như bà điên của mình. Tóc tai bù xù, hoa diên trên trán đỏ thắm, vài ba vết lằn in hằn trên mặt, son môi lem ra ngoài, cả gương mặt xanh xanh đỏ đỏ... Nàng đã đứng dáng vẻ này để dụ dỗ Lục tam lang vào sáng sớm sao?

Thị nữ Cầm Nguyệt đi theo sau thấy mặt La nương tử thoát xanh thoát trắng, sau đó kín đáo giờ tay áo che lại. Lập tức La Linh Dư như lún đi một cái đầu, không dám liếc mắt đưa tình nhìn lang quân nữa, cũng không còn lớn tiếng nói chuyện. Nàng thả chậm bước chân, nhắm mắt đuổi theo Lục tam lang: "Biểu ca à, chúng ta đi nhanh lên đi, muội muốn quay về."

Lục Quân nhẹ nhàng "ừ" một tiếng: "Được, để vi huynh dẫn biểu muội đi tham quan viện từ Lục gia."

La Linh Dư tròn to mắt, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Lục Quân. Nhưng lập hàng mi rung lên, nàng lập tức nghĩ đến dáng vẻ bà điên của mình lúc này, thế là vội vã cúi đầu. La Linh Dư nôn nóng, người thích cái đẹp như nàng sao có thể đi khắp Lục gia trong dáng vẻ bấy giờ nổi? Bị các trưởng bối Lục gia thấy thì còn đâu là dung mạo tuyệt trần của nàng.. La Linh Dư thấp giọng nói: "Biểu ca, đột nhiên muội nhớ đường rồi, huynh cứ bận chuyện của mình đi, một mình muội..."

Lục Quân nghiêm túc: "Vi huynh không vội gì cả. Dù gì bình thường vi huynh ra ngoài cũng chỉ chê chén bài bạc chơi nữ nhân, thật sự quá phóng đãng. Mà đột nhiên ta muốn tu thân dưỡng tính ở nhà với biểu muội, tổ tiên nên đốt bó nhang mừng thay ta thay đổi tâm tính."

La Linh Dư: "...!!!!"

Chàng thanh niên cúi đầu nhìn nàng, tuy đã giờ tay áo che kín, nhưng xuyên qua lớp lụa mỏng, dường như nàng vẫn có thể thấy được tròng mắt đen chế giễu của Lục Quân. La Linh Dư mặt đỏ tía tai, sắc mặt thoát trắng thoát tím. Đầu óc nàng trống rỗng, chỉ cảm thấy quá mất mặt, xấu hổ muốn chết đi được. Thì ra chàng đã nghe thấy lời nàng nói với các biểu tiêu thư lúc ở trong rừng hoa rồi, mà không chỉ nghe được, lại còn diễn dịch ra...

La Linh Dư thấp giọng: "Muội không có ý đó..."

Lục Quân: "Vây thì cho huynh trưởng cơ hội dẫn muội đi dạo đi."

***

Buổi sáng hôm nay là chủ đề bàn tán lớn nhất Lục gia, thu hút cái nhìn của biết bao nam nữ. Chúng người hầu tròn to mắt, nhìn Lục tam lang bình thường chưa bao giờ gần gũi với các biểu tiêu thư trong nhà, vậy mà lại dẫn biểu tiêu thư mới đến khoan thai đi dạo khắp Lục gia.

Lục tam lang một vẻ thanh cao sang trọng tuần tú, giờ tay gói thiệu mọi nơi ở Lục gia cho biểu muội sau lưng. Xưa nay chàng vô cùng lạnh nhạt, thế mà lúc này lại dẫn biểu tiêu thư đến thỉnh an các vị trưởng bối. Lục lão phu nhân ngạc nhiên đến mức nói không ra lời, đại phu nhân thì làm vờ cá chén sù.

Bất ngờ hơn là biểu tiêu thư không hề cảm thấy vinh hạnh, vẫn giờ tay áo che trước mặt, áp ứng không chịu lộ mặt gặp người. Ngay cả khi bái kiến lão phu nhân, nàng cũng che kín mặt. Vừa mới hỏi thì biểu tiêu thư lại như muốn khóc, nói ở trên đường vô tình gặp tam biểu ca, tam biểu ca cứ nâng nặc kéo nàng đi...

Lục Quân khí chất lạnh lùng, nét mặt vô thường, thấy chàng như vậy, Lục lão phu nhân cũng không tiện hỏi nhiều.

Những lời khen chê của mọi người về biểu tiêu thư mới đến không hề đồng nhất, nhưng nghe nói Lục tam lang dẫn La Linh Dư đi dạo vườn thì bao nhiêu người hầu đều đỏ ra xem——

Chơi thuyền giữa hồ, du ngoạn trường lang, mái chèo cong vút như cánh chim bay, lại còn có mỹ nhân bầu bạn đi kèm. Tay áo bông bành, mặt nước lăn tăn gợn bóng thái dương, hắt lên mặt cả hai.

Giữa mảng sáng mảng tối, nữ lang còn trẻ đỏ mặt cúi đầu, cùng Lục tam lang đi khắp các con đường dài...

Chưa nhìn nhan sắc cũng đã cảm thấy xứng đôi vừa lứa, là trai tài gái sắc.

Bên cạnh hành lang hoa nở cùng bờ hồ mênh mông, các biểu tiêu thư tụ năm tụ ba lặng lẽ để xem, thấy đôi nam nữ sóng vai bước đi thì không khỏi sùng sốt, trong lòng mát mẻ. Các biểu tiêu thư lúc sáng từng đến rừng hoa thì tức tối nổi vạ xoắn khăn tay, trong lòng thâm mắng chửi La Linh Dư hèn hạ vô sỉ. Ngoài miệng nói hay ho biết bao, thế mà vừa quay đầu lại đi cùng Lục Quân...

Ngày thứ hai đến Lục gia, La Thị nữ đã tự chuốc không ít kẻ địch.

Buổi sáng hôm ấy, chuyện Lục tam lang dẫn La Thị nữ đi dạo trong vườn đủ để cho người nói chuyện say sưa, nói rất nhiều mà vẫn chưa thỏa mãn:

"Chưa bao giờ thấy tam lang dẫn nữ lang nào đi dạo vườn cả."

"Lại còn đi những hai canh giờ."

"Đáng tiếc biểu tiểu thư không chịu lo mặt, nghe nói biểu tiểu thư có dung mạo chìm sa cá lặn, bọn ta chưa có duyên thấy rồi."

"Trông tam lang đối xử với vị biểu tiểu thư này khác biệt."

***

Trở lại "Tuyệt Tổ viện", bắt gặp thị nữ Linh Ngọc đưa mắt tìm kiếm, còn có cả tiểu nương tử La Vân Họa nghe tin chạy đến xem, đáng tiếc không thấy được tam biểu ca. La Linh Dư mệt nhọc ngồi xuống giường, nửa người ế ẩm mình mẩy. Linh Tề đi ra ngoài lấy thuốc cho La Vân Họa đang sốt, còn Linh Ngọc chải suối tóc của nữ lang, nghi ngờ hỏi: "Quả nhiên tam lang đối đãi với nương tử không giống người khác... Chẳng lẽ tam lang mến mộ nương tử?"

La Linh Dư cắn môi, khóc không ra nước mắt. Đáng về tiểu tụy khiến người khác không tiện hỏi thêm.

Thấy nữ lang khoát tay, rồi cuộc cũng buông xuống tay áo che cả buổi sáng, lúc này cả cánh tay nàng đã mỏi nhừ lắm rồi. La Linh Dư nằm trên bàn, uể oải nói: "Đừng nói nữa, nhìn lớp trang điểm của ta xem. Tam biểu ca nói trang điểm bị lem, nên sáng nay ta cũng không dám..."

Linh Ngọc ơ một tiếng: "Nương tử không thoa phấn, mặt sạch như tuyết, làm gì có chuyện bị lem?"

Nhất thời La Linh Dư cứ ngỡ mình nghe nhầm, vội vã cầm lấy gương kính hoa soi mặt. Trong gương là một khuôn mặt phù dung, mắt phượng khẽ xếch, dung nhan tuyệt trần... Một lúc lâu sau, La Linh Dư vẫn không nghĩ đến chuyện Lục Quân triều chọc nằng, chần chừ một lúc mới nghi ngờ lắm bầm: "Có khi nào đồ mờ hồ, phản bị lem..."

Cuộc gặp gỡ ngày hôm đó thật sự một lời khó mà nói hết, người ngoài nhìn vào khen đẹp, nhưng với La Linh Dư lại như một trò cười. La Linh Dư sinh ra bóng ma tâm lý về Lục tam lang, mấy ngày tiếp đến không dám tìm cơ hội gặp Lục Quân nữa. Mà một khi nàng không tìm cơ hội, La Linh Dư phát hiện quả thật Lục Quân không hề tham gia vào các hoạt động giữa các lang quân lục gia và chúng nữ lang, liên tục mấy ngày cũng không thấy Lục tam lang đâu. La Linh Dư thu lòng, tập trung tâm tư vào những chuyện khác, ví dụ như tạo dựng quan hệ tốt với nam nữ Lục gia.

***

T

rộn sưa đặc với bột chung thành bánh, bánh bơ sền sệt trắng như tuyết, thêm màu trái cây vào là lập tức trở nên đỏ rực. Bánh mềm mịn đặt trong bát ngọc, màu đỏ nổi bật lên giữa màu ngọc xanh, chỉ thấy hơi nước bốc lên nghi ngút, hương vị ngọt ngào quanh quẩn trong không khí. Mấy nữ tử trong nhà chống bàn ngồi trên sạp, các nàng giường mắt nhìn đôi tay mảnh dẻ dùng muỗng bạc múc bánh ngọt ra đặt đầy khay vàng ——

Chỉ thấy những sắc màu rực rỡ chói lọi, có đó tui, có trắng tuyết, lại điểm xuyết sắc vàng óng ánh nằm yên trong khay. Màu sắc nguy nga tương phản với đôi tay thanh tú của nữ lang, chói mắt đến nhường nào.

La Linh Dư nghe thấy tiếng thị nữ nuốt nước bọt, lập tức bật cười: "Đây là bánh kim ngọc mà nãi, bánh bơ sữa nổi danh ở Bắc quốc. Hẳn phía Nam chưa từng thấy đâu nhỉ, Linh Ngọc nếm thử xem."

Thị nữ Linh Ngọc từ nhỏ lớn lên ở Kiến Nghiệp tròn xoe đôi mắt, nhìn bánh ngọt như hồng son không chớp mắt. Nàng còn chưa kịp nói gì thì tiểu nương tử La Vân Họa chín tuổi ngồi cạnh đã lập tức mở miệng: "Đây là bánh do tỷ tỷ ta làm, người khác không làm được đâu! Ngon lắm luôn đó!"

Cô bé xoe tay đẩy Linh Tề, Linh Tề nhìn vào mắt cô bé, cười cười múc một bát cho La Vân Họa. Đồng thời, được La Linh Dư khuyến nhủ, Linh Ngọc cũng múc cho mình một bát. Mút vào miệng, vừa sánh lại vừa tan biến, không cứng cũng không loãng. Chưa bao giờ cảm nhận được xúc giác kỳ lạ như thế, cả hàm răng như biến mất trong miệng. Linh Ngọc tí mị thường thức, ăn xong một muỗng, chỉ cảm thấy ngon đến mức long não, mắt sáng rực lên: "Nữ lang đúng là có tài. Món ngon thế này thật sự do nữ lang làm sao? Nó tỷ chưa bao giờ ăn món nào như vậy cả."

Tất cả nữ tử quý tộc đều giỏi nấu nướng, La Linh Dư đặt dè mím cười, nhưng trong lòng rất đắc chí. Nàng không quên hỏi: "Ăn ngon không?"

Linh Ngọc lại nếm thử một muỗng nữa, thường thức cả nửa buổi: "Ngọt mà không ngấy, vào miệng thơm ngát, như nước nhưng lại không phải là nước... Các nương tử sẽ thích lắm cho xem. Nhưng các lang quân thì chưa chắc."

La Linh Dư thờ phào, vén tóc mai ra sau. Bắc quốc có bánh, Nam quốc dùng trà. La Linh Dư và muội muội ở ngay Nhĩ Dương, là nơi tiếp giáp giữa hai nước Bắc Nam. Tuy là người Nam quốc nhưng lại ảnh hưởng về tập tục của người Bắc quốc nhiều hơn. Sau khi tới Kiến Nghiệp, La Linh Dư thử tay nghề sửa sang vài chỗ, tạo ra chiếc bánh mã não này. Linh Ngọc là người Kiến Nghiệp chính thống, nàng ấy cảm thấy ăn ngon thì có lẽ nữ quyền toàn bộ Lục gia cũng như vậy.

Đôi mắt đẹp của La Linh Dư nhìn xoáy sâu vào thị nữ, hàng mi run run. Nhận thấy được ý tứ khác, Linh Ngọc dẫn thị nữ do La Linh Dư đưa đến đứng lên, khuyu gối nói: "Vậy nô tỳ sẽ dẫn Linh Tề tỷ tỷ đưa đến các vị nương tử trong phủ nếm thử. Có cần đưa đến chỗ các lang quân không?"

La Linh Dư không quan tâm đến các nữ lang lắm, chủ yếu là dọt lang quân thôi: "Cứ đưa đi. Có thích hay không là chuyện của bọn họ, nhưng lễ phép hay không thì lại là chuyện của ta."

Vốn là mục đích đó. La Linh Dư đứng dậy, cầm lấy hộp đựng thức ăn tinh xảo đến, lấy ra một chồng bát nhỏ xanh như phi thủy, múc đầy bánh bơ vào trong bát. Nàng vô cùng tử tốn, động tác ưu nhã, hai thị nữ sau lưng nhìn đến xuất thần. Sau khi múc đầy các bát nhỏ, La Linh Dư đứng trước bàn ăn, hàng mi chớp chớp như đang nghĩ gì đấy.

Sắc mặt nàng lúc trắng lúc đỏ, lúc lại nhũn mảy như thể khó quyết định. Ngay cả La Vân Họa đang ngồi ăn bánh trên sạp cũng không tránh khỏi nghiêng người, tò mò không biết tỷ tỷ đang nghĩ gì. Đèn cây trong phòng lay lắt, ánh nền lấp lánh trong mắt La Linh Dư, sắc mặt nàng chợt đỏ ửng như mảy, khẽ cắn đôi môi.

La Linh Dư nói "đợi đã", nhanh nhẹn lấy một chiếc bát trong hộp đựng ra. Rồi nàng lại một chiếc bình nhỏ trong hộp ở trên bàn trang điểm, vặn mở nắp bình, dốc đổ hai giọt sương lên bánh bơ sáng chói đỏ trắng nằm trong bát. La Vân Họa sau lưng nhảy cẫng lên: "Sương hoa, tỷ đã nói sẽ để sương hoa lại cho muội mà! Cả thầy cũng chỉ có được vài giọt!"

La Linh Dư phớt lờ cô bé, trình trọng giao chiếc bát này cho Linh Ngọc, dặn Linh Ngọc không được cầm nhầm. Nàng dịu dàng bảo: "Bát này, nhất định phải đích thân đưa cho tam biểu ca."

Linh Ngọc: "..."

Chẳng lẽ đây chính là thiên vị?

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nỗi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 7

Giọt sương đọng giữa hương trời, là hoa mà chẳng phải hoa, như sương nào lại là sương.

Nghe thì rất mát mẽ trong lành, nhưng điều chế lại vô cùng phức tạp, không phải chỉ mỗi việc hứng sương trên cánh hoa là xong. La Linh Dư phải mất một năm ngắt cánh hoa của một trăm loài hoa thì mới có được lọ sương nhỏ này. Rửa sạch cánh hoa rồi đem đi phơi, sau đó cho vào nồi đất được chế tạo đặc biệt chung lên. Hải nhiều lần chưng nhiều lần mới động lại thành hương thơm, mà trong đó trăm loài hoa cần được sàng lọc cẩn thận, thời gian phơi vừa đủ, dù có bỏ ra ngàn vàng cũng chưa chắc đã có được. La Linh Dư và muội muội bận suốt một mùa đông lại đến một mùa xuân, chưng hóng không biết bao nhiêu hoa mới ra được một lọ nhỏ thế này.

“Chỉ cần một giọt đã thơm nước mũi, mùi hương thanh mát, dù vị sữa có ngấy đến mấy thì cũng bị át đi. Nếu tam biểu ca không thích vị bánh sữa thì vẫn có sương hoa trung hòa.”

Linh Ngọc ngắm nhìn nữ lang xinh đẹp cụp mắt dưới ánh đèn, lập tức hiểu ra điều gì đấy, nàng nở nụ cười ranh mãnh, thưa vâng một tiếng rồi kéo Linh Tề còn đang mơ màng, không biết La Linh Dư đang ám chỉ điều gì.

Linh Tề không hiểu cũng không lạ, sau khi đến Lục gia có thêm một thị nữ, La Linh Dư liền phái Linh Tề ngày trước theo hầu mình sang chăm sóc cho muội muội La Vân Họa. Mà trong mấy ngày La Vân Họa bị bệnh, Linh Tề ở cạnh chăm nom không rời nửa bước. Đến khi tiểu nương tử đã khỏe thì Linh Tề đã thành thị nữ của La Vân Họa mất rồi.

Ánh đèn chao đảo, nữ lang cúi đầu, hai thị nữ ra ra vào vào vô cùng bận rộn. Ngồi trên sạp dài, khuôn mặt nhỏ nhắn của La Vân Họa gần như chón hấn vào trong bát ngọc, liên tục múc bánh cho vào miệng. Con người tròn xoe như trái bồ đào xoay tít, thấy tỷ tỷ cứ mãi nhìn theo hai thị nữ với ánh mắt ân tình, La Vân Họa nuốt miếng bánh trong miệng cái ực, lắm bầm nói: “Tỷ, tỷ lại đi nịnh nọt ai đó?”

La Linh Dư nghiêng mặt sang nhìn muội muội, quả nường: “Nịnh nọt gì há? Nói khó nghe quá, chỉ là tỷ có thứ tốt, muốn chia sẻ cho người thân thôi.”

La Vân Họa còn nhỏ nhưng rất lâu cá, cô bé bĩu môi: “Nhưng dù tỷ có tặng đồ, người ta đã không thích tỷ thì vẫn cứ không thích thôi.”

Từ nhỏ sống chung với tỷ tỷ nên La Vân Họa đã quá quen với mưu kế của La Linh Dư. Những người ngoài đó nói tỷ tỷ bề ngoài lẳng lơ, không đủ cao quý cũng không tao nhã, vậy mà không ai là không lên lên nhìn tỷ tỷ. La Linh Dư không biết đã bị người ta nói biết bao lần, La Vân Họa nghe mà tức giận không thôi... La Linh Dư chỉ mỉm cười, từ tốn nói: “Không cần mọi thể nhân đều yêu tỷ, chỉ mong không phải thù với tất cả là được. Tài sắc như tỷ đây, người ghen tị với tỷ nhiều lắm, bình thường thôi.”

La Vân Họa: “Xì! Tỷ còn cho tam biểu ca sương hoa... Ồ muội biết rồi, tỷ thấy huynh ấy là mới tốt nên nhất định lại muốn gả.”

Gả? Lại?

La Linh Dư sâu xa nói: “Không được nói ‘xì’. Muội thì biết cái gì, đừng có học bên ngoài nói bậy. Tỷ là vì ai há? Còn không phải vì muội sao!”

La Vân Họa không công nhận: “Tỷ là vì vinh hoa phú quý, có núi vàng núi bạc ngồi ăn không làm, làm gì có chuyện vì muội!”

La Linh Dư: “...”

Nàng trợn mắt nhìn muội muội miệng mồm lạnh lợi này. Từ sau khi cha mẹ qua đời, nàng vừa là mẹ vừa là tỷ nuôi muội muội lớn lên, vì đề phòng muội muội quá ngây thơ nên bình thường nói chuyện làm việc đều không kiêng kỵ cô bé. Nhưng nói thế nào đi nữa... Một cô bé chín tuổi nói ra lời như vậy, cũng thật sự quá gan rồi.

La Vân Họa tiếp tục hừ môi: “Nhất định là do tỷ thấy tam biểu ca tuấn tú nhã nhặn nên mới muốn người ta để ý. Cũng giống cái lúc chúng ta cứu người kia ở trên thuyền vậy, tỷ tỷ cảm thấy người ta nghèo nên mới chē người ta, còn không thèm nhìn lấy một lần. Vì ca ca kia đáng thương quá. Mà cũng kỳ thật, không biết vì sao sau đó lại đột nhiên xuống thuyền...”

Đôi mắt đẹp của La Linh Dư khẽ chớp, trong lòng trống rỗng.

Đĩ nhiên vì ca ca đó không hề chủ động xuống thuyền, mà là bị nàng ép xuống thuyền. Nhưng khi đối mặt với muội muội vừa tỉnh dậy đã kêu la, dĩ nhiên La Linh Dư không dám nói thật. La Vân Họa không biết tỷ tỷ làm ác, còn phiền muộn vì ca ca kia tự dung không từ mà biệt, vì sao không biết trả ơn... Ngày hôm sau khi La Vân Họa xuống thuyền thì bắt đầu lên con sóng, đương nhiên cũng hoàn toàn bỏ qua chuyện cứu người.

Hiện tại nhắc đến chuyện này, La Vân Họa đưa ra tổng kết: “... Tóm lại, tỷ tỷ chính là người ngai bần yêu phú!”

La Linh Dư: “Muội im miệng đi. Muội thì cao cả lắm, không phải vẫn dựa vào tỷ tỷ ăn uống đây sao? Tỷ ngại bận yêu phú đấy, nên mới dẫn muội ra đường ăn xin hai ngày. nếu không có cơm ăn bị bỏ đói ba bốn lần, để xem muội còn mạnh miệng nữa không?” Thấy muội muội nhăn mặt, nàng duỗi tay kéo muội muội đến, véo mạnh lên mặt cô bé.

La Vân Họa ở trong ngực tỷ tỷ la hét gấy gụa, nhưng lại bị tỷ tỷ véo mặt nhỏ nói: “Cấm muội ăn nữa, đi học cho tỷ ngay, học thuộc lòng đi!”

“Phải làm thực nữ cho tỷ, làm một tiểu tài nữ cho tỷ.”

La Vân Họa gấy gụa kêu la không muốn. Tuy tỷ tỷ có bé nhìn nhỏ bé, nhưng sức lực lại chẳng hề chút nào. Tỷ tỷ kéo bé đến rồi cảm mấy quyền sách quảng lên người cô bé. Chỉ lăm mồm hai câu thôi mà La Linh Dư đã dùng việc công báo thù riêng, bóp mạnh gương mặt bé nhỏ của muội muội, khiến tiểu nương tử thút thít lật sách.

Cô bé thật sự không thích đọc sách viết chữ, cảm kỳ thì họa một chút nào.

Nhưng La Linh Dư...

“Tâm cơ lắm đấy.” Bóng đêm nặng nề, đại phu nhân Lục gia Trương Minh Lan vừa trò chuyện với lão mẫu vừa giám thị tiểu lang dưới gối luyện chữ, lúc thị nữ Linh Ngọc đưa bánh bơ đến, bà nhìn một cái rồi cho người nhận lấy. Đại phu nhân vênh môi nghiêng ngẫm, đánh giá một câu như thế.

Trên sạp có một chiếc bàn nhỏ, tứ lang tam tuổi Lục Sướng đang nằm dài trên bàn, cầm bút lông nghiêm túc luyện chữ. Lục Sướng không phải do Lục phu nhân sinh, nhưng mẹ đẻ của cậu phân vị thấp lại nhất gan nên mọi công việc ngày thường của cậu đều do Lục phu nhân tiếp quản. Mấy năm trước Lục phu nhân không để ý đến Lục Sướng lắm, bà chỉ dành mọi tâm tư cho hai người con nết tề nhà mình. Đến lúc đại nương lập gia đình, nhị lang cũng đã lớn, mấy năm rảnh rồi quả thực không có chuyện gì, Lục phu nhân bên ôm Lục Sướng đến đích thân dạy dỗ cậu.

Đối với chuyện này, mẹ đẻ thiếp thân chỉ dám cảm tạ chứ không dám nhiều lời, nhị lang Lục Hiển trời sinh tính tình khoan hậu, mẫu thân chăm sóc từ đệ kỷ thì hẳn càng vui nữa là, không hheef có chuyện ghen ghét.

Lục Sướng nghiêm túc nằm trên bàn viết chữ, bình thường có già bộ là tiểu quân tử đến đâu thì suy cho cùng cũng còn là trẻ con, nghe Lục phu nhân nói chuyện với lão mẫu, cậu không tránh khỏi đóng tai lắng nghe ——

Lão mẫu kia nói: “Nương tử La gia tướng mạo xinh đẹp, lại có trái tim bay lỗ quý hiếm. Bánh ngọt này nhìn rất mới lạ, lát nữa để người đưa đến cho nhị lang nếm thử một bát đi.”

Lục phu nhân trầm ngâm, gọi thị nữ ở ngoài bình phong đi vào, sau khi hỏi han một phen thì bà gật đầu, nói với lão mẫu: “Xem đi, không cần ta phải bận tâm nhiều. Con bé đã đưa đến cho các lang quân rồi. Tuổi còn nhỏ mà đã có tâm tư này, cũng không đơn giản đâu.”

Nghe La Linh Dư chỉ mới mười bốn tuổi, đều xuất thân từ danh môn, nhưng so với các quý nữ ở Kiến Nghiệp thì nàng cẩn thận có ý tứ hơn nhiều.

Lão mẫu quan sát sắc mặt bà ta, nói: “Nhữ quân không thích cô ấy sao?”

“Không nói đến thích hay không, tính khí cá nhân mỗi người mỗi khác.” Lục phu nhân cau mày, “Chỉ là tuổi còn nhỏ, vừa mới đến đã để cho lão phu nhân tán dương, làm chấn động lang quân và các biểu tiểu thư trong phủ. Ngày hôm sau đã được tam lang dẫn đi dạo vườn. Người có từng thấy thằng bé Lục Quân đi dạo vườn với biểu tiểu thư nào chưa? Hôm nay nó lại đưa bánh ngọt đến... Không thấy ngại một giây nào.”

“Từ sau khi cô ấy đến, lão mẫu thấy các lang quân trong nhà có dấu hiệu lung lay, hỏi thăm biểu muội này khắp nơi.”

“Hy vọng cô ta né nhị lang nhà ta ra là được. Ta đã để mắt đến hôn sự của Lục Hiển rồi, không thể roi vào đầu cô ta được.”

Lục Sướng vừa viết chữ vừa tự nhủ trong lòng: thì ra phu nhân không thích vị biểu tỷ mới đến này thật.

Mà đúng là La Linh Dư không hề nghĩ ngợi một khắc nào.

Sau khi tặng bánh, nàng được toàn thể Lục gia khen ngợi không thôi, được khích lệ, thế là hôm sau lại bắt đầu đưa trà cho mọi người.

Lục phu nhân vận khăn tay, nhìn trà xanh đưa đến trước mặt mà ruột gan xoắn lại: “...”

***

Trà Bắc quốc khác trà Nam quốc, mấy miếng bánh trà La Linh Dư đưa đến đây là trà mọc trên vách đá, cao không leo nổi. Người ta không thể hái xuống, chỉ nhặt được lá rụng đem về, ngẫu nhiên làm ra vài bánh.

Sợ dĩ Lục Quân biết điều này là vì được đưa đến cùng bánh trà còn có một tờ giấy hoa tiên vàng nhạt. Trên giấy viết chỉ chút những con chữ nhỏ, giới thiệu trà này ra đời ở Bắc quốc, được đặt tên là Nhật Chiếu, lá dày vị nồng, hương thơm đậm đà; lại giới thiệu đến có thứ vị sau khi uống trà, ví dụ như trà nướng chọn trà thế nào, những thứ vui nghe được trong lúc phơi trà; cuối cùng còn viết công hiệu của lá trà này, thời gian đun nấu và cách uống thế nào.

Cầm lấy tờ giấy hoa tiên để cháy, Lục tam lang nhườn mày, lật qua lật lại trang giấy mỏng tanh. Chớp mắt chàng nghĩ thấy mùi thơm thoang thoảng, không biết vì sao, khi nghĩ đến ánh mắt của người nào đó thì lòng lại bỗng rung động.

Lục tam lang cụp mắt, Cẩm Nguyệt cười nói: “La nương tử thật thanh tao. Vừa tặng bánh lại biểu trà xanh, nương tử đúng là có lòng tốt.”

Lòng tốt?

Lục Quân vung tay ném tờ giấy lên bàn. Chàng không tin La Linh Dư có tâm địa tốt, nhất định nàng ta có mưu đồ khác. Mà nàng ta muốn gì, có lẽ chàng cũng đoán được. Nhớ đến nữ tử bạc bẽo kia, Lục Quân không muốn đánh giá gì thêm. Chàng tự ngắm lá trà, lại thấy Cẩm Nguyệt vẫn đứng sau lưng không đi. Cẩm Nguyệt nói: “Lang quân, người ta hay nói có mượn thì phải trả. Nhữ lang biểu chúng ta nhiều đồ như thế, chẳng lẽ lang quân không nên đáp lễ?”

Cầm Nguyệt: “Những lang quân nữ lang khác đều đã đáp lễ rồi... Vị tỷ nữ kia của La nương tử cũng khéo léo thúc giục.”

Trong màn sáng nhạt ở bên cửa sổ, Lục Quân lau mày.

Ngay đến đáp lễ mà cũng phải thúc giục? Nữ tử còn nhỏ mà đã có tâm cơ.

Một lúc lâu sau, chàng thờ ơ nói: “Vậy người cứ lấy đại thứ gì đó trong thư phòng ta đi.”

Cầm Nguyệt lập tức đáp lời nhưng vẫn chưa đi, mà nhìn giấy hoa tiên sắc vàng bị lang quân ném lên bàn: “Lang quân có muốn nô tỳ cất thứ này không?”

Lục Quân nhắm mắt nằm lên sập, đắp tấm thảm da hươu trên ngực. Chàng rời Kiến Nghiệp đã nhiều tháng, lúc về lại còn bị thương, mấy ngày nay đều ở trong nhà dưỡng thương. Đêm đã khuya, chàng khép hai mắt, ánh lửa rọi vào mặt chàng, càng khiến chàng buồn tù như tượng tạc. Chàng im lặng một lúc rất lâu, vuốt tóc dài không buộc xoắn lên thảm gấm, mới lang quân tái nhợt, vì mệt mỏi mà có vẻ yếu ớt.

Cho rằng lang quân đã ngủ nên Cầm Nguyệt không thúc giục nữa, nghiêng người toan cầm giấy lên. Chợt bất thình lình nghe thấy âm thanh uest oái như ngọc vang từ phía sau vọng đến: “Cất đi, ngày mai trả lại. Nói cho nàng ta biết, một phần đồ ta cũng không giữ.”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Án sáng xong, thị nữ Cầm Nguyệt ở phòng nhì Thanh viện liền đến trả lễ. La Linh Dư đang giám sát mọi người đọc sách, đồng thời suy nghĩ xem hôm nay nên làm “trò” gì thì nghe báo Cầm Nguyệt đến. Biết đây là thị nữ thấp thân của Lục tam lang, La Linh Dư không dám thờ ơ, đích thân ra cửa đón tiếp.

Chỉ thấy Cầm Nguyệt không kiêu ngạo không hề siểm nịnh, trả lại giấy hoa tiên đưa qua trước đó.

Cửa sổ để mở, Linh Tề ngồi cạnh cửa sổ hầu La Văn Hòa đọc sách, còn Linh Ngọc chỉ huy người làm quét tước, có điều cổ của hai thị nữ đều vươn dài nhìn ra ngoài cửa. Thấy sắc mặt sượng sùng của La Linh Dư, thị nữ Linh Ngọc từ nhỏ lớn lên ở Lục phủ khẽ thờ dài, cúi đầu: được lão phu nhân phái đến hầu hạ biểu tiểu thư, dĩ nhiên nâng sẽ toàn tâm toàn ý lo liệu thay biểu tiểu thư. Biểu tiểu thư dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, nàng cũng cảm thấy... Có điều tam lang vẫn máu lạnh như thường, không hề nể nang chút nào.

Đồ nữ lang đã tặng, nào có đạo lý đem trả giữa ban ngày? Đừng là không nể mặt biểu tiểu thư.

La Linh Dư nhận lấy giấy hoa tiên, cúi đầu nhìn xung quanh, im lặng không nói gì.

Cầm Nguyệt nhìn người nói: “Lang quân không cố ý nhắm vào biểu tiểu thư đâu, chỉ là lang quân nhà chúng nô tỳ chưa bao giờ nhận đồ của nữ tử, sợ có chuyện hiểu nhầm. Biểu tiểu thư cũng biết, sắc mặt lang quân nhà chúng nô tỳ như vậy... Quả thật ngài ấy không thích qua lại quá gần gũi với các nữ lang. Xin biểu tiểu thư cất lại đi ạ, ngày sau cũng đừng đưa đến nữa.”

Hai mắt La Linh Dư koe sáng, bụng tur như: không thích tặng riêng đúng không? Vậy huynh cũng không ném được sương hoa ta cố ý tặng thêm sao.

Nhất thời La Linh Dư ừ rừ, gạt đầu không nói gì thêm. Lúc nàng đang định sai người đi thì Cầm Nguyệt lại đưa ra một cuộn tranh, nói đây là quà đáp lễ của Lục tam lang vì món bánh bơ và trà xanh.

La Linh Dư bị Cầm Nguyệt nhìn, trong lòng đã không còn ôm hy vọng gì với vị tam biểu ca này nữa rồi. Nàng thuận tay nhận lấy cuộn tranh, để bày tỏ coi trọng, nàng gọi hai thị nữ đến mở tranh ra ngay trước mặt Cầm Nguyệt.

Trắng sáng chiếu rọi vùng Đồng Sơn, gió xuân thổi mát đêm Giang Nam.

Trong tranh là một vùng non nước rộng lớn, chỉ có vầng trăng treo giữa núi xanh xa xa, có con thuyền nhỏ neo đậu gần bên sông, trên thuyền có nữ lang vẩy xanh cúi người múc nước. Chỉ vài ba nét đã tạo ra nước xanh gọn sông, con thuyền đen như đá ngầm nổi lên khỏi mặt nước, không nhìn rõ dung mạo của thiếu nữ vẩy xanh, nhưng nhờ vẽ nghệ thuật của bức họa trông trái, nhìn từ xa vẫn cảm thấy nàng thật xinh đẹp.

Xa có rặng núi trùng điệp, gần có mỹ nhân đi thuyền đêm.

Nét bút nhẹ nhàng song cũng không kém phần dứt khoát, chỉ lúc đặc vài bút mà đã khái quát được cảnh vật như thật, làm lòng người rung động trước sự cô đơn mênh mông.

Bức họa này đã khiến La Linh Dư sáng hai mắt, mà điều khiến ngón tay đang lướt trên tranh vẽ bắt giác run lên, chính là cái tên đề ở bên góc.

Tầm Mai cư sĩ.

Tầm Mai cư sĩ là danh sĩ nổi tiếng đương thời, cồi lòng khoáng đại, thư họa số một. Mỗi lần có tranh lưu truyền ra phố là biết bao người tranh nhau sứt đầu bẻ trán để mua. Dù La Linh Dư chỉ là tặc nhân, nhưng sâu trong thâm tâm cũng vô cùng ngưỡng mộ tài năng hội họa của y. Năm xưa La Linh Dư từng khổ sở nghĩ đủ cách muốn có được tranh của Tầm Mai cư sĩ, nhưng dĩ nhiên nàng không tài không thể, lại chỉ là một cô nhi phận gái, tìm mãi không được, trong lòng rất khổ sở.

Mà lúc này, một bức tranh của y lại cứ thế bày ra trước mặt nàng... Bức tranh này không chỉ là của Tầm Mai cư sĩ, mà còn cho nàng một cảm giác quen thuộc... Có lẽ đại sư và nàng có thần giao cách cảm, nên bấy lâu nay bức họa này mới được cất giấu vì nàng.

Cầm Nguyệt thấy La Linh Dư nhìn bức họa không chớp mắt, cho rằng bức tranh lang quân nhà mình vung bút vẽ qua loa đã bị vị biểu tiểu thư tâm tư nhay bén này nhìn ra. Nàng đỏ mặt, háng giọng toan giải thích, mặc dù bức tranh này là do Lục Quân mới vẽ mấy ngày gần đây, nhưng tuyệt đối không phải tam lang vẽ đâu... Có điều còn chưa kịp nói gì thì La Linh Dư đã nhanh chóng cho thị nữ cuộn tranh lại, lúc ngược mặt lên, hai mắt lấp lánh ánh nước, con ngươi đen nhánh trong suốt rực rỡ.

Thậm chí mãi La Linh Dư cũng do ừng, nàng kích động nói: “Ta đã thấy được tâm ý của tam biểu ca rồi. Người về nhắn lại với tam biểu ca, Linh Dư hiện tại không có gì, sau này tất sẽ báo đáp biểu ca gấp đôi. Biểu ca yêu mến quan tâm Linh Dư, trong lòng Linh Dư đã biết, thật sự cảm kích rơi nước mắt.”

“Trước kia Linh Dư không hiểu chuyện nên đoán sai tâm lòng của biểu ca, lại hiểu lầm biểu ca ghét ta... Linh Tề, người mau cầm sách đọc bản của Minh đại gia do ta cất kỹ đến đây, tặng cho tam biểu ca.”

Cầm Nguyệt: “...”

Nàng trợn mắt há mồm, La Linh Dư lại tự xưng là “Linh Dư”, hạ mình xuống thế yếu để lấy lòng Lục tam lang. Lục tam lang chỉ tặng một bức tranh thôi mà, lại còn do Cầm Nguyệt đưa đến... Mấy lần Cầm Nguyệt toan mở miệng giải thích, nhưng La Linh Dư lại sợ rằng muốn lấy lại tranh quý nên kiên quyết không cho nàng cơ hội nói.

Đến khi Cầm Nguyệt quay trở lại Thanh viện báo cáo lại với Lục Quân, nàng dờ khóc dờ cười đưa quà tặng do biểu tiểu thư tặng cho Lục tam lang xem——

“Hình như biểu tiểu thư có hiểu lầm gì đấy.”

Sau khi hỏi Cầm Nguyệt đã tặng gì, Lục Quân nhủ mấy song cũng không nói gì—— thôi, có lẽ là thứ nàng muốn, tặng cho nàng vậy.

Bức tranh kia...

Vốn là vẽ nàng.

Chỉ là do chàng ghét nên không muốn nói, mà nàng cũng không biết.

***

Phòng nhì chỉ có một mình Lục Quân, nhiều năm qua mọi người cũng hiểu rõ phong cách hành sự của chàng: nghe nói sau khi về Lục Quân không hề đến thư viện đọc sách, Lục lão phu nhân thờ dài, đại phu nhân Lục gia lại không tiện quản chuyện phòng nhì nên cũng không nói gì. Chỉ có Lục nhị lang - nay là lang quân lớn nhất trong phủ - nghe nói tam đệ lại bỏ học thì chau mày.

Huỳnh trưởng như cha, Lục nhị lang hẹn tam lang đến nói chuyện. Lục Quân mất kiên nhẫn, có điều cũng nghiêm túc đi đến nghe nhị ca giáo huấn.

Hai huynh đệ nói chuyện trong phòng Lục Hiển. Cửa sổ mở toang, ngoài khung cửa là tường liễu rủ thấp phát phơ trong gió. Các thị nữ ngồi ngoài hành lang, đun trà trên lò đất đỏ cho hai lang quân trong nhà. Ở trong phòng, Lục Quân và huỳnh trưởng ngồi đối diện nhau, nhấp ngụm nước trà do thị nữ bưng lên, khi đầu lưỡi cảm nhận được vị đắng thanh mát thì mới biết đây là trà do La Linh Dư đưa đến.

Chỗ chàng cũng có.

Ngón tay Lục Quân lướt qua cốc trà sứ trắng, như cười như không báo: “La biểu muội chuẩn bị thật đầy đủ, nơi nào cũng tặng thứ tốt.”

Nhị lang Lục Hiển trầm ổn lạnh lùng, nhìn chăm chú chàng thanh niên buồng tuồng ngồi đối diện: “La biểu muội tính tình hiền lành điềm đạm, duyên dáng thận trọng, có tâm tư thể này, trên dưới toàn phù đều tán dương.”

Lục Quân nhướn mày: “Ai cũng tán dương? Sao đệ không thấy?”

Lục Hiển đưa mắt cảnh cáo: “Tam đệ, đệ đừng bắt nạt biểu muội mới đến. Chuyện đi dạo vườn hôm đó huynh có nghe nói rồi, không biết La biểu muội đã đi rồi, nên về sau mới có chuyện tặng bánh tặng trà sau đó.”

Lục Quân nhếch mép cười lạnh, chỉ khi ở trước mặt huỳnh trưởng thì chàng mới năng tùy tiện. Lục Quân thờ ơ nói: “Đệ chưa bao giờ chòng ghẹo những nữ lang này cả, đệ ghét nhất là bọn họ cứ quẩn chặt lấy đệ. Chẳng qua hôm đó trêu muội ta tí thôi, chứ đệ rất ghét muội ta... Nhị ca yên tâm, đệ có chứng mực, sau này sẽ không qua lại với muội ta nữa.”

Lục Hiển thờ dài, nhiều năm thế rồi, đi nhiên hần cũng biết tam đệ đào hoa đến đâu. Chỉ là nói đến chứng mực, Lục Hiển đáp: “Đệ chứng mực ở đâu hả? Đệ không đến thư viện trong nhà học, sau khi về cũng chỉ biết làm ỗ trong phòng không bước chân ra ngoài. Nghe nói đệ bị thương, bị thương ở đâu? Đãi mời đại phu chưa? Vì ai mà bị thương?”

Lục Quân hỏi hột đáp: “Không sao, có chút chuyện riêng thôi.”

Lục Hiển: “... Được, vậy huynh không nhắc đến ‘chuyện riêng’ của đệ nữa. Phụ thân muốn xin một chức quan thị lang trong triều cho đệ, ý đệ thế nào?”

Lục Quân không hề ngắt đầu, chỉ nhìn cốc trà trong tay, nói thẳng: “Đệ không đi.”

Ngon lửa tức giận bùng lên trong mắt Lục Hiển, giọng điệu nghiêm nghị hẳn: “Tam đệ, đệ không còn nhỏ nữa, cũng nên làm chính sự đi, đừng có suốt ngày chỉ biết chơi bời. Phụ thân ba lần bốn lượt muốn cho đệ vào triều làm quan mà đệ không đi, nhưng hôm nay đệ lại bị thương... Ha, tuy đệ không nói nhưng huynh biết, đệ lại làm việc cho ngũ công tử đúng không?”

Lục Quân nhướn mày: “Nhị ca đừng nói lung tung như thế.”

Lục Hiển chậm giọng: “Tam lang à, huynh biết đệ và vị công tử kia có tình nghĩa tốt. Hồi bé y đã từng cứu đệ, đệ muốn báo đáp y cũng là điều quân tử nên làm. Nhưng đã nhiều năm như thế rồi, đệ âm thầm làm nhiều chuyện như vậy... Dù tính mạng có quý đến đâu thì cũng báo ơn xong rồi chứ?”

“Chẳng lẽ đệ còn muốn đánh đổi tiền đồ cả đời của mình để báo đáp y?”

Lục Quân: “Bạn mà.”

“Ta thấy đệ thật sự không biết hồi cái, cứ khăng khăng đâm đầu vào chỗ chết. Y còn không bằng một công tử thứ xuất, về sau đại vị không đến lượt y đâu.”

Lục Quân ngược mắt nhìn lên, hai mắt đen kịt. Chàng nhìn Lục Hiển chăm chăm đến nỗi khiến hần thất kinh, bị khí thế của chèn ép không nói nổi nên lời. Nhưng áp lực này chợt bùng lên rồi biến mất, lúc nhìn lại, Lục Quân đã bình tĩnh uống trà, nói: “Đệ chơi với huynh nhưng không có mưu đồ gì. Huynh không cần khuyên đệ. Dù là lên núi đao hay xuống biển lửa thì đệ vẫn sẽ đi.”

Lục Hiển tức giận: “Đệ!”

***

Chuyện của Lục tam lang không phải là bí mật, bình thường lúc không có ai thì mọi người cũng sẽ bàn tán này nọ. Lục Hiển giáo dục đệ đệ trong nhà không phải là lần một lần hai.

La Linh Dư mới từ chỗ Lục lão phu nhân đến, được lão phu nhân nhờ chuyển lời đến Lục nhị lang. Lúc nàng bước vào sân, thị nữ của Lục Hiển ở đây đều báo cho nàng biết chuyện, mời biểu tiểu thư vào chờ một lát rồi hẵng vào —

“Nhị lang và tam lang đang cãi nhau.”

“Gay gắt lắm.”

Thật ra đứng bên ngoài này cũng nghe được bọn họ ồn ào cái gì “công tử” đấy, Lục Hiển tức giận, Lục Quân mất kiên nhẫn. La Linh Dư do dự không biết có nên vào không, đúng lúc này thấy thị nữ bưng ấm trà rỗng đi ra, giờ các nàng cũng không dám vào đưa trà nữa. Các nàng đứng ngoài nhà thấy sắc mặt tam lang rất khó coi, mấy lần phát tay áo muốn đi.

“Tâm trạng tam lang rất tệ...”

Trong lòng La Linh Dư khẽ động, sau khi hỏi hai cốc trà này là của ai, nàng chủ động ôm chuyện nấu trà đưa nước.

Nàng ngồi dưới hiên tự mình nấu trà canh lửa, quạt lông khe khẽ rung động, nhân lúc thị nữ không để ý, nàng lấy chiếc bình nhỏ ở trong tay áo ra nhỏ một giọt vào cốc. Đợi sau khi đi vào, La Linh Dư vẫn ngồi dưới cành liễu ngoài cửa sổ, vị trí nàng nấu trà đối diện ngay hai lang quân đang ngồi quý bên trong.

Lục Hiển khiển trách không ngừng, thỉnh thoảng Lục Quân lại nói vài câu, ít khi lên tiếng, còn lại chỉ toàn nghe thấy tiếng của Lục Hiển. Chốc chốc La Linh Dư nhìn lại, thấy Lục tam lang cup mắt, vài sợi tóc dài rơi trên gò má, bóng mí rơi trên mặt trông như cánh quạt. Thị nữ lại đem trà vào, chàng buồn bực hớp một ngụm.

Nước trà vào cổ, hương vị mát lạnh ngọt ngào.

Vị thanh mát của nước trà này cũng giống bánh bơ mấy ngày trước chàng từng nếm...

Lục Quân chợt giương mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Chàng nhướn mày để lộ đôi mắt đen trắng rõ ràng, sau khi thấy người nào đó thì ngạc nhiên bật cười. Chàng từ từ ngẩng đầu lên, ý cười đưa mắt trong mắt dần lan rộng, như có luồng điện chạy qua tim, khiến người lâu lâu lại nhìn quanh ở bên ngoài bất thành lình chạm vào mắt chàng. Đôi mắt đào hoa dong đầy tình ý, dù chàng không có ý này, nhưng ánh mắt chất vấn của chàng vẫn đầy mẽ hoặc

“Muội ta chạy đến để thông đồng với nhị ca, hay thật sự mến mộ ta đây?”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lục nhị lang vẫn đang từ tốn dạy bảo, còn Lục Quân chống khuỷu tay lên tay vịn sạp son đen, tiểu quan bạch ngọc* đặt trong tóc lay động, chàng ngả người ra sau, dùng tư thế thoải mái ngắm nhìn mỹ nhân. Ngày xuân đầu mùa, nắng trời bên ngoài trải lấp lóe vàng lên mặt đất dưới mái hiên, nữ lang trẻ tuổi vẫn kiểu tóc Song Anh ngồi quý trên đệm tròn, phe phẩy cây quạt trong tay, gò má hây hây đập vào mắt chàng.

(*Ảnh ngọc quan.)

Tuy nàng có dung nhan tuyệt thế nhưng suy cho cùng vẫn còn trẻ, trên gương mặt trắng muốt vẫn còn đầy sự non nớt; dây buộc tóc màu đỏ rủ xuống tận eo được gió thổi đến trước người; váy dài quét đất, thắt lưng cùng sắc đỏ lay động, đáng vẻ lúc nàng nghiêng đầu cần mồi có linh khí đặc biệt đáng yêu ở tuổi nàng. Mà không chỉ mỗi linh khí bức người, còn cả vóc dáng yếu diệu của nàng cùng bầu ngực cong vút như đụn tuyết...

Đôi mắt u ám của Lục Quân ngày càng tối đi, nụ cười trong đôi mắt hoa đào đậm đến mức khiến người bên ngoài mặt đỏ ửng tai. Chẳng không dám gạt bừa về nhân phẩm của La Linh Dư, nhưng chàng cũng là nam nhân bình thường, nếu mỹ nhân yêu kiều đã không ngừng ngoái đầu nhìn chàng, thì chàng cũng không ngại nhìn lâu.

Lục nhị lang Lục Hiến nói khát khô cả cổ đứng lại, phát hiện Lục Quân mất tập trung thì không vui, bèn nhìn theo tầm mắt chàng, lại giật mình hỏi: “La biểu muội, muội đến đây từ khi nào vậy?”

Lục Hiến đã thấy nàng rồi, La Linh Dư cũng không tiện nhìn chăm chú Lục Quân nữa. Động tác nấu trà của nàng không hề dừng lại, gò má trắng như ngọc tuyết, bình tĩnh mỉm cười: “Nhị biểu ca, tam biểu ca. Muội đến được một lúc rồi, trà hai huynh uống do muội pha đây.”

Lục Hiến ngẩn người, cúi đầu nhìn cốc trà mình đã uống hết trong tay, lại ngẩng đầu nhìn gương mặt La Linh Dư. Nàng quá xinh đẹp, gương mặt hân hân bất giác đỏ lên, có vẻ mất tự nhiên.

Còn Lục tam lang bình tĩnh ngồi cạnh đã quá miễn dịch trước vẻ đẹp của La Linh Dư, chàng không hề thay đổi sắc mặt.

Hai mắt La Linh Dư lấp lánh như nước: “Lão phu nhân bảo muội đến gửi lời với nhị biểu ca, không biết lần trước nhị biểu ca tìm đại phu như thế nào? Lão phu nhân lại đau đầu rồi, bà cảm thấy thuốc của đại phu kia rất hữu hiệu.”

Lục Hiến cúi đầu nói: “Không, không phải chuyện to tát đâu, huynh sẽ lập tức dẫn người đi gặp tổ mẫu ngay.”

La Linh Dư không nói gì thêm, tiếp tục nấu trà trong im lặng.

Ánh nắng rơi vào mi mắt, vai và ngang eo, hai vị biểu ca trong nhà đều nhìn nàng. La Linh Dư thẳng lưng, động tác càng lúc càng chậm, càng lúc càng to nhỏ. Nàng hơi nghiêng mặt, mồi đỏ mọng, phô ra tư thế đẹp nhất với hai vị biểu ca trong nhà. Trong mắt hai biểu ca là nữ lang ngồi cạnh nồi sao trà, nàng cúi đầu cup mắt, tay cầm muỗng cán dài khuấy nước trà. Rõ ràng bình thường đã nhìn động tác sao trà rót trà quá quen, nhưng khi La Linh Dư làm lại vô cùng đẹp mắt.

Nhất thời yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng nước sôi như đun mưa.

Một lúc trôi qua, La Linh Dư lặng lẽ đưa mắt nhìn về, bất chợt chạm vào mắt Lục Hiến. Lập tức gương mặt Lục Hiến đỏ bừng lên, hân hân to rõ lúng túng. Vị nhị lang này vất hết óc mới nhớ ra một đề tài: “Nếu biểu muội đã đến một lúc thì có thể phân xử cho chúng ta.”

La Linh Dư sợ mình nghe phải điều không nên nghe, thề là vội nói: “Muội chưa nghe thấy hai biểu ca nói gì cả.”

Lục Hiến không để ý, giọng điệu ôn tồn: “Có một công tử hồi nhỏ đã cứu mạng một lang quân danh môn, vị lang quân này cảm kích nên không ngừng báo ơn, nhưng cũng đã báo liền mười năm rồi. Có người cho rằng như thế đã báo đủ, lang quân danh môn nên có chừng mực, lo chuyện của mình đi. Nhưng lang quân này lại cho rằng phải báo ơn cả đời. Biểu muội nói xem là ai có lý?”

Lục Quân nhướn mày, cũng nhìn thẳng vào La Linh Dư.

La Linh Dư nhanh chóng nghĩ ngợi.

Thật ra nàng chẳng hiểu hai biểu ca cãi nhau vì gì cả, bây giờ Lục nhị lang nói ra, theo bản năng La Linh Dư cảm thấy người muốn báo ơn cả đời chính là Lục nhị lang, còn người giữa chừng muốn thôi là Lục tam lang. La Linh Dư từng bị Lục Quân trêu chọc, mặc dù vẫn mong được cưới gả nhưng thật sự không đồng tình về nhân phẩm của Lục tam lang lắm. Lúc này cho rằng Lục tam lang giữa chừng muốn bỏ, La Linh Dư lại khinh bỉ Lục Quân trong lòng một hồi.

Nhưng đương nhiên nàng không thể hiện ra mặt, trái lại còn dịu dàng nói: “Hai biểu ca lớn tuổi hơn muội nhiều, dĩ nhiên cũng trải qua nhiều chuyện hơn muội, có cách nghĩ riêng. Muội không biết nguyên nhân trước sau, nếu tùy tiện đưa ra đề nghị thì e là sẽ làm trò cười cho thiên hạ, khi ấy lại thành mất mặt. Nếu không ngại thì hai vị biểu ca có thể đứng trên lập trường của đối phương suy nghĩ xem sao, có lẽ có thể giảng hòa được.”

Lục Hiến ngạc nhiên, mắt nhìn La Linh Dư bừng sáng.

Lục Quân cũng bắt ngờ nhìn sang La Linh Dư.

Thật ra câu hỏi đó của Lục Hiến đúng là quá gượng gạo, bất cứ có gái nào bị hỏi câu đó, nếu muốn không đắc tội với một người nào thì tất sẽ chọn chu toàn cả hai bên bằng cách ca ngợi. Nhưng La Linh Dư nàng không khen ai cả, chỉ đứng từ góc độ của mình nói lời thật lòng. Câu trả lời mới lạ này đã để Lục nhị lang cảm thấy rất mới mẻ.

Lục Quân nhìn Lục Hiến rồi lại nhìn La Linh Dư, thầm khinh bỉ: đúng là đồ không kiêng ăn mận.

Lục Quân đứng dậy, qua loa với Lục nhị lang vài câu, nói phải về thay thuốc nên chàng đi trước một bước. Lục Hiến biết rõ Lục Quân đang qua quyết với mình, nhưng ngại La biểu muội nên cũng không tiện nói gì thêm. Chỉ thấy Lục Quân đi lướt qua, ống tay áo rủ xuống đất.

Lục Quân bước ra cửa, đi giày vào. Lúc bước xuống bậc, La Linh Dư lén lút nhìn chàng.

Lục Quân dừng lại, lúc ống tay áo lướt qua cạnh La Linh Dư, chàng chợt nghiêng người, gương mặt tuấn tú tí kề sát La Linh Dư, ghé vào bên tai nàng nhẹ nhàng nói mấy chữ, tiếng như ngọc vang.

Từ góc độ của Lục Hiến ở trong nhà nhìn ra thì mặt Lục Quân gần như dán lên mặt La biểu muội, nữ lang đỏ mặt như thiêu đốt. Lúc này Lục Hiến không vui, mở miệng nhắc nhở: “Tam lang, đệ quên đã hứa gì với huynh rồi há? Đừng có chọc ghẹo biểu muội nữa!”

Trước kia tam lang chưa bao giờ có hành động như vậy với các biểu muội trong phủ, vì sao giờ lại vô lễ như thế?

Lục Quân đứng thẳng người dậy cười phá lên. Chàng đâu còn đáng vẻ ngạo mạn lạnh lùng ngày xưa, đưa mắt chòng ghẹo La Linh Dư, lại khoát tay với Lục Hiến ở phía sau: “Biết rồi biết rồi! Đại hòa thượng đừng tụng kinh nữa.”

Lục Hiến: “...”

La Linh Dư cười hi hi rồi nhanh chóng thôi cười. Nàng tiếp tục cúi đầu pha trà, trong lòng cảm thấy ngọt ngào. Vì vừa rồi lúc Lục Quân cúi người, chàng đã nói tám chữ bên tai nàng —— trước hoa dưới trăng, không gặp không về.

La Linh Dư vừa ngạc nhiên lẫn mừng thầm: nàng biết mà, mình xinh đẹp thế này, làm gì có chuyện tam biểu ca có mắt không trông.

Cuối cùng Lục tam lang cũng cho nàng cơ hội rồi.

La Linh Dư vẫn đang đứng dưới mái hiên ở phòng Lục Hiến, thề nhưng lòng đã bay xa. Nàng đang nghĩ phải ăn mặc thế nào, nói những câu gì, lúc nào thì đi hẹn gặp Lục tam lang.. Chỉ cần nàng có thể gả cho Lục tam lang là

cuộc sống nghèo khổ của mình và muội muội có thể kết thúc rồi. Bởi vì sau khi La Linh Dư đến Kiến Nghiệp mới biết, chút bạc nàg đem theo đến không đủ dùng lâu.

Lang quân và các nữ lang ở Kiến Nghiệp thật sự quá xa xỉ, đây là lần đầu tiên nàng chứng kiến.

***

Lục Quân chỉ nói “trước hoa dưới trăng” chứ không hẹn cụ thể là khi nào. La Linh Dư nghĩ ngợi một lúc lâu, cảm thấy nơi chàng ám chỉ hẳn là cách gần Thanh viện của chàng, chính là rừng hoa lần trước bêu xấu nàng, còn về phần “dưới trăng”, đến giờ trăng lên cao là được. Quả thực cũng hết cách rồi, vì để cho biểu ca có ấn tượng tốt nên sau khi chấp tối, La Linh Dư căng thẳng hơn nửa canh giờ rồi ra khỏi cửa.

Lục tam lang vào sâu trong rừng hoa, từ xa đã nhìn thấy nữ lang mặc váy gấm hoa văn màu vàng nhạt, khoác hồ lụa mỏng, chân đi giày mũi phượng*. Gió mát hiu hiu dưới trăng sáng, nàng vô thức vuốt ve khuyên tai bằng ngọc thạch, mi tâm nhũ khê. Người đẹp như vậy, mặc gì cũng đẹp, tựa như yêu tinh trong rừng.

(*Là loại giày nữ cổ đại, ở mũi giày có hình đầu chim phượng.)

Trong một khoảnh khắc, trái tim Lục Quân ngừng đập.

La Linh Dư cúi đầu, bất an nghĩ liệu tam biểu ca có thật sự hẹn nàng ở đây không. Thời đại này trai gái gặp nhau không phải chuyện lớn, chỉ có điều La Linh Dư sợ mình hiểu lầm lại mất thể diện... vì Lục tam lang cứ lúc lạnh lúc nóng với nàng. Canh giờ dần trôi qua mà vẫn không thấy ai, La Linh Dư càng lúc càng bất an. Nàng chau mày toan rời đi..

Nhưng chỉ vừa mới nghiêng người thì một bàn tay ở bên cây sau lưng đưa ra, nắm lấy eo nàng kéo về phía sau. La Linh Dư hét ầm lên, một bàn tay bình tĩnh bịt miệng nàng lại. Nàng bị xoay người lại dè dặt, hoa rơi lã chã, La Linh Dư cứng người sợ hãi, đúng lúc này nghe thấy giọng nam trầm khàn bật cười: “Đừng hoảng, là ta.”

Lục Quân!

La Linh Dư giương mắt nhìn lên, quả nhiên đối mặt với ánh mắt sáng ngời kia. Bàn tay bịt miệng nàng thả xuống, La Linh Dư không gượng giụa nữa, trái tim nàng vẫn đập thình thịch, gương mặt đỏ ửng. Nàng ngạc nhiên khó hiểu nhìn Lục tam lang gần như ôm mình vào lòng: lúc này trên mặt chàng là vẻ phong lưu tùy tiện, khác hẳn dáng vẻ bình thường kiêu ngạo không xem ai ra gì.

Rốt cuộc đầu mới là chàng?

Sóng mắt La Linh Dư khẽ chuyển, nhỏ giọng trách: “Biểu ca, huynh dọa muội rồi!”

Lục Quân cười khê.

Tiếng cười này càng khiến nàng nóng mặt hơn.

Chàng đưa mặt đến gần, ngữ khí lên vai cổ nàng. Thân hình La Linh Dư càng cứng đờ, mặt chàng gần như dán sát vào nàng, mái tóc dài lướt qua mặt nàng. La Linh Dư bấm sâu móng tay vào lòng bàn tay, lúc này mới có thể kiềm chế được kích động muốn đẩy người.

Đây là lang quân thích hợp nhất để gả mà nàng đã chọn.

Vất vả lắm người ta mới chủ động một lần, có điển nàng mới đẩy ra.

Mặt Lục Quân khẽ ma sát vào mặt nàng, khiến trái tim nàng cũng mềm ra. Chàng thấp giọng hỏi: “Trà lúc chiều ta uống, có mùi thơm giống bánh bơ muội tặng?”

La Linh Dư bình tĩnh nói: “Là muội cho thêm sương hoa tự điều chế. Nếu biểu ca thích thì muội sẽ tặng biểu ca một lọ.”

Lục Quân cười cười mải vào tai nàng, nói như mề sáng: “Thích chứ.”

Cái tiếng “chứ” bỗng bành kia khiến trái tim La Linh Dư như được lỏng vũ phe phẩy. Tay Lục Quân bầu eo nàng, lồng ngực bằng phẳng của nam lang gần như dán vào bộ ngực đầy đặn của nàng, mặt chàng cúi sâu ma sát lên hõm vai nàng. Cảm giác run bắn bật kia leo lên sống lưng La Linh Dư. Đầu óc nàng trống trơn, vất hết óc cũng không biết phải nói gì bây giờ.

Trong mắt Lục Quân viết đầy chế giễu: đến lúc này mà vẫn không phản kháng? Chàng thật sự đã xem thường biểu muội này rồi.

Chàng đưa tay sờ gò má như ngọc của nàng, nghiêng mặt qua, chan chứa tình ý nhìn thẳng vào mắt nàng. La Linh Dư ngẩn người, lập tức biết chàng muốn làm gì. Hàng mi nàng rung lên, nhắm nghiền hai mắt, gò má bị gió thổi càng thêm nóng bỏng. Con tim bé nhỏ đập thình thịch, thân hình run rẩy...

Nhưng rất lâu rất lâu sau, mãi vẫn không có bước kế tiếp.

La Linh Dư bất ngờ mở mắt ra.

Lục Quân mặt không biến sắc: “Muội dụ dỗ nam nhân như vậy đấy hả? Lang quân ở Lục phủ, từ nhị ca cho đến ta, muội không tha cho một ai. Nhưng là dạy người cá ngoan, Nhưng dạy muội một điều nhỏ, cứ ngu ngốc đứng đực ra đấy không làm gì, nếu không phải vì sắc đẹp của muội thì chẳng có nam nhân nào động lòng cá.”

“Biểu muội à, đừng sắc hầu hạ, ai cũng xem thường.”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 10

“Bốp!”

Trong nháy mắt, tức giận, ầm ức và xấu hổ đồng thời bùng nổ, những cảm xúc không thể bị khống chế này đã điều khiển La Linh Dư giơ tay lên tát thẳng vào mặt Lục Quân. Mặt nàng như toét ra lửa: Chàng nghĩ nàng là gì cơ? “Đừng sắc hầu hạ”?! Nàng kinh khủng đến thế sao? Chẳng lẽ chàng cười với nàng, tặng tranh vẽ danh sĩ cho nàng, tất cả đều là nàng hiểu nhầm? Chàng là trịnh lang liệt nam chắc?

Trên gò má in hằn năm dấu tay bé nhỏ nhưng rất rõ ràng, Lục Quân từ từ quay mặt qua, trong mắt hiện lên sự giận dữ. Chàng vẫn đề đầu La Linh Dư, hằm hè nhìn nàng, lúc nghiêm túc thì lạnh lùng nhìn nàng bằng nửa con mắt, vô cùng đáng sợ.

Bị chàng nhìn chăm chăm, lưng La Linh Dư đỏ mồn hôi lạnh: “...”

Nàng điên rồi hả, một biểu tiểu thư ăn nhờ ở đậu như nàng lại dám đánh Lục tam lang? Một câu nói của Lục tam lang đủ để đuổi nàng và muội muội cút ra khỏi nhà. Nhưng nàng đã chẳng còn nhà để về nữa rồi..

“Biểu, biểu, biểu ca.” Gió thổi rừng hoa, trăng soi sáng tỏ, hàng mi nữ lang khẽ run, chỉ một thoáng mà trong mắt đã đọng đầy hơi sương. Nước mắt sóng sánh, nàng cắn môi dưới e chen rứt rề, hốt hoảng ngẩng mặt nhìn lên. La Linh Dư run rẩy đưa tay xoa lên nửa gương mặt bị đánh của Lục Quân, “Muội, muội, muội không cố ý...”

Lục Quân: “...”

Mắt chàng bị hàng mi che đi, chỉ thấy một màu xanh đen, vẻ mặt bị ẩn giấu. Chàng nhìn nữ lang hốt hoảng trước mặt, từ từ gơ tay chụp lấy cổ tay La Linh Dư. Biểu hiện của Lục Quân giống như bạc bẽ trên, không chút thương hại mà ngăm nhìn tiểu nhân biểu diễn ca kỹ dưới mắt. Lục Quân: “Bớt nước mắt đi, chiêu này với ta cũng vô dụng.”

La Linh Dư: “...”

Sao nước mắt có thể vô dụng được?

Trong một thoáng, Lục Quân trông thấy vẻ lạnh lẽo vụt qua trong mắt La Linh Dư. Lục Quân gạt mình, đến khi nhìn lại thì chút cảm xúc bé nhỏ kia đã biến mất. Biểu tiểu thư mắt ngấn lệ giữ nguyên tư thế, hơi rụt người về sau, nước mắt lần lượt tức biến mất. Giọng nước mắt trong suốt đọng trên hàng mi, nhưng La Linh Dư lại nhoen miệng nở nụ cười tự thương xót. Giọng La Linh Dư vẫn nhỏ nhẹ yếu đuối như thế: “Vi sao biểu ca lại nói muội khó nghe như vậy? ‘Dùng sắc hầu hạ’ là gì cơ? Là ý chỉ các lang quân trong phủ bị muội mê hoặc ư? Nếu nói như vậy, không phải tam biểu ca huynh cũng đang ‘dùng sắc hầu hạ’ đấy sao?”

Đôi mắt Lục Quân càng âm u, nhưng trên miệng vẫn cứ cười: “Biểu muội thừa nhận mình có động cơ không trong sáng rồi?”

La Linh Dư: “Không hề. Xinh đẹp là cái tội sao? Muội ép huynh đến gặp muội sao? Muội chỉ mới đến, muốn được mọi người thích thì có gì sai? Chẳng lẽ muội phải che mặt đi, mặc đồ tối màu ngồi mốc meo trong góc phòng sao? Cái gì gọi là ‘dụ dỗ nam nhân’? Mặc dù nhà muội có sa sút nhưng muội cũng xuất thân từ sĩ tộc! Tam biểu ca nói muội ‘đứng đực ra đấy’, vậy huynh có gì khác muội không? Các biểu tiểu thư trong phủ đều thích biểu ca huynh, chẳng lẽ vì không để người ta bám lấy mình nên huynh không ra ngoài, không nói chuyện với người khác? Cũng là một chuyện, vì sao huynh là trời quang trắng sáng, còn muội lại là dụ dỗ nam nhân?”

La Linh Dư đúng là không chỉ biết chăm chăm già đi. Lục Quân xì một tiếng: “Đúng là nịnh nọt để lừa, muội ở trước mặt ta và nhĩ ca...”

Chàng đang định đánh giá thêm đôi câu thì bỗng nhiên La Linh Dư nghiêng người về trước. Ngực nữ lang đầy đặn, để tránh tiếp xúc cơ thể với tiểu nữ từ nên Lục Quân phải lùi về phía sau. Con mắt La Linh Dư chột lóc lên, ép chàng từng bước một lùi về sau. Vặt vảy La Linh Dư bỗng bành, đôi ba sợi tóc bên gò má lướt qua môi, cánh môi đỏ mọng của nàng lúc mờ lúc khép, tương phản với gương mặt trắng như tuyết và đôi mắt lấp lánh. Quá lộng lẫy điểm lệ.

La Linh Dư vừa âm ục lại tức giận: “Nhĩ biểu ca thế nào? Muội chỉ tặng hoa tiên và sương hoa cho mình tam biểu ca. Tam biểu ca tưởng muội đều như thế với mọi người hả? Vậy mà tam biểu ca lại chẳng thèm để ý đến lòng ái mộ của muội, hại muội xấu hổ cùng cực, đành phải giả như không biết. Ai biết được biểu ca lại bêu xấu muội như này, lại còn hiểu lầm muội và nhĩ biểu ca... Nếu tam biểu ca huynh ghét muội thì cứ nói thẳng, chứ như vậy thật sự quá tiêu nhân!”

Lục Quân bị ép dựa vào thân cây, thoáng có vẻ bất ngờ, sau đó lại thông dong nói: “Nói như vậy, thật ra là do ta hiểu nhầm muội, là ta sai sao?”

Lục Quân cúi người, ngón tay treu đùa lộn tóc bên tai nàng, đưa mắt nhìn vành tai đó ứng: “Vậy muội phải cẩn thận. Điều ta có thể nhìn ra thì người ngoài cũng có thể. Muội cho rằng muội tâm cơ như vậy, Lục gia mù cả chác? Là biểu muội à, chỉ cần một lời không ôn là Lục gia có thể quét muội hất ra khỏi sân rồi.”

La Linh Dư thảm hoảng hốt.

Nhưng nàng không thể hiện ra mặt. Hai mắt nàng đỏ ứng, tức giận đẩy mạnh Lục Quân một cái, nước mắt lăn xuống: “Tùy huynh!”

“Tam biểu ca, muội không để ý đến huynh nữa!”

Vừa dứt lời, La Linh Dư không quấy rầy Lục Quân nữa. Cảm xúc nàng dao động rất mạnh, trong lúc nói bộ ngực phồng vì kích động. Rồi nàng xoay người đi, lệ trong mắt nói thành đường dài quanh co treo trên gò má ngọc. Đôi tai bị tuyết thấm ướt, nhìn từ góc nghiêng La Linh Dư có thể cảm nhận được sự bị thương ẩn trong dung mạo mỹ miều, hai má phản chiếu ánh trắng sáng.

Hai mắt Lục Quân tối sầm, khóa miệng giật gật: còn không... không để ý đến chàng?!

Chàng nhìn La Linh Dư xoay lưng, xách váy chạy ra khỏi rừng hoa. Sau lưng là những bó hồng hạnh đỏ nở rộ, vạt váy lướt lên hoa trên đất theo nhịp bước chạy nhanh của nàng, cả khu rừng như đang đuổi nàng đi. Nàng giống như là xuống nhầm phạm trần, vàng sáng mờ ảo ôm lấy bóng lưng, vô cùng mờ ảo lại đẹp đến...

Trong chốc lát Lục Quân ngẩn ngơ, giải nhân đã biến mất khỏi tầm mắt, lúc này chàng mới xoa ngón tay vừa vuốt ve mặt nàng, trên đó vẫn còn lưu lại cảm giác mềm mềm thom thom. Lục tam lang ho khan, che đi cảm xúc khác thường vừa rồi: thật là một biểu muội không lúc nào quên phò bày sự xinh đẹp của mình.

Đã chi điểm mà còn không chịu nghe... Chàng càng ghét nàng hơn.

***

Quay về Tuyệt Tổ viện, La Linh Dư xoa con tim đang đập loạn cào cào, không yên lòng ngồi trên giường nhỏ. Căng thẳng và sợ hãi khiến trên trán và chóp mũi nàng rịn đầy mồ hôi, sau lưng cũng ướt đầm. Hai má nàng đỏ bừng, tay đặt trên bàn hơn nửa buổi, thì nữ Linh Ngọc bùng ly trà vào cho nàng: “Nữ lang vẫn ổn chứ?”

La Linh Dư mất mặt: Không ổn rồi.

Nàng lại, lại... to gan đến thế. Không chỉ tát Lục tam lang mà còn giáo huấn chàng một hồi. Có phải bây giờ Lục tam lang đang hận chết nàng không?

Hôn sự của nàng... La Linh Dư cắn môi, âm thầm ai oán: mấy lời sắc mùi nghĩa chánh ngôn từ đã nói cùng với mấy giọt nước mắt đã rơi trước mặt Lục tam lang, không biết có tác dụng không.

Lập tức nàng không biết nên làm thế nào cho phải, không biết có nên đi đòi mục tiêu không.

Nhưng phiền toái lớn nhất bây giờ không phải Lục tam lang, mà là Lục tam lang nghi ngờ bộ mặt thật của nàng, biểu ca kia không giống người tốt, liệu có nói thật cho các trưởng bối Lục gia không? Nếu trưởng bối Lục gia ghét nàng, không thích nàng, muốn đuổi nàng ra khỏi Lục gia... thì nàng nên làm gì bây giờ? Mất đi sự che chở của gia tộc, nàng đã vào đường cùng rồi.

La Linh Dư ngồi im, bị chính sự tưởng tượng của mình hại cả người mồ hôi đầm dề, tay chân lạnh toát.

Lòng nàng cực kỳ hoang mang, chỉ hận không thể quay đầu về rừng hoa, quỳ trước mặt Lục Quân cầu xin chàng đừng vạch trần nàng... Nhưng La Linh Dư xuất thân từ quý nữ, nàng cũng có sự kiêu ngạo của mình. Thời đại này ngoài việc đi cúng tế, thì dù diện kiến quân vương cũng không cần phải quỳ lạy. Thế mà chỉ vì muốn ở lại Lục gia mà nàng phải đi quỳ cầu xin Lục tam lang sao?

Linh Ngọc lo lắng đẩy La Linh Dư: “Rốt cuộc nữ lang sao thế ạ?”

La Linh Dư ngồi yên không trả lời, đáng vẻ khiếp hồn khiếp vía của nàng đã dọa thị nữ sợ hãi. Linh Ngọc cầm lấy bàn tay lạnh buốt của La Linh Dư, ghé vào bên tai nàng nói nhỏ: “Chẳng lẽ Lục tam lang bắt nạt nương tử sao? Nương tử đừng sợ. Ngày mai chúng ta cùng đi tố cáo với lão phu nhân, để lão phu nhân làm chủ cho chúng ta!”

La Linh Dư run bắn người.

Móng tay in sâu vào lòng bàn tay: Ăn nhờ ở đậu...

“Không cần. Ta không thể khiến mọi chuyện loạn thêm được, tam biểu ca đối với ta...” Nữ lang nước mắt như mưa, nghẹn ngào cười nói, “Rất tốt.”

La Linh Dư chỉ roi lệ, nhắc đến “Lục tam lang” nhưng không nói câu nào, Linh Ngọc lập tức nhận định Lục tam lang đã ức hiếp nữ lang. Linh Ngọc định đi báo với lão phu nhân, nhưng La Linh Dư kéo nàng lại không cho phép, lấp bấp một hồi, Linh Ngọc đành thở dài gật đầu. Nàng tự nhủ nữ lang thật đáng thương, cũng thật tốt bụng.

Đợi Linh Ngọc hầu La Linh Dư ngủ sâu, đi ra ngoài gặp các tỷ muội trong phủ, lập tức dồn đại chuyện có liên quan đến Lục tam lang: lúc không có ai thì Lục tam lang là mặt người dạ thú, bắt nạt biểu tiểu thư mới đến phải

khóc.

Lời đồn này chỉ mất hai ngày đã truyền khắp nơi. Tới khi càng lúc càng trầm trọng, các người hầu lại xì xào bàn tán một tin đồn mới: Lục tam lang bị một nữ lang tát vào mặt.

Lục tam lang bị người ta tát.

Linh Ngọc quay về báo tin này cho La Linh Dư, lo lắng nhìn sắc mặt nữ lang thoát trắng thoát xanh. Trong lòng La Linh Dư nghệt thờ: tam biểu ca... không hổ là tam biểu ca.

Cả đầu tay lớn như vậy mà chẳng không thêm che giấu, không tránh hai ngày lại còn công khai ra ngoài.

Bên nàng mà truyền ra tin gì nữa, thì không phải chứng thực đầu tay kia là do mình tát sao? Không biết nếu đến trước mặt trưởng bối Lục gia thì sẽ bị nói thành gì nữa. Nàng, nàng nhận thua rồi.

***

Vì chuyện lên gặp gỡ Lục tam lang mà mấy ngày liên tục, La Linh Dư ưỡ oải làm ồ trong viện không đặt chân ra khỏi cửa. Nàng kinh hồn bạt vía, nhưng đợi mấy ngày, đại bá mẫu của nàng là Lục Anh và lão phu nhân Lục gia cũng không gọi nàng đến nói chuyện. Hình như Lục Quân không đến chỗ Lục lão phu nhân cáo trạng nàng?

Rốt cuộc chẳng có ý gì? Thật sự khiến lòng người rối rắm

Lúc sáng sớm, tiểu nương tử La Văn Họa ngồi trong viện lớn tiếng học thuộc lòng, Linh Ngọc đứng dưới hành lang chải tóc cho nữ lang. La Linh Dư ngồi trước cửa sổ, vừa hay có thể giám thị muội muội có lười biếng hay không. Nhìn tóc mấy hoa nhạn trong gương, Linh Ngọc cài một bộ điều vào tóc nữ lang, hỏi: “Hai ngày nay nữ lang không hề ra khỏi cửa, không biết có hủy bỏ bữa tiệc hôm nay không?”

Lục trước vì lấy lòng các lang quân và các nữ lang, La Linh Dư đã tự bỏ tiền túi ra tặng không biết bao nhiêu là lễ, tổ chức bao nhiêu là tiệc. Tiền bạc thâm hụt, nặng quá đau lòng.

Bữa tiệc nhỏ tối nay, vốn đã hẹn là La Linh Dư làm chủ.

Bỗng La Linh Dư nghĩ đến lời nói ngầm chứa cảnh báo của Lục tam lang —— “Vây muội phải cẩn thận. Điều ta có thể nhìn ra thì người ngoài cũng có thể. Muội cho rằng muội tâm cơ như vậy, Lục gia mà cả chắc? La biểu muội à, chỉ cần một lời không ổn là Lục gia có thể quét muội hất ra khỏi sân rồi.”

La Linh Dư nhủ mảy, đang định từ chối thì Linh Ngọc cười nói: “Nếu không muốn làm chủ thì để Vương nương tử làm chủ cũng được. Hàn thị nữ phải về nhà rồi, Vương nương tử muốn làm tiệc chia tay. Khó nỗi không có nữ lang nào khéo tay bằng nương tử, nên Vương nương tử muốn mượn chỗ của nương tử dùng.”

Hai mắt La Linh Dư chợt lóe lên, đồng ý: “Được, ta rất thích tặng quà. Bao Vương tỷ tỷ đến đây đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Trời sầm tối, vừa từ học đường quay, tứ lang tám tuổi Lục Sương vội vã vào nhà, nằm nhoài trên bàn nhỏ nhanh chóng làm bài tập mà tiền sinh đã giao. Lục tiểu tứ lang mi thanh mục tú, đáng yêu như ngọc tuyết, nhưng vì chơi đùa nghịch ngợm mà trên gương mặt nhỏ nhắn có dính vết bùn vết bụi, nom không khác gì chú mèo li mao.

Tiểu lang quân Lục Sương vừa viết bài vừa nghiêng đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, về mặt sót sáng thấy rõ. Bởi vì cứ liên tục nhìn trời nên không để ý đến nét bút, mực viết rơi trên giấy tuyên lúc nhẹ lúc nặng, con chữ cũng xiên xẹo. Nhưng dù xiên xẹo đi mấy thì tiểu lang quân vất và viết một khác, cuối cùng cũng làm bài xong.

Lục Sương hoan hô một tiếng, quẳng bút lên bàn, nhảy lên vén rèm xông ra ngoài. Không ngờ cậu vừa lao ra lại va phải một người từ bên ngoài vào. Người nọ bị cậu đụng loạng choạng ngã ra sau hai bước, may mà phía sau có nhũ mẫu và thị nữ đỡ. Tiểu lang quân Lục Sương nhìn lại, lúc này run sợ vô cùng, mở miệng run run gọi —— “Mẫu thân!”

Người đi vào chính là đại phu nhân Lục gia Trương Minh Lan.

Tuy Trương Minh Lan không phải là thân mẫu của Lục Sương, nhưng đương nhiên Lục Sương phải gọi bà một tiếng “mẫu thân”. Huống hồ bấy giờ Lục Sương đang được Trương Minh Lan nuôi.

Lục phu nhân đi đến, Lục Sương thấp thòm cúi thấp đầu, đuôi mắt trông thấy bà xoa chỗ đau ở eo. Nhũ mẫu và thị nữ cuống quýt một hồi, lúc này Lục phu nhân mới vào trong nhà, ngồi lên sập. Lục tiểu lang quân ngoan ngoãn đứng yên chờ nghe dạy bảo. Lục phu nhân trang điểm tinh tế, vô cùng nghiêm túc: “Con âm ỉ gì đấy hả? Vừa học xong đã chạy ra ngoài, đã làm xong bài chưa?”

Thị nữ bên cạnh đem mấy trang giấy trên bàn đến đưa cho Lục phu nhân xem, nói đây là bài tập của tiểu lang quân. Trái tim Lục Sương đập thình thịch, muốn nói gì đó để xoay chuyển nhưng cậu còn chưa nghĩ ra có, Lục phu nhân đã kiểm tra bài tập của cậu rồi. Sắc mặt của Lục phu nhân lúc này còn “xuất sắc” hơn cả lúc mới bị đụng: “Sao lại viết ngây thơ thế này?! Con làm bài như vậy đấy hả!”

Lục Sương run run đáp: “Con, con sai rồi.”

lão phu nhân đập giấy xuống bàn cái “bộp”, nghiêm giọng nói: “Tiền sinh đã nói với ta rồi, khoảng thời gian gần đây con không chuyên tâm học hành. Ta cố ý đến đây xem con, không ngờ tiền sinh nói đúng thật. Không chịu học hành cho tốt, vội vã chạy ra ngoài làm gì hả? Có chuyện gì quan trọng hơn việc học?”

Lục Sương ấp úng.

Lục phu nhân vỗ bàn quát: “Nói!”

Lục Sương vẫn ấp úng không nói ra được, Lục phu nhân dứt khoát không hỏi nữa, gọi tiểu thư đồng hầu Lục Sương đi học vào hỏi. Tiểu thư đồng vốn không dám nói, nhưng Lục phu nhân lạnh mặt lườm một phát, tiểu thư đồng sợ hãi khóc nức đáp: “Lang quân muốn, muốn đến Tuyệt Tổ viện tham dự bữa tiệc tối nay.”

Tuyệt Tổ viện?

Lục phu nhân nhủ mảy.

Nhũ mẫu giải thích: “Tuyệt Tổ viện là chỗ ở hiện nay của La nương tử.”

Lục phu nhân à một tiếng, sụ khóe môi cười nhạt. Nhũ mẫu đứng bên ti mi tra hỏi là tiệc gì, rồi Lục phu nhân hỏi thêm: “Một đứa bé như tứ lang, sao có thể đi dự tiệc được? La nương tử chỉ mời mỗi tứ lang hay thế nào?”

Tiểu thư đồng gạt nước mắt đáp: “Cũng, cũng mời hết à, tứ lang cũng có thiệp mời. Tắm thiệp mời đó có hình lá cây, rất là đẹp, có cả mùi hoa nữa. Xưa nay tứ lang chưa bao giờ nhận được tấm thiệp nào đẹp như vậy, nói La tỷ tỷ thật tốt... Nghe nói mọi người đều đi, muội muội của La nương tử cũng có mặt, nên tứ lang muốn đến chơi...”

La tỷ tỷ thật tốt?

Ngay tức thì, nhũ nẫu bèn bảo tiểu thư đồng dẫn đường lấy thiệp mời ra, đưa cho Lục phu nhân xem. Quả thật tấm thiệp rất đẹp, dùng giấy trong nhà cất rọc, bách tính bình dân không xài nổi. Thời đại này giấy vẫn còn rất quý hiếm, một cậu bé như Lục tiểu tứ lang Lục Sương mà có thể nhận được thiệp mời tinh xảo thế này, đương nhiên cảm thấy lần đầu tiên được tôn trọng, nên dĩ nhiên phải đến để cổ vũ cho La tỷ tỷ...

Lục phu nhân cười nhạt: La Linh Dư đúng là biết cách mua chuộc lòng người.

Lục phu nhân xuất thân từ danh môn Trương thị ở Hán Trung, phụ thân bà là nhà thông thái đương thời, chuyên về nho học, xưa nay luôn đích thân dạy dỗ bà, thế nên Lục phu nhân không thích những nữ tử ăn nói tùy tiện. La nương tử mới đến có dáng vóc quá xuất chúng, vốn đã làm Lục phu nhân không thích rồi; kèm thêm toàn thân nữ lang có khí phái phong lưu, đa tài đa nghệ. Trước nay Lục phu nhân rất ghét nữ lang quý tộc phong lưu như vậy.

Lục phu nhân hỏi tiểu tứ lang: “Những bữa tiệc nhỏ kiểu này của La tỷ tỷ con có tổ chức thường xuyên không?”

Lục Sướng sợ tới mức hai mắt rung rung: “Dạ, có.”

Lục phu nhân trầm ngâm: “Hèn gì hôm nay ta gọi tiền sinh thư viện đến hỏi, ai ai cũng ấp úng nói các lang quân trong phủ làm bài không tốt. Ngay cả nhị lang gần đây cũng xao nhãng việc học.” Lục phu nhân đưa mắt nhìn sang nhũ mẫu, nhũ mẫu lập tức ra ngoài cho người mời thư đồng cùng thị nữ hầu mực của các lang quân đến, hỏi từng người một về biểu hiện của các lang quân.

Trong tất cả các lang quân, Lục phu nhân chỉ bỏ qua duy nhất tam lang Lục Quân.

Cái người không quan tâm gì sắt như Lục Quân đây... trước nay chưa bao giờ có cách quản, quản nhiều quản ít đều có người không thích, thế là Lục phu nhân trực tiếp thả lỏng.

Chỉ loáng cái mà đã đến giờ dạ tiệc, Lục tứ lang không những không được ra ngoài mà còn bị Lục phu nhân phạt đứng dưới mái hiên. Cậu cúi đầu hai mắt đỏ ửng, trong lòng bất an lại như đưa đám. Nhìn đèn đuốc sáng thâu đêm, thư đồng, người hầu và thị nữ của các ca ca đều bị Lục phu nhân gọi đến hỏi chuyện bài vở. Lục phu nhân rất nghiêm túc, chỉ cần bắt mắt chút xiu thôi cũng sẽ phóng đại lên gấp mười lần.

Cách một màn trúc, Lục tiểu tứ lang nghe thấy con giận của Lục phu nhân bên trong ——

“La thị nữ dám để mắt đến các nhị lang trong Lục gia ta! Phải giết chết cái ‘tâm’ kia từ trong trứng nước.”

Lục Sướng rầu rĩ, không biết phải làm gì...

***

Bên Lục tiểu tứ lang gầy ra động tĩnh không nhỏ, người hầu của các lang quân trong phủ đều bị kéo đến hỏi chuyện. Mà Thanh viện phòng nhì nằm riêng một góc trời lại không ai đến hỏi, cứ thế tỏ ra khác biệt với người khác.

Đến lúc xế trưa, Thanh viện nhận được thiệp mời của Tuyết Tổ viện. La Linh Dư rất biết đối đãi, tuy mới gây chuyện không vui với Lục Quân, bây giờ nàng giúp Vương nương từ lo liệu buổi tiệc mà vẫn không quên Lục tam lang. Hơn nữa còn sợ Lục tam lang hiểu nhầm, nên biểu chiều lúc La Linh Dư và Vương thị nữ cùng viết thiệp mời, La Linh Dư cố gắng để Vương thị nữ viết thiệp mời gửi Lục tam lang. Vương thị nữ ôm lòng yêu quý nên mọ viết thiệp cho biểu ca, không phát hiện ra thái độ né tránh của La Linh Dư.

Chỉ là đáng tiếc, thiệp mời xinh xắn như vậy được đưa đến Thanh viện, Lục Quân chỉ nhìn một cái rồi ném đi...

Lục tam lang đúng là không thích tham gia những kiểu yến tiệc này.

Sợ với diễn xuất của La Linh Dư, thì khi Lục phu nhân hỏi chuyện vào sập tối, chỉ để sót một mình Lục Quân, lập tức có người không mấy vui vẻ.

Buổi chiều Lục Quân nằm trên giường đọc sách, ánh đèn hắt lên gương mặt sáng rõ của chàng. Rèm lay động, ánh đèn chớp tắt, tròng mắt chàng co lại, nhìn thị nữ thiếp thân Cẩm Nguyệt lăm bắm đi vào phòng. Trên mặt nàng viết hai chữ “mất hứng”, còn nghịch rèm kêu vang, ánh hưởng đến Lục Quân đọc sách.

Cẩm Nguyệt tỏ cáo với Lục tam lang: “Đại phu nhân xem thường chúng ta quá đáng! Lúc chiều phu nhân gọi thư đồng thị nữ của các lang quân đến hỏi chuyện học hành, nhưng lại không hỏi lang quân ngài. Sao chứ, lang quân ngài không mang họ Lục sao? Trong phủ chỉ có nhị lang nhà bà ấy là quý báu sao?”

Lục tam lang lật một trang sách, hờ hững nói: “Đại phu nhân ngay thẳng, từ xưa đến nay đã vậy rồi. Không ai quản còn vui biết bao.”

Nhưng Cẩm Nguyệt không hề vui chút nào, nàng đứng dưới rèm một lúc, vẫn không nén được nhiều chuyện nói với Lục tam lang: “Nghe nói nguyên nhân là từ La nương tử mà ra...”

Lục tam lang vẫn cụp mắt, có vẻ như đang nghiêm túc đọc sách. Song Cẩm Nguyệt hiểu chàng nhất, thấy chàng cả buổi không giờ sách thì cũng biết chàng đang nghe mình nói chuyện. Cẩm Nguyệt nhìn chăm chú gương mặt tam lang vẫn còn vết dấu tay mờ mờ, trong đầu nghĩ quạ nhiên với tam lang La nương tử không như những người khác. Lúc này Cẩm Nguyệt mới kể chuyện mình nghe được cho Lục Quân, cuối cùng im lặng một lúc, xốt xa nói: “Đã ăn nhờ ở đậu lại còn chộc gần Lục phu nhân. Sợ là cuộc sống sau này của La nương tử sẽ không được dễ chịu.”

“Lục phu nhân không để cái gai trước mắt như vậy, muốn đích thân đến Tuyết Tổ viện khiển trách La nương tử.”

Lục tam lang: “Đáng đời”

Chàng dừng lại rồi nói tiếp: “Đã nhắc nhở nàng ta từ lâu rồi, ai bảo nàng ta không nghe.”

Nhưng Cẩm Nguyệt không đồng ý, nàng rất có hảo cảm với La Linh Dư. Bởi vì, khu, thứ nhất là La Linh Dư thường tặng lễ đến chỗ bọn họ, tuy thái độ của Lục tam lang vẫn không rõ, nhưng Cẩm Nguyệt đã bắt đầu thích La Linh Dư rồi. Nàng biện bạch thay La Linh Dư: “Không thể nói thế được. La nương tử tuổi còn nhỏ, cũng không biết Lục phu nhân tính khí ra sao, vừa mới đến, ắt sẽ có sai sót. Những chuyện này, không phải lục tam lang vừa về Kiến Nghiệp cũng chịu khổ đó sao?”

“Cũng là không có cha mẹ che chở... tam lang ngài không có chút cảm giác đồng bệnh tương lân nào với La nương tử sao? La nương tử còn không bằng ngài năm đó đâu... Suy cho cùng ngài cũng là huyết mạch chính thống của Lục gia, còn La nương tử chẳng là gì trong nhà chúng ta cả.”

“Lang quân, lang quân à...”

Lục Quân: “Gọi hồn há?”

Cẩm Nguyệt đỏ mặt, nàng chớp mắt mong đợi nhìn tam lang.

Qua một lúc lâu, nàng thấy Lục Quân xụ khóe miệng: “Người đi nghe ngóng bữa tiệc của nàng ta có chuyện gì đi.”

Có tam lang làm chỗ dựa, Cẩm Nguyệt vui mừng ra mặt, đáp một tiếng rồi ra ngoài cho người đến Tuyết Tổ viện hỏi thăm tình hình. Sau khi trở về, Cẩm Nguyệt đứng ngoài cửa sổ nhón chân nhìn Lục tam lang vẫn bình tĩnh đọc sách trong nhà. Nàng nghĩ, tam lang bao giờ cũng thế, nhưng chỉ cần nhìn tìm cho tam lang áo quần xuất hành thì nhất định lát nữa tam lang sẽ ra cửa.

May mà La Linh Dư bình thường “tâm cơ”, tặng cho Cẩm Nguyệt toàn đồ tốt.

Cẩm Nguyệt quay đầu, đang định sang phòng bên chuẩn bị áo khoác cho tam lang thì bỗng nhiên hít sâu một hơi, thấy một thanh niên mặc áo khoác đứng trong sân. Cẩm Nguyệt há mồm cứng lưỡi: “Công, công, công tử! Sao ngài lại đến đây?! Sao không thông báo một tiếng?”

Thanh niên mặt mũi thanh tú đứng giữa sân, một đám người lăm nom nóp lo sợ cúi gục đầu không dám nhìn, không biết y đã đứng nhìn bao lâu. Người thanh niên thấy Cẩm Nguyệt thì nhẹ nhàng nói ra mấy chữ: “Tam lang, có, bệnh. Cô, đến, thăm.”

Y nói vừa nhẹ lại chậm, số chữ còn rất ít.

Cẩm Nguyệt dẫn y đi vào gặp người.

Vị này là ngũ công tử dưới danh nghĩa của đương kim Nam quốc bệ hạ - Trần vương Lưu Thục, cũng là vị công tử có quan hệ tốt với tam lang mà nhị lang Lục Hiến không thích.

Lưu Thục nói chuyện rất ít, không phải vì nguyên nhân nào khác mà là vì, vị công tử này, bị nói lắp. Nhưng dĩ nhiên chuyện y nói lắp, dù là thị nữ thiếp thân của Lục tam lang cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12

Màn đêm buông xuống, đèn lồng sừng dê hay đèn sa đò được treo trên chấn song cửa sổ, gió lùa thổi qua, đèn chạm vào nhau như tiếng chuông gió kêu ting tang. Qua mấy chiếc đèn xanh, ánh trắng rơi lên màn trướng, bên trong có tiếng nhạc khúc cùng tiếng nam nữ cười đùa vọng ra qua khe hở.

Thiết yến đãi tiệc, người hầu thị nữ đều đợi bên ngoài. Tiếng đàn sáo trong nhà không phải do nhạc công gảy, mà chính các nam nữ quý tộc trong nhà tự mình ra tay. Ở niên đại này, trai gái quý tộc đều có một hai tài nghệ, lấy việc trình diễn biến khúc làm “nhà”. Những bản nhạc này sẽ không để người hầu thương thức, thế nên chính bọn họ thường thức đánh giá nhau, lấy đó làm thú vui.

Ngoài tấu nhạc, trong nhà còn có người chơi ném thẻ, bói toán, vẽ tranh, ngâm thơ, chơi tào cáo, đánh cờ vây. Lang quân và nữ lang trẻ tuổi hoặc ngồi hoặc đứng, tự chơi đến vui về.

Hàn thị nữ về nhà nên đặc biệt tổ chức tiệc chia tay, đêm nay nam nữ đều hân hoan. Hàn thị nữ và Vương nương tử nói chuyện đôi câu, đề tài lại đến La Linh Dư, hai nữ bắt gác đưa mắt nhìn thân hình của nữ lang kia trong đám đông. Khi các nàng thấy trên bàn có bàn cờ gamm, La thị nữ ngồi đối diện một nữ lang khác, cờ trắng và đen để xuống trong tay. Có lẽ là trận cờ xuất sắc nên số người đứng cạnh xem không hề ít.

La Linh Dư nhẹ nhàng cúi mặt, tóc mây búi cao, hơi cúi mình trong ánh đèn dịu dịu.

Ánh mắt của các lang quân Lục gia và sự chú ý của các nữ lang xung quanh đều tập trung cả vào nàng.

Giọng Hàn thị nữ có vẻ chua chát: “La muội muội này, mặt mũi đã đẹp lại còn biết này biết kia, không khỏi quá nhiều rồi.”

Vương thị nữ tâm trạng phức tạp, nói: “Nghe nói nàng ta sống ở Nhĩ Dương, nhà cũng từng là đại tộc. Nhĩ Dương nằm gần Bắc quốc, mà xưa nay tài nghệ của sĩ tộc Bắc quốc đều hơn Nam quốc chúng ta, hẳn từ khi còn bé đã học được rất nhiều thứ, chúng ta không bằng được nàng ta.”

Làn gió xa xỉ ở Nam quốc dần được tạo thành từ sau khi dựng nước, nên nếu so về sự ti mi trong sĩ tộc, đương nhiên Nam quốc không bằng Bắc quốc. Có điều gần đây theo làn gió đang thịnh hành, sự ti mi của danh môn thế gia ở Kiến Nghiệp, Nam quốc cũng dần bắt kịp Bắc quốc, thậm chí còn có thể vững vàng áp chế.

Hàn thị nữ chua xót nói: “Đúng thế, ta không bằng được nàng ta. Hôm nay nàng ta còn để lộ phong thái ở Lục gia, làm các lang quân nhìn đến độ thần hồn điên đảo rồi. Cũng chỉ có Lục gia không có nữ lang, lại ít ai ra ngoài chơi đùa.... Nếu không nàng ta ra khỏi cửa Lục gia, khắp Kiến Nghiệp này, chẳng mấy chốc mỹ danh của La thị nữ sẽ truyền khắp nơi.”

“Chẳng lẽ nữ lang danh môn ở Kiến Nghiệp ta lại bại trong tay một nàng nhà quê mới lên?”

Vương thị nữ bưng tỉnh, nói: “Trần nương tử trong phủ của Trần đại nho, có lẽ có thể tám lạng nửa cân với nữ lang này đây.”

Nghe Vương thị nữ nói vậy, trong đầu Hàn thị xuất hiện thân hình một nữ lang. Nàng đầu môi, không vui quay mặt đi. Trần nương tử trong phủ Trần đại nho à... Nàng chợt nhớ đến phong thái của Lục tam lang, rõ ràng Trần nương tử mến mộ biểu ca Lục Quân đã nhiều năm, vậy mà vẫn ra vẻ thanh cao, xem thường những biểu tiêu thư ở Lục gia các nàng, cứ như thể đang chờ biểu ca Lục Quân đến đòi vui cho nàng ta vậy. Sao tam biểu ca có thể như vậy được?

Nếu bảo chọn Trần nương tử, còn không bằng chọn... La Linh Dư trên mặt viết rõ “ta muốn chen ép các người đấy”.

Bóng người đan xen, bóng dáng nam nữ chông chéo, lang quân như nhị lang Lục Hiển lúc này đứng sau lưng La Linh Dư, nhìn nàng đánh cờ. Ánh mắt Lục nhị lang sáng lên, nhìn La Linh Dư đến xuất thần. Lục Hiển thích yên tĩnh, chuyên thu thập các vấn đề nổi tiếng trong thiên hạ. Hân nhận ra, tài đánh cờ của La Linh Dư không phải là kinh tài tuyệt đỉnh, mà là tự có cao thấp trước phán đoán xử trí với mọi việc, rõ ràng có bố trí của chính nàng...

Lấy cờ nhìn người, Lục Hiển trầm tư: biểu muội này, tâm tư có vẻ rất nặng...

La Linh Dư bị Lục Hiển nhìn đang vân vân cờ trắng trong tay, khoe môi mỉm cười nhưng trong lòng thì phát khổ. Nàng do dự, nghĩ đến lời Lục tam lang nói với nàng lúc trước, câu nói ấy khiến nàng bối rối, không biết có nên nhún nhường, không nên quá huênh hoang hay không. Nhưng có thời gian nhún nhường với các nữ lang đấy, từ từ sắp đặt ở Lục gia... Nàng lấy đầu ra thời gian? Nàng không ngờ danh môn ở Kiến Nghiệp lại tiêu xài hoang phí như thế, nàng sắp không sống qua nửa năm rồi.

Nếu không thể gả cho một lang quân có gia thế tốt trong vòng nửa năm, thì cuộc sống của nàng và muội muội sẽ rất thảm.

La Linh Dư vừa đánh cờ vừa thấp thòm nghĩ: có nên đề thị nữ lên kút đem quà đáp lễ mình nhận được ra ngoài bán đi, đổi chút tiền bạc không? Nhưng đồ nàng dùng đều chỉ có danh môn mới dùng được, dân chúng bình thường sao có thể dùng? Bán đi không được, bị người phát hiện nàng khôn khéo, thì làm sao nàng còn mặt mũi ở lại Lục gia tiếp được nữa?

Phiên quá.

La Linh Dư nhủ vậy: đều do Lục tam lang cả.

Nàng phỉ tâm phỉ sức nhiều đến thế, mà biểu ca có gia thế tốt này lại sắp bay đi...

La Linh Dư bắt gác giường mắt, đúng lúc chạm vào ánh mắt Lục Hiển đang nhìn nàng. Lục Hiển ngăn ra, lập tức nở nụ cười dịu dàng khích lệ. Mặt mũi nhị biểu ca đơn thuần, tâm tư không nhiều, thật ra thì cũng... Đang mãi nghĩ thế thì bên ngoài chợt truyền đến tiếng thông báo của thị nữ: “Đại phu nhân đã đến!”

Các nam nữ đang chơi đùa trong nhà giật mình, đồng loạt đứng dậy, thấy màn trúc được vén lên, phụ nhân áo cổ lật, tay bó sát, váy quét đất được thị nữ đỡ đi vào. Y phục bà mặc khá đậm màu, đúng như ấn tượng trang trọng nghiêm túc mà bà đem đến cho người khác. Đại phu nhân Lục gia đã đến, bầu không khí thoải mái trong nhà cũng tiêu tan.

La Linh Dư đứng bên bàn cờ, nhìn nhị biểu ca ngạc nhiên đi đến đón: “Sao mẫu thân lại đến đây?”

Lúc mọi người hành lễ với Lục phu nhân thì đều giật mình trong lòng, bởi vì bọn họ biết vị đại phu nhân Lục gia không thích những chuyện thế này, bình thường sẽ không đến những bữa tiệc nhỏ như bọn họ. Cô bé La Vân Họa đứng bên cạnh tỷ tỷ, nhón chân lên kéo tay áo của La Linh Dư: “Tỷ tỷ, tỷ nhìn kia!”

La Linh Dư nhìn theo ngón tay út của muội muội, trông thấy một đứa bé chừng tám chín tuổi cúi đầu đi sau lưng đại phu nhân. Đứa bé tội nghiệp ngẩng đầu nhìn quanh, đột nhiên thấy tỷ muội La thị, tiểu lang quân càng tỏ ra sốt ruột.

La Linh Dư: “Mấy ngày trước muội bị ốm nên không biết, tiểu lang quân này là Lục tứ lang Lục Sương. Cậu ta nên gọi muội một tiếng ‘biểu tỷ’.”

La Vân Họa hừ nói: “Tỷ nhìn đáng vẻ nó xem... Tỷ, chẳng lẽ nó gây chuyện?”

La Linh Dư ngẫm nghĩ, đúng lúc này Lục phu nhân đã được Vương thị nữ ân cần mời đến ngồi. Rót trà cho Lục phu nhân nhưng bà không nhận, chỉ lạnh lùng quét mắt nhìn các lang quân và nữ lang một lượt, sau đó ánh mắt rơi vào La Linh Dư dù đứng trong góc cũng không che lấp được sắc đẹp, bà ta dừng lại một chốc rồi mới dời đi.

La Linh Dư giật thót.

Nghe thấy Lục phu nhân lạnh lùng nói: “Tiên sinh nói gần đây các con chênh lệch chuyện học hành, ta đến để hỏi, nhưng không một ai ở trong viện mà đều đã chạy ra ngoài nhà chơi. Vậy ta đành không ngại vất vả đến đây, hỏi từng người một chuyện học hành. Thanh Yêu, người đem sách vở một tháng này của các nhị lang nhà chúng ta đến đây.”

Các lang quân thần thờ: “...!”

Lục Hiển cau mày: “Mẫu thân làm gì thế? Không thể ngày khác hỏi chuyện học...”

Lục phu nhân quát: “Im mồm! Từ khi La nương tử đến, các con sa sút bài vở, trong lòng không biết há?”

Các lang quân cúi thấp đầu, các biểu tiêu thư thì thầm không dám lên tiếng. Bầu không khí nặng nề, quả nhiên Lục phu nhân ngồi trên ghế đầu sai người dọn dẹp rượu và đồ ăn trên bàn, chuyển sách vở dày cộm đến. Trên đó có lời phê của các tiên sinh, bắt đầu từ nhị lang Lục Hiển, Lục phu nhân vắn hỏi từng người một...

Lục phu nhân bỗng nói: “La nương tử, người đến mài mực giúp ta.”

Bị các nam nữ lạng lẽ quan sát, lại bị Lục phu nhân đột nhiên gọi tên, La Linh Dư đỏ mặt. Làm nhục như thế không khác gì là công khai từ hình. Thậm chí Lục phu nhân còn không thèm nhìn lấy nàng, như thể quy hết mọi tội các lang quân Lục gia học kém là vì nàng.

Các biểu tiêu thư tự lo không xong, nhưng phát hiện hình như có La Linh Dư đi trước, các nàng thờ phào nhẹ nhõm, bắt gác nhìn lên sang La Linh Dư: vị biểu tiêu thư này có tức giận phui tay áo bỏ đi không?

Sắc mặt La Linh Dư vẫn như thường, nàng thấp giọng nói mấy câu với muội muội bắt miễn nhẫn nhịn, La Vân Họa ngẩng đầu nhìn tỷ tỷ rồi gật đầu. La Vân Họa đáng đáp nhỏ bé, cô bé nhanh chóng chuồn khỏi tỷ tỷ, lúc đi qua Lục tứ lang Lục Sương đứng dựa ở cửa, tiểu nương tử hừ một cái, đập vào chân tiểu lang quân.

Tiểu lang quân Lục Suồng che miệng nén đau, kinh ngạc nhìn lên, bị tiểu nương tử xem thường quay phắt mặt đi.

Lục tứ lang chẳng hiểu gì: "..."

Tiểu muội muội chưa từng gặp lại đập cậu một cái này là ai thế?

Không ai ngăn cản, La Văn Hòa chạy ra khỏi sân. La Linh Dư uốn gối ngồi dưới Lục phu nhân giúp mài mực, nghe Lục phu nhân khiển trách chuyện học hành của các lang quân.

Ngay cả con ruột mình là Lục nhị lang mà Lục phu nhân cũng không nể nang chút nào, mắng tới nổi mặt Lục Hiên xanh lè, những lang quân khác càng không thể may mắn tránh được. Nhưng ngoài mặt bà đang nói lang quân Lục gia, thực chất trong ngoài đều ám chỉ La Linh Dư dẫn bọn họ chơi, làm các lang quân thay đổi. Rồi lại nói các nữ lang nên đóng cửa ở nhà, học ít nữ công trung quý, không nên chạy đến chỗ này...

Các biểu tiểu thư mặt đỏ tía tai.

Hàn thị nữ vốn định ngày mai sẽ về nhà ẩm ức nước mắt vòn quanh: Sao Lục phu nhân lại nói các nàng như thế! Lục phu nhân thích ngồi trong nhà không ra ngoài, chẳng lẽ các nàng cũng phải như vậy?

Vương thị nữ vốn làm chủ bữa tiệc muốn nói là thôi bữa tiệc lần này, vốn là nàng muốn làm...

Lúc Vương thị nữ định mở miệng thì chạm phải tầm mắt của La Linh Dư. La thị nữ ngồi hắt dưới Lục phu nhân khẽ lắc đầu, tỏ ý rằng ta không cần nói nhiều. Vương thị nữ xoắn xuýt trong lòng, chỉ đành buồn bực nghe Lục phu nhân nói bóng nói gió.

Sắc mặt các biểu tiểu thư không mấy sáng sủa, rồi rít nghĩ: đợi ngày mai cáo từ về nhà, các nàng sẽ không đến Lục gia trong thời gian tới nữa.

Nhưng các nàng có nhà để về, còn La Linh Dư thì không.

Lục phu nhân mắng khô cả miệng lưỡi, lần nữa chỉ đích danh: "La nương tử, ta nói đúng không? Bọn chúng suốt ngày chỉ biết có chơi, không chịu đọc sách không cầu tiến bộ. Chơi đùa trong chốn khuê các, bị nữ lang làm chậm trễ việc học thay đổi tính tình, đây là chuyện các lang quân nên làm hả?"

La Linh Dư từ từ ngẩng đầu lên.

Mọi người đều nhìn nàng.

La Linh Dư dụi dằm bình tĩnh: "Nếu phu nhân muốn nghe con nói, có thể chuyển vào trong trường rồi nói không?"

Lục phu nhân: "Vì sao? Vì sao không nói ngay trước mặt mọi người?"

La Linh Dư cụp mắt, giọng nhẹ nhàng đúng mực: "Vì mặt mũi của chính phu nhân."

Lục phu nhân: "..."

Con mắt bà co lại, gấn giết giết, ngạc nhiên nhìn vị biểu tiểu thư này. Một lúc sau, Lục phu nhân gật đầu, đứng dậy đi vào trong trường với La Linh Dư. Những người còn lại bị la rầy không ngóc đầu lên được đồng loạt thờ phào.

***

Trong Thanh viện ở phòng nhì.

Hai lang quân ngồi trên giường dưới trường hoa mai đánh cờ, một là Lục Quân, một là Lư Thục.

Đèn hoa lay lắt, ánh lửa chọt lóe, Lục Quân nghiêng đầu, thấy thị nữ Cẩm Nguyệt ngoài cửa sốt ruột nháy mắt với chàng. Cẩm Nguyệt gio tay ra hiệu, chỉ ra ngoài viện: bên kia xảy ra chuyện thật rồi!

Lư Thục nghiêng đầu, nói khẽ: "Tuyệt Thần, người, có, tình nhân?"

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Trần vương Lư Thục đứng dậy khỏi sạp, đôi mắt đen láy, lặng thin nhìn thị nữ thiếp thân Cẩm Nguyệt của Lục Quân cùng với mấy nữ tử khác gỡ y phục gọn gàng trên lò xông hương, tới hầu hạ tam lang thay áo. Nằm trong nhà dưỡng thương, Lục Quân chỉ khoác đại chiếc áo choàng cũ, mặt mũi phong lưu mà khí chất lại đầy vẻ biếng nhác. Từ trước đến nay tướng mạo của lang quân vốn rất xuất sắc, Cẩm Nguyệt thích xông y phục cạo mặt, để tam lang nhà mình trông tuấn tú hơn -- Lục tam lang thay y phục trắng vào, đai ngọc thắt lỏng bên hông rũ xuống, bỗng chốc nét mặt trở nên nghiêm túc.

Cái vẻ tùy tiện lười biếng kia đã biến mất, lúc mờ mắt ra, Lục tam lang đã biến thành lang quân tuấn tú xuất trần như tuyết trên núi cao mà người ngoài hay thấy kia.

Lục thay áo, Cẩm Nguyệt nắm chắc thời gian lên tiếng, thấp giọng giải thích nguyên nhân phải ra ngoài với Lư Thục. Cẩm Nguyệt nói thẳng: "Dù sao La nương tử cũng là khách, thật sự đáng thương."

Lư Thục khẽ gật đầu, y im lặng cả buổi sắp xếp câu chữ, luyện tập bốn năm lần trong lòng rồi mới mở miệng: "Tuyệt Thần, người định, anh hùng cứu mỹ nhân?"

Lư Thục bất ngờ: "Người, người... người lại, làm, anh hùng cứu mỹ nhân?"

Cẩm Nguyệt vui mừng gật đầu liên tục.

Đồng thời trong lúc đó, cả hai lại nghe thấy âm thanh dễ nghe như tiếng châu ngọc chạm nhau của Lục Quân: "Không phải."

Cẩm Nguyệt: "...?"

Nàng ngờ ngác ngẩng đầu nhìn lang quân: nàng nói một lúc lâu về việc La nương tử đáng thương thế nào đều vô ích cả sao? Nàng đã nhận không ít quà của La nương tử rồi đó.

Lư Thục cũng bất ngờ nhướn mày.

Lục Quân chưa ra cửa nên vẫn nói năng tùy tiện, chàng khẽ mỉm cười, đôi mắt lấp lánh như minh châu, khiến chúng thị nữ trong nhà đỏ bừng mặt cúi gằm đầu không dám nhìn lâu. Dưới ánh mắt ngạc nhiên của Cẩm Nguyệt và Lư Thục, Lục Quân gio tay xoa cằm: "Chúng ta đi hòng chuyện."

Cẩm Nguyệt: "..."

Mắt nàng nhìn thẳng, chỉ còn thiếu mức nói thẳng "lang quân ngài không nhân từ chút nào".

Lục Quân cười khẽ, tùy ý bà vai Lư Thục, đồng thời khoát tay ra hiệu mấy người Cẩm Nguyệt không cần đi theo: "Vị biểu muội này của ta, có thể không giống nữ nhi danh môn khôn khéo như A Man huynh tướng đâu..."

Lư Thục nhò giọng: "Nghe, nghe Cẩm Nguyệt nói, nàng mỗ, mỗ côì..."

Lục Quân à lên: "Không giống đâu."

Lục Quân: "Chúng ta đi xem chuyện vui nào. Đại bá mẫu nhà ta vốn thẳng tính, chưa chắc có thể trị được biểu muội này của ta, nói không chừng còn bị muội ta chinh lại nữa là... Chúng ta đến không phải để làm chỗ dựa cho

muội ta, mà lên vào từ cửa sau xem trộm..."

Cầm Nguyệt cùng các thị nữ người hầu lo lắng đứng dưới mái hiên, nhìn Lục tam lang và Lưu Thục càng ngày càng khuất xa. Vừa ra khỏi cửa, Lục tam lang lập tức thẳng người như tùng như hạc. Tay áo phất lên, kim ngọc lăm lăm, Lục tam lang nổi bật như rồng nào, cùng Lưu Thục một trước một sau bước đi. Dù là ai cũng không ngờ Lục Quân muốn xem chuyện hải của La Linh Dư.

Có lẽ cũng có rất nhiều người đang chờ cười nhạo La Linh Dư.

Vị La nương tử này mạnh vì gạo bạo vì tiền, làm việc chỉ biết chăm chăm đến mục đích của mình, vừa tới Lục gia đã đề đầu các biểu tiêu thư khác. Ánh mắt của các lang quân lại cứ xoay quanh nàng, cho nên tâm trạng của các biểu tiêu thư khá phức tạp. Không đến mức mong đợi La Linh Dư gặp xui, nhưng La Linh Dư bị Lục phu nhân bắt bẻ, ít nhiều gì trong lòng chúng nữ đều "cười trên đau khổ".

Trong sảnh không ai lên tiếng, mọi người mang theo vẻ mặt lúng túng bên ngoài, còn Lục phu nhân và La Linh Dư đi vào trong trường nói chuyện. Bọn họ chờ ngoài này, nhất thời không biết nên làm gì.

Lục nhị lang Lục Hiến liếc vào nhà, thấy tiểu tứ lang Lục Sưởng dựa vào cửa cũng sắp vui mình vào bên trong, thế là Lục Hiến bèn gọi tiểu lang quân đến. Các lang quân nữ lang sục tỉnh, cũng xúm quanh Lục Sưởng hỏi rất cuộc là có chuyện gì.

Lục Sưởng ngẩng đầu nhìn các ca ca tỷ tỷ vây quanh mình. Là tiểu lang quân thứ xuất còn nhỏ tuổi, Lục Sưởng chưa bao giờ được chú ý nhiều như thế, cậu hết hồn vì sự đổi dời nhiệt tình đột nhiên này, tới mức sắp khóc òa lên.

Trong màn trường xanh, chỉ có Lục phu nhân đang ngồi và La Linh Dư đứng thẳng.

Sắc mặt Lục phu nhân vẫn lạnh lùng như trước, nếp nhăn nhu sâu ở khóe mắt, thoát trông khó gần gũi được. Bà lạnh lùng nhìn La Linh Dư, thấy nữ lang vòng eo nhỏ nhắn toàn thân phong lưu thì lại càng không thích. Lục phu nhân đang định mở miệng, nhưng La Linh Dư đã cúi rạp người lên tiếng trước:

"Làm chậm trễ chuyện học hành của các biểu ca biểu đệ là lỗi của con ạ."

Lục phu nhân: "..."

Bà bị chặn phủ đầu, ghen cả buổi không biết nên nói gì, khóe môi giật giật, sắc mặt Lục phu nhân không còn lạnh nhạt như vừa rồi nữa: "La nương tử biết thế là tốt."

Về mặt La Linh Dư có phần mất tự nhiên, lạng lẽ quan sát Lục phu nhân. Xem ra bụng dạ Lục phu nhân quá thẳng thắn, sống chung với bà phải dứt khoát, không được vòng vo tới lui. Thật ra trong lòng La Linh Dư cũng xoắn xýt ít nhiều, bất cứ lúc nào cũng điều chỉnh thái độ để đối mặt với Lục phu nhân -- sống dưới một mái hiên, đối mặt với phu nhân đương thời, nàng nên khom lưng khuyu gối nhận sai, hay là tích cực phản kháng, tranh thủ quyền lợi cho mình?

Lão Hầu gia của Lục gia đang ở Giao Châu, còn lão phu nhân vì người yếu nên ở lại Kiến Nghiệp. Và dĩ nhiên cũng vì thân thể suy yếu lâu năm, nên mọi công việc trong ngoài Lục gia đều do một tay đại phu nhân quản lý. Có lẽ vì trong phủ không có nữ lang, tất cả đều là lang quân, Lục phu nhân quả thật quá rành rang nên đành quán xuyến luôn chuyện học của các lang quân.

Bây giờ vì Lục nhị lang lớn tuổi, đã đến độ thành hôn, Lục phu nhân vừa tắt bật chuyện hôn sự của lang quân, vừa đề phòng nữ lang dạy xấu cho trai bà.

Trong mắt Lục phu nhân, nữ lang có khả năng dạy xấu Lục nhị lang này, bản về tướng mạo, dáng vẻ, thủ đoạn và tài nghệ, tuyệt đối không ai khác ngoài La Linh Dư.

La Linh Dư cụp mắt: nếu cứ cúi đầu trước mặt Lục phu nhân thì cả đời này nàng chỉ biết cúi đầu mãi; còn nếu kịch liệt chống đối, thì nàng phải chuẩn bị tâm lý sẵn sàng bị Lục phu nhân ghét bỏ, thậm chí là bạc đãi.

Nếu coi Lục phu nhân là mẹ chồng tương lai thì dù cúi đầu cả đời cũng không sao; nhưng nếu Lục phu nhân không phải mẹ chồng tương lai, dù hiện tại nhà nàng có sa sút thì cũng là nữ lang danh môn, Lục phu nhân vốn không thích nàng lại còn hà khắc với nàng nữa, chỉ cần nàng thuận lợi già đi là mọi chuyện tự dung hết thôi.

Nàng không mang họ Lục, Lục phu nhân không có quyền làm chủ hôn sự thay nàng.

Mà hôn sự, với thân thể của nàng, trông cậy vào trường bối là điều không thể nào, chỉ có thể dựa vào chính lang quân thích nàng, mà điều này không mâu thuẫn với chuyện Lục phu nhân có thích nàng hay không.

Nghĩ thông suốt mọi chuyện, La Linh Dư khẽ ngẩng đầu lên: "Phu nhân, con có một lời không biết có nên nói hay không. Lần này con làm trễ nãi chuyện học hành của các biểu ca, con xin nhận sai; nhưng con cho rằng lỗi sai này không chỉ xuất phát từ một mình con. Các biểu ca Lục gia ai cũng xuất sắc, cứ đi học thế cũng không tốt, bình thường cũng nên chơi đùa thả lỏng."

Lục phu nhân trầm mặt: "Nên đây là lý do người tổ chức tiệc liên tục?"

La Linh Dư: "Chưa từng nghe nói có chuyện đưa thiệp mời thì người nhận thiệp nhất định phải đến. Con cũng đưa thiệp mời cho phu nhân, nhưng phu nhân chưa đến lần nào. Có đến hay không là do các lang quân, không phải do con."

Lục phu nhân: "Trước khi người đến chưa từng có chuyện..."

La Linh Dư: "Trước khi con đến, trong phủ cũng hay tổ chức tiệc. Nhưng không nghe phu nhân nói gì cả."

Lục phu nhân sầm mặt, bụng nghĩ người và người khác có thể giống nhau được sao? Ta chưa từng thấy nữ lang nào có yêu khí như người cả... Nhưng Lục phu nhân cũng có tiếng có học, danh môn gia giáo, nên dĩ nhiên bà sẽ không nói ra những lời này.

La Linh Dư nói tiếp: "Các lang quân nữ lang qua lại với nhau cũng có ích cho quan hệ giữa các nhà, đồng thời giúp thấu hiểu chuyện học. Quân tử đứng trên đời nên mở rộng tâm mắt, không vì ngoại vật mà vui, không vì bản thân mà buồn. Nếu một nữ tử có thể thay đổi tính cách của lang quân... vậy không phải do chính lang quân ấy không kiên định sao?"

Lục phu nhân bị nàng miệng mồm lạnh lợi làm cho tức giận, ngữ pháp phòng kịch liệt: "... Người, người... Người cũng lý sự quá đầy nhí!"

La Linh Dư ngược mắt lên, khẽ nói: "Con nói không đúng ạ?"

Lục phu nhân cắn răng: "Người, người nói tiếp đi! Ta thấy La nương tử học hành không bình thường, trái lại muốn xem đạo lý người nói lớn bao nhiêu."

***

Bên trong trường chỉ nghe thấy La Linh Dư thẳng thắn nói, thanh âm trong trẻo tựa ngọc rơi. Còn bên ngoài trường, mọi người xúm quanh Lục Sưởng hỏi han, ai cũng rối bời.

Chấn song trong màn trường ở hậu đường nhẹ nhàng bị rút ra, hai vị lang quân nhẹ nhàng đi đến. Đã sai người hầu trong viện này lui ra hết, Lưu Thục nhìn Lục Quân nhếch mép cười bên cửa sổ, y đi đến, cũng nghe thấy giọng của nữ lang bên trong. Lục Quân và Lưu Thục nhìn nhau, vì bình phong che khuất chỉ mờ mờ thấy thân hình bé nhỏ của nữ lang đứng thẳng, không thấy rõ mặt.

Hai vị lang quân đồng tai lên, nghe rõ ràng La Linh Dư phản bác Lục phu nhân ở trong trường.

Lưu Thục về cũng ngạc nhiên, không phải nói biểu muội đáng thương này không cha không mẹ sao? Biểu muội đáng thương như vậy mà dám trả treo với chủ mẫu đương gia?

Lục Quân cúi đầu cười, mắt lấp lánh, chắc một tiếng.

Trong trường, La Linh Dư đã nói đến câu cuối: "... Thừa vâng, đúng là con có sai, nhưng không hẳn mọi lỗi sai đều là vì con."

Hồi lâu sau, chỉ nghe thấy Lục phu nhân hít thở nặng nề, hiển nhiên là đang nổi con tam bành. Một lúc sau, Lục phu nhân mới nói: "La nương tử khéo ăn khéo nói. Cứ khẳng khẳng kéo ta vào trong trường nói chuyện, thì ra không chỉ có kỳ mặt mũi ta mà còn có kỳ mặt mũi của người."

La Linh Dư thấp thòm cúi đầu. Nàng cũng không muốn phản kháng Lục phu nhân mà, chỉ là nàng không thể giả vờ mềm yếu được. Nếu một khi mềm yếu rồi thì nàng không thể mạnh lại được.

Lục phu nhân không thích nàng, nàng chỉ có, chỉ có --

Chợt bên ngoài truyền đến giọng nữ nhân nói cười: "Các con đều bị phạt đứng ở đây há? Linh Dư đâu rồi, sao con bé không có ở đây? Tổ chức tiệc sao chủ lại vắng mặt?"

Mỉm cười của Lục phu nhân giật một cái, bà nhận ra giọng nữ tử này, là Lục Anh.

Là con gái duy nhất của Lục lão phu nhân, là tiểu cô của Lục phu nhân, là đại bá mẫu của La Linh Dư.

Lục Anh có thân phận thế này, chắc chắn là chỗ dựa cho La Linh Dư.

Lục phu nhân thoát đó thoát trắng nhìn nữ lang nhân nhả đứng trước mặt, bà há mồm định hỏi có phải La Linh Dư cho người mời Lục Anh đến không, thì nghe thấy bên ngoài có nữ lang nói: "Bá mẫu, không phải La muội muội làm chủ đâu, là con ạ."

Vương thị nữ giải thích với Lục Anh.

Ảnh mất Lục phu nhân khẽ động, nhìn sang La Linh Dư.

La Linh Dư khom lưng: "Con không phải chủ tiệc. Phu nhân, chúng ta ra ngoài gặp bá mẫu chứ ạ?"

Lục phu nhân: "..."

Như vậy, âm ỉ một hồi thế này, cuối cùng chỉ là bà hiểu lầm La Linh Dư? La Linh Dư lại không nói ở bên ngoài... là vì nề mặt bà?

...

La Linh Dư ngẩng đầu lên, vì căng thẳng mà trán đổ mồ hôi. Nhưng khỏe mới năng cong cong, tự đắc vì mình đã giải quyết được mâu thuẫn lần này. Lúc đỡ Lục phu nhân ra ngoài, La Linh Dư vô tình nhìn thoáng qua, bỗng cơ thể cứng lại, bất chợt bắt gặp đôi mắt đang cười ở ngoài cửa sổ.

Cặp mắt kia chợt lóe lên, làm La Linh Dư ngạc nhiên, đầu óc trống rỗng.

Nàng chưa bao giờ nhận sai, nhưng người có đôi mắt đẹp như vậy, nàng chỉ biết một mình Lục tam lang -- Lục Quân nhìn xem nàng?!

Là quan tâm nàng hay cười nhạo nàng vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Đến khi La Linh Dư định thần nhìn kỹ thì chỉ thấy mỗi bóng trúc la đã bên cửa sổ, gió thổi màn trướng bay lên, cái lạnh thấm người. Đứng sau song cửa xanh biếc, chẳng còn bóng hình của ai, như thể đôi mắt hoa đào nàng vừa thấy chỉ là một giấc mơ.

La Linh Dư như rơi vào mê man.

Lục phu nhân ra đến bên ngoài trướng, liền lên tiếng thúc giục, "La nương tử?"

La Linh Dư đáp lại, nhanh bước đi theo ra ngoài.

Ra đến đại sảnh, đông đảo các lang quân cùng nữ lang đang vây quanh Lục tứ lang Lục Sương nói chuyện. Giữa đám đông, La Linh Dư mơ hồ trông thấy muội muội nhà mình đứng trong đó nhảy lên nhảy xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn. Nhưng vì vốc dáng tiểu nương tử La Văn Họa quá bé nhỏ nên La Linh Dư không nhìn rõ, mà ánh mắt lại rơi lên người Lục Anh – bà đang cười nhìn nàng và Lục gia đại phu nhân.

Lục Anh mặc áo khoác ngắn màu xanh nhạt, đi hài cao cổ, chải kiểu tóc lưỡng bác tán. Đây là trang phục nữ nhân hay mặc vì nó tiện việc xuất hành, rất phổ biến ở Kiến Nghiệp, có điều bà lại điểm một vết son đỏ ở giữa trán, tóc mai vén ra sau tai. Các tiểu bối thỉnh an Lục Anh, Lục Anh lại nhìn Lục phu nhân và La Linh Dư, đồ trang sức hình lá vàng xanh cài trên mái tóc đen kìa đã đem đến cho người khác cảm giác quyền rũ của thiếu phụ.

Cách ăn mặc này của Lục Anh, trông... rõ ràng là đi chơi.

La Linh Dư khom người, chân thành thỉnh an: "Chào đại bá mẫu ạ!"

Chồng mắt sớm, con trai đi khắp nơi học tập, một mình Lục Anh trở lại nhà mẹ Lục gia ở Kiến Nghiệp, ngày thường đôi chân không hề rảo bước ở nhà mà thường xuyên chơi đùa bên ngoài. Ngay cả cháu gái La Linh Dư đến nhà làm khách, cũng không thấy Lục Anh quan tâm nhiều. Tác phong này của Lục Anh đã làm đại phu nhân Lục gia chuyên tuân thủ nghiêm ngặt lễ quy không thích nổi; còn Lục phu nhân cả ngày ngồi nhà không ra cửa, Lục Anh lại bêu mỗi chỗ bai. Hai người cô – tẩu tính tình tương khắc nên bình thường ít khi tụ tập với nhau. Đêm nay nếu không phải tiểu nương tử La Văn Họa nhanh chân gọi Lục Anh đến cứu thì còn lâu Lục Anh mới muốn nói nhiều với vị tẩu tẩu này.

Lục phu nhân trầm ổn: "Chỉ là ít lời ông tiếng ve mà thôi."

La Linh Dư nhìn khí thế hai người không hợp nhau, vội vã cười mở miệng, nói lảng sang chuyện khác: "Bá mẫu vừa từ bên ngoài về ạ? Là đi cười ngựa sao?"

Lục Anh: "Cười ngựa đánh bóng, đến uống nhiều mấy chung rượu nên mới về trễ, bỏ lỡ bữa tiệc của Linh Dư các con. Nếu không ta cũng muốn đến góp vui rồi. Ngày khác ta sẽ dẫn Linh Dư con đi chơi cười ngựa đánh bóng."

Nụ cười trên mặt La Linh Dư thoáng cứng đờ: Cười ngựa đánh bóng? Thôi đi vậy... sợ là nàng không giỏi trò này.

Lục phu nhân giễu cợt: "Làm khó cô còn nhớ mình có năng cháu gái này." Ảnh mắt bà quét qua gương mặt xinh đẹp của La Linh Dư, vừa nảy bị nàng làm tức nín một bụng, hơn nữa vốn bà chẳng thích hai người này nên giọng hết sức khó nghe, "Khách đến như ở nhà, thật sự không xem mình là người ngoài."

Lục Anh xem thường: "Đấy vốn là nhà ta. Không phục thì tẩu đi mà nói với mẫu thân ta."

Lục phu nhân bị chặn họng, cánh môi run lên.

Vì Lục phu nhân làm âm chuyện lên, giờ thêm cả Lục Anh đến, cho nên bữa tiệc này rất đông voi đuôi chuột, kết thúc khá vội vàng. Những người tham gia tiệc đều có tâm trạng không tốt, sau khi tạm biệt chúng lang quân, các nữ lang đều âm thầm nghĩ, ngày mai sẽ cáo từ về nhà, Lục gia có Lục phu nhân, tạm thời các nàng không muốn đến để người ta ghét.

Thấy sắc mặt của các biểu tiểu thư, trong lòng Lục phu nhân phần nào hối hận, lúc này mới phát giác dường như mình đã đắc tội với không ít các thế gia. Vì sự day dứt này mà khi La Linh Dư nói muốn đích thân đưa Lục phu nhân và Lục Anh trở về, Lục phu nhân không phản bác.

La Linh Dư đưa hai vị phu nhân quay về mà lại chẳng được cảm ơn từ tế một câu.

Lục phu nhân và Lục Anh không hợp nhau, thích lấy La Linh Dư ra nói chuyện. Trên đường về, vì muốn áp chế vị tiểu cô này mà Lục phu nhân cứ liên tục châm biếm Lục Anh không ngó ngàng gì đến nàng cháu gái đến ở nhờ này, nói gì mà Bắc quốc và Nam quốc khác nhau, Nhữ Dương và Kiến Nghiệp cũng không như nhau. Hơn nữa hôm nay gây nên hiểu lầm thế này đều do Lục Anh nuông chiều cả.

Sắc mặt Lục Anh hơi ngưng ngáp, bởi vì quá thật tình cảm giữa bà và La Linh Dư không sâu, bà đồng ý để tỷ muội La Linh Dư đến ở nhờ Lục gia cũng chỉ vì người chồng quá cổ. Lục phu nhân nói bà không quan tâm La Linh Dư thật sự không sai. Thật ra tới nay Lục Anh cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì và La Linh Dư đã làm gì, cho nên lúc bị Lục phu nhân xia xối như thế, khí thế của bà giảm đi khá nhiều.

La Linh Dư cúi thấp đầu đi theo hai người, chẳng nói một lời.

Mấy người thị nữ Linh Ngọc đi theo sau, thấy rõ biểu tiểu thư trong phủ trở thành nơi phát tiết của hai người cô tẩu Lục Thị, lại nhìn bóng lưng bé nhỏ thẳng tắp của La Linh Dư, các nàng thờ dài nghĩ thầm, rõ ràng chuyện tối nay biểu tiểu thư vô tội, lại còn bị tấn công tới tấp. Nhất định ngày mai các biểu tiểu thư sẽ cáo từ về nhà, để lại một mình La nương tử... Khốn khổ thế này, La nương tử đúng là đáng thương.

Vất vả đưa tiễn hai người rồi đi, bước trên đường mòn quay về sân, La Linh Dư buồn bực không lên tiếng. Thị nữ Linh Ngọc xách đèn lạng lẽ nhìn theo, thấy đôi con người nữ lang có ánh sáng rực rỡ như sao, lao đảo chực tuôn rơi. Ý lệ đọng đầy trong mắt nàng, lấp la lấp lánh như nước hồ, yếu đuối xinh đẹp...

Bước lên hành lang đá, bên trái là một hàng từng bách, nước hồ ngoài kia trong vắt óng ánh, ánh sáng lơ lửng phản chiếu lên gò má như ngọc của nữ lang. Nữ lang giương mắt, thấy khoảng sân trước mắt có ánh đèn. La Linh Dư chợt mở miệng hỏi: “Đây là con đường phải đi qua nếu muốn từ Tuyệt Tổ viện đến các viện khác đúng không?”

Linh Ngọc không hiểu vì sao nàng lại hỏi thế, song vẫn cung kính đáp: “Vâng ạ... Nhưng có hơi xa. Nương tử, vì sao chúng ta phải đi vòng đến đây?”

La Linh Dư bèn nói: “Ta có hơi mệt, chúng ta ngồi xuống nghỉ chân đã.”

Đêm nay nữ lang đã chịu đựng nhiều rồi, trong lòng thị nữ cũng rất thương nàng, thế nên khi La Linh Dư nói vậy nàng cũng không nghĩ ngợi gì. Linh Ngọc cùng những thị nữ xách đèn đứng cách mười bước không xa không gần, thấy La Linh Dư vịn lan can ngồi xuống, dựa vào hành lang ngắm khói nước bên ngoài, trong nháy mắt một giọt lệ trong suốt rơi xuống.

Nàng nghẹn ngào run lên.

Các thị nữ Linh Ngọc cúi gằm mặt không dám nhìn lâu.

La Linh Dư vừa mặc cho nước mắt lăn dài trên má, vừa nhắm tính thì giờ. Nghĩ trên đoạn đường nàng đưa Lục phu nhân về, không biết mấy vị lang quân ở xa đã đi qua đây chưa. Chưa đến là hay nhất... Như thế bọn họ có thể thấy đáng và mình ngắm hồ roi lệ, đáng thương động lòng người.

Im lặng nuốt lệ không để ai biết, há chẳng phải như thế càng tỏ ra nàng ảm ức hơn sao?

La Linh Dư nằm trên lan can khóc liên tục. Bả vai nàng run lên, cổ họng phát ra tiếng nấc tức tưởi yếu ớt.

Gò má xinh đẹp vô cùng.

...

Tiệc ở Tuyệt Tổ viện còn chưa tan, Lục Anh mới đến thì Lục tam lang và Lư Thục đã rời đi, không cho phép người làm bếp xệp chuyện này với bất cứ ai. Lục tam lang dẫn Lư Thục đi dạo vô rượu mình chôn hơn mấy năm, lại đến giữa hồ lớn ở trong nhà mình nổi lên với nước sông Tần Hoài. Cột dây thuyền lên cọc gỗ trên bờ, Lục tam lang ôm vô rượu lên thuyền ngồi, Lư Thục theo sát đằng sau.

Hai vị lang quân ngồi trên thuyền, bên trên có bóng tùng che khuất, nghe tiếng ngắm trăng, uống cạn bát lớn, thỏa chí đời người cũng chỉ đến thế là cùng.

Lục Quân nhìn Lư Thục ngồi đối diện, rót rượu cho đối phương. Giương mặt của Lư Thục khuất trong bóng tối sau bụi cây, vẻ mặt có phần không bình tĩnh. Lục Quân xì một tiếng, gấp đầu gối lại, khụy tay chống lên đầu gối ngã ra sau. Mùi thơm rượu bay khắp nơi, Lục tam lang quan sát Trần Vương một hồi, đột nhiên giọng trở nên quái dị: “Chẳng lẽ huynh cũng vừa ý La biểu muội kia của ta?”

“Từ khi rời khỏi Tuyệt Tổ viện, trông huynh cứ mất hồn mất vía.”

Lư Thục chỉ đứng ngoài cửa sổ với chàng, cũng chỉ thấy được bóng dáng mờ mờ của La Linh Dư thế mà thôi.

Lư Thục hoàn hồn: “Không, không... chỉ là... trông quen mắt.”

Lục Quân nửa cười nửa không: “Mỹ nhân thế gian đều quen mắt.”

Người ngoài thôi mà, Lư Thục lại để ý như vậy... Lục Quân nhấp một ngụm rượu, ngực đẩy lên phiền não, trong mắt tràn đầy vẻ lạnh lùng. Vào lúc này, nhìn chàng có chút cao ngạo lạnh lùng như băng tuyết trên núi.

Lục Quân thờ ơ nói: “La Linh Dư thì mỹ nhân cái gì... Có điều cái lần huynh báo ta đến Nghi thành tiếp xúc với các thứ tộc, ta có gặp một mỹ nhân đấy. Tài năng học vấn của danh sĩ Chu Đàm truyền khắp thiên hạ, nhưng chỉ là một thứ tộc, trước nay hay bị sĩ tộc xem thường. Lúc ta gặp ông ấy, thấy dưới trường ông ấy có một cô con gái tên Chu Dương Linh. Nếu huynh muốn hợp tác với các thứ tộc thì không thể bỏ qua danh sĩ Chu Đàm được, vậy cô con gái Chu Dương Linh của ông ấy là một lựa chọn tốt.”

Lư Thục đột nhiên “à” lên, nhớ ra rồi. Y lập tức đứng lên, con thuyền nhỏ hai người ngồi chòng chành song Lư Thục chẳng để tâm, giọng đầy kích động: “Ta ta ta nhớ ra rồi... Người người người...”

Lục Quân cup mắt: Lư Thục vì nói lắp nên không hay nói nhiều, càng không biết để mình kích động.

Lư Thục bình tĩnh lại, nới đầu đuôi câu chữ: “Ta đã gặp La biểu muội. Nàng ấy, lúc mới đến Kiến Nghiệp, ta đánh ngựa đi qua.”

Hôm đó nắng xuân sáng như áng mây, ngũ công tử trẻ tuổi - Trần vương Lư Thục cùng mười lang quân danh môn ở Kiến Nghiệp cưỡi ngựa phóng qua bên thuyền. Nữ lang trẻ tuổi xinh đẹp như tranh bước xuống thuyền, tay áo bông bành trong gió, nàng đưa mắt nhìn quanh đầy mong chờ. Giai nhân như ngọc kinh hồng tuyệt thế, có ai không nhớ?

Con người Lục Quân đen đi, khế co lại. Giọng chàng bình tĩnh: “La biểu muội của ta.”

Lục Quân há mồm định nói thêm thì lổ tai chợt động, nghe thấy tiếng nghẹn ngào thút thít của nữ lang từ bên trên. Chàng ngẩng đầu nhìn, nhưng do bóng cây rậm rạp, ánh trăng lạnh lẽo, nên chỉ thấy mờ mờ thân hình nữ lang ngoài kia.

Lục Quân và Lư Thục ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng đẩy lên nghi ngờ, không biết bọn họ nói chuyện có bị nghe lỏm không. Hẳn là không đâu, bởi vì giọng hai người rất nhỏ, lại không nói mấy câu, hướng gió lại thổi xuống dưới... Nhưng để đề phòng, hai vị lang quân không lên tiếng nữa, kéo dây thuyền cập bờ.

...

Qua một hồi lâu, La Linh Dư nghe thấy tiếng động nhỏ ở sau lưng, là giọng nam như than như không: “Biểu muội à...”

La Linh Dư đang khóc như hoa lệ trong mưa, vừa mới thấm vui vì cuối cùng cũng có lang quân ra về đi qua đây bắt gặp nàng. Nhưng cái chữ “à” cuối câu kia, lại để nàng cảm thấy âm thanh như châu ngọc này khá quen tai. Không kịp suy nghĩ nhiều, nàng vội gạt lệ đứng lên, dùng hình tượng đẹp nhất ngoảnh đầu, sợ hãi yếu đuối nhìn lại. Đôi mắt ngấn lệ của La Linh Dư chớp chớp ——

Lục tam lang.

Dung mạo của chàng đúng là như ngọc bạch, quý ưu tú... Nhưng từ sau chuyện xảy ra giữa hai người... cả vừa rồi chàng còn nhìn xem nàng. Không phải mới mắng nàng sao, sao giờ chàng còn xuất hiện trước mặt nàng?

La Linh Dư dè dặt: “Biểu ca... huynh thật sự... cảm mến muội tới vậy luôn sao?”

Nàng hoàn toàn không trông thấy Lư Thục đang thất dây thừng ở sau lưng Lục Quân.

Lục Quân nhướn mày: Ai cảm mến muội hả!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15

Gió đêm lùa lùa thổi qua, ánh trăng bằng bạc rơi trên hiên nhà. Linh Ngọc cùng các thị nữ xách lồng đèn đứng ở bên kia hành lang, ngạc nhiên trông thấy Lục tam lang đi lên từ mặt nước sau bụi cây tà tà, và nữ lang tay áo phấp phới tiến lên trước. La Linh Dư đứng ở đầu gối, hai mắt rung rung, lúc này toàn bộ tinh thần của nàng đều tập trung nhìn lang quân tuần tú đi về phía mình.

Sao cứ gặp Lục tam lang hoài vậy?

Lục tam lang lạnh nhạt với nàng, còn khiến quan hệ của cả hai rơi vào ngõ cụt. Trước đó nàng còn chủ động, nhưng về sau lại bị Lục Quân đùa bỡn ở rừng hoa, vậy mà hôm nay chỉ trong một đêm nàng lại gặp Lục tam lang những hai lần.

Vì sao?

Vì sao vì sao??

—— Nếu giải thích là chàng thích nàng thì giải thích cũng vuông đầy chứ.

Biểu ca của La Linh Dư nằng, tam lang Lục gia Lục Quân, chàng không động lòng trước sắc đẹp, chưa bao giờ cảm mến bất cứ một nữ lang nào. Nhưng La Linh Dư thì khác, La thị nữ đẹp đến mức hoa nhường nguyệt thẹn. Lục Quân không biết phải dỗ nữ lang vui thế nào, sẽ dùng chút mảnh khóc vụng về lúc lạnh lúc nóng lần lượt đến chạm mặt với La thị nữ... Nói không chừng lúc La Linh Dư âm thầm nhìn trộm gia thế của Lục tam lang, thì Lục tam lang cũng rơi vào sắc đẹp của nàng rồi.

Chàng yêu thích nàng, nên mới tặng nàng tranh vẽ của Tầm Mai cư sĩ. Rồi chàng lại ghen, cảnh cáo mình không được lui tới quá nhiều với những lang quân khác không phủ; Chàng quan tâm nàng, sau khi biết Lục phu nhân làm khó nàng thì một đêm lặng lẽ “đến thăm” nàng hai lần... Trước đó người nhìn xem nàng bên cửa sổ ở Tuyết Tổ viện, tuyệt đối không phải nằm mơ, nhất định là Lục Quân.

Suy nghĩ đến đây, La Linh Dư vừa kinh ngạc lẫn mừng thầm, ánh mắt nhìn Lục Quân cũng dịu đi nhiều: đúng là nhìn người không thể nhìn bề ngoài, chẳng ngờ Lục tam lang lại là lang quân dùng cách thức vụng về thế này để theo đuổi nữ lang mình yêu mến.

Trong mắt nữ lang ngậm sương mù, chan chứa tình ý. Từ xưa đến nay Lục Quân vô cùng cảnh giác với các nữ lang có ý định lấy lòng mình: "Cho dù trong đầu muội đang nghĩ gì thì cũng là sai, muội đừng tự mình đa tình."

Còn lâu La Linh Dư mới tin chàng. Một khi cảm thấy có thể Lục Quân yêu thích mình, tảng đá lớn trong lòng nàng rơi xuống, lảng lảng như bay bổng trên trời mây. Từ trước đến nay người được yêu luôn có nhiều quyền chủ động hơn. La Linh Dư bước lên trước, nói rất chắc chắn: "Tam biểu ca, muội nhớ ra rồi, lần đầu gặp mặt, huynh đã hỏi muội có nhớ huynh hay không. Lúc ấy muội bị huynh dọa nên mơ màng đáp không nhớ. Giờ nghĩ lại..."

Nàng cúi đầu, mắt phượng khẽ ngược lên, vẻ thẹn thùng tuạ lại: "Thì ra từ lúc đó huynh đã... Chẳng lẽ biểu ca từng gặp muội ở trong mơ, từ đấy nhớ mãi không quên muội?"

Nụ cười trên khóe môi Lục Quân đông cứng: "..."

—— Chàng hỏi nàng có nhớ mình không, là vì bọn họ thật sự đã gặp nhau!

Đúng là điên rồi, mặt nàng ta quá dày, chàng nhìn đủ lắm rồi.

Lục Quân chân thành nói: "Đa tình như thế, muội hát kịch đấy hả?"

La Linh Dư nghẹn lời, trợn to hai mắt muốn mở miệng phản bác chàng, nhưng một khắc sau, Lục Quân lại biến thành biểu ca lạnh lùng không coi ai vào mắt. Lục Quân nhìn vào mặt nàng nói: "Còn nữa... La biểu muội, muội còn nhớ mình đang khóc sụt sướt rơi nước mắt không?"

La Linh Dư: "..."

Chưa thấy người nào đáng ghét như thế cả!

Có lẽ Lục Quân chế giễu quá đúng, mà trong lúc nhất thời La Linh Dư lại bắt đầu hoài nghi, không lẽ mình nghĩ nhầm rồi? Vô lý. Lúc nàng đang hoang mang thì trước mắt chợt sáng lên, thấy một lang quân bước ra từ sau lưng Lục Quân. Vị lang quân này mặt mũi tuấn tú, khí chất nho nhã, hoàn toàn khác hẳn vẻ phong lưu quanh quẩn giữa lạnh lùng và đa tình của Lục Quân. Nếu nói Lục tam lang là châu ngọc khiến người ta nhìn chăm chú, thì vị lang quân này lại thông thả trầm ổn như từng bách trên núi cao.

Nam nữ quý tộc ai cũng có tướng mạo xuất chúng, có lẽ là đạo lý người đẹp chỉ chơi chung với người đẹp. Nhưng trong các lang quân tướng mạo xuất chúng đó, vị lang quân này vừa xuất hiện đã làm La Linh Dư nhìn gần gần ngơ... vào vật áo của y. Bởi vì chất vải của lang quân này vừa khiêm tốn lại xa hoa. Người quý tộc thích so tài đầu phủ, trong đám nam nữ danh môn, người ăn mặc như vậy nhất định không phải hạng tầm thường.

La Linh Dư cố che giấu niềm vui trong lòng: "Vị lang quân này... trong tộc tối nay muội chưa từng thấy qua. Là bạn của tam biểu ca sao?"

Nàng nhìn Lục Quân.

Trần vương Lưu Thục cũng nhìn Lục Quân.

Đương nhiên đang chờ Lục Quân giới thiệu hai người.

Lục Quân nhíu mày. Chàng chỉ nhìn La Linh Dư một cái thôi là biết ngay nàng lại có ý định gì. Trong lòng chàng rất ghét bỏ, giờ tay chỉ bừa: "Biểu muội ở nhờ nhà ta, họ La."

Rồi lại chỉ vào Lưu Thục: "Vị này là... bạn của ta."

Lưu Thục: "..."

La Linh Dư: "..."

Tam biểu ca của nàng giới thiệu xong rồi đó hả? Giới thiệu như vậy... thì có khác gì không giới thiệu đâu? La Linh Dư nhìn Lục Quân, Lục Quân vô tội nhìn lại. Chàng đúng là quá đẹp, La Linh Dư mờ mịt gương mặt tro tro nhìn lang quân tuấn tú, trên mặt đã ửng đỏ, tim đập thình thịch, ngay lập tức dời mắt đi nơi khác.

Lục tam lang không phối hợp, La Linh Dư đành tự lực cánh sinh: "Vị lang quân này, dám hỏi xưng hô thế nào ạ?"

Lưu Thục: "..."

Vì y nói lấp lén trước nay không thích nói chuyện trước mặt người ngoài, thế là y lại nhìn Lục Quân.

Lục Quân chỉ cười không đáp.

La Linh Dư không hiểu: "Lang quân, vì sao huynh không nói gì? Có phải Linh Dư đã mạo phạm chỗ nào không?"

Lưu Thục nhìn Lục Quân, song Lục Quân vẫn cứ bất động, không có ý định nói chuyện giúp y. Đôi mắt đẹp của nữ lang đối diện nhìn không chớp mắt, bạn tốt bên cạnh cố ý đảo hồ y... Trong lòng Trần vương Lưu Thục ảo não, dưới cái nhìn chăm chú của La thị nữ, mặt y càng lúc càng đỏ, không khác gì bị lửa thiêu cháy.

Y không muốn mở miệng, không muốn mất thể diện, không muốn lần đầu tiên nói chuyện với nữ lang này lại bị phát hiện mình nói lấp, bị nàng khinh thường.

Trần vương Lưu Thục nín nhịn cả nửa ngày, vô cùng tức giận Lục Quân. Y cao giọng cứng ngắc, thốt ra một câu: "Có chuyện, cáo từ!"

Sau đó phát tay áo rồi đi ngay.

Nhưng đến bậc thang ở hành lang dài thì y đột nhiên dừng bước, nghiêng đầu nhìn Lục Quân ở sau lưng. Lục Quân nhưn mây, nói với thị nữ của La Linh Dư ở bên kia: "Y không biết đường, các người dẫn đường đi."

Chúng thị nữ dẫn Lưu Thục rời đi, để lại hai người Lục Quân và La Linh Dư. La Linh Dư buồn bã nhìn theo bóng lưng của Lưu Thục, nghĩ có lẽ nàng lại bỏ lỡ một lang quân có gia thế tốt rồi. La Linh Dư thoáng mất mát, đoán hẳn mình vô tình làm gì đó bị người ta ghét... Đêm nay đầu tiên là Lục phu nhân, sau đó là lang quân xa lạ, cứ liên tục bị người ta ghét, việc này đã đủ kích La Linh Dư không ít.

Đôi mắt sâu thẳm của Lục Quân nhìn vị biểu muội buồn bã ra mặt, trong lòng cười lạnh.

Từ đằng xa, ánh lửa từ đèn lồng hâu hắt từ từ đi về phía hai người họ. La Linh Dư nghe thấy tiếng chuyện trò từ xa vọng lại, là âm thanh của mấy nam lang. Nghĩ chắc là các biểu ca cách xa Tuyết Tổ viện, cuối cùng bọn họ cũng đã đến. Vốn bọn họ mới chính là mục tiêu La Linh Dư chờ ở nơi này. Chính chủ tới chậm như thế, còn Lục Quân không phải chính chủ lại cứ ở đây.

Trong lòng không biết có cảm xúc thế nào nữa, La Linh Dư lặng lẽ trợn mắt nhìn Lục tam lang.

Lòng Lục Quân chợt xao động, nhìn chăm chú về nơi xa, trong chớp mắt đã hiểu ra vì sao La Linh Dư lại xuất hiện nơi này. Mới đầu chàng còn nghi ngờ La Linh Dư nghe lén mình và Lưu Thục nói chuyện, rồi không biết có phải nàng là gián điệp không. Giờ nghĩ lại, chàng thật sự đã xem trọng vị biểu muội này quá rồi.

Vị biểu muội này, trong đầu chỉ biết dụ dỗ nam nhân thế nào... Dẫu gì chàng cũng họ Lục, sao chàng có thể trơ mắt nhìn các huynh đệ của mình bị loại nữ nhân này dụ dỗ được?

Lục Quân liếc nhìn La Linh Dư: "Muội muốn chờ ở đây?"

La Linh Dư không hiểu.

Lục Quân bình tĩnh: "Lớp trang điểm bị lem rồi."

La Linh Dư bật thốt: Sao có thể..."

Lục Quân: "Muội không nhớ mình vừa khóc suốt suốt há?"

Sắc mặt của La Linh Dư lúc này vô cùng đặc sắc, giờ tay áo lên che mặt mình lại. Đây gần như đã trở thành bản năng... Trước đó Lục Quân đã từng dùng trò "trang điểm bị lem" này để chòng ghẹo nàng, trong lòng La Linh Dư không tin chàng. Nhưng, nhưng, ngộ nhờ bị lem thật thì sao?

La Linh Dư thấp giọng sốt sắng: "Muội, muội, muội không thể gặp người như vậy được, tam biểu ca, làm thế nào đây?"

Lục Quân xấu xa nhếch mép lên.

Chàng giờ tay áo ra, nói, "Đi với ta."

La Linh Dư cúi đầu, trước mắt xuất hiện ông tay áo phải của lang quân cùng ngón tay thon dài của chàng. Tiếng bước chân càng ngày càng gần, nàng không chút nghi ngờ đưa tay ra, căng thẳng được Lục Quân nắm lấy. Lúc hai tay đan vào nhau, cả hai đều bất giác run lên.

Trái tim của La Linh Dư sắp nhảy đến cổ họng rồi.

Lục Quân kéo nàng đi, trước khi mấy lang quân đến gần thì dẫn La Linh Dư khó khăn đi xuống dưới lùm cây, đưa nàng lên thuyền, đồng thời tháo sợi dây thừng ra. Thuyền lênh đênh rồi bỏ trôi dạt đến giữa hồ, đến dưới chỗ tối ở dưới tầng bách. Nước hồ xanh đen, bóng người một nam một nữ trong thuyền đều bị che khuất.

La Linh Dư bất an quỳ xuống trên thuyền, len lén hạ ống tay áo xuống, thấy Lục Quân đưa lưng về phía mình. Chàng ngừng mặt nhìn lên, cứ như đang nghe tiếng nói chuyện của các lang quân từ bên trên thuyền đến. Bóng dáng bụi cây và bụi hoa lướt qua đầu hai người, La Linh Dư lúng cuống ngồi yên, dưới chân bị vấp một cái, nàng cúi đầu, mò đến được một vỏ rượu vớt ở đầu thuyền.

La Linh Dư cảm lên ngửi, mùi rượu thơm lừng, vẫn còn hơn nửa vỏ. Dưới tâm trạng buồn rầu lại không tìm được bình đựng rượu, La Linh Dư trực tiếp giờ cao vỏ rượu, dốc ngược vào miệng nhấp một hớp. Sau một hớp thơm ới là thơm, La Linh Dư thử thêm hớp nữa.

Một hớp lại một hớp...

Lục Quân không hề phát hiện.

Chàng xoay lưng về phía La Linh Dư, nghe mấy lang quân bên trên nói chuyện ——

"Nghe nói Hành Dương vương đã đến Kiến Nghiệp rồi, sợ là mấy vị công tử sẽ không xong đâu."

"Có mấy đệ tử hàn môn đến Kiến Nghiệp cầu học, đúng là nực cười. Chỉ là dòng thứ tộc nhỏ nhò mà cũng muốn vào sĩ tộc chúng ta? Trần Vương Thực hình như muốn tiếp xúc với hàn môn... Hy vọng đừng liên quan đến Lục gia."

"Có điều những chuyện này không liên quan gì chúng ta... Bây giờ ta ấy hà, đợi tiết Hoa Triều tháng sau, không biết ‘hoa thần’ năm nay sẽ rơi vào cô gái nào, ha ha ha."

Người bên trên đã đi xa, có thể ra ngoài được rồi. Lục Quân cup mất suy tính, lúc quay đầu lại thì chợt hít một hơi, nhìn nữ lang La Linh Dư ngồi ở mũi thuyền, đôi mắt đẹp lấp lánh yêu kiều. Nàng ôm ngực, lệ rơi lã chã: "Số ta thật khổ quá..."

Lục Quân... Uống say rồi?

Hay lại bắt đầu phát bệnh đây?

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Đêm chèo thuyền dọc theo dòng nước, tà áo xuân nhẹ nhàng tung bay.

Mái chèo gõ gác lên mạn thuyền, thuyền con nhỏ bồng bồng theo dòng chảy, chèo gỗ nằm trên mặt nước khuấy động bốn phía gợn sóng lăn tăn. Con thuyền nhỏ thế này, bình thường dùng để chơi thuyền chi đủ chỗ cho hai người ngồi. Lục Quân ngồi ở đầu gần tầng bách trên bờ, trong đêm đen nhánh bóng chàng ngoai đầu lại, dưới ánh trăng mờ màng, thấy bình rượu trên thuyền rơi xuống đất, vỏ rượu lúc trước chàng và Lư Thực uống nửa cũng trống rỗng lăn trên thuyền. Hai mắt nữ lang phủ hơi nước, ngồi quý ở đối diện, lúc này nàng không còn chút nào gọi là phong thái quý nữ. Lúc nàng ngẩng mặt lên, gò má đỏ như maut, trông mắt ngơ ngác.

Lục Quân nhướn một bên mày: "Muội uống hết số rượu còn lại rồi? Chỉ mới đó mà uống hết?"

La Linh Dư bịt tai không nghe, chỉ biết rơi nước mắt: "Số ta khổ quá..."

Lục Quân như cười như không.

Biết rồi... Nàng ta thật sự uống say rồi.

Những giọt lệ tựa mình châu lẩn dài trên má.. Vỏ rượu kia được Lục tam lang ủ nhiều năm, thơm mùi hương tinh khiết, tác dụng chậm mà nồng. Đầu óc La Linh Dư cháy sạch lại đặc quánh như tương hồ, như có thần trí mà lại như mơ màng. Nàng ngồi đó không nói gì, chỉ biết khóc như mưa. Vỏ rượu kia đã khuếch đại âm ức trong lòng nàng..

Cha mẹ mất sớm.

Bao khổ đau phải chịu khi ở Nam Dương.

Sự khốn khó khi dẫn theo muội muội ngàn dặm xa xôi đến ở nhờ Lục Quân.

Còn cả... Lục phu nhân mắng nàng tới nay nữa.

Nếu cha mẹ nàng vẫn còn sống, thì lúc này nàng và muội muội đang ở Nhĩ Dương phụng dưỡng cha mẹ rồi. Dù đến Lục gia ở Kiến Nghiệp thì Lục phu nhân cũng đừng hòng làm nhục nàng như vậy.

Mỹ nhân dù khóc cũng là mỹ nhân. La thị nữ nghiêng mặt, lông mi cong vút, ánh trắng rọi xuống hồ nước theo từng đợt sóng lơ lửng phản lên x mặt, tóc tai dính sát vào gò má trắng nõn. La thị nữ mắt đen mõi đó, rơi lệ như châu tức tưởi không ngừng, trông thực yếu đuối khiến người ta thương xót.

Lục tam lang ở đầu kia con thuyền nhìn nàng một hồi lâu, nhìn nàng dù khóc cũng phô ra cái đẹp như đã được huấn luyện. Trái tim chợt dao động, đồng thời lại có cảm giác muốn đùa dai, lang quân nhìn đi nơi khác.

Nước mắt của nàng khiến chàng phiền não không muốn nhìn lâu, thế là lập tức xoay người đi, cầm lấy chèo gỗ ở mạn thuyền. Chàng khua mái chèo, định đưa con thuyền nhỏ ở giữa hồ vào bờ. Chỉ không cần nhìn La Linh Dư thì Lục tam lang sẽ trở lại là lang quân bình tĩnh không nề mặt ai. Chàng nhếch mép, thờ ơ cười nhạo nữ lang khóc tí tê sau lưng: "Lúc tranh luận lý lẽ với bá mẫu, không phải muội cao ngạo lắm sao? Chỉ mới xoay lưng lại

mà muội đã bắt đầu khóc rồi?”

“La Linh Dư, lá gan muội cũng lớn nhì.”

La Linh Dư: “Huỳnh thì biết gì! Huỳnh đâu như muội ăn nhờ ở đậu, huỳnh là...”

Còn tưởng nàng có thể nói ra gì. Lục Quân lạnh giọng, “Có ai chưa từng mất cha mẹ.”

Con thuyền chọt chòng chênh, đầu La Linh Dư cũng bị dong đưa choáng váng. Hai mắt nàng rom róm mê man, nhìn đắm đắm bóng lưng lang quân xoay lưng đang chèo thuyền, khí phách phong hoa. Lúc nàng nhìn đến mông, đầu óc đặc quánh miễn cưỡng chuyển động, mơ hồ nhớ ra Lục tam lang cũng mất cha mẹ sớm. Hiện tại lang chủ của Thanh viện phòng nhì chỉ có một mình Lục Quân.

Giọng Lục Quân bồng bềnh trên nước: “Bá mẩu không phải là người xấu, sẽ không chăm chăm gây khó dễ với muội. Muội cần gì phải vì cái lợi trước mắt như vậy? Cần gì phải viết rõ tâm cơ trên mặt?”

“Có ai thích một nữ lang tâm cơ sâu nặng, lại chỉ biết lợi ích trước mắt?”

La Linh Dư nghĩ bụng: Huỳnh thì biết cái gì! Dù gì huỳnh cũng là huyết thống dòng chính Lục Thị, còn muội tuy mang danh quan hệ thân thích, nhưng lại xa đến tám trăm dặm.

La Linh Dư: “Muội, muội...”

Nàng có một bụng đầy lời phản bác, vì say nên gì cũng dám nói ra. Nàng đỡ mạn thuyền lao đảo đứng lên, con thuyền này của Lục tam lang không được tốt cho lắm, lúc La Linh Dư đứng lên cũng làm thân thuyền chao đảo theo. Nhưng La Linh Dư vẫn không sợ gì, nàng thất thểu đi đến, cúi người toan cúi lại Lục tam lang.

Lục Quân cúi đầu, khó nhọc giữ con thuyền thăng bằng, mãi mà không nghe thấy tiếng nữ tử lùi nhai sau lưng lên tiếng. Lục Quân quay đầu lại nhìn, đúng lúc này cả người bắt chợt cứng đờ, chuông cảnh giác gióng lên! Vì không biết sao La Linh Dư lại lao đảo trên con thuyền đang đưa đi đến trước mặt chàng, đột nhiên xuất hiện sau lưng dọa Lục Quân giật mình.

Nhưng nghiêm trọng hơn là, trong phút chốc Lục Quân ngoảnh lại, La Linh Dư toan cúi người muốn khoác vai chàng nói chuyện, nhưng vì động tác đột ngột này của lang quân mà không khoác vai được, làm bộ ngực của La Linh Dư chúi xuống, gần như ập vào mặt Lục Quân.

Đêm đầu xuân lạnh lẽo, áo quần mỏng manh, hương mỡ ngọc thơm lừng.

Trái tim La Linh Dư run lên.

Bỗng Lục Quân ngả người ra sau, đồng thời giờ khuỷu tay đẩy về phía trước một phát. Phản ứng của chàng kịch liệt hơn La thị nữ đã say nhiều, La thị nữ còn chưa ý thức được chuyện gì xảy ra thì đã bị Lục Quân đẩy mạnh ra sau. Lục Quân nghiêm giọng: “Muội làm gì đấy?!”

Chàng hốt hoảng đẩy La Linh Dư xuống thuyền.

La Linh Dư: “...”

Bất ngờ bị đẩy xuống thuyền, khóc mất nàng trông thấy Lục Quân bài xích mình kịch liệt. Nàng rơi xuống nước trong ngạc nhiên, đầu óc rối ren của La Linh Dư bỗng lóe lên một suy nghĩ: nàng hiểu nhầm ý rồi. Lục tam lang độc ác dám đẩy nàng xuống thuyền như thế, nhất định sẽ không miễn mộ nàng.

Trong đêm tối có người rơi xuống nước cái “tùm”, nước hồ văng cao, mấy giọt nước bắn lên mặt lang quân.

Lục Quân cứng đờ cúi đầu nhìn bàn tay đẩy người của mình: “...”

Đồng thời, bên bờ có thị nữ hô to: “Nữ lang, nữ lang! Nữ lang ở đâu... Á!” Tiếng rơi xuống nước vang lên, trên hồ văng lên đợt sóng, lang quân mờ mịt đứng thẳng trên thuyền. Cảnh nữ lang rơi xuống nước đều bị các thị nữ trên bờ thấy cả.

Chúng thị nữ Linh Ngọc nghệt thò: “...”

Sau khi dẫn đường đưa Trần Vương Thục ra khỏi sân nhà Lục gia, Linh Ngọc cùng các thị nữ vội vã quay về. Tuy La Linh Dư và Lục tam lang đang ở với nhau, sẽ không có chuyện gì; song, thân là thị nữ thiếp thân, luôn luôn đi theo nữ lang, trong lòng thị nữ Linh Ngọc luôn thấy bất an.

Nhưng khi các nàng vội vàng trở lại đứng ở trên bờ tìm người, thì lại trông thấy cảnh Lục Quân đẩy La Linh Dư xuống nước.

Chúng thị nữ đứng cách đó không xa đối mặt với lang quân trên thuyền, trong lòng xông lên cảm giác sợ hãi lẫn chần chừ, nhất thời không biết có nên kêu tiếp không. Chính mắt các nàng thấy Lục Quân hành hung, nhưng Lục Quân là tam lang Lục gia, còn người rơi xuống nước lại chỉ là một biểu tiểu thư. Gia tộc của biểu tiểu thư không có thể, dù xảy ra chuyện thì cũng không ai làm chủ cho. Nhưng nếu các nàng mà chọc vào tam lang thì..

Sắc mặt chúng thị nữ ảm đạm đi thấy rõ, chịu đủ màn dày xéo tra hỏi lương tâm.

Lục tam lang ở mũi thuyền lạnh lùng nhìn các nàng, hít sâu một hơi rồi lao xuống nước cứu người lên.

Thị nữ ngạc nhiên, sau đó yên tâm hẳn: xem ra chỉ là hiểu nhầm, tam lang không muốn hại biểu tiểu thư.

Chúng nữ vội lấy lại tinh thần, đứng trên bờ sốt ruột chờ đợi. Không lâu sau, mọi người thấy Lục Quân y phục ướt nhẹp ôm nữ tử trong ngực, trầm mặt đi lên. Các thị nữ tiến lên đỡ lấy, luống cuống giúp Lục tam lang đặt nữ lang xuống đất. Linh Ngọc đưa tay thăm dò hồ hạp của nữ lang, chúng nữ hồ hoán: “Nương tử, nương tử có sao không?”

La Linh Dư run run, dưới tiếng gọi của mọi người, hàng mi run rẩy mở hé mắt ra. Nàng không ý thức được mình đang được Lục Quân ôm, cũng không thấy sắc mặt tái nhợt đến khó coi của chàng. Tiếng gọi ầm ĩ của thị nữ cứ quanh quẩn ở bên tai, đầu óc bị ngấm rượu của La Linh Dư được tỉnh táo phần nào. Nàng nhớ ra mấy ngụm nước: “Ta, ta, ta không sao...”

Linh Ngọc mừng tới nỗi chảy nước mắt: “Nương tử đừng nhúc nhích, nương tử yên tâm, tỷ nữ sẽ mời đại phu đến xem cho nương tử.”

La Linh Dư nắm chặt tay nàng ta, không cho phép nàng ta đi. Mặt nàng trắng bệch, suy nghĩ tinh táo để nàng nắm chặt Linh Ngọc không thả. Tuy cơ thể lạnh đến mức run lấy bầy, nhưng nàng vẫn nói: “Không, không được mời đại phu. Không được đi mời! Về ngủ một đêm sẽ khỏe thôi.”

Chúng thị nữ: “Không được tìm ai hết! Tối nay ta đã làm Lục phu nhân mất hứng, lại rơi xuống nước, nếu tìm đại phu sẽ, sẽ... cảm thấy ta kiểu cách, lắm chuyện... Không được gọi người đến... Tự ta có thể...”

La Linh Dư cũng đã như vậy rồi, chúng thị nữ vất vả khuyên lon nhưng nàng vẫn kiên quyết không cho mời người. Trong mơ màng, La Linh Dư như nhác thấy sắc mặt xám ngoét của Lục Quân, nhưng Lục Quân không lên tiếng nên nàng không có ấn tượng sâu. Cuối cùng chúng nữ cũng không ép được biểu tiểu thư, Linh Ngọc đành xụ mặt gật đầu.

Trận giã vờ này đến tận nửa đêm, lúc về Tuyệt Tố viện thị tiểu nương tử La Văn Hòa đợi tỷ tử suốt đêm đã ngủ rồi. Các thị nữ thấp đèn, ra ra vào vào liên tục, tìm người nấu canh nóng rồi lại tìm xiêm y sạch sẽ. Linh Tề không nhẫn tâm đánh thức La Văn Hòa, chỉ đánh theo các thị nữ chăm sóc La Linh Dư rơi xuống nước. Đợi tới khi mấy người Linh Ngọc nhớ ra, phát hiện không biết Lục Quân đã rời đi từ lúc nào.

Lục Quân ướt sũng quay về Thanh viện.

Thị nữ Cẩm Nguyệt đến trước cửa viện nghe ngóng tin tức bên Tuyệt Tố viện đã sốt ruột cả đêm, thấy chàng thế thì sợ hết hồn. Nàng thấy Lục Quân toàn thân ướt đầm, bên hông nhiễm vết máu đỏ. Thấy nàng, Lục Quân “bịch” một tiếng ngã xuống. Cẩm Nguyệt lập tức đỡ lấy chàng, sợ hãi nói: “Vết thương đã đường mấy ngày, tại sao lại rách lại rồi... Không phải lang quân ngã đi xem tởm vui sao?”

Cẩm Nguyệt rất đau lòng: “Sao lại rơi xuống nước thế này?”

Trước khi bất tỉnh, Lục Quân nắm lấy Cẩm Nguyệt, cắn răng để lại một câu: “Bảo đại phu... đến Tuyệt Tố viện một chuyến trước.”

Cẩm Nguyệt: “Tại sao... lang quân!”

Lục tam lang về đến sân nhà an toàn của mình, dần dò xong xuôi thì yên tâm hơn mẽ bất tỉnh. Bên Thanh viện giăng co một đêm, cũng như Tuyệt Tố viện thức trắng một đêm. Cả đêm Cẩm Nguyệt không chợp mắt chút nào, đến lúc trời hừng sáng mới gả gật thì lại nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài.

Thị nữ Chức Nguyệt chạy vào gọi nàng: “Cẩm Nguyệt tỷ tử, tỷ mau ra xem đi! Mới sáng sớm mà muội muội kia của La nương tử đã chạy đến đây, nói muốn tìm tam lang của chúng ta tính sổ! Tiểu nương tử đó, trước nay tại

muội chưa gặp bao giờ.”

CầmNguyệt: “...”

La thị nữ là khách tỉnh của tam lang bọn họ sao?

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trán* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17

Khác với vẻ đẹp chói lọi của tỷ tỷ, La Vân Họa chỉ là một tiểu nương tử chín tuổi, khuôn mặt bánh bao, búi hai chòm tóc nhỏ trên đầu, đáng yêu nhanh nhẹn. Mới sáng sớm mà tiểu nương tử đã chạy đến Thanh viện ôm bắt bình thay tỷ tỷ, rõ ràng vóc dáng bé nhỏ còn chưa đến ngang hông người lớn, nhưng cô bé chống nạnh quát to: “Ta muốn gặp tam biểu ca! Linh Tề tỷ tỷ nói là huynh ấy đẩy tỷ ta xuống nước, tỷ ta đã ngã bệnh rồi. Tam biểu ca phải bồi thường!”

Chúng thị nữ vây quanh tiểu “đại nhân” này, dờ khóc dờ cười khuyên: “Lang quân nhà chúng nô tỷ vẫn chưa dậy. Đem qua không biết chuyện gì, chắc là có nguyên do khác...”

Bước xuống bậc thềm, thị nữ thiếp thân CầmNguyệt của Lục tam lang mặc váy xanh biếc vội vã thất vạt áo chạy đến. CầmNguyệt nhìn chăm chú, chợt trông thấy ở sau lưng La Vân Họa, có một thị nữ lấp ló dưới giàn hoa trong sân. Thị nữ kia sợ hãi ra mặt, cứ hốt hoảng xoắn xuýt nhìn La Vân Họa, khi chạm vào mắt CầmNguyệt thì lập tức lùi về sau ba bước.

CầmNguyệt nghĩ, thị nữ này chắc là thị nữ Linh Tề mà biểu tiểu thư đưa đến đây. Sau khi đến Lục gia, lão phu nhân thấy La thị nữ nghèo khó nên tặng cho nàng một thị nữ thiếp thân, cùng là thị nữ nhị đẳng dễ làm chuyện vặt vãi. Để lấy lòng lão phu nhân, La Linh Dư trực tiếp đổi tên cho thị nữ ấy, nâng lên thành người cạnh mình. Còn thị nữ Linh Tề đi theo nàng ngày trước lại sang hầu hạ tiểu muội.

Cảm giác tồn tại của vị nương tử Linh Tề này cực thấp... Hiện tại bị La Vân Họa kéo đến Thanh viện tìm phiền toái, có lẽ là bị dọa sợ ra mặt rồi.

CầmNguyệt cười nhìn nàng: “Vị tỷ tỷ đây là Linh Tề đúng không? Hình như lần trước ta đến Tuyệt Tô viện đưa tranh đã gặp một lần rồi.”

Linh Tề bị CầmNguyệt nhìn tới mức mắt tự nhiên, nàng đứng chôn chân ấp úng nửa ngày, mới nhận ra CầmNguyệt nhìn mình chăm chú là có ý gì. Linh Tề giật mình, vội vã chạy đến trước người La Vân Họa, khom người nói: “Tiểu nương tử, chúng ta về thôi. Tỷ tỷ của người mà biết người làm ăn thì nhất định sẽ mắng cho xem.”

Rồi nàng lại thấp giọng bảo: “Chúng ta ở nhờ Lục gia, sao có thể đắc tội với người ta...”

La Vân Họa hừ mũi hếch mặt lên trời, “Nhưng tam biểu ca đã đẩy tỷ ta, ta muốn công bằng! Người đừng xía vào, để tự ta nói với tam biểu ca!”

La Vân Họa: “Ta không biết phép tắc thế nào hả, đây người rồi sao không chịu nhận tội, ai mới là người không biết phép tắc?”

La Vân Họa: “Tam biểu ca, tam biểu ca!”

Linh Tề hoảng cuồng chân tay nhưng vẫn chẳng ngăn được vị tiểu chủ nhân này. Các thị nữ ở Thanh viện bị La Vân Họa làm cho tiu nghỉu, vừa dõ vừa xin để cô bé đừng làm phiền Lục tam lang. CầmNguyệt cũng khá ngạc nhiên, không ngờ tiểu nương tử La Thị lại có phong cách hoàn toàn trái ngược với vị biểu tiểu thư kia. Nếu La Linh Dư ở đây thì nhất định sẽ không thẳng thắn như vậy...

Bọn họ làm ăn trong sân như vậy thì che giấu được ai. Nghe thấy tiếng vén rèm ở đằng sau, đôi mắt như bò đảo của La Vân Họa lập tức mờ lớn, có phần ngẩn ngơ. Thị nữ CầmNguyệt nghiêng đầu, thấy Lục Quân im lặng đứng cạnh rèm. Mãn trực phản chiếu tia sáng lấp lánh, đôi hài đặt ngay ngắn ở cửa. Lục Quân xoa tóc đi chân trần, chỉ khoác mỗi chiếc áo mỏng.

Giọng Lục Quân khàn khàn, mang theo chút yếu ớt: “Ồn ào ở đây làm gì?”

Không trang điểm, dung nhan gộc cạnh như núi trong trời như nước bất ngờ tấn công đến, đánh quá mạnh. Các thị nữ ở Thanh viện dù đã nhìn Lục tam lang quen, nhưng bây giờ tim vẫn đập thình thịch, bất giác đỏ mặt, lóng ngga lóng ngóng cúi gục đầu xuống.

La Vân Họa trợn to mắt.

CầmNguyệt thờ dãi... Lại thêm một nữ lang vừa gặp đã xiêu lòng vì Lục tam lang rồi.

Dù rằng tiểu nương tử này còn nhỏ như vậy.

Nàng đang muốn dẫn La Vân Họa đi gặp Lục Quân, nhưng tiểu nương tử thân thủ nhanh nhẹn đã vùng ra khỏi tay nàng, nhảy cẫng lên chạy về phía Lục tam lang. Thị nữ CầmNguyệt hốt hoảng, vội hô lên: “Tiểu nương tử!”

Tam lang nhà các nàng ghét nhất là có người ngoài đến gần! Trọng trí nhớ của các nàng, từng có một nữ lang cũng nhào đến như vậy, nhưng bị tam lang thẳng thừng đẩy ngã... Nhưng La Vân Họa mới chỉ chín tuổi, các nàng thấy tiểu nương tử như bướm tìm hoa chạy về phía lang quân tuân tử dưới rèm, ai ai cũng ra chiều không đánh lòng, không dám nhìn tiếp...

Nhưng La Vân Họa nhào đến kéo lấy tay áo Lục Quân. Lục Quân cúi đầu nhìn mà lại không hất tay đi, còn ngồi xồm xuống, băng tuyết trên mặt cũng đã tan.

Chúng thị nữ trở mắt nhìn trần trời.

La Vân Họa gơ tay sờ mặt ca, lại nhìn khắp xung quanh chàng. Không nhắm được, dù lúc ấy quần áo lam lữ, sắc mặt tái nhợt thì khuôn mặt giống y hệt. Cô bé vô cùng mừng rỡ: “Ca ca, thì ra là huynh! Muội và tỷ tỷ đã cứu huynh đó, huynh còn nhớ không?”

Lục Quân thăm thềch mép: người cứu ta là muội, còn tỷ tỷ muội không hề muốn cứu ta.

Tiểu nương tử tốt bụng, dù hôm đó Lục Quân hôn mê nhưng vẫn miễn cưỡng nghe thấy La Vân Họa và La Linh Dư tranh chấp nhau. Một nữ nhân ghét bản yêu phú chi muốn ném chàng xuống nước làm mồi cho cá, nếu không phải La Vân Họa kháng kháng cứu người thì không biết Lục Quân sẽ ra sao... Dù gì lúc ấy hông chàng đã bị dao chém trọng thương, nếu cứ ngâm trong nước tiếp thì e là cái mạng cũng đi tong.

Lục Quân dịu dàng nhìn La Vân Họa: tiểu muội muội đã cứu mạng chàng.

Nhưng chàng không hề muốn nhắc đến La Linh Dư.

Lục Quân nói lảng đi: “Đem qua đây tỷ tỷ của muội xuống nước là có nguyên nhân khác, không phải huynh cố ý.”

La Vân Họa “Ừm” gật đầu, dễ dàng chấp nhận cách nói này. Lục Quân ngạc nhiên nhưn mảy, thấy cô bé cười tít cả mắt: “Muội tin huynh! Thì ra huynh chính là đại ca ca, tỷ muội muội đã cứu huynh, không thể có chuyện huynh lấy oán báo ơn được.”

Lục Quân: “...”

La Vân Họa nghi ngờ hỏi: “Nhưng vì sao lúc đó huynh không nói gì với bọn muội mà đột ngột rời đi vậy? Nếu huynh chính là tam biểu ca thì rõ ràng có thể cùng tỷ muội muội về Lục gia mà, mọi người đi chung một đường. Vết thương của ca ca không tốt lại còn lên lút xuống thuyền. Tỷ tỷ còn lo lắng cho huynh mà khóc đó.”

Lục Quân: “...”

Chàng thật sự rất muốn đảo mắt vì La Linh Dư!

Cảm giác áy náy vì đẩy nàng xuống nước đêm qua đã hoàn toàn biến mất, khi chàng biết nàng còn già mù sa mưa trước mặt tiểu muội muội. Nàng lo cho chàng? Không phải chính nàng ép chàng nhảy xuống thuyền à? Nàng lại còn rơi nước mắt vì chàng ở trước mặt La Vân Họa? Sợ tiểu nương tử ghét tính cách của nàng thì có.

Mà La Vân Họa chớp mắt nhìn Lục Quân, chẳng hề hay biết La Linh Dư đã làm những gì sau lưng. Có một tỷ tỷ như vậy... Lục Quân vô cùng thương xót cho La tiểu nương tử.

Lục Quân không muốn nói xấu tỷ tỷ trước mặt muội muội, chàng bảo: “Có một số việc nên đi trước. Không kịp tạm biệt muội.”

“Không sao!” La Văn Họa vung cánh tay bề nhô lên, sau đó vỗ má bảo, “Ô, nhưng vì sao tỷ tỷ không nói với muội, tam biểu ca chính là ca ca mà bọn muội cứu nhĩ?”

“Tam biểu ca, chẳng lẽ tỷ tỷ không biết?!”

Lục Quân nhìn ánh mắt khiếp sợ của tiểu nương tử, khỏe miệng nhẹ nhàng cong lên mang theo ba phần đùa cợt. Sao La Linh Dư có thể không nhận ra chàng? Suốt cả buổi nàng còn che mặt, chỉ hận không thể cách xa chàng mười dặm. La thị nữ ghét bỏ chàng đến thế, suốt ngày chỉ muốn gài cho lương tử, còn nam nhân nghèo rớt mồng tơi còn bị truy đuổi ám sát thì e sợ không dám nhìn, sợ bị đối phương đẩy đưa làm phiền.

Lục Quân nhận ra nàng, nhưng dù có ghét nàng tới mấy thì không khỏi không thừa nhận: La Linh Dư quá sức đẹp.

Nàng không nhận ra chàng, tức là hoàn toàn không nhớ ra người này.

Lục Quân như cười như không nói: “Tỷ tỷ muội không nhận ra huynh... Có lẽ vì gặp nhiều lang quân tuần tú bắt phạm rồi nên nàng ta mới không coi trọng huynh.”

Lục chàng nói ra lời này, chúng thị nữ trong sân đồng loạt tròn mắt: với tướng tá thể này của tam lang, nếu biểu tiểu thư còn không coi trọng thì mắt nhìn của biểu tiểu thư cao đến mức nào?

Lục Quân đồ đồ tiểu nương tử không hiểu chuyện: “Tạm thời muội đừng nói với tỷ tỷ mình là ta chính là người mà nàng ấy cứu.”

La Văn Họa: “Vì sao ạ?”

Rồi cô bé tự giải thích cho mình: “Chẳng lẽ huynh muốn cho tỷ tỷ muội niềm kinh ngạc? Muốn chọn ngày tốt để báo đáp ơn cứu mạng của tỷ ấy sao?”

Lục Quân kéo dài giọng, nụ cười càng thêm sâu: “Đứng... thế.”

Nhưng là kinh ngạc hay kinh sợ thì còn chưa chắc.

La Văn Họa lại nhủ mảy ra chiều do dự. Lúc cha mẹ qua đời thì cô bé cũng mới vừa hiểu chuyện, từ lúc cô bé bắt đầu biết này biết kia thì tỷ tỷ đã nuôi lớn mình. Tình cảm của cô bé dành cho tỷ tỷ sâu đậm hơn cha mẹ nhiều. Dù bình thường La Văn Họa cảm thấy tỷ tỷ máu lạnh, dung tục, nhưng cô bé chưa bao giờ lừa tỷ tỷ cả...

Lục Quân nhướn mày, đưa mắt nhìn vào trong sân, sau đó vung tay áo lên.

Chàng đứng trước mặt tiểu nương tử, tay áo hạ xuống lại giơ lên, bàn tay sạch sẽ thon dài đạo động trước mắt La Văn Họa. Một khắc sau, ngón cái và ngón trỏ đánh vào nhau kêu cái “tách”, chột giữa tay chàng xuất hiện một đóa hoa lan trắng như tuyết.

Đóa hoa ngọc lan rung rinh trên tay chàng, giọt sương chực lăn xuống kiểu diễm như ngọc.

La Văn Họa ngẩn ngơ, lập tức hai mắt sáng lên: “Oa! Sao huynh làm được hay vậy? Huynh biết làm ảo thuật sao?”

Cô bé lại nhìn vào tay áo của Lục tam lang, muốn biết chàng giấu bông hoa kia ở đâu. Lục Quân không phản kháng, cười chum chim đáp: “Chúng ta trao đổi với nhau nhé. Ca ca dạy muội trò ảo thuật này, nhưng muội không được nói với tỷ tỷ mình về huynh, được chứ?”

Chàng cup mắt, vẻ mặt như kinh hồn đoạt phách làm La Văn Họa khẽ run, La Văn Họa nhìn chăm chú bông hoa rồi ngừng đầu lên. Cô bé nhủ mặt nhăn mày nửa buổi, sau đó gật đầu cái rụp: “Vâng! Muội sẽ không nói cho tỷ tỷ biết đâu.”

Lục Quân cười khê.

Sáng sớm gió nhẹ hiu hiu nắn ban mai, hơi lạnh vương đầy. Chàng thật sự rất muốn biết phản ứng của La Linh Dư khi biết hai người bất hòa.

***

Mặc dù La Linh Dư rơi xuống nước, nhưng căn cơ của nàng không tệ nên không quá đáng ngại. Lúc tỉnh lại thì được biết muội muội đã tìm Lục tam lang tính sổ, La Linh Dư căng thẳng, sợ La Văn Họa chọc phải con người hi nộ vô thường đó. Nàng lo lắng xuống giường, vừa mặc áo vào ra ngoài toan tìm người, thì lại thấy tiểu nương tử vui vẻ chạy về sân.

Qua ô cửa sổ, La Văn Họa cười hi hi nhìn nàng: “Muội đi học đây!”

Có La Văn Họa cản dận, Linh Tử cũng ấp ứng không trả lời, thế là nàng không hỏi được gì từ hai người này, cả mấy ngày sau đó cũng không xảy ra chuyện gì, La Linh Dư đành nửa tin nửa ngờ thả lỏng.

Sau khi Hàn thị nữ cáo từ, Vương thị nữ cùng những nữ lang khác đến Tuyết Tổ viện tâm sự với La Linh Dư cả nửa ngày.

“Lục phu nhân cũng không thích, cần gì phải chọc người ta ghét mình?”

“Chỉ ít Lục phu nhân còn thể hiện ra, chứ không biết có bao nhiêu người im im mà ghét mình nữa.”

“Nếu ta có thể đi được thì ta cũng đi luôn.”

Mấy ngày tiếp theo, các biểu tiểu thư ở Lục gia đã bàn bạc xong, rồi rít cáo từ về nhà.

Nhất thời sân ở của các biểu tiểu thư tại Lục Quân trở nên trống vắng, chỉ còn lại mỗi La Linh Dư. Vừa hay La Linh Dư lấy cớ đó trốn trong sân dưỡng bệnh.

Nàng dưỡng bệnh thật, nhưng người khác sẽ nói là nàng tìm cớ.

La Linh Dư vênh tai nghe ngóng phản ứng của Lục gia —— các nữ lang đẹp như hoa đều đã đi rồi, chỉ còn lại mỗi một người đang dưỡng bệnh. Lục lão phu nhân có hồ đồ đến mấy cũng nhạy cảm phát giác ra điều không đúng, bèn gọi đại phu nhân Lục gia đến, hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này Lục phu nhân rất hối hận, ấp ứng không đáp được.

La Linh Dư nhếch mép: muội muội chỉ là bé con không đáng ngại, bây giờ biểu tiểu thư Lục gia chỉ còn lại mình nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18

Trong số các biểu tiểu thư làm khách Lục gia, La Linh Dư xuất thân kém nhất còn là nữ lang từ sĩ tộc rơi đài, thi gia tộc của các biểu tiểu thư khác có thể lực lớn không kém gì sĩ tộc.

Sĩ tộc và thứ tộc có ranh giới tự nhiên, thế nên cũng cần phải bảo vệ quan hệ dài lâu giữa sĩ tộc với nhau, mà cách thường dùng nhất chính là liên hôn. Sĩ không lấy thứ, không cưới người ngoài. Hiện tại các lang quân Lục gia đã lần lượt đến tuổi thành thân, đón các biểu tiểu thư đến Lục gia cũng ít nhiều cân nhắc về chuyện cưới gả... Không ngờ Lục phu nhân kiêu căng đã quen, vì để chính một mình La Linh Dư mà đắc tội với không ít người.

Lục phu nhân hối hận không thôi.

Việc đã đến nước này rồi thì chỉ có cách ra sức bù đắp. Lục lão phu nhân thờ dãi: “Đều do trong nhà ta chỉ có mỗi nhi lang, không có nữ lang...”

Những câu lơ lửng của Lục phu nhân lại không quá nặng nề tới nỗi đặc biệt đến cửa tầng qua bồi tới, mà cũng không quá nhỏ để làm như không có gì. Trong tình cảnh này, chỉ cần nhà cô nữ lang nâng qua lại, giao tiếp nhiều hơn là được. Lúc các tỷ muội cùng chơi đùa, trong lúc vô tình cô ý nói rõ ra thì hiểu lầm sẽ biến mất thôi. Khổ nỗi Lục gia lại dương thịnh âm suy... Đầu thế để các nam lang đến chỗ các nữ lang giải thích chuyện nhỏ này được?

Lục phu nhân buồn bã: “Nếu Thanh Dục của ta vẫn còn ở khuê phòng thì chuyện đầu đến nỗi.”

Lục Thanh Dục là đại nương Lục gia, đã sớm gả đến Hán Trung, mà nước ở xa không giải được cái khát ở gần.

Cũng đã mấy năm Lục lão phu nhân không được gặp cháu gái, sắc mặt càng u ám. Vì lý do chỉ hồi riêng một mình Lục đại phu nhân, nên các cô tẩu đồng vai lứa khác không đến. Lúc này ngồi trong trường, ngoài Lục lão phu nhân và Lục gia đại phu nhân ra thì chỉ có mỗi cô con gái mà Lục lão phu nhân thương yêu nhất – chính là Lục Anh về lại nhà mẹ sau khi trưởng phu qua đời.

Lục Anh nhìn hai người thờ dài thì không khỏi ho khan: “Không phải linh Dư vẫn còn ở đây sao?”

Đôi mắt đục ngầu của Lục lão phu nhân bừng sáng, bà cười bảo: “Đúng rồi, suýt nữa thì quên La nương tử.”

La Linh Dư mỗi ngày hai buổi sớm tối đều đến viếng thăm, trong trí nhớ chính là một nương tử xinh đẹp động lòng. Chỉ là sau đêm hôm ấy, nàng lấy cớ dưỡng bệnh nên không còn ra ngoài đi lại nữa. Có lẽ cũng bị Lục phu nhân làm đau lòng... Nghĩ đến đây, Lục lão phu nhân lại trợn to mắt lườm con dâu.

Lục phu nhân Trương Minh Lan tái mặt, lại tức Lục Anh lảm chuyện, cố tình muốn bà bị cười nhạo. Dù Lục Anh không nhắc đến, chẳng lẽ bà không tự nhớ ra La Linh Dư sao? Lục phu nhân liếc Lục Anh, giọng tuy nhẹ nhàng song lại có vẻ khinh bỉ: “Từ khi La nương tử đến nhà mình, ta chưa thấy bá mẫu ruột là cô chăm sóc quan tâm nó lần nào.”

“Cả ngày cô chỉ biết ra ngoài du sơn ngoạn thủy, sao không nhớ dẫn cháu gái của cô ra cửa gặp mọi người?”

“Nếu không có gì bất trắc thì cô cháu gái ấy sẽ ở lại nhà chúng ta lâu dài. Quan hệ xã giao rộng như vậy, nó ở Kiến Nghiệp mà không ai biết sao được?”

Lục Anh: “...”

Một lần nữa bị Lục phu nhân chế giễu mình không làm tròn bổn phận, bà đỏ bừng mặt lúng túng. Nhưng bà cũng lập tức cãi lại: “Sao ta và tiểu nương tử như La Linh Dư có thể đi chơi với nhau được? Những ngày ta gặp hằng ngày, con bé có thể gặp được ư. Nó vẫn nên tìm các nữ lang đồng lứa chơi mới đúng... Nhưng nhà chúng ta làm gì có nữ lang đồng lứa? Không phải mỹ nhân xinh đẹp bị tẩu làm tức giận bỏ đi rồi sao, các lang quân lại mất hứng...”

Vòng vèo một hồi lại quay về bà, Lục phu nhân tái mặt.

Lục lão phu nhân nhìn hai người không hợp nhau đâm thọc không ngừng, đầu đau như búa bổ. Cộc cộc cộc, bà gõ gậy xuống sàn làm hai người ngậm miệng, cả giận nói: “Đừng ồn nữa! Không thể nghĩ đối sách được hả, rốt cuộc làm thế nào, hai người bàn bạc đi.”

Một lúc sau, Lục Anh mới nói: “Chuyện này thì có là gì. Hai ngày nữa con có hẹn người ta cười đùa đánh cầu. Không phải trước đó đã hứa sẽ dẫn Linh Dư đi theo sao? Con sẽ mặt dày dẫn con bé đi, rồi bảo bạn bè của con cũng dẫn các nữ lang theo, cho mọi người nhận mặt Linh Dư. Với tài nghệ của Linh Dư, chỉ ít không thể chọc giận mọi người như ai đó được.”

Lục phu nhân lại bị cạnh khỏe, sắc mặt vốn nghiêm túc càng trở nên căng thẳng.

Thế là đã tìm được phương án giải quyết rồi, lúc này Lục Anh sắm vai bá mẫu thân thiết, rời khỏi viện của Lục lão phu nhân, đi đến Tuyết Tổ viện thăm La Linh Dư đang dưỡng bệnh. Bá mẫu giả làm, La Linh Dư nom nớp lo sợ, đứng dậy đi ra đón. Lục Anh nhiệt tình đột ngột làm La Linh Dư vừa bất ngờ song cũng không ngạc nhiên mấy —— bắt ngờ là đại bá mẫu chưa bao giờ để ý đến nàng, không ngạc nhiên là vì trong nhà chỉ còn lại một biểu tiêu thư là nàng, cây con lại quả to, Lục gia chẳng thể ngờ lơ được.

Nhưng nghe Lục Anh nhiệt tình mời nàng đi đánh bóng, nụ cười khôn khéo trên mặt La Linh Dư đông cứng: cười đùa đánh bóng? Nàng nàng nàng không làm được đâu. Đầu chỉ không được, bắt cứ việc xã giao nào yêu cầu vận động là La Linh Dư đều không thể tham gia.

Nhưng trường bối đã lên tiếng, nào có chuyện tiểu bối phản bác.

Lục Anh trực tiếp quyết định: “Ta đã cho người chuẩn bị phần áo cho con rồi, con nghỉ ngơi hai hôm đi, ngày mốt lại ra ngoài với ta. Con đến Kiến Nghiệp đã nửa tháng, cũng nên ra ngoài gặp mặt xã giao với các nữ lang.”

Vẫn là bá mẫu quen thuộc.

Vẫn là giọng điệu quen thuộc.

Nhất thời La Linh Dư hốt hoảng... Nhớ năm đó khi cha mẹ khỏe mạnh, đại bá phụ còn sống, dòng chính La gia bọn họ vẫn còn ở Nhĩ Dương, đại bá mẫu cũng không coi ai vào mắt như thế, chỉ biết bản thân vui vẻ sung sướng là được. Giờ đã nhiều năm trôi qua, đại bá mẫu vẫn không nhớ chuyện nàng không được vận động.

Lục Anh nói rồi đưa mắt nhìn cháu gái, thấy khỏe miệng cháu gái chum chim thì tưởng nàng thích, bà vui vẻ nói: “Thế cứ quyết định vậy đi.”

La Linh Dư sững sốt: “... Ồ.”

Sao lại cứ quyết định vậy được?!

Nhưng Lục Anh đã phớt lờ nàng, vội gọi thị nữ Linh Ngọc ở ngoài phòng vào, bảo Linh Ngọc đo chiều cao để may áo. Lục Anh đã ấn định chuyện cười đùa đánh bóng, ở trước mặt đại bá mẫu mạnh mẽ, La Linh Dư buồn bã trong lòng, không tìm được cơ hội từ chối.

Thế là chuyện cười đùa đánh bóng đã được quyết định đầu vào đấy.

Lục Anh vừa đi, La Linh Dư bắt đầu hoảng hốt. Nàng vì rơi xuống nước nên mới dưỡng bệnh, nhưng bây giờ đã mất ráo tâm tình, không ngừng đi lui đi tới trước cửa sổ. La Linh Dư nghiêng đầu, trông thấy ở trong sân ngoài cửa sổ, muội muội La Vân Hòa đang đứng bên vòm hoa, bàn tay lúc xòe lúc khép, bông hoa nở rộ trên tay cô bé rồi lại biến mất.

La Linh Dư nằm trên khung cửa, gõ vào song gỗ: “Muội chơi gì thế? Phải đi học đàn rồi!”

Vất vả lắm La Vân Hòa mới nhân lúc tỷ tỷ có chuyện mà lên lúc chơi, ấy vậy mà mới một lúc đã bị phát hiện rồi. Hai vai cô bé run lên, xụ mặt đứng dậy. La Linh Dư tò mò nhìn vào tay cô bé: “Muội đang biến ảo thuật hả? Biến thế nào vậy?”

La tiểu nương tử không thích cảm kỳ thi họa, chỉ thích nô đùa. Tỷ tỷ hỏi như thế tức là có cơ hội không cần học đàn bây giờ, tiểu nương tử lập tức nhảy lên, hai mắt lấp lánh chạy ào đến: “Là tam... là muội mới học được ảo thuật đó, muội dạy tỷ chơi nhé!”

***

Ngày hôm sau, La Linh Dư còn đang phiền não không biết nên lấy cớ gì để từ chối trò cười đùa đánh bóng của Lục Anh, thì thị nữ Linh Ngọc đi vào thông báo: “Nữ lang, nhị lang và tam lang nghe nói người bị bệnh nên cùng đến đây thăm người.”

Linh Ngọc bắt ngờ: “Sao nhị lang và tam lang lại đi cùng nhỉ?”

La Linh Dư cũng ngẩn người. Có lẽ nhị lang đại diện các lang quân khác đến hỏi thăm, cũng thay thế mẫu thân là Lục phu nhân đến thăm, còn Lục tam lang tới thì đơn giản hơn rồi... Chẳng đầy nàng xuống nước mà. Mãi không thấy chàng đến thăm, La Linh Dư cũng đã chuẩn bị tâm lý trước sự bạc tình của chàng rồi. Nhưng giờ Lục tam lang lại đến... quả nhiên vị biểu ca này thật hi nộ vô thường.

Quả đúng là vậy, hai lang quân coi hời ở ngoài cửa xong bèn chân thành đi vào, ngồi xuống sạp. La Linh Dư ngồi trên ghế chính chào đón, ánh mắt mờ mịt lướt qua mặt Lục Hiền, lại nhìn sang Lục tam lang Lục Quân cao quý như núi băng không thể với đến ở sau lần.

Lục Quân nhướn mày, ánh mắt thoát chạm vào cái nhìn của La Linh Dư trong chớp lát. Đôi mắt chàng trong veo lạnh nhạt, áo khoác phe phẩy như mây, chàng cất tiếng hỏi: “La muội muội...”

La Linh Dư thoát đó bừng mặt: Ghét ghê... Chàng gọi nàng là gì cơ?!

Lục Quân: “Không có ở đây à?”

La Linh Dư: “Hả?”

Trở mặt nhìn Lục tam lang cả buổi, La Linh Dư mới đỏ mặt, ý thức được e là Lục Quân không gọi nàng mà đang hỏi tiểu muội muội La Vân Họa. Trong lòng lấy làm lạ không biết vì sao muội muội lại quen tam biểu ca, còn được tam biểu ca gọi là “muội muội”. Nàng qua lại với chàng cũng nửa tháng rồi, thế mà chàng vẫn lạnh lùng gọi “biểu muội”, không khác gì các biểu tiểu thư khác... La Linh Dư che giấu sự hăm mộ trong lòng, thoái thác: “Họa Nhi đang học chữ.”

Lục Quân chậm rãi nói: “Chữ của ta cũng không xấu, dù để dạy muội ấy. Muội ấy đang ở đâu?”

La Linh Dư: “...”

Trong lòng ghen tỵ lắm rồi

Nàng cố làm như vô tình chỉ phương hướng, rồi nhìn Lục Quân đứng dậy rồi đi thật. Nàng hừ thầm trong bụng, sau đó nghiêng đầu dồn sự chú ý lên Lục Hiến vẫn cầm cốc trà nhìn hai người. Lục nhị lang như gió mát trắng lạnh, nói: “Có vẻ quan hệ giữa tam đệ và biểu muội không tệ.”

La Linh Dư hỏi ngược lại: “... Nhị biểu ca nhìn đâu ra mà nói muội và tam biểu ca có quan hệ không tệ? Rõ ràng tam biểu ca rất ghét muội mà.”

Lục Hiến bất ngờ: “Ghét ư? Đệ ấy thích thì có.”

La Linh Dư: “...”

Nhị biểu ca bị mù à?

Lục Hiến từ tốn nói: “Tam lang không quen qua lại với các biểu tỷ biểu muội, có thể nói với muội hơn hai câu cũng đã làm huynh đủ ngạc nhiên rồi.” Mắt hắn chợt lóe sáng, “Trước nhìn tam lang như thế... huynh cứ tưởng đệ ấy đang giỡn muội, giờ nghĩ lại, e là có thái độ khác, chứng tỏ có vấn đề.”

La Linh Dư nghiêng người tới trước, muốn nghe Lục Hiến nói nhiều hơn hai câu, nhưng Lục Hiến lại cup mắt không nói thêm. Đuôi mắt hắn liếc nhìn dung mạo như trăng của biểu muội, lòng dạ tiu nghỉu. Biểu muội xinh đẹp đến nhường này, có lẽ cũng giống các nữ lang khác, chỉ thích mỗi tam đệ? Nếu không vì sao lại nghiêng người tới trước?

La Linh Dư nhanh chóng bắt được biểu cảm chợt lóe rồi biến mất của hắn. Trong lòng hơi ngẩn ngơ, La Linh Dư hỏi: “Vì sao biểu ca cứ nhắc đến tam biểu ca mà không nói gì về mình? Hôm đó sau buổi tiệc, biểu bá mẫu mãi không cho biểu ca ra ngoài... Biểu ca cũng bị mắng hả? Là muội có lỗi với biểu ca.”

Lục Hiến vội khoát tay lia lịa: “Không có đâu...”

La Linh Dư giờ tay, cười tít mắt: “Muội làm ảo thuật cho biểu ca xem nhé.”

Đôi mắt lấp lánh như mặt hồ của nàng nhìn thẳng vào lang quân trước mặt, bàn tay vươn ra từ trong ống tay áo, nhẹ nhàng xòe gấp lật qua lật lại..

Lúc Lục Quân kéo cửa đi vào thì trông thấy trên tay La Linh Dư đột nhiên xuất hiện một đóa ngọc lan, nàng mỉm cười khoe Lục Hiến: “Biểu ca có thấy vui không?”

Tam lang Lục Quân ở cửa nghệt thờ: “...”

Đây không phải là trò ảo thuật của chàng sao?! Lấy trò ảo thuật của chàng để chọc cười Lục Hiến?!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Cửa kéo ra, ánh sáng từ bên ngoài hắt vào, La Linh Dư thấy hoa hạnh rơi lả chã lên áo khoác của lang quân trẻ tuổi, và cả Lục nhị lang đang nghiêng đầu nhìn. Nữ lang trên sập ngồi lại ngay ngắn, đột nhiên nhìn ra Lục Quân ở ngoài cửa. Đứng ngược chiều sáng nên nàng không thấy rõ mặt chàng, nhưng khí chất phong thái của chàng như vậy, chum sáng đầu khác gì mặt nước lấp lánh hắt lên người, một lần nữa nàng cảm nhận được cảm giác đẹp đến kinh hồn chấn động.

Tim nàng đập rộn rã.

Bàn tay đưa hoa cho Lục nhị lang run lên, La Linh Dư miễn cưỡng ép cảm giác tê rần kia biến mất: Lục tam lang phong thái tựa ngọc, nữ nhân trong thiên hạ vừa thấy chàng đã yêu mến, vậy thì nàng không không chế được nhịp tim cũng không có gì mất mặt hết.

Dĩ nhiên chưa chắc nàng đã không chế được.

Dù sao nàng cũng biết, Lục tam lang không phải là núi băng lạnh lùng không thể không tôn trọng như mọi người tưởng.

Lục Quân tiến về trước hai bước, lúc này cả La Linh Dư lẫn Lục Hiến đều thấy rõ sắc mặt nặng nề của chàng. Lục nhị lang giật mình, thấy tam đệ nhìn hắn và biểu muội cứ như thể bọn họ làm chuyện gì có lỗi với chàng vậy. Đứng lúc này Lục Hiến nhắc thấy có một cái đầu đột nhiên nhỏ ra từ sau lưng Lục Quân, bèn vẫy tay: “Tiểu biểu muội cũng đến à? Không phải Dư biểu muội nói Họa Nhi đang học sao? Sao tam đệ lại dẫn muội ấy đến đây?”

Trong mắt Lục Quân chứa mùi tên: “Dư biểu muội?”

Thần thiết quá nhỉ.

Lục Hiến bị chàng nhìn mà nóng cả mặt, tăng háng nói: “Chỉ là để dễ gọi hai biểu muội thôi mà.”

La Linh Dư nhủ mày, ánh mắt cứ đưa qua đưa lại giữa Lục Quân và La Vân Họa, lần nữa này sinh nghi ngờ. Không phải ngày đó Họa Nhi đi gây chuyện mới gặp Lục tam lang à? Duyên gặp một lần mà còn thần thiết hơn năng với Lục Quân?

Một lần nữa La Linh Dư hoài nghi về sức hấp dẫn của mình.

La Vân Họa vốn đang vát và luyện chữ, tam biểu ca đến chơi với cô bé, cô bé cầu xin tam biểu ca một hồi, Lục tam lang liền sáng khoái hứa sẽ nói giúp, thế là chàng dẫn La Vân Họa đi tìm La Linh Dư, để La Linh Dư đồng ý cho tiểu muội muội ra ngoài chơi. Ai ngờ tiểu nương tử La Vân Họa vui vẻ cùng tam biểu ca đến tìm tỷ tỷ, vừa kéo cửa ra thì đã thấy tỷ tỷ đang làm ảo thuật cho nhị biểu ca xem.

Bông hoa kiêu diễm kia nằm trên ngón tay ngọc trắng nõn của tỷ tỷ, được đưa cho Lục Hiến, Lục Hiến lại còn cười.

La Vân Họa sợ hãi rút đầu về: trò ảo thuật này là tam biểu ca dạy cho cô bé mà! Rồi cô bé dạy lại cho tỷ tỷ! Giờ tỷ tỷ khoe khoang, còn bị tam biểu ca bắt gặp...

Tiểu nương tử thông minh cơ trí dù không hiểu được bầu không khí căng thẳng giữa người lớn, nhưng cũng biết bị người ta bắt quả tang tại trận không phải là chuyện gì tốt. Cô bé đang cau mày ảo não suy nghĩ đối sách thì thấy tam lang anh tuấn cúi đầu, con người tối đi, không rõ ý tứ liếc nhìn mình. La Vân Họa bị cái nhìn của chàng làm cho sợ hãi, khóc lóc chạy biến đi: “Muội muội muội vẫn nên luyện viết chữ thì hơn...”

Bỏ lại Lục Hiến và La Linh Dư ngạc nhiên nhìn tiểu nương tử chạy té khói. La Linh Dư quay sang nhìn tam lang, trong mắt có ý khiển trách nhưng nào dám nói ra. Thế là nàng nhìn sang Lục nhị lang Lục Hiến, trong mắt muốn nói lại thôi, rất ám ức, đầy xót xa yếu đuối...

Lục Quân cười nhạt trong lòng.

Lục Hiến lên tiếng thay biểu muội: “Tam lang, đệ làm gì vậy? Họa Nhi còn nhỏ, sao đệ lại dọa muội ấy?”

Lục tam lang nhìn nữ lang ảm ức đang ngược cặp mắt sóng thu nhìn nhị ca của chàng, môi nhếch lên: “Nào có. Giữa đệ và La muội muội có bí mật nhỏ.”

Giọng chàng như ngọc rơi trên gấm trắng, vừa dễ nghe lại có sức hút, khiến con tim người ta bất giác rung động. Nói rồi, chàng từ từ đi đến, vừa tùy ý lại ung dung, vừa thông dong lại cao quý. Tuy chàng nói với Lục Hiển nhưng mắt cứ nhìn La Linh Dư... La Linh Dư bị chàng nhìn tới nỗi mặt càng lúc càng đỏ bừng, ảm thầm nhìn chàng, trong lòng xoắn xuýt ——

Không biết vì lý do gì nữa. Biết rõ Lục gia gọi “La muội muội” tức là chỉ muội muội của nàng, nhưng rõ ràng câu “đệ và La muội muội có bí mật nhỏ” là nói chàng và nàng đây mà.

Lục Quân đi vào ngồi, chờ Lục Hiển lên tiếng trò chuyện thì La Linh Dư mới cảm thấy áp lực trên người mình vơi đi.

Hai vị lang quân đến thăm bệnh đều là người học rộng, chỉ trò chuyện đôi ba câu mà cũng có thể thấy được độ sâu của bán lĩnh. La Linh Dư vốn bị ánh mắt của Lục tam lang ép không ngóc đầu lên được nay ngồi thẳng lưng, bình tĩnh dịch lại gần chỗ Lục nhị lang, lần nữa vô cùng tự tin tham gia vào đề tài, muốn biểu hiện tài học của nàng. Nàng cảm thấy nụ cười của Lục nhị lang càng chân thành hơn, một cơ hội thể hiện tốt biết bao, Lục nhị lang đúng là người tốt.

Lục Quân nhìn nụ cười xuất phát từ trong thâm tâm của nàng khi nhìn nhị ca, rồi lại nhìn bông hoa nhị ca cầm trong tay.

Ánh mắt Lục Quân hơi dừng lại, cứ nhìn hoài vào bông hoa đó. Rõ ràng trò ảo thuật này là chàng dạy cho La Vân Họa, vậy mà bây giờ La Linh Dư lại đem ra biểu diễn cho Lục Hiển xem, còn chưa chịu dừng lại... Nàng vừa nói vừa vô thức nghiêng người đến gần nhị ca. Đôi mắt đẹp của nàng lấp lánh gọn sóng, tình cảm sâu đậm, Lục Hiển đã không còn trầm ổn ít nói như trước, giờ đây hẳn dịu dàng nhìn biểu muội, thẳng thắn nói chuyện với nàng.

Lục Quân lúc thì nhìn bọn họ, lúc lại dời mắt đi, lúc lại nhìn xuống bông hoa trong tay Lục Hiển..

Có lẽ ánh mắt thất thường của chàng quá rõ ràng, La Linh Dư cứ muốn nói lại thôi, Lục Hiển cũng nhìn sang tam đệ. Lục Hiển: “Tam đệ, tam đệ?”

Lục Quân hoàn hồn: “Á?”

Trong mắt La Linh Dư viết rõ xoắn xuýt, nhìn thẳng vào mặt tam lang mà hỏi: “Tam biểu ca thích bông hoa này à?”

Lục Quân nhìn nàng: “...”

La Linh Dư quyết định lấy lòng chàng: “Vậy đệ muội tặng cho tam biểu ca một bông là được.”

Không cho Lục Quân cơ hội từ chối, nàng vội xòe tay ra đưa tới trước mắt chàng. Lục tam lang cup mắt, nhìn bàn tay như hoa của biểu muội cử động không trôi chảy, dĩ nhiên là do chưa tập luyện đủ. Một khắc sau, “bụp” một tiếng, một đoá ngọc lan nở rộ trước mắt chàng.

Lục Quân ngẩng đầu, ánh mắt tối đen.

La Linh Dư thấy chàng không nhận, đột nhiên nhớ đến điều kiêng kỵ của chàng: “Đều là hoa ngọc lan cả. Không phải dò riềng đâu.”

Nàng nhớ hồi đầu khi Lục Quân từ chối giấy hoa tiên nàng tặng, chàng đã đề thị nữ Cẩm Nguyệt chuyển lời đến nàng —— “ta không giữ đồ riềng.”

Một lời khó mà nói hết được tâm tình lúc này của Lục Quân.

***

La Vân Họa bị biểu ca Lục Quân dọa sợ trốn ra sau cửa, vốn muốn đi rèn chữ viết, nhưng lúc ra tới sân thì La Vân Họa lại gặp Linh Ngọc và Linh Tề đang dẫn theo mấy thị nữ phơi hoa. Hoa này được La Linh Dư cẩn dặn làm, có lẽ La Linh Dư lại muốn lấy lòng người nào ở Lục gia rồi. Lúc này trong sân ngập tràn hương thơm, hoàng hôn buông mặt trời khuất núi, chúng thị nữ bận rộn thu cánh hoa về.

Linh Tề vốn canh La Vân Họa viết chữ, bây giờ nàng lại bị Linh Ngọc gọi ra thu cánh hoa... Hai mắt sáng như ngọc của La Vân Họa xoay tít, đôi chân bé nhỏ rón rén đi vòng qua các thị nữ. Rồi cô bé tử lô chó ở góc tường sân sau chui ra ngoài, leo ra khỏi Tuyệt Tổ viện, cuối cùng đứng cõ cây che lỗ chó lại.

La Vân Họa đắc ý, hừ mũi: tỷ tỷ đang nói chuyện với hai biểu ca, sẽ không đề ý đến mình đâu.

Tiểu nương từ La Vân Họa như chú chim nhỏ được thả tự do, chạy thẳng đến hồ lớn ở trạch viện Lục gia. Trước đó tỷ tỷ rơi xuống nước, cô bé có nghe nói ở hồ có con thuyền nhỏ, giữa hồ có tiểu đình, làm cô bé cứ nghĩ hoài về nó, chỉ muốn đến đó chơi. Nhưng La Vân Họa cả ngày bị tỷ tỷ quản thúc, không thể bước chân ra khỏi cửa viện.

Hồ lớn cực kỳ nổi bật, La Vân Họa vừa tìm là thấy ngay, thế nhưng không tìm được con thuyền mà Lục biểu ca ngồi hôm đó. Cô bé ảo não nấp trong bụi lau sậy chơi kiến.

Con nít mà, phiền não nhanh đến cũng nhanh đi, tiểu nương từ vui vẻ nhìn “chú kiến dọn nhà” mà quên khuấy chuyện mình vốn muốn tìm thuyền.

Nhưng cuộc vui này cũng không kéo dài được bao lâu, một lúc sau, ở bên trên hành lang có một tiểu lang quân đi đến, bắt đầu trắc trắc học thuộc lòng:

“Ngra, móng... móng của nó có thể đập lên... cái gì tuyệt nhi... à là sương tuyết! Lông có thể, có thể chống, chống gió lạnh. Gì gì có đó rồi uống nước, gì gì cất vó... đôi thì ăn cỏ khát thì uống nước, hứng chí thì cất vó nhảy càng lên!”

La Vân Họa che tai: người bên trên phiền chết đi được.

La Vân Họa nhớ kỹ lời La Linh Dư dạy dỗ, không được gây chuyện ở Lục gia. Cho nên bên trên ồn ào chừng một khắc mà cô bé vẫn nhẫn nại không đi ra mắng người ta. Tiểu lang quân lầm nhảm học bài, cả nửa buổi mà cũng không học được một trang, nhưng La Vân Họa nghe thì lại học được. Con kiến cô bé đang chơi có lẽ cũng bị âm thanh kia quấy rầy mà từng con một chui vào tổ không chịu ra...

Nửa canh giờ trôi qua, Lục tứ lang Lục Sương vẫn lấp bấp học thuộc lòng, thì đột nhiên trong bụi lau ở dưới hành lang có một tiểu nương từ chui ra. Cậu sợ hãi giật lùi, tiểu nương từ mặt lúm lúm chống hông quát: “Này! Người đứng là vừa phiền vừa ngốc! Người có thể đi chỗ khác học bài được không, người dọa kiến của ta chạy rồi đó!”

Lục Sương định thần nhìn lại: “Người, người là muội muội của biểu tỷ tâm cơ sâu nặng đó...”

La Vân Họa tức giận: “Người nói ai tâm cơ sâu nặng hả!”

Lục Sương: “Không không không phải ta nói đâu, là mẫu thân ta nói! Mẫu thân ta bảo biểu tỷ là hồ ly tinh...”

La Vân Họa nổi đóa hừ mũi, xắn tay áo lên: “Người chờ đấy!”

Cô bé xông ra từ trong bụi lau.

***

Đồng thời lúc này, nắng hoàng hôn nhuộm đỏ chân trời, hai vị lang quân Lục gia cũng đứng lên, tạm biệt La biểu muội. Lục Hiển căng thẳng cầm đoá ngọc lan mà biểu muội tặng hẳn, vừa ra khỏi cửa đã gọi người hầu đến: “Đây là hoa do La biểu muội tặng, các người có biết trồng không? Đi chuẩn bị đất nước đi...”

Rồi Lục Hiển ngoái đầu nhìn La Linh Dư, giọng ôn tồn: “Biểu muội yên tâm, huynh sẽ chăm sóc tốt hoa mà muội tặng.”

La Linh Dư bật cười khúc khích: “Nhị biểu ca tốt quá.”

Lục Hiển: “Không không không, là biểu muội tốt bụng hơn ta.”

Lục Quân bước ra từ sau lưng La Linh Dư, còn chưa đi hài vào thì đã nghe thấy hai kẻ ngoài cửa vừa đối trả lại tăng bốc lẫn nhau. Lục Hiển lại còn trịnh trọng muốn trồng hoa gì đó... Lục Quân nhìn mà gai mắt, nắm bông hoa trong tay tùy tiện chơi đùa, hoa cũng sắp nát cả ra rồi.

Lục Quân chợt gọi: “La muội muội.”

La Linh Dư: hứ, muội muội nàng không ở đây.

Gò má lạnh lạnh, tay áo lang quân phất qua mặt nàng. Hơi thở của chàng từ phía sau trườn đến, thoang thoảng đông đầy cõi lòng. La Linh Dư cảm thấy trên tóc nặng trĩ, nàng ngược mắt đồng thời đưa tay sờ đầu mình. Thì ra Lục Quân vung tay áo, cài bông hoa trong tay chàng lên tóc mai nàng.

Chàng mỉm cười cup mắt nhìn, ánh sáng rực rỡ chói chang. Lục Hiến đang quay người dặn dò người hầu phải chăm hoa thế nào, nên không biết tam đệ Lục Quân đang đùa giỡn La Linh Dư: “Đẹp lắm.”

Tiếng tựa gió đêm, nhẹ nhàng lướt qua mặt nàng: “Hoa của muội... Không phải thứ đồ riêng thì ta lại càng không muốn.”

Hai tai La Linh Dư đỏ bừng như hạt đậu tương tưng.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Trong đêm mùi hoa thoảng, thơm nồng chốn nhân gian.

Cùng là một cảnh hoa, nhưng Lục Hiến lại nghĩ phải nên chăm bón nuôi trồng thế nào để không phụ lòng tốt của biểu muội, còn Lục Quân lại tiện tay cài lên tóc mây biểu muội. Suối tóc đen bóng, bông hoa rung động, gương mặt tựa tuyết của nữ lang chậm rãi ngừng lên. Gió từ bên chân thổi qua, hoa lá trên cây hạnh ở dưới hành lang kêu xào xạc, Lục tam lang nở nụ cười, thay hài đặt ở trước cửa rồi lướt qua vai nữ lang bước xuống.

Lông La Linh Dư lại không thể nào bình tĩnh nổi nữa rồi —— Lục tam lang không nhận hoa của nàng, song lại còn thu hút nàng hơn Lục nhị lang nhận hoa.

Giống như kiểu có lang quân rất tốt, rất an toàn, song cũng có lang quân chưa hẳn đã tốt, nhưng lại cực kỳ hấp dẫn.

Lục Hiến chậm chạp nhận ra biến cố sau lưng. Lục nhị lang ngờ ngác cả buổi, sau đó trừng mắt nhìn tam đệ: không phải đệ đã hứa với huynh là sẽ không đùa bỡn biểu muội nữa sao?

Lục Quân à lên, phớt lờ nhị ca đi thẳng.

Rồi Lục nhị lang cũng cáo lui, để lại La Linh Dư thất hồn lạc phách đi vào phòng, đóng cửa lại. Nàng dựa lưng vào cửa, gió tay lên chạm vào gương mặt nóng bừng, sau đó đan chéo hai tay đặt trước ngực, che đi nhịp tim đập thình thịch. La Linh Dư cắn môi, trong mắt có phản chiếu nào ——

Lục tam lang, Lục Quân... hứ!

Vốn đã tuyệt vọng với chàng rồi, đã chuyển dời mục tiêu sang những người khác rồi, nhưng chàng lại bất chợt ‘giờ trở’ với nàng như vậy. Vọng niệm không bị khống chế lại lần nữa nhú mầm, lần nữa cảm thấy từ bỏ Lục tam lang thật thì có vẻ sớm quá.

La Linh Dư rầu rĩ: Rốt cuộc chàng có ý gì? Trước đó nói với nàng như vậy, bây giờ lại quyến rũ nàng.

La Linh Dư cup mắt, lặng lẽ nhớ lại cảnh chàng đột ngột đến gần mình vào rồi. Cách rất gần, hô hấp của chàng nhẹ lướt qua trán nàng, lơ lửng như sương mù, lại nóng cháy như lửa. Cái nhếch mép của chàng, hơi lạnh quanh thân chàng, thậm chí là cả hàng mi dày đậm khi chàng cúi xuống. Con ngươi đen láy, lông mi dài như cây kim tí hon đâm vào lòng La Linh Dư...

La Linh Dư là kẻ tầm thường thế đấy —— nếu phu quân tương lai của nàng có gia thế tốt, tướng mạo xuất chúng như tam biểu ca thì tốt quá.

Suy cho cùng nàng vẫn chưa cam tâm!

Ngồi một lúc, thị nữ Linh Ngọc ở bên ngoài đến gõ cửa, nói đã thu dọn xong hoa trong sân rồi, hỏi nữ lang có muốn xem không. La Linh Dư hoàn hồn, gạt tâm sự qua một bên, đẩy cửa đi ra. Linh Ngọc bình tĩnh, nhưng Linh Tề nấp sau cột gỗ lại hơi hoảng sợ. Kiếp sống ăn nhờ ở đậu nhiều năm đã để La Linh Dư có thể đoán được ý tứ qua lời nói sắc mặt, nàng lập tức gọi: “Linh Tề, người lại đây.”

Thấy không giấu giếm được nữa, Linh Tề ủ rũ đi đến, “Nương tử, là nô tỳ không tốt, tiểu nương tử đã chạy ra ngoài chơi rồi. Nô tỳ không biết tiểu nương tử đi đâu cả.”

La Linh Dư trấn tĩnh, hỏi La Văn Hòa đi từ lúc nào, các thị nữ trong sân cũng ấp úng không trả lời được. Lúc này La Linh Dư mới sốt ruột, ngừng đầu nhìn sắc trời nhá nhem, nàng bèn cầm đèn lồng toan ra ngoài tìm người. La Linh Dư lo lắng nói: “Con bé chưa từng đi dạo sân viện Lục gia, mà nó cũng không biết hết người Lục gia, ngộ nhờ xảy ra chuyện thì sao?”

Để lại Linh Ngọc ở viện chờ, La Linh Dư dẫn mấy thị nữ thường ngày phục vụ tiêu muội muội ra ngoài tìm. Sự khiến người khác bàn tán chỉ trở nên nàng cũng không dám nhờ người hầu ở ngoài viện giúp, chỉ mong lên đưa La tiểu nương tử về là tốt rồi.

Lúc bên Tuyết Tổ viện lặng lẽ tìm người, thì Lục Quân cũng vừa quay về Thanh viện. Mấy gã sai vặt, hộ vệ, thị nữ xuất hành cùng Lục Quân quay về, vào phòng ngủ phục vụ lang quân thay áo tắm rửa, sau đó cũng chỉ còn lại một ít người như Cẩm Nguyệt đứng chờ. Chúng thị nữ buông lựa mông sa liềm xuống, mùi hương bốc lên từ lư hương. Cờ lồng chìm lấp lánh, rèm lựa mỏng bay bay. Lục tam lang rửa mặt rồi quay về phòng ngủ, thị nữ Cẩm Nguyệt đã dọn dẹp thu xếp xong xuôi. Lục Quân cầm lấy cuộn sách hôm qua ném xuống giường, dựa vào ghế son đen thông thả lật sách.

Lúc thu dọn đồ lật vật trên bàn, Cẩm Nguyệt nói chuyện với lang quân: “Người thật lố mắng quá rồi! Không phải người nói không thích La thị nữ sao, vì sao giờ lại đến? Làm La nương tử hiểu lầm thì sao?”

Lục Quân trầm giọng: “Thị nữ như người mà dám hỏi chuyện của ta?”

Cẩm Nguyệt ngẩn ngơ, lúc này đứng thẳng người lên, quay đầu câu gọn: “Lang quân!”

Nàng không phải là thị nữ tầm thường, nàng đã cùng Lục tam lang trở về Lục gia. Từ nhỏ Lục tam lang đã được chính tay nàng phụ vụ, dĩ nhiên nàng sẽ không nói những câu không đâu... Nhưng chuyện này không phải thế, chuyện này liên quan mật thiết đến nữ quân phòng nhị sau này đấy! Lục phu nhân không quản chuyện phòng nhị bọn họ, mà Lục tam lang lại có nhiều hoa đào như thế, chúng thị nữ cũng mơ tưởng không ngừng... Trong lòng Cẩm Nguyệt càng muốn chết.

Lục tam lang vung tay áo lên che mặt, dĩ nhiên sẽ không trách Cẩm Nguyệt thật.

Sau một hồi im lặng, chàng thờ ơ đáp: “Có lẽ là bị quỷ ám.”

Chàng hỏi hận cực.

Sao lúc đó chàng lại làm vậy? Chàng không nên làm thế mới phải. Nhưng khi đó thấy La Linh Dư cứ nhìn chăm chăm nhị ca, nhị ca và La Linh Dư lại chuyện trò vui vẻ như vậy... Chàng bất giác muốn phá vỡ quan hệ vô cùng hài hòa đó. Đợi tới khi chàng thấy được chuyện mình đã làm từ trong mắt La Linh Dư thì hối hận muốn chết.

Giờ muốn cứu vẫn cũng không kịp rồi.

Đành bỏ chạy thôi.

Sao chàng có thể vừa ý La biểu muội đầy tâm cơ như thế được? Không đời nào.

Để bày tỏ thái độ của mình, Lục Quân nói: “Tuy nàng ta có tâm cơ nhưng lại rất ngốc. Khoe mẽ chưa được hai hôm đã lộ nguyên hình. Ta sợ nhị ca tốt bụng bị nàng ta lừa nên mới làm vậy.”

Cẩm Nguyệt nhìn tam lang nửa cười nửa không: Tam lang tốt vậy ư? Sao nàng không biết nhỉ.

Trong lòng Cẩm Nguyệt dao động, nàng cười nói: “Thật ra thì biểu tiểu thư cũng không xấu xa, chỉ muốn thành công mà thôi. Nàng mở cõi cha mẹ, ăn nhờ ở đậu nhiều năm, những tâm sự đó... Thật ra lang quân nhìn cũng hiểu mà, nếu đã hiểu thì cũng sẽ không bị lừa. Rốt cuộc La nương tử đang nghĩ gì, lang quân cũng đâu cần phải để ý?”

“Hơn nữa, biểu tiểu thư vẫn còn nhỏ tuổi, không có trường bối dạy dỗ, có rất nhiều chuyện nàng không biết được, toàn là tự bản thân nghiệm ra. Khó tránh khỏi đi sai đường. Nhưng chỉ cần phương hướng lớn không có sai,

thì ai mà không có một hai khuyết điểm? Lang quân người cũng đâu phải người hoàn hảo.”

Lục Quân đặt tay áo xuống, đôi mắt đen nhánh nhìn thẳng Cẩm Nguyệt, ý hỏi: Hừ? Người muốn nói gì?

Cẩm Nguyệt dò xét chàng: “Nô tỳ thấy biểu tiêu thư đẹp như vậy, lại có lòng với lang quân, mà lang quân người cũng không phải không dao động... Chỉ bằng, lang quân cưới biểu tiêu thư đi?”

Lục Quân nhướn mày.

Chàng nhìn Cẩm Nguyệt: “Người có biết mình đang nói gì không?”

Cẩm Nguyệt thấy sắc mặt chàng có vẻ lạ thì vội ngậm miệng, ngạc nhiên nhìn.

Lục Quân: “Hôn nhân thế gia, hai họ đều tốt. Há có thể đính hôn dễ dàng như vậy? La Linh Dư không biết điều đó, nàng ta cho rằng chỉ cần làm nam tử rung động thì người đó sẽ cưới mình. Nhưng xưa nay trong thế gia, thành thân không phải chuyện người trong cuộc có thích hay không. Thế gia chỉ màng đến tài nguyên, lợi ích... Cưới La thị nữ thì ta được gì? Nhất là thế gia có rễ cây rắc rồi giống Lục gia, chuyện bên trong còn thâm sâu hơn cả hoàng thất... La gia là một sĩ tộc đã mất thế, Lục gia sẽ không dòi nào để vào trong mắt.”

Cẩm Nguyệt trợn to mắt.

Mặc dù nàng hầu hạ Lục Quân từ nhỏ nhưng suy cho cùng vẫn là thị nữ, tầm nhìn có giới hạn, nàng không nhìn rộng được như Lục Quân.

Nàng ngạc nhiên nói: “Nhưng, nhưng nô tỳ chỉ nghe nói chuyện sĩ không lấy thứ, nô tỳ tưởng chỉ cần là sĩ tộc sẽ không sao.”

Lục Quân trầm giọng: “La Linh Dư cũng nghĩ như người vậy. Đúng thật là do cha mẹ nàng qua đời sớm, ở La gia không ai dạy dỗ nàng ta, nên nàng ta mới nhắm mắt bỏ qua lời cảnh cáo của ta.”

Chàng cup mắt, thấp giọng: “Nếu có con nhà huấn quý chịu cưới La Linh Dư... Vậy thì phải thích nàng ta đến đâu mới có thể từ bỏ mọi lợi ích vì nàng ta?”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Hoàng hôn dần buông, bóng trúc la đà trong ánh nắng chiều tà, hai bên bờ hồ trong xanh là hành lang nối liền đình các, là hòn non bộ cùng mái chía cong. Chùm sáng từ đèn lồng đỏ và vàng rực rỡ như giọt nước mát lạnh, le lói ẩn nấp trong rừng cây xanh um. Sau khi trời tối, Lục phu cũng lên đèn, Lục nhị lang Lục Hiển đi được nửa đường thì sực nhớ tới biểu đệ thích làm vườn, bèn báo gã hầu dẫn đến chỗ biểu đệ đó, hỏi phải trông tọt thế nào. Còn Lục nhị lang tự mình về viện trước, bởi vì phụ thân hấn - Lục tá tướng đương triều đã về, muốn hỏi chuyện học hành của hấn.

Lúc đi ngang qua hồ lớn, bốn bề yên tĩnh, tiếng hai đứa bé cãi nhau lọt thẳng vào tai:

“Người mới là hồ ly tinh, tỳ tỳ không phải!”

“Mẫu thân ta nói tỳ tỳ người cổ ý quyền rũ nam nhân...”

“Mẫu thân người, mẫu thân người, cái gì cũng mẫu thân người! Người là kẻ ba phải hả? Khó trách mẫu thân người là thấp, không phóng khoáng, chỉ biết nói này nói nọ sau lưng người khác. Nếu để Lục phu nhân biết được thì, hừ...”

Dù La Vân Họa không ra khỏi cửa, nhưng cũng nghe các thị nữ nói Lục phu nhân chủ mẫu Lục gia quản người dưới rất nghiêm. Mà người như thế thì tuyệt đối sẽ không nương tay với thấp thất. Tiểu tử lang Lục Sướng đó mất, vốn còn áp ứng tranh cãi với biểu tỳ cao hơn cậu một chút. Nhưng La Vân Họa mắng chửi sáng khoải như vậy, vừa nhắc đến mẹ đẻ thấp thất của Lục Sướng, Lục Sướng lập tức bùng nổ như gấm phải đuôi mèo: “Không được nói mẫu thân ta!”

La Vân Họa: “Ta cứ nói đấy thì sao! Ta muốn đi tố cáo, ta phải đi tìm biểu bá mẫu, ta muốn nói thân mẫu tiểu thấp của người dạy dỗ người...”

La Vân Họa xoay người chạy lên hành lang thì Lục Sướng ở đằng sau nhào đến, hai mắt đỏ bừng: “Người dám!”

La Vân Họa nghiêng đầu, nhìn biểu đệ hấn học xông đến. Cô bé chặt một tiếng rồi xấn tay áo lên, nữu lấy cánh tay của tiểu tử lang Lục sướng mà lao vào đánh nhau với biểu đệ. Cô bé hoàn toàn không cảm thấy một tiểu nương tử như mình sẽ thua một tiểu lang quân. Lục Sướng cũng túm lấy tóc biểu tỳ, vừa kéo vừa đánh.

Hết đám này đến đám khác, cô bé và cậu bé nằng nệ gõ gỗ, lừa gạt ngút trời nhào vào đánh nhau ở ven hồ. Có lúc đánh không thể dứt ra được, có lúc lại là người đuổi ta theo. Tiểu nương tử và tiểu lang quân bình thường sống trong nhung lụa, dù là ai cũng không ngờ bọn họ sẽ đánh nhau đến mức đó. Trời đêm lạnh mặt hồ yên ả, xung quanh cũng không có người hầu đi ngang qua mà cản. Chỉ chốc lát sau, hai gương mặt xinh xắn non nót đã bị đánh cho sưng vù...

Lục Hiển giờ đèn lồng lên soi, thất kinh: “Hai người làm gì đấy hả? Dừng tay!”

Nhưng hai đứa nhỏ đánh nhau quá nhập tâm, không hề nghe thấy tiếng của Lục Hiển.

Lục Hiển chạy đến, đèn lồng chiếu sáng một vùng trời, hấn nhận ra hai đứa trẻ đang đánh nhau kia. Giọng Lục Hiển càng thêm nghiêm khắc:

“Tứ lang!”

“Họa Nhi!”

Đi nhiên dù có giảng đạo thì hai đứa đang đánh nhau cũng không thêm nghe. Lục Hiển nhìn hai đứa nhỏ đang đánh nhau mà không tưởng tượng nổi, lập tức nổi hỏa. Nói chuyện không ai nghe, Lục nhị lang từ trước tới nay luôn hào hoa phong nhã lại ném đèn lồng đi, xấn ống tay áo lên bước đến, muốn tách hai đứa nhỏ ra: “Không nghe huynh nói gì hả? Không được đánh nhau!”

La Vân Họa thì ương bướng từ trong xương.

Còn Lục tứ lang bị khơi mào lửa giận, trong lòng cũng quyết không chịu thua.

Lục Hiển yếu đuối nhỏ nhò bị kẹp ở giữa, không tách được hai đứa nhỏ đang giơ nắm đấm kêu la oai oái kia. Hai đứa vẫn không nghe hấn nói gì, liên tục gạt tay Lục nhị lang ra nhảy xổ vào nhau, giương nanh múa vuốt xông đến tiểu nương tử (tiểu lang quân) đối diện.

Lục Hiển như đầu, vả mồ hôi đầy mặt, hốt hoảng phát hiện hai đứa nhỏ quá dữ dằn, hấn không can nổi. Bọn nó lại xông đến cùng nhau, Lục Hiển chỉ đành cố hết sức kéo hai đứa ra. Nhị lang Lục gia Lục Hiển xưa nay luôn nhỏ nhả, hấn học vẫn không thích võ, trừ những lúc xã giao cần cười nịnh bưng ra thì hấn chưa từng tập võ. Một Lục nhị lang yếu đuối như vậy không ngờ mình không thể đè ép được hai đứa con nít.

Lục Hiển đành phải kêu người: “Người đâu! Mau đến đây...”

Cách đó không xa, La Linh Dư và các thị nữ đang lo lắng tìm mọi người. Vì không muốn để người ngoài cảm thấy “La thị nữ lại giờ trở” nên tìm người cũng lên lút, không dám gọi lớn. Các nàng lúng lúng khắp bụi cỏ rừng cây, song vẫn chẳng thấy bóng dáng tiểu nương tử đâu. Đúng lúc này lại nghe thấy tiếng kêu của Lục Hiển, mọi người ngạc nhiên, La Linh Dư tập trung lắng nghe: “Sao lại là giọng của nhị biểu ca? Nhị biểu ca vẫn chưa về viện sao?”

Không nghĩ ngợi nhiều, La Linh Dư dẫn các thị nữ chạy đến chỗ phát ra tiếng.

Đứng trên hành lang nhìn xuống dưới, ngực La Linh Dư thất lại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng —— nàng thấy bên dưới có hai đứa trẻ đang nhào vào người Lục nhị lang mà đánh nhau, cũng không biết xảy ra chuyện gì. Nhưng nàng chỉ nhìn qua là nhận ra ngay tiểu muội muội nhà mình.

Hai đứa nhỏ đang hăng say đánh nhau bên dưới lại xông vào nhau, không chỉ đánh nhau mà hai đứa còn cùng đẩy Lục Hiển tự dưng chen ngang ra. Lục Hiển bị hai đứa nhỏ đẩy lao đảo ra sau, liên tục cười khổ. Chẳng ngờ,

dưới chân vấp phải cục đá hay bụi cỏ gì mà Lục nhị lang chới với ngã ra sau.

La Linh Dư đứng trên hành lang tròn to mát, hét lên đầu thâm thiết: “Biểu ca ——”

Nàng còn chưa hết xong thì “ùm” một tiếng, tiếng người ngã xuống nước vang lên từ sau lưng La Văn Hòa và Lục Sương đang đánh nhau. Không còn thấy ca ca phiền phức sau lưng đi đến nữa, thay vào đó là cột nước văng cao làm ướt cả lưng. Lục tứ lang và La tiểu nương từ ngõ ngắc, bàn tay còn đang nắm lấy mặt đối phương, quay phắt đầu lại nhìn xuống mặt nước nổi bong bóng.

Lục nhị lang Lục Hiển đáng thương của bọn họ đang gãy giữa trong nước, tầm mắt nhòe đi, liên tục bị nước kéo xuống. Cảm giác khủng hoảng ập đến, dưới chân vô lực, Lục nhị lang vùng vẫy đập nước, cố gắng nói: “Cứu, cứu... ta không biết bơi...”

La Văn Hòa và Lục Sương sợ hãi, trở mặt nhìn nhị ca của hai đứa dần dần chìm xuống. Ở bên trên, La Linh Dư nhắc vạt váy lên, chạy thình thịch xuống bậc cấp. Nghe thấy tiếng bước chân đằng sau, hai đứa nhỏ hốt hoảng ngoài đầu lại, thấy biểu tiểu thư xinh đẹp chạy về phía mình.

La Linh Dư chẳng hề để ý đến hai cô cậu, dặn Linh Ngọc đuổi theo sau “để mắt đến hai đứa nó” rồi chạy đến bờ hồ, nhanh chóng tháo hài tháo vớ ra, cởi lớp áo choàng trắng xuống. Lục Sương nhìn thẳng, chưa bao giờ thấy mỹ nhân cởi đồ trước mặt mình. Mặt cậu đỏ lên, đang còn không biết phải nhìn đi đâu thì lúc này biểu tỷ xinh đẹp đã ném vớ đi, xắn ống tay áo lên, nhảy xuống giữa hồ.

Các thị nữ hoang mang kéo La Văn Hòa và Lục Sương, đưa mắt nhìn lom lom giữa hồ, lo lắng đợi biểu tiểu thư. Thời gian trôi qua rất lâu, đến khi sắc mặt bọn họ tái nhợt thì mới thấy có bóng người ngoi lên mặt nước, La Linh Dư kéo theo một người cần rặng bơi vào.

Chúng thị nữ ngạc nhiên hân hona: “Nữ lang, nữ lang, nô tỳ ở bên này!”

Vào tới bờ, chúng thị nữ đồng loạt đi đến, giúp La Linh Dư cứu Lục nhị lang lên. Lục nhị lang trắng bợt nhắm nghiền hai mắt, mái tóc dài ướt đầm, áo khoác dính nước nên nặng đi rất nhiều, La Linh Dư vắt và kéo hẳn lên, lúc này đầu gối như nhún cả ra, nằm trên đất thờ hồn hên. Bên tai nghe thấy các thị nữ hoảng sợ gọi “nhị lang” “nhị lang”, đôi môi La Linh Dư run lên, véo vào chân mình gắng lấy lại sức lực. Nàng lễ mình chen vào giữa các thị nữ, ôm nhị lang đang hôn mê bất tỉnh vào lòng, vỗ mạnh vào mặt chàng: “Nhị biểu ca, nhị biểu ca...”

Từ xa xa có ánh lửa đèn lồng đi đến chỗ họ, thì ra là người hầu gác đêm đã đến. Thấy bên này có các thị nữ xúm lại, bọn họ bèn chạy tới. Lục Sương loạng choạng ngã quỵ xuống đất. La Văn Hòa cũng không tốt hơn cậu là bao, bấy giờ cũng biết mình đã gây họa rồi. Lục nhị lang chính là lang quân có thân phận cao nhất trong dòng chính Lục gia, nếu xảy ra chuyện, Lục gia, Lục gia... La Văn Hòa nức nở nói: “Tỷ tỷ, muội xin lỗi ——”

La Linh Dư ôm Lục nhị lang, mắt thấy có người đến, nàng nghiêng đầu nhìn muội muội và tiểu biểu đệ đang sợ hãi. Muội muội nước mắt vòng quanh, biểu đệ hốt hoảng cần mồi không nói gì... Hai đứa trẻ này... Lục Sương bị Lục gia ghét bỏ hay không nàng không quan tâm, nhưng chuyện này lại có liên quan đến muội muội nàng, muội muội mới còn nhỏ, không thể phá hủy tương lai của nó được.

Dù gì Lục phu nhân cũng ghét nàng sẵn rồi. Có ghét thêm cũng không sao.

Hon nữa, xảy ra chuyện này... nàng cũng không cần tham gia cười ngưa đánh bóng mà đại bá mẩu sắp xếp cho nàng, không bị để lộ điểm yếu. Còn về phần nhị biểu ca... chỉ cần nàng thừa nhận, biểu ca nhân từ chắc sẽ không nói.

Trong lòng hạ quyết tâm, La Linh Dư nói: “Hai đứa trốn vào rừng trúc đi, đợi người đi rồi hẵng ra, đừng nói hai đứa đẩy nhị biểu ca xuống.”

Linh Ngọc ý thức được chuyện gì, nàng nghiêm nghị: “Nữ lang!”

La Linh Dư bình tĩnh đáp: “Không một ai được nói ra, cứ nói, nói là... ta và nhị biểu ca xảy ra tranh chấp, vô tình đẩy biểu ca rơi xuống nước.”

***

Ngay đêm đó, cả Lục phủ gần như thức trắng một đêm

Đến sau nửa đêm, Thanh viện đã sớm tắt đèn đi ngủ, thì đột nhiên lang chủ phòng nhì là Lục Quân mờ bưng mắt, chàng xoay mình ngồi dậy, thấy bên ngoài trường có ánh lửa. Nửa khắc sau, Lục Quân khoác áo vào, thấy trong sảnh đèn đuốc sáng choang, Cẩm Nguyệt đang ôm tiểu nương từ khóc tức tưởi trong ngực, dụi dụi an ủi.

Cẩm Nguyệt: “Rốt cuộc là có chuyện gì vậy, người và tỷ tỷ cãi nhau sao? Tam lang đã ngủ rồi, lang quân nhà chúng nô tỳ bị thương, ban đêm không tiện dậy. Ôi, người đừng khóc mà...”

La Văn Hòa nghẹn ngào: “Cẩm Nguyệt tỷ tỷ, xin tỷ cho muội gặp tam biểu ca đi! Tỷ tỷ muội đã cứu tam biểu ca, tam biểu ca nên giúp tỷ tỷ chứ. Lục gia, Lục gia... muội chỉ biết cầu xin tam biểu ca thôi!”

Mặc dù họ hàng thật sự của các nàng là đại bá mẩu Lục Anh, nhưng Lục nhị lang xảy ra chuyện, không nói Lục phu nhân, ngay tới lão phu nhân cũng tức giận. Trước nay đại bá mẩu vốn đã không để ý đến các nàng, chắc chắn sẽ không vì bảo vệ tỷ tỷ mà tự chuốc họa... La Văn Hòa khóc lóc sung vò hai mắt, giọng khản đặc đi.

Một khắc sau, rèm vén lên, Cẩm Nguyệt đang đỡ dành và tiểu nương từ cùng ngoài đầu lại, thấy lang quân tuấn tú đứng ở cửa.

Lục Quân cup mắt: Nàng ta lại xảy ra chuyện sao, sao lại nhiều chuyện vậy chứ?

Đứng là phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Buổi tối Lục nhị lang bị rơi xuống nước, sau lại được đưa về viện tử. Lục nhị lang vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, bên kia vợ và mồi đại phu đến chữa trị. Lục lão phu nhân, Lục phu nhân đồng loạt chạy đến, Lục tướng vốn về nhà hòng khảo sát việc học của Lục nhị lang cũng vội vã đến thăm con trai trước.

Lúc các trưởng bối đi đến, La Linh Dư y phục ướt sũng quỳ bên giường của Lục nhị lang chăm sóc đã lâu. Sau nửa đêm, các trưởng bối thức trắng vẫn lo lắng tập trung trong sân của nhị lang, truy hỏi đại phu vì sao Lục Hiển lại bất tỉnh;

Biểu tiểu thư La Linh Dư nhanh trí, dù cả người ướt đầm lạnh tới mức run lên bần bật, nhưng nàng vẫn không hề sửa sang lại y phục. Nàng tự nguyện chịu phạt, vào Phật đường ở mạn sân, cách phòng ngủ Lục nhị lang hai gian, quỳ xuống trước bàn thờ Phật cầu phúc cho nhị lang.

La Văn Hòa xâm xoảng sợ hãi.

Nhị biểu ca rơi xuống nước đã tệ lắm rồi, giờ huynh ấy vẫn chưa tỉnh lại, kết quả này vượt quá mức tưởng tượng của cô bé. Rốt cuộc cô bé cũng ý thức được mình đã mang lại họa lớn cho tỷ tỷ đến mức nào... Quả thực không nhờ được ai giúp đỡ, La Văn Hòa chỉ biết vừa khóc vừa tới Thanh viện cầu Lục Quân. Cô bé ôm trong lòng hy vọng xa vời, hy vọng Lục tam lang tốt bụng, không phải là người thấy chết không cứu, cũng không sợ chống lại trưởng bối như Lục phu nhân.

Khoan nhắc đến chuyện Lục tam lang có thân thiện hay không, lúc này chàng dặn dò Cẩm Nguyệt thấp đèn lên, xoa trán, về mặt mặt nhọc ngồi đấy nghe La Văn Hòa kể lại câu chuyện.

Cẩm Nguyệt lo lắng cho vết thương của lang quân, nhưng cũng chỉ đành khoác áo khoác rộng thùng thình cho tam lang. Thấy Lục Quân ngồi dưới ánh đèn, tóc dài xoa trên vai, mấy lon tóc dán vào mặt. Chàng cup mắt, lòng mỉa phàn chiều một bóng mờ cong cong trên mặt. Lang quân mặt mũi trắng bệch, bàn tay đỡ trán thon dài. Chàng hỏi hột, ột oái ngời nơi đó, so với hình tượng núi băng cao quý ngày thường, lúc này chàng đem lại cho người khác cảm giác sang trọng hoa lệ và cũng lờ lỉ biếng hơn.

La Văn Hòa nghẹn ngào kể hết tất cả.

Lục Quân cup mắt, tia sáng trong mắt như lưu ly, ngay đến tiểu nương từ đang khóc cũng ngăn ngõ nhìn. Rồi La Văn Hòa nghe thấy âm thanh lành lạnh của Lục Quân: “La biểu muội biết bơi?”

Vậy mà hôm đó chàng vô tình đẩy nàng xuống nước, nàng lập tức chìm xuống... rốt cuộc là do bị chàng dọa sợ hay là cố ý dụ dỗ chàng?

Với sự hiểu biết của chàng về nhân phẩm trước sau như một của La Linh Dư, Lục Quân thầm hừ lạnh.

Chàng hỏi lại: “Muội nói nàng ta chủ động nhảy xuống nước cứu nhị ca?”

La Văn Họa: “Vâng...”

Sắc mặt Lục Quân lạnh đi, trong lòng suy đi tính lại, đáy mắt lộ vẻ quả nhiên, chàng cười lạnh bảo: “Nàng ta muốn làm nhị tẩu của ta đến điên rồi ư?!”

Cùng là rơi xuống nước, thế mà ngày đó giấu giếm điểm điểm với chàng, còn muốn đẩy chàng đang bị trọng thương xuống nước. Dựa vào đâu nàng ta lại đối xử với Lục Hiến đặc biệt như vậy? Sao có thể đối xử khác nhau như thế? Câu trả lời duy nhất Lục Quân có thể nghĩ đến chính là, bị núi vàng núi bạc và quyền thế địa vị làm cho hoa mắt, La Linh Dư không ngăn được mình động tâm, nên mới liều mạng xông đến cứu người...

La Văn Họa ngờ ngác, muốn giải thích không phải thế, nhưng lại thấy sắc mặt Lục Quân nặng nề đi.

Con người Lục Quân có đến mấy gương mặt. Bình thường lúc gặp người ta thì cao quý lạnh lùng, nhìn bằng nửa con mắt không thêm để ý đến kẻ khác; lúc không có ai thì chàng nói năng tùy tiện, thích trêu chọc đùa giỡn, một lời nói hay một cử chỉ cũng đầy phong lưu quyền rũ; lúc này La Văn Họa may mắn gặp được bộ mặt thứ ba của chàng: nói năng thận trọng, lạnh nhạt vô tình. Lúc chàng lạnh lùng liếc nhìn người khác, một cảm giác áp bách khó chịu ập đến, ép tiểu nương từ La Văn Họa hai chân mềm nhũn ngồi xuống đất, mở to miệng song lại không nói được câu nào.

Lục Quân đã đứng lên, chàng không muốn tìm hiểu kỹ rồi cuộc cụ thể xảy ra chuyện gì. Lục tam lang phất tay áo rời đi, lạnh lùng bảo: “Nếu La biểu muội đã tự lựa chọn, muốn giàu sang phú quý thì dĩ nhiên phải chịu đựng thất bại lớn. Chím sẽ sao biết được chí chim hồng, muội cần gì phải ngăn cản tỷ tỷ mình.”

La Văn Họa cuồng quýt: “Không, không phải như thế...”

La Linh Dư đã cảnh cáo cô bé không được nói với bất cứ ai là mình và tứ lang vô tình đẩy nhị biểu ca xuống nước, nên khi đi cầu xin Lục Quân, La Văn Họa cũng không nói ra. Nhưng bây giờ nhìn thấy Lục Quân đi vào trong phòng như vậy, chúng thị nữ xách đèn đi theo, cô bé vội chạy lên hai bước đuổi theo: “Biểu ca, biểu ca...”

...

Đến ngày hôm sau, thư viện được nghỉ, tất cả lang quân đều đến thăm nhị lang. Lục Quân vốn không đến thư viện đang dùng bữa sáng, lúc này chàng mới biết tình hình của nhị ca gay go hơn chàng nghĩ nhiều. Cẩm Nguyệt phục vụ lang quân dùng bữa, nhìn ánh mắt tối đen của chàng mà không biết đang nghĩ gì, nâng giắt mình, múc một bát súp đặc cho Lục Quân “Đây là món hôm qua La nương tử mang đến cho chúng ta nếm thử, nói là không được để lâu, bảo chúng ta nên ăn sớm.”

Lục Quân nếm nếm.

Đĩa súp màu xanh có màu vàng trắng, khía có vụn băng, ở giữa đựng một khối súp đặc nho nhỏ. Ông ánh trong suốt như núi tuyết trùng điệp.

Trông mắt Lục Quân lóe sáng: “Chỉ rơi xuống nước thôi mà, sao nhị ca vẫn hôn mê một đêm chưa tỉnh? Chúng ta cũng đi xem sao.”

Ấn sáng xong, Lục Quân liền đi thăm nhị lang. Trong sân của Lục Hiến đã có không ít lang quân đến, vừa thấy Lục Quân tới thì kéo chàng nói chuyện trong phòng. Nghe nói sau nửa đêm Lục Hiến bắt đầu lên cơn sốt liên tục, Lục lão phu nhân được các tiểu bối khuyến đi nghỉ ngơi, còn Lục phu nhân khóc đỏ cả mắt. Trời chưa sáng, Lục gia đã cấm danh thiệp đến Thái Sơ cung, mời thái y trong cung đến.

Chuyện lần này đã kinh động đến các phu nhân công tử trong cung. Không chỉ bề hạ đích thân phái thái y tới, mà ngay cả hoàng hậu diện hạ cũng quan tâm hỏi Lục nhị lang thế nào rồi.

Thế lực của Lục gia ở Kiến Nghiệp lớn mạnh như vậy đây.

Lục Quân như có điều suy nghĩ: “Chỉ rơi xuống nước thôi mà...”

Chúng lang quân than thở: “Đúng thế, trước đây cũng đâu thấy nhị ca yếu đến mức đó đâu? La biểu muội đáng thương quá, Lục phu nhân đã nổi điên rồi...”

Trong mắt Lục Quân lại chọt lóe lên lần nữa, mọi người đều biết là La Linh Dư đẩy Lục Hiến, sau đó cứu Lục Hiến. Nhưng người như Lục Quân không tin La Linh Dư biết cứu người như thế, Lục Quân cũng không tin La Linh Dư sẽ đẩy người —— vị biểu muội này của chàng đối xử với nhị ca cẩn thận biết mấy, trong mắt nàng ta viết rõ mấy con chữ “muốn lấy người luân quý”, nàng ta tuyệt đối không thể đẩy người được.

Nếu để mình tạo cơ hội... La Linh Dư không đến nổi ngốc như vậy.

Xem ra trong chuyện này còn có ẩn tình khác.

Lục Quân và mấy lang quân đứng dưới hành lang nói chuyện, giọng điệu của chàng vẫn lạnh lùng hời hợt thế, chúng lang cũng đã quen rồi nên không hỏi nhiều. Sau đó Lục Quân vào phòng, gặp mấy vị trưởng bối, lại bồi hồi trước giường của nhị lang Lục Hiến một lúc. Thậm chí Lục Quân còn ngồi xuống chân mạch cho nhị lang.

Trong viện trong phòng có đầy đại phu thái y, cả phòng chỉ toàn tiếng rên rĩ than thở. Xưa nay Lục phu nhân không biết nhiều về Lục Quân, cũng vô cùng coi khinh chàng. Hiện tại Lục Quân bắt mạch cho Lục Hiến, Lục phu nhân rất nghi ngờ về tài y thuật của Lục Quân. Mặc dù không tin tưởng khả năng của Lục tam lang, nhưng Lục phu nhân vẫn tha thiết nhìn mong: “Tam lang à, con có nhìn ra được gì không? Vì sao nhị ca con lại hôn mê đến tận giờ?”

Lục Quân đứng dậy, đáp qua quýt: “Cơ thể không có gì đáng ngại, lúc cần tỉnh sẽ tự tỉnh, bá mẫu không cần lo lắng.”

Hai mắt Lục phu nhân tối sầm, miễn cưỡng gạt đầu. Đại phu thái y đều nói nhị lang không sao, ngay cả tam lang cũng nói vậy... Nhưng mà Lục Hiến vẫn bất tỉnh còn gì? Điều là do con bé La Linh Dư... Lục phu nhân cắn răng nghiêng lợi, cái con à gieo họa đó... Bây giờ bà không ra tay được, đợi nhị lang nhà bà tỉnh lại, bà chắc chắn sẽ không tha cho nữ tử kia.

Lục Quân bước ra khỏi căn phòng ngập tràn mùi thuốc, đi bộ dưới hành lang, đi ngang qua Phật đường ở góc bên. La Linh Dư đang giam mình trong Phật đường cầu phúc cho nhị lang, trưởng bối Lục gia không nói năng gì nên chúng người hầu cũng không dám quấy nhiễu. Lục Quân đi ngang qua Phật đường, nghiêng đầu nhìn vào bên trong.

Bóng cây xanh mượt, bóng mội lan như nước chiếu lên mặt lén mặt chàng, bụi đất tung bay, chàng nhìn nữ lang đang quỳ bên trong. Lưng uốn thẳng đầy thành kính, mái tóc dài rối bời. Chàng đi ngang qua, đúng lúc trông thấy gò má trắng bệch của nàng, cánh môi còn trắng hơn tuyết, cơ thể khẽ run lên. Nữ lang bé nhỏ yếu ớt khiến người ta nhìn mà thương cảm.

Quỹ suốt một đêm, đến sáng vẫn còn quỳ, áo vẫn chưa khô song nàng vẫn cắn răng kiên trì.

Lục Quân cụp mắt: nếu vì gã vào nhà giàu mà La Linh Dư có thể làm đến mức này, chàng cũng thật sự bội phục nàng..

Trong lòng chàng rất khinh thường, nhưng đồng thời Lục Quân cũng đưa ra phỏng đoán: lý do đẩy người xuống nước đây sợ hở, sợ rằng không khớp với sự thật... Nhưng chính La Linh Dư cũng đã tự nhận rồi.

Đội nhị ca chàng tỉnh lại, hoặc là cảm động, loại bỏ dị nghị của nhiều người mà cười La Linh Dư; hoặc là tức giận, đuổi La Linh Dư về Nam Dương.

Lục Quân quay mặt đi, không nhìn tiểu nữ từ quỹ trong Phật đường nữa. Nhưng trong lòng chàng lại có cây gai đâm trên đám dưới. Nghĩ đến khả năng La Linh Dư thành công làm nhị tẩu của chàng, đôi mắt đẹp ngược nhìn, nở nụ cười mỹ lệ, thành đôi với nhị lang, ngày ngày ẩn hiện trước mặt chàng... Lục Quân nghĩ, nàng ta vẫn nên về Nam Dương thì hơn.

***

Lại đến giữa đêm, bên Lục nhị lang vẫn không có tín tức tỉnh lại, trái tim La Linh Dư cũng ngày càng lạnh buốt, ngày càng sợ hãi. Chỉ cần Lục Hiến tỉnh lại thì bao lời mắng phạt sẽ giảm đi; nhưng nếu Lục Hiến không tỉnh, tội của La Linh Dư lại tăng thêm. La Linh Dư quỳ xuống trước bàn thờ Phật, thật lòng khẩn cầu nhị biểu ca tỉnh lại...

Muốn trách thì trách nàng đi, đứng nhìn liu gi đến muộn muộn cả. Cả người nàng vấy bẩn cũng không thành vấn đề, nhưng muộn muộn không thể gánh trách nhiệm này được.

Quỹ suốt một ngày, nàng đã dần hôn mê, đầu óc nặng trĩu, suy nghĩ đến đây liền đứt gãy. Mấy lần chực ngã lại bò dậy, sau lưng La Linh Dư rịn đầy mồ hôi nóng..

Trong màn đêm tĩnh lặng, chợt nghe tiếng “két” rất nhẹ ở sau lưng truyền đến.

Suy nghĩ của La Linh Dư đã trì độn, đầu óc căng đau, nghe mà như không nghe.

Sau đó bất tỉnh lịnh, một chiếc áo khoác trắng xóa lướt qua mặt nàng. Hơi lạnh ập đến làm nàng run lên, ngã người ra sau. Đột nhiên trước mắt có một người ngồi xuống, đỡ eo nàng đẩy nàng về trước. Vừa đẩy như thế, La Linh Dư đang mơ màng liền ngã vào lòng ngực người kia.

Nàng ngửi thấy hơi thở nam nhân mát lạnh.

Chạm vào ngực lang quân, một bàn tay lạnh lẽo chạm vào cầm nàng, nàng gương mặt mờ hồi nhể nhại lên. Ngón tay chàng dán vào mặt nàng, dịu dàng xoa hai cái. Con mắt La Linh Dư đen nhánh, nhìn thẳng vào đôi mắt hoa đào kia. Đôi mắt hoa đào đa tình, cái nóng trên mặt La Linh Dư chợt biến mất, đột ngột thất kinh. Nàng run rẩy kêu: “Tam, tam, tam...”

Lục Quân mặt không cảm giác, tay chạm vào trán nàng, giọng lạnh lạnh: “Sốt rồi.”

Chàng nhích mép: “Đừng lên tiếng, muội muội của muội ồn ào làm ta phiền chết đi được, ta đưa muội ra ngoài nghỉ ngơi.”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nỗi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Trong Phật đường chỉ có bàn thờ Phật cùng hai nhang đèn, lượn lờ khắp căn phòng là mùi nhang khói, ánh sáng mờ mờ le lói. Trong mơ màng, bỗng Lục tam lang xuất hiện trước mặt. La Linh Dư cố gắng chống đỡ cái đầu nặng trĩu, vô cùng hoang mang nhìn chàng. Ngay lúc gò má bị người ta cột nhà nàng cũng không phản ứng kịp, chỉ biết trơ trơ mờ mắt nhìn người ta. Lục Quân nhích mép, ôm nàng vào lòng toan bước ra ngoài.

Lục này La Linh Dư mới hoảng hốt: “Không! Muội không đi!”

Nàng phải cầu phúc cho nhị biểu ca, nàng muốn để toàn thể Lục gia thấy tâm ý của nàng... Giờ mà đột nhiên rời đi, há chẳng phải là đã tròng xe cát sao?

Lục Quân mỉm môi, lời nói nhảm. Lúc chàng ôm nàng ra ngoài, La Linh Dư mơ màng cựa quậy, song không gãy ra được. Trong lòng La Linh Dư hoảng hốt không biết làm sao, vừa nghiêng đầu thì trông thấy bàn tay thon dài của chàng đang ôm vai nàng, không chút do dự, La Linh Dư cúi đầu cắn lên cổ tay chàng.

“A ——!” Lục Quân bị đau.

Chàng lập tức vung tay theo bản năng, vì không để ý nên lực không còn mạnh nữa, La Linh Dư lập tức ngã lăn quay trên đất. La Linh Dư lồm cồm bò dậy, người đỏ mồ hôi lạnh, tóc dài lẫn vào trong miêng, nàng ho khan liên tục. Lục Quân ngồi xuống, bóp lấy gò má đỏ bừng của nàng. Chàng bóp mạnh, khiến nửa mặt La Linh Dư bị tê dại, chàng nhìn nàng chăm chăm như ác quỷ, cười âm hiểm: “Muội dám cắn ta?”

La Linh Dư bị ánh mắt của chàng hù dọa, giọng tay lên toan đẩy bàn tay kia ra, nhưng lại chẳng thể nào đẩy nổi. Nàng khóc không ra nước mắt: Cái đồ sát tính này! Ai mượn chàng đến cứu nàng đâu!

La Linh Dư run lấy bầy: “Muội không cắn huynh, nghe muội nói đã...”

Lục Quân mỉm cười: “Muội cắn thử lại nữa đi?”

Con người Lục Quân này, thân thể tốt tính tình tốt tướng mạo cũng tốt, mà sợ là còn đa tài uyên bác nữa. Mặc dù La Linh Dư chưa trông thấy vẻ đa tài uyên bác của chàng, nhưng các biểu tiểu thư trong phủ luôn đắm đầu vào chàng, người Kiến Nghiệp cũng xưng chàng là “ngọc lang” thì chắc chắn không thể nào là mọi người bị mù được. Nhân vật như Lục tam lang đây, mọi nữ lang ở khắp Kiến Nghiệp đều muốn nâng muốn hứng... E có khi thật sự chưa bị ai cần bao giờ.

La Linh Dư thoáng im lặng rồi đáp: “Muội không dám.”

Nàng cố gắng vận hành đầu óc, ngẩng đầu lên trung ra vẻ đáng yêu, con người lấp lánh ánh nước nhìn chàng. Lục Quân nhướn mày, vừa hừ lạnh vừa nhìn của biểu muội - gương mặt như trăng, mắt sáng tựa sao, đôi môi xinh xắn. Suốt tóc rối tung, y phục nhàu nhĩ, nàng ngược mặt nhìn người, dung mạo như tiền lệ như yêu, ánh mắt yêu kiều tựa hồ nước xuân. Rõ ràng vì con số nên mặt mũi đỏ bừng, nhưng trông nàng không hề có vẻ xấu xí luộm thuộm, trái lại còn có vẻ đẹp xộc xệch khiến người ta muốn giãy vò...

Lục Quân bình tĩnh: Nàng ta lại bắt đầu dùng “mỹ nhân kế” với mình rồi sao?

Lục Quân lạnh lùng: “Biểu muội, ta thật sự không phải là kẻ háo sắc.”

La Linh Dư lúng túng: “...”

“Tam biểu ca, muội biết huynh thương muội,” Hít sâu một hơi, nàng rung rung chực khóc, thấy trong mắt Lục Quân kinh hi ra trò nhưng nàng vẫn vô như không thấy gì, nói tiếp, “Có điều muội thật sự không thể đi được. Có lẽ là tiểu muội của muội đã cầu xin huynh tới giúp muội, nhưng tiểu muội muội còn nhỏ, muội ấy không hiểu chuyện. Hiện tại muội chỉ có thể cầu phúc cho nhị lang ở đây, nhị biểu ca tính thì muội mới có được đường sống. Còn nếu nhị biểu ca không tính, muội chết tạ tội cũng đáng. Muội đã quỷ một ngày một đêm rồi, muội không thể từ bỏ lúc này được. Nếu lão phu nhân, Lục phu nhân thấy muội ngày đêm như thế, ít nhiều cũng vui đi oán hận trong lòng. Tam biểu ca, muội...”

Lục Quân đuổi tay ra.

Lần nữa kéo nàng vào lòng, lần nữa nàng lại va vào ngực chàng, cái đầu nàng vốn đã hỗn loạn lại bị chàng khuấy lên, lần nữa đặc sệt nặng nề. Lục Quân lại bế nàng đứng lên, La Linh Dư vô cùng nôn nóng: Làm gì vậy? Những lời móc ruột móc gan nàng nói đều vô ích sao? La Linh Dư khàn giọng: “Tam biểu ca, tam biểu ca, huynh nghe muội nói đã...”

Lục Quân nhấc chân bước đi.

La Linh Dư đáng thương sợ người ngoài Phật đường nghe thấy giọng nên không dám kêu to, Lục Quân được đà vờ như không nghe không thấy. La Linh Dư thờ hồn hèn, chưa bao giờ gặp ai làm người ta ghét thế cả! Nàng dứt khoát không ăn căn lấy lòng gọi “biểu ca” nữa, mà liên tục gọi thẳng tên: “Lục Quân! Lục Quân, Lục Quân...”

Lục tam lang nhích môi, như cười như không: “Gọi hồn hả?”

Lục Quân: “Lúc thích người ta thì gọi người ta là “tam biểu ca”, lúc không thích lại gọi là “Lục Quân”. La muội muội đúng là tục nhân.”

La Linh Dư nằm trong lòng chàng, mặt đỏ ửng lên: một là chưa bao giờ được nam nhân bế ngang như thế, có vùng vẫy cũng không thoát được; hai là Lục Quân lại gọi nàng là “La muội muội”, không phải “La muội muội” của chàng là Họa Nhi sao; ba là, nàng cảm thấy hình như mình lại bị Lục tam lang đùa giỡn rồi...

Nhìn Lục Quân bước chân ra khỏi Phật đường, chàng liền đổi giọng, lạnh lùng nói: “Đừng ồn nữa. Chẳng qua là đưa muội đi nghỉ ngơi thôi, sẽ có người cái trang thành muội tiếp tục cầu khẩn, đợi trời sáng sẽ đưa muội về. Đờ muội phải lay mái.”

La Linh Dư nghe vậy thì ngẩn người, lặng lẽ nghiêng đầu, quả nhiên thấy mình vừa được Lục Quân ôm ra thì có một thị nữ cúi đầu lên vào Phật đường. Vóc dáng thị nữ này tương đương với nàng, cùng một kiểu tóc y phục, chỉ nhìn bóng lưng thì đúng là có phần tương tự nàng.

Ánh trắng hắt lên người, trong đình viện còn trùng kêu râm ran, La Linh Dư gấp tay niu lấy hoa văn trên áo Lục tam lang, mồ hôi lạnh lại túa ra.

Lục tam lang... to gan quá rồi!

Đây là viện của Lục nhị lang, thế mà chàng lại ý đêm khuya vắng vẻ, các trường bối đều đã đi ngủ, chúng hạ nhân tụ tập trong phòng nhị lang, nên chàng mới tùy tiện sắp xếp điều người đi, lại dám tới đây ôm nàng đưa đi. La Linh Dư dựng đứng tóc gáy, được lang quân ôm vào lòng, việc đến nước này nàng cũng không phản kháng được, đành dùng hết sức chôn đầu vào trong lòng chàng, cầu nguyện đừng bị ai thấy mặt.

La Linh Dư co ro trong ngực chàng, vòng eo nhỏ nhắn, bộ ngực đầy đặn, cần cổ thon dài, chi hạn không khám tất cả mọi vị trí trên người vào cơ thể chàng. Lục Quân dừng bước, một cảm giác tê rần chạy từ lồng ngực đến tứ chi bách hại, làm đầu chàng choáng váng. Có lẽ vì ít tiếp xúc với nữ lang ở khoảng cách gần nên chàng bất giác dừng bước, tự suy nghĩ lại.

La Linh Dư sắp bị thái độ “đã trộm người còn không sợ đấng” của chàng làm cho phát điên, run lấy cập báo: “Tam biểu ca... sao huynh không đi nữa? Nếu không đi, thì đưa muội về được không?”

Lục Quân hoàn hồn, lúc này mới lần nữa cất bước.

Tuy La Linh Dư nóng hằm hập nhưng vẫn lo lắng đề phòng cho Lục Quân. Lúc đến Thanh viện, có thể nói tâm sức mệt mỏi lắm rồi. Đương nhiên không rõ là do Lục Quân sắp xếp đầu vào đấy, hay là do bọn họ may mắn, mà trên đường đi không hề bắt gặp một ai.

Sau khi vào phòng trong ở Thanh viện, Lục Quân ôm nàng đặt xuống giường, La Linh Dư vừa ngã lưng xuống, tay chân bủn rủn, mồ hôi đầm đìa.

Lục Quân nhướn mày: Nàng được ôm mà còn đổ mồ hôi nhiều hơn cả chàng.

Các thị nữ trong nhà chờ đã lâu, nữ lang vừa đến, Cẩm Nguyệt lập tức ra đón, dùng áo khoác mỏng phủ lên người La Linh Dư: “Nương tử yên tâm, bây giờ đi rửa mặt trước đã, lang quân chúng nô tì sẽ chuẩn mạch cho nương tử, sau đó sẽ cho nương tử dùng thuốc. Nương tử vất vả rồi.”

La Linh Dư ngạc nhiên: “Lang quân của các người... chuẩn mạch?”

Nàng ngẩng đầu lên, đúng lúc đối mặt với Lục Quân đang nhìn nàng. Lục Quân: “Chẳng lẽ muội còn muốn đại phu đến? Chuyện của muội, càng ít người biết càng tốt.”

La Linh Dư siết chặt áo khoác trên vai, nịnh nọt Lục Quân: “Chỉ là muội bất ngờ vì tam biểu ca còn biết cả y thuật, tam biểu ca đúng là đa tài... Thật ra bình thường muội cũng có đọc sách thuốc, coi như cũng cùng sở thích với tam biểu ca.”

Lục Quân hứng thú hỏi: “Muội đọc sách thuốc gì?”

La Linh Dư ấp úng, Thảm buồn bực mình đúng là hồ đồ, sao có thể nói bậy bạ vậy được. Cả nửa buổi không thấy nàng trả lời, trong mắt Lục Quân lại lộ vẻ khinh bỉ, như thể nhận định nàng đang nói dối... La Linh Dư bị ánh mắt đó của chàng kích thích, vô cùng tức giận. Bản tính của nàng bị Lục Quân nhìn thấu, song nàng vẫn muốn chứng minh gì đó ở trước mặt Lục Quân, bèn bật thốt: “Muội đọc sách thuốc về vấn đề thẩm mỹ dưỡng nhan. Ngày nào muội cũng đọc, đến Lục gia còn đem theo không ít sách dưỡng nhan. Biểu ca không tin thì có thể tự đi xem, muội không lừa huynh.”

Lục Quân: “...”

Ánh mắt của chàng từ khinh bỉ chuyển sang hướng khác: Dưỡng nhan? Thẩm mỹ? Với dung mạo của La Linh Dư mà còn cần dùng nó sao...

La Linh Dư đúng là tọc đến mức thần kỳ.

Lúc ấy, La Linh Dư được Cẩm Nguyệt đỡ đi rửa mặt, Lục Quân cũng về phòng thay áo. Lúc quay ra, Lục Quân liền kê toa cho La Linh Dư, sai người sắc thuốc cho nàng uống. La Linh Dư không hỏi La Văn Họa thế nào, nàng nhắm mắt nằm trên giường, ngoan ngoan nghe theo sự sắp đặt của tam lang, không gây phiền phức cho người ta. Được chăm sóc, cuối cùng La Linh Dư cũng có thời gian bắt đầu nghỉ ngơi:

Mình phải hóa giải nguy cơ này thế nào đây?

Đúng thế, từ đầu tới cuối, nàng không muốn nhờ Lục Quân giúp đỡ. Con người La Linh Dư ích kỷ, cho rằng người phạm điều thế ca và thôi. Lục tam lang rung động trước sắp đẹp của nàng nên mới giúp nàng, nhưng nàng vẫn nghĩ bản thân mới là người đáng tin cậy nhất.

Liên tục dùng khăn ướt lau mồ hôi cho nữ lang, lại nhìn nữ lang dù đã sốt cao mà vẫn kiên định không chịu ngủ, ánh mắt Cẩm Nguyệt nhìn nàng ngày càng hiếm lạ.

Sợ là đến La Linh Dư cũng không biết, đây là lần đầu tiên Lục Quân ôm nữ tử lên giường.

Cẩm Nguyệt nghĩ: xem ra không uống hảo cảm của mình dành cho La nương tử, vị biểu tiểu thư này, e là về sau tiền đồ xán lạn lắm đây.

***

Trong khi đó ở một nơi khác, Lục nhị lang Lục Hiểu đang rơi vào ác mộng lại không được may mắn như tam đệ.

Chỉ là rơi xuống nước thôi mà, thế mà hắn cứ chìm nổi trong mộng, mãi không tỉnh được. Trong cõi mộng, lòng hắn ngập tràn kinh hãi, thấy thời gian trong mơ và thực tế khớp với nhau. Hắn thấy sau khi mình qua khỏi hoạn nạn lần này, trưởng bối trong nhà cực kỳ giận dữ, không để ý đến lời khóc lóc kể lể của biểu muội La Linh Dư, nhất quyết đẩy nàng lên thuyền, đưa nàng về lại Nam Dương.

Dòng chính La thị ở Nhĩ Dương đã mất, chỉ còn lại La thị lụn bại ở Nam Dương, nếu không phải tình thế bất buộc thì ai muốn đến ở nhờ nhà họ hàng?

Thời gian trong mơ bắt trì bất giác tiến về phía trước... Lục Hiểu áy náy với biểu muội, song lại không ngăn được người nhà. Hắn tiếp tục nhận chức vụ trong triều đình, ngồi chơi xơi nước, bình thường toàn đọc sách tập viết chữ. Kỳ vọng của hắn về cuộc sống chính là có tri kỷ, có hồng tú thêm hương, du sơn ngoạn thủy như danh sĩ Nam quốc.

Rồi bất giác tuyến thời gian trong mộng phóng vút đi, vào mùa nước ẩm, La Linh Dư lần nữa quay về Kiến Nghiệp!

Nàng đã là hoàng hậu!

Trong giấc mơ, người Lục gia vô cùng khiếp sợ, không biết nên sống chung với biểu tiểu thư đã thành hoàng hậu này thế nào. Biểu tiểu thư có hiểm khích với Lục gia, địa vị của Lục gia dần lay động... Rồi sau đó tình cảnh thay đổi rất nhanh, đi đến biên ải.

Trong mơ không biết người là khách, Lục Hiểu tro mắt nhìn van mũi tên bắn ra. Trời đất âm u, tam đệ Lục Quân của hắn y phục trắng muốt bỗng bành như hạc, đứng trên tường thành giữa biển lửa, toàn thân đầm mồ hôi và máu đỏ, hàng vạn mũi tên đâm xuyên lồng ngực...

Lục Hiểu gào lên xông đến: “Tam đệ, tam đệ...!”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nỗi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Lão hoàng đế chết vì phát ban, tân đế đăng vị. Về sau tân đế có rạn nứt với Lục gia, từ khi Lục tam lang bỏ mạng ở biên ải, mâu thuẫn giữa Lục gia và tân đế chính thức bùng nổ, thế lực của Lục gia ở Kiến Nghiệp dần đi xuống... Trong cõi mộng, tin dữ đến liên tục.

Lục nhị lang Lục Hiểu chìm trong ác mộng, mơ màng nhìn thấy tất cả mọi chuyện xảy ra mà lại chẳng kịp ngăn cản. Trong lòng quặn đau, lo sợ bất an. Lúc thì hắn thấy La biểu muội nở mày nở mặt, lúc lại thấy cảnh Lục tam lang bỏ mạng ngoài biên ải... Máu tanh khắp nơi, vô cùng kinh hãi!

“Nhị lang, nhị lang...” Các thị nữ trong phòng thấy nhị lang đổ mồ hôi nóng liên tục, không ngừng dùng khăn ướt lau trán cho lang quân, nhìn lang quân ngủ mê man mà mặt mũi đỏ bừng, cả người căng cứng. Gân xanh nổi đầy trên tay hắn, siết chặt tấm chăn dưới người, miệng mê sáng liên hồi.

Thị nữ nghiêng tai đến: “Lang quân, ngài nói gì ạ?”

Rồi lại phản phó người: “Nhanh, nhanh mời đại phu đến đây. Hình như lang quân của chúng ta gặp ác mộng... Sao vẫn chưa tỉnh?”

Sau nửa đêm, bên phía Lục nhị lang lại thấp sáng đèn dầu, đại phu chạy đến. Còn trong Thanh viện phòng nhị, La Linh Dư được thị nữ Cẩm Nguyệt nâng chén uống thuốc, mồ hôi đỏ ròng ròng, tay chân suy yếu. Nàng lại không chịu ngủ, uống thuốc xong vẫn gầy gù muốn ngồi dậy, xin Cẩm Nguyệt đem giấy và bút mực đến cho nàng.

Cẩm Nguyệt thấp giọng khuyên can, La Linh Dư lại không nghe, tóc dài ướt đầm dính bết vào mặt, gò má nóng hằm hập, thế mà vẫn cố chấp bảo người đưa bàn nhỏ lên giường. Lục Quân từ buồng trong đi ra, thấy nữ lang nằm sấp trên bàn viết chữ, thờ hồn hên nước mắt ồ ạt ánh, vô cùng yếu đuối mảnh mai.

La Linh Dư nhắc nhở mình phải bình tĩnh phải kiên nhẫn, nhưng bàn tay cầm bút lại cứ run lên. Nàng gơ tay trái bắt lấy bàn tay phải đang run rẩy rịn ướt mồ hôi, đến lúc cố nén cơn hoa mắt chóng mặt mà viết thì trong tay trống trơn - bút của nàng bị người ta giật đi rồi. Nàng nghiêng người lại, lưng ngã vào gối đệm đằng sau. La Linh Dư mờ to mắt, nhìn lang quân mặt mũi âm trầm ngồi xuống ghế dựa ở đối diện.

Lục tam lang đang cụp mắt lại nhẹ nhàng ngược lên, con ngươi đen kịt như đầm nước xa xăm. Chàng vừa lơ đãng lại làm như bồn cọt nhìn dáng vẻ thâm của nàng: “Muội muốn viết gì?” Chàng nhấc bút cầm giấy, ý là muốn viết thay nàng.

Hàng mi La Linh Dư run lên, siết chặt tấm đệm dưới người: có lẽ nếu tam lang chịu viết giúp nàng thì hiệu quả sẽ tốt hơn.

La Linh Dư khó nhọc nói: “Làm phiền tam biểu ca rồi. . . Thật ra là vài ngày trước khi các biểu tiểu thư vẫn còn ở nhà, muội cũng có làm quen được với mấy vị tỷ muội. Như Vương gia tỷ tỷ, Hàn gia muội muội... Bây giờ các nàng đều đã về nhà, muội thật sự rất nhớ họ. Muội muốn viết thư hỏi thăm tình hình gần đây của các nàng, muốn mời các nàng đến ngắm hoa dùng trà chơi đùa.”

Lục Quân không động bút, chẳng ngược mắt lên, nhìn nàng như cười như không. Giọng chàng đầy nghiền ngẫm: “Ngắm hoa? Dùng trà? Chơi đùa?”

Lục tam lang nghiêng người, con mắt đen kịt nhìn chăm chú gương mặt dù bệnh vẫn đẹp của biểu muội, giọng lạnh đi: “Chỉ thế thôi?”

La Linh Dư càng thêm siết chặt chân, bị chàng nhìn tới nỗi gáy dựng ngược. Lục tam lang như thể luôn luôn nhìn ra chút tư tâm của nàng, cũng không biết vì sao chàng lại cứ nghĩ xấu về nàng như thế. Trong lòng La Linh Dư thoáng ám ức, lại nghĩ đến việc mình phải cầu cạnh chàng, bèn nói thật: “Rồi giải thích là lần trước biểu bá mẫu chỉ lỡ lời... Để xem các nàng có muốn đến gặp muội không.”

Nụ cười trong mắt Lục Quân càng thêm sâu.

La Linh Dư ngược mắt, đối mặt với cái nhìn của chàng. Bốn mắt nhìn nhau, ánh sáng trong mắt hai người thêm phần rực rỡ, trong lòng đã tỏ nhưng không nói thành lời —— La Linh Dư muốn mượn các cô nương ở Vương, Hàn gia để tạo áp lực cho Lục gia và Lục phu nhân. La Linh Dư dựa vào việc cầu phúc cho nhị lang mấy ngày, đợi thư hồi âm của các biểu tiểu thư đến, hóa khí của Lục phu nhân cũng giảm đi, tới lúc đó sẽ nghĩ đến tầm quan trọng của La Linh Dư. Lục gia không có nữ lang, La Linh Dư lại ăn nhờ ở đậu, Lục gia cần La Linh Dư giao thiệp với các nữ lang để trình bày giải thích.

Nếu đêm nay Lục Quân không cứu La Linh Dư thì bức thư này sẽ không được gửi đi... Có lẽ tới khi La Linh Dư bước ra khỏi Phật đường thì thật sự bị đuổi cổ về Nam Dương mất.

La Linh Dư biết, dĩ nhiên Lục tam lang cũng hiểu. Lục Quân cúi đầu viết chữ, uể oải bảo: “Muốn gửi cho ai đây?”

La Linh Dư mừng rỡ đọc thêm vài cái tên, Lục Quân vô tình “ò” mấy tiếng, chữ thảo viết láu như bay. Chỉ mấy bút chàng đã viết xong một bức thư, La Linh Dư để đặt cầm lấy, đang định ngắm nghía bản viết tay của Lục tam lang thì lập tức dừng chữ ngoài thế này, miễn cưỡng có thể đoán ra được kiểu chữ, nhưng đây mà là chữ do Lục tam lang viết ư?

Con người đáng ghét... Vốn định để các biểu tiểu thư thấy tam lang viết thư thì sẽ nghi ngờ sở sảng, nhất định sẽ gửi thư hồi âm hỏi rõ. Bây giờ nhìn lại, Lục Quân viết ngoáy thế này... Rõ ràng là không muốn để người ta nhận ra ai viết thư... Tam biểu ca nhìn thấu lòng nàng, và vẫn chế giễu nàng như thường.

La Linh Dư âm thầm trợn mắt trừng chàng.

Lục Lục Quân cúi đầu viết thư, lại thuận miệng hỏi thêm: “Còn làm gì nữa không?”

La Linh Dư thấy chàng chủ động hỏi thì trầm ngâm bảo: “Làm phiền thị nữ của biểu ca đến Tuyết Tổ viện tìm tiểu muội của muội với, bảo muội ấy đừng sợ gì cả. Nói Họa Nhi đi tìm bá mẫu, không cần phải xin bá mẫu bảo vệ muội, chỉ cần lúc có người bảo vệ muội, mong bá mẫu ra mặt nói đỡ là được rồi. Lại để Họa Nhi đi tìm Liễu di nương thân mẫu của tứ lang biểu đệ, cũng không cần nhờ Liễu di nương bảo vệ muội, chỉ cần tới lúc đó Liễu di nương nói tốt cho muội đôi câu trước mặt Lục phu nhân là được. Đẩu sao Liễu di nương cũng đã hầu hạ Lục phu nhân nhiều năm, suy cho cùng bà ấy cũng tiếng nói trước mặt Lục phu nhân chứ nhỉ?”

Lục Quân: “...”

Chàng chột ngược mắt nhìn nàng.

La Linh Dư nghi ngờ nhìn lại, không hiểu ý chàng.

“Nhị ca roi xuống nước có liên quan đến tỷ đệ?” lang quân chậm rãi thốt lên mấy chữ, dừng lại một lúc rồi mới nói tiếp, “Cũng liên quan đến Họa Nhi?”

La Linh Dư: “...!”

La Linh Dư mở to mắt, chàng đột nhiên nói thể làm nàng không phản ứng kịp, đầu óc nổ tung trống rỗng, không kịp nghĩ ra có để phản bác. Nàng run rẩy sợ hãi, nhìn về mặt sáng tỏ của Lục Quân thì đã biết mình vô thức cho chàng đáp án rồi. La Linh Dư giật mình kinh hãi, không biết phải đối đáp Lục tam lang thế nào.

Vị tam biểu ca này của nàng, nhạy cảm quá rồi..

Lục tam lang quan sát nàng bằng ánh mắt kỳ quái, chẳng không ngờ La Linh Dư lại bảo vệ hai đứa nhỏ đó. Dù có lẽ nàng chỉ muốn bảo vệ muội muội... Nhưng dù nàng chỉ muốn bảo vệ muội muội thôi cũng đã khiến Lục Quân ngạc nhiên lắm rồi. Biểu muội này cũng không máu lạnh như chàng nghĩ. Trong tâm tư tự lợi của nàng, La Văn Họa vẫn còn quan trọng... Lục Quân cụp mắt, trong mắt âm áp lên.

Bút trong tay nhỏ mực đậm, chàng nhặt bút lên, rảy bút trong tay bắn mực lên trán La Linh Dư. La Linh Dư ngo ngác, vừa khó nhọc nghiêng người đi thì giữa trán đã lạnh lẽo. Mực in trên trán, nàng nhìn vào ánh mắt cười cợt của lang quân. Tim đập thình thịch, thấy Lục Quân nhìn nàng như gần như xa, tiếng nói lại như xa như gần. Chàng cầm bút lông bắn mực mà bảo: “La muội muội... thật thông minh.”

Vừa có thư của biểu tiểu thư, lại có sự giúp sức của trưởng bối, cuối cùng cũng mượn được sự tòng bưng lương thiện của Lục nhị lang, coi như La Linh Dư có thể vượt qua ải này tám phần. Hai phần cuối cùng chỉ là đánh cược xem có may mắn không thôi.

Ánh mắt Lục Quân nhìn nàng trở nên khác biệt với trước đây: xem thường nàng.

Lòng ngực mềm ra, bao luồng suy nghĩ nhập nhằng đan xen. Sắc mặt La Linh Dư đỏ ửng, chàng vừa rời bút thì nàng liền gợn tay sờ trán, lúc bấy giờ mới biết trán mình bị bắn vết mực. Nàng áo nảo ra mặt, rồi lại nhìn Lục Quân đang cúi đầu viết chữ, nhìn diện mạo mất mũi, nhìn ngón tay của chàng... La Linh Dư nhìn ngẩn ngơ xuất thần, lúc cúi đầu thì cảm thấy giữa trán man mát, bắt giác môi khẽ cong lên.

Ở cửa, thị nữ Chức Nguyệt đem bữa khuya đến cho Lục tam lang thức đêm, nàng đứng dưới rèm ánh sáng chớp tắt, nhìn lang quân và nữ lang ngồi đối diện nhau trên tháp, lang quân viết chữ, la thị nữ mài mực hầu hạ, hồng tỳ thêm hương, thì thoáng hai người lại đưa mắt nhìn nhau... Thật xứng danh trai tài gái sắc, kim đồng ngọc nữ. Chức Nguyệt cắn môi, hai mắt tối hần, lui ra ngoài.

Chức Nguyệt đi vòng vòng ngoài cửa: chẳng lẽ tam lang... thích La thị nữ này? Nhưng vị biểu tiểu thư này có tâm cơ nặng như thế, ánh mắt của lang quân thấp vậy sao?

Nếu tam lang thật sự như vậy, vậy nàng... có cơ hội không, hay cơ hội càng ít đi?

Cầm Nguyệt ở đầu hét lên: “Chức Nguyệt, muội làm gì đấy, trà bánh vẫn chưa xong sao?”

Chức Nguyệt đáp một tiếng rồi vội vã đi vào, sau đó lại bị Lục tam lang tùy tiện dẫn đến Tuyết Tổ viện tìm La Văn Họa. Không nhắc đến chuyện Chức Nguyệt không tình nguyện rồi đi, chỉ thấy sau khi Lục Quân viết thư xong thì La Linh Dư thờ phào nhẹ nhõm, đột ngột ngã xuống, được Cầm Nguyệt khuyến nhủ nên đi ngủ thôi. Lục tam lang đi đầu thì nàng không biết, cũng không nhớ bản thân có hỏi hay không. Chập chờn không biết ngủ bao lâu thì La Linh Dư lại bị gọi dậy, nhắm nghiền hai mắt, được Cầm Nguyệt đổ thuốc đắng vào miệng. Vẫn trong mơ màng, nàng có cảm giác mình được bế lên.

Cho tới khi gió lạnh thổi tấp vào mặt làm giật mình, La Linh Dư co rụt người lại, phát hiện Lục Quân đang ôm nàng, đi trong tò mò gió lạnh.

Lục Quân nói nhỏ: “Trời sắp sáng rồi, đưa muội về lại Phật đường.”

Lòng La Linh Dư run lên, ngược mắt lên thấy cằm chàng. Lang quân mặt mũi ưa nhìn chan chứa tình ý, có một gương mặt bạc tình bạc nghĩa nhưng lại tuấn tú đến tận cùng, chàng ôm nàng đi trong gió lạnh sớm mai, làm La Linh Dư có cảm giác được che chở. Cái ôm của chàng ấm áp xiết bao, nàng bắt giác dựa sát vào... Trong lòng đoán này đoán nọ lên hồi, La Linh Dư thấp giọng: “Vì sao tam biểu ca lại tốt với muội như thế? Chẳng lẽ, chẳng lẽ huynh...”

Còn chưa nói xong câu thì trước mắt tối sầm đi, một chiếc áo khoác bay đến trùm mặt nàng lại. La Linh Dư ngo ngác không hiểu gì, đúng lúc này cảm nhận được lồng ngực Lục Quân rung lên, giọng chàng như ngọc: “Chào đại bá mẫu buổi sáng, mới sớm thế mà bá mẫu đã ra ngoài rồi sao?”

Ngay sau đó là Lục phu nhân nói: “Nghe nói nhị lang tỉnh rồi nên ta vội đến xem sao. Tam lang... mới sớm như thế, trời còn chưa sáng, con làm gì thế?”

Lục Quân: “Tần bộ.”

Lục phu nhân: “...”

Lục phu nhân hỏi: “Con đang ôm... gì thế?”

Nghe thấy câu này, Lục Quân lập tức cảm giác được người trong lòng căng ra, run rẩy túm lấy chàng, dùng sức như muốn rúc vào ngực chàng. Nàng ôm ngang hông chàng, nằng nề mại khiến chàng có cảm giác như đang ôm tuyết, chỉ là cơ thể cứ liên tục run lay bầy... Lục Quân nhếch môi, Lục phu nhân càng ngạc nhiên: “Hình như là đáng nữ tử... Rốt cuộc tam lang con đang làm gì?”

Lục Quân: “Con có thể làm gì được chứ...”

Lục phu nhân hít sâu, vô cùng khiếp sợ: “Con ngủ với thị nữ nhà ta?!”

Lục Quân và La Linh Dư: “...”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Đến gần viện tử của nhị lang, sương mù lượn lờ bao trùm rừng cây. Vạt nắng mai mờ nhạt ló rạng nơi chân trời, hắt lên mái chia cong. Giấm hoa thơm còn vương giọt sương, hai bên gặp nhau, Lục phu nhân và thị nữ sau lưng ngạc nhiên nhìn Lục tam lang ở đối diện, và cả cô gái được chàng dùng áo khoác che kín mặt mũi toàn thân kia. Không thấy được mặt nữ tử, nhưng các thị nữ lại mơ hồ thấy vạt váy đan xen với tay áo của Lục tam lang ——

Màu ngọc bích lấp lánh.

Trông quen quá, hình như đã gặp đầu đó rồi.

Mọi người đều biết, tuy Lục tam lang có gương mặt đào hoa, nhưng có lẽ cũng vì tướng mạo này mà tính cách chàng thanh cao khoáng đạt. Khác hẳn với Lục nhị lang chín chắn trầm ổn, Lục tam lang lại là người rất cao ngạo. Xuất thân từ danh môn, hễ các lang quân Lục gia đến tuổi này thì ít nhiều gì bên cạnh cũng có nữ tử. Dù không hảo sắc thì cũng tỏ mò hứng thú.

Chỉ mình Lục tam lang là không.

Các biểu tiểu thư Lục gia điểm trang lộng lẫy, đi qua đi lại, nhưng không một ai có thể nói hơn hai câu với Lục tam lang.

Vậy mà lại có một ngày, lang quân lạnh lùng như thể ôm một nữ tử trong ngực?! Này này này...

Lục phu nhân trở mặt ghen hờn, nhất thời quên khuấy mục đích mình đến đây, chỉ nhìn Lục Quân chăm chăm. La Linh Dư trong ngực Lục Quân kéo tay áo chàng, căng thẳng run lên, liều mạng bóp tay Lục Quân, nhắc nhở chàng mau nghĩ cách đi. Nhưng Lục Quân chỉ nhìn Lục phu nhân dầy vò tội. Lục Quân bình tĩnh như thể đó là chuyện đương nhiên, chàng mặt dầy như vậy khiến Lục phu nhân dần dần mơ hồ, nảy sinh hoài nghi với nhận biết của bản thân.

Lục phu nhân: ... Chẳng lẽ là mình đa nghi?

Lục phu nhân còn chưa kịp hoàn hồn thì già sai vật ở viện tử trước mặt vội chạy ra, chuyển lời của người trong viện: “Phu nhân, nhanh lên nhanh lên đi ạ! Lần này nhị lang tính thật rồi!”

Đương nhiên chuyện con trai tình lại còn quan trọng hơn việc “có thể Lục tam lang ngủ với thị nữ trong phủ”, vừa hay tin của Lục Hiển, Lục phu nhân không còn quan tâm đến chuyện phong lưu của Lục Quân nữa. Bà chỉ nhìn Lục Quân bằng ánh mắt căm căo rồi dẫn các thị nữ vội vã đi lướt qua người Lục Quân, tiến vào viện thăm nhị lang. Đợi người đi rồi, Lục Quân mới nhấc áo khoác ra, mỹ nhân trong ngực đã kim nén tới nỗi đỏ bừng mặt.

Lục Quân còn chưa nói gì thì La Linh Dư đã kích động hô lên: “Nhị biểu ca tình rồi sao? Tốt quá... Tam biểu ca mau đưa muội về Phật đường đi, muội muốn gặp nhị biểu ca!”

Tâm tư của La Linh Dư lập tức bay đến trên người Lục nhị lang, chỉ lo nghĩ ngợi trước mấy người Lục phu nhân, nằng nề nhắc nhở Lục nhị lang thể nào dễ ôm chuyện rơi xuống nước vào mình. Cố gắng quên đi Lục phu nhân vào phá rối ban này, nằm trong ngực Lục Quân, La Linh Dư lặng lẽ vén tóc mai, dùng tay áo lau mồ hôi trên trán. Nàng còn đưa tay áo lên ngửi nữa.

Vừa ngẩng đầu lên thì chạm vào ánh mắt chệch bại lạnh lùng của Lục Quân.

La Linh Dư: “... Ai ai cũng thích cái đẹp mà, muội sai rồi sao?”

Lục Quân: “Ồ.”

Tạm thời không nhắc đến tiếng “ồ” không rõ ý của chàng là ở cái gì, lúc này cả hai chơi đuổi bắt tới lui một hồi: Lục Quân đi vòng đến cửa sau trong viện nhị lang, mấy lần tránh được người làm bận rộn, thành công đưa La Linh Dư quay về Phật đường, dẫn thị nữ đóng giả nàng rời đi. Sau đó Lục Quân đi thẳng đến phòng của nhị lang —— cuối cùng sau hai đêm hôn mê, Lục nhị lang cũng đã tỉnh lại, trong phòng chen chúc đầy đại phu và các trưởng bối.

Lục lão phu nhân gạt nước mắt, luôn miệng báo: “Tỉnh lại là tốt rồi, cháu hù chết mọi người rồi đấy...”

Lục Quân lơ đãng đứng sau bọn họ, nhìn nhị lang Lục Hiển ở trên giường đang được Lục phu nhân ôm chăm khốc lóc. Trên trán Lục Hiển lấm tẩm mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, môi tróc vảy. Sau khi uống thuốc, tuy nom sắc mặt hẳn đã khá hơn nhưng ánh mắt vẫn còn đờ đẫn. Lục nhị lang xoa trán, dầy mầu thần ra: “Mầu thần đừng khóc, con có làm sao đâu...”

Giọng hần khàn đặc, nói được nửa bên dừng lại. Bởi vì đầu óc mơ hồ lại nghĩ đến ác mộng trong mơ. Sau khi tỉnh lại nghĩ đến giấc mộng đó, hần lập tức run sợ, ranh giới giữa mộng và thực cứ nhấp nhảnh mơ hồ. Đường như bắt đầu con mơ chính là lúc hần vừa tỉnh dậy, La biểu muội khóc sụt sướt yếu ớt vén rèm đi vào. Mặt mũi tiểu tụy, hơi thở gấp gáp, nằng nề ngào hô lên ——

“Nhị biểu ca!”

“Nhị biểu ca!”

Âm thanh trong mơ và ngoài đời chồng lên nhau, Lục Hiển vừa nghĩ đến đó thì thấy biểu tiểu thư xinh đẹp từ bên ngoài đi vào, nước mắt vòng quanh nhào đến bên giường hần, gọi hần một tiếng “biểu ca”. Ngay sau đó, nữ lang quý xuống trước giường chụp lấy tay áo hần, ngẩng mặt quan sát hần tỉ mỉ, mừng tới nỗi chảy nước mắt: “Muội biết ngay nhị biểu ca không sao mà. Lúc trước muội vô tình đẩy nhị biểu ca, làm nhị biểu ca rơi xuống nước lạnh. Nếu nhị biểu ca gặp chuyện gì thì dù chết vạn lần muội cũng không đến hết tội. May quá, may mà huynh không sao!”

Lục Hiển: “...”

Nàng cố ý gắn mạnh vào nẩy chữ “muội vô tình đẩy nhị biểu ca”, mắt phượng yêu kiều ngược lên, mong đợi hần phối hợp. Nhưng Lục Hiển cứ thờ người ra, không chỉ dờ dẩn nhìn gương mặt khốc sụt sướt của biểu muội, thậm chí hần còn thất thần —— bởi vì trong mơ giống y hệt thể này.

Trong mơ Lục Hiển không phản ứng kịp La Linh Dư nói gì, rõ ràng hần cần tứ lang và biểu muội Họa Nhi đánh nhau nên mới bị rơi xuống nước. Sau khi La Linh Dư nói xong, phản ứng kỳ lạ của hần đã nhắc nhở Lục phu nhân. Khi Lục Hiển còn chưa kịp hiểu rõ tình huống thì Lục phu nhân đã sùng sộ khiển trách La Linh Dư. Trước mặt trưởng bối và đồng bối, La Linh Dư xấu hổ lúng túng, bị Lục phu nhân ép buộc, không thể không quay về Nam Đường.

Đây chính là ngày cuối cùng La Linh Dư ở Lục gia...

Dù khi Lục Hiển kịp hoàn hồn muốn ngăn cản thì cũng đã không cứu vãn được nữa rồi. Mầu thần hần nói nặng lời như thế, nữ lang kia sao còn đường quay đầu?

Không thể không chế, vì cảnh trong mơ và thực tế chồng lên nhau mà con tim của Lục nhị lang bắt đầu đập kịch liệt. Mặt mũi hần đỏ bừng, nhìn chăm chăm gương mặt của La Linh Dư, đầu nghĩ chẳng lẽ mơ là thật? Hần biết được chuyện sẽ xảy ra trong tương lai? Nhưng điều này sao có thể?

Trong cảnh nửa tin nửa ngờ, Lục Hiển không để ý đến biểu muội đang khóc sụt sướt bên tai, mà hần ngẩng phắt đầu lên, tầm mắt xuyên qua căn phòng rơi vào Lục Quân đang đứng giữa mọi người. Dù đứng trong đám đông thì chàng vẫn như châu ngọc lăm lăm, là hạc trong bầy gà. Lục Quân rũ mắt, nhìn thẳng vào ánh mắt của Lục nhị lang. Trái tim Lục Hiển run lên:

Ở thế giới trong mơ, Lục Quân chết vì vạn tiễn xuyên tim! Tam đệ của hần, mới còn nhỏ tuổi mà đã chết như vậy...

Trong ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh, Lục Hiển đẩy Lục phu nhân ra, gạt bàn tay của biểu tiểu thư đang nắm tay áo mình. Chân hắn còn chưa chạm đất mà hai mắt đã đỏ ừng, trong mắt ngập tràn tha thiết, ý lệ sóng sánh, còn nhiều nước mắt hơn cả biểu tiểu thư. Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn Lục Hiển chạy về phía đám đông, giơng tay ra ôm chăm lấy Lục Quân.

Lục nhị lang run cầm cập: “Tam đệ!”

Lục Quân: “...?” Nhị ca điên rồi sao?

Lục phu nhân: “...?” Con trai ta sao thế?

La Linh Dư: “...?” Nhị biểu ca không quan tâm muội sao?

Lục nhị lang kích động ôm chặt Lục tam lang. Lục Quân ngơ ngác, không khác gì mọi người xung quanh. Mọi người thấy Lục nhị lang ôm siết Lục Quân, không ngừng lặp đi lặp lại: “Đệ vẫn còn sống, tốt quá, tốt quá...” Rồi hắn bước lùi ra sau, ngắm nghía gương mặt tuấn tú của Lục Quân, trong lòng vô cùng chua xót.

Lục tam lang bình tĩnh lùi về sau, nhưng lùi bước nào là Lục Hiển lại đi lên trước đuổi theo bước ấy. Lục Hiển cầm tay Lục tam lang: “Tam đệ, đệ yên tâm. Nhị ca sẽ không để đệ gặp chuyện gì đâu... Nhất định đệ sẽ sống lâu trăm tuổi, vợ đảm đang con hiếu thảo. Nhị ca sẽ bảo vệ đệ, nhị ca sẽ không để cho người ta lại...”

Lục Quân bình tĩnh: “Ai đến khám cho nhị ca đi, hình như huynh ấy bị độn ở não.”

Lục phu nhân lập tức thôi khóc, mặt tái mét ám đạm hẳn đi, vội đẩy đại phu đang đứng ngay bên cạnh: “Nhị lang số khổ của ta ơi, con yên tâm, nhất định mẫu thân sẽ chữa khỏi cho con... Con buông tam đệ ra đã đi nào...”

Lục Hiển không buông: “Tam đệ! Tam đệ! Huynh không bị bệnh, huynh rất tốt! Mọi người ra ngoài cả đi, con muốn nói chuyện với tam đệ một lúc...”

Đợi mọi người đi ra, chỉ còn một mình La Linh Dư cô quạnh quý bên giường, vừa ghen tị lại thấy xót xa: Nhị biểu ca đúng là không quan tâm muội chút nào sao? Muội là thủ phạm đẩy huynh xuống nước mà, sao huynh lại chạy đến Lục Quân chứ... Tam biểu ca đáng ghét, đến cả chuyện này mà cũng muốn tranh với nàng!

***

Được đại phu chữa trị, chứng minh Lục nhị lang rất khỏe mạnh, không có hậu di chứng. Còn về việc vì sao tình duyên lại nói bấy bạ, sau khi Lục nhị lang khôi phục bình thường thì nói là mình nằm mơ thấy ác mộng, tưởng mơ là thật. Lục phu nhân nghe xong, dĩ nhiên cũng không để ý nhiều. Chuyện Lục phu nhân quan tâm nhất hiện tại là khi Lục nhị lang tỉnh lại, bà nghi ngờ không biết con trai có bị ngốc thật không, lo lắng đề phòng suốt cả một ngày, còn bảo Lục Quân ở chơi với nhị ca mình nhiều hơn.

Lục Quân mơ mơ màng màng, tự dưng bị ép ở chung với Lục nhị lang cả một ngày.

Đợi tới khi Lục nhị lang khỏe hẳn, cuối cùng Lục phu nhân cũng nhớ đến một nhân vật khác trong chuyện này - La Linh Dư. Lục phu nhân đang định để người hầu tìm La Linh Dư đến, nhưng bà còn chưa truyền lời thì thị nữ trong sân đã tới, báo là La Linh Dư cầu kiến. Đúng lúc lắm, Lục phu nhân gật đầu cho gọi La Linh Dư vào.

Nữ lang váy dài vén rèm bước vào, vẫn vai hẹp eo thon như trước, cao gầy xinh xắn, làn da như tuyết. Vừa đi đến đã làm cả căn phòng tỏa sáng lấp lánh, khiến người ta hoa mắt.

Dài lụa rũ xuống, La Linh Dư cúi người, nói một thôi một hồi: “... Đều là do con cả, trong lòng con vô cùng hối hận, muốn về Nam Dương bây giờ, không muốn gây loạn thêm cho Lục gia.”

Lục phu nhân bất ngờ nhìn nàng: La Linh Dư miệng mồm lạnh lợi lại không biện giải với bà? Đúng là không quen chút nào.

Liều di nương đang ngồi trên sàn đấm chân cho Lục phu nhân cũng ngạc nhiên nghiêng đầu: “...”

Một lúc lâu sau, Lục phu nhân hài lòng gật đầu: “... Xưa nay ta rất thích sự thức thời của con, sẽ chuẩn bị ít đồ cho con về nhà.”

La Linh Dư: “Cảm tạ phu nhân.”

Trong cảnh vui mừng, Lục phu nhân vỗ tay gọi ma ma đưa La Linh Dư về Tuyệt Tổ viện. Ma ma đặt lễ của Lục phu nhân đưa xuống, bấy giờ mới phát hiện mới một ngày, hai tỷ muội La Linh Dư đã dọn dẹp đồ đạc xong rồi. Đa số đồ trong viện vẫn nguyên xi, nàng chỉ mang theo y phục mặc thường ngày. Lúc đến biểu tiểu thư đem theo không ít thứ, lúc đi chỉ hai tay nải đã giải quyết xong. La Linh Dư vái chào một cái, trong ánh mắt khóc lóc của thị nữ Linh Ngọc, đi ra khỏi Tuyệt Tổ viện.

Nói là sợ đau lòng nên cũng không đi chào tạm biệt các trưởng bối, cứ lặng lẽ rời đi thế này có khi hay hơn.

Ra khỏi cửa, mọi người đi thẳng đến con ngõ Ô Y. La Văn Hòa mới được thị nữ Linh Tề ôm lên xe ngựa, La Linh Dư chân chừ chuẩn bị bước lên, thì bất chợt sau lưng có luồng gió áp đến. Tay nàng bị níu lại, bị kéo xuống xe: “Biểu muội không thể đi ——”

La Linh Dư lại ngã xuống đất, hít sâu một hơi ngoái đầu nhìn, đúng là không phụ kỳ vọng mà - Lục nhị lang thờ hồn hèn đi đến, nhưng lại kéo nàng lại đúng như nàng mong muốn. Lúc Lục nhị lang không trông thấy, trong mắt La Linh Dư lóe lên nụ cười giảo hoạt tặc đắc. Nhưng nàng nhanh chóng cau mày, ra vẻ yếu ớt đáng thương: “Nhị biểu ca buông tay đi...”

Lục nhị lang: “Muội không thể đi được ——”

Đột nhiên đằng trước có tiếng vó ngựa vang lên, Lục nhị lang ngược mắt, thấy một toán kỵ sĩ chạy băng qua ngõ Ô Y. Trăm họ đứng dạt ra hai bên, ri tai nhau báo: “Hành Dương vương đến rồi!”

Lục Hiển nhìn chằm chằm đội kỵ sĩ, càng siết chặt bàn tay kéo biểu tiểu thư, nghĩ nếu như giấc mơ của mình là thật... vậy Hành Dương vương chính là thiên tử sau này. Còn biểu muội sẽ là hoàng hậu, sao muội ấy có thể đi được?

Đúng lúc này, Lục Quân đi mua rượu về bước chân vào ngõ, vừa tới đầu ngõ thì thấy Lục nhị lang kéo tay áo La Linh Dư không chịu buông ——

Chẳng lẽ nhị ca của chàng thích La Linh Dư thật?

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Hành Dương vương Lưu Mộ là đệ đệ ruột nhỏ tuổi nhất của đương kim bệ hạ, bởi vì người nhỏ lại mắc lắm bệnh, nên mọi người rất quan tâm săn sóc, lớn lên rồi hẳn vẫn được bệ hạ và thái hậu cưng ái. Luôn có lời đồn rì tai bảo rằng, trước khi tiền hoàng băng hà từng để lại mật chỉ, lệnh bệ hạ truyền ngôi vị hoàng đế cho Hành Dương vương. Tuy lời đồn này chưa hề được kiểm chứng, song thái hậu lẫn bệ hạ đều nhìn trúng Hành Dương vương, điều đó vẫn khiến các công tử cảm thấy uy hiếp.

Hành Dương vương đến Kiến Nghiệp, phố ngr được dọn dẹp sạch sẽ, bách tính dạt ra hai bên vây xem, thấy một thiếu niên mặc y phục đen tuyền cưỡi ngựa đi qua, ngựa tung vó như bay, đồng dao hầu cận đi theo phía sau. Thiếu niên có khuôn mặt tuấn tú, môi mông mím chặt, quanh thân lè khí hào hùng, khiến người ta bất giác lùi ra sau chín mươi dặm. Có người lần đầu tiên trông thấy Hành Dương vương, kinh ngạc không thôi:

“Hành Dương vương còn trẻ thế sao? Hình như còn nhỏ hơn vài vị công tử.”

Kể biết chuyện thì cười bảo: “Đệ đệ nhỏ nhất của bệ hạ mà, tuy đã mười bảy, nhưng nhìn vẫn còn nhỏ lắm.”

Đoàn người Lưu Mộ làm như không nghe thấy tiếng dân chúng tháo loạn ở hai bên đường. Vừa mới đến Kiến Nghiệp, Lưu Mộ đã nhận được thánh chỉ, gấp rút vào Thái Sơ cung gặp bệ hạ. Từ cửa Nam Li vào thành, đoàn người đánh ngựa đi qua phường Trường Kiền, bên Chu Tước ngay sau đó là ngõ Ô Y. Xung quanh ngõ Ô Y là nhà ở của các thế gia lâu đời ở Kiến Nghiệp, phố phường đông như trẩy hội, tụ tập rất nhiều quan lại. Dù là hoàng thân Nam quốc, thì khi đối mặt với những sĩ tộc lâu đời này cũng vô cùng tôn trọng.

Đến trước ngõ Ô Y, quan lại sau lưng Lưu Mộ giục ngựa đuổi lên trước, thờ hồn hèn nhắc nhở Hành Dương vương: đằng trước là ngõ Ô Y, không thể chạy ngựa nhanh được.

Sự tà ác lóe lên trong mắt Hành Dương vương, cơ thể trên lưng ngựa căng ra, mu bàn tay siết dây cương nới dây gài xanh. Hần cổ gồng kiềm chế, lúc nghiêng đầu thì trông thấy, có một chiếc xe bò đậu ở đầu ngõ Ô Y dưới hoàng hôn. Trước xe là bóng hồng xinh đẹp, tay áo bị gió thổi phất phơ. Một chân ngựa đã giẫm lên xe bò, ngựa phóng qua nhanh làm tóc ngựa bay lên, lang quân đứng sau nín lấy tay áo toan kéo ngựa xuống xe.

Trước sau giáp công, nữ lang mở to đôi mắt, bàn tay vịn trên khung gỗ thả ra, lắc lư suốt thì ngã xuống xe——

“Tỷ!”

Một cô bé ở trong xe nhảy ra, vội vã giơ tay tóm lấy muôi kéo người lại, nhưng bàn tay lại trượt qua tay áo nàng.

La Linh Dư sắp ngã, lỏng ngóng bàng hoàng. Lục Hiến sau lưng vừa khỏi bệnh cũng không ngờ nàng đột ngột ngã xuống từ xe bò, hẳn cũng hoảng hốt bị La Linh Dư đẩy lùi về sau mấy bước. Cả La Linh Dư lẫn Lục nhị lang cũng mất thăng bằng, chới vối chực ngã ra sau. Bất chợt sau tai nghe thấy tiếng cười khê, La Linh Dư có cảm giác eo bị người ta đẩy lấy, thất lưng nàng nóng lên, nhưng cái đẩy kia lại dễ dàng nghiêng người tới trước, đứng vững lại.

Lục nhị lang tay chân luống cuống cũng vừa đứng vững: “Tam đệ, sao đệ lại từ ngoài về?”

La Linh Dư nghiêng đầu, nhìn thấy Lục tam lang Lục Quân xách một vỏ rượu đứng phía sau. Lục Quân nửa cười nửa không giơ tay lên để bọn họ nhìn thấy vỏ rượu: “Ra ngoài mua rượu, đứng nhìn một lúc rồi, thấy hai người sắp ngã. Sao có thể để hai người mất mặt trước cửa nhà ta được? Nên đệ đánh tới đỡ thôi.”

Sắc mặt La Linh Dư thoát xanh thoát trắng, trực tiếp bỏ qua từ “hai người” mà Lục Quân nói, nàng chỉ nghe thấy chàng nói nàng mất mặt. La Linh Dư ảo não: có người sinh ra vốn đã không có khả năng thăng bằng thì sao chứ?!

Nín nhịn nửa ngày, chợt cách đó không xa lại truyền đến tiếng chế giễu rất lớn. La Linh Dư ngẩng đầu, thấy một toán kỵ sĩ đứng chéo ở đầu ngõ, thiếu niên dẫn đầu thấy dáng vẻ chật vật của họ thì bật cười giễu cợt. Gò má nóng lên vì xấu hổ, Lục nữ lang nhắc nhở bên tai La Linh Dư “đó là Hành Dương vương”, trong lòng La Linh Dư chợt động, đôi mắt yêu kiều ngược lên.

Giai nhân tựa ngọc, lúc Hành Dương vương mắt đối mắt với nàng, trái tim chợt nảy lên, bất giác nản chế giễu châm chọc của người nhà Lục Thị trở nên nhạt nhẽo; dưới ánh nhìn của nàng, hẳn không biết trốn tránh vào đâu, trên mặt dần toát lên vẻ tức giận. Người sau lưng lại nhắc hẳn “bệ hạ đang chờ trong cung”, Lưu Mộ không nhịn được cầu nhàu: “Biết rồi!”

Hắn vung tay lên, ném ra thứ gì đó trong tay áo về phía bên này: “Người Lục gia ta không đắc tội nổi, tặng người món quà bồi tội!”

Hành Dương vương ném thứ đó trong tay đi quát “chaaaa” một tiếng, roi dài quất lên thân ngựa, ngựa cất vó tung bay. Thứ từ trong tay áo Lưu Mộ bay thẳng tới chỗ La Linh Dư. La Linh Dư lỏng ngóng, nhất định nàng không bắt được rồi. Mắt thấy đồ sắp đặt trên mặt mình, mà Lục nhị lang lại yếu đuối, La Linh Dư lập tức nín lấy tay áo Lục tam lang, hô hấp dồn dập: “Tam biểu ca!”

Lục Quân vươn tay đỡ lấy thứ đồ kia. Chàng cúi đầu nhìn, thứ trong tay là một chiếc trâm ngọc trân quý. Hai mắt La Linh Dư lấp lánh, trong lòng dao động: “Vi sao y lại đưa trâm cho muội?”

Xưa nay nam tặng nữ trâm là có ý đính ước. Mặc dù chắc chắn lúc này không phải có ý đó, nhưng La Linh Dư lại một lòng muốn nhắm đến con nhà huân quý, sờ cây trâm ngọc lạnh lẽo trong tay mà lòng dao động.

Mắt Lục Hiến chợt lóe sáng, trong lòng dấy lên kinh hãi. Vào thời điểm này ở trong giấc mộng của hắn, biểu muội La Linh Dư đã rời khỏi Kiến Nghiệp quay về Nam Dương, trên đường có gặp Hành Dương vương không, hai người gặp nhau thế nào, dĩ nhiên Lục Hiến không biết được. Hắn chỉ đột nhiên ý thức được sự thật đáng sợ của quỹ đạo vận mệnh:

Nếu trong giấc mơ của hắn, lúc này La Linh Dư và Hành Dương vương gặp nhau,

Mà thực tế La Linh Dư không rời khỏi Kiến Nghiệp, nhưng vẫn gặp phải Hành Dương vương ở ngõ Ô Y...

... Chẳng lẽ giấc mơ của hắn là thật? Không lẽ số mạng không thể thay đổi? Vậy há chẳng phải tam đệ của hắn...

Lục Quân chợt giật mình, thấy Lục Hiến nghiêng đầu nhìn mình với ánh mắt kỳ quái, đẩy trui miễn lẫn ham muốn bảo vệ, mặt chàng lập tức đen đi. Không biết nhị ca gặp chuyện gì nữa, sau khi tỉnh dậy cứ nhìn mình với ánh mắt đó, cứ như thể ngày mai chàng sẽ chết đến nơi vậy. Lục Quân lại cúi đầu nhìn La Linh Dư, nàng hân hoan ngắm nghía cây trâm trong tay, vui vẻ chơi đùa không nỡ buông tay.

Lục Quân: “...”

Một người rồi lại hai người, ai cũng khiến chàng bức mình.

Lục Quân cười nhạt: “Chưa chắc trâm đã tặng cho muội, lỡ như tặng nhị ca thì sao?”

La Linh Dư: “...”

Lục Hiến thấy hai người bọn họ lại bắt đầu cãi vã thì đầu đau nhức, vội vã mở miệng khuyên can. Nhưng Lục Hiến mới mở miệng nói hai câu, thị thị nữ ở sau ngõ cất tiếng gọi: “Biểu tiểu thư, biểu tiểu thư! Phu nhân mời nương từ quay lại, đừng trở về Nam Dương nữa!”

Lục Quân và La Linh Dư đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cùng biết tông, biết sự bố trí của La Linh Dư lúc trước đã có hiệu quả rồi.

Lục Hiến đứng cạnh nhìn hai người mất đi mây lại thì vô cùng ngạc nhiên, nhưng sau đó nhanh chóng dẽ xuống, chắc chắn mình suy nghĩ nhiều rồi.

Vốn là thị nữ thiếp thân Lục Yêu bên cạnh Lục phu nhân tự mình ra cửa tìm người, tất nhiên La Linh Dư không chịu, nói mình đã gây nhiều rắc rối cho Lục gia, không thể nán lại được nữa. Biểu tiểu thư đáng thương đưa đẩy từ chối cả buổi, kiên quyết muốn đi, thị nữ Lục Yêu vô cùng sốt ruột. Phu nhân vừa nhận được thư của các biểu tiểu thư khác, mời La thị nữ đến chơi, La Linh Dư mà đi thế này thì nàng biết ăn nói sao với phu nhân đây?

Lục Yêu vội la lên: “Phu nhân thất sự mời biểu tiểu thư quay về đây ạ. Biểu tiểu thư ở nhà chúng ta đang yên đang lành, đột nhiên quay về, không phải sẽ khiến người ta hiểu nhầm, cho là Lục gia làm bất mãn biểu tiểu thư sao? Nương từ không thể đi được đâu ạ.”

Tiểu nương từ La Văn Hòa ngoan ngoãn ngồi trong xe, ngược đầu lên, thấy tỷ tỷ che tay áo, bà vai run run – xem chừng nín cười không nổi rồi. Người ngoài nhìn thì chắc chắn sẽ cho rằng La Linh Dư đau lòng muốn khóc, nhưng từ góc độ của La Văn Hòa lại thấy gương mặt sạch bóng của tỷ tỷ dưới tay áo, vì dễ để khác nên nàng cũng không thêm toa phán.

Lục Yêu khuyên không nổi La Linh Dư, vội quay sang nhìn hai bên trái phải, cầu cứu hai vị lang quân: “Nhị lang, tam lang, hai người không khuyên giúp phu nhân sao? Không phải nhị lang ngài đã nói với phu nhân là chuyện lúc trước không trách biểu tiểu thư sao? Giờ phu nhân đã biết rồi. Tam lang, ồm...”

Thấy ánh mắt lạnh lùng của Lục tam lang, Lục Yêu chậm giọng, dịch ra xa khỏi người này.

Thế là Lục Quân lảng lạng nhìn thị nữ và Lục Hiến cùng khuyên nhủ La Linh Dư ở lại, La Linh Dư thút thít chán chừ mãi, thị nữ và Lục nhị lang càng ra sức khuyên lơn. Khuyên ba bốn lần, ngẫm nghĩ đã xong, La Linh Dư mới buông tay áo xuống, vừa ầm ừc lại vừa miễn cưỡng được Lục Yêu đỡ xuống xe bò, đồng ý quay về.

La Linh Dư chạm vào ánh mắt của Lục Quân, con tim bắt gác run lên, vội vã dời mắt đi nơi khác, chỉ mong Lục Quân chớ nhiều chuyện.

Lúc ra khỏi Lục gia, nàng chỉ đem theo vài bộ y phục, còn những cuốn sách đồ quý trân phẩm của nàng thì không đem theo. Rõ ràng là La Linh Dư vốn không hề muốn rời khỏi Lục gia, nàng chỉ làm điệu làm bộ thể mà thôi. Nói không chừng lúc Lục Hiến đuổi theo nàng, trong lòng La Linh Dư còn sốt ruột nữa là.

Lục Quân liếc xéo, chắc chắn.

Nhưng chàng cũng không nói nhiều.

Lục phu nhân cầm thư của các biểu tiểu thư, sốt sắng đợi La Linh Dư về. Biểu tiểu thư rời khỏi Lục gia mà vẫn viết thư qua lại với La Linh Dư, chuyện này thật khiến bà bất ngờ. La Linh Dư thế nào bà không thêm để tâm, nhưng các biểu tiểu thư này ai ai cũng là danh môn ở Kiến Nghiệp, mà lúc trước Lục phu nhân đã đắc tội với bọn họ, vào lúc này bà quả thực không ngờ... Nhìn Lục phu nhân lộ vẻ hối hận, Liễu di nương mới nhớ trước đó La Văn Hòa có đến cầu xin mình, vì bảo vệ con trai nên bà cũng nói giúp biểu tiểu thư.

Lục Anh xoắn xuyết ra mặt, ngồi ở chỗ đại tẩu nửa canh giờ cũng mở miệng nói hộ cháu gái.

Lúc La Linh Dư được bọn họ khuyên vào thì Lục phu nhân đã không hy vọng La Linh Dư sẽ rời đi nữa. La Linh Dư đến chỗ Lục phu nhân gặp người, Lục phu nhân thấy Lục Hiến đi theo thì ánh mắt chợt dừng lại, nhìn chòng chọc con trai hồi lâu. La Linh Dư ngạc nhiên nhìn lại, Lục phu nhân dời mắt đi, vẻ dịu dàng chu đáo đưa thư của các biểu tiểu thư cho La Linh Dư, trấn an La Linh Dư ở lại Lục gia thêm ít hôm nữa.

La Linh Dư quỳ rạp xuống đất: “... Đa tạ phu nhân.”

Lục phu nhân nói: “Vây La nương tử đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Lục phu nhân lại nhìn sang Lục Hiến, do dự một hồi, bà bảo: “Nhị lang con ở lại đây, mẫu thân có chuyện muốn hỏi con.”

Đội mấy người La Linh Dư đi rồi, Lục Hiến ở lại chỗ Lục phu nhân, Lục phu nhân nhấp nhĩ chung trà một lúc lâu: “Mẫu thân giữ La nương tử ở lại là có nguyên do khác, vì sao con lại đuổi theo người ta ra tận ngoài ngõ? Con ăn cơm với La thị nữ như thế, năng ta đây con xuống nước con cũng không cho mẫu thân so đo, nhất định con phải cho mẫu thân biết lý do.”

Lục Hiến hoảng hốt.

Hắn đi đâu tìm lý do đây? Chẳng lẽ nói mình thích La Linh Dư? Lục phu nhân đã không ưa La Linh Dư rồi, nếu nói thế La Linh Dư còn có thể tiếp tục ở lại Lục gia không?

Bị mẫu thân nhìn chăm chăm, lại không tìm được cớ nào khác, Lục Hiến cuống tới nổi đỏ mặt hời đảm đũa, cuối cùng nhắm mắt nói: “Không, không liên quan đến con, là, là...”

Lục phu nhân: “Là cái gì?”

Lục Hiến chợt lóe lên linh cơ, nhanh miệng nói bừa: “... Là tam lang thích muội ấy! Đúng, là tam lang!”

Lục phu nhân: “...?”

Bà trầm tư nghĩ ngợi.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Lục nhị lang đi rồi, Lục phu nhân vẫn nửa tin nửa ngờ. Sao lại là tam lang? Nhị lang không lừa bà chứ?

Thân thể của La thị nữ kém xa Lục gia, lại không được Lục phu nhân thích, Lục phu nhân tuyệt đối không chấp nhận nữ lang như thế làm con dâu mình. Nhưng nếu là Lục tam lang thì... Lục phu nhân vì tránh rắc rối nên không quản chuyện của phòng nhì nhiều. Người có thể làm chủ hôn sự của Lục Quân, có lẽ cũng chỉ có lão Hầu gia và lão phu nhân mà thôi, và cả chính Lục Quân nữa. Chỉ cần La thị nữ không liên quan gì đến Lục nhị lang, thì nhìn từ góc độ của người ngoài, Lục phu nhân cảm thấy nữ lang này cũng rất tốt.

Vừa tiễn Lục Hiến ra cửa, thị nữ Thanh Yêu vừa vào đã thấy Lục phu nhân nhủ mảy suy tư, Thanh Yêu biết Lục phu nhân đang nghĩ gì, nàng đi tới đi lui, nói với Lục phu nhân: “Phu nhân à, ngày hôm nhị lang tỉnh lại, không phải chúng ta bắt gặp tam lang ôm một nữ lang ở ngoài viện sao? Sau đó nô tỳ có thử nghĩ kỹ, tuy tam lang dùng áo khoác che người, nhưng góc váy lộ ra của nữ lang đó lại giống hệt bộ đồ La nương tử mặc ngày hôm ấy.”

Thanh Yêu: “Phu nhân, liệu có khi nào hôm đó La nương tử không hề ở phật đường cầu khẩn như nàng ta nói, mà là ở chung với tam lang không?”

Trong lòng giật thót, Lục phu nhân giật mình, ngược mắt lên: “Người không nhìn nhầm chứ?”

Bị ánh mắt như đuốc của Lục phu nhân nhìn kỹ, nhất thời Thanh Yêu cũng không dám chắc hẳn... Thanh Yêu tăng hắng, xoay tròn tròn mắt: “Phu nhân à, hay là chúng ta thử kiểm tra xem?”

Trong lòng Lục phu nhân khê dao động: “Kiểm tra nó thì không sao, nhưng ta sợ nó và tam lang thật sự có gì đó, ta không muốn kiểm tra Thanh viện. Nếu kéo cả tam lang vào, không phải các trưởng bối sẽ nói ta bạc đãi huyết mạch của tiểu thúc sao?”

Đối với phòng nhì chỉ còn lại một lang chủ, chủ mẫu đương gia cứ mãi bán khoán thể đấy, không muốn ôm cả chuyện này. Nghĩ ngợi hồi lâu, Lục phu nhân khoát tay, lăm bầm bảo: “Thôi, cứ coi như không biết chuyện này đi. Ta nghĩ nó không đơn giản đâu, quyền rũ cả đám xoay vòng vòng, cầu xin tha cho nó. Nếu hôm ấy nó thật sự ở cùng tam lang thì sao?” Lục phu nhân nói, ngay đến bản thân cũng không hiểu lắm. Không biết là nên buồn La Linh Dư giờ trở sau lưng họ, hay nên vui vì quả thật La Linh Dư thân mật với Lục tam lang hơn nhị lang.

Lục phu nhân vỗ bàn, gọi ma ma đi lên: “La nương tử đến nhà chúng ta là do cô em chồng của ta sắp xếp, ta cũng không hỏi nhiều. Nhưng bây giờ, xem ra La nương tử không phải là người ổn định. Ngộ nhớ sau này nó thật sự có gì đó với tam lang, nếu lão phu nhân hỏi đến, ta cũng không thể không biết được.”

“Người tìm mấy gã tiểu tử đến gặp ta. Ta muốn phái chúng đến Nam Dương một chuyến, xem rốt cuộc vì duyên cớ gì mà La Linh Dư rời khỏi La thị ở Nam Dương.”

“Là đức hạnh của nó không tốt nên mới bị La thị đuổi đi; hay là nó chỉ chuyên gây chuyện, ý vào sắc đẹp dụ dỗ khiến các huynh đệ phải đánh nhau vì nó... Hoặc là duyên cớ gì khác mà lại để nó tới Lục gia Kiến Nghiệp.”

***

Lúc bấy giờ, Lục Quân đang ở trong nhĩ gian trên một trà xá hai tầng, trà xá mới mở nằm cạnh bờ sông Tần Hoài. Nam quốc có trà ngon, đi trên phố phường có thể thấy trà xá mọc như rừng, hễ có loại trà mới nào vừa được đưa ra thì sẽ có rất nhiều tranh nhau cướp lấy. Chiều trà xá giữa phố phường đều là sân sau của cửa thế gia hào môn. Nay Lục tam lang đến trà xá, đương nhiên cũng không phải đến để uống trà.

Mở cửa sổ ra, trong thời gian nhắm nháp chung trà, có người vén rèm ở nhĩ xá lên: Trần vương Lưu Thục đi vào. Lưu Thục vốn có gương mặt nho nhã, vậy mà lúc này lại nhũn nhẽ, nom mang theo tâm sự nặng nề. Thấy đáng vẻ thờ ơ nhàn hạ của tam lang, Lưu Thục im lặng đi vào.

Không đợi Lục tam lang lên tiếng trước, chỉ vừa ngồi xuống, vị Trần vương điện hạ bị nói lấp, không thích nói tùy tiện đã tranh mở miệng: “Tuyệt Thần, người, rời khỏi Kiến Nghiệp, trốn hai ngày đi.”

Lục Quân nheo mắt: “Vì sao?”

Chàng cup mắt: “Gần đây ngày nào ta cũng ở nhà đường thương, ngay tới cửa cũng không ra, không hề làm bất cứ chuyện gì cả. Vì sao phải tị nạn? Ta tị nạn gì cơ?”

Lưu Thục cuống lên: “Hành Dương, Hành Dương vương hấn hấn hấn...”

Y lấp bắp nửa buổi cũng không nói ra được, mặt đỏ bừng. Dứt khoát chắm nước trà, viết chữ lên bàn: “Trong buổi chiều, Hành Dương vương nói với phụ hoàng là hấn từng bị đâm trước khi đến Kiến Nghiệp. Phụ hoàng giận dữ, phái người đi thăm dò, lại còn phái bộ binh đến ngoài vương phủ của Hành Dương vương, ý tứ bảo vệ rõ ràng. Chuyện này vốn không liên quan gì đến ta, nhưng không biết vì sao, chuyện người rời khỏi Kiến Nghiệp mấy tháng, lúc về lại bị thương không ra ngoài đã bị truyền đi. Hôm nay trước khi vào triều, có môn khách nói với ta rằng, dường như phía Hành Dương vương nghi ngờ chính người là thích khách.”

Lục Quân nhướn mày: “Ta rời Kiến Nghiệp là muốn đến Nghi thành, cũng chưa từng tới Hành Dương, các vị đại nho ở Nghi thành có thể làm chứng. Hành Dương vương bị đâm thì liên quan gì tới ta?”

Lưu Thục: “Nhưng trên triều làm gì có ai. Hành Dương và Nghi thành đều xuôi Nam, dọc đường đi người lại tránh né thế gia, không đi đường chính, nếu Hành Dương vương lấy đó làm cơ chất vấn gây khó dễ, thì người cũng không nói rõ được.”

Lưu Thục lại mở miệng: “Bên Kiến Nghiệp này, ta, sẽ, cáoáng đáng. Người, ra ngoài tránh trước đi. Đừng chọc vào hấn.”

Lục Quân: “Không.”

Chàng chậm rãi bảo: “Người hấn muốn gây khó dễ không chỉ mỗi mình ta. Ta không ở trong triều, vốn không có bất hòa về mặt lợi ích nào với hấn cả, người hấn nhắm vào, có lẽ chính là điện hạ huynh. Hấn vừa tới Kiến Nghiệp đã nói với bệ hạ là mình bị đâm, chứ không âm thầm điều tra trước. Nhất định trong tay Hành Dương vương có thứ gì đó... Ta không rời đi, ta phải thăm dò lý do của hấn mới được. Tuy ta không ở trong triều nhưng cũng không muốn vô duyên vô cớ bị hăm oan.”

Lưu Thục im lặng nửa buổi, rồi sắp xếp câu chữ nói: “Người muốn làm gì?”

Lục Quân cup mắt, môi cong lên: “Ban đêm xông vào Hành Dương vương phủ thì sao? Thăm dò thật hư thay huynh... Hấn đến Kiến Nghiệp, các vị công tử cũng không dễ sống đâu.”

Trong lòng Lưu Thục chợt động, y im lặng không nói. Lục Quân nhắc đến các công tử là hòng nhắc nhở y, để y nghĩ đến chuyện lên mình với các công tử, cùng kim hãm Hành Dương vương. Hành Dương vương được bệ hạ

và thái hậu sùng ái, nhưng những người con trai khác của bệ hạ cũng không chịu ngoan ngoãn nhường bộ.

Lưu Thục nhìn Lục Quân, hỏi: “Vết thương, của người, đã đỡ chưa?”

Lục Quân thờ ơ đáp: “Không còn vấn đề gì rồi.”

Nhìn chòch chọc chàng hồi lâu, nhìn gương mặt của lang quân ẩn trong bóng đêm, lòng Lưu Thục chua xót. Nghĩ lại những năm qua, Lục Quân từng âm thầm làm biết bao nhiêu chuyện vì y. Lưu Thục đưa tay ra, nắm lấy tay Lục Quân, nói nhỏ: “Cũng, cũng biết người đứng về phía ta. Đợi, đợi chuyện này kết thúc, dù người từ chối, nhất định ta cũng phải cho người một chức quan.”

Lục Quân nửa cười nửa không: “Ta không quan tâm lắm. Hành Dương vương đến, cứ để bọn họ đấu đá với nhau đi. Ta chỉ nghĩ, có phải huynh cũng muốn nhúng chân vào không...”

Đồng tử Lưu Thục run lên, chậm rãi lắc đầu: “Ta không quan tâm”

Nếu như có ám chỉ gì, thì dĩ nhiên không phải là chuyện ai được bệ hạ thích hơn, ai có thể lực mạnh hơn.

Lục Quân nghiêng người: “Vậy thì ta cũng không quan tâm”

Lục Quân: “Nếu huynh đã không để ý đến Hành Vương vương, vậy thì nên để ý tới chuyện này. Ta vừa nhận được thư của danh sĩ Chu Đàm, ông ta đồng ý giúp công tử ngài một tay. Có lẽ lúc này, con gái Chu Dương Linh của ông ta đang trên đường đến Kiến Nghiệp rồi. Huynh quan tâm khác biệt giữa sĩ và thứ, cô con gái này lại được Chu Đàm thương yêu nhất, chúng ta có thể cần bỏ công với nàng ta.”

Lưu Thục từ từ gạt đầu.

Hai người thông thả trò chuyện với nhau rất lâu. Cuối cùng Lưu Thục vẫn quan tâm: “Ban đêm xông vào Hành Dương vương phủ... Tuyết Thần, người phải cẩn thận đấy.”

***

Có người thì vì đại sự, lại có người vì chút chuyện riêng. Về phía La Linh Dự, nàng đang dọn dẹp đồ đạc trong phòng. Muội muội La Văn Hòa ôm sách, ngoan ngoãn ngồi sau lưng nàng, nhìn tỷ tỷ lấy đồ quý hiếm cất giấu trước đó ra, chất đầy trên thảm cừu và bàn nhỏ. La Linh Dự ôm bàn tính, giây lạch cách một lúc lâu, càng giây sắc mặt càng đen đi: “... Nghèo quá rồi”

Đứng là càng ngày càng nghèo.

Kiến Nghiệp tiêu xài xa xỉ, rốt cuộc là phong trào do ai tạo nên vậy? Đồ đưa đến đưa đi, không thích cái nào liền ném đi... La Linh Dự thật sự không chơi nổi với họ. La Linh Dự cắn răng, các biểu tình thư còn mời nàng ra ngoài chơi, nhắc đến đã thấy sợ, nhưng nàng không đi không được. Đầu tiên đã từ chối lời mời cưới ngựa đánh bóng của bá mẫu rồi, bây giờ mà còn không ra ngoài nữa thì sao nàng có thể đứng vững trong giới quý nữ Kiến Nghiệp đây?

Nhưng nếu ra ngoài, nghĩ đến chuyện các quý nữ tiêu xài đáng sợ... La Linh Dự chần chừ hồi lâu, đặt hai thứ đồ lên bàn.

La Văn Hòa ló đầu ra từ sau lưng tỷ tỷ, thấy tỷ tỷ nghĩ ngợi mãi mà vẫn không dỡ đặt cây trâm và bức họa xuống.

La Linh Dự nghĩ phải bán lấy tiền tiêu xài mới được.

Đồng sách cùng những vật nhỏ nhặt như là trà mà nàng đem đến đó, giá cả không cao, bán một lần cũng không đáp ứng được nhu cầu bức thiết trước mắt được lâu. Nhưng trâm ngọc Hòa Điền có được này, cùng với tranh vẽ của Tầm Mai cư sĩ đều là thứ đắt tiền, có giá trị rất cao. Nếu như đưa ra ngoài, nhất định sẽ có rất nhiều người muốn có được nó.

Nhưng một nữ sĩ tộc như nàng lại đi bán đồ, nếu để người ta biết được thì thật mất mặt.

Chỉ là rốt cuộc nàng nên bán thứ gì đây? Trâm ngọc Hòa Điền là của Hành Dương vương hôm đó ném cho nàng, nói không chừng sau này có thể dựa vào nó để tạo quan hệ với Hành Dương vương; tranh của Tầm Mai cư sĩ là của Lục Quân đưa đến, đồ của Lục Quân La Linh Dự vốn không thêm để ý, nhưng đây lại là tranh của Tầm Mai cư sĩ đây. La Linh Dự tự biết mình là kẻ đầu cơ, nhưng quả thật nàng rất thích tranh vẽ của y. Nàng tìm kiếm cầu xin nhiều năm rồi mới có được một tấm thế này. Nàng đã mến mộ Tầm Mai cư sĩ lâu lắm rồi, sao nỡ bỏ tranh được...

Tình thế khó xử, cả hai đều không dỡ đặt xuống.

Thị nữ ngoài cửa uốn gối báo: “Nữ lang, có nhị lang đến thăm ngài.”

La Linh Dự ngạc nhiên ngoái đầu lại; gần đây nhị lang thường xuyên đến thăm nàng lắm nhé...

Lục nhị lang Lục Hiến không đến một mình, hắn còn dẫn theo Lục tứ lang Lục Sưởng đến cùng. Lục tứ lang đỏ mặt, cứ nấp sau lưng nhị ca. Tiểu muội muội La Văn Hòa đang đọc sách, vừa thấy Lục nhị lang thì tái mét mặt mày, nhớ tới chuyện xấu mình đã làm.

La Văn Hòa áp ứng, Lục tứ lang cũng áp ứng. Lục nhị lang mỉm cười, vừa bước vào nhà thì thấy đồ đạc khắp nơi, quả thật không có chỗ để đứng. Thế là hắn bèn đứng cạnh cửa, lúc nhìn La Linh Dự thì lại thấy mấy thứ La Linh Dự đặt ở trên bàn trước. Nụ cười của Lục Hiến đông cứng lại: “Sao biểu muội lại giữ tranh của tam lang vẽ?”

La Linh Dự vừa xấu hổ vừa vui vẻ, lại cúi đầu ngắm tranh: “Không phải đâu, là lễ vật do tam biểu ca tặng muội đấy. Tam biểu ca thật sự quá khách khí mà... Lại tặng của tranh của Tầm Mai cư sĩ”

Lục Hiến nhìn nàng nửa buổi, cảm thấy có gì sai sai. Hắn ho khan báo: “Muội, khụ, không biết Tầm mai cư sĩ chính là tam đệ sao?”

La Linh Dự: “...”

Nàng thất thanh: “... Làm sao có thể?”

Lục Hiến xoay người, ngoắc tay dẫn đồ tiêu tư đối câu. Trong lòng La Linh Dự dao động lên xuống, một lúc sau mới nhớ phải dọn dẹp đồ trong phòng, để nhị biểu ca vào nói chuyện. Lục Hiến vừa ngồi xuống một khắc, La Linh Dự không yên lòng trò chuyện, thì tiêu tư đã thở hắt hắt, ôm một bức tranh chạy về.

Lục Hiến mở tranh ra ngay trước mặt La Linh Dự, chỉ vào hai bức tranh: “Muội nhìn bút pháp đi, có phải như nhau không?”

La Linh Dự: “...”

Nàng nhìn chăm chú vào cái tên được ký trên tranh của Lục Hiến, miễn cưỡng nói: “... Rõ ràng đây là của người tên Tuyết Thần mà...”

Nàng đột ngột im bặt, sau đó mặt đỏ bừng: “Chẳng lẽ tên tự của tam biểu ca, chính là, Tuyết Thần?!”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Hai người lớn ngồi trong nhà nói chuyện với nhau. Từ sau chuyện lúc trước, La Văn Hòa hiểu ra được nhiều điều, thấy tỷ tỷ bận rộn bèn chủ động dẫn Lưu tứ lang Lục Sưởng đi ra sân chơi. La Linh Dự vốn định dẫn đồ La Văn Hòa, nhưng chưa gì đã thấy muội muội chạy biến đi, mà tạm thời nàng còn đang loạn nên cũng không có tâm trạng.

Cây cỏ um tùm ri rào trong gió, hoa đào hoa hạnh một sắc hồng, rơi lất phất lên bề cửa phòng. Ở trong phòng, La Linh Dự và Lục Hiến ngồi đối diện nhau.

Hai bức tranh, một bức là do thị nữ Cẩm Nguyệt đem tới đáp lễ, là tranh do Tầm Mai Cư Sĩ vẽ. Trong tranh vẽ cảnh Giang Nam trắng sáng, đêm thuyền âm u, mỹ nhân đứng đầu mũi thuyền. Một bức khác là do nhị lang Lục Hiến đem đến, tên được ký là “Tuyết Thần”. Bức tranh này vẽ cảnh núi xanh ẩn hiện sau màn sương, cây thông nghiêng ngả như sóng biển, cảnh rừng thanh tịnh mỹ lệ, rõ ràng là vẽ phong cảnh, nhưng rất có cảm giác tung hoành.

Thật ra bút pháp của hai bức tranh có chút xù khác biệt. của Tầm Mai Cư Sĩ tinh tế hơn, còn của Tuyệt Thần phóng khoáng tùy tiện hơn.

Lục Hiền và La Linh Dư sức mặt kỳ lạ cùng so sánh hai bức tranh, hẳn chỉ vào bức “Tuyệt Thần” thứ hai mà thờ dài báo: “Đây là tranh tam đệ vẽ năm mươi bốn mươi lăm tuổi. Dĩ nhiên bút pháp ngày đó sẽ non nớt hơn hiện tại, nhưng như thế cũng giới lắm rồi. Lúc đó đệ ấy vẫn chưa lấy hiệu là Tầm Mai Cư Sĩ, khi vẽ tranh đề chính tên tự là Tuyệt Thần. Từ nhỏ tam đệ đã thông minh hơn người, bàn về ngâm thơ thì không ai trong tụi huynh là đối thủ của đệ ấy. Thiếu niên cày tài kinh người, đệ ấy cũng biết mình lợi hại nên vẽ rất nhiều, gặp ai cũng tặng. Bức tranh này là ngày xưa đệ ấy cứ ép huynh nhận cho bằng được.”

La Linh Dư vẫn không tin: “Nhưng những năm qua, tranh vẽ của Tầm Mai Cư Sĩ trên phố phường rất ít, bỏ ngàn vàng cũng không cầu được.”

Lục Hiền: “Vị giờ đệ ấy không vẽ nữa. Có lẽ thời niên thiếu có danh tiếng vang xa, nên đệ ấy mới chán ghét. Mấy năm qua, huynh cũng không thấy tam đệ vẽ tranh bao lần. Không chỉ ít vẽ tranh, bây giờ ngay đến tiệc tùng xã giao đệ ấy cũng rất ít khi lộ diện.”

Nói tới đây, mặt Lục nhị lang đen đi, trong lòng nghĩ cũng do vị Trần vương kia cả. Suốt ngày toàn bảo tam lang giúp làm này làm nọ... Hắn muốn tam lang viết thơ vẽ tranh như xưa còn hơn, làm danh sĩ thì có gì không tốt?

Đầu ngón tay La Linh Dư run rẩy, lướt qua mặt tranh, lăm bắm: “Tầm Mai Cư Sĩ là danh sĩ nổi tiếng Nam quốc, tính tình cao ngạo, thơ ca tranh vẽ đều thuộc hàng tuyệt tác. Lúc mình ở Nam Dương, trai gái đều giành giật cho bằng được tranh của y. Trên phố phường cũng có rất nhiều tranh giả... Mình cũng đã tìm tranh của y nhiều năm rồi, cũng muốn được gặp y một lần. Nhưng không ngờ vòng một vòng, danh sĩ mà mình muốn bái phỏng lại ở ngay bên cạnh, thì ra là tam biểu ca.”

Lúc này khó mà nói ra được cảm xúc trong lòng, vô cùng khiếp sợ.

Nàng đã thích tranh của Tầm Mai Cư Sĩ lâu lắm rồi, lấy tranh xem người, nhất định Tầm Mai Cư Sĩ là danh sĩ không thích vật ngoài thân, cao quý như sen xanh, không ai không tôn trọng. Nghĩ ắt hẳn vị danh sĩ này không ham quyền quý, tính tình hào sảng tự tại, tuyệt đối không giống một tọc nhân như nàng. Lúc nàng không được hài lòng chuyện gì, thì chỉ cần ngắm tranh của y là luôn tìm về được sức mạnh. Nhưng chính vì trong lòng nhận định Tầm Mai Cư Sĩ không giống mình, thanh quý vô song, nên nàng mới lặng lẽ miễn mộ nhiều năm... Ai ngờ có một ngày, vị danh sĩ này lại chính là Lục Quân?!

Không ham quyền quý... Miễn cưỡng có thể chấp nhận.

Nhưng những điểm khác... Ô, chỉ ít là lúc tam biểu ca không để lộ bộ mặt thật thì bề ngoài đúng là phóng khoáng, vẫn tốt hơn là ông già trong tưởng tượng của nàng nhiều.

Tâm trạng của La Linh Dư rất phức tạp.

Lục Hiền quan sát biểu muội nửa ngày, cũng không nhận ra biểu muội đang vui hay mất hứng. La biểu muội nháu mày, đôi mắt rục rờ như nước hồ lấp lánh, thoát nhìn rất yếu ớt. Trái tim Lục Hiền chọt đập trật nhịp, vui vẻ nghĩ ngợi: thật ra nếu biểu muội và tam lang có quan hệ tốt cũng không tệ. Nếu như giấc mơ của hắn là thật, sau này biểu muội là hoàng hậu, vậy nếu hưởng phúc của biểu muội, thì cảnh tam lang chết trong mơ cũng sẽ không xảy ra...

La Linh Dư ngược lên, đôi mắt lấp lánh như sóng trào, gò má đỏ hây hây: “Nhị biểu ca, huynh có thể tặng luôn tranh này của tam biểu ca cho muội được không?”

Lục Hiền: “À... cũng được.”

Có lẽ vì Tầm Mai Cư Sĩ chính là đệ đệ ruột của mình, mà người biết chuyện ở Kiến Nghiệp cũng không ít, nên về việc có giữ tranh hay không, Lục Hiền không có nhiều cảm xúc cho lắm. Hắn thấy La Linh Dư nhanh chóng cuộn tranh lại, điều chỉnh sắc mặt, mỉm cười ngược lên hỏi: “À đúng rồi, không biết nhị biểu ca đến tìm muội làm gì? Muội đúng là người xấu, chỉ mãi nói chuyện của mình.”

Lời nàng vừa nhẹ nhàng lại đi dóm, lúc nói “muội đúng là người xấu” thì giọng uyển chuyển cao lên, gài vào lòng người khác. Mỹ nhân hai mắt trong suốt nhìn lang quân đối diện, con tim Lục Hiền bắt gặp đập nhanh lên, vội ho khan một tiếng để kiềm chế.

Lục Hiền giả như lơ đãng hỏi: “Thật ra huynh cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là có vài tâm sự... Sao biểu muội lại lục tung cả phòng lên thế, đang tìm gì à?”

Là nghèo thôi.

Không phải muốn tìm đồ.

La Linh Dư đang nghèo, không nhận được muốn bán đồ để lấy lại mặt mũi.

Nhưng ở trước mặt Lục nhị lang, chắc chắn La Linh Dư sẽ không nói thật. Nàng khẽ thờ dài, sâu xa báo: “Cũng không phải chuyện gì lớn. Còn không phải là các biểu tiêu thư hẹn muội ra ngoài du ngoạn sao, muội chưa từng đi chơi ở Kiến Nghiệp, lại là lần đầu tiên ra cửa, nên muội muốn để lại ấn tượng tốt trong mắt mấy tỷ muội thôi. Muội nhớ trước kia từng cất một cuốn sổ phong cảnh Kiến Nghiệp, nên mới muốn tìm lại tham khảo.”

Cuốn sổ phong cảnh Kiến Nghiệp đó, hoàn toàn là do La Linh Dư bịa ra, không hề tồn tại.

Nhưng Lục Hiền lại tin thật, thật sự cho rằng biểu muội đang gặp khó khăn. Lòng hắn xao động, nghĩ đến cảnh biểu muội ăn nhờ ở đậu quả thật không dễ. La biểu muội rất ít khi mở lòng nói chuyện với người ngoài, mà bây giờ lại nói với mình điều này... Nhất định biểu muội đã xem mình là người nhà rồi. Lục Hiền cẩn thận suy nghĩ rất lâu, thứ dò là nói: “Thật ra huynh đang định đến chùa Khai Thiện ở núi Chung đây. Biểu muội cũng biết đấy, sau khi rơi xuống nước huynh bất tỉnh nguyên ngày, hôm đó huynh có mơ thấy ác mộng, mấy ngày gần đây cứ nghĩ mãi mà không hiểu. Tam đệ từng đề nghị huynh đi tìm đại sư hỏi chuyện xem sao... Huynh định đến chùa Khai Thiện mời chủ trì đại sư giải mộng cho. Nếu La biểu muội không chê, thì có thể chuyển nơi hẹn với các biểu tiêu thư lên núi Chung.”

La Linh Dư ngẩn ngơ, cặp mắt nhắm nghiền.

Nếu mình ra ngoài thì còn phải báo cáo với trưởng bối Lục gia, mọi chi phí tiêu dùng cũng phải tự mình bỏ ra. Nhưng nếu đồng hành với Lục nhị lang thì sẽ dùng đồ của Lục gia. Lúc nàng đến Lục gia đã dốc ra rất nhiều ngân lượng, bây giờ ra ngoài, có thể tiết kiệm được rất nhiều tiền. Đối với lang quân thế gia đại tộc thì tiền tài chỉ là vật ngoài thân, nhưng với La Linh Dư thì đúng là đòi mạng nàng.

La Linh Dư dụi dằm cười nói: “Được ạ, đang độ đầu xuân, đi chơi dịp tiết Thanh Minh cũng rất hợp. Nhất định các tỷ tỷ muội muội cũng muốn đến núi Chung cho xem.”

Lục Hiền mỉm cười, cảm thấy biểu muội đúng là thân thiện.

Hai người lại nói đồng nói tây rất nhiều lời, nhưng càng nói La Linh Dư càng không hiểu. Mặt nàng lộc lên, bởi vì ngoài chuyện rơi xuống nước thì nàng và nhị biểu ca rất ít khi qua lại. Rõ ràng nhị biểu ca cũng không biết nói gì, nhưng lại có ý năn nỉ chỗ nàng nửa buổi, nói mấy lời không quan trọng. Lục Hiền cứ nhìn mình chăm chăm, La Linh Dư cũng cảm thấy có khi nào huynh ấy yêu mình rồi không...

Vắt và lăm mới tiễn Lục Hiền đi, ngoài định được cuộc hẹn ở núi Chung, lấy được một bức tranh của Lục tam lang hồi nhỏ ra, rốt cuộc La Linh Dư vẫn không hiểu rõ mục đích của Lục Hiền. Sau khi nhị lang đi rồi, La Linh Dư đứng ngoài cửa, dận đó thị nữ Linh Ngọc ra ngoài xem tam lang có ở nhà không. Linh Ngọc rời đi, La Linh Dư cũng không ra ngoài mà chỉ ngồi trong phòng ngắm nghía hai bức tranh. Nàng lại nhìn xung quanh, về mặt lại xoắn xuýt. Cây trăm ngọc Hòa Diên vốn được nàng đặt trên bàn, lúc này La Linh Dư đã làm như không thấy. Nàng đứng lên, để đặt cuộn tranh lại, quyết định ——

Không bán!

Tuyệt đối không bán!

“Tỷ?” La Vân Họa ló đầu ra sau cửa, nhỏ giọng gọi La Linh Dư.

La Linh Dư nhường mày.

Từ sau khi chuyện Lục nhị lang rơi xuống nước chấm dứt, lúc không có ai, nàng đã dẫn La Vân Họa đi xin lỗi Lục nhị lang. Lục nhị lang cũng dẫn Lục tứ lang Lục Sường đến xin lỗi nàng. Dưới thỏa thuận ngầm của Lục Hiền và La Linh Dư, chuyện này cứ như bỏ qua. Nhưng từ đó trở đi, La Vân Họa trở nên nhát gan hơn nhiều, cứ vui mình trong nhà không bước chân ra ngoài. Thấy muội muội như thế, La Linh Dư luôn muốn tìm cơ hội khuyên giải... Chỉ là vẫn chưa tìm được.

La Linh Dư: “Họa Nhi có chuyện gì sao?”

La Vân Họa lè mề ở cửa: “Tỷ đang ngắm đồ của tam biểu ca sao?”

“Ừ... Muội cũng biết tỷ thích Tầm Mai Cư Sĩ nhiều năm rồi mà,” La Linh Dư nháy mắt, “Sao thế?”

La Vân Họa cúi đầu, mũi chân đi đi trên mặt đất. Tỷ tỷ và nhị biểu ca nói chuyện những gì cô bé cũng nghe được một hai, vừa vặn cô bé cũng đang cất giữ một bí mật của tam biểu ca. Sau chuyện nhị biểu ca rơi xuống nước, cô bé thật sự rất sợ. La Vân Họa cảm thấy mình không nên lừa gạt tỷ tỷ, nhưng cô bé cũng đã hứa với tam biểu ca là sẽ không nói rồi... La Vân Họa thấp giọng báo: “Tỷ tỷ đến giờ không cảm thấy, tam biểu ca... trông quen mắt sao?”

La Linh Dư: “...!”

Nàng cúi đầu, nhìn chăm chăm muội muội: “Quen mắt ở đâu?”

La Vân Họa lại cúi gục đầu ập úng, không chịu nói thêm.

Được rồi, muội đã không nói thì La Linh Dư tự tự nghĩ vậy. Trước đây các nàng ở Nhĩ Dương, Nam Dương, tuyệt đối chưa gặp Lục Quân lần nào. Nếu đã gặp, thì với tướng mạo của Lục Quân, sao có thể có chuyện không ấn tượng được? Nàng cũng không cảm thấy mình từng gặp Lục Quân, nhưng Lục Quân lại hai ba lần từng hỏi nàng “không nhớ ta sao?”, bây giờ muội muội cũng hỏi nàng “có quen mắt không”... Mơ mơ màng màng, trong đầu La Linh Dư lập tức hiện lên một hình bóng.

Tướng mạo như Lục tam lang..

“Nuơng tử!” Linh Ngọc đứng ngoài gọi to, cắt đứt dòng suy nghĩ của La Linh Dư, “Tam lang vốn không có ở nhà, nhưng lúc nô tỳ về, đi ngang qua cầu Tây thì thấy ngài ấy! Ngài ấy từ ngoài mới về!”

La Linh Dư: “Thật?!”

Nàng lập tức quay khuấy chuyện muội muội muốn nói với mình về Lục tam lang, nàng lập tức cầm cuốn tranh vừa nhận được ở trong ngăn kéo, nhấc vạt váy lên rồi khỏi Tuyết Tổ viện, chạy thẳng đến Thanh viện. Chuyện Lục tam lang có quen mắt hay không chỉ là thứ yếu, bây giờ điều nàng muốn biết là, có phải Lục Quân chính là Tầm Mai Cư Sĩ nàng đã tìm kiếm nhiều năm không.

Lục Quân thông thả đi về trạch viện ở Lục gia. Chàng cúi đầu, vẫn đang suy nghĩ chuyện Lưu Thực nói với mình, ngẫm nghĩ về toan tính của Hành Dương vương. Bất thành lĩn, ở sau tai truyền đến giọng nữ hồn hồn gọi to: “Biểu ca ——!”

Lục Quân dừng bước, xoay người nhìn lại. Không kịp nhìn lâu thì một nữ lang từ sau đã nhào đến, va thẳng vào chàng làm chàng lao đảo lủi về sau mấy bước, dựa vào trên cây sau lưng, mặt lập tức đen đi ——

Đang yên đang lành đi trong nhà mình, thế mà chàng cũng bị một nữ lang đụng phải!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Cơ thể mềm mại của phái nữ đến gần, làn hương đào dạt, tóc mây tựa thác.

Nhưng Lục Quân đã quen với chuyện bị nhiều nữ từ dây dưa nhiều rồi, nên chàng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện hưởng thụ.

Chàng giờ tay chạm lấy nữ lang kéo ra xa, vừa cúi đầu thì thấy nữ lang xinh đẹp ngược mặt lên, sóng mắt lấp lánh như mặt hồ trong veo, dạt dào tình ý nhìn chàng. Cánh tay đang nắm của Lục Quân hết buông lỏng rồi lại siết chặt. Chàng hoàn hồn, cau mày nói: “Sao lại là muội, La biểu muội?”

Lục Quân: “Muội...”

Vi chạy quá nhanh nên nàng thở gấp, lúc ngẩng đầu lên, hơi thở phả vào mặt chàng. Nàng lại đang ở trong lòng chàng, bộ ngực đầy đặn dán chặt... Sắc mặt Lục Quân có vẻ lạ lạ, đang định mở miệng thì nghe thấy tiếng bước chân. Lục Quân ngẩng đầu, phát hiện nơi này là rừng hoa cách Thanh viện không xa. Nước hồ trong vắt, mấy thị nữ trên cầu cười nói đi tới. Lục Quân vừa thấy bóng dáng của các nàng, vội đẩy La Linh Dư một cái, La Linh Dư cũng không để tâm. Lục Quân nhướn mày, nhìn nàng nửa cười nửa không.

Chàng liếc nàng, ý bảo: Lát nữa tính sổ với muội sau! Không nói rõ đầu đuôi, đừng trách ta khách khí.

La Linh Dư vội vã kéo tay chàng, trong đầu nghĩ: Đây là Tầm Mai cư sĩ đó... Là Tầm Mai cư sĩ sống sờ sờ trước mắt đó.

Sau eo nàng nóng lên, vì tay của lang quân đã đặt lên lưng nàng, đẩy nàng đi về phía trước. Lúc La Linh Dư đỏ mặt tới mang tai thì Lục Quân giờ tay áo lên, bên tai có luồng gió mát lướt qua. Một tay chàng đỡ eo nàng, một tay che trước mặt nàng, với tư thế đó, Lục Quân ôm La Linh Dư quay lại. Vẫn là dựa vào thân cây, nhưng lúc này dựa điểm là rừng hoa. Bọn họ xoay lưng ra ngoài, thị nữ đi ngang qua vẫn cười nói nói nỉ, không hề phát hiện ra hai người bọn họ.

Lục Quân cúi đầu, uể oải bảo: “Tìm ta có chuyện à?”

La Linh Dư: “Vâng!”

Nàng ngẩng đầu, nhìn Lục Quân với ánh mắt thần kỳ, thấy sắc mặt Lục Quân càng lúc càng khó nhìn, nhưng La Linh Dư vẫn cứ nhìn không dứt mắt. Tư thế của cả hai rất kỳ quái, lang quân chủ động lùi ra, thấy nàng cúi đầu để lộ gò má trắng trẻo mềm mại. Cảnh hoa trên đỉnh đầu rung lên, vài bông hoa rơi xuống tóc mai nữ lang. Trong lòng Lục tam lang thoáng động, ngón tay tê rần, cuối cùng không đẩy được nàng ra.

Chàng thờ ơ nghĩ: Nàng ta lại muốn quyến rũ mình, hay có mục đích khác?

Lại thấy nàng sắp xếp ngôn ngữ, nhỏ nhẹ nói: “Muội cố ý đến...”

La Linh Dư dừng lại. Nàng cảm thấy Lục Quân có thành kiến với mình. Lúc thì đối tốt, lúc lại xấu xa. Nếu vì chàng ghét nàng mà không chịu thừa nhận mình là Tầm Mai cư sĩ thì sao?

Lục Quân cúi mặt, hơi thở của chàng tiếp xúc với nàng trong khoảng cách gần, như có như không lướt lơ trên chóp mũi nàng. Lang quân mặt mũi khó ngó, trong mắt là sự dằn tỉnh, chàng chỉ “ừ” một tiếng thôi đã làm trái tim La Linh Dư run lên. Gò má nóng lên vì hơi thở của chàng, trong đầu hỗn loạn, một lúc lâu La Linh Dư mới định thần nói: “Muội đến để cảm ơn tam biểu ca tặng tranh cho muội.”

“Tặng tranh cho muội?” Lục Quân cẩn thận nhớ lại, “Bao giờ?”

La Linh Dư: “...”

Nàng cắn răng, mình cảm động nguyên nửa ngày là thế, vậy mà huynh không nhớ sao?

La Linh Dư cũng không phải người dễ buông tha: “La sáng sớm ngày đó, Cẩm Nguyệt đưa tranh về, nói là quà đáp lễ huynh tặng muội.”

Dưới cái nhin tha thiết đầy mong đợi của biểu muội, Lục Quân lại suy nghĩ một lúc lâu: “À... không nhớ... Cẩm Nguyệt lấy đại trong thư phòng thôi, nàng ta không nói với ta, ta cũng không biết. Tranh có vấn đề gì à? Thế thì trả lại đi.”

La Linh Dư bị đá kích: “...”

Người này, thật là quý, quý, quá đáng ghét!

Sao chàng có thể là Tầm Mai cư sĩ nàng ngưỡng mộ nhiều năm được?!

Mà ở trên đỉnh đầu nàng, nhìn biểu muội biến sắc mấy lần, thoát đỏ thoát trắng, đáy mắt Lục Quân dần hiện ý cười... Hừ.

La Linh Dư hít sâu một hơi, sắp không duy trì được nụ cười trên mặt nữa rồi. Nhưng nàng vẫn kiên trì, qua lại với Lục Quân nhiều lần, trong lòng nhận định chàng không phải người tốt lành gì, La Linh Dư cố gắng rập hình ảnh Lục tam lang mà mình biết và hình ảnh của danh sĩ mình ngưỡng mộ lại với nhau. Nữ lang xinh đẹp nhắm mắt khem: “Bức tranh kia là của Tầm Mai cư sĩ. Biểu ca cũng biết Tầm Mai cư sĩ là danh sĩ nổi tiếng, tranh ý vẽ rất đẹp, trong bút pháp tinh tế toát lên vẻ đau thương, mang lòng bao la, bất kể vẽ người hay vẽ tranh sơn thủy thì luôn có hàm ý đặc biệt. Trên đời có vô số kẻ bất chúc, nhưng cũng không bất chúc được tình túy trong đó. Biểu ca tặng muội bức tranh này, thật sự rất tốt...”

Hàng mi của La Linh Dư khẽ run rẩy, quan sát vẻ mặt Lục Quân.

Trong mắt chàng cười cười, đôi mắt hoa đào cụp xuống, thâm tình lưu luyến, khoe môi khẽ nhếch, nghe nàng nói chuyện. Có thể thấy lời khen của La Linh Dur đã chạm thấu chàng. Khen ngay trước mặt chàng, Lục Quân lại càng hài lòng hơn... La Linh Dur cố ý hỏi chàng: “Biểu ca tặng muội tranh vẽ của y, có phải cũng cảm thấy y vẽ rất đẹp không?”

Lục Quân nghiêm túc: “ Dĩ nhiên rồi, tranh y vẽ là số một.”

La Linh Dur lập tức rõ ràng: “...”

Trong lòng mắng: Ôi ôi ôi, da mặt dày thế này, quả nhiên là huynh! Huynh chính là Tầm Mai cư sĩ, nên mới thích nghe muội khen. Thế mà huynh còn không thừa nhận bản thân là y, huynh đúng là vô liêm sỉ.

Lục Quân, Lục Quân... vị tam biểu ca này của nàng đúng là rất xấu. Nếu không phải có nhị biểu ca tốt bụng nói rõ, nàng cũng không biết sẽ bị Lục tam lang lừa gạt bao lâu nữa. Nghĩ đến đây, La Linh Dur chợt nhớ ra muội muội từng nói “không cảm thấy quen mắt sao”?... Chẳng lẽ lúc nàng không biết gì, Lục Quân lại giấu gì nàng nữa sao?

“Biểu muội,” Lục Quân đưa tay cốc trán nàng, “Muội đến tìm ta, chính là để khen ta... khen tranh ta tặng sao?”

Mỗi chàng chạm nhẹ vào tai nàng, thấp giọng: “Nhàm chán thế à?”

Tại La Linh Dur nóng lên, nàng lập tức che tai nháy ra, thoát khỏi ngực chàng. Chàng vốn không ôm nên nàng vừa lùi như thế, trong ngực Lục Quân lập tức trống rỗng. Lang quân sừng sốt cúi đầu, nhìn chăm chú bàn tay vẫn giữ nguyên tư thế. La Linh Dur xoa đôi tai đỏ ửng, trong lòng vui vẻ hân hoan. Nàng bật cười, bởi vì phản ứng của Lục Quân đã chứng minh đáp án ——

Mặc dù con người tam biểu ca rất... Nhưng chàng chính là Tầm Mai cư sĩ.

La Linh Dur lùi về sau, chúm chím mỉm cười: “Đúng thế, chỉ đến để khen tranh huynh vẽ thôi, muội không có chuyện gì khác...”

Lúc xoay người định đi, La Linh Dur lại đột nhiên quay lại: “À, còn một việc nữa! Nhị biểu ca hẹn muội cùng lên núi Chung chơi, tam biểu ca có muốn đi chung không?”

Lục Quân: Lại là nhị ca?

Nụ cười trong mắt chàng phai đi: “Không đi.”

Ngày trước hễ Lục Quân nói thế, nhất định La Linh Dur sẽ không nhiều lời. Nhưng bây giờ nàng nhìn chàng, lại không chỉ thấy mỗi mình chàng... La Linh Dur chớp mắt ra vẻ dễ thương ại quyến rũ, đôi mắt đẹp nhìn xoáy sâu vào người ta, tình ý truyền đi từng chút một. Lục Quân máu lạnh vô tình, nhìn La Linh Dur dậu dàng nói: “Đi đi mà, đi đi, đi cùng đi...”

Nàng càng nói càng nhìn chàng chăm chú. Ngực bắt giắc thả lỏng, sóng to cuộn cuộn kéo đến làm con tim Lục Quân rung lên. Chàng nhất thời thất thần, hoảng hốt bật thốt: “... Ừ...”

La Linh Dur: “Huynh đồng ý rồi đây!”

Lục Quân: “...”

La Linh Dur đứng dưới cây hoa, thần nhiên mỉm cười với chàng. Lục Quân nhìn nàng đi xa, gục đầu xuống, về mặt ảo não. Chàng lại bị nàng thuyết phục rồi... Lại vì sắc đẹp đó. Sắc mặt Lục Quân xám xịt, chắc chắn chàng không phải là kẻ háo sắc, chàng cũng rất ghét nữ lang dùng sắc đẹp quyến rũ mình. Nhưng La Linh Dur, La Linh Dur... Dù chàng biết rõ... Nhưng vẫn...

“Biểu ca!”

Lại là giọng của La Linh Dur.

Lục Quân sầm mặt ngẩng đầu, thấy sau chùm hoa nở rộ trên cây, La Linh Dur lại gặm lên con đường roi dây hoa lá quay về. Lục Quân dần xuống hoảng hốt trong lòng, sa sầm mặt mày, cá giận nói: “Sao muội còn chưa đi!”

La Linh Dur bị sắc mặt của chàng dọa giật mình, đây là lần đầu tiên nàng thấy lang quân khôi ngô tức giận với mình... Lục Quân trêu chọc nàng rất nhiều lần, La Linh Dur cũng muốn báo thù. Nàng lập tức ôm ngực, ngược mắt lên, trêu chọc nói: “Biểu ca, sau này muội có thể gọi huynh là Tuyệt Thần ca ca được không?”

Lục Quân: “...”

Tuyệt Thần ca ca?!

Lục Quân cười nhạt: “Không thể!”

La Linh Dur thờ dài, lúc này mới tiu nghỉu rồi đi. Lục Quân đứng bất động tại chỗ, đợi tới khi không còn nghe thấy tiếng bước chân, chàng mới ngồi xuống đất, đưa tay che mặt. Nữ lang đi rồi, nhưng hương thơm vẫn vương nơi đây, lang quân ngồi trước cây im lặng một lúc lâu, sau đó không nhịn được bật cười —— Tuyệt Thần ca ca? Làm sao nàng biết tên tự của chàng là Tuyệt Thần?

La Linh Dur thật là, thật là... hừ!

Lại nghỉ ngơi một ngày, ấn định xong địa điểm thời gian với các biểu tiểu thư, La Linh Dur vui vẻ thu dọn đồ đạc, định theo Lục nhị lang lên núi Chung. Nàng chần chừ, không định dẫn muội muội La Văn Họa theo. Mấy ngày nay muội muội rất mau thuần, cả ngày co đầu rụt cổ không nói gì. Sợ dẫn muội muội ra ngoài gây chuyện, La Linh Dur để cô bé ở lại, dặn dò muội muội phải học đánh cờ ngâm thơ vẽ tranh cho tốt.

La Văn Họa: “Nhất định muội sẽ học hành chăm chỉ, không gây rắc rối cho tỷ tỷ...”

La Linh Dur: “... Không phải tỷ sợ muội gây rắc rối, nữ lang sĩ tộc như chúng ta, sao có thể nhút nhát e dè được? Haiz, thôi bỏ đi, muội tính táo hai hôm đi. Đợi tỷ đi núi Chung về, sẽ nói rõ với muội.”

Cứ như vậy, La Linh Dur đi ra ngoài lên xe bò, cùng Lục nhị lang Lục Hiến xuất phát đến núi Chung. Mấy người Lục nhị lang vốn muốn khởi hành, nhưng La Linh Dur lại bảo hấn chờ đã, chờ cả nửa buổi, Lục nhị lang mới thấy Lục tam lang Lục Quân lững thững đi đến. Uể oải chào hỏi nhị ca rồi lại nhìn La Linh Dur một cái, lang quân nhảy lên xe bò ngồi.

Lục Hiến nhìn sang La Linh Dur.

La Linh Dur cười nói: “Người chúng ta chờ chính là tam biểu ca đấy. Chúng ta đi thôi nhị biểu ca.”

Lục Hiến lại lần nữa xoắn xuýt: hấn biết biểu muội và tam đệ có quan hệ không tề... Nhưng có phải quan hệ như thế là thân quá rồi không?

Biểu muội à, muội có biết không, sau này muội sẽ gả cho Hành Dương vương, làm vương phi, rồi làm hoàng hậu đấy!

Lục Hiến ừ rừ: À, La biểu muội làm gì biết.

Thậm chí đến giấc mơ kia của hấn... Hấn còn không biết thật giả thế nào.

Vừa lên xe, Lục tam lang đã nhắm mắt dưỡng thần, Lục nhị lang vén rèm, ánh mắt phức tạp nhìn lên hướng núi Chung —— Trên núi Chung có chùa Khai Thiện, có đại sư chủ trì. Liệu đại sư có giải được nghi ngờ trong lòng hấn, nói cho hấn biết giấc mơ kia là thật hay giả không?

Hấn phải xử lý như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nỗi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Tùng san sát như biển, điện phủ đầy vầy lán, vô lượng thọ phật.

Đến núi Chung, trước đó đã hẹn các vị biểu tiểu thư sẽ đi ngắm mai. Nhưng đến xế trưa mà các biểu tiểu thư vẫn chưa đến. La Linh Dư trầm ngâm, nếu đã đến chùa Khai Thiện với Lục nhị lang Lục Hiên, thì cũng nên đi bái lạy một lần. Chùa Khai Thiện là một cảnh sắc ở núi Chung, ngày nào cũng có rất nhiều hương khách lui tới, dù là các nữ lang xuất thân danh môn thì khi đến đây cũng sẽ bái lạy. Nhưng nữ lang danh môn khác với dân chúng bình thường, nữ lang xuất thân từ sĩ tộc đến bái phật thấp hương, vung tay chi hết mấy chục hay thậm chí là mấy trăm lượng tiền nhang đèn.

Đĩ nhiên La Linh Dư không giống các nàng —— nàng chỉ có thể vào chùa bái lạy khi các biểu tiểu thư chưa đến.

Chùa Khai Thiện đông như trẩy hội, khách đến nườm nượp. Xe bò không vào chùa mà dừng ở trên đường núi, nữ lang vén rèm xuống xe, theo xe quan sát xung quanh. Ở xung quanh, hương khách vào chùa bắt gặp đồng loạt nghiêng đầu nhìn, các nam lang nườm cổ, mắt dán chặt vào nữ lang xinh đẹp bước từ trên xe xuống. Một lát sau, ở xe bò đằng sau lại có thêm hai lang quần bước xuống, ai ai cũng có khí chất xuất chúng, mà một người trong đó lại có dung mạo khôi ngô, không khác gì người ngọc. Lần này, các nữ lang ra vào chùa cũng nghiêng đầu nhìn chăm chăm người đến.

La Linh Dư và Lục tam lang vừa xuất hiện, lập tức trước cổng chùa Khai Thiện bị tắc nghẽn.

Nhìn hòa thượng trong chùa đi ra giữ trật tự, khai thông lối đi, chúng người hầu cũng đi lên hỗ trợ, Lục nhị lang Lục Hiên giật gấu mí mắt: “...”

Ngày trước hể ra ngoài, lần nào cũng có rất nhiều người nhìn Lục Quân chăm chú, nết Lục Hiên cũng quen với chuyện Lục tam lang dễ gây nên náo động. Bây giờ trong nhà lại có thêm một La biểu muội, mà náo động La biểu muội tạo nên cũng không nhỏ hơn so với Lục tam lang chút nào... Chỉ trách Lục Hiên xem nhẹ, chỉ nhớ tam đệ nhà mình bắt phàm mà quên mất La biểu muội cũng tuyệt sắc như thế.

Người của Lục gia bị vây bên cạnh nhìn một lúc lâu, sau khi người hầu mở đường, Lục gia Lục nhị lang mới đưa danh thiếp lên, cầu kiến chủ trì trong chùa: “Ta có một giấc mộng, cầu xin đại sư giải mộng.”

Phật giáo truyền đến từ Tây Vực, vốn không hề có giải mộng hay xem quẻ. Nhưng sau khi vào Trung Nguyên, vì Trung Nguyên cầu tin ngưỡng nên các hòa thượng cũng bắt đầu học dần những chuyện đó. Dựa vào nó, bọn họ mới có thể cầu hương khói, cầu tin đồ. Dần dà về lâu, cao tăng trong miếu đều biết được một hai mảnh xem bói.

Người của Lục gia không ai dám đắc tội. Hòa thượng vội vã dẫn Lục nhị lang vào trong gặp đại sư, Lục nhị lang chần chờ nhìn La Linh Dư, không muốn để La Linh Dư đi theo. La Linh Dư thông minh cơ trí, lập tức bày tỏ năng muốn vào chùa bái phật, không cùng Lục nhị lang đi gặp đại sư. Còn về phần Lục tam lang, lúc xe bị vây quanh, chẳng cũng không chịu trách nhiệm, không biết đã đi đâu rồi. Lục nhị lang yên tâm, hẹn với biểu muội sẽ gặp ở cổng chùa rồi đi theo hòa thượng.

Một mình Lục Quân ở trong chùa rất rảnh rỗi.

Né tránh đám đông, chàng đi đến rừng trúc nhỏ ở sân sau chùa Khai Thiện. Suốt hai khắc đi trong rừng trúc, Lục Quân chỉ nghĩ đến chuyện nên đến Hành dương vương phủ thế nào. La Linh Dư hẹn chàng lên núi Chung, thứ nhất chàng từ chối là vì nàng và nhị ca đi với nhau, thứ hai là thời gian, nhưng ngắm lại núi Chung cũng là một cái có rất tốt. Nếu chàng lấy cơ người ở núi Chung, đêm đó thăm dò Hành Dương vương phủ, cẩn thận thêm chút nữa, chắc chắn Hành Dương vương sẽ không nghi ngờ chàng. Chàng muốn xem Hành Dương vương định làm gì, vì sao lại đó tội thích khách lên đầu chàng.

Muốn đó tội cho Lục gia, hay là Lưu Thục?

Có lẽ nỗi băn khoăn nghĩ đã lâu, nên đợi tới lúc Lục Quân hoàn hồn thì phát hiện trước mắt sáng rực, một màu xanh biếc trải dài. Chàng đi tới đi lui trong rừng, cuối cùng cũng ra được. Tính thời gian thì đã đến giờ cơm chay xế trưa rồi, người của chùa Khai Thiện giảm đi nhiều, phía nhị ca hẳn cũng đã xong. Lục Quân đi ra khỏi rừng trúc, muốn đi thấp một nén hương trước rồi mới đi tìm Lục nhị lang.

Đúng rồi, bây giờ nhị ca cũng rất lạ, cứ nhìn chàng vội ánh mắt đau xót triu mến... Lục Quân cũng muốn biết nhị biểu ca xảy ra chuyện gì.

Quả nhiên, ban trưa khi mặt trời gay gắt, hương khách trong chùa vắng hẳn đi, Lục Quân đi dưới bóng cây mà không bị ai xúm lại, thoải mái rất nhiều. Chàng đi bừa vào một phật đường, không ngờ vừa mới bước chân qua ngưỡng cửa thì trông thấy nữ lang duyên dáng quý trên đệm hương bồ, váy trải dài trên đất, nàng chấp tay khép mắt lại, đây thành kính mà vẫn rất đẹp.

Lục Quân nhướn cao lông mày: “...”

Trong lòng thấy buồn cười.

Sao chàng lại cứ gặp nàng vậy?

Chùa Khai Thiện rộng lớn như thế, phật đường lại nhiều như vậy, chàng đi đại thôi mà cũng có thể đụng phải La Linh Dư?

Hòa thượng ở cửa đưa một nén hương đến, Lục tam lang nhận lấy. Trong sảnh chỉ có một đệm hương bồ, La Linh Dư đang dùng nên Lục Quân đứng chờ, không đi vào. Chàng chờ bên ngoài, hòa thượng cười nói với chàng: “Nữ bồ tát này đến cùng lang quân đúng không? Lạ thật đấy. Nữ bồ tát đã bái lạy rất nhiều điện rồi, nhưng lại không chịu mua hương, chỉ nói có lòng ất linh.”

Lục Quân nổi hứng thú: “Ồ? Đó là biểu muội của ta. Nàng không chịu mua hương à?”

Hương có ba loại thượng trung hạ, dân chúng bình thường mua hương thì đều là hương loại hạ. Nhưng con cháu sĩ tộc đến thì trong chùa sẽ dâng thẳng hương thượng hạng cho các lang quân nữ lang dùng. Nhiều năm thế rồi, không một ai dị nghị trước quy củ này cả. Hòa thượng đang nói chuyện với Lục tam lang đã ở trong chùa Khai Thiện hai mươi ba mươi năm, nhưng lần đầu tiên ỷ gặp một nữ lang có tướng mạo như La Linh Dư, cũng lần đầu tiên thấy nữ lang danh môn bái phật mà không thấp hương. Hòa thượng vốn còn đoán vì sao nữ lang đó không mua hương, liệu có phải già lắm quý nữ, thật ra rất nghèo khó không... Nhưng nhìn sang Lục tam lang, Lục tam lang lại nói đó là biểu muội của chàng, hòa thượng lập tức bỏ ý nghĩ đó đi.

Biểu tiểu thư Lục gia ở Kiến Nghiệp mà lại không trả nổi tiền hương? Tuyệt đối không thể.

Hòa thượng khen: “Xem ra nữ bồ tát là người tín phật. Người bình thường khi lạy Bồ tát đều dùng hương thấp, còn người theo phật sẽ dùng tâm thấp hương. Có lòng sẽ linh, ất hẳn nữ bồ tát đây là người thuộc về sau.”

Ánh mắt Lục Quân sâu thẳm, nhìn đến mức hòa thượng không bịa được thêm chuyện. Lục Quân cảm thấy hòa thượng này đúng là nực cười. Người thuộc về sau? Có lòng ất linh? Đùa hà, La biểu muội của chàng là loại người đó sao?

Có điều chàng cũng nghi ngờ.

Chàng muốn xem rốt cuộc La Linh Dư đang giờ trò gì.

Lục Quân đưa tay lên mép “suyt” một tiếng, nói nhỏ: “Ta vào trong xem sao.”

Đã là người một nhà thì hòa thượng cũng không ngăn cản, vội vã mời Lục tam lang vào. Dù là phật môn thanh tịnh thì cũng phải lấy lòng Lục gia. Lục Quân nhẹ nhàng bước vào, dùng tay áo che hương trong tay mình, không để hơi khói làm La Linh Dư phát hiện. Chàng chậm rãi đi đến, đứng sau lưng La Linh Dư.

Nữ lang quý trên đệm hương bồ không hay phát hiện, nhắm hai mắt, miệng lầm bầm: “Xin bồ tát phù hộ độ trì cho cha mẹ con, một nhà La thị ở Nhĩ Dương được bình an dưới âm phù. Xin Bồ tát chuyển lời giùm con, tín nữ Linh Dư sống ở Lục gia rất tốt, xin bọn họ đừng lo lắng cho tín nữ. Nhưng ở Lục gia người đông mắt nhiều, năm nay tín nữ ở Lục gia nên không thể thờ cúng người quá cố, xin cha mẹ đừng tính toán với con, đừng trách tội con gái. Dối con gái già đi, nhất định sẽ đưa bài vị của cha mẹ vào nhà, mỗi năm làm đại tế, tuyệt đối không nuốt lời.”

Lục Quân ngăn người, cúi đầu nhìn nữ lang quý phía trước cách mười tấc.

Chàng lẳng lẳng nhìn đỉnh đầu nàng, nghe nàng nhỏ nhẹ dịu dàng khẩn cầu như gió xuân. Phật đường thanh tịnh, giọng nàng lại rất nhỏ, nếu không phải chàng đang đứng sau lưng nàng thì chắc chắn sẽ không nghe thấy. Thế nên lời nàng nói không phải giả, không phải nói cho người ngoài nghe.

Nàng đang nhớ cha mẹ... Trong mắt Lục Quân toát lên vẻ thương xót, nhớ lại La Linh Dư cũng chỉ mới mười bốn tuổi, đã phải sống nhờ lại còn dần theo một muội muội còn rất nhỏ.

Lục Quân vừa thấy thương cảm thì nghe thấy tiếp lời cầu khẩn của La Linh Dư: “Xin Bồ tát chọn giúp tín nữ một phu quân tốt. Phải quyền cao chức trọng, có tài có thế, còn phải tuấn tú dễ nhìn, khí chất tốt, tài học rộng. Tín nữ muốn gả cho lang quân như vậy, nhất định Bồ tát phải chọn lựa cho con. Tín nữ muốn làm một cánh hoa chùm gửi, không cần phải nghĩ nhiều, không cần phải làm gì, mỗi ngày chỉ cần xoay quanh phu quân, rồi phu quân sẽ dùng mọi cách yêu thương chiều chuộng tín nữ.”

Lục Quân: “...”

Lại là xuất giá!

Rốt cuộc nàng ta muốn xuất giá đến đâu hả!

La Linh Dur nói tiếp: “Bây giờ trong túi tín nữ đang kẹt, không thể quyền tiền mua nhang đèn cho Bồ tát. Nhưng Bồ tát yên tâm, chỉ cần Bồ tát chọn giúp tín nữ một phu quân tốt, đợi tín nữ được xuất giá như mong muốn thì sẽ lại đến tạ lễ, lúc đó sẽ có tiền...”

Sau lưng truyền đến giọng nam không lạnh không nóng, tràn đầy nghi ngờ: “Vây muội đến tạ lễ là dùng tiền của nhà chồng muội, lấy tiền của người khác thì sao có thể nói là lòng thành của muội được?”

La Linh Dur: “...!”

Âm thanh rất quen tai, giọng điệu cũng quen nột... Tóc gáy nàng dựng đứng, giật mình sợ hãi, hét một tiếng nhảy bật lên đứng dậy, hốt hoảng xoay người lại, vô cùng cảnh giác nhìn lang quân bất thình lình xuất hiện ở phía sau. Nàng vẫn chưa thả lỏng, tầm mắt xuyên qua Lục Quân nhìn về phía sau... Lục Quân nhếch môi, “Đừng nhìn nữa, nhị ca ta không đến, chỉ có một mình ta thôi.”

La Linh Dur: “...”

Nàng đỏ mặt: “Huynh nói gì thế! Không phải muội đang nhìn xem có nhị biểu ca không...”

Lục Quân giễu cợt nhìn nàng: Lừa ai đấy hả. Muội dám nói không phải muội sợ nhị ca ta biết bộ mặt thật của mình, thất vọng về mình đi?

La Linh Dur càng gặn càng đỏ mặt: “Biểu ca, sao huynh có thể nghe lên muội cầu khẩn được? Muội nói với Bồ tát mà cũng bị huynh nghe lên, coi chừng bị nghiệp báo.”

Lục Quân: “Ta có gì mà bị nghiệp báo hả? Muội đấy, đúng là biết điều nhị, chạy đến lấy Bồ tát chọn phu quân cho muội, còn muốn làm nhành hoa chùm gửi... Hoa chùm gửi cơ đấy!”

La Linh Dur cứng mặt, tròn mắt lên với chàng: Liên quan gì đến huynh? Muội thích làm hoa chùm gửi đấy thì sao?

Lục Quân bước lên trước, La Linh Dur cẩn thận lùi về phía sau. Hai người cứ tiến lùi như thế, lập tức không khí trong phật đường thay đổi hẳn. Chặn La Linh Dur trước bàn thờ phật, ép nàng cầm nén hương trong tay mình, Lục Quân cúi đầu cười khê: “Muội bái phật mà không thấp hương, tính lừa ai đấy?”

“Không liên quan tới huynh! Cũng đâu phải muội muốn gả cho huynh!”

Bồ tát ơi, ngài mở mắt ra mà xem, trả lại cho con một Tầm Mai cư sĩ thanh cao rồi đưa Lục tam lang lưu manh hay đùa giỡn này đi đi... Tai La Linh Dur ngứa ngáy, vô cùng xấu hổ đẩy chàng ra. Lần này Lục Quân đã đề phòng nên không bị nàng đẩy ra. Chàng vẫn đứng yên trước mặt nàng, tiếp tục như cười như không nhìn nàng: “Còn về chuyện muốn làm hoa chùm gửi...”

Thay vì dầy vô nàng thì có thể đề nàng được yên không?

“La muội muội, tốt nhất muội nên tuyệt vọng đi. Cà đời này đừng mơ tưởng cao xa.”

La Linh Dur: “Này!”

Nàng ngẩng đầu lên, chợt thấy Lục tam lang hồ hững cụp mắt nhìn mình: “Cầu phật không bằng cầu ta... La muội muội, sau này muội xuất giá gả cho ai, nói không chừng phải cảm ơn ta đấy.”

La Linh Dur trừng mắt, nhìn gương mặt sạch sẽ lạnh lùng của chàng, Lục Quân đang nháy mắt với nàng, nở nụ cười chế giễu. Nhất thời nàng không biết Lục Quân có ý gì, thì lúc này chàng đã cười lớn xoay người lại đi ra khỏi phật đường. Còn nàng nuôi muội La gia muốn làm hoa chùm gửi ở sau lưng lại dậm chân, tức mà không làm được gì, cũng không biết có nên đuổi theo không ——

Ai mà không có lý tưởng hả? Muốn làm hoa chùm gửi thì có gì sao?! Đúng là đồ lắm mồm, đáng ghét!

La Linh Dur ngẩn ngơ một lúc lâu, lòng không yên nổi, lúc bái phật là cứ nghĩ đến gương mặt của Lục Quân. Lục căn nàng không tịnh, mặt đỏ đến tận mang tai, quả thật không bái lạy nổi nữa, đành ưỡ oái cầm hương Lục Quân đưa vào lui, rồi ra ngoài tìm Lục nhị lang. Lúc thấy Lục nhị lang, Lục nhị lang cũng hồn xiêu phách lạc, bởi vì hắn không nhận được lời giải đáp hải lòng về vấn đề khó khăn của mình.

Thế nhưng giữa trưa ấy lại là lần cuối cùng La Linh Dur thấy Lục Quân trong vòng hai ngày tới. Bởi vì có hẹn với các biểu tiểu thư, tất nhiên phải đến nơi hẹn, nên La Linh Dur tìm Lục Quân, muốn ép chàng giữ kín bí mật nàng muốn xuất giá đến phát điên, nhưng lại không tìm được Lục Quân đâu. La Linh Dur và Lục nhị lang tro mắt nhìn nhau, đều hoang mang không biết Lục tam lang đi đâu. Lục nhị lang đành an ủi nàng: “Tam đệ không thích vui chơi tiệc tùng, có lẽ lên núi đi chỗ khác chơi chăng? Đừng đợi đệ ấy nữa.”

La Linh Dur buồn rầu, miễn cưỡng đáp lại.

Ngay đêm đó, cuối cùng La Linh Dur và các biểu tiểu thư cũng thấy, tại Hành Dương vương phủ trong thành Kiến Nghiệp lại xảy ra giết chóc khắp nơi. Lục Quân mặc y phục dạ hành, đội mũ lỉ che mặt. Chàng đứng trong Hành Dương vương phủ, tay bắt một người, lạnh lùng nhìn họ về bốn phía!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Ở phía Đông ngoại ô Kiến Nghiệp có rất nhiều dinh thự của quý tộc và hoàng tộc. Tuy Hành Dương vương không ở Kiến Nghiệp nhiều, nhưng thái hậu rất thương hắn, cho nên dinh thự của hắn tại Kiến Nghiệp cũng nằm trong khu vực đó. Khi trăng sáng sao thưa, đèn đuốc trong Hành Dương vương phủ thưa thớt, mọi người đã nghỉ cả, kẻ gian xông vào. Xung quanh yên tĩnh, Lưu Mộ vừa chìm vào giấc ngủ không lâu thì chợt nghe thấy tiếng mũi tên phóng lên trời - có báo động! Lưu Mộ vội vã trở mình ngồi dậy, ánh lửa hắt lên chân song, chiếu sáng gương mặt hung dữ của hắn.

“Công tử, có người nửa đêm xông vào địa lao, muốn cứu người!” Cửa bị đập dồn dập.

Lưu Mộ khoác áo vội vã ra cửa, trước khi đi ra, hắn đảo mắt quét nhìn trên tường, cảm lấy cung tên sừng trâu ở trên tường. Đẩy cửa ra nhìn thị vệ, Lưu Mộ được mọi người che chở đi vào tam chiến trường, hắn giận dữ quát: “Ta biết ngay Kiến Nghiệp không được yên, có rất nhiều kẻ vẫn không phục ta. Ban đêm xông vào địa lao cứu người, các người không bỏ trí người canh giữ hả? Muốn ăn cơm chùa đúng không!?”

Cánh thị vệ bị quát mắng cúi gằm đầu, không dám nói nhiều, trong lòng liên tục kêu khổ.

Trước khi đến Kiến Nghiệp, Hành Dương vương từng bị tập kích trên đường. Đáng lý Hành Dương vương nên đường thương cho khỏe rồi hăng vào Kiến Nghiệp, nhưng Lưu Mộ còn trẻ nên nóng tính, kháng kháng muốn vào Kiến Nghiệp tố cáo với bề hạ, thái hậu. Phụ tá bên cạnh Hành Dương vương phải khuyên nhủ rất nhiều lần, mới không để vị công tử hung hăng này nói rõ toàn bộ sự tình chân tướng. Bọn họ giữ lại một tên trong số thích khách, định tra hỏi kẻ này xem ai là người muốn giết Hành Dương vương, còn với bề hạ, Hành Dương vương chỉ nói có một người muốn giết hắn. Đến sau này khi phụ tá biết Lục tam lang từng rời khỏi Kiến Nghiệp mấy tháng, mọi người không thể không suy nghĩ nhiều.

Sớm đoán được sẽ có người đến thăm dò nên bọn họ đã canh phòng bố trí cẩn mật, thậm chí còn mời cao nhân bày bát quái kỳ môn ở rừng cây bên ngoài địa lao... Nhưng như thế vẫn không ngăn được là sao?

Mọi người kinh hãi: Có phải kỹ năng của thích khách Kiến Nghiệp cao quá rồi không?

Hành Dương vương Lưu Mộ đứng đung chạy ra cùng hộ vệ, đến khi thấy rõ tình hình, mặt đã đen lại càng đen thêm. Hắn nhìn thấy ánh lửa như du long, khi hộ vệ trong phủ giật mình tỉnh giấc, lập tức ba tầng trong ba tầng ngoài bao vây quanh kẻ xông vào phủ trong đêm. Lưu Mộ thấy trong phủ ầm ĩ lớn như vậy, còn tưởng có nhiều thích khách lắm. Kết quả hắn đưa mắt nhìn, lại chỉ có một hắc y nhân đội nón đang bị bao vây.

Trong tay hắc y nhân tóm chặt con tín đang hấp hối

Nón lá phủ lụa che kín mặt, một tay cầm kiếm một tay nắm người, thân pháp mạnh mẽ, động tác cực nhanh, hắn vừa đánh vừa lùi, nhiều hộ vệ như thế lại không thể chặn nổi hắn.

“Chúa công, chúa công...” Trong số các phụ tá, có một ông lão lớn năm mươi tuổi tuổi nhất vội vã thất vạt áo chạy ra ngoài. Ông ta thở hổn hển, kêu gào chúa công rất tha thiết mà cũng đầy sốt sắng. Đột nhiên thấy hắc y nhân bị bao vây ở giữa, cách chiếc nón lá lại như đang nhìn chăm chú vào mình. Ông lão hoảng hốt, lập tức bất động, hy vọng đối phương cho rằng mình chỉ là một quân sự vô dụng trong phủ.

Nhưng thích khách lại rất nhạy bén, đồng tai lắng nghe, bỗng nhiên nhảy vọt lên trời. Người trong tay đã bất tỉnh, không hề ảnh hưởng đến sức chiến đấu của hắn, hắn bắt ngay tung chiêu giữa không trung, sát chiêu phóng thẳng tới ông lão run cầm cập đang dựa vào bên dưới khung tre.

Lưu Mộ: “Không tiền sinh ——”

Còn chưa dứt lời, Luru Mộ lập tức giương cung tên, nhắm thẳng vào thích khách giữa không trung. Thích khách khựng lại, vội vã nhảy lùi ra sau. Nhưng mũi tên bắn ra vừa nhanh lại mạnh, lúc hấn né người ra sau, mũi tên suýt qua cánh tay. Thích khách rơi xuống đất, lại bị bao vây lần nữa, đánh phải ứng chiến tiếp.

Luru Mộ lạnh lùng nói: “Tiếp tục dàn trận tiền!”

“Vâng!” Hộ vệ đồng thanh đáp, âm thanh rung trời.

Luru Mộ hạ cung xuống, nhanh chóng chạy đến bên cạnh phụ tá Không tiền sinh. Tuy Hành Dương vương nuôi rất nhiều phụ tá môn khách, nhưng Không tiền sinh là người đã đi theo chăm sóc hấn từ khi hấn còn nhỏ. Không tiền sinh được thái hậu tìm đến, không những bày mưu tính kế giúp Luru Mộ, mà còn chăm sóc chuyện ăn uống sinh hoạt của Luru Mộ hồi bé. Thế nên cảm tình của hấn dành cho Không tiền sinh sâu đậm hơn người khác nhiều.

Hắn lao đến nắm lấy cánh tay khẳng khiu của ông, đuổi người vào nội viện: “Ông tới đây làm gì? Còn không quay về trốn mau!”

“Chúa công, chúa công!” Thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, chân tay Không tiền sinh nhũn cả ra, nhưng vẫn nắm lấy tay Luru Mộ, vội vàng chỉ vào thích khách áo đen bị vây trong trận tiền, “Chúa công, nếu đã là thích khách, còn mặc trang phục dạ hành, biết rõ nếu đội nón đánh nhau thì không thuận lợi bằng che mặt, vậy vì sao thích khách này lại đội nón!”

Luru Mộ giật mình, dừng lại: “Tiền sinh nói tiếp đi.”

Hai mắt Không tiền sinh tỏa sáng, “Nón lụa của hấn còn dài hơn bình thường, càng khiến tầm nhìn của hấn bị hạn chế, mà người ngoài cũng không thể nhìn rõ hấn. Nếu đã lên vào Hành Dương vương phủ ban đêm, vì sao còn phải tốn công vô ích, chọn cách ăn mặc tệ hại như thế? Điểm khác nhau giữa nón và khăn che mặt là, nón có thể che được hoàn toàn khuôn mặt hấn, còn khăn thì chỉ có thể che được từ mắt trở xuống...”

Luru Mộ thốt lên: “Vậy chắc chắn bộ phận trên mặt hấn rất đặc biệt, người ngoài nhìn qua cũng có thể nhận ra. Cho dù chỉ nhìn mắt hấn!”

Luru Mộ phân tích tiếp: “Nhất định người này không phải là tử sĩ bình thường... Đứng, người này có thể phá được cả kỳ môn độn giáp, tử sĩ bình thường sao có thể làm được chuyện đó? Người này lại không dám để ta nhìn mặt... Có lẽ gương mặt rất nổi trội, có lẽ ta biết hấn!”

“Đa tạ Không tiền sinh!”

Thiếu niên chấp tay, trịnh trọng cảm ơn rồi lập tức quát “tắt nón của hấn xuống”, sau đó tự mình dẫn người đánh đến. Thấy hấn đã hiểu, Không tiền sinh vuốt râu hài lòng. Ôm con tim đập thình thịch vì sợ hãi, lúc này Không tiền sinh mới để người hầu đỡ về nội viện. Song ông vẫn không chịu về ngủ, mà là nấp ở cửa viện nhìn trận đánh, nghĩ bụng, rốt cuộc là nhân vật nổi danh nào ở Kiến Nghiệp lại tới ám sát Hành Dương vương?

Rốt cuộc có bao nhiêu người ở Kiến Nghiệp hận chúa công?

Không tiền sinh vô cùng lo lắng.

Nhưng thế đánh giữa trận chiến đã có thay đổi!

Võ công cùng tâm tư của thích khách cực kỳ tốt, bị Hành Dương vương dẫn binh bao vây nhưng hấn không chút hoảng hốt, nhịp đánh vẫn như trước. Thích khách tiến dần đến thư phòng vương phủ, kẻ bao vây cho rằng đã đoán trúng dụng ý của hấn, đoán hấn muốn trộm gì đó từ thư phòng. Đường đến thư phòng đầy binh mã, người càng lúc càng đông, sau khi thấy rõ bố trí, thích khách có phần hoảng hốt, tiết tấu tăng dần, kẻ bị túm trong tay mấy lần va phải tường, máu chảy không ngừng. Lúc mọi người cho rằng đã nắm chắc phần thắng, thì đột nhiên thích khách lách mình chạy sang một bên.

Hành Dương vương Luru Mộ giật thót: “Không hay rồi!”

Đó là góc chết với bọn họ ——

Quả nhiên thích khách lùi về sau lộn vòng trên không, bị hấn mấy lần đánh loạn, thế nên tình thế chỉ bao vây ở phía trước. Hấn lùi về sau, người ở phía sau rất ít, lập tức bị hấn trở tay đâm ngược bất ngờ, không kịp đối phó đã đi đời. Đứng vào lúc này, thích khách xách người nhảy qua tường, trốn thoát khỏi Hành Dương vương phủ.

Đám người ở Hành Dương vương phủ: “...”

Không một ai dám nhìn sắc mặt của Hành Dương vương.

Đương lúc bọn họ còn đang hồ thẹn, thì Hành Dương vương đã giương cung lên, không chút do dự nhảy qua tường đuổi theo: “Tặc từ nhà ngươi dám!”

Mọi người kinh hoàng: “Công tử!”

Công tử liền chiến như vậy, một mình đuổi theo kẻ địch, thế thì bọn họ có lợi gì? Công tử cao quý, nếu xảy ra chuyện gì thì toàn bộ vương phủ cũng phải đền tội. Chỉ là một thích khách nho nhỏ, mạng của hấn đâu đáng tiền bằng công tử? Mọi người sợ hãi tái nhợt mặt mày, vội vã cũng đuổi theo. Mấy cận vệ bảo vệ Hành Dương vương còn gấp gấp hơn, nhảy ngang nhảy dọc trong đêm hồng truy tìm Hành Dương vương.

Gần như ngoại thành phía Đông đều là đất của dòng dõi quý tộc, đất xây rất rộng, viện san sát. Hành Dương vương sung sức chẳng sợ ai, đuổi theo thích khách liên một dặm. Đứng là cơ hội tốt, sau một hồi đánh nhau, thích khách đã bị thương. Luru Mộ đuổi theo bắn tên mấy lần, sức lực lại lớn nên đã bắn trúng mấy chỗ.

Có điều, Luru Mộ tức giận: Không bắn trúng chỗ hiểm!

Thích khách dẫn theo một người qua lại trong đêm đen, có vẻ rất tinh tường địa hình. Mà Hành Dương vương đuổi theo hấn qua lại trong vườn cây lại hoa mắt chóng mặt. Luru Mộ hoảng hốt, trong lúc bực tức, thì thuộc hạ đã đuổi theo đến nơi.

Tùy tùng số một: “Công tử, ngài không thể hành động một mình được! Nếu ngài bị thương, nhất định bệ hạ sẽ giết chúng thuộc hạ.”

Tùy tùng số hai: “Công tử, chuyện nhỏ thế này cứ giao cho người dưới là được. Công tử phải nhớ bảo trọng mình.”

Tùy tùng số hai: “Công tử, ở đây là khu vực của quý tộc hoàng tộc, ngài không thể lơ đãng được, nếu làm phiền các quý nhân thì không ổn đâu.”

Trái một câu phải một câu, Luru Mộ bị khuyên mà lửa giận bùng phát. Nhưng bọn họ đều là người già cạnh hấn, là người mà tiền hoàng và thái hậu sắp xếp cho hấn, dù hấn không muốn nghe thì cũng chỉ có thể nín nhịn, đẩy bọn họ ra. Nhưng đến lúc đuổi theo thì đã không còn thấy bóng dáng của thích khách đâu.

Luru Mộ: “Tại các nguoi hết! Các nguoi làm ta mất đầu hấn rồi!”

“Các nguoi có thể đứng cứ đuổi theo ta được không há —— từ Hành Dương cho đến Kiến Nghiệp, không thể để ta một mình hành động một khác nào sao?!”

Mọi người đồng loạt quỳ xuống, giọng thảm thiết: “Công tử, chúng thuộc hạ vô dụng ——”

Luru Mộ tức giận, quẳng mạnh cây cung xuống đất. Nhưng đám tùy tùng này cứ khẳng khẳng giữ hấn ở lại còn mình đuổi theo, Luru Mộ chỉ có thể nhin. Lại đuổi theo hơn một khác nữa, bọn tùy tùng nói tiếng bước chân của thích khách rất nhẹ, rất không tầm thường. Luru Mộ nhướn mày, lạnh lùng xem bọn họ có thể phân tích được gì. Một người nói: “Vừa đến đây thì hành tung của thích khách thì trở nên nhẹ hấn, hoặc là hấn đã chạy trốn đến nơi an toàn; hoặc là hấn và người hấn cứu đi đã tách nhau ra.”

Luru Mộ dừng lại: “Tách ở chỗ này? Có thể tách đi đâu được?”

Tùy tùng nói: “Ra khỏi phía Bắc là núi Chung, ở Tây Nam là cửa cung, đây là nơi ở của dòng dõi quý tộc. Không tiền sinh nói người này không tầm thường, vậy khả năng lớn nhất là cửa cung. Nhưng trước đó hấn cố ý lừa ta ở thư phòng, có thể thấy tâm tính người này rất nhạy cảm, có lẽ sẽ suy nghĩ theo hướng ngược lại. Như vậy chắc hấn cửa cung là biện pháp che mắt, khả năng chạy trốn lên núi Chung sẽ cao hơn.”

Luru Mộ: “...”

Nhóm thuộc hạ này, tuy quá bảo vệ hấn, không hy vọng hấn gặp chút nguy hiểm nào, nhưng cũng khá là được việc. Chỉ ít mà nói, với một người mới đến Kiến Nghiệp không quen biết như hấn thì khó lòng phân tích được như vậy. Vừa có kết luận, người của Hành Dương vương phủ lập tức phân đội, mỗi toán lục soát một ngã. Hành Dương vương dẫn theo đông đảo thuộc hạ, đi đến núi Chung mà theo như bọn họ phân tích là có khả năng cao hơn...

***

Biển hoa bát ngát khắp Chung Sơn, Từ Hà mòng lung sau sương khói.

Một ngày trước, Lục tam lang Lục Quân đi cùng bọn họ đến đã mất tích, La Linh Dư và Lục nhị lang tìm khắp nơi mà không thấy người đâu. Được Lục nhị lang an ủi “đây là chuyện thường xảy ra, tam lang xuất quỷ nhập thần, quen là thấy bình thường thôi”, La Linh Dư đành cùng Lục nhị lang đến chỗ tụ tập với các biểu tiểu thư trước.

Các biểu tiểu thư tụ năm tụ ba đi tới, cùng dẫn theo khuê mật đến, Hàn thị nữ rời khỏi Lục gia sớm nhất lại tìm Ninh Bình công chúa Lưu Đường đến chơi cùng các nàng.

Lần đầu tiên gặp công chúa, ngoài mặt cười nói vui vẻ nhưng trong lòng La Linh Dư rất căng thẳng. Lúc các quý nữ không chú ý, nàng lên kút xoa lòng bàn tay thấm đầm mồ hôi. Nhìn các quý nữ nói cười vui vẻ, cũng không tăng bớt vị công chúa kia, La Linh Dư lại càng biết thêm về các nữ lang thế gia này: gia thế của bọn họ cực kỳ tốt, trong mắt các nàng, công chúa hoàng thất cũng chỉ là tốt số lúc đầu thai thời chứ chẳng gọi là gì hơn.

Đây cũng là sức mạnh của thế gia giàu có.

La Linh Dư vô cùng hăm mộ, càng càng cố quyết tâm gào vào danh môn cho bằng.

Ninh Bình công chúa Lưu Đường tuổi tác xấp xỉ La Linh Dư, tính tình trầm tĩnh, khá ngại ngùng xấu hổ. La Linh Dư nhìn ra, tuy được Hàn thị nữ mời đến chơi cùng, nhưng có vẻ Lưu Đường còn căng thẳng hơn kẻ nhà quê đến từ Nam Dương là nàng. Xoay lưng về phía công chúa, La Linh Dư cười nói với Hàn thị nữ: “Ta cứ tưởng công chúa cũng vênh vào kiểu căng, không ngờ vị công chúa này lại rất hiền thực.”

Hàn thị nữ chẳng hề để tâm, trong đầu nghĩ vậy cô đã gặp được mấy vị công chúa rồi?

Vẫn là Vương thị nữ tính tình điềm đạm hơn, cười nói giới thiệu với La Linh Dư: “Vị công chúa này là muội muội ruột của Trần vương Lưu Thục. Trần vương không hay nói, dĩ nhiên muội muội của ngài cũng không nói nhiều. Muội chưa gặp bao giờ sao? Trần vương rất thân với Lục tam lang, trước kia lúc ở Lục gia, ta thường thấy Trần vương đến tìm tam biểu ca chơi. Có lúc Ninh Bình công chúa cũng đi theo... Muội thực sự chưa gặp há?”

La Linh Dư ngạc nhiên, cười báo chưa. Các biểu tiểu thư khác nghe thấy bọn họ nói chuyện, bèn nói La Linh Dư ở Lục gia thêm mấy ngày, sớm muộn gì cũng sẽ gặp thôi. Nhắc đến Trần vương, đề tài lại vòng đến Lục tam lang, giọng của các nữ lang càng thêm mấy phần an oán —— bọn họ đến ở Lục gia, chính là vì muốn có thể “vô tình gặp gỡ” Lục tam lang thường xuyên mà. Nhưng liên tục mấy tháng, Lục tam lang không hề ở Lục gia; vất vả lắm mới quay về thì lại lấy cớ đường thương nên không ra khỏi cửa.

Các biểu tiểu thư mặt dày ở lại Lục gia mấy tháng, cuối cùng còn bị Lục phu nhân mĩa mai, cũng vì thế mà không thể gặp Lục tam lang... Chúng nữ xót xa nói: “Vẫn là La nương từ mày mẩn, vừa đến Lục gia đã được tam biểu ca dắt đi dạo vườn, chắc chắn bây giờ càng thân hơn rồi.”

“La nương từ dịp dáng xinh đẹp đến thế, nhất định tam biểu ca thích nói nhiều với cô lắm đúng không?”

La Linh Dư xấu hổ đáp: “Không có đâu. Huynh ấy ghét ta lắm.”

Tuy không biết nàng nói thật hay giả, nhưng chúng nữ cũng đã được an ủi đôi phần. Đề tài thay đổi, chuyển sang nói chuyện khác. Ninh Bình công chúa Lưu Đường nghe các nàng nói chuyện mà ngạc nhiên, một lúc sau mới biết thì ra biểu tiểu thư La Linh Dư này đang ở Lục gia. Nàng ngẫm nghĩ, quan hệ của huynh trưởng nhà mình và Lục tam lang không tệ, thế là lặng lẽ quan sát La Linh Dư. La Linh Dư và nàng nhìn nhau, mỹ nhân mất lập lánh, tai đảo môi đỏ, chỉ hờ hững nhìn qua đã khiến Lưu Đường đỏ mặt, vội vã ngoảnh đi nơi khác.

Lưu Đường lặng lẽ nghĩ: nữ lang này quá rực rỡ. Không biết huynh trưởng đã gặp chưa nhỉ? Sao không nghe thấy huynh ấy nhắc đến?

Còn La Linh Dư thì đang suy nghĩ vị công chúa dễ xấu hổ này trông quen quá... A, mình nhớ ra rồi, thì ra là cái đêm Lục phu nhân làm khó đó, mình thấy tam biểu ca đang ở cùng với một lang quân, lang quân đó, bây giờ ngấm lại, e chính là Trần vương Lưu Thục.

La Linh Dư nhanh chóng nghĩ ngơi: theo lời bọn họ nói thì hình như Trần vương Lưu Thục cũng chưa chưa thành thân... Trời ơi, lang quân cạnh tam biểu ca của mình, không phải là Hành Dương vương thì cũng là Trần vương, không phải lang quân quý tộc thì toàn là con cháu hoàng thất, ai ai cũng xuất sắc, nhìn ai cũng thấy ổn.

Mình không tin lang quân nào trên đời này cũng khó lấy lòng như tam biểu ca!

La Linh Dư đỏ mặt mỉm cười với Lưu Đường, Lưu Đường lại xấu hổ né tránh.

Buổi chiều đầu tiên không đi chơi được nhiều, chúng nữ đều rất mệt nên buổi tối đi nghỉ sớm. Ngày hôm sau, La Linh Dư mới cùng các nữ lang lên núi Chung chơi đùa. Lục nhị lang Lục Hiến không quá yên tâm về biểu muội, lại thêm đại sư chùa Khai Thiên không giải thích được giấc mơ của mình nên hẳn càng buồn hơn, vẫn nửa tin nửa ngờ về giấc mơ đó. Lục nhị lang muốn giải sầu, bèn lặng lẽ đi theo sau các nữ lang. Tuy Lục nhị lang trầm tĩnh không nói nhiều, cũng có nữ lang chủ động bắt chuyện với hắn, cho nên chuyện du ngoạn không đến mức nhàm chán, Lục nhị lang cũng cười nhiều lên.

Đến tối, chúng nữ lang ngủ đêm ở Hoa Đào Ổ trên núi. Hoa Đào Ổ tại núi Chung là bán đảo, cây cối hoa cỏ rậm rạp, chìm hạc tranh xuân. Phía Đông của Hoa Đào Ổ là hồ Từ Hà rộng lớn, nước hồ trong veo, tụ chung với nước suối. Trong màn đêm, một bên là nhà ở, một bên là mặt hồ tĩnh lặng. Nước suối chảy rào, hoa đào xoay tròn rơi xuống mặt hồ Từ Hà, cảnh nơi đây thực sự rất thơ mộng trữ tình.

Chơi suốt một ngày, đến khi trời tối, các thị nữ thấp sáng đèn hoa, chúng nữ xếp bàn nhai lại thành vòng, không vội ngủ sớm mà tiếp tục chơi nữa. Cờ vây, đoán đồ, thêu hoa, đồ đèn chơi hoài chơi mãi, cho đến lúc chơi trò ném tên vào ống thì La Linh Dư mới chịu thua. Chúng nữ ngạc nhiên, sau lại cười nói: “Còn tưởng không có gì có thể làm khó La muội muội (tỷ tỷ), thì ra muội muội (tỷ tỷ) không giỏi trò ném tên vào ống.”

Ném tên vào ống cần tìm một mục tiêu, trong tay cầm mũi tên, phải ném cho vững.

Quả thực La Linh Dư không chơi được.

Nàng ngồi ngay ngắn trước bàn, xấu hổ đáp: “Ta không gọi vận động, chỉ cần trò nào cần vận động là không chơi được... Nhưng công chúa điện hạ lại chơi rất giỏi.”

Ninh Bình công chúa Lưu Đường ngạc nhiên, lúc bấy giờ mới ý thức được La Linh Dư đang khen mình, hai má đỏ lên, liên tục khoát tay, nhỏ giọng nói: “Không không không... Trò này luyện tập nhiều là giỏi thôi. Ta còn hăm mộ La tỷ tỷ đây này, nếu ta có thể ngấm thơ biết vẽ như La tỷ tỷ, thì các tỷ tỷ công chúa khác đã không xa lánh ta.”

Vương thị nữ nói: “Mỗi người có sở trường của mình. Công chúa điện hạ giỏi ném tên vào ống, La muội muội lại giỏi chơi trò chơi.”

Hàn thị nữ đứng bên chủa xót nói: “Hừ, chơi trò này thì được lợi gì? Có lợi hai hơn nữa, hoa thần hai hôm tới cũng không roi lên đầu chúng ta.”

Lúc này La Linh Dư mới nhìn sang, hồ nghi hỏi: “Hoa thần gì cơ? Muội muội đang nói ngày Hoa Triều há?”

Hàn thị nữ đáp: “Đúng thế. Hằng năm cứ đến ngày Hoa Triều, Kiến Nghiệp sẽ chọn ra người tài hoa dung mạo xuất sắc nhất trong số các nữ lang làm Hoa thần. So ra thì, không chỉ các nữ lang lang quân bỏ phiếu bình chọn, mà năm nào Kiến Nghiệp cũng sẽ mời năm danh sĩ bình bầu. Người được chọn làm Hoa thần, không chỉ rai hạ chúc phúc cho bách tính khắp thành trong ngày Hoa Triều, mà sẽ còn được các tài tử vẽ tranh làm thơ ca tụng, bức họa cũng người đó cũng sẽ được bổ sung vào “tuyển tập Hoa thần”. Đây là vinh dự lớn lắm đấy...”

Nàng ta càng nói giọng càng chua chát, càng ai oán. Những nữ lang khác có vẻ mặt khác nhau, song cũng rất ao ước.

Vương thị nữ quay đầu nhìn La Linh Dư chăm chăm, một lúc sau mới cười nói: “La muội muội có tướng mạo như thế, tài nghệ cũng khiến chúng ta báỉ phục, hay năm nay thử một lần đi? Nếu muội thử, ta sẽ bỏ phiếu cho muội.”

Chúng nữ ngăn người, rồi rút quan sát La Linh Dư, tâm tư xoay chuyển, cũng cười nói có thể chọn nàng. La Linh Dư khoát tay lia lịa bảo không được, Hàn thị nữ cười nhạt: “Dù các tỷ có khen La tỷ tỷ lên trời cũng vô dụng. Vị Trần vương từ kia, từng được đại nho đương thời là Chu Đàm dạy dỗ, hai năm liền đều là Hoa thần. Chúng ta chọn ai không quan trọng, cuối cùng mấy vị danh sĩ chọn ai mới quan trọng. Bọn họ đều là danh sĩ, chắc chắn vẫn sẽ chọn Trần vương từ ái đó của Chu đại nho thôi.”

Mọi người dừng lại, có người báo: “Quả thật tài nghệ của Trần vương từ tốt hơn chúng ta nhiều.”

La Linh Dư như có điều suy nghĩ, trong lòng khẽ động.

Theo lời của các nàng nói, thì hình như Trần vương từ chưa gặp mặt bao giờ được công nhận là tài nữ trong số các nữ lang Kiến Nghiệp. Tài nữ là ai La Linh Dư không quan tâm, nhưng vinh dự làm Hoa thần thì một năm mới có một lần, cuối cùng còn được vào “Tuyển tập Hoa thần”, được người đời truyền nhau ca tụng. Cho dù hôn nhân đại sự, thì vinh dự này cũng đáng để tranh đấu chứ. Huống hồ người thời đại này lại khen ngợi danh tiếng Hoa thần như thế, thật sự rất có ích cho việc hôn nhân đại sự.

Chỉ là Trần vương từ này có chỗ dựa quá lớn, còn nàng chỉ vừa mới đến, sao có thể đánh bại được...

La Linh Dư im lặng nghe các nữ lang tranh chấp, trong lòng cẩn thận tính toán. Bất chợt công chúa Lưu Đường quay mặt sang, thấp giọng nói với nàng: “Ta cảm thấy nhất định tỷ có thể thành Hoa thần.”

Mất phương của La Linh Dư khẽ nhướn lên, con người lấp lánh nhìn sang. Trong lòng nàng nảy sinh một suy nghĩ, nhìn chăm chăm Lưu Đường, trong đầu nghĩ: Ô, công chúa... Hình như trước giờ không có công chúa nào tranh giành chức Hoa thần bao giờ, nếu công chúa tham gia, thì không biết có thể tạm lạng nữa cân với vị Trần nương từ kia không?

La Linh Dư đã tìm được bản đáp cho mình, mỉm cười đáp: “Ta cũng cảm thấy công chúa có thể làm Hoa thần đấy. Để huynh trưởng công chúa giúp là được rồi. Hơn nữa công chúa có nhiều huynh trưởng thế mà.”

Còn toàn là công tử quyền cao chức trọng, ai dám giành đây?

Lưu Đường ngạc nhiên, rõ ràng cho tới giờ chưa từng nghĩ đến chuyện này, mắt chớp chớp, tâm tư khẽ động: Í, đúng thế, hình như nàng cũng có thể chơi trò này mà.

Đánh động được Lưu Đường rồi, nàng quay sang nói chuyện đùa giỡn với các nữ lang. Nhưng chưa đến một canh giờ thì đêm đã khuya, chúng nữ liên tục thấy mệt, lần lượt rời chỗ quay về đi ngủ. Để thị nữ Linh Ngọc dọn dẹp yến tiệc, còn một mình La Linh Dư ra ngoài đi dọc ven hồ.

Biển hoa ở bán đảo nhìn như vô tận, mặt nước lấp lánh hắt lên y, La Linh Dư chậm rãi đi dọc bên bờ hồ Từ Hà, cánh hoa đỏ thắm nhẹ nhàng rơi xuống, bông bèo theo dòng nước. La Linh Dư vô cùng kích động, vừa đi dạo cạnh hồ vừa nghĩ nên giành chức Hoa thần thế nào.

Nếu quả thật có công chúa tham gia, cân bằng với Trần nương từ thì tốt quá rồi. Hai hồ tranh nhau, nữ lang đến từ vùng khác như nàng mới có thể nổi bật lên được. Nhưng như thế vẫn chưa đủ, nàng tất phải cực kỳ xuất sắc, để ai ai cũng phải nhìn chăm chăm, như vậy mới có thể lọt đường tiến đến chức Hoa thần. La Linh Dư đi tới đi lui ở ven hồ, đang nghĩ xem mình có thể dùng tài nghệ gì để nổi bật đây...

Còn đang do dự đi lung tung quanh hồ, thì đột nhiên nước hồ rung chuyển, bọt nước nổi lên ồ ạt, một cánh tay từ trong nước vươn ra, chụp lấy chân của La Linh Dư.

La Linh Dư sợ hãi hét toáng, một lang quần mặt mày tái nhợt nhẩy ra khỏi hồ: “Đừng kêu... Cứu ta.”

Nửa đêm canh ba đột nhiên có một lang quần chui lên từ hồ Từ Hà, cánh tay với ngực đầy máu đỏ, tuần tú như thủy quái, người đó chính là Lục tam lang Lục Quân biến mất hai ngày nay.

Lục Quân vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy La Linh Dư chân chừ, cười khò: Tại sao lại là nàng? Vì sao những nữ lang khác không thể giống La Linh Dư, thích đi tới đi lui cạnh hồ Từ Hà vào nửa đêm canh ba?

Nữ lang nhìn tâm La Linh Dư này... Liệu có khi nào đây chàng xuống nước lần nữa, làm như không thấy rồi quay đầu bỏ đi, đến hôm sau lại tuyên bố “trời tối quá nên muội không thấy rõ” không?

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nỗi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Dưới hành lang trống trải, lồng đèn và chuông gió va vào nhau kêu *leng keng*. Căn phòng sau hành lang nằm khuất giữa muôn trùng ngán hoa, ngoài đầu nhìn lại, nhác thấy ánh đèn như nước lại như lụa, hắt lên người mấy thị nữ đang qua lại giữa bàn. La Linh Dư vội vã che miệng, cúi đầu nhìn Lục Quân nắm lấy giây vải mình.

Trong một khoảnh khắc, ánh sáng từ đèn lồng chiếu xuống nước, lúc La Linh Dư cúi mình nhìn xuống, hình như nàng có cảm giác rất quen. Chàng ngẩng mặt lên, tóc dài che đi gương mặt, áo khoác trên người nhuộm đầy vết máu... Tìm La Linh Dư đập *thịch*, còn chưa kịp nghĩ kỹ hơn thì nghe thấy Lục Quân khàn giọng gọi: “... Giúp ta.”

Cứu chứ, nhất định sẽ cứu rồi.

Chỉ trong chớp lát, La Linh Dư đã nhanh chóng đưa ra phán đoán: người khác có chết trước mặt nàng nàng cũng không quan tâm, nàng sợ nhất là cứu người bị thương thì sẽ chuốc phải rắc rối. Nhưng y phục lụa gấm của lang quần lần này lại là trang phục của quý tộc, mà trực tiếp hơn nữa là chàng chính là tam lang của Lục gia nàng đang ở nhờ. Cuối cùng, La Linh Dư còn đang cất giấu một thiên đường trong lòng ——

Lục tam lang chính là Tầm Mai cư sĩ mà nàng đã ngưỡng mộ nhiều năm

Tầm Mai cư sĩ ngã bên chân nàng, sao nàng có thể nhìn tâm không cứu?

Lục Quân không quá hy vọng vào La Linh Dư, bắt đầu nghĩ cách nên thuyết phục La Linh Dư giúp mình thế nào trước khi hoàn toàn hôn mê. Chẳng ngờ La Linh Dư đã lập tức cúi người xuống, cổ sức nắm lấy cánh tay chàng, kéo chàng lên bờ. Lục Quân ngạc nhiên ngừng đầu, thấy nước trên người chàng thấm vào eo nàng, tay áo và vạt váy của nàng dính lên người chàng, cũng theo đó mà ướt. Dưới ánh trăng mờ màng, gương mặt mỹ miều của La Linh Dư như hoa trong gương tựa trắng dưới nước, thoáng qua trước mặt chàng...

Như tiên nữ lại như yêu tinh.

Đại nào Lục tam lang chợt trống rỗng, chỉ biết ngơ ngác nhìn nàng.

Cho đến lúc thị nữ Linh Ngọc ở bên kia sương phòng la lớn: “Nương tử, ở đây đã dọn dẹp xong rồi, nương tử đang ở đâu thế?”

La Linh Dư đang cố gắng kéo chàng lên khỏi hồ nước chợt cứng người, nhanh chóng ôm cả người Lục Quân vào lòng, dùng tay áo rộng thùng thình che đi ánh mắt của người bên kia. Âm thanh của La Linh Dư lạnh lạnh như chuông bạc, dịu dàng vang lên: “Ta đi dạo ven hồ một lúc, các người đã vất vả cả một ngày, nên đi nghỉ sớm đi, cứ mặc kệ ta.”

Linh Ngọc do dự, nhưng các thị nữ lại ríu rít đáp vâng. Mà bên này, La Linh Dư cúi đầu nhìn xuống, trên gương mặt tái nhợt của Lục tam lang thoáng xuất hiện vết đỏ kỳ lạ, nàng thấp giọng nói: “Tam biểu ca, huynh không muốn bị thị nữ của muội bắt gặp đúng không?”

Lục Quân tựa vào khuỷu tay nàng, chỉ ngửi thấy mùi thơm trên người nữ lang. Mặt chàng trắng bệch, cụp mắt như nhắm nghiền, cười khê: “La muội muội thật thông minh, lại còn thức thời.”

Đến lúc này cũng không mơ màng, đầu óc vẫn hoạt động... toàn nhờ vào bản tính gần lợi tránh hại của La Linh Dư.

Sau tiếng cười ấy, vết thương trên người Lục tam lang bỗng chảy máu, nước len vào càng khiến nơi đó đau rất nhức nhối. Chàng vui vào ngực nữ lang rên hừ hừ, âm thanh như cát chảy qua con tim La Linh Dư. La Linh Dư run bắn lên, lúc này cần phải nói chuyện với chàng, muốn chàng phối hợp với mình, tốt nhất là nghĩ cách đưa chàng về phòng mình —— “Tam biểu ca, huynh đừng ngủ. Huynh nặng như thế, một mình muội không đỡ được huynh đâu.”

La Linh Dư và Lục Quân mất hẳn thời gian uống cạn chung trà mới lần mò về phòng ngủ của La Linh Dư được. Tạm không bàn đến việc vết thương của Lục Quân càng nhiều lên trong quá trình di chuyển, chỉ nói việc La Linh Dư đặt lang quần xuống giường thấp, nâng bùn rùn hai chân quý xuống bên giường, một tới mức đỏ đầy mồ hôi. Nhưng không chỉ mỗi thế, lang quần thôi thóp nắn mê man trên giường nhỏ, bên dưới y phục dạ hành của chàng là áo bảo tòi máu, lúc này áo choàng đã đen đỏ lẫn lộn, có thể thấy vết thương rất nặng.

La Linh Dư đỏ mặt, nàng không thể thay y phục cho chàng được, chỗ nàng cũng không có y phục nam, đành phải đợi Lục Quân tỉnh lại rồi tự nghĩ cách thôi. Né tránh thị nữ bên ngoài, nàng rón rén ra vào, bưng nước nóng lau mặt cho chàng. La Linh Dư thật sự là một nữ lang thông minh khéo tay, tuy không thể kinh động đến thị nữ, lại không tìm được thuốc trị thương, nhưng tự nàng có thể dùng kéo cắt vải, băng bó vết thương cho Lục Quân. Nếu đổi thành nữ lang vùng về chưa làm chuyện này bao giờ, thì e là Lục Quân còn chịu đau khổ nhiều hơn.

Cuối cùng đi đổ thau nước, bưng chậu nước mới về, La Linh Dư thấp thỏm, bắt đầu suy nghĩ vì sao Lục tam lang lại bị thương nặng như thế. Nàng bưng chậu nước đến ngoài bình phong, lúc sắp sửa đi vào thì thấy Lục Quân khò nhọc ngồi dậy, đang sửa soạn tay áo xộc xệch của mình. Sau khi cởi áo bảo dính máu, chàng chỉ mặc mỗi trung y, vết thương chỉ chít làm động tác của chàng trở nên chậm hẳn. Lang quần cúi đầu, tóc dài nửa ướt nửa khô xoa trên vai trên lưng. Trung y màu trắng, già trắng bệch của lang quần, dù đang bị thương song vẫn rất tuần tú...

Đầu óc bắt chợt *bùm* một tiếng, ngủ lơ oanh tạc!

Đột nhiên trong thời khắc này, lang quần mà La Linh Dư đang nhìn thấy lại chồng lên với hình ảnh trong trí nhớ. Cũng nhờ lên từ nước, cũng cầu cứu như thế. Điểm khác nhau là lần trước chàng bị thương nặng sắp chết, còn lần này chàng có thể tự mình cử động; lần trước chàng mặc đồ trắng thô ráp, còn lang quần lần này mặc cẩm y đai gấm; lần trước chàng bị ngâm trong nước thời gian dài nên mặt mày tái nhợt như quỷ, còn lần này chỉ hơi tiêu tụy, dung nhan không bị ảnh hưởng... Nhưng trong một thoáng, hai hình ảnh chồng lên nhau, trong chớp mắt chàng cúi đầu tháo băng gạc, lại khiến La Linh Dư nghĩ đến tình cảnh lúc ấy ở trên thuyền, tuy chỉ hồ hững hờ qua, nhưng hình như cũng từng thấy đường nét gồ má của chàng...

“Choang!” Chậu nước trong tay rơi xuống đất, nước nóng bắn ra thấm ướt vạt váy nữ lang. Mỹ nhân đứng ở bình phong cứ nhìn đau đầu, không hề né tránh cũng không chớp mắt nhìn thẳng về phía trước.

Nghe thấy động tĩnh, Lục Quân ngẩng đầu lên, đối mặt với La Linh Dư đang hoảng hốt ra mặt. Trong mắt nàng viết đầy khiếp sợ, bất an, lúng túng lẫn khó chịu, mọi cảm xúc hòa vào nhau, khiến con người nữ lang tối đi, vẻ mặt phức tạp. Mắt thấy nàng có vẻ mặt như vậy, phước đến thì lòng tỉnh tể hẳn, con tim Lục Quân rơi xuống, thầm nghĩ:

Nàng nhận ra mình rồi.

Giọng La Linh Dư run run: “Tam, tam, tam... Rốt cuộc huynh là ai?”

Nàng bước tới đi đến trước giường thấp, vì run run mà rùng và vào nhau cầm cập. Gánh áp lực cực lớn, sắc mặt nàng tái mét ko thua gì Lục Quân đang bị thương.

Lục Quân nhìn nàng một lúc lâu, rồi mới chậm rãi nói: “Có phải muội muốn hỏi ta, có phải ta chính là người được cứu lúc ở trên thuyền, khi muội vừa đến Kiến Nghiệp?”

Đầu óc La Linh Dư vẫn trống rỗng: “...”

Lục Quân nhìn nàng chăm chú, vì thương nặng nên sức chàng rất yếu, nhưng lúc này vẫn phải gắng gượng xốc lên tinh thần, hai mắt tinh táo. Lục tam lang mỉm cười trước duyên số: “Không sai, ta chính là nam nhân được muội cứu lên thuyền, rồi lại bị muội ép nhảy xuống nước trạ cầu phúc khi chỉ còn cách Kiến Nghiệp nửa ngày hành trình.”

Đã xác định được kết quả, La Linh Dư ngã phịch xuống, tâm thần chấn động mạnh——

Là chàng, thật sự là chàng rồi!

Thế nên dù mới gặp mặt nhưng chàng đã không có ấn tượng tốt về nàng, mấy lần còn làm nhục nàng; hẳn sau đó muội muội đã nhận ra chàng, nên mới áp úng nhắc nhở nàng. Đáng tiếc La Linh Dư lại không thấy được người họ... Nếu không phải Lục tam lang lại rơi xuống nước được nàng cứu lần nữa, thì có thể nàng sẽ không bao giờ nhớ ra.

Nàng lừa muội muội nói người kia có chuyện nên mới rời đi ngay, nhưng thực chất là bị nàng đuổi xuống khỏi thuyền. Lục tam lang cao ngạo không so bì chuyện này với nàng, nàng không giữ người, chàng lập tức nhảy xuống nước. Sau đó về Lục gia, chàng đường thương liền nửa tháng... Lục gia quyền quý đến đâu, linh đan diệu dược nhiều thế nào, thân y mất tay vô số, vậy mà Lục Quân vẫn phải nằm bẹp giường lâu như vậy. Trong số đó chắc hẳn có một phần do nàng ép chàng xuống thuyền sớm, nên mới làm vết thương của chàng nặng thêm.

Vậy mà... Lục Quân không hề nói gì!

Vẫn chỉ nửa cười nửa không nhìn nàng từ phía sau...

Lúc nàng nghĩ hết mọi cách dụ dỗ làm quen chàng, nhất định Lục tam lang thấy buồn cười lắm đúng không? Chàng đứng trong tối, nhìn nàng ra vẻ dịu dàng lương thiện, quan tâm đến các biểu tình thư và lang quân Lục gia, chắc hẳn trong lòng đang giễu cợt nàng đúng không? Chàng chẳng nói gì, cũng không nhắc nhở người Lục gia là nàng bỏ mặc chàng không ngó ngàng. Lục gia không nên cho nữ lang vô tâm này ở lại; cũng không nói với nàng, nói ta biết muội là ai, ta đã nhìn thấu mấy trò vặt của muội rồi.

Nàng như gã hề nhảy nhót trước mặt chàng gần một tháng!

Hình tượng xấu nhất của nàng, đáng vẻ vô tình nhất của nàng... Ngay từ đầu đã bại lộ trong mắt Lục Quân. Dù sau này nàng có muốn bù đắp vớt vát trước mặt chàng thế nào đi nữa, thì cũng đã muộn gì. Hèn gì, nàng từng nghĩ mình đẹp như vậy, cho dù Lục tam lang không muốn cưới mình, nhưng chỉ ít cũng nên rung động chứ, nhưng vì sao chàng luôn thờ ơ hững hờ như vậy. Hèn gì chàng nhắc nhở nàng đừng trêu chọc lang quân Lục gia, bởi vì chàng cảm thấy nàng có mục đích khác... Thậm chí, thậm chí nàng còn phải cảm ơn chàng! Cảm ơn chàng không nói với Lục gia về vị biểu tình thư đáng nhẽ không thể giữ lại này!

Sắc mặt La Linh Dư thoát thay đổi, càng lúc càng khó nhìn. Bàn tay nàng giấu trong tay áo, ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay, chăm chăm rỉ máu, lưng nàng cứng đờ không nhúc nhích—— Lục tam lang đã nhìn rõ bản chất thật của La Linh Dư, khiến La Linh Dư rất khó chịu, ảo não và sợ hãi.

Một lang quân đã biết bộ mặt thật của nàng, nếu như nàng không thể giả cho chàng... thì nàng nên giết chàng đi, để có thể chôn vùi bí mật mãi mãi. Nhưng đương nhiên là nàng không giết được Lục Quân, song nàng có thể lựa chọn không cứu chàng. Chàng xuất hiện với bộ dạng này, còn không để người ngoài biết, có thể thấy chàng đang gặp rắc rối lớn. Nếu mình không giúp chàng, có khi nào chàng sẽ chết...

Hàng mi La Linh Dư khẽ động, ngón tay run rẩy, trong lòng xoắn xuýt, hai vai run lên đầy sợ hãi.

Lục Quân: “...”

Tuy chàng đã yếu nhưng vẫn thường thức về mặt thay đổi của La Linh Dư. Quả thật có một khác chàng rất hà hê, từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng biểu muội này ở chỗ lão phu nhân Lục gia, chàng đã chờ mãi giây phút này. Muốn thương thức về mặt của La Linh Dư khi biết chân tướng, muốn xem nàng vừa sợ hãi vừa xấu hổ thẹn thùng, muốn biết lúc nàng khó chịu sẽ như thế nào... Đáng tiếc hiện tại chàng bị thương quá nặng, nên sự vui vẻ đó giảm đi rất nhiều.

Cho tới khi thấy lòng nặng trĩu.

Vui vẻ chỉ ở ban đầu, khi phát hiện ánh mắt La Linh Dư ngày càng xoắn xuýt, ngày càng ảm đạm, Lục Quân thờ dãi. Chàng không đành lòng nhìn nàng phải khó xử như vậy, chàng cần thận suy nghĩ, nếu nhất thời nàng nghĩ không ra, bỏ mặc chàng không quan tâm thì... Phiền toái chàng gặp phải lần này, vẫn nên càng ít người biết càng tốt.

Lục tam lang cúi người, La Linh Dư run rẩy nghiêng người né tránh. Ngón tay lạnh buốt của Lục Quân lỏ đầu ra một viên thuốc màu nâu, lúc La Linh Dư sợ hãi mở to mắt thì gương mặt tuấn tú của chàng lại gần nàng, một tay giữ gáy nàng kéo về phía trước, đẩy viên thuốc ngón tay vào miệng nàng. La Linh Dư cắn chặt răng không nhúc nhích, nhưng ngón tay của chàng vạch qua cằm nàng làm nàng bất giác há miệng, viên thuốc chui tọt vào miệng. Lục Quân lại đẩy cằm cái nữa, nàng vội vã nuốt thuốc xuống.

La Linh Dư đẩy mạnh Lục Quân ra, ôm lấy cổ họ sặc sụa. Nàng hoảng hốt tốt độ: “Huynh, huynh... huynh cho ta ăn gì thế?”

Giọng Lục tam lang lạnh như băng: “Độc.”

La Linh Dư quay phắt đầu lại, mở to hai mắt, khó tin nhìn chàng. Lục Quân ngồi trên giường nhỏ, hông hạ thấp song song với mặt giường, cặp mắt nhìn nàng. Lang quân thờ ơ: “Muội không cứu ta, ta chết rồi, muội sẽ phải đi theo ta.”

Hàng mi rậm che đi đôi mắt, lúc chàng cặp mắt nhìn người khác, nhìn thì có vẻ dịu dàng quyến luyến, thực chất lại lạnh lùng vô tình. Chàng không hề mỉm cười, không có vẻ tùy tiện như bình thường, mà thay vào đó là đáng vẻ cao quý, trông xuống kẻ dưới bằng nửa con mắt. Như băng tuyết trên đỉnh núi, cao không với tới.

Bàn tay La Linh Dư chống trên đất siết lại, lòng bàn tay bị nàng bóp chặt còn đau hơn.

Một khắc sau, lại thấy chàng ngược mặt lên, để lộ đôi mắt hạo đảo đầy ý cười. Sắc mặt chàng đã thay đổi, lại biến thành đáng vẻ phong lưu những khi không có ai. Tay chàng xoa gáy nàng, nhẹ nhàng vuốt ve sống mũi cao, hơi thổi phả vào mặt, sắc đỏ nhuộm lấy gò má làm cả hai thêm sức sống. Lục Quân cười nói: “Trêu muội thôi... La muội muội thông minh như vậy, nếu muội giúp ta, ta sẽ đưa thuốc giải cho muội.”

“Sao biểu ca có thể nhẫn tâm nhìn muội thành bộ xương khô xinh đẹp được?”

La Linh Dư chớp mắt, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo vì mất máu của chàng, dịu dàng nói: “Lục Quân, huynh yên tâm, nhất định muội sẽ cứu huynh.”

“Nhưng xong việc rồi, nhớ đưa thuốc giải đây.”

Con người Lục Quân tối sầm lại, thà lòng tỉnh thần, biết mình đã giải quyết được La muội muội này rồi. Chàng mệt mỏi ngã ra sau, tựa lưng vào gối. Vì muốn ngăn chặn La Linh Dư, mà tinh thần của chàng trong lần độ sức này căng thẳng suốt. Cuối cùng cũng đã được yên, lang quân nằm trên giường thấp lẳng lặng nhìn nàng, thấy nữ lang hạ quyết tâm, dùng khăn ướt lau mồ hôi trên trán chàng. Tay áo rũ xuống gò má chàng, vẫn ngập tràn hương thơm.

Muốn La Linh Dư cứu chàng, đúng là không lần nào được dễ dàng.

La Linh Dư làm xong xuôi tất thấy thị lại dận dỏ: “Huynh tạm chịu đựng chút nhé, tạm thời qua đêm ở trên giường nhỏ này. Muội vào giường trong ngủ... Đợi trời sáng, huynh nghỉ ngơi đầy đủ rồi thì nhanh chóng rời đi đi, đừng làm kinh động đến thị nữ gọi muội đây.”

Dân tình trong thời đại này khá coi mờ, nữ lang quý tộc rất chú động bạo dạn, người yêu nơi nơi. Trong mắt bọn họ, ngủ cùng một phòng với lang quân không phải là chuyện lớn. Căn dặn xong, La Linh Dư xoay người rời đi, nhưng trong lòng Lục Quân chẳng chút dễ chịu. Ngón tay chàng niu lấy tay áo nàng nằm trên giường, cặp mắt thấp giọng:

“Sao La muội muội không gọi ta là tam biểu ca nữa?”

“Và cả ‘Tuyệt Thần ca ca’ của La muội muội nữa đâu rồi?”

La Linh Dư: “...”

A pi!

Có quý mới kêu huynh như vậy nhé!

Nàng không phải là người tốt, mà Lục Quân cũng chẳng tốt đẹp hơn nàng là bao. Cả hai đều ngang ngửa nhau thôi... Nhất định về sau La Linh Dư nàng phải cách xa vị Lục tam lang này. Nàng không gả cho chàng, nếu không thoát khỏi chàng, thì hẳn cũng né tránh chàng được chứ nhỉ?

Đêm hôm đó, lang quân nữ lang cách bình phong, một giường lớn một giường thấp nằm yên không tiếng động. La Linh Dư ngủ trên giường, nhìn ra ngoài bình phong, mơ màng trông thấy thân hình của lang quân ngủ trên giường thấp; Lục Quân cũng vậy, cách tấm bình phong, nhìn chăm chăm nàng say giấc.

Nhưng lại không được ngủ yên giấc.

Khi trời sắp sáng, trên núi Chung xanh biếc ẩn trong đêm đen, Hành Dương vương gõ cửa phòng của Lục nhị lang. Bậc thềm ướt đầm, một đêm đã qua, ngoài cửa trên đất đầy rêu hoa. Lục nhị lang chân không đứng ở cửa, vô cùng ngạc nhiên nhìn thiếu niên Lưu Mộ lồm liệt đứng chấp tay bên ngoài, sau lưng có đến mấy chục tùy tùng. Trong lòng Lục Hiến trầm đi, sắc mặt căng thẳng.

Dù trong mơ cho hay Hành Dương vương là thiên tử tương lai, nhưng vẫn chưa rõ mơ là thật hay giả... Hơn nữa Lục Hiến hẳn cũng không có giao tình tốt với Hành Dương vương, để đối phương gõ cửa khi trời còn chưa sáng.

Lục Hiến trầm giọng: “Sao Hành Dương vương lại tìm ta vào giờ này? Kiến Nghiệp có chuyện gì sao?”

Hành Dương vương lạnh lùng nhìn thanh niên nhỏ nhả trước mặt chừng nửa khắc, sau lại bật cười: “Không sao. Chỉ là đột nhiên cô có hứng muốn du ngoạn núi Chung, nghe nói lang quân Lục gia cùng các biểu tiểu thư đều đang ở đây. Nếu không đến viếng thăm thì thực sự không hay. Cô đến để hẹn Lục nhị lang... Sau khi trời sáng, nữ lang các nàng chơi mấy trò văn nhả cũng được, nhưng gọi các lang quân đến tỷ thí bắn tên, lại nhờ các nữ lang giúp trợ hứng có được không?”

Lục Hiến cau mày: “Chuyện này...”

Lưu Mộ: “Nhị lang, cô ngàn dặm xa xôi đến Kiến Nghiệp, lại khổ cực lên tận núi Chung, thế mà người không cho cô chút thể diện nào, cô về không hay lắm nhỉ? Chỉ là cười ngửa bán cung tỷ thí thôi mà, không quan trọng thua.”

Suy cho cùng Lục Hiến cũng bán khoán về dự đoán trong giấc mộng kia, không muốn đắc tội với Hành Dương vương, thậm chí còn muốn bán mặt mũi cho hắn. Quan hệ giữa hoàng gia và thế gia rất vi diệu, nên cẩn thận thì hơn... Lục nhị lang gật đầu: “Được rồi.”

Nụ cười của Lưu Mộ càng thêm đậm.

Hắn nhìn Lục nhị lang chăm chấp, lang quân Lục gia có dung mạo không tệ, dĩ nhiên Lục nhị lang cũng anh tuấn, nhưng không đến mức để hắn nhìn là nhận ra ngay như Khổng tiên sinh nói. Tuy nhiên, Lục gia còn có tam lang được xưng là ngọc lang, khắp Kiến Nghiệp có người nào không biết?

Đêm hôm qua thích khách kia bị thương nặng ở cánh tay, hẳn cũng muốn tìm ra tên thích khách kia trong số những lang quân trên núi Chung.

Hắn muốn xem xem, rốt cuộc Lục tam lang có phải là thích khách trong đêm không!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Ban đêm ngủ không ngon, chỉ một động tĩnh nhỏ cũng làm nàng tỉnh giấc. Sắc trời mờ mờ, vừa nghe thấy tiếng sột soạt, nữ lang trong màn lập tức trở mình ngồi dậy, bị tia sáng bên ngoài rọi vào. Lúc lơ mơ mở mắt, bất thành lờn nàng trông thấy bóng dáng lang quân cúi người ở ngoài màn. Nàng hít một hơi, vì bị giật mình mà đầu óc tỉnh táo hẳn. Âm thanh hít sâu quá lớn, khiến động tác của nam nhân đang cúi người khựng lại. Cách màn xanh mờ mờ, thấy chàng ngẩng đầu lên, nhìn sang nữ lang đang nằm ngủ bên trong.

Mặt trắng không như ngọc, mà trông như quý.

La Linh Dư: “...”

Nàng thấy Lục Quân đã mặc chiếc áo bảo thẩm máu đêm qua vào, tay nắm một đỉnh bạc, toan đặt trên bàn gỗ bên ngoài giường của nàng. Không ngờ nàng lại đột nhiên tỉnh giấc, không chỉ La Linh Dư bị nam nhân đột nhiên đứng đầu giường dọa, mà đến Lục Quân cũng bị tiếng hít sâu của nàng làm cho sững sờ. Một lúc sau, chàng mới đặt đỉnh bạc xuống.

La Linh Dư nhìn đỉnh bạc, lập tức một ngọn lửa bùng phát trong lòng. Tay nàng siết chặt áo ngủ bằng gấm, gương mặt căng ra, cổ gồng hạ thấp giọng: “... Huynh định dùng một đỉnh bạc để lấy lòng muội? Trong mắt huynh, muội không đáng tiền vậy sao?!”

Lục Quân: “...”

Chàng nhếch môi cười, cũng hạ thấp giọng theo: “Đương nhiên La muội muội đáng giá ngàn vàng. Chỉ là lúc ra ngoài ta quên đem theo ngân lượng. Sở khắp người cũng chỉ có được một đỉnh đó mà thôi... Chẳng lẽ muội muội còn muốn ta phải tháo ngọc bội ra đưa muội?”

La Linh Dư trầm nghĩ... Pi, ai là “muội muội” của huynh hả?!

Cũng chẳng thể đem ngọc bội của Lục tam lang ra chợ bán được, vật trên người lang quân thế gia bọn họ chỉ có mấy thứ, ngọc bội cũng là đồ quý, cho dù bán thì cũng không ai dám mua; mà đã không bán được ngọc bội, vậy thì chỉ có mỗi tác dụng là hẹn thề... Lục tam lang hẹn thề với La Linh Dư?

La Linh Dư sầm mặt, khỏe mỗi giật giật rất miễn cưỡng. Nhưng thực chất trong lòng sớm đã giao động, nàng không thể nào dứt mắt khỏi đỉnh bạc được, còn đang nghĩ cách cầu Lục Quân dùng nhiều tiền hơn để lấy lòng mình. Nữ lang sĩ tộc không thích vàng bạc, nhưng La Linh Dư nghèo quá rồi. Gần đây lại cảm thấy ngân lượng trong tay sắp không đủ sống quá nửa năm... Dù Lục Quân chỉ tặng nàng một đỉnh bạc, nhưng chỉ ít cũng biết tình hình khẩn cấp của nàng khi du ngoạn ở núi Chung. Thì ra hôm đó thấy nàng bái Phật trong miếu, Lục Quân đã biết tông nàng không có tiền.

Nghĩ đến điều này, bao xấu hổ, khó chịu, oán hận của La Linh Dư với Lục Quân dần vơi đi.

Giống như chính chàng đã nói, Lục Quân thật sự không hề háo sắc. Tuy chàng có gương mặt đào hoa chết người, nhưng mắt luôn sụp xuống, không hề nhìn vào trong màn nhiều lần. Lang quân khí chất trong sạch cao sang, tuyệt đối không cho người khác cơ hội hiểu lầm. Đặt đỉnh bạc xuống, Lục tam lang đứng thẳng lưng lên, nhanh chóng xoay người rời đi. Lúc này, La Linh Dư ở trong màn đã ngồi dậy, nàng nhìn Lục Quân bên ngoài một lúc lâu, sau khi chàng đứng thẳng, ánh sáng mờ mờ lại lần nữa hắt lên mặt chàng, soi sáng gương mặt tái nhợt của chàng..

Vừa nghĩ đến đó, đồng thời cũng “hề” đỉnh bạc chàng để lại, La Linh Dư do dự, đưa tay ra: “Đợi đã.”

Từ trong màn, bàn tay mảnh khảnh của nữ lang vươn ra níu lấy tay áo của chàng kéo lại. Lục tam lang sụp mắt, nhìn ra sau lưng. Nghe thấy La Linh Dư ở trong màn lời ít ý nhiều bảo: “Trông sắc mặt huynh rất tiêu tụy, rất dễ khiến người khác nghĩ ngờ. Đợi muội một chút, muội thoa phấn đắp mặt che giấu cho huynh.”

Lục Quân cứng người, vẻ mặt rất mất tự nhiên. Song chàng vẫn dịu dàng: “Vậy thì đa tạ La muội muội.”

Chỉ chốc lát sau, Lục Quân trở lại ngồi trên giường nhỏ mà mình ngủ cả đêm, đến sau bình phong được thấp sáng. La Linh Dư vội vã khoác áo choàng vào, thắt chặt đồ lót đầy nịt, lại thuận tiện cài trâm ngọc lên đầu, tay cầm một hộp nữ trang. Nàng ngồi trên giường thấp, bưng bàn nhỏ lên giường, mở hộp nữ trang ra, nào phấn ngọc trai, nào phấn hoa, nào phấn kẻ mày, nào son môi, nào phấn giáp tiền*, mọi vật dụng trang điểm của nữ tử đều được đặt trong những chiếc hộp tròn nhỏ màu sắc khác nhau, được La Linh Dư bày ra.

(*Giáp tiền là tên một loại hương liệu, được trộn lẫn từ giáp hương (hương liệu đến từ vỏ động vật), trầm hương, xạ hương,...)

Ngón út nàng quệt chút phấn sáp, thoa lên mặt Lục Quân.

Lục Quân kháng cự lùi ra sau.

La Linh Dư quắc mắt: “Đừng nhúc nhích.”

Nàng nói: “Đây là phấn trần châu...”

Lục Quân ngạc nhiên, thấp giọng: “Dùng trần châu mài thành phấn? La Linh Dư... rốt cuộc muội có tiền hay không có tiền vậy?”

La Linh Dư nhướn mày, chế nhạo: “Xem ra tam biểu ca thật sự chẳng biết gì về công việc của các nữ tử cả. Phấn trần châu không phải mài từ trần châu, mà là gĩa nát hoa bông phấn ra rồi đem đi chưng, sau khi hoàn thành thì gọi là phấn trần châu.”

Đứng là hiếm thấy, hàng mi rậm của Lục tam lang chớp chớp, La Linh Dư nhìn chàng cứng mặt, có vẻ rất xấu hổ.

Nữ lang trộn mấy màu sắc khác nhau vào với nhau, ngón tay lành lạnh nhẹ nhàng lướt qua mặt chàng, để sắc mặt chàng trông có vẻ khá hơn. Nhìn cử động của nàng, Lục tam lang thoáng yên tâm. La Linh Dư không phải đang đùa chàng, thủ pháp của nàng rất thông thạo, hẳn là thường xuyên làm chuyện này. Lục Quân dán mắt nhìn gương mặt mộc không phấn son của nàng, vết thương không ngừng làm chàng đau đớn, nhưng trong đầu chàng lại nghĩ lung tung: có lẽ mỹ nhân nào cũng biết cách trang điểm?

Còn La Linh Dư lại là cao thủ trong số đó.

Quệt ít phấn, bàn tay nữ lang càng trở nên lạnh như băng, tùy ý thoa lên mặt lang quân. Ánh sáng buổi sớm từ mù, vì dễ nhìn rõ nên hai người cách rất gần nhau, mọi hơi thở gần kề bên nhau. Có vô tình cũng có hữu ý, ánh mắt giao nhau, tay áo rộng nằm chồng lên nhau, động chạm giữa ngón tay lúc xa lúc gần, hơi thở của cả hai đều như có như không truyền đến đối phương.

Lục Quân cup mắt nhìn nàng. Áo xuân mỏng thắt lưng dài, y phục toàn thân là một màu xanh lơ nhàn nhạt, dây nịt bạch ngọc dán lên bộ ngực đầy đặn, lướt qua eo, rủ xuống trên váy... Chốc chốc nàng ngược mắt nhìn lên, lập tức chạm đến ánh nhìn sâu tựa biển xanh của Lục tam lang.

Bàn tay chạm vào mặt chàng dừng lại, trong một thoáng quên đi động tác.

Ánh mắt Lục Quân tối dần, trầm tĩnh nhìn nàng.

Bầu không khí vô cùng vi diệu, tiếng thị nữ bên ngoài trở mình như có như không, ngoài cửa sổ là chim hót trùng kêu líu lo râm ran, còn trong phòng, nam nữ ngồi yên, hơi thở quẩn quít... Đột nhiên La Linh Dư bật dậy lùi ra sau, suýt nữa đã đụng rớt mấy hộp thơm trên bàn. Nàng vội vã xoay người lại: “Xong rồi đây, huynh có thể đi được rồi.”

Một lúc lâu sau, nàng không nghe thấy động tĩnh gì sau lưng, chỉ cảm nhận được luồng gió mát mẽ thổi qua gò má và y phục. Sau lưng trống trải lạnh lẽo, La Linh Dư từ từ xoay người lại, thấy khung cửa bên giường thấp được đẩy ra, hoa đào ngoài phòng rào rào rơi xuống, vài cánh hoa phốt hồng bay vào trong cửa sổ, theo làn gió rơi lên mấy hộp phấn trong tráp ngọc. Chẳng biết là phấn hoa đào hay là son đó.

Mà lang quân vừa nãy còn ngồi trên giường thấp, đã không còn nữa.

La Linh Dư cup mắt đứng yên, sau đó dọn dẹp đồ đạc rồi quay về ngủ tiếp. Lúc nàng thức dậy lần nữa là được thị nữ Linh Ngọc đánh thức. Linh Ngọc phục vụ nữ lang rửa mặt chải đầu, chỉ huy các thị nữ còn lại thay hương trong phòng. Trước khi mở cửa sổ, Linh Ngọc hít một hơi, ngạc nhiên vui vẻ nói: “Nương tử, không khí ở đây tốt quá. Một đêm không mở cửa sổ mà cũng không bị ọ bức, lại còn rất mát mẻ.”

Bởi vì trước đó, đã có người mở cửa sổ.

Nghĩ đến việc ở cùng một phòng với Lục tam lang, một đêm cùng hít thở chung bầu không khí... Im lặng một lúc, La Linh Dư cố tình chuyển đề tài: “Mọi người dậy cả rồi hả? Các biểu tiểu thư đang làm gì vậy?”

Linh Ngọc trả lời: “Hành Dương vương đến rồi, ngài ấy nói muốn bắn tên, các nữ lang rất ủng hộ. Hàn nương tử thấy thú vị nên đề nghị hôm nay các nữ lang cũng chơi bắn tên...”

Mới đầu La Linh Dư còn hoài nghi: Hành Dương vương sao? Có phải tối qua Lục tam lang bị thương có liên quan đến người này không? Nếu không nàng khó có thể tưởng tượng được Lục tam lang cần gì phải trốn đến chỗ nàng.

Sau đó lại kinh hãi: Cái gì? Bắn tên ư? Ta không chơi được đâu!

Nàng vội vàng hỏi: “Các nữ lang đều đồng ý cả sao?”

Linh Ngọc thừa phải, không để ý đến sắc mặt nặng nề của La Linh Dư, nàng ta lại nhớ ra một chuyện: “À đúng rồi, không phải đã hai hôm chúng ta không thấy Lục tam lang đâu sao? Vừa nãy lúc đưa đồ ăn sáng cho các lang quân và nữ lang, nô tỳ có nghe các thị nữ khác báo là từng thấy Lục tam lang.”

Linh Ngọc than: “Lục tam lang đúng là xuất quỷ nhập thần.”

Ngón tay La Linh Dư khẽ bàn, im lặng đắn đo.

Sau khi nữ lang các phòng đã chuẩn bị thu dọn xong xuôi, vì muốn xem các lang quân chơi bắn cung nên bản thân cũng muốn chơi bắn tên, không tiện nán lại ở Hoa Đào Ổ nữa. La Linh Dư lẻ mề đi theo các nữ lang, nghe các nàng đề nghị đến gò đất có nhiều cây ở trên núi để bắn tên. Nghe ý đồ của các nàng, hình như là muốn săn được ít thỏ hay heo núi.

Hành Dương vương cười to, các nàng đã nói trúng ý hắn rồi.

Hành Dương vương Lưu Mộ đưa mắt nhìn hai lang quân Lục nhị lang và Lục tam lang, lại quệt mắt nhìn tùy tùng phía sau họ. Nam nhân đến núi Chung lần này không nhiều, dù cộng thêm phu xe thì cũng chỉ hơn hai mươi người. Muốn tìm ra thích khách tối qua trong hai mươi mấy người này... Lưu Mộ sờ cằm, đôi mắt gian tà híp lại, hoặc là tìm quá dễ, hoặc là thuộc hạ của hắn đã phân tích sai.

Nhưng nếu phân tích sai, vậy chứng tỏ lai lịch của thích khách kia rất lớn... Sắc mặt Lưu Mộ càng trở nên khó coi.

Sau hai ngày, khi lần nữa thấy đệ đệ, Lục nhị lang thật sự có muôn lời khó nói. Lục Quân đã thay ra áo choàng nhuộm máu, mặc vào y phục màu trắng. Lục Hiến nhìn Lục Quân mặt mũi trắng ngần, hình như còn tuấn tú hơn ngày thường, bất giác nhìn thêm mấy lần. Lục Quân sáng sủa như làn gió mát, song trên mặt lại chẳng có lấy một nụ cười, cực kỳ lạnh lùng. Nhưng nếu Lục nhị lang còn vô thức chàng thêm nhiều lần, thì dĩ nhiên ánh mắt các nữ lang bên kia không hề dứt khỏi chàng được.

Hành Dương vương còn muốn bắn tên.

Hàng mi Lục Quân rung lên: vì các nữ lang quá tập trung chú ý đến mình, nên sợ là lần bắn tên này, thật sự không có cách nào giả vờ được... Nhưng tay chàng đang bị thương nặng, nếu chàng bắn tên thật thì chắc chắn sẽ có vấn đề, với thuộc hạ thuộc hàng cao thủ của Hành Dương vương, nhất định có thể nhìn ra tay chàng đang bị thương. Rồi vì thăm dò chàng, nói không chừng còn muốn...

Lục Quân sốt sắng không biết chỗ Trần vương có ứng cứu kịp thời không..

Một đường leo núi, vừa đi vừa nghĩ. Lúc chàng còn đang miên man suy nghĩ, thì Lục nhị lang hết nhìn La Linh Dư lại nhìn Hành Dương vương. Sau một phen xoắn xuýt, Lục Hiến đã quyết định, đi về phía La Linh Dư. Lục tam lang thuận tiện đi theo nhị ca chàng, bọn họ cùng đi về phía nữ lang, đi thẳng đến cạnh La Linh Dư.

La Linh Dư đang phiền não, cầm trong tay cây cung nhỏ nhìn xung quanh. Lục Hiến bất chấp áp lực tầm nhìn của chúng nữ lang, cười nói với La Linh Dư đang bất an: “Biểu muội còn nhớ Hành Dương vương không?”

La Linh Dư hồ nghi nhìn hắn. Lục Hiến mỉm cười, ngoài đầu toan gọi Hành Dương vương tới, nhưng lại thấy Hành Dương vương cứ nhìn chăm chú tam đệ Lục Quân của hắn.

Lục Hiến: “...”

Lục nhị lang bị hớ. Còn La Linh Dư lại trông thấy Lục tam lang đi theo sau lưng Lục nhị lang.

Sắc mặt nàng thoát trở nên kỳ lạ: gương mặt này của Lục tam lang... Hình như nàng bối phần hơi nhiều, trông chàng càng tuấn tú hơn bình thường.

La Linh Dư chợt dạ chớp mắt, lúc xoay mặt đi thì nghe thấy giọng của Lục Quân: “Kỹ năng bắn tên của biểu muội thế nào?”

La Linh Dư: “...”

Giật cả mình.

Hành Dương vương đi ở phía sau, dưới áp lực bắn tên, Lục Quân lại chủ động nói chuyện với nàng... La Linh Dư nhìn chăm chăm, bỏ qua Lục Hiến giới thiệu với nàng Hành Dương vương là nhân sĩ thế nào, cùng Lục Quân bốn mắt nhìn nhau. Chẳng làm khâu hình, ý là “độc”, sau đó mỉm cười nhìn nàng. Tuy không nói nhưng lòng đã rõ, lúc xoay vòng đã đạt thành thỏa thuận, La thị nữ hít sâu một hơi, giọng dịu êm: “Bắn tên hả? Muội không biết, không rõ, cũng không thông thạo.”

Có nữ lang bên cạnh giễu cợt: “Muội mà không biết ư?!”

Nữ lang sĩ tộc mà không biết trò này?

Lục Quân nheo đôi mắt hoa đào, dịu dàng nói: “Vây để ta dạy biểu muội bắn cung.”

La Linh Dư ngoan ngoãn nghe theo: “Vâng, đã làm phiền tam biểu ca rồi.”

Lục Quân: “Không có gì.”

Lúc này hai người cùng đi tới trước, tách ra khỏi chúng nữ lang. Lục Quân chỉ về một hướng, La Linh Dư gật đầu, ngẩng mặt mỉm cười với chàng rồi cùng chàng đi đến đó. Hành Dương vương ở phía sau tức khắc cho người hỏi Lục tam lang đi đầu, biết chỉ là đi chơi với La Linh Dư chứ không phải rời núi, Lưu Mộ không để ý nữa, cười nhạt: chạy thoát được hòa thượng cũng không thoát khỏi miếu, trận tỷ thí vô nghệ hôm nay, chỉ cần là nam thì đều phải đến thử.

Lục Hiến: “...”

Hắn ngẩn to te, mình vất và nói một thôi một hồi Hành Dương vương thế nào ra sao, vậy mà La Linh Dư bỏ ngoài tai hết. Chỉ một câu nói của tam đệ đã “cuốn” được La Linh Dư. Hai người cùng nhau rời đi, nhìn từ bóng lưng trông như thần tiên quyến lữ vậy. Dù trong mơ hắn cũng chưa từng trông thấy tam đệ và La Linh Dư từng ở bên nhau lần nào. Lục Hiến không khỏi nảy sinh hoài nghi:

Có phải giấc mơ của mình đã sai rồi không?

La biểu muội thật sự không nghe thấy mình khen Hành Dương vương à, cũng không thấy Hành Dương vương sao? Lang quân thiếu niên hào hoa phong nhã kia là phu quân tương lai của nàng, còn đang từ tốn đi sau lưng nàng kia. Còn cả Hành Dương vương nữa... vì sao không vừa gặp đã yêu La biểu muội? La biểu muội có dung mạo xuất sắc tuyệt đỉnh trong số các nữ lang, vì sao Hành Dương vương chỉ nhìn tam đệ suốt vậy?

... Vì sao mình cứ phải nửa tin nửa ngờ với một giấc mộng như có như không thế này?

Mà các nữ lang cũng trợn mắt há mồm: “...”

Gi cơ? Chỉ vì La Linh Dư nói nàng không biết bắn cung, mà Lục tam lang tốt bụng dạy nàng ta sao? Dựa vào đâu hả? Thì ra Lục tam lang lại tốt bụng như vậy, chỉ cần có nữ lang không biết bắn tên thì chàng sẽ dạy sao? Trời ạ, rốt cuộc các nàng đã bỏ lỡ điều gì vậy? Biết thế đã nói mình không biết bắn tên cho rồi... Trong lúc nhất thời, các nữ lang sĩ tộc đều nảy sinh hoài nghi trước tài học của mình, đặt tay lên ngực tự hỏi: nếu như mình không biết thứ gì, thì có khi nào nữ lang hôm nay được Lục tam lang gọi đi là mình không?

Vậy vì sao cái gì bọn họ cũng phải biết?

Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân dù ở Lục gia mấy năm mà vẫn không gả được cho Lục tam lang sao?

Nhất thời, cả Lục nhị lang lẫn các biểu tiểu thư đều rầu rĩ không vui. Ninh Bình công chúa Lưu Đường dè dặt quan sát sắc mặt của bọn họ, sau một hồi cân nhắc thì đi về phía Hành Dương vương. Đến khi Lưu Đường im lặng đi ra, Lưu Mộ mới trông thấy nàng, có vẻ rất ngạc nhiên. Cô cháu gái này, đúng là cứ như người vô hình...

Lưu Đường đỏ mặt gọi: “Thức thức.” Vị thức thức này chỉ lớn hơn nàng mấy tuổi mà thôi...

Lưu Mộ: “Ồ, con ở đây làm gì? Tôi qua có phát hiện ra điều gì khác lạ không?”

Lưu Đường thấp giọng nói: “Con đến đây để chơi, huynh trưởng bảo con nên ra ngoài chơi nhiều vào. Con không phát hiện ra có gì khác lạ cả.”

Lưu Mộ ừ một tiếng, hẳn lại đi một đoạn nữa, phát hiện Lưu Đường vẫn đi theo mình. Lưu Mộ nhướn mày, nhìn cô cháu gái không nhỏ hơn mình mấy tuổi. Lưu Đường xoắn xuýt, giọng nhỏ như muỗi: “La tỷ tỷ hỏi con có muốn tham gia cuộc thi chọn Hoa thần năm nay không, con muốn tham gia...”

Lưu Mộ không quan tâm đến Hoa thần gì đó ở Kiến Nghiệp, chỉ buột miệng khích lệ nàng: “Ồ, thế thì rất tốt. Cố gắng lên!”

Lưu Đường: “Đến lúc đó thức thức bỏ phiếu cho con được không?”

Lưu Mộ vẫn hỏi hột: “Được.”

Lưu Đường rất vui, không ngờ có thể dễ dàng lấy được số phiếu như vậy, mà nàng có rất nhiều ca ca, bá bá, thức thức... người của hoàng thất vẫn còn rất nhiều. Nếu so với thế gia... Hy vọng các huynh trưởng có thể giúp mình.

Ra khỏi Hoa Đào Ổ là đi vào rừng cây. Đi được một lúc thì mọi người dừng lại, đã đến nơi rồi. Người hầu quét dọn sân bãi, chuyển tám bia ra, đã sắp bắt đầu tỷ thí bắn cung. Hành Dương vương uể oải đi theo những lang quân nữ lang du sơn ngoạn thủy suốt cả dọc đường, chính là muốn chờ đến lúc này. Vất vả lắm mới đợi đến lúc có thể bắt đầu bắn cung. Lưu Mộ xệ vai, cup mắt sắp ngủ lịm nửa sống lại, tràn trề tinh thần, xắn tay áo lên đây Ninh Bình công chúa ra: “Đề cô tới trước! Làm nóng cho mọi người!”

Các nữ lang nhiệt liệt hoan nghênh: thiếu niên lang anh tuấn oai phong luôn rất được chào đón!

Dốc lời khen ngợi, bày tỏ mến mộ!

“Hành Dương vương khô ngô quá đi. Anh hùng xuất thiếu niên đây mà!”

“Lưu lang đúng là tuấn tú... Ồi, gả cho Hành Dương vương cũng không tệ.”

Bị các nữ lang to gan nhạo báng, Lưu Mộ sầm mặt... các nữ lang quý tộc ở Kiến Nghiệp đúng là quá đáng sợ.

Vì ít lang quân nên một vòng tỷ thí bắn cung chẳng mất mấy thời gian. Lưu Mộ mất tỉnh, vẫn luôn cùng tùy tùng cẩn thận quan sát nhân sĩ quý tộc du sơn ngoạn thủy bên kia, nhưng không tìm ra ai bị thương nặng. Trái lại có một phu xe bị trật chân, song khác hẳn thích khách đêm qua!

Đến cuối cùng, ngay tới văn sĩ Lục nhị lang Lục Hiến cũng bị kéo vào bắn tên. Hai mắt Lưu Mộ nhìn chòng chọc đến mức co rút, vậy mà cũng không tìm được người kia. Lưu Mộ đưa mắt nhìn quanh đám đông: “Lục tam lang đâu? Vẫn chưa quay về sao?”

Người hầu của Lục nhị lang chạy đến, thưa với Lục nhị lang mấy câu. Lục nhị lang ngạc nhiên, sau một thoáng trầm ngâm thì quay qua thuật lại với Hành Dương vương. Bên này truyền lời nhiều người, các nữ lang bên kia cũng nghe thấy: “Lục tam lang đang dạy La thị nữ gương cung trên đỉnh núi gần đây.”

Lưu Mộ: “Đã dạy một canh giờ rồi mà vẫn chưa xong sao?”

Hắn hí hóp mắt, một bụng quý kẻ không ngừng suy nghĩ, lại đưa mắt nhìn sang Lục nhị lang, muốn Lục nhị lang cho một câu giải thích hợp lý. Lục Hiến ấp úng cả buổi, cuối cùng thốt ra một câu: “Có lẽ là La biểu muội bị ngộ cảnh?”

Lưu Mộ: “...”

Hắn thị nữ đang mong đợi Lục tam lang, vậy mà đến giờ Lục tam lang vẫn chưa xuất hiện, trong lòng nàng buồn rầu biết mấy. Lúc này không nhin nổi nữa, Hắn thị nữ dứt khoát đề nghị: “Chúng ta cùng đi xem tam biểu ca dạy La tỷ tỷ bắn tên thế nào đi.”

Lưu Mộ trầm ngâm rồi gật đầu.

Mọi người òn ào theo người hầu dẫn đường đi lên núi. Đi được lưng chừng núi, mặt trời càng lúc càng lên cao, trên trán lấm tấm mồ hôi. Đường khi tắt cả đều mệt mỏi, chợt có người chỉ tay hô: “Mọi người nhìn đằng kia kia!”

Mấy người Hành Dương vương, Lục nhị lang cùng ngẩng đầu lên, nhìn theo hướng chỉ tay. Trên đường núi quanh co là tầng tầng lớp lớp sắc xanh mờ ảo. Nghiêng nghiêng bên đường xanh ngắt là một gò đất, được sương khói mây trời bao phủ. Bọn họ trông thấy lang quân tuần tỵ đứng ở đằng sau, vòng nữ lang xinh đẹp vào trong lòng. Đứng trên đỉnh núi, trường cung trong tay, tư thế nữ lang giương cung được lang quân phía sau nâng đỡ, sửa lại thành tư thế chính xác.

Trông Lục Quân như đang ôm La Linh Dư từ phía sau.

Áo dài tung bay như mây, cây xanh và bụi mù vờn quanh, hai người đứng trên chỗ cao bắn tên, tựa như một đôi thần tiên.

Mọi người bên dưới nhìn đến ngẩn ngơ.

Nghỉ ngơi trên đỉnh núi hơn một canh giờ, lúc mọi người kéo đến thì Lục Quân mới đứng dậy, giúp La Linh Dư sửa tư thế bắn tên chính xác. Chẳng ôm hồ nài từ phía sau, hơi thở gần bên, cả hai như đang quấn quít với nhau. La Linh Dư đặt tay lên cung, Lục Quân nắm tay nâng. Cung dần được kéo ra thành hình tròn, nhắm thẳng lên trời cao.

La Linh Dư cụp mắt, khoe miệng chum chim, nói khẽ với Lục Quân: “Như thế này sẽ không có vấn đề gì chứ? Hành Dương vương sẽ không nghi ngờ huynh nữa hả?”

Lục Quân nghiêm mặt dạy nàng bắn tên, lúc không ai để ý thì cười nhẹ: “Nghỉ ngơi thì vẫn nghỉ ngơi... Nhưng hân cũng không thể nhận ra là ta có bị thương hay không. Còn phải đa tạ biểu muội đã san lức giúp ta, nếu không một mình ta giương cung, e là phải băng bó lại vết thương”

La Linh Dư cười nhạt: “Không sao. Huynh nhớ đưa muội thuốc giải sau khi xong chuyện là được.”

Một nụ cười vụt qua trong mắt Lục Quân, lực nắm tay nàng càng tăng thêm. Chẳng dùng tư thế tiêu chuẩn để sửa cho nàng, hướng dẫn nàng kéo dây cung. Dây cung kéo căng, mắt vẫn nhìn thẳng về phía mặt trời, tóc mai La Linh Dư ướt đầm, trán rịn mồ hôi. Nhưng lang quân sau lưng nàng vẫn nắm chặt tay nàng không buông. Không biết đã bao lâu trôi qua, cho đến khi La Linh Dư gần như thất thần thì đột nhiên Lục Quân lại quát: “Thả ——”

Bị âm thanh đột ngột của chàng hù dọa, tay La Linh Dư run lên, lúc mũi tên vừa được nhả ra thì Lục Quân đột ngột dùng cung đẩy lên trên một phát. *Soạt* một tiếng, mũi tên màu đen bay vụt ra khỏi ngón tay hai người, bắn về phía không trung.

Mọi người bên dưới, nhìn hai người một trước một sau ở bên trên cuối cùng cũng đã bắn tên đi. Mũi tên rất dài, phóng đi cực mạnh, càng khiến bọn họ không giống người phàm. Mây mù quanh núi, trai gái sắc sảo, giương cung bắn tên... Người người bên dưới đều nhìn không chớp mắt.

Bất chợt có hai con chim nhạn rơi xuống, phát ra tiếng kêu thảm thiết!

Đứng trên đỉnh núi, La Linh Dư ngạc nhiên lại khắp khỏi vui mừng: “Bắn trúng rồi —— muội bắn trúng rồi!”

Không ngờ lại có ngày nàng bắn trúng tên!

Lục Quân cúi đầu, nhìn đôi mắt xán lạn của nữ lang, bất chợt trong lòng thoáng giật mình. La Linh Dư cực kỳ kỳ hờ, quên mất phía sau là Lục tam lang rất đáng ghét, nàng vui vẻ ngoái đầu lại, đôi môi đỏ chợt sượt qua một thứ mềm mại lành lạnh đáng sau.

La Linh Dư căng người: “...”

Môi nàng vừa chạm vào gì vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nỗi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Núi non xanh ngắt tựa mây ngải, phong cảnh nên thơ khó tả xiết.

Bụi mù như v phực khoác lên đôi nam nữ đang bắn tên trên gò đất, mặt trời chan hòa sưởi ấm bốn phương, người bên dưới ngẩng mặt trông lên đều phải nheo mắt. Bọn họ thấy nữ lang hưng phấn ngoái đầu lại, lang quân phía sau cúi thấp xuống. Từ bên này nhìn lên, cả hai như đang ôm hôn...

Nhất thời tâm trạng của mọi người đều thay đổi.

Khoan nói đến Lục nhị lang Lục Hiên thất hồn lạc phách trợn lớn mắt, các biểu tiểu thư ghen tị đỏ mắt. Ngay cả Hành Dương vương cũng kinh hãi sững sờ chẳng rõ vì sao, chỉ trong một thoáng tim hân đột nhiên như ngừng đập, giống như có thứ gì đó đang dần thoát ra khỏi người hân. Chỉ có một người dù ngạc nhiên nhưng không có tâm trạng tiêu cực, chính là Bình Ninh công chúa Lưu Đường.

Dân tình thời đại rất thoáng, không chỉ mỗi chuyện nam nữ đi chung với nhau, mà còn thoáng về phương diện tình dục.

Cho nên, khi mọi người hoài nghi nhìn thấy cảnh tượng nào đó, con tim bọn họ chỉ bị đánh mạnh mà thôi. Ngay sau đó, Lục nhị lang lần các biểu tiểu thư cùng ra sức phủ nhận suy đoán to gan này của mình: chỉ là bọn họ đang nói chuyện thôi, hai người đứng xa như vậy, bóng dáng chồng lên nhau, lại có ánh sáng che bớt. Thật ra mình chẳng thấy gì cả... Không được suy nghĩ bậy bạ!

Đáng thương thay cho hai chú nhạn kia, rơi xuống giữa không trung kêu rất thê lương, rơi xuống giữa rừng cây rậm rạp, tiếng vỗ cánh phành phạch vang lên liên hồi. Vậy mà chẳng một ai trong số nam nữ quý tộc du sơn ngoạn thủy kia quan tâm đến kỹ thuật bắn cung đầy cao siêu.

Mà hai người trên đỉnh núi cũng khiếp hãi như bọn họ, bao gồm chính La Linh Dư. Nàng ngoác ngoái đầu lại, sau khi phát hiện mình chạm phải thứ gì đó thì lập tức lao đảo lùi ra sau theo phản xạ, thoát khỏi phạm vi cái ôm của lang quân. Lùi ra năm bước, nàng mới nhìn rõ Lục Quân đối ngọc quan, lông mi như cánh bướm, bên dưới là đôi mắt tựa biển sâu.

La Linh Dư kinh ngạc, gò má thoát đỏ: “...”

Lục tam lang nhìn sâu vào nàng, sau đó nói: “Dừng trợn mắt”

La Linh Dư ngẩn ra, sau lại thờ phào. Chẳng rõ là mắt mát hay vui vẻ: “... Ồ.”

Tiếp xúc với Tầm Mai cư sĩ trong khoảng cách gần rồi lại có hiểu lầm tắc trách, nàng vô cùng buồn bã; nhưng nghĩ đến chuyện chỉ là hiểu lầm với nam nhân từng bị mình nhẫn tâm ép nháy xuống thuyền, nàng lại vô cùng yên tâm.

La Linh Dư nghiêng người, thấy đám đông đang ngoác nhìn lên ở bên dưới. Nàng còn đang chần chờ thì bất chợt, Bình Ninh công chúa dịu dàng mỉm cười, từ đằng xa vẫy tay gọi nàng: “La tỷ tỷ, bọn ta ở đây ——”

La Linh Dư nắm cung, chợt dạ đi xuống tìm bọn họ. Đuôi mắt nàng quét thấy áo khoác Lục tam lang bay lên, đi theo sau lưng nàng. Lại đưa mắt nhìn Hành Dương vương hai mắt u ám bên dưới, La Linh Dư trầm nghĩ, không biết ý công tử này nhìn ra nàng và Lục Quân đến rồi không?

La Linh Dư nghiêng người, cả hai một trước một sau đi đến tụ tập với mọi người. La Linh Dư đi đằng trước, vạt váy bay lên như đuôi cá, mơ hồ thấy hoảng loạn trong lòng. Lục tam lang thông thả đi theo sau nàng, ở góc độ nàng không nhìn thấy, vào lúc mọi người bị ánh nắng che khuất, chàng gờ tay lên, ngón tay lau nhẹ môi mình.

Mềm mại, lành lạnh.

Còn vương mùi thơm ngọt ngào của nàng.

Mùi thơm quanh quẩn ngay bên, xúc giác đọng mãi chẳng tan biến, bắt đầu từ cánh môi, cảm giác râm ran nhanh chóng lan tràn tứ chi, con tim trong lồng ngực căng phồng đập mạnh dữ dội... Vậy mà khi Lục Quân nhìn La Linh Dư, sắc mặt lại có phần thờ ơ.

Mãi đến lúc chạm mặt Hành Dương vương, cảm giác xao xuyến đó mới vơi dần. Mọi người tập trung lại với nhau, La Linh Dư đi về phía các nữ lang dưới cái nhìn gay gắt của bọn họ, còn Lục Quân thì đứng chung với các lang quân, gật đầu chào Hành Dương vương. “Đã lâu không luyện cưỡi ngựa bắn cung nên kỹ thuật hơi kém”

Lưu Mộ nhướn mày, trong con ngươi có mấy phần trào phúng: “Lục tam lang đứng tự coi mình như thế. Trong số các lang quân Kiến Nghiệp, chẳng mấy ai có được kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung bằng người cả.”

Vì giới quý tộc Kiến Nghiệp bận ganh đua vui đùa, khen giàu có giàu xa hoa, làm gì ai có thời gian vất vả luyện tập cưỡi ngựa bắn cung?

Hành Dương vương đối mặt với Lục tam lang trong tâm trạng phức tạp. Lúc hắn hơn mười tuổi, danh tiếng của Lục tam lang ở Kiến Nghiệp đã vang vọng khắp nơi, thiếu niên thành danh. Vậy mà khi Hành Dương vương lớn thêm mấy tuổi, lại phát hiện Lục Quân từ từ rút ra khỏi giới quý tộc, không còn chơi bời nữa.

Lưu Mộ rất dễ chứng Lục tam lang, dù lúc này Lục Quân đã chứng minh chàng có thể giương cung, song tâm mất Lưu Mộ vẫn dính chặt trên tay lang quân chừng nửa khắc. Hành Dương vương vẫn chưa từ bỏ ý định, rất không cam lòng khi mình chưa bắt được thích khách. Trong lòng hoài nghi, toan mở miệng định lên tiếng thì lại nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên như sấm giữa rừng núi: “Chúa công, chúa công——”

Theo tầm mắt của Hành Dương vương, mọi người nhìn xuống con đường sau lưng, thấy thấp thoáng giữa rừng xanh rậm rạp là vài ba hộ vệ cưỡi ngựa. Mấy người kia giục ngựa chạy đến, vừa tới nơi thì lập tức nhảy xuống, còn chưa kịp thở đều thì đã gấp rút báo cáo với Hành Dương vương: “Chúa công, Thái Sơ cung triệu ngài vào cung gấp mặt!”

Nhịp tim Hành Dương vương Lưu Mộ đập trẻ một nhịp: “Bệ hạ tìm ta có chuyện gì?”

Người truyền tin: “Nghe nói Trần vương điện hạ đã bắt được thích khách ám sát, trực tiếp bẩm báo lên bệ hạ, bệ hạ muốn triệu ngài vào hỏi chuyện.”

Lưu Mộ: “...”

Trong lòng vụt qua mười ngàn con chữ thọ tục, hắn nhìn chằm chằm Lục tam lang với vẻ u ám: chẳng lẽ ta không biết từ Hành Dương đến Kiến Nghiệp, thích khách ám sát ta là ai sao? Những thích khách khác đều chết cả, nhưng ta đã bắt được một người sống, còn đang chờ tra hỏi xem người sau lưng là ai! Nếu không phải vì thích khách tối qua, thì làm gì có chuyện tên thích khách hắn bắt được lại mất tích, làm sao bây giờ có thể nói là Trần vương bắt được?

Mới đầu chỉ hơi nghi ngờ Lục tam lang, nhưng hiện tại, Hành Dương vương Lưu Mộ gần như chắc chắn thích khách đêm qua có liên quan đến Lục tam lang. Người nào ở Kiến Nghiệp không biết, nhưng Lục tam lang và Trần vương như hình với bóng, Tiêu Mạnh không rời*. Nay nói người bắt được thích khách là Trần vương, vậy người thăm dò đêm qua, kết hợp với phân tích của Không tiền sinh về thân phận người đó... Ngoài Lục Quân ra thì còn có ai nữa?

(*Tiêu và Mạnh ở đây chỉ 2 vị tướng của Dương Diên Chiêu tên đầy đủ là Tiêu Tấn và Mạnh Lang, 2 người này là anh em kết nghĩa có quan hệ rất khăng khít, sau này cũng thường được dùng để nói về những người có quan hệ vững chắc, kiên định, cảm tình nồng hậu.)

Hành Dương vương cười lạnh.

Lưu Mộ lạnh lùng nhui chặt mày, hăm hè nhìn Lục tam lang phong lưu đối diện, gần từng chữ một: “Được, được lắm! Lục tam lang có gan có mưu, coi như cô thua một nước này. Gặp lại sau!”

Vừa dứt lời, hắn tức khắc phát tay áo xoay người rồi đi, nhảy lên lưng ngựa, chúng kỵ sĩ đi theo sau. Mắt thấy Hành Dương vương muốn rời khỏi đây về Kiến Nghiệp, vào cung gặp bệ hạ, trong số nam lang nữ lang ở đằng sau đưa mắt nhìn Hành Dương vương rồi đi, có một người hầu vì không phục trận ty thí mà trước đó Hành Dương vương yêu cầu mọi tham gia, bèn cất giọng hỏi: “Công tử muốn đi, vậy rốt cuộc ai là người chiến thắng cuộc thi này?”

Thân hình của thiếu niên trên lưng ngựa khựng lại, ngoài đầu nửa cười nửa không: “Đương nhiên là Lục tam lang rồi. Một mũi tên bắn hạ hai con chim, chúng ta không bằng hắn.”

Trước khi rời đi, Hành Dương vương không chỉ nhìn Lục tam lang nửa buổi, mà cuối cùng ánh mắt còn dừng lại trên người La thị nữ xinh đẹp hồi lâu. Nữ lang đẹp tựa tranh vẽ, khiến bao kẻ hoa mắt. Hành Dương vương che giấu tâm trạng khó tả, cúi đầu nói với người hầu bên cạnh: “Nàng ta là ai? Vì sao lại ở bên cạnh Lục tam lang? Điều tra rõ cho ta——cha!”

Gió rì rào lên, bụi đất mù mịt, chừng mười kỵ sĩ vội vã đến rồi lại vội vã rồi đi. Bóng dáng của Hành Dương vương biến mất ở khúc quanh, tùy từng lúc sáng theo Hành Dương vương đến trên núi bất người cũng đuổi theo. Để lại các nữ lang trở mặt nhìn nhau, rồi lại len lén ngắm Lục tam lang mấy lần. Lục nhị lang đứng đực tại chỗ ngẩn ngơ: “...”

Trần vương?

Lời Hành Dương vương nói trước khi rời đi là có ý gì?

Lục Hiến ngoài đầu, trong mắt lơ lửng về nghiêm nghị, thấp giọng cảnh cáo Lục tam lang: “Huynh đã nói với đệ bao nhiêu lần rồi, bảo đệ không được chơi chung với Trần vương nữa rồi kia mà!”

Vốn chẳng thể nào hay con đường trước mặt, hiện tại Lục Hiến càng chuyển quả nặng đến trên người Hành Dương vương. Lục nhị lang còn muốn suy nghĩ về giấc mơ mấy ngày trước của mình, sau khi tìm được dấu vết sẽ đi nói với phụ thân của mình - tá tướng đương triều Lục Mậu. Vậy mà bây giờ Lục tam lang vẫn qua lại thân thiết với Trần vương, làm Lục nhị lang khó tránh khỏi nhức đầu.

Lục Quân cup mắt, mỉm cười: “Đệ đã nói rồi, tình hữu nghị giữa đệ và Trần vương, tuyệt đối sẽ không có chuyện kết thúc.”

Rồi chàng nhướn mày chế giễu: “Trừ khi nhị ca giết đệ.”

“Đệ——” Lục nhị lang tức giận, nói không nổi tam đệ nữa.

Hai vị lang quân xoay lưng lại với các nữ lang mà tranh chấp, những nữ lang có tầm nhìn xa thì đâm chiêu suy nghĩ, dự cảm Hành Dương vương đã mang theo vài chuyện đến Kiến Nghiệp; còn những người không quan tâm đến chính trị thì xúm quanh La Linh Dư, hỏi năng vừa nãy ngoài việc cùng bắn tên với Lục tam lang thì có làm gì nữa không, lại dùng giọng điệu chua xót hăm dọa La Linh Dư——

“Tam biểu ca dạy muội bắn tên hả? Sớm biết vậy, ta cũng nói mình không giỏi cưỡi ngựa bắn cung cho rồi.”

“Thì ra không biết gì mới được Lục tam lang chú ý, thật tốt quá.”

La Linh Dư thẳm trợn trắng mắt với sự ngây thơ của bọn họ: không biết gì thì còn lâu mới được Lục tam lang chú ý nhé. Nếu các cô muốn được huynh ấy chú ý, còn phải trong ngoài bắt nhất, còn phải bị huynh ấy bắt gặp bộ mặt ác nhất của mình, còn phải bị huynh ấy uy hiếp hạ độc... Các cô làm được không?!

Hành Dương vương đến đi vội vã cũng không quá ảnh hưởng tới việc các nữ lang sĩ tộc ra ngoài dạo chơi. Sau khi Hành Dương vương rời đi, các nàng vẫn vui vẻ hứng thú ở lại núi Chung thêm hai hôm. Ngày cuối cùng, mọi người kéo hai vị lang quân Lục gia đi hái lượm mấy căn miếu trên núi. Lúc qua lại giữa miếu, La Linh Dư cầm đỉnh bạc Lục Quân đưa cho, ngoài thấp hương ra, ngay đến quyen tiền nhang đèn cũng vô cùng giản dị. Lúc ra khỏi một Phật đường, La Linh Dư thấy Hân thị nữ đang bàn bạc với chủ trì việc nặn tượng vàng cho Phật tổ.

La Linh Dư ao ước không thôi, cổ che giấu đi giọng điệu xót ruột của mình: “Như vậy thì mất bao nhiêu tiền chứ...”

Hân thị nữ thờ dãi sườn sượt, bảo: “Nếu chi nhiều tiền thì sự dụng tục... Chủ yếu ta sợ cha mẹ nói ta thôi.”

Chúng nữ lang rồi rít gật đầu, nói đến đây lại càng phiền não: “Đúng thế, đều là bái phạt cả mà. Không phải làm tượng vàng cho Phật tổ thì càng thành kính hơn à? Nhưng phụ thân ta cũng không cho ta làm bậy.”

“Rõ ràng lần trước huynh trưởng ta vô duyên vô cớ chiêu đãi một vị học trò nghèo hơn một tháng, còn lãng phí hơn cả ta.”

“Chiêu đãi học trò nghèo còn đỡ đấy... Tỷ tỷ ta còn đáng sợ hơn, tỷ ấy chạy lên núi học vẽ tranh tường gì đó với một nữ ni cô, cuối cùng phát hiện mình bị mắc lừa, tức đến mức liền một tháng không chịu bước chân ra cửa...”

“Ta có nghe nói chuyện này rồi, hi hi. Vậy giờ tỷ tỷ của muội đã đỡ hơn chưa?”

La Linh Dư vẫn duy trì nụ cười hoàn mỹ, nghe các nàng nói những chuyện xảy ra trong danh môn, lúc cần thì nói xen vào, kể vài ba chuyện thú vị đã gặp lúc ở Nhĩ Dương, Nam Dương. Các biểu tiểu thư rất ngạc nhiên, cũng rất hứng thú với sĩ tộc ngoài Kiến Nghiệp, hỏi La Linh Dư phong thổ nhân tình ở bên kia Bắc quốc có khác nhiều Kiến Nghiệp Nam quốc không.

Thật ra lúc nói chuyện với nhau, khi các nàng tò mò thế giới bên ngoài, trong lòng La Linh Dư lại rất ghen tị với bọn họ. Các nàng dễ dàng kể ra sự tích anh dũng cũng là vì có thể lực, có thể gia chống lưng cho các nàng. Còn

nàng thì... Thế gia nhà giàu, nội tình thâm hậu, làm bao người mơ tưởng. Thân ở trong đó, nhìn thấy một góc băng trời, La Linh Dư lại không thể rút chân ra khỏi.

Các nữ lang vừa ra khỏi chùa vừa chuyện trò rôm rả, đuôi mắt La Linh Dư nhác thấy hai lang quân Lục già thông thả đi theo sau các nàng sắp tụt lại đằng xa. Lục nhị lang phải đi gấp một đại sự, vừa do dự lại đầy mong đợi, đi theo hòa thượng vào chùa giải đoán giấc mộng của mình. La Linh Dư đoán hình như Lục nhị lang nắm mơ thấy gì đó, nhưng Lục nhị lang không hé miệng nói với ai, nên La Linh Dư cũng không biết rốt cuộc là giấc mơ như thế nào, mà lại khiến Lục nhị lang để ý vậy.

Sau khi Lục nhị lang rời đi, Lục tam lang chỉ có một mình. Không có nhị ca đốc thúc, Lục tam lang càng thoải mái đi dạo, càng đi càng chậm, đến cuối cùng cũng không thấy bóng dáng đâu. La Linh Dư cũng đi mồi chân, trong lòng khiếp sợ, các nữ lang này đi hằng thật đấy. Nàng tìm có xoay người lại, đi về phía Lục tam lang ở phía sau ——

Thuốc giải! Thuốc giải!

Nàng đã giúp chàng che mắt Hành Dương vương Lưu Mộ, nhưng sao cái con người Lục Quân này không có chút tự giác gì vậy! Đã hai hôm trôi qua, chàng cũng không chủ động đưa thuốc giải đến cho nàng là sao?

Trong lòng có hoài nghi, nhưng La Linh Dư vẫn quyết định đích thân đi tìm Lục Quân, chứng nhận suy đoán.

Lục tam lang Lục Quân đang đứng trước rừng trúc sau chùa, ngắm nhìn bức tranh Phật treo trên tường. Người cúng Phật thành kính quỳ trên đệm hương bồ, trên bức họa hương khói lượn lờ, người phạm như lên đàn tiên, thấy tận mắt đức Phật đến gần. Lục Quân chấp tay đứng ở góc tường, vẻ mặt lạnh lùng hơi hột, người ngoài nhìn vào sẽ cảm thấy người này cao quý khó mà với tới. Bỗng Lục Quân nghiêng đầu nhìn sang phải. Trên con đường nhỏ bên phải khu rừng, có một nữ lang đi đến.

Dung nhan vóc dáng đều thuộc hạng xuất sắc, nhưng bước chân chẳng hề thướt tha động lòng, mà trái lại còn tập tễnh...

Lục Quân nghĩ bụng: vừa này đi đằng sau nhìn, không phải nàng ấy đi vẫn bình thường à? Eo thon nhỏ, vạt váy xinh đẹp... Sao mới chớp mắt đã như vậy rồi? Chẳng lẽ nàng ta cảm thấy bị lộ bộ mặt thật trước mặt mình, mình ghét nàng đến mức không thể ghét hơn được, nên nàng cũng lười nguy trang?

Lục Quân xụ môi, lười biếng hỏi: “Quê hà?”

La Linh Dư: “... Có huynh quê thì có!”

Chẳng qua là các nữ lang khác quá mạnh mẽ, với người không thích vận động như nàng mà đi dạo núi Chung ba bốn ngày liền, đúng là kêu khổ không thôi. Nàng cũng cảm thấy khi chuyện này kết thúc, tốt nhất về sau không nên qua lại gì với Lục tam lang nữa, trong lòng mơ hồ cảm thấy nhẹ nhõm. Đi đến gần, nhìn thấy tay áo Lục Quân động đậy, nàng cũng không cho rằng đối phương muốn đỡ nàng. La Linh Dư dựa vào thân trúc cao to, hắt cảm với chàng, kì ị ý nhiều: “Thuốc giải đâu?”

Con người Lục Quân se lại.

Chỉ một thoáng, ý lạnh trên mặt chàng đã tan biến, nhàn tản phong lưu nhưn mây. Trong rừng trúc âm u một màu xanh biếc mát rượi, thi thoảng lại nghe thấy tiếng nước suối chảy róc rách ở đằng xa cùng tiếng người cười nói. Còn bên này, Lục Quân cụp mắt nhìn nữ lang, khẽ môi khẽ lên mang theo ý đùa bỡn: “Thuốc giải ấy hà... Hai ngày nay La muội muội có thấy khó chịu không?”

La Linh Dư ngắt nghỉ: “Không có.”

Lục Quân thờ dãi, mi mắt rung lên.

La Linh Dư căng thẳng: “Có vấn đề gì sao?”

Lục Quân lấy một chiếc bình nhỏ trong ngực ra, rút lấy nút bần, đổ ra một viên thuốc màu nâu. La Linh Dư thấy rõ viên thuốc nằm giữa bàn tay như ngọc của chàng, mơ hồ cảm thấy hình như giống hệt viên thuốc độc hôm đó mình bị Lục Quân đút cho... Tâm tư nàng xoay chuyển mấy hồi, nhìn Lục Quân đưa viên thuốc cho nàng, chậm rãi nói: “Độc này của ta ấy hà, thuốc giải chính là ‘lấy độc trị độc’. Muội dùng thêm một viên nữa thì sẽ giải được.”

La Linh Dư: “...”

Chàng đứng lười biếng, ngay đến chuyện nghiêm túc tìm một viên thuốc khác làm thuốc giải cũng không thêm làm.

Suy đoán trong lòng nàng từ từ thành hình, cảm thấy Lục Quân thật sự đang lừa mình! Vốn chẳng có độc để gì hết, cũng không hề có thuốc giải... Chẳng qua chàng thấy có thể nàng sẽ thấy chết mà không cứu nên mới lừa nàng giúp mình, lừa nàng giúp che mắt Hành Dương vương... Lục tam lang đáng ghét!

Tuy trong lòng đoán có thể mình bị lừa, nhưng cũng không dám hoàn toàn chắc chắn. Ngộ nhờ có độc thật, và thật sự có thuốc giải, lấy độc trị độc thì sao? Nhìn chăm chăm bàn tay Lục Quân chia ra, lại ngược mắt nhìn vào đôi mắt cười cợt của chàng. La Linh Dư quyết định, trịnh trọng nhận lấy viên thuốc. Vậy mà lúc nàng toan nuốt xuống, thì cổ tay bị Lục Quân túm chặt.

La Linh Dư cảnh giác nhìn, chàng nói: “Biểu muội chờ đã. Lấy độc trị độc như thế có thể sẽ rất khó chịu. Cả người muội sẽ rết run, nhẹ thì như trăm con kiến cắn xương, nặng thì cơ thể co quắp, hôn mê đến chết. Cảm giác không dễ chịu cho lắm, muội phải cẩn thận... Không được vội vã uống thuốc.”

La Linh Dư tái mặt: Gì cơ? Trăm kiến cắn xương? Cơ thể co quắp? Còn có khả năng chết?

Nàng nhìn thẳng vào vẻ mặt nghiêm túc của Lục Quân, không dám tin độc có phải là thật hay không. Tay cầm viên thuốc cả nửa buổi, sắc mặt La Linh Dư đối tới đối lui. Trong khoảng cách gần, Lục Quân thấy nàng có vẻ do dự, sợ hãi, hoang mang, kiên định, thấy chết không sờn, bao biểu cảm luân phiên thay đổi, khẽ môi chàng khẽ lên. Lục tam lang còn đang muốn thương thức màn biểu diễn thay đổi sắc mặt đầy đặc sắc của nàng, thì bất chợt thấy La Linh Dư bỗng cắn răng, không hỏi xin chàng để nghỉ, cũng không khóc lóc năn nỉ chàng, mà trực tiếp há miệng nuốt viên thuốc màu nâu kia xuống.

Lục Quân sững sốt: “...”

Hứng thủ ngắm nhìn nữ nhân bị cắt ngang, chàng cụt hứng: “Biểu muội có cảm giác thế nào?”

La Linh Dư nhắm mắt trầm tư.

Ánh nắng lo lửng trên mặt nàng, mảng sáng mảng tối tranh nhau như sóng nước đập dềnh. Nữ lang dựa vào thân trúc, cách chàng rất gần. Vào lúc Lục Quân nhìn nàng đến mức xuất thần, thì bất chợt sắc mặt nàng tái mét, vẻ mặt cứng đờ. Lục tam lang rất nhạy bén: “Sao đây...”

Còn chưa dứt lời thì thấy La Linh Dư ôm bụng gập người, thảm thiết kêu lên: “Biểu ca...”

Lục Quân lập tức đỡ lấy vai nàng, dịu dàng cùng ngồi xuống đất. Chàng nhìn sắc mặt nàng tái nhợt, trán đổ đầy mồ hôi, hơi thở dồn dập. Lục Quân nắm chặt mạch đập của nàng, không biết có phải do hoảng hốt hay không, mà chàng lại chân ra mạch đập của nàng rất mạnh. Lúc chàng đang định xem kỹ thì La Linh Dư trở ngược bàn tay đâm dĩa mồ hôi, nắm lấy tay chàng, run run nói: “Tam biểu ca, muội, muội đau quá...”

Lục Quân ôm lấy nàng, nhìn mỹ nhân tựa vào lòng mình hơi thở yếu ớt, trong chớp mắt hơi nước giăng đầy hai mắt, yếu ớt đáng thương vùi vào ngực chàng. Nàng cắn chặt môi, trong con người lóc lên tia sáng, tay che bụng, rung rung nhìn lên đầy thê thảm... Lục Quân trầm giọng: “Đừng sợ... không có chuyện gì đâu!”

Chàng kinh ngạc, ôm nàng: “Vốn không hề có độc, vì sao muội lại như vậy... Viên thuốc, viên thuốc kia... Chỉ là viên kẹo thôi mà. Chẳng lẽ, chẳng lẽ...”

Chẳng lẽ có người đối y phục của chàng, đánh tráo đồ trên người chàng?

Trong lòng Lục Quân phát run, có thể dễ dàng đánh tráo vật tùy thân của chàng thì chắc hẳn người này là thị nữ hoặc gã hầu. Nhưng xưa nay y phục của chàng đều được chính Cẩm Nguyệt lo liệu, bình thường thị nữ gã hầu không hề chạm vào... Là Cẩm Nguyệt phản bội chàng? Cẩm Nguyệt và chàng có tình nghĩa mười mấy năm, sao nàng ta có thể...

Mỹ nhân trong ngực khóc thút thít, rồi ri gọi “biểu ca”, đau đến mức muốn ngất xỉu, rất giống triệu chứng chàng bị khi uống “thuốc giải”. Lục Quân không suy nghĩ lung tung nữa, chỉ mãi lau mồ hôi lạnh trên mặt nữ lang trong lòng.

La Linh Dư sợ hãi run rẩy trong lòng chàng: “Biểu ca, muội sẽ chết sao...”

Lục Quân cố giữ giọng bình tĩnh, cầm lấy cổ tay nàng an ủi: “Linh Dư đừng sợ, ta sẽ không để muội chết...”

Có vẻ vì tâm trạng quá bối rối, nên chàng nhìn đâu cũng thấy vấn đề. Lục Quân dứt khoát vòng tay xuống dưới đầu gối nàng, định ôm nữ lang đi tìm đại phu. Chẳng ngờ chàng vừa cúi người ôm ngang nàng, thì nàng đã nhấc chân lên, đá vào đầu gối chàng đang quỳ trên nền xanh ẩm ướt. Lục Quân lập tức khom người bảo vệ đầu gối, đầu gối đau nhức, chàng vừa hử một tiếng thì cơ thể lại bị đẩy mạnh ra sau.

Ngã nhào xuống đất, Lục Quân đưa tay xoa đầu gối mình. Nữ lang vừa nãy còn hấp hối trong ngực chàng giờ đã linh hoạt bật dậy, không còn thấy đáng về mồ hôi lạnh nhễ nhại, sợ hãi thút thít nữa.

La Linh Dư đứng trên mặt đất, cup mắt nhìn lang quân quý xuống bên chân mình, hừ lạnh: “Lục tam lang, mùi vị bị mắc lừa thế nào?”

Lục Quân nhìn lên, trong mắt lóe sáng: “... Muội lừa ta?”

La Linh Dư giờ tay nắm lấy mạch mình, thầm nghĩ ban nãy nín thở thật sự lừa được Lục Quân. Mấy lần chàng trên chọc nàng, sao nàng có thể cam tâm? La Linh Dư bật cười, phát hiện hình như chàng bị đá mạnh quá, tay chống lên đầu gối, mãi không đứng dậy nổi. Cảm giác có lang quân như ngọc quý xuống dưới chân mình, đúng là rất sung sướng... La Linh Dư cười to: “Dù gì cũng là một lần cuối cùng.”

Nàng giống tay áo lên, làm ra vẻ uồn gối hành lễ chào tạm biệt chàng: “Lục Tuyệt Thần, chuyện của Hành Dương vương đã kết thúc, chúng ta từ biệt lúc này đi. Huynh đã thấy bộ mặt thật của ta, biết ta không phải người tốt đẹp gì. Mà ta cũng biết huynh không rộng rãi như vẻ bề ngoài... Nhìn nhau chỉ thêm chán ghét, hy vọng sau này không còn qua lại gì với huynh nữa.”

“Tiểu nữ xin được cáo lui trước.”

Nhìn Lục Quân đỡ cây trúc toan đứng lên, La Linh Dư hốt hoảng. Chàng lạnh lùng nhìn đến, La Linh Dư vội vã xoay người rồi đi trước khi chàng đứng dậy, nhanh chóng đuổi theo các biểu tiêu thư đã đi xa. Vừa nãy đi đến còn là La Linh Dư tập tễnh, bây giờ lúc muốn đuổi theo các biểu tiêu thư, muốn gấp lại bọn họ, nàng lần nữa quay về đáng về bước chân thướt tha, yếu điệu thực nữ.

La Linh Dư nén cơn đau, bắt kịp các biểu tiêu thư đang ở dưới lương đình ngoài chùa. Nàng nói đùa câu với các nữ lang sắp không chờ nổi, lúc đi bộ với bọn họ thì quay đầu nhìn ra sau, nhìn thấy thân hình Lục tam lang thấp thoáng ngoài rừng trúc.

La Linh Dư thúc giục các biểu tiêu thư: “Đi nhanh lên!”

Mà ở dưới chùa cách đó không xa, Lục Quân hồ hững nhìn theo hướng La Linh Dư cả buổi, nhìn nàng như chế giễu cười nhạo, không nhanh không chậm cao giọng gọi: “Các biểu muội, đợi ta với ——”

Lục tam lang!

Các biểu tiêu thư vừa nghe thấy giọng của Lục Quân thì đồng loạt nghiêng đầu nhìn sang, La Linh Dư có thúc giục thế nào các nàng cũng không chịu đi. La Linh Dư nhìn vào ánh mắt tràn đầy nụ cười ác ý của Lục Quân: “...”

Cái tên sát tinh này!

Lúc La Linh Dư đang vất hết óc nên ngăn cản Lục Quân đến gây phiền phức cho nàng thế nào thì chợt có tiếng vó ngựa vang lên. Chúng nữ lang ngạc nhiên ngoái đầu, nhìn thấy hai kỵ sĩ cười ngửa đi đến, chạy lướt qua bọn họ, đi đến chỗ Lục tam lang đang khó nhọc bước đi. Đến cạnh Lục tam lang, hai kỵ sĩ xuống ngựa, về mặt sốt sắng nói gì đấy với chàng.

Từ đằng xa, La Linh Dư trông thấy Lục Quân biến sắc.

Rốt cuộc chàng không còn thời gian tìm nàng tĩnh số nữa, mà vội vã lên ngựa nhanh chóng rời đi với kỵ sĩ, còn không thêm nói tiếng nào với Lục nhị lang đang ở trong chùa. Ngựa rời khỏi núi Chung, vào Kiến Nghiệp, chạy thẳng một mạch về Trần vương phủ. Lúc xuống ngựa thì bị đau vì đầu gối, nhưng Lục tam lang cũng chẳng thêm để ý, ném dây cương đi, cầm đầu lao nhanh vào trong Trần vương phủ.

Đẩy cửa thư phòng ra, Trần vương Lưu Thục đang cúi đầu viết sổ gấp, vừa ngẩng đầu lên thì bất gặp gương mặt khó coi của Lục tam lang.

Giọng Lục Quân đầy căng thẳng: “Ta giao thích khách cho huynh là vì tin rằng huynh có thể điều tra ra chân tướng, xem là ai muốn ám sát Hành Dương vương. Lưu Thục, vậy mà huynh lại giết người?”

Lưu Thúc chậm rãi nhả chữ: “Không, phải, ta muốn giết, hần. Ta, không phải, không.”

Lục Quân: “Nói cho ta biết nguyên nhân!”

Lưu Thục cup mắt, bình tĩnh đối mặt với bọn tốt nhiều năm. Bàn tay y đặt trên án kê rụt lại, tốc độ nói lại càng chậm: “Bởi vì, bởi vì, người muốn, giết giết hần, là là, phụ hoàng ta.”

Người muốn giết Hành Dương vương lại chính là đương kim đệ hạ, phụ thân của Trần vương lưu Thục, là huynh trưởng của Hành Dương vương Lưu Mộ. Vì để phòng chân tướng bại lộ, mà trong khoảnh khắc đến gần chân tướng, Lưu Thục đã được đệ hạ ra lệnh giết chết thích khách.

Trong thư phòng, hai lang quân đối mặt nhìn nhau.

Chợt một tia sấm rạch ngang chân trời, mưa to như trút nước.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Tí ta tí tách, cả tòa thành Kiến Nghiệp được mưa xuân gột rửa, đường phố lẫn vườn hoa đều chìm ngập trong cơn mưa, thì thoáng lại nghe thấy những tiếng sấm rền nơi chân trời. Người qua đường vội vã tìm mái hiên trú mưa, tay che trước trán nhìn lên màn mưa mật mù. Thái Sơ cung ca mưa tung bùng, thiên tử mặc đạo bào, vẩy cây phát trần, mơ màng nghe đạo sĩ trong cung đọc kinh; Hành Dương vương cùng thuộc hạ của mình nán lại trong thư phòng, thảo luận về thời gian khi thích khách bị Trần vương giết chết...

“Đừng, cho rằng ta giết,” Nói chuyện quá bất tiện, Trần vương Lưu Thục dứt khoát chấm nước viết lên bản cho Lục tam lang xem, “Hành Dương vương sẽ trách tội ta, như vậy còn tốt hơn là hần tra ra được phụ hoàng.”

Tức là hoàng đế đệ hạ muốn để con trai mình phải chịu tội thay.

Nhà đệ vương thực vô tình. Giữa cha con miễn cưỡng có thể kỷ vọng, còn giữa huynh đệ... Nhất là khi huynh trưởng rành rành là thiên tử, mà đồng thời ấu đệ còn được tiên hoàng gửi gắm kỷ vọng. Thiên tử đương triều chỉ mãi chìm đắm trong ca vũ khuyến mãi, bỏ bê quốc sự chính sự, nên cả Kiến Nghiệp mới sống trong cảnh xa hoa mơ màng. Nhưng tuy là thế, thiên tử cũng khó mà chịu nổi khi có một đệ đệ được tiên hoàng truyền mật chỉ.

Sau khi biết rõ chân tướng, Lục tam lang lấy lại bình tĩnh. Chàng nheo mắt, con ngươi đen sẫm. Lang quân hất áo bào ngồi xuống, ngoài kia mưa rơi rào rào, chàng thoáng chần chừ, sau đó thấp giọng hỏi Trần vương ở đối diện: “Chẳng lẽ đạo mật trong truyền thuyết đó thật sự tồn tại?”

Chính là mật chỉ tiên hoàng hy vọng đương kim đệ hạ truyền ngôi hoàng đế cho Hành Dương vương.

Lưu Thục cau mày lắc đầu, ý bảo y cũng không biết.

Lục tam lang nhìn y rất lâu, một lúc sau buông lời chế giễu: “Lần này thì hay rồi, chắc chắn ở trên triều Hành Dương vương sẽ ghim huynh, huynh chuẩn bị sẵn sàng đi. Hy vọng vị đệ hạ kia của chúng ta có bồi thường cho huynh...”

Lưu Thục thấp giọng ngắt lời: “Có bồi thường.”

Lục Quân thờ ơ: “Hờ?”

Lưu Thục: “Ta xin phụ hoàng cho người một chức quan.”

Từ này quá rắc rối, Lưu Thục không nói ra được nên đành viết ra: “Phân chức Thị ngự sử lang, kiêm tân khách môn hạ của ta.”

Thị ngự sử lang, quản lý trăm quan, lên triều phụng chiếu chỉ, điều tra vạch tội chuyện công đường và việc vật vãn. Mà trong đó việc vật vãn là nhiều nhất. Chức vụ nào cũng bận rộn, nhưng quan trọng nhất còn là quan chức tân khách của Trần vương. Ngày trước Kiến Nghiệp đều biết Lục tam lang là người của Trần vương, song Trần vương không hề tỏ rõ ngoài mặt; Lưu Thục chỉ là một công tử bị nói lắp, đa phần đều trầm lặng, trong số các công tử, y thật sự không hề nổi bật chút nào. Thậm chí, trừ một số ít người như Lục Quân ra... thì đến thiên tử cũng không biết Lưu Thục nói lắp! Vất vả lắm Lưu Thục mới có được cái danh vô thực ở chỗ thiên tử, vậy mà y lại lấy đó để xin một đạo thánh chỉ cho Lục Quân.

Hàng mi Lục Quân run rẩy, lẳng lặng nhìn y.

Lưu Thục khuyên chàng: “Ta biết ngươi thanh cao, nhưng vẫn phải, phải làm chính chuyện, phải thành, thành danh. Có quan chức, vẫn tốt hơn chỉ là ‘Lục tam lang’.”

Lưu Thục: “Ta biết ngươi không muốn nhận tình của bá phụ ngươi, lại không muốn một chức quan suốt ngày nhàn tản. Lục tam lang cao ngạo, nếu đã làm quan, thì nhất định phải làm chính chuyện, chứ không phải nhàn tản vô sự. Có, có, có thể bây giờ, năng lực của ta còn chưa đủ, chỉ cho ngươi được một chức quan như vậy. Nhưng ngươi yên tâm, ngươi à, huynh đệ của ta, ta có cái gì, cũng sẽ cho ngươi thứ đó. Bây giờ, bây giờ chỉ là một ngư sử lang, sau này, sau này... ta sẽ không bạc đãi ngươi.”

Y cầm tay Lục Quân, áy náy nhìn đối phương.

Y và Lục Quân quen nhau khi cả hai còn tấm bé, lúc đó phụ thân của Lục tam lang mới ra đi, mẫu thân cũng vừa chết vì tình. Lục tam lang còn nhỏ vừa đến Kiến Nghiệp, lần đầu tiên thấy được thế gia khổng lồ huy hoàng như Lục gia. Còn chưa kịp tiêu hóa đã kích cha mẹ qua đời sớm, thì một thế giới xa lạ hoa lệ đã được phô trần trước mặt Lục Quân. Đối với một đứa trẻ sinh ra ở biên ải, chưa bao giờ biết đến thế gia phong lưu mà nói, Lục gia sẽ không dễ dàng cảm thấy vinh hạnh, mà chỉ làm chàng thêm sợ hãi. Chính vào lúc đó, Lục Quân quen Lưu Thục...

Lục Quân cup mắt, rút tay ra: “Đừng có nói thế. Lúc nhỏ vì ta bướng bỉnh mà huynh phải cứu ta, không cần thận lên con sót nên mới bị nổi lộp. Ta mới là người có lỗi với huynh.”

Lục Quân nói: “Mạng của ta là của huynh, huynh muốn lấy lúc nào cũng được. Huynh cho ta chức quan gì, ta cũng nhận.”

Ngay từ đầu chàng đã hạ quyết định, Lưu Thục đi con đường nào thì chàng đi theo là được.

Lưu Thục nhìn thẳng vào chàng một lúc lâu, sau đó gật đầu: “Nhất định ta sẽ không phụ ngươi.”

Tiếng mưa rơi tí tách, Lục tam lang chợt nghĩ đến một chuyện: “Cứ để Hành Dương vương phát cáu, để các vị công tử đầu đá với nhau trước, còn chúng ta làm chuyện khác... Tình ra thì bây giờ, Chu Dương Linh con gái Chu Đàm cũng sắp vào Kiến Nghiệp rồi nhỉ?”

Nhắc đến đây, trên gương mặt của Trần vương Lưu Thục tràn trề kỳ vọng mừng rỡ, lẩm bẩm: “Đúng rồi.”

Tuy Chu Đàm là danh sĩ đương thời, nhưng xuất thân nhà nghèo, đại biểu cho lợi ích của thứ tộc. Rễ cây sĩ tộc rất phức tạp, không ai mời nổi, lại còn ảnh hưởng đến triều chính. Vì để cân bằng quan hệ này, Trần vương cho rằng nên để thứ tộc đi tới, dần dần thay đổi cục diện sĩ tộc nắm giữ triều chính. Chu Dương Linh vào Kiến Nghiệp tức là đại diện cho phụ thân của mình, cùng với vô số con em thứ môn sau lưng cha... Tất cả mọi người đều đang nhìn vào nàng ta.

Lưu Thục lẩm bẩm: “Sĩ thứ cân bằng, cách tốt nhất và cũng đơn giản nhất, chính, chính là thông gia.”

Lục tam lang nhướn mày.

Lưu Thục nhìn gương mặt tuấn tú của chàng, trong mắt chợt lóe lên, nghĩ đến điều gì đấy: “Không phải ngươi từng gặp nàng ta, lúc đến Nghi thành sao? Không phải ngươi khen nàng ta là mỹ nhân hiếm gặp sao? Mỹ nhân như thế, làm vợ ngươi thì thế nào?”

Lục tam lang biết ngay y sẽ nói vậy.

Lục Quân tạo nhã lễ phép nói: “Công tử, con người ta mắc bệnh thanh cao, lại còn rất ích kỷ. Ta tuyệt đối sẽ không hy sinh hôn nhân của mình.”

Lưu Thục: “Nàng ta là mỹ nhân...”

Bỗng trong đầu Lục Quân xuất hiện một hình bóng mỹ nhân, tròn mắt nhìn chàng... Lục Quân mỉm cười: “Mỹ nhân? Có ai mà không phải...”

Lục Quân đề nghị: “Con người ta sẽ không hy sinh hôn nhân của mình vì lợi ích tập thể, nhưng điện hạ huynh thì khác! Trong đầu huynh chỉ toàn đại sự thiên hạ... Nếu đã vậy, điện hạ huynh cưới nàng ta đi? À đúng rồi, sĩ thứ khác biệt, nàng ta không thể trở thành Trần vương phi, nhưng làm trắc phu nhân, với bản lĩnh của Chu Dương Linh thì cũng có thể.”

Lưu Thục gật đầu ra chiều sao cũng được. Quả thực y không giống người thanh cao như Lục Quân, y là người thực dụng, bất kể chuyện gì, chỉ cần có thể mang lại lợi ích to lớn thì Lưu Thục đều có thể tiếp nhận.

Hai vị lang quân tán gẫu trong thư phòng, vài ba lời đã quyết định tương lai của một nữ lang, nhưng chẳng hề hỏi nữ lang đó có đồng ý hay không. Nhưng sao có chuyện nàng ta không muốn? Thứ tộc muốn trèo lên chỗ cao, làm trắc vương phi đã là vinh dự rất lớn, Chu Dương Linh sẽ không từ chối, mà trái lại còn phải cảm ơn. Thậm chí Lục Quân còn nghĩ, nếu là biểu muội của hân, La Linh Dư của chàng, e là ngạc nhiên vui mừng đến độ khóc nức lên mắt...

Nghĩ đến đáng về yêu quyền yêu giàu của người nào đó, Lục Quân hừ lạnh, giờ tay sờ lên môi mình.

Lưu Thục nhìn chằm chằm cánh môi của lang quân đối diện: “Sao vậy?” Sao cứ vuốt ve thế? Môi hân bị gì à?

Lưu Thục lo lắng: “Chẳng lẽ ngươi tức giận? Lo lắng cho ta?”

Lục Quân: “...”

Bất ngờ nói: “... Thật sự không phải thế.”

Lục tam lang đứng dậy, đẩy cửa ra nhìn màn mưa ngoài nhà, gió rét ập đến. Giá lạnh động đến vết thương trên người, Lục Quân đau đến mức cau mày. Đờ lấy cánh tay của mình, Lục tam lang chậm rãi nói: “Không có gì. Đột nhiên ta nghĩ đến, nếu không phải lần này ta lại bị thương, thì bây giờ hân ta đã ra khỏi Kiến Nghiệp rồi.”

“Khách quý từ Nghi thành đến, Chu Dương Linh con gái Chu Đàm vẫn đáng để chúng ta ra khỏi thành chào đón. Như thế, cũng càng có thể để Chu Đàm nhận ra ý đồ của chúng ta.”

Lưu Thục: “Đáng tiếc ngươi đang bị thương, đi xa quá nguy hiểm, ta sẽ không để ngươi ra khỏi thành lúc này.”

Lục Quân: “Đúng thế, thật đáng tiếc.”

***

“Ồ trong mộng, lúc này tam đệ cũng không ở Kiến Nghiệp. Sau khi đường thương khòe lại thì đệ ấy lại rời khỏi Kiến Nghiệp, đi đến Nghi thành, nghênh đón Chu nữ lang thay Trần vương.” Nằm trên bàn viết chữ, Lục nhị lang trầm ngâm, cố gắng nhớ lại chi tiết trong mộng, miễn cưỡng nghĩ ra vài thứ thì vội vã ghi lại, để phòng sau này lỡ quên, “Chu nữ lang... dung mạo tựa tiên nhân.”

Ồ trong mơ, Lục nhị lang Lục Hiến cũng gặp nữ lang đó mấy lần từ xa. Nữ lang có dáng vẻ của Tây Thi, ốm yếu dịu dàng, nhưng khí thế lại rất bất phàm.

Lục nhị lang ở trong mơ chỉ say mê tranh chữ, thật sự cũng không biết nhiều về chính sự và những chuyện xảy ra xung quanh. Nhưng cho dù không biết gì, đầu sao cũng là lang quân danh môn, lúc ra ngoài xã giao, hân cũng nghe người ta nhắc đến “tài mỹ nhân Kiến Nghiệp”. Một mỹ nhân à Chu Dương Linh con gái danh sĩ Chu Đàm, mỹ nhân khác chính là... chính là biểu muội của hân, La Linh Dư.

Lúc ghi cái tên “La Linh Dư” ra giấy, mực đen tự lại ở đầu bút lông. Một tay Lục nhị lang chống trán, nhìn chằm chằm cái tên này đến gần người.

Hắn đã được chứng kiến tài sắc của La Linh Dư, nhưng thời gian La Linh Dư ở Kiến Nghiệp trong mơ không nhiều. Danh tiếng vang xa đều là sau khi nàng được Hành Dương vương khâm định làm vương phi. La Linh Dư ở trong mơ... Lúc này đang làm gì nhỉ?

Lục nhị lang ném bút, đi đi lại lại trong nhà.

Ngay từ lúc hân hôn mê, mộng và thực đã sinh ra phân nhánh —— vì thời gian đã không giống khi hân hôn mê, La Linh Dư trong mơ đã rời khỏi Lục gia; còn thực tế hân đã kéo La Linh Dư ở lại, dẫn đến mơ và thực đã khác nhau.

Vì giấc mộng hoang đường này mà Lục nhị lang cứ quanh quẩn giữa các chùa miếu lớn ở núi Chung, mãi không chịu đi, một lòng cầu người giải mộng. Nhưng vì trong mơ toàn chuyện thiên hạ đại sự, không phải là kiểu ai làm thiên tử rồi nhà ai thua, cho nên Lục nhị lang cũng không dám nói rõ. Hắn chỉ úp mở nói ra vài điều, vì vậy các đại sư không thể giải được giấc mộng của hân. Không giải được mộng, nhưng có đại sư đề nghị với hân: nếu lang quân cảm thấy giấc mơ này có thể dự báo được tương lai, thì chỉ bằng nhớ lại kỹ xem sao, rồi so sánh từng việc một với tương lai?

Nếu khớp thì chứng tỏ giấc mơ đó là thật; lang quân muốn thay đổi điều gì, chỉ cần nhìn qua là thấy ngay;

Nếu như không ứng nghiệm, vậy tức mơ chỉ là giả, lang quân hoàn toàn có thể bỏ qua, không cần phiền não thêm.

Vậy là rõ thôi!

Tạm biệt các biểu tiêu thư, dẫn biểu muội về lại Lục gia, Lục Hiến nhốt mình trong thư phòng hai hôm. Mưa to mưa nhỏ dầm dề, Lục nhị lang túm chặt tóc trên đầu, gần như muốn nhớ lại mọi chi tiết trong mơ —— “Đúng thế, lúc này, La biểu muội nói là rời Kiến Nghiệp về Nam Dương, nhưng mưa to liên mấy hôm, hành trình bị chậm trễ, nên nửa đường mới dừng phải Hành Dương vương.”

Hai mắt Lục Hiến tỏa sáng, quay về bàn ngồi, soạt soạt vung bút viết ra chi tiết này.

Hắn cực kỳ phấn chấn, lúc sắp ném bút đi thì đột nhiên nghĩ ra điều gì đó: “Vậy tam đệ... Có khi nào cũng bị mưa kìm chân, nên chạm mặt La biểu muội và Hành Dương vương ở bên ngoài Kiến Nghiệp không?”

Đều không phải ở đô thành. Cùng là đường thủy, cùng cách Kiến Nghiệp không xa, cuối cùng là cùng bị mưa làm khó...

Một thoáng kinh ngạc, cây bút tuột khỏi tay Lục Hiến. Hắn nhớ lại hôm đó ở núi Chung, thấy đáng về Lục tam lang ôm La biểu muội, hai người bọn họ như tãi từ giai nhân, lúc cúi đầu ngẩng mặt lại có tình ý mập mờ... Bất an trong lòng dần tăng lên, Lục Hiến cất tờ giấy đã viết đi.

Vỗ lên con tim, hắn tự an ủi: “Chắc là mình nghĩ nhiều rồi. Biểu muội gặp Hành Dương vương là trùng hợp, không thể nào cũng trùng hợp đụng phải tam đệ được.”

“Cho dù đụng phải, thì tam đệ có tính tránh né nữ tử, mà đối phương lại có một Hành Dương vương... Nhất định đệ ấy sẽ không đi qua.”

Nhưng, thật sự không có chút giao thiệp nào sao?

Biểu muội chỉ đơn thuần là không thích Lục gia, nên mới ăn nhip với Hành Dương vương sao?

Trong mơ, tam đệ của hắn chết ngoài biên ải... chẳng qua chỉ là bất ngờ thôi sao?

Trong thoáng chốc, sau lưng Lục nhị lang đỏ mồ hôi nhễ nhại. Tuy bản tính hiền lành, nhưng dù gì cũng sinh ra trong đại gia tộc Lục gia có trăm năm thế gia, dù không tận mắt nhìn thấy, nhưng chỉ nội việc nghe các âm mưu thối cũng đủ để hắn bình thư*. Nếu một giấc mơ cũng đầy rẫy âm mưu như thế, vậy ở bên cạnh hắn, lúc hắn không biết gì, đã xảy ra bao nhiêu chuyện?

(*Một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài dùng quạt, khăn làm đạo cụ.)

Chẳng lẽ trong mơ hắn cứ hồ đồ như thế hết cả cuộc đời? Không hay biết chuyện gì?

Lau đi mồ hôi lạnh trên trán, Lục nhị lang lẩm bẩm: “Để xem mơ có phải là thật không đã...”

“Có thể thử để La biểu muội và Hành Dương vương có tiếp xúc nhiều một chút. Nếu có trùng hợp với trong mơ, khi đó mình nên làm gì...”

Tuyệt đối không thể để tam đệ gặp chuyện được!

***

“Nắn dây em gảy cung cầm, câu ca vãn khúc tiếng ngâm bé loi. Vầng trăng vắng vặc giữa trời, bóng trăng soi xuống giường tôi lúc này. Sông Ngân đã dạt về tây, đêm còn tối mãi chưa đầy nửa sao!”*

“Bóng trăng soi xuống giường tôi lúc này...”

(*Trích bài Yên ca hành kỳ 1 - Thu phong, bản dịch của Tân Đà.)

Cửa sổ trong phòng Tuyệt Tổ viện mờ toang, dưới hành lang dài, còi giấy thêu ra, tiểu nương tử La thị La Vân Họa cầm một cuốn sách, giọng lanh lảnh đọc thuộc lòng. Miệng đọc thơ trong sách, nhưng đôi mắt đen kịt của cô bé cứ nhẹ nhàng liếc nhìn tỷ tỷ ngồi dưới mái hiên.

Trước khi trời mưa, La Linh Dư đã từ biệt các biểu tiêu thư, quay về từ núi Chung. Mang theo quà nhỏ cho muội muội, lại đưa kính phật cầu được đến các phòng trong Lục gia. La Vân Họa đưa mắt nhìn, thấy vừa về mà tỷ tỷ lại bận rộn nịnh nọt người ta. Vất vả lắm mới có hôm trời mưa, tỷ tỷ không thể ra ngoài, nhưng lại ngồi dưới mái hiên cầm giấy bút, tất lựa như lòng vũ giảm trên sàn gỗ sạch sẽ. Soạt soạt soạt, La Linh Dư cúi đầu viết mấy chữ rồi đứng lên đi qua đi lại.

Mỹ nhân dựa vào hành lang, sầu não nhìn màn mưa đến xuất thần, ít nhất là các thị nữ hầu hạ nàng, và muội muội La Vân Họa của nàng cũng đã lặng lẽ nhìn chăm chăm nàng một lúc lâu.

La Linh Dư suy nghĩ: tranh chức Hoa thần, nhất định phải để cho tai mắt người ta đủ sáng. Tai mắt đủ sáng, tức tai biết được âm luật, mắt nhìn rõ vóc dáng... Suy đi nghĩ lại, nếu nàng soạn bài ca biên điệu múa, há chẳng phải càng xuất sắc hơn làm thơ về tranh sao?

Làm thơ thì tao nhã, nhưng nếu là bài thơ tuyệt hảo thì chắc chắn không phải nàng trầm tư suy nghĩ là ra. Làm ra một bài thơ hay, thường không liên quan gì đến việc chăm chỉ hay không. Còn về thi... Xem qua bức tranh của Tầm Mai cư sĩ treo trong phòng, nàng cũng không muốn vẽ nữa.

Vậy thì chỉ còn lại khúc nhạc và điệu múa là có thể tranh vị trí Hoa thần.

Nàng có thể tự soạn nhạc, một nữ lang sĩ tộc lớn lên trong hoàn cảnh như nàng, được tiếp nhận giáo dục từ nhỏ, soạn nhạc không phải là chuyện khó. Nhưng còn múa thì... La Linh Dư không biết nhảy múa. Thứ nhất là nàng không vận động mạnh được, thứ hai là không có chuyện nữ lang danh môn chủ động nhảy múa cho người khác nhìn, cho người khác bình bầu.

La Linh Dư nghiêng đầu, hỏi thị nữ Linh Ngọc đang làm nữ công dưới mái hiên: “Ta muốn soạn một điệu múa, sau đó sẽ tham dự cuộc thi Hoa thần yến. Người có biết Kiến Nghiệp có vũ cơ nào không? Ta mời nàng ta tới, giúp ta trình bày điệu múa.”

Linh Ngọc nghĩ ngợi: “Nô tỳ có một người bạn tốt lâu năm, hiện tại đang múa cho Thành Ngọc phường, người ta gọi nàng ấy là Liên Thất nương. Nương tử có muốn mời nàng ấy đến không? Nô tỳ có thể bắc cầu giúp nương tử.”

La Linh Dư ngẫm nghĩ, vũ cơ có tài nghệ giỏi ở Kiến Nghiệp thì ít giá mới sẽ rất cao. Thứ nhất là mời không nổi, thứ hai nếu vũ cơ quá giỏi, há chẳng phải sẽ thành khách át chui à? Vậy thì người được khen là La Linh Dư nàng, hay là vị vũ cơ kia?

La Linh Dư uyển chuyển nói: “Không cần có kỹ năng múa quá tốt, ta chỉ cần người biết cơ bản là đủ. Kỹ năng quá tốt ắt sẽ có phong cách của mình, ta không tiện hạ thủ.”

Nàng vừa nói thế, ngay tức khắc, thị nữ Linh Tê hầu hạ đã lâu cùng muội muội La Vân Họa biết ngay nàng đang nghĩ gì —— nghèo.

May mà thị nữ Linh Ngọc chỉ mới phục vụ La Linh Dư, không biết nữ lang nghèo tới đâu, bèn nói: “Liên Thất nương là bạn của nô tỳ, cũng chỉ là tầm trung trong phường múa... Nô tỳ nghĩ nàng ấy có thể theo kịp nương tử.”

Tìm Linh Ngọc đập thịnh thịch: chẳng lẽ ý của nữ lang là muốn đích thân biên khúc soạn vũ? Tranh tài kỹ thuật của các nữ lang quý môn, lại rơi xuống đầu một vũ cơ nhỏ nhỏ. Đa số người bình chọn đều là nam nữ danh môn, nữ danh môn thì yêu kiều có thừa, lang quân lại tuấn tú... Có lẽ bằng hữu của nàng có cơ duyên, hợp ý La Linh Dư?

Nếu không thì làm sao La Linh Dư không tự mình nhảy múa, mà lại để người khác nhảy?

Nghĩ đến đây, Linh Ngọc vội vã đứng lên, chuẩn bị che dù ra ngoài: “Nương tử, hôm nay mưa lớn, ắt hẳn phường múa chẳng có mấy khách, chỉ bằng nô tỳ đi mời Liên Thất nương tới bây giờ. Nương tử xem nàng ấy có được không nhé?”

La Linh Dư: “Ồ...”

Thật ra thì tìm một người biết nhảy múa là được rồi...

Nhưng khi đối diện với đôi mắt tỏa sáng của Linh Ngọc, lòng La Linh Dư thoáng dừng lại, mỉm cười gật đầu: “Được, người mời nàng ta đến đi.”

Thị nữ Linh Ngọc mặc gậy vào, che dù rồi đi. La Linh Dư ngồi trên lan can dưới mái hiên, nhìn thị nữ dần rời xa trong màn mưa phùn, trầm ngâm suy nghĩ. Sĩ thứ khác biệt, vậy thứ dân cũng khác dân đen... Nàng một lòng

muốn vào danh môn, thì ra thị nữ như Linh Ngọc cũng khát vọng được tăng phần vị.

La Linh Dư lẩm bẩm: “Hãy, bận chết đi được... Phải bán vài thứ lấy tiền thôi!”

“Phải sớm thành thân mới được!”

“Phải hỏi rõ tên họ, sở thích của các lang quân Kiến Nghiệp từ Linh Ngọc... Mình sẽ làm từng bước một!”

Lý tưởng hào hùng như vậy thật sự khiến người khác nhìn quí đủ, vậy mà lần nào nàng cũng hăng hái như vậy. Linh Ngọc đi rồi, chỉ còn lại hai nữ đều từ Nam Dương đến cùng nàng. Nghe thấy nữ lang tự lẩm bẩm, thị nữ Linh Tề và tiểu nương tử La Văn Họa: “...”

Không sợ nói thật ngay trước mặt Linh Tề, tiểu nương tử La Văn Họa đặt sách xuống, do dự một lúc rồi đi đến cạnh La Linh Dư: “Tỷ tỷ, muội sẽ rất ngoan, sau này không gây ra rắc rối cho tỷ nữa.”

La Linh Dư cúi đầu, cười nhạt cô bé: “Muội cố gắng là được rồi.”

La Văn Họa đá chân, lẩm bẩm: “Nhưng tỷ vất vả quá, muội thương tỷ lắm... Vì sao tỷ cứ phải lấy lòng những người đó, nhất quyết gả vào danh môn? Ngày ngày gả vờ ra mặt như thế rất mệt, thật ra muội cũng không ngại com canh đậm bạc đầu. Bánh bao hai vắn tiền cũng có thể lấp đầy bụng mà. Trong sách nói, con người nên biết thỏa mãn...”

La Linh Dư lạnh giọng nói: “Muội không chê com canh đậm bạc, nhưng tỷ không muốn nổi.”

“Tỷ mãi không biết đủ.”

La Văn Họa ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn nàng.

Tỷ tỷ có gương mặt xinh đẹp tựa tinh linh, vẻ mặt lại rất kiên quyết. Nước mưa từ bên ngoài hắt vào, nữ lang như hoa hồng bung cánh đẹp đến động lòng. Cô bé thấy nữ lang đưa tay ra, đặt tay trên vai mình.

La Linh Dư đề vai muội muội, lau đi vệt nước trên mặt cô bé: “Tỷ là người tâm thường, lòng dạ ác độc lại còn ích kỷ. Tỷ muốn có một cuộc sống hơn người vượt trội... Nếu như muội không muốn sống như vậy, đợi muội có khả năng tự nuôi được mình, không còn phải ăn chực, thì đến lúc đó chắc chắn tỷ sẽ không ngần cần muội.”

“Nhưng khi đang ở dưới mái hiên của tỷ, ngày nào còn để tỷ nuôi muội, thì muội phải nghe tỷ.”

“Họa Nhi, là người thì phải thông suốt tất cả. Không thể vừa muốn dựa vào tỷ, lại không thích thủ đoạn của tỷ được.”

Mưa rơi xối xả, đọng lại một vũng nước nhỏ dưới mái hiên, tí ta tí tách. La Văn Họa mở to đôi mắt nhìn tỷ tỷ. Cho dù tính cách hoàn toàn trái ngược với tỷ tỷ, cô bé cũng không biết phải phản bác tỷ ấy thế nào, thậm chí còn mơ hồ cảm thấy tỷ nói rất có lý... Cô bé lao vào lòng tỷ, buồn bã nói: “Tóm lại muội sẽ nghe lời.”

***

Khi trời quang đãng, La Linh Dư lại nghĩ cách lấy lòng đại bá mẫu Lục Anh, sau khi nuốt lời lần trước, bây giờ nàng lại cảm nhận được tính cấp bách của việc xã giao. Nhưng lần này, La Linh Dư còn chưa lấy lòng Lục Anh xong thì đã nhận được một tấm thiệp mời. Thì ra Hành Dương vương đến Kiến Nghiệp, các lang quân nữ lang Kiến Nghiệp tìm cơ đó để tổ chức buổi tiệc trà. Vốn không định mời La Linh Dư, nhưng khi thiệp mời đến trong tay Lục nhị lang, Lục nhị lang thấy có Hành Dương vương mà biểu muội La Linh Dư của mình lại không được mời, vậy là hần lập tức lấy cho La Linh Dư một tấm thiệp mời.

La Linh Dư nhận được thiệp, lật qua lật lại nhìn giấy hoa tiên trong tay: “...”

Nàng thật sự rất muốn đến buổi tiệc trà mà nghe nói có các lang quân nhà giàu, thậm chí các công tử đều có thể đi, vì nghe bảo rằng bọn họ sẽ thảo luận chi tiết về Hoa thần yến trong tiệc trà này. Song nàng còn chưa nói gì, Lục nhị lang đã ân cần đem thiệp mời đến cho nàng...

Nhị biểu ca tốt với nàng lắm nàng có hơi lo sợ.

Tuy bị nhiệt tình của Lục nhị lang hù dọa, song La Linh Dư vẫn nhận thiệp mời của nhị lang. Trong phủ có Lục nhị lang cũng tốt... Chỉ ít tốt hơn tam biểu ca không tham gia hoạt động gì kia. Thật không biết vì sao cùng là lang quân danh môn, nhưng nhị biểu ca có thể nhận được nhiều thiệp mời như vậy, mà ở chỗ tam biểu ca lại không thấy ai... Mới oán thầm Lục Quân vài câu, La Linh Dư đã ép mình dừng lại: Dừng! Không được nhớ đến tên tiểu nhân kia nữa!

Đến địa điểm, Lục Hiển dẫn La Linh Dư đi chào hỏi các lang quân nữ lang. Trọng điểm là Hành Dương vương... Nhưng Lục Hiển quét mắt nhìn một vòng lại chẳng thấy Hành Dương vương đâu. Lục Hiển xoay người toan dặn dò La Linh Dư mấy câu, lại phát hiện biểu muội nhà chàng đang được các lang quân vây tỏ mò vậy lấy ——

“Muội chính là biểu muội La nương tử mới đến Lục gia sao? Nghe nói đến muội từ lâu rồi.”

“Giai nhân như ngọc, người xưa không lừa ta chút nào.”

“Nữ lang lần đầu đến đây, để vì huynh giới thiệu cho muội được không?”

La Linh Dư mỉm cười để lộ lúm đồng tiền, đôi mắt chớp chớp như muốn hút lấy linh hồn. Trong thời gian Lục Hiển tìm người nói chuyện, La Linh Dư đã nhanh chóng được mọi người bao vây.

Lục Hiển: “...”

Hắn đã xem thường vẻ đẹp của biểu muội rồi.

Có thể do bình thường nhìn nhiều nên miễn dịch, không giống người khác, chỉ biết có một nữ lang đẹp cực mới đến Lục gia, nhưng vẫn chưa gặp lần nào.

Lục Hiển cảm thấy đau đầu, tiếp tục tìm Hành Dương vương trong đám đông, cố gắng để giúp La biểu muội và Hành Dương vương quen nhau. Lang quân nữ lang quá nhiều, từ xa trông thấy bên các nữ lang rất đông, mà bên mình cũng nhiều tới mức nghẹt thở. La Linh Dư khát nước, đầu tiên là tìm một chỗ ngồi xuống, không ngờ bên cạnh là một lang quân xấu hổ đỏ mặt. Các lang quân không ngừng xúm đến cạnh nữ lang, vị lang quân này lấy hết dũng khí: “La, La muội muội, trước kia chúng ta đã từng gặp...”

La Linh Dư ngạc nhiên quay qua nhìn y, lúc này mới thấy người ngồi cạnh mình.

Lang quân nói: “Ồ bên đó vào hôm muội đến Kiến Nghiệp, ta và mấy người Trần vương cười ngựa trên phố, mọi người đều thấy muội...”

Bóng nhạt thoáng qua, đã thấy không quen.

La Linh Dư nheo mắt: Vậy sao? Nàng không nhớ là có người này...

Nhưng nữ lang vẫn mỉm cười: “Muội nhớ huynh. Nên gọi lang quân thế nào đây?”

Lang quân che giấu kích động của mình: “Gọi ta là Tề, Tề tam lang là được rồi...”

La Linh Dư cười nói: “Tề tam ca được không?”

Lang quân bị nụ cười của nàng làm cho kích động, càng đỏ mặt hơn: “Cũng, cũng, cũng được!” Dừng một lúc, y cố gắng tìm đề tài, “La muội muội, ta nói với muội...”

“Lục tam lang, Lục tam lang... Người nghe ta nói đã...” Lục Quân đi phía trước, mấy ông già ở sau đuổi theo chàng. “Hoa thần yến là chuyện diễn ra hằng năm ở Kiến Nghiệp... Người đang ở Kiến Nghiệp, không thể làm lơ được. Chỉ là nhờ người giúp một chuyện thôi mà, cũng không phải để các nữ lang bám lấy người, người tránh cái gì...”

Bỗng Lục Quân dừng lại, mấy ông lão phía sau đập vào lưng chàng.

Lang quân đằng trước chột nheo mắt, nhìn về phía nữ lang đang được các lang quân vây quanh. La Linh Dư có vẻ lơ đãng, hồ hững cười một tiếng, còn lang quân bên cạnh lại hưng phấn nói liên tù tì.

Lục Quân sầm mặt: “...”

Sao lại là nàng? Đi đâu cũng thấy nàng dụ dỗ nam nhân là sao?

Mà La Linh Dư bên này cũng nghe thấy tiếng hít hơi đầy mừng rỡ của các nữ lang sau lưng: “Lục tam lang, Lục tam lang... sao lại ở đây?!”

La Linh Dư nhìn kỹ, cách đám đông, ánh mắt của nàng chạm vào Lục Quân, bên tai còn nghe được tiếng vui mừng thảo luận của các nữ lang, thậm chí cảm nhận được con tim rung động của các nàng.

La Linh Dư: “...”

Sao lại là chàng? Đi đâu cũng thấy có nữ lang điên cuồng vì chàng là sao?

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Từ đằng xa cách đám đông, La Linh Dư trông thấy Lục tam lang, chàng như núi tuyết trập trùng cao không với tới, lại tựa hoa trắng trong nước khiến bao kẻ chỉ muốn ngắm nhìn. Chàng mặc áo xanh, thắt lưng nhỏ quấn quanh hông, đứng chung với mấy lão tiên sinh năm mươi tuổi, càng nổi bật về tuổi tác, dung nhan như ngọc. Lang quân mặt mũi sáng sủa, như mực trong nước.

Ánh mắt hồ hững của chàng qua lại trong đám đông, tuy đôi mắt hoa đào kia chẳng có chút cảm xúc, nhưng La Linh Dư lại như nghe thấy nhịp tim đập loạn của vô số nữ lang.

La Linh Dư hừ trong bụng, xoay mặt đi: Cột nhà.

Phong lưu thì phong lưu đi, còn che giấu cái gì. Che rồi sao nữa? Dù gì nàng cũng không háo sắc... Nếu chàng không thể làm phu quân của nàng, thì nàng sẽ không lãng phí thời gian với người không quan trọng làm gì.

Tề tam lang bên cạnh vẫn nén xấu hổ nói chuyện với nàng: “Huynh tên là Tề An, nhà ở hẻm Tây Tam thành Đông Phủ. La muội muội mới đến Kiến Nghiệp nên chắc không biết, nhà huynh chỉ cần qua được sông Hoài thì sẽ đến ngõ Ô Y, thành Đan Dương. Bình thường huynh và bằng hữu thường đến thành Đan Dương chơi, thành Đan Dương cũng thuộc quyền quản lý của Lục gia... Có thời gian huynh có thể hẹn muội muội cùng đến quận thành Đan Dương chơi, La muội muội thấy thế nào?”

Lục gia Kiến Nghiệp, cũng có người gọi là Lục thị Đan Dương. Vì cũng có người Lục gia ở quận thành Đan Dương tại ngoại ô Lục gia. Khi Lão hầu gia Lục gia vẫn còn ở Kiến Nghiệp, ông chế Đan Dương cách Thái Sơ cung – trung tâm thành quách Kiến Nghiệp quá xa, ngày nào lang quân trong nhà lên triều cũng phải gấp rút, thời gian eo hẹp, vậy là lão hầu gia bên làm chủ, chuyển toàn bộ Lục gia đến trong ngõ Ô Y. Nhưng hiện tại quận thành Đan Dương cũng có đông thứ Lục gia ở đó, để quản lý. Vì cách nhau không xa, nên dòng chính Lục gia ở ngõ Ô Y cũng thường xuyên tới Đan Dương chơi.

Ý Tề tam lang muốn nói là vậy.

Đôi mắt La Linh Dư như làn thu thủy, trong trẻo yêu kiều. Nàng ngoảnh mặt đi, lại không nén nổi tò mò không biết Lục tam lang đến đây làm gì. Không phải Lục nhị lang nói tam lang không thích tham gia những buổi yến tiệc như thế này sao? Người này đúng là ra vẻ đạo mạo mà. Lúc nàng nhìn sang lần nữa thì lại chạm vào ánh mắt của Lục tam lang. Nhìn thấy chàng nhưn lông mày, vén trường bào, có vẻ muốn cất bước đi đến gần.

Tím La Linh Dư đập mạnh, vội vã dời mắt đi.

Tề tam lang bên tai: “La muội muội, La muội muội... Muội có nghe thấy huynh nói gì không?”

La Linh Dư nhìn lướt qua y, nàng dịu dàng nhỏ nhẹ, đủ để Tề tam lang lại mặt đỏ đến mang tai lần nữa, lông mày đầy kích động: “Có nghe. Tề tam ca, đề nghị của huynh rất tốt.”

Tề tam lang: La muội muội cười với y kia... Nữ lang này, ngồi gần như vậy, còn cười với y... Y có cảm giác mình hơi hộp tới mức sắp nghẹt thở, trong đầu đều là bóng dáng xinh đẹp của nàng.

Những lang quân khác bên cạnh cũng không cam lòng yếu thế, đi đến cạnh La Linh Dư: “La nương tử đến từ Nam Dương đúng không? Nghe nói nơi đó không yên ổn, đánh nhau khắp nơi, có phải thế không?”

La Linh Dư không khỏi buồn cười: “Không phải đâu, tuy Nam Dương rất gần biên giới Nam quốc và Bắc quốc, song cũng không gần đến thế. Không có chiến tranh, hiện tại Nam Dương vẫn khá yên bình.”

Các nam lang: “Thì ra là vậy.”

Ngoại hình của La Linh Dư quá xuất sắc, mà con người ta mạnh vì gạo bạo vì tiền, nàng ngồi nơi đó một lúc, bên cạnh đã có rất nhiều lang quân trẻ tuổi xúm lại. Các nữ lang trẻ tuổi muốn chen vào cũng không chen nổi, trong lòng xót xa, hừ một tiếng, nhao nhao thì thầm chỉ là đẹp thôi mà. Trên đôi này có nhiều mỹ nhân, nếu chỉ có mỗi khuôn mặt xinh đẹp thì sao có thể lâu dài!

La Linh Dư vừa trò chuyện câu được câu chăng với lang quân, vừa dùng đuôi mắt liếc nhìn Lục Quân. Nàng thấy Lục Quân đi tới nửa đường, hình như thấy chỗ nàng có nhiều nữ lang quá thì nhú mày, trong mắt có vẻ ghét bỏ. Lục Quân vừa dừng lại, các lão tiên sinh đuổi sát sau lưng hàng lập tức bị một nữ lang đẩy ra. Nữ lang thân hình đoan trang chặn phía trước, ngăn cản bước chân của Lục tam lang. Cúi rạp người, nàng ta lùi về sau một bước, làm lễ với Lục tam lang đang sầm mặt: “Tam lang, huynh vẫn khỏe chứ.”

Lục Quân: “...”

Chàng hồ hững nhìn nữ lang ngăn trước mặt mình, là nương tử Trần Tú trong phủ của Trần đại nho.

Trần Tú có dung mạo trên mức trung bình, toát lên vẻ thư hương thế gia. Nàng chặn Lục Quân lại, lúc đoan trang làm lễ với Lục tam lang, lưng cũng uốn rất thẳng. Đến khi ngược mắt lên, đối diện với vẻ mặt không có cảm tình của Lục Quân, Trần Tú vẫn bình tĩnh: “Thiếp mới lần trước gia phụ đưa cho tam lang, không biết tam lang đã xem chưa? Trước khi đến đây, gia phụ nói nếu có gặp tam lang thì báo muội hỏi tam lang.”

Lục Quân lạnh lùng đáp: “Hôm khác ta sẽ lại phủ.”

Trần Tú mỉm cười, đứng mực nói: “Hai ngày nữa nhà muội phải đi xa, sợ không thể tiếp đãi tam lang. Không biết bây giờ tam lang có thể hẹn luôn ngày giờ, để muội có thể báo với gia phụ được không?”

Tầm mắt của Lưu Thục bị hoa cỏ vây quanh La Linh Dư ngăn cản, không thấy được người. Chàng vô tình dời mắt đi, Trần Tú bên cạnh lại cứ làm nhăm mẫm làm chàng đâm bực. Lục Quân cúi đầu nhìn nữ lang, lập lại từng chữ một: “Ta nói, hôm khác!”

Chàng vô cùng lạnh lùng, không hề nề mặt Trần Tú chút nào. Nhưng dù trong lòng u rù, Trần Tú cũng không để lộ ra ngoài mặt. Nàng đoan trang mỉm cười, tự nhiên nói sang chuyện khác.

Lục Quân phát tay áo bỏ đi, Trần Tú đuổi theo chàng.

La Linh Dư nhìn từ đằng xa: “...”

Vị nữ lang danh môn này là ai thế? Quá dừng mảnh. Lục tam lang sa sầm mặt này như vậy mà nàng ta vẫn có thể vững lòng, không biết mới một.

Các nữ lang khác cũng thấy Trần Tú làm trò, bèn giễu cợt: “Đúng là đồ mặt dày.”

“Đúng thế.”

Các nàng cảm thấy lý do rất lớn mà Lục tam lang không thêm giá về lễ độ với các nữ lang, có thể chính là do bị Trần Tú dọa sợ. Rõ ràng nhà Trần Tú theo nho học, đáng lý ra gia quy nhà nàng ta phải rất nghiêm ngặt mới đúng, những chuyện khác nàng ta rất chừng mực trang nghiêm, nhưng chỉ khi đối mặt với Lục tam lang là lại cực kiên trì bền bỉ, nhiều năm rồi vẫn chưa từ bỏ.

Từ hướng của La Linh Dư, lơ đãng nhìn thấy nữ lang đi theo sau lưng Lục tam lang, ánh mắt nhìn Lục tam lang có nhiều ái mộ mà cũng có nhiều oán. Về mặt của nàng ta, như thể là Lục Quân vứt bỏ nàng ta vậy... La Linh Dư chần chừ chốc lát, lại hỏi: “Vị nữ lang đó, có quan hệ rất tốt với tam biểu ca của ta sao? Tam biểu ca của ta, có phải làm chuyện gì có lỗi với người ta không?”

Nếu không vì sao nữ lang đó lại ai oán tới vậy?

Hơn nữa La Linh Dư biết, Lục Quân ngoài mặt thanh cao ngạo mạn là vậy, lúc không có ai lại rất tùy tiện... Người nói nàng tùy tiện như thế, cộng thêm dân tình thời đại này khá coi mờ, nên La Linh Dư cảm thấy rất có khả năng Lục tam lang tư thông với nữ lang danh môn này. Hừ, cứ thích giả vờ đạo mạo...

Chúng lang quân vây quanh La Linh Dư nhìn theo mắt nàng, trông thấy Lục tam lang, còn cả nữ lang đang thao thao bất tuyệt đi theo Lục tam lang, vậy là mọi người lộ nụ cười quả nhiên, nhao nhao giới thiệu với La thị nữ: “Đây cũng là một phong cảnh ở Kiến Nghiệp chúng ta. Trần nương tử có tài học uyên bác, xưng là tài nữ, là Hoa thần ba năm liên tục. Lang quân muốn đến của cầu hôn rất nhiều... Nhưng cũng không biết nàng ta lấy đâu ra chấp niệm, chỉ biết có một tam biểu ca của muội mà thôi.”

“Vị Lục tam lang, nàng ta đã nhận rất nhiều năm, hiện tại đã sắp mười chín mà vẫn chưa chịu thành thân.”

“Các lang quân Kiến Nghiệp đều biết nàng ta thích Lục tam lang, còn ai dám cầu hôn nữa? Trần đại nòi họ là người ôn tồn, không có cách nào với cô con gái này.”

“Có điều với sự kiên trì của Trần nương tử... Nàng ta đợi thêm mấy năm nữa, Trần gia gây áp lực cho Lục gia thêm hai năm, có lẽ Lục tam lang thật sự có thể cưới nàng ta chăng?”

Các lang quân vô tình cười nói chế giễu, cảm thấy thế là hay. Trước giờ thông gia giữa danh môn đều trọng lợi ích, xem nhẹ ham muốn cá nhân. Cũng không thấy Lục tam lang thân quen với nữ lang nào, người chẳng quen nhất, chỉ sợ sẽ là Trần Tú kiên trì theo đuổi chẳng...

La Linh Dư cúi đầu, thoáng nghĩ hoặc. Chẳng lẽ người như Lục tam lang, chỉ cần kiên trì theo đuổi thì có thể đuổi được? Có phải nàng từ bỏ quá dễ dàng rồi không? Nhìn Trần nương tử người ta đi kia...

Ở bên kia, Trần Tú đang ba hoa chích chòe, ý vào tài học mà khen ngợi Lục tam lang, Lục tam lang sầm mặt không nói gì, bất chợt, chẳng nhìn thấy bóng người Hành Dương vương và Trần vương từ bên kia rừng cây đi đến. Hành Dương vương nghiêng đầu, hình như đang chăm chọc Trần vương câu gì đó. Trần vương cúi đầu, suốt buổi không nói một lời... Trong mắt Lục tam lang, cả hai bọn họ đột nhiên trở nên thật đáng yêu. Lục tam lang cao giọng gọi: “Hai vị điện hạ.”

Trần vương Lưu Thục nhìn sang, trông thấy Lục Quân lại bị Trần Tú quẩn lấy. Mặc dầu mình đang bị Hành Dương vương làm cho phiền lòng, nhưng khi thấy đáng vẻ chán ghét ở Lục tam lang, trong lòng y lại thấy vui vui. Trần vương gật đầu: “Tuyệt Thân.”

Lục Quân lập tức đi đến, tiếp nhận lửa giận của Hành Dương vương với Trần vương. Trong lòng Lưu Mộ đã nhận định là Lưu Thục giữ trò quý, giết thích khách hẳn bắt được, lại làm xáo trộn kế hoạch của hắn. Ở trên triều, Lưu Mộ liên tục gây rắc rối cho Trần vương, ra khỏi triều, vẫn không thích nổi hai người Trần vương và Lục Quân. Gặp phải Trần vương ở bữa tiệc, hắn liền chăm chọc Trần vương một trận. Mà Trần vương lại chỉ lắng nghe chứ không nói gì, càng khiến Hành Dương vương nổi cơn thịnh nộ ——

Không cãi lại tức là xem thường hẳn sao?

Không nói gì tức không thêm đề ý đến hẳn sao?

Người cháu này, sao tính khí còn ngang cướng hơn cả hắn vậy?

Lục tam lang vừa đi đến, Hành Dương vương Lưu Mộ đã nặng nề nói: “Lục tam lang cũng đến bữa tiệc này chào đón cô sao? Đùng là cáo chúc tết gà!”

Lục Quân: “Công tử nói có lý.”

Hành Dương vương: “...”

Hắn nghĩ ngờ liếc Trần vương Lưu Thục im lặng này giờ, rồi lại liếc sang Lục tam lang mặt không đổi sắc. Hắn hồ nghi hai người này có bệnh, dù bị hắn chỉ thẳng mũi máng thì vẫn đứng đưng... Vì bị chấp mạch nên mới chơi hợp cùng kẻ cũng bị chấp mạch?

Nhìn Lục tam lang gia nhập cùng hai người Hành Dương vương và Trần vương. Trần Tú đứng tại chỗ, ánh mắt càng thêm ai oán. Những lang quân kia không giống các lang quân bên này, lang quân bên này là bản sướng tán dóc, còn mấy người họ lại nói chuyện chính sự, nàng không tiện đi đến. Nhưng bộ dạng cố gắng hắt nàng đi của Lục Quân... Nàng không phải kẻ ngốc, sao có chuyện nhìn mà không biết!

Lục tam lang đã rất nhiều lần không hề nề mặt nàng!

Trần Tú nén cảm giác không cam lòng, đi về chỗ mấy nữ lang sau bàn. Trong lòng nàng không vui, ánh mắt cứ nhìn mãi về phía Lục Quân. Thế nên nàng ta lại phát hiện lúc nói chuyện với Hành Dương vương, Lục tam lang lại thỉnh thoảng nhìn về một phía... Trần Tú nhìn sang, thấy là La Linh Dư. Đương nhiên là La Linh Dư rồi, trong số các nữ lang bên này, chỉ có La Linh Dư là có nhiều lang quân vây quanh nhất. Hướng Lục Quân nhìn, chắc chắn không sai.

Trần Tú hoảng hốt: nữ lang này... Hình như chính là La thị nữ mới tới, đang ở tại Lục gia?

Bên cạnh cô người nói với nàng ta: “Đừng thế, La nương tử sắp ở lại Lục gia một tháng rồi. Nghe người Lục gia nói, nàng ta đến nhờ vả đại bá mẫu của mình. Có đại bá mẫu của nàng ta ở đó, đoán chừng nàng ta có thể ở lại Lục gia cho tới khi xuất giá.”

Trần Tú mím môi, bàn tay dưới tay áo siết lại, nói bằng quơ: “Thế thì có gì đâu. Người thân nghèo đến nhờ vả Lục gia nhiều lắm.”

Hàn thị nữ đang cúi đầu bóc vải nghe thế, chợt ngẩng phắt lên giễu cợt: “Các cô thì biết gì? Hai ngày trước lúc bọn ta đi chơi núi Chung, tận mắt trông thấy tam biểu ca ôm La tỷ tỷ dạy bắn tên đấy. Ánh mắt tam biểu ca nhìn La tỷ tỷ...”

Hàn thị nữ nói: “Ta cảm thấy có lẽ La tỷ tỷ có thể ở lại Lục gia lâu dài. Tỷ ấy sẽ gả cho tam biểu ca.”

Trần Tú quay đầu lại, nhận ra vị Hàn thị nữ này cũng là thân thích với Lục gia, hèn gì gọi Lục Quân là “tam biểu ca”. Nàng ta thăm chăm biếm, Lục gia ngoài một Lục Thanh Dục đã thành thân thì chẳng có nữ lang nào, các biểu tiểu thư này chạy đến ở Lục gia, không phải là nhằm vào các lang quân Lục gia sao... Trần Tú lạnh giọng: “Ồ Lục gia nhiều biểu tiểu thư.”

Nàng ta nhấp hớp trà, ánh mắt lơ lửng lướt qua trên mặt Hàn thị nữ.

Ý không cần nói rõ cũng biết: ở Lục gia nhiều biểu tiểu thư, nhưng chưa từng nghe nói ai có thể gả cho Lục tam lang cả.

Hàn thị nữ tức giận: “...”

Hàn thị nữ không phúc: “La tỷ tỷ đẹp số một Kiến Nghiệp!”

Trần Tú: “Sắc giảm thì mấy ai còn yêu thích, không phải lâu dài. Đẹp như thế nhưng bụng rỗng tuếch, đúng là không khác gì làm trò cho người ta cười.”

Mặt Hàn thị nữ đỏ bừng: “...”

Trong lòng nàng ghen tị với La Linh Dư, vì hai ngày ở Lục gia, sau mấy lần chơi đùa với La Linh Dư, nàng nhận ra La Linh Dư không chỉ có mỗi tượng mạo. Sự xuất chúng của La Linh Dư khiến các lang quân vui vẻ, đồng thời cũng làm Hàn thị nữ tự tạn... Nhưng! Nhưng Trần Tú còn đáng ghét hơn! Dựa vào cái danh “tài học” mà chen ép các nàng nhiều năm như thế, rõ ràng nàng ta cũng thích Lục tam lang, nhưng lại xem thường những biểu tiểu thư như các nàng...

Hàn thị nữ đứng bật dậy: “Cô cứ chờ đấy, tam biểu ca đối xử với La tỷ tỷ không giống bình thường đâu!”

Bị cái tính ‘tự xem mình là nhất’ của Trần Tú chèn ép, nàng quay sang ủng hộ La Linh Dư.

Lúc này La Linh Dư đã rời khỏi vòng vây của các lang quân. Tuy nàng cũng muốn qua lại thân thiết với lang quân, nhưng nàng không thể chỉ chơi cùng mỗi lang quân mà không để ý đến danh tiếng của nữ lang được. La Linh Dư tìm kiếm mấy biểu tiểu thư Lục gia mà mình biết, thốt tha đi đến. Thấy bọn họ xúm lại một chỗ cúi đầu nói cười, La Linh Dư từ mò: “Mọi người đang làm gì thế?”

Các nữ lang quen biết ngừng đầu lên, trông thấy là La Linh Dư thì nhường đường cho nàng đi đến. La Linh Dư thấy trên bàn có rất nhiều giấy hoa tiên, bọn họ viết rất nhiều tên, lại chép từng tên một ra giấy tuyên thành... Một người giọng dịu dàng giải thích: “Đây là tên của các nữ lang muốn tham gia chọn Hoa thần, tất cả đều đăng ký ở đây.”

Người nói chuyện là Bình Ninh công chúa Lưu Đường, nàng nở nụ cười đầy thiện cảm với La Linh Dư.

Các nữ lang cười hỏi: “La nương tử có muốn tham gia Hoa thần không? Nếu muốn thì viết tên mình vào đi.”

La Linh Dư búng búng hững hờ: “Thú vị thật, vậy ta cũng góp vui xem sao.”

Nàng nhìn lướt qua những cái tên không quen biết, lúc thấy tên “Trần Tú”, khoe môi khẽ nhếch lên. Lại nhìn sang Bình Ninh công chúa còn đang do dự, La Linh Dư mỉm cười giật dấy: “Công chúa có tham gia không? Chơi

cũng vui mà. Nói không chừng công chúa có thể được Hoa thần thì sao? Công chúa đầu tiên được các danh sĩ về vào *Sĩ nữ đồ*, khéo có khi là ngài đấy.”

Được danh sĩ về vào *Sĩ nữ đồ*, đây chính là mỹ danh được khắp thiên hạ ca tụng, thậm chí là lưu danh muôn đời. Sức ảnh hưởng của đương kim danh sĩ là rất lớn. Ninh Bình công chúa dao động: “Ta không được đâu...”

La Linh Dư đang chờ nàng ta có thể dùng danh hiệu công chúa đi tranh đoạt với Trần Tú, để bản thân ngư ông đắc lợi. Mà với Ninh Bình công chúa ấy lại không phải là chuyện quá tổn thất... La Linh Dư nói: “Mọi người dựa vào bản lĩnh của mình, cùng chơi với nhau đi. Tên Hoa thần của ai thì chính là người đó, cần gì phải băn khoăn?”

Các nữ lang cười hi hi, Vương thị nữ lại cảm bực lòng, nghiêng đầu bảo: “Vậy thì công chúa, ta viết thêm tên của công chúa vào nhé? Công chúa muốn chọn gì? Thi họa hay vũ khúc?”

Các nữ lang tham gia có người chọn thi họa, có người chọn vũ khúc. Đây là mục chọn nhiều nhất. Nhưng khi Vương thị nữ hỏi như thế, Bình Ninh công chúa lại nói: “Thi cười ngựa.”

Bản tay của Vương thị nữ đặt trên giấy tuyên thành run lên, sau đó mới viết xuống mấy chữ. La Linh Dư ngoái đầu nhìn bóng dáng gầy gò bên cạnh, thật sự không ngờ nữ lang này lại chọn môn cưỡi ngựa... Thấy cái tên “Lư Đường” được viết ra giấy, khước mồi La Linh Dư cong lên, có thể tưởng tượng được cảnh tượng hùng tráng lúc Lư Đường và Trần Tú tranh nhau. Một công chúa hoàng thất vừa mới ra sân, một nữ lang danh môn được cái danh sĩ yêu thích... Hai người này tranh cang lợi hại, nàng mới cang dễ dàng ra mặt được.

Tranh giành lợi ích, đứng ngoài xem mới cang đắc thắng. Chỉ cần nàng có thể chặn được hai người này, đến lúc đó số người quay sang nàng mới nhiều nhất.

La Linh Dư nắm chặt thời gian, hỏi bọn họ những vấn đề chi tiết liên quan đến lễ Hoa thần. Các nữ lang còn đang cười đùa nói chuyện, chợt thấy Hàn thị nữ tức giận đi tới. Hàn thị nữ vỗ bàn cái rầm, cúi đầu thấy La Linh Dư đang ghi tên vào giấy tuyên chi, thế là nàng ta nắm chặt tay La Linh Dư: “La tỷ tỷ, tỷ cũng muốn tham gia chọn Hoa thần đúng không? Ta không tham gia, ta sẽ bỏ phiếu cho tỷ! Nhất định tỷ sẽ là Hoa thần, phải dạy dỗ Trần Tú một bài học cho ta!”

Các nữ lang vội hỏi đã xảy ra chuyện gì: “Đã bảo cô đừng chọc Trần nương từ rồi... Nàng ta là tài nữ đấy, cô đâu nói lại được người ta?”

Hàn thị nữ vỗ bàn: “Ta không cần nói lại nàng ta! Nàng ta nói La tỷ tỷ chỉ có sắc đẹp chứ không có tài, mà ta đầu phải ngày đầu tiên quen biết La tỷ tỷ...” Nàng ta cúi đầu, thấy sau tên La Linh Dư viết là “múa”, sau một lúc ngạc nhiên, lập tức cầm bút toan thay đổi: “La tỷ tỷ, tỷ thì thơ thì về với nàng ta đi! Ta không tin tỷ không bằng nàng ta!”

Hàn thị nữ điên rồi, hai mắt đỏ thẫm, muốn thẳng Trần Tú cho bằng được.

La Linh Dư vội vã ngăn cản: “Không được không được...”

Điều nàng muốn là khiến thế nhân phải kinh động, chỉ thẳng một Trần Tú vốn không phải là mục tiêu của nàng!

Nữ lang danh môn học rất nhiều, nhưng thiên phú lại có hạn, tài danh không lan xa như Trần Tú, đa số nữ lang đều bị nàng ta chèn ép. Lại thêm Trần Tú xem thường các nàng cả ngày chỉ biết vui đùa, tự xưng là thanh cao, bình thường rất khiến người ta không thích. Mà người không thích La Linh Dư cũng nhiều... Nhưng trong sự không thích này lại bảo hàm tình cảm phức tạp hơn, tạm thời các nàng không có nghi ngờ gì về tính cách của La Linh Dư. Cho nên sau khi nghe thấy Hàn thị nữ nói vậy, các biểu tình thư trầm ngâm một lúc rồi âm thầm đưa ra quyết định: “Vậy ta cũng không tham gia, vẫn là La nương từ thẳng thì tốt hơn.”

La Linh Dư khiêm tốn nói: “Đừng thế mà...”

Nhưng trong lòng lại khá vui.

Nàng mỉm cười, chân thành nheo mắt nhìn Trần nương từ không ngồi chung chơi cùng những nhân sĩ tầm thường như các nàng; vị nương từ này đúng là người tốt. Gây thù chuốc oán như vậy, vừa hay để nàng chiếm được món hời.

Trần Tú thấy được La Linh Dư nhìn sang: “...”

Nàng ta quay đầu nói với nữ lang cạnh mình: “La thị nữ có ý gì? Nàng ta khiêu khích ta sao?”

Một nữ lang sĩ tộc sa sút lại dám khiêu khích nàng?!

Lại thấy các lang quân cứ chốc chốc lại nhìn lên La Linh Dư, Trần Tú thầm khinh bỉ tầm thường kè loẹt, ánh mắt của nam nhân cũng chỉ được có vậy.

Không chơi cùng những nữ lang kia, Trần Tú đứng đây, một mình đi đến trước bình phong, sau một thoáng trầm tư thì nhắc bút vẽ tranh. Một lúc sau, các nữ lang cười đùa bên kia hình như thiếu giấy bút, La Linh Dư nhìn trái nhìn phải, thấy trong ao bút của Trần Tú bên này có rất nhiều bút lông sồi và cả bút lông thỏ, bèn chủ động đi tới lấy bút lấy mài.

Lúc La Linh Dư cúi đầu chọn bút, thì nghe thấy âm thanh lạnh lùng của Trần Tú vang lên bên tai: “La nương từ, ta còn lớn hơn cô mấy tuổi đấy, thời gian ở Kiến Nghiệp cũng lâu hơn cô. Ta đáng để cô gọi một tiếng ‘tỷ’, có vài câu nói, ta muốn lấy thân phận của tỷ tỷ dạy dỗ cô —— nhà nghèo cửa nhỏ ở Nam Dương như các cô, nào có gì là đại thế gia. Tầm mắt hẹp, kiến thức ít, hành động không phóng khoáng, tầm thường quê mùa.”

“Ví dụ như dựa vào sắc đẹp mà nói chuyện với nam lang, rất không đứng đắn.”

“Nữ từ chúng ta vẫn nên xem trọng hiền thực trinh tịnh. Tuổi cô còn nhỏ, chớ đi làm đường, đừng để người ta nói cô là kẻ tùy tiện.”

“Cô đừng có đưa thói hư tật xấu ở Nam Dương các cô đến Kiến Nghiệp của ta.”

Bản tay cầm bút lông của La Linh Dư khựng lại: “...”

Nàng đứng thẳng người lên, thấy Trần Tú vừa vẽ tranh trên bình phong, vừa hồ hững dạy dỗ nàng. Ra về tỷ tỷ dạy dỗ nàng cần phải đoan trang... La Linh Dư nhướn mày, hiện tại đang thịnh hành huyền học*, không còn là thời của nho học nữa. Các nữ lang Kiến Nghiệp khá dùng nể, nhưng Trần Tú xuất thân từ thế gia nho học, vậy mà vẫn quán lấy Lục tam lang không buông... Ở Kiến Nghiệp có rất nhiều nữ lang không như Trần Tú, dựa vào đầu mà Trần Tú không đi nói với người ta mà lại dạy dỗ nàng?

(*Huyền học: trào lưu triết học duy tâm do Hà Yên, Vương Bất thời Ngụy Tấn sáng lập bằng cách nhào nặn tư tưởng Lão Trang và tư tưởng Nho gia.)

Cảm thấy nàng là một nữ lang sĩ tộc sa sút, sau lưng không có thế lực đáng tin nên mới có thể lấn át hả?

La Linh Dư nghiêng ngẫm: “Tầm nhìn của ta hẹp, không phóng khoáng, tầm thường quê mùa?”

Trần Tú liếc nàng, vẻ mặt thản nhiên như cười như không. Trần Tú vốn không thích nữ lang quá đẹp, huống hồ sắc đẹp của La nữ lang này lại quá chói mắt, gần như lằng lơ bất chính... Trần Tú cao giọng: “Ta muốn tốt cho cô thôi. Muội muội chớ phụ tấm lòng tốt bụng của ta.”

La Linh Dư híp mắt thấp giọng: “Trần tỷ tỷ, tuy cha mẹ ta qua đời sớm, nhưng các trưởng bối trong nhà ta vẫn còn sống. Tính cách của ta, không đến lượt cô phải dạy. Dù bây giờ ở Lục gia, các bá mẫu bá phụ cũng không nói gì ta. Đây là lần đầu tiên ta và cô gặp nhau, không quen không biết, ta thấy cô không có tư cách dạy dỗ ta... Có điều nếu cô đã nói ta ‘không phóng khoáng’, vậy ta sẽ để cô biết ‘không phóng khoáng’ là thế nào.”

Bất chợt nàng lùi về sau mấy bước, mấy người bắt ướt nhẹp nàng cầm trong tay bỗng vung lên, nước văng xuống áo nàng. Nàng ta toan gơ tay đỡ nàng lại, thì lại thấy La Linh Dư gơ tay khác lên, ném nghiêng mực trên bàn đi, mực văng ra hắt lên tay nàng.

Nàng lao đảo lủi ra sau vấp té ngã, đụng đổ bình phong, ngã ngồi dưới đất, nắm lấy cổ tay mình, đau đón rên lên.

Nàng ngẩng đầu, ngược đối mặt đầy khó tin lẫn đau lòng nhìn trần trần Trần Tú, môi run lên: “Tỷ, tỷ...”

Bình phong “soạt” một tiếng đổ xuống đất, thu hút ánh mắt của mọi người.

Các nữ lang và lang quân xôn xao chạy đến đỡ La Linh Dư dậy. La Linh Dư run rẩy khước miệng, mặt mày tái mét, vừa thốt ra một câu, Hàn thị nữ đã cấm phẫn quát: “Trần Tú, cô bị gì thế hả, sao có thể bắt nạt La tỷ tỷ?”

Trần Tú mở tròn mắt, nhìn La Linh Dư đau lòng ôm tay bị vấy giữa mọi người: “...”

Nữ lang này... thủ đoạn này... Trần Tú tức giận nhếch mép: “Ta không làm gì...”

Lư Đường cũng đau lòng nắm lấy tay La Linh Dư: “Tay La tỷ tỷ bị thương rồi... Ngộ nhờ La tỷ tỷ muốn về thì làm sao về được bây giờ?”

Trần Tú: “Ta vốn là...” Ánh mắt nàng ta nhìn quanh cầu xin giúp đỡ, sau đó dừng lại ở một phương hướng, thấy mấy người Hành Dương vương, Trần vương và Lục tam lang đi tới. Hai mắt Trần Tú sáng lên: vì Trần Tú muốn

lấy lòng Lục tam lang nên nàng đã chọn về phía sau bình phong, chính là muốn chờ mấy người Lục tam lang. La Linh Dư xoay lưng nên không thấy, nhưng Trần Tú thì biết! Cách không xa, huống hồ với võ công của bọn họ thì chắc chắn thính giác không tệ. Cho nên bọn họ đều thấy rõ ràng chuyện vừa xảy ra.

Nhưng La Linh Dư lại rất bình tĩnh, xem thường: hai người đứng gần như vậy, cách một tấm bình phong, người ngoài thì biết cái gì! Người ta còn đang bận nói chuyện đâu đã kia kia.

Lúc này Lưu Đường chạy đến tố cáo với huynh trưởng: “Ca, Trần nương tử ức hiếp La tỷ tỷ!”

Trần vương Lưu Thục e hèm, nhìn sang Lục tam lang: đây là biểu muội của người đấy...

Lục tam lang cup mắt, ánh mắt rồi lên bàn tay bị mực vấy bẩn của La Linh Dư. Chàng hết nhìn Trần Tú lại nhìn La Linh Dư, giọng vừa xót xa lẫn đau lòng: “Biểu muội đúng là... đã phải chịu ầm ức rồi!”

Cánh mũi Trần Tú trắng bệch, run run: “Lục tam lang!”

Ngồi lúi oanh tạc, đã kích quá lớn!

Hành Dương vương Lưu Mộ lại quệt mắt nhìn La Linh Dư một lượt từ trên xuống dưới: không nhận ra đấy... Đây chính là “mỹ nhân rắn rết” mà Không tiền sinh nói đây sao?

Lục nhị lang thờ dốt tìm Hành Dương vương khắp nơi, muốn để Hành Dương vương và La Linh Dư gặp nhau đã quay về, thấy mọi người vây quanh nữ lang yếu ớt mặt trắng như tuyết, thút thít rơi nước mắt, lại thấy ánh mắt của Hành Dương vương như đóng đinh lên người La Linh Dư. Lục Hiến thờ phào, mừng rỡ: xem ra mình không cần làm gì rồi, duyên phận đã định trước, Hành Dương vương vẫn thích La biểu muội.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nỗi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Từ xưa đến nay Trần vương không hay nói nhiều, nên Trần Tú không mong đợi y sẽ những tay vào; Hành Dương vương lại không biết rõ về các gia thế ở Kiến Nghiệp, cũng sẽ không chủ động mở miệng; nhưng còn Lục tam lang, Trần Tú tự nhận mình và chàng có giao tình nhiều năm, sao chàng chưa hỏi gì mà đã về phe La Linh Dư?

Mọi người vây quanh, toàn là chỉ trích nàng ta.

Đầu Trần Tú kêu ong ong, chưa bao giờ gặp tình cảnh như thế bao giờ. Nàng nhìn những lang quân, nữ lang kia chủ động nói giúp La Linh Dư, còn La Linh Dư yếu đuối thút thít đứng giữa bọn họ, toan mở miệng nói gì đấy, nhưng trông nàng ta lại có vẻ quá uất ức, không thể nói ra một câu đầy đủ. Sóng mắt mỹ nhân xoay chuyển hai vòng, ý lệ trong mắt tựa nước hồ trong veo.

Lục nhị lang nắm chặt thời gian chạy đến, tiến vào giữa đám đông: Sao thế, sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?

Hành Dương vương nhìn chằm chằm La Linh Dư, trong mắt vừa đen lại sáng, thậm chí còn chứa đầy nụ cười: thủ đoạn này, không nói một câu nào, mỹ nhân chỉ việc rung rung thút thút, đúng là lợi hại.

Lục nhị lang quan sát ánh mắt của Hành Dương vương, hẳn chưa rõ chân tướng sự tình nên càng nhận định là Hành Dương vương đã động tâm trước La Linh Dư. Người ngoài đang quan tâm thì phi giữa La Linh Dư và Trần Tú, còn Lục nhị lang Lục Hiến thì lúc vui lúc buồn: nếu Hành Dương vương thích La biểu muội thật thì chứng tỏ giấc mơ của mình là thật; nhưng nếu mơ là thật, há chẳng phải tam đệ Lục Quân của hắn sẽ...

Lục nhị lang lại buồn bã nhìn sang Lục Quân.

Hắn đúng là hết lòng hết sức vì tam đệ nhà mình.

Nhưng tam đệ hắn chẳng chút cảm kích, trái lại còn chê bai ánh mắt của hắn. Đứng trong đám đông, Lục tam lang nhích sang bên cạnh, mượn đầu người chặn lại tầm nhìn của Lục nhị lang.

Lục Hiến: “....”

Trong đám đông, Trần Tú bị chỉ trích cực kỳ khó chịu, nàng ta nắm lấy cổ tay La Linh Dư, nghiêm nghị nói: “Ta không đụng vào một cọng tóc của cô, tự cô nói cho rõ đi! Các người không thể chỉ nghe một phía đã định tội ta được... La nương tử, cô không biết đường mở miệng há?”

La Linh Dư vô cùng ầm ức, từ từ nói: “Được rồi, Trần tỷ tỷ không đụng đến một cọng tóc của ta...”

Ngữ điệu ai oán tự xột của nàng này còn mang lại hiệu quả tệ hơn khi không nói, như thể Trần Tú ép buộc nàng vậy. Trần Tú tức đến mức ngẩng mặt lên trời không nói được gì, mà Hàn thị nữ vừa bị Trần Tú si nhục lại không chịu để La Linh Dư thừa nhận Trần Tú không làm gì. La Linh Dư vừa mới nói mấy chữ, Hàn thị nữ đa nhanh chóng chen lời: “Nếu không đụng thì vì sao tay La tỷ tỷ lại dính mực với nước? Tay áo cũng bị bẩn rồi đây này! Bọn ta không phải là người mù, cô mau xin lỗi đi! Con người cô sao thế hả, La tỷ tỷ là khách đường xa, cô không hoan nghênh thì thôi, lại còn bắt nạt người ta. Nữ lang danh môn Kiến Nghiệp nào có ai như cô...”

Hàn thị nữ rất tích cực, muốn gây gổ với Trần Tú cho bằng được.

Nghe Hàn thị nữ lý luận, các lang quân nữ lang bên cạnh cũng gật gù nói phải, còn La Linh Dư nấp sau lưng người ta thì cúi đầu, cố gắng che giấu nụ cười đắc ý giảo hoạt. Từ trước đến nay, bao giờ nàng giờ trò với nữ lang nhà khác cũng có chiến tích hiển hách. Bất thành linh, có người nắm lấy cổ tay La Linh Dư đang đặt xuôi bên người.

Nàng vừa hoảng hốt lại vui mừng: có lang quân lên nhân lúc nhiều người mà nắm tay nàng sao?

Nàng dừng lại ngược mắt nhìn lên, mang theo xấu hổ lẫn quả mắng nhìn liếc sang —— không ngờ lại trông thấy Lục tam lang đã đổi chỗ đứng từ lúc nào, từ bên tay trái nàng chuyển sang bên tay phải. Người khác bận nghi ngờ Trần Tú, còn Lục tam lang đưa tay nắm lấy cổ tay nàng.

Ánh mắt xấu hổ lẫn quả mắng của La Linh Dư chạm vào ánh mắt cười cợt của Lục Quân, bất chợt ngây người: ánh mắt quyến rũ khiến người ta mê lả...

Hiện giờ nàng rất không muốn đổi mặt với Lục tam lang, bởi vì hễ những lúc như vậy, nàng luôn cảm nhận được sự xấu hổ lúng túng. Dẫu ban nãy hình như cô về chàng giúp mình, nhưng La Linh Dư cũng không muốn lên tiếng. Còn Lục Quân lại siết chặt cổ tay nàng, dùng mắt ra hiệu: La biểu muội, vừa phải thôi, chơi thế đủ rồi.

Trần Tú bị bao người chỉ trích, đuổi mắt liếc thấy Lục Quân và La Linh Dư đứng sòng vai với nhau, cúi đầu mắt đi mây lại, lập tức đầu óc bị đá kích một cú cực lớn. Lục tam lang, Lục tam lang lại... Trần Tú dâng lên oán khí, ngực phập phồng lên xuống, không chịu nổi khi thấy Lục tam lang bảo vệ nữ nhân khác trước mặt mình. Trần nương tử xưa nay luôn đoan trang bất chợt hét lớn: “Ta không làm gì hết, ta sẽ không xin lỗi!”

Giọng nàng quá gay gắt, tất cả đều ngẩn người, nhất thời không ai mở miệng ra mặt.

Trần Tú cảm nghiêng mực ném vào người Lục Quân. Mọi người đứng với nhau ở khoảng cách gần, nên Lục tam lang không thể tránh được. Nghiên mực đập thẳng trực diện, nếu chàng lui ra thì La Linh Dư ở đằng sau sẽ không tránh khỏi. Lục Quân đứng yên, nghiêng mực ở đối diện đập tới. Tai vừa nghe thấy âm thanh oán hận tức tới của Trần Tú “Lục tam lang ta hận huynh”, thì chưa đến một chớp mắt sau, nghiêng mực và mực đen như giao long trở mình, cùng lao về phía Lục tam lang.

Người xung quanh kêu lên, nhất là các nữ lang lòng đau như cắt: “Lục tam lang!”

Nghiên mực bị ném đi, Lục Quân đưa tay lên sờ cảm, sờ thấy tay dính cả máu lẫn mực, sắc mặt chàng sa sầm xám ngoét.

La Linh Dư ở phía sau vô cùng đối trá qua tâm chàng, chỉ dùng miệng chứ không cử động: “Tam biểu ca, huynh không sao chứ... Ừm!”

Nàng không nói hết câu là vì ánh mắt lạnh lùng của Lục tam lang đã nhìn sang, con người tóa lửa, chàng cảnh cáo nàng: đừng có khiêu khích ta quá đáng.

Phát hiện mình diễn hơi quá, La Linh Dư im lặng, chuyên tâm cải trang thành đoá sen trắng sầu muộn đáng thương.

Trần Tú trừng mắt nhìn bên này rồi ném nghiêng mực đi, sau đó nàng ta xoay mình gạt mọi người ra, đi thẳng ra ngoài. Hai nữ lang bình thường chơi chung với nàng ta thoảng do dự, cuối cùng vẫn đuổi theo. Trần Tú đi nhanh, vành mắt đỏ lên, cổ kim nên không khóc. Điều khó chịu nhất không phải là La Linh Dư giới trò, mà là Trần Tú thấy rất rõ, sau khi Lục tam lang liếc qua nàng thì chàng mới ủng hộ La Linh Dư. Dù gì Trần Tú cũng là nữ tử, bị chỉ trích ở nơi đông người, xưa nay nàng ta tâm cao khí ngạo, vốn không chơi hợp cùng các lang quân nữ lang đó. Tuy lang quân mình thích không thích mình, nhưng cũng không nên thiên vị như thế...

Rốt cuộc những năm qua, nàng ta đang kiên trì cái gì? Lục tam lang tâm địa sắt đá, thật sự không hề động tâm một giây phút nào sao?

Trần Tú vừa đi vừa rơi nước mắt, có nghĩ thế nào cũng không dẫn nổi lòng. Nhiều năm như thế, nhiều năm như thế...

Dưới cái nhìn của mọi người, Lục Quân bị nghiền mực đập vào mặt, mực nhuộm đen cổ, còn bẩn hơn cả tay và tay áo bị mực làm dơ của La Linh Dư. Trông Lục tam lang có hơi nhếch nhếch. Nhìn sắc mặt Lục Quân, nhất thời mọi người không biết nên nói gì. Lại thấy Lục Quân sầm mặt song một tay vẫn nắm lấy cổ tay La Linh Dư, còn tay kia lập tức cầm lấy nghiền mực đặt trên bàn, bước đuổi theo Trần Tú.

Lục Quân lạnh lùng nói: “Đứng lại.”

La Linh Dư: “Nè!”

Huỳnh đuổi theo người ta thì tự mà đuổi đi, sao còn nắm tay ta không buông làm gì?

Nhưng ngay sau đó, La Linh Dư đã phải trợn mắt há mồm. Dù sao Lục Quân cũng là nam tử, chàng bước đi như gió, không chỉ nắm cổ tay La Linh Dư ép nàng phải chạy đuổi theo, mà chàng đã nhanh chóng đuổi kịp Trần Tú. Buông tay La Linh Dư ra, Lục Quân nắm lấy tay áo Trần Tú, kéo nàng ta lại. Mặt Trần Tú đỏ bừng, kiên cường nhìn Lục tam lang: “Nếu huynh muốn bù đắp gì thì cũng muộn rồi...”

Lục tam lang lạnh lùng: “Ta không muốn bù đắp gì cả, ta đã từng tỏ rõ thái độ rất nhiều lần rồi, ta không chọc cô, cô cũng không cần chọc ta. Ta có tranh chấp gì với cô mà cô đập nghiền mực vào ta? Ta đáng phải chịu như thế hả?”

Mí mắt Trần Tú run lên, trông mất co lại.

Một khắc sau, thấy Lục Quân gơ tay lên, trực tiếp đổ mực trong nghiền mực lên cổ và cổ áo Trần Tú. Trần Tú đứng đực tại chỗ, cảm nhận được nơi cổ lạnh lạnh, sắc mặt lúc xanh lúc trắng. Dưới con mắt của mọi người, Lục Quân lại hất mực vào người nàng ta.

Trần Tú: “A!”

Lục Quân cup mắt nhìn nàng ta: “Ta sẽ không nuông chiều bất cứ tính xấu gì của cô cả. Đừng có làm nũng tùy hứng với ta. Ta không chịu mọi trách nhiệm gì với cô hết.”

Nước mắt Trần Tú vòng quanh, dù dịu dàng nhưng tính cách nàng ta lại rất cương quyết, bị lang quân đối xử như vậy, nước mắt vẫn chẳng hề rơi xuống. Bỗng nàng ta gơ tay áo lau nước mắt, chẳng ngờ tay áo đã bị dính mực, nên thành ra khoe mặt cũng bị bôi đen theo.

Lục Quân rất lạnh lùng.

La Linh Dư muốn nói lại thôi: “Trần tỷ tỷ, khoe mặt của tỷ...”

Giọng Trần Tú run run, nói với La Linh Dư: “Không cần cô phải tội nghiệp ta!”

La Linh Dư ngậm miệng, đồng thời lặng lẽ liếc mắt, quan sát Lục Quân bằng ánh mắt lạ lùng. Nàng thực sự đã bị đáng về bạc tình nhẫn tâm của Lục Quân hù dọa, Lục Quân biết Trần Tú nhiều năm là vậy, thế mà chàng không nể mặt chút nào. Xưa nay nữ lang danh môn khá đúng mảnh, vì theo đuổi Lục tam lang mà dùng đủ mọi thủ đoạn, Lục tam lang nhìn nhiều lắm rồi. Chàng rất ghét thủ đoạn của nữ tử, đồng thời cũng không hề quân tử chút nào...

La Linh Dư nhớ lại chuyện mình đã làm với Lục tam lang trong lần gặp nhau lần đầu tiên, nàng lặng lẽ nhích sang bên cạnh, cố gắng cách xa Lục Quân. Đối với Trần Tú như vậy, vậy thì với một biểu muội không quyền không thế nghèo ơi là nghèo như nàng...

Mấy người bên này bắt hòa, còn mọi người bên kia lại do dự không biết có nên đi tới hay không, bởi vì Lục tam lang và Trần Tú bất hòa, đi đến cũng không hay lắm. Một mình Hành Dương vương hết nhìn trái lại nhìn phải, xích mích giữa nam nữ danh môn Kiến Nghiệp, hẳn nhìn thế là quá đủ rồi. Trần Tú không thú vị chút nào, nhưng vì La nương tử La Linh Dư kia, vị biểu muội thư Lục gia đến từ Nam Dương lại khiến hẳn phải nhìn với đôi mắt khác...

Chỉ trong chút thời gian do dự như thế, thì ở cách đó không xa, một gã hầu đã dắt một con ngựa tới, vội vã đến chỗ các lang quân nữ lang. Ngựa vốn đang đi bình thường, giẫm đá từ từ đi tới, nhưng lúc đi ngang qua chiếc bàn nhỏ nào đó, vì không có một lang quân nữ lang nào nên ngựa lo đầu ra, liếm ỉ rượu mạnh.

Người hầu sốt ruột: “Ồ! Con súc sinh nhà mị, sao có thể uống đồ của chủ nhân hả!”

Người hầu có hết sức kéo dây cương muốn dắt ngựa đi, nhưng ngựa lại bất động, cổ chấp vùi đầu trong vò rượu liếm láp. Lúc người hầu cuống tới mức đỏ mồ hôi đầy đầu, thì ngựa chợt ngẩng đầu lên hí dài một tiếng. Tất hai cái vào mà nó, ngựa lao đảo hai bước, sau đó tung vó lao thẳng về phía trước như điên, dây cương bị tuột khỏi tay người hầu. Hai mắt của ngựa chấp chôn, chạy cực nhanh, chạy thẳng về phía La Linh Dư, Lục Quân và Trần Tú.

Khi càng đến gần, các lang quân nữ lang vội hét lên.

Lúc này Lục nhị lang muốn chạy đi cứu người, miệng la thất thanh: “Tam đệ ——!” Tam đệ nhà hắn số thật khổ, không chết trên chiến trường mà lại bị ngựa giẫm chết vào lúc này?!

Sau đó là Ninh Bình công chúa Lưu Đường hốt hoảng la lên: “La tỷ tỷ cẩn thận!”

Khi đó La Linh Dư đang quan sát Lục Quân và Trần Tú, lúc con ngựa đến gần thì cảm giác được một luồng gió áp đến, nghe thấy tiếng Lưu Đường và Lục nhị lang đồng thời gào lên, La Linh Dư nghiêng đầu, thấy chú ngựa cao lớn xông đến trước mặt. Nàng sợ hãi thét lên, không để ý đến gì khác, nắm lấy Lục Quân như băng son bên cạnh. Bình thường nàng hay ra vẻ đáng thương yếu đuối, không ngờ đến lúc quan trọng sức lực lại chẳng hề yếu chút nào, kéo được cả Lục Quân.

La Linh Dư đẩy Lục Quân về phía trước, muốn chàng cản vó ngựa lại giùm nàng, còn nàng giật mình lùi về sau, hốt hoảng nhảy ra sau lưng Lục Quân, dựa vào lưng chàng, quyết định để Lục Quân trở thành người bị hại đầu tiên.

Lục tam lang: “...”

Mặt chàng đen hần đi, còn đen hơn cả mực trên cổ tay. Nhưng ngựa ở ngay trước mặt, sau lưng bị La Linh Dư đẩy, chàng chỉ biết đi lên tới trước.

Mọi người phía sau: “...”

Tất cả đều bị hành động này của La Linh Dư làm cho khiếp sợ!

Sau đó mọi người cố gắng nói giúp cho La Linh Dư, Tề tam lang Tề An do dự nói: “Nhất định là do La muội muội sợ quá... Nên mới trốn ra sau lưng Lục tam lang.”

Mọi người vội vã: “Đứng đứng đứng, nhất định là thế.”

Dù gì một nữ lang yếu đuối như La Linh Dư, gặp phải chuyện thì sợ hãi nấp sau lưng biểu ca duy nhất mà mình biết, quả thực rất bình thường. Nếu không thì vì sao không thấy nàng kéo Trần Tú?

La Linh Dư không kéo Trần Tú là vì Trần Tú cách xa nàng, còn Lục Quân thì nàng chỉ gơ tay ra là tóm được, nên mới đẩy Lục Quân đến trước. Đợi khi luồng gió bị Lục Quân cản lại, khi phản ứng xu lợi tránh hại bản năng biến mất, La Linh Dư mới sực nhớ không thể lưu lại hình tượng ích kỷ với người ngoài được.

Lục Quân xoay mình nhảy lên phía trước, trường kiếm bên hông vốn có tác dụng trang sức được tuốt ra khỏi vỏ, chàng liều mạng vùng kiếm bỏ ngang về phía con ngựa, khí thế nuốt cả sơn hà!

La Linh Dư lấy lại phản ứng, vội vã quát lên với ba nữ lang nhóm Trần Tú đang sợ hãi ngẩn ngơ ở bên cạnh: “Đi nhanh lên!”

Con ngựa cao to bị Lục Quân kéo dây cương lập tức nhảy chồm lên trước, bọn họ như có thể cảm nhận rõ hơi thở nóng hổi của ngựa phả lên mặt. Các nữ lang bị dọa đến mức chân tay mềm nhũn, Trần Tú cùng hai nữ lang đi theo rất muốn chạy trốn, song đôi chân như bị đóng đinh trên đất, không còn sức lực để bước đi.

“Bịch!” một nữ lang sợ hãi ngồi phịch xuống.

La Linh Dư: “Đi nhanh lên!”

Một hai ba nữ lang cùng ngồi xuống, run rẩy không biết phải chạy đi. La Linh Dư trực tiếp đá một phát, đầu tiên là đá lên người Trần Tú. Sắc mặt Trần Tú xám xịt, đầu chú ý đến chuyện gì, vừa bị La Linh Dư đá như vậy thì lăn ra khỏi chỗ bóng râm dưới con ngựa. Tiếp đó, hai nữ lang khác cũng bị La Linh Dư vừa đẩy vừa đá, hình tượng vô cùng thể thảm, tránh thoát khỏi ma trảo của ngựa.

Còn La Linh Dư đứng yên không đi, vẫn còn sốt ruột lo âu. Gió thổi nhẩn y phục, nàng ngẩng đầu mắt rung rung: “Tam biểu ca!”

Lang quân cao lớn vững chãi, thể động như lôi điện, thân hình treo giữa không trung, sừng sững trước mắt. Mà đối mặt với sự sốt ruột của La Linh Dư, khóe miệng Lục Quân nhếch hai cái, không hề muốn nói nhiều dù chỉ một câu——nàng mà biết quan tâm đến chàng sao?

Trong tay bắt chấp tất cả, trường kiếm rạch một luồng sáng trắng, ngựa phát ra một tiếng kêu thảm thiết. Lục Quân nhảy xuống mặt đất, chụp lấy cổ tay La Linh Dư kéo nàng vào lòng, lăn vòng ra khỏi bên ngoài. Trong cơn hoảng hốt, La Linh Dư bị kéo vào ngực lang quân, không phải lần đầu tiên người thấy mùi hương mát mẻ trên người chàng. Chớp mũi đụng vào ngực lang quân, La Linh Dư choáng váng, cảm thấy nhiệt trên đỉnh đầu như đang cháy xuống.

Bên người *âm* một tiếng vang lớn, La Linh Dư bị Lục Quân ôm lăn hai vòng trên đất, tránh thoát khỏi con ngựa cao to ngã xuống. Ngựa bị chém thành hai khúc, lang quân nữ lang cùng ngã xuống đất, nữ lang được bảo vệ trong lòng lang quân, mãi lâu sau mà cả hai không gượng dậy được.

Sau khi hết nguy hiểm, lúc này mọi người bên kia mới vội vã chạy đến: “Lục tam lang, La nương tử!”

Trần vương Lưu Thục biến sắc, sốt ruột gọi: “Tam lang!”

La Linh Dư mơ màng bị người ta ba chân bốn cẳng kéo dậy, gò má bị dính mực nơi cổ áo Lục Quân, nhưng lúc này chẳng ai để ý. Lục nhị lang Lục Hiến bận rộn nhất, nhìn Lục Quân bên trái, lòng chưa xốt nghĩ: không sao là tốt rồi. Lại nhìn biểu muội bị đụng đến đỡ dần ở bên phải, đau tìm nghĩ: biểu muội vất vả rồi.

Đầu La Linh Dư đau đốn, toàn thân run rẩy. Dưới mắt nàng trông thấy con ngựa ngã xuống bên cạnh, lại nhìn thấy mấy nữ lang Trần Tú ngấm lệ, sợ choáng váng đứng giữa đám đông. Vẫn quỳ gối ngồi dưới đất, Lục Quân tay chống trán từ từ ngồi dậy, La Linh Dư tuy sợ song vẫn không quên tích cực biểu hiện mình, ân cần hỏi hỏi mấy người Trần Tú: “Trần tỷ tỷ, tỷ có sao không? Vừa rồi cấp bách quá ta cũng không biết làm gì, vì cứu người nên mới đánh...”

Cái miệng của Trần Tú bị đập đến giờ vẫn còn đau.

Nàng ta hoảng hốt nhìn La Linh Dư.

Thấy mọi người nhớ lại, rồi rì rện khen La Linh Dư: “La nương tử vất vả rồi.”

“La nương tử đúng là tốt bụng, lúc này còn không quên cứu người.”

Trần Tú: “...”

Nàng ta nhìn chăm chú La Linh Dư, vẻ hoảng sợ vẫn chưa tan biến, trong lòng sợ hãi: Sợ lắm rồi sợ lắm rồi.

Nàng không thảng nổi biểu muội hân vi ở thôn quê của Lục tam lang.

Thủ đoạn của La thị nữ đúng là lợi hại, tất cả mọi người đều về phe nàng ta. Già nhân già nghĩa đến mức đó, hôm nay Trần Tú đã sợ hãi quá rồi, trong thời gian ngắn e là không dám đụng vào La Linh Dư nữa...

Trần Tú nói khe với thị nữ khóc sụt sướt chạy đến: “Chúng ta đi thôi!”

Nàng ta sợ hãi nhìn La Linh Dư đang được mọi người bao vây khích lệ, còn cả Lục Quân ban nãy tạt mực vào người nàng đang xoa trán: Không chọc nổi, không chọc nổi.

Ta không chọc nổi hai người các người, vậy tránh cũng được chứ?

Chuyện này không giải quyết được gì, đặt đầu chấm hết khi Trần Tú mắt nhắm bỏ chạy mất dạng. Mọi người không hiểu, Trần nương tử chạy cái gì? La nương tử tốt biết mấy, vì sao Trần nương tử vẫn chưa hiểu được sự tốt bụng của La nương tử? Nào ngờ Trần Tú cảm thấy cả đám bọn họ toàn mặt mũi. Nhưng Trần Tú đã quá sợ La Linh Dư, cũng không dám nói gì nữa. Có điều ban đầu nói mấy câu làm bộ làm tịch, cuối cùng ồn ào đến mức khiến nàng ta suýt nữa bị ngựa giết chết, còn làm hỏng danh tiếng... Nếu còn dẫu đưa tiếp với La Linh Dư, nàng ta còn có thể sống mà rồi đi được không?

Sau khi Trần nương tử rời đi, tiệc rượu vẫn phải tiếp tục, chỉ là mọi người đã mất hết hứng thú, không còn tâm tư chơi đùa. La Linh Dư và Lục Quân mỗi người rời đi thay y phục, sửa sang lại dáng vẻ. Trước khi rời đi, Lục Quân kín đáo nhìn La Linh Dư, ánh mắt hàm hồ viết rõ “muội chờ đây cho ta”, La Linh Dư sợ hãi nghiêng đầu, vội vã rời đi với thị nữ.

Sau này nàng sẽ không gặp chàng nữa, bớt dần đến hai người bọn họ có quan hệ thế nào!

Sau khi bọn họ rời đi, các lang quân nữ lang mỗi người thảo luận về tư thế hào hùng của người mình thích, bận tâu tí cãi nhau——

“Quả nhiên tam lang anh vũ bất phạm. Vô nghệ xuất chúng như vậy còn mạnh hơn nhiều nam tử chỉ được mỗi cái mã!”

“La nương tử phản ứng quá nhanh, còn cứu cả Trần nương tử... Nữ lang Kiến Nghiệp chúng ta, có mấy ai có thể làm được? Lúc ấy nàng cũng không biết Lục tam lang sẽ chém chết ngựa. Quá nguy hiểm! Rơi vào cảnh nguy hiểm mới thấy bản tính thật của nữ lang!”

Hai mắt Ninh Bình công chúa Lưu Đường tỏa sáng, cực kỳ kính nể La Linh Dư, xoay người đi vào đám đông. Không giống các nữ lang khác thảo luận về Lục tam lang, Lưu Đường lại chen vào trong số các lang quân, nghe bọn họ nói La thị nữ tốt như thế nào.

Trần vương Lưu Thục thấy muội muội như thế thì lắc đầu. Mặt y thanh tú ôn hòa, mi mắt khẽ rung lên, khóe mắt nhìn thấy Hành Dương vương Lưu Mộ rời đi, Lục nhị lang Lục Hiến đuổi theo.

Hành Dương vương Lưu Mộ đã xem nào nhiệt xong, một mình rời đi. Hắn xách một vỏ rượu, xoay một vòng nhảy lên bức tường, rồi hắn đứng trên người bật một phát, nhảy lên mái hiên. Ngồi xếp bằng xuống lại nhấp một hợp rượu, hắn sáng khoái đặt vỏ rượu lên mái ngói. Lưu Mộ cúi đầu nhìn Lục nhị lang Lục Hiến khổ sở không theo kịp bên dưới, giễu cợt: “Lục nhị lang, sao hôm nay người cứ đi theo ta thế?”

Lục Hiến do dự.

Một lúc sau mới thốt lên được một câu: “Công tử cảm thấy La biểu muội của ta thế nào?”

La Linh Dư?

Lưu Mộ nhếch mép nở nụ cười. Thiếu niên lang lúc cười tuấn tú xán lạn, trong đầu nghĩ đến thủ đoạn của nữ lang đó, vừa kinh hãi lại rất đẹp đẽ. Hắn đảo mắt suy nghĩ, có hơi hoài nghi về dụng ý của Lục Hiến. Lưu Mộ cười to ha ha: “Đi nhìn La nương tử không tệ, cảm lên được cũng xuống được, còn có thủ đoạn. Có thấy, nàng ta là mỹ nhân có sức sống nhất trong số các nữ lang Kiến Nghiệp.”

Lục Hiến mỉm cười.

Ngay tức khắc Lưu Mộ nói tiếp: “Chỉ là quá độc, không phải là người tốt.”

Lục Hiến cứng đờ: “Nhất định công tử có hiểu lầm gì rồi...”

Lưu Mộ sờ cằm: “Nhưng đúng là mỹ nhân, có chút tính cách cũng bình thường.”

Lục Hiến thờ phào: “Đúng đúng đúng!”

Lưu Mộ lại nói: “Chỉ là có ai dám qua lại với mỹ nhân rắn rết?”

Lục Hiến: “Biểu muội của ta không phải...”

Lưu Mộ: “Thật ra cô cũng không sợ nàng ta. Người Lục tam lang không sợ, sao cô có thể thua kém Lục tam lang?”

Lục Hiến: “...”

Cảm thấy có điều kỳ kỳ.

“Đáng tiếc,” Lưu Mộ lại nhấp thêm một hớp rượu, sau nửa buổi nói đùa, hần quắc mắt nhìn xuống Lục nhị lang Lục Hiến bên dưới, buột miệng nói: “Cô sẽ không qua lại với Lục gia các người.”

Lục nhị lang Lục Hiến: “...”

Hắn khó hiểu, mờ mịt nhìn lên Hành Dương vương ở trên cao. Mọi Lục Hiến run run, sau đó lắc đầu, hất ống tay áo, thất hồn lạc phách rời đi, trong miệng còn lẩm bẩm những lời tương tự như “chẳng lẽ ta lại sai rồi sao” “tốt cuộc y có thích La biểu muội không” “tốt cuộc vì sao lại phải thành thân”... Hành Dương vương Lưu Mộ nghĩ: ta chỉ buột miệng nói thế thôi, vì sao Lục nhị lang lại suy nghĩ nhiều vậy... Rốt cuộc người Lục gia ai cũng điên cả rồi sao?

Đúng là quá vui mừng!

...

Sau khi thảo luận xong chi tiết của Hoa thần yến trong bữa tiệc, La Linh Dư quay về yến lòng chuẩn bị công việc soạn vũ biên khúc của nàng. Đương nhiên nàng không hề hay biết rằng, sau khi tam biểu ca của nàng thay y phục quay lại bữa tiệc, chàng đã chủ động tìm mấy lão tiên sinh trước đó năn nỉ chàng. Lục tam lang tuần tú, giọng rất kỳ lạ:

“Ta vừa suy nghĩ lại, đã nghĩ thông rồi. Ta cũng nên cống hiến một phần sức lực cho Hoa thần yến lần này mới phải. Trước đó mấy vị tiên sinh muốn ta làm một trong năm danh sĩ bình chọn Hoa thần, ta đồng ý.”

Lục tam lang tức anh ách, bụng nghĩ: chàng phải trị vị biểu muội tốt kia của chàng một trận mới được!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38

Ngoài sân cây lá um tùm, trong phòng nào là đồ bằng ngọc bằng bạc, cả phòng thơm ngát mùi hương. Liên Thất nương múa ở Thành Ngọc phường run run ngừng đầu lên, lơ mơ nhìn thấy nữ lang ngồi sau rèm đan đeo lại đại ngọc dưới sự giúp đỡ của thị nữ. Vạt váy trải dài trên đất như hoa văn, bộ ngực nữ lang cong vút đầy đặn, Liên Thất nương mơ hồ nghe người bên trong nói gì mà “chật “hình như ngực nương từ lại to lên” “phải may đồ mới thôi”.

Thị nữ Linh Ngọc dẫn Liên Thất nương vào phòng e hèm một tiếng, nói người đã tới. Sau màn chột lạng đi, một lúc sau, nữ lang vén rèm đi ra có dung mạo khuynh thành, vừa nhìn đã tựa “bóng chiếu xuống ao, hoa rơi giữa áo”, xán lạn chói lóa, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Nữ lang này chính là La thị đại nương tử.

La Linh Dư: “Ta vừa thoa phấn nên không nghe thấy tiếng, không biết Liên Thất nương đã đến...”

Liên Thất nương cung kính nằm rạp người xuống: đương nhiên, đương nhiên, ta không nghe thấy thảo luận gì về “ngực” cả.

Chẳng ngờ vì làm chứng cho giải thích của mình, La Linh Dư bèn sai bảo thị nữ: “... Lấy cao hoa hồng ta vừa làm ra đây.”

Thị nữ Linh Tê bất động, hồ nghi nhìn nàng, lại bị La Linh Dư trừng mắt. Lúc này vẫn là Linh Ngọc nhanh nhẹn, ngạc nhiên thốt lên: “... Nữ lang mất một đêm mới làm được một lọ nhỏ, vậy mà muốn tặng cho người khác?” Dù Liên Thất nương là bạn tốt của mình, Linh Ngọc cũng không nỡ...

La Linh Dư muốn để người ta biết được sự vất vả của mình. Nàng vén tóc, trông thấy đáng về sợ sệt của Liên Thất nương thì trong lòng vui lắm, ngoài miệng sẵn giọng: “Chỉ là vài món đồ nữ nhi dùng trong nhà, có gì đáng để ngạc nhiên đâu... Người còn không mau đi!”

Hòa son và hoa lộ vào với nhau, tính toán liều lượng vừa phải, tỉ mỉ điều chế, chung một thời gian thì sẽ thành “cao hoa hồng”. Cao này vừa như nước lại như sữa, thoa lên má và lòng môi thì sẽ xinh đẹp tươi tắn, lại đầy hương thơm.

Hai bên đẩy đưa một hồi, Liên Thất nương bất an nhận lấy “cao hoa hồng” quý giá, trong đầu nghĩ vị La nữ lang này đúng là tốt bụng. Nữ lang tốt bụng như thế, nhất định mình phải dốc hết sức giúp nữ lang hoàn thành tâm nguyện mới được!

Làm ra về đủ rồi, để cho người khác nhìn thế cũng đã đủ, lúc này La Linh Dư mới từ tốn ngồi lên tấm đệm ở giường nhỏ, chống cằm dịu dàng nói: “... Ta nhảy múa không được giỏi, nhưng trước kia có từng học qua, còn từng tham gia vũ xā do các tỷ muội tổ chức. Có điều thật xấu hổ, về sau do lười biếng nên kỹ thuật kém hẳn, đã nhiều năm rồi chưa luyện tập lại. Mọi nương tử đến là nhờ nương tử giúp ta biểu diễn bài hát và vũ điệu của ta, để tham gia Hoa thần tuyển. Bài hát và điệu múa đều phải theo ý ta, nếu nương tử giúp ta thắng được kỳ tuyển chọn Hoa thần, thì đồng thời điệu múa của ta ắt sẽ khiến nương tử trở nên nổi bật ở Thành Ngọc phường. Chuyện hai bên đều có lợi, không biết nương tử cảm thấy có được không?”

Liên Thất nương vội vã đáp “được”.

Nàng ta biết, nữ lang danh môn như La Linh Dư, tuy cũng từng học múa, nhưng đến những lúc để người ta bình chọn thế này, các nàng liền coi ấy là hạ đẳng, không muốn tự mình thể hiện nên mới tìm vũ nữ đến hợp tác. Chuyện này không phải là lần đầu tiên, Liên Thất nương cũng đã quá quen thuộc.

La Linh Dư nhỏ nhẹ nói: “Lúc ta dạy múa sẽ rất nghiêm khắc, yêu cầu cũng rất cao, người chớ bị ta dọa đấy.”

Liên Thất nương mỉm cười, bụng nghĩ La nương tử dịu dàng như vậy, có thể nghiêm khắc thế nào được? Nàng ta bèn thưa vâng.

La Linh Dư nói: “Vậy chúng ta bắt đầu đi. Điệu múa tên là Bôn Nguyệt, dựa vào truyền thuyết *Hằng Nga bốn nguyệt**. Còn nửa tháng nữa là đến kỳ tuyển chọn Hoa thần, chúng ta không có nhiều thời gian, người phải chăm chỉ luyện tập mới được.”

(*Tóm tắt truyền thuyết: Hằng Nga và Hậu Nghệ bị Ngọc Hoàng đày xuống hạ giới nên mất đi khả năng bắt tử, Hậu Nghệ thấy vậy bèn tìm một viên thuốc về và giấu đi. Nhưng vì tò mò Hằng Nga đã tìm ra, sợ chồng biết nên đã nuốt luôn cả viên thuốc, ngay lập tức Hằng Nga bay lên trời do thuốc quá mạnh, Hằng Nga cứ bay lên mãi cho đến khi hạ xuống được Mặt Trăng.)

Liên Thất nương cười đáp: “Vâng ạ.”

La Linh Dư khẽ mỉm cười.

Dựa vào nghề múa mà kiếm sống, tuy Liên Thất nương có tướng mạo tầm trung, nhưng bù lại vóc dáng rất nhỏ nhắn thướt tha. Nàng ta đứng bên dưới nhìn La Linh Dư thôi cũng đã thành một cảnh đẹp.

Một khắc sau, gương mặt La Linh Dư trở nên nghiêm túc, giọng lạnh lùng như băng sương, lạnh lẽo ập đến: “Vậy người còn đứng ngẩn ra đó làm gì hả? Trong nhà là nơi để tập múa sao? Người không biểu diễn năng lực của người để ta xem người có tài nghệ gì sao? Người không nói rõ cho ta biết tình hình của người, thì sao ta có thể lường được liệu người có hoàn thành yêu cầu của ta không? Người không cần hỏi ta muốn phong cách nào ư? Hay người chắc chắn ta không làm khó được người...”

Liên Thất nương hoảng sợ lùi về sau một bước, khiếp đảm nhìn về mặt lạnh lùng của La Linh Dư: ... Nữ lang có hai gương mặt bất đồng, thật là đáng sợ... Hiện tại nơi mình không làm được muốn rời đi, liệu có kịp không?

Học xong bài học buổi sáng, La Văn Họa chạy ừ ra khỏi nhà như một làn khói, dạt dào hứng thú đứng trong sân nhìn tỷ tỷ dạy vũ nữ. Trước đó cô bé đã nghe thấy tiếng trong sân có tiếng nhạc du dương trầm bổng, con tim của tiểu nương tử đã sớm bay đi. Hôn nữa, thấy La Linh Dư dùng dáng vẻ đáng sợ bình thường dạy mình để dạy người khác, trong lòng La Văn Họa lại thấy vui vui...

Cô bé ngồi xồm trên đất, say sưa nhìn ngắm.

La Văn Họa ôm mặt: “Oa!” Lần đầu tiên thấy La Linh Dư dạy múa, trước kia chưa thấy bao giờ, hiếm lắm đó nha. Hiếm khi thấy La Linh Dư tự mình ra sân, dùng tư thế cứng nhắc của mình dạy vũ cơ chuyên nghiệp múa thế nào... La Linh Dư từ chỉ không linh hoạt, nhưng vì để Liên Thất nương hiểu ý mình, nàng nhún nhảy đứng trong sân nhà suy xét ngắm nghĩ, chỉ thế thôi mà vẫn rất thú vị.

Tuyệt Tỏ viện náo nhiệt, các thị nữ cũng đứng trong sân nhìn nữ lang dạy người ta học múa. Lúc họ hết chơi đùa loạn hết cả lên, thì nghe thấy giọng nữ cười chồm chồm đầy ngạc nhiên vang lên: “Nữ lang đang bận gì vậy?”

La Linh Dư trong sân mệt rã rời uốn người, thấy thị nữ Cẩm Nguyệt mặc y phục màu xanh lá đứng ở cửa viện. Cẩm Nguyệt chính là thị nữ thiếp thân của Lục tam lang phòng nhì Thanh viện, vì bây giờ phòng nhì chỉ có một lang chủ, nên khi Cẩm Nguyệt đi tới đâu ở Lục gia, người ngoài cũng sẽ nề mặt mấy phần.

La Linh Dư khựng lại: nói thế nào đây, bây giờ nàng thật sự không muốn có liên quan gì đến Lục tam lang nữa...

Cẩm Nguyệt như ngờ được phản ứng của nàng, không đợi La Linh Dư gọi đã tự mình đi vào, đưa một tấm thiệp mời cho thị nữ thiếp thân Linh Ngọc: “Là chuyện vui ạ. Cuối cùng thì tam lang nhà chúng nô tỳ cũng không ở nhà nhân rồi nữa, mà bây giờ đã có một chức quan, gì ngại sử lang đây, nô tỳ nghe cũng không hiểu, nhưng nghe nói không phải là chức ngồi chơi xơi nước, có thể làm việc thật. Lão phu nhân rất vui, tôi nay muốn tổ chức tiệc chúc mừng tam lang, nên nô tỳ tự mình đến đưa thiệp cho La nương tử.”

Cẩm Nguyệt cảm khái: “... Cũng lâu lắm rồi không thấy Linh Ngọc tỷ ty, nhớ quá đi mất.”

Nàng ta cup mắt: “Sao tiểu nương tử Họa Nhi cũng không đến viện chúng nô tỳ chơi?”

Lúc trước ngày nào La Linh Dư cũng phái người tặng đồ đến Thanh viện, lúc thì hoa lúc thì bánh, không chỉ có phần của Lục tam lang, mà đến Cẩm Nguyệt cũng có phần. Thị nữ Linh Ngọc và Cẩm Nguyệt qua lại với nhau nhiều, cũng mời tiểu muội muội La Văn Họa đến chỗ mình chơi, thành ra mấy người rất quen nhau. Chẳng ngờ sau khi La Linh Dư từ núi Chung về thì không còn tặng đồ nữa... Cẩm Nguyệt đành đích thân đến xem đã xảy ra chuyện gì.

Bị Cẩm Nguyệt nói như vậy, tuy La Linh Dư vẫn bình tĩnh nhưng La Văn Họa đã đỏ bừng mặt, vô cùng lúng túng. Lớn lên cạnh tỷ ty, đương nhiên tiểu nương tử biết tỷ ty nhà mình thế nào —— không có lợi ích thì sẽ quay ngoắt bô đi. Cẩm Nguyệt tỷ ty đáng thương, nhất định chưa biết Thanh viện đã bị La Linh Dư vứt bỏ.

La Văn Họa đỏ mặt ấp úng: “Muội, muội, muội...”

La Linh Dư khéo léo cười nói: “Là do gần đây bài vở của Họa Nhi không tốt, ta mới không cho muội ấy ra ngoài chơi hai hôm. Còn tiệc gì đó tối nay, chắc bên ta cũng không đi đâu... Người cũng thấy đấy, ta đang bận dạy người ta múa, sắp đến Hoa thần tiết rồi, ta không có thời gian.”

Cẩm Nguyệt nheo mắt, nhìn thẳng vào nàng với ánh mắt kỳ quái.

Một lúc sau, Cẩm Nguyệt thờ dãi nói: “Lời giải thích của nương tử đúng là giống y hệt tam lang đã nói. Tam lang nói nô tỳ đừng phí công vô ích, nhất định nương tử sẽ từ chối nô tỳ như vậy.”

Nụ cười trên mặt La Linh Dư đông cứng, cắn răng nghiền lại: Lục tam lang...

Chỉ mấy câu nói của Cẩm Nguyệt, nàng đã có thể tưởng tượng được dáng vẻ của Lục tam lang. Chắc chắn là rất rảnh rỗi vô sự, Lục tam lang vừa làm chuyện của mình, vừa lơ đãng nghe thị nữ nói bên tai. Lang quân quý tộc lộ vẻ gấu cọt, đôi mắt hoa đào cup xuống, đôi môi hà khắc mím lại, thốt ra lời châm chọc nàng...

La Linh Dư xoắn xuýt: “Không phải như người nghĩ đâu...”

Cẩm Nguyệt nhìn nàng: “Nương tử, lang quân chúng nô tỳ bảo nô tỳ nói lại là, nếu nương tử đến bữa tiệc tối nay, thì ngài ấy sẽ cho nương tử biết một tin tức; còn nếu nương tử không đi, nhất định sau này sẽ hối hận.”

La Linh Dư: ... P!l

Còn lâu nàng mới gặp Lục tam lang nhé, còn lâu mới muốn đối mặt với sự lúng túng ảo não đó. Hề nàng thấy chàng thì sẽ nhớ lại đáng về lần đầu tiên hai người gặp nhau, nhớ lại nàng đã làm gì trước mặt chàng, lại mất hình tượng biết bao... Nên nàng rất xem thường lời Lục tam lang đe dọa mình. Hai người không chạm mặt nhau, nàng không tin chàng rảnh tới mức nhúng tay vào chuyện của nàng. La Linh Dư dụ dăng vèn tóc ra sau tai, kiên định nói: “Ta không đi, ta muốn dạy Liên Thất nương múa.”

La Văn Họa đáng thương mong đợi: “Tỷ, muội muốn...”

La Linh Dư: “Họa Nhi cũng muốn học đàn.”

La Văn Họa che mặt: “Không, muội không muốn...”

Nhưng chẳng ai còn nghe cô bé nói gì nữa.

Cũng không biết là ai lăm mồm, mà chẳng mấy chốc chuyện La Linh Dư từ chối tiệc của Lục tam lang đã truyền khắp Lục gia. Lần đầu tiên Lục tam lang bị nữ lang từ chối, các lang quân Lục gia lại thấy... rất sung sướng

“Lần đầu tiên thấy tam ca phải bó tay trước một nữ lang đấy, vui thật.”

“Thì ra La biểu muội lại có đức độ đến thế, không động lòng trước sắc đẹp!”

***

Liên tục suốt nửa tháng, La Linh Dư đều bận rộn biên khúc soạn vũ, chuẩn bị cho kỳ tuyển chọn Hoa thần. Sau bữa tiệc ở bên ngoài lần trước, La Linh Dư không gặp lại Lục tam lang nữa. Câu “nương tử sẽ hối hận” của Lục tam lang mà Cẩm Nguyệt truyền đạt, mới đầu còn làm La Linh Dư lo lắng hai hôm, nhưng khi phát hiện không có chuyện gì xảy ra thì yên tâm hẳn. La Linh Dư chuyển tâm dạy múa cho Liên Thất nương, kỹ thuật múa chảy lười nhiều năm của nàng có tiến bộ lớn, thì đồng thời Liên Thất nương ngày ngày thấy vị nữ lang này, sự vui vẻ ban đầu đã dần biến thành sợ hãi ——

“Nhẹ nhàng! Tự nhiên! Thế hệ bọn ta thích phiêu bồng như làn gió, người nặng như thế thì làm sao người ta nhìn nổi?”

“Chân nhấc cao lên!”

“Eo phải thẳng vào! Ta nói mềm mại chứ không phải bảo người như rắn không xương!”

“Lại sai rồi, làm lại!”

Liên Thất nương suốt ngày bị La Linh Dư đá kích: trời ơi, nữ lang này vừa nghiêm túc lại quá đáng sợ...

Lúc La Linh Dư bận rộn vì chuyện múa của mình, thì Lục Quân cũng sút đầu mè trán vì một đồng chính sự rườm rà. Trần vương Lưu Thực đắc tội với Hành Dương vương, Hành Dương vương gậy áp lực trên mọi phương diện, ý thế có bề hạ chiều nên tùy tiện si và nhệch người bên cạnh Trần vương. Trần vương Lưu Thực đã quen với chuyện im lặng không nói lại, thần tin của y lại bị Hành Dương vương đá kích khổ không tả nổi, mà người phải chịu khổ nhất chính là Lục Quân vừa nhậm chức. Lục Quân vừa nhậm chức Thị ngự sử lang, còn đang lóng ngóng thì đã bị kéo vào đấu tranh giữa hai phe —— không, hẳn chỉ là tranh đấu trên một phương diện mà thôi.

Trần vương bị Hành Dương vương làm khó, đã bị ép đi bắt hổ phi ở ngoại ô Kiến Nghiệp.

Đúng là từng bước chèn ép, chỉ cần Hành Dương vương vui là được.

Các công tử thấy y bận đến mờ mắt thì lấy làm bất bình: “Phụ hoàng quá nuông chiều Hành Dương vương rồi! Bọn ta sẽ nói giúp hộ huynh!”

Trần vương biết nội tình lại lắc đầu: “Không cần.”

Y thay mặt phụ hoàng chịu đựng sự si và của Hành Dương vương, không thể để Hành Dương vương hoài nghi tâm tư của phụ hoàng được. Y chịu âm ức gì, trong lòng phụ hoàng ắt tự rõ. Nếu đi khóc lóc kể lể, còn không bằng để bề hạ ấy rầy. Dầu sao, nếu thiên tử xấu hổ thì cũng sẽ bồi thường gấp đôi...

Bận rộn quay như chong chóng, Trần vương Lục Quân quên bống ngày Chu Dương Linh con gái danh sĩ Chu Đàm đến Kiến Nghiệp. Ban ngày y bận chuyện bắt đạo phi ở bên ngoài, vừa về đến phủ thì nghe môn khách nhắc nhở, mới biết Chu Dương Linh đã đến Kiến Nghiệp. Nhưng ở ngoài bên sông, Trần vương lẫn Lục tam lang đều không xuất hiện.

Đợi tới khi người của Trần vương phủ nhớ ra chạy đến bên sông, thì đã không thấy đoàn người Chu nữ lang đâu. Người của Trần vương phủ ngạc nhiên: “Công tử ngài và tam lang đều nói Chu nữ lang là mỹ nhân khó gặp, chúng thuộc hạ mới nghĩ nhất định nàng ấy sẽ tạo nên náo động, giống như hôm vị biểu tiểu thư Lục gia kia vào Kiến Nghiệp...”

Giai nhân đứng tại bờ sông, bóng hồng duyên dáng bao phen động lòng

Cho nên khi đi đón người, Trần vương phủ mới không gấp gấp như vậy. Nào ngờ ra đến bến sông, lại phát hiện không thấy ai chờ.

Vừa về đến phủ, còn chưa uống một ly trà nào, Lưu Thục khô miệng khô lưỡi suốt nghệt thờ: “...”

Y hỏi: “Tam lang, cũng, quên... ngày sao?”

Người của Trần vương phủ trình trọng gật đầu: “Hình như tam lang cũng bận suốt ngày, không nhớ chuyện của Chu nữ lang.”

Lưu Thục xoa trán: “Phải người, tìm”

Kiến Nghiệp rộng như thế, Chu Dương Linh lại xuất thân từ thứ tộc, sẽ không có bạn cũ giúp đỡ ở Kiến Nghiệp. Một nữ tử lẻ loi yếu đuối, có thể đi đến đâu được?

Phải người đi tìm rồi, Trần vương một mình uống trà, sau khi thay y phục thì quyết định đến Lục phủ một chuyến. Bận rộn cả ngày, Lục tam lang cũng chỉ vừa về nhà nghỉ ngơi. Vừa tắm xong đi ra, lang quân để xả mái tóc dài, khoác hờ áo choàng, lồng ngực trắng như tuyết. Chẳng nghiêng người nằm trên giường chop mắt một lát, thì nghe thấy Cẩm Nguyệt báo Trần vương đến.

Sau khi các thị nữ lui ra ngoài, bảo đảm không ai biết về chuyện nói lắp, Trần vương mới dồn dập lần khó nhọc nói ra chuyện không tìm thấy Chu Dương Linh đâu. Nhưng Lục tam lang lại thờ ơ, chẳng chút để ý: “Huỳnh yên tâm, vị nữ lang đó thông minh xuất sắc. Dù là lần đầu tiên đến Kiến Nghiệp, nàng cũng sẽ không để mình đi lạc...”

Trần vương: “Cô, cô nghe người nói là nàng, nàng ta ốm yếu lắm bệnh... Hoang đường! Nếu đã ốm yếu lắm bệnh, sao có thể đi lung tung!”

Lục Quân nhướn mày: “Người ngoài còn nói La biểu muội của ta điệu dàng thanh nhã, huỳnh có thấy nàng ta là người như vậy không?”

Trần vương thảm giật mình: “...”

Lời này của Lục tam lang, ý muốn nói nữ lang trong ngoài bất nhất.

Trần vương thoáng thả lỏng, chỉ cần Chu Dương Linh không gặp chuyện gì là tốt rồi... Yên tâm rồi, Trần vương mới nghe Lục Quân nói chuyện khác. Cũng nhờ Lưu Thục nhắc đến mà Lục Quân mới nhớ ra một chuyện. Lục tam lang đứng dậy, đi ra sau giường thấp lấy một chiếc hộp gỗ ở trên giá. Ngồi xuống giường, đón lấy ánh mắt khó hiểu của Lưu Thục, Lưu Thục nhẹ nhàng giải thích: “Đầu năm nay ta có mở Lưu Ly phường, cho người chuyên nghiên cứu về lưu ly, huỳnh còn nhớ chuyện này không?”

Trần vương gật đầu.

Lưu ly sản xuất ở Tây Vực, là hàng ngoại nhập, từ xưa đến nay giá cả rất đắt đỏ, trị giá liên thành. Giờ đây Nam quốc Bắc quốc bất hòa, có Bắc quốc ngăn trở, thương mại giữa Nam quốc và Tây Vực trở nên vô cùng khó khăn. Lục tam lang bắt tài, bèn dứt khoát tìm sự phụ mở một Lưu Ly phường, tự mình nghiên cứu sản xuất lưu ly. Chỉ cần chế tạo thành công, khoan nói đến chuyện tài sản của Lục Quân thế nào, mà nhất định các sĩ tộc Nam quốc sẽ đeo đuổi đòi mua cho xem

Lưu Thục khiếp sợ: “Chế tạo thành công rồi?”

Y dờ khóc dờ cười: “Người, người làm ầu... Mà đúng là, có kết quả?”

Lục Quân cười thần bí, mở hộp gỗ ra, trên vải nhung đen là một chiếc vòng đeo bắp tay lưu ly. Viên châu mượt mà bóng loáng, được đánh bóng phát ra ánh sáng dịu dịu. Cẩm trong tay ngắm nghía, Lưu Thục trầm ngâm màu sắc hơi xin, phẩm chất không bằng của Tây Vực, còn phải chờ thêm ít hôm... Nhưng đã có thành tựu như vậy, nếu còn tốt hơn nữa, thì như vậy coi như đã nắm trong tay kỹ thuật bất kị Tây Vực rồi.

Lục Quân: “Nếu như tốt hơn nữa, Nam quốc ta có kỹ thuật như vậy, bán lưu ly đến Bắc quốc, e là sĩ tộc Bắc quốc cũng phải phát điên...”

Lưu Thục giật mình, có thể tưởng tượng ra lợi ích to lớn ẩn chứa trong đó. Lưu Thục vỗ bàn: “Được!”

Lục Quân bóp mí tâm: “Vốn muốn tặng chiếc vòng đeo bắp tay lưu ly này cho Chu Dương Linh, chúc mừng nàng ấy đến Kiến Nghiệp, biểu đạt chúng ta vẫn coi trọng thứ tộc hân vi bọn họ... Hiện tại, cũng chỉ có thể đặt nó ở đây đã. Chỉ mong qua hai hôm nữa, kỹ thuật cao hơn, sẽ tặng nàng vòng tay lưu ly có phẩm chất tốt hơn.”

Lưu Thục gật đầu. Chiếc vòng đeo bắp tay này có thể coi là món đồ chế tạo thành công đầu tiên của Lưu Ly phường, có tầm ý nghĩa rất quan trọng. Dù màu hơi đục, kém hơn những thứ nữ lang danh môn bình thường sử dụng... Nhưng Chu Dương Linh là con gái của danh sĩ Chu Đàm, nhất định nàng ta sẽ biết được tâm ý đó.

Mặt Lưu Thục đỏ bừng, che giấu kích động, thấp giọng nói: “Tuyệt Thần, người, người cắt trước đi.”

Lục Quân mỉm cười, tiện tay nhét chiếc vòng lưu ly vào trong ngực. Chẳng lấy nó ra cốt cũng để Trần vương yên tâm. Hai người lại chuyển trò về việc khác, thảo luận vài chính sự, cho tới khi sắc trời tối đen thì Trần vương mới từ giả. Lục Quân đứng dậy, tiễn y ra khỏi phủ. Hai vị lang quân một trước một sau, thong thả bước đi. Lúc cả hai đi đến dưới cầu đá, đột nhiên nghe thấy tiếng nữ lang từ bên hồ nước truyền đến. Nước hồ trong vắt, giọng nữ lang theo gió truyền đến, vì âm thanh rất quen tai nên Lục Quân dừng bước.

Giọng nữ vô cùng nghiêm khắc: “Không được dừng! Ta còn chưa nghỉ mà vì sao người đã thấy mệt? Rốt cuộc ai mới là vũ nữ hả?”

Người nữ kia không dám nói một lời.

Lục Quân nhếch mép.

Trần vương: “Đấy là... ai?”

Y quay đầu lại, trong màn đêm đen, thấy nụ cười như có như không của Lục tam lang. Trần vương: “Ồ, thì ra là La nương tử.”

Trần vương ngắm nghía, nhớ đến lần gặp nhau ở bữa tiệc nửa tháng trước, thủ đoạn của nữ lang khi đối phó với Trần Tú... Trần vương chỉ mới gặp La Linh Dư hai lần, lần đầu tiên cảm thấy nữ lang thật yêu kiều, lần thứ hai lại cảm thấy nữ lang có chút... Y thấp giọng: “Đi đến xem sao.”

Lục Quân không tình nguyện: “Bỏ đi... Nàng thì có gì để nhìn?”

Lục Quân uể oải: “Hai mắt một mũi, vóc dáng cũng như người khác, có gì đáng để xem. Chúng ta đi thôi.”

Lưu Thục không để ý đến chàng mà đi thẳng xuống cầu. Lục Quân dừng bước tại chỗ một hồi, nhìn Lưu Thục bước đi kiên định không thèm ngoái đầu, đánh bắt đắc dĩ đi cùng. Thật ra chàng không cần đi cũng biết La Linh Dư đang làm gì. Thái độ của La Linh Dư với chàng rõ ràng như vậy, lúc cần thì tìm đến chàng, lúc không cần thì đá chàng đi. Lục tam lang tức giận, chẳng lẽ chàng hạ nấc thang cho nàng một lần, còn phải cho thêm nhiều lần nữa sao?

Mà vì sao chàng phải lấy lòng nàng—— một nữ nhân chỉ biết hư vinh, trong ngoài bất nhất!

Hai lang quân bước xuống cầu, đi lên thềm đá, mặt hồ trong vắt hắt lên mặt hai người, cả hai đều thấy bóng lưng duyên dáng của nữ lang phía trước, cùng với một nữ tử xa lạ hai mắt rung rung. Hình như La Linh Dư đang tập múa với một nữ tử ở ven hồ, đèn lồng đặt nằm giữa bãi sậy, các thị nữ đã rời đi, trời tối đen vậy rồi mà hai nữ tử này vẫn chưa đi.

Liên Thất nương: Hu hu hu.

Nàng ta thấy Trần vương Lưu Thục và Lục tam lang Lục Quân đi đến, hai mắt sáng lên, mở miệng toan gọi: “Nương tử...”

“Chát!” Tức khắc lòng bàn tay bị La Linh Dư gõ vào.

La Linh Dư: “Sao người có thể thất thần nửa vậy hả? Liên Thất nương, người còn vô dụng như vậy nữa, ta thấy chúng ta không cần thi nữa, nhận thua luôn cho rồi...”

Liên Thất nương: “Nữ, nữ lang...”

La Linh Dư: “Không được phép ngắt lời ta! Danh tiếng của ta nằm cả ở trên người người, mọi thành bại đều tập trung vào ngày đó. Bây giờ người không...”

Liên Thất nương: “Nhưng, nhưng nữ lang à, phía sau ngài...”

La Linh Dư bất động, tiếp tục quát Liễn Thất nương. Nàng như hung thần ác sát mắng Liễn Thất nương rất khó nghe, mà lại còn bị hai lang quân tuân tú nhìn thấy. La Linh Dư nói một thôi một hồi, thấy sắc mặt Liễn Thất nương quả thực rất kỳ lạ thì mới dừng lại. Lúc trong lòng còn đang hồ nghi, La Linh Dư nghe thấy lang quân ở phía sau thấp giọng nói: “La nương tử.”

La Linh Dư: “...”

Giọng nam xa lạ!

Vừa nãy lúc nàng xoay lưng với người ta, liệu có nói gì khó nghe không?!

La Linh Dư im lặng cả buổi, điều chỉnh lại vẻ mặt. Nàng từ từ ngoái đầu, mỉm cười nhìn Lưu Thục ở phía sau rồi cúi người thỉnh an Trần vương, nhưng vào lúc này, bất chợt trông mắt La Linh Dư khựng lại, trông thấy Lục tam lang Lục Quân ở sau lưng Trần vương đang nhìn mình chăm chăm.

Ngay trước mặt Trần vương, La Linh Dư vẫn là một biểu muội tốt nhà người ta.

Nàng thân nhiên chào hỏi Lục tam lang: “Tam biểu ca, đã lâu không gặp. Gần đây tam biểu ca có khỏe không?”

“Biểu muội cũng bình an.” Lục Quân như cười như không, chàng nhìn nàng chậm rãi nói, “Gần nửa tháng không gặp, hình như biểu muội lại đẹp lên.”

La Linh Dư: “...”

Lục Quân khen nàng đẹp?!

La Linh Dư vô cùng vui mừng, nhưng ngoài miệng quở mắng: “Biểu ca huynh nói gì vậy!”

Lục Quân nhìn chăm chú ngực nàng một lúc lâu, hồ nghi: “Hình như... cũng mập lên?”

Mập?!

La Linh Dư: “...”

Trần vương Lưu Thục im lặng nhìn bọn họ rõ ràng là mình nói đến gặp La Linh Dư, thế mà mới đó lại không để người khác nói xen vào.

Thất lễ thất lễ. Trách y trách y.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39

Sắc mặt La Linh Dư thoát trắng thoát xanh, nàng lùi về sau hai bước, đồng thời giơ hai tay che trước ngực mình, giọng gắt gỏng: “Lục Tuyệt Thần, huynh đang nhìn đi đâu thế hả?!”

Lục Quân: “...”

Chàng đang nhìn ngực nàng.

Nữ tử đã gần mười lăm tuổi, mà nơi được người ngoài nhìn nhiều nhất chính là gương mặt càng lúc càng khuynh thành của nàng. Thỉnh thoảng có mấy lần Lục tam lang nhìn cũng giật mình, bởi vì dung mạo của nàng quả thực... Đôi khi Lục tam lang nghĩ, cũng chẳng trách nàng muốn gả vào thế gia cho bằng được, mà còn phải là hào môn thế gia. Có tướng mạo như nàng... Sĩ tộc thông thường chẳng che chở được nàng. Huống hồ còn cả tiểu muội muội của nàng nữa, tuy giờ còn nhỏ, nhưng sau này lớn lên e cũng được bao kẻ ghé mắt.

Mà trong đêm nay, lần đầu tiên Lục tam lang chú ý đến cái đẹp vóc dáng của La Linh Dư. Gió hồ mát rượi, bụi lau đung sau rì rào tựa thủy triều lên xuống. Đèn lồng nằm sau bãi lau, thân hình thướt tha, mờ mờ lấm tấm trên mũi của vũ nữ Liễn nương, nàng ta rũ vai, cúi rạp người hành lễ với hai vị lang quân, không nói gì thêm. Ở trước mặt người ngoài, Trần vương Lưu Thục hầu như không mở miệng lên tiếng bao giờ, trầm tĩnh đứng yên như người vô hình.

Ánh sáng đèn lồng cùng bóng nước hòa vào nhau, làn da nữ lang như ngọc lại như nước, phản chiếu ánh sáng dịu dịu. Cổ, vai, ngực, eo nàng... Nhìn từng chút từng chút một, trong đêm đen, Lục Quân nghe thấy tiếng con tim mình đập thình thịch.

Như măng non đâm chồi trong ngày xuân đến, càng lúc càng lung linh.

Vóc dáng nàng đầy đặn hơn những nữ lang cùng tuổi... Hàng mi in bóng trên mặt chàng, trong vè thẹn thùng của La Linh Dư, Lục Quân bình tĩnh dời mắt nhìn đi nơi khác. Bất chợt, trong đầu chàng nhớ đến những lúc nàng cố nhào vào lòng mình khi trước, cái cảm giác ấy...

La Linh Dư tức giận trừng mắt với Lục tam lang, lại thấy chàng cúi đầu cười.

La Linh Dư: “...”

Chắc chắn đầu óc người này bị bệnh rồi.

Quả nhiên, gặp Lục tam lang đúng là không phải chuyện tốt.

Nhưng lang quân bên cạnh Lục tam lang... chính là Trần vương Lưu Thục đấy.

La Linh Dư nhìn sang Trần vương điện hạ trầm tĩnh, Lưu Thục đứng trong góc tối, mặt mũi thanh tú, hai mắt đen nhánh, khí chất trên người vừa trang nghiêm lại tiêu điều, là một lang quân luôn bị phong thái chói mắt của Lục tam lang che khuất. Đi cùng Lục tam lang, rất ít ai có thể chú ý đến lang quân nào khác ngoài Lục Quân... Tâm trạng La Linh Dư rất phức tạp, nàng nghe nói vị Trần vương này có quan hệ rất tốt với Lục tam lang? Người này... Thật sự không chê bai gì việc các nữ lang chỉ nhìn Lục Quân, mà chưa hề nhìn mình lấy lần nào sao?

Bất gặp cái nhìn của La Linh Dư, Lưu Thục khẽ gạt đầu, tỏ vẻ chào hỏi.

La Linh Dư: “...”

Ồ, vị Trần vương này cũng là quái nhân, hầu như chẳng nói lời nào, người không biết còn tưởng y bị câm. Nhưng lần trước La Linh Dư cũng đã gặp Lưu Thục ở bữa tiệc của Hành Dương vương, Lưu Thục biết nói chuyện, giọng trong trẻo, cũng không khó nghe lắm. Sao y lại ít khi mở miệng thế?

Nhưng lúc này không phải là lúc nghĩ lung tung.

La Linh Dư nhìn chăm chăm Trần vương Lưu Thục, đôi mắt đẹp khẽ kè lên. Hai hôm nữa là đến kỳ tuyển chọn Hoa thần rồi, dựa vào tài nghệ khác nhau nên số người tham gia cũng khác nhau. Kỳ tuyển chọn Hoa thần tổng cộng chia làm năm ngày tranh tài. Các nữ lang tranh tài xong, các lang quân, nữ lang khác sẽ bỏ phiếu ủng hộ. Đồng thời có năm danh sĩ khác nhận xét phê bình, một phiếu của danh sĩ rất đắt giá, gấp hai mươi lần phiếu của lang quân, nữ lang bình thường. Hằng năm mỗi năm vị danh sĩ nào thì đến ngày cuối cùng mới biết được. Nhưng để số phiếu của mình cao hơn, cho nên thông thường trước khi bắt đầu chọn Hoa thần, các nữ lang đã cố gắng tìm người bỏ phiếu cho mình.

Muội muội ruột của Lưu Thục, Bình Ninh công chúa Lưu Đường cũng tham gia kỳ tuyển chọn Hoa thần năm nay.

La Linh Dư này sinh tâm tư, thuận tiện dùng giọng điệu đùa bỡn hỏi thăm Trần vương: “Hai ngày nay, Bình Ninh công chúa có xin công tử bỏ phiếu cho mình không? Công tử sẽ giúp công chúa chứ? Muội nghĩ người trong hoàng gia sẽ bỏ phiếu cho công chúa cả nhi... Tốt quá rồi, nếu như vậy, nói không chừng năm nay công chúa có thể áp chế Trần nương tử, trở thành Hoa thần. Dầu sao Trần nương tử cũng thắng ba năm liên tục rồi.”

Trần vương Lưu Thục cười khổ, lắc đầu. Đứng là hai ngày nay y bị muội muội quấn chặt không buông, năn nỉ y nghe ngóng danh sĩ tham gia bình chọn, ví dụ như Lục Quân...

Vội về mặt đó của Trần vương, đoán chừng Ninh Bình công chúa rất tích cực kéo phiếu. La Linh Dư nghĩ, chắc chắn Trần vương từ cũng thế. Nhưng nói thật, công tử hoàng thất hay lang quân danh môn đều có thân phận phức tạp. Hoàng thất Nam quốc có quan hệ thông gia với thế gia Kiến Nghiệp, ví dụ một vị công tử vừa có thể là huynh trưởng của Bình Ninh công chúa, mà cũng có thể là biểu ca của Trần Tử, hoặc là có lợi ích muốn cầu cạnh nhà nữ lang khác... Lúc này, bỏ phiếu cho ai là chuyện mọi người đau đầu nhất.

La Linh Dư hăm mộ nói: “Tốt quá đi, muội cũng muốn có huynh trưởng. Nếu muội có huynh trưởng, vậy chắc chắn lúc này huynh trưởng sẽ bỏ phiếu cho muội. Đáng tiếc muội chỉ là kẻ ăn nhờ ở đậu, không tiện nhờ người ngoài.”

Lục Quân sùng sốt: “...”

Y đưa mắt nhìn sang Lục tam lang bên cạnh: Sao vậy? Biểu muội của ngươi không biết năm nay ngươi đột nhiên có hứng thú, chạy đi làm một trong năm danh sĩ trong kỳ tuyển chọn Hoa thần sao? Ngươi không mở nước cho biểu muội của ngươi à?

Lục Quân vẫn bình tĩnh như thường, nhưng đôi mắt hoa đào kia lại khẽ nhướn lên, vẻ rực rỡ chói lọi toát lên trong mắt, có mấy phần chế nhạo, mấy phần đùa bỡn, khẽ liếc nhìn La Linh Dư.

Bốn mắt nhìn nhau, La Linh Dư bị hút vào ánh sáng lấp lánh ấy, trong lòng kinh động, trái tim đập nhanh liên hồi. Gò má đỏ bừng, nàng rầu rĩ đang bình thường mà sao cứ có ý ghẹo nàng vậy?

La Linh Dư đề nên suy nghĩ khác thường trong lòng, khó khăn dời mắt ra khỏi người Lục Quân, cố ép mình đừng nhìn Lục tam lang nữa. Nàng mỉm cười đầy chân thành với Trần vương, cũng mang theo mấy phần nũng nịu ngày thơ của bé gái. La Linh Dư nhẹ nhàng nói: “Muội và Liên Thất nương luyện múa cũng đã lâu rồi, thật ra thì muội cũng không kém... Công tử, biểu ca, muội múa cho hai người xem được không? Nếu hai người có dọ dự, thì có thể cân nhắc đến muội được không?”

Liên Thất nương chuyên tâm làm người vô hình, đuôi mắt liếc thấy vạt váy của nữ lang phía trước bay bay, ống tay áo phấp phới tựa như loài hạc. La Linh Dư nhắm mắt nhớ lại, lúc nàng nhắm mắt, bóng nước hắt lên mặt nàng. Trần vương nhìn thẳng vào nàng, còn ánh mắt vốn đã dời đi của Lục tam lang, lại lần nữa quay về, nhìn chăm chú về phía... ngược nàng.

Đầy thất áo của nữ lang tung bay, lúc nàng mở mắt ra, bàn tay từ từ đưa lên. Nàng xoay tròn thân hình, eo uốn lượn, cái đầu nghiêng nghiêng, đồng thời một tay giơ lên cao quá đỉnh đầu, động tác dừng lại tức điệu múa mờ đầu đã kết thúc. Tay như đoá sen chớm nở, eo mềm như cỏ bông bạc, ánh mắt yếu kiều nhìn đến. La Linh Dư cố ý, ngón tay thon dài chỉ vào Trần vương ở trước mặt nàng..

Trần vương chẳng hề nhúc nhích.

Lúc đầu ngón tay nữ lang sắp đụng phải y, áo khoác bên hông bay lên, Lục tam lang tiến đến, giơ tay bắt lấy cổ tay La Linh Dư.

Trần vương: “...”

La Linh Dư: “...”

Lục tam lang cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm lấy tay nữ lang, trong lòng khựng lại: mình đang làm gì vậy? Vì sao mình lại bước đến?

Ba người im lặng, một lúc lâu chẳng ai lên tiếng. La Linh Dư thấy chàng như vậy thì bối ngỡ, ngón tay lạnh lạnh của mình chạm đến lòng bàn tay nóng rực của lang quân, khiến nàng lập tức co rụt lùi về phía sau. Lục Quân nắm tay nàng không buông khiến gò má La Linh Dư lại nóng bừng. Nhìn thấy gương mặt chàng trầm như mặt nước tĩnh lặng, nụ cười cứng lại trên mặt, cánh môi mím lại, có vẻ xấu hổ. La Linh Dư trừng mắt nhìn Lục Quân: buông tay ra! Đùng có lỗi kéo ta trước mặt lang quân khác!

Ánh mắt Lục Quân sâu hoắm, tiếp tục im lặng: ...

Lục Quân bước lên một bước, đứng trước mặt La Linh Dư, vừa hay trông xuống nàng. Chàng cũng rất lung túng, trong lòng thất kinh vì sao mình lại đột nhiên đi đến làm gì. Thấy lại bị La Linh Dư nhìn với ánh mắt ghét bỏ, trong lòng Lục tam lang tức giận, sợi dây trong đầu đứt cái phụt, mọi lý trí đều bay biến. Đương nhiên Lục tam lang chưa bao giờ để người ta chế giễu mình, chàng phải tìm một cái cớ hoàn mỹ cho lý do vì sao mình lại chụp tay của La Linh Dư. Thế là chàng nói: “Đương nhiên biểu muội múa rất đẹp, song còn thiếu một món đồ.”

Lục Quân lấy vòng đeo bắp tay lưu ly trong ngực ra, dưới cái nhìn ngỡ ngàng của Trần vương và trong ánh mắt ngạc nhiên hân hoan của La Linh Dư, Lục tam lang cup mắt, vén tay áo của nữ lang lên. Cánh tay nõn sen trắng mịn của nữ lang lộ ra, Lục tam lang nhìn chăm chú, sau đó thông thả đeo vòng lưu ly lên bắp tay La Linh Dư. Ngón tay chạm vào làn da mát rượi không có lấy một hồi, mịn màng như ngọc của nàng, lòng chàng rạo rực khó mà kiềm chế, động tác đeo vòng cho nàng càng lúc càng chậm, gần như dừng lại...

La Linh Dư lập tức rút cổ tay ra khỏi tay chàng, nàng nhìn chiếc vòng có đính hạt châu mà Lục Quân đeo lên cho nàng. Ánh mắt nàng nhìn Lục Quân đã khác trước: Lưu ly! Thật sự là lưu ly!

Tuy giờ đây gia cảnh La Linh Dư đã sa sút, nhưng nàng cũng từng có cuộc sống của nữ lang sĩ tộc. Nàng biết lưu ly đắt đến chừng nào, mặc dù chuỗi lưu ly trên cánh tay mình có hơi đục, nhưng dù có đục tới mấy thì vẫn là lưu ly... Đắt đó biết bao!

Lục Quân thấy hai mắt nàng tỏa sáng, không biết vì sao, trong lòng chàng cũng mềm đi. Lục Quân chấp tay ra sau lưng, nhìn nữ lang vui vẻ sờ mó chiếc vòng kia lên tục, trong mắt nhuộm ý cười: “Thích không?”

La Linh Dư ngẩng mặt lên: “Thích! Tam biểu ca, huynh tốt với muội quá!”

Trong lòng cũng cười theo nàng, song ngoài mặt Lục Quân lại ho khan, vội xoay mặt đi, không nhìn vào đôi mắt nóng bỏng của nàng: “Chỉ là một món đồ chơi mà thôi, không đáng giá mấy.” Lúc chàng nhìn đi nơi khác, chột trông thấy ánh mắt đầy ý tứ sâu xa của Trần vương Lưu Thục.

Lưu Thục vội bាំង mắt: Đã nói là đưa cho Chu Dương Linh rồi mà? Đã bàn xong lợi ích rồi kia mà? Đã bảo người cất trước đi mà? Biểu muội người chỉ mới múa một cái, không không, sợ là còn chưa múa gì hết, chỉ mới làm động tác tay mà người đã kích động đến mức tặng vòng tay lưu ly luôn rồi? Ngươi còn nói nàng không phải là tình nhân của ngươi sao?

Lục Quân lúng túng ngoảnh mặt đi, gọi Trần vương: “Không còn việc gì nữa đúng không? Ta tiễn huynh ra khỏi phủ. La Linh Dư... muội, muội tự chơi tiếp đi.”

Lúc này, La Linh Dư phá lệ nở nụ cười đầm đìa vui vẻ đẩy lanh lui với chàng: “Vâng, tam biểu ca.”

Lục Quân và Trần vương cứ thế mà đi, bước chân của Lục tam lang trên cầu đá hơi gấp, như thể có gì đang đuổi theo mình phía sau vậy, còn Trần vương chậm rãi đi sau. Trần vương như có điều suy nghĩ, nghĩ đến đột trước Lục Quân mới từ chối hôn sự. Lúc đó nói gì mà sẽ không hy sinh hôn nhân của mình, bây giờ nhìn lại, rõ ràng Lục tam lang có người yêu. Trần vương này sinh hứng thú nếu Lục Quân cảm thấy La Linh Dư đầu đầu cũng có khuyết điểm... Vậy nếu hẳn ta động lòng, há chẳng phải sẽ rất buồn cười sao?

Hai vị lang quân đi rồi, La Linh Dư vẫn còn vui vẻ nghịch chiếc vòng tay Lục Quân cho nàng. Xưa nay nàng cảm thấy Lục Quân không thích mình, sau khi thấy rõ tình hình, nàng lại tự trách bản thân, cảm thấy ấn tượng của mình trong lòng Lục Quân xấu đến cùng cực. Nhưng bây giờ xem ra lại không như thế... Lục tam lang không ghét nàng. Lưu ly quý giá như vậy, chàng lại tiện tay cho mình... Dù là hào môn thế gia như Lục gia thì cũng sẽ không phung phí đến mức đó.

Mà điều La Linh Dư vui nhất, chính là lưu ly này rất đáng giá. Vô cùng đáng tiền đó...

Trong lòng nàng có một suy nghĩ, cũng không còn lòng dạ đâu ép Liên Thất nương tập múa nữa. Hai nữ lang xách đèn lồng vội và trở về viện của mình, các thị nữ đã sớm chờ ở cửa viện. Dặn dò thị nữ thu xếp cho Liên Thất nương nghỉ ngơi, La Linh Dư gấp gấp quay về phòng.

Đóng cửa phòng lại, nàng thấp sáng toàn bộ đèn đóm trong phòng, vừa ngồi xuống đã lập tức tháo vòng đeo tay lưu ly trên cánh tay ra. Dưới ánh đèn, nàng cẩn thận quan sát vòng tay, kích cỡ viên châu không thống nhất, màu sắc không quá đẹp, nhưng được mài giữa rất tỉ mỉ. Dưới ánh đèn, viên châu phản chiếu ánh sáng lấp lánh, như nháy múa trong lòng bàn tay nàng.

La Linh Dư thấy rõ, với chất liệu của chiếc vòng, chuỗi lưu ly này khá thô ráp, không đáng tiền như nàng tưởng.

Nhưng như thế nàng lại càng mừng!

Che đi con tim đập kịch liệt, kéo chân đèn lại gần, La Linh Dư nằm rạp người nhìn kỹ hơn, không bỏ sót bất cứ dấu vết nào trên vòng tay. Nàng nghiên cứu đến nửa canh giờ, vô cùng yên tâm: nàng đoán đúng rồi! Vòng tay lưu ly chất liệu thô như thế, hẳn là sản phẩm thất bại, nên mới không có bất cứ ký hiệu gì ở trên vòng tay.

Không có ký hiệu của Lục gia, hoặc là ký hiệu của hào môn thế gia.

Điều này chứng tỏ... nàng có thể bán vòng tay lưu ly này ra ngoài để lấy tiền! Có thể danh môn quý tộc không cần thứ đồ thô thế này nhưng phủ thượng ở Kiến Nghiệp cũng nhiều lắm đấy.

Số của cái phải mọc sạch vì kỳ tuyển chọn Hoa thần, hình như có thể kiếm về lợi rồi, mà còn dư rất nhiều nữa...

Vỗ về con tim để mình bình tĩnh lại, La Linh Dư run run cất giọng gọi thị nữ Linh Tê vào. Linh Tê đi theo nàng đã lâu, mà chuyện thế này, nàng không dám để thị nữ Linh Ngọc do Lục lão phu nhân đưa tới làm, nàng chỉ tin tưởng mỗi thị nữ đã trải qua bao nhiêu chuyện cùng mình. Thì thăm vào bên tai Linh Tê sợ hãi ra mặt, La Linh Dư nhét chiếc vòng tay lưu ly vào lòng nàng ta: “Hai ngày tới người nhớ ra ngoài hỏi thăm nhiều vào, bán chiếc vòng tay này đi. Nhất định phải cần thận, chớ bán cho nhân sĩ sĩ tộc đấy.”

Linh Tê sợ hãi: “Ngộ nhờ, ngộ nhờ bị tam lang biết được... Nữ lang à, chúng ta đang ở nhờ Lục gia, đừng chọc giận Lục tam lang. Ngài ấy còn tặng nữ lang chiếc vòng này, nữ lang đừng...”

La Linh Dư bình tĩnh: “Đừng sợ, huynh ấy sẽ không biết đâu.”

“Người có ánh mắt cao hơn đầu như huynh ấy, quen biết không riêng gì sĩ tộc, mà còn có cả hào môn thế gia. Chỉ cần người cẩn thận cho ta, đừng bán chiếc vòng này cho thế gia ở Kiến Nghiệp, thì chắc chắn Lục tam lang sẽ không biết. Hơn nữa dù có vô tình bị huynh ấy bắt gặp cũng không sao, ta đã kiểm tra cẩn thận rồi, trên chiếc vòng này không có ký hiệu, bình thường thứ huynh ấy chơi toàn là đồ tốt, viên châu sản sứ như vậy, huynh ấy không nhận ra đâu.”

Linh Tê sắp khóc đến nơi: “Ngộ nhờ ngài ấy muốn nữ lang đeo chiếc vòng ngài ấy tặng thì sao...”

La Linh Dư nhướn mày: “Dựa vào đâu? Đã tặng cho ta thì chính là đồ của ta, cũng không phải là tin vật đính ước, dựa vào đâu mà phải đeo suốt ngày hả? Ta cũng không phải là nữ lang nhà nghèo, ta còn nhiều đồ trang sức khác, việc gì ta phải đeo mỗi nó hằng ngày?”

La Linh Dư bấm mạnh vào eo Linh Tê nhát cáy, hận không rên được sắt thành thép: “Cầm vòng tay đi bán lấy tiền cho ta! Người không cần bận tâm về Lục tam lang, có ta đây rồi!”

Trong lòng La Linh Dư có dự tính: chỉ là một vòng tay lưu ly có viên châu thô ráp thôi mà, Lục tam lang hẳn cũng không thích nên mới tùy tiện đưa cho nàng. Chắc hẳn chàng cũng không nhớ đâu... Lần trước chàng còn nói mình không nhớ đã tặng nàng tranh của Tầm Mai cư sĩ còn gì.

Bán đi bán đi! Bán vòng tay này thì nàng sẽ có tiền, có thời gian nhàn nhien thêm hai ngày, chịu đựng đến lúc mình tìm được lương tể thì thôi!

Không nhắc đến Linh Tê bị La Linh Dư ép ngày ngày ra ngoài, lên lút tìm phú thương hỏi có muốn mua vòng tay lưu ly này không, thì quả thật Lục tam lang cũng không hề quan tâm chiếc vòng tay chàng tặng La Linh Dư đã đi đâu. Còn La Linh Dư vì tiền bạc mà có sắp đặt, trong lòng cũng thả lỏng, canh chừng Liên Thất nương luyện múa rất chuyên cần.

Phía La Linh Dư vô cùng chăm chỉ, mấy ngày tiếp theo, các lang quân Lục gia ít nhiều cũng đụng phải La Linh Dư và Liên Thất nương, biết La Linh Dư rất coi trọng kỳ tuyển chọn Hoa thần lần này. Không nhắc đến chuyện có thể cười về được không, nhưng các lang quân đều thích nữ lang xinh đẹp thông minh. Ngày nào cũng như ngày nào, trời còn chưa sáng mà La Linh Dư đã ra ven hồ tập múa, các lang quân đứng trên cầu ngắm cảnh hai hôm, rồi rít đồng ý sẽ bỏ phiếu cho La Linh Dư. La Linh Dư vui vẻ, hài lòng với kết quả ngày ngày còn chưa sáng đã chạy ra ngoài viện.

Lang quân dòng thứ Lục gia thì dễ rồi, nhưng còn hai lang quân dòng chính lại không một ai bình thường. Cùng là tập múa buổi sáng, một lần nữa bắt gặp Lục tam lang đang muốn lên triều, tương đối phương tặng mình vòng tay lưu ly nên có hảo cảm, La Linh Dư cũng bày ra thái độ ngọt ngào khi đối mặt với những lang quân khác, nũng nịu với lang quân, hy vọng đến lúc đó chàng bỏ phiếu cho chàng.

Lục tam lang bận vào triều đứng trên cầu, nhìn thẳng vào nàng cả buổi, sâu xa nói: “Phiếu của ta, có lẽ muội không lấy nổi đâu.”

Số phiếu của năm danh sĩ gần như có thể quyết định Hoa thần là ai, dĩ nhiên Lục Quân sẽ không cho nàng.

La Linh Dư: “...”

Đồ điên.

Nàng cũng biết vị tam biểu ca này lúc lạnh lúc nóng, lúc thì tặng nàng lưu ly, lúc lại không thêm bỏ phiếu cho nàng.

Nàng hừ một tiếng, dù gì cũng không ôm hy vọng lớn nên cứ mặc Lục tam lang rồi đi như vậy.

Không sao, không có Lục tam lang thì vẫn còn Lục nhị lang mà. Lục tam lang nắng mưa thất thường khó nói chuyện, nhưng Lục nhị lang Lục Hiến thì... La Linh Dư nghĩ, Lục nhị ca dễ nói chuyện, gần như gọi là nàng muốn gì thì được nấy. Nếu không phải nẫu thân Lục nhị lang là Lục phu nhân có thành kiến với nàng, thì La Linh Dư cảm thấy, Lục nhị biểu ca chính là người tốt nhất để gả đi... Nhưng lúc nàng đứng dưới cầu đá, ngẩng đầu nhỏ nhẹ nói ra yêu cầu với Lục Hiến ở trên cầu đang định ra khỏi phủ, thì ánh mắt của Lục nhị lang Lục Hiến nhìn nàng vô cùng kỳ lạ.

Lục Hiến chống tay lên lan can cầu đá, ngạc nhiên nhìn nàng chăm chú: “Gi cơ? Muội thật sự muốn tham gia tuyển chọn Hoa thần?”

La Linh Dư: “... Đúng thế.”

Trong lòng nàng lấy làm lạ, không phải nàng đã đăng ký rồi sao? Không phải hôm đó Lục Hiến cũng có mặt à? Bây giờ huynh ấy kỳ quái cái gì?

Nhất thời trong lòng Lục Hiến xoắn xuýt, đáy mắt lúc sáng lúc tối, bàn tay đặt trên trụ đá rụt vào trong tay áo. Hắn nhớ lại ký tiết trong mơ mà mình đã ghi chép —— lúc này, La Linh Dư và Hành Dương vương vẫn chưa trở lại Kiến Nghiệp, còn Lục Quân rời khỏi Kiến Nghiệp đi đón con gái của Chu đại nho thì đã về.

Lúc quay về Kiến Nghiệp, tâm trạng của Lục tam lang không tốt lắm, có một thời gian dài trong mơ Lục Hiến không thấy chàng đâu.

Nhưng lúc đến ngày Hoa thần, kỳ tuyển chọn Hoa thần ở Kiến Nghiệp hằng năm sẽ không vì Lục tam lang tâm trạng không tốt mà bị hủy. Trong giấc mơ, vì Lục tam lang có tâm sự nên chàng trở thành một trong năm vị danh sĩ đó. Một năm ấy, La Linh Dư chưa trở lại Kiến Nghiệp tham gia tuyển chọn Hoa thần, mà Lục Quân cũng không bình bầu gì ở ngày chọn Hoa thần cả.

Hoa thần trong năm đó cũng không phải là Trần Tú.

Mà là con gái của danh sĩ Chu Đàm, Chu Dương Linh.

Lúc trong mơ, Lục nhị lang cũng từng từng may mắn được đến kỳ tuyển chọn Hoa thần. Chu nữ lang cũng không tham gia ngay từ đầu, mãi đến ngày cuối cùng, nàng mới xuất hiện cùng Trần vương Lưu Thục. Chu nữ lang như Tây Thi, dung mạo đẹp tựa tiên nga, khiến bao kẻ mê mẩn. Mà Trần vương lại còn đi cùng nàng ta, càng khiến rất nhiều người đố kỵ.

Nhưng nàng ta có được Hoa thần là hoàn toàn dựa vào tài học năng lực của chính mình, không hề ăn gian chút nào.

Hoa thần năm đó là Chu Dương Linh, phải đến một năm sau, khi Chu Dương Linh không tham gia nữa, La Linh Dư trở lại Kiến Nghiệp, thì Hoa thần mới thuộc về La Linh Dư. Nhưng khi ấy La Linh Dư đã làm hoàng hậu, nàng có phải Hoa thần hay không cũng không còn quan trọng.

Thậm chí khi đó... Lục tam lang đã không còn ở đây. Lục gia không có Lục tam lang, lại không có các biểu tiểu thư xinh xắn ngày ngày đến làm khách, mà La thị nữ từ Nam Dương đến nhờ cậy cũng chẳng hề quay lại.

Tuyệt Tỏ viện trống trơn, Thanh viện cũng không một bóng người.

Tam đệ của chàng, bỏ lỡ mỗi một khả năng tiếp xúc với La biểu muội...

Dưới ánh mặt trời, nước hồ lấp lánh, trong mắt Lục Hiến hiện lên vẻ thê lương, ngạc nhiên nhìn nữ lang xinh đẹp ngẩng mặt cười trông lên. Mọi thứ không giống như mơ, nhưng hình như mọi thứ đều có vẻ rất tốt đẹp. Tam đệ hạ quyết tâm bày tỏ muốn xuất hiện ở buổi tuyển chọn Hoa thần, mà La biểu muội cũng có mặt ở Kiến Nghiệp, đồng thời rất muốn dự thi.

Hơn nữa, vì luôn chú ý đến giấc mơ mình, Lục Hiến cũng đã hỏi thăm được —— nghe nói Chu nữ lang Chu Dương Linh cũng đã đến Kiến Nghiệp.

Nhưng không giống như trong mơ, trên thực tế, hình như Trần vương Lưu Thục... vứt bỏ Chu nữ lang?

Thật đúng là khó hiểu: Sao có thể không đi đón người được?

La Linh Dư ở bên dưới thất vọng: “Nhị biểu ca? Huynh sao thế? Huynh cũng giống tam biểu ca, không muốn bỏ phiếu cho muội sao?”

“Hà, à không phải, huynh có thể cho muội...” Lục Hiến vội nói, có điều hẳn hơi do dự, “Biểu muội này, muội muốn tham gia thật sao? Hay là đợi sang năm đi? Năm nay có rất nhiều nữ lang xuất chúng, phần thắng rất ít, mà muội cũng không quá thân quen các lang quân và nữ lang Kiến Nghiệp, sao không đợi thêm một năm nữa? Chờ càng có tự tin thì lại thì?”

Hắn chân thành khuyên: “Biểu muội à, nhất định muội sẽ được chọn làm Hoa thần. Nhưng năm nay, sợ là...”

Năm nay có Chu Dương Linh.

Tuy có vẻ mơ và thực khác nhau hoàn toàn, đến giờ Lục Hiểu không biết mơ và thực có liên hệ gì không, song ít ra trong mơ có nhiều điều có thể nhắc nhờ Lục Hiểu. Ví dụ như, Lục Hiểu biết tác phẩm mà Chu Dương Linh và La Linh Dư chuẩn bị cho kỳ tuyển chọn Hoa thần. Trong mơ, La Linh Dư chọn điệu múa *Hằng Nga bốn nguyệt*, mà trên thực tế nàng cũng trình bày điệu múa đó. Như thế ắt hẳn Chu nữ lang cũng vậy.

Tuy Lục Hiểu gần gũi với La Linh Dư hơn, nhưng hẳn phải thừa nhận một điều: ít nhất trong kỳ tuyển chọn Hoa thần, La biểu muội không bằng Chu nữ lang. Nếu năm nay Chu nữ lang cũng tham gia, ắt La biểu muội sẽ thua rất thảm. Vì nữ lang đó chẳng không chỉ nhờ vào tài học, mà còn có tâm lòng, khí phách... xưa nay các danh sĩ đều thích điều đó.

Mà điều đó lại không có ở trên người La Linh Dư.

Lục Hiểu khuyên như: “Biểu muội này, chờ sang năm lại so tài có được không?”

Đợi đến sang năm thì đã quá muộn rồi. La Linh Dư xem thường: “Không đâu... Biểu ca, chẳng qua chỉ là chơi thôi mà. Huynh sợ muội thua hả? Thua cũng chẳng sao, muội không để ý đâu. Đến lúc đó biểu ca bình chọn cho muội là được rồi!”

Nàng không tin mình lại thua Trần Tử và Ninh Bình công chúa Lưu Đường. Ngoài hai nữ tử này ra, La Linh Dư cảm thấy không còn ai có thể uy hiếp được mình, nàng tin vào bản lĩnh của mình. Nhất định nàng phải trở thành Hoa thần, để danh sĩ về tranh cho mình, được vào “Si Nữ Đồ” của các danh sĩ. Có khi Tâm mai cư sĩ Lục Quân... cũng sẽ giật mình, phải về tranh cho nàng.

Nàng hạ quyết tâm, muốn để Lục tam lang coi trọng mình. Nàng muốn để chàng biết, nàng tốt hơn chàng tưởng tượng rất rất rất nhiều... Người không với cao nổi là chàng, chứ không phải nàng.

Lục Hiểu không thể khuyên được La Linh Dư, cuối cùng bị La Linh Dư miệng mồm lan lợi khuyên nhủ, đành đồng ý sẽ lôi kéo nhiều lang quân bỏ phiếu cho nàng. Còn Lục nhị lang lại nghĩ ngợi, dĩ nhiên sẽ kéo cả Hành Dương vương Lưu Mộ vào trong mục tiêu của mình.

Lưu Mộ vốn không muốn dính vào chuyện bọn họ chọn Hoa thần gì gì đó, ai ngờ Lục nhị lang lại có bệnh. Ngày nào cũng chạy đến trong phủ hắn, nói La biểu muội nhà mình tốt thế nào... Lưu Mộ xoay người lại mắng: “Lục nhị lang điên rồi hả? Hẳn thích La biểu muội của mình như thế thì tự đi mà cưới, cứ chạy đến chỗ cô làm gì?”

Không tiền sinh đủ da mưu tức trí cũng tỏ vẻ không tài nào hiểu nổi.

***

Năm ngày chọn Hoa thần, thi múa định vào ngày thứ ba. Ở trong nhà ăn sáng xong, La Linh Dư dẫn theo Liên Thất nương, ngồi lên trước xe có mái che đến Hoa Lâm viên. Hoa Lâm viên vốn là vườn hoa hoàng gia, vì kỳ tuyển chọn Hoa thần mà hoàng thất có ý cho các lang quân nữ lang danh môn mượn dùng. Từ lúc tiêu nương tử La Văn Họa đến Kiến Nghiệp cho tới hôm nay, đây là lần đầu tiên có bé ra ngoài với tỷ tỷ. Ngồi trên xe bò tựa sát vào tỷ tỷ, La Văn Họa vén rèm nhìn phong cảnh lạ lùng bên ngoài, trong lòng cảnh giác mình phải cẩn thận, không được gây rắc rối cho tỷ tỷ.

Vị trời còn rất sớm, lúc xe bò của bọn họ ra khỏi ngõ Ô Y, hai bên đường phố vẫn chưa có ai. La Văn Họa kim lòng không đậu vén rèm lên nhìn ra bên ngoài, La Linh Dư cũng đảo dạt hứng thú thỉnh thoảng nhìn ra theo. Bất chợt, La Linh Dư trông thấy muội muội cứ nhìn chăm chăm theo một hướng, trong đôi mắt tròn xoe có vẻ rất khó xử —— La Linh Dư bên tiến đến, nhìn theo tầm mắt của muội muội, trong thấy bên bờ sông Tân Hoài có một lang quân gầy gò quỳ rạp dưới đất, mãi không cử động.

La Văn Họa cắn ngón tay: đáng thương quá... muốn cứu người quá... nhưng lại sợ gây rắc rối cho tỷ tỷ...

Mắt La Linh Dư sáng lên: nhìn y phục của lang quân kia, còn cả bóng lưng đầy khí chất đó... Nhất định là lang quân thế gia rồi!

Giật mình, La Linh Dư vội la lên: “Đừng xe, mau đi xem vị lang quân kia thế nào...”

La Văn Họa ngạc nhiên mở to mắt nghiêng đầu, nhìn tỷ tỷ bận rộn bảo dừng xe, cho người đến bờ sông Tân Hoài cứu lang quân đến. Lúc cứu lên xe, La Linh Dư cúi đầu nhìn, thấy hàng mi đối phương đen láy, gương mặt tuấn tú, khí chất như lan như trúc, là một thiếu niên rất khôi ngô, nàng lại càng yên tâm. Từ xưa đến nay lang quân danh môn luôn có tướng mạo xuất sắc, khí chất xuất chúng, mà vị lang quân này có đáng vẻ như vậy... chắc chắn là hào môn thế gia rồi.

La thị nữ vẫn chưa thoát khỏi giấc mơ muốn được gả vào danh môn.

“Nữ lang, hình như vị lang quân này bị ngất xỉu do cảm nắng?” Thị nữ Linh Ngọc chần chừ, mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài: mặt trời vừa ló rạng, làm gì nóng? Nhiệt độ thế này mà cũng bị cảm nắng?

La Linh Dư chẳng chút để ý, chỉ nhìn chăm chăm thiếu niên lang tuấn tú được các nàng đưa lên xe: “Đừng để ý chuyện đó làm gì, mau cho huynh ấy uống nước đi. Nhất định lang quân đã chịu khổ rồi...”

La Văn Họa: “...”

Xe bò tiếp tục chạy từ từ, một lúc lâu sau, vị lang quân được các nàng cứu mới từ từ tỉnh dậy. Hàng mi run run như vũ yên tĩnh lại. Đợi tới lúc y mở mắt ra, chỉ thấy tròng mắt trong veo, con ngươi sáng sủa. Thiếu niên lang yếu ớt dựa vào thành xe, khó khăn ngồi dậy, tuy tóc dài rối loạn che khuất mặt, song vẫn rất đẹp. Tướng mạo y như vậy, khiến mọi người đã quen nhìn mỹ nhân – bao gồm cả La Linh Dư – cũng ngẩn ngơ.

Sau khi thiếu niên lang ngồi dậy, y ngại ngừng cười với các nàng: “Đạ tạ ân nhân... Từ nhỏ tại hạ đã ốm yếu, thất lễ...”

Thiếu niên lang tuấn tú ngồi dựa vào thành xe, ánh nắng bên ngoài lay lắt hắt lên người y. Lúc nói chuyện, vị lang quân thiếu niên cúi thấp đầu, giọng nhỏ nhẹ, sóng mắt dập dềnh, có một vẻ đẹp trai gái khó phn.

Trong mắt La Linh Dư càng viết rõ ngạc nhiên hơn hờ, nàng cúi thấp người, nhận lấy chiếc bát trong tay thị nữ, tự mình dứt nước cho lang quân: “Lang quân xưng hô thế nào?”

Thiếu niên lang quân điềm đạm đáp: “Ta họ Chu, tên... Từ Ba.”

La Linh Dư: “Thì ra là Chu lang!”

Chu lang tuấn tú quá!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 40

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Có hai cỗ xe cùng đến Hoa Lâm viên, một cỗ chở thị nữ và vũ cơ Liên Thất nương, một cỗ khác là La Linh Dư ngồi cùng muội muội. Sau khi các nàng cứu chàng lang quân thiếu niên lên xe, thị nữ Linh Ngọc từ xe sau tiến đến, giúp La Linh Dư chăm sóc lang quân.

Lang quân tự xưng là Chu Từ Ba, tuổi đã hơn mười bảy, từ vùng khác đến Kiến Nghiệp. Vừa mới đến nên Chu Từ Ba rất ngỡ ngàng trước Kiến Nghiệp, còn nhờ La Linh Dư chỉ giáo.

La Linh Dư che miệng cười, má đỏ lên: “Muội cũng từ vùng khác đến. Muội đến từ Nam Dương, chỉ mới tới Kiến Nghiệp được một tháng thôi. Muội cũng không rành về nơi này lắm.”

Lông mày Chu lang nhướn lên. Một câu kia của y đúng là kích động, lại còn ánh mắt đen láy khi nhìn thẳng vào người khác, thêm cả khí chất ảm áp như gió xuân trên người y... Tất cả đều khiến La Linh Dư hớn hờ, dịch sát lại gần lang quân. La Linh Dư nghiêng đầu quan sát Chu lang, sau khi biết người lần trước cứu với muội muội là Lục Quân, La Linh Dư bên đối phong cách hành sự ——

Nếu giữa đường có ai cần giúp đỡ, dù là nhân sĩ nghèo khó nhìn có vẻ không quyền không thế, mình cũng không thể trông mặt mà bắt hình dong được... Biết đâu lại là “Lục tam lang” thứ hai thì sao?

Mà Chu lang hiện tại, đôi mắt tựa ngọc sáng, ôn tồn nhã nhặn, tuy sắc mặt tái nhợt, cơ thể không khỏe lắm... Nhưng xem cách y nói năng, chắc chắn có khả năng rất lớn y là “Lục tam lang” thứ hai.

Khi xe có mái che dài đi lên cây cầu giữa con suối, thùng xe chòng chành, La Linh Dư giờ tay đỡ tiểu muội muội, ngồi rất gần Chu lang. Nàng cố ra vẻ vui mừng bắt gặp vui mừng: “Thì ra hai ta đều không phải là người Kiến Nghiệp, dám hỏi lang quân đến từ nơi nào?”

Chu lang vẫn thấp giọng, nghe như cát chảy soạt qua tai, làm đáy lòng nữ lang thêm rộn ràng: “Mùi xe phủ lấy lâu ba tầng.”

La Linh Dư ngẩn người: tính dễ dàng giải đó hả?

Chu lang chỉ thuận miệng nói vậy thôi chứ có ý làm khó La Linh Dư. Nhưng La Linh Dư lại nhanh trí, đối phương chơi chữ đây mà, lúc muối muối nhừ mảy nghĩ đáp án thì nàng đã đoán ra, vội vàng tiếp lời của Chu lang: “Thì ra công tử đến từ Nghi thành*! Tuy muối chưa từng đến đó, song có nghe nói nơi ấy cũng là vùng đất giàu có... Hai ta đều không phải là người Kiến Nghiệp, lại là kẻ trôi Nam đât Bắc, vậy mà có thể bắt gặp nhau vào lúc này. Chu lang, chúng ta đúng là có duyên thật mà.”

(*Chữ Nghi trong Nghi thành viết là 宜, trông giống mô tả của Chu lang.)

Có duyên?

Nữ lang điềm đạm dạt dào tình ý nhìn lang quân, ánh mắt như làn nước ngày xuân, từng gợn sóng vỗ đến, lúc nàng cười khê lại thêm vẻ yêu kiều hoạt bát, mà trong đáy mắt lại có đôi phần... giáo hoạt?

Chu Dương Linh, tức Chu Tử Ba, chỉ khẽ mỉm cười trước sự lấy lòng của nữ lang này —— vị nữ lang này cứ sống chết muốn có điều gì đó liên quan đến nàng, thế nhưng chẳng hề khiến người ta thấy ghét, trái lại còn rất thú vị.

Không sai, người nữ giả nam, hóa thân thành Chu lang phong độ nhẹ nhàng chính là Chu Dương Linh – con gái danh sĩ Chu Đàm mà Trần vương Lưu Thục không tìm thấy.

Trần vương Lưu Thục phái Lục tam lang đến Nghi thành, thuyết phục danh sĩ Chu Đàm với hy vọng Chu Đàm có thể hợp tác cùng Trần vương, để đệ tử hân vi tiến vào quan trường, hồng cân bằng triều cục đang bị phản lớn con em sĩ tộc ăn không ngồi rồi nắm giữ. Từ trước đến nay thứ tộc luôn hướng đến sĩ tộc, muốn vào thế giới của sĩ tộc thật sự khó như lên trời, dù danh sĩ Chu Đàm từng đi khắp Nam quốc, đệ tử có đến ba ngàn, thì điều kiện Trần vương đưa ra thật sự rất hấp dẫn với ông ta.

Mà thậm chí, vì để Chu Đàm đại diện nhân sĩ thứ tộc tin tưởng vào thành ý của mình, Trần vương còn chủ động ngỏ ý muốn liên hôn. Thời đại này sĩ thứ rõ ràng, nữ tử thứ tộc muốn lấy người sĩ tộc hay hoàng thất cũng khó như lên trời, Trần vương đã có thành ý như vậy, Chu Đàm bèn để con gái Chu Dương Linh đến ở Kiến Nghiệp ít hôm, xem xem Kiến Nghiệp thế nào. Tuy con gái yếu ớt, nhưng Chu Đàm tin dựa vào tài học và dụng mạo của con gái nhà mình, nhất định liên hôn giữa sĩ thứ sẽ tiến hành thuận lợi.

Hai bên đều có thành ý, chẳng một ai hỏi xem Chu Dương Linh có nhìn nhận thế nào. Vừa đến Kiến Nghiệp, thấy người Trần vương phủ mãi chưa đến, vậy là Chu Dương Linh bèn cải trang thay đổi hình dạng, rồi đi trước khi bọn họ tới.

Bây giờ người của Trần vương Lưu Thục đang tìm vị nữ lang tuyệt sắc kia khắp nơi, chỉ nhớ Chu nữ lang “rất đẹp”, bọn họ vắt hết óc nghĩ cách liên lạc với các nữ lang gần đây ra vào Kiến Nghiệp. Tuy nhiên bọn họ đã nghĩ nhầm, không hề tìm kiếm trong số các lang quân ra vào ——

Chu Dương Linh vén màn lên, nhìn ra con suối óng ánh bên ngoài, thờ dãi: “Quả nhiên Kiến Nghiệp đúng là đất thiêng sinh người tài, hèn gì phụ thân ta cứ luôn ngóng đến nơi này.”

Lòng La Linh Dư xao động: không lẽ ý là, phụ thân của Chu lang là nhân vật có tiếng tăm?

Nhìn đi, nàng đoán không sai tí nào, chắc chắn Chu lang là lang quân thế gia nào đó rời nhà đi học xa. Giống như đường ca La Diễn của nàng, con trai của đại bá mẫu vậy. Lần này đến Kiến Nghiệp, La Linh Dư cũng mang quà cho đường ca La Diễn. Nhưng La Diễn đi học xa chưa về, ngay tới đại bá mẫu cũng đã hai năm rồi chưa được gặp con... Chu lang cũng như đường ca La Diễn của nàng, cũng muốn đi xa ngàn dặm, gia học uyên bác nên bản thân cũng muốn đi.

La Linh Dư lại càng hào cảm về Chu lang, vắt hết óc muốn có “đây tơ rề má” với vị lang quân này: “Chu lang à, nếu huynh không có nơi nào muốn đi, chỉ bằng đến Hoa Lâm viên cùng muội nhé? Hai ngày nay ở đó đang tổ chức tuyển chọn Hoa thần, các lang quân nữ lang danh môn Kiến Nghiệp đều tập trung tại đó, thú vị lắm. Muội cũng muốn tham gia, Chu lang coi như đi chơi cùng muội nhé?”

Tuyển chọn Hoa thần.

Trong mắt Chu Dương Linh chợt lóe lên, như có điều suy tư.

Nàng từng nghe đến chuyện này rồi, nàng vào Kiến Nghiệp bây giờ, khá là tự hào kiêu ngạo vì phụ thân Chu Đàm —— danh sĩ Chu Đàm có đệ tử ba ngàn, nữ lang Trần Tú đảm nhận Hoa thần ở Kiến Nghiệp ba năm liên tục chính là nữ đệ tử của Chu Đàm. Nàng trò của Chu Đàm đã lại hại như vậy, thế thì con gái sẽ ra sao?

Thứ tộc muốn vào thế giới của sĩ tộc, nhất định phải để kẻ khác thấy được năng lực của mình. Nếu hôm đó Chu Dương Linh được người của Trần vương phủ đón ở bến sông, nếu lúc này không có gì bất trắc, Chu Dương Linh hẳn cũng sẽ như các nữ lang danh môn khác, đến tham gia tuyển chọn Hoa thần. Nếu thành công, Chu Dương Linh ắt sẽ tự động bước vào thế giới của các nữ lang sĩ tộc.

Nhưng nay đã cải trang làm nam nhi thì không cần tham gia Hoa thần nữa. Từ người tham dự biến thành người ngoài đứng xem, rất thú vị... Chu Dương Linh mỉm cười gật đầu, chấp nhận lời mời của La Linh Dư: “Được thôi.”

La Linh Dư vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, vốn đã chuẩn bị thêm mấy lời để nói, chẳng ngờ lang quân này lại dễ bị thuyết phục như thế. Nàng mới nói một câu mà y đã... nhất định y cũng có hảo cảm với nàng đúng không? La Linh Dư lại liếc nhìn Chu Dương Linh, nhẹ nhàng tựa hồ xuân lại dạt dào tình ý.

Chu Dương Linh: “...”

Đúng là buồn cười!

Có thể do có dụng mạo đẹp, nên mọi động tác dụ dỗ của nữ lang này không khiến người ta cảm thấy chán ghét chút nào, trái lại còn rất đẹp mắt... là một người thú vị.

Lần đầu gặp nhau, hai cô gái đều có hảo cảm về đối phương.

Đến Hoa Lâm viên, La Linh Dư dẫn Chu lang đi vào. Tuy Chu lang không có thiệp mời để vào, song tiểu lục giữ vườn thấy là một lang quân phong độ nhã nhặn, vậy chắc hẳn ấy là lang quân danh môn rồi, cho nên cũng chẳng ngăn cản. La Văn Họa nhìn tí tý một lòng kéo lang quân được cứu kia đi, hoàn toàn quên khuấy mọi người bên này... Tiểu nương tử La Văn Họa phồng má, thôi bay tóc trăn: Không sai, chính là tỷ tỷ của cô bé đấy.

Đến giờ vẫn chề nghèo yêu giàu.

Tỷ tỷ nịnh nọt lang quân không để ý đến mình, La Văn Họa xoay người chạy ra sau xe bò, làm như một người lớn phiền bản nhỏ đi đến, giọng lanh lảnh dặn các thị nữ xuống xe. Chỉ còn lại chiếc xe bò đằng sau, lúc Liên Thất nương bước xuống, người chấp chạo nghiêng ngả, may có La Văn Họa đứng gần đỡ kịp. La Văn Họa ngẩng mặt nhìn Liên Thất nương, tuy đã đáp phần song sắc mặt vẫn tái nhợt, cô bé vội vã hét lên: “Liên tỷ tỷ, tỷ sao thế, có thể khó chịu hả?”

Liên Thất nương xoa trán, cố gắng lắc đầu cho tỉnh táo lại. Đề nén sự khó chịu trong bụng, nàng đỏ mặt nói: “Không sao, chỉ là chuyện nữ nhân thôi... Tiểu nương tử lớn rồi sẽ hiểu.”

La Văn Họa nửa hiểu nửa không gật đầu.

Linh Ngọc đi phía sau dặn dò các thị nữ cầm tay nải, vừa nghe thấy thế thì thoáng ngẩn ra, rồi lo lắng nhìn bóng lưng thướt tha của Liên Thất nương: nếu đến ngày, liệu nàng ấy có múa được không... Nữ lang coi trọng lễ Hoa thần như vậy, nếu Liên Thất nương không thể biểu diễn, liệu nữ lang có tức giận không?

Lúc này La Linh Dư chỉ toàn tâm toàn ý tập trung vào Chu Dương Linh, sau lưng lại có các thị nữ khác, nên nàng tạm thời không để ý đến sự khác thường của Liên Thất nương.

***

Diện tích Hoa Lâm viên rất lớn, sau khi đi vào thì có quân sự dẫn các nàng đến phòng khách khi ngồi. La Linh Dư dẫn Chu Dương Linh vào phòng khách, dọc trên đường đi, hai nữ tử nghe thấy tiếng đàn sáo lên miền, nhịp trống không dừng, lúc này có người xúm lại một chỗ xem. La Linh Dư bèn chỉ cho lang quân đi cạnh mình nhìn —— “Kỳ tuyển chọn Hoa thần tổng cộng có năm ngày t, hôm nay đã là ngày thứ ba, không ít lang quân nữ lang ngại phiền toái nên đều ở lại đây, đợi năm ngày xong rồi mới đi.”

“Muội cũng định như vậy.”

“Hôm nay thì tài múa nhạc. Đề tránh đêm dài lắm mộng, muội đã chọn biểu diễn vào giờ Tý*. Lang quân à, chúng ta quay về dọn dẹp rồi để Liên Thất nương ra sân thôi. Lang quân huynh nhất định phải xem tác phẩm của muội nhé —— cả điệu múa lẫn khúc nhạc đều do tự muội soạn đấy.”

(*Giờ Tý: từ 9 giờ đến 11 giờ sáng.)

Giọng nữ lang uyển chuyển như vàng oanh hót, lọt vào tai rất có cảm giác hương thụ. Chu Dương Linh không nói gì thêm.

La Linh Dư lại nhủ mảy nghĩ hoặc: “Có điều người ở đây đông quá, nữ lang cũng rất nhiều... Không lẽ năm nay có nhiều nữ lang tham gia vậy sao?”

Nàng từng nghe Vương thị nữ nói đến chuyện tuyển chọn Hoa thần, các nữ lang sĩ tộc đều tự biết mình, người tham gia mỗi năm cũng không nhiều mấy. Nhưng bây giờ thoạt nhìn, đầu đầu cũng là nữ lang trẻ trung phơi phới tự nằm tự ba vui đùa. Lúc này liền hệ với lời khuyên đừng nên tham dự kỳ tuyển chọn năm nay của Lục nhị lang hai ngày trước, La Linh Dư căng thẳng: có phải năm nay có điều gì khác không? Có phải Lục nhị lang biết được tin tức nội tình gì đó nên mới cố gắng khuyên nàng, nhưng lại bị nàng bỏ ngoài tai không?

Chu Dương Linh trấn an nàng: “La muội muội yên tâm, không phải muội nói thắng thua không quan trọng, vui là chính sao?”

La Linh Dư: “...”

Nàng len lén trừng mắt với Chu lang: cái gì mà thắng thua không quan trọng, đó là nàng nói khách khí thôi. Thực tế mà nói, thắng thua thực sự rất quan trọng với nàng!

Chợt có tiếng của Ninh Bình công chúa Lưu Đường vang lên: “La tỷ tỷ, tỷ tới rồi hả? Ta còn nghĩ lát nữa đã đến lượt tỷ rồi, mà sao không thấy tỷ đâu.”

La Linh Dư mỉm cười: “Hôm trước công chúa thi xong rồi đúng không? Thế nào rồi?”

Lưu Đường che đi gò má hồng hào, ho khan báo: “Thi rất tốt.” Rồi nàng lại nhìn sang lang quân tuần tú bên cạnh La Linh Dư, lồi lạc như ngọc, phong độ bất phàm, ngạc nhiên nói: “Vị lang quân này, hình như ta chưa gặp bao giờ.”

Thiếu niên quá mức tuần tú thường khó đoán được là nam hay nữ, huống hồ Chu Dương Linh còn cải trang thành nam, càng toát lên sự tao nhã lịch sự ở ngoài mặt. Thấy nàng mặc y phục nam trang, lại còn trông tuần tú, nói năng không tầm thường. Nàng nói mình là nam, cũng chẳng ai nghi ngờ.

Đương nhiên Chu Dương Linh cũng chưa từng nói mình là nam.

La Linh Dư giới thiệu hai người với nhau, Chu Dương Linh chấp tay bái, ống tay áo tung bay: “Thi ra là công chúa điện hạ, tại hạ có lễ.”

Lưu Đường càng đỏ mặt hơn, liền tục lùi về phía sau, lắp bắp nói: “Không không không không cần...” Bình thường nàng ta chỉ toàn qua lại với nữ lang lang quân quen thuộc, thế nên đây là lần đầu tiên nàng được người ta hành sự một cách trịnh trọng như vậy. Lưu Đường lại nhìn sang La Linh Dư, trong đầu nghĩ La tỷ tỷ đúng là lợi hại, đi đến đâu cũng có thể gặp được lang quân tuần tú thích mình, đi theo mình.

Bình Ninh công chúa đúng là hiểu lầm lớn rồi.

***

Từ đằng xa, Trần Tú và thị nữ bộ đồ nàng ta cũng đang đi dạo khắp vườn, chốc chốc lại tụ tập với đám đông. Người khác muốn đi xem cuộc thi giữa các nữ lang, còn Trần Tú lại đi theo chân Lục tam lang. Từ ngày đầu tiên khi bắt đầu tuyển chọn Hoa thần thì Lục tam lang đã xuất hiện ở đây, sau khi xem liền ba cuộc thi, các nàng liền hiểu ra ngay: một trong năm vị danh sĩ năm nay chính là Lục tam lang.

Toàn bộ nữ lang danh môn khắp Kiến Nghiệp đều chấn động!

Vốn không định tham gia náo nhiệt, nhưng người có lòng với Lục tam lang đều muốn tới thăm xem sao, thuận tiện vui đùa. Nữ lang thế gia khá đông mảnh, bọn họ không lo com áo, chỉ việc hưởng thụ cuộc sống, cho nên rất yêu thích mỹ nam, ném quả dưa hoa bày tỏ tình cảm là chuyện tường. Lang quân tuần tú thời đại này, nếu không có võ nghệ cao cường thì đừng tùy tiện đi đến chỗ đông nữ lang...

Bởi vì sẽ tạo nên tình cảnh ồn ào xô đẩy, tấp nập chen chúc.

Đi đến đâu cũng có nữ lang tặng hoa cho Lục tam lang, sắc mặt Trần Tú ngày càng sa sầm. Cuộc thi của nàng ta đã kết thúc ngay từ ngày đầu tiên, cố nán lại đến hôm nay cũng chính vì muốn chờ Lục tam lang, kết quả là... Xuyên qua đám đông, bỏ ngoài tai tiếng nhạc sau lưng, Trần Tú hừ lạnh: “Đúng là không biết xấu hổ! Ai ai cũng chỉ biết ngắm Lục tam lang, không một ai chú ý xem thi tho.”

Nữ lang bên cạnh nàng ta vội nịnh nọt.

Sắc mặt Trần Tú khá hơn một chút, lúc nhắc chân toan bước đi, tầm mắt lướt nhìn xung quanh, nàng ta nhìn về một phía, bà vai chợt cứng lại, bàn chân giờ lên lại rụt về. Nữ lang đang nịnh nọt sau lưng Trần Tú nhìn sang, thấy là La thị nữ xinh đẹp đang vừa đi vừa cười cùng một thiếu niên nho nhã, tay áo phấp phới, như hạc múa nhạn kêu ——

Trần Tú vội vã rụt bước chân, xoay người đi về phía ngược lại La Linh Dư, thấp giọng thúc giục: “Chạy chạy chạy! Đừng có đụng phải nàng ta, cũng đừng nói chuyện với nàng ta!”

Trong lòng Trần Tú vẫn còn sợ hãi, vẫn nhớ hôm đó mình thua thảm hại trong tay La Linh Dư. Cuộc sống quý nữ đã nuôi dưỡng nàng ta nên một người ngây thơ, không cách gì đấu thắng nổi biểu muội của Lục tam lang đó. Cách duy nhất là đi vòng qua nữ lang kia, đừng xuất hiện ở nơi có mặt nàng ta là được.

Nữ lang bên cạnh thì thầm dò: “Hôm nay La nương từ mới đến, hẳn hôm nay nàng ta có kỳ thi. Trần nương tử, chúng ta có cần đi xem không?”

Trần Tú: “Đương nhiên phải đi xem rồi!”

Trần Tú: “Ta còn muốn xem nàng ta có bán linh gì, mà mới đến Kiến Nghiệp đã dám khiêu khích ta. Mặt mũi bốc đầy yêu khí, chỉ biết làm theo ý mình...” Nàng ta bỗng dưng đỏ mặt, ngậm chặt miệng, bàn thân nói lời khó nghe cũng rất xấu hổ, nói nhiều cũng không muốn nói.

***

Lục tam lang nhàm chán đứng trong đám đông, mắt thì nhìn cuộc thi, thực chất lòng đã bay cao bay xa.

Chàng đã ngập thắm trong bụng mấy hồi, thi thui ngừ: quả nhiên, kiểu thi thô thể này chẳng thú vị chút nào.

Chàng vô cùng hối hận: vì sao phải so đo với La Linh Dư làm gì, để rồi phải chạy đến tham gia trò chơi vô vị này?

Chàng phải ở lại nơi này đến tận năm hôm, còn biểu muội được hỏi của chàng lại không biết đang ở đâu... Lục tam lang cắn răng: động lực duy nhất bây giờ của chàng, chỉ còn chờ La Linh Dư xuất hiện để đùa bỡn nàng một trận cho hả dạ nư mà thôi!

***

Hành Dương vương cũng đến đây cùng Lục nhị lang.

Mấy ngày gần đây, Hành Dương vương ở trên triều cãi nhau liên tục với Lục tam lang và Trần vương, nhưng đến khi xuống triều lại thường xuyên đi chung với Lục nhị lang.

Lưu Mộ sầm mặt, bị Lục Hiến đẩy đưa hai hôm kéo đến đây cho bằng được. Hắn dõi mắt nhìn quanh, thấy các nữ lang càng lúc càng nhìn với ánh mắt sắc bén. Hành Dương vương không chịu nổi nữa: “Biểu muội của người đâu? Bảo nàng ta ra đi, có gặp mặt xong sẽ đi luôn... Có cảnh cáo người, đừng có bám lấy có nữa! Cho dù người có là nhị lang Lục gia thì cô cũng không sợ người! Người đừng có được voi đòi tiên!”

Lưu Mộ cắn răng nghiền lợi: “Chỉ cần cô hứa với người hôm nay sẽ ở đây, thì người cũng phải hứa với cô —— sau này cách xa cô ra, đừng có đến Hành Dương vương phủ của cô nữa!”

Đây chính là nội tình của hào môn đại thế gia —— dù là hoàng thân quốc thích như Lưu Mộ, cũng không thể làm mất mặt Lục nhị lang.

Lục Hiến rất xấu hổ.

Lục Hiến liên tục thề thốt với Hành Dương vương, nhanh chóng phái người đi hỏi thời gian biểu muội thi cử, lau mồ hôi trên trán. Hắn không tin biểu muội có thể thắng được Chu Dương Linh bên cạnh Trần vương, nhưng dù không tin thì cũng phải ủng hộ biểu muội. Đồng thời, Lục Hiến cảm thấy có lợi —— cho dù biểu muội không được Hoa thần, song đầu sao phụ quân tương lai của muội ấy cũng thấy được tài học kinh động thể nhân của muội ấy, phụ nhân trong lai càng thêm yêu muội ấy, không phải rất tốt sao?

Nếu Hành Dương vương không phải vừa gặp đã yêu biểu muội, vậy nhất định là lâu ngày sinh tình rồi.

Lục Hiến vẫn rất hy vọng có quan hệ tốt với hoàng đế hoàng hậu tương lai.

Cho dù bây giờ hắn đã làm “hoàng đế tương lai” rất tức giận, “hoàng đế tương” không thích đi theo hắn.

Lục Hiến cười thần bí với Lưu Mộ: “Nhất định ngài sẽ thấy mặt tốt của La Biều muội...”

Hành Dương vương tức giận ra mặt, cố gắng nhẫn nhịn: “...”

Ta đã nói rồi, ta không muốn liên hôn với Lục gia các người!

***

La Linh Dư và Chu Dương Linh cùng trở lại trong phòng, các thị nữ có người đi xem giờ thì, có người bận rộn chuẩn bị, ví dụ như dọn đàn hay lấy sáo. La Linh Dư hỏi Liên Thất nương ở đâu, sau khi bước vào cùng Chu Dương Linh thì thấy Liên Thất nương nằm dài trên giường, đang đắp một tấm chăn gấm, nhắm hai mắt thiêm thiếp ngủ. Mà dưới giường, La Văn Hòa hiểu chuyện đưa tay xoa bụng nữ lang.

La Linh Dư thấy cảnh đó thì khẽ biến sắc: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

La Văn Hòa nghiêng đầu: “Tỷ ——”

Giờ đây, lễ nghe thấy âm thanh dễ nghe của La Linh Dư là Liên Thất nương lại có cảm giác ma ám lọt vào tai, hai vai run lên, nằng ta vội vã đứng dậy. Nhưng hai đầu gối lại mềm nhũn, lúc xuống giường vội ngã quỵ xuống đất, trán đổ đầy mồ hôi lạnh. Thị nữ Linh Ngọc đã đứng cạnh nhìn một lúc lâu, mặt buồn rầu tui ngui, bây giờ trông thấy Liên Thất nương đau không chịu nổi thì vội đi tới đỡ người dậy, quay đầu lại nói với La Linh Dư tái mặt: “Nữ lang, nằng, nằng ấy...” Liếc nhìn Chu lang sau lưng La Linh Dư, nói ra chuyện này trước mặt lang quân, Linh Ngọc đỏ mặt.

Thị nữ vừa mở miệng, Chu Dương Linh biết ngay là có chuyện gì.

Chu Dương Linh gật đầu với La Linh Dư, giọng ôn tồn: “Nữ lang giải quyết chuyện trong nhà mình trước đi, ta ra ngoài xem một chút.”

Sau khi Chu Dương Linh đi rồi, Linh Ngọc vội vã nói ra tình hình của Liên Thất nương lúc này. Giọng nằng càng lúc càng thấp, vì thời lời nằng nói, ánh mắt La Linh Dư nhìn các nằng càng sắc bén như muốn cắt thịt, chỉ hận không đục khoét được bọn họ. La Văn Hòa nói: “Sợ là Liên tỷ tỷ không thể mua được đâu, tỷ tỷ, có thể bỏ được không?”

La Linh Dư nhẫn tâm nói: “Liên Thất nương thử cho ta xem sao.”

Liên Thất nương được đỡ dậy, nhưng chỉ mới xoay một vòng mà mồ hôi lạnh đã túa ra ướt đầm. Cơ thể nằng ta chao đảo, trước mắt biến thành màu đen, lúc bản thân vô tri vô giác thì cơ thể ngã xuống. Liên Thất nương sợ hãi bất an muốn đứng lên mua tiếp, lại được La Văn Hòa và Linh Ngọc đỡ lấy khuyến nhủ. La Linh Dư không lên tiếng. Liên Thất nương cắn răng, run rẩy đứng lên, miễn cưỡng cười: “Ta làm...”

La Văn Hòa: “Tỷ sẽ ngắt mất... Liên tỷ tỷ, tỷ có cạy mạnh cũng vô ích. Tỷ ơi, tỷ...”

Ngoài đầu lại trông thấy sắc mặt của tỷ tỷ, La Văn Hòa ngăn ra, vẻ nôn nóng trên mặt dần vơi đi. Trong lòng cô bé hốt hoảng, nhưng cũng không biết phải an ủi tỷ tỷ thế nào. Để Liên Thất nương tiếp tục mua ư, cô bé ngoài lại nhìn vũ cơ đang thương run lẩy bẩy trong lòng Linh Ngọc; nếu để Liên Thất nương cứ vậy mà thôi, cô bé lại ngẩng đầu nhìn vào mắt La Linh Dư...

Khẽ cắn răng, La Văn Hòa nói: “Nấu, nấu cháo táo đỏ nắm tuyết cho Liên tỷ tỷ đi...”

Nhìn bọn họ tự làm khổ, La Linh Dư ngồi uống. Các nằng vụng về khuyến Liên Thất nương nằm nghỉ, nhưng Liên Thất nương sợ La Linh Dư nên gầy gù mua khiêu vũ tiếp, hai mắt La Văn Hòa rung rung, đến Linh Ngọc cũng sắp khóc. Cả hai đều có chút hèn tui, nhưng cũng không biết nên trách ai. Thậm chí còn bối rối, chỗ La Linh Dư mở miệng... La Linh Dư lạnh lùng nói: “Được rồi, đừng giằng co nữa.”

Mọi người nghiêng đầu, thể lương gọi: “Nữ lang (tỷ) ——”

La Linh Dư ngồi xuống, sống lưng tê rần. Nằng tự giễu: “Ta chuẩn bị mười lăm ngày, lại không bằng một ngày người bị bệnh. Cho dù ta có lạnh lùng vô tình, cho người ra sân biểu diễn, thì chưa chắc người đã coi trọng để tâm như ta. Nếu xảy ra sai sót gì thì lại còn do ta chịu trách nhiệm”

“Nên các người đừng sợ. Nằm nghỉ đi, còn cuộc thi... Ta sẽ kéo dài thời gian, hy vọng người chóng khỏe.”

La Linh Dư cho người đi hỏi giờ, người hầu quay về báo, nói cùng lắm chỉ có thể kéo dài đến tối. Liên Thất nương lấp bắp nằm trên giường rên rĩ, mấy người La Văn Hòa cùng ngồi đó nói chuyện, La Linh Dư không muốn nhìn, lạnh lùng đi ra ngoài, gọi thị nữ khác đến sắp xếp công việc: “Tìm bình phong lớn đến, bẻ ít cành hoa...”

Trong đầu nằng loạn cao cao, quyết định thay đổi sách lược.

Lúc đứng dưới mái hiên sai bảo thị nữ đổi đồ, tay chân La Linh Dư tê rần. Lòng ngập tràn lo sợ bất an lẫn hoang mang, nhưng nằng vẫn cố gắng gượng. Đợi các thị nữ lui xuống, ngồi trên lan can, La Linh Dư cúi đầu. Một lúc lâu sau, nước mắt tí tách rơi xuống. Tay nằng bám vào lòng bàn tay, khiến lòng bàn tay nướm máu... Chợt bên hông có một bàn tay đưa đến vuốt mồ tay nằng, lực rất nhẹ nhàng, để nằng thả lỏng.

La Linh Dư nước mắt là chã ngừng đầu lên, thấy người tới chính là Chu lang đã rời đi ban nãy.

Chu lang đứng trước mặt nằng, ôn tồn nói: “Ta không lo cho muội nên vòng về thăm... Vì sao lại khóc?”

“Chu lang...” La Linh Dư nức nở, lúc không biết dựa vào ai, trong lòng ám ức khó tả, khó nhọc kể ra tâm sự của bản thân, “... nếu đến tối, Liên Thất nương vẫn không dậy được, vậy muội biết làm gì với buổi chọn Hoa thần đây? Muội phải bỏ lỡ như vậy sao? Muội đã chuẩn bị vì nó lâu như vậy...”

Nước mắt đọng trên hàng mi: “Muội, muội... Ngưỡng cửa danh môn Kiến Nghiệp cao như thế, vất vả lắm muội mới có được một cơ hội, muội không muốn từ bỏ...”

Chu Dương Linh nghiêng đầu, trong mắt lóe lên: “Vì sao phải từ bỏ? Không phải muội nói, điệu múa và bản nhạc đều do muội biên soạn sao? Tuy Liên Thất nương theo muội học nửa tháng, nhưng liệu có quen thuộc bằng muội không? Nằng ấy chỉ ngã bệnh, nhưng muội vẫn còn có tâm trạng khác nhờ đây này.”

La Linh Dư: “...”

Đôi mắt xinh xắn của nằng mở lớn: “Ý Chu lang là tự muội trình diễn sao? Không, như vậy sao được? Làm gì có nữ lang sĩ tộc nào nhảy múa cho người khác xem? Mua vui cho người khác đều là hạng thấp kém! Sẽ bị người ta xem thường”

Chu Dương Linh: “... Thành kiến của muội với thứ dân cùng khổ đúng là sâu...”

Nhưng La Linh Dư đã nhanh chóng cắn môi, phát hiện mình không còn cách nào khác... Nằng nức nở nghẹn ngào, trong lòng bí ai khó tả. Bảo nằng nhảy một điệu múa, chẳng khác gì làm nhục nằng. Nữ lang đáng yêu như thế, Chu Dương Linh thật sự muốn bóp mặt nằng

La Linh Dư vẫn còn khóc: các nữ lang danh môn khác phê bình vũ nữ, còn nằng lại phải làm vũ nữ đó đi mua vui cho người ta... Không, nằng không thể để người khác biết là mình được!

Không thể để người khác biết là mình, nằng phải cải trang thành Liên Thất nương, thắng cuộc thi này!

Được Chu Dương Linh nói thế, La Linh Dư lau sạch nước mắt, lần nữa sống lại, trong lòng lại nảy sinh tính toán.

Chu Dương Linh cười nói: “Nữ lang đã cứu ta một mạng, vậy ta cũng sẽ giúp nữ lang kiếm ít tiền thưởng. Lúc ta đến Kiến Nghiệp, phụ thân có bảo ta mang theo một đàn chuông* kiểu cổ được khôi phục. Vốn muốn tặng cho một vị quý nhân... Bây giờ, tặng lại cho La muội muội vậy.”

(*Dàn chuông: loại nhạc cụ cổ xưa bao gồm một bộ chuông đồng thiếc, dùng để chơi giai điệu. Bộ chuông chùm này được dùng như nhạc cụ đa âm.)

La muội muội của nàng vui vẻ ra mặt, ngẩng đầu mỉm cười với nàng, sau đó đứng dậy đi ra, gọi thị nữ đến sắp xếp tiết mục mới.

***

Khác với các nữ tử danh môn khác thích có nhiều người hầu đi theo khi ra ngoài, Chu Dương Linh lại thích đi một mình hơn, còn người hầu đều ở lại trong viện mà mình đã thuê. Vì để lấy chuông nhạc mà mình đem theo từ Nghi thành đến, nên sau khi hứa với La Linh Dư, Chu Dương Linh vội vã rời khỏi căn phòng kia, gấp gấp đi ra khỏi Hoa Lâm viện. Mặc dù lúc an ủi La Linh Dư nàng rất bình tĩnh, nhưng nàng cũng biết muốn thêm chuông vào, cần phải dựa vào chính mình mới được. Mà lúc này nàng còn không biết điệu múa khúc nhạc mà La Linh Dư soạn là gì, nàng phải tranh thủ thời gian.

Vội vã cầm đầu đi ra ngoài, bất thành lĩnh, Chu Dương Linh va phải một người. Nàng vốn có thể chất yếu, đụng vào người kia, người kia không nhúc nhích nhưng nàng lại lao đảo lùi về phía sau. May mà người nọ thấy thế thì giờ tay kéo nàng lại.

Chu Dương Linh ngẩng đầu, thấy là một lang quân quý tộc sắc mặt nhả nhặn, con ngươi đen bóng. Chu Dương Linh chấp tay cười: “Va phải huynh đài vì do có việc gấp, tại hạ xin lỗi.”

Trần vương Lưu Thục im lặng nhìn nàng. Mấy ngày gần đây y còn đau đầu đau đầu vì chuyện Chu nữ lang mất tích, đến Lâm Hoa viên tìm Lục tam lang giải sầu, lại chẳng ngờ gặp được một lang quân xa lạ. Trần vương chậm rãi nói chuyện: “Người, là ai? Cô, chưa từng gặp.”

Cô?

Chu Dương Linh nhảy cảm, trong con mắt lóe lên tia sáng.

Nàng tự giới thiệu mình: “Tại hạ họ Chu, tên Tử Ba. Vừa đến Kiến Nghiệp... Tại hạ đến cùng La nương tử ở Nam Dương. Công tử không nhận ra tại hạ cũng phải.”

Tới cùng biểu muội của Lục tam lang?

Trần vương nhìn nàng chằm chằm, cứ cảm thấy có gì đó là lạ song lại chẳng thể nói ra, chỉ gật đầu một cái, cup mắt nhường đường. Chẳng ngờ lúc Chu Dương Linh muốn đi, bên hông lại truyền đến âm thanh: “Công tử, ngài đến tìm tam đệ của ta sao?”

Lưu Thục nghiêng đầu, thấy Lục nhị lang Lục Hiến và Hành Dương vương Lưu Mộ đi đến. Lục Hiến dựa theo ấn tượng trong mộng, theo bản năng nhìn sang người bên cạnh Trần vương Lưu Thục. Trong mơ, Trần vương và Chu nữ lang cùng xuất hiện là khi họ tổng Chu nữ lang đến. Liếc thấy chàng thiếu niên tuấn tú đó, Lục nhị lang Lục Hiến khựng lại, sau một hồi ngạc nhiên lại làm ra vẻ mừng rỡ: “Vị này chính là Chu nữ lang sao? Quả nhiên là... không giống người khác. Trần vương điện hạ, sao ngài lại đề... Chu nữ lang cái trang thành nam vậy?”

Kịch bản kỳ quái này khiến Chu Dương Linh gần như ngừng thở: “...”

Đồng thời Trần vương điện hạ cũng khựng lại, sau đó lúng túng nói, “Hắn, là nam mà.”

Lục nhị lang Lục Hiến: “...?!”

Qin: Mai mình bận có việc đột xuất nên không có chương mới nhé các bạn. Nếu kịp thì hôm khác mình sẽ đăng bù.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Cứ làm như y thích nam nhân vậy.

Trần vương xấu hổ lúng túng.

Trần vương nói rằng lang quân thiếu niên kia là nam tử, không chỉ mỗi Lục nhị lang Lục Hiến ngạc nhiên, mà còn có cả Hành Dương vương Lưu Mộ – người vốn chẳng để tâm đến tuyển chọn Hoa thần lần này – không hoàn toàn gặp phải các quý công tử. Nhưng có điều, Chu Dương Linh chau mày, nàng vừa mới đến, còn chưa rõ tình hình ở Kiến Nghiệp, nên tạm thời không muốn quay về thân phận con gái.

Thực ra lúc này Chu Dương Linh đã đoán được thân phận của bọn họ. Khi nàng và La Linh Dư đến đây, trong lòng đã biết nơi này toàn là con em thế gia danh môn, nhân sĩ hoàng thất. Có khả năng rất lớn là đi trên đường sẽ toàn gặp phải các quý công tử. Nhưng có điều, Chu Dương Linh chau mày, nàng vừa mới đến, còn chưa rõ tình hình ở Kiến Nghiệp, nên tạm thời không muốn quay về thân phận con gái.

Chu lang vốc dáng gầy gò lùi về sau một bước, đứng ra sau lưng Trần vương Lưu Thục. Trần vương run lên, cảm thấy vị thiếu niên này tin tưởng mình cũng như đang xin mình giúp đỡ. Lưu Thục thoáng trầm ngâm, sau đó mở miệng nói: “Tuy, Chu lang, có cùng họ Chu... giống Chu nữ lang, nhưng hắn, là nam. Hai vị, cần rõ rồi.”

Lưu Thục y thẳng không thể thẳng hơn được nữa.

Y không hề nhận ra Chu lang xinh đẹp tuyệt trần là nữ tử. Bởi vì chính y cũng mê mẩn đôi răng trắng, lông mi dài, dung mạo thiên về nét đẹp đậm thắm, từ nhỏ đã bị nhiều người chế giễu là “nữ tử”.

Thấy Hành Dương vương nhurôn mắt không tin mình, Lưu Thục lại nói thêm: “Hắn do, La nương tử, dẫn đến.”

La biểu muội dẫn đến?

Hành Dương vương Lưu Mộ lập tức nhìn đi nơi khác, hần hơi sợ họ hàng của La Linh Dư, ví dụ như Lục nhị lang. Để có liên quan đến La Linh Dư, hắn đều muốn tránh xa chín mươi dặm.

Sắc mặt Lục nhị lang Lục Hiến thay đổi liên tục: Lại khác với trong mơ rồi? Giấc mơ kia của chàng... Sao có nhiều chỗ khá khớp với thực tế, nhưng đến lúc đối chiếu lại trở nên kỳ lạ vậy?

Vì sao La biểu muội của chàng không chỉ dẫn đi liên quan với Hành Dương vương, mà ngày càng có nhiều nữ nam qua lại bên cạnh vậy? Chuyện này, chuyện này, chẳng lẽ... Lục nhị lang cảm thấy mình cần phải chứng thật kỳ tuyển chọn Hoa thần, chứng minh giấc mơ của mình là sai hoàn toàn. Trong chốc lát, Lục nhị lang cũng im lặng, bầu không khí trở nên ngột ngạt. Đúng lúc này có một giọng nói ân cần vang lên: “Lục nhị lang, huynh ở đây hả.”

Lục Hiến ngồi đầu, thấy Tề tam lang Tề An sải bước đi nhanh lại đây. Lang quân đội ngọc quan đeo thắt lưng, người mặc cẩm bào dệt từ tơ lụa, bước nhanh đi tới, trên mặt là vẻ ngạc nhiên hân hoan thấy rõ. Lục nhị lang sững sốt một lúc lâu, vì trước kia hẳn đi học về tranh cả ngày nên cũng không thân thiết với Tề tam lang cho lắm. Về sau giấc mơ kia đã để hẳn thay đổi bản thân, cố gắng tham gia công việc thế gian, nhưng hẳn tin chắc, mình vẫn không hề quen Tề tam lang. Vậy vì sao Tề tam lang lại nhiệt tình với mình đến vậy?

Tề tam lang đi đến, mong ngóng nhìn quanh: “Lục nhị lang, La muội muội không có ở đây hả? Hôm nay có muội ấy có vòng thi, huynh không đi xem muội ấy ở đâu à?”

Lục nhị lang: “...”

Hành Dương vương ở cạnh hừ giễu, phất tay áo muốn bỏ đi: “Lục nhị lang người nhìn đi, có rất kẻ thích biểu muội nhà người còn gì, cò...”

“Công tử!” Tay áo bị Lục Hiến níu lại.

Lục Hiến tha thiết: “Ngài đã hứa gì với ta rồi? Ngài đã hứa nhất định sẽ đến xem biểu muội ta thi đấu mà!”

Tề tam lang bất giác sờ đầu, không biết bọn họ đây đưa cái gì. Hành Dương vương bị Lục nhị lang làm cho lúng túng, hung dữ trợn mắt nhìn hắn, cắn răng nén giận thốt ra một câu “biết rồi”; Trần vương bình tĩnh nhường đường, thấy vẻ mặt nghi ngấm của Chu lang, chẳng biết vì sao, y chợt cảm thấy tình cảnh này có hơi mất mặt. Hành Dương vương và Lục nhị lang cãi nhau, Tề tam lang lại đến vì La Linh Dư... Trần vương điện hạ mỉm cười, lạnh giọng nói: “Đi.”

Chu Dương Linh nhìn xoáy vào y, sau đó chấp tay nói: “Cáo tử công tử, sau này sẽ gặp lại.”

Nàng xoay người đi ngay, bước chân gấp gấp vội vã, nhưng chỉ nhìn mỗi bóng lưng thì lại thấy có vẻ phong lưu, vô cùng hoạt bát. Vị lang quân thiếu niên này thật sự phất tay rồi đi, không bị ai chặn lại. Trần vương Lư Thục cứ có cảm giác kỳ dị xóa mờ không tan, y nhìn chăm chăm bóng lưng Chu Dương Linh, cứ cảm thấy hình như mình đã lơ là điều gì đấy. Vị lang quân thiếu niên này không giải thích, cũng không phản bác... Tề tam lang: “Công tử đang nhìn gì vậy?”

Lư Thục hoàn hồn: “Không. Cứ cảm thấy, sẽ còn, gặp lại.”

Đám đông không quá để tâm đến chuyện vừa rồi. Bọn họ rủ nhau đi tìm La Linh Dư, định phổ trương thanh thế ủng hộ cho La Linh Dư. Sau khi biết tác phẩm của La Linh Dư được đuổi sang buổi tối, mọi người lại đi hỏi La Linh Dư, nhưng La thị nữ bận rộn, không có thời gian gặp khách. Mọi người đành hậm hực bỏ đi, ai làm việc nấy. Hễ Hành Dương vương muốn đi, là lại bị Lục nhị lang mặt dày kéo lại.

La Linh Dư điều chỉnh tâm trạng, nếu đến tối mà Liên Thất nương vẫn không dậy được, thì nàng phải chuẩn bị sẵn sàng tự mình ra trận. Tài múa của nàng không giỏi, phải nhờ đến thứ đồ khác hỗ trợ. Tối chiều, Chu Dương Linh dẫn người hầu đưa đàn chuông đến, La Linh Dư đến xem, vừa thấy đồ thì hờn hờ không thôi. Đàn chuông có nhiều tổ, mỗi tổ lại có chuông lớn nhỏ khác nhau, âm thanh cũng khác nhau. Lúc Chu Dương Linh cầm đùi gõ xoảng, âm vang rất hùng hồn, khi thể ngút trời.

La Linh Dư lầm bầm: “Ngày xưa đàn chuông dùng để tấu nhạc cung đình, chưa bao giờ thấy dân gian dùng lần nào. Mà bây giờ nhã nhạc cung đình đã dần bị suy lạc, hiện tại bất kể là cung đình hay dân gian, đều thịnh hành lấy Thanh Thương nhạc làm chủ. Ngày đến trong cung cũng không còn dùng đàn chuông nữa... Chu lang huynh có thể phục hồi được đàn chuông kiểu cũ, lại còn cho muội mượn dùng?”

Chu Dương Linh khiêm tốn mỉm cười: “Không phải ta phục hồi. Phụ thân ta là đương kim danh sĩ, thích nhất là nghiên cứu những món đồ cổ này, nên mới muốn phục hồi nó lại như cũ.”

Hiện tại đang thịnh hành Thanh Thương nhạc, chuông nhạc là thứ trang nghiêm, Chu lang muốn hai thứ này hợp nhất lại... Đồi mắt La Linh Dư lấp lánh như ngàn vạn vì sao, nàng nghĩ nếu bọn họ thành công, ắt hẳn cảnh tượng tối nay sẽ đẹp đến nao lòng.

La Linh Dư kéo mở cửa, lặng lẽ lui ra, vỗ ngực nói: “May mà Chu lang là nam tử, không dành phiếu bầu Hoa thần với mình. Nếu không, e là mình thua trước Chu lang mất...” Sợ chết đi được, thanh thế đàn chuông lớn như thế mà xuất hiện, bất kể nàng có thi thố cái gì thì cũng bị lép vế thôi. May quá may quá, may mà Chu lang đến giúp nàng.

Chu lang tài giỏi như thế.

Lại càng muốn gài cho Chu lang rồi...

La Linh Dư vỗ ngực, vỗ đến mức lồng trần đầy sừng kính, ngồi dưới hành lang ngoài phòng. Chu Dương Linh cho nàng một viên thuốc an thần để nàng tỉnh táo lại, có thể ngủ nghỉ kỹ nên làm thế nào với điệu múa tối nay.

Mặt trời lặn giờ Dậu, nắng vàng kéo dài rồi xuống chân trời, tình không dần tối, khắp Hoa Viên lấp lánh được thấp lồng đèn đỏ, đèn đuốc như rần như rờn, cả hoa viên sáng tựa ban ngày. Mà đến bây giờ còn có nhiều lang quân và nữ lang đi dạo trong vườn hơn. Người đông tập nập, tiêu sao náo nhiệt, vừa hay hoa rơi rớt sáng nơi nơi, dạ tiệc long trọng như dòng nước chảy.

Các thị nữ chạy đi chạy lại trong vườn, phục vụ rượu, trà, bánh, bơ cho lang quân nữ lang. Ở mỗi vòng thi, bên dưới đài tiệc đến mấy chục bàn, các lang quân nữ lang ngồi xuống, có thể vừa ăn tối vừa xem tỷ thí. Vì hôm nay tỷ thí cả múa, nhưng chưa bao giờ có nữ lang danh môn nào đích thân lên tấu nhạc. Điệu nhạc bài múa do nữ lang danh môn soạn được biểu diễn trước mặt mình, còn bọn họ ngồi bên dưới, ngo nhìn phản ứng của mọi người xung quanh.

Trong cảnh phong lưu của các thế gia, mọi người ghé tai thảo luận ——

“Vòng thi tiếp theo là của ai thế?”

“Là La nương tử đấy. Hình như nàng ta mới với nữ Thất nương gì đó ở Thành Ngọc phường, ta có đến Thành Ngọc phường rồi, nhưng chưa từng nghe nói Thành Ngọc phường có ai nhảy múa xuất chúng cả.”

“Đề xem La nương tử làm thế nào... Ồ, các huynh có ai thấy La nương tử ở đâu không? Hình như cả ngày nay không thấy nàng ấy xuất hiện.”

Trần Tú sáng nay còn thấy La Linh Dư cười nói với một thiếu niên, hiện tại đang đoan trang ngồi trước bàn, tao nhã thường thức trà, nghe các lang quân thảo luận “La nương tử” thế này thế nọ. Trần Tú hừ lạnh trong bụng, bỗng nghe thấy xung quanh thấp giọng ồn ào, lúc ngược mắt nhìn lên thì thấy Lục tam lang chậm rãi đi phía sau mấy ông lão, phong nhã hào hoa.

Lục tam lang cúi đầu, tuy không làm gì nhưng ánh mắt của các nữ lang cứ bám dính vào chàng, cho tới khi mọi người nghe thấy tiếng nhạc vang lên mới hoàn hồn, nhìn thấy một tấm bình phong lớn dài chừng tám trượng được bày ra trước mặt. Bình phong làm từ lụa trắng, từ trên xuống dưới không hề dính lấy một chấm mực, hoàn toàn trắng tinh, khác hẳn những bình phong màu sắc sặc sỡ đang thịnh hành. Các thị nữ đi đến đứng dưới bình phong, thấp sáng từng ngọn đèn một. Ánh nền lay lắt, lướt qua vạt váy thị nữ. Bình phong hai bên lại được chỉnh theo góc độ thích hợp, hắt ánh nền đến chỗ bình phong chính diện.

Làm như thế thì bốn phía đều tối om, chỉ có thể thấy mỗi bình phong trắng phau phía trước.

Lục tam lang hất vạt áo ngồi xuống, thấy bình phong này thì thuận miệng hỏi: “Tác phẩm của ai vậy? Cũng thú vị đấy.”

Trần vương điện hạ Lư Thục: “La biểu muội.”

Lục Quân nhìn y.

Lư Thục thắc mắc nhìn lại, thấy Lục tam lang cup mắt, tay chống cằm, giọng nặng nề: “Biểu muội của ta.”

Lư Thục: “...”

Không biết tranh nhau cái vấn đề này làm gì.

Lư Thục vốn là đến chơi với Lục tam lang, vì Lục tam lang đã sang đây ba ngày, đã quá mệt về mặt tinh thần. Cho nên với việc La Linh Dư tham gia tuyển chọn Hoa thần, bản thân Lư Thục chẳng hề để ý. Nhưng khi thị nữ người hầu đem đàn chuông ra, đồi mắt Lư Thục mở to, ngạc nhiên: “La... biểu muội của người, nàng ấy, còn có bản lĩnh này sao?”

Hiện tại ngay đến trong cung cũng không thường xuyên thấy được đàn chuông. Lục Quân nhìn thẳng đàn chuông, sau đó nhìn đi nơi khác, không lên tiếng.

Cũng trong lúc đó, Tề tam lang Tề An cùng bạn mình, Hành Dương vương Lư Mộ và Lục nhị lang Lục Hiến... đều đang chú ý đến bình phong và đàn chuông này.

Hoa đáng đã điểm, nhưng Liên Thất nương vẫn chưa đỡ. La Linh Dư không thể dựa dẫm vào nàng ta được, vừa không bằng lòng lẫn mắt mát nấp trong phòng, tự mình trang điểm biến bản thân thành một vũ cơ. Giữa chừng có thị nữ thiếp thân của Bình Ninh công chúa Lưu Đường và mấy người Hàn thị nữ từ đến, hỏi vì sao La nương từ không đi xem cuộc thi với các nàng. La Linh Dư nói là mình phải chăm sóc Liên Thất nương, song thực chất nàng chẳng hề doái hoài gì đến Liên Thất nương, Liên Thất nương do muội muội chăm sóc.

La Vân Họa nghiêm túc chăm sóc Liên Thất nương trên giường bệnh, khiến Liên Thất nương lấy làm kinh hãi. Không ngờ đại nương từ La gia dữ như vậy, mà tiểu nương từ lại tốt bụng đến thế. Liên Thất nương lo lắng không thôi: “Tiểu nương từ, không bằng nương từ đi nói với La nương từ, là để tôi đi đi? Tôi có thể...”

La Vân Họa đặt bàn tay bé nhỏ lên trán nàng, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc: “Tỷ không được đâu. Tỷ yên tâm, tỷ tử của ta rất giỏi lừa người khác...”

“Họa Nhi, muội lại nói xấu gì sau lưng tỷ đấy?”

La Vân Họa co rụt cùi đầu, nghịch ngợm le lưỡi với Liên Thất nương nằm trên giường, sau đó mới ngoái đầu lại. Vốn muốn cười hì hì làm nũng với tỷ tử, nhưng khi thấy đáng vẻ của tỷ tử bây giờ, La Vân Họa không kìm được mà oa lên, chỉ thấy y phục của La Linh Dư... còn nhẹ nhàng phóng khoáng hơn ngày xưa.

Nữ lang chải búi tóc Phi Thiên, vẩy dài quật đất, lúc tay áo vung lên, vòng tay trần châu nằm trên cánh tay lộ ra. Một thân gấm vũ tì, váy bích lệ, nếp gấp trông tựa sóng nước. Ruy băng dài đến tận hông được buộc quanh bộ ngực đầy đặn, vòng eo thon thả của nữ lang... Y phục vừa như người như thế, càng khiến La Linh Dư thêm phần phong lưu uyển chuyển, kiêu diễm đa tình.

Có lẽ là do bề ngoài của nàng quá chói lọi, cho nên rất thích hợp với cách ăn vận trang điểm như thế.

Các nữ tử trong nhà nhìn đến ngẩn ngơ.

La Linh Dư tròn mắt với họ, trong lòng thấy rất xấu hổ, cảm áo khoác trên tay phủ lên người, thúc giục bọn họ: “Đỡ Liên Thất nương dậy, cái trang đóng giả thành ta, cùng đi ra phía sau voi ta. Chúng ta phải diễn cho khéo... Ta không thể để người khác biết mình lên biểu diễn được.”

Nàng là nữ lang sĩ tộc, không muốn để người khác bình phẩm, làm mất mặt cha mẹ.

Đương nhiên các nữ tử khác cũng không nhiều lời.

***

Các lang quân, nữ lang hoài nghi nhìn, cũng đang chờ màn biểu diễn của vũ cơ do La Linh Dư mời đến. Mấy nữ lang có quen biết như Hàn thị nữ muốn tìm La Linh Dư nhưng lại không tìm được, đến khi tiếng nhạc réo rất ngắn tiếng người lại, các nàng mới đưa mắt nhìn lên trên đài.

Chỉ thấy từng vòng sáng hắt lên trên bình phong to lớn, đàn sáo ống trúc du dương vang lên. Tiếng nhạc lay lắt, tất cả đều bị thu hút. Giai điệu nhẹ nhàng như niềm vui thấy ngày xuân đến, hoa rơi rục rờ... Chợt trong đám đông truyền đến âm thanh xôn xao, mọi người nhìn chăm chăm bình phong, thấy bóng của những cánh hoa rơi xuống in trên bình phong.

Ào ào tự nhiên, như mưa lại như châu.

Tất cả đều được in lên bình phong trắng muốt.

“Muốn mượn bình phong để biểu diễn tài múa sao? La nương từ thú vị thật đấy.”

Phía dưới có người đoán được thì càng thêm hứng thú, bất giác nghiêng người tới trước. Còn bên phía Lục nhị lang, Lục Hiển cứ nhìn chăm chăm sắc mặt của Hành Dương vương. Thấy ban đầu Hành Dương vương còn thờ ơ, nhưng khi cánh hoa rơi xuống, Lưu Mộ ở một tiếng nhưn mây, ánh mắt dừng lại trên bình phong.

Lục Hiển vui vẻ: biểu muội, tiếp tục đi!

Chung quanh ồn ào lên tiếng thảo luận. Năm danh sĩ ngồi ở hàng đầu ngấm ngấm, trên mặt mấy ông lão đều có vẻ khen ngợi, thảo luận cách thức của La Linh Dư. Bọn họ xem múa chán rồi, một chút mảnh khảnh mới lạ có thể quét sạch mệt mỏi của mọi người, như thế rất tốt. Trong đám đông, chỉ có Lục tam lang Lục Quân là mặt không cảm giác.

Lục tam lang nhấp một hớp rượu, lơ đãng viết xuống giấy chữ “hạng ba” rồi đặt bút xuống. Nếu như chỉ mới lạ mà giành được thắng lợi, thì cũng không đủ để đá động được người nghiêm khắc như chàng. Lục tam lang bình tĩnh nhìn múa, bất chợt con người chàng co lại, trông thấy bóng người của một nữ lang hất lên bình phong, nhanh nhẹn nhảy múa.

Nữ lang đi vào từ bên trái bình phong, trong chớp mắt tiết tấu âm nhạc trở nên nhanh hơn. Nàng múa đơn dưới hoa rơi ngày xuân, váy múa vừa người, cánh tay nữ lang nâng lên, đầu ngón tay trông như hoa thật, nhẹ nhàng điểm hai cái lên bình phong trắng muốt. Eo thon nhỏ, bộ ngực là lướt, lúc tay áo bay lên, nhịp trống càng lúc càng nhanh...

Rồi cánh hoa ít dần, bên trên bình phong xuất hiện chiếc bóng như mặt trăng tròn, điệu múa xoay nhanh của nữ lang từ từ dừng lại, đổi sang điệu múa nhẹ nhàng chậm rãi...

Sương khói mờ ảo hòa cùng nước hồ. Tiếng nhạc trở nên buồn bã, trên bình phong sóng nước dập dềnh, hình tượng nước hồ lâu các đều xuất hiện dưới chân nữ lang. Mọi người nhìn thấy rất rõ, vị nữ lang này cứ múa quanh nóc nhà, lẳng yên đây trong sáng, lại một thân một mình. Dưới bóng trăng, nàng điểm chân nhún người, sợi dây bên hông tung bay, tay áo bay lên, vòng eo nhỏ nhắn nâng lấy thân hình bé nhỏ, bay về phía trăng tròn.

Mà lúc này, âm thanh của dàn chuông nhẹ nhàng tham gia. Mới đầu rất chậm rất khẽ, thậm chí mọi người còn không để ý có tiếng nhạc xen vào. Lúc nữ lang trên bình phong múa điệu Bôn Nguyệt, âm thanh của dàn chuông trở nên hùng hậu, khí thế hoành tráng, át đi mọi tiếng nhạc. Thế nhưng các nhạc cụ khác cũng không dừng, vẫn tiếp tục nâng tiếng dàn chuông. Mọi âm thanh hợp lại với nhau, như khói sương ôm lấy Hằng Nga trên bình phong, đầy từng đợt sóng thanh thể lên đến cao trào...

Mọi người bên dưới đã nhìn đến ngẩn ngơ.

Hơi thở Tề tam lang dồn dập, hai mắt nóng bỏng:

Bên cạnh Lục nhị lang, trong mắt Hành Dương vương lóe lên tia sáng, đột nhiên hỏi hân: “Hiện tại biểu muội của người đang ở đâu?” Lục nhị lang rất vui, nhưng đương nhiên hân cũng không biết biểu muội đang ở đâu...

Trần vương ngồi cạnh Lục tam lang, nghe thấy tiếng dàn chuông thì vô cùng kinh hãi. Biểu muội của Lục tam lang thật sự biết chơi chuông, nàng thật sự khôi phục được âm nhạc của cung đình tiền triều, hợp nhất âm thanh trang trọng của dàn chuông và sự vẻ nhẹ nhàng tươi trẻ của Thanh Thương lại thành một... La Linh Dư! Trần vương bất chợt nhìn sang Lục tam lang, giọng dồn dập: “Tuyệt Thân, biểu biểu biểu...”

Biểu muội của người không phải là người thường đâu!

Trần vương kích động nên nói lắp mồm. Bình thường y một mực che giấu sự thiếu sót của mình, không muốn để người ta biết được, nhưng lúc này vì kích động mà vô tình bật ra cả lời. May mà người cạnh y đều đang chìm trong khúc nhạc điệu múa, không ai để ý đến sự khác thường của y. Nhưng lúc Trần vương nhìn Lục tam lang, lại phát hiện sắc mặt Lục tam lang trở nên thất thường.

Lưu Thục: “Sao thế?”

Tâm trạng Lục Quân như sóng trào cuộn cuộn, mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm nữ lang đang múa sau bình phong. Eo thon không nắm chặt, thướt tha bậc nào; từng bước đi theo tiếng nhạc, tư thế nhảy múa vừa đẹp lại rất đúng mực, còn mang theo mấy phần hoài cổ; và cả bộ ngực của nàng ta... Bộ ngực đó, bộ ngực đó...

La Linh Dư!

Chàng đứng bật dậy, mặt đầy kinh hãi: La Linh Dư... người múa chính là nàng! Nhất định là nàng rồi! Một nữ tử sĩ tộc như nàng lại chạy đi múa cho kẻ khác xem, vũ cơ của nàng đâu rồi, nàng...

Lục tam lang đứng bật dậy làm đáng đồng ngạc nhiên, tất cả đều nhìn sang: “Lục tam lang sao vậy?”

“Điệu múa này có gì không ổn sao?”

“Lục tam lang?”

Bốn danh sĩ còn lại cũng nhìn đến, nhìn đến mức làm Lục Quân bối rối. Thấy người ta hỏi mình, Lục Quân chậm rãi ngồi xuống, trấn định tâm trạng, bình tĩnh nói: “Không có gì.” Chàng nhìn chăm chăm lên vũ đài, lại nhìn chăm chăm vòng eo và bộ ngực của người kia. Khi những người khác đang thảo luận Liên Thất nương là ai, thì chỉ có mình Lục tam lang là nở nụ cười như có như không.

Lục tam lang mệt mỏi mấy ngày, lúc này đã khôi phục hứng thú: La muội muội của chàng, thật là một người biết chơi đấy... mang lại cho chàng không ít ngạc nhiên. Đồng thời, chàng lại thấy nàng quyến rũ nam nhân, mặc dù

có thể lần này là vô tình...

Lục Quân sầm mặt.

Những danh sĩ khác bình luận: “Điều múa này rất mới mẻ, Lục tam lang cảm thấy thế nào?”

Lục Quân hást cằm, lạnh lùng nói: “Bình thường.”

Những người khác: ... Chỉ đánh giá mỗi thế trước tác phẩm của biểu muội, yêu cầu của Lục tam lang đúng là nghiêm khắc.

Điều múa vừa kết thúc, bên dưới đã vỗ tay rào rào ừng ực. La Linh Dư lui ra ngoài từ sau bình phong, múa nhiều tới mức toàn thân đổ đầy mồ hôi, trên trán cũng toàn mồ hôi. Sau khi nàng rời khỏi bình phong, đứng trong góc khuất được thì nữ phủ thêm áo khoác vào, che đi y dung bên trong. Liên Thất nương tái nhợt run lấy bấy được các thị nữ đỡ dậy, La Linh Dư chạy lên nắm lấy cánh tay nàng ta: “Nhanh nhanh nhanh, mau đổi lại!”

Bên này vừa đáp lời, thì các nữ lang bên kia đã đi tới: “La nương từ...”

La Linh Dư siết chặt tay Liên Thất nương, mặt đầy vui vẻ ngạc nhiên lẫn hài lòng, dịu dàng nói: “Thất nương à, cô nhảy tốt quá! Vất vả cho cô rồi! Bất kể kết quả ra sao, trong lòng ta cô cũng là người nhảy đẹp nhất.”

Liên Thất nương: “...”

Các thị nữ: “...”

La Vân Họa đã quen với việc tỷ tỷ thay đổi về mặt xoắn xoạch mọi lúc mọi nơi, nên nên gương mặt nhỏ nhắn của cô bé vẫn rất bình tĩnh. Liên Thất nương nhìn lướt qua cô bé, dùng ánh mắt hỏi “bình thường tỷ tỷ của nương từ đều vậy sao?” La Vân Họa đau xót che mặt gật đầu: Kỹ thuật biểu diễn của tỷ tỷ ta xưa nay đều vậy, phát huy bình thường...

Một giọng nam lang giễu cợt vang lên.

Sống lưng La Linh Dư cứng đờ, nàng ngoái đầu, thấy bóng dáng Lục Quân chợt xuất hiện, cùng mấy ông lão đi đến cuộc thi tiếp theo. Ánh mắt lướt qua bình phong, chàng nhìn nàng với ánh mắt đầy chế giễu. La Linh Dư phớt lờ chàng, lại thấy chàng giờ tay chạm vào trán mình, nhẹ nhàng gạt một cái. La Linh Dư ngẩn người, lập tức chụp lấy trán, thấy trán mình đang đổ mồ hôi.

La Linh Dư: “...”

Lục Quân cứ thế rời đi, nhưng trong lòng La Linh Dư lại nặng nề hẳn. Chàng thấy mồ hôi trên trán nàng, chàng biết người múa chính là nàng... Nàng lại mất thế diện trước mặt chàng rồi! Người này vẫn đáng ghét như thường!

Đành tự an ủi mình là Lục tam lang chẳng liên quan gì đến buổi thi đấu của mình, chàng chỉ giờ trò thế thôi, có biết cũng vô ích. Đến tận lúc này, cũng vì quá say mê với điệu múa của mình mà hai tai nàng không nghe thấy người ngoài nói chuyện, không biết một trong năm danh sĩ là Lục Quân.

Vì khúc nhạc đệm này, La Linh Dư chỉ lấy lệ với lời khen của các nữ lang. Để phòng lại có một người như Lục Quân nhận ra vấn đề, La Linh Dư lấy lý do cơ thể khó chịu mà vội vã rời đi, vào phòng thay y phục. Trút bỏ bộ váy y trên người thì nàng mới có thể yên tâm. Soạt soạt soạt, lên lút trồn vào phòng, khép cửa lại, chỉ có ánh trăng tù mù bên ngoài hắt vào.

La Linh Dư vừa đi vào thì cổ tay đã bị chụp lấy. Tiếng thét của nàng bị một bàn tay bịt lại, người bị đẩy đến trên tường. Đương lúc kinh hãi, La Linh Dư lại nghe thấy âm thanh lành lạnh của Lục tam lang dán vào bên tai nàng: “Đừng hét, là ta.”

La Linh Dư trợn to mắt, mượn ánh trăng nhìn lại, quả nhiên thấy rõ nam tử đè nàng là ai.

Lục Quân cúi đầu nhìn La Linh Dư, thấy gò má nàng đỏ ửng như rắng mây, cánh môi xinh xắn ướt át. La Linh Dư hoài nghi không biết chàng đến làm gì, có phải lại cười nhạo mình không. Nhưng hai mắt lang quân tối đi, Lục Quân đưa ra một câu đánh giá: “Biểu muội đã múa vất vả rồi...”

La Linh Dư chần chừ, run run nói: “Không cực...”

Lục Quân nhìn nàng một lúc lâu, thấy La Linh Dư căng thẳng thì giờ tay bóp vào mặt nàng. Da thịt dưới tay mềm mại, khiến lòng ta rạo rục. Lúc cả người La Linh Dư cứng đờ muốn nổ tung, thì nghe thấy chàng thấp giọng cười nói bên tai nàng: “Dư Nhi muội muội... da mặt vẫn dầy như thế.”

La Linh Dư: “...?!”

Cái gì? Chàng nói gì? Ai là “Dư Nhi muội muội” hả?

Không, không đúng... Dựa vào đâu mà chàng bóp mặt nàng...

Thật ra thì Lục Quân vừa xuất hiện, La Linh Dư không còn thấy sợ. Nàng ghét Lục Quân, nhưng nàng không sợ chàng. Nhìn trái không nhìn phải, La Linh Dư bị Lục Quân trêu ghẹo làm cho lỏng ngóng tay chân. La Linh Dư giờ tay che tai, né tránh âm thanh dịu dàng vốn bên. Nàng uốn người lùi ra sau, né tránh ngón tay chàng đang bóp mặt mình. La Linh Dư hung dữ quắc mắt nhìn chàng, rất không phục Lục tam lang.

La Linh Dư cảm thấy đây là cơ hội tốt, nàng ra oai nói: “Biểu ca, huynh đừng có táy máy tay chân với muội nữa. Muội và huynh là tình huynh muội...”

Lục Quân miễn cưỡng ngắt lời: “Ai là huynh muội với muội? Được rồi, không có người ngoài, không cần diễn trò trước mặt ta.”

La Linh Dư: “...”

Ánh sáng mờ mờ bị lang quân che đi, người bị đè trên tường không thoát được, nữ lang thấp giọng giận dữ hỏi: “Vây rốt cuộc vì sao huynh lại nhận ra ta?”

Lục Quân cúi đầu nhìn ngực nàng, mỉm cười: “Muội... mập như thế, sao ta có thể không nhận ra?”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 42

Vô liêm sĩ thì đi đâu vẫn là vô liêm sĩ!

Bên ngoài phòng là tiếng chim chóc réo rắt, cùng với thị nữ trò chuyện truyền từ xa lại, ánh trăng dao động trên đất. Lục Quân nhìn xuống, nhìn chăm chăm bộ ngực bị áo khoác che lại của nàng. Một lọn tóc của lang quân rơi ra khỏi ngân quan, dấn vào mí mắt chàng, mỗi chàng khẽ nhướn lên như cỏ như không. Tuy chàng không thấy được gì, nhưng La Linh Dư đã giờ tay lên toan tát chàng ——

Bàn tay giờ cao bị lang quân cảnh giác chụp lấy, móng tay gãi lên da nàng.

Lục tam lang dè dặt tay nàng lại, nhướn cao lông mày: “Lại muốn đánh ta nữa hả?”

La Linh Dư: “... Huynh trêu ghẹo ta như vậy, ta tát huynh thì sao hả?”

Lục Quân vô cùng khách khí: “Vây thì ta nói cho mọi người biết người múa ban nãy là ai nhé?”

La Linh Dư tức giận cắn môi, tay bị chàng đè lên tường không nhúc nhích được, chỉ có thể trừng mắt nhìn chàng với đôi mắt tóe lửa, chất vấn chàng —— Lục Tuyệt Thần, huynh tự kiểm điểm về hành động của mình đi!

Uổng công chàng là Tầm Mai cư sĩ, sao lúc không có ai lại phóng túng trụy lạc đến mức này chứ hả? Lúc ở ngoài thì thanh cao kiêu ngạo, nữ lang nói gì với huynh huynh cũng lạnh nhạt, nào ngờ, đến lúc không có ai thì huynh lại thích trêu trọc người ta như thế! Tuy lời ta nói có hơi không nhất quán, nhưng thế thì liên quan gì tới huynh hả? Đúng là ngày trước chính ta đã ép huynh nhảy xuống nước khi ở trên thuyền, nhưng ta đã cứu huynh lúc ở trên

núi Chung còn gì, huynh không thể để ta tự sinh tự diệt được hả?

Màn sương trùm lấy đôi mắt La Linh Dur, sóng sánh như hồ nước, tựa như dải thiên hà đen nhánh vỡ vụn.

Lục Quân cup mắt nhìn vào mắt nàng, nghiêm túc thăm dò xem nàng khóc thật hay giả. Chàng thoáng khựng lại, bàn tay nắm lấy nàng hơi thả lỏng ra. Hơi thở của Lục Quân quanh quẩn trên chóp mũi nàng, hàng mi dài rũ xuống: “Lại dùng nước mắt tấn công? Vô ích thôi.”

Tức khắc La Linh Dur nín khóc, thu lại nước mắt sắp rơi xuống——suýt nữa nàng đã quên người này lạnh lùng, thấy mỹ nhân khóc cũng có thể thờ ơ.

La Linh Dur ngừng cao đầu, hừ lạnh. Lục Quân cau mày nheo mắt, lại nghe thấy nữ lang điệu đà nói: “Dù gì chuyện của ta cũng không còn liên quan đến huynh nữa, cho dù huynh có đi khắp nơi nói lung tung... Mà huynh cũng đầu phải là người hay đi nói lung tung đúng không? Buông ta ra, nếu không ta sẽ hét lên huynh là đồ biến thái, để mọi người đến xem bộ mặt thật của Lục tam lang. Ta không được thốt thì huynh cũng đừng mơ.”

Khóe môi La Linh Dur nhướn lên, cười nhạo đầy khiêu khích. Nàng biết chắc Lục Quân sẽ không đi lo cho cả thiên hạ biết muội của chàng không phải người tốt ra sao thế nào, nếu Lục Quân là loại người đó, thì sao đến bây giờ chỉ có mình chàng mới biết rõ bộ mặt thật của nàng? Có lẽ những người khác chỉ cảm thấy nàng không được tốt bụng, song Lục Quân lại biết phẩm hạnh của nàng còn không bằng người thường.

Nàng không làm việc ác, nhưng nàng thừa nhận phẩm hạnh của mình không hề cao.

Lục Quân lăm lăm: “Xem ra Dur Nhi muội muội muốn theo đến cùng... Muội định diễn kịch suốt đời, chỉ cần gả cho một lang quân như ý là được?”

La Linh Dur: “Chỉ cần có thể gả cho lang quân như ý thì không cần huynh lo, ta có thể tự diễn kịch suốt đời...” Thấy Lục Quân cup mắt, sắc mặt thay đổi thất thường, chàng im lặng một lúc rất lâu. Không biết chàng đang nghĩ gì, La Linh Dur vội vã muốn thay áo ra ngoài gặp khách, nhưng chàng vẫn để nàng bất động, không nói năng cũng không làm gì. Nàng bèn dùng mũi chân đá vào dưới chàng.

Hàng mi Lục Quân rung lên, chợt hoàn hồn.

La Linh Dur hạ thấp giọng: “Huynh thả ta ra, đừng quan tâm đến ta nữa... Lục tam lang trầm công nghìn việc, tự đứng chạy tới nói chuyện với ta, có phải không hay lắm không?”

Lục Quân ngẩn người: “Muội vẫn chưa biết?”

Trước đó chàng và mấy danh sĩ đi ngang qua bình phong của nàng, người bình thường sao có thể dễ dàng đứng dậy đi ngang qua như vậy được? Chỉ có năm danh sĩ cuộc thi nào cũng phải xem mới có thể đi ngang lúc nàng vừa biểu diễn xong... Lục Quân cứ tưởng hẳn nàng sẽ đoán ra, không ngờ nàng chẳng chút hoài nghi.

La Linh Dur: “Biết cái gì?”

Lục Quân bật cười, hơi thờ phả vào chóp mũi nàng, lúc cười có vẻ lưu luyến dịu dàng: “Thật ra thì, có một việc ta cảm thấy muội cần phải biết, nếu không muội sẽ hối hận, chỉ cần muội xin ta...”

“Ta không muốn biết! Cũng không hối hận! Càng sẽ không xin gì huynh cả!” La Linh Dur nói chắc như đinh đóng cột, phản ứng nhanh như thế, ngay đến Lục Quân cũng sờ.

Khi Lục Quân ngẩn người, La Linh Dur chỉ cần giẫy nhẹ một phát là có thể thoát khỏi bàn tay đang nắm lấy cổ tay mình. La Linh Dur nhanh chóng chạy trốn, không hiểu sao lúc chạy trốn lại có vẻ buồn buồn, nhìn gương mặt phong lưu của Lục Quân dần nổi giận——

La Linh Dur giờ đầu gối lên, vào lúc Lục tam lang còn đang đứng hình vì nàng, thì đầu gối lập tức đá mạnh lên trên. Bình thường người nhà không che chở được mỹ nhân như nàng, nên lúc từ Nam Dương đến Kiến Nghiệp, trưởng bối La gia đã tìm nữ sư phụ dạy cho nàng mấy chiêu phòng thân. Nàng biết dùng đầu gối đập vào nơi ấy của nam tử là một đòn trí mạng với bọn họ...

Nữ sư phụ dạy qua loa, cũng không nói rõ nguyên lý thế nào, Lục tam lang thật đúng là may mắn, trở thành lang quân đầu tiên bị La thị nữ đối xử như vậy.

Lục tam lang phản ứng rất nhanh, lúc nàng giờ chân đá thì chàng vội né người sang một bên, tránh khỏi cái dụng trí mạng. Nhưng lúc nghiêng người, vẫn cứ bị La Linh Dur không biết nặng nhẹ đá trượt qua. Lục tam lang rên rì, cong người quỳ xuống, tay chống trên sàn, trán lấm tấm mồ hôi.

Giọng chàng khản đặc: “La Linh Dur! Muội lại đây cho ta...”

Sắc mặt chàng xám ngoét: Lục tam lang sống đến ngày hôm nay, nhưng chưa từng bị nữ lang nào đối xử như vậy. Con nhà giàu này, nàng có biết...

La Linh Dur chạy ra xa ba trượng, ngoài đầu lui thì thấy chàng ngã xuống. La Linh Dur giật mình, nhìn thấy trên trán Lục tam lang đỏ đầy mồ hôi. Chàng gặp người mãi không đứng dậy nổi, giống như lần trước khi nàng đá vào đầu gối chàng vậy. Nhưng lúc đó chàng cũng đau như thế... Lục tam lang khàn giọng gọi nàng đến, đương nhiên còn lâu La Linh Dur mới nghe. Lần hốt hoảng này làm La Linh Dur không có cả thời gian dỗi xiêm y, nàng dựa vào cửa nói: “Huynh huynh huynh đừng có gọi ta, là do huynh trêu ta trước... Ta sẽ tìm đại phu cho huynh!”

“Huynh huynh huynh đừng chết đấy!”

Nghe thấy nàng định ra ngoài tìm người, giọng Lục Quân trở nên gấp gáp, giẫy giụa muốn đứng dậy: “Đừng——”

“Rầm——”

Nhưng cửa đã mở, nữ lang hốt hoảng lao ra ngoài.

Để lại một mình Lục Quân ngã xuống thảm, cổ nén con nhúc nhối ở nơi nào đó. Chàng nghiêng rãnh oán hận La Linh Dur liên tục, nếu nàng đá hông chàng, thì nàng đừng mơ đời này được gả cho lang quân như ý như ứng gì hết. Chàng phải trối chết nàng, nàng cũng đừng hòng nghĩ cách trốn được...

Đấy cửa ra, mấy lang quân đi tới đỡ chàng, thắc mắc: “Tam lang huynh sao thế? La nương tử nói huynh bị bệnh, lo lắng đến mức sắp khóc kìa kìa.”

Lục Quân: “...”

Chàng bình tĩnh, từ tốn đứng dậy. Phũ phai trên vạt áo đi, Lục tam lang nhẹ nhàng nói: “Không có gì, ta chỉ đùa giỡn với nàng ấy thôi.”

Mấy lang quân hoài nghi nhìn chàng, song lại không nhìn ra được gì từ trên mặt chàng, chỉ đành gật đầu rồi đổi đề tài: “La nương tử là biểu muội của tam lang à? Đúng là giai nhân. Mà điệu múa ban nãy đẹp thật đấy, đoán sau này giá của Liên Thất nương ở Thành Ngọc phường sẽ tăng cao đấy; còn nàng ấy lại tốt bụng như vậy, vừa thấy huynh khó chịu đã hoảng hốt tìm người, lúc bọn ta gặp nàng ấy, La nương tử khóc tới nỗi không thờ được kìa mà.”

Lục Quân nén đau nhếch mép, trong lòng châm chọc: khóc tới mức không thờ nổi? Chàng thấy nàng sợ tới mức không thờ nổi thì có.

La Linh Dur mang theo tâm sự quay lại chỗ của các nữ lang, nghe thấy đầu đầu cũng đều khen điệu múa “Bốn Nguyệt” vừa rồi. Các nam lang cũng đang hỏi thăm Liên Thất nương múa là nhân sĩ phương nào, Liên Thất nương nhận được rất nhiều hoa, khiến nàng ta vô cùng lo lắng, không tiếp nhận nổi; còn phía La Linh Dur, các nam lang nữ lang đều đến trò chuyện với nàng, muốn biết vị nữ lang này là ai. Tất cả mọi người vây quanh Liên Thất nương và La Linh Dur, theo bản năng cảm thấy La nương tử thật đa tài, điệu múa do nàng biên đạo, bản nhạc do nàng tự viết, mà cả dàn chuông dây khí thế đó, ắt cũng do một tay nàng sắp xếp.

Chu Dương Linh mệt mỏi lui đi ra khỏi sân, dàn chuông cổ được khôi phục đó rất đáng quý, cho nên nàng không yên tâm để người khác gõ chuông, thế là suốt buổi đều tự một mình mình làm. Kết quả là sau đó, Chu Dương Linh có nên khó chịu, miễn cưỡng bảo thị nữ đi nói lại với La Linh Dur, bảo tạm thời dàn chuông cứ để ở chỗ nàng, còn mình thì mở màng được người đỡ ra ngoài. Đúng lúc mấy người Trần vương điện hạ đi đến, muốn ngắm nhìn cho biết dàn chuông là gì. Đám đông tập nập, người người đi tới trung tâm, Chu Dương Linh cúi đầu, lại va phải người tiếp rồi.

Lão đạo ngã ra sau, chỉ mờ hồ thấy có bóng người vụt qua trước mắt, nàng nỉ rầm: “Lại là huynh...”

Người hầu đỡ nàng thốt lên: “Lang quân!”

Sau đó chỉ thấy lang quân bị dụng ngã xuống đất, ngất đi.

Người hầu sợ hãi: “...” Vị tiểu lang quân này làm từ nước đá hay sao, mà mới dụng nhẹ là “vỡ” thế này?

Trần vương điện hạ im lặng, cũng không ngờ lại như thế này. Y ngồi xồm xuống, nói: “Hắn nghỉ ở đâu? Ta đưa hắn về.”

Chu Dương Linh đến Kiến Nghiệp có thanh thế rất lớn. Nhưng sau khi đến rồi, nàng bèn bảo người hầu đến tìm mấy đệ tử hàn vi nhờ cậy Trần vương, còn bản thân thì đi một mình. Người hầu hiện tại cũng không phải là người hầu của Chu Dương Linh nên chẳng nặn mặt gì, bởi vậy khi có quý nhân gọi muốn đưa tiểu lang quân về, nàng ta vội vã báo địa chỉ, rồi nhìn lang quân quý tộc kia ôm lấy tiểu lang quân rồi đi. Hình như lúc ôm

thì phát hiện thể trọng quá nhẹ, Trần vương ngạc nhiên cúi đầu, nhìn lang quân thiếu niên sắc mặt tái nhợt, nhắm nghiền hai mắt nằm trong lòng.

Lưu Thục không nói gì thêm, chỉ bảo người hầu dẫn đường rồi xoay người sai bước đi ra ngoài.

Còn La Linh Dư nghĩ lại mà vẫn còn sợ. Vẫn là một chuyện rất vui vẻ, bấy giờ thứ nhất là xiêm y chưa thay, nằng sợ bị người ta phát hiện ra manh mối; thứ hai rồi cuộc Lục Quân thể nào, nằng sợ không được.

La Linh Dư dằn dò thị nữ nghe ngóng tình hình của Lục tam lang, đúng lúc Trần nương từ Trần Tú doan trang đi lướt qua. Nghe lời này của nằng, Trần Tú biết nữ lang này lại giả nhân giả nghĩa, bèn lạnh giọng nói: “Có chút chuyện này mà cô cũng muốn ra về hả? Muốn biết Lục tam lang thể nào, không phải tự cô đi xem là được sao. Có điều huynh ấy còn phải đánh giá nhận xét vòng thi kế tiếp, cho dù cô có là biểu muội của huynh ấy, nhưng nếu muốn huynh ấy hạ thủ lưu tình với mình, thì cũng đừng làm phiền huynh ấy vào lúc này.”

La Linh Dư: “...”

Nằng bắt được trọng điểm rồi.

Con chóng mặt đột nhiên áp đến khiến nằng mất hết hồn vía, trước mắt biến thành màu đen, bao khả năng tế hại được hình dung sống động trong lòng. Lục tam lang trêu chọc nằng, mấy lần nói với nằng “ta có lời muốn nói với muội?”, nhưng nằng không hề nghe dù chỉ một lần... Bấy giờ, bấy giờ! La Linh Dư sắp nghẹt thở: “Vị, vị, vị sao huynh ấy lại nhận xét vòng thi kế tiếp?”

Trần Tú liếc nằng, chẳng lẽ nằng ta không biết thật?

Xem ra quan hệ giữa đôi huynh muội họ hàng này... cũng chỉ thế mà thôi.

Sự khó chịu trong lòng vội đi phần nào, Trần Tú nhìn thẳng vào La Linh Dư: “Đương nhiên là vì năm nay, Lục tam lang là một trong năm danh sĩ của cuộc tuyển chọn Hoa thần rồi. Mấy ngày qua không biết có bao nhiêu kẻ đập nát cổng lớn Lục gia, muốn tìm Lục tam lang nói đỡ cho đấy; cũng có nhiều nữ lang xúm lại Lục tam lang... Đừng nói với ta là cô chỉ cảm thấy huynh ấy có mỗi sức hút mãnh liệt thôi nhé?”

La Linh Dư ngã ngửa, sắc mặt tái mét. Trong lòng vô cùng khiếp sợ, lòng bàn tay tê rần, nằng rất yếu ớt, cũng cực âm ức —— nằng chỉ đơn giản cảm thấy người nào đó có mỗi sức hút là sai rồi hả? Người không đẹp như Trần Tú, thì làm sao có thể hiểu được sức hấp dẫn của cái đẹp với người khác phái? La Linh Dư thấy mình rất đầy sức hút, đi đâu cũng có lang quân vây quanh. Nên đương nhiên nằng cũng cho rằng Lục Quân giống vậy.

Trời ơi, lúc các nữ lang khác còn đang bận nịnh nọt lấy lòng Lục Quân, Lục Quân chủ động tìm nằng thì nằng lại vội gạt chàng ra. Nằng không chỉ đẩy chàng, mà còn đá chàng nữa. Hình như lúc đó chàng đứng không vững... Nằng lại còn rất hùng hồn nói không cần chàng lo cho mình, không, đó không phải lời thật lòng của nằng, nằng muốn chàng lo cho mình mà. Chàng mà không lo thì cái danh Hoa thần của nằng biết làm sao?

Lục tam lang, Lục tam lang... Tam biểu ca... Tầm Mai cư sĩ của nằng, Tuyết Thần ca của nằng... Hình như sắp bay cao bay xa như mây trên trời rồi... Mà cho dù bây giờ có cầu cạnh nằng, nhất định chàng cũng sẽ si và cho xem...

Trần Tú thờ ơ nhìn La Linh Dư liên tục thay đổi về mặt, nhìn nữ lang đứng bật dậy, bước nhanh ra ngoài, túm lấy người ta hỏi vòng thi kế tiếp ở đâu, Lục tam lang ở đâu. Trần Tú khinh bỉ nằng, La Linh Dư vội vã chạy ra sân tìm người, đầu đầy mồ hôi, muốn cứu vãn sai lầm của mình. Lúc nằng rời đi gấp gáp, thì vô tình va phải Lục nhị lang.

Lục nhị lang khắp người vui mừng, dẫn Hành Dương vương ở sau đến giới thiệu với La Linh Dư: “Biểu muội, Hành Dương...”

La Linh Dư sốt sắng nói: “Nhị biểu ca, muội có việc phải tìm tam biểu ca, muội đi đây!”

Người nằng toát lên khí chất quý nữ, nhưng bước chân lại vội vã. Nữ lang nhẹ nhàng chạy tới, lại nhẹ nhàng chạy đi. Lục nhị lang xoay người lại nhưng không kịp túm lấy tay áo, La biểu muội của chàng đã hòa vào đám đông rồi. Trong màn đêm đèn đuốc sáng chói, đầu người nhón nhào, chẳng một ai thấy rõ con đường phía trước.

Hành Dương vương Lưu Mộ đứng cạnh sầm mặt, con giận kìm nén trước đó đã bùng nổ: “... Đây chính là biểu muội mà người nói rất kính mến ta đấy hả?!”

Lục nhị lang cười khan: “Nhất định, là có hiểu lầm gì rồi...”

Lục nhị lang trầm ngâm: biểu muội ơi là biểu muội, muội đang làm gì vậy? Tên khốn tam đệ kia tìm bao giờ chả được, vậy mà muội cứ nhắm trúng lúc này để tìm! Vất vả lắm vì huynh mới kéo được Hành Dương vương đến để nói chuyện với muội, vậy mà muội không chịu nhìn người ta mà đã bỏ đi. Muội muội muội... Thân là hoàng hậu tương lai, xây dựng quan hệ tốt với phu quân tương lai, không phải là tự giác sao?

Tam đệ cũng thế, đi đâu cũng làm phiền cản quấy! Còn cả Trần vương đó nữa... Đã nói với tam đệ không biết bao nhiêu lần, sao đệ ấy vẫn chưa cắt đứt với Trần vương? Cho dù không biết được con đường tương lai, nhưng Hành Dương vương là hoàng đệ được bề hạ sủng ái nhất, còn có cả thánh chỉ trong truyền thuyết nữa, tiền đồ của Trần vương sao có thể đáng tin bằng?

***

Kỳ tuyển chọn Hoa thần chỉ còn lại hai ngày, cứ thế thong thả trôi qua. Mỗi một vòng thi La Linh Dư đều nghiêm túc đến xem, mục đích là muốn đến gần Lục Quân, nói xin lỗi với chàng. Nhưng liên tục hai ngày kế tiếp, Lục Quân hoàn toàn né tránh nằng. Có lúc tầm mắt hai người chạm vào nhau, La Linh Dư chỉ vừa trung ra gương mặt vui vẻ lấy lòng thì sắc mặt chàng đã sa sầm, quay phắt đầu đi. Tối khi nằng gạt mọi người ra đuổi theo, Lục tam lang đã đi nhanh như gió, không thấy bóng dáng đâu.

Tin tốt duy nhất là, có lẽ nằng đá chàng không đến nỗi nặng, chàng vẫn đi đứng bình thường.

La Linh Dư chán nản, tâm trạng thấp thỏm, nhưng cũng chỉ có thể ủ rũ cúi đầu đi cùng Lục nhị lang về phủ.

Mấy ngày sau đó, các lang quân nữ lang cần nhắc chọn ra thứ hạng nhất nhì ba trong lòng mình, cũng có chạy vạy tìm quan hệ đến thăm năm danh sĩ. Dù không có được Hoa thần, nhưng tán gẫu với các danh sĩ cũng là một chuyện tao nhã. Mấy vị danh sĩ khác toàn là ông già, cho nên nơi tập nập nhất vẫn là chỗ Lục tam lang. Nhưng thực không khéo, Lục tam lang mới có chức quan, ngày nào cũng phải vào triều làm việc, bình thường chẳng mấy khi ở Lục gia.

Các nữ lang mới đến không thể như các biểu tiểu thư ở lại Lục gia, nghĩ hết cách vô tình chạm mặt Lục tam lang được.

Coi như là chủ nhà Lục gia, La Linh Dư chiêu đãi các nữ lang, đồng thời hỏi thăm thành tích của buổi tuyển chọn Hoa thần. Nhiều người lên tiếng ——

“Trần nương từ và Bình Ninh công chúa căng quá, không so được. Nhưng La nương từ cũng không kém cạnh. Điều múa do cô soạn rất hay, hai ngày nay Thành Ngọc phường đều muốn gọi Liên Thất nương múa, bấy giờ khó mà tranh được báng của Liên Thất nương lắm.”

“La nương từ đừng lo. Tuy bọn ta không gặp được Lục tam lang, nhưng không phải cô đang ở Lục gia sao? Lục tam lang đi làm ban ngày, nhưng tối cũng phải về phủ ngủ đúng không? Tin tức của huynh ấy có thể chính xác hơn của bọn ta nhiều. La nương từ cũng nhớ hỏi thăm giùm bọn ta nhé?”

“Yên tâm đi. Suy cho cùng cũng là biểu ca của cô, có lẽ sẽ chấm điểm cao lắm”

Nhưng một nữ lang khác lại do dự nói: “Ta, ta nghe huynh trưởng mình nói, lúc huynh ấy nói chuyện với Lục tam lang, có vô tình nhìn thấy điểm do Lục tam lang chấm. Hình như huynh ấy đánh giá cho La nương từ, là một chữ ‘hạng ba’?”

La Linh Dư chấn động, sắc mặt tái xanh: Cái gì? Hạng ba?!

Các nữ lang trở mặt: ... Sao Lục tam lang ác với biểu muội nhà mình vậy? Chàng chấm điểm cho biểu muội thấp như thế, không biết liệu điểm của các nằng có thấp hơn không...

La Linh Dư nằm bò trên bàn, bi ai khó tả. Các nữ lang rất thông cảm, không biết phải trấn an nằng thế nào, đành nói lung tung vào lời, quanh co đều bảo là nằng có quan hệ, thử thuyết phục Lục tam lang thay đổi điểm xem. Khuyến La Linh Dư xong, các nữ lang đều cảm thấy Lục tam lang chấm điểm quá thấp, bản thân có lẽ không đợi được gì ở Lục gia... cho nên đều tìm có ra về, đi tìm những danh sĩ khác nghe ngóng.

Rất lâu rất lâu sau, sau hai ngày bị đá kích, La Linh Dư ôm con tim kiên cường bò dậy, đưa mắt nhìn đến Thanh viện —— không, nằng không thể nhận thua được! Kết quả còn chưa có, Lục tam lang vẫn còn cơ hội đổi điểm...

Giống như các nữ lang khác đã nói còn gì, nằng và Lục Quân đều ở lại Lục gia, miễn cưỡng cũng có thể nói là hai người cùng ở một phòng... Quan hệ khăng khít như vậy, nằng không tin không lay động được Lục tam lang. Cho dù bị chàng ghét bỏ, nằng cũng phải nhẫn nhịn!

Ép xuống sự khó chịu lẫn thẹn thùng khi một mặt với Lục Quân, đầu óc La Linh Dư lại hoạt động, nửa khắc sau, nằng gọi thị nữ đến: “Chúng ta vào bếp nấu đồ ngon thôi, cũng đưa nhiều nhiều sang cho Thanh viện...”

***

La Linh Dư cảm thấy tiền đồ của mình thật âm đạm, nhưng phía các lang quân lại đánh giá khá cao về nàng. Sau khi kết thúc năm ngày thi chọn Hoa thần, các lang quân Kiến Nghiệp gần như chỉ biết đến biểu tiêu thư Lục gia xinh đẹp, đi hỏi thăm về vị biểu tiêu thư này khắp nơi.

Trên triều, Lục tam lang và Trần vương đều bị Hành Dương vương Lưu Mộ nhằm vào, ngày nào cũng bận đến mức sứt đầu mẻ trán, chẳng có thời gian để tâm đến biểu muội của chàng ra sao; Lục nhị lang lại chỉ có chức quan ngồi chơi với nước – mặc dù gần đây có tìm phụ thân xin một quan chức thật – nhưng tạm thời hẳn vẫn khá rảnh rỗi. Cho nên các lang quân vây quanh Lục nhị lang hỏi thăm biểu tiêu thư nhiều hơn.

Lục nhị lang nghe tới mức ngơ ngác.

Lục tam lang tan triều, thấy nhị ca lại bị người ta chặn lại. Lục nhị lang Lục Hiến thư sinh yếu đuối không gạt nổi đám đông, Lục tam lang liếc nhìn, thấy nhị ca của chàng nhìn sang với ánh mắt cầu cứu. Lục tam lang nhếch mép, chịu đựng sự mệt mỏi đi đến gần cứu Lục nhị lang. Lúc Lục Quân đi đến, Lục Hiến đang được Tề tam lang hỏi: “Huynh có biết trong nhà huynh ai có thể làm chủ hôn sự của biểu muội huynh không? Phải có người làm chủ đúng không?”

Lục Quân dùng bước: Hôn sự?

Mới đó mà đã muốn nói chuyện cưới gà rồ?

Lục Hiến cũng nghĩ thế. Mặt hần như quả mướp đắng, hẳn chỉ muốn kết nối cho La biểu muội và Hành Dương vương thôi, tự dưng giữa chừng lại nhảy ra một Tề tam lang, mà hình như còn kiên quyết hơn Hành Dương vương nhiều. Lục Hiến miễn cưỡng nói: “La biểu muội đến nhà ta, dĩ nhiên có để Lục gia giúp chuyện hôn sự. Nhà chúng ta, người có thể làm chủ thay La biểu muội chính là cô cô của ta. Vốn dĩ La biểu muội cũng đến vì cô cô. Sao, Tề tam lang muốn cưới biểu muội của ta hả?”

Lục Quân nhìn chăm chăm Tề tam lang.

Mắt chàng lạnh lùng nhưng ánh mắt lại nóng rực, rõ ràng rất bình tĩnh, nhưng nhìn tới mức làm Tề tam lang như ngồi trên bàn chông, mắt tự nhiên dôi mắt khỏi Lục nhị lang.

Tề tam lang ấp úng nói nhỏ với Lục nhị lang: “Vi ta thích nàng ấy, nhưng sợ là trong nhà ta không đồng ý. Thế gia như chúng ta, cưới thê từ cũng phải xem xét nhiều khía cạnh...”

Ánh mắt Lục nhị lang lạnh hần đi.

Tề tam lang chần chừ: “Ta sẽ thuyết phục trưởng bối trong nhà, huynh xem huynh có thể đi nói với cô cô, là ta sẽ để La muội muội làm phòng nhị có được không? Tề gia cũng là thế gia hào môn ở Kiến Nghiệp, có điều ta không có quyền nói chuyện lớn lắm. Nhưng ta thật lòng thích La muội muội, dù làm thiếp, ta cũng sẽ thương nàng yêu nàng...”

Lục nhị lang Lục Hiến ngăn ra, trầm tư suy nghĩ: Đứng rồi, hẳn quên mất, xuất thân của La biểu muội... trong tình hình Kiến Nghiệp đầu đầu cũng toàn là thế gia hào môn, thật sự không đủ tầm. Nay La gia chỉ còn lại một dòng La thị đã suy tàn ở Nam Dương, là một sĩ tộc thông thường, sao có thể làm mai với hào môn thế gia ở Kiến Nghiệp đây? Làm thiếp, lại có vẻ là La biểu muội với cao.

Như vậy, câu chuyện trong mơ của hần... Lục nhị lang sợ hãi này sinh hoài nghi: Rốt cuộc là Hành Dương vương thật sự yêu biểu muội, hay là hần có yêu cầu khác? Trong giấc mơ của mình, rốt cuộc biểu muội đóng nhân vật gì? Điều mình nhìn thấy có phải là chân tướng không? La biểu muội trong mơ có thật sự sung sướng không?

Là lợi ích quan trọng, là tương lai không rõ chân tướng quan trọng, hay La biểu muội được vui vẻ quan trọng hơn?

Hần biết được cái gì?

Đuổi mất Lục nhị lang quét thấy sắc mặt không thêm đếm xỉa ai của Lục tam lang, lại thấy đệ đệ thờ ơ dỗi đi. Trong lòng Lục nhị lang đắng chát, nghĩ đến kết quả của tam đệ —— hẳn phải làm sao mới có thể thay đổi được đây? Tam đệ chết ở biên ải... Có phải nếu không để tam đệ bao giờ đó, thì đệ ấy sẽ mãi mãi được bình an không?

Vậy phải làm sao để không cho tam đệ đến đó đây...

Lục nhị lang nhìn chăm chăm Lục tam lang.

Lục tam lang nhướn mày.

Lục Hiến: “Tam đệ, đệ cảm thấy làm quan văn thế nào?”

Lục Quân: “...”

Mặt chàng không biến sắc: “Nhị ca, bây giờ đệ đang là quan văn.”

Lục Hiến: “...”

Ý của hần đương nhiên là làm quan văn mãi mãi... Tam đệ đúng là không hiểu được dụng tâm lương khổ của hần... Lục nhị lang thở dài, che tay áo rồi đi. Vì cùng đường về phủ, Lục tam lang đuổi theo bước chân của Lục nhị lang.

Tề tam lang Tề An bị bỏ mặc sau lưng ngơ ngác: khoan khoan, có ai còn nhớ tới y không vậy? Chuyện y vừa ngó lơ với La muội muội thì sao? Thái độ của hai lang quân Lục gia là gì vậy, quên y rồi hả?

...

Đâu có quên được.

Còn lại một ngày, lúc làm việc, trong lòng Lục Quân cứ nghĩ mãi đến chuyện Tề tam lang muốn cưới La Linh Dư làm thiếp. Mỗi lần nhớ đến là trong lòng càng khó chịu. Đến cuối cùng, chàng không thể chú tâm làm việc, đành xin nghỉ quay về phủ sớm. Lúc trở lại Thanh viện, phòng chính sáng trưng, nhưng Cẩm Nguyệt lại không phải thị nữ chờ Lục Quân ở trong sân.

Lục tam lang đi vào trong viện, ngửi thấy mùi thơm thức ăn, nghe thấy tiếng nói cười khúc khích.

Chàng vén rèm lên, đứng ở cửa, trông thấy hai nữ lang đang ngồi nói chuyện bên bàn ở trong phòng. La Linh Dư cười nói như yến, ngôn từ nhẹ nhàng, chọc cho Cẩm Nguyệt cười ngất, cơ thể nghiêng về phía trước, thân thiết nhìn La Linh Dư. Còn sau lưng Cẩm Nguyệt, Chức Nguyệt đang gấp thức ăn cho các nàng, mỗi vành lên như người vô hình. Chức Nguyệt mắt húng hắng lơ lửng nguyệt biểu tiêu thư ở đối diện, bất chợt nhác thấy lang quân đứng yên ở cửa, sợ tới mức đôi dũa rơi xuống: “Lang lang lang lang quân ——!”

Sao đột nhiên lại quay về thế này?!

So với thị nữ hốt hoảng, La Linh Dư vẫn duy trì sự tao nhã bình tĩnh. Đặt đôi dũa xuống ngoài đầu lại, nữ lang nở nụ cười chum chim như hoa, ánh mắt nhìn chàng đầy thân thiết sùng bái, ngọt ngào hỏi: “Tuyệt Thần ca ca, huynh về rồi hả?”

Tuyệt Thần ca ca?!

Lục Quân nhìn các nàng, trong lòng chợt có cảm giác hoảng hốt lẫn hoang đường: trái lại chàng còn cảm thấy bọn họ là chủ tớ tình thâm, chủ mẫu đương gia đang chọc cười thị nữ của mình.

Còn mình chính là lang chủ thật đáng thương, vì thế từ rất được thị nữ yêu mến, nên lúc về nhà không có cơm lành canh ngọt để ăn.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43

Đứng ở ngoài còi giày, Lục tam lang đi vào phòng, mặt trắng như bạch ngọc, im lặng không nói năng gì. Đôi mắt hoa đào trên gương mặt khôi ngô hơi nhếch lên, lúc nghiêm túc thì không có vẻ phong lưu quyền rũ, thay vào đó là cảm giác chính trực. Lục Quân vừa nhìn sang thì La Linh Dư đứng dậy, mặt đỏ bừng.

Ánh mắt đỏ của nàng, rõ là yêu cầu nàng phải kiên cường. Đương nhiên trong lòng nàng khá xấu hổ, đã đoán ra được cảnh bị Lục Quân ghét bỏ rồi —— ngày trước là thế, bây giờ cũng vậy. Không hổ là La biểu muội.

Nếu có cách khác thì nàng cũng không cần phải cầu xin Lục Quân làm gì... La Linh Dư nghĩ bụng, nàng không như những nữ lang danh môn khác, người khác có được Hoa thần hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc sống bình thường, nhưng nàng đang muốn có địa vị ở Kiến Nghiệp, nên rất cần cái danh Hoa thần hồng lệ danh tiếng. Thế nhân danh sĩ trong thời đại này rất tôn sùng tài nữ và mỹ nhân... Muốn lấy được tâm chồng tốt, ít nhất nàng cũng phải có chút gì chứ?

La Linh Dư mặc cảm đủ gi hình tượng của mình cũng đã hồng trong mắt Lục tam lang, giờ có hồng thêm cũng chẳng sao. Rõ ràng có cơ hội, vì sao mình phải từ bỏ?

Tuy trong lòng xấu hổ tới mức chỉ muốn bỏ đi ngay, nhưng ngoài mặt, La Linh Dư vẫn ra vẻ quý nữ thanh tao.

Cầm Nguyệt thấp thỏm, tam lang đã về mà các nàng chỉ lo nói chuyện với biểu tiểu thư, không ai ra cửa viện đón tam lang, đúng là đại bất kính, tội nghiệp cho tam lang của bọn họ quá. Cầm Nguyệt vội báo Chức Nguyệt dọn dẹp mấy thứ đồ trên bàn, còn mình đi theo Lục Quân tới bình phong, thấp giọng giải thích với Lục Quân nguyên nhân vì sao La thị nữ lại ở đây.

La Linh Dư ngồi xuống, gương mặt đầm đìa lệ dàng, thần sắc trong mắt lại xao động. Nàng che đi sự khó chịu trong lòng, nhìn các thị nữ ra vào vào dọn dẹp, chuẩn bị hầu hạ Lục tam lang. La Linh Dư nhướn mày đứng dậy, cười ngẩn thị nữ Chức Nguyệt lại: “Đề ta nấu trà cho. Mời tam biểu ca thử tay nghề của muội.”

Trước lúc tới Kiến Nghiệp, La Linh Dư rất nghiêm túc tìm một tiền sinh để học nấu trà, thủ pháp vừa thành thạo lại đầy trang nhã, người bình thường cũng có khi phải giật mình vì nàng.

Chức Nguyệt bĩu môi, nàng rất không thích vị biểu tiểu thư biết quá nhiều này, lúc Cầm Nguyệt tỷ tỷ lại để biểu tiểu thư vào nhà, nàng ta còn châm chọc Cầm Nguyệt mấy câu. Nhưng khi lang quân về, Chức Nguyệt lại không dám cãi nhau với người khác trước mặt Lục tam lang. Biểu tiểu thư muốn nấu trà, Chức Nguyệt lập tức buông tay, trong lòng cảm thấy sáng khoái —— cô có biết khẩu vị của tam lang bọn tôi không? Xưa nay tam lang bọn tôi luôn mặc cảm y ăn sơn hào hải vị, khẩu vị rất kén chọn, cô mai một chút thôi, tam lang của bọn tôi cũng sẽ không thích.

Chức Nguyệt há hê chờ nhìn, chẳng ngờ khi Lục tam lang thay y phục xong đi ra, thấy các thị nữ cầm chổi quét bụi cho có thì lạnh lùng nói: “Tất cả lui ra.”

Chức Nguyệt bất đắc dĩ bị Cầm Nguyệt lườm một cái, nhắm mắt đi theo các thị nữ ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại tiếng nấu trà róc rách, cách một màn trúc, Chức Nguyệt không cam lòng ngoài đầu nhìn lại, thấy khói nước quanh quẩn trên mặt nữ lang, sợi khói mỏng manh làm nhạt đi vẻ đẹp kinh người của nàng ta. Nữ lang môi đỏ da trắng, đáng vẻ dịu dàng lúc ngược nhìn Lục tam lang lại khiến con tim xao xuyến biết bao.

Rồi nàng ta lại nhìn thấy nụ cười có như như không trong đôi mắt hoa đào của Lục tam lang

Chức Nguyệt chợt ngơ ngác, đột nhiên cảm thấy buồn bã không thôi.

Trong phòng, sau khi các thị nữ lui ra, La Linh Dư thờ phào nhẹ nhàng. Nếu Lục Quân muốn mắng nàng ngay trước mặt các thị nữ, thì nàng biết giấu mặt vào đầu nũ; còn nếu chàng chỉ mắng nàng lúc không có ai, thì với độ đa mặt dày của La Linh Dư, nàng tự nhận thấy mình có thể chống đỡ được. Bất an nấu trà, thỉnh thoảng lại nhìn Lục Quân đang ngồi trên giường cầm sách đọc. Chàng lạnh lùng không để ý đến nàng... E là còn đang tức giận đây.

La Linh Dư thầm nghĩ, Lục Quân thích đáng về nào của nàng nhỉ?

Hình như chàng đều không thích mọi đáng vẻ nàng biểu hiện trước mặt người ngoài... Người ngoài nhìn thấy nàng đẹp biết mấy, tốt bụng biết bao, e trong lòng chàng chỉ cười nhạt. Nếu muốn cầu xin người ta, dĩ nhiên phải thể hiện đáng vẻ người đó thích rồi... Sau một lúc lâu ngẩn ngơ, La Linh Dư nhắm mắt: có lẽ điều Lục tam lang có thể chấp nhận nhất là nàng không đạo đức giả... Nàng có thể chân thành ở trước mặt chàng, chàng cũng không có phiền nàng như vậy...

Lục Quân chợt nghiêm nghị: “Nước sôi!”

Chàng đột ngột mở miệng khiến La Linh Dư giật mình, tay run lên, vì bần năng xu lợi tránh hại mà rớt tay về sau. Mà một hành động này đã ngăn nước trong bình nhỏ bắn lên tay nàng, nàng bình an tránh thoát. Chỉ một động tác nhỏ cũng có thể để lộ tính cách thật của nàng... La Linh Dư lặng lẽ nhìn Lục Quân, Lục Quân dựa ra sau thờ phào, ánh mắt nhìn nàng lại đầy u ám.

La Linh Dư sợ hãi che tay mình: “... Không phải huynh đang đọc sách sao, sao lại biết nước sôi?”

Lục Quân nhìn nàng: “Sợ muội trà thù ta, đốt nhà ta.”

La Linh Dư: “Muội làm gì xấu xa như vậy!”

Lục Quân chợt phá lên cười, ném cuốn sách trong tay đi: “Sao ta biết được muội có xấu hay không?”

Lại là màn trêu chọc như thường. La Linh Dư xấu hổ đỏ mặt. Nàng che đi con tim đập rộn ràng, cố gắng xách bình trà xuống khỏi bếp lửa. Lúc này làm gì lo đến thủ pháp đẹp mắt mà tiền sinh dạy nữa, chỉ cần bùng trà đến trước mặt Lục Quân là được rồi.

Nàng đưa trà tới, thấp thỏm lo âu ngồi xuống đối diện Lục Quân. Lục tam lang nâng chung trà lên, nhấp một hớp, gương mặt giãn ra. Kỹ thuật của La Linh Dư còn xuất sắc hơn cả phong cách hành sự của nàng từ trước đến nay. Tài nghệ của nàng chưa bao giờ lại tụt...

Bất kể là tài nấu nướng, làm thơ, biên đạo múa, viết nhạc... hay là nấu trà như bây giờ.

Lục Quân thoáng thất thần, từ từ nghĩ đến nếu nàng có thể gả đi, vị phu quân kia có được một thế tử hiền lương như thế, không biết hạnh phúc đến nhường nào. Dù có phải là thật lòng hay không, chỉ ít nàng cũng khiến lang quân kia như tâm trong gió xuân, dễ lang quân sẽ vô cùng thoải mái khi về đến nhà... Dựa và thủ đoạn của nàng biểu muội này, nắm lấy trái tim nam nhân chỉ là chuyện dễ như ăn bánh. Tề tam lang muốn cưới nàng làm thiếp đó, ắt hẳn có phúc lắm... Bởi vì Tề tam lang không hề nhìn ra La Linh Dư có thật lòng hay không.

Bất chợt trong lòng chàng cảm thấy phiền muộn.

La Linh Dư ngồi nghiêm túc, mắt trong veo nhìn Lục tam lang uống trà. Không hiểu vì sao, mới đầu lúc uống trà chàng còn ôn hòa, vậy mà về sau về mặt cứ lạnh dần. Thấp thỏm không biết có phải do mình nấu trà dở không, nàng không thể đợi thêm được nữa... La Linh Dư nghiêng người tới trước, mở miệng: “Tuyệt Thân ca ca, muội là một nữ nhân ghét nghèo yêu giàu...”

“Phụt ——” Lục tam lang đang nếm trà, nghe nữ lang thành khẩn nói ra lời này thì phun cả ngụm trà ra ngoài, chung trà trong tay cũng nghiêng đi, nước trà lá trà đổ xuống thảm trải sàn, ướt sũng một mảng.

La Linh Dư sững sốt: “...”

Chàng sao vậy?

Bất ngờ tới mức đó sao?

La Linh Dư vội đi đến đỡ chàng, thấy chàng vừa ho vừa cười, trong mắt dính nước lấp lánh như sao rơi. Lục tam lang chưa kịp nữ nhân nào lại tự nói mình “ghét nghèo yêu giàu” cả, chàng thật sự rất ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn La Linh Dư đang đỏ mặt, rầu rĩ vỗ lưng cho chàng.

Lục Quân nén cười: “Thất, thất, thất lễ rồi... Lần đầu tiên ta thấy có người nói bán thân như vậy...”

La Linh Dư bực dọc: “Không phải huynh muốn muội biểu hiện về chân thật nhất sao? Vậy mà huynh còn cười!”

“Biểu ca sai rồi,” Tâm trạng Lục Quân rất tốt, ngược mắt lên nhìn nàng, trong mắt đọng đầy lưu luyến làm La Linh Dư đang dựa gần chàng mất tự nhiên, tay chàng nắm lấy tay áo nàng, “Muội muội nói tiếp đi, nhất định biểu ca sẽ không cười nữa.”

La Linh Dư lườm chàng, cúi đầu nhìn gương mặt mỉm cười như gió xuân của chàng, tim đập thình thịch không kìm hãm được, cũng không nhịn được bật cười theo.

Bầu không khí đông cứng đã hòa hoãn đi vì hai người một đứng một ngồi, nhìn nhau mà cười. Bên ngoài phòng là màn mưa xối xả, các thị nữ vén rèm lên, Cầm Nguyệt lo lắng ngồi đầu, nhìn thấy đôi trai tài gái sắc trong nhà nhìn nhau cười, tình ý dạt dào. Con tim Cầm Nguyệt đập trẻ một nhịp: lang quân nhà nàng tuy đã mười chín... Nhưng chưa bao giờ đùa giỡn với nữ lang nào như vậy.

Trong nhà, La Linh Dư ngồi lại lên ghế, tiếp tục phân tích bản thân với Lục Quân: “... Nên là, Tuyệt Thân ca ca, muội không nói chuyện khác với huynh. Dù muội có nói dễ nghe tới đâu, chắc chắn trong lòng huynh cũng không tin. Hay, huynh đã nhận định muội là một nữ nhân xấu xa rồi...” Bị Lục Quân trêu ghẹo, La Linh Dư ho khan, vội vã thu hồi vẻ đau buồn trên mặt mình, “Nói tóm lại, làm thế nào thì huynh mới chịu sửa điểm cho muội, cứ nói thẳng đi.”

Lần này nàng lại thật sự thành khẩn, cũng rất trực tiếp. Lục Quân hỏi trước: “Muội biết ta chăm cho muội thể nào à?”

La Linh Dư: “... Có người thấy huynh chăm cho muội ‘hạng ba’.”

Lục Quân ở một tiếng, sau đó đứng dậy. La Linh Dư thấp thòm chờ chàng, thấy ông tay áo chàng rũ xuống, chậm rãi đi vào trong phòng. La Linh Dư chờ đến sốt ruột, một lúc sau Lục Quân mới cầm một cuốn sách đi ra. Chàng tiện tay thấy cuốn sách cho nàng, La Linh Dư hốt hoảng bắt lấy, mở ra xem, vừa nhìn đã nhận ra đây là một phần của “sách chăm điểm Hoa thần”. Chữ viết rồng bay phượng múa phóng khoáng, hẳn là nét chữ của Lục Quân đây. La Linh Dư vui vẻ nhìn Lục Quân: nàng có thể xem thử này được sao?

Lục tam lang ngồi xuống, tay chống trán, buồn cười nhìn nàng.

La Linh Dư ôm lòng thành kính mở sách ra, quả nhiên, chính là điểm số của Hoa thần năm nay đây mà. Lục Quân xem đầy đủ mỗi một tiết mục trong năm ngày qua, đằng sau tiết mục nào cũng phê điểm. Sau một lúc lật xem, tổng điểm Lục tam lang chăm khá thấp. “Hạng ba” là nhiều nhất, tức phần lớn mọi người trong mắt chàng cũng chỉ thế mà thôi; Chỉ có vài ba người là được “hạng nhất”.

Điểm được chia thành hạng nhất nhì ba, sau mỗi hạng lại còn chia thành thượng trung hạ.

La Linh Dư nhìn “Trần Tử”, Trần Tử cũng chỉ được “hạng ba”. Thì ra Hoa thần mùa trước cũng chỉ như vậy trong mắt chàng. Mà đằng sau cái tên của La Linh Dư, hạng ba bị gạch đi, sửa lại thành “hạng hai”. La Linh Dư ngạc nhiên, sau đó vui mừng nói: “Thì ra ban đầu huynh không xem điệu múa của muội, về sau mới cảm thấy rất đẹp?”

Giọng Lục Quân như ngọc thạch va nhau, có phần thờ ơ: “Không phải. Bài múa của muội, trông thì mới mẻ nhưng kỹ thuật cũng bình thường, với ta không có gì đặc sắc cả. Nhưng...” Chàng dừng lại, vốc dáng của La Linh Dư quả thật rất, rất... Nhưng chàng không vui, không thích tất cả mọi lang quân nhìn thấy thân hình đẹp của nàng. Sau khi cân nhắc, Lục Quân trực tiếp lược bỏ đoạn này, “... Sau đó khi tiếng chuông vang lên, ta mới nhận ra mình đã đánh giá thấp muội. Dân chuông kia của muội đã hợp nhất nhã nhạc cung đình và Thanh Thương nhạc lại với nhau, vừa khoáng đạt hào hùng mà cũng nhẹ nhàng tươi vui, đau mà không buồn, vui mà không phóng túng, rất thú vị. Ta nhận ra tấm lòng bao la của muội...”

Lục Quân nhìn nàng: bao la đến nỗi khiến chàng hoài nghi, liệu người này có phải là La biểu muội của chàng không.

Mặt La Linh Dư cứng lại. Dân chuông... bàn tay nắm sách của nàng căng thẳng. Bấy giờ dân chuông vẫn còn ở chỗ nàng, nàng đang nghĩ có thời gian sẽ lấy có trà dân chuông mà đi tìm Chu lang. Dân chuông này không phải do nàng làm, chỉ là Chu lang góp vui giúp nàng mà thôi. Chu lang là có ý tốt... Nhưng Lục Quân lại cảm thấy phản hay nhất trong bài múa của nàng là dân chuông kia...

La Linh Dư: “Dù gì huynh cũng đồng ý sửa cho muội đúng không? Nếu đổi thành ‘nhất thượng’, huynh có điều kiện gì?”

Lục Quân cười: “Điều kiện hạ lưu, sự muội không muốn.”

La Linh Dư: “...”

Lần đầu tiên thấy có người tự nói bản thân cần điều kiện hạ lưu.

Con tim La Linh Dư run lên, im lặng dõi bước lui sau, trên mặt xoắn xuýt khó hiểu: “Huynh muốn... ngu với muội?”

Nàng nhìn Lục Quân chăm chăm, Lục tam lang tuần tú phong lưu, nhân hạ ngồi đây trông tựa núi ngọc. Chàng vừa nói ra từ “hạ lưu” vừa cười, không hề khiến người ta cảm thấy ghét. Thời đại này nam nữ tư thông cũng thoáng, không cần thủ thân giữ mình. Lục Quân chỉ nhìn thôi mà La Linh Dư đã đỏ mặt, nghĩ điều kiện này cũng không phải không được, dù gì Lục Tuyết Thần cũng diễn trai vậy kia mà... Nhưng có phải như vậy thì bản thân hy sinh nhiều quá rồi không?

Lục Quân nhìn dáng vẻ thẹn thùng của nàng, ngạc nhiên: “...”

Sau đó cười nói, “Không phải.”

La Linh Dư: “... Ồ.”

Lục Quân trầm giọng: “Ta có ba điều kiện.”

“Thứ nhất, ta muốn muội mặc lại trang phục hôm đó, chỉ một mình có mỗi hai chúng ta, muội nhảy lại điệu múa hôm đó đi. Nếu muội chịu múa trước mặt ta, ta sẽ cho muội ‘nhất hạ’.”

“Yêu cầu thứ hai... tạm thời ta vẫn chưa nghĩ ra. Đợi muội chịu múa hoặc là múa xong thì chúng ta bàn tiếp.”

La Linh Dư nghi ngờ nhủ mảy: “Thật ra thì múa... Muội múa không giỏi, huynh cũng biết mà. Nhưng nếu huynh muốn nhìn thì muội sao cũng được. Nhưng có điều, Tuyết Thần ca ca, điều kiện này thì có gì hạ lưu?”

Lục Quân ho một tiếng, xoay mặt đi không nói gì —— chàng nhìn con mưa rơi ngoài cửa sổ, trong lòng nhớ đến khuôn ngực của nữ lang đã nhìn thấy hôm đó.

Nàng múa “điệu múa bình phong”, cách một lớp lụa trắng, vóc dáng uyển chuyển như gãi vào tim ai. Các lang quân khác đều nhận định đó là Liên Thất nương, nên khi kết thúc kỷ thi, bọn họ đều kéo đến Thành Ngạc phương tìm Liên Thất nương. Nhưng Lục Quân biết, người có dáng vóc đẹp như thế chính là La Linh Dư... Chàng gợn tay áo che mặt, không muốn đáp lời La Linh Dư.

Chàng ngày nhớ đêm mong, cuối cùng cũng không nịn nổi...

***

Màn mưa ra rích rơi xuống thềm, vừa quay về Lục trạch thì bị dính mưa, Lục nhị lang Lục Hiển ướt sũng chạy tới lương đình dưới bóng cây trú mưa. Lục Hiển tốt bụng, bản thân đã tránh mưa, cũng không để gả hầu vừa khỏi bệnh của mình đợi mưa đi lấy dù được. Thế là chủ tớ hai người bị kẹt trong mưa, buồn phiền rất lâu, nhìn hồ nước xanh ngắt nổi bóng nước dưới lương đình đến xuất thần.

Đang hoàng hôn nên trời vẫn chua tối hẳn, lúc Lục nhị lang nhìn hồ nước, chợt nhác thấy bên dưới có một cái đầu củ cải tung tăng ở ven hồ, ngấm nga bài hát. Tiểu nương từ che dù, trong ngực ôm một chiếc dù khác. Cô bé lại không chịu che cho đang hoàng, một lúc sau dù tuột xuống khỏi vai. Cô bé ngừng đầu giờ tay hứng mưa, gương mặt trắng tuyết mất đen như hột nhãn, hai mắt lấp lánh nhìn trời đỏ mưa...

Lục nhị lang cười nói: “Họa Nhị, muội đang làm gì thế? Trời mưa to còn ra ngoài chơi, không sợ tý tý nắng hã?”

La Văn Họa lên lút bỏ dù xuống dầm mưa, vui vẻ xách tay vẩy chơi đập nước. Cô bé vừa đi vừa chơi dọc theo hồ lớn, bất thành linh nghe thấy nam lang cất tiếng gọi ở bên trên. Sợ hết hồn, tiểu nương từ La Văn Họa ngẩng đầu nhìn quanh, thấy là Lục nhị lang ở trên lương đình đang nghiêng người nhìn mình. La Văn Họa do dự, ngọt ngào gọi một tiếng “nhị biểu ca” rồi chạy lên bậc thềm, chạy đến lương đình ở sau hành lang trông hai mặt.

Cô bé nhỏ con nên chạy rất nhanh, dầm nước mưa kêu *lồm bồm*, Lục Hiển nhìn La Văn Họa chạy lên mà chỉ sợ cô bé bị ngã, vậy nhưng chỉ chớp mắt, La Văn Họa đã chạy lên lương đình. Tiểu nương từ nháy mắt: “Nhị biểu ca!”

Lục Hiển nhìn cô bé, bất giác nghĩ đến La Linh Dư. Lục Hiển cười nói: “Chạy nhanh đấy, nhưng cũng phải cẩn thận, không được ngã, biết chưa? Không ngờ tý tý muội đi một bước lại thờ ba hồi, thế mà muội chạy nhanh đến thế.”

La Văn Họa cười hì hì: “Vị lúc nào tý tý cũng ép muội học, nên muội thường xuyên lên trốn ra ngoài chơi. Tý ấy không thích vận động, nhưng muội chạy nhảy một chút cũng không bị tý tý nói gì. Muội nghĩ, có lẽ tý tý vẫn thích muội vận động nhiều.”

Lục Hiển ồ lên, nhận ra cách giáo dục của La Linh Dư với muội muội, hoàn toàn khác hẳn con người nàng. La Linh Dư là một nữ lang có suy nghĩ – Lục Hiển phát hiện ra điều này, song không nghĩ nhiều. Hắn hỏi: “Trời mưa lớn mà muội còn ở bên ngoài, định làm gì vậy?”

La Văn Họa chép miệng, cho nhị biểu ca nhìn dù trong lòng mình: “Trời mưa rồi, muội đi đưa dù cho tý tý.” Biết Lục Hiển định hỏi tiếp, cô bé nói ra luôn: “Tý tý đi tìm tam biểu ca chơi rồi.”

Lục Hiển: “...”

Hắn bắt gặp nhũ mảy, vì sao lại là tam đệ?

Lục Hiển không muốn để lộ tâm trạng trước mặt trẻ con, bèn nói: “Không lẽ tam đệ còn không cho nổi tý tý muội một chiếc dù?”

La Văn Họa lăm bắm, cúi đầu xuống. Cô bé còn nhỏ, nhưng trong lòng lại sâu muộn, cô bé rất sợ tý tý nói một câu không hay, sẽ bị tam biểu ca đuổi ra cửa, ngay đến dù cũng không mượn được. La Văn Họa thấy rõ tam biểu ca có thành kiến với tý tý... Lại ngừng đầu lên, đôi mắt như giọt nước của tiểu nương từ nhìn Lục Hiển chăm chú một lúc lâu, sau đó cô bé rất hào phóng nhường lại cây dù trong lòng: “Nhị biểu ca, huynh bị mắc mưa đúng không? cho huynh cây dù này đây, muội đi tìm tý tý, cùng che một dù là được rồi.”

Lục Hiến ấm áp xoa đầu cô bé: “Họa Nhi hiểu chuyện quá. Có điều nhị biểu ca không thể bắt nạt trẻ nhỏ như muội được, muội đưa chiếc dù này cho người hầu của huynh, để hắn đi về lấy dù là được. Còn huynh dẫn muội đi, hai chúng ta che một dù. Nhị biểu ca đưa muội đến Thanh viện đón tỷ tỷ nhé? Vừa hay nhị biểu ca có chuyện tìm tam biểu ca.”

La Vân Họa ngừng nghĩ: “Cũng được... Nhưng nhị biểu ca thật sự có chuyện tìm tam biểu ca sao, không phải là cố tình quan tâm đến muội đó chứ? Muội không muốn người lớn quan tâm.”

Lục Hiến lại xoa cái đầu nhỏ, trong lòng cảm thán. Cùng là trẻ con tám chín tuổi, nhưng nàng muội muội của La Linh Dư còn thông minh hơn tiểu tử lang Lục Sướng trong nhà hắn nhiều. Đến bây giờ mỗi khi thấy hắn, tiểu tử lang vẫn còn ấp úng xấu hổ, đầu được hoạt bát như Tiểu Họa Nhi... Đến sống gửi nhà người khác, còn phải chăm sóc muội muội, La biểu muội cũng chẳng dễ gì.

Thế là cùng gã hầu mỗi người một ngựa, Lục Hiến nắm tay La Vân Họa, hai người một lớn một nhỏ cùng che dù đến Thanh viện tìm người. Rèm mưa treo giăng giữa đất trời, nơi nơi đều là khói nước mờ mờ, mây khói lượn lờ. Dọc đường đi Lục Hiến cố gắng nghiêng dù về phía tiểu nương tử chỉ mới cao đến ngang hông, trái lại La Vân Họa vẫn cứ vô ưu vô lo, tung tăng nhảy múa, vui vẻ ngáng đầu nói chuyện với hắn.

Vô cùng ngây thơ đáng yêu.

Đến Thanh viện, bước vào cửa viện, chào đón hai người là sự yên lặng tĩnh mịch. Trời đã mưa, đương nhiên các thị nữ người hầu trong sân sẽ không đứng giữa trời dầm mưa. Hai chủ tử ở trong phòng vui vẻ nói chuyện, còn thị nữ người hầu thì sang phòng khác vừa tán dóc vừa tránh mưa, còn tìm ra một bộ cờ nhảy để chơi. Chốc chốc bọn họ lại nhìn ra ngoài, đợi xem tam lang và biểu tiểu thư có cần gọi bọn họ không. Nhưng đúng lúc các thị nữ người hầu chơi vui vẻ nhất, Lục nhị lang Lục Hiến lại dẫn tiểu biểu muội đến Thanh viện.

Vì tránh mưa, Lục Hiến nắm tay La Vân Họa, dẫn cô bé đi vào dưới bóng cây. Giẫm hoa lá rơi rụng trên đất, La Vân Họa chợt nghe thấy tiếng cửa mở, cô bé ngẩng đầu lên, cách bóng cây trập trùng, nhìn thấy ở căn phòng sáng đèn mở cửa, thân hình yếu đuối duyên dáng của nữ lang đi ra. Chính là tỷ tỷ của cô bé đây mà.

La Linh Dư vừa đi ra vừa xoay người nói chuyện với Lục Quân ở phía sau. Bên ngoài mưa to, nàng chậm rãi bước đi, nghe Lục Quân nói mấy câu ở bên tai, sau đó Lục Quân xoay người vào nhà, La Linh Dư đứng đợi. Một lúc sau, Lục Hiến và La Vân Họa dưới vòm cây thấy Lục tam lang cầm đồ trong tay, lần nữa đi ra.

Chàng thanh niên tỏ ý bảo nữ lang cui đầu, sau đó dõn nỏ là và khoác áo toi vào cho nàng. Mượn ánh đèn từ mù trong phòng, Lục Quân cúi người quan sát gương mặt xinh xắn dưới nón lá. Áo toi và nón lá còn to hơn cả người nàng, chàng bình tĩnh nói, “Được rồi, như thế thì không sợ mắc mưa nữa.”

La Linh Dư rầu rĩ, lờm chờm: “To thế này, đúng là không mắc mưa, nhưng cả người muội bị chôn vào rồi đây này. Huynh lấy đi đi, muội không muốn đồ của huynh.”

Sau khi trời mưa, những nơi khác ngoài phòng đều ẩm ướt, lúc nữ lang giẫm xuống, dưới chân bắt gác trượt ngã, nàng vội hét lên một tiếng đầy kinh hoàng. Đúng lúc này, Lục Quân đứng ở trước mặt nàng đưa tay ra ôm lấy eo nàng, nàng lập tức rơi vào lòng Lục tam lang.

Lục tam lang cụp mắt, đôi mắt đen kịt.

La Linh Dư ngẩng đầu, hàng mi rung rung, mặt nhuộm đỏ tựa ráng chiều tà.

Nàng giận giữ mắng chàng, đẩy chàng ra, đứng thẳng người dậy.

Lại nhìn ra bên ngoài lần nữa, La Vân Họa không nhịn nổi, chui ra khỏi vòm cây: “Tỷ ơi ——!”

Cô bé chạy nhanh đến bên cạnh tỷ tỷ và Lục tam lang, hai người cùng ngồi xổm xuống nhìn cô bé. Tiểu nương tử xinh xắn nói chuyện, Lục tam lang và La Linh Dư đều mỉm cười lắng nghe. Ba người đứng với nhau, trông cực kỳ hài hòa. Nói mấy câu, La Vân Họa giờ tay chỉ ra ngoài: “... Đi cùng với nhị biểu ca ạ... Ồ, sao không thấy nhị biểu ca đâu rồi?”

Lục Quân đặt tay lên vai tiểu nương tử, nhìn về phía bóng cây trống trơn mà tiểu nương tử chỉ, con người tối đen nghiêng ngả.

Lục Hiến đã thất hồn lạc phách một mình rồi đi, không để ý đến có dù hay không, hắn cứ thế mà bước đi trong mưa, đầu óc nó ãm. Trong đầu toàn là hình ảnh ban nãy, Lục tam lang, đệ đệ của hắn, dùng ánh mắt đó nhìn La Linh Dư. Tuyệt đối không phải là ánh mắt ca ca nhìn muội muội, mà là ánh mắt nam nhân nhìn nữ nhân.

Hai người bọn họ đứng ngoài phòng khoác áo cho nhau. Lục Hiến nhìn thấy rõ mồn một, bọn họ một người ngẩng đầu một người cúi đầu, vừa như ôm lại vừa như nong nân tình sâu nhìn nhau.

Mà trước đó, Lục Hiến cũng chỉ thấy cảnh như vậy một lần, chính là khi bắn tên trên núi Chung. Lục Quân cũng nhìn La Linh Dư như vậy. Hồi đáp ngọt ngào, tình cảm giấu giếm, nó nằm yên trong bóng tối, cứ như thế không ngừng mọc lên, lan tràn...

Sắc mặt Lục Hiến âm đạm hẳn đi, không chỉ bởi vì điều đó, mà là vì cảnh tượng này trông rất quen. Ở trong mơ của hắn, cũng từng có cảnh như vậy. Trong mơ La Linh Dư và Hành Dương vương từ vùng khác đến, lúc vừa kết thúc kỳ tuyển chọn Hoa thân, bởi vì bỏ lỡ nên La Linh Dư rất tức. La biểu muội trong mơ nhớ ra còn có món đồ chưa lấy, bèn đến Lục gia lấy đó. Lúc đó vì Lục Hiến là nguyên nhân hại La biểu muội phải rời khỏi Lục gia, nên trong lòng hắn rất áy náy, bèn đi tìm biểu muội chủ động giúp đỡ.

Trong mơ cũng là đêm mưa như thế, cũng là dưới bóng cây như vậy. Hắn ngạc nhiên nhìn, trông thấy Lục Quân và La Linh Dư đứng ngoài nhà nói chuyện.

Vừa như ôm lại không phải ôm, một người ngẩng đầu một người ngẩng đầu. Ánh mắt chạm vào nhau, Lục Quân vốn sầm mặt, nhưng chỉ sau mấy câu đã bị La Linh Dư chọc cười.

Lục Hiến trong mơ chỉ nhìn vội vã chứ không suy nghĩ nhiều, hắn bước ra gọi La Linh Dư, lúc La Linh Dư xoay người lại thì về mặt đã trở về bình thường, không nói nhiều thêm gì với Lục Quân.

Cảnh tượng như thế chỉ là một thoáng trong giấc mơ dài đằng đằng, vậy mà bây giờ cảnh tượng tương tự lại xảy ra trước mắt. Lòng Lục Hiến lạnh lẽo: Chẳng lẽ, chẳng lẽ... tam đệ và La biểu muội... ở tại thế giới trong mơ của hắn... yêu nhau?

Nếu như vậy... Nhưng sau đó nàng sẽ gả cho Hành Dương vương... Còn tam đệ rời khỏi Kiến Nghiệp đến biên ải...

Như sấm sét rạch ngang trời!

Ngay đêm đó, Lục Hiến lại bị bệnh nặng, lại nằm mơ tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Lục Hiến đã từng nằm mơ, mơ thấy Hành Dương vương xưng đế, La biểu muội làm hậu, Lục tam lang chết rất thảm, còn Lục gia đại diện cho thế gia lại bị hoàng quyền chèn ép. Trong mơ hắn vừa kinh hãi vừa tức giận, lang quân quý tộc ngày ngày chỉ đắm chìm trong sơn thủy thi họa, thấy đệ đệ mình chết như vậy thì đau đến mức té tâm liệt phế. Hắn luôn hoài nghi về con ác mộng của mình, không ngừng tự hỏi. Một lang quân nhỏ nhả yếu ớt đã bắt đầu dùng ánh mắt hoàn toàn mới nhìn thế giới, lúc bấy giờ mới hay thì ra trong bóng tối, ở nơi hắn không biết gì, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy...

Ví dụ như Lục Quân và biểu muội đứng trước phòng trong đêm mưa, mưa rơi ra rích bắn lên góc rêu xanh dưới bóng cây. Hai người im lặng đứng đấy, lang quân cúi người đội nón lá, mặc áo toi cho nàng. Mưa rơi như rèm châu, chuyện phù sinh đã xa.

Mà trong đêm đó, Lục nhị lang Lục Hiến trần trọc trở mình, lại tiếp tục mơ. Là một giấc mơ mới nhưng lại nối tiếp giấc mơ trước kia ——

Kiến Nghiệp đã không còn là Kiến Nghiệp như xưa, Kiến Nghiệp trong mơ không hướng về danh sĩ, không tăng bốc thế gia. Lục tam lang chết trận ở biên giới, tân đế lấy lý do là “kéo dài làm lỡ thời cơ chiến đấu” và “hại nước hại dân”, ra tay chèn ép Lục gia đại diện cho đại thế gia to lớn. Thủ đoạn của tân đế rất mạnh mẽ, Lục tam lang bị định rất nhiều tội danh, chỉ trong một đêm, Lục gia từ hào môn giàu có đã biến thành cái đình trong mắt tân đế. Nhưng có đại thế gia đang nhìn, lại có cả quan viên và danh sĩ khắp triều, đầu phải tân đế muốn chèn ép là chèn ép được?

Lục gia cầm đầu thế gia, muốn giành quyền từ tay tân đế đại diện hoàng thất. Đồng thời, sau cái chết của Lục tam lang, danh sĩ khắp thiên hạ dùng ngòi bút làm vũ khí, đổ hết mọi nguyên do lên đầu tân đế Nam quốc.

Rõ ràng Lục tam lang không biết rõ tình hình chiến tranh biên giới giữa Nam Bắc quốc, thế mà tân đế lại dạy Lục tam lang ra chiến trường, còn đuổi cả Trần vương vì xin tha cho Lục tam lang ra khỏi Kiến Nghiệp. Lục tam lang chết thảm, Trần vương rời khỏi Kiến Nghiệp, dân chúng cảm phẫn đến tận cùng. Vì ngoài là tam lang Lục gia của Kiến Nghiệp Đan Dương, Lục tam lang còn là danh sĩ tiếng tăm lừng lẫy ở Nam quốc.

Danh sĩ thời đại này rất được coi trọng, có sức ảnh hưởng rất lớn với dân chúng. Sau khi Lục tam lang chết, hầu như mọi danh sĩ, dân chúng khắp thiên hạ đều ôm một lòng uất ức. Thậm chí ngay đến danh sĩ Bắc quốc cũng tỏ ra thương tiếc. Các danh sĩ kiêu ngạo tàn xương, không một ai sợ hoàng quyền, trắng trợn viết thi phỉ mắng tãn đê, tãn đê hận không thể giết hết bọn họ. Lúc này tãn đê mới biết sức ảnh hưởng lớn đến đáng sợ của thế gia, sự ảnh hưởng của danh sĩ càng khiến hắn bước đi đầy khó khăn.

Tãn đê rất dũng mãnh, nhưng thế gia cũng không kém cạnh, hai bên đánh nhau sống mái một phen. Từ xưa đến nay thế gia luôn có quyền thế lớn, tãn đê khiến bọn họ bất mãn, lập tức họ đòi phế tãn đê, đổi một hoàng đế thích hợp hơn. Sao tãn đê có thể chịu nổi? Tinh thần hắn vốn đã nồn nóng, giờ càng bị thế gia ép tới mức đại khai sát giới.

Mà lúc này Bắc quốc đang nhìn chằm chằm vào. Sau khi Lục tam lang chết, khi hoàng đế Nam quốc bận rộn với nội đấu, thì mấy chục ngàn đại quân Bắc quốc lên đường xuôi nam, vượt Trường Giang, giẫm nát Hoàng Long, tấn công thẳng vào Kiến Nghiệp. Nhưng đúng lúc này, bất kể là hoàng đế hay thế gia thì đều đã hao tổn nhân lực lớn về nội đấu. Quân đội mệt mỏi rồi rã, không còn sức nghiền chiến với Bắc quốc. Nam quốc bị thương oằn gối, quốc độ lâm nguy.

Hoàng đế vào triều, mọi người vất hết óc nghĩ cách phải đối phó với thiên quân vạn mã của Bắc quốc thế nào. Nhưng binh lính đã đến dưới thành, lòng người bàng hoàng. Càng thảo luận càng không được gì, nhìn lên thiên tử thiếu niên ngồi trên cao tay chống trán, mặt đầy máu đỏ, ngay cả triều thần tâm phúc của hoàng đế cũng không nhìn được mà nói: “Đáng lẽ bệ hạ không nên giết Lục tam lang...”

Người của mình đã bắt đầu dao động hoài nghi sách lược của mình, liên tục mấy tháng bị làm phiền đã khiến tãn đê Lưu Mộ giận dữ, rút kiếm ra ở ngay trên triều, cả giận nói: “Câm mồm! Tất cả câm mồm! Bây giờ các người nói lời này thì có ích gì! Các người tranh cãi làm trầm đầu đầu đủ rồi... Bây giờ ai ai cũng trách trẫm, lúc đầu khi muốn chen ép thế gia, liệu các người có ngăn cản không?”

Áp lực chất chồng mấy tháng khiến hắn vốn cùng mệt mỏi, bất chợt hai mắt đỏ hoe: “Ta là một quân vương mất nước... Không thể đối mặt với tổ tiên dưới suối vàng. Các người thì coi là gì?”

“Quân địch đã đến dưới thành rồi, các người không lo nghĩ biện pháp mà vẫn còn trách tới trách lui. Các người đã chuẩn bị chạy trốn rồi đúng không?”

Lòng Lưu Mộ lạnh buốt, ném kiếm bỏ đi, không muốn nói thêm câu nào với triều thần của mình nữa. Hắn làm hoàng đế chỉ mới mấy tháng mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy. Lục nhị lang Lục Hiến trong mơ khó hiểu nhìn theo, thấy Hành Dương vương ngày xưa khi lên làm hoàng đế thì chẳng hề có vẻ háng hái, hắn rất mệt mỏi, bốn phía đều là địch. Ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng có được một cách bất chính, cũng bị đem ra nói.

Lưu Mộ thực sự rất đau lòng, rời khỏi Chiêu Dương cung, hắn đến hậu cung tìm hoàng hậu nói chuyện. Khấp cung đình vắng lặng, người người bắt an, mắt thấy khó mà giữ được Kiến Nghiệp, ngay cả người trong cung cũng bắt đầu nghĩ cách chạy trốn. Trên đường đi đến, Lưu Mộ thấy rất nhiều cung nhân chạy trốn, bây giờ cũng chẳng còn tâm trạng so đo với họ. Trong cung hò hét náo loạn cả lên, còn có đạo sĩ thấy đông đang làm phép, ăn mặc kỳ quái nhảy nhót, miệng hát giai điệu chẳng ai nghe hiểu. Đạo sĩ thấy đông mỗi người làm phép riêng, khẩn cầu cho Kiến Nghiệp Nam quốc bình an vượt qua tai họa.

Lúc Lưu Mộ cầm đầu đi đến trong cung hoàng hậu, bất chợt có một cung nữ ôm tay nài chạy trốn và phải vào hắn. Cung nữ sợ hãi, vừa thấy là hắn thì sắc mặt tái mét. Soạt, tay nài nàng ta ôm rơi xuống đất, cuốn trục tranh vẽ, vàng bạc văng cả ra ngoài.

Lưu Mộ thấy vẽ mặt cung nữ có gì đó sai sai, bèn cúi đầu nhìn xem, hắn liếc nhìn thấy tranh cuộn bị mờ ra, để lộ một bức vẽ. Tranh vẽ chỉ là tranh sơn thủy bình thường, không có gì khác biệt, nhưng đều khiến Lưu Mộ biến sắc chính là chỗ ký tên của bức tranh này – “Tầm Mai cư sĩ”.

Sắc mặt Lưu Mộ trắng bệch, đầu óc nổ ám

Tầm Mai cư sĩ chính là Lục tam lang Lục Quân đã chết. Sau khi Lục tam lang chết, hoàng đế xúi giục lũng lạc, triệt để đốt sạch mọi thơ từ tranh vẽ của Tầm Mai cư sĩ khắp thế gian. Các danh sĩ mà hoàng đế ghét vội làm khó để với hắn, lại tự hủy không nhắc đến Lục tam lang. Nhưng không ngờ lại có một ngày, cung nữ chạy trốn trong cung hoàng hậu lại để lộ bức tranh này...

La Linh Dư!

Quả nhiên nàng!

Cung nữ quý xuống xin tha, khóc nói “chuyện này không liên quan đến hoàng hậu điện hạ” “điện hạ chỉ bảo nô tỳ chạy trốn đi”. Nhưng Lưu Mộ đã không còn nghe nữa, hắn đá bay cung nữ, tuốt kiếm bên hông của hộ vệ ra. Gương mặt thiên tử càng ra đầy hung ác, tròng mắt đỏ thẫm, xách kiếm đi vào cung thất của hoàng hậu, vì giận dữ mà âm thanh run lên: “La Linh Dư!”

Lục nhị lang Lục Hiến trong mơ như du hồn bị ngăn cách ở bên ngoài, đến lúc này, đi theo tầm mắt của Hành Dương vương ngày xưa, mới nhìn thấy người kia ở trong mơ – biểu muội La Linh Dư mà đã lâu rồi Lục nhị lang chưa gặp. Rèm được vén lên, nữ lang ngồi yên trước bàn trang điểm đến xuất thần. Nàng trầm tĩnh tao nhã, đẹp như trong Sĩ Nữ Đồ. Dù là mỹ nhân tuyệt sắc tuyệt trần, nhưng bệ hạ vẫn đi rất nhanh, cầm kiếm xông vào phòng. Kiểm trong tay bệ hạ vén màn lên, mũi kiếm chỉ thẳng vào nữ lang đang lặng yên nhìn mình. Lưu Mộ nghiêm nghị quát:

“Nàng còn giấu tranh vẽ của hắn!”

La Linh Dư trong mơ ngẩn ra, nói: “Thiếp đã già cho ngại”

Lưu Mộ cười phá lên, sau đó đi tới bóp cổ nàng. Nữ lang đứng dậy, lập tức bị hắn đè trên giường. Nàng thờ hờn hờn, cắn cổ nhỏ nhắn bị hắn bóp hắn vết đỏ, hô hấp dồn dập, hai mắt nhìn thiên tử tràn trề. Lưu Mộ lạnh lùng nói: “Ta thất thế rồi, nên bây giờ nàng không thèm nguy trang nữa đúng không? Nàng cũng trách ta đã giết hắn đúng không? Có phải sau khi hắn chết, nàng hận ta đến thấu xương không?”

La Linh Dư khó thở: “Không, không có...”

“Đừng lừa ta nữa! Đừng giấu ta nữa! Ta là phu quân của nàng, vì sao nàng phải đóng kịch với ta?” Oán hận chất chứa thành bệnh, lòng ngập tràn căm phẫn. Lưu Mộ găm thét, cổ đỏ bầm, gân xanh nổi lên, “Ngày đó là ta ép nàng gả cho ta, chính nàng cũng không cam tâm tình nguyện... Nàng tưởng ta không biết gì sao? Sau khi làm vương phi, nàng vẫn còn gặp hắn! Các người đứng là trai tài gái sắc... Ta niệm tình sau khi cưới, nàng không từ thông với hắn nên mới không tính sổ với nàng, nhưng nàng... lại dám giấu tranh vẽ của hắn! Trong lòng nàng nên mộ Tầm Mai cư sĩ, giờ hắn chết rồi, nàng cũng hận chết ta đúng không?”

La Linh Dư: “Thiếp... thiếp chưa từng... Huynh ấy đã đi rồi...”

Lưu Mộ bỗng bình tĩnh đến lạ, “Trai tìm nàng chính là bằng... không, nàng vốn không có trai tìm. Ngoài hắn ra, bất cứ nam nhân nào muốn cưới nàng, nàng thấy thế nào cũng được đúng không? Bề ngoài thì cung thuận với ta, nhưng đến tận bây giờ ta vẫn không biết trong lòng nàng đang suy nghĩ điều gì. Bây giờ ta biết rồi, nàng hận ta đã đoạt nàng khỏi hắn. Nếu ban đầu không có ta, với thù đoạn của nàng, nói không chừng nàng có thể gả vào Lục gia... Nhưng ta sẽ không xin lỗi nàng. Nàng và hắn không ai chịu thua, đều muốn đối phương cúi đầu trước, ngày trước nếu không phải ta... thì nàng cũng sẽ không được gả cho hắn!”

“Hắn chết rồi, nàng lại hận ta. Ta không cần một nữ nhân hai lòng ở bên cạnh!”

Thiên tử ném kiếm đi, giờ hai tay bóp cổ nữ lang. Mất hẳn hân tía máu, tưởng chừng như sắp có huyết lệ rơi xuống. Hắn nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng dần dần trắng bệch, nhìn nàng dần tàn lụi như bông hoa khô héo trong tay mình. Mái tóc nữ lang dài như thác nước, xoa trên khuỷu tay hắn. Bỗng hắn nhớ lại lần đầu gặp nàng, nàng đẹp như bóng nguyệt. Mà nay khi nàng nằm dưới người hắn, vẫn xinh đẹp như thế, nhưng lại chẳng hề gây gục, không hề ra sức lấy lòng hắn, nghĩ hết mọi cách để sống sót như thường ngày. Trai tìm nàng thật sự rất lạnh giá... Suy cho cùng vì không yêu, nên dù trong cảnh tuyệt vọng cũng không sao chẳng? Thiên tử bị ai khó tả, nước mắt dâng lên: “Linh Dư... Dư Nhi... Nàng đừng trách ta...”

Lục nhị lang Lục Hiến như du hồn lơ lửng ở cạnh, thấy thiên tử rơi lệ, lại thấy hơi thở của nữ lang trong tay hắn dần yếu đi. Lục Hiến chạy đến muốn cứu biểu muội, song lại không cách nào dụng đến họ, hắn chỉ biết hét lớn thế lương: “Đừng mà! Đừng lại, đừng lại——”

Cách thăm cung trùng điệp, thấy đồng gác chuông vừa hát vừa nhảy. Nhưng không biết lẽ cùng già sẽ có kết quả gì. Tất nhiên Lưu Mộ trong mơ không nghe thấy giọng của Lục nhị lang, mất hẳn căng ra, sau khi hơi thở của nữ lang trong lòng hoàn toàn biến mất, hắn ngơ ngác ngăn người. Rồi hắn ôm chặt mỹ nhân vào lòng, nước mắt tuôn trào, miệng lầm bầm: “Ta xin lỗi nàng... Dư Nhi, nàng đừng trách ta... Nếu có kiếp sau, nếu có kiếp sau...”

“Nàng không quen ta thì tốt biết mấy...”

“Vì sao ta lại đi tới nước này... Bằng hữu xa lánh, cả tòa thành Kiến Nghiệp trở thành thành trống, ngay cả nàng cũng không phải là của ta...”

“Chẳng lẽ mọi thứ đều đã sai?”

Trong tiếng hát của thầy đồng, hoàng đế bệ hạ đau đớn ôm hoàng hậu đã chết, chợt nghe *rầm* một tiếng, cả vùng chấn động. Từ đằng xa, cung nhân rồi ren hét lớn: “Bệ hạ chạy mau—— Quân đội Bắc quốc đã phá cửa cung rồi!”

Trong yên tĩnh, Lưu Mộ cúi đầu, một mũi ngồi cạnh nữ lang đã chết, ánh sáng mờ mờ hắt lên giữa hai hàng lông mày của hắn. Trên mặt hắn là nước mắt, là một nhọc, một tới mức không nói được gì. Khấp cung ai ai cũng hoảng hốt, cầm đồ chạy trốn. Cuối cùng hắn nhìn giai nhân đã chết bên cạnh, nhặt thanh kiếm mình đã ném lên, kiểm của qua cổ, máu tươi bắn ra...

“Không!” Lục nhị lang há to miệng thờ đốc, hoảng hốt bật dậy. Mặt hắn đỏ hỏn như than, sau lưng ướt sũng mồ hôi làm áo hắn hoàn toàn ướt đầm

Lục phu nhân đang ngồi cạnh lau mồ hôi cho con trai, thấy hắn bật dậy thì sợ hết hồn: “Con sao thế? Sao dạo này liên tục bị sốt vậy? Chỉ một tháng mà con đã sốt hai lần, con làm mẹ lo quá... Bây giờ đã đỡ hơn chưa? Vẫn

phải sớm tìm vợ chăm sóc cho con thôi. Nếu không nửa đêm canh ba, mẹ cũng phải đến...”

Lục phu nhân lái nhái nói với con trai, còn Lục Hiển thì ngạc nhiên ngỡ ngác ——

Chuyện trong mơ thật sự sẽ xảy ra sao?

Cảm giác đau nhói đó, hẳn vẫn còn cảm nhận được.

Tam đệ chết, La biểu muội chết, Lưu Mộ chết, Nam quốc vong. Mọi thứ sụp đổ, Lục gia lấy gì để tự vệ đây. Mọi thứ đều đã kết thúc... Đây chính là kết cục cuối cùng sao? Giác mơ mà hôm đó hẳn chưa mơ xong, đến nay đã thấy được kết cục rồi sao?

Nhìn Lục phu nhân, nghĩ đến sau này mẫu thân mình tất cũng sẽ gặp nạn trong trận biến loạn. Người Lục gia cũng sẽ gặp nạn, cả Kiến Nghiệp cũng sẽ gặp nạn, và toàn bộ Nam quốc cũng... Lục nhị lang ôm ngực, mắt nhìn chăm chăm về phía trước, rồi lập tức ngã xuống ngất xỉu. Lục phu nhân sợ hãi, vỗ vào lưng nhưng hẳn vẫn bất tỉnh, bà bèn vội vã gọi đại phu vừa rồi đi quay lại. Lục phu nhân lo lắng, mời người xem con trai bị bệnh gì: trước kia cũng đau yếu tới mức này?

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày xuân đã đến, có vẻ do thời tiết lúc nóng lúc lạnh, nên hình như người bên cạnh cũng ngã bệnh nhiều hơn.

Đầu tiên La Linh Dư định đưa thiệp cho Chu Dương Linh, muốn trả lại dần chuông cho nàng ấy, thuận tiện mượn chuyện dần chuông và chuyện tuyển chọn Hoa thần đau cả đầu đó, để gần gũi với Chu lang có ấn tượng tốt trong lòng nàng, nhưng Chu lang lại bệnh, không thể tiếp đãi nàng được; ngay sau đó, La Linh Dư biết Lục nhị lang cũng đổ bệnh. Ở tại Lục gia, La Linh Dư luôn là một biểu muội thức thời. Vừa biết Lục nhị lang ngã bệnh, nàng bèn đi thăm đầu tiên, thuận tiện rửa tay nấu canh, để nhị biểu ca đang bệnh nhìn thấy được tâm ý của mình.

Lục gia đại phu nhân, mẫu thân Trương Minh Lan của Lục nhị lang, rất không thích nữ lang phong lưu này suốt ngày tiệc tùng, chơi bời đó đây. Nhưng khi trông thấy La Linh Dư cẩn thận chăm sóc nhị lang, bà khá khá hài lòng. Điều Lục phu nhân lo lắng duy nhất, cũng chỉ là sợ con trai mình muốn cưới vị biểu muội thứ xinh đẹp quá mức này... Bấy giờ con trai rất bất thường, nếu La Linh Dư có thể để con trai nói nhiều thì Lục phu nhân rất cảm kích nằng.

“Nhị biểu ca, đại phu nói huynh cần phải tĩnh dưỡng. Phong hàn đã thuyên giảm, uống mấy thang thuốc nữa là biểu ca có thể xuống giường. Nhưng muội ngủ, nhị biểu ca nên rèn luyện cơ thể nhiều vào,” Lời nói nhò nhẹ như gió xuân, La Linh Dư ngồi ở trên sập bên dưới giường, nhủ mảy ma chiều quan tâm, “Từ lúc muội đến Lục gia đã thấy nhị biểu ca đổ bệnh hai lần rồi. Huynh nhìn tam biểu ca đi, huynh ấy không bị bệnh lần nào.”

Lục Hiển vẫn im lặng không nói không rằng, nghe thấy La Linh Dư nhắc đến Lục Quân, đột nhiên hàng mi nhũu lại, ngược đôi mắt u ám lên, khàn giọng mở miệng: “Biểu muội với tam đệ... thân nhau lắm à? Chuyện gì của đệ ấy muội cũng biết?”

Tại thế giới trong mơ của hắn, có vẻ La biểu muội và tam đệ âm thầm qua lại không hề ít.

Trông mắt La Linh Dư lóe lên, hồ hởi nói: “Cũng không thân lắm. Trong mắt muội, cả hai biểu ca đều như nhau.”

Lục Hiển lại im lặng. Lúc ở trong mơ, La Linh Dư cũng nói thế —— nàng chưa bao giờ thừa nhận mình và Lục tam lang có gì.

Lục tam lang cũng không thừa nhận.

Lòng Lục Hiển đau đớn, siết chặt bàn tay nằm dưới chân. Gân xanh trên trán hẳn giật giật, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt: chính bởi vì hai người này chưa bao giờ thừa nhận tư tình, nên mới gây ra hiểu lầm như vậy. Bất luận giấc mơ của hắn là thật hay giả, có một số việc thật sự rất cấp bách. Dù tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, hắn cũng phải tích cực hành động hơn mới được...

La Linh Dư nhìn sắc mặt hắn, đôi mắt nàng chớp chớp. Nàng là một nữ lang thích nhìn sắc mặt và lời nói, bất cứ lúc nào cũng luôn nhìn về mặt của người ngoài. Nàng nhận ra Lục Hiển có điều giấu giếm, lo lắng nặng nề. La Linh Dư nghiêng đầu muốn thử dò xét, hỏi thăm chàng thế nào. Nhưng lúc nàng nghiêng người tới trước, toan mở miệng lên tiếng thì nghe thấy tiếng bước chân ở ngoài rèm cửa.

Linh Tê đứng ngoài phòng, giọng dồn dập: “Nữ lang, nữ lang! Nô tỳ có chuyện muốn tìm người!”

Tìm La Linh Dư đập thót: Linh Tê được nàng phái đi chăm sóc Họa Nhi. Mặc dù muội muội của nàng thích chơi đùa, nhưng suốt ngày luôn ở trong Tuyệt Tổ viện, nghỉ ắt hẳn không có chuyện gì. Ngoài chăm sóc tiểu nương tử, gần đây Linh Tê còn có một nhiệm vụ khác: tìm khách hàng muốn mua vòng đeo bắp tay lưu ly cho nàng. Mãi lâu không thấy tin gì, lần này Linh Tê vội vã chạy đến... có phải cuối cùng cũng có người muốn mua vòng tay lưu ly rồi không?

La Linh Dư khắp khởi mừng thầm, chỉ muốn đứng dậy đi ra ngoài hỏi thị nữ. Nàng thật sự đã bị đẩy vào vòng xoáy tuyển chọn Hoa thần, tốc độ chi ra ngân lượng còn nhanh hơn bình thường, nhưng vậy mà vẫn chưa ra gì với các danh sĩ Kiến Nghiệp. Nếu có thể bán vòng lưu ly đi, ép lực trên người nàng sẽ được giải tỏa bớt... Lúc La Linh Dư đứng dậy, thì lại nghe thấy thị nữ của Lục Hiển thông báo: “Lang quân, Hành Dương vương đến thăm ngài!”

Lục Hiển siết chặt góc chăn, trông mắt co rụt lại: “...!”

Tại sao Hành Dương vương cũng đến vậy?!

Hắn căng thẳng nhìn La Linh Dư, khác hẳn ngày thường luôn muốn kết hợp hai người lại với nhau, lúc này đầu óc hẳn rối bời, rất sợ chuyện bất hòa giữa Hành Dương vương và La Linh Dư ở trong mơ sẽ xảy ra ngoài đời thực. Hắn nhìn La Linh Dư, đang còn tìm có thì nghe thấy nàng nói: “Nhị biểu ca, khách của huynh đến rồi, muội không làm phiền huynh nữa.”

Lục Hiển... Biểu muội của chàng, đúng là vẫn luôn quan tâm như thế.

Trong lúc nói chuyện, La Linh Dư xoay người ra khỏi phòng, nóng lòng muốn gặp thị nữ Linh Tê để hỏi chuyện vòng tay. Nhưng lúc nàng đi ra thì rèm được vén lên, thiếu niên mặt mũi lạnh lùng sa sầm bước vào. Lưu Mộ đối mặt với La Linh Dư, còn chưa thu hẳn lệ khí trong mắt thì đã thấy nàng xông đến trước mặt, tươi tắn nimb cười với mình. Hắn ngăn ra, rồi gặt đầu với La Linh Dư.

Lưu Mộ không tình nguyện đến thăm Lục nhị lang cho lắm, nhưng ở trên triều nghe thiên tử nói gì mà Lục nhị lang bị bệnh, liền báo Hành Dương vương gần đây hay qua lại với Lục nhị lang đến thăm bệnh. Lục gia có thế lớn, hoàng thất còn phải dựa dẫm. Lưu Mộ rất phiền, cả giận nghĩ: mù cả rồi hả? Con mắt nào của mấy người thấy ta và Lục nhị lang có quan hệ tốt? Rõ ràng là hắn cứ quẩn lấy ta, khẳng khẳng muốn “chào hàng” vị biểu muội đó cho ta!

Có điều biểu muội đó của hắn... thật sự... ừm...

Ánh mắt Lưu Mộ và La Linh Dư vừa chạm vào nhau, hắn lập tức nghĩ đến tài học La Linh Dư biểu diễn hôm đó. Vừa có tâm cơ lại vừa mới mẻ... Hành Dương vương liếc nhìn nữ lang, lúc đang định trò chuyện thì La Linh Dư đã cáo lui, đi lướt qua hắn.

Lời của Lưu Mộ tắc ở cổ họng: “Ch...”

Hắn ngoài đầu, thấy Lục Hiển trên giường bệnh rất kỳ lạ, căng thẳng lẫn cảnh giác, Lưu Mộ: “...”

Hắn tức giận: “Cổ cô ý đến thăm người, vậy mà người còn nhìn cô với ánh mắt gì đấy hả? Trách cô nhiều chuyện?”

Tâm trạng Lục Hiển khá phức tạp, đáng về quân vương trong mơ bị ép vào đường cùng không thể hòa làm một với thân hình thiếu niên hung tợn trước mắt được, hẳn thờ dài suôn sụt. Lục nhị lang: “Công tử tới thăm bệnh làm ta rất lo sợ, có tài cán gì.”

Lúc này sắc mặt Hành Dương vương mới giãn ra, phất tay áo ngồi xuống. Hắn vốn không muốn thăm bệnh, hiện tại nhìn qua, có vẻ Lục Hiển bị bệnh không quá nghiêm trọng nên càng không để tâm. Lưu Mộ che đi sự chán ghét của mình với thế gia, tán gẫu đôi câu với Lục nhị lang, lo lắng nói đến chuyện đại sự ở Kiến Nghiệp gần đây. Khóe môi Lưu Mộ nhếch lên, có phản nghiền ngẫm: “Ta rời khỏi Kiến Nghiệp nhiều năm, cũng không biết

Hoa thần được các nữ lang Kiến Nghiệp coi trọng như vậy. Hai ngày nay, Lưư Đường này, Trần Tú này, Vương Lăng này... Một đám nữ lang đều tìm đến quan hệ cạnh ta, muốn ta đi xin điểm cho họ..”

“Còn người thì khỏe rồi. Giờ đổ bệnh, không nữ lang nào đến tìm người.”

“Ta thấy có rất nhiều nữ lang muốn nhờ cậy, ai cũng muốn tìm danh sĩ nói chuyện. Sao nào, hai ngày nay, Lục gia của các người cũng náo nhiệt lắm đúng không? Các nữ lang cũng chạy đến tìm Lục tam lang đúng không? Ta đã đồng ý giúp tiểu nha đầu Lưư Đường nói chuyện với Trương đại nhỏ làm quen rồi. Các nữ lang đều đi tìm quan hệ, sao không thấy biểu muội của người đã động gi? Chẳng lẽ nàng ấy cảm thấy một Lục tam lang là đủ rồi, không cần đi gặp các danh sĩ khác?”

“Dù sao ta cũng phải dẫn tiểu nha đầu Lưư Đường đi tìm Trương đại nhỏ, nếu biểu muội người không có chuyện gì, có thể đi cùng ta...”

Lưư Mộ làm như nói bâng quơ. Quả thật đêm đó hắn đã chấn động trước điệu múa “Bồn Nguyệt” do La Linh Dư biên soạn, thật sự nảy sinh hứng thú, nên mới sẵn lòng muốn giúp La Linh Dư...

Nào ngờ, Lục nhị lang Lục Hiến hai hôm trước còn đi quanh hắn, nói La biểu muội của hắn tốt ra sao thế nào, vậy mà bây giờ phản ứng lại rất gắt. Lưư Mộ còn chưa nói xong, Lục Hiến đã kích động ngồi bật dậy, chụp lấy tay Hành Dương vương. Mắt hắn sắp lòi ra khỏi hốc, hai mắt đỏ thẫm, giọng chói tai: “Không được!”

“Ngài không được ở cạnh muội ấy!”

Lưư Mộ bị dọa cho cứng người, nghiêng về phía sau: “...”

Sau đó sầm mặt nói: “... Không đi thì không đi, người cứ làm như là ta ép các người vậy.”

Nghe có vẻ Lưư Mộ không bận tâm đến chuyện này, Lục Hiến thở phào rồi lại nằm xuống, tiếp tục nhìn Lưư Mộ trân trân, còn lòng thì nghĩ về tâm sự của mình.

Lưư Mộ bị cái nhìn của hắn làm cho sợ hãi, nhủ thầm: Có bệnh.

Lục thị đều có bệnh.

***

Trăng treo đầu cành liễu, hẹn người sau hoàng hôn.

Buổi tối Lục Quân quay về phòng, thị nữ Cẩm Nguyệt liền đưa giấy hoa tiên của biểu tiểu thư cho chàng. Vẫn chính là giấy do nàng cắt làm, giấy hoa tiên màu đỏ hạnh, trên giấy có vết mực nhuộm lan ra, trông như mây ngũ sắc. Tờ giấy này trong suốt, phối hợp với con chữ nhỏ nhắn trên giấy, cảm lên thường thức thật sự rất tao nhã.

Cẩm Nguyệt lại xúc động: “Biểu tiểu thư lợi hại thật. Làm giấy hoa tiên đẹp thế này, cả Kiến Nghiệp cũng không thấy nhiều.”

Lục Quân mỉm cười, cắt giấy hoa tiên đi, coi như đã biết rõ cuộc hẹn của La Linh Dư, không nói nhiều với Cẩm Nguyệt. Ăn tối xong, Cẩm Nguyệt thấy lang quân vào thư phòng thì tự lui ra ngoài, tự làm chuyện của mình. Các nàng không hề biết Lục tam lang chỉ vào phòng một lúc, đợi đêm khuya thanh vắng, tiếng người vui đi, Lục tam lang đã leo tường ra khỏi Thanh viện, đi thẳng đến Tuyệt Tổ viện.

Rồi chàng cũng leo tường vào, đứng sau cây ngọc lan ở trong sân, thấy các phòng đều đã tắt đèn, Lục Quân cong môi: Không thấy người hầu nào, biểu muội đúng là chuẩn bị đầy đủ.

Lục Quân rất ít khi đến Tuyệt Tổ viện, chàng cũng không đi xa mà đứng dưới chân tường, đặt ngón tay lên môi huýt sáo một tiếng. Tiếng huýt sáo không to, chỉ một tiếng như thế nhưng đủ để người kia biết rõ. Lục Quân mới đứng đợi chưa đến một chớp mắt thì đã nướn mảy, cách bóng hoa mờ ảo, chàng thấy cửa nhà chính được lạng lẽ đầy mở, nữ lang mặc váy lụa ôm sát rón rén, thấp thòm bước ra. Đợi nàng đến giữa sân nhìn khắp nơi, Lục Quân mới đi ra từ phía sau gốc cây.

Chàng nhìn nàng từ đầu xuống chân, chắc lưỡi nói: “Nhảy một bài thôi mà muội lên lút như thế làm gì, làm như tư thông với ta không bằng.”

Vừa dứt lời đã bị La Linh Dư trợn mắt nhìn.

La Linh Dư căng thẳng nhìn bốn phía, thấy chàng đứng đưng thì thấp giọng nói: “Làm gì có chuyện nữ lang quý tộc múa như vũ cơ cho người ngoài xem bao giờ? Nếu bị người ta bắt gặp, muội không còn mặt mũi nào mà sống nữa. Một thân một mình, thật mất thể diện...” Nàng nói được nửa thì thấy Lục Quân sầm mặt, có vẻ sai sai, vậy là vội làm nũng cứu vãn, “... Nhưng Tuyệt Thần ca ca thì khác nha. Múa cho huynh xem, đương nhiên khác với múa cho người ngoài rồi.”

La Linh Dư nheo mắt cười với chàng, đồng thời bước lên trước ôm lấy tay áo của chàng.

Nụ cười của nàng trông như gió xuân, mắt phượng lấp lánh, tay lại còn kéo tay áo của chàng, sắc mặt Lục Quân hòa hoãn ngay. Lục Quân ôm vai nàng, dẫn nàng đi về phía trước, nói đùa: “Dư Nhi muội muội đúng là tính nghịch.”

La Linh Dư lườm một phát——

Linh Tê đã nói với nàng, có một người chưa bao giờ thấy lưu ly đồng ý mua lại vòng tay cho nàng. Bây giờ nàng chỉ cần để Lục Quân vui vẻ, đợi nàng được làm Hoa thần, tiền tài cũng đầy đủ, đến lúc đó nàng không cần bị Lục Quân uy hiếp nữa.

...

Đã đồng ý với Lục Quân, điểm của mình có thể nằm trong tay Lục Quân, mặc dù La Linh Dư vẫn rất xấu hổ với vị biểu ca này, không ngờ lần nào cũng phải đối mặt với chàng bằng bộ mặt thật của mình, song La Linh Dư vẫn toàn lực ứng phó, nhiệt tình múa cho chàng xem.

Dưới ánh trăng sáng vắng vặc, trong khoảng sân trống không, Lục Quân ngồi yên trên lan can dưới hành lang, cách bụi cây, nhìn nữ lang trong sân vận eo mà múa, tay áo sát eo.

Đôi mắt chàng tỉnh lặng đen nhánh, sâu không thấy đáy. Chàng ngồi xuống sau bụi cây, chỉ chỉ lặng im nhìn nàng. Tuy La Linh Dư đứng xoay lưng, nhưng nàng vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của chàng in trên lưng mình. Ánh mắt kia như muốn đắm thũng nàng, mỗi lần nàng ngoái đầu lại là chạm vào mắt chàng. La Linh Dư cắn răng, nhắm mắt làm như không nhìn thấy gì, tập trung nhớ lại điệu múa.

Búp tay như lan nỏ, eo tựa lục bình trôi.

Tay áo phất lên như tuyết bay, một cái ngoài đầu chan chứa tình nồng.

Khác hẳn với điệu “Bồn Nguyệt” hôm trước. Ngày hôm ấy La Linh Dư chải búi tóc Phi Thiên, còn hôm nay, có lẽ do không có thị nữ giúp nên nàng không chải búi tóc cầu kỳ như vậy, trang điểm nhẹ nhàng, toàn thể một màu trắng mộc mạc rất nhiều, cũng trong sáng hơn nhiều. Tuyệt y may từ sợi gai, suối tóc được cố định bằng một cây trâm ngọc, vài sợi tóc trượt qua gò má. Nàng nhắm hai mắt xoay tròn, vòng eo di chuyển từng chút một, thân hình toát lên sự dịu dàng như ngọc lan trong nước, rất động lòng người.

Tuy tài múa của La Linh Dư bình thường, nhưng không vì vậy mà làm sự thú vị thuyên giảm.

Eo nàng uyển chuyển như rắn nước; khuôn ngực nở nang tựa tuyết trên núi cao. Một cái nhìn, một cái khoát tay, hay một điệu múa xoay người... Lục Quân im lặng nhìn nàng, ánh mắt chàng lúc thì dờ dỉ, nhưng chỉ chớp lát sau lại dính chặt lên người nàng. Sau đó lại dờ dỉ, rồi lại nhìn lại...

Lúc La Linh Dư múa, nàng nghe thấy bốn phía yên tĩnh, như thể không phát hiện ra sự tồn tại của Lục tam lang. Điều này làm nàng thoáng thả lỏng, đúng lúc quá tập trung vào điệu múa, thì bất chợt có tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương vang lên, trong trẻo lại sâu lắng, một hương thơm phảng phất từ sau lưng nàng.

La Linh Dư trợn mắt ngoài đầu, tóc ướt dần vào mặt, nàng trông thấy ở cạnh cột trụ hành lang, lang quân tuần tú ngồi sâu trong bụi hoa, cup mắt thổi huyền*. Tiếng huyền trầm trầm lại nhẹ nhàng, phối hợp với điệu múa càng thêm nâng tinh thần. Lúc còn đang ngẩn ngơ, nàng chợt thấy khóe môi của chàng thanh niên thổi huyền nhếch lên, gương mặt ấy như muốn nói: múa tiếp đi.

(*Sáo huyền: Nhạc khi cô làm bằng đất hình quả trứng, có sáu lỗ. Ảnh.)

Chàng thổi huyền bầu bạn.

Lòng La Linh Dư xao động, cười khẽ với chàng. Lúc chàng thổi huyền, Lục tam lang khó nói chuyện, khiến người ta chán ghét trong lòng đã biến mất, thay vào đó là một Lục tam lang phong hoa hảo phóng. Chàng nhìn nàng không dứt mắt, lông mi dài, đồng tử đen láy, trong một chớp mắt, La Linh Dư đã hiểu vì sao các nữ lang Kiến Nghiệp thích chàng.

Lục tam lang thời niên thiếu cũng như nàng, đa tài đa nghệ. Các nữ lang thích chàng, nên mới quần lấy chàng...

Hoa trên cành lá chã rơi xuống, xoay tròn trong gió, bông bành dưới ánh trăng êm ả. Chung quanh tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng huyền vang khắp vùng trời, cùng một mỹ nhân đang múa dưới trăng sáng. Bầu không khí kỳ lạ như có như không, như tảo biển dưới nước lặng yên sinh trường, ôm chặt lấy. Hai người ngồi dưới hành lang, rồi sau đó lại xoay người chuyển đến đình viện, trên áo trên tóc là cánh hoa rơi.

Cả vườn ngọc lan, ngọc đường phú quý.

Tiếng huyền chậm dần, điệu múa của nữ lang cũng dần kết thúc.

Dừng lại, La Linh Dư thờ dốc, bộ ngực phập phồng theo hơi thở của nàng. Nàng không thích vận động, chỉ một điệu múa thôi mà đã đổ mồ hôi khắp người, tóc tai ướt át dính cả vào gò má. Lòng La Linh Dư thả lỏng, nàng đã hoàn thành yêu cầu của Lục Quân, tiếp theo chỉ đợi Lục Quân thực hiện lời hứa nữa thôi. Trong mắt dâng lên nụ cười tự đắc, La Linh Dư nghiêng người, không ngờ Lục Quân đã đứng sau lưng nàng tự bao giờ. Bất thành linh thấy gương mặt tuấn tú của Lục Quân dán gần vào mặt nàng, La Linh Dư sợ hãi vỗ ngực lùi ra sau.

La Linh Dư mắng: “Huỳnh làm gì thế... Tự đừng không nói không năng, dọa chết muội rồi!”

Lục Quân cứ nhìn nàng với ánh mắt u ám, nhìn tới mức khiến nàng dần bất an.

Chàng đi về phía nàng, không biết vì sao, La Linh Dư lại bị khí thế lạnh lùng như quân vương của Lục Quân chèn ép, sợ hãi lùi về sau. Chàng nghiêng một bước từng bước một về phía trước, La Linh Dư thấp thòm lùi ra sau. Càng lùi càng hết đường, chân La Linh Dư đạp lên nấc thang sau lưng, bị vấp một cái. Lúc nàng hét lên sắp ngã, Lục tam lang nhanh chóng đỡ lấy eo chàng.

Chàng cup mắt xuống, nhìn thẳng vào ngực nàng.

La Linh Dư đạp lên bậc thềm, bị chàng đẩy đến cột trụ sau lưng. Sau gáy chạm vào cột trụ, tay Lục Quân chống trên cột, nhốt nàng giữa người mình. Tình cảnh này có vẻ sai sai, La Linh Dư giờ tay đẩy chàng, vừa ảo não lại cẩn thận thăm dò: “Tuyệt Thân ca ca, bài múa của muội, huỳnh có hài lòng không?”

Lục tam lang cup mắt, đuôi mắt khẽ nhướn hiện rõ phong tình. Giọng chàng lạnh lạnh: “Hài lòng. Ta sẽ cho muội ‘nhất hạ’.”

La Linh Dư mỉm cười.

Nàng giẫm lên bậc thềm mới có thể nhìn thẳng vào chàng. Nhìn lông mi dày của chàng được vén lên, đồng tử đen láy nhìn nàng chăm chăm. Lục Quân nói khẽ: “Ta sẽ đưa ra yêu cầu thứ hai.”

La Linh Dư tự tin hất cằm: “Mời nói.”

“Bây giờ, muội để ta hôn một cái, ta không chỉ cho muội ‘nhất thượng’, mà còn đích thân dẫn muội đi gặp bốn danh sĩ kia, kéo quan hệ cho muội. Ta đếm đến ba, muội cân nhắc đi.”

La Linh Dư tròn to mắt: “...!”

Bị chàng nắm chặt khuỷu tay để lên cột trụ, tâm thần nàng lập tức hốt hoảng, bắt đầu tính toán. Trong đầu nàng rối bời đánh giá có đáng không, vừa rồi còn là ‘nhất hạ’, sao điều kiện thứ hai đã bỏ qua ‘nhất trung’ mà thành ‘nhất thượng’ thế này. Điều kiện thứ hai là chuyện này, vậy điều kiện thứ ba của chàng sẽ là gì. Chàng muốn làm trao đổi này với nàng...

Tâm trạng La Linh Dư khá loạn, nhìn thấy Lục tam lang cong môi. Hơi thở của chàng như có như không phả vào nàng, hàng mi lại rủ xuống, cánh môi đẹp mấp máy, không hề cho nàng thời gian suy tính. Lục Quân nói nhỏ: “Ba, hai, một... Ta có nên hôn muội không...”

La Linh Dư không có thời gian suy xét, lúc chàng xoay người toan rời đi, nàng đưa tay lên vòng lấy cổ chàng, mặc môi chàng dán vào.

Hoa ở trên cây rơi xuống đầu đôi nam nữ đang ôm hôn.

Đằng sau cửa bán nguyệt ở bên ngoài sân, Lục nhị lang Lục Hiến sợ hãi, ngẩn ngơ nhìn bọn họ: “...”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46

Lục tam lang là một *nguy* quân từ già thanh cao.

Chàng đề La Linh Dư lên cột trụ, nói nếu nàng không muốn thì chàng sẽ thôi. Nhưng chàng lại lùi ra rất chậm, ngay khi La Linh Dư vừa ôm cổ chàng, chàng lập tức xoay người dè dặt, mỗi dấn lên mỗi nàng. Hương vị ngọt ngào như cánh hoa già nát, còn thơm nồng hơn cả cái chạm môi vô tình ở trên núi Chung hóm ắt. Giống như khi chàng thỉnh thoảng nhớ lại, đem về năm tưởng tượng, mềm mại xen lẫn ngọt ngào, điều động tất cả nhiệt huyết ở tứ chi bách hải tập trung vào trên môi.

Hàng mi của lang quân chạm vào nữ lang, lông mi nàng run lên, theo tư thế được lang quân kéo vào lòng, ngón tay La Linh Dư đặt trên cổ chàng càng run dữ hơn, gương mặt trắng như tuyết lại đỏ ửng, không dám mở mắt ra.

Nhưng khi không mở mắt, các giác quan khác lại trở nên rất nhạy bén, càng cảm nhận rõ ràng nụ hôn mang tính xâm lược của Lục Quân. Là hôn sâu chứ không phải chỉ môi chạm môi, lưỡi chàng duỗi vào bên trong, khuấy đảo quần lông liễu nàng. La Linh Dư vừa bất an vừa lo sợ, nhưng mùi trên người lang quân bao trùm quanh nàng, lúc chàng hôn nàng vô cùng mạnh mẽ, chân thật đáng tin, nhưng lại không áp đảo nàng hoàn toàn. Chàng cho nàng cơ hội phản kháng, chỉ là...

La Linh Dư nín lấy cổ áo chàng, bàn tay run run: Cho đến bây giờ, nàng tuyệt đối không phản kháng.

Nụ hôn tràn miên, hít thở khó khăn, hôn phách như bị rút đi, con tim cả hai càng lúc càng đập rộn rã. Răng lưỡi không thành thạo chạm vào nhau, những lúc cắn nhầm lại hơi đau, nhưng càng nhiều hơn đó là cảm giác làm xương cốt tê rần. Nụ hôn của chàng làm eo hồng nàng mềm ra, tay chân như tê dại, không cách nào thờ được, cơ thể trượt xuống trên cột trụ ở hành lang. Mà dù như thế, Lục Quân cũng không thả nàng ra.

Nữ lang ngồi trên bậc thang, vẫn được lang quân ôm vào lòng. Tay áo chàng che đi tia sáng mờ ảo bên ngoài, ôm lấy cơ thể như nhả ra của nàng ở trong ngực. Mặt La Linh Dư đỏ ửng, bị ép phải ngẩng mặt lên, đón nhận nụ hôn tràn miên lưu luyến của chàng. Chiếc hôn ấy vừa thâm tình lại nồng nàn, con tim La Linh Dư đập *thình thịch*, vào thời khắc này, nàng tưởng như Lục Quân yêu mình sâu sắc.

Nếu không vì sao cảm xúc của chàng lại dao động mạnh đến vậy?

Trên đỉnh đầu là hoa ngọc lan, hoa đào, cánh hoa hồng trắng xen nhau, nở rộ từng chùm trên cành cao. Gió đêm nhẹ nhàng thổi đến, hoa rơi như mưa mênh mông một vùng, rơi xuống đôi nam nữ một quỹ một ngôi bên dưới. Trên vai, trên tóc hay thậm chí trên tay áo toàn là hoa, còn có cả cánh hoa bông bành, rơi vào giữa nơi hai người đang tràn miên.

Cánh hoa tươi lại thơm thơm nằm giữa môi, La Linh Dư mở mắt ra, nhìn Lục Quân dù như vậy cũng không lùi ra. Chàng cụp mắt, trong đôi mắt là sự dịu dàng dạt dào. Rồi nàng lại nhìn chăm chú cánh hoa được chàng cắn trong miệng. Chàng uốn lưỡi, cánh hoa theo chiếc hôn của hai người rơi xuống giữa môi La Linh Dư, bị nàng nuốt vào. Màn đêm lành lạnh, cánh hoa ngọt ngào được cắn nát giữa răng môi, trông cả hai thật sự như đang tư thông với nhau.

Kích thích, cảm ky!

La Linh Dư: “Ưm...”

Toàn thân run sợ!

Mềm nhũn trong ngực chàng

Bất tỉnh linh, nàng nghe thấy tiếng bước chân ở trong phòng phía sau, sau đó là tiếng thị nữ gác đêm thay y phục. La Linh Dư kinh hãi, Lục Quân nhanh chóng ôm lấy nàng, dẫn nàng nấp sau bụi cây rậm rạp dưới hành lang. Mặt nàng dán sát vào lồng ngực đang đập mạnh, trong cái ôm của Lục Quân, cả người nàng đều được bao trùm trong hơi thở của chàng. Hàng mi lang quân run lên, hơi nước dâng lên trong mắt. Âm thanh của thị nữ bên kia đã biến mất, nàng ngẩng đầu lên, trông thấy đôi mắt đen kịt dè dặt nực niệm của Lục Quân.

Lục Quân nhìn nàng một lúc lâu, sau đó khàn giọng nói: “Đêm khuya rồi, muội trở về đi.”

La Linh Dư cúi đầu, trong đầu nàng rối bời, không biết nên nói gì cho phải. Gương mặt nữ lang vẫn đỏ ửng, “... Vâng.”

Trong lúc hai người trao nhau chiếc hôn nồng nàn, Lục nhị lang Lục Hiến đã sớm thất hồn lạc phách rồi đi.

Hắn bị bệnh nấy ngày, lại càng thấp thòm về giấc mơ hơn. Trước kia hắn chưa bao giờ phát hiện ra chuyện hai nam tranh một nữ. Hắn không nhận nổi mà đi tìm La biểu muội, muốn hỏi nàng cũng như dò xét ý nàng thế nào. Nhưng hắn còn chưa hỏi gì, vừa thấy Lục Quân và La Linh Dư ôm hôn thì hắn đã hiểu rồi.

Lục Hiến đi trong đêm khuya giá lạnh, cố gắng nhớ lại chi tiết trong giấc mơ. Lúc thì chi ngắn gọn, lúc lại tuôn trào xối xả... Hắn cắn chặt răng, như dờ khóc dờ cười “Thì ra là vậy... thì ra là vậy... Tam đệ, đệ cứ hay giấu giếm...”

Ngoài đôi La Linh Dư và Lục Quân đã sớm có tình như vậy, thì trong mơ cũng không kém đúng không?

Đến hiện tại, biến số trong mơ chính là lần đầu tiên hắn tỉnh lại sau cơn sốt, là lúc Hành Dương vương và La Linh Dư gặp nhau. Nói như vậy tức là, tại thế giới trong mơ của hắn, vào lúc này, tam đệ Lục Quân của chàng đã qua lại với La Linh Dư sau lưng bọn họ.

Trong thế giới đó, cuối cùng Lục nhị lang được trao cho chức Trung Tán đại phu*. Sau khi Lục tam lang chết ở biên ải, Lục Hiến từng thu thập di vật của Lục Quân. Lang chủ không còn, người hầu trong Thanh viện không nơi nương tựa. Thị nữ người hầu hoặc bị đem bán, hoặc được sắp xếp phục vụ chủ tử khác. Lục Hiến đến Thanh viện của đệ đệ, thấy khắp sân hoang vu không một bóng người, chỉ còn lại một mình thị nữ Cẩm Nguyệt đang dọn dẹp đồ cũ ngày xưa của Lục tam lang.

(*Trung Tán đại phu là chức quan tòng ngũ phẩm, đại phu chỉ chức quan to chứ không phải chỉ thấy thuốc.)

Cẩm Nguyệt đã thành thân trước khi Lục tam lang đi biên ải, nàng quay về Lục gia là đệ cùng Lục nhị lang dọn dẹp đồ cũ của tam lang. Cẩm Nguyệt lấy ra một phong thư trong ổ cơ quan ở thư phòng, giao cho Lục nhị lang: “Đây là bức thư trước kia tam lang chưa viết xong... Lúc đi ngài ấy mới viết, sau đó lại muốn hủy. Nhân lúc ngài ấy ra ngoài, nó tự nhanh tay lấy thư ra khỏi chậu lửa. Nó tự nghĩ, có lẽ về sau bức thư này sẽ còn hữu dụng... Lại chẳng ngờ, bức thư này đã rơi xa tay ngài ấy.”

Cẩm Nguyệt rơi lệ, che miệng khóc sụt sùi —— “Tam lang đã mất, bề hạ lại không để cho thế nhân nhắc đến ngài ấy, yêu cầu đốt sạch thư họa ngày xưa của ngài ấy, không một ai dám giữ. Chỉ còn lại lá thư này... Nếu nhị lang quan tâm đến lang quân của chúng nó ty, thì giữ lại món đồ nhỏ này của ngài ấy đi.”

Lục nhị lang cầm phong thư, thư đã cháy xém hơn nửa. Cẩm Nguyệt vẫn không cứu kịp thời, không thể giữ cho phong thư hoàn hảo. Lục Hiến nhìn phong thư, chữ viết khác hẳn nét chữ rồng bay phượng múa tiêu sái mà Lục Quân hay viết. Lục tam lang đôi mắt tích, nắn nót, nhẹ nhàng và cũng nặng nề. Mục rất đậm, như thể phải suy nghĩ rất lâu mới đặt bút viết chữ. Lục Hiến đọc thư, chỉ còn lại mấy chữ cuối cùng ——

“Nhật nguyệt trên cao minh chứng lòng ta. Trang giấy tuy ngắn ngủi, tình này lại chứa chan, đáng tiếc tình chẳng dài lâu. Nếu, nếu...”

Bức thư bị cháy một nửa này vẫn chưa viết xong.

Lục nhị lang trong mơ ngẩng đầu, hỏi Cẩm Nguyệt: “... Đệ ấy viết thư này cho ai? Vì sao không viết hết? Cụ thể là viết lúc nào?”

Cẩm Nguyệt thút thít không nói, chỉ lắc đầu. Sao nàng có thể nói với Lục nhị lang, là Lục tam lang muốn cứu vãn mối tình đó... Nhưng cứu vãn thế nào đây? Người kia nay đã cửu ngũ chí tôn, dù Lục gia có thế lớn tới mấy, cũng chưa từng có tiền lệ cướp thế tử với bề hạ.

Ở thế giới trong mơ, cuối cùng Lục nhị lang chỉ mơ hồ biết khi còn sống, hình như đệ đệ từng yêu ai đó. Hắn không biết nữ lang mà tam lang yêu là ai, mấy chữ “nếu” cuối cùng mà tam lang viết, rốt cuộc là viết cho ai...

Mà bây giờ, khi mơ và thực khớp với nhau, lòng Lục Hiến đau dữ dội —— *Trang giấy tuy ngắn ngủi, tình này lại chứa chan.*

Thì ra lúc ở trong mơ, tam lang viết lá thư này cho La biểu muội. Như thế mọi suy luận đều khớp với nhau —— Trong mơ, lúc Lục tam lang đi biên ải, La Linh Dư đã được định làm vương phi của Hành Dương vương, vẫn chưa thành hôn. Khi Lục tam lang đang ở biên ải, cự đệ băng hà, tấn đế lên ngôi, chỉ trong một đêm, La Linh Dư từ vương phi trở thành hoàng hậu. Tấn đế gấp gáp, chỉ mới lên ngôi đã tổ chức đại hi. Không lâu sau đó, Lục tam lang bỏ mình.

Bắt đầu từ thời điểm rời khỏi Kiến Nghiệp đi biên ải, Lục tam lang từng nghĩ cách níu giữ La biểu muội. Chàng vô cùng cao ngạo, viết thư nhưng lại không gửi. Có lẽ chàng muốn chờ bản thân tỉnh táo, cũng chờ nàng tỉnh táo.

Nhưng chàng vừa đi rồi, lại chẳng thể nào cứu vãn...

Lục Hiến che mặt, hai vai run lên. Hắn đau đến mức cơ thể run bần bật, cuối cùng hắn cũng biết được bí mật mà tam đệ luôn chôn giấu. Hắn chậm rãi cắn chặt hàm răng, lão đảo đờ thân cây đứng dậy. Cơ thể nghiêng ngả đi trong ánh trắng bạc, trong lòng hắn thế ——

Bất luận mơ là thật hay giả! Hắn sẽ không để chuyện trong mơ xảy ra ở đời thực!

Dù Hành Dương vương có thể trở thành thiên tử... Nhưng nếu La biểu muội là của tam đệ, thì hắn sẽ giúp tam đệ. Từ nhỏ, tam đệ của hắn đã mất nơi nương tựa, nhìn thì có rất nhiều người ngưỡng mộ Tầm Mai cư sĩ, song thực chất Lục tam lang không có ai thân thiết. Nếu vất vả làm tam đệ mới thích một nữ lang, thì có lên trời bằng hay xuống hầm đất, Lục Hiến cũng phải giúp tam đệ hoàn thành nguyện vọng chưa xong đó!

Lục Hiến cảm thấy mình cần phải suy nghĩ thật kỹ; giấc mộng cho hắn nhiều cảnh báo như vậy, hắn nên bắt đầu từ đâu thì mới loại bỏ được hoàn toàn kết cục trong mơ?

***

Gần đây La Linh Dư rất hài lòng.

Rốt cuộc nàng cũng đã bán được vòng lưu ly, Linh Tề ôm một bọc tiền lớn về. Lấp vào chỗ thiếu hụt rồi mà vẫn dư không ít, La Linh Dư thật sự rất vui. Đồng thời, đánh giá bài thi tuyển chọn Hoa thần của nàng cũng đi theo chiều hướng tốt, lúc Ninh Bình công chúa và Trần nương tử Trần Tú còn đang tranh nhau bề đầu, thì La Linh Dư thế yếu hơn đã được các nàng làm nổi bật. Rất nhiều người đau đầu, không biết nên chấm điểm cho Ninh Bình công chúa và Trần nương tử ai cao hơn ai, thì đều dứt khoát cho La Linh Dư cả.

Và Lục Quân còn dẫn nàng đi gặp bốn danh sĩ kia... Dù không thể làm Hoa thần, thì được danh sĩ đánh giá hay khen ngợi cũng là chuyện tốt.

Sáng sớm ngồi trước gương chải tóc, La Linh Dư chống cằm. Trong gương đồng mờ ảo phản chiếu gương mặt tựa khuôn trăng của nữ lang, nụ cười giảo hoạt vô cùng đặc ý. La Linh Dư xấu hổ nghĩ ngoài những chuyện tốt kia ra... nàng cảm thấy, hình như con đường nhân duyên của nàng cũng trở nên xán lạn.

Lục Quân hôn nàng.

Cho dù huynh ấy là vì điều kiện, cho dù có thể huynh ấy nhất thời bị quý ám, nhưng nếu huynh ấy có thể bị quý ám nhất thời, vậy tất trước đó chàng đã bị quý ám rất nhiều lần... Có lẽ, Lục tam lang thích nàng thật?

Thế thì tốt quá rồi.

Các lang quân ở Kiến Nghiệp, La Linh Dư chọn lui chọn tới, quả thật cảm thấy Lục tam lang Lục Quân mà ban đầu mình nhìn trúng là tốt nhất. Lục tam lang ở một viện một mình, không cha không mẹ, sau này nàng gả cho chàng, không những được chia sẻ tiền tài quyền thế lớn, còn không cần phải đau đầu về vấn đề mẹ chồng con dâu khó khăn nhất trên đời. Lục tam lang còn là danh sĩ, bất luận là Nam quốc hay Bắc quốc, dù bọn họ rời khỏi Lục gia, cũng du sơn ngoạn thủy, thì với danh vọng của danh sĩ cũng có thể để bọn họ sống thoải mái; cuối cùng, Lục tam lang là biểu ca của nàng đó. Đại bá mẫu Lục Anh của nàng là cô cô của Lục Quân, đã thân cận thêm thân.

Thanh danh của La thị Nam Dương không là gì ở Kiến Nghiệp, nàng gả cho lang quân khác, gia tộc không có thế, thì chắc chắn sau khi cưới hẳn phụ thê có lục lục, sau lưng không có ai để dựa dẫm, La Linh Dư chỉ biết cúi đầu. Nhưng Lục Quân thì khác. Tuy đại bá mẫu không quan tâm nàng cho lắm, nhưng suy cho cùng cũng là người thân của nàng, sau khi cưới, nếu Lục tam lang bất nạt nàng, nàng có thể mách với đại bá mẫu, để đại bá mẫu làm chủ cho nàng...

Nếu có thể gả cho Lục tam lang, thì lang quân dự bị Chu lang hiện tại còn chưa rõ xuất thân, đã bị La Linh Dư phui phui hoàn toàn.

Thật không ngờ vòng quanh một vòng, mà xui quý khiến thế nào, mấy lần nàng thất thổ trước mặt Lục Quân, mấy lần Lục Quân bị nàng phát hiện ra bí mật của mình... Vậy mà chàng vẫn có thể thích nàng... Không biết Lục tam lang thích gì ở nàng?

Vì vẻ đẹp này sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng La Linh Dư xao xuyến, lại mở hộp nữ trang ra, thoa son phủ phấn, cẩn thận dặm lại lớp trang điểm. Nàng quệt phấn trắng bạc lên tay, đây là phương thuốc dân gian nàng làm theo trong sách thuốc thẩm mỹ hai hôm trước, quả nhiên bôi lên tay nhẵn mịn mềm mại. La Linh Dư cúi đầu, cẩn thận xoa phấn trong tay, sau đó lấy giấy bút ra, kiên nhẫn viết ra đặc điểm khác nhau của mấy loại phấn. La Linh Dư không chỉ có vẻ đẹp trời sinh, mà bản về sự chăm sóc vẻ bề ngoài của mình, thể nhân cũng không mấy ai bị được nàng.

Ngoài cửa chim hót chiêm chếp, La Văn Họa dụi mắt, há miệng ngáp dài, chân không đá giày đi vào nhà, lẩm bẩm: "Tỷ ơi, mặt muội nổi mụn rồi, phấn thơm lần trước tỷ bôi cho muội có còn không?"

Linh Ngọc đang thu dọn ở bên cạnh, nghe thấy thế thì nhui mày. Đi theo biểu tiểu thư hơn một tháng, Linh Ngọc có ngốc tới mấy cũng biết của cái của vị biểu tiểu thư này rất ít, không chịu nổi trước sự tiêu xài hoang phí ở Kiến Nghiệp. Loại phấn mà tiểu nương tử nói đó vốn cũng không rẻ. Linh Ngọc đang định khuyên tiểu nương tử đừng bôi lung tung, thì nghe thấy La Linh Dư vui vẻ nói: "Linh Ngọc tìm cho muội ấy đi. Dùng hết thì báo tỷ, tỷ làm cái mới cho muội."

La Văn Họa tròn to mắt.

Cô bé vừa tỉnh dậy nên vẫn còn mơ màng. Vừa nãy khi dứt lời, cô bé lập tức ý thức được mình không nên nói như vậy, bọn họ làm gì có tiền mà mua phấn chứ. La Văn Họa đang định nói lại, thì thấy tỷ tỷ đang nằm trên bàn viết chữ sáng khoái đáp lời. La Văn Họa nhanh chóng chạy đến, đưa cái đầu nhỏ tới ngó chừng nửa buổi. Gương mặt tỷ tỷ hàm chứa nét xuân, đẹp không bút nào tả xiết.

La Văn Họa nhỏ giọng: "... Tỷ, tỷ lại mới đổi phu quân tương lai hả? Phu quân tương lai mới của tỷ rất tốt với tỷ, cho tỷ tiền bạc?"

La Linh Dư: "..."

Tức giận lườm muội muội, nàng cảnh cáo: "Không được nói lung tung mấy lời này biết chưa. Từ đầu đến cuối, tỷ chưa từng thay đổi bao giờ. Bắt kể ai hỏi, muội phải nói lời này đấy."

La Văn Họa mở to mắt, ôm lấy cô tỷ tỷ, đôi mắt lấp lánh đầy hân hờ: "... Vậy là tỷ chuyển mục tiêu về lại tam biểu ca rồi hả? Có phải tam biểu ca cho tỷ ám hiệu không? Có phải không có phải không?"

Vì từng cứu Lục tam lang nên La Văn Họa rất có hảo cảm về chàng. Tỷ tỷ không chọn được trượng phu mình thích, trong lòng cô bé còn khó chịu hơn, cô bé rất hy vọng hai người lớn mình thích có thể ở với nhau. Hôm nay... La Văn Họa quán lấy La Linh Dư hỏi liên tục, La Linh Dư bị cô bé ôm cô du đưa đến mức xương cốt như rã cả ra, nhưng không vì thế mà giấu đi được sự vui vẻ trong mắt.

La Linh Dư khiêm tốn: "Ày da..."

Các nàng chơi đùa ở trong nhà, còn tỷ nữ ngoài sân hô to: "Nữ lang, người bên tam lang đã đến rồi à."

La Linh Dư đánh mắt ra hiệu với La Văn Họa, tiểu nữ lang lập tức ưỡn ngực, còn nhìn tỷ tỷ với ánh mắt "cứ giao cho muội", sau đó nhảy tót ra ngoài. Cách lộp rèm, La Linh Dư nghe muội muội ngọt ngào gọi "Cầm Nguyệt tỷ tỷ". La Linh Dư dứng đứng lố tai, thấy Cầm Nguyệt và La Văn Họa tán gẫu đôi câu mới nói đến chính sự: "Lang quân của chúng nó tỷ sắp lên triều, trước khi đi, ngài ấy báo nô tỷ đến chuyển lời cho biểu tiểu thư. Tam lang báo biểu tiểu thư hôm nay đừng ra ngoài, đợi ngài ấy bài triều về, ngài ấy sẽ dẫn biểu tiểu thư đến Tiêu Mi Sơn tìm một danh sĩ."

La Văn Họa khéo léo đáp: "Được ạ! Muội sẽ nói lại với tỷ tỷ... À, tỷ tỷ đang viết chữ nên bận lắm ạ."

Nếu nữ lang đang bận thì Cầm Nguyệt không làm phiền nữa. Nàng nhìn ra sau màn trúc, thấy đằng sau màn dáng vẻ mặt bên của nữ lang mảnh khảnh. Lúc trước toàn là các nữ lang hẹn tam lang nhà nàng ra ngoài, đây là lần đầu tiên tam lang chủ động hẹn một nữ lang. Quả nhiên đúng như suy nghĩ của nàng, biểu tiểu thư thật sự có tiền đồ xán lạn.

La Linh Dư ngồi bên trong nghe thấy lời của Cầm Nguyệt, tìm bắt gác đập thành thịch. Không viết được gì nữa, nàng đứng dậy đi đi lại lại trong phòng, gò má nóng lên: tam biểu ca của nàng có vẻ rất bận rộn. Từ sau đêm hôn nàng, chàng không xuất hiện lại trước mặt nàng lần nào. Chàng nói dẫn nàng đi gặp mặt giới thiệu với danh sĩ, nhưng trước đó lại để Lục nhị lang tới tâm sự với nàng. Đến hôm nay chàng mới có thì giờ rảnh.

La Linh Dư xoay người, ngồi xuống bàn cầm gương đồng lên, chỉnh lại lớp trang điểm của mình: "Linh Ngọc, Linh Ngọc! Ý phục mới làm của ta tháng này đã xong chưa? Lấy ra đi, hôm nay ta muốn mặc. Ngày Hoa thần? Ngày Hoa thần sẽ mặc bộ khác, Ồi chao, có phải Họa Nhi lên dùng phấn vẽ lông mày vô ốc không? Sao lại ít thế này? Họa Nhi..."

Cả Tuyệt Tố viện đều xúm quanh biểu tiểu thư, giúp nàng chỉnh chu lại lớp trang điểm và y phục, vô cùng bận rộn.

Đợi Lục Quân bài triều, trở về viện của mình thay bộ đồ khác, đến trong viện của biểu muội mà La Linh Dư vẫn chưa rửa mặt chải đầu xong. Lục Quân tính thời gian: "Hai canh giờ... Ta lên triều về rồi mà nàng vẫn chưa chuẩn bị xong?"

Lục tam lang rất khó tin, nhớ lại gương mặt của biểu muội. Dáng vẻ đó của nàng... đã đẹp lắm rồi, nàng còn muốn đẹp thế nào nữa? Có cần phải tốn nhiều thời gian vậy không?

Nhưng La Linh Dư không chịu ra cửa, muốn để chàng chờ.

Lục Quân dờ khóc dờ cười, đánh phải vào nhà chính uống trà, đợi nữ lang. Mới uống hai chung, chàng bất ngờ nghe thấy thị nữ thông báo Lục nhị lang đến thăm biểu muội. Sao nhị ca của chàng lại đến tìm La Linh Dư? Lục tam lang nhũm mày, nghiêng đầu, thấy nhị ca vén rèm đi vào. Vừa trông thấy chàng ngồi đấy, trong mắt Lục Hiền toát lên vẻ vui mừng: “Tam lang, rốt cuộc đệ cũng hết bận, muốn dẫn La biểu muội đi chơi hả?”

Lục Quân: “...”

Thái độ của nhị ca lạ quá.

Lục Quân: “Không hẳn là hết bận, chỉ là nhân tiện dẫn muội ấy đi gặp một người mà thôi.” Chàng bình tĩnh đáp, lông mày nhướn lên, “Nhị ca muốn dẫn biểu muội ra ngoài à? Là đệ hẹn sai giờ?”

“Không không không,” Lục Hiền vội khoát tay, nhìn tam đệ cười, “Đệ hẹn đúng giờ lắm, đúng lắm. Có đệ đi cùng La biểu muội, huynh rất yên tâm.”

Lục Hiền nhìn chàng, thờ dãi mặt hơn: “Tam đệ à, đệ phải biết quý trọng duyên phận giữa người và người. Phải biết tình thâm vốn chẳng dài lâu, trang giấy ngắn ngủi, tình lại chứa chan. Nếu bỏ qua thì sẽ tiếc nuối suốt đời.”

Lục Quân: ... Nhị ca càng lúc càng lạ.

Chàng đặt trà xuống, nghiêm mặt nói: “... Không lẽ nhị ca thích nữ lang nào đó nên mới xúc động như vậy? Không phải là... La Linh Dư đấy chứ?”

Mặt chàng dần sa sầm.

Lục Hiền: “...”

Cái gì vậy trời!

Chạm vào cái nhìn lạnh lẽo của tam đệ, Lục Hiền nhớ lại hai ngày nay mình hay kiểm soát tìm biểu muội tâm sự, sợ đã làm tam đệ hiểu lầm rồi. Lục Hiền vội vàng phải sạch: “Đệ nghĩ cái gì vậy? Giữa huynh và La biểu muội chỉ đơn giản là tình huynh muội, tuyệt đối không có tư tình. Chỉ là huynh... hai ngày nay bị bệnh, nên mới cảm khái vậy thôi.”

Lục Quân lạnh lùng nói: “Nhị ca đúng là người đa sầu đa cảm.”

Lục Hiền: “...”

Trong đầu nghĩ nếu không phải vì đệ, việc gì huynh phải tự dưng vô mình như vậy? Tên tiểu tử đệ còn chằm chọc huynh, không biết cảm kích chút nào...

“Hai vị biểu ca, hai huynh đều ở đây cả sao?” Lúc hai huynh đệ sắp không ngồi yên nữa, rốt cuộc La Linh Dư cũng lững thững đi tới. Giọng nàng ngọt ngào, lại lạnh lạnh trong trẻo, tựa ánh dương chiếu vào căn phòng u tối, khiến hai vị lang quân đều ngẩng đầu nhìn nàng.

Nữ lang chải búi tóc Lăng Hư, mái tóc dài bồng bềnh như đám mây. Mày liễu dài nhỏ, khóe mắt híp lại, mỹ nhân da trắng như tuyết, cánh môi đỏ thắm, trông như hoa hồng lại tựa đình hương. Nàng bước vào phòng, mắt nhìn lướt qua hai người, dù Lục Hiền không có tình cảm với La Linh Dư cũng phải ngăn người, xấu hổ đỏ mặt cúi đầu.

Lục Hiền cười: “Biểu muội định ăn mặc như thế để ra ngoài với tam đệ hả? Tốt lắm, tốt lắm.”

La Linh Dư ngại ngùng, nhưng cũng không biết Lục Hiền đang cười gì.

Lục Hiền lạ thật đấy, cứ khăng khăng đi cùng Lục Quân và La Linh Dư ra khỏi đại viện Lục trạch, tiễn hai người lên xe có mái dái. Lục Quân cup mắt, nửa cười nửa không hỏi nhị ca có muốn đi cùng bọn họ không, Lục Hiền ho khan báo: “Cơ thể đệ đang khó chịu, huynh đang tìm đại phu vào cung khám cho đệ hạ, không lời thôi với hai đứa nữa. Hai đứa đi chơi vui về nhé, không cần phải gấp gáp về nhà đâu.”

Lục Quân và La Linh Dư trở mắt, không nói nên lời: “...”

Lời này của nhị biểu ca, làm như bọn họ muốn bỏ trốn không bằng.

Lục Hiền ân cần dặn dò hai người một lúc lâu, nhìn xe ra khỏi ngõ Ô Y mới yên tâm. Lúc ở trong mơ, thật ra cũng có cảnh như vậy. Lục tam lang đi thăm một danh sĩ, tán gẫu nói chuyện với bạn cũ... Chẳng qua là lúc đó, Lục nhị lang ở trong mơ không biết Lục Quân đi cùng với La Linh Dư. Bây giờ hẳn biết rồi, trong đầu thấy là lạ, Lục Hiền cảm thấy hình như mình đã chứng kiến bí mật của tam đệ và La biểu muội.

Tuy ở trong mơ không biết, nhưng ngoài đời thực đã để hấn bùng tình hiểu ra: thì ra lúc đó, Lục Quân đã ở chung với La Linh Dư!

Bọn họ đã qua lại với nhau!

Lục Hiền hải lòng quay về, dọn dẹp một hồi rồi vào cung gặp đệ hạ. Hắn nhớ đến thế giới ở trong mơ, hoàng đế qua đời vì nổi loạn, bây giờ hẳn vẫn chưa rõ Hành Dương vương có thích hợp làm hoàng đế hay không. Nhưng chuyện cần giải quyết đầu tiên, chính là nhắc nhở đệ hạ chú ý thân thể... Chỉ cần đệ hạ sống lâu thêm vài hôm thì sẽ từ đó cơ hội suy tính mọi chuyện.

Không ngờ Lục Hiền lại bận ba vì Lục Quân như thế, thế nhưng trong mắt người ngoài thì lại thành chuyện khác. Lục phu nhân nhận được mật báo của thị nữ Thanh Yêu: “Phu nhân à, mấy ngày nay, các nô tỳ thấy nhị lang rất hay đi tìm biểu tiểu thư. Nhưng tam lang cũng đến tìm biểu tiểu thư. Vừa rồi tam lang và biểu tiểu thư ra ngoài, nhị lang còn lưu luyến tiễn bọn họ ra tận đại viện. Nô tỳ thấy, có vẻ nhị lang cũng muốn đi...”

Lục phu nhân bình tĩnh: “Nhị lang đã nói với ta chuyện tam lang thích La nương tử rồi. Nhị lang cũng nói mình không hề thích La nương tử, thẳng bẽ sẽ không lừa ta.”

Thanh Yêu buồn bã: “Nhưng nô tỳ không chỉ cảm thấy nhị lang có hảo cảm với biểu tiểu thư, nô tỳ thấy, cảm thấy... nhị lang yêu đơn phương đấy ạ. Mà rõ ràng biểu tiểu thư thích tam lang hơn... Không lẽ là hai nam tranh một nữ? Nếu nhị lang đánh nhau với tam lang vì biểu tiểu thư thì sao ạ? Nhị lang thích biểu tiểu thư, nhưng biểu tiểu thư không thích ngồi ấy, nhị lang đau buồn lại chỉ biết giấu trong lòng thì làm thế nào?”

Mỗi Lục phu nhân run lên: “...”

Con trai Lục Hiền của bà, không chỉ yêu mến La Linh Dư, mà còn x giữ kín thâm thương trong lòng, không giành nổi với đệ đệ?!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nỗi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Ngoài cửa sổ, tàu chổi trúc xanh che lấp bức màn. Lục tiểu tử lang chậm rãi đi dọc theo hành lang tối, cậu đứng dưới cửa sổ, ù rừ cúi đầu. Chuyện học tập của cậu lại không được tốt, nên không dám vào nhà gặp Lục phu nhân. Lục tiểu tử lang Lục Sướng nhón chân, nằm trên cửa sổ, thấy sau màn hình là Lục phu nhân đang thờ ngẩn thân dài.

Thị nữ: “Hầy...”

Lục phu nhân: “Đáng lo quá...”

Chỉ một biểu tiểu thư đã để chủ mẫu Lục gia phải lo lắng đến thế. Lục phu nhân không muốn con trai quá thân thiết với La thị nữ, song cũng không muốn con trai chịu tổn thương vì tình. Bà càng không thể để biểu tiểu thư rời khỏi Lục gia, một là Lục gia sẽ mất mặt, hai là không tiện ăn nói với cô em chồng Lục Anh. Tình thế thật sự rất khó xử, Lục phu nhân đành hỏi thị nữ Thanh Yêu: “Sai người đến Nam Dương hỏi thăm tình tình của La nương tử, sao đến giờ vẫn chưa thấy về?”

Thanh Yêu đáp không biết: “Có lẽ trên đường đi bị bệnh, nên mới chậm trễ như vậy.”

Lục phu nhân nhăn mày, chậm rãi gật đầu: “Thế thì... Từ giờ các người để ý đến tam lang và La nương tử nhiều vào. La nương tử là khách đường xa, phải thường xuyên đi chơi đây đó, bảo tam lang đi với nó nhiều vào.”

Thần là thị nữ thấp thân của Lục phu nhân, Thanh Yêu ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn nét mặt trang nghiêm của bà. Nghe ra ý khác, nàng lập tức bừng hiểu. Lục phu nhân muốn kết hợp Lục tam lang và biểu tiểu thư, không để

nhị lang chen chân vào.

Thị nữ ngoan ngoãn lui ra, tiểu tử lang Lục Sường ở ngoài phòng suy nghĩ, sợ Lục phu nhân lại muốn dầy vò La tỷ tỷ. Cậu chớp mắt, rón ra rón rén đi ra ngoài, chạy đến Tuyết Tổ viện tìm La Văn Hòa, nhắc nhờ tỷ muội La Thị phải hành động cẩn thận. Nhưng tiểu muội muội La gia lại khịt mũi, liếc một cái rồi kéo rèm lên, hoàn toàn ngó lơ tiểu lang quân Lục Sường đáng thương ở bên ngoài. Tiểu Lục Sường bị từ chối gấp, không biết phải làm sao: ... Không phải là do lần trước đánh nhau với tiểu biểu tỷ đấy chứ? Nhưng về sau mình đã xin lỗi rồi mà? Sao tiểu biểu tỷ lại thù dai vậy?

Còn Lục phu nhân bên này vẫn rất âm thầm, bà nghiêng đầu nhìn khu vườn xanh ngắt ngoài cửa sổ. Lá trúc xào xạc, sau rèm châu, Lục phu nhân đi đi lại lại trong phòng, tự lẩm bầm đầy đa cảm: “Tam lang nhỏ hơn cả con trai mình mà đã có nhân duyên rồi. Còn nhân duyên tốt của con mình, giờ đang ở đâu...”

Lục phu nhân thật sự rất sốt sắng.

Mà trong giấc mơ của Lục nhị lang Lục Hiến, Nam quốc xảy ra rất nhiều chuyện quay quanh Lục tam lang. La Linh Dư và Hành Dương vương, chỉ là tuyệt nhiên không có chuyện nào liên quan tới hôn nhân của Lục nhị lang. Nên Lục phu nhân đã lo lắng uống công rồi, chỉ ít đến sang năm, con trai bà vẫn chưa thành hôn.

Giấc mơ của Lục Hiến luôn xoay quanh Lục tam lang và La Linh Dư, mặc dù trong lòng rất quan tâm đệ đệ, nhưng có lúc Lục Hiến cũng lầy lăm lã —— vì sao giấc mơ là của mình, nhưng toàn là chuyện của người khác chứ không có chuyện của mình là sao?

Chẳng lẽ trong một năm, chính bản thân hắn thật sự rất vô vị, nên mới không có chuyện gì xảy đến với mình?

Lục Hiến không hiểu nổi, chỉ biết tìm danh y ngày trước mình mời đến chữa chứng đau đầu cho Lục lão phu nhân, cùng ngồi xe đến Thái Sơ cung, giúp đệ hạ ổn định cơ thể trước. Trên thực tế, Lục nhị lang mong trong thời gian đệ hạ sống lâu, đừng uống đan được lung tung nữa, tránh bị trúng độc mà chết.

Mà bây giờ, Lục tam lang Lục Quân và biểu tiểu thư La Linh Dư được cả hai mẹ con Lục phu nhân nhắc đến đang ngồi chung một xe, đi đến núi Tiểu Mi ở ngoài thành. Xe bò chòng chành, không gian trong xe khá rộng rãi, Lục Quân và La Linh Dư mỗi người ngồi một bên. Một khắc đã trôi qua, cả hai không nói với nhau lời nào.

Lúc xe dừng đưa, Lục Quân nhìn chằm chằm vành tai trắng muốt của La Linh Dư. Bông tai nàng lác lác lên trên gò má, lấp la lấp lánh nổi bật trên làn da trắng nõn của nàng. Lục Quân nhìn bông tai nàng một lúc lâu, rồi tầm mắt chậm rãi dời lên người nàng.

Nàng cúi đầu, không nhìn rõ mặt mày. Nhìn nàng như thế có vẻ rất ngoan ngoãn khôn khéo, làm Lục Quân nhớ lại phong thái lúc nàng múa hờn đỏ. Rõ ràng là một vũ công đơ như khúc gỗ, nếu là bình thường, dù có liếc mắt chàng cũng chẳng thèm. Thế mà, thần thái nhẹ nhàng phiêu linh cùng thần hình quyến rũ của nàng, cứ khiến chàng suy nghĩ miên man...

Lục Quân cắt đứt dòng suy nghĩ không trong sáng bị mắt khổng chế, bất thành linh mờ miệng: “Biểu muội đang nghĩ phải lấy lòng Vương tiên sinh thế nào hả?”

Vương tiên sinh chính là danh sĩ mà bọn họ đến thăm.

La Linh Dư giật mình, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn chàng: “... Không phải.”

Lục Quân nhìn nàng.

Nghiêm túc trang trọng, băng thanh ngọc khiết. Ở nơi công cộng, chàng vẫn luôn mang theo vẻ mặt cao không với tới như thế. Nhưng lúc này vẻ mặt chàng còn lạnh lùng hơn thế, cặp mắt nhìn nàng. Bốn mắt nhìn nhau, bất chợt vẻ đùa cợt lóe lên, hòa tan sương giá trong đôi mắt hoa đào của chàng. Lục Quân nói với ý tứ sâu xa: “Ồ, thì ra biểu muội đi với ta, vẫn còn xấu hổ.”

La Linh Dư: “...”

Nàng hít sâu, ngẩng đầu lên cười nói: “Tuyệt Thần ca ca nói đùa rồi, chỉ là thực hiện yêu cầu thôi mà, sao muội lại xấu hổ được? Muội đã đồng ý yêu cầu thứ hai, không biết thứ ba là gì?”

Lục Quân đúng là người quái lại.

Nàng vừa dứt lời, chàng lại nghiêm mặt, chậm rãi nói: “Ta vẫn chưa nghĩ ra yêu cầu thứ ba. Bây giờ đã đủ để muội đối phó được với Hoa thần rồi. Còn yêu cầu thứ ba, ta muốn giữ lại từ suy nghĩ.”

Trong lòng La Linh Dư xao động, nàng nhủ mảy mòi lẩm. Chỉ trách hôm đó Lục Quân không cho nàng nhiều thời gian quyết định, nàng thật sự không thích dây dưa yêu cầu thứ ba lâu như vậy chút nào. Nàng rất hy vọng có thể nhanh chóng hoàn thành ba yêu cầu của Lục Quân. Nhưng một lúc sau La Linh Dư lại nghĩ: giữ lại điều kiện thứ ba, ngoài lý do tạm thời chàng không có yêu cầu gì, có khi nào là chàng không muốn chấm dứt hoàn toàn với mình không?

Trong lòng Lục tam lang, ít nhiều gì nàng cũng có địa vị?

Nghĩ đến đây, La Linh Dư nhẹ nhàng nhìn Lục Quân đầy tình ý.

Lục tam lang: “...”

Cái nhìn của nàng làm lòng chàng xao xuyến, bất giác nghĩ đến môi nàng. Lục Quân nghiêng mặt đi, kéo rèm ra muốn nhìn ra ngoài cửa sổ. Kết quả chàng chỉ vừa mở cửa sổ được một lúc, thì các nữ lang trên phố phường cứ liên tục lơ đãng ngoài đầu, miệng ồ lên nhìn lang quân tuần tú ngồi xe đi qua.

Nữ lang bật thốt: “Lang quân điển trai quá!”

Có người nói thề, lập tức càng nhiều nữ lang nhìn tới, thấy gò má của lang quân trong xe, hai mắt của bọn họ đồng loạt sáng lên.

Lục Quân lập tức đóng cửa sổ cái *rầm*.

Lục Quân: “...”

“Phì”, chàng nghe thấy tiếng nữ tử cười. Tức giận nhìn sang, La Linh lập tức Dư bụm miệng. Nữ lang che miệng, song nụ cười trong mắt chẳng hề thuyền giám, sự giao hoạt trong đó như sao sáng sa vào mắt nàng: “Nữ tử thế gian đúng là mạnh dạn, muội biết rồi nhé, Tuyệt Thần ca ca sợ nữ tử.”

La Linh Dư rất hứng thú: “Tuyệt Thần ca ca bị nữ tử theo đuổi nên sợ sao? Có phải chịu thiệt không ít vì bọn họ không? Tuyệt Thần ca ca... có giao tình tốt với nữ tử nào không?”

Nàng định hỏi thăm tình sử của Lục tam lang. Nếu nàng gả cho Lục Quân, nàng muốn biết trước kia Lục Quân có hẹn hò với nữ lang nào không...

Lục Quân mỉm cười nhìn nàng: “Chẳng lẽ Dư Nhi muội muội chưa từng được lang quân đuổi theo chặn đường sao? Không chịu thiệt vì bọn họ sao? Dư Nhi muội muội... có giao tình tốt với lang quân nào không?”

Chàng bắt chước lời nàng, làm La Linh Dư chột dạ, trợn mắt nhìn chàng. Mà Lục Quân lại rất nhay bén, chàng nhiu mày, chỉ chốc lát đã hiểu ra ngay —— “La Linh Dư, muội có tình sử thật?”

La Linh Dư đáp nhanh: “Không có!”

lang quân nhìn nàng: “Phản ứng nhanh nhí, rõ ràng trong lòng có quý.”

La Linh Dư: “...”

Mỗi nàng mấp máy, mắt chớp chớp, muốn nói lại thôi. Nhưng cuối cùng nàng chẳng nói gì. Chỉ thấy sắc mặt Lục Quân lạnh dần.

***

Cứ như thế, hai người mang theo tâm trạng riêng ngồi xe, đến khi xe dừng lại thì đỡ nhau đi xuống. Đi cùng Lục Quân đến dưới chân núi, ngẩng đầu nhìn đỉnh núi cao vút chạm thấu mây, núi non trùng điệp khoác lớp áo màu xanh thẫm. La Linh Dư lại nghiêng đầu nhìn ra sau lưng, thấy Lục Quân cầm túi nước, hẹn với phu xe người hầu thời gian đến đón hai người, sau đó bảo bọn họ rời đi. La Linh Dư trừng mắt, nhìn Lục Quân đi đến bên cạnh, lười biếng nói: “Còn ngó ra đấy làm gì? Không nhanh theo ta leo núi?”

La Linh Dư nhìn chàng, đáng vẻ lang quân như cảnh lan cây ngọc, đi đến đâu cũng khiến người khác chú ý. Chàng đi lướt qua nàng, đeo túi nước vào bên hông, thần hình nhẹ nhàng khoan khoái đi thẳng về phía trước. La Linh Dư: “Nè... Người hầu của chúng ta...”

Nàng ngoái đầu, trông thấy sau khi được Lục tam lang cấn dặn, đám người phu xe nhảy lên xe định trở về. Thị nữ Linh Ngọc ngồi trên xe đồng cảm nhìn biểu tiểu thư, vẫy tay với nàng. La Linh Dư nói không nên lời, chỉ biết nhìn trân trân, không ngờ Lục Quân nói “leo núi viếng thăm danh sĩ” là “leo núi” thật. Hơn nữa lại còn đi bộ, không tay nải, không người hầu, không xe ngựa.

Dù xuất thân từ sĩ tộc đã lụn bại, La Linh Dư cũng là nữ lang đã quen được phục vụ. Lần đầu tiên bên cạnh không có thị nữ, La Linh Dư nhìn chàng thanh niên đi vào rừng cây ở bên trái, lại nhìn xe ngựa đã đi xa ở bên phải. Nàng cảm mỗi, do dự nửa ngày rồi vẫn chạy đuổi theo Lục Quân: “Tuyệt Thân ca ca, Tuyệt Thân ca ca đợi muội với...”

Lục Quân đi không nhanh.

Con đường núi này còn dốc hơn so với những nơi khác, rẽ trái rẽ phải nhiều lần, rất nhiều nơi không có đường đi, chỉ có thể đỡ núi đá mà trèo. Ngay đến lang quân từng tập võ như Lục Quân còn thấy khó khăn, huống hồ là La Linh Dư. La Linh Dư thở hổn hển đuổi kịp Lục Quân, nhìn chàng chấp tay, mặt trắng, nhưng nàng không vui chút nào. Xách vạt váy đi theo sau lang quân, La Linh Dư hoài nghi: “Lục Tuyệt Thân, có phải huynh đang chọc muội không?”

Lục Quân: “Lúc cầu xin ta thì ‘Tuyệt Thân ca ca’, lúc trách ta thì lại ‘Lục Tuyệt Thân’. Hai gương mặt này của muội muội, đúng là để ta nhìn đủ.”

La Linh Dư nổi giận, làm như không nghe thấy gì. Nàng tiếp tục nghi ngờ nhìn chằm chằm vào lưng của chàng: “Huynh nói dẫn muội đi thăm danh sĩ, nhưng đường núi khó đi như vậy, muội chưa bao giờ đi đường nào trắc trở như thế. Chúng ta đi từ này đến giờ, ngay cả nửa bóng người cũng không thấy đâu. Vì sao danh sĩ lại ở đây? Muội không tin. Có phải vì trước đó muội đắc tội với huynh, nên huynh mới cố tình trù muội đúng không?”

Lục Quân lạnh lùng: “Không phải.”

La Linh Dư nín lấy tay áo chàng từ phía sau: “Vay huynh nói cho muội biết đi.”

Nàng nũng nịu kéo tay áo chàng, bộ ngực vô tình dấn lên khuỷu tay chàng. Khuỷu tay Lục Quân chạm vào nơi đầy đặn của nữ lang, chỉ một khắc sau lưng đã tê dại, cả cánh tay tê rần. Nước suối róc rách quanh quần ở dưới chân, lòng Lục Quân chẳng thể nào bình tĩnh, dưới chân lảng lảng, suýt nữa rơi xuống nước. La Linh Dư vội nín chặt tay chàng, gọi lớn: “Lục Quân!”

Lần này, ngực càng dè sát vào cánh tay chàng.

Lục Quân khổ sở đạp nước đi lên bờ, vậy mà còn có tâm trạng nghĩ: Ô, thì ra lúc không lạnh không nóng, nàng gọi mình là “Lục Quân”.

Chàng cười: Bộ mặt này của La Linh Dư, chắc chắn.

Nữ lang không hiểu về mặt phức tạp đó của chàng là có ý gì, chỉ thấy chàng cúi đầu, nhìn cánh tay nàng tựa vào mình. La Linh Dư đang định cúi đầu muốn xem chàng đang nhìn gì, thì bàn tay kia của chàng đã vòng qua đặt lên vai nàng, xoay nàng chuyển hướng. Nửa giữ nửa ôm, Lục Quân ôm La Linh Dư đi từ giữa con suối trơn trượt đến nơi đất bằng.

Lục Quân cười: “Sợ muội rồi đấy. Được, để ta nói cho muội biết.”

“Vì cái danh Hoa thần này mà các nữ lang Kiến Nghiệp đều kéo nhau viếng thăm các danh sĩ. Danh sĩ đều trốn đi cả, nhưng các vị danh sĩ khác trốn ở đâu, những nữ lang có quan hệ đều có thể tìm thấy. Có điều vị Vương tiên sinh này lại khác, Vương tiên sinh xuất thân bản hàn, không có quan hệ ở Kiến Nghiệp. Ông ấy mà trốn thì chẳng ai dễ dàng tìm ra. Hơn nữa vị Vương tiên sinh này còn rất dứt khoát, đã trốn thì sẽ trốn vào trong núi có đường khó đi, chưa bao giờ có người tới ợ. Rất nhiều nữ lang đến đây, vừa nhìn thấy con đường này là đã muốn bỏ cuộc. Là một trong rất ít những người đến viếng thăm Vương tiên sinh, muội hơi lăm đấy.”

La Linh Dư ngẩng đầu nhìn chàng, vô cùng xoắn xuyết: “Bọn họ cũng chê đường núi khó đi, nên mới không đi?”

Lục Quân dừng lại, cong môi, từ tốn nói: “Đúng thế. Có rất nhiều người đi được một nửa rồi cũng trở về.”

La Linh Dư: Đường núi này trắc trở vậy sao...

Trong lòng nàng khiếp hãi, bởi vì nàng chợt nhớ tới hôm ở núi Chung. Các nữ lang Kiến Nghiệp thường xuyên du sơn ngoạn thủy, đi nhiều quen rồi. Ở núi chung bọn họ đi đứng bình thường, còn nàng lại chạy theo sau thờ hồn hèn, nếu không phải vì mặt mũi thì nàng đã muốn bỏ về rồi. Mà nay Lục Quân còn nói, con đường này còn khó đi hơn trước đó nhiều...

La Linh Dư cúi đầu, đầy lang quân ra, nhủ mảy suy tư.

Lục Quân đợi nàng, trong mắt gấu y cười. Chàng biết La Linh Dư không đi được, ngày trước đi dạo ở núi Chung mà nàng còn đi tập tễnh. Mà nay con đường này, độ khó còn nhiều hơn núi Chung. Chắc chắn La Linh Dư sẽ không vượt qua được. Nàng là một người có thể ngồi tuyệt đối không đứng, có thể đứng tuyệt đối không đi, bảo nàng leo núi thì còn khó sở hơn giết nàng... Lục tam lang tự phụ chờ đợi, chờ nàng nản nỉ mình, sau đó chàng sẽ công nàng đi...

Không ngờ trong lúc chàng nghĩ ngẩn ngơ, thì thấy La Linh Dư xắn tay áo ngồi xổm xuống, xe rách vạt váy, buộc vạt váy vào hai chân. Nàng nhanh chóng sửa sang lại y phục của mình, đứng trước mặt Lục Quân, nhanh chóng sửa sang bộ váy phiền phức xinh đẹp của mình. Nữ lang mỹ lệ trở thành một người phục trang già dặn.

La Linh Dư tràn đầy động lực, ngẩng mặt nhìn lên núi cao: “Vương tiên sinh ở trong núi đúng không? Chúng ta đi nhanh đi biểu ca! Đường có khó đi tới mấy cũng phải đi tiếp, Vương tiên sinh đang chờ chúng ta đấy. Vương tiên sinh chính là danh sĩ, không thể để tiên sinh đợi lâu, có ấn tượng xấu về muội được.”

“Bản hàn thì sao? Muội không quan tâm, biểu ca cũng đừng để ý đấy. Tiên sinh có tài là đáng để ta kính trọng rồi.”

La Linh Dư chủ động đi lên trước, còn ngoái đầu ngoác tay với Lục Quân: “Biểu ca, huynh nhanh lên đi.”

Lục Quân ngẩn ra, sau đó mỉm cười: “...”

Chàng nghĩ nhiều rồi, cứ tưởng La Linh Dư là nữ lang yếu đuối, nếu không đi được đường núi thì sẽ không đi. Biểu muội của chàng, vừa nhắc đến danh vọng quyền thế là ngập tràn động lực, không cần chàng thúc giục. Trọng lợi đến mức này, toàn tâm toàn ý theo đuổi công danh lợi lộc... La Linh Dư đúng là mỹ nhân rất “mọt lòng”.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48

Đường núi quá hiểm trở, dù có lòng cũng đánh bó tay.

La Linh Dư ngập tràn ý chí chiến đấu, nhưng dù vậy vẫn không thắng nổi thể lực của mình. Nàng vốn không thích vận động, bây giờ lại lười mạp vì gặp Vương tiên sinh, có điều còn chưa đi được nửa canh giờ mà chân đã đau nhức, thờ gập hõn hèn. Núi Tiêu Mi khác với núi Chung, núi Chung là phong cảnh nổi tiếng ở Kiến Nghiệp, vì vậy dễ tiện cho các nhân sĩ quý tộc leo núi, đường trên núi Chung đều được sửa lại. Nhưng không ai đến núi Tiêu Mi để du ngoạn cả, có thể nói ở đây còn không có đường núi. Vách đá dựng đứng, dòng thác chảy xiết, dưới chân không vững, trượt ngã liên tục.

Đi được một đoạn đường ngắn, La Linh Dư được Lục Quân đỡ rất nhiều lần. Mắt thấy con đường phía trước bị núi đá rơi xuống chặn kín, La Linh Dư hoang mang. Mồ hôi ướt đầm trên gò má nàng, bộ y phục ngày xuân dính người vừa nóng vừa khó chịu. Mà tam biểu ca của nàng vẫn cứ thông thả đi theo sau, gió thổi tay áo phấp phới, trông anh tuấn phóng khoáng, như ngọc thụ lâm phong.

Thấy biểu muội ngoái đầu nhìn mình, Lục Quân hát cầm, tỏ ý nàng nhìn lên trên đi. La Linh Dư ngẩng đầu, thấy trên vách núi thẳng đứng có dây leo rũ xuống, không biết nó đã bị vách núi mài bao lâu rồi. La Linh Dư vừa thấy đã muốn khóc: “Tuyệt Thân ca ca, chúng ta phải ‘leo núi’ thật sao?”

Nàng là nữ tử chân yếu tay mềm, cơ thể yếu đuối, lại còn phải leo dây đi tìm Vương tiên sinh?

Lục Quân mỉm cười: “Có thể không.”

La Linh Dư nghiêng tai, lắng nghe cao kiến của chàng.

Lục Quân: “Chúng ta quay về là được.”

La Linh Dư mím môi, trợn mắt nhìn biểu ca tuấn tú liêm khiết của mình. Lục Quân không quan tâm đến Hoa thần, có gặp Vương tiên sinh hay không cũng không có gì khác nhau. Chẳng gạt dây xúi nàng về, nhưng La Linh Dư không cam lòng từ bỏ. Những nữ lang khác đi đến đây thì đều muốn về, nàng không thể giỗg bọn họ được.

La Linh Dư hít sâu, ngẩng đầu nhìn dây leo, lại cúi đầu ngẫm nghĩ. Sau đó nàng nhìn thẳng vào Lục Quân. Lục tam lang bình tĩnh, La Linh Dư nũng nịu cất tiếng gọi: “Tuyệt Thần ca ca, nhất định huynh có cách đúng không?”

Lục Quân mỉm cười.

Bình thường chàng không hay cười trước mặt người ngoài, nhưng những lúc ở trước mặt nàng khi không có ai, chàng rất hay cười. Trong mắt của lang quân như có dòng nước chảy qua, mỗi một cái nhìn đều đậm phong tình. Lục Quân đi lên trước hai bước, dừng lại trước mặt La Linh Dư đang ngồi nghỉ trên tảng đá. La Linh Dư rất đẹp, dễ tiền đi lại nên nàng xé váy ra, buộc lại thành dạng quần bò, đến dài thắt lưng nàng cũng buộc lại. Đôi mắt mỹ nhân lấp lánh như sóng nước dập dề, gương mặt trắng ngần ngẩng lên, nhìn chàng đầy mong đợi —— nàng lại dùng mỹ nhân kế rồi.

Lục Quân cup mắt, nhìn thẳng vào nàng: “Ta có thể công muội.”

Tròng mắt La Linh Dư phóng lớn, đang định vui vẻ cảm ơn thì nghe thấy chàng nói tiếp: “Nhưng nếu ta công muội, ngực muội sẽ dán lên lưng ta. Chỗ ấy của muội... Muội có hiểu không?

La Linh Dư há mồm cứng lưỡi, một lúc lâu sau mới nói tiếp: “Ta nhìn nhầm huynh rồi! Lục Tuyệt Thần, huynh, huynh... huynh đúng là đồ nguy quân tử!”

Luôn miệng nói mình “không háo sắc”, nhưng lúc nào con mắt cũng dán vào chỗ đó của nàng. Hèn gì khi chàng đi với mình cứ hay cup mắt, thì ra là... Mặt La Linh Dư lúc xanh lúc trắng, bước lùi ra sau. Nàng lại nhìn Lục Quân với ánh mắt kinh dị —— Cần gì phải để nàng biết suy nghĩ hạ lưu đó của chàng? Nếu chàng không nói, nàng cũng không nghĩ đến.

Lục Quân nhìn nàng che ngực, tức nổi thờ dài. Lang quân mở mắt ra, nhìn vào gương mặt biến sắc nhưng vẫn xinh đẹp của nàng. Lục Quân thấp giọng nói: “Váy muội có muốn nguy quân tử công muội không?”

La Linh Dư: “...”

Dưới cái nhìn sâu xa của chàng, La Linh Dư vô cùng bức bối, nhưng vẫn ngoan ngoãn chìa tay ra, mỉm cười nói: “Tuyệt Thần ca ca, huynh nói gì vậy? Muội không ngại đâu, biểu ca rộng lượng lắm mà, chưa bao giờ nói xấu sau lưng muội, muội rất thích biểu ca thành thật như thế, khác hẳn những lang quân kia ở Kiến Nghiệp, rõ ràng thích nhìn muội nhưng lại không dám nhìn.”

Trước khi Lục Quân mở miệng, La Linh Dư quá quyết chặn lời, không để chàng lên tiếng: “Tuyệt Thần ca ca, huynh công muội đi! Muội không đi nữa rồi.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, càng hiểu rõ hơn về nhân phẩm của đối phương.

Nằm trên lưng Lục Quân, hơi thở của nàng phả vào gáy chàng, làm cơ bắp sau lưng chàng cứng lại. La Linh Dư đỏ mặt, nghiêng đầu lăm bắm máng chàng là đồ hạ lưu... Vậy mà Lục Quân như có mắt sau gáy: “Muội dám máng ta?”

La Linh Dư sợ hãi cứng người: “Không có!”

Ôm chặt cổ chàng, La Linh Dư ngọt ngào nói: “Huynh công muội, muội cảm ơn còn chưa kịp nữa là. Sao muội có thể máng huynh được.”

...

Thế gian có mấy lang quân kháng cự được ôn hương nhuyễn ngọc. Nhất là một mỹ nhân như La Linh Dư. Tương mạo xinh đẹp tuyệt trần, đã vậy nàng còn khéo ăn khéo nói. Nếu nàng thích, thì bất cứ khi nào cũng có thể khiến người ta có ấn tượng tốt về mình. Lục Quân từng nghĩ rất nhiều lần: đừng tin nàng, nàng chỉ biết lừa người mà thôi.

Nhưng khi nàng nằm trên lưng chàng, chân rũ bên hông, hơi thở phả vào sau tai. Còn nữa, hai đôi tuyết ngọc mềm mại đó... để lên lưng chàng, Lục Quân vịn dây leo lên núi, La Linh Dư lại không dám ngẩng người ra sau tăng thêm gánh nặng cho chàng. Đa thật toàn thân nữ lang gần như dán cả vào chàng... Trên trán Lục Quân từ từ đỏ mỗ hời.

Đường núi khó đi, công thêm một mỹ nhân lại càng khó khăn. Đau khổ như nước lửa hòa nhau, uống cho Lục tam lang có công phu tốt, nhưng không muốn để La Linh Dư cười nhạo mình, chàng chỉ đành phải cắn răng kiên trì. Mỹ nhân trên lưng dùng tay áo lau mồ hôi cho chàng, ra chiều quan tâm. Thấy mặt trời đã lên cao lưng chừng núi, La Linh Dư lại thở dài: “Đã sắp xé trưa rồi.. Không phải đến tối chúng ta cũng không được gặp Vương tiên sinh đây chứ? Tuyệt Thần ca ca, huynh có thể đi nhanh lên không?”

Đã biết vị biểu muội này vốn không có lương tâm, nhưng khi nàng thúc giục như vậy, Lục Quân vẫn sầm mặt. Giọng Lục tam lang lạnh đi: “Trong đầu chỉ biết có ‘Vương tiên sinh’... Muội có biết ta phải dẹp chuyện quan trọng để đến tìm muội không?”

La Linh Dư sợ hãi, nghe rõ sự ghét bỏ trong giọng chàng. Lục tam lang là một khối ngọc, từ xưa đến nay chỉ được người ta khen chứ chưa từng bị người ta ngó lơ... La Linh Dư: “Muội...”

Lục Quân ngắt lời: “Lời ngon tiếng ngọt với ta cũng vô dụng.”

Các lang quân khác khi đối mặt với nàng chỉ muốn được nghe lời tán dương, nhưng Lục Quân lại không tin vào lời đường mật của nàng. Đầu nghĩ mọi cách đủ kiểu, nhưng một lúc sau, thật sự không nghĩ ra được gì, La Linh Dư mới trấn an chàng bằng một câu nhạt nhẽo: “... Thật ra muội cũng gạt chuyện quan trọng qua một bên để đợi huynh mà.”

Lục Quân ngăn người, xoay mặt đi, nhìn nữ lang đang tựa trên vai mình. Chàng thấp giọng: “Muội thật sự dẹp chuyện để chờ ta, không lừa ta chứ?”

La Linh Dư trịnh trọng gật đầu.

Thấy Lục tam lang một khắc trước còn sầm mặt mảy, một khắc sau sắc mặt đã khá hơn nhiều. Chàng lau mồ hôi trên trán, ánh mắt lại trở nên ôn hòa, cơ thể như có thêm động lực. Chàng công nữ lang tiếp tục lên đường, nữ lang ngoan ngoãn nằm trên lưng chàng, không mang lại cho chàng thêm gánh nặng. Mặc dù La Linh Dư có tâm tư, nhưng cũng rất thông minh, biết lúc nào thì tùy hứng lúc nào cần nhẫn nại... Đoạn đường tiếp theo, mặc dù Lục Quân luôn mồm nói mình không thích “lời ngon tiếng ngọt” “không háo sắc”, nhưng chỉ cần La Linh Dư dụ dăng khen ngợi mấy câu là chàng đặc ý ngay, về mặt cũng dễ chịu gần ra.

Suy cho cùng vẫn là nam nhân, khó qua ải mỹ nhân.

***

Đường núi gấp gheh, bóng xanh như thủy triều, mệnh mang một vùng nhân gian.

Hai người cứ thế mà đi, lúc thì Lục Quân công nàng, lúc thì chàng mệt không đi được, cả hai lại đấu nhau đi. Đợi đến khi vất vả đến căn nhà có ở giữa núi rừng, Lục Quân xòe tay cho La Linh Dư nhìn, La Linh Dư cảm động ôm cánh tay lang quân, mấy lần muốn khóc sục sùi. Nàng và Lục tam lang leo núi chẳng dễ dàng chút nào, hai người khó khăn đi lại trong núi đến ba canh giờ... Mà cũng chỉ có trai tài gái sắc như bọn họ, sau khi nhếch nhếch đến chỗ đó, chỉ cần uống ngụm nước, sửa sang lại trang phục dung mạo là có thể đi gặp người ta.

Nhà có của Vương tiên sinh nằm sâu trong rừng trúc. Căn nhà chỉ có hai ba gian, trong sân có đồng tử đang quét lá rụng. Lang quân và nữ lang đứng ở cửa vào rừng trúc, nhưng mắt đã thấy nhà là nằm cách đó mấy trượng, có điều đi mãi đi mãi vẫn thấy cách rất xa. May mà có Lục tam lang biết trận pháp. So với độ khó khi bọn họ “leo núi”, Vương tiên sinh chỉ dùng trận pháp ngoài nhà cản đường bọn họ là cũng thần thiện lắm rồi. Đi qua nơi này, Lục tam lang không còn chặt vật nữa, chậm rãi phui áo khoác; La Linh Dư đã thả tay chàng ra, đi đến nhà có.

Lục Quân hừ một tiếng, đuổi theo.

Nàng ôn tồn nói chuyện với đồng tử, đợi đến khi Lục Quân đi tới, chàng thấy La Linh Dư mắt lấp lánh cười chúm chím, mỹ nhân nhìn đồng tử khiến cậu bé đỏ bừng mặt, ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của La Linh Dư. Lục Quân hồ hững, liếc nhìn đồng tử và La Linh Dư, trong lòng nghĩ, không ngờ đến con nít mười tuổi mà nàng cũng không tha. Chợt La Linh Dư nghiêng đầu gọi chàng: “Biểu ca, Vương tiên sinh có khách, ông ấy đang nói chuyện với khách. Tiên sinh mời chúng ta vào phòng gặp.”

Lục có người ngoài, La Linh Dư luôn quy củ gọi Lục Quân là “biểu ca”.

Lục Quân hỏi họ đặt, trông thấy vẻ mặt sốt ruột trên mặt La Linh Dư. Nàng nháy mắt với chàng, thúc giục chàng nhanh đi vào với mình. Bởi vì nghe thấy Vương tiên sinh có khách, nàng lập tức hoảng hốt, tưởng nữ lang khác đã tìm đến cửa. Leo núi vất vả như thế, nhất định sự khó cực đó phải đáng giá, nếu có nữ lang khác giành được ấn tượng tốt của Vương tiên sinh trước... Chắc La Linh Dư sẽ tức chết mất.

La Linh Dư nữu tay áo chàng, thấp giọng thúc giục đẩy thiết tha: “Biểu ca, biểu ca, biểu ca...”

Vì Lục Quân và Vương tiên sinh có quen nhau, nên người đột ngột đến thăm căn phải được Lục tam lang giới thiệu. Được đồng tử dắt đầu, Lục Quân mới thông thả dẫn La Linh Dư vào nhà. Quả nhiên trong nhà có khách, lúc Lục Quân và La Linh Dư đi vào từ cửa, sắc mặt Lục Quân rất bình tĩnh, còn La Linh Dư nộ nư cười đúng mực. Hai người cùng nhìn vào, bất giác thấy ở đối diện Vương tiên sinh, có hai người đang đứng lên từ trên đệm cỏi. Trong phút chốc, cả Lục Quân và La Linh Dư đều cứng đờ.

Giọng Lục Quân đầy kỷ lệ: “... Sao huynh lại ở đây?”

La Linh Dư lại không biết nên vui hay buồn: “Chu lang, đã lâu không gặp!”

Vì hai người khách đứng đây đó, một là Trần vương Lưu Thục, một là Chu Dương Linh “Chu lang” của La Linh Dư. Hai người có dung mạo xuất sắc nổi bật, đứng trong nhà như châu như ngọc tỏa sáng chiếu rọi khắp phòng, nhất thời khiến La Linh Dư không thấy cả chủ nhà Vương tiên sinh. Vương tiên sinh là một nam nhân trung niên có tướng mạo bình thường, bị Lưu Thục và Chu Dương Linh át đi, như biến thành gà gồ chó đá.

Chu Dương Linh và Lưu Thục cũng ngạc nhiên nhìn Lục tam lang và La Linh Dư tiến vào. Chu Dương Linh và Lục Quân nhìn nhau, Lục Quân biến sắc, nhìn nàng chăm chăm nhưng không lên tiếng. Chu Dương Linh căng thẳng, vì nàng đã từng gặp Lục tam lang lúc ở Nghi thành. Tuy có vẻ mình cái trang thành nam rất thành công, nhưng trước mặt Lục tam lang, nàng vẫn... Có điều sau khi thấy Lục tam lang không nói gì, Chu Dương Linh thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới nhìn sang nữ lang chói lọi bên cạnh Lục Quân.

Chu Dương Linh điềm đạm mỉm cười: “La muội muội, ta có hẹn muội trả đàn chuông, nhưng muội lại nói mình đã có hẹn. Bây giờ ta biết rồi, thì ra là muội... du ngoạn cùng lang quân này.”

La Linh Dư lúng túng: “...”

Đúng là sau khi khỏi bệnh, Chu lang từng hẹn nàng trả đàn chuông, nhưng thứ nhất nàng vẫn không phục trước đánh giá của Lục Quân hôm đó về đàn chuông, bụng nghĩ sao nàng có thể thua Chu lang được, nên mới muốn kéo dài thời gian, định thử nghiệm cứu đàn chuông của Chu lang; thứ hai, Lục tam lang mới hôn nàng, nàng phát hiện Lục tam lang có ý với mình, sợ Lục tam lang muốn hẹn nàng, cho nên trong thời gian đó, nàng dứt khoát không nhận lời hẹn của lang quân khác. Cuối cùng, bản vệ thân thể khí chất hay phong thái, Chu lang vẫn không thích hợp bằng Lục tam lang... Lại không ngờ gặp được Chu lang ở đây...

La Linh Dư xấu hổ cúi đầu.

Lưu Thục cũng nhìn Lục tam lang: “Người nói với cô, người, có chuyện, không gặp cô.”

Lục Quân bình tĩnh: “... Dẫn biểu muội đi gặp Vương tiên sinh cũng là chuyện. Ta không lừa huynh.”

Lưu Thục và Chu Dương Linh nhìn bọn họ, ánh mắt đó cứ như thể bọn họ bỏ nhà ra đi, thông đồng làm việc xấu vậy. Cảnh tượng này thật sự rất lúng túng, Lục Quân và La Linh Dư mỗi người đều nói có chuyện quan trọng không đi được, không ngờ cả hai lại cùng đến đây. Hai người kia bèn tìm Vương tiên sinh trò chuyện, thế mà lại gặp Lục tam lang và La Linh Dư ở đây.

La Linh Dư lặng lẽ đứng ra sau lưng Lục Quân, để Lục Quân chịu đựng ánh mắt không đồng tình của đối phương.

Vương tiên sinh hết nhìn trái rồi nhìn phải, bật cười ha ha: “Thứ vị thứ vị, ta biết Tuyệt Thân và công tử có quan hệ tốt, không ngờ Chu lang và... nữ lang này cũng có quen nhau. Xem ra đều là người mình cả rồi, mời ngồi mời ngồi.”

Chu lang?

Lưu Thục hồ hững hờ nhìn Chu Dương Linh, trong ánh mắt bình tĩnh của Chu Dương Linh lại ẩn chứa mấy phần hốt hoảng, nhìn chàng đầy cầu khẩn. Lục Quân ngẩn ra, sau đó lại nhìn Trần vương Lưu Thục ở cạnh Chu Dương Linh. Lưu Thục ngồi ngay ngắn trên đệm, lắng nghe cao kiến của Vương tiên sinh. Vì Lục Quân không đi với y, y sợ nhớ ra mấy ngày trước, mình đã gặp một nhân sĩ có tài là Chu lang, thế nên mới mời đi cùng. Nhưng có điều Lưu Thục không biết thiếu niên đi cạnh mình lại chính là Chu Dương Linh – con gái của Chu Đàm mà y vất vả tìm kiếm nhiều ngày, muốn lấy nàng để kết thông gia.

Còn nữa, La Linh Dư cứ thấp thòm bất an, len lén nhìn Chu Dương Linh.

Lục Quân lấy làm lạ, chàng nhủ mấy nghĩ ngờ, vì sao La Linh Dư nhìn Chu Dương Linh lại có vẻ thân quen như thế... Chàng còn chưa kịp nghĩ thông thì Vương tiên sinh đã nói xong, cười hỏi “chư vị có cao kiến thế nào”, La Linh Dư dời mắt khỏi Chu Dương Linh, bắt đầu trả lời Vương tiên sinh.

Một hỏi một đáp, một thất nút một gỡ nút, đây chính là cách kiểm tra học vấn phổ biến nhất hiện nay.

Mọi người đều tham gia vào câu chuyện, nhưng Lưu Thục không mở miệng, Lục Quân cũng không nói gì, chỉ có La Linh Dư và Chu Dương Linh là nói liên tục.

Bầu không khí giữa mấy người, vừa vui vẻ lại đầy kỳ quái.

***

Rốt cuộc La Linh Dư cũng không thua người ta về kỹ năng chuyên nghiệp của mình, Chu lang nói lời chậm rãi điềm đạm, còn nàng thì liên tục ăn nói đi dõm lấy lòng Vương tiên sinh. Một buổi chiều, Vương tiên sinh đã có hảo cảm về Chu lang không quen biết, và cả biểu muội của Lục tam lang. Đến khi hoàng hôn ngả về Tây thì cuộc trò chuyện mới chấm dứt, nhưng Vương tiên sinh vẫn chưa thỏa mãn, mời mọi người ở lại trong núi nghỉ chân.

Đây chính là mục đích của La Linh Dư, dĩ nhiên nàng rất vui.

Vương tiên sinh ôn tồn nhìn nữ lang: “Trong núi của ta rất kham khổ đơn sơ, không có gì cả. Nữ lang xuất thân từ sĩ tộc, ra vào đều có người hầu đi theo, nếu không quen ở đây thì có thể nói thẳng.”

La Linh Dư cười bảo: “Tiên sinh nói đùa rồi. Ta rất hâm mộ cuộc sống như mây trôi nước lững lờ, như hạc bay tự do của tiên sinh, ở trong núi một mình rất vui, sao ta có thể không thích? Tuy ta xuất thân từ sĩ tộc, nhưng từ nhỏ nhà ta đã có biển, cũng từng chịu khổ.”

Lục Quân phui bụi trên tay áo: “...”

Vương tiên sinh cảm thấy rất hứng thú, hỏi về những chuyện La Linh Dư đã trải qua. La Linh Dư bèn kể lại chuyện từng xảy ra khi còn bé ở Nhĩ Dương, La Thị Nhĩ Dương mất sạch tất cả, bản thân cô quạnh phải dẫn theo muội muội đến nhà cô La Thị ở Nam Dương, kẻ sống động như thật. Lúc còn nhỏ phải chịu khổ thế nào, rồi tự ti mặc cảm vì phải ở kẻ ra sao... Đợi đến lúc nàng kể xong, ánh mắt Chu Dương Linh và Vương tiên sinh nhìn nàng vừa thôn thức lại đầy trù mến.

Chu Dương Linh dậu dăng: “Muội muội thật vất vả. Cũng may bây giờ muội đã qua khoảng thời gian đó rồi, Lục tam lang chính là danh sĩ nổi tiếng ở Kiến Nghiệp, Lục gia lại có thế lớn, có thể bảo vệ được muội, không cần phải chịu cảnh khốn cùng lang bạt nơi nơi nữa.”

La Linh Dư buồn thiu gật đầu, sau đó quay qua cười với Lục Quân: “Tam biểu ca tốt với muội lắm.”

Lục Quân: “...”

Đợi tới khi ra ngoài, Lục Quân mới thấp giọng hỏi La Linh Dư: “Câu chuyện của muội có mấy phần thật mấy phần giả?”

La Linh Dư cười hì, dĩ nhiên sẽ không nói thật với chàng rồi. Lúc hai người chuyện trò, Lưu Thục và Chu Dương Linh đi sau bọn họ nghiêng đầu ngẫm nghĩ, đều đang nghĩ quan hệ của hai người này có vẻ không bình thường.

***

Chính vì để được mọi người thương xót, nên đương nhiên câu chuyện đau lòng của La Linh Dư là nửa thật nửa giả. Nam Dương cách Kiến Nghiệp xa đến thế, Vương tiên sinh cũng sẽ không chạy đến Nam Dương hỏi thăm chuyện cũ của nàng làm gì. Đúng là Nam Dương đã lụn bại, nhưng nữ lang quý tộc vẫn được học hành, La Linh Dư còn quen chiếm lợi về mình, chưa bao giờ để bản thân phải túng thiếu. Nàng lớn như thế, nhưng từ trước đến nay chưa hề làm việc nặng, không cần phải tự lực cánh sinh khi không có thị nữ.

Nhưng đã mạnh miệng nói ra lời, La Linh Dư không dám đến trước mặt Vương tiên sinh biểu hiện mình có thể chịu khổ thế nào, sợ mình bị hớ, thế là nàng đành phải tự mình nghiệm cứu nước giếng này nọ. La Linh Dư nhớ lại đáng vẽ của thị nữ khi chăm sóc mình lúc trước, một mình tự rót nước nấu nước, muốn tắm rửa một lúc. Ban ngày leo núi với Lục Quân lâu như thế, cả người toàn là mồ hôi, đến chiều nàng đã không chịu nổi nữa rồi.

Còn Lục Quân đang uống trà với Vương tiên sinh, trao đổi đánh giá của mình về các nữ lang thi Hoa thần năm nay. Trong lòng Lục Quân hồ nghi tính thật giả của La Linh Dư nên muốn đi xem sao, nhìn xem La Linh Dư sẽ tự lực gánh sinh thế nào khi không có thị nữ. Chỉ là một căn nhà vài gian, chẳng mấy chốc chàng đi đến cửa phòng La Linh Dư, nhưng đang định gõ cửa thì nghe thấy sau lưng có người e hèm. Lục Quân nghiêng đầu, thấy là Chu Dương Linh cái trang thành nam

Chu Dương Linh: “Tam lang, ta có lời muốn nói với huynh.”

Lục Quân đi cách xa phòng La Linh Dư mấy bước, sau lưng là hàng rào tre, trong mắt chàng là vẻ hứng thú, hỏi Chu Dương Linh: “Lưu Thục đâu?”

Chu Dương Linh: “Ta tìm có nói mình bị lạnh, nhờ công tử đun nước nóng giùm. Lần đầu công tử gặp ta là khi ta ngắt xiù, cho nên công tử tưởng là thật, vì vậy ta mới có thể đi tìm huynh.”

Lục Quân như cười như không: “Huynh ấy vẫn luôn tìm có... Không ngờ cô lại ở ngay trước mặt huynh ấy.”

Chu Dương Linh xấu hổ, chấp tay như nam nhi nói: “Chuyện ta muốn nói chính là điều này... Không cần tam lang che giấu giúp ta, chỉ cần tam lang không nói ra thân phận của ta với công tử là được rồi. Công tử và phụ thân ta chỉ một lòng muốn kết thân, nhưng ta thấy không cần phải gấp rút như vậy. Ta ốm yếu từ nhỏ, không dám làm chậm trễ chuyện chung thân đại sự của công tử...”

Lục Quân lạnh lùng nói: “Cô sợ Lưu Thục làm chậm trễ cô thì có... Cô cải trang thành nam nhi, là muốn làm gì?”

Chu Dương Linh: “Muốn làm chút chuyện cho đệ tử hàn vi mà thôi. Hôm nay ta đến tìm Vương tiên sinh, chính là vì nghe nói ông ấy xuất thân từ hàn môn, ta muốn thuyết phục ông ấy cùng tổ chức trường học. Công tử cũng rất ủng hộ chuyện này, nên mới đồng ý dẫn ta đi tìm Vương tiên sinh... Chỉ là ta không muốn để công tử biết ta là ai. Xin tam lang giúp ta...”

Lục Quân thờ ơ: “Nếu phụ thân cô biết được...”

Bất thình lình vào đúng lúc này, chẳng nghe thấy tiếng nữ lang hét chói tai truyền ra từ trong nhà. Lục Quân hoảng hốt, nhận ra đó là giọng của La Linh Dư, chàng lập tức sai bước đi đến đẩy cửa bước vào. Chu Dương Linh cũng như chàng, lo lắng muốn xem La muội muội thế nào.

Ở trên sân nhà là váy trắng áo hồng bừa bộn, nước nóng trong thùng gỗ chảy ra ào ạt. La Linh Dư trần truồng, nghiêm mặt đứng trước thùng gỗ, yếu ớt nhìn về phía sau. Không ngờ cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Lục tam lang và Chu Dương Linh cùng tiến vào. Hai người vừa đặt chân vào nhà, thì trông thấy cơ thể không mảnh vải che thân của nữ lang ở trước mắt... Suối tóc nữ lang xỏa dài đến tận eo, bờ vai bé nhỏ, vòng eo thon thả, chân dài thon thả, đường cong khuôn ngực mềm mại như đụn tuyết trắng. Cơ thể trần truồng đẹp đẽ vô cùng động lòng, khiến người ta nghĩ miễn man...

Lục Quân: “...”

Chu Dương Linh: “...”

La Linh Dư: “...”

La Linh Dư hét toáng lên, hoảng hốt ngồi sụp xuống, cầm y phục lên che mình lại. Nàng dờ dẩn lại vô cùng sợ hãi, trong mắt đầy lửa giận, hơi nước dâng lên, trừng mắt với hai người kia: “... Ai bảo hai người đi vào!”

Nàng, nàng... nàng bị hai nam nhân nhìn thấy cơ thể cùng một lúc?! Phải sống thế nào đây?!

Đập đầu chết đi cho rồi!

_____

*Qin: Ừa này là truyện để xỏm trả hình ngôn tình há? =>)

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Bao thời đại này không chú trọng danh tiết, tức không phải ý nói người bị nam nhân nhìn thấy cơ thể là nam, mà chính là về vấn đề bị nam nhân nhìn thấy cơ thể... Không gả cho người đó thì không cam tâm.

Mà La Linh Dư còn xui hơn, là vì nàng bị hai người nhìn cùng một lúc.

Nàng ôm y phục ngã xuống đất, gió lạnh từ ngoài thổi vào, đồng thời ánh trắng hắt lên mặt của hai người đứng ở cửa. Nàng run run nhìn sang, Lục tam lang tuần tú còn Chu lang thanh tao, đều là mỹ nam thể gian khó cầu. Nàng bị dọa cho giật mình sợ hãi, mắt rung rung...

Nhưng nàng thấy, sắc mặt Chu lang chỉ thoáng ngạc nhiên, còn lại vẫn ổn; nhưng sắc mặt Lục Quân lại thay đổi rất ghê gớm. La thị nữ còn chưa kịp nhìn rõ về mặt chàng thay đổi thế nào, thì đã thấy chàng đột ngột xoay người, đập cửa rồi đi. Cánh cửa đập lên tường khiến bụi rơi xuống, càng khiến người trong nhà bị sắc khó chịu... Như trải qua sấm sét giữa trời quang. Lục Quân đột ngột bỏ đi như thể đã đem đến cho La Linh Dư đã kích lớn.

Nước mắt vốn sáu phần thật bốn phần giả, vào lúc chàng xoay người, thì đã biến thành chín phần thật.

La Linh Dư âm ức: Chàng, chàng... chàng thấy hết nàng rồi, nhưng sao có thể bỏ đi như vậy được? Không nói câu gì, đến một lời an ủi cũng không có... Nam nhân khốn kiếp!

Lòng chua xót khó tả, trong chớp mắt làm La Linh Dư rất khó chịu, lỗ chân lông như bị lập tức. Nàng mong đợi Lục Quân còn nhiều hơn người ngoài. Rõ ràng lúc trước chàng còn hôn nàng, vậy mà bây giờ lại không để ý đến nàng. Nàng nhìn chăm chăm cánh cửa bị đá, quý sụp trên đất, hai hàng nước mắt lạnh lẽo rơi xuống... Chu Dương Linh bước đến đứng cạnh nàng, vừa có vẻ dơ dáy thì thấy La Linh Dư òa lên, nhào vào lòng nàng nước nờ khóc: “Hu hu hu... Muội biết làm thế nào...”

Chu Dương Linh bị nàng dựa chặt, trên cổ dính nước mắt của nữ lang. Nàng cứng người, sau đó ôm lấy vai của nữ lang trong lòng, dịu dàng an ủi: “Không sao đâu...”

La Linh Dư khóc không thờ nổi: “Muội bị hai người thấy cả rồi! Hai người các huynh!”

Chu Dương Linh: “...”

La Linh Dư vốn định đi tắm, nhưng bỗng dưng có con rắn ở trên xà ngang rớt xuống, nàng sợ hãi nên hét toáng lên. Sau khi Lục Quân và Chu Dương Linh đi vào, nàng lại bị hai người này dọa. Lục tam lang đập cửa bỏ đi đã khiến nàng vô cùng khó xử, Chu Dương Linh đành giúp nàng dùng giấy gói hắt rắn đi, lại còn phải an ủi nữ lang khóc như mưa. Chu Dương Linh không thể bỏ đi, vì La Linh Dư không chịu buông nàng ra: Lục tam lang nói đi là đi, nàng không có chỗ dựa, sao có thể để Chu lang cũng đã thấy cùng rồi đi được?

Lục Quân đi ra khỏi phòng nữ lang, im lặng không nói gì, nhưng trong đầu đều là hình ảnh vừa trông thấy. Trước khi nàng cầm y phục che mình, vì trực giác của nam nhân nên Lục Quân nhìn thấy rõ mồn một. Chỗ nào gầy chỗ nào mập, chỗ nào lồi chỗ nào lõm... Da nàng rất trắng, thậm chí còn có một lớp sáng dịu dịu phản chiếu, mái tóc dày đen nhánh xỏa trên lưng, nhưng không che được trước người nàng.

Chân trần như lông hồng, nàng lập tức ngồi xuống, đôi mắt mở to đầy bất an sợ hãi, nhìn về phía chàng.

Trong khoảnh khắc đó, máu dịch toàn thân Lục Quân như đông lại, rồi đột ngột chảy xuống một cách mất khống chế. Chàng đã bị sắc đẹp mê hoặc, đôi mắt chàng không thể dứt khỏi nàng. Nàng trần truồng đứng trước mặt chàng, không một mảnh vải che thân, bỏ đi khuyết điểm ningọt ịch kỷ, thì ra nàng lại đẹp như thế. Đẹp đến mức làm chàng khó lòng kiểm soát, để trong đầu chàng này sinh suy nghĩ tà ác —— muốn nhào đến để nàng xuống dưới người, mặc kệ tất cả chiếm đoạt nàng, xâm phạm nàng.

Trong chớp mắt đó, căn cơ của nam nhân đã để Lục Quân khó khăn ngoạn đầu rồi đi.

Chàng không dám đứng lại, chàng sợ mình không kìm nén nổi... Rõ ràng chỉ là một tiểu nữ đầy khuyết điểm, chàng nên ghét nàng chê bai nàng mới đúng. Nhưng chàng lại cứ liên tục để mắt đến nàng. Chàng còn không rõ mình đang nghĩ gì, không cam lòng bị lép vế xinh đẹp của nàng lừa gạt. Nhưng chàng lại... Lục Quân ra khỏi nhà, dù đứng trong gió lạnh, nhưng bao suy nghĩ điên cuồng trong đầu vẫn chưa biến mất.

Vì chỗ của Vương tiên sinh khá ít phòng, nên Trần vương Lưu Thục và Lục tam lang ngủ chung phòng. Gánh nước giúp Chu lang xong mà vẫn không thấy Chu lang quay về, Trần vương bèn về phòng của mình và Lục tam lang trước. Lưu Thục vừa ngồi xuống thì thấy Lục Quân đẩy cửa đi vào. Về mặt lang quân rất thảm hại, đi đứng không ung dung như thường, trái lại gấp gáp như bị ai đó đuổi theo. Thậm chí Lưu Thục còn thấy ánh đỏ trên mặt chàng... Nhưng Lưu Thục còn chưa kịp nhìn rõ, thì Lục tam lang đã nhắc bình trà lên, không thêm rót ra ly mà ngừng đầu tu từng ực.

Lưu Thục kinh ngạc: “...”

Lưu Thục xuất thân từ thế gia danh môn, chàng không chỉ gia thanh cao mà còn có bệnh quý tộc. Lần đầu tiên thấy Lục tam lang uống trà không phong độ như thế, Lưu Thục rất hứng thú.

Lục Quân uống xong một bình, cầm đỉnh đầy nước, cõ áo ướt đầm, trong mắt cũng như bị thấm ướt. Đáng về thất hồn lạc phách này càng khiến gương mặt của Lục tam lang thêm câu hồn. Lục tam lang ngồi xuống, sau một hồi ngân ngời, chàng mới khàn giọng nói: “Chu lang vẫn chưa về phòng?”

Mấy căn phòng nằm gần nhau, nên bên ngoài có động tĩnh gì thì đều nghe thấy rõ. Lưu Thục chậm rãi đáp: “Vẫn chưa.”

Sắc mặt Lục Quân lại biến đổi. Trong lòng Lục Quân như nổi sóng, nghĩ bụng nguy rồi. Chẳng biết Chu Dương Linh là nữ, nhưng La Linh Dư thì không. Chu Dương Linh có vẻ ngoài phi giới tính, với hiểu biết của chàng về biểu muội kia, lúc này chàng vừa đi, nói không chừng La Linh Dư sẽ khóc lóc đòi gả cho Chu Dương Linh... Lưu Lưc còn chưa kịp hỏi han gì Lục Quân, thì đã thấy người bạn tốt của y đứng bật dậy, lại mở cửa ra ngoài. Nghe tiếng, hình như đi về phòng của biểu muội...

Lưu Lưc như có cảm giác, cặp mắt xuống, hình như Lục Quân càng lúc càng để ý đến nàng biểu muội kia.

La Linh Dư đang ôm Chu Dương Linh mà khóc. Nàng được Chu Dương Linh đỡ từ dưới đất lên giường thấp, dùng áo ngủ trùm kín người nàng lại, La Linh Dư nhào lên giường nức nỏ. Thấy nàng khóc thảm thiết, Chu Dương Linh càng không thể rời đi được. Chu Dương Linh ngồi trên giường trấn an nàng một lúc lâu, nhưng La Linh Dư càng nhìn càng đau lòng. Quả thật hết cách, Chu Dương Linh quyết định tiết lộ: “Muội muội à, thật ra muội không cần phải khóc đâu. Vì ta không thể...”

“Rầm!” Cửa lại được đẩy ra.

La Linh Dư nằm trong chăn ngược đôi mắt nhắm lên, nhìn thấy Lục Quân quay lại đứng ở cửa. Nàng thấy chàng thì càng thêm tủi thân, tấm tức xoay mặt đi, tiếp tục roi nước mắt lã chã. Chu Dương Linh đứng dậy, thấy Lục Quân nhìn về phía mình, lạnh lùng nói: “Chu lang, người ra ngoài trước đi. Để ta dỗ biểu muội của mình.”

La Linh Dư nghe thế, lập tức ngăn cản: “Đừng! Chu lang muội không muốn huynh đi...”

Lục Quân sầm mặt: “Đi ra ngoài.”

Chu Dương Linh thờ phào nhẹ nhõm, nếu Lục Quân không quay lại, thì nàng chỉ đành phải tiết lộ thân phận thật của mình để đỡ La muội muội nín khóc. Lục Quân quay lại rất đúng lúc, Chu Dương Linh nhìn chàng, ý nói La muội muội yếu đuối, dặn chàng phải an ủi cho tốt. Chu Dương Linh rời đi dưới ánh mắt lưu luyến của La Linh Dư, Lục Quân đóng cửa lại, đi đến cạnh giường ngồi xuống. Lục Quân vươn tay ra, kéo nữ lang đang cuộn tròn trong chăn tới, La Linh Dư đẹp tuyệt trần, nước mắt lã lã rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Nước mắt lã chã, nàng còn ra sức trợn mắt nhìn chàng.

Nhất thời Lục Quân cảm thấy, nữ nhân ích kỷ này rất đáng yêu.

Biết nàng tức giận, Lục tam lang chỉ lời ít ý nhiều: “Chu lang xuất thân hàn môn.”

La Linh Dư: “...”

Quan hệ giữa người và người thật đúng là tương khắc tương sinh. Lục Quân chính là khắc tinh của La Linh Dư. Chu Dương Linh vỗ về nàng lâu như thế, nhưng càng lúc nàng càng khóc lớn; vậy mà chỉ một câu của Lục Quân đã đâm trúng yếu điểm của nàng, để nàng há mồm cứng lưỡi, nước mắt ngừng rơi.

Lục Quân nhếch mép, dùng tay áo lau nước mắt cho nàng. Không cần để lộ thân phận nữ tử của Chu Dương Linh, chỉ cần để La Linh Dư biết Chu Dương Linh xuất thân hàn vi là được, vị biểu muội ghét nghèo yêu giàu của chàng sẽ không muốn gả cho Chu Dương Linh nữa. Chuyện bị hai nam nhân cùng nhìn thấy mình lã chã... hàn biểu muội của chàng có thể điều chỉnh lại tâm trạng.

La Linh Dư chậm rãi ngồi dậy, trợn mắt nhìn chàng: “Sao huynh biết huynh ấy xuất thân hàn môn? Chu lang chưa nói với muội bao giờ.”

Lục Quân chỉ bảo: “Nếu muội không tin thì có thể đi hỏi.”

La Linh Dư thấy Lục Quân không muốn nói nhiều, nên lần này không thể không tin. Nhất thời nàng bị đá kích rất lớn, Chu lang có khí chất như thế, có tài học tích cách tốt như vậy, nhưng nhà lại nghèo... Còn nam nhân xấu xa như Lục Quân lại là lang quân thế gia danh môn. Ông trời thật quá bất công! Đương nhiên nàng rất muốn được gả cho thế gia, có bị người ta thấy hay không không quan trọng, phải xem đối phương là ai... Lập tức, từ hai lỵa chọn, La Linh Dư lại quay về một lựa chọn.

Lục Quân nửa cười nửa không, tay áo lướt qua khóe mắt nàng. Chàng gợi tay kéo gương mặt xinh đẹp của nàng, trêu: “Không muốn gả cho y à?”

La Linh Dư kêu lên, đẩy tay chàng ra. Mặt nàng bị chàng véo đau, cứ có cảm giác chàng đang phát tiết. La Linh Dư chợt dà “hu hu” hai tiếng, không muốn thảo luận vấn đề “ghét nghèo yêu giàu” với Lục Quân nữa. Trong lòng nàng bắt đầu xoắn xýt, bàng hoàng. Thật ra rất dễ đối phó với Chu lang, nhưng Lục Quân thì không như vậy.

Lục Quân là nam nhân khiến nàng khó khăn nhất từng gặp.

Thậm chí nàng nghĩ nếu huynh hôn muội, huynh đã thấy hết muội, huynh nên cưới muội... Có điều, La Linh Dư xấu hổ không dám mở miệng. Cứ cảm thấy chỉ cần nàng lên tiếng, nàng sẽ bị Lục Quân đánh bại. Như thế nàng sử dụng thủ đoạn dùng với nam nhân khác để đối phó chàng vậy, mọi điều nàng làm là vì muốn gả cho chàng. Đúng là nàng không phủ nhận chuyện đó, nhưng nàng không muốn bị Lục Quân xem thường.

Không muốn bị Lục Quân nhìn với ánh mắt “quả nhiên vì gả cho ta mà muội không từ thủ đoạn nào”.

Nàng không quan tâm người ngoài nghĩ gì về mình, rõ ràng nàng đã liên tục để lộ bộ mặt thật trước mặt Lục Quân... Nhưng nàng vẫn cố kìm nén, không chịu thừa nhận mình chính là tiểu nhân như chàng nghĩ.

Ngoài đầu lại, Lục Quân không nói cười nàng, La Linh Dư cũng không hỏi. Được lang quân lau nước mắt cho, La Linh Dư cúi đầu, không khóc tiếp ở trước mặt chàng được nữa. Nhưng cảm giác được Lục tam lang ôm vẫn rất tốt, chàng lau nước mắt cho nàng, rồi đắp chăn cho nàng nghỉ ngơi. La Linh Dư thấy gương mặt chàng gần kề, đến nỗi có thể thấy được dịu dàng trong mắt. Bàn tay nữ lang siết chặt góc chăn, bị chàng nhìn đến mức đỏ mặt. Nàng có cảm giác chàng đang cưng chiều nàng, cảm giác này vừa để nàng đắc ý lại sung sướng...

Suy cho cùng vẫn là nữ lang hư vinh. Có thể để Ngọc lang nổi tiếng khắp Kiến Nghiệp nhìn mình như vậy vào lúc không có ai, La Linh Dư cảm thấy mình đến Kiến Nghiệp thật không phí công.

Tấm màn rủ xuống, bao lấy nữ lang trên giường. Trước khi Lục Quân rời đi, tay áo chàng bị bàn tay đưa ra từ trong màn níu lại. La Linh Dư không nhận được, gò má để trên mu bàn tay, nàng áp ứng hỏi: “Tuyệt Thần ca ca, huynh nhìn thấy người muội rồi.. Yêu cầu thứ ba của huynh, thật sự không định dùng bây giờ sao?”

Lời của nàng quá đầy ám chỉ.

Lục Quân vừa nghe đã hiểu ngay.

Chàng quay đầu lại, vén màn lên cúi người xuống, đưa tay xoa khắp mặt nàng. Đầu ngón tay mịn màng, mùi hương trong đêm lơ lửng, là hơi thở của nàng. Lòng chàng rung động, sâu xa nói: “Không vội... Dư Nhi muội muội, chúng ta... tương lai còn dài.”

Tương lai còn dài?

La Linh Dư rụt mặt vào trong chăn, Lục Quân tắt nến, nữ lang nhắm nghiền hai mắt —— tương lai còn dài... Chàng đã thừa nhận cảm xúc của mình rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 50

Ban đêm trong núi khí lạnh, lạc vào cõi mơ đi đến vùng đất cạnh bờ hồ, nhìn như chốn tiên cổ, chợt nhác thấy nữ thần núi Vu. Sớm hôm mây chiều làm mưa. Nữ thần núi Vu dệt mây thành y phục, bện nước thành đôi hài. Nàng đứng ở nơi sâu thẳm trong bóng tối, mây mù mờ mờ. Sương mù dần tan đi, nữ thần xoay người lại, mây khói che quanh thân nàng biến mất. Gương mặt đẹp tuyệt trần đập vào mắt, đôi đồng tử trong vắt, lấp lánh như mặt nước.

Nàng nở nụ cười yếu ớt đáng thương, dưới màn trời trắng sáng mây thưa, cơ thể thuần khiết xinh đẹp của nàng tiến dần về phía chàng, ôm chầm lấy chàng.

Dung nhan ấy, quen thuộc tới độ khiến lòng chàng kinh hãi...

Ngày hôm sau, Lục tam lang là người dậy trễ nhất. Khi mấy người Trần vương đã ăn sáng xong, La Linh Dư lại có tinh thần lấy lòng Vương tiên sinh, thì Lục tam lang mới lững thững đi đến. La Linh Dư âm thầm nhìn, thấy chỉ

trong một đêm mà Lục tam lang như bị nữ yêu tinh hút sạch tinh lực, sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt sụp xuống, lại còn có quầng thâm.

Vương tiên sinh thấy vậy, thôn thức nói: “Có phải vì nhà cửa cũ kỹ nên đã khiến Lục tam lang ra nông nổi này không?”

Lục Quân im lặng.

Chàng không thể nói vì đêm qua xảy ra vài chuyện bất ngờ, khiến chàng trần trọc khó ngủ được.

Nghĩ đến đây, chàng ao nào bức bối, lạnh lùng lườm La Linh Dư. Nhưng La Linh Dư đã thoi nhìn chàng, hàng mi rậm của nữ lang rung lên, liên tục nhìn lên Chu Dương Linh. Chu Dương Linh bình tĩnh đón nhận cái nhìn của La muội muội. Nàng rất nhẫn nại, nhưng La Linh Dư cứ liên tục nhìn trộm nàng như thế, ngay cả Trần vương Lưu Thục cũng phát giác.

Lưu Thục đưa mắt nhìn mấy người bọn họ, chỉ thấy La nữ lang càng nhìn Chu lang thì sắc mặt Lục Quân càng nặng nề. Nhưng Lục Quân không hề nói gì, chỉ nhìn La nữ lang chăm chăm.

Lúc bấy giờ Trần vương điện hạ mới cảm thấy, hình như mình đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện hay ho trong đêm qua.

La Linh Dư vừa nhủ thầm vừa thấy ảo não. Nàng lặng lẽ nhìn Chu lang, không dám tin Chu lang tuân từ như thế lại là người nghèo. Người nhà nghèo sao có thể có được phong thái xuất sắc như Chu lang? Tiếc quá đi mất... Nếu Chu lang cũng là lang quân sĩ tộc, thì nàng không cần phải nín nhịn trước mặt Lục Quân nữa rồi. Chu lang tốt hơn tam biểu ca lúc lạnh lúc nóng của nàng nhiều... Thậm chí chính nàng còn chê bai bản thân “ghét nghèo thích giàu”, cảm thấy mình đã phụ lòng tốt của Chu lang.

La Linh Dư rất oán giận Lục tam lang.

Trong mắt La Linh Dư, Chu Dương Linh là một lang quân cực tốt tính, La Linh Dư liên tục nhìn lên như thế, nhân lúc Vương tiên sinh không để ý, Chu Dương Linh cũng ngược mắt lên mỉm cười với nàng. La Linh Dư hoảng hốt, sụp mắt tự cảnh cáo: Chu lang xuất thân hàn môn, không phải là trượng phu trượng lại thích hợp, mình không thể có ám chỉ khiến Chu lang hiểu lầm được...

Suy nghĩ như thế, nàng càng cảm thấy mình là nữ lang xấu xa, không xứng với Chu lang.

Lục Quân: “...”

Nàng lại định dụ dỗ rồi. Chàng cảm thấy với La Linh Dư, bản thân không khác gì đã chết.

Nhưng vẫn chưa xong.

Buổi sáng ở lại chỗ Vương tiên sinh dùng bữa, sau đó mọi người định cáo từ ra về, không làm phiền tiên sinh nữa. Nhưng Lục Quân và Vương tiên sinh cũng có quen biết, nên phải nán lại trò chuyện vài câu với ông ấy. Lúc gần rời đi, Vương tiên sinh rất vui, thậm chí còn đưa cho Lục Quân một ống trúc đựng cả Cầm. Vương tiên sinh vui vẻ sờ râu, giới thiệu luôn với La Linh Dư đang tò mò: “Nữ lang đến từ Nam Dương, hẳn chưa thấy loại cá nhỏ này bao giờ đúng không. Cá Cầm này do mấy người bạn tốt của ta đem từ sông Cầm Cao đến —— ngày xưa, người Cầm Cao cười trên lưng cá bay lên trời xanh. Tuy cá Cầm nhỏ nhưng không hề có mùi tanh, ăn rất ngon.”

“Có thể ngâm cá này cùng trà Dĩnh Khê Hòa Thanh*. Lúc pha trà, cá theo dòng nước chảy ra ly trà, hơi nước bốc lên lượn lờ, còn cá Cầm lượn giữa trà xanh, thật sự rất linh động.”

(*Cây trà này được phát hiện ở Dĩnh Khê, một nửa khóm lá có sắc trắng, một nửa kia có sắc vàng, sao lên trên lửa mạnh, chế thành một loại trà có ngoại hình đẹp, xanh như ngọc, lông tơ trắng mịn, hương thơm như hoa, vị ngọt, nên đặt tên là “Hoà Thanh”). Từ đó, Dĩnh Khê Hoà Thanh trở thành cống trà, nổi tiếng cả nước.)

La Linh Dư ngạc nhiên trợn to mắt, vô cùng hứng thú cúi đầu nhìn ống trúc mà tiên sinh đưa cho bọn họ, chặc lưỡi cười: “Cá ngâm trong nước để uống trà? Nghe sợ thế à, cháu không dám đâu.”

Vương tiên sinh cười to, chỉ vào Lục Quân: “Đó là vì nữ lang cô nương chưa từng uống, nên không biết được sự tao nhã của cách thưởng trà này. Lục Tuyết Thần là cao thủ nấu ‘trà cá Cầm’ đấy, cô nương bảo biểu ca của mình ngâm cho mà uống, rồi cô nương sẽ hiểu ý ta nói.”

Lục Quân nấu trà?

La Linh Dư nhìn Lục tam lang, Lục Quân bình tĩnh ngồi trên giường thấp, tay áo phủ trên đầu gối, những ngón tay sạch sẽ lộ ra ngoài. Tay Lục tam lang cũng đẹp như chàng vậy, nhưng La Linh Dư chưa từng thấy Lục tam lang nấu trà bao giờ. Từ ngày nàng biết Lục Quân, mọi chuyện của Lục Quân đều có thị nữ người hầu lo liệu, nàng không biết thì ra Lục Quân cũng biết pha trà.

Mà đương nhiên, lang quân danh môn cũng sẽ không rảnh rỗi đi pha trà cho nàng uống... Trong lòng La Linh Dư lại hăm mộ giới nhà giàu. Nếu nàng có thể gả vào hào môn thế gia như Lục gia, thì nàng không cần phải tự nấu trà nữa rồi. Nàng cũng muốn được như tam biểu ca của mình: rõ ràng rất giỏi pha trà, nhưng chưa bao giờ phải động tay.

Lục Quân cảm nhận được ánh mắt của nàng, lập tức nhìn sang.

Con tim La Linh Dư đập rộn rã, bất giác nhớ đến chuyện tối qua, nàng vội vã cúi đầu.

Vì Vương tiên sinh muốn nói chuyện chính với hai lang quân, nên sau khi bị Lục Quân đưa mắt ra hiệu, nàng và Chu Dương Linh đi ra ngoài. Đợi tới khi Lục Quân và Lưu Thục bước ra khỏi nhà, thì thấy Chu Dương Linh tựa vào hàng rào tre cúi đầu, đưa cho La Linh Dư một chiếc túi gấm xanh. La Linh Dư không chịu nhận, Chu Dương Linh ôn tồn bảo: “Muội muội đừng sợ, đêm qua quấy rầy muội, trong lòng ta thật sự lấy làm xấu hổ. Suy nghĩ cả đêm, ta muốn tặng muội tám bữa hộ mệnh này làm quà xin lỗi, đây là bữa do mẫu thân ta từng cầu cho ta, nay tặng lại muội, hy vọng phù hộ cho La muội muội được bình an suốt kiếp.”

“Muội muội đừng trách ta vì chuyện tối qua nhé.”

La Linh Dư đỏ mặt: “Lang quân, muội, muội...”

Nàng lẩm bẩm: “Huynh tốt với muội như vậy...”

Chu Dương Linh: “Đây là điều ta nên làm mà. Chắc đêm qua muội muội sợ lắm rồi, sau này ban đêm nhớ phải cài chốt cửa ở trong đấy...”

La Linh Dư nắm bữa hộ mệnh trong tay, đó một nghe Chu lang ôn tồn căn dặn. Nàng rất rất xấu hổ, lòng rung động mạnh. Sao trên đời này lại có lang quân nhân hậu đến thế? Nàng nhớ nàng cũng không tốt với Chu lang lắm, nàng chỉ coi Chu lang là mục tiêu của mình, nhưng Chu lang lại ân cần với nàng như vậy. Không như Lục Quân luôn làm cho nàng đỏ mặt tái tía, sự quan tâm của Chu lang như làn gió xuân, tuy không công kích mạnh mẽ nhưng lại làm nàng xúc động...

La Linh Dư ngược mắt lên, bịn rịn nhìn Chu lang —— Chu lang đẹp như vậy, tính tình cũng tốt đến thế, sao y có thể xuất thân hàn vi được?

Quả nhiên là chuyện tốt thế gian khó thành đôi?

Mà cách đó không xa ở trong góc nhà, sắc mặt của Lưu Thục và Lục Quân khi nhìn hai người bọn họ cũng rất kỳ quái. Lưu Thục sụp mắt, trong lòng khó chịu, thầm nghĩ biểu muội của Lục Quân đúng là gieo họa, không khác gì yêu phi hại nước hại dân của tiên triều. Mỗi một lang quân gặp nàng đều thất thần vì nàng. Trước có bạn tốt Lục Quân của y, sau có Chu lang Chu Từ Ba mới quen không lâu.

Còn trong lòng Lục Quân lấy làm lạ: rõ ràng Chu Dương Linh là nữ lang, vốn không có gì. Rõ ràng La Linh Dư yêu quyền thế, càng không có gì. Nhưng vì sao hai nữ lang này vẫn cứ đẩy đưa tình ý, sao lại nhức mắt đến thế?

Đề lòng chàng bất an?

***

Lần này La Linh Dư thật sự để tâm về Chu lang. Chu Dương Linh quá dịu dàng với nàng, quá tốt với nàng, trong lòng thấy xấu hổ, thế nên sau khi xuống núi về lại Lục gia, nàng vội vã sai người trả dần chuồng lại cho Chu Dương Linh. Thị nữ quay về nói Chu lang có tặng lại cho các nàng mấy thứ đồ nhỏ kỳ lạ, bảo là cho La muội muội chơi. Một hàng mười hai con đồ chơi làm bằng gốm, màu sắc xinh xắn được đặt trên bàn, La Linh Dư rất thích nó, cầm chơi mãi không buông.

Rồi nàng lại ôm tay áo, buồn bã nói: “Sao huynh ấy lại là xuất thân hàn môn kia chứ...”

Gả cho y, chắc chắn địa vị không được nâng cao, La Linh Dư rất không muốn điều đó. Nhưng nàng vẫn rất băn khoăn...

Còn lại mấy ngày, Lục Quân lại dành thời gian dẫn La Linh Dư đi thăm viếng các danh sĩ khác. Các nữ lang Kiến Nghiệp tranh Hoa thần rất gay gắt, lúc thì Trần Tú xếp hạng nhất, lúc thì Ninh Bình công chúa Lưu Đường cũng có thể đứng đầu. Các nữ lang ra sức dùng mách khéo, không chỉ so tài nghệ trên sân khấu, mà còn so cả thể lực ở dưới sân khấu. Khi Trần Tú và Lưu Đường cùng tranh hạng nhất, thì La Linh Dư làm ngư ông đắc lợi đã lặng lẽ đột phá. Càng lúc càng có nhiều nữ lang, lang quân đau đầu vì hai người Trần Tú Lưu Đường có quyền thế, không biết cho ai “nhất thượng”, cuối cùng dứt khoát bỏ phiếu cho La Linh Dư cả ——

Điệu múa “Bốn nguyệt” La Linh Dư biến đạo đêm đó, không chỉ khiến Liễn Thất nương trở thành vũ công được hoan nghênh nhất ở phường múa Kiến Nghiệp, mà còn giúp chính nàng kinh động đến vô số lang quân.

Các lang quân đều kéo đến phường múa xem Liễn Thất nương múa một lần, nhưng Liễn Thất nương múa xong, bọn họ lại cảm thấy không còn mới lạ, không thú vị, không đẹp bằng đêm đó. Vậy là bọn họ nghĩ, nhất định đêm đó La nương từ đã sắp đặt thỏa đáng, cho nên mới có thể làm chấn động bọn họ. Bản về tính cách tài năng này, rất đáng có được “nhất thượng”.

Sau khi các lang quân nữ lang bình chọn, năm danh sĩ cũng cho ra câu trả lời của mình. Vừa bắt ngờ lại không bắt ngờ, Hoa thần năm nay, Trần Tú rơi dài, Ninh Bình công chúa lần đầu tiên tham gia nhưng cũng không được giải nhất. Người được giải nhất chính là vị biểu muội Lục gia mới đến – La Linh Dư.

“La nương từ là Hoa thần năm nay?”

Các lang quân nói tới phong thái của nữ lang kia, tất đều yêu thích. Còn các nữ lang hơi thất vọng, song khi nghĩ đến vẻ đẹp của La Linh Dư thì đành chịu phục, tự nghĩ mình không sánh bằng được nàng. Dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn đó, còn hơn danh Hoa thần hơn cả tài nữ Trần Tú mấy năm trước. Trần nương từ đã làm Hoa thần ba năm liền, tất cả mọi người đều nói là do các danh sĩ thiên vị. Năm nay chọn một đại mỹ nhân làm Hoa thần, mọi người cũng hết sức hài lòng.

Sau khi Ninh Bình công chúa biết được kết quả, tuy có hơi thất vọng nhưng nàng vẫn thật lòng vui thay La Linh Dư. Có điều huynh trưởng nàng – Trần vương Lưu Thục lại nhắc nhở: “Lúc trước chính vì La Linh Dư xúi giục nên muội mới thi Hoa thần, muội bị nâng ta đem ra làm ván lót cầu đề nhằm vào Trần Tú rồi. Nữ lang này có lòng lợi dụng muội. . . Sau này qua lại với nàng ta, muội cẩn thận là được.”

Lưu Đường ngăn người: . . . Nhưng La tỷ tỷ đâu có hại nàng, chỉ xúi nàng tham gia Hoa thần thôi mà. Lợi dụng kiểu này, có nên tính toán không?

Nói Lưu Đường hơi không thoải mái, thì phía Trần Tú là cực kỳ khó chịu. Trần nương từ về nhà khóc toáng cả lên, rất rất không phục. Trần đại nho đau cả đầu vì con gái khóc, người nhà Trần gia đang thu dọn hành trang chuẩn bị rời khỏi Kiến Nghiệp, bây giờ còn gái ỉn như thế, Trần đại nho dứt khoát đi sớm, dẫn con gái đi cùng. Lần này Trần Tú còn gây náo loạn hơn —— Kiến Nghiệp là quốc đô của Nam quốc, cảnh vật phong lưu, nàng ta không muốn rời khỏi đây, không muốn đến thôn quê làng mạc nghiên cứu học vấn với phụ thân.

Trong lúc mọi người xôn xao, chỉ có Lục gia là vui nhất. Lục gia không ngờ biểu tiểu thư mới đến lại đạt được Hoa thần, trước đây khi đại nương của Lục gia là Lục Thanh Dục chưa già xa, tham gia thi chọn nhiều lần nhưng vẫn chưa bao giờ được làm Hoa thần. Làm Hoa thần tức sẽ được các danh sĩ về tranh đưa vào Sĩ Nữ Đồ, mỹ danh truyền khắp thiên hạ. . . Lục lão phu nhân đích thân đi gặp La Linh Dư, thường. Lục Anh suốt ngày chỉ biết đi chơi cũng ngạo nhiên, không ngờ cô cháu gái này lại lợi hại đến thế, thường, tiếp đó, ngay cả Lục phu nhân cũng có vẻ rất phấn khởi, La Linh Dư là biểu tiểu thư nhà bọn họ, nên Lục gia cũng được thom lây, đã mấy năm rồi Lục gia không có nữ lang nào nổi tiếng. . . Thường!

Lục phu nhân nhìn La Linh Dư và tam lang nhà mình, cảm thấy hai người đúng là trai tài gái sắc, là một đôi trời đất tạo nên. Chỉ cần con trai mình đừng chen ngang vào là được.

Vinh quang Hoa thần ập đến, bước chân La Linh Dư gần như bay bổng.

Đương tiết trời xuân, vào ngày lễ Hoa Triều, La Linh Dư dẫn các nữ lang danh môn Kiến Nghiệp đi bái Hoa thần, thường hồng*. Ngày hôm đó, mọi người đi dạo trong vườn Hoa Lâm, bắt luận là tế thần hay thắp hương, mọi chuyện đều lấy La Linh Dư làm đầu. Các nữ lang mặc váy dài thướt tha, nhưng chỉ La Linh Dư là nổi bật nhất. Các lang quân đứng bên bờ suối nhìn sang, thấy các nữ lang đẹp như tiên nga, nhìn đến ngẩn ngơ.

(“Hoạt động “thường hồng” tức treo giấy đỏ hoặc vải đỏ lên cây, có ý nghĩa chúc hoa có cây cối xum xuê, con người khỏe mạnh mùa màng bội thu.)

Nhất là Hoa thần năm nay, đôi mắt đẹp ấy trông lên, nở nụ cười duyên dáng, thân hình thướt tha uyển chuyển. Dù nữ lang ngồi hay đứng, thì đều thu hút được ánh mắt của mọi người.

“La muội muội trông giống Hoa thần hạ phàm thật.”

“Năm nay chọn đúng người rồi!”

“Lát nữa ta cũng muốn nói chuyện với La muội muội!”

Tề tam lang Tề An đứng trong đám đông, không nhúc nhích như bị điểm huyết. Tề tam lang ngẩn ngơ nhìn ngắm, hơi thờ của y rối loạn, nhìn chằm chằm nữ lang tay áo pháp phối, dẫn đầu các nữ lang ở bên kia bờ! Ngày La Linh Dư mới đến Kiến Nghiệp, nàng như thần tiên phi từ đứng ở bên sông, chỉ thế thôi đã đẹp lắm rồi. Mà hôm nay nàng còn mặc trang phục lộng lẫy, điểm trang mỹ lệ, càng khiến cho máu toàn thân y đông cứng, từ trên xuống dưới đều gào thét: La muội muội, La muội muội. . . La muội muội!

Các lang quân đứng cách một con suối, bình phẩm về các nữ lang đang bái tế Hoa thần ở đối diện. Mấy danh sĩ ngồi xuống, trái gẩy ra, bắt đầu vẽ tranh. Bọn họ đang làm Sĩ Nữ Đồ, về lại Hoa thần hằng năm. Sĩ Nữ Đồ của danh sĩ được truyền khắp thiên hạ, lưu vào thiên cổ. Tiếng thom lưu truyền vạn thế, các nữ lang thấy danh sĩ đang vẽ tranh thì đều căng thẳng, lúc nhìn về phía La thị nữ xinh đẹp, bọn họ đều buồn bã mất mát.

Lục tam lang cũng đến vẽ tranh.

Lúc chẳng vẽ, có rất nhiều lang quân nữ lang xúm lại bên cạnh. Xi xào bàn tán, Lục tam lang còn chưa vẽ xong mà đã bị cất nhắc rất nhiều. Nhìn mặt bên tuấn tú cao quý của Lục tam lang, các lang quân nữ lang rồi rít tán dương, rồi cũng sai người hầu trái gẩy ra, tham gia vẽ tranh. Cách một con suối, La Linh Dư ngồi trong lòng đình nhìn sang lang quân ở đối diện, nàng nhìn thấy lang quân ngồi trước bàn nhắc bút. Cảnh môi La Linh Dư vênh lên ——

Lục tam lang, hừ! Dù huynh có xem thường ta thì vẫn phải vẽ tranh cho ta thôi.

Ngày Hoa Triều vô cùng sôi nổi, không chỉ các nữ lang đến treo giấy đỏ, mà các lang quân cũng tới lấy lòng nữ lang. Ngày lễ náo nhiệt như vậy, mấy vị công tử cũng đến. Lục nhị lang vốn đứng sau lưng đệ đệ, nở nụ cười tán thưởng, nhìn tam đệ vẽ tranh cho La biểu muội. Không ngờ khi Lục Hiên ngẩng đầu lên, thì lại thấy Hành Dương vương đứng bên ngoài đám đông, cũng nhìn La Linh Dư chằm chằm như thế.

Lục Hiên hoảng hốt, vội vã rời khỏi tam đệ.

Lưu Mộ chơi đùa ngọc bội bên hông, hứng thú nhìn nữ lang ở đối diện. Ngày thường trông cũng tầm tầm, nay các nữ tử ăn mặc lộng lẫy, càng làm nổi bật vẻ đẹp của La Linh Dư. Bình thường La nữ lang đã đẹp rồi, nhưng chính trang phục sắc sảo rất tôn dáng nàng lên. Gương mặt xinh xắn của nàng đẹp đến mức bức người, là vẻ đẹp chói lọi mang tính công kích. Bình thường nàng che giấu vẻ đẹp của mình, giờ đây đã để lộ hoàn toàn. . . Lưu Mộ cầm bút, vạch một nét trên giấy Tuyên Thành.

Nhưng hần mới vẽ một nét thì bên cạnh xuất hiện một người, khuỷu tay đụng vào bút lông trong tay hắn. Mục trên bút nặng nề vạch một đường trên tờ giấy trắng tinh, hần chỉ mới hạ nét đầu tiên mà đã đi tong tờ giấy.

Lưu Mộ: “. . .”

Mắt hần toét lửa, trừng lên với Lục nhị lang vô duyên vô cớ đi đến: “Người bị bệnh hả?! Không thấy cô đang vẽ tranh sao?”

Lục Hiên nghĩ bụng đương nhiên là thấy rồi, nên mới không thể để ngái về đây. Ở trong mơ, La biểu muội không phải là Hoa thần năm nay, vì để an ủi La biểu muội mà ngài đã vẽ tranh tặng biểu muội; thậm chí vì lấy lòng La biểu muội, ngài còn chạy đi tìm tam đệ ta vẽ tranh cho muội ấy. Ta có thể hiểu được ngài đang muốn lấy lòng La biểu muội, nhưng sao ngài có thể tìm tam đệ vẽ cho La biểu muội được. . . Lục Hiên nói: “Thật ra ai cũng vẽ người, không có gì thú vị. Mà tâm tính công tử khác tục nhân, mỹ nhân thì có gì hay, hay là vẽ cảnh sông núi đi.”

Lưu Mộ mặt không cảm giác, nhưng bàn tay cầm cán bút đã run lên: “. . .”

Lục Hiên làm như không thấy ánh mắt băng giá của Hành Dương vương, khăng khăng đứng cạnh Hành Dương vương, chỉ trò xung quanh cho Lưu Mộ: “Ngài nhìn xem, hôm nay không có ai vẽ cảnh sông núi, son thuy thông lĩnh, thật đáng thương. . .”

Không ai vẽ sông núi, là vì hôm nay mọi người đều đang vẽ Sĩ Nữ Đồ! Lưu Mộ thật sự không hiểu nổi, lúc trước gã Lục Hiên này còn mai mối hần với La biểu muội, bây giờ mình mới có chút hảo cảm thì Lục Hiên lại đến phá hoạt tâm trạng của hần, vo ve bên tai y hệt con ruồi. Lang quân Lục gia sao ai cũng khiến người khác ghét bỏ vậy, lại còn làm như không biết gì?

Lục nhị lang nắm chặt thời gian làm cho Lưu Mộ đen như đất nồi, không thể không nghe theo nhắc nhở của mình, bắt đầu vẽ sông núi gì đấy. Lục nhị lang hài lòng, đúng lúc này bên cạnh vọng lại tiếng nói của Tề tam lang. Tề tam lang xấu hổ: “Nhị lang, chuyện lần trước nhờ huynh hỏi giúp ta, huynh đã hỏi chưa?”

Lục nhị lang mù tịt: “Chuyện gì?”

Tề tam lang cuống cuống, nhắc nhở hần: “Chính là chuyện ta muốn để La muội muội làm thiếp đấy!”

Lục tam lang sững sờ: . . . Hần quên khuấy chuyện này luôn rồi. Sao Tề tam lang vẫn còn nhớ thế?

Lưu Mộ bên cạnh lại nhìn sang với ánh mắt kỳ lạ, thâm thúy nói: “Lục nhị lang, người đã giới thiệu biểu muội của mình với bao nhiêu người đấy hả? Người sợ nàng không gả đi được hả?”

Lục nhị lang thấy Tề tam lang đang mong mỏi nhìn mình, sau đó lại nhìn sang Lưu Mộ mắt hững, cánh môi Lục nhị lang giật giật, nói không ra lời: trời ơi hiểu lắm hiểu lắm rồi!!!... Lục nhị lang nghiêng đầu, nhìn Lục tam lang giữa đám đông. Nhưng lại không thấy đệ đệ đâu. Lục nhị lang vội vã hỏi thăm, lúc này mới hay có một thị nữ trong lúc rót rượu đã làm bẩn áo của Lục tam lang. Lục tam lang đi thay đồ.

Các lang quần trả lời như vậy, trên mặt còn treo nụ cười mà ai ai cũng biết rõ.

Lục nhị lang: ... Hiểu rồi. Tam lang lại bị nữ lang nào dùng chiêu này để dây dưa đây mà.

Lục Hiền buồn thui vì sao tam đệ và La biểu muội, ai ai cũng có thể thu hút được đám đông vây quanh vậy? Lúc hần khổ cực bận rộn, có ai biết được nỗi khổ của hần không?

Lục Hiền đành lấy đại có đuôi Tề tam lang đi tìm người, còn hần thì bắt an, vội vã đi sang bờ tìm La Linh Dư, muốn cảnh tỉnh La Linh Dư, để biểu muội đừng bị Tề tam lang dây dưa. La Linh Dư ngồi trong đình ngắt hoa, khúc môi nhướn lên, nở nụ cười tự đắc. Bất chợt nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, nàng nghiêng người ra từ sau bụi hoa, trông thấy Lục Hiền vội vã đi tới.

Lục Hiền nhìn quanh bốn phía xem có ai để ý đến đây không, sau đó mới thấp giọng hỏi La Linh Dư: “Không ai nhắc đến chuyện nạp thiếp với muội chứ?”

La Linh Dư ngần ra, ngửa đầu nhìn: “... Nạp thiếp? Nạp muội hả?”

Nàng mờ mắt: “Ai nói với muội... tam biểu ca sao?”

Lục Hiền: “... Tam đệ đã nói với muội rồi?!”

Hần thường xuyên bắt gặp Lục tam lang và La Linh Dư ở với nhau, nên tướng Lục Quân đã nhắc đến chuyện này với La Linh Dư.

Mà La Linh Dư lại hiểu thành ý khác, nàng đứng bật dậy, trong mắt trào dâng ngọn lửa: “Huynh ấy muốn nạp muội làm thiếp?! Dựa vào đâu hả?! Muội với huynh ấy là như vậy, mà huynh ấy lại làm nhục muội như thế? Nhị biểu ca, Lục Tuyệt Thần đang ở đâu?!” Muội muốn hỏi huynh ấy cho ra lẽ!”

Lục Hiền: “... Cái gì là ‘muội và đệ ấy là như vậy, đệ ấy lại làm nhục muội như thế?’”

Cảm giác có gì đó là lạ, như thể biểu muội đã hiểu nhầm gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngồi trong lương đình, chỉ thấy cõi lòng buốt giá!

La Linh Dư không ngờ Lục Quân sẽ làm thế với mình —— chàng mập mờ với mình, mấy phen khiêu khích làm nàng rung động, nảy sinh hy vọng. Kết quả, chàng lại chỉ coi nàng là một thiếp thất để vui đùa?

Suy cho cùng nàng cũng là nữ lang si tộc, tuy giá thể không bằng chàng, nhưng cũng không đáng để chàng bôi nhọ như thế! Nàng chạy đến Kiến Nghiệp vì giấc mộng hảo môn là thật, nàng cũng biết gia cảnh nhà mình đã sa sút, cho nên mới muốn vận dụng hết mưu mẹo để có được hảo cảm của lang quân, tấn công từ phía lang quân sẽ dễ dàng hơn đi gặp trưởng bối.

Nàng tự xưng là mỹ ngọc kim thoa, có thể bán với giá cao... Chẳng xem thường nàng cũng được thôi, thế nhân cũng hay xem thường nàng. Nhưng nàng không chấp nhận nỗi Lục tam lang xem nàng là thiếp!

Hôm đó chàng hôn nàng cuồng nhiệt như vậy, nàng còn để mặc cho chàng véo mặt mình... Chẳng nhẽ tất cả đều là giả sao?

Viễn mắt La Linh Dư từ từ đỏ lên. Lục nhị lang Lục Hiền ngạc nhiên, trong lúc ngẩn người thì lại thấy, có vẻ biểu muội không kịp đợi mình trả lời, nhanh chóng xoay đầu rồi đi. Bình thường nữ lang đi rất chậm, nay nàng đi nhanh xuống hành lang. Lục Hiền chỉ thấy ánh nắng trùng điệp hắt lên bóng lưng thướt tha của nàng. Lục Hiền cao giọng gọi “biểu muội đợi đã”, lại thấy La Linh Dư vốn đang đi nhanh, nhưng có vẻ sau đó tưởng hần muốn ngăn mình lại, thế là dứt khoát chạy luôn.

Đọc đường đi, hễ gặp thị nữ thì nàng đều hỏi Lục tam lang đang ở đâu.

Trong mắt Hành Dương vương, Lục nhị lang là một người “thần kỳ” bị khuyết não. Trước đó khi thấy mình nhìn biểu muội của hần, Lục nhị lang cứ ép mình phải vẽ tranh sơn thủy. Sau đó Lục nhị lang vội vã rồi đi, Lưu Mộ lập tức quăng bút, định tới bờ bên kia xem sao. Lưu Mộ không định tìm La Linh Dư trò chuyện, chỉ là lúc hần nhìn La Linh Dư, không biết vì sao con tim cứ đập loạn nhịp, hần chỉ cảm thấy mình không nên bỏ qua nàng. Hần không quen không biết La Linh Dư, nhưng sau mấy lần gặp nhau, vừa thấy nàng thông minh lại hoạt bát, lại còn tài trí nhạy bén... Thậm chí, đến các lang quân bình thường cũng thích nói chuyện với nữ lang như thế kia mà.

Lưu Mộ vội đi qua thì thấy đằng trước có nữ lang chạy tới. Nữ lang chạy khá nhanh, váy váy màu đỏ lượn bay lên, hoa trắng* trong suốt trên vầng trán phản chiếu ánh nắng, sa vào đôi mắt như nước trong của nàng. Mà nay trong đôi mắt ấy lại dâng đầy hơi sương, giọt lệ chảy xuống từ khúc mắt.

(*Hoa trắng là một món đồ trang sức cài đầu hình hoa của phụ nữ cổ đại. Ảnh minh họa.)

Lưu Mộ ngẩn người: “La nương từ...”

La Linh Dư hốt hển hỏi hần: “Công tử có thấy tam biểu ca của muội đâu không?”

Lưu Mộ: “...”

Trong lòng bực bội, vốn không định nói, nhưng Lưu Mộ lại bị nàng nhìn tới mức mất tự nhiên, đành phải nói thật: “Hần ta ra sau nhà thay y phục...”

La Linh Dư cảm ơn rồi chạy đi ngay.

Lưu Mộ đưa tay lên, có vẻ muốn ngăn nằng lại. Nhưng tay hắn chỉ lướt qua tay áo màu ngọc bạch nằng, cứ thế nhìn nữ lang chạy lướt qua, Lưu Mộ vội vã xoay người lại, nhìn La Linh Dư xách vảy giẫm lên đá trên khe suối, lội nước qua bờ. Rồi Lưu Mộ lại nghe thấy tiếng chạy gấp gáp và tiếng gọi “biểu muội” vang lên liên hồi, hắn bèn ngoái đầu lại, thấy Lục nhị lang Lục Hiến thở hổn hển chạy ra khỏi hành lang.

Bốn mắt cùng nhìn nhau.

Mặt Lưu Mộ thoát xám ngoét: tại sao vẫn là kẻ rắc rối này?

Hắn xoay người định rời đi. Lục nhị lang nhìn theo hướng hắn quay đầu, sợ hắn muốn đi tìm La Linh Dư. Lục nhị lang cảnh giác: Hiểu lầm giữa La biểu muội và tam đệ chỉ là hiểu lầm, nhưng nếu cộng thêm Lưu Mộ vào, chỉ e hiểu lầm già sẽ thành thật. Lục nhị lang vỗ cùng cảnh giác Hành Dương vương, không muốn Lưu Mộ và biểu muội có giao tình gì hết, để rồi cuối cùng lại rơi vào kết quả hai bên đau lòng.

Lục nhị lang gào lên: “Hành Dương vương!”

“Công tử!”

“Lưu Mộ!”

Nghe thấy người phía sau kêu gào mình liên tiếp, suýt nữa Lưu Mộ đã ngã xuống con suối, các lang quân nữ lang xung quanh đều nhìn lại, xi xào bàn tán không biết có phải hắn và Lục nhị lang cãi nhau không. Lửa giận trong Hành Dương vương đã bốc cao ba trượng: “... Kêu cái quái gì mà kêu!”

Chàng thiếu niên vốn tính khí nóng này, bây giờ hắn rất nghĩ ngợi Lục tam lang —— cho nên hắn mới rất ghét thế gia! Thân là hoàng thân quốc thích, mà đám lang quân thế gia này thích gọi là gọi, không hề sợ hắn nổi giận. Chính trị cả Nam quốc đều bị thế gia nắm giữ, cứ thế này mãi thì sao ổn được?

Trong lúc Hành Dương vương bị Lục nhị lang giữ chân, Tề tam lang Tề An đã tìm được người mà Lục nhị lang nhớ tim. Nhưng tìm thấy người rồi, Tề tam lang lại phát hiện không biết Lục nhị lang đã chạy đi đâu. Tề An bèn đi tìm Lục nhị lang, lại thấy nữ lang xách vảy chạy nhanh trên hành lang trống trải. Bóng người của nữ lang thoát ần thoát hiện sau bụi hoa, bao lang quân bên bờ đều trông thấy nằng... Tề tam lang mừng rỡ hô lên: “La muội muội!”

Không biết La muội muội của y có nghe thấy không, bởi vì nằng đã rẽ vào hành lang, chỉ chốc lát đã không thấy bóng dáng đâu. Sau vài giây sững sờ, Tề An vội vã đuổi theo. Trước đó y đã nhờ Lục nhị lang hỏi giùm ý của La muội muội, vì y rất ngại nói chuyện cùng La muội muội. Nhưng hiện tại La muội muội ở ngay dưới mí mắt... Y không nhận được đuổi theo tìm người.

Nam nữ đang vẽ tranh trong sân ngạc nhiên, nhìn bọn họ chơi trò “mèo đuổi chuột”, nhìn như có lại như không, không thể vẽ tiếp được. Chỉ có mấy danh sĩ đang vẽ tranh, lúc ngừng đầu lên lại phát hiện La nữ lang vốn ngồi trong đình để bọn họ vẽ, nay đã không thấy bóng dáng đâu. Nhưng danh sĩ chính là danh sĩ, nữ lang không có mặt, bọn họ vẫn có thể bình tĩnh vẽ tiếp. Cốt cách mỹ nhân không nằm ở bề ngoài, bọn họ đã ghi nhớ hình ảnh xinh đẹp của La nữ lang, thế nên lúc này càng có thể thỏa sức phát huy... Tất cả đều thấy, tác phẩm của các danh sĩ đã bắt đầu rẽ sang hướng tưởng tượng đầy bay bổng...

Mọi người khen: “Tiên sinh đúng là tiên sinh, tác phong kỳ lạ như vậy, chỉ có tiên sinh mới nghĩ ra.”

Lúc bấy giờ, Lục tam lang mới đi ra khỏi phòng.

Một thị nữ run lẩy bẩy quỳ dưới hành lang ngoài nhà, thị nữ giờ cao khay trong tay, quỳ bên ngoài chịu phạt. Nàng ta tự thấy bản thân mình xinh đẹp, lại thăm mền mộ tam lang Lục gia đã lâu. Âm thầm làm bản áo khoác của tam lang, cũng tam lang đến phòng sau để thay áo. Không ngờ Lục tam lang vẫn lạnh lùng, mặt đen như than. Nàng ta xấu hổ đỏ mặt, nhưng vừa chạm vào vật áo thì đã bị chàng hất ra ngoài. Nguyên vọng muốn vào phòng hầu hạ lang quân không được thực hiện, cuối cùng đành phải quỳ xuống ngoài nhà để mặc gió lạnh thổi qua.

Thay đồ xong, tâm trạng của Lục Quân vẫn không hề tốt tí nào. Sờ đi chàng không thích mấy hoạt động du ngoạn này, chính là vì mình thường xuyên bị các nữ lang dây dưa. Chàng thật sự không hiểu nổi sự dũng mãnh của nữ tử thời này, nếu muốn quyền rũ chàng, vì sao cứ phải đặc tối với chàng? Vì sao phải làm bản y phục chàng? Vì sao các nằng luôn cho rằng, chỉ cần làm loạn với mình thì sẽ tìm được cơ hội ở riêng cùng mình, chứ không phải là làm mich lòng chàng? Rồi dựa vào đâu lại cho rằng chỉ cần xinh đẹp thì có thể khiến chàng lưu luyến?

Chàng ghét nhất là hạng người dùng sắc dụ dỗ!

Mặc áo khoác vào, vỗ tay áo đi ra, Lục tam lang đứng trước phòng. Con gió lạnh cuốn cuộn ập đến, thân hình cao ráo của Lục Quân như cành lan cây ngọc, khiến cả vườn trở nên lộng lẫy. Lục tam lang cúi đầu, nhìn thị nữ quỳ bên cạnh, đang còn nghĩ xem nên phạt thế nào, thì bất chợt nghe được tiếng bước chân ở đầu kia hành lang truyền đến. Chàng giật mình, nghe thấy thanh âm run run của La Linh Dư: “Lục Tuyệt Thần!”

Tề tam lang đỡ cột trụ chạy đến, vừa lấy lại hơi thì thấy La nữ lang chạy về phía Lục tam lang. Tề tam lang hốt hoảng, cũng vội vã đi theo.

Lục Quân chậm rãi ngược nhìn.

Lông mày nhướn lên, như giương cánh muốn bay vút đi. Dung mạo lang quân rất tuấn tú, tròng mắt đen láy như mực. Chàng hơi nhướn mày, ánh sáng giao thoa như dệt in trên gương mặt đầy hút hồn, đủ để nhì lang như Tề tam lang bất giác xấu hổ. Đúng lúc này, Lục Quân nghe thấy giọng của La Linh Dư. Chàng chậm rãi mỉm cười, nhìn về phía nàng, cười nhạt nằng vì sao không ngồi yên để người khác vẽ tranh, mà lại chạy tới tìm chàng. Nhưng rồi lại thấy La Linh Dư chạy nhanh đến trước mặt chàng, cả gương mặt đang kìm nén cơn giận, nước mắt sóng sánh.

Lục Quân ngạc nhiên, đầu óc trống rỗng: “... Sao muội lại khóc? Ai bắt nạt muội vậy?”

La Linh Dư thấy chàng tuấn tú như thế thì lửa giận trong lòng lại bùng lên. Chàng xem thường nằng, nhưng bản thân lại ăn mặc chỉnh chu như thế, đi khắp nơi mời hoa gọi bướm. La Linh Dư tức đến mức ngực nhói đau, đòi tuyệt pháp phóng, chợt thấy ánh mắt Lục Quân bất giác dời xuống, trong đầu nằng nỏ âm, càng thêm tức giận —— bấy giờ nằng đã biết tên nguy quân tử này nhìn nơi nào rồi!

Tức giận và âm ức đồng thời ập đến, khiến La Linh Dư mất đi bình tĩnh ngày thường. Nàng nhìn thấy bầu rượu trong khay của thị nữ đang quỳ, không chút nghĩ ngợi, La Linh Dư lập tức cầm bầu rượu lên, hất thẳng nửa bầu rượu vào Lục Quân. Lục Quân sa sầm sắc mặt, mới thay đồ xong thì lại bị hất rượu, chàng vừa lùi ra sau vừa giờ tay áo che lại. Nhưng hành động của La Linh Dư quá đột ngột, Lục Quân thật sự không lường được. Chàng dựa vào cửa, vung tay áo lên, rượu bỏ đảo màu đỏ vẫn đổ lên cổ chàng. Rượu đỏ rơi lên vạt áo, còn có mấy giọt bắn lên mặt chàng do nữ lang tức giận vẩy mạnh tay.

Lục Quân tức giận, túm lấy bàn tay nằng đang định làm loạn tiếp. Lục tam lang bực tức nói: “La Linh Dư, muội điên rồi há?!”

Chàng rất ghét nữ lang làm gì mình, nằng không lo học cái tốt, lại muốn bắt chước tác phong dũng mãnh của các nữ lang Kiến Nghiệp?

La Linh Dư chế giễu lại: “Ta điên đấy thì sao, cũng đỡ hơn huynh đóng kịch!”

Lục Quân giật mình, nhìn Tề tam lang đuổi tới theo sau. Tề tam lang thấy hình như La Linh Dư và biểu ca của mình cãi nhau, vậy là do dự do dự quanh quẩn ở đầu kia, không dám đi đến. Lục Quân cúi đầu, lạnh lùng nói: “Ta đóng kịch gì?”

La Linh Dư: “Ồ trước mặt người ngoài thì một vẻ, sau lưng lại một vẻ khác. Huynh xem thường ta thì cứ nói thẳng với ta là được. Cũng không phải lang quân trên đời này đều chết hết, ta đâu nhất thiết phải coi huynh cho bằng được. Sao huynh có thể để nhị ca huynh đến thăm dò ta, khách sáo với ta? Huynh không thích ta nên mới làm nhục ta như thế đúng không?”

Lục Quân cụp mắt, lông mi dày như rèm. Thị nữ quỳ bên dưới vừa kinh hãi lẫn ngạc nhiên ngừng đầu lên, vừa nẩy Lục tam lang mới bị mình làm đổ ít rượu mà đã giận dữ rồi. Mà nay chàng còn bị biểu muội tạt cả bầu rượu, rượu văng lên mặt chàng, nhưng Lục tam lang vẫn kéo tay biểu muội không buông, không hề để ý đến dáng vẻ nhếch nhác của bản thân.

Lục Quân hỏi La Linh Dư, giọng đầy bình tĩnh: “Ta để nhị ca thăm dò muội cái gì, khách sáo với muội cái gì?”

“Huynh còn không thừa nhận há!” Mắt La Linh Dư đỏ bừng, nằng cắn môi nói, “Huynh bảo huynh ấy hỏi ta chuyện nạp thiếp. Huynh chỉ coi ta là thiếp, huynh không tôn trọng ta. Ta biết từ xưa đến nay huynh rất thanh cao, không ai có thể lọt vào mắt xanh của huynh, nhưng vì sao ta lại phải bị huynh làm nhục như thế há? Huynh thấy ta dễ bắt nạt nên mới làm vậy đúng không! Huynh thấy ta mất cha mẹ, lại còn ăn nhờ ở đậu, không ai có thể làm chủ cho ta, còn không cho phép tự ta ra mặt... Nhưng ta không có gì, ta chỉ tranh thủ cho chính mình thì có gì sai, mà đáng để huynh làm nhục ta như vậy há?”

Hàng mi Lục Quân khẽ động, chàng vẫn bình tĩnh nói tiếp: “Muội có biết thân phận muội rất thấp trong mắt lang quân Kiến Nghiệp, nếu làm thiếp...”

La Linh Dư: “Thế thì cũng không liên quan gì đến huynh hết! Dù ta làm gì, nếu huynh không thích thì không cần huynh lo, huynh không phải là biểu ca ruột thịt của ta. Bá mẩu ta còn không để ý đến ta, những người khác ở Lục gia cũng mặc kệ ta, thì dựa vào đâu huynh lại đòi quản ta? Dù ta có làm thiếp cho người khác, cũng không cần huynh lo!”

Lục Quân càng siết mạnh bàn tay, khiến cổ tay nằng đau nhói.

Chàng bất chợt nhìn lên, đôi đồng tử đen láy dao động. Lục Quân tiến tới trước một bước, khi thế đột nhiên ập đến ép La Linh Dư lùi về phía sau. Lục Quân lạnh lùng nói: “Làm thiếp cho người ngoài thì không sao, nhưng làm thiếp cho ta thì có vấn đề? Ta làm nhục muội, vậy người ngoài thì không làm nhục muội?”

La Linh Dư: “... Huynh...”

Bất chợt, sau lưng truyền đến âm thanh đầy lúng túng: “La, La muối muối...”

Sống lưng La Linh Dư cứng đờ, không ngờ mình và Lục Quân đang nói chuyện, lại có âm thanh thứ ba xen vào. Đương nhiên không lo thị nữ đang bị phạt quỳ nói bậy bạ, nhưng sao sau lưng nàng lại có người... Nàng tròn to mắt, tức giận trừng lớn với Lục Quân. Nàng đứng quay lưng, tức Lục Quân đứng đối diện người ta. Nhất định chàng thấy có người, nhưng không hề ngăn cản nàng, còn để nàng nói ra hết...

Tuy La Linh Dư bị Lục Quân nắm lấy cổ tay, nhưng nàng vẫn có thể xoay người nhìn ra phía sau, thấy Tề tam lang Tề An đỏ mặt đi ra. La Linh Dư không ẩn tượng về người này lắm, La Linh Dư không rõ, liệu mối quan hệ qua lại đầy mập mờ giữa mình và Lục tam lang có bị vị lang quân này đón đại không... Chỉ thấy Tề tam lang chấp tay áo chào, xấu hổ nhỏ giọng nói: “La muối muối hiểu lầm rồi. Tại hạ không cố ý nghe muối và Lục tam lang nói chuyện đâu, nhưng chuyện này liên quan đến tại hạ... Nếu ta đoán không sai, Lục nhị lang là hỏi giúp ta.”

Nói xong, y ngừng đầu nhìn nàng đầy tha thiết, không còn gọi “tại hạ” mà đã xưng “ta”.

La Linh Dư ngăn người: “... Gì cơ?”

Tề tam lang xấu hổ: “Ngày hôm đó lần đầu gặp La muối muối, muối muối như tiên từ thiên hạ không thể nào quên. Trần trọc mắt ngủ nấy ngày, về sau gặp lại muối muối ở bữa tiệc, muối muối ngồi ngay cạnh ta nói chuyện. Một tiếng cười hay một cái nhăn mày của muối muối, ta đều thấy rõ trong mắt, với cà, với cà... Không phải ta muốn để muối muối làm thiệp, mà là muốn muối muối làm trắc thất. Nhưng La muối muối đều coi đó là làm nhục, thật đúng là do ta không cần nhắc kỹ tâm trạng của muối muối... Ta nghĩ trong nhà mình sẽ không đồng ý, nhưng không ngờ muối muối cũng không muốn... Muối muối đừng trách ta, cho ta thêm hai ngày suy nghĩ đã. Nhưng bất luận thế nào, ta tuyệt đối không hề cố ý làm nhục muối muối.”

La Linh Dư: “...”

Nàng ngăn người, lại thấy Tề tam lang xấu hổ, nói rồi che tay áo toan rời đi. La Linh Dư không nói được câu hoàn chỉnh: “Huỳnh, huỳnh...” Suốt nửa buổi mà nàng vẫn không nhớ nổi lang quân này là ai, chỉ biết lấp bắp cứu vãn sai lầm của mình: “Không liên quan đến huỳnh mà, ta không có ý như vậy đâu... Lang quân, lang quân...”

Nhưng Tề tam lang lại nghĩ nàng đang cho mình thế diện, nên càng thêm xấu hổ. Chấp tay áo cáo từ với La Linh Dư ở đằng xa, Tề tam lang vội vã bỏ đi. La Linh Dư gấp đến mức trán đổ mồ hôi, vắt và lắm mới có một lang quân cần nhắc đến hôn sự với nàng, tuy nàng không nhớ lang quân này là ai, nhưng sau này sẽ có rất nhiều cơ hội mà. Nhưng hình như nàng đã đắc tội với lang quân này rồi...

Nhân duyên của nàng đang dần rời xa...

Thật ra làm thiệp cũng được mà, dựa vào thủ đoạn của nàng, sớm muộn gì nàng cũng khiến vị lang quân này nâng nàng lên...

Nhưng Tề tam lang đã rời đi, còn tay nàng thì đang bị Lục Quân lôi kéo. La Linh Dư bước nhanh toan đuổi theo, nhưng người đằng sau đã kéo giật cổ tay lôi nàng về. La Linh Dư đỏ mặt, nghe thấy âm thanh lạnh lẽo của Lục Quân ở sau lưng: “Bây giờ đã biết xảy ra chuyện gì chưa? Hắt rượu ta xong rồi cứ thế bỏ đi hả?”

La Linh Dư: “...”

Lục Quân không nổi giận, không bực tức, mà bình tĩnh khách sáo với nàng, nàng muốn đuổi theo Tề tam lang cũng là có ý né tránh Lục Quân, chẳng ngờ không thoát được... La Linh Dư chợt dạ lúng túng, xoay người lại, đối mặt với lang quân ở phía sau. Nàng nhìn thẳng, thấy rượu đỏ dính trên áo bào trắng. La Linh Dư nghệt thờ, không ngờ mình lại dám hắt rượu lên người chàng, dám hắt rượu lên Lục tam lang khó tính... La Linh Dư run lấy bầy, gương mặt cười gượng lấy lòng: “Tuyệt Thần ca ca...”

Lục Quân như cười như không: “Tuyệt Thần ca ca của muối đang rất tức giận, hậu quả sau khi tức giận là...”

La Linh Dư tái mặt.

Lục Quân ôm eo nàng, kéo nàng đi vào trong phòng. Một tay chàng ôm nàng, tay kia vung lên, cho phép thị nữ quý bên ngoài lui xuống trước. Thị nữ nào dám nhìn lâu, những lang quân nữ lang quý tộc đều thích làm bậy, thị nữ như bọn họ phải coi như không hề hay biết. La Linh Dư giờ tay bám vào cửa nghẹn ngào, Lục Quân lập tức giờ tay che miệng nàng, đóng cửa lại, kéo nàng vào trong nhà.

Lục Quân nhìn khắp nơi, giờ tay lên.

Chỉ thấy nơi chàng đang nhìn chăm chăm có một vò rượu, La Linh Dư sợ hãi run bần. Nàng đột nhiên nhớ lại cảnh Lục Quân đối xử với Trần nương tử Trần Tú, Trần nương tử tạt mực chàng. Lục Quân cũng rất không nề nang mà tạt lại. Chàng rất không thích có người đụng vào mình, mà nay nàng lại đụng chạm đến mức đó... La Linh Dư nhào đến, ôm lấy hông Lục Quân.

Không có người làm ở đây, gò má La Linh Dư đỏ bừng, không còn mặt mũi nào nữa: “Tuyệt Thần ca ca, muối sai rồi. Huynh đừng lấy rượu hắt muối mà, lát nữa muối còn đi gặp người ta, huỳnh mà hắt rượu thì muối biết sống thế nào...”

Lục Quân: “Buông ra!”

La Linh Dư không buông: “Tuyệt Thần ca ca, vừa nãy ở bên ngoài muối nói lung tung đấy. Huynh là người săn sóc muối nhất, nếu không nhờ có huỳnh, muối cũng không làm được Hoa thần hôm nay. Muối vẫn luôn ghi nhớ những điều tốt đẹp này... Ở Lục gia chỉ có huỳnh là đối tốt với muối nhất thôi, nhất định sau này muối sẽ báo đáp huỳnh. Tuy muối nói sai vài lời, nhưng đó cũng là vì Tuyệt Thần ca ca không quan tâm muối, chứ muối cũng không làm thế với người ngoài đâu...”

Lục Quân lạnh giọng: “Lời ngon tiếng ngọt... Buông ra!”

Chàng muốn đi, nhưng La Linh Dư ôm siết chàng không chịu buông. Lục Quân thật sự rất tức giận, rất không chịu nổi khi liên tục có nữ lang tạt nước tạt rượu lên người mình. Chàng thấy trong phòng có rượu, nên cũng muốn để La Linh Dư nếm thử mùi vị đó. Nhưng La Linh Dư quá nhanh trí, ôm chặt chàng không thả. Lục Quân chụp lấy bàn tay nữ lang bên hông mình, muốn kéo nàng ra, nhưng nàng nức nở nghẹn ngào, càng ôm chặt hơn.

Lục Quân đỏ mặt, thấp giọng: “Thả ra...”

La Linh Dư vẫn sợ chàng không nỡ mặt mình: “Không... Tuyệt Thần ca ca, huỳnh nghe muối nói đã...”

Giọng Lục Quân trầm xuống, vừa mơ hồ lại khàn khàn: “Ta không giận nữa... Muối buông tay đi...”

La Linh Dư không tin, rõ ràng cảm giác cơ thể chàng đang cứng lại, nàng liên tục làm nhảm muốn thuyết phục chàng tha cho mình.

Lục Quân im lặng.

Đột nhiên La Linh Dư ngăn người, im bất.

Cơ thể hai người dính sát vào nhau, trong lúc kéo đẩy, y phục ngày xuân mỏng manh cọ vào nhau. Nam nữ ôm nhau vốn rất dễ ma sát ra lửa, ban nãy La Linh Dư không cảm thấy, nhưng lúc này đã thấy điều là lạ. Bởi vì thân nhiệt của lang quân nàng đang ôm đột ngột tăng cao, có thứ gì đó nóng hổi ở dưới bụng đâm vào nàng. Trán nàng dần lên cổ chàng, hoa trắng lạnh như băng chạm vào cổ lang quân. Băng giá gặp lửa nóng. La Linh Dư nhận ra hơi thở của Lục Quân đang dần rối loạn, mạch trên cổ chàng đập rất mạnh.

Nàng ngừng đầu lên, nhìn vào đôi mắt đen kịt của Lục Quân.

Thật ra nữ lang luôn có trực giác khó nói về nam tử, khi vừa cảm nhận được ánh mắt bất thường của chàng. La Linh Dư lập tức thả tay ra, lùi về phía sau. Nàng khàn giọng nói: “Tuyệt Thần ca ca...”

Đôi mắt Lục Quân đen sẫm, lúc nàng thấp giọng gọi “Tuyệt Thần ca ca”, bóng đen trong đáy mắt chàng lập tức đỏ xuống, thay vào đó là một ngọn lửa phừng lên. Lục Quân bình tĩnh nhìn nàng, sau đó cúi người, tức khắc môi đè nàng lại. La Linh Dư sợ hãi, sống lưng cứng đờ, bên eo xuất hiện một bàn tay ôm lấy nàng, đẩy nàng lên cao.

La Linh Dư run lên: “Huỳnh... Ừm...”

Nàng còn chưa nói xong, thì âm thanh đã bị Lục Quân nuốt mất.

Dựa vào cửa, mơ hồ nhìn thấy hạt bụi bông bồng trời nổi giữa nhà, nghe thấy tiếng nam nữ nói đùa bên ngoài. Ánh sáng chiếu vào qua ô cửa sổ ở tít trên cao, vừa hay hắt lên Lục Quân và La Linh Dư đang ôm hôn trên cửa. La Linh Dư nghẹn ngào, giờ tay lên đánh chàng đầy chàng ra. Nhưng nàng vừa giờ tay thì đã bị Lục Quân chụp lấy. Chàng cầm tay nàng, con mắt đen lấy nhìn thẳng vào nàng, môi đè nàng lại.

Nét mặt chàng nhìn rất bình tĩnh, nhưng môi kờ kờ lại khuấy đảo trong nàng... Nhiệt tình như lửa!

Chỉ một chiếc hôn đã khiến sống lưng La Linh Dư tê rần, cảm giác run sợ chạy dọc theo đó, đôi chân mềm nhũn không đứng vững. Mặt nàng đỏ bừng, trong lòng mờ mịt. Lần trước là yêu cầu, còn lần này là... trừng phạt, bởi

thường? Lục Quân không siết chặt tay nàng, chỉ cảm hồ mà thôi. Chàng cup mắt, đôi mắt ẩm áp nhìn nàng không chớp mắt.

Cũng không phải là nụ hôn chèn ép.

Nóng hổi, đồng thời cũng đầy dịu dàng.

Nàng có thể vùng vẫy bất cứ lúc nào.

Nhưng La Linh Dư đọc ác nghĩ: Vì sao mình phải vùng vẫy? Đây là cơ hội tốt để thăm dò lòng chàng còn gì.

Nữ lang thờ hất ra, sống lưng bị đè đến mức sắp gãy. Một nụ hôn triển miên kết thúc, lúc chàng tách ra, hơi thở của cả hai gần kề bên nhau, trong lúc nói chuyện, tưởng chừng cánh môi có thể chạm vào nhau. Rồi sau đó, chàng lại dán môi lên nàng mà ma sát, truyền cho nàng cái cảm giác run rẩy như cắn nuốt linh hồn. Giọng lang quân rất lạnh:

La Linh Dư cắn môi.

Nàng thấp giọng: “... Huỳnh lại đang làm gì thế hả?”

Tay chàng từ từ vuốt ve cánh môi nàng. Chàng như đang suy nghĩ gì đó, lại như đang lảng lạng quan sát nàng. Hơi thở của cả hai gần kề bên nhau, trong lúc nói chuyện, tưởng chừng cánh môi có thể chạm vào nhau. Rồi sau đó, chàng lại dán môi lên nàng mà ma sát, truyền cho nàng cái cảm giác run rẩy như cắn nuốt linh hồn. Giọng lang quân rất lạnh:

“Vậy muội dụ dỗ ta làm gì?”

“Ta đang nghĩ về muội... Dư Nhi muội muội.”

Tay chàng nắm lấy tóc nàng, đưa lên môi nhẹ nhàng hôn lấy, mà hai mắt vẫn nhìn thẳng vào nàng. Chỉ một cái hôn nhẹ như thế đã khiến La Linh Dư càng đỏ mặt, trong lòng hoảng hốt. Lại nghe thấy Lục tam lang nói: “Dư Nhi muội muội, ta đang nghĩ... muội yêu quyền, yêu thế, yêu tiền. Nhưng muội có yêu người không?”

Trong đầu Lục Quân nghĩ: Ta muốn con tim nàng.

Nhưng người như nàng, ta không rõ... liệu nàng có trái tim không?

_____

*Qin: Chương phúc lợi cho một ngày không vui. Mâ edit xong chương này lại thấy vui hẳn. Sắp đến giai đoạn cầm cưa tán tỉnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Muội có yêu người không?

Ngày lễ Hoa Triều đã trôi qua được mấy ngày, nhưng La Linh Dư vẫn còn nhớ hóm đó Lục Quân đè nàng lên cửa, nói ra lời làm nàng á khẩu. Ngày đó chàng không chỉ hôn nàng, mà nàng còn bị bắt phải dùng khăn lau rượu dính trên mặt, trên cổ chàng. Đầu óc nàng vốn rối bời, khi chiếc khăn tím nhạt trong tay chạm vào hầu kết chàng, cục xuong ở cổ nhẹ nhàng di động lên xuống.

Chính trong khoảnh khắc ấy, nàng chạm vào đôi mắt sâu tựa biển xanh của Lục Quân, chợt cảm thấy khó thở, như thể sắp chết chìm trong mắt chàng.

Lục Tuyết Thần thấp giọng hỏi nàng, hầu kết di chuyển ở ngay dưới tay nàng: “Lau xong chưa?”

Giọng La Linh Dư run run, nhưng vẫn bình tĩnh đáp: “Chưa.”

Lục Quân đã quen với sự thanh cao, cho dù bản thân có nhếch nhác thế nào, thì chàng vẫn trầm tĩnh ngồi yên một chỗ, cup mắt xuống, không chạm đến tay nàng. Nhưng hô hấp của chàng cứ phả vào mũi nàng, hơi thở của La Linh Dư và chàng gần như hòa quyện vào nhau. Từng chút từng chút một.

Sự khác biệt giữa nam nhân và nữ nhân, lần đầu tiên chàng khiến ký hiệu khác phái đó trở nên cực kỳ hấp dẫn với nàng. La Linh Dư nhìn thẳng vào hầu kết của chàng, trong thoáng chốc ngón tay run rẩy, nhẹ nhàng xoẹt qua.

Ngay sau đó, nàng nghe thấy chàng thở hỗn hển.

Con tim như nảy lên dưới lòng bàn tay nàng. Đó là tiếng thở dốc dồn dập đè nén, mang theo từ tính, như cát vàng chảy qua tim nàng.

Lang quân thở gấp bên tai làm mặt đỏ bừng, La Linh Dư bị chàng “quyền nữ” đến mức không làm tiếp được gì, gần như là bỏ ra cửa. Sau khi ra ngoài, tay chân nàng mềm nhũn vô lực, bị mặt trời chói lọi trên đỉnh đầu làm cho mờ màng, nàng vỗ vào hai má đỏ như máu, không rõ vì sao bản thân lại thất thổ khí ở trước mặt Lục Quân như vậy.

Cả một ngày gần như choáng váng, nhưng đồng thời cũng rất sung sướng.

Từ sau khi cha mẹ qua đời, ngày lễ Hoa Triều hôm ấy là ngày La Linh Dư thoải mái nhất. Lúc ở Nam Dương lấy lòng trường bối, giới nhất là được La thị quyền thế không lớn nuôi dưỡng; sau khi tới Kiến Nghiệp vẫn phải tiếp tục lấy lòng mọi người, chu toàn với tất cả lang quân nữ lang xuất sắc ở Kiến Nghiệp, mục đích của nàng rất rõ ràng, nhưng lại cẩn thận không để mình rụt rè trước mặt bọn họ. Bọn họ có tất cả, còn nàng không có gì. Thứ bọn họ không muốn, đều là thứ nàng phải nghĩ cách có cho bằng được.

Nàng tốn nhiều công sức như vậy, ngày tới công chúa cũng bị nàng lợi dụng một chút... Cuối cùng ngày Hoa thần đã để nàng được thoải mái!

Các nữ lang tôn nàng đứng đầu, mọi ánh mắt của lang quân đều tập trung lên người nàng, còn cả danh sĩ về tranh nàng đưa vào Sĩ Nữ Đồ. Cả Tề tam lang tỏ tình với nàng, và Lục Quân kim lòng không đậu... Cuối cùng, lúc nàng ngồi xe về Lục gia, trong ngực ôm bức tranh *Nữ thần núi Vu* do Tầm Mai cư sĩ mới vẽ.

Vì ngày hôm ấy nàng từng vắng mặt một chốc, các danh sĩ không thấy người đầu nên từ phát huy, cuối cùng bức tranh nào cũng thể hiện rõ khả năng tưởng tượng phong phú của mỗi danh sĩ. Ví dụ như bức tranh *Tinh linh viếng núi* do Vương tiến sinh vẽ, tay nàng tinh linh cầm cành quế, người khoác sẵn dây eo thắt từng la, về nàng rất có linh khí huyền bí, được mọi người ca tụng nhất.

Nhưng bức tranh La Linh Dư thích nhất là bức *Nữ thần núi Vu* do Lục tam lang vẽ. Về nàng thành nữ thần núi Vu, đẹp như mỹ nữ thần tiên, cười mây về gió, khuất sau mây khói mệnh mang. Giữa rừng núi chìm trong mây mù, nàng tiên nữ xinh đẹp ngoài đầu lại, cái nhìn dạt dào thâm tình ấy đã đánh vào lòng La Linh Dư, khiến nàng run rẩy.

Lúc mọi người bảo nàng chọn một bức tranh, La Linh Dư không hề do dự chọn bức *Nữ thần núi Vu* của Tầm Mai cư sĩ. Sau khi La Linh Dư xấu hổ chọn xong, nàng lặng lẽ nhìn Lục Quân, thấp giọng nói: “Muội không có ý gì khác, chỉ đơn giản là muội thích bức tranh này thôi.”

Lục tam lang đứng cạnh nàng cup mắt, cái nhìn rất kỳ lạ. Tựa như đang cười, lại như... ần giấu bí mật mà nàng không biết. Chàng bật cười: “... Ta cũng thích nàng ấy.”

Vì chàng từng mơ thấy nàng.

La Linh Dư ôm tranh vẽ, bất chợt thấy hồi hộp.

Nhưng nói tóm lại, như thể thứ đồ hằng mong muốn chợt xuất hiện trước mặt, để nàng dễ dàng có được nó.

La Linh Dư bước đi bỗng bẽnh như đi trên mây ——

Không một nữ lang nào ở Kiến Nghiệp có thể khiến Ngoc lang hỏi mình có yêu người không, cũng không ai có thể làm chàng động tâm, vậy mà chàng lại do dự vì nàng. Ở chàng có quyền thế tiền tài mà nàng thích, nàng nhìn

chàng như đang nhìn núi vàng núi bạc phát sáng... Sao nàng có thể không thích được?

Hôm đó, La Linh Dư đã nghịch ngợm đắc ý trả lời chàng thế này: “Nếu huynh yêu thì muội sẽ yêu.”

Lúc ấy Lục Quân chỉ cười, không nói không rằng.

Quan hệ mập mờ với Lục Quân như trò mèo vờn chuột, vừa phòng đoán lẫn nhau, lại muốn đối phương bị mình thu hút. Tổng thể mà nói, La Linh Dư vẫn rất hưởng thụ tình cảm giác huynh tới ta đi một cách lén lút, không muốn người biết này. Cảm giác hưởng thụ như dương dương tự đắc đó, ngày thường đã lộ ra rất nhiều.

Vào xuân, ngày tháng trời đi rất nhanh. Cả vườn ngập tràn sắc xanh của ngày xuân, tiệc rượu hay hoa yến được tổ chức liên miên không dứt. La Linh Dư tích cực tham gia các hoạt động tụ tập của các lang quân nữ lang Kiến Nghiệp, vẫn khéo léo miễn tiếp như trước, có tài đức có dung mạo. Đối với La Linh Dư, không có chuyện có thích mọi người hay không, mà chỉ có chuyện có thể dùng hay không. Mà trong mắt nàng, tất cả những người mình có thể tiếp xúc ở Kiến Nghiệp thì đều là tài nguyên dùng được, nên đương nhiên nàng rất rất hết lòng. Trước đây nàng đã phải rất kiên trì bền bỉ cố gắng, cuối cùng tiếng thơm của La Linh Dư cũng lan truyền trong giới quý tộc Kiến Nghiệp, hề nhắc đến nữ lang xuất chúng, bất kể nam nữ đều sẽ nghĩ đến nàng.

Trần nương tử Trần Tú không được làm Hoa thần năm nay, bình thường cũng không được các nữ lang ưa thích, nên sau khi La Linh Dư có thủ đoạn xuất hiện, lập tức Trần Tú trở nên âm thầm đi nhiều.

Nhưng Trần Tú vốn rất kiêu ngạo. Phụ thân nàng ta muốn dẫn đại gia đình xuống sâu ở phía Nam du ngoạn nghỉ mát, nàng ta nhất quyết không chịu đi. Nghe nói nàng ta còn chạy đi tìm Lục tam lang, hỏi Lục tam lang rốt cuộc có tình với mình không... Thật ra chuyện này chỉ đồn thế thôi, La Linh Dư cũng không biết tam biểu ca của mình trả lời Trần nương tử thế nào. Tóm lại sau khi Trần nương tử bị bệnh một trận, nàng ta vẫn ở lại Kiến Nghiệp.

Đại gia đình Trần đại nho đều đi hết, cả một đại trạch vắng vẻ, chỉ còn lại mỗi một cô con gái.

Nghe thấy lời này, các nữ lang đều lạnh nhạt: “Nàng ta khẳng khái đòi ở lại, chắc chắn vẫn là vì Lục tam lang rồi. Da mặt dày thật đấy... Lục tam lang muốn cưới nàng ta thì đã cưới từ sớm rồi. Cần gì nàng ta phải dây dưa nhiều năm như vậy?”

La Linh Dư rất bội phục Trần Tú. Chuyện tâm làm một chuyện, bao năm tháng thanh xuân đều phí hoài vào một chuyện. Không khiến các nữ lang thích mình, cũng không quan tâm các nữ lang ghét mình ra sao. Trần Tú vẫn luôn kiêu ngạo, cả ngày chỉ làm thơ vẽ tranh đi chung với các tài nữ, dẫn dà, mọi người cũng không nói nàng ta thế nào nữa.

Chính vì bội phục Trần Tú, nên La Linh Dư đã đến thăm bệnh nàng ta. Nhưng Trần Tú lại tưởng nàng tới khiêu khích. Trần Tú càng đổ bệnh nặng hơn: “Cô đến cười nhạo ta chứ gì! Cô hãy chờ đấy, chờ Lục tam lang biết được bộ mặt thật của cô, chắc chắn huynh ấy sẽ không thích cô nữa!”

La Linh Dư: “...”

Nàng thật sự vô tội mà.

Có điều lời này của Trần Tú đã làm La Linh Dư phải trầm ngâm. Đêm hôm đó trời oi bức, các thị nữ mở hết cửa sổ ra. Gió nóng hấy hấy, các thị nữ ngồi dưới đèn, vừa nghe La Linh Dư cầm sách dạy tiểu muội muội học thuộc lòng, vừa đánh giông cuốn chỉ, dùng lụa hoa sen dệt thành y phục ngày hè. Mùa hè sắp tới, lụa hoa sen là tư lụa mỏng in hoa văn sóng nước, giá đắt nhưng chất liệu rất nhẹ. Các nữ lang Kiến Nghiệp đều đề cử La Linh Dư dùng lụa hoa sen, La Linh Dư bèn lấy ra dùng, sau khi dùng mới biết lụa hoa sen đắt thế nào.

Lòng nàng rớm máu rồi đấy này.

Muội muội bĩu mũi cợt húng học bài, nhưng trông mắt cứ xoay tít. Cô bé thấy La Linh Dư lấy mấy món đồ quý báu được cất giữ ra, chần chừ do dự. Đếm kiểu đồ rồi bày ra đất, trong mấy món đồ khá quý báu đó, có ngọc bội do Hành Dương vương tặng La Linh Dư vào lần đầu gặp mặt, ngoài ra còn có mấy món quà nhỏ bình thường Lục Quân và nàng hay trao đổi với nhau. Mà quý giá nhất, chính là bức tranh của Tầm Mai cư sĩ.

Hiện tại trong tay nàng có ba bức tranh của Tầm Mai cư sĩ —— bức đầu tiên nàng có được từ lâu, bây giờ nàng biết rồi, mỹ nhân trên thuyền dưới ánh trăng mà Lục tam lang vẽ, chính là nàng. Đây là lần đầu bọn họ gặp nhau, vừa là vết nhơ với nàng, cũng là mở đầu của tất cả, còn là do Tầm Mai cư sĩ vẽ. La Linh Dư không nỡ bán.

Bức thứ hai là sau khi biết được thân phận của Lục Quân, Lục nhị lang tặng nàng bức tranh Lục Quân vẽ thời niên thiếu.

Bức thứ ba, chính là bức tranh của Tầm Mai cư sĩ vẽ vào ngày Hoa Triều hôm đó. Sau khi các bức vẽ của các danh sĩ được hoàn thành, nàng có thể chọn một bức làm quà tặng cho mình. La Linh Dư bèn chọn tấm *Nữ thần núi Vụ* do Tầm Mai cư sĩ vẽ. Nàng rất thích bức này, còn thích hơn cả bức tranh *Tĩnh linh vùng núi* của Vương tiên sinh được khen ngợi nhất hôm đó. Nàng cũng không nỡ bán.

La Linh Dư chọn trái chọn phải, vô cùng đau đầu.

Tiểu muội muội La Văn Họa không học nổi nữa, dứt khoát hỏi: “Vì sao phải bán há tỳ? Không phải chúng ta đã kiếm được nhiều tiền nhờ bán vòng tay lưu ly rồi sao? Muội không cần áo mới đâu tỳ. Dù gì muội cũng không ra ngoài, đâu cần phải giữ mặt mũi. Tỳ tỳ cứ mua cho mình là được rồi.”

La Linh Dư trừng mắt: “Dù gì muội cũng là tiểu nương tử sĩ tộc, nữ lang khác có, sao muội muội của tỳ có thể không có?”

La Văn Họa: “Nhưng muội thật sự không ra ngoài mà...”

La Linh Dư: “Điều sĩ tộc bồi dưỡng là khí phách, liên quan gì đến việc muội có ra ngoài hay không. Lúc nhỏ hiểu biết nhiều điều, sau này lớn lên muội mới không bị lừa gạt, có thể sống yên ổn. Tỳ bảo muội đọc sách học đàn, cũng vì muốn bồi dưỡng khí phách cho muội... Được rồi, muội đừng xen vào nữa, tỳ sẽ nghĩ cách.”

La Văn Họa ngăn người, bất chợt viên mắt đỏ lên, đi đến ôm lấy tỳ tỳ đau buồn rầu.

Ở với nữ lang mấy tháng, thị nữ Linh Ngọc cũng đã có thể tham gia vào đề tài với các nàng. Sau khi Linh Tê chuyển sang chăm sóc La tiểu nương tử, thị nữ thiếp thân của La Linh Dư chính là Linh Ngọc. Thân là thị nữ thiếp thân, ít nhiều gì cũng biết được nhiều chuyện về nữ lang mà người ngoài không biết. Linh Ngọc bèn đề nghị: “Những thứ này đều là đồ quý báu với nữ lang, hay đừng có bán đi... Chiếc vòng tay đó bán cũng được kha khá tiền, bình thường chúng ta tiết kiệm một chút, cũng có thể gắng gượng qua được hai tháng, nhưng nếu nữ lang thật sự buồn vì tiền thì... hay là nữ lang thử mượn tiền tam lang xem sao?”

La Linh Dư chợt nhìn lên, đắm chiều suy nghĩ.

La Văn Họa đỏ mặt: “Mượn, mượn, mượn tiền sao?”

La Linh Dư mắng cô bé: “Mượn tiền gì chứ, Tuyết Thần ca ca tốt bụng như vậy, nhất định sẽ mở hầu bao giúp đỡ. Một lỗ hổng ở chỗ chúng ta, chỉ là chút xiu xê với huynh ấy mà thôi... Tỳ và Tuyết Thần ca ca tình thâm nghĩa hậu, làm gì có chuyện mượn hay không mượn chứ.”

La Văn Họa: Tuyết Thần ca ca? Tỳ, tỳ, tỳ của cô bé gọi tam biểu ca là “Tuyết Thần ca ca”!

Nhìn bao quát nhân phẩm của La Linh Dư, lời này của tỳ tỳ, rõ ràng cho thấy là muốn mượn nhưng không định trả... La Văn Họa khó chịu, cảm thấy tỳ tỳ muốn lừa gạt tam biểu ca. Cô bé thật sự không thấy đây là chuyện tốt... Nhưng, nhưng, cô bé cũng đã thấy La Linh Dư có hành động như thế này nhiều rồi. Tiểu nương tử buồn bã ngồi xuống đọc sách tiếp, chỉ có điều tâm trạng đã bay xa. Cô bé cũng muốn có rất nhiều tiền, không để tỳ tỳ phải cứ thế nữa...

***

Đã có ý muốn xin Lục Quân tài trợ tiền cho mình, La Linh Dư mặt dày, nghĩ cách phải thuyết phục chàng thế nào. Nhưng nàng đến Thanh viện nhiều lần mà không lần nào gặp được Lục Quân, chỉ có Cẩm Nguyệt thờ dài tán gẫu với nàng. Cẩm Nguyệt nói tình hình chiến sự giữa biên giới Nam quốc và Bắc quốc rất căng thẳng, Lục tam lang làm việc cả ngày không về, đã lâu lắm rồi Thanh viện không chuẩn bị bữa tối cho tam lang...

Cẩm Nguyệt lo lắng: “Chiến sự thì liên quan gì đến chúng ta, đáng nhẽ lang quân cũng như các lang quân khác, làm thơ vẽ tranh thì hay biết mấy.”

Nhưng hai mắt La Linh Dư lại tối đi, đáp: “Biên thành cực khổ, bao giờ cũng sẽ có người quan tâm. Tam biểu ca chịu đề tâm như vậy, ta rất kính nể huynh ấy.”

Cẩm Nguyệt ngăn người, mấy tháng qua, đây là lần đầu tiên La Linh Dư bộc bạch suy nghĩ với nàng ta. Vì La Linh Dư chỉ quen nói về chuyện của người khác, người ngoài không hề biết được nàng đang nghĩ gì. Mà hễ La Linh Dư bắt đầu suy nghĩ thật sự của mình, thì lần nào nàng cũng khiến người ngoài giật mình... Dị biệt tiểu thư đi rồi, Cẩm Nguyệt vẫn trầm tư một lúc lâu, ngày hôm sau khi hỏi đến thân thế của biểu tiểu thư với các thị nữ khác, nàng ta mới bùng nổ: “Đừng rồi, Nhị Dương!”

Biểu tiểu thư đến từ Nam Dương, nhưng trước kia nàng vốn ở tại nhĩ Dương. Nhĩ Dương nằm ở vùng biên thành giữa Nam quốc và Bắc quốc, nằm đó chính Bắc quốc đã án diệt môn của La Thị ở Nhĩ Dương. La Thị Nhĩ Dương thế không đầu hàng, nên cả nhà mới bị tàn sát.

Nay nàng vẫn còn nhớ như in trong đầu cảnh tượng ngày hôm đó, ngày nữ lang Lục Anh đã xuất giá nhếch nhác dẫn con trai quay về nhà mẹ.

Cầm Nguyệt cup mắt tính toán thời gian, lúc ấy biểu tiểu thư chỉ mới mười tuổi... Tiểu nương từ mười tuổi lại gặp phải chuyện như thế, nhưng về sau nàng chưa bao giờ nói với ai... Trong lòng cất giấu chuyện lớn đến vậy, biểu tiểu thư thật sự không dễ dàng gì.

***

Còn chưa gặp được Lục Quân, La Linh Dư đã nhận được thiệp mời đến tiệc trà. Lần này lại khá lạ, bởi vì thiệp mời do Trần vương Lưu Thục đưa cho nàng. Ý của Trần vương Lưu Thục là thấy nàng và Chu lang có quan hệ không tệ, mà nay danh tiếng của nàng rất tốt trong giới quý tộc Kiến Nghiệp, nên Trần vương muốn nàng đưa Chu lang vào trong giới. Tuy Chu lang xuất thân hàn môn, nhưng sau mấy tháng gặp gỡ, vị lang quân này biết sửa trường học, lại còn biên soạn cả sách vở, cho nên Trần vương rất bội phục người này. Trần vương có thể dẫn Chu lang vào triều, nhưng còn giới sĩ tộc thì rất khó, bởi vì bản thân Trần vương không hay nói chuyện, cũng không quen thân mọi người, mà từ lâu Lục tam lang đã không còn hoạt động trong giới quý tộc. Lúc không có cửa để đi, bất chợt Trần vương nhớ đến vị biểu muội lợi hại của Lục tam lang.

Dẫn Chu lang đi làm quen với các lang quân nữ lang, La Linh Dư rất vui.

Nàng vẫn luôn có thiện cảm với Chu Dương Linh, vì Chu Dương Linh là lang quân dịu dàng nhất mà nàng từng gặp. Dù nàng không còn muốn gả cho Chu lang nữa, nhưng cũng hy vọng có thể giúp Chu lang làm vài chuyện. Trần vương điện hạ lo ngại quá rồi, nhân vật như Chu lang, cần gì phải để La Linh Dư giới thiệu? Nhất định Chu lang sẽ khiến tất cả mọi người vui vẻ yêu quý.

Nhưng đến ngày tổ chức tiệc trà, La Linh Dư mới biết nguyên do Trần vương nhờ nàng giới thiệu Chu lang. Nam quốc có trà ngon, tiệc trà chính là để thưởng trà chọn trà đầu trà, để các lang quân nữ lang quen với nhau. Ngày trước La Linh Dư chào hỏi làm quen các nữ lang, lang quân trẻ tuổi này rất dễ, hôm nay dẫn Chu Dương Linh đi giới thiệu với bọn họ, lúc đầu mọi người thấy là lang quân tuấn tú thì thái độ vẫn bình thường.

Cho tới khi một lang quân nửa cười nửa không nói: “Chu lang à... Ta có nghe nói rồi. Gần đây có đệ tử hân vi vào Kiến Nghiệp đòi làm quan, Trần vương lo liệu chu toàn, mấy tháng nay, có nhiều người ở Kiến Nghiệp biết đến đại danh của Chu lang lắm.”

Còn đang chuyện trò rôm rả, chợt lang quân vừa nói ra lời này, ngay lập tức không khí đông cứng lại.

La Linh Dư hồ nghi: “Thế thì có sao?”

Chu Dương Linh kéo tay áo nàng, tỏ ý không cần nàng phải nói nhiều. La Linh Dư vừa hỏi ra câu đó, lang quân mới mở lời đã bị vẻ đẹp của nàng làm kinh động, xấu hổ đỏ mặt. Nói ra lời khó nghe trước mặt mỹ nhân đúng là không nên, nhưng đi theo mỹ nhân lại chính là Chu Dương Linh đó, hẳn rất không cam lòng lườm Chu Dương Linh, sau đó xoay người bỏ đi: “Hừ, đồ nhà nghèo!”

Đợi tới khi Chu Dương Linh kéo La Linh Dư hung dữ rời đi, hai người ngồi xuống, Chu Dương Linh mới tí mỉa mai trách cho La Linh Dư: “Sĩ thứ khác biệt, La muội muội không biết điều này sao? Trời sinh người sĩ tộc đã xem thường người xuất thân hàn môn, đây là chuyện bình thường, muội muội chớ tức giận. Không phải ai cũng như muội muội không có thành kiến với thứ tộc, sẵn sàng qua lại với ta.”

La Linh Dư lập tức đỏ mặt: không... thật ra nàng cũng muốn môn đăng hộ đối. Nếu như nàng không có, thì nàng đã muốn gả cho Chu lang từ sớm rồi.

Nhưng trong mắt Chu Dương Linh, tuy La muội muội nàng hơi nóng nảy, nhưng lại là một nữ lang rất hoạt bát đáng yêu. Ngay lần đầu gặp mặt đã cứu một người xa lạ như nàng, còn khóc nức khi biết Liên Thất nương không nữa được, rồi sau đó còn băng đeo lợi suối leo núi đi gặp Vương tiền sinh. La Linh Dư là một người thú vị, ít nhất là rất tốt với Chu Dương Linh.

La Linh Dư xấu hổ: “Không không không...”

Nàng làm những chuyện đó đều có nguyên nhân cả. Nàng không phải là người tốt trong mắt Chu lang, nhưng khi Chu lang điềm đàm mỉm cười nhìn nàng... La Linh Dư lấy lại bình tĩnh, bật cười: “Đúng vậy, muội chính là nữ lang chân thành hiền lành lại vô cùng xinh đẹp như Chu lang thấy đó.”

Chu Dương Linh bị nàng chọc cười: lần đầu tiên thấy có người mặt dày tự khen mình như vậy.

La Linh Dư quyết định: “Chu lang huynh đừng sợ, Trần vương đã giao huynh cho muội, nhất định muội sẽ không phụ ủy thác này. Tuy lang quân nữ lang này xem thường giới hàn vi, nhưng cũng có danh sĩ xuất thân hàn vi đấy thôi, Trần Tử còn là học trò của danh sĩ Chu Đàm còn gì, mà mọi người đều biết Chu Đàm xuất thân từ hàn môn. Những người này ấy hà, chỉ cần huynh có tài là có thể nổi bật.”

Chu Dương Linh lại không để ý như vậy: “Đó là ý của Trần vương, ta không hề...”

La Linh Dư sứt sứt muốn khóc, rưng rưng nhìn nàng: “Huynh không tin muội sao?”

Chu Dương Linh: “Ồ...”

Không ngờ thấy nữ lang xinh đẹp rơi lệ, Chu Dương Linh thờ dãi, đành cam lòng hỏi: “Muội muốn ta làm gì đây?”

La Linh Dư lập tức bật cười, nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Chúng ta lấy đàn chuông của huynh ra, làm chấn động bọn họ đi. Hừ, cũng đã nhiều năm bọn họ không biết nhã nhạc cung đình là gì... Muội muốn cho bọn họ biết, người gõ đàn chuông trong điệu múa Bốn nguyệt của muội ngày đó, chính là Chu lang gõ giúp muội.”

Chu Dương Linh suy tư, sau đó gật đầu, dịu dàng nói: “Muội muội chỉ cần bảo là mình mời ta đến giúp là được, đừng có nói khúc nhạc đó do ta điều chỉnh. Cái danh Hoa thần của muội muội, không được phép một ai nghi ngờ.”

La Linh Dư mở to mắt, ngạc nhiên nhìn lang quân trước mặt. Vốn nàng cũng không định để mọi người biết, thật ra tiếng chuông xuất chúng nhất trong điệu múa hôm đó lại không thuộc về nàng, nàng vốn không có ý định nói với mọi người, nàng chỉ để mọi người biết đến Chu Dương Linh mà thôi. Nhưng Chu Dương Linh lại chủ động làm thế, giúp nàng như vậy... Viên mặt La Linh Dư đỏ lên, đưa tay ra nắm lấy tay áo nàng, giọng khàn khàn: “Lang quân à, huynh tốt với muội như thế, mà muội...”

Không thể báo ơn, thật sự rất muốn lấy thân báo đáp!

Còn Trần vương thì bất an trong lòng, vừa tan triều thì vội vã đi xem Chu Tử Ba có được La Linh Dư chăm sóc không, y đứng dưới bóng cây trong vườn, chính tai nghe thấy tiếng đàn chuông trang trọng phổng phồng kia. Y đứng bên hồ nước, thấy ở bên kia là các thanh niên nam nữ vây quanh lại một góc, mà người ở giữa chính là La Linh Dư và Chu Tử Ba. Nữ lang và lang quân cùng gõ chuông, âm luật mạnh mẽ chấn động dưới thanh chùy...

Mọi người xúm đến, trong mắt lóe lên vẻ kinh hãi, ngơ ngác nhìn La Linh Dư và Chu Dương Linh cùng gõ đàn chuông. Chu lang tuấn tú, La thị nữ tao nhã, đôi mắt hai người lấp lánh, vô cùng ấn ý, cực kỳ hài hòa. Mọi người đều khen ngợi ———

“Lại được nghe âm thanh của đàn chuông rồi... Vị lang quân này biết gõ đàn chuông sao?”

“Đây không phải là điệu nhạc Bốn nguyệt của La muội muội ngày đó sao? Thì ra La muội muội đã quen Chu lang từ lâu.”

“Chu lang cũng có tài lắm.”

Lưu Thục chấp tay, mắt nhìn thẳng vào lang quân nọ. Ngồi bên cạnh La Linh Dư, y bình tĩnh chú ý đến La Linh Dư. Có lúc La Linh Dư quên âm luật, lặng lẽ nhìn y, y rất tự nhiên chèn vào giúp nàng.

Ánh mắt sâu lắng như mặt nước của y luôn nhìn sang nữ lang bên cạnh.

Lang quân cup mắt, phong thái như hoa, rực rỡ như mỹ ngọc.

Lưu Thục nhìn y chăm chú, thấy La Linh Dư và Chu Tử Ba mất đi mấy lại thì lòng nặng đi, có cảm giác hơi khó chịu. Y vẫn giữ bình tĩnh, nhưng thỉnh thoảng lúc Chu lang ngừng mặt lên cười, nụ cười trên mặt lang quân như sao sáng trên trời rơi xuống. Giương mắt dịu dàng cùng khi chất trầm ổn của Chu lang, và cả đáng vẻ không quan tâm hơn thua kia... Thiếu niên tuấn tú có mở như thế, đã khiến càng lúc càng nhiều nữ lang nhìn về phía mình, càng lúc càng nhiệt tình.

Máu thịt toàn thân Lưu Thục như cùng nhảy múa, cả người tê dại như mất đi sức lực, lại nặng trĩu như bị nạm vàng.

Y nhìn chằm chằm lang quân kia, dần dà, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Bất thình lình, sau lưng vang lên giọng nam đầy lười biếng: “Tìm huynh cả buổi không thấy đâu, huynh chạy tới đây làm gì vậy?”

Lục Quân ngồi đầu lại, thấy bạn tốt Lục tam lang của y đang chậm rãi đi đến. Lục tam lang đã thay triều phục, cổ y đến tìm Trần vương bàn chính sự. Lục tam lang hờ hững nhìn sang bờ hồ đối diện, vừa trông thấy bóng dáng xinh đẹp của mỹ nhân, sắc mặt vốn lạnh lùng lập tức giãn ra, chẳng mỉm cười: “Lại là nàng... Ngay đến chuyện này nàng cũng muốn làm khó.”

Dư Nhi muội muội của chàng, đúng là đa tài đa nghệ.

Bà vai Luru Thục run lên.

Lục Quân vô cùng nhạy bén, nghiêng đầu hỏi: “Huỳnh sao thế?”

Luru Thục ngược mắt lên, sắc mặt vẫn tái nhợt. Hít sâu nửa buổi lấy lại bình tĩnh, lúc này Trần vương điện hạ mới thốt ra một câu với bạn tốt của mình: “Tuyệt Thần, ta nghĩ... Minh, mình...”

Lục Quân: “Ừ?”

Luru Thục đỏ mặt hời đảy trán, rất khó để mở miệng, song lại không thể không dối mặt: “Ta sợ, sợ là mình... thích nam nhân.”

Lục tam lang: “...!”

Những người hầu của Trần vương lăm lăm mở hời đuổi theo Lục tam lang chạy đến, đứng lúc nghe được câu này: “...!”

Như bị sét đánh, trong thoáng chốc, tất cả mọi người đồng loạt nhìn gương mặt tuấn tú trắng bóc của Lục tam lang. Nếu Trần vương điện hạ thích nam, vậy người ngài ấy thích là ai? Quanh đi quẩn lại, bên cạnh Trần vương điện hạ chỉ có Lục tam lang mà thôi. Mọi người đều lộ ra vẻ mặt đã hiểu: hèn gì Trần vương điện hạ không chịu thành thân, mà Lục tam lang cũng không chịu lập thất. Thì ra Trần vương điện hạ có tình cảm với Lục tam lang...

Điều mọi người nghĩ đến, Lục tam lang cũng nghĩ đến. Sắc mặt Lục Quân tái mét, lùi ra xa nhiều bước né tránh Trần vương. Về mặt chàng rất kỳ quái, xoắn xuýt nhìn người bạn tốt. Nam nhân bên cạnh Luru Thục, hình như chỉ có một mình Lục Quân. Lục Quân nghĩ ngợi chốc lát, rồi vẫn quyết định cách xa Luru Thục...

Trần vương Luru Thục: “...?”

Người hầu âm thầm ra mặt: xem ra Lục tam lang không động lòng với công tử của bọn họ rồi. Thì ra hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình... Bọn họ đã nghe được lời của công tử, liệu công tử có giết người diệt khẩu không?!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Toán người hầu của Trần vương lo lắng vì mình nghe được lời không nên nghe, có thể gặp họa sát thân, thế là đồng loạt quỳ phịch xuống, rất hối hận vì đã đi theo Lục tam lang tìm Trần vương, kết quả lại nghe được bí mật to lớn của Trần vương. Luru Thục liếc nhìn bọn họ, lại khiến bọn họ hiểu nhầm. Sự lạnh lùng trong mắt Trần vương điện hạ chợt lóe lên, rồi nhanh chóng bị y xóa tan... Mọi người thờ phào, nghĩ rằng mình là thuộc hạ thân cận của Trần vương, có lẽ Trần vương sẽ tìm cách để bọn họ im miệng, nhưng không đến nỗi lấy tính mạng.

Thấy Trần vương kéo Lục tam lang sắc mặt khó coi rồi đi, người hầu của Trần vương quỳ rạp trên nền cỏ, vừa lo lắng cho tiền đồ của mình, vừa đoán mò xem Trần vương động tình với Lục tam lang từ khi nào —— hẳn là từ lâu lắm rồi đúng không? Công tử quen Lục tam lang từ bé, công tử ít nói, gần như không nói chuyện với ai, nhưng lại nói rất nhiều với Lục tam lang. Hai người cùng đi học, cùng cưỡi ngựa bắn cung, lúc công tử không được bệ hạ coi trọng, Lục tam lang vẫn một lòng ủng hộ công tử. Nhất định công tử sẽ cảm động lắm. Ngày ngày hai người ở bên nhau, có lẽ là lâu ngày sinh tình...

Nhưng rõ ràng Lục tam lang không có ý đó.

... Có hơi ngược.

Trần vương Luru Thục kéo Lục tam lang đi dọc bờ hồ, tiếng đàn chuông ở bờ bên kia nhỏ dần, trên hồ là lục bình xanh thắm, gió thổi mặt nước và cành liễu nghiêng về phía hai vị lang quân trên bờ. Lục Quân kháng cự, không muốn đi tiếp. Luru Thục lại cau mày, cứ đưa mắt nhìn sang bờ bên kia —— đám đông đã đổi hướng, lúc này không thấy bóng dáng Chu Từ Ba đâu. Nhưng biết y ở nơi đó, dù không thấy người, chỉ nhìn qua thôi cũng khiến tim Luru Thục đập thình thịch.

Sắc mặt y càng trắng bệch, càng nhận định mình có bệnh.

Không nói nhiều với người ngoài, nhưng Lục tam lang không phải người ngoài. Trần vương Luru Thục nghiêm mặt, khàn giọng nói: “Ta, có cảm giác... với nam nhân...”

Lục Quân đã có dần xuống, nhưng khi Luru Thục nói lời như vậy, da gà nổi khắp mình mẩy chàng, lập tức gáy tay Luru Thục ra. Lục Quân nhủ mảy, lùi ra xa ba bước, sắc mặt càng trở nên đặc sắc. Thật ra trong giới sĩ tộc thượng lưu cũng có người thích huyền đồng, là bí mật công khai. Ai ai cũng biết, tuy đó chỉ là chút chuyện nhỏ mua vui, nhưng người huyền đồng còn bị thể nhân khinh miệt hơn người nghèo khó... Luru Thục có thói xấu này, Lục Quân miễn cưỡng nhẫn nhịn; nhưng nếu Luru Thục có ý với chàng... Bọn họ quen biết mười mấy năm đấy!

Thường xuyên cùng ăn cùng ở, tối đến lại tâm sự... Nếu Luru Thục có tâm tư đen tối với chàng, y coi chàng là gì hả?!

Luru Thục rất tin tưởng bạn tốt của mình, y cúi đầu, dù bị Lục Quân đẩy ra cũng không để ý. Bởi vì muốn che giấu tất nói lắp trước mặt người ngoài, nên Luru Thục không hay mở miệng nói chuyện; chỉ có những lúc ở với Lục Quân, y mới có thể thoải nhọc nói hết câu. Vào lúc này, Luru Thục vẫn cố biểu đạt ý của mình: “Tuyệt Thần, nếu có nam nhân, tỏ tình với người, liệu người có, ghét không?”

Lục Quân đáp chắc nịch: “Có!”

Luru Thục ngạc nhiên: “...”

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Lục Quân, Luru Thục ngẩn ngơ một lúc lâu, tia sáng trong mắt dần âm ảm đi. Lục tam lang thấy y có vẻ nặng nề buồn rầu, chàng nghĩ ngợi một lúc, rồi thành khẩn khuyên giải Luru Thục: “A Man à, huynh và ta quen nhau nhiều năm, tình thâm nghĩa nặng. Ta biết huynh không thích nữ sắc, có lẽ do đã nhiều năm không có nữ tử bên cạnh, nên mới khiến huynh này sinh hiểu lầm về tình cảm giữa hai ta. Ta thích nữ nhân, thật đấy... A Man à, nhất định là do gần đây huynh quá bận, nhất định là do thời gian ở chung với ta quá dài. Sau này hai ta ít gặp nhau thì sẽ tốt hơn...”

Luru Thục: “...”

Y nghe một lúc, càng nghe càng thấy sai sai.

Luru Thục sầm mặt, đồng thời lại thấy buồn cười: “Ai nói, là người?!”

Luru Thục thờ dãi: “Huỳnh đừng né tránh làm gì, bên cạnh huynh chỉ có ta, tướng mạo khí chất tài học nhân phẩm của ta đều...”

Luru Thục: “Là Chu lang.”

Lục Quân: “...”

Lông mày của Lục Quân nhướn lên với biên độ cực nhỏ, nhưng đủ để các nữ lang đi từ bờ bên kia đến phải bước chậm lại. Phong thái giữa chân mày lang quân khiến con tim các nàng xao xuyến, phẩm vị vô tình lộ ra khi chàng nhướn mày, hoàn toàn trái ngược với các lang quân rạp khuôn như một khác. Nhưng Lục Quân không nhìn thấy La Linh Dư và Chu Dương Linh, chàng chỉ mãi nghe Luru Thục tự phản tích mình, nghe rất nhập tâm.

Luru Thục lắp bắp, đỏ mặt nói: “Tuy, tuy y gầy yếu, nhưng có tấm lòng, rộng rãi, khoáng đạt. Ta ta ta rất thích y, càng, càng nhìn càng yêu. Ta biết không đúng, nhưng ta... Mỗi lần Chu lang nhìn ta, cười với ta, ta đều, đều... Mà biểu muội của người lại tốt với y!”

Trong mắt y xám xịt: “Y, cũng thích La biểu muội sao? Y, y luôn chú ý đến biểu muội của người...”

Khỏe mắt trông thấy La Linh Dư chậm rãi đi đến, còn cả Chu Dương Linh đi cạnh nàng, bất chợt vẻ mặt Lục Quân trở nên quái lạ. Chu Dương Linh giả thành nam nhi nhưng vẫn gầy gò, nét mặt tái nhợt, như thể bị bệnh; còn La Linh Dư lại tung tăng đi cạnh Chu Dương Linh, tay áo phấp phới, thướt tha đi đến. Hai nữ lang lại gần, Lục Quân hơi do dự, ngoài ra còn có vẻ muốn xem kịch hay —— thời thì đợi Luru Thục nói tiếp, rồi dứt khoát để Chu Dương Linh tự tiết lộ thân phận nữ lang đi vậy.

Luru Thục kích động đỏ mặt: “Chu Chu Chu Chu lang y...”

Sau lưng chợt vang lên âm thanh khăn khăn xen lẫn ý cười: “Công tử nói gì ta vậy?”

Chu Từ Ba!

Cổ họng Lưu Thục như bị người ta nắm chặt, đột nhiên nuốt vào tất cả. Y cảm nhận được ánh mắt tiếc nuối của Lục Quân, giận vì bạn tốt không nhắc nhở mình, chỉ biết xem trò vui. Đối tượng mình thích đến, Lưu Thục kim nén đến độ mặt đỏ gay. Nhưng Trần vương điện hạ vẫn có thể bình tĩnh quay người lại, nhìn La Linh Dư và Chu lang đang đi tới. Y không nói nữa, chỉ lạnh lùng gật đầu coi như chào hỏi.

La Linh Dư hơi tức giận, nói với hai người: “Tuyệt Thần ca ca, sao công tử không bao giờ nói chuyện với bọn muội vậy? Vừa rồi muội và Chu lang còn nghe thấy hai người nói chuyện mà, sao bọn muội vừa đến, công tử lại im lặng? Có phải công tử xem thường bọn muội không?”

Lưu Thục bắt đầu đi mỉm cười, sau đó lắc đầu, lời ít ý nhiều: “Không đâu.”

Hàng mi y rung lên, mắt sụp xuống có ý né tránh. Tâm trạng y quá loạn, không dám nhìn Chu lang, nhưng lại không kim lòng được mà nhìn lên. Mà vừa nhìn thì lại thấy, trên gương mặt mặt trắng như tuyết đến mức ồm yếu của Chu lang, là đôi mắt đen kịt đang nhìn thẳng vào mình. Lưu Thục hoảng hốt, Chu Dương Linh cười nói: “Đừng thế. Vừa rồi còn nghe thấy công tử nói chuyện. Công tử nói gì ta vậy, sao lại kích động tới mức nói lắp thế?”

Vừa dứt lời, sắc mặt Lưu Thục trắng bệch đi.

Cơ thể Lưu Thục căng ra, gương mặt cứng đờ, sa sầm nhìn Chu Dương Linh —— đúng vậy, bọn họ không biết. Ngoài Lục Quân và mẫu thân của y ra, thậm chí đến cả muội muội Lưu Đường cũng không biết y nói lắp. Bọn họ tưởng y trầm mặc ít nói là thói quen, nhưng thiếu sót như vậy...

Mặt Lưu Thục tái nhợt, bàn tay dưới tay áo siết chặt thành quyền. Hồi nhỏ không được hoàng gia coi trọng, vì mẫu thân là con gái của tội thần, nên y càng chịu đủ ức hiếp làm nhục lúc ở trong cung. Mẫu thân không thể che chở, phụ hoàng chẳng thêm ngó ngàng hỏi han, y của lúc nhỏ buộc lòng phải dùng thủ đoạn, mượn thế lực của thế gia bảo vệ mình. Mà Lưu tam lang đã mất cha mẹ khi còn nhỏ, vừa đến Kiến Nghiệp đã trở thành mục tiêu tốt nhất của y.

Y thành công cứu Lục tam lang ngã xuống nước, đạt được tình bạn của Lục tam lang, cuộc sống trong cung cũng dần tốt đẹp hơn. Nhưng vì tình bạn này mà y đã phải tự biến tự diễn, kết quả là vì sốt cao nên gây ra tiếc nuối suốt đời – nói lắp.

Y không chỉ thích một nam tử, mà y còn nói lắp.

Chu Từ Ba... Liệu có phải y đã hy vọng xa vời không?

Ánh mắt âm thầm không để ý đến ai của Trần vương, đã khiến Chu Dương Linh và La Linh Dư nghi ngờ mình nói lời lẽ đắc tội chàng. Lục Quân nhìn ba người bọn họ, bỏ qua đề tài này, hỏi các nàng: “Không phải đang đấu trà à? Hai người thấy chúng ta nên mời đến?”

La Linh Dư: “Không phải đâu. Mặt trời gắt quá, Chu lang khó chịu trong người, nên muội đỡ huynh ấy đến bóng râm bên này nghỉ ngơi. Sao muội biết Tuyệt Thần ca ca ở đây được?”

Mặt trời quá gắt?

Lục tam lang ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời âm u. Mây đen giăng đầy khắp nơi, màn trời một màu xám trắng, mặt trời ở đâu ra? Cơ thể của Chu Dương Linh cũng yếu quá rồi... Nhưng Lục tam lang chỉ mới cảm khái, thì Trần vương Lưu Thục đột nhiên ngước lên, nhìn về phía Chu Dương Linh. Vào lúc Lục Quân và La Linh Dư chưa kịp phản ứng gì, Trần vương điện hạ tuấn tú đã bước nhanh lên trước, đỡ Chu Dương Linh, cao quý mờ miệng: “Người, khó chịu trong người?”

Chu Dương Linh ngạc nhiên: “...”

Nàng lễ phép từ tốn cười đáp: “Nghỉ ngơi một chút là được, cũng không phải chuyện gì to tát...”

Lưu Thục không cho phép từ chối: “Để ta đỡ người đi.”

La Linh Dư bị đẩy ra, Lưu Thục khẳng khái muốn đích thân đỡ Chu Dương Linh đến dưới bóng cây nghỉ ngơi. Chu Dương Linh suy nghĩ, tự động giải thích sự nhiệt tình của Lưu Thục thành: có lẽ mấy vị công tử này muốn kết giao với đệ tử hân vi, dù gì nàng vẫn hiểu được xã giao chốn quan trường mà. Chu Dương Linh đón nhận sự giúp đỡ của Lưu Thục như là lẽ đương nhiên, gật đầu với La Linh Dư rồi để Lưu Thục đỡ mình đi.

La Linh Dư mất hứng đầu môi: Trần vương điện hạ lớn thế rồi, mà còn cướp Chu lang với nàng!

Nhưng sau khi thay đổi suy nghĩ, La Linh Dư lại lập tức vui vẻ. Bờ bên này là bóng cây san sát nhau như rừng. Mà ở bờ bên kia, các nam nữ ngồi trong lầu các mãi đấu trà. Từ bờ bên này có thể thấy bọn họ, nhưng bọn họ không thấy được sang đây. Các lang quân nữ lang không biết Lục tam lang đang ở đây, nếu không phải đỡ Chu lang đi nghỉ, La Linh Dư cũng không thấy được Tuyệt Thần ca ca của mình đâu —— Lục tam lang bây giờ, muốn gặp cũng không dễ gặp đâu nhé.

La Linh Dư còn đang muốn biểu diễn phong thái của mình cho Lục Quân xem, thì lại thấy Lục Quân cất bước đi ra ngoài. Chàng rất thanh cao, chưa hề nhìn nàng lâu lần nào. La Linh Dư muốn nhờ chàng giúp mình chuyển tiền tài, trong lòng nàng có tính toán; mượn tiền Lục Quân, với tính tình quái gở của tam biểu ca, có lẽ nàng không cần trả cho chàng; nếu mượn tiền người ngoài, nói thật nàng rất xấu hổ, không dám mở miệng, hơn nữa nàng cũng không muốn để người khác biết mình đang túng thiếu... Vậy xem ra, Lục Quân là người dễ tính toán nhất rồi. La Linh Dư đuổi theo, cười hi hi hỏi: “Tuyệt Thần ca ca, đã lâu rồi không gặp, vậy mà huynh chẳng để ý đến muội tí nào. Huynh mới tới mà lại muốn đi rồi à, đi đâu vậy?”

Lục Quân: “Quay về nhà môn xem hồ sơ.”

La Linh Dư theo bản năng tiếp lời chàng: “Vất vả thật đấy. Ngày nào huynh cũng bận rộn như vậy, cung cúc tận tụy, không nghỉ ngơi lấy một ngày, muội thấy thương cho biểu ca quá...”

Lục Quân cup mắt nhìn gương mặt diễm lệ của nữ lang đi cạnh mình, cười nhạo nàng: “Vậy muội làm giúp ta đi, để ta nghỉ ngơi được một lúc?”

Lời khen của La Linh Dư bị chặn lại: “Á...”

Trong lòng mắng, vẫn khó lấy lòng cái đồ Lục Tuyệt Thần này quá!

Nhưng nụ cười trên mặt La Linh Dư không hề thuyên giảm, mắt phượng xé lên nhìn chàng, sóng mắt sóng sánh, đáy mắt chứa tình đầy thẹn thùng. La Linh Dư quả trách: “Tuyệt Thần ca ca nói gì vậy! Muội nghe thấy Cẩm Nguyệt tỷ tỷ nói, biên giới Nam quốc và Bắc quốc có chiến tranh, hiện tại đang rất rối loạn, có vẻ tình hình không được ổn lắm. Ngày nào Tuyệt Thần ca ca cũng bận bù đầu vì chuyện này, mỗi ngày ngủ không tới hai canh giờ. Trong khi đó, các lang quân khác lại đang chơi đầu trà... Bọn họ chẳng thể nào so được với Tuyệt Thần ca ca đâu. Muội cực kỳ kính nể Tuyệt Thần ca ca...”

Lục Quân dừng bước, nhếch mép mỉm cười, cúi đầu xuống nhìn vào mắt nàng: “Khen đến mức làm ta sắp nôn cả ra rồi đây này.”

La Linh Dư: “...”

Lục Quân đưa tay nâng cằm nàng lên, hai mắt lấp lánh: “Nói chuyện chính đi. Ta đang rất bận, đừng vòng vo với ta nữa.”

La Linh Dư: “Muội muốn tiền.”

Lục Quân: “Để làm gì?”

La Linh Dư: “Không làm gì cả. Chỉ là tiêu xài bình thường thôi. Ăn một chút uống một chút chơi một chút...”

Lục Quân: “Muội đang ở Lục gia, ăn uống tất cả Lục gia sắp đặt, hình như tháng nào cũng có tiền tháng để tiêu vật. Những chuyện này đâu cần đến tiền? Ta thấy muội suốt ngày lang la to lạ không hề thiếu, vậy muội thiếu cái gì?”

Nàng thiếu thứ mà những nữ lang danh môn khác đều có, nàng phải vất vả chuẩn bị.

La Linh Dư ảo não, nghĩ có lẽ cái thường ngày mà Lục Quân nói, là bảo nàng cả ngày ở Lục gia không ra ngoài chơi đây mà. Nàng không ra ngoài, không lẽ đợi lang quân từ trên trời rơi xuống há? Nàng cũng không dám đặt nguyện vọng tìm tằm chống tốt lên mắt mình Lục Quân. Lục Quân là lang quân duy nhất từng gặp lại không dao động vì lời ngon tiếng ngọt của nàng, nếu nàng đợi Lục Quân có suy nghĩ muốn cưới nàng, vậy biết phải đợi đến năm nào tháng nào? May mà Lục Quân bận nhiều việc, chàng cũng không thấy được cả ngày nàng làm gì... Tóm lại, mọi tiền bạc dùng trong xã giao, không chỉ cần một vòng đeo bắp tay krypton, mà nàng còn cần rất nhiều rất nhiều nữa.

Nhưng nàng biết Lục Quân không thích phong cách đó của nàng.

La Linh Dư áp ứng: “... Muội ăn nhờ ở đậu, muội chỉ tốt với huynh...”

Lục Quân ngắt lời: “Được rồi, ta có việc phải đi. Nếu muội thiếu tiền thật thì viết ra giấy cho ta, viết muội muốn bao nhiêu, dùng để làm gì. Viết rõ ràng vào, rồi đưa cho Cẩm Nguyệt. Bao giờ ta về sẽ xem.”

La Linh Dư: ... Gì cơ?!

Nàng còn phải viết căn kê cho chàng, nói cho chàng biết nàng cần số tiền lớn như vậy làm gì? Chàng đọc danh sách của nàng xong, còn chưa chắc sẽ cho... Khả năng cao là làm nhục nàng, mắng nàng...

La Linh Dư đỏ mặt, tất nhiên không muốn để Lục Quân nắm thóp. Quả nhiên như nàng nghĩ, Lục Quân cũng không để bụng đến tiền tài, nàng nghèo thật thì chàng sẽ cho nàng. Mượn tiền của chàng, thật sự đỡ hơn là bảo nàng đi khóc lóc than nghèo trước mặt người Lục gia. Nhưng điều kiện của Lục Quân quá khắt khe, La Linh Dư có cảm giác mình không đạt được... Mất thấy Lục Quân cất bước định đi, hai người sắp ra khỏi vườn, La Linh Dư vội đi theo chàng, nhác thấy bóng dáng vệ sĩ ở ngoài vườn.

Ra khỏi khu vườn này, Lục Quân sẽ đến nha môn, như vậy càng không có cơ hội để cầu cạnh chàng nữa!

Vậy là nàng dứt khoát bình đi nước hiểm. La Linh Dư chạy theo, nhanh chóng bắt kịp bước chân của chàng, níu lấy cổ tay chàng từ phía sau. Lục Quân dừng bước, thấy biểu muội của chàng đột nhiên chạy đến trước mặt mình. Nàng xoay chuyển không yên, đã không hay vận động còn thích xoay lưng tung, ngay lập tức choáng đầu hoa mắt, dưới chân trượt ngã, xoay đụng vào ngực Lục Quân.

La Linh Dư: “Ây da!”

Lục Quân: “...”

Ồn hương nhuyễn ngọc chủ động tiến vào lòng, Lục Quân ngẩng mặt lên trời nín cười: sau khi quen và chạm với La Linh Dư, chàng sẽ không hắt nàng ra như những nữ lang khác muốn tiếp cận chàng; nhưng lần nào nàng dụ dỗ chàng cũng chỉ một kiểu, mục đích quá rõ ràng, để chàng vào bẫy lực bỏ tay, lại còn cảm thấy có phần đáng yêu.

Lục Quân cúi đầu, bình tĩnh nhìn vào đôi mắt sáng rực của nàng. Lục Quân trêu: “Muội đang làm gì đấy?”

La Linh Dư nhắm mắt: “Tuyệt Thần ca ca, hôm nay muội đẹp không?”

Cây liễu ngày xuân phấp phới trong gió, lá lướt trên mặt hồ. Bóng xanh dày đặc, người ngoài khó lòng nhìn rõ. Trong bóng liễu âm u, Lục Quân chấp tay, nhìn nữ lang lùi về sau một bước để chàng nhìn rõ toàn thân. Lục Quân quan sát rằng, hôm nay nàng mặc áo có khoét màu đỏ hải đường, bên dưới là đầm dài trắng như tuyết, đuôi váy điểm xuyết vài bông hoa. La Linh Dư vốn đẹp rạng ngời, nay thêm y phục thế này, lại còn mỉm cười xán lạn với chàng, vô cùng quyến rũ xinh đẹp.

Ánh mắt Lục Quân tối đi: “Đương nhiên là đẹp.”

La Linh Dư móm lời cho chàng: “Vậy huynh không cảm thấy thiếu gì sao?”

Lục Quân lại nhìn nàng, bất chợt nhìn chằm chằm vào khuôn ngực nàng. Cổ họng khô khốc, chàng dời mắt đi, hỏi: “Thiếu cái gì?”

La Linh Dư xấu hổ đỏ bừng mặt, vì sau khi Lục Quân nói rõ với nàng, nàng biết chàng cup mắt nhìn vào đầu trên người mình. Nhưng vì để dụ chàng, nên hôm nay nàng không né tránh, chỉ hận không thể làm chàng mê muội sắc đẹp, mình bảo chàng làm gì thì chàng sẽ làm cái đó. La Linh Dư làm nũng: “Thiếu trăm cái đó mà. Tuyệt Thần ca ca không cảm thấy hôm nay muội ăn mặc rất thanh lịch, nhưng không có trăm cái hoa diềm sao?”

Lục Quân: “...”

Thanh lịch?!

Nàng gọi bề ngoài rực rỡ lộng lẫy của mình là “thanh lịch”? Nàng có hiểu làm gì về “thanh lịch” sao? Nàng biết cái gì gọi là “gần bùn mà không hôi tanh mùi bùn” không? Đó là phong cách khác nàng đến chín tầng mây!

Nam nhân nhìn nữ nhân thường chỉ nhìn mặt, ngực, eo và chân. Lục tam lang thật sự không để ý nàng cài trâm gì, đeo bông tai nào, mặc y phục ra sao. Trong mắt chàng những thứ này đều như nhau, không hề có khác biệt to lớn như nàng nghĩ.

La Linh Dư tròn mắt nhìn chàng: “...”

Người này khó nói chuyện quá đi!

Nhưng suy cho cùng Lục Quân cũng là một người nhạy bén. Tuy chàng không nhìn ra La Linh Dư “thanh lịch” ở đâu, nhưng chàng biết La Linh Dư đang nghĩ gì. Lục Quân sờ cằm, cười hai tiếng: “Vậy Dư Nhi muội muội muốn ta làm gì nào?”

La Linh Dư rất vui, yếu điệu ôm cánh tay chàng, như cô vợ nhỏ làm nũng với chàng: “Cũng không cần huynh làm gì cả...” Sợ Lục Quân lập tức nói “vậy thì ta đi”, nàng tức khắc nói tiếp, “Tuyệt Thần ca ca làm việc suốt ngày, thỉnh thoảng cũng nên nghỉ ngơi đi chứ. Muội muốn đi dạo phố mua nữ trang, muội cần ánh mắt của lang quân đánh giá. Tuyệt Thần ca ca đi cùng muội nhé, coi như là giải sầu được không?”

La Linh Dư đút cho chàng một viên thuốc an thần: “Nếu huynh không đi, muội sẽ đi tìm nhị biểu ca.”

Lục Quân sầm mặt.

La Linh Dư lại thêm lửa: “Chắc hẳn Tề tam lang cũng sẵn lòng đi với muội...”

“Cà Hành Dương vương nữa...”

Lục Quân lạnh lùng nhìn nàng nửa buổi, nàng chớp mắt nhìn lại, trưng ra gương mặt vô tội. Lục Quân nói: “Đi thôi.”

***

Lục tam lang xin nghỉ nửa ngày thật, không đến nha môn mà lên phố mua đồ với biểu muội của mình. La Linh Dư suy nghĩ rất rõ, Lục tam lang không cho nàng tiền, vậy nàng sẽ đi đường vòng. Có thể để Lục tam lang mua giúp nàng mấy món đồ đắt giá, rồi nàng lại lên bán đi đổi lấy tiền... Cách này tốt hơn nhiều cái cách ép nàng viết rõ công dụng kia.

Có một con phố chuyên bán vàng ngọc đá quý, La Linh Dư cũng đã cùng các nữ lang Kiến Nghiệp đến đó. Lúc ấy chỉ dám mua một vài thứ đồ rẻ tiền để không mất mặt, nay kéo Lục tam lang đến, La Linh Dư vui vẻ, bảo bà chủ lấy toàn bộ trâm, phấn, bột nước ngày trước mình nhìn trúng nhưng không có tiền mua ra, sau đó tự mình thử. Nhan sắc nàng mỹ miều nhường ấy, bên cạnh lại còn có lang quân quý tộc đi cùng. Đồ trên con phố này vốn là chuẩn bị cho nữ lang quý tộc, La Linh Dư có nhu cầu, dĩ nhiên bà chủ sẽ nhiệt tình đón tiếp, khen ngợi không thôi——

“Không gấp không gấp, nữ lang cứ từ từ thử. Thích cái nào thì thử cái đó.”

“Nhìn lang quân này rất kiên nhẫn, lang quân có muốn thử loại phấn mới ra của chúng tôi không?”

Lục Quân quả quyết từ chối, chỉ nhìn La Linh Dư xoay như chong chóng. Trông mắt chàng xanh thắm, nhìn nàng phấn khởi vờn cánh tay như ngó sen ra, đeo chuỗi vòng xinh đẹp lên tay, lắc lắc để nó kêu vang ting tang. Nàng trang điểm lộng lẫy, như chú chim công đi vòng trong cửa hàng, chọn những món đồ mình thích. Trời sinh nàng đã hợp với phục trang lộng lẫy, đồ vật xinh đẹp thì nên phối hợp với mỹ nhân. Kim ngọc làm nền cho mỹ nhân, Lục Quân phải thừa nhận, nhìn nàng càng rực rỡ hơn thường.

Đôi mắt đẹp sáng bừng lên.

Chọn rất nhiều thứ, La Linh Dư lắc cổ tay mình, để cho chàng nhìn chuỗi vòng ngọc trên tay. Nữ lang nghiêng đầu, vui vẻ cười hỏi Lục tam lang im lặng nãy giờ: “Tuyệt Thần ca ca, có đẹp không?”

Lục Quân: “... Có.”

Rất hài lòng, nữ lang vung tay lên, muốn mua toàn bộ món đồ đắt tiền mà mình nhìn trúng. Lúc sắp trả tiền, bà chủ bất giác nhìn sang Lục Quân. Nhưng Lục Quân đứng yên không nhúc nhích, nhìn La Linh Dư. La Linh Dư già vờ lấy túi tiền ra, sau đó ảo não, quay đầu qua bảo: “Tuyệt Thần ca ca, hình như muội quên đem theo ngân lượng rồi. Huynh có thể trả giúp muội không?”

Lục tam lang nhìn nàng, ánh mắt sáng tỏ, chàng cười nói: “Dư Nhi muội muội biết mà, ta ra ngoài không đem theo ngân lượng.”

Mặt La Linh Dư cứng lại.

Lục tam lang thờ ơ mỉm cười, cũng chẳng sốt ruột, chỉ gật đầu nói với bà chủ “Ghi sổ trước đi, hôm khác Dư Nhi muội muội sẽ đến trả...”

La Linh Dư: “...?!”

Gi cơ? Cho nợ? Còn là sau này nàng tự trả?!

Nam nhân này... thật đáng ghét!

La Linh Dư không diễn nổi nữa, đưa tay hất mặt cái, xụ mặt xuống. Nàng biết tổng Lục Quân đang đùa nàng, trong lòng tức ghê gớm, dứt khoát mặc kệ tất cả, nghiêng đầu đi thẳng ra cửa. Không quan tâm vở kịch sau lưng hát thế nào. Lục Quân còn chưa trêu nàng đủ thì nàng đã xoay mặt bỏ đi, chàng đành nói với bà chủ mấy câu. Đứng là Lục tam lang không hề đem theo ngân lượng, chàng thật sự không có tiền trả, nhưng chàng có thân phận Lục tam lang ở đây. Sau khi nói một tiếng với bà chủ, để người đưa đồ về Lục gia, Lục Quân bèn đuổi theo La Linh Dư.

Chặn nữ lang lại ở trước cửa, Lục tam lang chụp lấy tay nàng, lạnh nhạt nói: “Mối thế mà đã mất hứng rồi? Muội tính toán ta nhiều lần thì được, nhưng không cho phép ta tính toán muội?”

La Linh Dư xoay người, trong lòng trống rỗng vì khổ sở.

Lang quân kéo eo nàng lại, cúi người, liếc thấy nước mắt dâng lên trong mắt nàng thì thờ dãi. Đưa ngón tay gạt lấy lông mi nàng, Lục Quân ôn tồn nói: “Được rồi, đừng khóc nữa. Vàng bạc thì có gì hay, tặng muội lưu ly có được không?”

Lưu ly! Thứ đó quý lắm đó!

Lúc này La Linh Dư nhoeo miệng cười, ôm lấy tay chàng: “Muốn.”

Tâm trạng Lục Quân trở nên phức tạp: ... Thành thật quá rồi.

Sợ mình lại chọc La Linh Dư khóc, cho nên sau đó Lục Quân không dám đùa nàng nữa. Chàng dẫn nàng đi bằng qua phố phường, đưa nàng đến phường lưu ly mình mở ngày trước. Vì kỹ thuật vẫn chưa khiến chàng hài lòng, nên tạm thời phường lưu ly này vẫn chưa công bố với bên ngoài. Dẫn biểu muội đi vào, yên lòng để mặc La Linh Dư lựa chọn. La Linh Dư vừa vào đã bị ánh sáng lưu ly chói lóa thu hút, buông tay Lục Quân ra...

Lục Quân đang định đuổi theo nàng, thì bị chương quý ngăn lại: “Lang chủ đến rồi đấy sao? Đã lâu ngài không tới, lão bộc thật sự rất nhớ ngài. Lão bộc có chuyện muốn báo với lang quân, là thế này, thời gian trước, cửa hàng chúng ta nhận được một chiếc vòng tay lưu ly. Sản phẩm đó, giống hệt chiếc lang quân lấy đi.”

Lão chương quý lo lắng: “Không phải lang quân nói, hiện tại Nam quốc không có kỹ thuật làm lưu ly sao? Vì sao lại có người cầm thứ đồ của phường lưu ly chúng ta?”

Giống vòng đeo bắp tay lưu ly? Sao có thể như vậy được?

Theo trực giác, Lục Quân giật mình nhìn về phía La Linh Dư. Trong lòng chàng có một trực giác gần như là bản năng, để chàng bắt giác nhìn nàng. La Linh Dư vẫn chẳng hề hay biết, còn mỉm cười với chàng, đẹp như hoa lê phản chiếu dưới nước. Lục Quân dời mắt đi, che đi con tim đập thình thịch, chàng nghiêng mặt thấp giọng nói với lão chương quý: “Dẫn ta đi xem.”

Một khắc sau, Lục Quân cảm chiếc vòng lưu ly trên tay, trông mắt đen sẫm, nghe lão chương quý nói cho chàng biết mình nhận được chiếc vòng tay này như thế nào... Lão chương quý thao thao bất tuyệt, mắt thấy nét mặt của Lục Quân càng lúc càng nặng nề, ần chứa sự tức giận đủ để nổi trận lôi đình.

Không kịp đợi chương quý nói xong, Lục Quân cười lạnh, tay run lên, siết chặt vòng tay lưu ly mình đã tặng, đi tìm nữ lang đang mãi mê chọn đồ ở phòng lưu ly bên cạnh!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54

La Linh Dư mới biết, thì ra phường lưu ly này do Lục tam lang đứng tên.

Trần châu lưu ly, chén lưu ly, cốc lưu ly, ly hoa lưu ly, hoa tai lưu ly... Cẩn gì có vậy. Vì vẫn chưa công bố với bên ngoài, nên những món đồ lưu ly đều được bày cả ở đây, không cần cất bớt, làm La Linh Dư chọn hoa cả mắt, càng nhìn càng thích. Nàng cầm khuyên tai lưu ly lên quan sát, sắc màu rực rỡ phản chiếu vào con mắt trong suốt, càng thêm sáng chói lấp lánh. Khuyên tai hơi đục, lưu ly không đủ sáng, không bằng những thứ truyền đến từ Tây Vực... Ngay tức khắc, khuyên tai lưu ly này khiến La Linh Dư nhớ đến chiếc vòng tay mà Lục tam lang từng tặng nàng.

Thì ra bộ lưu ly mà chàng tặng nàng không phải từ Tây Vực đến thật, mà là bán thành phẩm do phường lưu ly này làm ra... La Linh Dư thông minh, vừa nhìn đã lập tức nghĩ, nếu có thể bán ra lưu ly với sản lượng lớn, vậy Lục tam lang không những lấy được tiền, mà còn có quyền lên tiếng về vấn đề lưu thông hàng hóa giữa các nước... Đứng là làm người ta hăm dọa chết đi được.

“Dư Nhi muội muội chọn thế nào rồi?” Sau lưng vang lên giọng nam không nóng không lạnh, khiến nữ lang đang chọn khuyên tai giật bắn.

Vuốt lồng ngực đập mạnh, La Linh Dư ngoài đầu, quả nhiên là Lục Quân. Lục Quân lạnh lùng, cặp mắt im lặng đứng sau lưng nàng, đột ngột xuất hiện như ma quỷ, dù về ngoài có xuất sắc đến đâu cũng khiến người ta oán giận. La Linh Dư lờm chảng: “Huỳnh hù chết muội rồi... Có điều Tuyệt Thân ca ca, lưu ly ở chỗ huỳnh đẹp quá, muội rất thích. Muội phải từ từ chọn mới được.”

Lục Quân lạnh lùng đáp: “Được thôi.”

La Linh Dư nhìn chàng khó hiểu.

Bình thường lúc nói chuyện với nàng, Lục tam lang hay trêu chọc hoặc chê bai nàng, không thì khiêu khích nàng. Bây giờ chàng lại nghiêm túc như vậy, giống hệt Lục tam lang cao quý thanh cao khi gặp người ngoài. Thái độ của chàng với nàng cũng như các nữ lang khác, trong lòng La Linh Dư khó chịu. Nhưng bản này nàng vừa khóc trước mặt Lục tam lang, hồ nghi có lẽ chàng không thích mình khóc, chỉ là chàng lạnh lùng như vậy, nàng cũng không biết phải nói gì... La Linh Dư lúng túng xoay mặt đi, cúi đầu tiếp tục chọn mấy món đồ lưu ly.

Nhưng Lục Quân đứng đằng sau lại sâu xa hỏi: “Dư Nhi muội muội còn nhớ vòng tay ta tặng muội không?”

La Linh Dư: “...?!”

Tim chợt thít lại, nàng cố gồng hơi thờ đều đặn, bình tĩnh mỉm cười: “Nhớ chứ. Chiếc vòng tay Tuyệt Thân ca ca tặng cũng là từ đây mà ra đúng không? Muội thích lắm.”

Ánh dương chiếu vào qua ô cửa sổ, quang sáng trời nổi. Đứng trong góc tường, gương mặt lang quân hừng nắng, lấy sống mũi cao làm ranh giới, một nửa sáng một nửa u ám. Chàng nhếch mép, nở nụ cười cực kỳ châm chọc, hai tay chấp sau lưng, bàn tay trong tay áo siết chặt chiếc vòng lưu ly lấy từ lão chương quý. Trong lòng chàng đã xác định được sự thật nào đó, nhưng chàng muốn nghe xem La Linh Dư nói thế nào —— nhìn xem biểu muội miệng mồm lạnh lợi này, có thể nói gì với chàng!

Lục Quân lạnh lùng: “Nếu đã thích như vậy, vì sao ta chưa bao giờ thấy muội đeo lần nào?”

La Linh Dư phản bác: “Chính vì thích nên mới không nỡ đeo đó.”

Nàng nhanh chóng xoay người, quở mắng: “Tuyệt Thân ca ca, sao huỳnh cứ nói chuyện chiếc vòng kia vậy! Huỳnh đã tặng muội rồi mà, không phải là muốn lấy lại đấy chứ? Muội đang chọn lưu ly, huỳnh đã không chọn giúp muội thì thôi, lại còn cất ngang muội, thật là quái đáng.”

Lục Quân đứng trong góc tối nơi chân tường, u ám nhìn nàng.

Đối diện với ánh mắt này của Lục Quân, La Linh Dư giật thót, ngón tay vuốt ve lưu ly yêu quý run lên. Trông chàng rất bình tĩnh, nhưng bản năng mách bảo nàng rằng: chàng đang nổi giận.

Thân là quân tử, vui giận đều không để lộ ra ngoài. Lục tam lang là danh sĩ đương thời, một lời nói hay một hành động của chàng cũng được vô số người nhìn vào, noi theo mà làm. Xuất thân từ thế gia hào môn, gia học uyên bác được dạy bảo tốt, dù Lục tam lang có giận cũng sẽ không đến mức ầm đầu, làm ra chuyện thất thổ. Nhưng đôi mắt giá rét của chàng cứ nhìn chằm chặp La Linh Dư.

Lục Quân: “Lấy vòng tay kia ra ta xem”

Ngực La Linh Dư thất lại: “...”

Thái độ khác thường tức có quý.

Nàng bực tức: “Huynh làm gì thế? Hôm nay muội không đeo chiếc vòng tay đó, huynh đã tặng muội thì là của muội, không phải huynh muốn lấy lại đấy chứ?”

Lục Quân vẫn nhìn nàng chằm chằm “Cho ta xem chiếc vòng tay ta tặng muội ở đâu. Đó là chiếc đẹp nhất nơi này, ta rất quý nó. Cho ta xem đi, rồi ta sẽ cho muội chọn ở đây mỗi thứ ba kiểu.”

La Linh Dư bất an, buông đồ trong tay xuống. Trong lòng nàng có trực giác, nhưng nàng không muốn tin. Tim nàng đập thình thịch, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi. Nàng ngẩng mặt lên, bỗng nói sang chuyện khác: “Sao muội có thể tùy tiện lấy đồ của Tuyết Thần ca ca được? Thật ra thì, Tuyết Thần ca ca, quan hệ giữa chúng ta cũng không thân thiết đến mức đó... Muội chỉ xem mấy món đồ lưu ly này thôi, chứ muội không đòi đâu.”

Lục Quân nhìn nàng.

Nàng tận lực không né tránh, nhìn thẳng vào chàng.

Ánh mắt chàng như thiêu như đốt, càng nhìn càng lâu, mồ hôi sau lưng nàng càng nhiều. Hai người không nói năng câu nào, đều gồng mình trong ngạnh. Đến lúc này, trong lòng cả hai đã có phát hiện, có kết luận, nhưng không một ai chịu thừa nhận. Hồi lâu sau, La Linh Dư thấy Lục Quân mỉm cười, nói: “La Linh Dư, chúng ta cứ việc từ từ. Nhất định hôm nay ta phải nhìn thấy được chiếc vòng đeo báp tay kia. Muội cũng biết con người ta rồi đấy, lời ngon tiếng ngọt với ta vô dụng, nịnh nọt qua loa cũng vô ích.”

La Linh Dư tức giận: “Muội đã nói là muội không đeo! Muội để ở nhà rồi!”

Lục Quân gia tăng âm lượng: “Vậy thì về nhà!”

Giọng chàng đột nhiên đề cao, không giấu được tức giận. Đáng vẻ sa sầm đầy khiển trách của Lục Quân thật sự rất đáng sợ. Dù chàng bất động không vung tay, một đầu ngón tay chàng cũng không chạm đến La Linh Dư, nhưng lại khiến La Linh Dư sợ hãi lùi về sau mấy bước. Còn đối với Lục Quân mà nói, La Linh Dư lại khiến chàng cực kỳ thất vọng, đến lúc này rồi mà nàng vẫn không chịu nói thật với chàng.

Đến bây giờ nàng vẫn còn đang lừa chàng!

Ngay trước mặt chàng mà nàng có thể nói dối trắng trợn như thế, vậy sau lưng chàng, nàng đã làm những gì? Liệu có phải xem chàng là gã hề mà đùa bỡn không, thấy chàng mấy lần bị sắc mê hoặc, có phải nàng đắc ý lắm không?

Suy cho cùng, La Linh Dư cũng không thắng nổi Lục Quân.

Nữ lang cụp mắt: “Vòng tay kia... muội làm mất rồi.”

Lục Quân lạnh giọng nói: “Vậy chúng ta từ từ trình bày câu chuyện muội làm mất vòng tay.” Chàng bước lên trước, La Linh Dư lùi về phía sau, nhưng vẫn bị chàng chặn đường lui. Nàng run rẩy không dám cử động, nàng sợ chàng đột nhiên ra tay đánh mình... Nhưng Lục Quân chỉ cúi đầu, giẫm cọt, “Không sao đâu La Linh Dư. Bạ tiếp đi, ta có nguyên ngày để dây dưa với muội”

“Bây giờ chúng ta lập tức quay về Lục gia, đến Tuyết Tổ viện của muội, gọi tất cả thị nữ có liên quan đến chuyện này ra. Trình bày câu chuyện này cho rõ ràng vào. Chúng ta đi ngay lập tức, muội có thời gian một chặng đường đi, nghĩ nên bày chuyện này với ta thế nào cho tốt.”

Bình thường khi chàng đùa giỡn với nàng rất mập mờ, nhưng bây giờ lại tuyệt tình đến thế. Nước mắt La Linh Dư vờn quanh, nhưng chàng làm như không thấy —— bây giờ La Linh Dư mới nhìn rõ bộ mặt thật của Lục tam lang.

Thì ra lúc chàng thật sự lạnh lùng, lại khiến kẻ khác tổn thương đến thế.

Nàng có ý định giấu diếm lừa gạt cho qua bài kiểm tra của chàng, nhưng muốn chiếm được sự đồng cảm của chàng để chàng không so đo, gần như là một chuyện không thể nào.

Lục Quân và La Linh Dư cùng quay về Lục gia, ngồi trên xe, La Linh Dư vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn muốn cố gắng bịa một câu chuyện hoàn hảo. Nhưng nàng lạnh lẽo quan sát gương mặt lạnh lùng của lang quân ngồi chung xe, tâm trạng trở nên hỗn loạn, nặng nề, không thể nào nghĩ tiếp được. La Linh Dư cắn môi, nàng cũng thật cố chấp, vào lúc này vẫn không chịu nhận sai.

Cho đến khi quay về Tuyết Tổ viện.

Nhưng giữa đường đi lại bắt gặp Lục nhị lang Lục Hiến.

Lúc La Linh Dư bắt đầu đi dẫn Lục Quân về viện của mình thì nhác thấy Lục nhị lang, đứng là ngạc nhiên lẫn mừng rỡ. Lục nhị lang ở đây, có thể khuyên được Lục tam lang không? Dù gì Lục Tuyết Thần cũng phải nghe lời ca ca mình chứ nhỉ? Nhưng La Linh Dư chỉ mới định chào Lục Hiến, từ đằng xa, Lục Hiến vừa thấy hai người đi với nhau thì ngạc nhiên, sau đó nở nụ cười ấm áp “ta không thấy gì hết”, vội vã rời đi với người hầu, né tránh Lục Quân và La Linh Dư đang đi tới.

La Linh Dư tuyệt vọng: “...”

Đợi sau khi hai người đi rồi, Lục Hiến rất vui vẻ yên tâm quá nhiên không có Hành Dương vương, tình cảm giữa tam đệ và biểu muội phát triển rất nhanh. Mới có mấy tháng, mà tam đệ đã được mời đến Tuyết Tổ viện của biểu muội một mình, lại còn là vào ban đêm. Quan hệ thân mật như thế, vậy thì “giấy ngắn nhưng tình dài trắng” trong mơ sẽ không xảy ra nữa.

Lục Hiến bưng bưng ý chí, cảm thấy sách lược của mình rất chính xác. Quả nhiên hẳn nên tâm sự với Hành Dương vương nhiều vào, thứ nhất là để Hành Dương vương đừng cố gắng lấy lòng biểu muội nữa, thứ hai là để Hành Dương vương ý thức được thực lực thế gia, lúc này không phải là thời cơ tốt để hai bên đối chọi nhau.

***

Cửa đóng lại, trước khi thanh toán xử lý, La Văn Họa đã được thị nữ dẫn đi ngủ. Mà trong phòng chính, Lục Quân ngồi xuống, La Linh Dư đi theo. Dưới mấy ngọn đèn đồng, mọi thứ đồ La Linh Dư cất giữ đều được đem ra. Tranh chữ, ngọc bội, túi thơm, tơ lụa ném đầy đất, La Linh Dư giả vờ giả vờ, nhưng đương nhiên cũng không tìm được chiếc vòng tay đó.

Lục Quân không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn nàng.

Lục Quân quay đầu nhìn các thị nữ đang run rẩy: “Biểu muội từ Nam Dương đến, còn chưa quen với cuộc sống nơi này, tỏ mẫu thương muội ấy nên mới phái các người đến phục vụ. Nữ lang nhà người nói bị mất đồ, nhưng tới khi hỏi thì các người đều nói không biết, ta nghi ngờ trong số thị nữ các người có kẻ ăn trộm”

“Thị nữ tự tiện trộm đồ, giữ lại phục vụ biểu muội cũng không ổn, để các người đi thì lại hợp với ý các người. Trực tiếp đánh chết.”

Một câu “trực tiếp đánh chết” nhẹ nhàng của chàng đã khiến các thị nữ sợ hãi, quỳ phịch xuống khóc lóc kêu gào “tam lang tha mạng”. La Linh Dư ngồi bên dưới, hai tay xoắn lại, sắc mặt tái nhợt. Tuy lúc này trông nàng khá bình tĩnh, thực chất trong lòng đã cực kỳ sợ hãi.

Lục Quân nhìn thị nữ Linh Ngọc quỳ ở hàng đầu: “Còn người là thị nữ tiếp thân, đánh chết cũng không đáng. Ngày mai dẫn cha mẹ người đến...”

“Lục Tuyết Thần, huynh đủ rồi!” La Linh Dư không nhịn được nữa, đứng bật dậy, “Đây là viện của ta, các nàng được lão phu nhân cử đến hầu hạ ta. Thường hay phạt đều do ta quyết định mới đúng! Tuy huynh là tam lang Lục gia, nhưng ở địa bàn của ta, cũng phải cho ta mặt mũi.”

Lục Quân mỉm cười: “Vậy mời biểu muội hạ lệnh giết các nàng.”

Chàng nói: “Biểu muội vốn nhẫn tâm, ta nghĩ ít hèn có thể hạ lệnh như vậy.”

La Linh Dư tức tới mức phát run: “Cái gì mà ‘có thể hạ lệnh như vậy’? Trong lòng huynh, ta là người coi rẻ mạng người đến vậy sao? Cũng vì chuyện ta đã làm với huynh hờm đó sao? Chỉ vì thế, nên sau này dù ta làm gì, huynh cũng cảm thấy ta là kẻ ác đúng không?”

“Một mình ta dẫn muối muối đến vùng lạ nhờ cậy người thân, người thân của ta chỉ còn lại một bá mẩu không có quan hệ máu mủ. Bà ấy có coi trọng ta hay không. Lục gia sẽ đối xử với ta thế nào, lúc đó ta không biết gì cả! Trước khi chưa biết rõ tiền đồ, việc gì ta phải giúp huynh? Tiền đồ của bản thân ta đã quá đủ âm đạm, vì sao ta phải bảo vệ thêm một người nữa?”

“Ta cũng đâu phải là người làm hại huynh!”

“Sao có thể chỉ vì một chuyện đó, mà về sau huynh không còn tin ta nữa?”

La Linh Dư vừa nói vừa khóc, nước mắt lớn vòn trong hốc, từng giọt lệ nối nhau như lệ trúc Tương phi*. Các thị nữ quý trên đất, không hiểu hai người đang nói gì, nhưng chỉ ít cũng biết hình như trước khi biểu tiểu thư đến Lục gia, tam lang đã có quen biết với biểu tiểu thư, nhưng tam lang và biểu tiểu thư có đụng chạm, chính vì vậy nên tam lang có thành kiến về biểu tiểu thư.

(*Trong truyền thuyết Trung Hoa, sau khi Đế Thuần qua đời, Nga Hoàng và Nữ Anh lo an táng cho nhà vua xong, 2 bà ngồi bên mộ khóc suốt 7 ngày 7 đêm, nơi nước mắt 2 bà chảy ra mọc nên một giống trúc được thiên hạ gọi là trúc Tương phi.)

Các thị nữ nghe thấy tiếng nức nở của nữ lang, trong lòng đều thương xót bi ai.

Lục Quân chẳng thèm nhấc mí mắt: “Nửa thật nửa giả. Đến lúc này rồi mà vẫn còn đóng kịch để người khác thương cảm, coi ta là kẻ ác bức bách muội!”

La Linh Dư phẫn nộ tròn mắt nhìn chàng, trên gò má còn dính nước mắt, mặt trắng bệch như cát không còn một giọt máu: thật sự đây là lần đầu tiên nàng gặp phải người như Lục Quân, mềm rắn đều không đá động được chàng. Các lang quân khác mà nhìn thấy nàng khóc thì sẽ mềm lòng, chỉ có Lục Quân... Chỉ có Lục Quân!

Lục Quân lời ít ý nhiều: “Vòng tay.”

La Linh Dư sụp vai xuống, môi bị cắn đến mức bật máu. Nàng rất hận Lục Quân không nể mặt mình, nhưng nàng có cảm giác, thủ đoạn có nhiều tới mấy cũng vô dụng với chàng. Mắt thấy các thị nữ sắp bị kéo ra ngoài đánh chết, ai ai cũng gần dựa nước mắt nhìn mình... La Linh Dư nhắm mắt, tới khi mở mắt ra, cuối cùng nàng cũng quyết định nói thật: “Ta bán rồi.”

Mí mắt Lục Quân giật giật, ngược lên nhìn nàng.

Nàng rất ghét rất hận chàng, lúc này La Linh Dư xoay lưng về phía các thị nữ, ý không có ai thấy, nên không chút kiêng kỵ bày tỏ sự chán ghét của mình về chàng. Chàng không nể mặt nàng, khẳng khái ép nàng phải nói thật, vạch trần bộ mặt thật của nàng. Thân phận của nàng dần được bóc trần dưới mí mắt chàng, lớp mặt nạ của nàng bị chàng xé toạc nát bươm. Bấy giờ nàng cực kỳ căm ghét người này, đồng thời cũng rất sợ người này. Nàng nghĩ, trước kia mình mù thật rồi —— sao nàng lại cảm thấy gãi cho Lục Quân là chuyện tốt được kia chứ?

La Linh Dư thấp giọng: “Tất cả các người đi ra ngoài, ta có vài lời muốn nói với tam biểu ca.”

Các thị nữ được tha một mạng, vội vã đóng cửa đi ra. Thị nữ Linh Ngọc bắt an nhìn nàng, thấy bầu không khí giữa La Linh Dư và Lục Quân quá căng thẳng, Linh Ngọc liền đánh mắt ra hiệu với La Linh Dư: nữ lang, có cần nô tỳ tìm đại bá mẫu đến giúp người không?

La Linh Dư khẽ lắc đầu.

Đóng cửa lại, La Linh Dư ngồi xuống, mắt sạch hừng hửng. Nàng lấy ra một cuốn sổ, cho Lục Quân xem chi tiêu hằng ngày của mình. La Linh Dư lạnh lùng nói: “Ta thích hư vinh, yêu giàu chê nghèo. Ta thật sự không chịu nổi cuộc sống thua kém các nữ lang danh môn khác, ta muốn có mặt mũi đây. Thứ người khác có, ta cũng phải có.”

“Đồ nam nhân tặng ta không quan trọng, có thể bán được ta đều bán cả. Ta bán vòng tay của huynh huynh cũng đừng buồn, nếu như đồ của các lang quân khác ở trong tay ta, ta cũng sẽ bán.”

Lòng Lục Quân nhói đau, mặt nghiêm lại. Chàng cup mắt, nhìn cuộn tranh, ngọc bội nằm dưới đất cạnh vạt váy La Linh Dư.

La Linh Dư nhìn theo tầm mắt chàng: “Ngọc bội là của Hành Dương vương. Sở dĩ ta không bán, vì như huynh nghĩ đây, ta cảm thấy nếu giữ nó lại, sau này có thể nối tiếp tiền duyên với Hành Dương vương. Hơn nữa ngọc bội của y là ngọc bội quận vương, dân gian nhận được sẽ gây ra chuyện, không phải thứ dễ bán.”

“Bây giờ chưa bán hai bức tranh của Tầm Mai cư sĩ, chính là vì chờ sau này quý hơn rồi mới bán.”

“Ồ, đây là lá trà Tề tam lang tặng ta. Trà do chính hân phôi, ta uống cũng thấy bình thường, nhưng ta nói với hân là mình rất thích. Lá trà kém như vậy, ta không bán được... Nếu không ta cũng bán quách rồi!”

“Còn cả đồ do nhị biểu ca đưa...”

Lục Quân đứng bật dậy, đá bay chiếc bàn trước mặt.

Chàng tức giận: “Đù rồi!”

Cơ thể chàng run lên, gương mặt trắng nõn bị nắng chọi gần đến mức đỏ bừng: “Muội không cần phải cố ý nói những lời này để chọc giận ta... Không cần phải nói ta nghe muội và các lang quân khác thế nào! Các người ăn ai hay oán hận cũng không liên quan đến ta, ta không muốn nghe những chuyện này! Muội...”

Chàng cực kỳ tức giận, biến độ động tác cũng rất lớn. Tay áo vung lên, đột nhiên bên trong rơi ra một thứ. La Linh Dư và Lục Quân đồng thời nhìn sang, thấy trên tấm thảm là chiếc vòng tay lưu ly. Vòng tay lẫn mấy vòng, lưu ly sáng lấp lánh, không phải chính là thứ Lục Quân tặng cho La Linh Dư đây sao?

Lần này thì biết cả rồi.

La Linh Dư cup mắt, sắc mặt lạnh lùng, nàng cười lạnh nói: “Ta còn thấy lạ, vì sao vô duyên vô cớ huynh lại nhắc đến vòng tay làm gì. Thì ra ngay từ đầu huynh đã biết chuyện rồi, nhưng càng muốn nhìn ta nháy nhót như tên hề, bị huynh đùa bỡn xoay vòng. Huynh rất thích nhìn ta ra vẻ thông minh, nhưng thực chất là rất ngu ngốc đúng không?”

Nữ lang mười bốn tuổi, tính cách lạnh lùng ác độc, cũng hiểu được ít nhiều.

Lục Quân lùi về sau hai bước: “La Linh Dư!”

Cảm xúc của chàng dao động dữ dội, tay run run chỉ về phía nàng, trên trán nổi gân xanh, gương mặt méo mó hung tợn vì giận dữ. Khiến ngọc lang danh tiếng lấy lòng khắp Kiến Nghiệp phải tức giận như thế, vậy mà nữ lang ngồi đó chỉ hơi run lên, còn thái độ vẫn ương bướng, không hề chịu phục.

Nàng ngang ngược, từ đầu chỉ cuối không muốn nhận thua...

Lục Quân không muốn nói nhiều với nàng nữa, chàng cúi người, nhặt chiếc vòng tay trên sàn lên. La Linh Dư im lặng nhìn, ngồi yên không nhúc nhích. Lục Quân lại lấy lại mọi thứ mình đã tặng nàng ở trong đồng đồ trên sàn ra. Ngay trước vì La Linh Dư lấy lòng toàn bộ Lục gia, không biết đã tặng cho chàng bao nhiêu thứ, chàng cũng tặng trả lại rất nhiều món đồ. Lúc này toàn bộ đều ở đây cả, Lục tam lang ngồi xổm xuống nhặt đồ của mình, lạnh lùng nói: “Đợi sau khi ta về, ta sẽ trả đồ lại cho muội. Muội không có ý kiến chứ?”

Bà vai La Linh Dư cứng lại, trong mắt dâng lên hơi nóng, nước mắt chực trào.

Nàng dằn nước mắt xuống, ngoài miệng vẫn cậy mạnh: “Tốt nhất là nên trả lại. Ta thêm vào dùng đồ của huynh, ai biết bao giờ huynh lại muốn đến kiểm tra ta.”

Bàn tay lang quân vừa đụng vào cuộn tranh thì khựng lại. Tổng cộng có ba bức, có hai bức do chính tay chàng tặng cho La Linh Dư, còn một bức... Chàng cẩn thận nhìn kỹ, là bức tranh mình vẽ thời niên thiếu đã tặng cho nhị ca. Không biết vì sao tranh tặng cho nhị ca lại chạy đến chỗ của La Linh Dư.

Trong chớp mắt Lục Quân mái nghĩ, La Linh Dư nhìn chằm chằm bức tranh Tầm Mai cư sĩ, nghi ngờ chàng muốn đem bức tranh này đi. Nàng không dám tin, không tin nỗi chàng lại ác đến thế, ngay đến niệm tưởng của nàng cũng muốn lấy đi. La Linh Dư nhào đến, cướp lấy ba bức tranh trong ngực chàng: “Đây là đồ của ta! Không thể cho huynh được!”

Lục Quân: “Tranh ta về...”

La Linh Dư: “Là của ta! Huynh lấy thứ khác đi, ngọc bội của Hành Dương vương cũng cho huynh, cả trà của Tề tam lang, hoa của nhị biểu ca... cho huynh cho huynh cho huynh hết! Tranh của Tầm Mai cư sĩ là của ta, huynh không được phép lấy đi!”

Nàng đã lạt mặt với chàng, nên bây giờ cũng không thêm chú trọng đến hình tượng. Lúc cả hai giằng co không chịu buông tay, nàng bất chợt cúi đầu, không chút lưu tình cắn lên cổ tay chàng. Răng nàng khá nhọn, nếu không phải Lục Quân tránh nhanh thì đã bị nàng cắn cho chảy máu rồi. Con người Lục Quân sáng lên vì tức giận, La Linh Dư ngẩng đầu, mái tóc dài rối loạn dính vào mặt.

Lục Quân tức quá bật cười: “Ta cảm ngọc bội của Hành Dương vương làm gì? Lấy trà của Tề tam lang làm gì há?!”

La Linh Dư: “Huynh thích làm gì thì làm, dù sao ta cũng không trả tranh cho huynh.”

Hai người như thế đang chia nhà vậy, lộn xộn không đầu vào đầu, chia rõ đồ này là của huynh hay là của ta. Đến lúc này khi Lục Quân muốn lấy đồ của chàng đi, La Linh Dư mới đau lòng phát hiện: thì ra nàng mới đến Lục gia chỉ mấy tháng, mà chỗ của nàng đã chật đầy mấy thứ đồ bình thường không thêm nhìn đến. Không phải là lên trao nhận, mà đều là tặng lễ đáp lễ quang minh chính đại. Còn những thứ giống lên kút trao tặng nhất, lại chính là đồ Lục Quân đưa nàng.

Nhưng bây giờ chàng đều muốn lấy về cả.

Lục Quân sầm mặt, ôm trong ngực một đồng đồ đi ra khỏi phòng. Lúc xuống bậc thềm, ngực Lục tam lang lúc lạnh lúc nóng, mát sạch hứng thú, cảm thấy không còn thú vị. Trong đầu chàng vẫn nhớ dáng vẻ nàng mỉm cười yếu đuối, lúc chàng xoay người đi... “cốp”, cửa sổ đột ngột mở ra, có một vật bay ra đập trúng gáy Lục Quân.

Sau gáy nhói đau, Lục Quân lao đảo bước chân.

Chàng thật sự không cách nào duy trì vẻ thanh cao trước mặt nàng được, chàng mất hết phong độ, sầm mặt quay phắt đầu lại, thấy thứ đập trúng mình là một chiếc chai nhỏ. Lục Quân: “La Linh Dư!”

La Linh Dư đứng bên cửa sổ, hai mắt rung rung nhưng vẫn cái cầm, kiểu ngạo nói: “Sao nào, ta ném đồ của ta thì liên quan gì đến huynh? Lục tam lang, đi thông thả không tiễn!”

Sau đó, nàng ôm một đồng đồ đi đến cửa sổ, ném thẳng ra ngoài sân. Có ống trúc, tơ lụa, chai lọ này nọ... Đều là mấy thứ nàng bới ra lúc giả vờ tìm vòng tay ban nãy. Lục Quân đứng dưới cửa sổ, hứng chịu mấy món đồ nặng ném tới, trước mắt biến thành màu đen, phải lùi bước ra sau.

Lục Quân: “Cái đồ điên này...”

La Linh Dư mắng: “Điên cũng không cần huynh nuôi!”

Cứ thế, hai người một đứng dưới cửa sổ, một đứng bên cửa sổ. La Linh Dư ném đồ ra ngoài, đập mạnh về phía Lục Quân. Lục tam lang bị nàng ném trúng đến mức thấm mại, tức giận mắng nàng mấy câu, nàng lập tức mắng lại. Sau khi không lấy lòng được Lục Quân, La Linh Dư miệng mồm lạnh lợi, không hề thua kém miệng lưỡi của Lục Quân.

Các thị nữ nấp sau cột trụ run rẩy: tam lang và nữ lang cãi nhau... Liệu có khi nào muốn lấy quà người khác tặng để phát tiết không? Chai lọ các thứ, lỡ bị đập bể thì sao?

Bọn họ ném đồ của mình là được rồi.

Nhưng La Linh Dư không ném đồ của mình, Lục Quân cũng không ném đồ mình, hễ quà do lang quân nữ lang khác tặng nằm ở dưới chân hai người, là cả hai lại cầm lấy mà ném rất hăng.

Cho đến khi Lục Quân cảm thấy tức cười, lại bị một chiếc vỏ của La Linh Dư đập phải, chàng mắng một câu “đồ tiểu nữ” rồi mới phất tay áo rời đi.

Chàng vừa đi, La Linh Dư hận nghiền răng nhìn theo, sau đó nằm sấp xuống bàn óa khóc. Mà Lục tam lang đi chưa bao xa lại khựng bước, sống lưng cứng đờ. Nhĩ lực của chàng không tệ, nên vẫn nghe thấy tiếng khóc nức nở nghẹn ngào của nàng. Nàng khóc rất đau lòng, chàng nghe cũng khó chịu, Lục Quân đứng dưới tán cây ngọc lan trong viện một lúc lâu, bước chân nặng trĩch, gần như không nhắc nổi —— thật sự rất muốn quay đầu đi đổ nàng.

Nhưng nếu thế thì chàng sẽ thua.

Sao nàng lại đáng ghét như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55

Một đêm mưa rơi gió thổi, sáng hôm sau, cánh hoa vương vãi đầy sân và thềm đá ngoài cửa, như những tấm thảm nhỏ lát đường, thơm lừng cả khu vườn. Bông hoa rơi xuống, rừng cây sạch sẽ thanh mát, nắng xuyên qua kẽ lá hắt lên màn trúc loang lổ. Đã vào hè, khí vạn vật vườn mình sống dậy, thì đồng thời cũng có phần chán chường. Sau màn trúc, nữ lang ngồi đối diện gương trang điểm, trong mắt là nét sầu bi. Nàng để thị nữ hầu hạ, cài một cây trâm cuối cùng lên tóc. Các thị nữ vén rèm rón rén đi vào, không dám phát ra tiếng động làm phiền nữ lang.

Một lúc sau, La Linh Dư mới hoàn hồn, dặn dò thị nữ Linh Tề những chuyện phải làm với muội muội hôm nay. Linh Tề do dự, xin hộ tiểu nương tử: “Tứ lang Lục gia hẹn tiểu nương tử của chúng ta đi xem rùa, tiểu nương tử muốn đi, nữ lang thấy sao ạ?”

La Linh Dư nghiêng mặt sang, nhìn Linh Tề ở ngoài rèm, nghĩ ngợi: “Tứ lang Lục Sương? Có phải là người ngày trước đánh nhau với Họa Nhi không? Tiểu tứ lang thân Họa Nhi lắm à?”

Linh Tề vội vã nói: “Không có! Tiểu nương tử rất ghét cậu ấy, tiểu nương tử chỉ thích ra ngoài chơi thôi.”

La Linh Dư nhìn thẳng vào nàng ta: “Người căng thẳng cái gì, giải thích làm gì? Chẳng lẽ ta còn để Họa Nhi đi nịnh bợ tiểu biểu đệ há? Chủ tử Lục gia bọn họ là chủ tử đứng đắn, còn La gia chúng ta phải dỗ cho bọn họ vui vẻ chặc? Lục gia bọn họ thanh cao, còn La gia chúng ta chỉ là hạng vô dụng há?”

Linh Tề cứng mặt, im lặng không dám đáp. Từ sau đêm nữ lang cãi nhau với tam lang, hai ngày nay, mỗi lần nói chuyện đều rất xéo sắc thất thường, như đang giễu cợt ai vậy. Linh Tề nhát gan, chuyện vòng tay kia lại là do nàng phụ trách, không ngờ phương lưu ly đó là sản nghiệp đứng tên Lục tam lang... Hai ngày nay cứ lo nữ lang sẽ mắng mình tinh số mình, nên Linh Tề luôn đứng ngồi không yên.

Nhưng La Linh Dư không mắng nàng, chỉ nói lời khó nghe mà thôi, nhưng chỉ vậy Linh Tề cũng cảm kích lắm rồi.

Thấy Linh Tề dễ bị ức hiếp như vậy, La Linh Dư thờ dãi, cảm thấy rất không thú vị. Phất tay tỏ ý bảo Linh Tề lui xuống, sau khi đồng ý cho phép Họa Nhi đi chơi, La Linh Dư cắm thêm một cây trâm lên tóc mây. Nàng xoay mình đứng dậy, eo nhỏ nhắn mềm mại, nàng mặc áo tay hẹp cổ giao màu trắng, trên váy điểm sắc màu lúa chín, lại choàng thêm dải lụa trắng giữa tay. Nữ lang cao kiêu có dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, nàng đi lại mấy bước sau màn trúc, khiến vạn vật xung quanh như mất đi sắc màu.

La Linh Dư: “Đi thôi, chắc đã chuẩn bị xe xong rồi.”

Nữ lang lại muốn ra ngoài.

Thị nữ Linh Ngọc sửa soạn cho La Linh Dư chần chừ, nàng lặng lẽ nhìn nữ lang, lo lắng nói: “Mới cãi với tam lang xong, nương tử lại cứ vậy ra ngoài, liệu có hay lắm không?”

La Linh Dư nghe thế thì nổi giận: “Việc gì ta phải lấy lòng huynh ấy?”

Vốn chỉ có năm phần ý định muốn ra ngoài, nhưng bây giờ đã tăng lên chín phần —— Lục Quân mất hứng thì nàng càng vui.

Lúc này nàng đang đối Lục tam lang, tuy từ biết trong chuyện này mình đuối lý, nhưng Lục Quân nói nàng như vậy, nàng vẫn không xuống đài được. Khóc suốt một đêm, ngày hôm sau thấy cặp mắt sưng húp của mình, La Linh Dư quyết định, từ nay trở đi sẽ không qua lại với người này nữa. Tuy nàng rất tức Lục Quân, nhưng hai người quen biết lâu như vậy, nàng cũng nhận ra, Lục Quân sẽ không làm to mầu thuẫn giữa hai người, sẽ không rêu rao nhân phẩm của biểu tiểu thư tồi tệ thế nào.

Ưu điểm duy nhất của người này, có lẽ là tốt hay xấu gì chàng cũng không nói ra —— đây chính là nguyên nhân La Linh Dư không sợ Lục gia biết mình đang làm gì, vào lúc này rồi mà vẫn dám ra ngoài xã giao.

Linh Ngọc vốn còn lo La Linh Dư sẽ đắc tội Lục tam lang, phải chịu thiệt ở Lục gia, nhưng thấy La Linh Dư vô tư không cảm thấy Lục tam lang nhắm vào mình, Linh Ngọc chỉ biết ngậm miệng, theo sát bước chân nữ lang ra ngoài. La Linh Dư đi thẳng đến công đại viện, vừa ra khỏi Tuyệt Tổ viện, thì bất gặp Lục nhị lang Lục Hiến cũng định ra ngoài như mình.

Lúc chào hỏi Lục Hiến, Lục nhị lang mỉm cười gật đầu nhìn nàng. Gương mặt lang quân như quan ngọc, người mặc áo gấm rộng, tay áo phấp phới trong gió, trông rất nho nhã phóng khoáng. Bình thường chàng bị tam lang

Lục gia lần ắt nên không nổi bật, đi đến đâu mọi người cũng chỉ biết nhìn Lục tam lang. Nhưng chỉ cần không có mặt Lục tam lang, là có thể nhận ra các lang quân khác ở Lục gia cũng rất ưu tú.

Không có Lục tam lang thì hút sự chú ý của mình, lúc này La Linh Dư mới phát hiện, nhìn như Lục nhị lang đã thay đổi. Trước kia trông Lục nhị lang khá ngọt ngào vô vị, vừa nhìn nàng là đỏ bừng mặt, bây giờ tuy lang quân vẫn như thư sinh yếu đuối, nhưng trông huỳnh ầy lỉnh động hoạt bát hơn nhiều—— xem ra vào lúc nàng không chú ý, nhị biểu ca đã xảy ra không ít chuyện.

Lúc này, Lục nhị lang thấy biểu muội thì hai mắt bừng sáng, nói với người hầu sau lưng một câu. Người hầu ngạc nhiên nhìn biểu tiểu thư, rồi chạy biến đi như một làn khói. La Linh Dư không biết bọn họ làm gì, đánh giá vờ như không thấy, chuyển đề tài: “Nhị biểu ca mới bài triệu về mà đã muốn ra ngoài rồi sao? Muội cứ tưởng nhị biểu ca không bận đến mức đó.”

Lục Hiến nói: “Huynh đã đổi chức gian, bây giờ đến làm việc dưới trướng Đại Tư Mã. Có thực quyền rồi, mới phát hiện chính vụ rất bận rộn.”

La Linh Dư ngạc nhiên: Lục nhị lang không say mê vẽ tranh sơn thủy nữa à? Giờ chuyển sang hứng thú với quan trường?

La Linh Dư quan tâm nói: “Nhị biểu ca vất vả rồi, vậy huynh định đến nha môn há?”

Lục Hiến: “Ồ, không phải. Huynh đang định đến Hành Dương vương phủ, có hẹn nói chuyện với Hành Dương vương.”

Thật ra là hấn ép Lưu Mộ, hấn muốn Hành Dương vương thay đổi cái nhìn về thế gia mà mình luôn ghét bỏ, thuyết phục Lưu Mộ không nên đắc tội với thế gia. Lưu Mộ phát phiền vì hấn, nhưng lại không thể làm gì lang quân thế gia này, đành buồn bực đồng ý. Nhưng đương nhiên, những chuyện này không cần phải để La biểu muội biết.

Hành Dương vương?

La Linh Dư nghiêng đầu nghĩ ngợi, nhớ ra rồi. Bây giờ nàng càng nhạy cảm với lang quân hơn bình thường. Lục Hiến chỉ mới nói thế, đôi mắt đẹp của nàng bừng sáng lấp lánh, cười ngọt ngào nhìn sang: “Cũng đã lâu rồi muội chưa gặp Hành Dương vương. Lúc nào đó nhị biểu ca rù công tử tới chơi nhé.”

Lục Hiến tức khắc quát: “Không được!”

La Linh Dư ngẩn người: “...?”

Thấy biểu muội có vẻ mất mát, Lục Hiến lúng túng giải thích: “Y không thích tham gia tiệc tùng xã giao, bình thường đi chơi cũng là có mục đích khác... Chứ không phải có ý nhắm vào biểu muội đâu.”

Bây giờ Lục nhị lang rất kiên định cảnh giác, không để Hành Dương vương và La Linh Dư tiếp xúc với nhau. Tuy chưa rõ chuyện trong mơ là thật hay giả, nhưng đề phòng vẫn hơn. Đề kết cục bị thâm trong mơ không xảy ra, không bằng ngay từ đầu, Lưu Mộ và La Linh Dư đừng quen nhau là được. Nếu không quen thì sẽ không thích. Nếu không thích thì sẽ không làm tổn thương nhau.

La Linh Dư cảm thấy ánh mắt Lục nhị lang nhìn mình khá kỳ lạ, nhưng nàng vẫn mỉm cười, coi như không biết. Ngoài Lục tam lang ra, mỗi khi đối mặt với người khác, La Linh Dư vẫn rất biết nhìn người.

La Linh Dư và Lục nhị lang vui vẻ chuyện trò đến tận khi tới cổng chính Lục gia, đi đến trước xe đậu ở ngoài cổng. Cửa xe đang đóng, Lục Hiến tỏ ý La Linh Dư lên xe trước đi. La Linh Dư đi tới trước xe, cảm thấy người hầu đứng bên cạnh trông quen quen. Nàng bước chậm lại, Lục nhị lang ở sau lưng nhanh chóng nói: “Tam lang, biểu muội muốn ra ngoài, hai đứa cùng đường, đệ dẫn biểu muội đi một đoạn đi.”

La Linh Dư hoảng hốt: “...!”

Nhị biểu ca đang nói chuyện với ai thế?!

Trong xe, giọng lang quân uest oái như ngọc va nhau vang lên: “Ừ.”

La Linh Dư: ... Lục Quân! Nàng còn nói hèn gì người hầu ngoài xe trông quen quen. Thì ra là người của Lục tam lang.

Người hầu kia gài đầu với biểu tiểu thư, sau đó ngồi xổm xuống làm bàn đạp, nhưng La Linh Dư rất kháng cự, không muốn đi chung xe với Lục tam lang. Có điều Lục nhị lang ở phía sau cứ thúc giục liên tục, La Linh Dư gần như bị Lục nhị lang đuối lên xe. La Linh Dư vừa treo lên, Lục nhị lang đã vội vả bảo phu xe đi nhanh lên, như thể sợ hai người trong xe sẽ nháy xuống vậy.

La Linh Dư đỏ mặt, cửa xe mở ra, ngay lập tức trông thấy Lục Quân ngồi bên trong. Mặt Lục Quân trắng như tuyết, chàng mặc áo xanh, ngồi yên trong xe, cặp mắt xuống làm như không nhìn thấy nàng. Cho dù hai người đang cãi nhau, nhưng La Linh Dư phải thừa nhận là chàng thực sự rất hào hoa tuấn tú, khiến cho tim nàng bất giác nảy lên. La Linh Dư hạ quyết tâm, im lặng ngồi trong góc đối cách xa chàng nhất. Ở ngoài xe, Lục nhị lang vẫn rất mong đợi về cuộc gặp gỡ tình cơ tốt đẹp giữa tam đệ và biểu muội, nhưng không hề hay biết ở bên trong, hai người chẳng ai để ý tới ai.

La Linh Dư vừa lên xe thì ngoảnh đầu đi, vén rèm lên, tập trung nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Ở góc xéo đối diện, Lục tam lang nhướn mày, con ngươi đen như mực nhìn nàng chăm chăm. Thấy nàng kháng cự như vậy, Lục Quân nhếch mép cười nhạt, lạnh giọng hỏi: “Đi đâu?”

Một lúc sau, La Linh Dư mới giật mình nhận ra chàng đang hỏi mình. Trong lòng nàng thấy lạ, không phải Lục nhị lang nói hai người thuận đường sao, sao Lục Quân lại còn hỏi. Nàng quay qua, thấy Lục Quân đang lạnh lùng nhìn mình. La Linh Dư thẳng lưng, để mình trở nên đứng đắn trước mặt chàng: “Đến Chu trạch.”

Chu lang có một căn nhà ở Kiến Nghiệp. Lúc mới nghe, tâm trạng La Linh Dư rất phức tạp: Chu lang xuất thân hàn vi, nhưng nhìn lại không có vẻ thiếu tiền, có lẽ gia cảnh Chu lang đứng đầu trong giới hàn môn. Dù gì Chu lang cũng có tiền hơn nữ lang sĩ tộc nàng...

Hôm qua lúc viết thư với Chu lang, nàng mới biết được Chu lang đang bị bệnh. Giờ đây nhân duyên của La Linh Dư đã vô vọng, không chọn ra được lang quân hài lòng, nàng do dự, cuối cùng vẫn ôm tâm tư về Chu lang, quyết định đi thăm bệnh.

Biết được câu trả lời, ánh mắt Lục Quân quét qua người nàng, lạnh lùng dặn phu xe nơi đến.

Chàng hồ hững nhìn nàng, giống như nhìn các nữ lang khác vậy. Nhưng La Linh Dư giật mình, thấy chàng có vẻ không quan tâm, nhưng trong lòng lại giấu cọt mình muốn đi quyến rũ nam nhân, thế là hoài nghi chàng xem thường mình. La Linh Dư nói: “Ta đi thăm Chu lang, là xuất phát từ tình bằng hữu, tình huynh muội. Ta không có ý đồ mục đích gì với huynh ấy hết!”

Lục Quân: “...”

Lục Quân lạnh lùng nói: “Tùy muội.”

“Muội thích thế nào thì thế đó, không liên quan gì tới ta cả.”

Chàng nói không liên quan tới mình khiến La Linh Dư rất giận, cả người cay cay. Trong lòng nàng khó chịu, nước mắt trào dâng suýt khóc. Nhưng nàng không muốn để Lục Quân cười nhạo mình, không muốn để lộ bản thân như đang mong đợi chàng. La Linh Dư xoay mặt đi, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, quãng đường sau đó, nàng không nói gì với Lục Quân cả.

Nên không biết sau khi mình xoay mặt đi, Lục Quân đã ngược mắt lên nhìn nàng. Dưới hàng mi dày rậm, đôi mắt sâu lắng của lang quân cứ nhìn vào phần má mềm mại của nàng—— nãy ngày không gặp, hình như nàng gầy đi, chân mày nhu lại, có vẻ u sầu... như thể tình thân sụp đổ vì chàng vậy.

Nhưng chàng đã hỏi thị nữ, thị nữ nói ngày nào biểu tiểu thư cũng ăn ngon ngủ ngon, còn có tâm trạng ra ngoài chơi.

Quả nhiên là không hề quan tâm chàng

Mãi chة ngoài xe đứng đưa, ánh sáng trong mắt Lục Quân càng tối dần.

Lúc xe ngựa đến nơi, La Linh Dư vội vả nháy xuống xe. Vừa thả lỏng người vì cuối cùng cũng thoát khỏi Lục tam lang, thì khỏe mắt nàng trông thấy bóng người đi xuống, nàng nghiêng đầu, thấy Lục Quân cũng xuống xe. La Linh Dư mở to mắt, nghi ngờ không biết chàng xuống xe theo nàng làm gì. Lục Quân nói: “Không liên quan tới muội, ta tìm Trần vương.”

La Linh Dư thấy chàng luôn miệng “không liên quan đến ta” “không liên quan tới muội” thì hơi lạnh. Nữ lang dẫn đầu đi vào trước, coi như Lục Quân không tồn tại. Lục Quân chậm rãi đi theo sau, cùng nàng đi qua đi lại trong ngõ, tiến vào Chu trạch. Viện từ Chu trạch tổng cộng chỉ có một người hầu nam, một lão bộc và một thị nữ. So với đại sĩ tộc xa hoa, chỗ ở của Chu lang khá đơn sơ.

Được thị nữ dẫn đường, La Linh Dư và Lục Quân đi vào trong nhà, bóng trúc xanh sà cửa sổ, xuyên qua bóng cảnh trúc, mơ hồ thấy có lang quân quý trên sạp và ngồi trên giường ở phía trong. Nhìn từ bóng lưng, quả nhiên là Trần vương. La Linh Dư suy nghĩ, Chu lang đúng là đại tài, nên mới có thể khiến Trần vương liên tục chạy đến đây gặp y. La Linh Dư và Lục Quân bước vào, nghe thấy âm thanh trầm khàn hơn ngày thường của Chu lang: “Công tử... nên về đi. Khụ, ta đang bị bệnh, dung mạo xấu xí, trông rất giống nữ, chỉ sợ sẽ làm bẩn mắt công tử. Đợi ngày khác khỏi bệnh, ta sẽ lại bồi tội với công tử.”

Trần vương Lưu Thục vẫn nói chuyện chậm rãi: “Giống nữ, thì sao? Ta cũng, giống nữ... Người... đứng tự tí.”

Lục Quân chỉ mới bước qua ngưỡng cửa, nghe vậy thì khựng lại tự ti?!

Chu Dương Linh tuyệt sắc như vậy, già lam nam nhi mà vẫn hào sảng bức người, biến già thành thật, sau khi quay về làm nữ nhi thì lại bằng thanh ngọc khiết như tiên nga... nàng mà cần tự ti về tướng mạo của mình? Nữ lang trong thiên hạ nào tự ti, chứ tuyệt đối không phải Chu Dương Linh. Ý của Chu Dương Linh là sợ mình đang bị bệnh, che giấu thân phận nữ khó khăn, nên không hy vọng gặp mặt Trần vương Lưu Thục nhiều.

Nhưng Lưu Thục không hề tự giác biết điều.

La Linh Du ngồi xuống, nghe thấy Trần vương nói thế thì người mắt lên, tập trung nhìn Chu lang. Chỉ thấy Chu lang yếu đuối nằm trên giường miễn cưỡng buộc tóc lên, hàng mi nhỏ dài, hai mắt như sóng nước, trên mặt vẫn có đường nét nam nhi, nhưng nàng mới đó răng trắng, nước da trắng muốt... Đột nhiên nhìn như vậy, quả thật có mấy phần giống nữ.

La Linh Du bình tĩnh nhìn, trong lòng dấy lên nghi hoặc: nàng là thân nữ nhi, nhưng nàng vẫn thích nữ lang xinh đẹp. Nàng biết có vài mảnh khõe hóa trang rất cao siêu, có thể thay đổi đường nét trên mặt người ta, ví dụ như lúc nữ già nam thì sẽ khiến người đó trở nên trẻ hơn. Mà bây giờ Chu dương đang yếu ớt nằm trên giường, gương mặt lại đẹp đến kinh hồn...

Nàng đang định nhìn kỹ, thì Chu Dương Linh phải miễn cưỡng tiếp khách đã giờ tay áo lên che mặt lại, nhìn La Linh Du cười nói: “Muội muội đừng nhìn ta soi mói thế nữa, bây giờ ta rất xấu, không muốn gặp ai.”

Chu Dương Linh rất không biết làm sao.

Nàng nói mình đó bệnh, Trần vương khẳng khái đến thăm nàng, muốn đích thân chăm sóc nàng. Nàng bị bệnh mà vẫn không được yên, còn phải tiếp tục cải trang thành nam nhi. Nhưng vì bị ốm nên không có nhiều sức lực, nàng đang hóa theo Trần vương, không ngờ La Linh Du và Lục Quân lại đến. Mỹ nhân như La Linh Du hẳn rất nhạy cảm về chuyện trang điểm... Điều này khiến Chu Dương Linh ngại trang cang khó khăn.

La Linh Du nghiêng người về phía trước, quan tâm nhìn kỹ Chu Dương Linh đang bệnh. Chu Dương Linh che tay áo không chịu cho nàng nhìn, La Linh Du đành nói: “Lang quân yên tâm, huynh chỉ bị cảm lạnh thôi, hai hôm nữa sẽ khỏi ngay ấy mà.”

Chu Dương Linh ậm ừ đáp, nói lảng sang chuyện khác để đi dời sự chú ý của La Linh Du.

Chu Dương Linh và La Linh Du nói rất nhiều rất nhiều, khiến sắc mặt Trần vương Lưu Thục dần xám xịt. Lưu Thục nhìn Lục Quân bên cạnh, hy vọng Lục tam lang sẽ hiểu ý mình, nhắc nhở cô nàng biểu muội của chàng. Nhưng Lục tam lang chỉ mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, làm như không thấy y. Bất đắc dĩ, Lưu Thục đành sắp xếp câu chữ trong bụng, sau đó mới lên tiếng: “La muội muội, Chu lang bị bệnh, người, không nên làm phiền y.”

La Linh Du sầm mặt.

Chu Dương Linh lập tức trấn an: “Không sao đâu công tử. Ta muốn nói chuyện với La muội muội mà... Vì bệnh mà sắc mặt ta kém hẳn đi, còn đang muốn thỉnh giáo La muội muội nên làm gì để che giấu sắc mặt đây. Ta không muốn để người thăm bệnh thấy vẻ mặt vàng vọt tiêu tụy của mình.”

Lưu Thục nghĩ ngợi rồi gật đầu, nhìn sang La Linh Du.

La Linh Du: “Ồ...”

Che giấu sắc mặt tiêu tụy giúp Chu Dương Linh ấy ư? Nói thật, mấy thứ son phấn bình thường nàng hay dùng, người đang bệnh không dùng được đâu. Nhưng bình thường nàng cũng hay xem sách thuốc, cũng biết kê ít toa thuốc để bệnh nhân sử dụng. La Linh Du mười bốn tuổi, bốn tuổi lớn ở Nam Dương, mười năm trước đó đều cung phụng cha mẹ, sinh sống ở Nhữ Dương*. Nàng vô ưu vô lo, không cần buồn rầu vì ăn mặc, những lúc đó nàng cũng làm rất nhiều toa thuốc chăm sóc da mặt.

(*Tên đúng là Nhữ Dương, các chương trước mình để nhầm là Nhĩ Dương, sẽ sửa lại sau, mong các bạn thông cảm.)

Cho đến tận hôm nay, hoa lệ mà nàng tặng Lục tam lang trước đó, trên đôi này tuyệt đối không có người thứ hai có thể làm được y hết nàng.

Đó đều là kinh nghiệm La Linh Du giữ cho riêng mình. Nàng là người ích kỷ, lúc còn chưa thấy được mục tiêu, nàng không muốn chia sẻ kinh nghiệm mười mấy năm cho người khác...

Chu Dương Linh ho khan, thấy La Linh Du có vẻ do dự. Đầu là nữ lang, nàng lập tức đoán được La Linh Du đang băn khoăn gì, vậy là Chu Dương Linh vội vã ngăn lại: “Không cần không cần. Ta cũng chỉ thuận miệng nói thế thôi, La muội muội chớ để trong lòng.”

Lúc La Linh Du xoắn suốt, đuôi mắt liếc thấy Lục tam lang đang chậm rãi uống trà bên cạnh. Lục tam lang có vẻ không hứng thú với đề tài của bọn họ, bọn họ trò chuyện rôm rả, chỉ có mình chàng uống trà. Chỉ có điều, La Linh Du thấy lúc lang quân uống trà, vừa nghe bọn họ nhắc đến đề tài “mỹ nhân”, thuận miệng muốn xin phương thuốc của La Linh Du... Thì cánh môi của Lục Quân, nhẹ nhàng nhếch lên.

Nụ cười đó rơi vào trong mắt La Linh Du, nàng lập tức có cảm giác như chàng đang giễu cợt mình vậy.

Lòng La Linh Du thất lại, thấy Lục Quân như cười như không thì nhận định là chàng đang xem thường mình. Chắc chắn trong lòng chàng đang nói nàng ích kỷ hẹp hòi như vậy, sao có thể cho Chu lang đồ tốt được. Chắc chắn chàng cảm thấy Lưu Thục chỉ nói lời vô dụng... La Linh Du ngồi thẳng dậy, bật thốt: “Chuyện này thì có là gì? Muội thực tình mến mộ nhân vật như Chu lang, muội sẵn sàng cống hiến chút phương pháp giúp Chu lang điều chỉnh sắc mặt.”

“Cộp!”

Nàng vừa dứt lời, tất cả mọi người trong nhà cùng nghiêng đầu sang, thấy Lục tam lang sầm mặt, dần mạnh lý trà trong tay xuống khay. Lục Quân lạnh lùng nhìn La Linh Du, ánh mắt tràn đầy lửa giận, như thể không ngờ nàng sẽ giúp Chu lang. La Linh Du thấy chàng khó coi thì trong lòng càng sung sướng. Vốn có chút không nở cho, bây giờ nàng lại càng chân thành giúp Chu Dương Linh, nhiệt tình nói: “Thật ra hiện tại bên cạnh muội có ít bột phấn để không, để muội bảo thị nữ về lấy cho Chu lang...”

Chu Dương Linh ngạc nhiên, nhìn thấy ánh nắt trong suốt chân thành của nàng thì thờ dài, nói: “Muội muội tốt bụng quá.”

La Linh Du cười đáp: “Đúng rồi đó, muội vẫn luôn tốt bụng như thế mà.” Dừng lại một lúc, nàng không nhịn được nói thêm, “Nếu có người không thấy được sự tốt bụng của muội, thì nên tự xem lại vì sao mình không thấy được, vì sao muội lại không tốt với hắn. Có phải hắn không đáng để muội tốt bụng không?”

Lục Quân: “...”

Chu Dương Linh và Trần vương đồng thời gật mình như cơn mây, đều là người thông minh, La Linh Du chỉ mới nói ra một câu, bọn họ đã phát giác bầu không khí lạ lùng giữa La Linh Du và Lục Quân. Lúc này Trần vương mới sực nhớ: Đúng rồi, từ khi vào nhà, không thấy Lục Quân nói gì với La Linh Du.

Mà Lục Quân càng sầm mặt, La Linh Du càng vui vẻ nói cười với Chu Dương Linh. Chu Dương Linh bị bệnh không hay nói, còn La Linh Du lại nói nhiều tới mức không nhìn sắc mặt người ta. Trần vương ngồi bên họ khan nhiều lần, La Linh Du cũng làm như không nghe thấy. May mà Chu Dương Linh tốt bụng, ôn tồn mỉm cười lắng nghe, không hề ngăn La Linh Du lại.

Lục Quân không mở miệng, còn Lưu Thục vì che giấu tật nói lắp nên cũng không muốn lên tiếng. Lưu Thục nhìn La Linh Du thao thao bất tuyệt, vui vẻ chuyện trò cùng Chu Tử Ba thì bỗng cảm thấy tức ngực, càng lúc càng nặng nề, cũng có phần mất mát. Trong lòng thầm chế giễu mộng tưởng hảo huyền của bản thân, nghĩ có lẽ Chu lang thích nữ lang xinh đẹp như La Linh Du, nên mới đồng ý nói chuyện với La Linh Du... Y và Chu Tử Ba đều là nam nhân, Chu Tử Ba hoàn toàn không muốn để ý đến y?

Hứng thú mất sạch, Trần vương tìm cơ hội mở miệng, từ giả rồi đi cùng Lục Quân sắc mặt khó coi ngồi không yên từ.

Xuyên qua rèm cửa, La Linh Du nghiêng đầu, nhìn bóng lưng lang quân khuất xa ở trong sân. Bóng lưng cao ráo lạnh lùng, chàng đi rất nhanh như bị nàng chọc giận. Người đi rồi, La Linh Du cũng không còn tâm tình để nói chuyện, ưỡ oải xụ mặt.

Chu Dương Linh ở trên giường bệnh cười nói: “Đúng là đôi oan gia. Lúc người ở đây thì muội không quan tâm, đến khi y đi rồi thì muội lại khóc.”

La Linh Du ngạc nhiên, quay phắt đầu lại, trợn mắt nhìn Chu Dương Linh: “Huynh nói gì cơ?!”

Chu Dương Linh nhưn mây: “La muội muội tưởng ta không nhìn ra sao? Rõ ràng muội và Lục tam lang có gãy gỗ. Sao thế, y chọc giận muội hả? Hai người cãi nhau sao?”

La Linh Du: “Chu lang...”

Giọng nàng ưỡ oải, thấy Chu Dương Linh dụ dằng quan tâm nhìn mình, nhất thời sóng mũi cay cay, mắt đỏ lên như sắp khóc. Nàng nắm tay áo Chu Dương Linh, tựa vào mép giường, mặt dán lên tay áo lang quân, trong lòng rất khó chịu. Chu Dương Linh ôn tồn khuyên nàng đôi câu, bị ảnh hưởng bởi khí chất ôn hòa quanh người lang quân, lập tức La Linh Du kể hết với nàng.

Đương nhiên vẫn che giấu vài chi tiết không hay: “... Tóm lại, huynh ấy mất hứng vì muối tự tiện xử lý vòng tay. Trong lòng muối cũng biết là không đúng, nhưng, nhưng...”

Chu Dương Linh: “Nhưng y không đổ muối, không cho muối bạc thang đi xuống.”

La Linh Dư thút thít: “Huynh ấy còn lấy hết đồ của muối đi! Huynh ấy không để ý đến muối nữa... Có gì hay ho đâu chứ, muối cũng không thèm để ý đến huynh ấy.”

Chu Dương Linh thờ dài, cúi đầu nhìn nữ lang nằm trên giường nức nờ. Bấy giờ nàng cũng biết mình sai rồi, nhưng lại thấy ảm ức. Chu Dương Linh nghĩ ngợi: “Thật ra nguyên nhân như vậy, nếu suy cho cùng thì cũng là do Lục gia thế lớn. Thế lớn cũng không sao, bình thường muối muối xã giao đều mượn thế của Lục gia, Lục gia không có nữ lang, coi như cả hai cùng có lợi. Giờ muối và Lục tam lang cãi nhau tới mức đó... Không phải là muối chỉ còn một mình, không có tiền tài chống đỡ sao.”

La Linh Dư giật mình chấn động: nàng không hề nói với Chu Dương Linh là mình nghèo khó vất vả. Nữ lang sĩ tộc mà nói mình nghèo, thật là mất mặt. Nhưng chỉ qua mấy lời ngắn gọn của nàng, Chu Dương Linh đã biết được chân tướng sự việc.

La Linh Dư khó chịu, đứng bật dậy toan phản bác Chu Dương Linh. Nhưng Chu Dương Linh đưa tay ra, nắm lấy cổ tay nàng, ngược mắt lên nhìn nàng: “Nếu... Ta chịu tài trợ cho La muối muối, không để La muối muối phải lo lắng vì tiền tài nữa, thì sẽ giải nguy được khốn cảnh của La muối muối đúng không?”

La Linh Dư tròn to mắt: “... Chu lang, huynh có ý gì? Ta không thể lấy tiền của huynh...”

Chu lang của nàng mỉm cười: “Không phải trực tiếp cho muối muối tiền, mà là chúng ta mở một cửa hàng ở Kiến Nghiệp. Ta cũng cần đứng vững ở Kiến Nghiệp, có một cửa hàng vẫn khá hơn... Ta sẽ bỏ vốn, còn muối muối bỏ tài bỏ năng lực. Nếu ngày sau sinh lời, hai ta chia nửa, thấy thế nào?”

Không kịp đợi nghe là cửa hàng gì, làm ăn gì, La Linh Dư đã bị tiền tài thu hút. La Linh Dư đề nên hưng phấn trong lòng, khiêm tốn nói: “Muối không bằng Chu lang mà... Nếu chia lợi, chia năm năm thì Chu lang thiệt quá. Chu lang tám phần, muối hai phần là được rồi.”

Chu Dương Linh: “Ồ, cũng được.”

La Linh Dư: “...”

Vì sao Chu Dương Linh không từ chối vậy?

Chu Dương Linh cup mắt ngẫm nghĩ nên làm ăn thế nào, La Linh Dư chần chừ, thấy Chu lang không nói gì thì đành nhắm mắt nói tiếp: “Hay là huynh bày muối ba đi. Muối cảm thấy mình có thể bỏ ra sức lực rất nhiều.”

Chu Dương Linh không bận tâm: “Cũng được.”

La Linh Dư lại thử thăm dò: “Huynh sáu muối bốn có được không?”

Rốt cuộc, lần này Chu Dương Linh đã ngừng đầu lên, nhìn nữ lang chớp mắt nhìn mình đầy mong đợi. Nàng bật cười, đưa tay véo mặt La Linh Dư. Nữ lang bị nàng véo đau, lại nghe Chu Dương Linh mỉm cười nói: “Được rồi, muối muối thích thế nào thì thế đó.”

La Linh Dư đỏ mặt: Chu lang chiều nàng quá đi mất... Muốn gì quá đi.

Thật ra thì suy nghĩ, Chu lang tiêu tiền như nước như thế, ắt trong nhà rất có tiền. Chỉ là Chu lang thiếu địa vị... Mà Chu lang lại để lộ tài năng trước mặt mình, muốn có địa vị giống sĩ tộc, nhất định Chu lang có thể làm được đúng không?

La Linh Dư bắt đầu nghiêm túc suy tính khả năng gì cho Chu Dương Linh.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Bên trong cửa cung và ngoài cửa Đại tư mã chính là phủ trạch nha môn, là nơi làm việc thường ngày của quan viên triều đình. Biên giới Nam quốc và Bắc quốc thường xuyên giao chiến, mà thời gian gần đây tình hình chiến sự ở Nam quốc không ổn, Nam quốc bại trận liên tục. Trong triều bận bịu liên miên, mọi quyền thần phải tham gia thảo luận chiến sự, không được nhàn hạ như bình thường.

Trong một gian ở Tầng Thụ các, Lục Quân mặc chính phục ngồi trước bàn xem hồ sơ vừa được đưa đến. Lục tam lang là Thị ngự sử lang, quản lý bách quan, xem xét điều phi pháp. Biên thành thất bại liên tục, mọi công tác thay đổi tướng quân hay thứ sử đều được báo lên triều đình, khiến Lục Quân cũng trở nên bận rộn. Lúc Lục Quân thấp đèn đọc sách, bất chợt cánh cửa Tầng Thụ các được đẩy ra, Trần vương Lưu Thục sốt sáng gọi: “Tam lang! Tuyệt Thâm!”

Lục Tuyệt Thần ngừng đầu lên từ sau chiếc bàn cao nửa người, mặt mũi sáng ngời, nhìn lang quân đi vào.

Mặt Lưu Thục đỏ như máu, y khép cửa đi vào. Thấy Lục Quân đang bận chuyện thì y thôi cuồng quyết, cổ bình tĩnh nghiêm túc nói: “Gần đây, người, có gặp, biểu muối của mình, không?”

Lục Quân khẽ cau mày, lạnh lùng đáp: “Không hề. Gần đây ta rất bận, sao?”

Lưu Thục thấy sắc đen trong đôi mắt sáng của lang quân, tim đập thành thịch, biết Lục Quân không nói dối. Chiến sự ở biên ải Nam quốc và Bắc quốc đã kéo họ vào guồng, bận tới mức bề đầu sứt trán. Trong khi đó, con em sĩ tộc ở Kiến Nghiệp Nam quốc vẫn chi say mê vàng son, ca vũ thăng bình, bọn họ chỉ biết giàu sang phú quý, không có nhận thức rõ ràng về chiến tranh. Ít có người nào quan tâm như Lục Quân, thức đêm trong thời gian dài.

Lưu Thục nói: “Người mệt lắm rồi, nên nghỉ ngơi đi.”

Lục Quân hồ hững đáp “ừ”, nhưng thái độ rất qua loa. Chẳng không muốn nhàn rồi, bởi vì hể nhàn rồi thì sẽ nghĩ đến La Linh Dư. Chẳng thẹn quá hóa giận, đã lâu vậy rồi mà La Linh Dư không thèm hỏi han gì chàng, coi chàng như không khí. Nếu chàng có thời giờ rảnh, sợ là sẽ phiền lòng vì chuyện này mất. Nghĩ đến đây, “biểu muối” mà Lưu Thục vừa nói đã khiến Lục Quân nhảy cảm hỏi lại: “Biểu muối kia của ta lại làm gì à?”

Lưu Thục: “... Nàng ta muốn mở phường kinh doanh với Chu lang!”

Lục Quân nheo mắt.

Chu Dương Linh muốn mở phường ở Kiến Nghiệp để kiếm tiền, coi như lót đường cho mấy người phụ thân nàng ta. Người xuất sắc tài ba trong số hàn môn như Chu Đàm không cần lo lắng chuyện áo cơm, tiền tiêu dư dả, thứ bọn họ muốn chính là thông gia với sĩ tộc, lấy đó để thay đổi địa vị hàn môn. Chu Đàm cố ý để con gái đến Kiến Nghiệp giao thiệp, định thành hôn với Trần vương, chính là ôm mộng tương kế tựu kế thực hiện – để đệ tử hàn vi vào triều làm quan, hôn sự của con gái có thể giúp bọn họ cải thiện được địa vị lẫn mục đích. Đáng tiếc suy nghĩ của Chu Dương Linh lại khác phụ thân, nàng cũng muốn giao thiệp ở Kiến Nghiệp, chỉ có điều cách thức của nàng ta không giống phụ thân.

Muốn giao thiệp ở Kiến Nghiệp thì cần một số tiền rất lớn. Dù Chu Dương Linh có nhiều tiền đến mấy, cũng không thể phung phí mãi được. Nàng muốn mở phường để lưu động tiền tài là chuyện có thể lường tới.

Chỉ là, La Linh Dư cũng tham gia...

Hai mắt Lục Quân tối đi nàng và Chu Dương Linh, có phải thân mật quá rồi không? Chẳng biết Chu Dương Linh là nữ, nhưng La Linh Dư không biết. Với nhân phẩm trước sau như một của La Linh Dư...

Lục Quân đau đầu, ném cuốn sách trước mặt đi, với tay cầm cuốn khác lên.

Lưu Thục: “Người lo quản, quản biểu muối của mình đi! Suốt ngày, nàng, nàng ta toàn quần lấy Chu lang!”

Lục Quân cười nhạt, cup mắt: “Đây là chuyện của nàng, nàng cũng không phải là biểu muối ruột của ta. Ta để ý làm gì.”

Tuy đáp Lưu Thục như vậy, nhưng Lục Quân lại như tìm được một cái cớ, một lý do để hỏi xem gần đây La Linh Dư đang làm gì. Đêm hôm đó, hiếm khi thấy nha môn không sáng đèn, chàng quay về Lục phủ từ rất sớm. Dùng bữa tối xong, Lục Quân vừa một mình đánh cờ tiêu khiển vừa nói chuyện phiếm với thị nữ Cẩm Nguyệt, mới hỏi gần đây biểu tiêu thư đang bận gì.

Đương nhiên Cẩm Nguyệt sẽ thành thật trả lời.

La Linh Dư bị thuyết phục bởi đề nghị của Chu Dương Linh, Chu Dương Linh sẵn lòng bỏ tiền bỏ người, nhưng Chu Dương Linh tự biết cơ thể mình yếu kém, không làm được nhiều công việc nặng nhọc. Còn La Linh Dư tuy nhìn gầy yếu, nhưng lại tràn trề sức sống, mà hẳn là chuyện thấy được lợi ích, thì năng độ rất háng hái. Chu Dương Linh chỉ đưa ra một đề nghị, sau khi La Linh Dư nghĩ kỹ, năng đồng ý bỏ ra kinh nghiệm làm đẹp mười mấy năm của mình để mở một phường phấn.

Từ trước đến nay thế gia toàn tự cung tự cấp, chi tiêu ăn mặc rất ít dùng đồ dân chúng. La Linh Dư liền tự định nghĩa việc mình mở phường phấn là vì bình dân, đặc biệt là nhắm vào phủ thượng hào khách trong giới bình dân. Một người yêu quý cái đẹp như La Linh Dư, phần son trang sức bình thường năng dùng là do mình tự điều chế, vận dụng thêm kiến thức y khoa, thử nghiệm nhiều năm, tự cho ra công thức của riêng mình. Vì để hoàn thiện những công thức này, bình thường La Linh Dư đều ghi chép rất tỉ mỉ. Dầu sao những thứ này đều là trong nhà sĩ tộc truyền lại, bình dân không có cơ hội tiếp xúc mở mang. Nếu bán những thứ này đi, dù chỉ là lượng ít ỏi thì cũng đủ để phủ thượng đồ xô đi mua, coi như báu vật.

Vừa quyết định được hướng đi, ngày nào La Linh Dư cũng nghiên cứu phải mở phường ra sao, làm sao để có lợi nhanh nhất, làm thế nào để danh tiếng lan rộng với khách thượng. . . Chu Dương Linh không quản chuyện này, La Linh Dư lại toàn tâm toàn ý nghiên cứu.

Năng cảm thấy mình và Chu lang chia bốn sáu rất ổn, mình không quá lời, mà Chu Dương Linh cũng không thiệt thòi. Năng bỏ ra nhiều sức và tốn nhiều tâm tư như vậy kia mà, chỉ là năng không bỏ tiền vốn thôi. Chu lang nói chia năm năm cũng được, bảy giờ mình lấy bốn phần, La Linh Dư cảm thấy là do mình nể Chu lang tuấn tú.

Có điều từ năm mười tuổi La Linh Dư đã mất người thân, trước khi gia tộc lụn bại, La Linh Dư chưa bao giờ thấy người khác làm ăn thế nào, mở cửa hàng kiếm tiền ra sao. Năng tự mình tìm hiểu nên khó tránh khỏi có sai lầm, suy nghĩ mơ hồ. Nhưng năng không nhụt chí, càng mơ màng thì phải càng hiểu rõ mới được.

Ngày ngày Lục Quân thức đêm bận chuyện triều chính, mà La Linh Dư cũng ngày ngày thức đêm bận nghĩ cách kiếm tiền.

Mới tảng sáng, La Linh Dư cất sách vở viết cả đêm đi, dẫn thị nữ vội vã ra ngoài. Trời vẫn chưa sáng hẳn, đúng lúc này năng lại bất gặp Lục Quân phải vào triều ở trong sân. Lục Quân vốn đứng cùng Lục nhị lang và các lang quân khác, nhưng sau khi Lục nhị lang nói mấy câu, Lục tam lang đành đứng tại chỗ chờ. Lục nhị lang quay đầu lại, nhìn La Linh Dư với ánh mắt tuy không nói nhưng lòng đã rõ, rồi dẫn con em Lục Thị lên xe vào triều trước.

Từ đệ Ô Y nói đuổi đi ra, khá là chấn động.

Nhưng La Linh Dư chỉ nhìn thấy một người giữa rừng người mặc đồ đen, thân hình lang quân như từng bách, vô cùng nổi bật đứng trong gió. Lang quân nhưn mây, mũi như dọc dừa, môi đỏ như son, tao nhã vô song. Gió mát hiu hiu thổi đến, chàng đứng cạnh cột trụ trước đại sảnh, từ xa nhìn lại, trong mắt là đóm lửa cháy rực, chàng đứng yên không nhúc nhích, rõ ràng là đang đợi năng.

La Linh Dư hoảng hốt, sau đó bước đến. Nhưng sắc mặt năng vẫn bình thường, không tính nói chuyện với chàng, muốn đi lướt qua chàng.

Lục Quân giờ tay cân năng lại.

La Linh Dư giương mắt nhìn lên.

Các thị nữ thấy thế thì cúi đầu xuống, im lặng lùi về phía sau làm người vô hình, không quấy rầy chuyện giữa lang quân và nữ lang. La Linh Dư thấy Lục Quân không che đi sự mệt mỏi trong mắt, lòng năng chợt hốt hoảng, lại thấy Lục Quân nhưn mây như do dự. Sau nửa buổi chần chừ, chàng đưa cho năng một túi thơm. La Linh Dư khó hiểu nhận lấy, nặng trịch. Năng mở ra nhìn, ra là ngân lượng trắng lóa.

Lục Quân ho khan, mặt đỏ bừng. Người như chàng xưa nay luôn được theo đuổi, danh sĩ thượng lưu được vạn người năng, e là lần đầu tiên làm việc này. Giọng chàng máy móc: “Không phải muội nói không có tiền sao? Cầm đi. . .”

La Linh Dư hừ một tiếng, đập trả túi tiền lại cho chàng, đồng thời vung tay đẩy tay chàng ra. La Linh Dư bước ra xa ba bước, thấy mặt Lục Quân tái xanh, trong lòng năng cực kỳ thoải mái. Nữ lang kiêu ngạo lại hùng hồn nói: “Lục tam lang, huynh đừng dùng vàng bạc để làm nhục ta! Dù gì ta cũng là nữ lang sĩ tộc, ta thiếu tiền chắc?”

Lục Quân: “. . .”

Chẳng lẽ muội không thiếu tiền?

La Linh Dư: “Ai thêm vào đồ của huynh! Ai biết lúc nào đó nhớ tới, huynh lại đến kiểm tra ta. Lấy tiền của huynh, ta còn phải ngày ngày lập bàn thờ Phật để cúng. . .”

Lục Quân im lặng nhìn năng, nghiêm mặt: “La Linh Dư, đừng được voi đòi tiền.”

Chàng làm vậy là đã xuống nước lắm rồi, muốn giảng hòa với năng. Chàng nể mặt năng như thế, cho năng bạc thang, nhưng năng lại làm như không thấy. Đã cho bạc thang mà năng còn không chịu xuống. . . Hai người giận đối lâu như vậy, năng định mãi mãi không để ý đến chàng sao?

La Linh Dư nhếch mép cười mỉa, ung dung phất tay áo. Giờ đây năng đã không còn là người cần lấy lòng Lục Quân như xưa nữa. Sau lưng năng có Chu lang ủng hộ, Chu lang tốt với năng như vậy, sao năng cứ phải bị trêu tức trước mặt Lục Quân? Năng sắp có tiền, sắp được gả cho Chu lang rồi. Năng xinh đẹp như vậy, lại hiền hậu thực đức, có thể quản lý nội vụ tiền tài cho Chu lang, nhất định Chu lang rất yêu năng kính trọng năng, đồng ý cưới năng. . .

Lục Quân chăm chọc: “Muội còn nhớ giấc mộng hoa tâm gửi không?”

La Linh Dư khựng lại. Năng là Hoa thần trong năm nay, được qua lại với quý tộc Kiến Nghiệp đã khiến năng lảng lảng, vô cùng đắc ý. Chỉ có điều, các lang quân chỉ yêu bề ngoài và tài năng của năng, nhưng hề nhắc đến chuyện thành thân, bọn họ sẽ do dự. Mà giấc mộng hoa tâm gửi của năng. . . Năng cũng không thể nào thực hiện được. . . Gã cho Chu lang cũng không thể. . . La Linh Dư nghe thế thì giận dữ, bực tức vì chàng lại đắm vào vết thương của năng.

La Linh Dư: “Liên quan gì đến huynh!?”

Lục Quân gần đến năng, nửa cười nửa không: “Vậy. . . Muội lại muốn ra ngoài dụ dỗ. . . lang quân?”

La Linh Dư: “. . .”

Năng cảm thấy Lục Quân đang xem thường hành vi của mình, chàng đang cười nhưng lại nhìn năng đầy chăm chọc. Chàng cúi đầu, khom lưng muốn nói chuyện với năng, nhưng La Linh Dư đã lùi về sau một bước, tức tới mức đẩy Lục Quân ra. La Linh Dư lườm chàng: “Thế thì sao? Ta cũng không cần huynh, nếu huynh không phục thì đi dụ dỗ nữ lang đi. Dù sao tuấn tú như Lục tam lang, chỉ cần đứng đó, Trần nương tử Vương nương tử hay gì gì đó nương tử cũng sẽ bay đến thôi.”

Lục Quân nhưn mây, đang định trêu năng “có phải đang ghen không” thì La Linh Dư đã nghiêng đầu nhìn chàng, cười lạnh: “Thế thì huynh cũng rảnh quá nhỉ.”

Lục Quân: “. . .”

Năng nhìn thấy vành mắt thâm đen và sự mệt mỏi trong mắt chàng, lập tức đập trúng chỗ đau của chàng, khiến mặt chàng cứng lại. Dư định muốn cho La Linh Dư bạc thang phai đi, trong lòng chàng tức giận, nghĩ bụng chưa từng gặp tiêu nữ nào miệng lưỡi sắc bén như vậy. La Linh Dư rất tự đắc, dưới ánh mắt thúc giục của thị nữ, năng hừ một tiếng, kiêu ngạo đi lướt qua Lục tam lang như con công xinh đẹp.

Cho đến khi ngồi lên xe, La Linh Dư nắm lấy cổ tay mình, cảm thấy kích thích sáng khoái đã làm cổ tay tê rần —— năng lại khiến Lục Quân phải á khẩu!

Năng lại khiến nam nhân kia không thể xuống đài trước mặt mình!

Lục Quân không vui, La Linh Dư lại sung sướng, kiên định cho rằng mình đang đi đúng đường. Năng muốn thân thiết với Chu lang, thà nịnh nọt lang quân khác chứ cũng nhất quyết không nể mặt Lục tam lang.

Lục Quân muốn cho năng bạc thang. . . La Linh Dư nhắm mắt, bụng nghĩ vẫn chưa đủ đâu. Mắng năng thì hay lắm, đến lúc muốn giảng hòa thì tướng hòa được ngay chắc, Lục Tuyết Thần, trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.

Lục tam lang và La Linh Dư chiến tranh lạnh, tức giận không biến mất, mâu thuẫn không thuyên giảm, bình thường nói chuyện đều sắc sảo đâm thọc, có ý ám chỉ. Thị nữ người hầu hai bên đều phát hiện ra sự thất thường này, trong lòng nghĩ, hai người gây gổ ra nông nổi đó, giận nhau mà cũng như trêu đùa, khiến bọn họ không biết phải khuyên như thế nào. Nếu đã không biết thì không cần khuyên nữa, đợi hai người nghĩ thông suốt là được.

Lục Quân và La Linh Dư giận nhau rất căng, khiến Lục nhị lang kẹp ở giữa khó xử, không biết làm gì với hai người này. Lục phu nhân thấy con trai liên tục tìm La Linh Dư tâm sự thì cũng vô cùng đau đầu, không biết biểu

tiểu thư có sức hút lớn đến đâu, mà khiến Lục nhị lang không thèm nhìn những nữ lang do bà chọn, chỉ một lòng dán mắt vào biểu muội. Vào lúc Lục phu nhân cuống tới mức ngồi trên bếp lửa, thì người hầu đi Nam Dương đã về.

Không hợp thủy thổ, người hầu bị bệnh liên một tháng, không thể lên đường. Đợi tới khi khỏi bệnh, đến Nam Dương hỏi thăm tin tức tìm người, rồi lại đến viếng thăm La Thị Nam Dương, cả đi cả về, kéo dài tới cuối tháng năm. Các người hầu vừa quay về Kiến Nghiệp đã lập tức đến gặp Lục phu nhân, lúc Lục phu nhân hỏi thì mới biết bọn họ dẫn theo một phụ nhân về. Vị phụ nhân này là nữ mẫu của biểu tiểu thư La nương tử, lúc người hầu Lục gia đến La Thị Nam Dương hỏi thăm tin tức về biểu tiểu thư, vị nữ mẫu này đã chặn đường, khẳng khái đòi đến Kiến Nghiệp gặp La Linh Dư cho bằng được.

Lục phu nhân cho người vào, vị phụ nhân được gọi là “bà Tần” kia thấp thòm đi vào đại sảnh trang trọng cổ xưa.

Người hầu đang nói chuyện với Lục phu nhân: “... Lúc ở Nam Dương, biểu tiểu thư rất được các huynh đệ tỷ muội thích. Nàng khéo léo lanh lợi, chủ mẫu đương gia của La Thị Nam Dương cũng rất quan tâm tỷ muội các nàng. Lúc gặp nãi tãi, La phu nhân luôn mồm khen ngợi biểu tiểu thư, hỏi gần đây nữ lang ở Kiến Nghiệp ra sao, có vẻ rất quan tâm. Nhắc đến chuyện buồn, La phu nhân lại rơi lệ, nói biểu tiểu thư mệnh khổ. Nãi tãi thấy, tình cảm này không phải giả.”

Lục phu nhân gật đầu.

Thực ra La Linh Dư đến Lục gia mấy tháng, Lục phu nhân cũng đã nhìn ra, vị nữ lang này rất thích chơi đùa, mà đây vừa khéo lại là điều Lục gia kỳ vọng: hy vọng nàng có thể đại diện Lục gia tham gia các buổi tiệc xã giao của những nữ lang khác. La Linh Dư xinh đẹp lại đúng mực, tuy có chút tâm cơ... Nhưng tổng thể cũng không làm hại gì nhiều. Không hại đến tập thể, không gây chuyện cho Lục gia, dù Lục phu nhân không hòa thuận với La Linh Dư thì cũng không thể chủ động nói gì.

Lời bẩm báo của người hầu đi Nam Dương về, cốt cũng khiến Lục phu nhân càng thêm yên tâm.

Người hầu lại do dự: “Còn nữa ạ, biểu tiểu thư xinh đẹp đa tài, nghe nói các lang quân ở Nam Dương đều đổ xô muốn cầu cưới biểu tiểu thư. Mà ở Nam Dương có gia đình Phạm Thị nổi tiếng nhất, nghe nói vào lúc biểu tiểu thư mới đến Nam Dương, lang quân nhà kia đã theo đuổi biểu tiểu thư, vị lang quân đó cũng rất anh tuấn tài giỏi, các nữ lang ở La Thị đều đem lòng yêu mến, nhưng trong mắt lang quân kia chỉ có một mình biểu tiểu thư. Vì chuyện này mà mấy tỷ muội La Thị đã gây sự với biểu tiểu thư... Trước khi biểu tiểu thư tới Kiến Nghiệp, vị Phạm lang đó còn từng tỏ tình với biểu tiểu thư.”

Mất Lục phu nhân lúc lên, hoàn hồn nói: “Ồ... Chuyện này cũng bình thường. Với tướng mạo đó của nàng ta, nếu không có ai yêu thích mới là lạ.”

Có người theo đuổi, chứng tỏ La Linh Dư là một nữ lang xinh đẹp bình thường. Nếu ở Nam Dương không có lang quân nào theo đuổi La Linh Dư, Lục phu nhân mới nghi ngờ nhân phẩm của La Linh Dư có vấn đề.

Lục phu nhân không yên tâm hỏi: “Liệu biểu tiểu thư và Phạm lang kia có...”

Người hầu đáp: “Nãi tãi có âm thầm hỏi các nữ lang ở La thị, các nàng nói Phạm lang luôn lấy lòng biểu tiểu thư, nhưng biểu tiểu thư chưa bao giờ đáp lại.”

Hỏi người hầu xong, Lục phu nhân lại quay sang hỏi bà Tần rụt rè. Lúc nói chuyện, nữ mẫu của La Linh Dư cứ run run mơ hồ, Lục phu nhân mới hỏi một câu, bà ta đã bắt đầu lau nước mắt ghen ghét, khiến Lục phu nhân mất kiên nhẫn. Bà Tần chỉ lập đi lập lại một câu: “... Lão nô thật sự rất nhớ nữ lang, nên mới muốn đi theo đến đây. Từ nhỏ nữ lang của lão nô đã phải chịu khổ, một ngày không được gặp, trong lòng lão nô lại lo âu...”

“Được rồi được rồi.” Lục phu nhân còn nhiều chuyện, đâu có tâm trạng nghe bà ta nói, “Dẫn bà Tần lui xuống nghỉ ngơi đi, tìm thời gian gọi biểu tiểu thư đến, dẫn bà Tần đi gặp.”

Bà Tần vội vã tạ ơn, rất cảm kích Lục phu nhân.

Lúc hai bên đưa đẩy, thị nữ Thanh Yêu đi vào: “Phu nhân, Linh Tê đến lấy tiền tháng cho Tuyệt Tố viện tháng này ạ.”

Lục phu nhân bèn cho người đi lấy tiền, bất chợt nhớ ra Linh Tê là thị nữ được La Linh Dư dẫn từ Nam Dương đến, nữ mẫu của La Linh Dư đến, hẳn Linh Tê cũng có biết, có thể để hai người họ gặp nhau trước. Nhưng bà Tần đã được người hầu dẫn xuống, lúc Linh Tê đi vào, cách một bình phong, chỉ thấy được bóng lưng. Lục phu nhân thấy không có cơ hội nên cũng không nhắc lại.

Vì Linh Ngọc được La Linh Dư dẫn ra ngoài, nên trong viện chỉ còn lại Linh Tê. Tuy rất sợ Lục phu nhân, Linh Tê vẫn nhắm mắt đến lấy tiền tháng này. Nàng cúi đầu không dám nhìn Lục phu nhân ở trên cao, nghe Lục phu nhân miễn cưỡng dặn dò đôi câu thì chỉ biết gật đầu. Nhưng bất chợt, Linh Tê nghe thấy âm thanh va vào gỗ, nàng xoay mặt sang, thấy một bóng người đi ra khỏi bình phong.

Linh Tê: “...”

Nàng trừng mắt, trong thoáng chốc, hình như trông thấy bà Tần!

Linh Tê biến sắc: Bà Tần... Sao bà ta lại đến Kiến Nghiệp? Vì sao bà ta lại tới Kiến Nghiệp? Liệu chuyện ở Nam Dương... Lục phu nhân đã biết rồi ư?!

—

*Qin: Nam phụ lên sân.v

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nỗi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Linh Tê kiêu cuồng, vừa hoảng hốt cảm thấy bóng lưng kia chính là bà Tần, nhưng rồi lại cảm thấy, trên đời này có nhiều người giống nhau như vậy, bà Tần đang ở Nam Dương, không thể đến Kiến Nghiệp được.

Ra khỏi viện của Lục phu nhân, gió lạnhập đến, Linh Tê lấy lại bình tĩnh: Dù bà Tần có đến thật, cũng chưa chắc đã là chuyện xấu. Nói không chừng bà Tần được La phu nhân phái đến thăm nữ lang thì sao? Nghĩ thoáng thêm, nếu bà Tần chỉ đến truyền tin cho nữ lang... Chưa chắc đó đã là tin xấu. Hiện tại nữ lang đang bận chuyện mờ mờ sương son phấn, người gây sọc hấn đi, thiết nghĩ không nên nói ra chút chuyện nhỏ mớ hồ chưa được chứng thực này, đỡ nữ lang lại thêm bận lòng.

Nghĩ như thế, Linh Tê quyết định chưa nói vội. Đợi tới lúc thật sự mặt đối mặt với người trông giống bà Tần, hỏi cho kỹ càng rồi báo với La Linh Dư cũng chưa muộn.

Đạo gần đây, La Linh Dư toàn tâm toàn ý vào chuyện mờ mờ sương son phấn. Trước đó nàng không hề có kinh nghiệm làm chuyện này, lại không tiện đi hỏi nữ lang khác, vì nhất định các nữ lang đó sẽ hỏi ngược lại nàng: “Cô nói gì? Không phải mờ mờ sương son phấn là để chơi à? Vì sao phải quản lý?”. Các nữ lang sĩ tộc sống yên vui chưa bao giờ phải bận tâm tiền tài, La Linh Dư chỉ có thể lặng lẽ ngay trang, lén lút đến phòng phấn son của người khác để học hỏi kinh nghiệm.

Lúc nàng đưa tài liệu dày cộp được mình sửa soạn cho Chu Dương Linh xem, Chu Dương Linh cũng rất khiếp hãi: “Nhiều thế sao? Một mình muội xem hết?”

La Linh Dư đắc chí: “Đúng thế đó. Tuy đây là lần đầu tiên muội làm chuyện này, nhưng nhất định muội sẽ chu toàn hết sức có thể, không phải để Chu lang bận tâm nhiều. Chu lang chỉ cần bỏ tiền ra, sau này đợi lấy lợi nhuận là được rồi.” Nàng cầm sách lên, bắt đầu lưu loát giải thích với Chu lang mình định làm thế nào ra sao. La Linh Dư vốn khéo ăn khéo nói, lần này lại còn rất dụng tâm, thế nên sau khi nàng trình bày, Chu Dương Linh đã nhìn nàng với con mắt rất kính nể.

Chu Dương Linh từ tốn nói: “La muội muội giỏi quá. Ta rất yên tâm giao chuyện phòng phấn son cho muội, muội muội không cần phải liên tục báo cáo với ta như thế làm gì. Nếu ta đã giao cho muội, dĩ nhiên sẽ tin tưởng không nghi ngờ.”

Chu lang ngồi sau bàn, đôi mắt dịu dàng lấp lánh nhìn nàng, thật sự là dùng người thì không nghi người, không chút bận tâm liệu nàng sẽ làm gì phòng phấn son. Chu lang đã định liệu kỹ càng, tính cách lại rộng mở, rất tin tưởng La Linh Dư... La Linh Dư bị nàng nhìn tới mức đôi mắt kích động, trong lòng lấy làm xấu hổ. Vì nàng sợ Chu lang không tin mình, nên mới biên soạn thành sách, sau đó thôi phóng lên, thế phải thuyết phục bằng được Chu lang. Không ngờ Chu lang chẳng để ý...

La Linh Dư thả lỏng vai ngồi xuống, thành thật nói ra lo lắng trong lòng: “... Muội chưa bao giờ quản lý nhiều chuyện như vậy, muội không biết trông nom đâu. Nếu Chu lang muốn giao thiệp ở Kiến Nghiệp, ắt hẳn cần phải xài rất nhiều tiền. Muội sợ làm lỡ đại sự của Chu lang...”

Chu Dương Linh mỉm cười: “Không sao. Ta đã gửi thư với phụ thân, nói rõ tình hình ở chỗ ta rồi. Có điều La muội muội phải chịu lỗ mấy tháng trước, ta cũng sẽ cố chịu đựng.”

Cũng là do Trần vương vẫn đang tìm kiếm Chu Dương Linh. Thời gian càng kéo dài, Trần vương không tìm được Chu nữ lang là lại cuống lên. Mà Chu Dương Linh thật sự, tức Chu Tử Ba ngày nào cũng xuất hiện ở trước

mặt Trần vương, biết rõ Lưu Thục đang phiền lòng chuyện gì. Mắt thấy sắp không giấu diếm thêm được, Chu Dương Linh đánh báo tin cho phụ thân Chu Đàm. Nhưng nàng không nói với phụ thân chuyện mình nữ giả nam, chỉ nói là mình đã đến Kiến Nghiệp, sẽ đổi cách để khảo sát thái độ của sĩ tộc như Trần vương với hân môn. Lại nhờ Chu Đàm báo tin với Trần vương, báo Trần vương đừng tìm con gái ông nữa.

La Linh Dư ngồi cạnh Chu Dương Linh, cẩn thận tho lỗ sự tự ti của mình, Chu Dương Linh lại khéo léo an ủi nàng. . . Tới lúc La Linh Dư rời khỏi Chu trạch, ngồi trên xe quay về Lục gia, nàng đã lại kiên định, thề thốt nhất định phải bán buôn thật tốt, không để Chu lang phải phiền lòng thêm. Vốn Chu lang đã ốm yếu, nếu bị chuyện phường phấn son làm vất vả thêm bệnh, thì nàng thật sự đã phụ lòng Chu lang rồi.

Vậy là vào đầu tháng Sáu, phường son phấn do La Linh Dư và Chu Dương Linh cùng thành lập, đã thành công khai trương ở gần phía Tây thành Kiến Nghiệp. Phường son phấn đã xác định hướng đến thứ dân giàu có, nên sẽ không đi theo con đường hàng đẹp giá rẻ. Vào ngày khai trương, La Linh Dư mời các nữ lang nam lang quý tộc đến hỗ trợ mình, mọi người cũng sôi nổi đồng ý. Dĩ nhiên bọn họ không biết La Linh Dư mở phường phấn son là vì nghèo khó thiếu tiền, mà chỉ coi La thị nữ cũng như các nàng, tiện tay tìm cho mình một chút vui. Còn về phía Chu Dương Linh, nàng cũng mời mấy môn khách ở phủ Trần vương đến. Lưu Thục bận rộn chính sự nên không thể đến gặp Chu Tử Ba, bèn cho người của mình tới hỗ trợ.

Vì đại danh Hoa thần của La Linh Dư, cho nên tin tức nàng mở phường phấn son lại trở thành chuyện mới mẻ ở Kiến Nghiệp gần đây, không ít người kéo đến xem vì danh tiếng của nàng. Sau ngày Hoa Triều, lần đầu tiên La Linh Dư hưởng thụ được lợi ích của cái danh Hoa thần mang lại cho mình, lấy làm mừng thầm, quả nhiên mình đoạt chức Hoa thần là điều đúng đắn.

Vào ngày hôm đó, các lang quân ái mộ La Linh Dư cũng rồi rít đến cổ vũ nàng, cho nên người ở lại nhà môn không nhiều. Một mình Lục tam lang đang sửa soạn tập văn tự, được các lang quân mời đi xem La nữ lang, Lục tam lang tối mặt, lạnh lùng nói: “Bận rộn công vụ, không đi.”

Các lang quân khác bưng hiều: “La nữ lang ở Lục gia, chắc là do Lục tam lang thường xuyên gặp mặt nên không cảm thấy ly kỳ. Nhưng suy cho cùng mỹ nhân vẫn là mỹ nhân, chúng tôi vẫn muốn đi xem. Lục tam lang vất vả rồi, trực giúp chúng tôi nhé.”

Lục Quân: “...”

Ngồi sau bàn, thấy người trong phòng vắng đi hơn nửa, Lục tam lang cup mắt, con người đen sẫm, trong lòng khó chịu, mồ hôi đổ đầy người. Hừ một tiếng, Lục tam lang mở sách ra, cố gắng ép mình quên đi người nào đó —— chàng tuyệt đối sẽ không đi xem người nào đó kéo ba kéo bốn quyền rũ người ta!

Mà tuy La Linh Dư và Chu Dương Linh cùng mở phường son phấn, nhưng cũng không biết đứng ở cửa tiếp khách như chương quỹ. Các lang quân nữ lang đứng bên ven đường, La Linh Dư và Chu Dương Linh cũng đứng trong đám đông. Cửa tiệm bắt mở, chương quỹ và tiểu nhị đón khách vừa đi ra, dây pháo ở cửa nổ đùng đoàng, các lang quân và nữ lang hứng thú đập cửa đi vào —— bọn họ cũng muốn xem phường son phấn mà La Linh Dư mới mở có bán gì thú vị không.

Nhưng La Linh Dư lại ngăn cản Vương thị nữ sau lưng, cười nói: “Tỷ tỷ khoan vội đi.”

Nàng vừa dứt lời, mọi người lập tức nghe thấy tiếng nhạc Phật nhẹ nhàng trang trọng, tiếng ồn ào lắng lại. Lúc tiếng nhạc vang lên, các lang quân nữ lang quý tộc đều ý thức được chuyện gì sắp đến, vậy là bọn họ vội vã nhường đường, lùi đến hai bên con ngõ, chừa lại chỗ trống ở giữa. Đúng lúc này ở đầu ngõ, có các nữ tử tay cầm nhạc cụ, nhẹ nhàng thướt tha múa đi vào từ. Các nàng ai ai cũng thanh tú mỹ miều, váy dài tung bay, có thì thối sáo, có gảy tỳ bà, còn có cô nhảy múa theo tiếng trống.

Điệu nhạc Tân Phật êm tai, các nữ tử trang điểm rực rỡ, lúc nhắm mắt tấu nhạc hay nhảy múa, vạt váy bông bành trong làn gió, các nàng nhảy múa như ở chốn không người, vờn tay duỗi chân, ngập tràn hơi thở Phật vị. Tới lúc nhắm mắt, các nàng lại như nữ lang giảm bước phi thiên giữa sương khói trong bức tranh treo tường ——

“Là Kỳ Nhạc Thiên nữ!”

Ở đây đều là nhân sĩ quý tộc có kiến thức rộng, mọi người lập tức nhận ra, các vũ nữ đang cải trang thành Kỳ Nhạc Thiên nữ trong Phật giáo. Trong các chư thiên của Phật giáo có Đại Phạm Thiên, Đại Tự Tại Thiên, cũng có Kỳ Nhạc Thiên. Nam quốc thời đại này đang thịnh hành Phật giáo, khoan nói đến việc bách tính dân gian rất tôn sùng Phật giáo, mà nhiều nhân sĩ quý tộc cũng cúng bái Phật Thích Ca. Đối với bọn họ, Kỳ Nhạc Thiên nữ cũng không quá xa lạ. Khi biết La Linh Dư mời các vũ nữ đóng “Kỳ Nhạc Thiên nữ” để trợ hứng cho phường son phấn của mình, ngay lập tức đám đông đã lên tiếng hoan hô ủng hộ, vô cùng nhiệt tình sôi nổi.

Chu Dương Linh thấp giọng cười nói với La Linh Dư: “La muội muội lợi hại thật đấy. Lại chọn điệu múa Phi Thiên trong Phật giáo, mọi người ai cũng thích Kỳ Nhạc Thiên nữ.”

La Linh Dư làm ra vẻ khiêm tốn: “... Thật ra là do lần trước Liên Thất nương nỡ muội một ân huệ, rõ ràng nàng ta không nhảy múa, mà nhờ có muội mới trở thành đệ nhất vũ nữ ở Thành Ngọc phường. Lần này muội tìm nàng ta, nàng ta lập tức đồng ý sẽ múa giúp muội. Cũng may là muội không xui xẻo, lần múa này không xảy ra chuyện bất trắc.”

Quả nhiên có lang quân nhận ra: “Đó không phải là Liên Thất nương sao? Là vũ nương nổi danh nhất ở phường nhạc gần đây đấy.”

Các vũ nữ đóng giả làm Kỳ Nhạc Thiên nữ, đến múa vào ngày khai trương phường son phấn, chính là các vũ nữ xuất thân từ Thành Ngọc phường. Mà ở trung tâm, nữ tử thân hình nhẹ nhàng phiêu bồng ấy lại là Liên Thất nương. Bàn về khiếu vũ nhảy múa, tài năng của Liên Thất nương vượt xa La Linh Dư. Các lang quân đến nhạc phường tìm nàng ta xem múa, ban đầu có hơi thất vọng vì trông không có vẻ linh động như đêm đó, nhưng dần dà cũng công nhận Liên Thất nương múa không tệ. Liên Thất nương cũng muốn giúp La Linh Dư, như thế thì mới có thể trả hết tài năng giữa các vũ nữ ở Thành Ngọc phường được.

Liên Thất nương cảm tạ ơn tri ngộ của La Linh Dư, ngay khi La Linh Dư tìm Linh Ngọc hỏi nàng có thể múa được không, không cần nói tiền bạc, Liên Thất nương đồng ý ngay tắp lự.

Lúc các vũ nữ hóa trang thành kỳ nhạc thiên nữ mà múa, La Linh Dư đứng trong đám đông thấp giọng trao đổi với Chu Dương Linh. Tầm mắt nàng lướt qua mọi người, thấy rất nhiều gương mặt quen mắt. Nàng nhìn thấy Tề tam lang ngay nhiên nhìn nàng, vẩy tay lia lịa với nàng, bắt ngờ là còn trông thấy Lục nhị lang Lục Hiên và cả Hành Dương vương Lưu Mộ đứng cạnh hắn, lạnh lùng nhìn nàng chăm chú. Cách một con phố, Lưu Mộ bình tĩnh nhìn thẳng vào nàng, khiến sắc mặt Lục nhị lang ngày càng đen. Lục nhị lang như muốn kéo Lưu Mộ đi, nhưng Hành Dương vương chấp tay, đứng yên bất động. La Linh Dư ngạc nhiên, thân thiện gật đầu với vị công tử thiếu niên này.

Lưu Mộ gật đầu chào lại.

Lục nhị lang tức đến mức suýt chết, trong tiếng nhạc và điệu múa, Lục Hiên nói: “Kỳ Nhạc Thiên nữ múa thì có gì hay, nếu công tử thích xem người ta múa thật, ta có thể đề cử vũ nữ cao cấp cho ngài. Tài nghệ ở Thành Ngọc phường cũng bình thường thôi...”

Lục nhị lang: “Không phải ngài còn muốn vào cung một chuyến sao? Đi nhanh lên đi.”

Nhưng Lưu Mộ không để ý đến hắn.

Trong lúc Lục Hiên khuyên Lưu Mộ, tầm mắt hắn đảo qua nhìn đám đông, vừa đứng như dự liệu nhưng cũng khiến hắn thất vọng —— quả nhiên không thấy tam đệ Lục Quân. Cứ lúc quan trọng là lại không có mặt Lục Quân... Chính đệ ấy liên tục bỏ qua cơ hội, nên mới khiến Hành Dương vương và La biểu muội ngày càng thất vọng.

La Linh Dư cũng không thấy bóng người nào đó giữa biển người, nhất thời hai mắt tối sầm đi, cắn môi dưới. Nàng không tin thanh thế lớn như vậy mà chàng không biết.

Lang quân nữ lang đứng chật đầy đường đầy ngõ, còn cả điệu múa Kỳ Nhạc Thiên nữ hỗ trợ, vậy mà chàng lại không có ở đây, không thấy được sự xuất sắc của nàng. . . Nàng cảm thấy cơ thể lạnh lẽo, như thể bàn thần làm chuyện không công. Không ai tán thưởng công sức của nàng... Chu Dương Linh nghiêng đầu nhìn nàng: “Muội sao thế?”

Lúc này La Linh Dư mới gạt người kia đi, đôi mắt sáng bừng lên, yêu cầu nhìn Chu lang. Nàng làm vẻ thẹn thùng, dạt dào tình ý cất tiếng gọi: “Chu lang...”

Âm thanh yểu điệu như chim vàng anh, êm tai dễ nghe gãi vào lòng người.

Chu Dương Linh: “...”

Nàng e hèm một tiếng, làm như không nhìn thấy sóng thu trong mắt nữ lang: “Muội và Lục tam lang sao rồi? Vẫn còn cãi nhau hả?”

La Linh Dư: “...”

Vì sao nàng đang nói chuyện yêu đương với Chu lang, mà Chu lang cứ luôn nhắc đến Lục tam lang vào lúc quan trọng vậy?! Nhiều lần rồi... Hề nàng muốn tâm tình với Chu lang, thì Chu lang lại kéo Lục tam lang ra quét sạch hứng thú của nàng. Rốt cuộc là Chu lang không thích nàng, hay Chu lang thích Lục Quân?

La Linh Dư ngăn người, trong mắt in hằn khiếp hãi: Liệu có khi nào Chu lang mê người đồng giới, thích Lục tam lang không?!

Càng nghĩ càng thấy giống, La Linh Dư đỏ mặt, cắn răng nghiền lợi: “Lục Tuyệt Thần huynh là đồ...”

Nàng còn chưa thoát ra ba chữ “vô liêm sỉ”, thì nghe được âm thanh hờ hững của lang quân vang lên sau lưng: “Hửm? Lại nói xấu ta há?”

La Linh Dư: “...?!”

Vừa nghiêng đầu thì trông thấy Lục Quân như hồn ma, đột ngột xuất hiện ở sau lưng nàng. Nàng sợ hãi hít một hơi thật sâu, suýt nữa đã trượt ngã. Không biết vì sao chàng lại đột nhiên đến đây, nàng vô cùng tức tối, nhưng đồng thời, vừa trông thấy chàng thì nàng lại thỏa mãn. Nhưng quan hệ giữa hai người như vậy, rốt cuộc là gì đây?

Lục Quân cúi đầu nhìn nàng, rồi lại nhìn Kỹ Nhạc Thiên nữ ở trong ngõ. Sắc mặt chàng hồ hững, khẽ nói một câu vào bên tai nàng: “Vũ nữ ở giữa kia, chính là người đáng lẽ ra phải múa hôm đó đúng không?”

La Linh Dư vốn không muốn để ý đến chàng, nhưng chàng nói thế, nàng không khỏi cảnh giác: “Sao huynh lại biết nàng ta?”

Lục Quân lạnh lùng: “Nàng ta cứ đánh mất nhìn muội.”

La Linh Dư: “... Huynh ghen hả?”

Lục Quân hừ một tiếng, làm như không nghe thấy: “Vóc dáng nàng ta rất đẹp, nhìn là biết ngay người chuyên múa, hoàn toàn khác hẳn muội.”

Khen người khác thì cứ nói đi, sao cứ phải chê nàng không đẹp hả! Trong mắt chàng, nàng không có chỗ nào đẹp hết đúng không? La Linh Dư cắn răng. Nàng thật sự không muốn nói chuyện với Lục Quân, không muốn để ý đến người này, nhưng lần nào Lục Quân thốt ra câu gì, cũng khiến La Linh Dư không chịu phục. Như thế nếu không chắt vắn lại chàng, nàng sẽ bị chính mình làm cho học máu. La Linh Dư gằn cổ: “Đều mặc xiêm y múa, dựa vào đâu mà huynh nói vóc dáng nàng ta hơn ta hả? Huynh thấy tận mắt rồi chắc?”

Lục Quân cúi đầu nhìn nàng

Đôi mắt lấp lánh như hồ nước ngậy thu, nửa cười nửa không.

Chàng cúi người, nhẹ nhàng thốt ra mấy chữ vào tai nàng, thành công khiến La Linh Dư cứng người, chỉ hận không thể bịt kín hai tai: “Ngực muội... đầy đà như vậy, thì múa thế nào được? Đương nhiên không bằng vũ nữ rồi.”

Lúc hai người nói chuyện, Chu Dương Linh đã tự giác lùi ra ngoài.

La Linh Dư cúi đầu, hai má đỏ bừng, tức tối đưa tay đẩy chàng, muốn chàng cách xa mình một chút.

Đa số mọi người đều đang ngắm nhìn Kỹ Nhạc Thiên nữ múa, không ai chú ý sang đây, mà mấy người để ý thì đều có ánh mắt khác thường. Ví dụ như Tề tam lang âm thầm thấy rõ, Lục nhị lang rất vui vẻ yên tâm, và cả Hành Dương vương Lưu Mộ có vẻ không quá vui mừng...

Ngay vào lúc này, Liên Thất nương bất chợt bước ra từ trong toán vũ nữ, xoay người nhảy múa đến cạnh La Linh Dư. Nàng vươn bàn tay đeo dây chuyền màu bạc ra, ánh mắt quyến rũ nhìn thẳng vào. Lục Quân nhướn mày, tay áo phấp phới trong gió, chàng lùi ra ngoài, trong mắt đầy lên hứng thú. Hiếm thấy vậy, không ngờ có nữ lang đứng trước mặt chàng, nhưng lại mời người khác chứ không phải mời chàng.

Nhịp trống dồn dập, tiết tấu càng lúc càng nhanh, Liên Thất nương múa sát cạnh mình, nhún nhảy xoay quanh Lục Quân và La Linh Dư, tay nàng ta như búp sen, eo tựa cành liễu, nhiệt tình mời nữ lang múa cùng với nàng

“La nữ lang, mời biểu diễn.”

La Linh Dư cụp mắt, bật cười một tiếng. Xung quanh đều là tiếng hoan hô cổ vũ, dưới cái nhìn của Lục Quân, nữ lang xinh đẹp như châu báu đặt tay vào tay Liên Thất nương —— nàng không bằng Liên Thất nương ư? Nàng muốn để người mù này nhìn xem, nàng không bằng ở nơi nào!

Đồng thời, cánh cửa sổ ở lầu các trên đỉnh đầu bọn họ mở ra, một người hầu trà xoa mắt cầm thanh gỗ chống cửa sổ, bất chợt nhìn thấy nữ lang xinh đẹp được các vũ nữ múa xung quanh. Người hầu ngần ngại khi thấy cảnh tượng điểm lệ bên dưới, hoàn toàn quên mất phải dùng thanh gỗ chống mở cửa sổ...

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Âm nhạc Phật giáo nghe nhẹ nhàng sâu lắng, Kỹ Nhạc Thiên nữ múa vòng quanh. Dưới cái nhìn đầy hứng thú của các lang quân và nữ lang, lại được Liên Thất nương chia tay mời, cuối cùng La thị nữ cũng mỉm cười đồng ý. Thời đại này, người giàu chỉ biết ăn chơi hưởng thụ, thích buông thả, cho nên múa tập thể rất phổ biến. Với nhân sĩ quý tộc mà nói, được người ta mời múa chính là trò tiêu khiển giải trí, nếu La Linh Dư không nể mặt Liên Thất nương, chắc chắn sẽ bị đánh giá là “thanh cao” “khó mà chơi nổi” —— giống như cái cách bọn họ đánh giá Trần nương từ vậy.

Khi La Linh Dư phối hợp với Liên Thất nương múa, đám đông vũ tay ào ào hoan hô ủng hộ.

Nhìn nữ lang cổ nhỏ eo thon đứng giữa vòng tròn các vũ nữ, động tác múa của nữ lang không quá khoa trương, chỉ là gợn tay lắc hông. Hai tay nàng khép lại, gương mặt xinh đẹp nghiêng nghiêng, mắt phượng khép lại, bước theo tiếng nhạc đối vị trí với Liên Thất nương. Hai nữ lang xoay lưng vào nhau, cơ thể cũng nghiêng về đối phương, mi mắt khẽ cong lên, đôi mắt dao động như mặt hồ ngày xuân, khiến các lang quân nhìn mà sáng mắt lên. Hai nữ lang múa đi múa lại, điệu múa của Liên Thất nương phóng khoáng vô tư, còn La Linh Dư lại nhẹ nhàng điểm lệ. Váy trắng như tuyết bay lên, phối hợp với tiếng trống, La Linh Dư nhẹ nhàng vỗ tay “bộp bộp”, tiếng vỗ tay ứng cùng giai điệu.

“La muội muội múa đẹp quá!”

“Tuy động tác không bằng vũ nữ kia nhưng vẫn rất dễ nhìn, có phải là do là người đẹp không?”

Vui vẻ mà không phóng túng, quyến rũ lại không tục tĩu, đây là lời đánh giá cao nhất dành cho La Linh Dư. Tất cả mọi người đều hân hoan thưởng thức, ngay ngày đầu tiên khai trương, phường son phấn của La Linh Dư đã vang dội thế đấy. Nghỉ đến cảnh khi bọn họ trở về, liên tục nhìn đến điệu múa Kỹ Nhạc Thiên nữ hôm nay, nghỉ đến La Linh Dư múa cùng các vũ nữ, nhất định bọn họ sẽ truyền tai nhau, rồi người tới phường son phấn mới mới sẽ nhiều lên. Đây chính là điều La Linh Dư mong muốn.

Lùi ra nhường chỗ cho nữ lang múa, Lục Quân híp mắt, nhìn thẳng La Linh Dư được mọi người khen ngợi. Tuy khó lòng kiềm chế, nhưng ngoài mặt chàng vẫn hồ hững không để lộ biểu cảm, nhưng khó chịu trong lồng ngực đã tiêu tan đi rất nhiều. Ánh mắt chàng thế nào rồi khỏi nữ lang đang nhón chân khiêu vũ bên trong, chàng nhìn vòng eo, cần cổ và khuôn ngực nàng, thấy nàng đặc ý lှn khiêu khích nhìn chàng, lại nghe thấy lời tán dương của các lang quân... Trong mắt Lục Quân dâng lên ý cười.

... Quả thật là... rất đẹp.

Kỹ năng của nàng chưa bao giờ gây cản trở, chỉ khi đã nắm chắc thì mới có thể lên đài. Cần thận từng li từng tí, cũng không dùng thủ đoạn thấp kém, cuối cùng đã có thể chống đỡ được... Nhưng vì sao lại đối xử với chàng khác như thế? Cảm vòng tay của chàng nói bán là bán? Sao nàng không bán đồ người khác đánh giá?

Tâm trạng Lục Quân rất phức tạp.

Lúc thì muốn đến gần nàng, trấn an nàng; lúc lại biết nữ lang này rất nguy hiểm, nếu động tình thì mình sẽ thiệt hại. Có lẽ chàng đã hăm sâu trong tình cảm này, còn nàng ý vào cung chiều mà kiêu ngạo, mới trèo lên đầu chàng...

Lục Quân xuất thần nhìn về phía đối diện, mà tiếng xôn xao bàn luận của các nữ lang ở đối diện lớn dần, Lục nhị lang ngẩng đầu lên, lúc này mới trông thấy Lục tam lang Lục Quân. Con tim Lục Hiến đập trật một nhịp, trong tiếng nhạc và tiếng hô hào, hẳn bắt gặp nhìn Hành Dương vương cùng chuyên tâm như thế ở bên cạnh, rồi lại lố lổng nhìn sang đầu ngõ ——

Cảnh tượng này trông rất quen, thật ra đã xảy ra trong mộng của hắn rồi.

Sau kỳ tuyển chọn Hoa thần, La biểu muội cùng Hành Dương vương quay về Kiến Nghiệp, nàng không muốn ở lại Lục gia nữa, không biết nàng trao đổi với Hành Dương vương thế nào, mà La Linh Dư không vô danh vô phận vào ở Hành Dương vương phủ, ngược lại sống ở căn nhà của mình xây bên ngoài. Trong chuyện này có Lục tam lang giúp hay không, Lục Hiến không biết. Chỉ là đúng lúc này, mọi người ở Kiến Nghiệp đều suy đoán quan hệ giữa Hành Dương vương và La Linh Dư, nhưng cũng không biết rõ được. Mà chuyện khiến tình cảm của Hành Dương vương với La Linh Dư đột nhiên tăng vọt, chính là nhờ chuyện xảy ra vào ngày như hôm nay.

La Linh Dư vẫn tự mở cửa hàng, nhưng trong mơ không có Chu Tử Ba giúp đỡ. Hôm đó nam nữ quý tộc cũng đến cổ vũ cho nàng. Cũng là điệu múa đó, cũng là bản nhạc đó. Nhưng đây mới là lần đầu tiên La Linh Dư biết

Liên Thất nương. Lục nhị lang Lục Hiến cũng ở trong đám đông, vốn mang tâm trạng áy náy đến cổ vũ cho biểu muội, nhưng hẳn lại tình cờ trông thấy Lục tam lang. Lục tam lang xuất hiện khiến các nữ lang hét ầm lên, nhưng Lục tam lang chỉ đứng giữa đám đông, im lặng nhìn người nhảy múa ở trung tâm.

Lục Hiến trong mơ chi cảm thấy kỳ lạ, song cũng chẳng nghĩ nhiều, càng không ý thức được có thể Lục Quân đến vì La biểu muội. Hành Dương vương tán thưởng nàng... Lục Quân cũng muốn tán thưởng nàng.

Sau đó, đột nhiên có con ngựa điên ở đầu ngõ xông vào, đúng lúc này Hành Dương vương ra tay cứu giúp La Linh Dư. Khi các vũ nữ chạy trốn hò hét tán loạn, Lưu Mộ chém ngựa ở ngay ngoài đường, cả người đầm máu, trước khi ngựa chết, vô sất còn đạp trúng chàng công tử thiếu niên. Hành Dương vương cứu La Linh Dư, nhưng cũng vì vậy mà bị thương. Mọi người hãi hùng, gấp rút đưa Hành Dương vương đi chữa trị. La biểu muội cũng rung rung, trong mắt chỉ thấy có mình Lưu Mộ.

Đứng sau đám đông, Lục Quân đỡ cánh tay mình.

Lục ngựa lao đến chàng cũng tiến lên, chẳng qua Lưu Mộ nổi trội hơn, bất kể là La Linh Dư hay mọi người thì đều chỉ thấy được Lưu Mộ bị thương nặng, không ai để ý đến Lục tam lang bị thương ở cánh tay. Chỉ có Lục Hiến quan tâm tam đệ, hỏi chàng: “Tam đệ sao thế?”

Ở trong mơ, Lục Quân đứng trong đám đông hỗn loạn, ánh mắt trống rỗng, nhếch môi giễu cợt. Dưới ánh nắng, Lục Quân như bức tranh sơn thủy, nhưng lại lạnh lùng đáp: “Không có gì”

Lục Hiến cũng coi là chàng không bị gì thật...

Mà lúc này, mắt thấy Lục Quân ở đối diện cũng cặp mắt giống hệt trong mơ, Lục Hiến kinh hồn khiếp đảm. Hắn liên tục nhìn ra đầu ngõ, để đề phòng chuyện trong mơ không xảy ra, hẳn cố ý cho người hầu chặn ở đầu ngõ, ngăn chặn bất cứ con ngựa điên nào có thể xông vào. Bên này ca múa vui vẻ, bên Lục Hiến thấy ở đầu ngõ, hình như có mấy người hầu có hết sức kéo ghì cương ngựa. Lục Hiến thờ phào: đúng thế đúng thế, không có chuyện bất trắc nào xảy ra. Lưu Mộ không bị thương nặng, La Linh Dư cũng không phải thương xót hẳn, Tam đệ cũng không đến mức bị loại...

Lưu Mộ rất ghét ánh mắt “vì ta biết hết nên ta tới làm phiền ngài” của Lục Hiến, hẳn lập tức lùi ra sau. Lang quân vẫn sáng mắt nhìn nữ lang xinh đẹp được Liên Thất nương kéo vào múa chung, nhưng trong miệng lại phi nhỏ biểu ca của nữ lang đó: “Lục Nhị, ta cảnh cáo ngươi lần nữa, đừng có dùng ánh mắt này...”

Đột nhiên trông mắt hẳn co lại.

Mắt thấy trên tầng hai của lầu các đối diện, một người hầu lộ đầu ra từ cửa sổ. Người hầu tra trẻ tuổi cũng ngắm nhìn La Linh Dư xinh đẹp như các nam nữ thanh niên bên dưới, y nhìn nơi đó đắm đắm, bàn tay cầm thanh gỗ chống cửa buông lỏng——

Tức khắc, thanh gỗ rơi xuống nữ lang đang múa ở bên dưới.

Lưu Mộ hoảng hốt, tự sinh yếu đuối Lục Hiến bên cạnh không thấy rõ, hẳn còn chưa kịp đưa tay ngăn cản thì Lưu Mộ đã xông ra ngoài, nỗi giận gầm lên: “Tránh ra!” Hắn nhảy vút lên không, gợn tay chụp lấy thanh gỗ rơi xuống. Lúc hẳn bắt lấy thanh gỗ, một thanh niên đáng vẻ võ sĩ bên cạnh cũng phát giác nguy hiểm. Võ sĩ này đang còn thương thức điệu múa của La nương tử, nguy hiểm vừa ập đến, hẳn cũng nhảy lên chụp lấy thanh gỗ.

Lưu Mộ và võ sĩ đồng thời ra tay, hai người đụng nhau giữa không trung, tay đồng thời bắt lấy thanh gỗ.

Mà nguy hiểm vẫn chưa kết thúc.

Lục nhị lang gào to: “Biểu muội tránh ra!”

Nhưng giọng hẳn vẫn chậm, vì bình trà trong tay người hầu đổ nghiêng chỉ chậm hơn thanh gỗ rơi rồi có một nhịp. Bình trà nghiêng qua, nước sôi vừa rót vào bình lập tức đổ ào xuống dưới. Lúc Lưu Mộ và võ sĩ cùng ra tay, vũ nữ bên dưới hét ầm ĩ chạy tán loạn, lang quân và nữ lang quý tộc cũng sợ hãi, theo bản năng bỏ chạy. Nước trà nóng từ trên cao đổ xuống, trút thẳng lên đầu La Linh Dư, còn nhanh hơn tốc độ thanh gỗ rơi.

Đầu óc Lục Hiến nổ tung, cực kỳ sợ hãi: “Biểu muội!”

Hắn đã ngăn cản một bất ngờ, nhưng có phải bất ngờ đáng lẽ phải xảy ra thì vẫn không ngăn cản được? Nếu một chuyện xấu muốn xảy ra, thì nhất định nó sẽ xảy ra. Dù quỷ tích có thay đổi thế nào, thì sự kiện lớn vẫn diễn ra như thường. Vậy chẳng phải chiến tranh vẫn sẽ tiếp tục, Lục tam lang vẫn sẽ chết, biểu muội vẫn sẽ gả cho Hành Dương vương sao... Lục Hiến gào to chạy lên, mắt hẳn đỏ thẫm như phát điên, muốn ngăn chặn mọi thứ—— “Không được!”

Các nam nữ quý tộc bên cạnh: “... Lục nhị lang điên rồi sao?”

Bất trắc đột nhiên ập đến, tránh được một thanh gỗ, nhưng nước nóng vẫn đổ thẳng xuống, không kịp cho người ta thời gian né tránh. La Linh Dư ngẩng đầu lên, chỉ thấy nước đang trút thẳng xuống đầu nàng. Nàng không hề kịp phản ứng, trong mắt lộ ra sợ hãi, ngay tại khoảnh khắc sắp phải hứng nước, thì từ bên cạnh có một bàn tay vươn ra, ôm chầm lấy nàng kéo nàng vào lòng ngực.

Tay áo rộng rãi của người kia che ngay mặt nàng, để nàng chôn vùi vào lòng chàng. Chớp mắt La Linh Dư chạm vào ngực lang quân, ngửi được mùi hương thoang thoảng trên người chàng, tức khắc biết ngay người đang ôm nàng, dùng tay áo che mặt nàng là ai. Trong tích tắc đó, sợ hãi bắt an trong lòng nàng biến mất, nàng siết chặt tay áo chàng, run rẩy nấp trong lòng chàng. Tuy Lục Quân đã dùng tay áo che mặt nàng lại, nhưng tốc độ nước rơi còn nhanh hơn động tác của chàng, chàng cứu được La Linh Dư nhưng không cứu được mình.

Trong ánh mắt đầy sợ hãi của mọi người, bọn họ trợ mắt nhìn nước nóng trong bình trà rơi xuống mặt Lục tam lang. Các nam nữ quý tộc gào lên: “Lục tam lang!” Mau chạy đi!

Người hầu trên gác sợ hãi, hai chân mềm nhũn, ngã ngồi trên đất: “...”

Lục Quân kêu đau một tiếng, tay áo sượt qua mặt La Linh Dư, gợn tay ôm lấy mặt mình. Chàng loạng choạng lùi về sau, ngã phịch xuống đất, đồng thời cũng kéo La Linh Dư ngã xuống theo mình. Thấy tất cả mọi người chạy đến kiểm tra, lại thấy lang quân dùng tay áo ôm mặt mình, một tay khác nắm chặt cánh tay nàng. La Linh Dư ngẩng đầu, chỉ thấy cằm chàng đỏ bừng, nước ướt đầm nhỏ xuống... La Linh Dư tái mặt, nước mắt lập tức tuôn rơi, túm lấy tay chàng: “Tam biểu ca, tam biểu ca...”

Nàng run rẩy đưa tay toan kéo tay áo chàng xuống, muốn nhìn mặt chàng xem có bị làm sao, nhưng cổ tay bị chàng siết chặt, chàng lại không chịu buông tay...

Mặt, mặt, mặt của chàng...

Đầu óc La Linh Dư trống rỗng.

May mà đúng lúc này, Lục nhị lang Lục Hiến gạt đám đông chạy đến, cao giọng gọi người: “Tìm đại phu tìm đại phu! Tam đệ đừng sợ, chúng ta về nhà ngay...”

“Biểu muội đừng khóc, tam đệ không sao đâu...”

“Trời kè hầu trên lầu xuống cho ta!”

Lục Hiến bận tới mảy tới mảy, vào phải đề ý đến Lục tam lang và La Linh Dư, còn phải bót thì giờ nhìn xem Hành Dương vương Lưu Mộ bên kia. Lục Hiến thấy Lưu Mộ và võ sĩ kia cùng bắt được thanh gỗ, hóa giải nguy cơ, nhưng Lưu Mộ chỉ khựng lại một lúc, sau đó vươn tay chụp lấy vai võ sĩ, như thể muốn giữ người kia lại. Lục Hiến bất ngờ: vì sao Lưu Mộ không buông tay, không quan tâm đến rối loạn nơi này, mà vẫn còn muốn đánh nhau với võ sĩ kia?

Võ sĩ bực dọc: “Lang quân đừng tay! Ta chỉ đi ngang qua, huynh làm thế là có ý gì?”

Lưu Mộ lạnh lùng nhìn thẳng, nói: “Chỉ muốn hỏi xem, có phải ngươi đã từng làm gì hay không?”

Khi thanh gỗ rơi xuống, khi hẳn và võ sĩ này đồng thời chụp lấy thanh gỗ, khi chiêu thức của hai người đụng nhau, trong một khoảnh khắc, Lưu Mộ phát hiện ra một chuyện vốn đã bị hắn đổ tội cho Trần vương—— chiêu thức võ công của võ sĩ này, giống y hệt nhóm thích khách mà hắn dụng phải trên đường đến Kiến Nghiệp.

Võ sĩ này là lính, chẳng lẽ, kẻ hôm đó ám sát hán thê là lính?

Lòng Lưu Mộ buốt giá, bao nhiêu suy nghĩ đồng thời ập đến. Hắn đuổi theo võ sĩ, tức giận sa sầm mặt mày: Trần vương chỉ là một công tử bình thường ở Kiến Nghiệp, không nắm giữ binh quyền, làm sao y có quyền lực điều động quân đội làm thích khách, đến ám sát mình? Nếu không phải Trần vương muốn giết hẳn, vậy là ai? Cả Kiến Nghiệp này, có ai có quyền lực điều động quân đội?!

Sợi dây trong đầu kéo căng, không thể tin cũng không dám tin, cả cơ thể chợt lạnh chợt nóng, chỉ trong chớp lát, Hành Dương vương Lưu Mộ đã không còn nhớ mình phải cứu La Linh Dư gì nữa. Ánh mắt hung ác của hắn quẩn chặt lấy võ sĩ, một đuổi một chạy, hẳn tất phải biết rõ chân tướng cho bằng được! Muốn biết rõ vì sao mình lại bị ám sát!

Tiếng gọi đầy lo lắng của Lục nhị lang Lục Hiến đã cách hẳn càng lúc càng xa: “Hành Dương vương! Lưu Mộ! Lưu Mộ, quay lại...”

Lưu Mộ không nghe thấy gì, chỉ mãi đuổi theo võ sĩ kia, hai người đánh đuổi nhau, nhảy lên đầu tường, chạy ra khỏi con ngõ. Lục nhị lang không gọi người về được, lại thật sự lo lắng cho vết thương của Lục tam lang hơn. Trong lúc vội vã, Lục nhị lang đánh đẽ người hầu ở lại đi tìm Lưu Mộ, còn mình thì ngồi lên xe, đưa đường đệ và biểu muội quay về Lục gia ngay.

La Linh Dư ứa nước mắt, ngồi chung một xe, Lục Quân che tay áo, còn nằng nhẵng nhẵng đòi nhìn: “Đề muội xem mặt huynh thế nào đi...”

Nàng hoảng hốt sợ hãi, vào lúc này đã hoàn toàn quên khuấy mình và Lục Quân đang cãi nhau. Nàng cảm thấy mình sai rồi, nếu nàng xin lỗi mà có thể cứu vãn được chuyện chàng bị thương, thì nàng sẽ làm ngay không chút do dự. Càng lúc càng đến gần Lục gia, La Linh Dư càng hoảng sợ, Lục nhị lang an ủi cũng không khiến nàng yên tâm được. Trong đầu nàng nghĩ chính mình đã hại Lục Quân... nếu Lục Quân xảy ra bất trắc, nàng biết phải làm thế nào...

Đến Lục gia, Lục tam lang được Lục nhị lang dẫn thẳng vào trong chữa trị. Thái y trong cung hay đại phu dân gian đều được mời đến, khám xét vết bong của Lục tam lang. La Linh Dư đi sát theo sau, nhưng đến Thanh viện, nàng đang định bước vào thì bị thị nữ ngăn lại. Giọng Cẩm Nguyệt gấp gáp: “Biểu tiểu thư dừng vào! Tam lang dặn không muốn gặp biểu tiểu thư...”

La Linh Dư tức tối: “Đã thành ra thế rồi còn muốn càn ta hả!”

Nhưng cả Thanh viện đang loạn cả lên vì Lục Quân bị thương. La Linh Dư vừa sợ vừa lo, cũng không dám ồn ào với Cẩm Nguyệt ở đây vào lúc này. Nàng đi đi lại lại trong sân, sắc mặt của thị nữ Linh Ngọc đi theo nàng cũng rất khó coi. Thấy càng lúc càng nhiều đại phu đi vào rồi đi ra, ai ai cũng thở dài thườn thượt, hai chân La Linh Dư mềm nhũn, dựa vào tường trượt xuống...

Sau đó Lục lão phu nhân được con dâu và con gái đỡ tới, khóc lóc thảm thiết, đích thân tới thăm: “Tam lang... Tam lang ơi... Hu hu hu, đứa cháu số khổ của bà... Nếu cháu gặp chuyện gì, bà biết phải ăn nói sao với cha mẹ cháu ở dưới suối vàng được...”

La Linh Dư miễn cưỡng đỡ tường đứng dậy, thấy Lục lão phu nhân lao đảo đi vào sân, đại bá mẫu Lục Anh của La Linh Dư, và cả Lục phu nhân Trương Minh Lan cũng đi sát theo sau Lục lão phu nhân, khuyên bà bình tĩnh. Còn có cả những lang quân nữ quyến khác cũng kéo nhau đi tới.

Người đến càng đông, mặt La Linh Dư càng trắng bệch. ... Lục lão phu nhân đi qua nàng, không hề nhìn nàng. Bởi vì không phải là con trai mình, nên Lục phu nhân không sốt sắng như cái lần Lục nhị lang bị thương. Lục phu nhân chỉ nhìn La Linh Dư một cái, rồi bảo người hầu đưa biểu tiểu thư đi nghỉ ngơi, không cần phải làm loạn thêm.

Lục Anh cũng quan tâm nói một câu với cô cháu gái của mình: “Nghe nói chỉ bị phỏng mặt thôi... Nam nhi bị phỏng một chút cũng không sao, con đừng quá lo...”

Không, sao nàng có thể không lo được?

Người khác bị phỏng mặt là khó chịu lắm rồi, mà Lục tam lang lại còn là Ngọc lang nổi tiếng ở Kiến Nghiệp, tất cả đều dựa vào mặt chàng. Một biểu tiểu thư như La Linh Dư, nếu làm chàng bị thương thì Lục gia sẽ làm gì nàng... Nếu Lục Quân bị thương một chút xui, thì nhân duyên tốt đẹp gì đó mà nàng muốn cũng đừng hòng thành chuyện.

Hơn nữa nàng cũng rất lo cho chàng, nghĩ đến chàng cứu mình mà bị thương, lòng nàng đau như cắt, khổ sở tới mức không thờ nổi. Tuyết Thần ca ca của nàng...

Linh Ngọc đứng bên run rẩy: “Nữ lang đừng sợ, lần này không nghiêm trọng như lần nhị lang đổ bệnh. Lang quân được chữa trị kịp thời, ở Lục gia lại có rất nhiều linh đan diệu dược, và cả đại phu y thuật cao minh... Nếu nữ lang căng thẳng, không bằng giống như lần trước, cũng đến Phật đường cầu nguyện cho tam lang?”

La Linh Dư ghen ngào: “Ta làm gì còn có tâm trạng bái Phật! Bái Phật thì có ích gì, làm gì có ai nghe thấy. Ta chỉ muốn tận mắt gặp Tuyết Thần ca ca! Nếu Tuyết Thần ca ca... Ta cũng không muốn sống nữa!”

Linh Ngọc: “...”

Dù bây giờ đang rất hoảng hốt, nhưng lời của biểu tiểu thư vẫn khiến nàng ta ngẩn ngơ. Trong đầu nàng ta nghĩ, lần trước nữ lang đâu có vậy với Lục nhị lang. Lúc đó nữ lang còn thành tâm bái Phật kia mà. Chính vì sự thành tâm của nữ lang, nên Lục phu nhân mới tha thứ cho nữ lang. Nhưng bây giờ nữ lang lại nói mình rối loạn không có tâm trạng bái Phật...

Ở trong phòng, các đại phu bắt tay nhau kê đơn cho Lục tam lang. Lục Quân bị nước nóng tạt vào mặt, cũng may chàng che tay kịp thời, nên chỉ có mỗi mắt là bị thương. Các đại phu bôi thuốc cho chàng, rồi dùng vải quấn quanh mắt chàng. Lúc bấy giờ Lục phu nhân đến thăm bệnh, trông thấy trên mặt tuân tử của lang quân quần một lớp vải, lão phu nhân mới tưởng tam lang đã mù, lập tức sốt sắng.

Ngay sau đó, có người nhanh chóng bẩm báo là mắt không sao.

Đại phu nói: “... Làm thế này để tiện bảo vệ vết thương. Chỉ cần lang quân dưỡng thương tốt, chúng tôi đảm bảo sẽ không để lại một vết thương nào trên mặt lang quân.”

Lục Quân mất quần vải, găt đầu với các đại phu rồi quay mặt về phía lão phu nhân đang khóc, tuy không thấy được, nhưng chàng vẫn biết mọi người đang rất lo lắng. Lục Quân chỉ cầu Lục lão phu nhân: “Tổ mẫu đừng trách La biểu muội, lúc đó cháu muốn cứu người, không lên quan đến muội ấy.”

Lục lão phu nhân tức giận: “Cháu đã ra nông nỗi này, lại còn nói đỡ cho nó...”

Lục Quân: “Tổ mẫu à...”

Lục phu nhân đứng bên cạnh quan sát sắc mặt, ho khan nói: “Kẻ đáng tội nhất chính là gã hầu kia, đang đi đứng bình thường sao tự dưng lại hắt nước, có phải cố ý muốn làm hại tam lang không?”

Lục lão phu nhân: “Đúng, nhất định phải tra rõ chuyện này.”

Lục Quân không đồng ý để Lục lão phu nhân tính sổ La Linh Dư, Lục nhị lang đi vào phòng luôn miệng nói đỡ, còn cả Lục phu nhân và Lục Anh cũng ở bên phụ họa, Lục lão phu nhân thấy Lục Quân thật sự không bị gì nặng quá, nên sau khi thả lỏng, bà cũng không còn oán trách La Linh Dư như thế nữa. Chỉ có điều Lục lão phu nhân thấy lạ, vì sao bọn họ lại nói giúp La Linh Dư? Lục Anh nói giúp cháu gái còn hiểu được, nhưng Lục nhị lang và mẫu thân nó làm loạn cái gì?

Đợi đến khi ra khỏi phòng, Lục phu nhân mới nói với mẹ chồng về những gì mình quan sát thấy: “Theo như con biết, Lục tam lang và La nương tử có tình chàng ý thiếp, chuyện của con cháu cứ để tự nó tự giải quyết, chúng ta không nên xen vào.”

“Cái gì?!” Lục lão phu nhân kinh hãi, “La nương tử với tam lang... Chuyện này sao có thể? Với gia thế của La nương tử, làm sao xứng với tam lang nhà chúng ta?”

Lục phu nhân: “Chỉ sợ tam lang có chủ ý riêng, xưa nay cậu ấy đâu nghe lời chúng ta, mẫu thân chớ nhúng tay vào.”

Lục lão phu nhân im lặng không lên tiếng, nhưng sắc mặt vẫn khá khó coi. Đợi khi bà và mấy người Lục phu nhân ra khỏi viện của cháu trai, thấy nữ lang đi vòng vòng bên ngoài nhà, xinh đẹp diễm lệ. Nhưng nghĩ tới thân thế của đối phương, Lục lão phu nhân càng không thích.

La Linh Dư vừa thấy mấy người đi ra thì vội vã chạy đến. Ánh mắt nàng viết đầy sốt sắng nhưng cố che giấu, cố gắng để mình bình tĩnh: “Lão phu nhân, phu nhân, cháu đã thăm vấn người hầu đó rồi. Hắn không cố ý...”

La Linh Dư ăn nói mạch lạc, gọi người hầu trà đến, hỏi rõ ràng vấn đề mấu chốt ngay trước các nữ quyến. Dứt khoát gọn gàng, không hề lộn xộn. Lục phu nhân gật đầu với nàng, những nữ quyến khác ngạc nhiên khi thấy nàng bình tĩnh như thấy, trên mặt Lục lão phu nhân cũng lộ vẻ kinh ngạc. Cuối cùng, Lục lão phu nhân nhìn nàng thờ dài, buồn bã nói: “Lại đây vào nhau thế này, đúng là hai đứa oan gia...”

Trên mặt La Linh Dư lại lộ vẻ bất an.

Ngẩn ngơ nhìn các nữ quyến đỡ lão phu nhân rồi đi, để lại một mình nàng không ai ngó ngàng, La Linh Dư không biết phải làm sao cho phải.

***

Vì Lục tam lang bị thương mà cả Lục gia nháo nhào cả lên, giày vò đến tận chạng vạng tối mới thấp dần. Mà tại bên ngoài Lục gia, ở trong một con ngõ, hai mặt Hành Dương vương Lưu Mộ toát lên sự lạnh lẽo, sắc mặt tái nhợt, bắp thịt căng ra. Đêm tối như con thú ăn náu dè hẩn ngệt thờ.

Lang quân sầm mặt, trong mắt lộ vẻ thể lương: Sao chuyện lại như thế được?

Người muốn giết hắn, không phải Trần vương hay Lục tam lang. Mà chính là đương kim bệ hạ, là thiên tử ti mỉ quan tâm hắn từng chút một.

Cho rằng chỉ cần ở yên tại Hành Dương thì sẽ không phải chịu hiềm nghi, cho rằng chỉ cần không gây ra động tĩnh lớn thì có thể bảo vệ mình bình an... Nhưng huynh trưởng của hắn, vẫn cứ muốn giết hắn! Rõ ràng hắn không hề làm gì!

Võ sĩ không đánh thắng được Lưu Mộ, bị hấn ép cung nên đã trả lời tắt tẩn tật. Đầu óc Lưu Mộ trống rỗng, thất thểu bước đi trong đêm, lại không kim được phát ra tiếng cười lạnh đều đều cọt. Huỳnh trưởng muốn giết hấn, hấn còn chủ động chạy đến Kiến Nghiệp đợi bị làm thật... Chỉ là huỳnh trưởng muốn giết hấn, liệu mẫu thân của hấn có biết không? Thái hậu cũng đồng ý với hành động của huỳnh trưởng sao?

Trên đời này lòng người thật khó dò, tốt xấu khó phân, môn khách bên cạnh đều là của tiền đồ, đương kim bệ hạ và thái hậu cho hấn. Đến bây giờ, Lưu Mộ không rõ người bên cạnh mình có phải đang giúp bệ hạ giám thị đối phó mình không. Trên đời này, hấn có thể tin tưởng ai đây...

Lang quân lạnh lùng u ám bước đi, bất tỉnh lịnh, một người hầu nấp trong ngõ nhỏ giọng gọi hấn lại: “Công tử...”

Lưu Mộ dừng bước, nghiêng đầu nhìn. Về mặt bằng giá của hấn khiến người hầu kia sợ hãi run lên. mà Lưu Mộ nhận ra hấn ta: “Người là, người của Lục nhị lang? Đang đợi ta sao?”

Người hầu run rẩy: “Vâng... tam lang nhà chúng nô tài bị thương, cho nên lang quân và tam lang đã về rồi. Lang quân của nô tài bảo nô tài ở lại đây chờ công tử, đợi công tử bình an quay về thì phải đi báo tin cho lang quân biết.”

Trong đôi mắt tối đen của Lưu Mộ lóe lên một tia sáng, hấn thần thờ nhìn gã người hầu này. Một lúc lâu sau, khí lạnh quanh thân vơi đi, hấn lạnh lùng nói: “Ừ, nói với hấn là ta đã về, không cần phải lo lắng.”

Thế sự thật nực cười. Huỳnh trưởng muốn giết hấn, có thể mẫu thân còn là người giúp đỡ. Nhưng một lang quân sĩ tộc hấn luôn ghét bỏ, lại quan tâm hấn có ổn hay không.

***

La Linh Dư không rời khỏi Thanh viện, đến chập tối mà nàng vẫn không chịu đi, nghe nói cứ luôn khóc mãi, Lục Quân mới đành để Cẩm Nguyệt dẫn nàng đi vào. Chẳng không muốn gặp nàng trong tình cảnh này, nhưng nàng lại không tin thị nữ truyền lời, khóc lóc ồn ào làm chàng nhức đầu.

La Linh Dư được dẫn đến sau tấm bình phong, bởi vì Lục tam lang chỉ có thể trò chuyện với nàng cách bình phong. La Linh Dư ngược mắt lên, thấy lang quân trên giường nhỏ ở đằng sau đang xoa tóc, mắt quẩn vài trảng. Ánh đèn hắt lên mặt chàng, rất khôi ngô tuấn tú, lại có cảm giác yếu đuối cô độc. Lục tam lang tóc rối tung, vạt áo để mở đã phơi bày hai chữ “mỹ cảm”, nhưng La Linh Dư hoàn toàn không có tâm trạng thương thức.

Nàng nhìn mặt chàng và bằng vài quẩn trên mắt. La Linh Dư vận tay, trên trán đổ đầy mồ hôi.

Lục Quân bình tĩnh lên tiếng: “Thấy ta rồi chứ? Ta không bị thương gì cả, mọi việc về nghỉ ngơi đi.”

La Linh Dư nhìn đăm đăm, không nghe thấy âm thanh bên ngoài, chỉ nghe được mấy câu nói của Lục Quân. Nàng nhìn vài quẩn trên mặt Lục Quân, tưởng chàng đã bị hồng mắt vì mình, lòng chợt nặng đi, lại thấy thái độ của chàng không nóng không lạnh, nghĩ rằng chàng bị đã kích nên tính cách thay đổi, trở nên lạnh lùng khó nói chuyện.

Nàng đã hủy hoại chàng...

Hấn là chàng căm hận mình lắm...

Đừng nói gì mà cười gã, hiện tại nàng làm nô tỳ cho chàng, chắc chắn sẽ chịu đủ ức hiếp. Chàng sẽ hành hạ, ngược đãi, bắt nạt nàng, lấy đó để giải mối hận trong lòng. Lang quân tâm tính vận vẹo đã thấy tất cả khuyết điểm của nàng, mà bây giờ nhất định các khuyết điểm đó đã được khuếch đại trong mắt chàng...

Lục Quân nghiêng mặt nói chuyện với nàng, mới nói một câu mà không nghe thấy động tĩnh gì. Trong phút chốc yên tĩnh, chàng nghe thấy “bịch” một tiếng. Lục Quân kinh hãi, gọi: “Linh Dư?”

Không ai đáp lại.

Lang quân đi chân trần xuống giường, hoảng sợ lẩn sờ bình phong, ôm lấy nữ lang té ngã vì ngất xỉu vào lòng. Lục Quân như cơn mây, dờ khóc dờ cười bóp vào nhân trung nàng——nàng vốn đã run sợ, nay còn trực tiếp bị chàng làm cho sợ hãi mà ngất đi.

*Qin: Mai mình bận nên có thể tối khuya mới lên chương, hoặc không thì không có chương nào. =>)

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nỗi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 59

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngon đèn nơi cao tỏa sáng khắp phòng, sợi khói mỏng lượn lờ bốc lên từ lư hương Bắc Sơn*, màn trướng rủ như sa, trên giường ngủ trải gấm màu xanh biếc. Nhà to điện lớn, gió đêm hiu hiu, vén màn trúc lên, Cẩm Nguyệt và các thị nữ bụng chầu nước bạc đi vào phòng. Cẩm Nguyệt trông thấy dưới ánh nến, biểu tiêu thư La Linh Dư vẫn đang hôn mê nằm trên chiếu, còn lang quân của các nàng thì ngồi quỳ bên cạnh. Mắt Lục tam lang bị vài trảng, tóc đen xỏa dài trên má. Chàng hơi cúi người xuống, tay cầm khăn đã nguội, cẩn thận lau mồ hôi cho nữ lang đang khép mắt nằm trên chiếu.

(*Lư hương Bắc Sơn là lư hương được khắc thành hình ngọn núi.Ảnh.)

Tuy mắt không thấy nhưng không hề ảnh hưởng đến tâm trạng của chàng. Cẩm Nguyệt thấy khăn trắng trong tay chàng hết xoa bên trái, rồi lại lau bên phải. Sau đó chàng ném luôn khăn tay đi, ngón tay dè lên làn da mịn màng của nữ lang. Xúc cảm nhân nhụy như tuyết, khiến người ta mê mẩn khó quên, tay Lục Quân đặt lên má nữ lang, vừa bóp vừa xoa mặt nàng...

Nhìn lang quân như thế, Chức Nguyệt đi theo sau lưng Cẩm Nguyệt nghệt thờ, buồn bã cúi thấp đầu.

Cẩm Nguyệt sáng giọng: “Lang quân, người đừng đùa bêu tiếu thư như thế... nếu La nương tử tỉnh dậy, phát hiện mặt mình bị bóp đỏ thì ngài định ăn nói thế nào?”

Lục tam lang ra về vô tội: “Ta đâu có đùa? Ta không nhìn thấy được, liên quan gì đến ta?”

Chẳng qua La Linh Dư bị số mệnh tương lai có thể-rất-bi-thảm của mình dọa sợ, nhất thời bị thờ hôn mê. Lục Quân ôm nàng lên chiếu ngà nằm một lúc, còn thị nữ Cẩm Nguyệt xoa ngực rồi lau mồ hôi. Cuối cùng, nữ lang khê rên lên, mở mắt ra. Trong chớp mắt nàng tỉnh dậy, Lục Quân khựng lại, bàn tay đang ấn trên mặt nàng rụt về, có vẻ mất mát.

Cẩm Nguyệt cười nói: “Cuối cùng nương tử cũng đã tỉnh, lang quân nhà chúng nô tỳ rất lo cho ngài.”

La Linh Dư giờ tay che đi ánh nến, vừa mở mắt đã thấy Lục Quân ngồi bên cạnh, cup “mắt” nhìn nàng. Cẩm Nguyệt căn dặn một tiếng rồi thức thối lui ra, Chức Nguyệt không muốn đi, nhưng lại bị các thị nữ khác bịt miệng kéo đi. La Linh Dư vừa tỉnh lại, không để ý đến lục đục giữa các thị nữ, chỉ nhìn mỗi Lục tam lang.

Lục Quân mặc y phục khá rộng, tư thế ngồi như ngọc ngựa*, tóc dài che khuất một phần má khiến chàng trở nên dịu dàng, lông mày như sơn cao, sống mũi thẳng như dọc dừa, cánh môi đỏ như máu. Dung mạo chàng vẫn xuất sắc như vậy, điều duy nhất khác ngày trước, là giờ đây trên mắt chàng có một lớp vải trắng. Và vừa nhìn thấy lớp vải đó, hồi ức của La Linh Dư lập tức ủa về, nhất thời trong lòng buồn bã.

(*Ngọc ngựa: là vật điêu khắc bằng ngọc con thú trông giống hươu ở tư thế nằm. Ảnh.)

Nàng ngồi dậy, hốt hoảng chụp lấy tay áo chàng, muốn giờ tay xoa mặt chàng nhưng lại cảm thấy không ổn, cuối cùng chỉ biết túm lấy áo chàng. La Linh Dư run run hỏi: “Mất, mất huynh... không sao chứ?”

Lục Quân ngăn ra.

Rồi đôi mắt dưới lớp vải khê híp lại, chàng biết La Linh Dư đang nghĩ gì.

Vì lang quân một khắc trước còn ung dung tự tại, nhưng ngay khi La Linh Dư nhìn mình, chàng lập tức cup mắt cười khổ. Chàng thở dài... Một tiếng thở này, tức khắc quét sạch sắc máu trên mặt La Linh Dư. Thấy Lục tam lang xoay mặt ra ngoài cửa sổ, bị lấy lớp vải, trông thật tiêu tụy yếu đuối, đồng thời lại rất đáng thương. Con tim La Linh Dư bị bóp nghẹt, nàng nghe thấy Lục Quân nói: “Nếu ta... bị mù, thì phải làm sao đây?”

La Linh Dư: “...”

Tay nàng đè trên mu bàn tay chàng, cố gắng giữ bình tĩnh, đồng thời một thông tin hữu dụng nhảy ra trong ký ức rồi ren: “Không, không đâu... Lúc này đại bá mẫu nói với muội, mất huynh không sao cả...”

Lục Quân thở dài: “Đó là lúc này. Sau đó đại phụ lại đến, nhưng không nói như thế.”

La Linh Dư: “...”

Giọng Lục Quân đượm buồn: “Nếu ta bị hủy dung, nếu mất ta bị mù... Dư Nhi muội muội có bồi thường cho ta không?”

La Linh Dư run bắn người

Vì cứu nàng nên Lục Quân mới gặp phải chuyện như thế, nàng rất lo cho vết thương của chàng. Nhưng song song với đó, nàng cũng lo lắng cho số mệnh của mình. Nàng không chọc nỗi thân phận của Lục tam lang, nếu chàng bị mù thật... thì nàng đừng hòng đặt chân ở Kiến Nghiệp được nữa. Không chỉ không thể sống ở Kiến Nghiệp, mà trong mắt Lục gia, mười bieu tiếu thư cũng không quan trọng bằng một cái nhìn của Lục Quân. Nàng đến Kiến Nghiệp là để cầu duyên, nhưng lại nhận được kết cục này...

Vừa này đã bị dọa tới mức hôn mê một lần, lần này lại nhắc đến chuyện đau buồn, La Linh Dư thêm kiên cường. Nàng im lặng một lúc lâu, sau đó mới run rẩy, miễn cưỡng mỉm cười, mở miệng nói: “Muội sẽ theo huynh... Nếu không phải có Tuyết Thần ca ca cứu giúp, thì người bị hủy dung hôm nay chính là muội. Cho dù Lục gia không nhắc đến, muội cũng biết huynh đã giúp muội nhiều thế nào. Nếu như huynh thật sự không thấy đường, thật sự bị hủy dung, nhất định muội sẽ ở lại làm nô tỳ cho huynh, chăm sóc huynh suốt đời.”

Nói đoạn, nước mắt nàng lăn xuống.

Bàn tay nắm áo chàng cũng run lên.

Lúc nàng nói lời đó, cứ như thể trông thấy lang quân như ý, hay hôn nhân mỹ mãn đang rời xa mình. Giờ đây tiền đồ của nàng rất ảm đạm, từ một nữ lang sĩ tộc lại rơi vào kết quả như vậy... làm nô tỳ mới có thể tiêu tan mối hận của Lục gia, trả nợ cho Lục Quân...

Bỗng Lục Quân vươn tay ra chạm vào mặt nàng, sờ thấy nước mắt trên mặt chàng.

Lục Quân hồ hững hỏi: “Ồ lại cạnh ta khiến muội ảm ức lắm sao?”

Gạt nước mắt, La Linh Dư nghẹn ngào nói: “Muội cũng là nữ lang sĩ tộc mà, nữ lang sĩ tộc nhà khác đều được gả cho người có dòng dõi, nhưng muội không có cha mẹ che chở, nếu làm nô tỳ thì còn mặt mũi nào nữa. Tiểu muội của muội cũng sẽ bị người khác khinh thường. . . Dù gì muội cũng là gái nhân tuyệt sắc, còn khổ luyện cầm kỳ thi họa mười mấy năm, không ngón nghề nào không tinh thông, nấu nướng múa may cũng không thua bất cứ ai. . . Trên tay muội toàn là vết chai, thậm chí ngón cái còn có vết chai thô ráp thế này. Ngày nào muội cũng hái hoa lộ, đêm về nghiền hương liệu. . . Nhưng muội phải, muội phải. . .”

Lục Quân nghiêng người tới trước, mặt dán sát nàng khiến nàng thối khóc. La Linh Dư nín thở, nhìn lóp vãi trắng phổng đại trước mắt. Lục Quân xoa cổ tay nàng: “Nhưng phải gì? Nếu muội chịu dùng hai ba phần tâm ý với lang quân khác cho ta, thì muội đâu phải khổ sở thế này.”

La Linh Dư: “Nói lung tung. Muội chưa bao giờ có tâm ý gì với lang quân khác cả.”

Lục Quân sững sốt, sau đó mỉm cười. Chàng biết nàng là người vô tình, nhưng chính miệng nàng thừa nhận vẫn khiến chàng rất sáng khoái. Lục Quân cup mắt, ngón tay đè lên tay nàng, vì chàng có thể cảm giác được, nàng để tâm đến mình. Lang quân khẽ bật cười, hơi thở của chàng quấn quýt gần nàng, có lẽ vì mất bị vãi che nên không nhìn thấy, vô tình mặt chàng khẽ sượt qua mặt nàng. Hơi nóng phả tới làm hai má La Linh Dư đỏ bừng, trong mắt vẫn còn rung rung, nhưng tim đã đập thình thịch.

Lục Quân cười bên tai nàng, môi chàng gần như dán lên vành tai nàng. Run bắn một cái, La Linh Dư cố gắng kìm nén xúc động muốn bịt tai lại. Mặt La Linh Dư đỏ tặn mang tai, đôi đồng tử xoay tròn một vòng, lúc này nàng mới kịp phản ứng trước trò trêu đùa của chàng, mắt thấy trên mặt chàng dần ửng đỏ, cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của chàng. Mỗi chàng vòn quanh tai nàng, chỉ vậy thôi mà cũng có thể động tính. . . La Linh Dư dịu dàng nói: “Nếu như huynh thấy được, thì muội nguyện ý hầu hạ huynh cả đời. Nhưng muội đẹp thế này, vì sao huynh không thể cho muội một danh phận, để muội càng cam tâm tình nguyện hơn?”

Lục Quân khựng lại, nhưng nhanh chóng mỉm cười: “Cho muội núi vàng núi bạc?”

Hai mắt La Linh Dư sáng lên.

Lục Quân đóng tai nghe động tĩnh của nàng, nghe thấy hơi thở của nàng trở nên gấp gáp, chàng dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Rồi lại Kim ốc tàng Kiều.”

La Linh Dư vui mừng gật đầu.

Tay Lục Quân quẩn lấy tóc nàng, khẽ môi nở nụ cười châm biếm: “Ruộng tốt nhà sang, cửa hàng vạn dặm, thậm chí là cả cái danh chính thể. Ta có những gì thì sẽ chia sẻ với muội, thế nào?”

Lần này La Linh Dư rất vui vẻ, gật đầu lia lịa, lại còn cười thành tiếng.

Lục Quân bị nàng chọc cười, lại không nhịn được đưa tay véo mặt nàng, cười mắng: “Sao lại yêu tài yêu quyền đến thế chứ.”

La Linh Dư che má bị véo đau, miệng nở nụ cười rên rí. Giọng nàng như mèo kêu, môi rên hai tiếng đã làm sắc mặt Lục Quân biến đổi. Đột nhiên trong một khoảnh khắc, chàng muốn tháo vãi quần quanh mắt ra, muốn đè nàng xuống dưới, muốn đến gần nàng hơn, xem lúc này nàng có biểu cảm gì, dụng mạo gì. Trong lòng chàng rục rịch, nhưng lý trí nhắc nhở vết thương trên mặt vẫn chưa lành, chàng đành miễn cưỡng đè nén cảm xúc xuống. Nhưng khi Lục Quân mở miệng, thì giọng đã khàn đặc: “. . . Linh Dư, ta hỏi muội.”

La Linh Dư: “Ừm?”

Lục Quân: “Nếu muội đã biết ta có thể cho muội tất cả, thì vì sao muội lại đối xử với ta như thế?”

Hàng mi La Linh Dư run rẩy, nàng ngược mắt nhìn lên, đôi mắt tĩnh lặng như mặt hồ, yêu kiều nhìn chàng. Giọng chàng không cao không thấp, có lẽ vì tâm mất bị vãi che đi, nên không có áp lực như cần nuốt hòn phách nàng, để nàng vẫn có thể hít thở khi đối diện với vẻ đẹp của chàng. Lục tam lang không nói rõ nhưng lòng nàng biết, cả hai đều đang nói tới chuyện bán vòng đeo bắp tay lưu ly trước đó.

La Linh Dư cup mắt: “. . .”

Chàng vẫn luôn canh cánh chuyện này, không cách nào thoát mái. Dù chàng thuyết phục mình nên nhường nàng, muốn làm hòa với nàng, nhưng vòng lưu ly vẫn là cái gai trong lòng chàng. Người thanh cao như Lục Quân, nếu không nhổ hết gai thì sẽ không thuyết phục mình được.

Bàn tay La Linh Dư khẽ run lên trong tay chàng. Có lẽ có rất nhiều lời mà đời này nàng sẽ không nói ra, cũng không thừa nhận. Nếu như câu chuyện phát triển theo hướng bình thường, nhất định nàng sẽ không yếu thế trước mặt chàng. Chỉ là bây giờ Lục Quân thành ra thế này, nếu nàng phải bồi thường cho chàng cả đời. . . Thế nàng tất yếu, phải cho chàng cảm thấy mình cũng rất oan ức.

La Linh Dư bèn nói thật: “Bởi vì. . . huynh thì khác.”

Đôi mắt dưới lóp vãi của Lục Quân khẽ nướn lên.

La Linh Dư ngẩng đầu nhìn chàng: “Muội vừa sợ huynh, lại không sợ huynh. Vừa cảm thấy chuyện cũng không có gì, vừa biết cũng không đơn giản thế.”

Lục Quân im lặng.

La Linh Dư: “Nếu lang quân khác tặng muội vòng tay, chưa chắc muội đã bán nó. Vì muội không dám, không dám để lộ sơ hở lớn như vậy, muội sợ sau khi xảy ra chuyện, người đời sẽ biết muội vừa bạc bẽo vô tình, lại còn nghèo rớt mùng tơi. Nhưng huynh thì không sao hết. Huynh vốn xem thường muội, muội có làm gì thì huynh cũng biết muội sẽ hành động như vậy. Lúc huynh tặng muội chiếc vòng tay đó, rõ ràng là vì bị sắc đẹp mê muội. Mê sắc đẹp đẹp thì có thể dễ tâm tới đâu? Quả thật về sau huynh không hề hỏi muội về chiếc vòng đó. Lục Tuyết Thần, rõ ràng chính huynh cũng không để tâm, vì sao có thể trách muội vô tâm được?”

Lục Quân nghiêm mặt: “Đồ muội tặng ta, ta chưa bao giờ vất đi.”

La Linh Dư lại nghẹn ngào rung rung: “Nhưng muội nghèo mà!”

Lục Quân: “. . .”

La Linh Dư: “Muội không thể bán đồ của người khác, nên đành phải bán đồ của huynh. Huynh chỉ biết có tức giận, không hề nghĩ đến muội đang trong tình cảnh khó khăn tới đâu. Nữ lang nhà khác thì cao quý hào hiệp, phú quý không dám, quyền uy không thể khuất phục, dù có nghèo tới chết cũng sẽ giữ tiết khí. Nhưng muội là người không có tiết khí. Ngay từ đầu huynh cũng biết còn gì, vì sao bây giờ mới tính sổ với muội.”

Lục Quân lại véo mặt nàng, khiến nàng la oai oái vì đau.

Lục Quân giễu cợt: “Dư Nhi muội muội có tài hùng biện lắm, có thể nói đen thành trắng. Nhưng muội nhớ, ở chỗ ta thì muội phải thủ tiết. Đồ của ta tặng muội hay cho muội, không được trả lại ngay trước mặt. Lần sau, nếu lại để ta phát hiện muội đang đùa giỡn ta. . .”

Giọng chàng dần thấp.

Hồ hấp trên miên.

Hơi thở quấn quýt.

Chàng bầu lấy vai nàng, đẩy nàng ngã xuống nằm trên người mình. Chỉ cách nhau có một tấc, La Linh Dư ngẩng mặt lên, tóc chàng xõa lên mặt nàng. Hồ hấp của La Linh Dư trở nên, tay chân như nhũn ra. Biết chàng không nhìn thấy gì, nàng đảo mắt một cái, lập tức giọng mềm mại hơn hẳn bình thường: “Thì huynh sẽ làm gì?”

Lục Quân cười khẽ, mặt tiến lại gần nàng, nói ra mấy chữ khiến nàng đỏ mặt, đẩy chàng ra.

Vì chàng nói bên tai nàng: “. . . Sẽ không để muội xuống giường được.”

Hai người cười đùa ầm ĩ, cánh môi suýt chạm vào nhau, La Linh Dư bị chàng trêu tới mức mặt đỏ bừng, cả người vô lực. Đứng lúc này, thị nữ Chức Nguyệt ở ngoài cao giọng gọi: “Lang quân, đã sắc thuốc cho ngài xong rồi ạ. Đại phu dặn sắc xong phải bôi cho ngài, nếu không bít vãi thời gian dài, khô mắt sẽ để lại dấu vết, làm ảnh hưởng đến mặt nữa sẽ không tốt.”

Lục Quân và La Linh Dư ở trong phòng: “. . .”

Lục Quân sầm mặt, đen như đất nồi.

La Linh Dư chớp mắt, bỗng bật cười: “Tuyệt Thần ca ca... thị nữ của huynh, hình như rất... Hừ.”

La Linh Dư lập tức đẩy chàng ra ngồi dậy, cao giọng nói: “Lục Tuyệt Thần huynh đang chơi muội hả? Huynh không bị thương ở mắt, cũng không bị hủy dung?!”

Vậy nàng không cần phải làm nô tỳ, hy sinh bản thân dâng hiến cho chàng nữa rồi?

Chức Nguyệt chỉ mất hứng vì biểu tiểu thư phong lưu kia ở cùng phòng với lang quân cả buổi tối, cười đùa không ngớt. Nàng ta đứng ngoài ghen tức, ngay khi thuốc vừa sắc xong, nàng ta đã gấp gấp đưa vào. Một khắc sau, Chức Nguyệt thấy La Linh Dư vội vã ra khỏi phòng, chẳng hề nhìn nàng ta lấy một cái, chỉ dẫn thị nữ ở trong sân rồi đi như làn gió. Chức Nguyệt không kịp nhìn thấy biểu tiểu thư có vẻ mặt thế nào, nàng ta thấp thỏm bụng thuốc vào phòng, thấy trên chiếu ngà ở đối diện, Lục tam lang đang sa sầm mặt mày.

Lục Quân ngẫm nghĩ: “Chức Nguyệt, mấy tuổi rồi?”

Chức Nguyệt giật mình, thẹn thùng nói: “Bẩm lang quân, nô tỳ đã mười lăm tuổi.”

Lục Quân: “Mười lăm rồi, đã có chủ kiến, có thể thành thân được rồi.”

Chức Nguyệt cuống lên: “Nô tỳ không muốn thành thân! Cẩm Nguyệt tỳ tỳ còn chưa gả đi mà, nô tỳ muốn phục vụ tam lang thêm mấy năm nữa...” Nàng ta ngược mắt lên, lại nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng của Lục Quân. Gió lạnh thổi qua, nàng ta lập tức hoàn hồn, nhớ ra lang quân nhà mình là ai. Chức Nguyệt cắn răng, vội vã tỏ lòng: “Nô tỳ, nô tỳ muốn ở lại cạnh tam lang, phục vụ tam lang suốt đời, phục vụ... phục vụ phu nhân tương lai suốt đời.”

Lục Quân như cười như không: “Phu nhân tương lai có thích hay không thì không rõ. Người còn muốn phục vụ ta suốt đời?”

Chức Nguyệt: “Vâng...”

Lục Quân: “Phục vụ thế nào?”

Chức Nguyệt không hiểu ý chàng

Lục tam lang mỉm cười: “Phục vụ trên giường ta, để ta nạp người làm thiếp?”

Chức Nguyệt hoảng hốt, biết chàng đã thật sự nổi giận. Lúc nàng ta hoảng sợ, thì Lục Quân lạnh nhạt ra lệnh: “Quý xuống.”

Nàng ta quỳ phịch xuống sàn, chén thuốc rơi xuống đồ đầy đất, mồ hôi lạnh ứa ra trên sống lưng.

***

Còn La Linh Dư không quá để tâm về thị nữ Chức Nguyệt, người như nàng và Lục Quân, có không ít người hầu ở cạnh mền mọ. Nếu không xử lý được những chuyện nhỏ nhặt này, thì Lục Quân đã không còn là Lục tam lang ở Kiến Nghiệp nữa rồi. Nàng thần thờ quay về viện của mình, đi thăm muội muội đã ngủ rồi dặn dò thị nữ mấy tiếng.

Linh Tê do dự, muốn nói với La Linh Dư là hình như bà Tần đã đến Kiến Nghiệp.

Đáng tiếc La Linh Dư đang có tâm sự, không nhìn thấy sắc mặt Linh Tê, xoay người rồi đi.

La Linh Dư không buồn ngủ, tâm trạng nàng đang rất kích động, không ngủ nổi. Trong đầu nàng toàn là cảnh tượng chơi đùa với Lục tam lang ở Thanh viện ban nãy, nụ cười của chàng, đôi môi chàng, và cả mối quan hệ mập mờ không rõ ràng giữa hai người... Nhưng cả hai vẫn không nói ra, xem ai thừa nhận trước, xem ai thích nhiều hơn.

Tình yêu dễ vỡ khó lành, nhưng với người kiêu ngạo như Lục Quân mà nói, nhất định chàng phải làm rõ ngọn nguồn, nói rõ nguyên do... Nhưng sự kiêu ngạo của nàng cũng đâu ít hơn chàng?

La Linh Dư ôm tâm sự nặng nề ngồi trước bàn, mài mực một lúc lâu, tay cầm bút, viết hai câu thơ ra giấy —— *“Ngàn thu chỉ cần một lời, vật đổi sao dời vẫn mãi yêu.”*

Nàng thơ thần nhìn hai hàng chữ này một hồi, đang còn trầm tư thì bất chợt, ở ngoài cửa truyền đến giọng của Lục nhị lang: “Biểu muội đã ngủ chưa? Huynh tới thăm muội đây.”

Lục nhị lang đã được dẫn đến cửa, La Linh Dư nhanh chóng dùng chặn giấy dè lại, mỉm cười đi ra mở cửa. Trắng sáng như sóng nước mùa thu hắt vào phòng, Lục nhị lang được La Linh Dư dẫn vào nhà trò chuyện hân huyên. Lục Hiến đánh giá nàng: “Chuyện hôm nay, biểu muội không sao chứ?”

La Linh Dư lấy làm lạ, đã nửa đêm nửa hôm mà huynh ấy lại quan tâm đến chuyện này, bèn đáp qua loa.

Lục Hiến nhìn nàng chăm chú: “Tam đệ bị thương, đi đứng bất tiện, muội phải chăm sóc đệ ấy nhiều vào.”

La Linh Dư ngạc nhiên: “Đương nhiên rồi...”

Tuy Lục Quân lừa nàng, dọa nàng tưởng chàng không lành được, nhưng nàng cũng biết mình nên chăm sóc Lục Quân.

Lục Hiến nhìn nàng, rất không yên tâm: “Đừng vì đệ ấy bị thương nhẹ mà không quan tâm đệ ấy...” Như lúc ở trong mơ vậy, La biểu muội không biết tam đệ bị thương ở cổ tay, chỉ nhìn thấy một mình Hành Dương vương, không hề quan tâm Lục tam lang.

La Linh Dư: “...”

Ngực nàng phập phồng vì tức giận: “Nhị biểu ca nói gì thế? Huynh ấy như vậy... có chỗ nào là bị thương nhẹ hả?”

Bị biểu muội dùng ánh mắt hoài nghi “huynh đúng là không có lương tâm”, Lục Hiến không những không tức giận, mà còn khoái trá mỉm cười. Trong lòng thả lỏng, Lục Hiến bèn nhìn một lượt quanh phòng, bất chợt hần thấy những hàng chữ còn chưa khô mực ở trên bàn. Lục nhị lang đi đến, cười nói: “Biểu muội còn có thi giờ viết chữ nữa à...” La Linh Dư không ngăn cản, chữ của nàng lọt vào tay Lục Hiến.

Lục Hiến đang định đánh giá chữ của nàng, nhưng vừa nhìn thấy nét bút, hần bất chợt ngẩn ngơ. Lục Hiến nhớ bình thường mình không quá để tâm đến La biểu muội, cũng không nhận ra nét chữ của La biểu muội. Nhưng hần lại biết hai hàng chữ trước mắt đây —— vì khi ở trong mơ, lúc thành Kiến Nghiệp bị phá, Thái Sơ cùng bị hủy hoại, trong loáng thoáng, Lục Hiến đã thấy mấy chữ này.

“Ngàn thu chỉ cần một lời, vật đổi sao dời vẫn mãi yêu.”

Khi ấy Lục Hiến tưởng câu này là La biểu muội viết cho bệ hạ Lưu Mộ, thế nhân tưởng đây là tình yêu hoàng hậu dành cho bệ hạ, mà La biểu muội ở trong mơ cũng chưa bao giờ giải thích... Nếu La Linh Dư viết câu thơ đó vào lúc này... Vậy có nghĩa là trước khi làm Hành Dương vương phi, nàng cũng đã thích Lục tam lang rồi?

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Lục nhị lang nhìn xuống: “Vì sao biểu muội lại viết hai câu thơ này?”

La Linh Dư xấu hổ: “Đêm hè ngồi một chỗ, rảnh rỗi không có chuyện gì làm. Lòng chợt nghĩ tới, đề bút ghi lại.”

***

Trắng như sương tuyết, soi sáng muôn nơi.

Hành Dương vương phủ, sau khi chàng công tử thiếu niên trở về, hân nhót mình trong phòng không chịu đi ra. Không tiễn sinh cùng các môn khách bốn chôn gỗ cửa, nhưng Lưu Mộ lại nhìn bọn họ như nhìn quái thú trong rừng, như đao thép trên ngọn lửa, rất cảnh giác và cũng rất kỳ quái. Không tiễn sinh giết mình, Lưu Mộ đã ôm vô rượu đóng cửa lại: “Không ai được phép làm phiền ta!”

Lưu Mộ ngồi dựa vào góc tường trong phòng, vô rượu lẫn lốc bên chân, hân uống hết vô này đến vô khác, uống rất say sưa.

Miệng tu ừng ực, rượu chảy dọc cổ họng thấm ướt vạt áo, Lưu Mộ giờ tay che đi nửa mặt, lúc thì hoang mang, lúc lại thốt nhiên giận dữ.

“Choang ——!”

Lưu Mộ ném vô rượu đi, cả cơ thể hân run lên, thấy ánh trắng như màn nước đập đầu, như những con sóng lần lần vô đến. Trắng sáng rực rỡ, nhưng trong mắt hân lại như chiếc bóng vụn vụn, biến thành lưỡi dao sắc lẹm —— giống như nhiều năm qua, hoàng huynh của hân coi hân là kẻ thù mà đề phòng. Hân còn tưởng huynh trưởng thương mình!

Lưỡi dao kia có thể đâm thẳng vào hân bất cứ khi nào.

Lưu Mộ khàn giọng tự hỏi: “... Minh đã từng làm gì hả?”

Hân có ngăn cản huynh trưởng đăng cơ không? Không.

Hân không thuyết phục huynh trưởng lập thái tử sao? Cũng không hề.

Nhưng vì tiền đề thích hân hơn, nên hân vẫn trở thành cái gai trong mắt đệ hạ. Thích khách lần này chỉ mới là một, đến lần sau, có khi hân phải đầu lìa khỏi cổ mới là điều đệ hạ mong muốn.

Lưu Mộ nhếch mép, nụ cười trông thực đáng sợ. Lại ném vô rượu trong tay đi, gương mặt tuấn tú của chàng thiếu niên vụn vụn đến ghê rợn: “Huynh xem ta là kẻ địch? Huynh đã lớn vậy rồi, nhưng vẫn ngu ngốc vô năng, triều chính rồi ren, phải nhờ thế gia chống đỡ. Huynh tưởng mình là thiên tử tốt sao? Huynh tưởng thế gia thật sự quan tâm huynh sao? Huynh chỉ là công cụ để bọn chúng mưu cầu tư lợi. Huynh không có chí tiến thủ, vậy mà vẫn đề phòng ta... Ha, thứ huynh không muốn cho ta, ta phải lấy cho bằng được.”

“Người như huynh cũng có thể làm đế vương, vậy vì sao ta lại là kẻ bị ám sát? Chuyện nực cười nhất thiên hạ!”

“Huynh trưởng... ly này kính huynh! Từ này về sau, huynh đệ chúng ta... chỉ là huynh đệ ngoài miệng.”

Hành Dương vương Lưu Mộ uống rượu một mình, càng uống càng thấy lòng lạnh lẽo, nhưng đồng thời đầu óc cũng càng tỉnh táo.

Đêm đã khuya, đèn đuốc đều đã tắt, cảm giác trên người cũng dần yếu đi trong bóng tối. Lưu Mộ ôm rượu vừa khóc vừa cười, La Linh Dư viết chữ xong thì đi ngủ, Lục nhị lang Lục Hiến buồn bã quay về phòng mình.

Lục nhị lang là thư sinh yếu đuối, cho nên rất dễ gặp ác mộng.

Trước khi ngủ uống hai ly trà, Lục Hiến bồn chồn lo lắng, cứ cảm thấy hai câu thơ của La Linh Dư trông rất quen, hình như mình đã từng gặp đầu đó rồi. Ngay sau đó Lục Hiến vỗ tay, đoán mình lại sắp nằm mơ. Hình như lần nào cũng thế, hễ hân phát hiện được vài manh mối đầu vết ở ngoài đời, là đêm về hân lại được báo mộng thêm. Hân phiền lòng vì giấc mơ của mình, đã từng cầu hai đại sư đạo Phật nhưng đều không hiệu quả, rồi dần dà, hân cũng làm quen với giấc mơ của mình, giống như không quá liên quan đến mình.

Lục nhị lang như hồn phách bồng bềnh trong đất trời ở cõi mộng, ôm theo tâm trạng kỳ quái, thấy một Lục nhị lang khác xuất hiện. Đó mới là nhân vật chân thực trong mơ, là Lục Hiến của một năm sau. Dù hồn như người ngoài giấc mơ, thấy Lục nhị lang vào triều thì mới tiếp nhận được thế giới này; Lục nhị lang của một năm sau, thật sự đã làm Trung Tán đại phu.

Một người không quan tâm đến chính sự như hân, đến một năm sau lại đảm đương chức vụ quan trọng!

Nhưng như vậy cũng chẳng ích gì.

Lục nhị lang ở ngoài cuộc đã mơ rất nhiều giấc mơ, thấy được khung cảnh bầu trời u ám, mặt đất tối tăm, cung nhân chạy dáo dác, lại nghe thấy đạo sĩ pháp sư đang niệm chú lên đồng ở trong cung. Hân lập tức ý thức được, đây chính là giấc mơ sau khi thiên Kiến Nghiệp bị phá, tàn đế Lưu Mộ giết hoàng hậu La Linh Dư, rồi giờ kiểm tự vẫn.

Không lẽ kết cục vẫn chưa kết thúc? Giấc mơ lần trước vẫn chưa phải là kết cục?

Lục nhị lang như du hồn sót sáng bồng bềnh trong cung, đạo sĩ pháp sư niệm chú kỳ quái khiến hân nghe như cã đầu. Một bên là cửa cung bị đại quân phá hủy, một bên là đám đạo sĩ vẫn đang làm phép... Cung nhân khóc lóc, hoảng hốt ôm tay nài chạy ra khỏi cửa cung, nhưng khi mọi người đều chạy trốn ra bên ngoài, Lục Hiến chợt thấy bản thân mình trong mơ đang nắm tay một tiểu nương tử, đi ngược dòng người.

Du hồn trong mơ giật mình: “Họa Nhi ——”

Hân lập tức bay đến.

Nhìn bản thân mình trong mơ và La Văn Họa cố gắng gạt đám người ra, chạy nhanh về phía nội cung. La Văn Họa nức nở thúc giục: “Biểu ca, vì sao vẫn không thấy tỷ tỷ của muội đầu...”

Lục nhị lang sót sáng, thấy trong cung lửa cháy khắp nơi, đồng thời hân cũng bị pháp sư làm phép như cã đầu. Hân còn phải trấn an La Văn Họa: “Sắp rồi, sắp rồi! Vì sao muội cứ khẳng khái đòi vào cung tìm La biểu muội, muội theo người Lục gia xuôi Nam chạy trốn không được sao? La biểu muội sẽ có đệ hạ bảo vệ...”

La Văn Họa khóc òa lên: “Không đầu! Đệ hạ sẽ không bảo vệ tỷ tỷ! Từ sau khi tam biểu ca ra đi, tỷ tỷ vẫn luôn khó chịu... Nhị biểu ca dẫn muội đi tìm tỷ tỷ đi! Muội sợ tỷ tỷ nghĩ không thông...”

Tiểu nương tử đã hơn mười tuổi, trên mặt lấm tẩm vết bân. Cô bé được Lục nhị lang dắt tay chạy vào cung, mỗi lần thấy cung nữ phơi thấy là lại gào khóc, lật người xem có phải là tỷ tỷ không. Lục nhị lang thấy lạ, không biết vì sao tam đệ chết rồi, biểu muội lại khổ sở đến mức làm tiểu biểu muội lo lắng... Nhưng Kiến Nghiệp đã bị phá hủy, đại quân Bắc quốc đã tràn vào, thế gia đại tộc ở Kiến Nghiệp đều hoảng hốt bỏ chạy về phía Nam. Lục nhị lang đồng ý đưa La Văn Họa vào cung, một là suy cho cùng, biểu muội cũng là người thân của mình, hai là hân muốn thuyết phục đệ hạ cùng rút lui với bọn họ.

Cho dù đệ hạ và thế gia có mâu thuẫn lớn, nhưng địch ở trước mặt, hai bên vẫn nên hợp tác đúng không?

Đám pháp sư vẫn còn đang lắc chuông, những tấm bùa màu vàng bay khắp nơi như giấy vụn. Gió mạnh nổi lên, mây đen cuộn cuộn. Lục nhị lang bắt đầu như đầu vi tiếng niệm chú của bọn họ, mồ hôi đổ đầy trán. Ban đầu là hân dẫn La Văn Họa đi, sau lại thành La Văn Họa kéo hân chạy sâu vào trong nội cung. Bọn họ vừa chạy vừa tránh, cuối cùng cũng thờ hồn hên đến được cung thất của hoàng hậu.

Lục Hiến ngoài mộng cuống cả lên: “Nhanh lên nhanh lên! La biểu muội và đệ hạ đang chờ hai người cứu đấy...”

Nhưng cuối cùng vẫn chậm.

Trên đường đi, bọn họ gặp phải cung nữ ôm tay nài toan chạy trốn. La Văn Họa biết cung nữ này, là người trong cung hoàng hậu. Cung trường ở nội cung rất nhiều, Lục nhị lang lại không phải ngày nào cũng đi dạo nội cung của đệ hạ, hân không tìm được đường, thế là bất lực cung nữ muốn bỏ chạy, bảo nàng ta dẫn đường. Lục nhị lang và La Văn Họa chạy vào cung thất, La Văn Họa ứa lệ, thấy nữ lang đang hấp hối nằm trên giường. Tiểu nương tử chạy ào đến ——

“Tỷ!”

Lục Hiến sợ hãi đứng nguyên tại chỗ, thấy khắp nơi toàn máu là máu, thấy thiên tử trẻ tuổi mặt mày tái nhợt nằm trong vũng máu, và thấy cả biểu muội bị hân ta bóp chết ở bên cạnh. Người khác chết đi mặt sẽ xấu xí, nhưng biểu muội của hân là giai nhân, cho dù đã chết, mặt nàng vẫn trắng như tuyết, mái tóc dài tựa thác nước. Nàng gấp cười lại, nhủ này vì đau đớn. Không giống như đã chết, mà chỉ như đang ngủ.

Cung nữ đi cùng với bọn họ thấy hoàng hậu và đệ hạ đã chết, sợ hãi hét toáng lên. *Bịch* một tiếng, tay nài nàng ta đang ôm rơi xuống, đồ đạc lẫn lóc, lăn đến bên gầy của Lục nhị lang.

Lục Hiến ngoài mộng và Lục Hiến trong mơ đồng thời cúi đầu, nhìn bức tranh lăn đến dưới chân mình ——

Hai tờ giấy lớn trải ra.

Một bức là tranh vẽ. Trắng sáng treo cao trên đông sơn, gió xuân hây hây trong đêm Giang Nam. Trên con thuyền đen, mỹ nhân xách vạt váy, cúi người múc nước. Màn sương đêm tựa như gió lạnh, ý cảnh của bức họa này rất rộng lớn. Ở xa là rặng núi trùng điệp, lại gần là mỹ nhân trên thuyền đêm.

Cuối bức tranh đề tên là “Tầm Mai cư sĩ”.

Một bức là tranh chữ. Giấy Tuyền trải ra nằm trên bức họa, nét chữ thanh tú này chắc chắn không phải là của Tầm Mai cư sĩ đề tên trong bức tranh kia. Bức chữ này giống như của nữ tử viết hơn. Viết là “*thiên thư chi cần một lời, vật đổi sao dời vẫn mãi yêu*”.

Tranh vẽ và tranh chữ cùng lẫn ra khỏi tay nài của cung nữ, bức họa mở ra, chữ nằm trên tranh, trông như in hằn lên mỹ nhân trên sông nước ở trong tranh. Mà lại càng giống như... Gió thổi vù vù, tranh ôm lấy chữ, tranh vẽ và tranh chữ bị gió lạnh thổi cuốn đi. Hai bức tranh từ bên chân người bay ra khỏi cung, bồng bềnh giữa đất trời.

Nhìn như đang ôm ấp lấy nhau.

Lục nhị lang trong mơ ngẩn ngơ: “... Đây là...”

Mà ở ngoài con mơ, con người của Lục nhị lang nhanh chóng co lại, hần nhận ra bức tranh chữ đó – chính là bức mà biểu muội La Linh Dư viết tối nay. Đường nhiên người ngoài giấc mơ không thể trao đổi với người trong mơ, Lục nhị lang ở trong mơ đề trần kim nén con đau đầu, hiếm khi thấy hần mẫn cảm, ý thức có điều lạ.

Lục nhị lang nghiêng đầu, hỏi La Vân Họa khóc tới mức không thờ nổi: “Chữ này... Là tỷ tỷ của muội viết hả?”

La Vân Họa nhìn sang, nước mắt đọng trên hàng mi. Nghĩ đến gì đó, cô bé cười khổ: “... Vâng.”

“Viết cho bệ hạ ư? Muội ấy viết từ bao giờ?”

La Vân Họa cup mắt, nhìn nữ lang dung nhan như tuyết mình đang ôm trong lòng. Nước mắt cô bé nhỏ xuống mặt nữ lang, hai vai tiều xuống từ run lên, khóc không ra tiếng: “... Là trong đêm hè năm ngoái. Lòng chợt nghĩ tới, đề bút ghi lại.”

...

Lòng chợt nghĩ tới, đề bút ghi lại ——

Tình yêu ấy như cầm đuốc đi trong đêm đen, ánh sáng yếu ớt, đau hay con đường phía trước như thế nào.

Hoặc là đoàn tụ sum vầy, hoặc là lưỡng bại câu thương.

...

Chuyện cũ như gió lướt qua, là lưỡng bại câu thương.

Theo ngày giờ trong mộng mà suy đoán, thì thời điểm La biểu muội viết hai câu thơ đó, vừa khớp với thời gian này ở thực tại?

Không lâu sau, nàng sẽ được định làm Hành Dương vương phi.

Nhất định phải ngăn cản!

***

Lục nhị lang đau xót khôn nguôi, lúc đi thăm tam đệ và La biểu muội, ánh mắt nhìn hai người khiến người khác cảm thấy hần bị “khuyết não”.

Lục nhị lang đến Thanh viện trước, rồi sau đó mới tới Tuyết Tổ viện tìm La Linh Dư, nhưng được thị nữ báo rằng: “Nghe nói Hành Dương vương bị thương vì cứu nữ lang, nương tử nhà chúng nô tỳ rất lo, cho nên đã chuẩn bị quả đi thăm rồi ạ.”

Lục nhị lang: “...?”

Ở ngoài cổng Lục già, La Linh Dư vừa xách váy bước lên xe, thì sau lưng có một con gió áp đến, một bàn tay vurun ra kéo nàng xuống xe. La Linh Dư ngạc nhiên mờ to mắt, nhìn Lục nhị lang nắm tay mình, giọng dồn dập nghiêm túc hỏi: “Muội đi đâu đấy?!”

La Linh Dư vốn lên Lục Quân đi gặp lang quân khác, giờ thấy Lục nhị lang nghiêm trọng như vậy, nàng lập tức lấp bấp đáp: “... Đi đi đi thăm Hành Dương vương...”

Thăm người cứu nàng cũng đâu có sai... Nàng và Lục tam lang cũng chẳng thể hện gì cả. Nhị biểu ca đừng có nhìn nàng với ánh mắt như nhìn hạng người lăng ỷ chứ.

Lục Hiến trịnh trọng nói: “... Để huynh đi thay muội”

La Linh Dư: “... Há?”

Lục Hiến đau lòng chỉ trích nàng: “Tam đệ đã bị mù mà muội còn muốn đi thăm lang quân khác. Hành Dương vương chỉ bị thương nhẹ, vì huynh đi thay muội là được. Muội chăm sóc tam đệ tốt vào.”

La Linh Dư mơ màng bị nhị biểu ca nhiệt tình khuyên lui: “...”

—— Tuyết Thần ca ca, huynh mau ra mà xem! Vì để ngăn cản muội ra ngoài, nhị ca huynh nguyên rủa huynh bị mù kìa!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 61

Lục Hiến chặn La biểu muội lại, để La biểu muội ở yên trong nhà chăm sóc tam đệ. Bấy giờ Lục nhị lang rất sợ duyên phận giữa La biểu muội và Hành Dương vương, dù hần đã ngăn cản thế rồi, mà La biểu muội vẫn có tâm tư muốn đi thăm Hành Dương vương. Nam nữ thiếu niên qua lại với nhau, chắc chắn sẽ xảy ra những chuyện ngoài ý muốn, nếu chuyện cứ tiếp diễn, thì không phải sẽ giống với giấc mơ của hần sao?

Lục nhị lang không thể chấp nhận kết quả như vậy được.

Thế là hần kiểm tra qua mà La biểu muội muốn tặng cho Hành Dương vương, thấy chỉ toàn là mấy thứ bồi bổ người bị thương, Lục nhị lang mới yên tâm. Chỉ ít La biểu muội không có ý gì khác với Hành Dương vương, Lục nhị lang xách quả do La Linh Dư chuẩn bị, đi xe ra khỏi ngõ Ô Y, đến Hành Dương vương phủ ở ngoại ô phía Đông thăm người.

Đã mấy hôm Hành Dương vương Lưu Mộ không vào triều, lấy cớ là vào ngày phùng phần son của La Linh Dư khai trương, không may vì cứu người, làm động đến vết thương cũ khiến nó tái phát, Lưu Mộ bèn cáo ốm xin nghỉ, không thể lên triều xử lý công vụ. Hành Dương vương bị bệnh, bệ hạ và thái hậu trong cung đều chu đáo tặng lễ, các công tử cũng tới thăm. Nhưng tính khí của Lưu Mộ rất xấu, dọa người đi thăm phải bỏ chạy.

Lúc Lục nhị lang Lục Hiến kiên quyết xách quả đến cửa thăm, Không tiền sinh râu rử, nhìn thân hình gầy gò của lang quân quý tộc hào sảng đi đến, nói: “Lang quân à, công tử nhà chúng tôi bị bệnh, tính tình không tốt, ai đến thăm cũng bị ngài ấy mắng chửi, còn có khả năng bị đánh... Người như lang quân, không cần phải đi gặp ngài ấy đâu...”

Nếu Hành Dương vương đánh lang quân thế gia thanh cao tao nhã này, thì sao có thể chu toàn được nữa?

Lục Hiến nói không sao. Hần vốn đi thay La biểu muội, nếu Lưu Mộ đang nổi giận, thì hần không cần phải nhảy ra đầu mũi thương làm gì. Vô cùng khách khí giao quả cho Không tiền sinh, Lục Hiến xoay người toan rời đi, không ngờ cách bóng cây trũng trũng, hần nghe thấy tiếng cửa kéo ra. Công tử thiếu niên khàn giọng lên tiếng: “Sao người lại đến?!”

Giọng nói rất mất kiên nhẫn.

Lưu Mộ rất phiền vì Lục nhị lang cứ bám lấy hắn một cách khó hiểu, hắn kìm nén bức tức là vì nề tình hóm đó sau khi rời đi, Lục nhị lang vẫn nhớ để người hầu ở lại xem mình đã về chưa.

Lục nhị lang: “Ồ...”

Hắn đang định nói “ta đi ngay đây”, thì sau khi nhìn hắn đầy ghét bỏ, Lưu Mộ lại nói: “Đến rồi thì vào đi.”

Lục nhị lang: “...”

Hắn đang định ra về, nhưng thấy sắc mặt Lưu Mộ rất khó coi, Lục Hiến cảm thấy mình vẫn nên thức thoi ở lại.

Mấy người môn khách Khổng tiên sinh dặn dò Lục nhị lang phải khuyên nhủ công tử bọn họ nghỉ thông, trên đời này không có gì là không giải quyết được. Lục nhị lang mù mờ lắng nghe, xấu hổ gật đầu. Bước vào cửa, mấy người Khổng tiên sinh cáo lui, Lục nhị lang nhủ mảy, bởi vì thấy cửa sổ trong phòng mờ toang, nhưng vẫn không xua tan được mùi rượu nồng. Hắn thấy rất nhiều vỏ rượu lăn lóc trên đất, Lưu Mộ ngồi dựa vào tường, không đội ngọc quan, áo ngoài nhăn nhúm, trong mắt lạnh giá, quả thật không hề ôn chút nào.

Lục nhị lang: “Ta thay biểu muội đến...”

Lưu Mộ mệt nhọc ngắt lời hắn, cũng châm chọc: “Lại nhắc nhở ta không được trêu chọc biểu muội của người chứ gì? Biểu muội của người là thần tiên phi tử, ta cách nàng ta xa như vậy, ta có thể làm gì được nàng ta?”

Lục nhị lang nhủ thầm, nếu không phải có ta ngăn cản, thì người đến thăm ngài hôm nay chính là muội ấy, nói không chừng ngài sẽ thật sự làm gì đó biểu muội, ngài đúng là một nhân vật nguy hiểm. Tuy có điều Lục nhị lang sống đơn giản, nhưng hắn vẫn biết có những lời không thể nói ra. Lục nhị lang lúng túng nói: “... Thật ra ta đến là muốn trò chuyện với công tử, để công tử hiểu thêm về thế gia.”

Lưu Mộ: “...”

Không nói chuyện về biểu muội hắn thì lại muốn nói Lục gia bọn họ lớn mạnh thế nào, tính trêu người ta hả?

Lưu Mộ thực sự khó tin, gã Lục nhị lang này không chỉ chưa khỏi chứng khuyết não thật hả? Người nhà Lục gia không lo sao?

Đáng tiếc Lục gia quá lợi hại, là danh môn đứng đầu Kiến Nghiệp. Bản thân Lục nhị lang nhìn không quá lợi hại, tâm tư của người này không nằm ở chuyện triều chính; nhưng Lục tam lang thì không như vậy, các lang quân khác ở Lục gia cũng có quyền phát biểu trên triều. Triều đình nhìn như là của Lưu gia, song thực chất đã là của thế gia. Lưu Thị bọn họ như được thế gia mời làm quân gia, quản lý thiên hạ, song chưa chắc quyền lực đã hơn thế gia...

Lưu Mộ trầm tư một lúc, sau đó nắn bàn thân: liên quan gì tới mình? Hoàng huynh của mình còn mong mình chết quách đi, hắn ta bị thế gia dựng làm bù nhìn, mình nên cười trên đau đớn mới đúng.

Lưu Mộ buồn bã uống rượu, nghe Lục Hiến kéo ghế ngồi bên tai, nói rõ cho hắn biết tình hình gần đây của mấy đại thế gia ở Kiến Nghiệp. Lúc nói tới những chuyện này, Lục Hiến còn có chút xấu hổ: “... Có lẽ sống sung sướng quá, nên đến lượt thế hệ như bọn tôi, các lang quân ít ai muốn làm việc, đa số đều thích du sơn ngoạn thủy, so sánh nhau tiền tài. Phụ thân ta cũng rất đau đầu, muốn chấn chỉnh lại thế gia, có điều rễ cây thế gia rất rắc rối, gần như nhà nào cũng có quan hệ thông gia với nhau. Như Lục thị bọn tôi đây, có rất nhiều người kết thông gia với hoàng thất, Giang thị và Trần thị, ta có mấy thăm thăm đều ở trong cung...”

Lưu Mộ hừ một tiếng, không nói năng gì.

Bất thành lời, Khổng tiên sinh đẩy cửa đi vào, lão cúi người, nói vài câu vào bên tai Hành Dương vương. Lưu Mộ gật đầu, Khổng tiên sinh mỉm cười chào Lục nhị lang, sau đó đóng cửa lui ra. Đợi người đi rồi, Lục nhị lang lại tùy tiện tẩn gấu vài lời. Nhưng vì Lưu Mộ không có lòng dạ nào nghe, nên Lục Hiến cũng không hăng hái nói chuyện. Lục nhị lang nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt thấy trên đường mòn renk xanh ở đối diện lâu các, có mấy bóng người giồng đạo sĩ đi qua.

Trong đầu *ùm* một tiếng, theo bản năng cảm thấy có gì đó sai sai. Lục nhị lang dừng lại, ngạc nhiên nhìn mấy đạo sĩ kia.

Lưu Mộ cũng nhìn theo hắn, mắt chợt trợn lên.

Lại nghe thấy Lục nhị lang kinh ngạc hỏi mình: “Công tử, tuổi ngài còn nhỏ... lại nuôi đường đạo sĩ sao? Tính theo gương bề hạ, tìm thần tiên hỏi chuyện?”

Lưu Mộ: “Đương nhiên không phải.”

Lục nhị lang nhìn hắn.

Lưu Mộ trả lời qua loa: “Người thích luyện đan tu tiên là hoàng huynh. Nên ta mới tặng hoàng huynh mấy đạo sĩ nổi tiếng, đưa vào cung để bọn họ giảng đạo cho hoàng huynh. Ta nghĩ, hắn hoàng huynh sẽ vui mừng lắm.”

Đột nhiên Lục nhị lang nhìn hắn, mắt lóe lên tia sáng.

Trong phút chốc, hắn nhớ lại chi tiết trong giấc mơ của mình —— lão hoàng đế chết vì trúng độc.

Tân đế căm phẫn, chuyện đầu tiên làm sau khi lên ngôi là phá hủy lò luyện đan, đuổi các đạo sĩ ra khỏi Thái Sơ cung, cấm tiệt bọn họ cả đời này không được đặt chân vào Kiến Nghiệp.

Ở trong mơ, phần lớn thế gia đều biết lão hoàng đế trúng độc mà chết, nên bọn họ rất ủng hộ quyết định của tân đế...

Nhưng nếu như, trong số các đạo sĩ vào cung, có người của Lưu Mộ thì sao? Hoặc là, sở dĩ hoàng đế trúng độc mà chết, chính là do nhóm đạo sĩ Lưu Mộ đưa vào cung xui khiến. Lưu Mộ không hề đích thân ra tay, nhưng hắn lại lợi dụng hảo cảm của hoàng huynh về đạo sĩ...

Lưu Mộ nhìn chằm chằm Lục nhị lang đột nhiên im bặt: “Sao? Ta đưa đạo sĩ vào cung, có gì không ổn à?”

Hắn nhìn thẳng lang quân đối diện, nụ cười rất kỳ lạ, tay phủ trên đầu gối. Tư thế của thiếu niên nhìn có vẻ tùy ý, nhưng sống lưng thẳng tắp, bắp thịt căng ra, là một tư thế chờ thời mà động. Cứ như thế nếu có điều không ổn, hắn sẽ lập tức ra tay.

Lưng Lục Hiến đỏ đầy mồ hôi.

Bất chợt nghĩ đến, may mà người đến hôm nay là hắn.

Nếu như La biểu muội tới...

La biểu muội một thân một mình đến Kiến Nghiệp, không quen cuộc sống nhưng rất thông minh cơ trí. Lúc ở trong mơ, La biểu muội đã bắt gặp tâm tư này của Lưu Mộ... Nhưng nàng vẫn có thể còn sống rồi khỏi đây? Như vậy Lưu Mộ muốn kết hôn với La biểu muội, không chỉ đơn giản như bề ngoài. Mà La biểu muội không gả được cho tam đệ hắn, cũng không phải là do cãi nhau suông...

Lưu Mộ lại sốt ruột hỏi: “Lục nhị lang, người ngăn ngó cái gì đấy?”

“Không có gì!” Lục Hiến lập tức hoàn hồn, hắn cố gắng thả lỏng, nhưng nụ cười lại cứng ngắc.

Lưu Mộ nhìn xoáy vào hắn, bàn tay đặt trên đầu gối giật giật, rồi hắn ta chậm rãi nói sang chuyện khác.

Lục nhị lang lưng ướt đầm rồi khỏi Hành Dương vương phủ, trong lòng vẫn còn tin vào suy đoán của mình. Ra khỏi vương phủ, quay về Lục gia, hoàng hốt bâng hoàng suốt hai canh giờ, Lục nhị lang vẫn rất bất an. Chính cứ không thể chỉ dựa vào suy đoán, nhất định phải có bằng chứng. Lục nhị lang chần chờ, rồi gọi người hầu đến: “Các người cười ngựa chạy nhanh vào Thái Sơ cung, ngăn mấy đạo sĩ Hành Dương vương phủ đưa vào cung lại! Đứng ngoài của chúng ta thay thế họ, chó đứng đề Hành Dương vương phát hiện. Các người dẫn người đến chỗ bí mật, ta muốn thăm vấn mấy đạo sĩ kia...”

Không quá nửa canh giờ, Lưu Mộ chấp tay đứng trong sân ngắm nhìn phong cảnh, nhận được thông báo của thuộc hạ: “Công tử, ngài đoán không sai. Lục gia thật sự phái người lên vào Thái Sơ cung...”

Lưu Mộ sầm mặt.

Hắn lạnh lùng nói: “Quái lạ... Ta muốn xem xem Lục nhị lang làm gì. Chẳng lẽ hắn biết mấy đạo sĩ kia có vấn đề? Người ngu ngốc như hắn mà cũng có thể nhận ra ư? Hắn dựa vào đâu mà nghi ngờ ta? Chẳng lẽ ta đã để lộ sơ hở trước mặt hắn? Hay là trong Hành Dương vương phủ có tai mắt của Lục gia?”

Hắn hưng tộn tặc nhìn thuộc hạ ở ngoài cửa, các thuộc hạ giật mình sợ hãi, mồ hôi lạnh tủa ra, đồng loạt quỳ xuống kêu oan. Nhưng Lưu Mộ chỉ nhìn bọn họ mà không nói gì. Tháng Sáu trời nóng, mồ hôi trên người các thuộc hạ cứ chảy ra không ngừng —— từ sau hôm trở về, công tử không còn tin tưởng bọn họ nữa. Hình như công tử càng lúc càng nóng tính, mắt nhìn bọn họ càng âm trầm...

Rất sợ có hôm nào đó công tử không kìm nén được, ra tay với bọn họ...

Lòng khiếp sợ! Bọn họ phải làm gì đây!

***

Đương nhiên La Linh Dư không biết nhị biểu ca đã giúp nàng tránh khỏi một kiếp nạn. Nàng không có thân thể hiển hách như Lục nhị lang, để cho Hành Dương vương phải e ngại. Nếu người đến Hành Dương vương phủ là nàng, chưa chắc nàng đã có thể còn sống quay về như Lục nhị lang. Gần đây La Linh Dư khá là bận, một là vì sổ sách của phường sơn phần, hai là phải chăm sóc Lục tam lang bị thương, hành động bất tiện.

Phường sơn phần của nàng đã vào giường, có rất nhiều chuyện nàng không biết. Nhưng nàng là người kiêu ngạo, không chịu thừa nhận mình thua kém người ta, cho nên phải tốn rất nhiều công sức nghiên cứu. Phường sơn phần của nàng không vận hành dễ dàng, Lục tam lang cũng không phải người dễ chăm sóc. Ngày đêm mệt mỏi như vậy, tinh thần nàng đã sắp suy sụp. Nhưng lại có một chuyện phiền lòng khiến nàng rầu rĩ.

Linh Tề do dự một thời gian, cuối cùng cũng đáp ứng, nói với La Linh Dư là hình như mình trông thấy bà Tần.

La Linh Dư giật mình, hiếm khi chủ động bước vào viện của Lục phu nhân, hỏi thăm Lục phu nhân. Hai ngày nay Lục phu nhân cũng rất bận, sau khi Lục lão phu nhân than phiền về quan hệ của Lục tam lang và La nương tử, bà mới đột nhiên phát hiện, vẫn có rất nhiều lang quân trong phủ chưa thành thân. Mà người đứng mũi chịu sào, chính là Lục nhị lang Lục Hiến.

Lúc La Linh Dư đến cửa cầu kiến, Lục phu nhân đang đau đầu lật danh sách các nữ lang Kiến Nghiệp, cuốn sách Hoa thần nổi tiếng được bà xem đi xem lại nhiều lần. Chỉ vì nhà không có nữ lang, còn mình lại không thích ra ngoài xã giao đau đầu —— Lục phu nhân chỉ nhìn mỗi ảnh vẽ trong sách, không tài nào nhìn ra các nữ lang có tính cách ra sao.

La Linh Dư đứng trong sảnh nhìn một lúc lâu, sau đó cười bảo: “... Nếu phu nhân thấy đau đầu, không bằng để con tìm lý do, mời các tỷ muội đến Lục gia tham dự yến tiệc? Nếu phu nhân thích cô nào thì cứ nói với con, con sẽ trò chuyện nhiều với nữ lang đó, để phu nhân nhìn xem sao.”

Lục phu nhân kinh ngạc, sau đó hờn hờ nói: “Thế thì tốt quá rồi! Nếu con giúp biểu ca chuyện này, nhất định nó sẽ ghi nhớ ơn của con.”

Quả nhiên, trong nhà có một nữ lang tiêu bồi cơ trí sẽ dễ dàng hơn nhiều. Bà ra ngoài nhìn nữ lang, chứ làm gì có chuyện mời nữ lang đến nhà mình chơi thoải mái?

Hai bên đều vui mừng thảo luận chi tiết của yến tiệc, sau đó La Linh Dư muốn hỏi thăm chuyện của bà Tần là như thế nào.

Chuyện trò vui vẻ với biểu tiểu thư xong, Lục phu nhân mới nhớ ra có người như vậy: “... Ô, đúng rồi. Sự con ở nhà không quen, nên ta đã cho người đến Nam Dương hỏi thăm, xem con có ghét hay không thích chuyện gì không. Nhũ mẫu của con lại rất quan tâm con, cho nên đã xin đi cùng đến đây. Phải để hai người gặp nhau mới được.”

La Linh Dư cảm kích mỉm cười: “Đa tạ phu nhân.”

Thật ra sao Lục phu nhân có thể sợ nàng ở không quen, phải người đến Nam Dương hỏi thăm được? Khéo là sợ nàng không đứng đắn gieo họa cho Lục gia, nên mới cho người tới Nam Dương chứ gì?

Nhưng chuyện này trong lòng biết là được rồi, không cần thiết phải nói ra.

Thị nữ Linh Tề cung kính đứng ngoài chờ, lúc thấy La Linh Dư đi ra, nàng còn dẫn theo người mà lúc trước nàng ta không đến gần được. Bà Tần đi theo nữ lang cao gầy, đưa tay gạt lệ liên tục. La Linh Dư từ giả thị nữ Thanh Yêu tiễn nàng ra khỏi cửa viện, từ đầu chí cuối vẫn luôn treo nụ cười trên mặt.

Mấy người La Linh Dư dẫn bà Tần rời đi.

Bước chân của nàng càng lúc càng gấp gáp.

Không kịp đợi về Tuyệt Tổ viện, bọn họ dừng lại ở ven hồ trên đường đi, tìm một nơi không ai để ý, rồi La Linh Dư dẫn các thị nữ canh chừng, còn mình kéo bà Tần vào bụi lau bên bờ. La Linh Dư cuống quýt hỏi: “Nhũ mẫu, ở Nam Dương xảy ra chuyện gì sao? Không phải chúng ta đã bàn là để nhũ mẫu ở lại Nam Dương dưỡng lão sao? Sao nhũ mẫu lại đến đây?”

“Không phải Nam Dương có chiến tranh đấy chứ?”

“Không, không có!” Bà Tần vội vã trấn an La Linh Dư, bà thấy nữ lang kích động, nhìn chăm chú gương mặt điểm lệ của nữ lang, trong mắt lại rung rung, nước nờ nói: “Mọi chuyện vẫn ổn, không có gì đáng lo ngại! La phu nhân rất khỏe, các nữ lang cũng không sao...”

La Linh Dư sảng giọng: “Vậy nhũ mẫu khóc cái gì? Dọa con sợ chết đi được!”

Bà Tần khóc: “Nhưng vị Phạm lang kia...”

Phạm lang!

Trông mặt La Linh Dư co lại, mắt tự nhiên nói: “Nhắc đến hần ta làm gì? Con cũng đã đến Kiến Nghiệp rồi... Con đã nói mình sẽ nhanh chóng thành thân, mọi người không cần phải lo lắng cho con nữa!”

Bà Tần vội la lên: “Nhưng đã sắp nửa năm rồi... Nương tử đừng gạt nhũ mẫu! Nhũ mẫu đã hỏi người hầu Lục gia rồi, bọn họ không nói con sắp thành thân.”

Hai má La Linh Dư đỏ lên.

Nàng xấu hổ: “Con không lừa nhũ mẫu đâu... Chỉ là vị lang quân con coi trọng hơi khó giải quyết, không thể tấn công trong thời gian ngắn được...”

Lục tam lang không thể nào cười nàng trong thời gian ngắn, mà con người chàng già đoan trang quá thật, nên thực sự khó mà nhìn rõ, lại còn phải truy rõ cho bằng được nguyên do. Nhưng quả thật chàng có mập mờ với nàng, cũng làm cho nàng rối ruột rối gan. Theo nàng thấy, với nhân phẩm của Lục Quân, chắc chắn chàng không phải là người sẽ bội tình bạc nghĩa như vậy. Nếu chàng và nàng chia tay, nhất định là do hai người bất hòa.

Nàng cũng sắp công hạ được Lục Quân rồi...

Lục Quân đã dao động, chàng sắp thừa nhận cảm xúc của mình rồi.

Sao nàng có thể đổi lang quân khác, từ bỏ Lục Quân vào lúc này được?

Bà Tần càng gấp gáp: “Có phải người nương tử nói là Lục tam lang không? Nhũ mẫu có nghe các thị nữ của Lục phu nhân nhắc đến Lục tam lang và con... Nhưng nương tử chớ có khinh suất. Nhũ mẫu nghe người ta nói, không phải Lục tam lang cũng giống Phạm lang ở Nam Dương sao? Lần trước con đã vấp ngã vì Phạm lang, bây giờ lại muốn vấp ngã vì Lục tam lang gì đó sao?”

“Nương tử à, con phải thật tỉnh táo!”

“Đương nhiên lang quân sĩ tộc sẽ khác nhau, nhưng vì sao mắt nhìn của con vẫn giống hệt nhau... Nương tử không sợ hần ta là Phạm lang thứ hai ư?”

Phạm lang!

Sắc mặt La Linh Dư tái nhợt, vận chặt khăn tay. Nàng gần như thốt ra lời phản bác: “Lục Quân không phải là loại nam nhân như Phạm lang!”

Nàng ạo nảo: “Nhũ mẫu, nhũ mẫu đừng xen vào chuyện của con nữa. Nhũ mẫu vẫn nên về Nam Dương đi, nói với mấy bà mẫu là con sống ở Kiến Nghiệp rất tốt, bọn họ đừng ràng buộc con, cũng đừng thúc giục con làm gì. Con sắp thành thân rồi, thật đấy...”

Bà Tần nhìn nàng, thấy nữ lang vô cùng kiên định, hề nhắc đến vị Lục tam lang kia thì hai mắt sáng lên. La Linh Dư luôn là như thế, không hề tức giận, luôn tích cực tìm kiếm đường ra. Dù vấp ngã một lần, dù bẽ đầu chảy máu, nàng vẫn sẽ đứng lên. Bà Tần nhìn nàng lớn lên từ nhỏ, biết khi nương tử vừa trưởng thành, sau khi thành Nhữ Dương bị công phá, nàng đã chịu khổ nhiều thế nào... Chịu khổ biết bao nhiêu, mới có thể sống ở Nam Dương, rồi có thể đến Kiến Nghiệp.

Nhưng, nhưng...

Bà Tần che mặt khóc lóc: “Sợ là không kịp rồi nương tử à!”

La Linh Dư hoảng hốt, vội hỏi: “Rốt cuộc là thế nào? Nhũ mẫu đừng khóc, nhũ mẫu mau nói đi! Con sốt ruột chết đi được!”

Bà Tần run run nói: “Ngày đó nương tử cầu xin La phu nhân, La phu nhân vừa lên đưa con rồi khỏi Nam Dương không lâu, thì Phạm lang kia đã đến La gia xin cưới. La gia thật sự không đầu nôi Phạm thị... Nửa năm qua, mọi người ở nhà cũng chờ con có thể kiếm được nhân duyên tốt ở Kiến Nghiệp, để Phạm thị không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng đã nửa năm rồi, lễ trước khi cưới đều đã xong, vậy mà con... Nhũ mẫu không đợi nổi nữa, nên mới đến Kiến Nghiệp tìm con.”

Bà Tần cắn răng: “Linh Dư, nếu con hết cách, không bằng chạy đi? Con không thể gả vào Phạm gia được. Phạm lang sẽ hành hạ con đến chết!”

La Linh Dư sầm mặt, lòng buồn bã —— sao nàng lại đột nhiên có thêm một vị hôn phu thế này?

Bà Tần lại bắt đầu khóc, không có chủ ý gì, chỉ biết khuyên nhủ La Linh Dư, hoặc là gả cho một hào môn đại thế gia có quyền cao chức trọng hơn hẳn Phạm thị Nam Dương, hoặc là La Linh Dư nhanh trốn đi. Nhưng La Linh Dư biết trốn thế nào đây? Mặc kệ La thị Nam Dương ư? La thị Nam Dương chưa hẳn đã tốt với nàng, cho dù gài bẫy tính kế nàng, thì suy cho cùng cũng từng nuôi nàng và nuôi mẹ một thời gian. Lần này đến Kiến Nghiệp, La phu nhân cũng rất ủng hộ nàng. Nếu không có La phu nhân âm thầm đưa nàng đi, thì sao nàng có thể rời khỏi hang sói đó...

La Linh Dư tức giận: “Đừng khóc nữa! Khóc thì có lợi gì! Nhũ mẫu phiền hà quá!”

Bà Tần bịt miệng, cố gắng khống chế cơn ghen ghét, nước mắt bà lã chài rơi. Nữ lang của bà một khi tức giận, sẽ không hề có cảm giác yếu đuối. Hề La Linh Dư nổi thì hai mắt sẽ sáng lên, cánh môi mím chặt, ngang bướng không chịu khuất phục, thần thái trong mắt khiến người khác phải động lòng... Bà Tần buồn bã, lại nghe thấy La Linh Dư nói: “... hiện tại, con chỉ có thể đi nhờ tên khốn Lục Quân kia mà thôi.”

Bà Tần ảo não: “Là vì Lục tam lang kia sao? Nữ lang tin tưởng vào hắn như vậy, thật sự cảm thấy hắn không phải là Phạm lang thứ hai? Cho dù lần này con gặp được phu quân thật, nhân phẩm của Lục tam lang cũng rất tốt, nhưng con và hắn mới chỉ quen nhau không quá nửa năm. Liệu hắn có thật sự đối đầu với Phạm thị Nam Dương vì con không?”

Phạm thị Nam Dương cũng là hào môn thế gia.

Nếu không phải là hào môn thế gia, thì sao có thể ép La thị không ngóc đầu lên nổi, ép La thị phải gả La Linh Dư qua?

La Linh Dư cười khổ.

Thật ra nàng cũng lo lắng, nhưng khác với sự lo lắng của nhũ mẫu —— nhũ mẫu của nàng chưa bao giờ tiếp xúc với Lục tam lang, không biết Lục Quân là dạng người gì. Nhũ mẫu sợ Lục Quân không chịu giúp nàng, nhưng điều làm La Linh Dư sợ hơn là, phải thẳng thắn với Lục Quân chuyện mình có một vị hôn phu.

Chỉ mới vì chuyện vòng lưu ly mà cả hai đã cãi nhau gay gắt như vậy, hậu quả là suýt nữa mất Lục Quân bị hồng. Vất vả lắm mới qua được ải này, vất vả lắm chàng mới lại nói chuyện với nàng... Giờ nàng phải chạy đi nói với Lục Quân, là nàng đã có một hôn phu sao...

Cho dù nàng khóc lóc nói với chàng là mình không biết chuyện, nhưng trực giác sắc bén của Lục Quân như kéo to tột kén... Đầu La Linh Dư đau nhức.

Đi ra khỏi bụi lau, các thị nữ thấy sắc mặt nữ lang rất khó coi, hốt hoảng. Bà Tần khóc lóc run rẩy hai vai, La Linh Dư phiền não báo các nàng sắp xếp cho bà ở trong viện mình. La Linh Dư lại hỏi Lục Quân ở đâu, Linh Ngọc ký quái nhìn nàng: “Bây giờ mặt tam lang đang còn quần vải, đi đứng bất tiện, dĩ nhiên không ra ngoài mà ở trong nhà rồi.”

La Linh Dư “ừ” một tiếng: “Cho người đến Thanh viện nói với Cẩm Nguyệt một tiếng, báo ta rửa mặt chải đầu xong, sẽ đến tìm tam biểu ca chơi.”

Linh Ngọc: “Rửa mặt chải đầu? Không cần chứ? Nữ lang đã đẹp đến thế rồi, y phục trang sức cũng không có vấn đề... Hơn nữa tam lang cũng không thấy gì, dù nữ lang có mặc đẹp tới đâu, ngài ấy cũng không biết.”

La Linh Dư thấp giọng: “Người thì biết gì? Đi gặp một lang quân, nhất định phải chuẩn bị cho tốt. Dù gì trước khi gặp huynh ấy, người cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì cả.”

“Nếu vì nhất thời sơ sót, bị huynh ấy bắt gặp hình tượng xấu xí của bản thân, thì có thể duyên phận sẽ bay đi một cách vô tình.”

Linh Ngọc: “...”

Nàng ta chợt cảm thấy xấu hổ.

Thật ra thị nữ như các nàng đều nhận định chắc chắn biểu tiểu thư sẽ gả vào Lục gia, nhất định các nàng sẽ hầu hạ biểu tiểu thư. Thái độ của Lục tam lang với biểu tiểu thư khác hẳn những nữ lang khác... Vậy mà biểu tiểu thư lại còn thấy chưa đủ, còn muốn dụng tâm với Lục tam lang nữa. So về phần tâm ý này của biểu tiểu thư, đúng là bình thường các nàng quá qua quýt.

Lại chưa bao giờ nghĩ phải ăn mặc xinh đẹp, như thế mới có thể đối mặt với mọi bất ngờ.

***

Vì mất bị quần váy, nên có rất nhiều chuyện không làm được, dưới cái nắng chói chang ban trưa, Lục Quân dúi khoát ngủ dưới giàn nho. Trong mơ màng tỉnh dậy, nghe thấy bên tai là giọng nữ ngọt ngào vui vẻ: “Tuyệt Thân ca ca, huynh dậy rồi hả? Muội đã bóc vỏ nho cho huynh rồi nè, xếp thành ngọn núi nhỏ, còn rưới thêm cả nước tuyết nữa. Huynh có muốn ném thử một chút không?”

Lục Quân: “...”

Lục Quân từ từ ngồi dậy, chậm rãi nói: “Muội có chuyện muốn thỉnh cầu ta?”

La Linh Dư: “...!”

Lục Quân: “Giọng ngọt như mật, ta còn chưa tỉnh ngủ mà đã chạy đến lấy lòng ta... Nói đi, chuyện gì.”

La Linh Dư xoắn xuýt: “... Cũng không phải là chuyện lớn gì... Nhưng nếu ngày trước muội có làm sai vài chuyện, liệu huynh có tha thứ cho muội không?”

Lục Quân thờ ơ: “Biết rồi. Ta rất độ lượng... Muội nói đi.”

La Linh Dư lấy hết dũng khí, lại dè dặt nhìn chàng: “Muội có một hôn phu...”

Dưới lớp vải trắng, không thấy mặt trời lăm đen đi gương mặt tuần tú của lang quân, trái lại nó còn trở nên trắng bệch. Vị ngọc diện lang quân này, một khắc trước còn nhếch mép cười, vậy mà một chớp mắt sau đã sa sầm mặt mày. Chàng im lặng không nói gì, đỡ lấy giàn nho, đứng dậy rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Đột nhiên lang quân đứng dậy bỏ đi, mà La Linh Dư vẫn còn đang cúi người nói chuyện, lập tức ngỡ ngàng trước động tác của chàng. Nên khi Lục tam lang đi rồi, nàng mới phản ứng được mình đã chậm nửa nhịp, vội vã đi theo: “Tuyệt Thân ca ca, huynh nghe muội nói đã, trong chuyện này có hiểu lầm...”

Dưới giàn trúc là lá xanh rậm rạp, những quả nho màu đen mọng nước treo trên dây, trên giàn, rợp bóng một góc tường. Ánh sáng xuyên qua phiến lá xanh roi xuống mặt đất, những đốm sáng loang lổ như cơn sóng dập dềnh, hắt lên người lang quân đang rào bước đi nhanh. Mắt chàng quần vải, tay áo phất qua giàn nho, gương mặt bạnh ra, dù không thấy đường nhưng tốc độ không hề giảm, chỉ cần sờ soạng.

Trái lại, La Linh Dư đuổi theo sau chàng lại rất gấp gáp: “Lục Quân, Lục Quân!”

La Linh Dư thờ hồn hển, ngực phập phồng lên xuống vì chạy theo chàng, yếu đuối chực ngã. Cũng vì y phục gấm trắng rườm rà hạn chế hành động, nên nàng đi chưa được hai bước, hai má đã đỏ lên vì phơi nắng. La Linh Dư trợn mắt nhìn Lục Quân, lòng thấy chán nản —— uống công nàng ăn mặc đẹp để thế này, vậy mà chàng không nhìn thấy. Không chỉ không nhìn thấy, mà còn quay đầu bỏ đi, chẳng những vậy lại còn đi rất nhanh, làm nàng hồn hển đuổi theo, không còn sức để diễn nữa.

Làm nũng cũng không được!

Nhưng La Linh Dư không thể dễ dàng đi, Lục Quân vốn là người đã khó nói chuyện, nếu chàng mà đi lúc này, chẳng phải sau này càng khó cứu vãn quan hệ hơn sao? Nếu chàng bỏ đi, nàng phải tìm các lang quân khác giúp đỡ. Như thế thì phải diễn tiếp, mà chưa chắc đã khiến nàng hài lòng...

La Linh Dư bất chấp khó khăn, tuy đuổi theo chàng rất mệt, nhưng nàng vẫn cố gắng đuổi theo. Áo khoác của lang quân tung bay, nàng nhanh chóng níu lấy vạt áo chàng. Lục Quân kéo tay áo mình, nhưng La Linh Dư không chịu buông. Lục tam lang sa sầm mặt mày, thấp giọng nói: “Thả ra! Đi mà tìm hôn phu của muội!”

La Linh Dư: “Tuy hấn là hôn phu của muội, nhưng muội tuyệt đối không có tình cảm với hấn...”

Nàng vừa dứt lời, lập tức Lục Quân cười nhạt. Lòng giật thót, thầm ý thức được mình đã nói sơ hở, lại nghe thấy Lục Quân lạnh lùng lên tiếng: “Không có cảm tình với hấn... Muội thì có tình cảm với ai hả! Muội đã có hôn phu, còn theo ta làm gì? Ta là người đến sau? Là người đốt nát mặc sức muội đùa bỡn? Muội...”

Chàng tức giận nói không ra hơi, ngực nhói đau. Trên trán nổi gân xanh, phải nhắm nạy lăm, chàng mới không vờn tay bóp chết nàng...

Nhục nhả chết đi được!

Lục Quân chưa bao giờ bị làm nhục như thế cả!

Từ xưa đến nay chỉ có chuyện chàng được nữ lang mến mộ đuổi theo, có ai không quý chàng? Đến lượt La Linh Dư, chàng lại trở thành kẻ đến sau. Nàng coi kẻ đến sau như chàng là thứ để thỏa mãn hư vinh của mình sao? Có phải đùa giỡn ngọc lang của Kiến Nghiệp khiến nàng có cảm giác thành tựu lắm không?

La Linh Dư kéo tay áo chàng, sốt sắng nói: “Muội nào dám đùa giỡn huynh! Muội thật sự không biết vì sao lại có hôn phu nữa! Rõ là trước khi đến Kiến Nghiệp, không hề có hôn sự này. Chắc chắn người ở Nam Dương...”

Lục Quân nghiêm nghị: “La Linh Dư!”

La Linh Dư run bắn người, mặt mày ả não, nhìn chằm chằm đôi môi mím chặt của chàng, nhất thời không dám nói tiếp.

Dưới giàn nho, lang quân ngọc diện tiếng tăm lẫy lừng đã nói con tam bành vì bị nàng chọc giận. Chàng căng người ra, nghiêng răng nghiêng lợi: “Muội tưởng ta là trẻ lên ba mà lừa gạt hả? Muội không biết mình có hôn phu, muội cũng không biết mình đây dựa tình cảm với ai sao? Vì sao muội lại vội vã đến Kiến Nghiệp, vì sao lại vội vã muốn thành thân? Lại cứ nhất quyết phải gả vào hào môn thế gia? Muội không đùa giỡn tình cảm của người khác, thì việc gì phải chạy trốn như vậy? Muội không mất đi này lại với người ta, thì sao người ta có thể vô duyên vô cớ đến cửa cầu hôn?”

“Vói thủ đoạn của muội, làm gì có chuyện không phát hiện người ta động lòng với muội?”

“Muội nọ tình, sau đó lại đến quyến rũ ta?! Chỉ vì muốn ta giải quyết mọi rắc rối cho muội?”

“Vì muội không giấu giếm được nữa, nên mới đến tìm ta chứ gì! Muội dựa vào đâu cho rằng Lục Quân ta dễ bị lừa gạt, bị muội dắt mũi như vậy?!”

La Linh Dư: “...”

Chàng càng nói, mặt nàng càng trắng bệch, đến cuối cùng, bàn tay kéo áo chàng cũng run lên. Mặt nàng tái xanh, trong mắt hoảng hốt, miễn cưỡng dựa vào giàn nho phía sau mới không bị Lục Quân ép ngã. Xấu hổ thâm hại lại xuất hiện trên mặt nữ lang —— Lục Quân quá lợi hại, có thể nhìn thấu nàng như vậy.

Nàng chỉ mới nói có hôn phu, còn chưa giải thích gì, thì chàng đã nhìn rõ ý đồ của nàng.

Chàng vẫn như trước, nhìn thấu bản chất nàng, nhìn rõ thứ nàng muốn che giấu, nói trúng tim đen. Dù nàng biết rõ chàng lợi hại như vậy, nhưng vẫn bước vào hang hổ...

La Linh Dư thả áo chàng ra, che mặt ngồi phịch xuống, hai vai run rẩy thút thít.

Lục Quân nghiêm trang đứng cách đó ba bước, sắc mặt lạnh lùng.

La Linh Dư rất âm ỉ: “Muội thật sự không làm gì hết... Lúc đến Nam Dương, muội chỉ mới mười tuổi, mười tuổi có thể làm gì được? Là hấn ta cứ bám riết theo muội, ngay từ đầu đã đến La gia tìm muội...”

Lục Quân cười nhạt: “... Muội đừng nói mình không dụ dỗ người ta.”

La Linh Dư rất khó chịu “Muội ăn nhờ ở đậu, có người tốt với muội, dĩ nhiên muội sẽ động lòng. Cùng lắm là thuận thế... Về sau muội phát hiện con người hấn ta rất tồi tệ, muội cũng hơi sợ hấn, không dám qua lại với hấn ta nữa. Nhưng Phạm gia là đại thế gia Nam Dương, muội không đắc tội nổi.”

Lục Quân: “Không đắc tội nổi, nên muội ‘thuận thế’?”

Không khác gì quay to bóc kén, một chi tiết nhỏ chàng cũng không bỏ sót. Hề nàng có chỗ muốn âm ỉ qua quýt, Lục Quân sẽ ép nàng phải quay trở lại nói rõ lần nữa. Đúng là khó chịu, nhất là khi ở trước mặt Lục Quân. Trước mặt chàng, La Linh Dư không muốn để chàng thấy được vẻ mặt không tốt của mình. Nhưng tạo hóa cứ trêu ngươi, chàng luôn chứng kiến mặt xấu của nàng. Còn ưu điểm của nàng đã bị khuyết điểm phóng đại che lấp.

Mày mà lần này nàng thật sự không gạt chàng, thật sự vô tội.

Lúc nói chuyện, thỉnh thoảng nàng lại để lộ cảm xúc, mang lòng sợ hãi và phòng bị với vị Phạm lang kia, khiến sắc mặt khó coi của Lục Quân giãn ra nhiều. Càng về sau, Lục Quân đã ngồi trước mặt nàng, nghe nữ lang dựa vào giàn nho lấp bắp, kể chuyện mình bị ép rời khỏi Nam Dương thế nào: “... Hấn ta rất gian tà, sau khi chính mắt muội thấy hấn giết thị nữ của mình, muội rất sợ hấn, không dám ra ngoài. Có lẽ vì biết muội sợ, nên hấn lại nói câu với muội... Đến năm muội mười bốn tuổi, hấn lại nảy sinh ý muốn cưới muội, lúc đó muội thật sự rất sợ.”

Nữ lang cắn môi, không cam lòng nói: “Có lẽ huynh cảm thấy muội yếu tài yếu thế, ai tốt với muội thì muội sẽ gả cho người đó. Nhưng muội không muốn gả cho một kẻ điên, muội còn nhỏ, không muốn bị kẻ khác hành hạ cả đời...”

Lục Quân giễu cợt: “Không từng nghĩ đến chuyện muốn thay đổi hấn, dạy dỗ hấn?”

La Linh Dư đỏ mặt, mấy lời chàng nói đều đâm trúng tim đen nàng. Vậy là nàng càng khó chịu hơn: “... Người điên há có thể dạy dỗ được?”

La Linh Dư dè dặt quan sát Lục Quân, thấy chàng cúi mặt xuống, mừng sáng mầng tối hắt lên lông mi chàng, chàng cúi đầu ngẫm nghĩ thật già trong lời nàng. Chàng rất tuần tử, dù không nói gì thì vẫn rất đẹp. La Linh Dư run lay bầy, bất giác nhớ đến lời nhủ mẫu khóc sụt sùi đã nói. Bà Tần nói nàng thích cùng một kiểu nam nhân... La Linh Dư không biết bà Tần nói một kiểu là ý gì, bởi vì theo nàng thấy, Lục tam lang không hề giống vị Phạm lang kia.

Cho dù là lúc tức giận nhất, trên người Lục Quân cũng có nhiều chính khí, ít có vẻ u ám

Còn nàng tuy tục khí, nhưng cũng cảm thấy lang quân khoáng đạt như vậy rất tốt.

Nàng còn đang thất thần so sánh điểm khác nhau giữa hai lang quân, thì đột nhiên trán nhói đau. Nàng kêu lên một tiếng, đưa tay che trán, tức giận nhìn chàng. Quả thật ngón tay Lục Quân vẫn đang gắp lại, rõ ràng là vừa búng trán nàng. La Linh Dư chột dạ, chỉ biết nén giận. Nhưng Lục Quân lại cảm thấy búng một lần vẫn chưa tiêu tan cơn giận, thế là chàng lại búng vào giữa mi tâm nàng.

Lần này La Linh Dư đau đến mức chảy nước mắt. Nàng cắn răng: “Sao huynh lại đánh muội? Sao cứ phải đánh muội hả? Huynh mắng muội là được rồi, không được động thù...”

Rõ ràng Lục Quân không thấy gì, nhưng vẫn gờ tay véo má nàng một cách chính xác. La Linh Dư bị đau, phần thịt non mềm trên má bị chàng véo đó. Nàng nức nở nghẹn ngào, lại nghe thấy giọng điệu căm hận của Lục Quân: “La Linh Dư, coi như ta đã nhìn ra rồi. Mắng muội cũng vô dụng, muội không biết ghi nhớ. Muội...”

La Linh Dư ấp úng: “Muội chỉ nhờ huynh giúp một chuyện thôi mà...”

Lục Quân là một người đáng ghét, hề chàng tức giận là lại phát tiết với nàng, dùng mọi cách hành hạ mặt nàng. La Linh Dư rất thích đẹp, bình thường rất coi trọng gương mặt này, vậy mà lại bị chàng xoa nắn bóp véo như thế. Nàng bực tức ra sức giãy giụa, nhưng vẫn không thoát khỏi sự chà đạp của chàng. La Linh Dư lập tức đưa tay ra sau sờ soạng. Nàng sờ được chuỗi nhỏ, kéo một phát đập xuống đối diện: “... Đã bảo huynh đừng véo mặt muội mà!”

Một chùm nho đen đập xuống mặt Lục Quân. Nước nho chảy ra, Lục Quân bị đập đến mơ màng, không kịp né tránh sự phản kháng bất ngờ của nàng.

Lục Quân: “... Muội còn dám ra tay với ta hả!”

Nhân lúc chàng đang ngẩn người, La Linh Dư ba chân bốn cẳng nhanh chóng đứng dậy. Lục Quân đuổi sát theo, nàng lập tức thốt lên “huynh không được tới gần muội”, rồi lại hốt hoảng kéo thứ trong tay đập xuống người chàng. Đáng thương cho Lục tam lang đã không thấy đường, mà nữ lang trước mặt còn rất quả quyết, chàng bị đập nhiều lần, y phực màu xanh trên người đều dính vết bẩn. Bên chân hai người là thịt nho và nước nho lênh láng. Trên chiếc sạp ban này Lục Quân nằm ngủ, cũng toàn là lá cây rụng rơi.

Lục Quân: “Không được đập ta nữa!”

La Linh Dư: “Vậy thì huynh đừng đuổi theo muội! Hứa phải giúp muội!”

Lục Quân tức quá hóa cười, có quý mới hứa với muội. Nhưng La Linh Dư rất cố chấp, thật sự khiến chàng nhìn đủ rồi. Cải nhau đến mức này, mà trong lòng nàng vẫn còn nhớ tới “vị hôn phu” kia. Vị hôn phu của nàng đã khiến lửa giận của Lục Quân bốc cao ba trượng, chỉ hận mình không thể mất trí nhớ. Chàng đưa tay muốn kéo nàng, nhưng La Linh Dư vừa liêu mạng né tránh, lại vừa liêu mạng đập chàng.

Lỗ tai lang quân chợt động, nghe thấy một tiếng “rắc” rất nhỏ, chàng vội đi lên hai bước, mặt biến sắc: “La Linh Dư, lại đây!”

La Linh Dư thấy chàng đi tới thì càng sợ hơn, vội vã bỏ chạy, nhưng bên tai Lục Quân chỉ toàn là tiếng “rắc rắc” lẫn lộn, nhất thời không biết rõ nàng đang trốn ở đâu. Lục Quân dụng phải gần nho, lần này nghe thấy tiếng động âm âm, gần nho trên đỉnh đầu đổ sụp xuống. Lúc này, Lục Quân đã nghe được tiếng thờ dốc nặng nề của La Linh Dư. Nàng tro mắt nhìn gần nho sụp đổ, bốn phía ập xuống, không có chỗ trốn, lúc này Lục Quân nhanh chóng đi tới ôm lấy nàng. Chàng ôm nàng vào lòng, kéo nàng lên tại chỗ. Trời đất xoay tròn, gần nho đột nhiên đổ xuống, thân tre nghiêng ngã.

La Linh Dư bị sặc, ho khan dữ dội.

Lục Quân ôm nàng lần ra khỏi gần nho, cây cột cuối cùng được chàng gỡ tay đỡ lấy. Tiếng động âm ỉ xung quanh biến mất, lúc này La Linh Dư mới ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt trầm tĩnh của Lục Quân. Nàng hốt hoảng kéo tay áo chàng kiểm tra: “Huynh không bị thương chứ, có bị đập vào đầu không?”

Nàng nhào vào ngực chàng, cả bộ ngực mềm mại dán lên cánh tay chàng.

Lục Quân sững sốt, sau đó mới nói: “... Không sao. Tình hình bây giờ thế nào?”

La Linh Dư ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, nói: “Tuyệt Thần ca ca, bây giờ tẻ lắm rồi. Gần nho bên cạnh huynh đã đổ, Cẩm Nguyệt tỷ tỷ đang đi tới nơi này, muội khua tay bảo bọn họ dừng đến. Trên người chúng ta có rất nhiều cây tre, dây mây, lá cây, và cả nho nữa. Nước nho dính vào quần áo chúng ta, tay áo của muội bị bẩn rồi, trên cằm huynh cũng có mấy vết...”

Tiếng bước chân của các thị nữ đến gần rồi lại đi xa, nữ lang trong ngực nói rất rõ ràng, lợi dụng mắt chàng không thấy gì, dùng âm thanh khơi gợi trí tưởng tượng của chàng. Tưởng tượng ra khung cảnh màu xanh khắp nơi, nho rụng xung quanh, và còn cả nữ lang xinh đẹp kiều diễm như hoa ở trước mặt. Giọng nàng uyển chuyển, nhẹ nhàng như làn gió xuân... Khiến cơ thể Lục Quân lập tức nóng ran.

Lục Quân lập tức nắm lấy cổ tay nhỏ nhắn dè trên tay áo mình. Lang quân bình tĩnh nhẹ nhàng xoa lên, mềm mại trơn trượt như vú tuyết, khiến lòng người xao động. Tay chàng dè lên cổ tay nàng, ngón tay bất giác di chuyển lên trên, đưa vào trong tay áo nàng.

Mắt Lục Quân không nhìn thấy, chàng không có cảm giác, nhưng La Linh Dư có thể thấy rõ tình cảnh của hai người hiện giờ. Bên cạnh là gần nho đổ sụp, lá xanh và nho đen bao quanh bọn họ, ngọc quan của Lục tam lang bị lệch đi, vài sợi tóc lưa thưa trên mặt. Chàng vẫn bình tĩnh không cảm xúc, ngón tay mon tron cổ tay nàng. Ngoài mặt chàng không đếm xỉa, nhưng giữa ngón tay là tình ý triền miên, tay chống tay, cảm giác mang tính ám chỉ kia đã làm đầy lên cảm giác tẻ dai.

La Linh Dư rất tỉnh ý, gỡ tay vỗ vào tay chàng: “... Huynh đừng có sờ loạn.”

Lục Quân nhướn mày: Phản kháng thế này là không muốn lấy lòng?

La Linh Dư chỉ phản kháng qua quýt, đề chàng ý thức được nàng đã chấp nhận mình ở mức độ nào đó. Lục Quân chợt nghiêng người, hôn chụt một cái vào môi nàng. Chàng chờ một lúc lâu, La Linh Dư do dự, nhưng vẫn không né tránh. Lang quân ngồi quý, đến lúc này, chàng không duy trì thanh cao nữa rồi. La Linh Dư thăm mẫm một câu, chàng bất động, nàng lập tức uốn éo, gĩa vở vùi mình vào lòng chàng. Lục Quân bật cười, ôm lấy eo nàng.

La Linh Dư rất tự giác vòng tay ôm cổ chàng, mặc chàng cúi xuống, sống mũi cao ráo ngửi khê vào cổ nàng.

Tay lang quân nắm lấy eo nàng, môi chàng dán lên xương quai xanh của nàng, hơi thở nhẹ nhàng dọc theo cổ nàng lăn xuống dưới. Hơi thở như có như không, mang đầy khiêu khích lướt qua cổ, từng sợi một, lại thăm thẳm. La Linh Dư hít sâu, rướn cổ lên, cơ thể cứng lại.

Lục Quân nghiêng đầu, nhếch mép cười nói: “Không làm thế với lang quân khác chứ?”

La Linh Dư: “...”

Đến giờ mà chàng vẫn còn ghen! Nàng vỗ một cái, không dùng lực nặng, chỉ biểu đạt thái độ của mình.

Lục Quân: “Ta là duy nhất?”

Cuối cùng chàng cũng đã hài lòng.

Đề nữ lang xuống, chàng đỡ người tới trước, dục và tình quân lấy hai người. Muốn nói lại thôi, nói lại không bằng không nói. Hơi thở như có như không, từng chút từng chút một phả vào. Chạm vào nhau như chuồn chuồn đập nước, rồi lại nhanh chóng tách nhau ra. Tay áo dè lên nhau, trông lang quân như núi ngọc dè xuống. La Linh Dư gỡ tay lên đặt trên ngực chàng, song cũng vô ích.

Đáng tiếc chàng không thấy gì...

La Linh Dư buồn bã ai oán, bị Lục Quân đẩy ngã xuống đất. Chàng cúi người, lúc môi sắp chạm vào môi nàng, La Linh Dư nói khẽ: “Nếu hôn muội, huynh phải đồng ý giúp muội.”

Lục Quân dừng lại: “Ví dụ như?”

Chàng đã thả lỏng rồi, La Linh Dư khắp khối mừng thầm, không bỏ qua cơ hội tốt: “Cũng không cần huynh phải làm gì cả. Huynh chỉ cần gửi một phong thư đến Nam Dương, gây áp lực cho Phạm thị Nam Dương, nói là huynh mến mộ muội. Tất nhiên Phạm thị Nam Dương sẽ không đắc tội nổi với Lục thị Kiến Nghiệp...”

Lục Quân nửa cười nửa không: “Ai mến mộ muội cơ?”

La Linh Dư đỏ bừng mặt, hừ một tiếng, môi chàng lại chạm vào nàng. Nàng vòng vo: “... Chi là lừa gạt hần thôi mà... Muội không muốn gà cho hần...”

Môi chàng quần quýt cùng nàng, lúc tách ra, nữ lang khê rên lên, như thờ dài mà lại không phải, khiến hồ hập của cả hai trở nên rối loạn. Mặt kẻ mặt, La Linh Dư ôm lấy cổ chàng như có ý muốn thúc giục, tỏ ý chàng mau hôn đi, đừng có vờn môi nàng nữa, nhìn như đứng lại không phải đứng. Trêu ghẹo khiến nàng mặt đỏ ta tai, trong lòng sốt sắng.

Lục Quân cúi người, nhưng lại dừng lại —— La Linh Dư rất muốn đập chàng.

Lục Quân hỏi: “Vị Phạm lang kia, so với ta thì thế nào?”

La Linh Dư: “...”

Đến bây giờ mà chàng vẫn còn nhớ chuyện này! Chàng ghen cũng nhiều quá rồi đấy... Rõ ràng biết tông nàng không thích người kia, vậy mà vẫn... Dờ khóc dờ cười, nhưng đồng thời La Linh Dư lại cảm thấy ngọt ngào.

Nàng cười thật tươi, nhìn thẳng vào mặt chàng, ngay cả khi mắt chàng đang quần vãi, cũng khiến nàng cảm thấy rất thú vị. Nữ lang khàn giọng đáp: “Hắn sao có thể so với huynh được... Không thông thái như huynh, không tài hoa bằng huynh, không được nữ lang theo đuổi như huynh, đáng đáp cũng không bằng huynh... Mọi thứ đều thua kém huynh.”

Lục Quân mỉm cười, La Linh Dư tiếp tục khen chàng: “Cho dù huynh có mù, thì cũng là người mù đẹp trai nhất trên đời.”

Lục Quân: “...”

Chàng nói khẽ: “Không biết ăn nói thì im miệng lại, chứ ai mù đấy hả? Dư Nhi muội muội...”

Nàng lại thành “Dư Nhi muội muội” của chàng, mỗi chạm vào nhau, rồi cuộc lần này cũng đã hôn.

***

La Linh Dư rất tự đắc, kết quả của việc hy sinh sắc đẹp hôm đó rất tốt. Tuy Lục Quân luôn miệng nói “không háo sắc”, nhưng cuối cùng vẫn liên tục bị sắc đẹp của nàng dụ dỗ, bị nàng dắt mũi. Chỉ cần Lục tam lang không tức giận nữa, thì chàng có thể viết thư mà nàng mong muốn, gửi đến Nam Dương. Nàng muốn hủy bỏ hôn sự trên người, cho dù bây giờ nàng không gả đi được, thì phu quân tương lai của nàng bị nàng trêu đến vui vẻ, cũng tình nguyện để nàng “cáo mượn oai hùm”.

La Linh Dư lại lần nữa yên tâm, bắt đầu lên kế hoạch cho nhiệm vụ mà Lục phu nhân giao —— mời các nữ lang đến Lục gia làm khách, Lục phu nhân muốn xem thể từ thích hợp cho các lang quân trong nhà.

Tuy nói Lục gia chỉ kết thông gia với mấy nhà, nhưng trong phạm vi có thể lựa chọn, các lang quân vẫn khá tự do.

Lục phu nhân không thấy có vấn đề gì, còn về phía Lục lão phu nhân, chuyện bà đang không hài lòng nhất hiện nay, có thể là quan hệ giữa Lục tam lang và La Linh Dư. Lục lão phu nhân đang nghĩ cách cắt đứt quan hệ của hai người này, bà không hy vọng cháu mình cưới một nữ lang không có gia thế. May mà bây giờ Lục phu nhân cần La Linh Dư hỗ trợ, nên vào lúc La Linh Dư còn không hay biết gì, bà nhiều lần ngăn cản hành động muốn phá nhân duyên của Lục lão phu nhân.

Lúc La Linh Dư đem danh sách nữ lang mời đến cho Lục phu nhân xem, nàng bất giác nghĩ, Chu lang của nàng vẫn chưa lấy vợ.

Mà La Linh Dư đó bưng: Bây giờ nàng có đã Lục tam lang rồi, nàng không dám khiêu khích Lục Quân, cũng tạm thời không muốn gả cho Chu lang. Nhưng nàng có thể chọn cho Chu lang một hiền thê... Dù gì Chu lang cũng tốt với nàng như vậy, hơn nữa có thể mượn đó làm cớ, tiếp tục kết giao với Chu lang có vẻ có tiền đồ rất xán lạn.

Cầm danh sách nữ lang mà Lục phu nhân đã hài lòng rồi đi, lại lấy sổ sách của phòng phần son ra, La Linh Dư rời khỏi Lục gia, ngồi xe đi đến Chu trạch. Đã mấy ngày không gặp Chu Dương Linh, hình tượng Chu lang dịu dàng như ngọc vẫn luôn xoay trong đầu nàng, nàng rất thích khí chất điềm đạm trên người vị lang quân này —— không liên quan gì đến tình yêu, chỉ đơn giản là khiến nàng thấy thoải mái.

***

Mà cùng ngày hôm đó, một chiếc thuyền từ từ rẽ nước đi vào hồ Huyền Vũ, đến bến đò Kiến Nghiệp. Trong khoang thuyền, lang quân trẻ tuổi khôi ngô ngồi dựa vào ghế bằng, đang xem danh sách các lang quân Kiến Nghiệp. Gã nhanh chóng lật qua trang của Lục nhị lang, nhưng khi dừng lại ở bức tranh và tên của người trong trang kế tiếp, lang quân trên thuyền nhếch mép cười: “Lục Quân, tự Tuyết Thần, biệt hiệu Tầm Mai cư sĩ, mười chín tuổi, là tam lang dòng chính của Lục gia, đồng thời là danh sĩ nổi tiếng khắp thiên hạ. Nội danh từ thời niên thiếu, mấy năm gần đây ít hoạt động, vừa bái quan nhập triều.”

Híp mắt lại, trong đầu hắn đã hình dung nên một lang quân chân thực từ bức tranh trong sách.

Phạm Thanh Thần – tức Phạm lang trong miệng La Linh Dư – gõ tay lên mặt bàn, nghiêng ngẫm “Có thông gia với La gia, lại nổi tiếng ở Kiến Nghiệp, Lục gia thế mạnh như vậy, rõ ràng là điều La muội muội yêu thích. Hơn nữa Lục tam lang này có gương mặt tuấn tú, vóc dáng cao ráo, có thể nói là dung mạo xuất trần, nghe báo còn tài hoa hơn người, cũng dễ nhận ra là điều La muội muội thích... A, hèn gì chơi vui quên đường về, không muốn về Nam Dương.”

Gã sầm mặt, tuy khóe môi đang cười nhưng vẻ mặt rất u ám, khiến người ta hãi hùng.

Ngay lần đầu tiên nhìn thấy Lục Tuyết Thần, gã gần như chắc chắn La Linh Dư sẽ thích người này. Thẩm mỹ của La Linh Dư trước sau như một, tuy nhìn nàng có vẻ đứng núi này trông núi nọ, không mấy chú ý tới người ngoài. Nhưng thời gian nàng nhìn một kiểu lang quân luôn lâu hơn so với lang quân khác. Mà điểm này, Phạm Thanh Thần quanh năm theo dõi nàng không biết một lại hiểu rõ nhất. La Linh Dư rất thích kiểu lang quân cao quý khó với tới, hoặc là phong lưu vô song mặc người hải ngật như Lục tam lang.

Phạm Thanh Thần cười nhạt: nếu gã tiếp tục giấu giếm, thì người bây giờ nàng thích... vẫn là gã mới đúng!

Gã cố gượng hôn thú, danh tiếng của Lục tam lang bị liên lụy... Trái lại gã muốn xem, La muội muội của gã còn định trốn như thế nào.

Gio tay che mặt, Phạm Thanh Thần khàn giọng lâm bẩm, cười khẽ: “Đúng là tiểu nữ lang ngây thơ... Trên đời này ngoài ta ra, làm gì có lang quân hào môn nào hy sinh lớn vì nàng như thế, nàng lại còn chê ta... Nàng vẫn chưa chịu ngoan ngoãn theo ta về nhà sao... Nhớ muội quá, La muội muội... của ta.”

Giọng dần yếu đi, gần như là rên rì.

Đứt quãng, yếu ớt, trong khoang thuyền vọng ra tiếng thở dốc đè nén trầm khản, như khóc như cười của lang quân.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tái miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tái miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Múa lân ngoài sân, thuyền rồng rẽ nước, lưu ly rực rỡ sắc màu. Thất đại lung lụa gấm, cùng cười ngưa so tài. Dù tiết Đoan Ngọ đã qua, nhưng không khí tung bùng ngày lễ vẫn chưa kết thúc, đảo, liễu hay hương bồ bán đầy trên phố vẫn còn đó, thậm chí còn trông thấy sợi dây ngũ sắc trường mệnh buộc ở cổ tay các lang quân nữ lang. Con em sĩ tộc nhân cơ hội này mà chè chén say sưa, yến tiệc không ngừng.

Tuy đã có chuẩn bị mà đến, nhưng khi xuống xe ngoài Chu trạch, nghe thấy tiếng đàn sáo ở sâu trong ngõ, La Linh Dư vẫn khá bất ngờ, đồng thời thấy vui thay cho Chu lang —— cuối cùng huyênh ầy cũng được sĩ tộc thượng lưu đón nhận, với thân phận là từ đệ hàn môn?

Tài tử phong lưu, làm gì có chuyện không ai thích.

Trước khi bước vào trạch, La Linh Dư sửa sang lại y phục tóc tai, nàng vẫn luôn như trước, luôn để ý đến hình tượng của mình khi gặp bất cứ ai. Vạt váy đa sắc tung bay như làn khói, La Linh Dư thướt tha đi vào, nhưng vừa đặt chân lên trước một bước thì đột nhiên ở chếch bên trái sau lưng, một giọng nam ho khan vang lên. La Linh Dư xoay người, thấy là Trần vương Lưu Thục vừa xuống xe. La Linh Dư đảo mắt, thấy làm lạ vì xác suất mình gặp Trần vương ở chỗ Chu lang, còn cao hơn xác suất gặp Trần vương ở chỗ Lục tam lang. .

Nhưng không phải cả thành Kiến Nghiệp đều nói, biểu ca Lục tam lang của nàng mới là bạn thân nhất của Trần vương sao?

Đó là trước kia thôi.

Rõ ràng sau khi Chu Dương Linh đến Kiến Nghiệp, Trần vương điện hạ đã có mới nói cũ, vứt bỏ bạn cũ của mình. Lục tam lang đang bị thương nằm nhà dưỡng bệnh, vậy mà Lưu Thục không thèm đến thăm lấy một lần. Nhưng Chu Dương Linh không đau không ốm, Trần vương lại lui tới con ngõ này nhiều đến mức như đi thăm hậu hoa viên nhà mình.

La Linh Dư cup mắt, thân thiện thì lễ với vị công tử này.

Trần vương Lưu Thục mặc áo gấm kim tuyến, đeo thắt lưng chín vòng vàng, cao quý bất phàm. Y vừa trông thấy La Linh Dư thì cũng nhủ mảy, cảm thấy tàn suất gặp biểu muội của Lục Quân ở chỗ Chu Tử Ba hơi bị nhiều. Trong lòng rất không thích La Linh Dư cứ đến tìm Chu Tử Ba, Lưu Thục lạnh lùng nói với nàng: “Người, đến đây, làm gì?”

La Linh Dư mỉm cười, đưa thiệp cho Trần vương xem: “... Tuy tháng Sáu không có ngày lễ gì, nhưng muội vẫn muốn mời mọi người đến Lục gia làm khách, cùng ăn uống, cùng thưởng rượu ngắm hoa. Muội viết thiệp gửi mọi người, nên đến đưa thiệp cho Chu lang trước.”

Trần vương cúi đầu nhìn tấm thiệp mời của La Linh Dư. Nàng vẫn luôn làm thiệp mời tinh tế như thế, chữ viết tay cũng rất đẹp, dung mạo xinh xắn, rất hợp làm hiền thê. Trần vương nhìn tấm thiệp rồi lại nhìn lên nữ lang khéo tay, nghĩ nghĩ cho rằng nhất định Chu lang sẽ thích nữ lang thông minh nhanh trí như vậy, thế là trong lòng y lại càng khó chịu. Cầm thiệp nhìn cả buổi, Lưu Thục trầm ngâm: “... Mười chín tháng Sáu?”

La Linh Dư: “Vâng”

Nàng chọn ngày mười chín tháng Sáu là có ý đồ cả. Có điều tâm tư này, La Linh Dư không định chia sẻ với người khác.

Nào ngờ Trần vương lại không cho phép: “Ngày này không được.”

La Linh Dư: “...?”

Lưu Thục trả thiếp lại cho nàng, lạnh lùng nói: “Hôm đó, hẳn có hẹn, là ta mời. Người và Tuyết Thần, cũng có thể đến. Ngày này không được... Chọn ngày khác đi.”

La Linh Dư sững sốt, bàn tay cầm thiếp lạnh đi. Bị Lưu Thục làm luống cuống, tất nhiên nàng không muốn đổi ngày. Nhưng Trần vương muốn tổ chức tiệc, không lẽ nàng còn định tranh giành với Trần vương sao? La Linh Dư cắn môi dưới, trong lòng hừ khẽ, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười nhận lại thiếp. La Linh Dư bèn đáp: “... Được rồi, vậy điện hạ đưa thiếp của mình cho muội đi, muội sẽ đem về cho tam biểu ca xem. Yên tiệc ở Lạc gia, muội chọn ngày khác vậy.”

Mắt nàng lấp lánh, nét giao hoạt chợt vụt qua, bụng nghĩ: may mà bây giờ mình đã có “tôi thần dưới váy” là Lạc Tuyết Thần. Để đấy mình về năn nỉ Lạc Quân, cùng lắm là bị chàng giễu cợt mấy câu tùy hứng, mắng mấy câu hư vinh, dù gì người ngoài cũng không biết mình mặt mặt trước mặt chàng. Nhất định mình phải để chàng thuyết phục ngài chọn ngày khác. Mười chín tháng Sáu, nhất định mình phải tổ chức.

Trần vương không biết La Linh Dư nghĩ gì, tuy y lơ mơ cảm thấy La Linh Dư có tâm tư, nhưng nàng dễ thỏa thuận như vậy, y cũng không để tâm. Một nam một nữ khách khí với nhau, La Linh Dư nhận lấy mấy tấm thiếp trong tay người hầu sau lưng Trần vương, sau khi nàng xem ngày giờ xong, mới nhắc bước đuổi theo Lưu Thục vào Chu trạch.

Nhưng vừa được lão bộc dẫn vào giữa sân, cả Lưu Thục và La Linh Dư đồng thời sững sốt. Bởi vì bọn họ trông thấy, có không ít người trong khoảng sân nho nhỏ ở Chu trạch. Phần lớn đều là nam nữ quý tộc, nhưng gần đây Lưu Thục liên tục qua lại với đệ tử hàn môn cho danh sĩ Chu Đàm giới thiệu, nên y cũng nhận ra có vài người trong số đó là xuất thân hàn môn. Chỉ thấy Chu Dương Linh chuyển dần chuông của mình ra sân, để cho những người này nghiên cứu. Tiếng nhạc mà bọn họ vừa nghe thấy ở bên ngoài sân, chính là tiếng tấu nhạc do những nam nữ này đích thân biểu diễn.

Có thời tiêu, cũng có thời sáo...

Chu Dương Linh được mọi người vây xung quanh, từ tốn xem sách cổ với bọn họ, tra tư liệu về nhạc cung đình của tiền triều. Thì ra ở chỗ này của Chu Dương Linh cũng có một phòng sách —— từ xưa đã nói đến “thư phòng hoàng kim”, sở dĩ danh sĩ có thể trở thành danh sĩ, là vì người đó sưu tầm vô số thư tịch điển tàng. Chu Dương Linh thế mà lại có được một phòng sách như thế, thật sự rất xuất sắc.

Không ngờ nàng lại che giấu nhiều bản lĩnh đến vậy, chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi đến Kiến Nghiệp, mượn ngon gió xuân Trần vương, nàng nhanh chóng chinh phục được các nam nữ danh môn ở Kiến Nghiệp.

Vào lúc này, có một nữ lang ngồi trong sân đang gõ đàn chuông, mọi người tùm tùm xung quanh, nữ lang kia ôn ền quay đầu nhờ giúp đỡ: “Chu lang à, vì sao muội gõ âm luật này, lại nghe không đúng vậy?”

Chu Dương Linh ngồi xuống, kiên nhẫn sửa lại cho nàng ta. Nàng ta lắng tai nghe, sau đó dùng thanh chùy trong tay gõ vào chuông đồng. Các lang quân khác đứng bên đều gật gù, còn các nữ lang thì sáng bừng hai mắt nhìn thẳng vào nàng, âm thầm nghĩ cách để Chu lang đến ở rể. Bởi vì nữ lang quý tộc như bọn họ, tuyệt đối sẽ không gả đi.

Đứng ở cửa viện, nhìn thấy mọi người vây quanh Chu Dương Linh, trong lòng La Linh Dư không thoải mái, có phần không vui.

Mà Trần vương Lưu Thục cũng không thoải mái, y cũng không vui.

La Linh Dư đầu môi: “Sao Chu lang có thể làm thế được, ai nhờ giúp gì huynh ấy cũng đồng ý...” Như vậy thì nàng đâu có gì đặc biệt.

Hiếm khi thấy Lưu Thục đồng ý với vị biểu muội này của Lạc Quân, giọng sắc lèm “... Đúng!”

Hai người rầu rĩ đứng ở cửa, La Linh Dư cũng chẳng còn tâm trạng tìm Chu Dương Linh chơi nữa. Lúc này, Chu Dương Linh lại đang ngẩng đầu lên, bất chợt trông thấy hai người ở cửa. Nàng nói với các lang quân nữ lang một tiếng, sau đó đi về phía hai người. Chu Dương Linh mỉm cười: “Sao La muội muội và công tử lại đến đây?”

La Linh Dư buồn bã đưa thiếp mời của Trần vương cho Chu Dương Linh: “Công tử muốn tổ chức yến tiệc mời huynh, bọn muội gặp nhau giữa đường, nên đến đây đưa thiếp cho huynh.”

Chu Dương Linh gật đầu: “Đa tạ.”

La Linh Dư nhìn nàng, ảo não nói: “Nếu đã đưa thiếp rồi, vậy muội về đây.”

Chu Dương Linh: “...”

Nàng nhanh chóng nhìn lên rồi cúi đầu nhìn thiếp, phát giác tâm trạng của La Linh Dư đang không được tốt. Mà không chỉ La Linh Dư không vui, mà Trần vương bên cạnh trông cũng không hứng thú. Điều này khiến Chu Dương Linh khó hiểu. La Linh Dư không thêm bước vào cửa viện, xoay người toan ra về, Chu Dương Linh đuổi theo, vén áo bảo chấp tay.

La Linh Dư né người: “Huynh làm gì thế!”

Chu Dương Linh cái trang thành thiếu niên tuấn tú, lúc tập trung nhìn người khác, đôi đồng tử sáng lấp lánh, đẹp như viên ngọc ngăm trong dòng nước mát. Kèm với tiếng nói êm ái của nàng, ít ai có thể bỏ ngoài tai mà đi được: “Không biết ta đã đắc tội gì với La muội muội, khiến muội muội không vui?”

La Linh Dư đỏ mặt: “Muội đâu có không vui!”

Chu Dương Linh: “Muội muội chưa vào sân mà đã muốn về, nhất định là do ta đã làm sai chuyện gì đó rồi. Mời muội muội nói rõ, đừng để ta phải gánh oan.”

La Linh Dư do dự, nàng chưa bao giờ nói nhiều chuyện không liên quan ở trước mặt người ngoài. Dù là làm nũng, cũng chỉ dùng vào những lúc hữu dụng. Hiện tại, chỉ có Lạc Quân mới có thể khiến nàng bồng tức giận rồi bồng khờ sở. Nàng sẽ không để lộ con người mình ở trước mặt người khác ngoài Lạc Quân nữa, để người ta biết nàng trong ngoài bất nhất. Nhưng Chu Dương Linh định đáng nhìn thẳng vào nàng, nhìn tới mức làm lòng nàng dao động, cảm thấy đây cũng không phải là chuyện to tát.

Chu Dương Linh lại nhẹ nhàng thúc giục, đồng thời cũng cảm khái: “Muội muội là nữ lang đầu tiên ta quen sau khi đến Kiến Nghiệp, hai ta còn cùng nhau khai trương phường kinh doanh. Phường son phấn hoạt động bình thường, sao bây giờ muội muội lại xem ta như người xa lạ?”

La Linh Dư dừng lại, sau đó không nhịn được nói: “Tuy muội là nữ lang đầu tiên huynh quen, nhưng trong lòng huynh lại không coi muội ra gì.”

Chu Dương Linh ngạc nhiên: “... Muội nói vậy là sao?”

La Linh Dư đầu môi chỉ sang bên cạnh, để Chu lang nhìn các lang quân và nữ lang trong sân. Nàng vừa để lộ vẻ mặt không ưa thích, Chu Dương Linh lập tức biết ngay là có ý gì, thế là vội vã xin lỗi, trấn an La Linh Dư rằng mình coi trọng nàng nhất. La Linh Dư không tin, nói trong lòng huynh không có muội. Hai nữ lang họ kéo tới kéo lui, làm Trần vương đứng bên nghe mà sốt sắng.

Lưu Thục muốn mở miệng, tỏ rõ cảm giác tồn tại của mình. Nhưng La Linh Dư cứ làm nũng, cái miệng nhỏ nhắn luyên thuyên không dừng. Chu Dương Linh cũng cuống quýt an ủi La Linh Dư, để tiểu nữ kia cong môi mỉm cười, vui vẻ hơn hờ trở lại.

Lưu Thục rất sốt ruột, không nhịn được thốt ra một câu: “Lang, lang, lang, lang quân đầu tiên người, người, người biết là là ta ta!”

La Linh Dư đang làm nũng với Chu Dương Linh: “...”

Chu Dương Linh đang cố gắng trấn an La Linh Dư: “...”

Hai nữ lang kinh ngạc nhìn sang, mặt Lưu Thục đỏ bừng.

Chu Dương Linh không khỏi buồn cười: “Sao điện hạ lại nói lấp thế?”

Mặt Lưu Thục càng đỏ hơn, chàng vốn đã thanh tú, nhất thời lần này trông không khác gì tiểu nương tử: “...”

La Linh Dư đè nén hoài nghi về Lưu Thục xuống, bây giờ nàng đã bình thường lại rồi. Lúc quay sang đối diện với Chu Dương Linh, La Linh Dư đã mỉm cười trở lại. Nàng rất hoạt bát, lại nữa thật nửa giả hỏi: “Vậy nữ lang huynh thích nhất có phải là muội không?”

Chu Dương Linh cười nói: “Đương nhiên là muội rồi!”

Trần vương cũng không chịu lép vế: “Vây vậy vậy lang quân người người người thích thích thích nhất có phải là ta?”

La Linh Dư: “...”

Sao Trần vương cứ giành Chu lang với nàng vậy? Lại còn nói lép nữa?

Nhìn mặt Trần vương đỏ bừng, Chu Dương Linh bắt ngờ nhìn y, sau đó lúng túng đáp: “... Không phải.” Nàng thân là nữ nhi, sao có thể nói mình thích một lang quân ở nơi công cộng được?

Lưu Thục giật mình mất hồn, sắc mặt tái nhợt, lập tức mất máu.

Cảm xúc của Trần vương điện hạ thay đổi nhanh như vậy, Chu Dương Linh rất ngạc nhiên, đang chần chừ không biết có nên an ủi vị điện hạ này hay không, thì bỗng có một thị nữ thờ hồn hèn chạy đến. Người này chính là thị nữ Linh Ngọc theo La Linh Dư đến Chu trạch.

Linh Ngọc ngạc nhiên hỏi La Linh Dư: “Nữ lang, nô tỳ nghe lời người ở lại ngoài ngõ trông xe. Đột nhiên có một cỗ xe đi đến, lang quân mặc đồ gấm trong xe hỏi nô tỳ mấy câu, sau đó tự giới thiệu mình là hôn phu của người. Nữ lang có hôn phu từ đâu ra vậy? Hôn phu kia còn bao người mau đi ra gặp y, nếu không nghe lời, đừng trách y làm chuyện người không tiếp nhận nổi.”

“Nữ lang, người kia là ai thế? Không lẽ là kẻ điên?”

Ngay tức khắc, sắc mặt La Linh Dư cũng trắng bệch hết như Trần vương điện hạ. Dưới ánh nắng rực rỡ chói chang, cơ thể nàng cứng lại, mồ hôi đầm đìa, không hề nghe thấy Chu Dương Linh đang lo lắng an ủi. Trong đầu nàng toàn là “tần đã đến rồi” “kẻ điên này lại đến tìm mình”... Vì sao hẳn không ở yên ở Nam Dương đi?

Còn dám lấy thân phận “vị hôn phu” của nàng!

La Linh Dư lao đảo chực ngã, may mà có Linh Ngọc đỡ lấy. Nữ lang che mặt, hai vai run lên vì sợ hãi. Mất hết hồn vía, người đầu tiên nàng nghĩ đến chính là lang quân duy nhất có thể cứu được mình: Tuyệt Thần ca ca... Đò điên đến rồi, huynh đang ở đâu, cứu muội với!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 64

Nắng không gắt, nhưng trên trán La Linh Dư đã lấm tấm mồ hôi. Đầu óc nàng trống trơn, tai chỉ nghe thấy tiếng ong ong, cho tới khi bàn tay lạnh của Chu Dương Linh kéo lấy cổ tay nàng, thì La Linh Dư mới ngơ ngác hoàn hồn, nghiêng đầu qua, sợ hãi đối diện với Chu Dương Linh.

Chu Dương Linh lo lắng: “Sao vậy? Muội bị gì thế... Vị hôn phu có vấn đề gì sao? Ta và công tử đi ra ngoài với muội xem thế nào nhé?”

Về mặt Chu Dương Linh rất khó tả, vì chính mắt nàng đã nhìn thấy bầu không khí kỳ quái giữa La Linh Dư và Lục tam lang. Nếu nói hai người không có mờ ám, Chu Dương Linh tuyệt đối không tin. Nhưng nếu La Linh Dư và Lục tam lang tình đầu ý hợp, vậy vị hôn phu của La Linh Dư này là ai? Vì sao La Linh Dư lại hoảng hốt như thế?

La Linh Dư vốn có thể từ chối: “Không cần đâu Chu lang. Có lẽ là hiểu lầm thôi... Một mình muội đi cũng được rồi.”

Mặt nàng thoát trắng thoát đỏ, không chịu nổi khi Chu Dương Linh chứng kiến chuyện riêng ồn ào của bản thân. Huống hồ hôm nay không chỉ có Chu lang và Trần vương, mà các lang quân nữ lang quý tộc kia cũng đang ở trong sân Chu trạch. Nàng không thể biến mình thành trò cười cho thiên hạ được, nàng biết chắc chắn Phạm Thanh Thần sẽ bắt chặp mà làm lớn chuyện.

Gã chưa bao giờ tôn trọng nàng.

Lục nào cũng luôn mồm nói yêu nàng thích nàng, nhưng chỉ toàn mang đến cho nàng sợ hãi.

La Linh Dư sụp mắt, tay gấu trong tay áo, chùi mồ hôi lên tay áo. Nàng lấy lại bình tĩnh, nhưng sắc mặt vẫn rất nặng nề, áp úng chào tạm biệt hai người Trần vương và Chu Dương Linh, sau đó xoay người đi theo thị nữ, tiến về phía chiếc xe đậu ở ngoài ngõ. Dù trong lòng vừa lo lắng vừa căng thẳng, nhưng ngoài mặt nàng vẫn xinh đẹp như thế, bóng lưng thướt tha kiều diễm, đủ để Tề tam lang bước ra khỏi Chu trạch nhìn đến thất thần.

Đi ra đầu ngõ, quả nhiên thấy ngoài xe của Lục gia, còn có thêm một chiếc xe khác. Nàng nhìn chằm chằm vào chiếc xe đó, tiếng cười trầm thấp của gã nam tử trong xe lọt vào tai: “Muội muội muốn đi đâu đấy?”

Thanh âm như con ác mộng... La Linh Dư giữ bình tĩnh, nhỏ nhẹ đáp: “Đương nhiên là về Lục gia rồi.”

Tiếng cười của lang quân trong xe khiến nàng sợ hãi, gã kéo dài tiếng “ồ”, rồi chậm rãi nói: “Vây ta đến Lục gia với muội. Muội muội không quen với cuộc sống ở Kiến Nghiệp, ở lại nhà người thân cũng không sao. Nhưng nếu ta đi đến, thân là hôn phu của muội, ta rất khó chịu khi thấy La muội muội phải ảm ức. Ta đã cho người mua nhà, bây giờ chúng ta đến Lục gia thu dọn hành lý của muội, tối nay La muội muội hãy đi theo ta.”

La Linh Dư cắn chặt trong miệng, cảm giác đau nhói khiến nàng có thể khống chế được cảm xúc. Nàng nhắc nhở mình tuyệt đối không được thảo luận chuyện “hôn phu” trước mặt người ngoài, cho dù nàng có mất mặt đi chăng nữa, cũng phải về Lục gia mới được mất mặt. Huống hồ ở Lục gia còn có Lục Quân, nàng hoang mang lo sợ, muốn nghĩ cách kéo dài thời gian trước khi về Lục gia —— nàng thả chết ở Lục gia còn hơn là đi theo người này.

La Linh Dư không phản đối, lang quân trong xe có vẻ rất hiểu rõ nàng, gã mỉm cười, nói: “Vây muội muội lên xe đi, ta với muội muội cùng đi xe đến Lục gia.”

La Linh Dư từ chối: “Không cần đâu lang quân, ta có xe...”

Phạm Thanh Thần lạnh lùng nói: “Muội đang ép ta xuống xe bức muội?”

La Linh Dư cắn răng, im lặng không lên tiếng. Trong cái nhìn trợn to vì kinh ngạc của thị nữ, La Linh Dư đỏ mặt, nhấc váy bước lên xe. Tâm tư nàng xoay chuyển trăm mối, bình thường có thể lá mặt lá trái với người khác, nhưng đây là nói chuyện với kẻ điên... Kẻ điên nói gì thì nên làm thế đi. Dù gì nàng cũng cần thể diện.

Linh Ngọc nghe thấy hai người nói chuyện rất lạ, trong phút chốc cửa xe mở ra, nàng nín thở nhìn vào trong xe, rất sợ người bên trong tức hiếp nữ lang. Vừa nhìn một cái, thấy lang quân mặt mày u ám ngồi trong góc xe, thân hình cao ráo, gương mặt tuấn tú, nhìn lâu sẽ khiến người ta đỏ mặt tá tai. Là một lang quân trẻ tuổi rất đẹp. Nếu người này là hôn phu của biểu tiểu thư, thì xem ra dung mạo cũng xứng với biểu tiểu thư lắm.

Con mắt đen láy của lang quân trong xe nhìn sang, Linh Ngọc lập tức sợ hãi, còn chưa kịp nghĩ nhiều thì thân hình gầy nhỏ của La Linh Dư vụt qua, chặn lại tầm nhìn của người trong xe. Cửa xe khép lại, Linh Ngọc vẫn còn xoa ngực, nếu không phải có biểu tiểu thư chặn, thì kẻ kia cứ như muốn giết mình bằng ánh mắt vậy...

Sau khi lên xe, La Linh Dư ngồi chéo cách xa gã lang quân. Xe vừa lăn bánh, lững La Linh Dư dán lên thành xe, cảnh giác nhìn gã: “Linh Ngọc là thị nữ Lục gia cho ta, nếu người làm thương nàng, Lục gia sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu.”

Phạm Thanh Thần ngăn người, hai mắt càn quét đến đi: “Nửa năm không gặp, lần đầu tiên muội gặp lại ta lại nói về một thị nữ. Không phải ta đã nói, chuyện ngày trước chỉ là bắt trắc sao? Vì sao La muội muội vẫn chưa nghĩ thông?”

La Linh Dư cười: “Không có. Ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi, Phạm lang thích nghĩ thế nào thì tùy.”

Nàng là tiểu nương tử ngây thơ bị gã lừa được chắc. Bắt trắc sao? Người bên cạnh nàng đều lần lượt trở thành người của gã, bị gã giám sát, phải nghe lời gã, rồi còn bị gã giết... Đây là chuyện bắt trắc ư?

Phạm Thanh Thần nhìn nàng nửa buổi: “La muội muội vẫn không thành thật nhì... Ồ, vậy là muội rời Nam Dương, chạy đến Kiến Nghiệp là vì né tránh ta thật? Muội dụ dỗ La thị cho muội có họ, rồi chạy đến Kiến Nghiệp hả? Nếu không phải Lục gia phái người đến Nam Dương hỏi thăm, ta thật sự không biết được muội đi đâu.”

Giọng gã nghe rất quái, nặng nề tới mức khiến người ta hãi hùng, nhưng hai mắt của gã lại rất sáng: “Đã nửa năm rồi, La muội muội, ta phát điên chết đi được... Nhưng nhìn muội lại có vẻ không chút ảnh hưởng... Muội thích lang quân nào ở Lục gia sao?”

La Linh Dư chối bỏ: “Gì cơ? Không có!”

Hai mắt Phạm Thanh Thần sáng lên, tiến đến gần, hẳn cười khẽ một tiếng, dừng lại một lúc rồi mới nói tiếp: “... Muội có thích ai hay không, chúng ta đến Lục gia xem là được.”

Gã nghiêng người về phía trước, La Linh Dư dịch chuyển ra sau. Phạm Thanh Thần dừng lại, mắt dần lạnh đi, nhận ra nàng đang né tránh mình. Dù trông nàng ngồi rất đàng hoàng, nhưng đôi mắt cứ xoay tròn, từ đầu chí cuối không hề nhìn thẳng vào mắt gã, gã chỉ mới động một cái mà nàng đã dịch ra sau... Phạm Thanh Thần dè dặt tức giận trong lòng, nhắm nghiền hai mắt.

Gã phải bình tĩnh, không thể động đến nàng được. Nàng đang sợ gã... Phạm Thanh Thần nghĩ, gã đối tốt với nàng như thế, vì sao nàng lại sợ gã?

Lục thị là đại tộc Đan Dương, là danh môn đứng đầu Kiến Nghiệp, không thể đắc tội... Nhưng không sao, gã có giấy hôn thú ở đây, sao Lục gia có thể can gãi vì một biểu tiêu thư được?

Đến Lục gia nhìn xem, cũng dễ cho La Linh Dư biết, ai mới là người tốt với nàng, ai mới là kẻ không dựa dẫm được.

***

Lục Quân ngồi trong phòng viết chữ.

Mất quần băng vai, nên mọi công vụ của chàng đều trình bày bằng miệng, đã lâu lắm rồi không động đến bút. Nhưng mấy ngày lên, La Linh Dư cứ thấp thòm lắm bám bên tai chàng về “Phạm thị nam Dương”, sau mấy lần khó chịu, Lục Quân vẫn quyết định viết thư giúp nàng. Thôi bút mực trên giấy, Lục Quân đang định nhắc bút viết thư, thì nằn trức bên ngoài và vào nhau kêu ting tang.

Lúc làm việc, chàng không cho phép người ngoài vào thư phòng, thị nữ Cẩm Nguyệt sốt sắng đi qua đi lại ngoài phòng: “Lang quân, lang quân!”

Lục Quân uể oải đáp, “Hử?”

Cẩm Nguyệt: “Tam lang, hình như đã xảy ra chuyện rồi. Tiểu nương tử Họa Nhi chạy đến, nói tỷ tỷ nhà mình gặp rắc rối, xin tam lang giúp đỡ.”

Lục Quân nhàu mày, không lạnh không nóng, trái lại còn thấy hơi phiền: “Sao ngày nào cũng gặp rắc rối thế? Suốt ngày chỉ biết gây chuyện”

Cẩm Nguyệt rầu rĩ nói: “Lần này là... Vị hôn phu đích thân đến trong phủ chúng ta, muốn dẫn biểu tiêu thư rồi đi. Biểu tiêu thư không có thời gian nói chuyện, chỉ vội vã bảo Họa Nhi đến truyền lời. Sợ là biểu tiêu thư cũng đang hoang mang.”

Cẩm Nguyệt cố gắng mở to mắt để nhìn lang quân ở sau màn trướng, trong lòng nàng rất khó hiểu, vô cùng bất ngờ. Không phải biểu tiêu thư vẫn luôn tình tứ thân mật với lang quân của các nàng sao? Nàng còn tưởng nữ lang đã làm rung động con tim sắt đá của lang quân, vậy mà bây giờ, nhay đầu ra một “vị hôn phu” thế này?

“Rầm!”

Trong phòng vang lên tiếng đồ vỡ, đồ sứ rơi đầy đất, sách vở và khay trà trên bàn đều rơi xuống đất vỡ chaoang. Cẩm Nguyệt sợ hãi rụt vai, cúi đầu xuống, chỉ thấy tay áo của lang quân sượt qua trước mắt, nhưng nàng vẫn không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt Lục Quân ——

Bị nữ lang đùa bỡn như vậy, hẳn là khó chịu lắm đúng không?

***

Lục lão phu nhân và Lục phu nhân cùng mấy nữ quyến đồng trang lứa ngồi trong lương đình giữa hồ, nghe các nữ tử trẻ tuổi ở phường nhạc thổi sáo đàn hát. Lục lão phu nhân nhìn quanh một vòng, mấy phụ nhân ngồi đây đều là nữ quyến trong nhà, nhưng không có lấy một nữ lang trẻ trung xinh đẹp chưa thành thân. Nên lang nhà người khác đều ra ngoài giao thiệp du ngoạn, còn lão phu nhân Lục gia ngày ngày rầu rĩ, chỉ biết thúc giục các lang quân Lục gia mau sớm thành thân sinh con gái, hoặc là mời các biểu tiêu thư đến nhà chơi.

Suốt ngày chỉ toàn giáp mặt với mấy phụ nhân, nhìn đến phát hờn, thật là vô vị.

Khi Lục lão phu nhân mất hết hứng thú, Lục phu nhân ho khan báo cáo: “... Tóm lại, La nương tử muốn tổ chức yến tiệc ở nhà, đến lúc đó sẽ có các nương tử đến nhà mình. Nhân cơ hội này, con quyết định mời các biểu tiêu thư về ở lại. Nhà có nhiều nữ tử, không khí cũng vui vẻ hơn.”

Lục lão phu nhân nghe thấy là “La Linh Dư” tổ chức thì tâm trạng rất phức tạp, không muốn để La Linh Dư nhúng tay vào chuyện nhà bọn họ. Nhưng nếu không có La Linh Dư, yến tiệc của các trưởng bối lại không mời được lang quân nữ lang trẻ tuổi... Vậy thì buồn lắm. Lục lão phu nhân gõ gậy, hỏi về La Linh Dư: “Nó ra ngoài chơi bời, không chăm sóc tam lang sao?”

Lục phu nhân: “Vâng... Mẫu thân thấy không ổn sao?”

Lục lão phu nhân không đáp, bà muốn mắng La Linh Dư mấy câu, nói nàng không quan tâm cháu trai mình; nhưng nếu La Linh Dư suốt ngày chạy đến Thanh viện tìm tam lang, Lục lão phu nhân cũng không vui nổi. Tình huống khó xử, lục lão phu nhân không biết nên nói La Linh Dư thế nào, chỉ biết thở dài. Nếu không phải tam lang có thái độ... Thật ra bà cũng thích có nữ lang gánh việc này, chỉ ít là tốt hơn Lục phu nhân – cô con dâu trăm lạng nhiều.

Nếu gia thế của La Linh Dư tốt hơn, thì có khi bà đã không ghét như vậy.

Bên này đang thảo luận La Linh Dư, thì cách một bờ hồ, La Linh Dư và vị hôn phu của nàng đến thăm lão phu nhân. Lục lão phu nhân nghe thấy thị nữ thông báo, ngạc nhiên nhìn một nam một nữ đi vào lương đình. La nữ lang vẫn phong lưu thướt tha như trước, còn vị lang quân xa lạ đi bên cạnh cũng khá tuấn tú, nhưng xem chừng rất tức giận.

Dưới sự giới thiệu không chút tình nguyên của La Linh Dư, Phạm Thanh Thần ra mắt Lục lão phu nhân và các nữ quyến, cũng tự giới thiệu bản thân. Ngay khi biết Phạm Thanh Thần là “hôn phu” của La Linh Dư, Phạm Thanh Thần muốn đưa nàng rời khỏi Lục gia, Lục lão phu nhân vô cùng ngạc nhiên: “Cái gì? La nương tử có hôn phu?”

Không phải thích cháu bà sao?!

La Linh Dư: “...”

La Linh Dư có nỗi khổ khó nói, vì Phạm Thanh Thần cứ cười híp mắt tự xưng là hôn phu của nàng, lại còn có giấy hôn thú là chứng. Nàng nghĩ thế nào cũng không tìm được cách phân bác, ở trước mặt Lục lão phu nhân, La Linh Dư nhỏ giọng nói: “Thật ra con muốn ở lại Lục gia hai hôm...”

Phạm Thanh Thần nhìn nàng với ánh mắt truền truền đầy cung chiêu: “Sao La muội muội không hiểu chuyện như thế? Được rồi, biết muội có hiếu với trưởng bối, nhưng thỉnh thoảng ghé chơi là được, đừng làm phiền trưởng bối.”

Tay gã đặt lên vai La Linh Dư, nhìn như tùy ý, thực chất là bấu chặt vai nàng, không cho phép nàng làm trái lời gã. La Linh Dư đỏ mặt hỏi, bị gã ép đến mức nói không nên lời. Nàng cắn môi, con người bất động như sắp khóc... Phạm Thanh Thần lại làm ra vẻ “đánh đến chịu với năng”, ôn tồn nói: “Biết muội muội rất vui khi gặp ta, lại không nỡ xa lão phu nhân. Thế này đi, ngày mai ta đi cùng muội đến thăm lão phu nhân, có được không?”

Mấy người Lục lão phu nhân thấy kỳ lạ, nhưng cũng không nhìn ra được gì, chỉ biết cười gật đầu.

Phạm Thanh Thần không cho La Linh Dư cơ hội mở miệng, liên tục mỉm cười nói chuyện với mấy người Lục phu nhân, quan tâm hỏi đến chuyện thường ngày của La Linh Dư. Gã ra vẻ ân cần với nữ lang như vậy, mấy người Lục phu nhân cũng dần bớt nghi ngờ và khó chịu. Lục phu nhân nhìn La Linh Dư, lấy làm tiếc vì nàng và tam lang nhà mình không có duyên, sau đó cười nói: “... Phạm lang tốt với La nương tử thật. Hai người như đôi thân tiên quyến lữ, đã định bao giờ thì thành thân chưa?”

Phạm Thanh Thần nhướn mày, gã rất thích đề tài này, nên càng say sưa thảo luận.

La Linh Dư bị gã đè vai, cố gắng giãy giụa né thoát, nhưng đồng thời lại không muốn mất mặt. Mặt nàng trắng bệch, môi bị cắn đến mức ửng đỏ. Nàng rất khó chịu và cũng không cam lòng, còn mang theo tuyệt vọng. La Linh Dư giãy giụa: “Phu nhân, bá mẫu của con chưa về ạ?”

Lục phu nhân: “Tiểu cô ra khỏi thành viếng thăm đại sư trong chùa rồi, e là hôm nay không về...”

Phạm Thanh Thần nhanh chóng nói: “Hôm khác La muội muội đến thăm bá mẫu cũng được.”

Gã không muốn để La Linh Dư nán lại đây một hôm.

Lục phu nhân nhàu mày, liếc mắt nhìn hai người, cảm thấy thái độ của cả hai có vẻ kỳ kỳ. Phạm Thanh Thần dần mất kiên nhẫn, trong lòng biết La Linh Dư muốn kéo dài thời gian, để người ta nhận ra điểm không đúng, nhưng

gã không muốn ở lại Lục gia thêm một lúc nào nữa. Chỉ cần La Linh Dư rời khỏi Lục gia, thì một mình nàng đâu thể thoát được lòng bàn tay gã... Bên này đang còn lôi kéo nhau, thì bất chợt, từ phía sau truyền đến tiếng của thị nữ và gã hầu: “Nô tỳ (nô tài) thỉnh an lão phu nhân, các phu nhân và biểu tiểu thư!”

Phạm Thanh Thần nghiêng đầu, cùng mọi người nhìn ra bên ngoài lương đình —— gió nhẹ hây hây, lá sen dập chòn. Giữa mặt hồ xanh ngắt, một con thuyền nhỏ từ từ chèo đến. Người chèo thuyền gạt mái, một thị nữ xinh đẹp cùng một người hầu trẻ tuổi đứng trên thuyền, thị nữ và người hầu cúi rạp mình, cất giọng thì lễ với các chủ tử ở giữa đình. Nhưng ánh mắt của tất cả mọi người đều vượt qua thị nữ và người hầu, nhìn vào lang quân đang đứng trước bọn họ.

Áo bào lông cừu đeo thêm thắt lưng, gió thổi vạt áo bay bay. Lang quân nọ đứng ở mũi thuyền, đầu đội ngọc quan, thân hình cao ráo. Trên mắt chàng quấn một lớp vải, mấy sợi tóc lưa thưa được gió thổi lướt qua mặt.

Con thuyền gạt nước đi đến, như lướt qua trên sen xanh.

Khí chất cao quý xuất trần, ân ân hiện hiện như thần tiên khuất sau làn khói mỏng dưới trăng.

Phong thái của chàng như vậy, dù đã gặp chàng nhiều lần, các nữ quyến vẫn không nén được tiếng thở dài: tam lang vẫn tuấn tú như vậy.

Lục phu nhân lại có suy nghĩ khác: May mà con trai mình không ở đây, nếu không lại bị lép vế bởi tam lang rồi.

Ngay lần đầu nhìn thấy lang quân này, lòng Phạm Thanh Thần giật thót, trực giác mách báo: Nhất định vị này chính là tam lang Lục gia, Lục Quân.

Người trong lương đình đợi thuyền cập bờ, Lục tam lang trên thuyền nghiêng mặt đi, nhìn về phía La Linh Dư. Biết rõ mắt chàng đang che vải không nhìn được gì, nhưng hai bờ vai đang bị Phạm Thanh Thần dè vẫn run lên. Lúc Phạm Thanh Thần ngăn người, La Linh Dư lấy hết dũng khí, lập tức vùng thoát khỏi “hôn phu”, bước lên trước hai bước, vui mừng gọi: “Tam biểu ca, sao huynh lại đến đây?”

Phạm Thanh Thần ép sát tới sau lưng nàng, ngạc nhiên sầm mặt, hạ thấp giọng, cúi đầu ri tai với nàng: “La muội muội, ta nhìn lầm muội rồi... Không ngờ mắt nhìn của muội kém đến thế, lại đi thích một kẻ mù?”

La Linh Dư: “...”

Sự xuất hiện của Lục Quân đã tiếp thêm dũng khí cho nàng. Lúc này nàng sợ Phạm Thanh Thần nên không dám nói gì. Nhưng bây giờ Lục Quân “nhìn” mình, La Linh Dư to gan không sợ gì nữa, cố tình khen như thật: “Đù tam biểu ca có bị mù, thì cũng là lang quân tuấn tú phóng khoáng nhất. Ta thích người mù đó.”

Phạm Thanh Thần bị nàng làm nghệt thờ: “...”

Còn nàng đã bước lên trước, đi nghênh đón “người mù” kia.

—

*Qim: Hôm nay chỉ 1 chương nhé vì mình bận.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full** . Net.

Chương 65

Phạm Thanh Thần đánh giá tam lang Lục gia – gã phải thừa nhận một điều, Lục tam lang ngoài đời còn thu hút hơn hình vẽ trong sách.

Hình vẽ không thể hiện được khí chất của lang quân, nhưng Lục tam lang ngồi thuyền rẽ nước đi tới, khí chất và tướng mạo xuất chúng của chàng hòa vào nhau làm một, dễ dàng thu hút ánh mắt của đám đông, khiến bọn họ không thấy được người ngoài. Chỉ ít là khi La Linh Dư nhìn Lục tam lang, bỗng nhiên cảm thấy râm ran cả người.

Nhìn Lục tam lang được thị nữ và La Linh Dư đỡ lên, thần an mấy người lão phu nhân, Phạm Thanh Thần chỉ cười hừ hai tiếng. Gã cười không khó nghe, nhưng đủ để khiến cánh tay La Linh Dư khựng lại, đủ để Lục Quân phát hiện ra. Lục Quân giải thích là mình thấy buồn chán, nên mới đến lương đình giữa hồ chơi, không ngờ mấy người lão phu nhân cũng có mặt. Mỗi người một vẻ mặt khác nhau, tuy không tin lời giải thích của Lục Quân, nhưng các bà cũng chẳng nói nhiều. Mà khi nghe thấy tiếng cười khê của Phạm Thanh Thần, Lục Quân nghiêng mặt sang, “nhìn” Phạm Thanh Thần: “Phải xưng hô với vị lang quân này thế nào đây?”

Lục tam lang vừa xuất hiện, lập tức bầu không khí thoải mái trong đình biến mất. Lục phu nhân thấy tình hình không đúng, bà vội đánh mắt ra hiệu, các kỹ nhân của phường nhạc ôm tỳ bà đàn cổ đứng dậy, một bước ngoài đầu ba lần, vừa thất vọng nhìn Lục tam lang ở trong đình, vừa đi theo các thị nữ lui ra.

La Linh Dư ho khan: “Đây là Phạm lang, tứ lang của Phạm thị Nam Dương.”

Phạm Thanh Thần nhìn thẳng vào Lục Quân, rồi nhìn sang La Linh Dư bị kẹp ở giữa. Gã thấp giọng nói: “Sao La muội muội lại lạnh nhạt với ta như thế? Ta là hôn phu của muội đấy.”

Lục Quân hồ hững hỏi lại: “Bằng chứng đâu?”

Đồng tử La Linh Dư chợt co lại.

Còn Phạm Thanh Thần thì sững sốt.

Mọi người trong đình đều nhìn Lục tam lang, nghe Lục tam lang lặp lại: “Phạm lang chứng minh mình là người Phạm thị Nam Dương thế nào đây? Đừng trách ta nghi ngờ, Nam Dương cách Kiến Nghiệp ngàn dặm, La biểu muội còn trẻ như vậy, lại không có người thân, bị kẻ ác lừa cũng không lạ. Nếu La biểu muội đã đến Lục gia, mà bây giờ lại muốn đi, thì Lục gia ta phải chắc chắn nàng được an toàn, không thể để nàng mơ màng đi theo chó sói được. Có đúng không?”

Mấy người Lục lão phu nhân ho khan, mặt mũi đỏ bừng xấu hổ: Lục tam lang nói cứ như thể bọn họ chưa hỏi cho ra nhẽ, mà đã muốn bán La nương tử đi vậy. Nhưng người là do La nương tử dẫn về, sao có thể là giả được?

La Linh Dư nhìn Phạm Thanh Thần đen mặt ở bên trái, rồi lại nhìn Lục Quân bình tĩnh ở bên phải. Nàng dè dặt sợ hãi trong lòng, tuy mắt Lục Quân không thấy gì, nhưng khi nhìn chàng, trong lòng nàng lại thấy bình yên đến lạ, vô cùng ngọt ngào: “Đúng thế.”

Giọng Phạm Thanh Thần nghe rất lạ: “Muốn chứng minh ta là người Phạm thị Nam Dương không khó, chỉ có điều, có phải tam lang quá quan tâm đến hôn thê của ta không? Người và hôn thê của ta, có phải...”

Lục Quân nhíech mép.

Nụ cười của chàng như con gió ngày xuân, song lại có vẻ châm chọc thấy rõ. Chàng không lên tiếng, nhưng thị nữ Cẩm Nguyệt đứng đằng sau đã nói thay lang quân: “Phạm lang đứng nhảy cảm như thế! Ở Kiến Nghiệp, lang quân nhà chúng nô tỳ có thanh danh hiển hách, rất nhiều nữ lang mến mộ. Xin lang quân đừng bởi đen tình cảm người thân của lang quân nhà chúng nô tỳ với biểu tiểu thư...”

Mọi người đồng loạt nhìn thị nữ xinh xắn miệng mồm lạnh lợi: “...”

Da mặt Cẩm Nguyệt cũng dày thật.

Phạm Thanh Thần thôi cười, nhìn chăm chăm Lục tam lang. Một lúc sau, cân nhắc vấn đề rồi mới với Lục gia, Phạm Thanh Thần bèn lùi một bước, từ tốn nói: “Chứng minh thân phận Phạm thị Nam Dương không khó, người hầu của ta cũng theo ta đến Kiến Nghiệp, có thể làm chứng. Hồ sơ thông quan cũng được ghi chép rất rõ ràng, có thể làm chứng nốt.”

“Bằng chứng của người hầu không đáng tin,” Lục Quân dừng một lúc, sau đó mở miệng, “Còn ‘hồ sơ thông quan’ sao? Tu Lâm, đi tìm Kinh triệu doanh*, tìm hết mọi tài liệu thông quan của đám người Phạm lang, tất cả tin tức bọn họ đã gửi trên đường đi: gặp phải người nào, nói những gì, nghỉ ngơi ở đâu. Phải tra cho cặn kẽ.”

(*Kinh triệu doanh là chức vụ được đặt ra từ thời Tần giữ nhiệm vụ quản lý hành chánh và trị an ở kinh đô. Về sau, tất cả những vị trưởng quan quản trị hành chánh và trị an ở thủ đô đều được gọi là Kinh triệu doanh.)

Lục Quân gật đầu với Phạm Thanh Thần, khách khí hỏi họ: “Để đề phòng vạn nhất nên đã mạo phạm, xin huynh chớ trách.”

Người hầu Tu Lâm sau lưng chàng lập tức đáp một tiếng, sau đó chạy ra khỏi đình, chèo thuyền rời đi. Mấy người Lục lão phu nhân trong đình đang ôm tâm trạng xem kịch, vẻ mặt thay đổi rất đặc sắc, nhưng đều bị đều bị khí thế của Lục Quân bức bách, cẩn thận không dám mở miệng phát biểu ý kiến.

Sắc mặt Phạm Thanh Thần rất khó coi: “Cần gì phải rắc rối như vậy? Ta là ai, chẳng lẽ La muội muội không thể tự chứng minh được?”

La Linh Dư chỉ chờ có thế, lập tức nói: “Ta còn trẻ ngu dốt, chính mình còn hồ đồ nữa là. Lờ chứng minh của ta không đáng tin, hết thảy nghe theo tam biểu ca sắp đặt!”

Phạm Thanh Thần: “...”

Một tia lạnh lẽo vụt qua trong mắt Phạm Thanh Thần, gãi nhếch mép, nhìn Lục tam lang đăm đăm như thể muốn đâm chết chàng. Lục Quân đang ra oai phủ đầu gã, thể hiện mình có quyền lực lớn thế nào ở Kiến Nghiệp. Tài liệu tin tức trong tay Kinh triệu doãn, nói lấy là lấy được. Còn cả La Linh Dư ủng hộ Lục tam lang như vậy... Lục tam lang ung dung ngồi nơi đó, dù mặt mũi nhưng lòng không mù.

Được lắm

Rất có bản lĩnh.

Phạm Thanh Thần không tin Lục Quân chỉ có chiều này để kéo dài thời gian: “Còn gì nữa không? Đương nhiên ta là tứ lang Phạm thị Nam Dương, nếu tam lang chứng minh được rồi, thì sẽ đề ta dẫn La muội muội rời đi chứ?”

Lục Quân: “Cũng phải chứng minh tính thật giả của giấy hôn thú.”

Chàng lạnh lùng nói: “Cho dù huynh là tứ lang của Phạm thị Nam Dương thật đi chăng nữa, thì chưa chắc giấy hôn thú đã là thật. Dù sao Nam Dương cũng cách Kiến Nghiệp quá xa, giữa chừng có ai nói dối hay phát sinh bất trắc gì, người ở Kiến Nghiệp không thể biết được. Muốn xác nhận sự an toàn của La biểu muội, để Lục gia cho phép nàng rời đi, ta còn phải xem giấy hôn thú có phải là thật không đã.”

Phạm Thanh Thần ngăn người, hiểu rồi.

Bất kể là thế nào, xem ra hôm nay gã không thể dẫn La Linh Dư rời đi được.

Phạm Thanh Thần chuyển sang tấn công Lục lão phu nhân: “Lão phu nhân, đương nhiên ta và La muội muội có hôn ước rồi. Nếu là giả, chẳng phải La muội muội sẽ phán bác ngay từ đầu sao?”

Nói thật, Lục lão phu nhân chỉ mong La Linh Dư mau chóng rời khỏi nhà bọn họ, Lục tam lang lại cứ khẳng khẳng muốn giữ La Linh Dư ở lại, bà thực sự rất không vui. Phạm lang vừa mở miệng nói thế, Lục lão phu nhân bèn trầm ngâm: “Lang quân nói có lý...”

Không ngờ cháu trai của bà nói ngay: “La biểu muội không phán bác, thì ngoài chuyện Phạm lang không nói dối, còn có khả năng Phạm lang uy hiếp La biểu muội. Nếu La biểu muội bị uy hiếp, không phải nhà ta nên làm chủ thay La biểu muội sao? Biểu tiểu thư đến ở nhà chúng ta, cho dù đi, cũng phải chu toàn rồi đi.”

Lục lão phu nhân lộ vẻ khó khăn: “Tam lang nói cũng có lý...”

Phạm Thanh Thần cười nhạt: “Ta có thể lấy giấy hôn thú ra ngay. Ta mới đến Kiến Nghiệp, còn chưa mua xong nhà cửa, lấy đâu ra thời gian để uy hiếp La muội muội?”

Lục lão phu nhân: “Ừm, có lý...”

Lục tam lang: “Huynh chưa có nhà cửa, thế mà đã muốn dẫn La biểu muội đi, có thể thấy rõ trong lòng huynh có tính toán khác. Ta càng không yên tâm để La biểu muội đi theo huynh được.”

Lục lão phu nhân: “...”

Hết nhìn trái lại nhìn phải, Lục lão phu nhân nhận ra bầu không khí hằm hè căng thẳng giữa hai lang quân. Bà khó thở, nhìn vào gương mặt đang quần vãi trắng của Lục Quân. Lúc trước Lục Quân bị bóng mắt là do La Linh Dư, bà cho rằng Lục Quân có tình với La Linh Dư. Nhưng đây chỉ là suy đoán mà thôi, Lục lão phu nhân không xác định được. Tuy nhiên bây giờ, Lục lão phu nhân rất khẳng định —— với tính tình lười biếng của cháu trai bà, sẽ không có chuyện tùy tiện giúp một tay từ.

Lục Quân sợ rắc rối, sợ dính chuyện không đầu, sợ bị nữ lang quân lấy không buông... Nhưng chàng lại để ý chuyện của La Linh Dư như thế!

Sắc mặt Lục lão phu nhân trở nên rất khó coi.

Lục Quân và Phạm Thanh Thần cứ người một câu ta một câu giao chiến với nhau, Lục Quân vẫn bình thản ra mặt, còn sắc mặt Phạm Thanh Thần càng lúc càng kém, gần như không giấu được lệ khí buốt giá trong mắt. Gã lạnh lùng nhìn chằm chằm Lục Quân, nhất thời sát khí bùng lên. Nhưng đây là Lục gia, dù Lục tam lang là kẻ mù, thì cũng là kẻ mù ung dung ngồi yên trong sân nhà mình... Phạm Thanh Thần nén giận: “Người nói cũng không giữ lời. Chỉ cần tìm La muội muội đối chứng từng chuyện một là được. Ta và La muội muội quen biết nhau bốn năm, nếu ngay lúc này La muội muội nói ta không phải là tứ lang Phạm thị mình quen, thì ta sẽ rời đi ngay lập tức.”

La Linh Dư nuốt nước bọt: “...”

Ngay từ đầu nàng đã mất thế, nếu ban đầu nàng khẳng khẳng không thừa nhận mình biết người này, không thừa nhận có giấy hôn thú, thì đã có thể chống chế đến cùng. Nhưng nàng không từ chối ngay từ đầu, nên bây giờ có phủ nhận thế nào đi nữa thì cũng giống giả. Lục tam lang không cần mặt mũi vì nàng, liên tục nhận định người là giả. Có điều cũng chỉ là kéo dài thời gian thôi.

Lục Quân có thể sử dụng cách này để kéo dài thời gian, còn nàng lại không làm được...

Mặt La Linh Dư trắng bệch.

Ánh mắt phức tạp của mấy người Lục lão phu nhân, cái nhìn đầy uy hiếp của Phạm Thanh Thần, và cả mặt bên của Lục Quân, tất cả đều nhìn La Linh Dư. La Linh Dư nhắm mắt, đội áp lực bước lên trước một bước, từng bước từng bước đi rất chậm. Cánh môi nàng run lên, khó nhọc mở miệng: “Ta...”

Đôi mắt lấp lánh của nữ lang nhìn sang Lục tam lang nhờ giúp đỡ.

Lục tam lang bình tĩnh, ngón tay đặt trên đầu gối nhẹ nhàng gấp lại.

La Linh Dư khựng lại, trong đầu lóe lên một suy nghĩ. Nàng vừa chậm rãi mở miệng định chứng minh chuyện ‘mà mình không biết nên nghiêng về phía nào’, vừa giờ tay lau trán, bước chân lao đảo. Mặt nữ lang trắng bệch như tuyết, mới thốt ra một chữ thì bỗng rên rĩ, ngã nhào xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Mà Lục tam lang đứng gần nàng lập tức vung tay áo đứng dậy. Mắt không thấy gì, nhưng chàng vẫn chính xác ôm lấy nữ lang ngất xỉu vào lòng, giọng đầy sốt sắng quan tâm: “Biểu muội! Biểu muội? Muội sao thế... Tổ mẫu, hình như biểu muội bị cảm nắng rồi.”

Mấy người Lục lão phu nhân và Phạm Thanh Thần, đồng loạt cảm nín: “...”

Cảm nắng như thần vậy.

Tuy đây là chi diễn, nhưng bất kể thế nào thì vẫn phải diễn tiếp. La Linh Dư thoi thóp ngất xỉu trong lòng lang quân, Lục tam lang tận tụy sắm vai một biểu ca quan tâm biểu muội, còn các nữ quyến sai người hầu nhanh chóng đi mời đại phu, rồi cũng xúm xung quanh La Linh Dư hôn mê bất tỉnh.

Phạm Thanh Thần như bị gạt ra ngoài.

Gã lạnh lùng nhìn mọi chuyện diễn ra trước mắt.

Trời tháng Sáu, nắng già như phun lửa, mà lòng thì nguội lạnh. Rõ ràng gã có thể nhìn ra dấu vết diễn xuất vụng về, nhưng gã không thèm đoán hoài. Nhìn gò má như ngọc của lang quân ở giữa đám đông, Phạm Thanh Thần híp mắt, cười nhạt: Lục tam lang à... A, xem ra chỗ dựa lần này của biểu muội không đơn giản chút nào.

Nhưng thế thì sao?

Cũng chỉ là kéo dài thời gian mà thôi. Trái lại gã rất muốn xem, hai người này có thể kéo dài thành thể nào được nữa.

***

Lục Quân ôm La Linh Dư quay về Tuyết Tổ viện, đã diễn xong vở kịch quan tâm săn sóc, La Linh Dư lấy cớ bị cảm nắng nên có thể ở lại Lục gia. Đợi đại phu rời khỏi đây, trong phòng yên tĩnh trở lại, nữ lang hơi thờ yếu ớt nằm trên giường lặng lẽ mở mắt ra... nhìn thấy Lục Quân ngồi yên bên mép giường.

Lục Quân ngồi im, mặt mũi sáng sủa, vì hai mắt bị che đi nên người ngoài không thấy được thần sắc của chàng, không đoán được chàng đang nghĩ gì.

La Linh Dư cẩn thận nhìn chàng.

Tai chàng chợt động, sấp má đến gần, lạnh lùng giễu cợt: “Người đi rồi.”

La Linh Dư dùng chân găm che mặt, nhỏ giọng nói: “Đa tạ Tuyết Thần ca ca đã giúp muội.”

Lục tam lang: “Chỉ giúp được muội hôm nay, chứ không giúp được muội cả đời. Muội có hôn ước với người ta, còn để người ta đuổi theo đến tận Kiến Nghiệp. Vậy mà ta lại là kẻ biết cuối cùng.”

La Linh Dư nghe ra giọng điệu không thân thiện của chàng.

Nàng rất ám ức: “Hôm nay muội cũng mới biết hấn ta đến mà... Tuyết Thần ca ca, huynh định mặc kệ muội sao? Vậy muội phải làm gì đây?”

Một tiếng “Tuyết Thần ca ca” của nàng đã làm sắc mặt Lục Quân dịu đi. Vừa rồi ngoài mặt chàng cãi nhau với Phạm Thanh Thần, nhưng trong lòng lại phải kìm nén tức giận và khổ sở. Chàng chưa bao giờ tranh giành đến mức đó vì một nữ lang, chưa bao giờ bị người ta ép đến mức phải tranh cãi mới thắng được... La Linh Dư!

Lục Quân giờ tay ra, véo mạnh vào mặt nàng.

La Linh Dư chảy nước mắt, tức nhưng không dám nói gì, chỉ có thể chịu đựng, tủi thân nói: “Tuyết Thần ca ca, nếu vậy thì muội tiếp tục giả bệnh, đợi huynh nghĩ cách nhé. Huynh sẽ nghĩ ra cách đúng không...”

Lục Quân hừ: “Vì sao ta phải giúp muội?”

La Linh Dư khựng lại.

Con người Lục Quân giả thanh cao đã lâu, nếu nàng lấy cớ “huynh thích muội” thì tất chàng sẽ khịt mũi coi thường, quay đầu bỏ đi, tuyệt đối không thừa nhận.

Nàng nhìn Lục Quân một lúc lâu, sau đó cụp mắt, chậm rãi ngồi dậy. Nàng chầm chậm đi về phía chàng, do dự một lúc, rồi giờ tay ôm lấy cổ chàng. Chàng vẫn bất động như ngọn núi, La Linh Dư vừa lúng túng lại rầu rĩ, nhưng so với uy hiếp của Phạm Thanh Thần, Lục Quân chỉ để nàng lúng túng thôi cũng là tốt lắm rồi... La Linh Dư ôm cổ chàng muốn làm nũng, nhưng nàng lại không muốn cứ mãi cúi thấp trước mặt chàng.

Nàng dịu dàng nói: “Xin huynh đó...”

Lục Quân nghiêng mặt bên sang nhìn nàng, sống mũi dán lên cánh môi nàng. Chàng chợt bật cười: “Chỉ xin thế thôi hả? Muội mà cũng biết xin người ta sao? Thái độ cầu xin của muội là vậy đấy à?”

Lại bị chàng cười nhạo rồi, ngực La Linh Dư phập phồng, bàn tay ôm cổ chàng cứng đờ. Nàng ảo não nghĩ, muội cũng không phải là kỹ nữ, sao muội biết được cách lấy lòng một người khó nói chuyện như huynh chứ?

Lang quân vẫn ngồi như thường, nhưng hơi thở lại lướt nhẹ qua nàng. Vừa có gì đó thanh cao lại có vẻ không đếm xỉa. Hai khí chất trái ngược nhau lại tồn tại trên người một người, khiến bao kẻ phải trầm luân như bóng anh túc. Ngón tay La Linh Dư lướt qua dài lụa trên mắt chàng, không nhận được hơi: “Mắt huynh đã đỡ hơn chưa, sao vẫn chưa tháo vải thế?”

Có lẽ giọng nàng quá dịu dàng, ngón tay vuốt ve mặt chàng lại mát rượi, bầu không khí tốt như vậy, giọng Lục Quân cũng mềm đi nhiều, hơi thở trườn miền cùng nàng, mở miệng đáp lại: “Sắp lành rồi...”

Bất chợt chàng nhũn mày, kỳ quái hỏi: “Muội có từng cầu xin hôn phu kia như vậy không? Cũng nói những lời như thế với hấn?”

La Linh Dư: “...”

Nàng nói: “Muội mà lại đi xin xỏ người ta hả? Toàn là hấn xin muội đi chơi với hấn thì có. Lục Tuyết Thần, muội có nhiều người theo đuổi như thế, huynh tương ai cũng giống huynh hả?”

Lục Quân lạnh lùng nói: “Người theo đuổi rề tiền không có ý nghĩa.”

La Linh Dư thảm nằng chàng, nghĩ nhất định ngày mai mình sẽ phải chiêu cáo thiên hạ, để các nữ lang Kiến Nghiệp theo đuổi huynh nhìn xem, huynh đối xử với bọn họ thế nào. Lại còn nói người ta “rề tiền”!

Lục Quân lại đột ngột hỏi: “Hôn phu của muội tên Phạm Thanh Thần, tên tự của ta là Tuyết Thần, có phải muội đối xử với ta khác biệt là vì cùng một chữ ‘thần’ không?”

La Linh Dư: “...”

Trợn mắt há mồm.

Nàng còn không phát hiện ra, vậy mà lại bị Lục Quân hỏi đến. Nhất thời La Linh Dư cảm thấy buồn cười, lúc biết Lục Quân, nàng còn không biết tên tự Tuyết Thần của chàng. Nàng đi đâu tìm điểm tương đồng giữa Lục Quân và Phạm Thanh Thần đây? Hơn nữa người ta cũng không phải là ‘thần’, rõ ràng là ‘thần’.*

(*Chữ Thần trong Tuyết Thần là 申, còn chữ Thần trong tên Phạm Thanh Thần là 申. Hai chữ này đồng âm.)

Lục Quân lại nói: “Đội ta tháo vải rồi, nhất định ta phải xem hôn phu của muội là nhân vật nào, có giống ta hay không...”

La Linh Dư to gan đẩy chàng, tức tối mắng: “Huynh xong chưa hả? Đã nói là muội không thích hấn kia mà! Rõ ràng không định gặp hấn, vậy mà huynh cứ luôn摸摸 hôn phu hôn phu. Huynh cứ nói là ‘hấn ta’ không được sao? Huynh không nhắc tới mấy chữ ‘hôn phu’ thì sẽ chết chắc?”

Không chịu nổi chàng nữa rồi!

Rõ ràng không thích Phạm Thanh Thần, lại còn khẳng khái muốn nói về người này với nàng. Nàng không nhắc tới mà chàng vẫn nói, lại còn nói liên tục... Lục Quân ghen ghê thật.

***

La Linh Dư thật sự dùng cái cớ “cảm nắng” mà ở lì trong phòng, suốt ngày không dám ra ngoài, ở trong nhà giả vờ đổ bệnh. Phạm Thanh Thần đến Lục gia mấy lần, nhưng lần nào gã tới, La Linh Dư cũng bị bệnh dữ hơn, như thế bị gã khất vậy. Phạm Thanh Thần biết rõ trong lòng, vô cùng tức giận, nhưng cũng cười nhạt muốn xem, không lẽ Lục gia còn định kéo dài cả đời La Linh Dư.

Những chuyện này, Lục nhị lang Lục Hiến thỉnh thoảng về nhà uống trà ăn cơm cũng nghe nói. Nhưng Lục Hiến không có phản ứng lớn, chỉ “ồ” một tiếng rồi thôi. Vì trong giấc mơ của mình, hấn mơ hồ nhớ hình như La Linh Dư cũng có một người quen cũ ở Nam Dương đến. Và lẽ mà cũng có một “vị hôn phu” như thế... Nhưng người này không tạo nên sóng gió to lớn. Chỉ ít vào thời điểm Lục nhị lang trong mơ biết, thì chuyện này cũng đã kết thúc.

Mấy ngày nay, Lục nhị lang cố gắng nhớ lại giấc mơ của mình, nhớ ngày mười chín tháng Sáu chính là ngày La Linh Dư đầu hàng Hành Dương vương. Bắt đầu từ hôm ấy, Hành Dương vương mới quang minh chính đại báo về La biểu muội, phong nàng làm vương phi.

Tuyến thời gian trong mơ và ngoài thực tại cứ tách nhau ra rồi ghép lại, nếu Lục Quân không làm lành với La biểu muội, cả hai vẫn còn cãi nhau, thì quả đúng là Hành Dương vương có cơ hội xen vào.

Lục nhị lang muốn chặt đứt con đường của Hành Dương vương, báo đảm vào ngày mười chín tháng Sáu, La biểu muội sẽ không đi gặp Hành Dương vương.

Chuyện trong nhà chỉ nghe thế thôi, sau khi biết Lục Quân giúp La biểu muội, Lục nhị lang chỉ đi thăm La Linh Dư đúng một lần. Hấn có chuyện quan trọng hơn, nóng lòng muốn biết thuốc độc mà lão hoàng đế uống trong mơ, có phải là một cái bẫy không.

Sau khi đòi đám đạo sĩ của Hành Dương vương đưa vào cung, thời gian Lục Hiến ở nhà không nhiều. Đầu tiên là bận rộn công việc, thứ hai là muốn thăm vấn mấy đạo sĩ này.

Sau hoàng hôn một hôm nào đó, đất trời âm u, mưa lất phất giăng trên màn trời. Lục phu nhân nhấc nhờ cũng vô ích, vừa nghe thấy người hầu báo hình như chuyện có tiến triển, thế là Lục Hiền vội che dù đi xe ra ngoài ô. Lục Hiền giấu mấy đạo sĩ kia ở trong núi, tra hỏi mấy ngày, cuối cùng hôm nay bọn họ cũng đã chịu nói, đương nhiên Lục Hiền phải biết được chân tướng đầu tiên.

Đi vào núi, băng qua rừng cây, đi tới một căn nhà lá. Cup dù lại ở ngoài nhà, sấm đánh đùng đoàng nơi chân trời, Lục Hiền vén áo bảo dính nước, mở cửa đi vào. Trong nhà chỉ có một ngọn đèn, Lục Hiền ngồi xuống, nhìn mấy người đạo sĩ bị trói ở bốn điện, bị đánh đến trắng da sứt thịt. Đạo sĩ nằm trên đất, thờ hồn hèn thoi thóp.

Mấy ngày qua, từ khi biết các đạo sĩ này có vấn đề, đây là lần đầu tiên Lục Hiền gặp họ.

Lục Hiền: “Sao há? Nếu nói ra, ta đảm bảo các người sẽ sống tốt.”

Các đạo sĩ thều thào dứt quãng: “Nói, chúng tôi nói... Hành Dương vương không hề yêu cầu chúng tôi hạ độc... Ngài ấy chỉ bảo chúng tôi vào cung tranh sủng với các đạo sĩ khác, để bệ hạ thích chúng tôi nhất.”

“Đừng đứng! Chính là như thế! Bệ hạ thích đạo sĩ, nên Hành Dương vương bảo chúng tôi luyện thêm đan được.”

Lục Hiền ngắt lời: “Chính miệng y bảo các người luyện đan cho bệ hạ dùng?”

Từ xưa đến nay, có rất nhiều hoàng đế bệ hạ cầu tiên, song chưa từng nghe nói ai dốc đạo. Các lang quân sĩ tộc thượng lưu có tài học uyên bác như bọn họ, đọc rất nhiều sách, biết đạo sĩ chỉ là trò bịp bợm. Chẳng biết thứ gọi là đan được được luyện từ gì mà ra. Bệ hạ không tin thái y, nhưng lại tin vào đạo sĩ. Uống thuốc bậy bạ, mạng cũng đi tong.

Mà “đan được” này, chính là thứ Hành Dương vương muốn...

Lục Hiền gấp gáp, xác nhận lại lần nữa, “Y thực sự bảo các người luyện đan, khuyên bệ hạ dùng nhiều, có phải không?”

Mấy đạo sĩ hôn mê, chỉ mờ màng nghe thấy nói gì đó, không ai trả lời Lục nhị lang. Lục Hiền nhìn sang, hộ vệ bên cạnh lập tức vung roi, đánh lên người bọn họ. Lục Hiền nhắm mắt, không đành lòng nhìn tiếp, cũng không đành lòng nghe tiếng. Rõ ràng hẳn là một lang quân nho nhã, nhưng lại phải nghe những thứ này... Bóng người cao ráo của hộ vệ hất lên tường, vung roi quát: “Lang quân hỏi, các người không nghe hiểu đúng không? Trả lời lang quân lập tức!”

“Trả lời lang quân!”

Đừng

Sấm lại gầm thét ở chân trời, lúc sét đánh, mưa như thác trút ào ào rơi xuống. Tiếng mưa to át cả tiếng kêu la thảm thiết của các đạo sĩ trong nhà. Trong núi mưa to, sấm rền sét đánh, bầu không khí vô cùng ngột ngạt. Lục nhị lang khó chịu, ra lệnh hộ vệ dùng tay: “Thôi được rồi, cứ để bọn họ trả lời là được, đừng đánh nữa...”

Đột nhiên ngoài cửa vọng đến tiếng cười khê: “Trả lời? Chỉ là mấy nhân vật tiểu tốt, chúng tôi biết được bí mật gì. Nếu Lục nhị lang muốn biết thì cứ hỏi thẳng ta đây, không phải dễ hơn sao?”

Mấy hộ vệ đi theo Lục nhị lang giật mình, soạt soạt soạt, đồng loạt rút kiếm. Lục Hiền đứng bật dậy, xoay người lại nhìn. *Sấm* một phát, cửa bị đá tung. Hành Dương vương mang theo hàn khí và nước mưa đập cửa đi vào.

Tia chớp rạch ngang bầu trời, mưa rơi xối xả. Dưới ánh sáng tia chớp lóe lên, các hộ vệ đứng thành hàng ngoài nhà tạo nên cảm giác đè nén ngột ngạt. Mà đứng đầu bọn họ, chính là Hành Dương vương Lưu Mộ tay cầm kiếm, bước từng bước vào phòng. Kiếm trong tay Lưu Mộ chìa về phía trước, Lục Hiền tái mặt lùi về sau.

Lục Hiền: “Ngài làm gì thế? Ngài dám!”

Lưu Mộ: “Ai bảo người phát hiện ra bí mật này... Ta cũng không muốn đối đầu với Lục gia, nhưng Lục nhị lang à, người tò mò quá rồi đấy. Thấy chuyện không đúng, cứ quay đầu bỏ đi là được rồi. Vì sao, lại muốn để ta thấy?”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Dưới con mưa lớn, kiếm trong tay Hành Dương vương Lưu Mộ tiến dần về phía trước, sấm sét rạch ngang trời, chiếu sáng gương mặt tái nhợt nhưng đầy kiên định của chàng thiếu niên.

Thật ra hẳn không muốn làm việc này lắm.

Cũng không muốn sát hại tạo nghiệt. Lục nhị lang chỉ là một thứ sinh yếu đuối, cho dù luôn quán lấy mình hồng đức mới cho biểu muội, nhưng hẳn ta cũng không làm chuyện ác độc đến độ căm phẫn. Cùng lắm là khiến hẳn phát điên mà thôi. Nhưng người ta không hề sai. Khi biết huynh trưởng muốn hại mình, khi cả thiên hạ như muốn đối đầu với mình, thì gã người hầu do Lục nhị lang dặn ở lại đã vỗ về con tim Lưu Mộ. Đèn lồng trong tay gã hầu cũng xua tan tâm tình hung ác trong Lưu Mộ lúc đấy, để hẳn có thể quay về phủ. Về tới phủ, sau khi tự băng bó vết thương, cuối cùng hẳn đã quyết định nên đối phó với hoàng huynh muốn giết mình thế nào.

Về phương diện nào đó mà nói, Lưu Mộ rất cảm kích Lục Hiền. Nhưng, nhưng... Đội ngũ của Lưu Mộ đã bao vây khắp căn nhà, phá cửa xông vào, kiếm trong tay Lưu Mộ cứ đâm thẳng về phía trước, Lục Hiền tái mặt lùi về sau. Lục Hiền sốt ruột giải thích: “Ngài hiểu lầm rồi! Ta chỉ muốn biết rốt cuộc trong đó đã xảy ra chuyện gì thôi, vì sao về sau ngài lại biến thành người như vậy... Thật ra ta không hề quan tâm đến chuyện ngài muốn làm đâu!”

Lục Hiền chỉ muốn biết giữa Lưu Mộ và La biểu muội đã xảy ra chuyện gì, chỉ khi biết được thì hẳn mới có thể cứu vãn. La biểu muội trong mơ thật đáng thương, nhưng Lưu Mộ cũng chẳng được như ý. Không một ai đạt được kết quả viên mãn. Giấc mơ kia diễn ra dưới góc nhìn của hẳn, suy cho cùng mơ cũng là mơ, cứ chấp chôn mơ cũng là mơ, cứ chấp chôn mơ cũng là mơ. Hẳn phải điều tra ở ngoài đời thực, thì mới có thể...

Nhưng Lưu Mộ nghe thế, lại cảm thấy hẳn đang nguy biến. Thiếu niên nhếch mép giễu cợt: “Đã đến bước này rồi, sao vẫn cảm như hèn thế? Ta muốn hành thích nhà vua, có phải Lục nhị lang thấy đó là điều đại nghịch bất đạo?”

Lục Hiền: “Ta biết nhất định là có hiểu lầm, nhất định có lý do nào đó, chứ ngài không phải là người như vậy...” Nếu Hành Dương vương thật sự là người lòng dạ ác độc, thì đáng nhẽ hẳn đã chết sớm khi đắc tội với Lưu Mộ nhiều lần, vậy mà Lưu Mộ chỉ chế hân phiến phức. Nếu Hành Dương vương thực sự là người ác độc, thì khi hẳn ta cho rằng Trần vương muốn ám sát mình, hẳn ta đã không chỉ chĩa mũi dùi vào Trần vương lúc ở trên triều...

Hoàng huynh duy nhất mình tin cậy, hoàng huynh luôn chăm sóc yêu quý mình, hoàng huynh là khởi nguồn của mọi sức mạnh, hoàn toàn không giống con em hoàng thất bình thường tranh để vị với hẳn.

Lưu Mộ đau xót, nếu như ca ca duy nhất trên đời này muốn giết hẳn, còn mẫu thân là kẻ đồng lõa, vậy thì hẳn có thể tin ai đây?

Nhìn thẳng vào ánh mắt thành khẩn của Lục Hiền, thấy hẳn gấp gáp giải thích, Lưu Mộ vẫn cứ hờ hững: “Dù người nói gì ta cũng không tin, hiện tại ta không tin một ai cả... Ai bảo người xen vào việc người khác, hôm đó đến phủ ta thấy những đạo sĩ kia, mặc dù có nghi ngờ hỏi tới, nhưng người không cần phải lo nhiều như vậy, người là nhị lang Lục gia, nếu coi như người không biết chuyện, thì ta có thể làm gì được người? Nhưng người cứ khẳng khẳng muốn biết rõ duyên cớ cho bằng được, vậy thì dù người có là nhị lang Lục gia, ta cũng phải hạ thủ với người, dù là đối đầu với Lục gia đi chăng nữa...”

Con mắt Lục Hiền co mạnh——đối đầu với Lục gia!

Trong chớp mắt, hẳn lập tức nhớ lại ở trong mơ, sau khi tam đệ ra đi, Lục gia đã nổi trận lôi đình. Lúc đó Lục gia nhận định thiên tử chính là kẻ đầu sỏ hại chết Lục tam lang. Lục gia và thiên tử bất hòa. Các danh môn Kiến Nghiệp liên thủ với nhau, chống đối thiên tử vừa lên ngôi. Thế lực hai phe chưa đạt đến đỉnh điểm, thì hai bên đều không muốn từ bỏ quyền lực trong tay. Quốc nội đấu đá như vậy, làm chậm trễ chuyện quốc gia đại sự, khiến Nam quốc rơi vào cảnh bị quân đội Bắc quốc bao vây...

Không lẽ vì những thay đổi nhỏ của hẳn ngoài đời, nên từ Lục tam lang gặp chuyện trong mơ lại biến thành hẳn xảy ra chuyện sao?

Lưu Mộ cứ phải chống đối đến cùng với thế gia sao?!

Lòng Lục Hiền nặng nề, kiếm trong tay Lưu Mộ đã chạm đến ngực hẳn, lạnh thấu xương. Hẳn không hề lo lắng cho an nguy của bản thân, mà vẫn cố gắng khuyên nhủ: “Ngài không thể giết ta được! Ta là con cháu dòng chính của Lục gia, nếu ta chết, hậu quả sẽ khôn lường, không như con cháu Lục gia bình thường chết đâu. Cho dù ngài giấu kín tới mấy, thì kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, nhất định Lục gia sẽ biết. Ngài sẽ bị ngàn người chỉ mắng, bị thế gia coi là kẻ địch. Tiền đồ của ngài sẽ bị phá hủy...”

Lưu Mộ hít mất, nghe hắn nhắc đến “thế gia” thì càng chắc chắn không nên giữ người này lại.

Lưu Mộ: “Xin lỗi, người biết được bí mật lớn của ta như thế, hoặc là vĩnh viễn ở lại bên cạnh để ta yên tâm, hoặc là chính ta sẽ giết hắn... Nhưng giữ một lang quân Lục gia ở lại bên cạnh ta không yên tâm, ta cũng không thể đứng cùng một phe với thế gia các người được. Lục nhị lang, tuy người là người tốt, nhưng ta vẫn phải giết người.”

Hắn hạ quyết tâm, cup mắt xuống, không nhìn ánh mắt khẩn cầu của Lục nhị lang, cũng không nghe lời giải bày của hắn ta. Hắn coi Lục nhị lang là kẻ địch, trong lòng rất khó chịu, nhưng vẫn phải cảm ứng thanh kiếm. Vừa nói xong, mũi kiếm đã xuyên qua vạt áo của lang quân, đâm thẳng tới trước, máu tươi chảy ra ——

“Choang!”

Bất thình lình, một hộ vệ xông đến cản kiếm của Lưu Mộ lại. Hộ vệ này là người của Lục nhị lang Lục Hiến, sau khi Hành Dương vương đến, thuộc hạ của Lưu Mộ đã bắt lại toàn bộ hộ vệ đi theo Lục nhị lang. Nhưng sao hộ vệ có thể cam tâm bỏ mặc lang quân nhà mình? Hôm nay dù có khó khăn tới mấy, bất kể thế nào đi chăng nữa, hộ vệ bọn họ cũng không thoát được. Lục nhị lang còn sống, hắn sẽ an ủi người nhà của bọn họ, với tính cách của Lục nhị lang, nhất định cả đời này người nhà sẽ không phải lo chuyện cơm áo; còn nếu Lục nhị lang không sống, bọn họ cũng không trông cậy được gì!

Hộ vệ tấn công kiếm trong tay Lưu Mộ, mạnh mẽ đẩy Lục nhị lang ra. Lưu Mộ ngẩn người, lúc ngược mắt lên thì thấy một bóng đen nhào đến. Hắn ta nhú mày, xoay mũi kiếm, theo bản năng trở tay hạ thủ, nhưng hộ vệ đột nhiên lao đến đã chết trong tay hắn. Trước khi chết, y còn gào to: “Bảo vệ lang quân!”

Các hộ vệ khác bị bất cũng có tâm trạng như vậy, thấy có người chết, bọn họ lập tức vùng vẫy, thoát khỏi thuộc hạ của Hành Dương vương, chém giết ngược lại, đồng thời bao vây quanh Lục nhị lang Lục Hiến ngược đã rướm máu. Các hộ vệ cản nhắc đến Lục nhị lang, cùng nhau phối hợp chặt chẽ, một người phá cửa sổ mà chạy, những người còn lại giải quyết thuộc hạ của Hành Dương vương. Đang lúc Lưu Mộ ngẩn người, các hộ vệ đã bảo vệ lang quân nhà mình, nhảy ra ngoài từ cửa sổ. Lưu Mộ đuổi theo ra khỏi nhà, thấy trong màn mưa bụi, mấy bóng người đen ngòm công Lục nhị lang chạy vào sâu trong rừng.

Lưu Mộ: “Đuổi theo!”

“Việc đã đến nước này, không được để thoát dù là một người!”

Lục Hiến sợ hãi, lang quân thế gia thường không quan tâm đến chuyện thay đổi hoàng quyền, chính vì vậy nên hắn đã hành sự không cẩn thận, lại còn liên lụy đến người bên cạnh mình. Bây giờ hắn đã biết Lưu Mộ muốn giết mình, ngoài việc liều mạng chạy trốn, thật sự không có biện pháp nào khác. Hắn và mấy hộ vệ không ngừng trốn tránh, liên tục chạy trốn ở trong rừng, nhưng truy binh sau lưng nhiều đến vô vàn. Lưu Mộ sẽ không thể cho hắn rời đi, để lộ chuyện tới nay.

Lục Hiến chạy trốn, tay ôm vết thương trước ngực. Máu chảy xối xả, đầu óc hắn mơ màng, nghĩ cách muốn chạy thoát thân, nhưng bất giác lại nghĩ đến giấc mơ của mình ——

Nếu hắn như vậy, thì La Linh Dư phải làm gì?

Lưu Mộ sẽ không để bí mật bản thân muốn hành thích vua lộ tẩy trước bàn dân thiên hạ, ở trong mơ, La biểu muội đi thăm Lưu Mộ bị bệnh, liệu có bắt gặp mấy đạo sĩ kia không, có nghi ngờ hay chăng. Thậm chí nói không chừng La biểu muội còn thăm hơn cả mình, có thể La biểu muội đã nghe thấy cuộc nói chuyện giữa Lưu Mộ cùng mấy đạo sĩ đó...

Trời mưa to như trút nước, rừng cây đen tối. Chân gẫm bùn đất mà chạy, các hộ vệ lần lượt ngã xuống, đến cuối cùng, bên cạnh Lục Hiến đã chẳng còn ai. Chỉ còn một mình hắn lao nhanh trong cánh rừng vô tận, muốn chạy đi, nhưng vào lúc này, đến cả phương hướng hắn cũng không thể phân biệt.

Mà bước chân của Lưu Mộ ở ngay phía sau, chậm rãi, đuổi kịp hắn như vờn chơi một món đồ.

“A ——”

Lục nhị lang hét lên thê thảm, đang mãi chạy thì bị dây leo dưới chân quấn lấy, bất chợt trượt ngã. Hắn lăn trong bùn, đập vào thân cây, lại lăn xuống theo sườn núi. Lưu Mộ nheo mắt, nhanh chóng lao mình đến, nhưng chỉ thấy lang quân lăn thẳng xuống dưới dọc theo sườn núi gặp ghềnh, lộp dầy bóng xanh. Mưa to như thác nước, bóng dáng Lục nhị lang biến mất.

Khẽ sững sốt, Lưu Mộ hỏi: “Bên dưới là nơi nào?”

Thuộc hạ đáp: “Hồ Huyền Vũ ạ... Công tử, có cần đuổi theo không?”

Bản tay cầm kiếm của Lưu Mộ run lên: Hồ Huyền Vũ. Với thể chất yếu ớt của Lục nhị lang, nếu ngã xuống từ trên núi thì khó lòng sống nổi. Mà hồ Huyền Vũ lại lớn như vậy, muốn tìm một người chết đâu có dễ?

Lưu Mộ thu kiếm về: “Không đuổi theo, quét dọn dấu vết đi, biến thành hiện trường Lục nhị lang lên núi du ngoạn, không may té chết. Đừng để người ta nhìn ra dấu vết đánh nhau, nhìn ra là của Hành Dương vương phải chúng ta.”

Thuộc hạ dập vâng, bay lên bay xuống trong rừng như điều hầu, dọn dẹp hiện trường ở sau lưng. Lưu Mộ nhìn chăm chăm sườn núi đen kịt cả buổi, ánh mắt quét từng tấc từng tấc một, khi chắc chắn không thấy được Lục Hiến thì mới chậm rãi xoay người rời đi. Lòng hắn chết lặng, nghĩ đến Lục nhị lang liên tục quấn lấy mình ——

Lấy lòng: “Công tử, ngài cảm thấy biểu muội nhà ta thế nào?”

Cảnh giác: “Công tử, không được có ý đồ với biểu muội nhà ta.”

Lập đi lập lại, chỉ biết xoay quanh mỗi một La Linh Dư, Lục Hiến khiến người khác thật đau đầu, chỉ muốn bóp chết hắn.

Nhưng Lưu Mộ không bóp chết, mà trực tiếp giết hắn.

Lưu Mộ nhắm mắt.

Trở về Hành Dương vương phủ sau hừng đông, thay y phục đi tắm, trút bỏ mùi máu tanh dơ bẩn trên người, vừa bước vào thư phòng thì đụng phải phụ tá Không tiền sinh đang sốt ruột chờ hắn. Không tiền sinh đã lớn tuổi nhưng lại thức đêm không ngủ, chỉ vì thấp thòm lo lắng cho hắn. Ông chờ trong thư phòng, thấy sắc mặt Lưu Mộ tái nhợt, nhất thời biết ngay chuyện đã phát triển theo hướng không tốt.

Không tiền sinh tức ngực.

Lưu Mộ nhìn ông, như thể đang muốn xem ông có đáng tin không. Sau một hồi nghiên cứu, Lưu Mộ thấp giọng nói với Không tiền sinh: “Tất cả hộ vệ theo ta ra ngoài tới nay, giết sạch. Làm việc cẩn thận, đừng để người ta phát hiện Hành Dương vương phủ đối phòng vệ.”

Không tiền sinh mờ lớn mắt: “... Chúa công!”

Những người đó đã đi theo Lưu Mộ nhiều năm!

Nhưng thiếu niên đã đóng cửa lại, sống lưng cứng ngắc, không muốn nghe Không tiền sinh nhắc đến.

***

Lục nhị lang không chết.

Nhưng hắn cũng không biết tình trạng bây giờ của mình là thế nào. Cơ thể đau nhức, ý thức tỉnh táo song vẫn chưa tỉnh lại. Trạng thái nửa tỉnh nửa mơ làm hắn ý thức được giá rét, sau đó nghe thấy tiếng thút thít của nữ lang.

Nghe thấy tiếng nữ lang khác, hắn lao đảo tìm đường đi. Trước khi hôn mê thì bị Hành Dương vương đuổi giết, sau khi mê man lại lạc đến một căn nhà xa lạ. Mưa vẫn rơi tí tách, đi qua ao nước lầu các trong sân một hồi, Lục nhị lang mới phát hiện, đây là viện từ La biểu muội sống ở trong mơ.

Trong mơ, sau khi La biểu muội trở lại Kiến Nghiệp cùng Hành Dương vương, nàng không ở tại Lục gia mà sống ở một viện từ mình thuê bên ngoài. Thực tế, Lục nhị lang đã đi tìm căn nhà này, cố ý mua lại nó, chính là để đề phòng La biểu muội vào ở lần nữa. Mà bây giờ hắn nhảy một cái, lại đến nơi này...

Xem ra là nằm mơ rồi.

Lục nhị lang đứng dưới cửa sổ, mưa rơi xuống, hắn ngẩng đầu lên, thấy bên cửa sổ là ngọn đèn từ mù, nghe thấy nữ lang trong phòng vẫn đang khóc. Hắn nhìn bóng dáng của nữ lang bên trong cửa sổ, giọng run rẩy: “... Là La biểu muội sao?”

Đương nhiên người trong mơ không trả lời hẳn.

La Linh Dư nằm trên bàn nước nỏ, giọng La Văn Họa vẫn còn non nớt nhưng cũng rầu rĩ: “Tỷ tỷ, tỷ quyết định gả cho Hành Dương vương thật sao? Thực sự hết cách rồi ư? Nếu như tỷ gả đi, vậy tam biểu ca thì sao ạ?”

Lục Hiến ngoài cửa sổ ngẩn ngơ: ... Đường như đây là lần đầu tiên ở trong mơ, hẳn nghe được La Linh Dư thừa nhận điều gì đó.

Tìm Lục Hiến đập tình thực.

La Linh Dư ai oán lên tiếng: “Phạm lang dùng giấy hôn thú chỉ phối tỷ, tỷ lại chứng kiến bí mật của Hành Dương vương. Ngoài gả cho Hành Dương vương, bảo đảm cả đời này tỷ không phản bội hẳn ta, thì tỷ còn cách nào khác được? Đáng lý từ đầu đừng vì thanh danh mà đi thăm bệnh mới phải... Ai quan tâm hẳn ta sống chết thế nào.” Phạm Thanh Thần ép cưới, chỉ khi tìm được một người quyền quý khác thì mới có thể ngăn lại hôn sự này, để Phạm thị từ hôn. Hành Dương vương muốn giết nàng, chỉ có trở thành người của hẳn thì mới không bị giết.

“Nhưng, nhưng...” La Văn Họa nói, “Nếu đi xin tam biểu ca, có lẽ sẽ có cách...”

La Linh Dư nghe thế, che mặt nước nỏ: “Tỷ với huynh ấy đang chiến tranh lạnh, huynh ấy không chịu để ý đến tỷ. Tỷ mà đi tìm huynh ấy, chắc chắn huynh ấy sẽ nhìn mặt mắng tỷ cho xem. Đặc tội một Phạm lang mà huynh ấy đã mất hứng, giờ còn là Hành Dương vương... Dù huynh ấy là tam lang Lục gia, cũng không thể chịu nổi thế lực hai phe.”

Lục Hiến nghĩ, đứng rồi, ở trong mơ không có hẳn pháp rồi, Lục Quân và La biểu muội vẫn đang học hạc, lúc thì làm hòa, lúc lại cãi vã. Nhưng lúc này Lục Quân không bị thương ở mắt. Lục Hiến ấy náy, ở ngoài đời vì muốn giúp tam đệ, nên hẳn mới muốn đẩy La Linh Dư đến bên cạnh Hành Dương vương. Người là do hẳn đẩy, nhưng tai nạn vẫn ập đến, khiến tam đệ bị bóng ở khỏe mắt.

Lục Quân trong mơ chỉ bị thương ở tay, mắt không hề hấn gì, có lẽ bây giờ vẫn đang bận rộn mỗi ngày ở nha môn.

Mà La biểu muội một thân một mình, bên trái là Hành Dương vương Lưu Mộ có bí mật bị nàng bắt gặp, bên phải là Phạm tứ lang Nam Dương cầm giấy hôn thú.

La Linh Dư ngược mặt lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, ảo não nói: “Tỷ hết cách rồi, Hành Dương vương sẽ không tha cho tỷ, sẽ không cho tỷ cơ hội cầu xin Lục Quân giúp đỡ. Lần sau gặp lại huynh ấy, có lẽ sẽ phải chia tay.”

La Văn Họa ghen ngào: “Thật sự không thể thử cầu xin sao, tỷ sẽ hối hận...”

La Linh Dư cụp mắt, từ từ thôi khóc, bình tĩnh nói: “Không đâu, cuộc sống của tỷ rất tốt. Tuy Hành Dương vương ép tỷ, nhưng hẳn không giết tỷ, chứng tỏ vẫn ôm ảo tưởng về tỷ. Từ ngày đó tỷ đã bắt đầu lấy lòng hẳn, ngưỡng mộ hẳn, để hẳn biết rõ lòng tỷ, để hẳn cưới tỷ... Để hẳn cảm thấy tỷ thật lòng yêu hẳn, nhất định sẽ không phản bội hẳn, không nói ra bí mật của hẳn.”

La Văn Họa cúi đầu, nước mắt nhò tong tong xuống sàn, có vẻ đưa tay quệt mắt. Tỷ tỷ lại muốn đòi một lang quân khác rồi... Hề tỷ tỷ gặp một lang quân không tốt, là ngay tức khắc sẽ đòi đối tượng. Tỷ tỷ chưa bao giờ nhìn trước ngõ sau vì một lang quân.

Chỉ có tam biểu ca.

Cô bé còn nhỏ, không biết tình yêu là gì. Nhưng từ tỷ tỷ, cô bé đã thấy yêu là gầy vò nhau, là ghét một người, nhưng cứ cố tình lại gần; là mất mặt, nhưng vẫn cố chống đỡ để chờ người; là có rất nhiều yêu cầu về người, lại không chấp nhận người xem thường mình, không chấp nhận người chỉ coi mình là món đồ chơi, và cũng như thế, không muốn làm liên lụy tới người.

La Văn Họa khàn giọng nói: “Liên lụy thì sợ gì ạ? Làm sao tỷ biết tam biểu ca sẽ nghĩ như thế nào? Hay tỷ cứ thử xin huynh ấy giúp đi...”

Tiểu nương tử La Văn Họa không ngừng khuyên can La Linh Dư, được tỷ tỷ dạy bảo, cô bé là người hồn nhiên ngây thơ, nhưng ở cô bé cũng có một điểm giống tỷ tỷ, đó chính là cố chấp, kiên định. Cô bé khuyên mãi khuyên mãi, dần dà, La Linh Dư cũng hơi dao động, được muội muội thuyết phục, cảm thấy —— có phải xin chàng giúp đỡ cũng không sao không? Có phải không nên sợ làm liên lụy đến chàng không?

Có lẽ chàng thật sự sẽ vì mình mà đổi đầu với Hành Dương vương, và cả Phạm thị Nam Dương.

Còn nếu chàng không muốn —— thì chỉ ít, nàng cũng đã cố gắng rồi.

La Linh Dư dựa vào bàn, trải giấy ra. La Văn Họa đứng bên mài mực cho tỷ tỷ, nhìn chăm chăm mặt bên xinh đẹp của tỷ. Lục nhị lang Lục Hiến ngoài cửa sổ đi tới, rồi như một hồn phách mà bay vào trong phòng. Hẳn đứng bên bàn, chính mắt thấy La Linh Dư trầm ngâm một lúc, sau đó viết xuống mấy chữ ——

Thiên thu chi cần một lời, vật đổi sao dời vẫn mãi yêu.

Lòng Lục Hiến chấn động mạnh, nhìn về phía La Linh Dư: Thì ra ở trong mơ, vào lúc này nàng mới viết câu thơ đó.

La Linh Dư giao chữ cho La Văn Họa, thấp giọng dặn dò: “Muội còn nhỏ, người lớn không chú ý đến muội. Ngày mai tỷ sẽ gả với đồ đồ bệnh, muội và Linh Tê ở trong phòng cái trang thành tỷ. Đờng cho Hành Dương vương vào... Muội là muội muội ruột của tỷ, đóng giả thành tỷ cũng không khó. Tỷ sẽ đem bức thư này đi tìm Lục Quân.”

Đêm đã khuya, La Linh Dư ưu sầu nhìn ra ngoài khung cửa, lẩm bầm nói: “Liệu huynh ấy có hiểu lòng mình không?”

“Liệu huynh ấy...” có yêu mình không?

Bất chợt ngoài mộng có tiếng ồn ào, giấc mơ bị cắt ngang, cả thể giới trở nên đen tối. Cảnh trông thấy cuối cùng trong mơ, chính là La Linh Dư ngồi bên ánh đèn dưới cửa sổ, mỹ nhân rơi lệ, lặng yên đến xuất thần nhìn màn đêm như con thú đen. Tóc mây hoa nhạn, dung mạo tựa vầng trăng. Nàng ngẩn ngơ ngồi bên cửa sổ, lắng tai nghe tiếng mưa rơi. Nàng đang chờ đợi, đợi một người không biết có đến không.

***

Lục Hiến nghĩ, sau đó thì sao?

Không đưa được bức tranh chữ kia đi ư? Có phải có chuyện chen ngang không?

Nếu không vì sao Lục Quân lại viết “trang giấy ngăn ngủ tình lại chứa chan”, nhưng cũng không gửi đi? Vì sao đến cuối, bức tranh chữ kia vẫn xuất hiện trong tâm cung của La biểu muội?

Lục nhị lang sốt ruột muốn biết trong mơ đã xảy ra chuyện gì, vô cùng bức bối, rất muốn biết hiểu làm ở đâu ra.

Nhưng bên tai cứ ồn ào không dứt, âm thanh của các nữ lang đã đánh thức hẳn từ trong giấc mộng ——

“Công chúa, ngài nhìn xem! Ở đây có một người, sao lại bị thương thế này?”

Nàng công chúa kia ngạc nhiên, sau đó dịu dàng nói: “Mau cứu y lên... Đã có chuyện gì thế?”

...

Đứng! Trên thực thế còn một Hành Dương vương!

Hắn phải nhanh chóng tỉnh lại, ngăn cản Hành Dương vương làm ra sai lầm không cách nào cứu vãn! Lục gia sẽ không bỏ qua cho Hành Dương vương. Mắt thấy chàng thiếu niên từng bước rơi vào vực sâu thăm thẳm, hẳn rất muốn kéo thiếu niên này ra ngoài. Không ai sinh ta vốn đã là kẻ ác, không ai đáng phải chịu cực kỳ bị thâm như vậy...

Ngày mười chín tháng Sáu! Ngày mười chín tháng Sáu là ngày La biểu muội đầu hàng Hành Dương vương, nhất định hẳn phải tỉnh lại trước ngày hôm đó.

***

Mưa rơi tí tách suốt một đêm, chưa đến một ngày, trời đã lại tạnh.

Đến ngày mười bảy tháng Sáu.

Sáng sớm, Lục tam lang Lục Quân vừa rửa mặt xong, đại phu tháo vải giúp chàng, sau đó bôi thuốc lên vết sẹo ở khỏe mắt. Lúc quần vải lại cho lang quân, đại phu rất hài lòng: “Tốt rồi, xung quanh mắt chỉ còn lại vài vết sẹo, thị lực cũng sắp khôi phục rồi. Trong vòng hai hôm nữa, đợi sẹo lên da non hoàn toàn, lang quân có thể tháo vải.”

Tàng đá lớn trong lòng đại phu đã rơi xuống, âm thầm đặc ý vì y thuật cao minh của mình, không để lại sẹo trên mặt Lục tam lang. Nếu gương mặt của Lục tam lang có trầy xước gì, thì nước bọt của các nữ lang Kiến Nghiệp đủ để nhấn chìm ông mất.

Lục Quân gật đầu: “Tiền sinh vất vả rồi.”

Lục Quân vẫn miễn cưỡng dựa vào gối, một chân gấp một chân duỗi thẳng. Lòng chàng khó chịu, vì mắt bị thương nên phải nghỉ ngơi trong nhà nửa tháng, không có chuyện gì làm khiến chàng rất sốt ruột. Đồng thời còn phải giải quyết chuyện hôn phu của La Linh Dư, gã Phạm Thanh Thân kia ngày nào cũng đến Lục gia, hỏi thăm “bệnh tình” của La Linh Dư. La Linh Dư đang già bệnh, còn Lục Quân đi đứng bất tiện, nên đã lâu rồi hai người không gặp nhau.

Lục Quân đáp vào đầu gối, hạ quyết định: “Cầm Nguyệt, dọn dẹp đi, đã mấy hôm chưa tới nha môn, hôm nay ta phải đi xem triều đình có đại sự gì không.”

Cầm Nguyệt khuyên như: “Mắt vẫn chưa lành, lang quân đâu cần phải đi khắp nơi.”

Lục Quân lạnh lùng: “Một thị nữ mà cũng dám can thiệp vào chuyện của ta?”

Cầm Nguyệt bĩu môi, đang định phản bác thì thấy rèm bên ngoài rung lên, nàng bước đến nhìn, ngạc nhiên khi thấy biểu tiểu thư rón rén đi vào. La Linh Dư khoát tay vói nàng, ra hiệu nàng đứng lên tiếng. La Linh Dư mỉm cười, muốn nhìn xem lúc không có mặt mình, Lục Quân nói chuyện với người ta thế nào.

Cầm Nguyệt mỉm cười gật đầu, đồng thời vẫy tay để tất cả thị nữ đang bận rộn trong phòng đi ra. Tiếng bước chân của các nữ tử ồn ào, Lục tam lang không nghe ra là ai đi vào, ai đi ra.

Cầm Nguyệt cất giọng: “Được rồi, nô tỳ sẽ dọn dẹp cho lang quân. Có điều lang quân à, ngài chỉ nhớ đến nha môn, mà không nhớ đến chuyện biểu tiểu thư của chúng ta sao? Vị Phạm lang kia, ngài định không gặp thật hả?”

Lục Quân ho khan, thờ ơ nói: “Hẹn luôn gã Phạm lang gì đó đi, hôm nay thuận đường có thể gặp nhau.”

Cầm Nguyệt ra về kinh ngạc: “Gặp y làm gì?”

Lục Quân: “Biết rồi còn hỏi!”

Cầm Nguyệt phì cười rồi đi làm việc, không nói thêm gì. Nàng nhìn La Linh Dư, hàng mi La Linh Dư khẽ run lên, sau đó vui mừng ra mặt.

Bị Cầm Nguyệt nhìn đến xấu hổ, La Linh Dư đứng ngoài nhà, bụm mặt cười há hê, lại vỗ lên hai má dò bùng. Thật ra nàng đến tìm Lục Quân cũng vì trong lòng sốt ruột, mặt dày hy vọng Lục Quân có thể giải quyết Phạm Thanh Thân giúp nàng. Nàng đã nghĩ rồi, chuyện đã đến nước này, không thể không giảng hòa được. Cách duy nhất có thể khiến Phạm Thanh Thân lùi bước, chính là Lục Quân cũng tham gia vào, bày tỏ tình yêu với nàng, rồi đến La thị cậu hôn...

Khụ khụ.

La Linh Dư cảm thấy Lục Quân sẽ không đồng ý.

Còn cười nhạo nàng “tự đại”.

Nhưng nàng vẫn đến đây, hít sâu một hơi —— bất kể chàng có mắng nàng thế nào, nàng cũng sẽ không tức giận, dù là làm già, cũng phải để Phạm lang chịu thua. Nàng phải ép Lục Quân giúp mình mới được! Hôn cũng hôn rồi, ôm cũng đã ôm, vậy chàng giúp nàng cản một mối hoa đào thì có sao đâu? Chẳng qua là dùng quyền thế gây áp lực, nàng vừa đẹp vừa đa tài thế này, chàng cũng không mất mát gì.

Lục Quân nghiêng đầu, nghe thấy động tĩnh ở ngoài nhà: “Ai ở ngoài đấy?”

La Linh Dư: “...!”

Cầm Nguyệt vội lên tiếng: “Lang quân, là nô tỳ, nô tỳ đem y phục đến cho ngài đây.”

Cầm Nguyệt chậm chậm đi vào, giao y phục đã gấp chỉnh tề cho La Linh Dư. Kiểm y có xông hương, ôm y phục vào lòng, như thể ngửi thấy mùi trên người Lục Quân. La Linh Dư đỏ mặt, dưới cái nhìn thúc giục của Cầm Nguyệt, nàng nhắm mắt ôm y phục của lang quân đi vào. Vừa bước vào thì thấy Lục tam lang ngồi đấy, trung y rộng rãi để mở, tay đặt lên đầu gối, tóc dài rối xù, mặt quần vải thưa.

Ừng dưng mà ngồi.

Là thị nữ thiếp thân thì đương nhiên sẽ thay đồ cho lang quân.

La Linh Dư cho rằng đó là chuyện đương nhiên, cộng thêm nàng mặt dày, nên chỉ khựng một lát, sau đó mở áo khoác ra rồi cúi người xuống, khoác áo lên người lang quân đang trầm tư trên giường nhỏ.

Lục Quân: “...?”

Thị nữ không hiểu chuyện đâu ra thế này? Cầm Nguyệt dạy dỗ người mới như thế nào vậy?

Bình sinh chàng ghét nhất là nữ lang đụng vào mình, trong chớp mắt thị nữ này khoác áo lên người, Lục Quân trở tay chụp lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng, toan hất nàng ra. Chàng dùng lực mạnh, nên khi chụp lấy cổ tay người ta, lập tức nghe thấy tiếng thét kinh hãi của nữ lang. Nàng vừa lên tiếng, Lục Quân ngăn người, rồi tức khắc dùng lực mạnh kéo nàng về lại, nhưng vì kéo ngược nên bị nội lực phản mạnh, lúc này mới kéo được người vào lòng.

Ôm nàng thật chặt, lập tức để nàng xuống dưới thân.

Lục Quân cúi thấp người, đưa tay sờ mặt nàng, ngạc nhiên lên người: “Linh Dư?”

Không ngờ vừa cúi đầu, bàn tay đã chạm vào làn da dưới cổ áo nàng, nỡ nang đẩy đã, mềm mại ẩm áp, ngón tay vương mùi hương.

Lục Quân: “...”

La Linh Dư: “...”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 67

Trên giường nhỏ trải chiếu tre mùa hè, Lục Quân nửa ôm nửa ấp nữ lang vào lòng. Chàng “nhìn” xuống, mái tóc dài buộc hờ hoi xòa, đen nhánh như tơ lụa, đuôi tóc cung cứng đâm vào mặt La Linh Dư. Chàng vô tình đặt tay lên cổ áo mở rộng của nàng —— y phục mùa hè rất mỏng, chàng chỉ vừa đụng nhẹ thì đã chạm đến vùng da mềm mại không nên chạm.

Vòng cung bán nguyệt gồ lên ở dưới bàn tay chàng, như dãy núi phủ tuyết trắng xóa.

Nàng run lên khe khẽ, làn da mặt rục rịch nóng dần, xúc giác mềm mịn khiến Lục tam lang bắt gặp cúi đầu, cúi sát xuống... Bàn tay nhẹ nhàng xoa lên.

La Linh Dư run bắn người, nằm trong lòng chàng cắn răng, âm thanh cũng run run.

Ngón tay Lục Quân cứng đờ, cho dù mắt chàng không thấy gì, mà có lẽ cũng vì mắt không nhìn thấy, nên chàng mới có thể lập tức đoán được mình đang sờ ngực nàng. Lục Quân khẽ nghiêng đầu: Nàng không né tránh. Điều này chứng tỏ ý gì?

Lục tam lang không nhấc tay lên, nhưng cũng không còn xoa nắn. Ngón tay thon dài của chàng cứ thế lướt vào trong cổ áo nàng, nằm yên trên ngực nàng. Tóc chàng rơi xuống mặt nàng, khoe môi chậm rãi nhếch lên. Thách thức, sáng tỏ, hài hước, đùa cợt... Mặt La Linh Dư nóng bừng, đoán chắc chàng lại đang cười nhạo mình dự dồ chàng

Vì tuy mắt chàng không nhìn thấy, nhưng rằng thì có thể.

La Linh Dư cứng người, vừa xấu hổ ảo não, nhưng vẫn cứ để thế. Nàng nên mắng chàng vô lễ, để chàng đứng dậy mới đúng. Nhưng hôm nay nàng đến tìm chàng, không phải là vì muốn chàng đối phó với Phạm lang sao, mà cách tốt nhất không phải là để chàng cầu cưới mình ư? Nếu nàng muốn Lục Quân phải hy sinh thanh danh của mình, giúp nàng từ hôn, thì đương nhiên phải cho Lục Quân quả ngon quả ngọt rồi... Chỉ buồn thay, hình tượng của nàng trong lòng chàng lại kém đi.

Bị lang quân đè trên giường, La Linh Dư giẫy nẩy hai cái cho có. Lục tam lang nằm sấp người xuống, hơi thở vồn quanh cổ nàng. Chàng bình tĩnh phán đoán thái độ của nàng, cổ dính cổ, má chàng khẽ dán lên da nàng, mùi thơm quanh quần trước mũi. Tay chàng đặt lên ngực nàng, xúc cảm dưới tay vừa như mỡ đặc, lại giống loại bánh mà nàng thường xuyên cho chàng ăn

Nồng mùi sữa, trền miên, đặc sánh, mát mẻ.

Ngón tay Lục Quân nhẹ nhàng gấp lại, khe dùng sức. Chàng ngửi được mùi hương trong tóc và trên cổ nàng, nàng khẽ run rẩy, hơi thở rối loạn. Lục Quân dừng lại, rất muốn xé vải quần trên mắt ra, muốn xem lúc này, mỹ nhân dưới thân trông như thế nào ——

Như bông hải đường đang ngủ trong ngày xuân.

Biếng nhác, xộc xệch, lại đầy cảm dỗ. Trang điểm nhẹ nhàng, nhưng dung mạo vẫn mỹ miều.

Ngón tay Lục Quân lại dùng lực bóp mạnh một cái, gai nhọn trong ngực lập tức run lên, miệng ni non. Âm cuối run rẩy, như tơ tằm gãi vào ngực Lục Quân, như con thoi qua lại quần quanh con tim sắt đá của chàng, khiến chàng gần như nghẹt thở.

... Không khác gì yêu tinh!

Chàng lập tức có phản ứng.

Một tay lang quần đét trên ngực nàng, một tay nâng lấy eo nàng, kéo nàng vào lòng mình, để ngực nàng sắp tiến đến bên miệng. Chàng từ từ chậm rãi, không hề luống cuống, như thể đang phán đoán nàng, cũng như thể đang chờ nàng vùng vẫy... Cơ thể La Linh Dư vừa mềm vừa cứng trước hành động của chàng, khi nam nhân trên người thờ hồn hên, khi chàng và nàng quấn quýt lấy nhau, thì đột nhiên ở bụng có thứ gồ lên. Một dự cảm đột nhiên ập đến, La Linh Dư ngẩng đầu nhìn quai hàm của nam nhân trước, ý thức được điều gì đấy. Có lẽ nàng còn trẻ, không biết được những chuyện giữa nam và nữ. Nhưng xưa nay nữ nhân luôn có trực giác mang tên bản năng về nam nhân —— bản năng biết chàng trở nên nguy hiểm, bản năng biết chàng muốn làm chuyện xấu.

La Linh Dư thật sự hoảng sợ.

Lúc mỗi lang quần gài phủ lên mỗi mình, nàng sợ hãi nghiêng đầu né tránh. Lục Quân dừng lại, chàng nhay bén như vậy, sao có thể không đoán được suy nghĩ của nàng? Tiểu nữ tử trong lòng chàng vẫn luôn không suy nghĩ thuần khiết chút nào. Vừa muốn khiêu khích chàng, lại không muốn hy sinh mình.

... Vẫn là biểu muội cẩn thận trước sau của chàng.

Rõ ràng đang chờ nữ lang người ta giẫy giụa, nhưng khi La Linh Dư thật sự né tránh chiếc hôn của chàng, Lục tam lang lại tức giận. Lục Quân nhếch mép, vừa buông lỏng tay thì La Linh Dư lại vội vã ôm lấy cổ chàng. Nàng rất sốt ruột, không ngờ đùa mà thành thật, lại không muốn để Lục Quân đi. Trong hoảng loạn, La Linh Dư cố gắng tìm đề tài.

Nàng bị đè xuống giường, đuôi mắt liếc thấy trên màn trức in ánh trắng ở bên ngoài, phản chiếu mấy bóng dáng thị nữ. Mặt trời đã lặn, ánh sáng trên sàn di động như thủy tảo, trực ngón như bóng trùng điệp dọc ngang. Chuối tây cùng trúc xanh kêu xào xạc, các thị nữ ở bên ngoài ra ra vào vào, thấp giọng chuyện trò, còn thỉnh thoảng nghe được tiếng chim hót trong lồng. Là một ngày hè rất bình thường.

Mà trước mặt nhiều thị nữ như vậy, nàng và Lục Quân ở trong này lại lòi lòi kéo kéo! Hy sinh nhiều quá rồi!

Màn này sinh hương, màn lụa pháp phối. Hơi thở nam nữ giao nhau, lúc La Linh Dư né tránh chiếc hôn của Lục Quân, nàng áp ứng mở miệng: "... Sao không thấy thị nữ Chức Nguyệt nhà huynh đâu?"

Chức Nguyệt, chính là thị nữ lần trước đã ở bên ngoài cất ngang khi Lục Quân và nàng đùa giỡn nhau. Lúc này La Linh Dư rất nhớ thị nữ kia, nắn nì nàng ta tới cất ngang "đã tâm lang sói" của lang quân bọn họ, cứu nàng một mạng.

Nghe thấy lời nàng, mặt Lục Quân sa sầm. Nếu như mắt chàng không quán vãi, La Linh Dư sẽ thấy chàng đảo mắt nhìn mình. Lục Quân "hình chấm chú" nàng nửa buổi, rồi lại nhếch mép cười hừ: "... Biết rồi còn hỏi."

Nếu không phải có biểu tiểu thư nàng, làm sao chàng phát hiện được tâm tư của Chức Nguyệt? Nếu như chàng đã phát hiện ra, thì chỉ cần chàng không muốn dây dưa không rõ với thị nữ bên cạnh, ắt Chức Nguyệt phải rời khỏi Thanh viện. Nhân cơ hội này, Lục tam lang thuận tiện thay đổi các thị nữ có tâm tư với chủ nhân. Những người dùng quen như Cẩm Nguyệt thì giữ lại, còn những thị nữ khác, lần này La Linh Dư đến Thanh viện, gặp được không ít gương mặt lạ.

La Linh Dư nằm trong lòng chàng, khe khẽ bật cười, nghe hiểu được ý chàng.

Lúc này Lục Quân mới véo mặt nàng, hỏi: "Dư Nhi muội muội không phải là người hay đến chơi khi không có chuyện. Lúc vui về thì gọi ta là Tuyết Thần ca ca, lúc không cần thì không thèm gặp ta. Không biết lần này, Dư Nhi muội muội hy sinh lên tận giường ta, là muốn gì đấy?"

La Linh Dư làm như không nghe thấy chàng chế giễu.

Nàng nói: "Muốn huynh đưa ra điều kiện với Phạm lang, hoặc là trực tiếp cầu hôn muội với La gia Nam Dương luôn."

Lục Quân nhướn mày: "Cầu hôn?"

La Linh Dư vội nói: "Không cần phải làm thật... Chỉ là muốn huynh dùng thân phận Lục tam lang để tranh với Phạm thị Nam Dương thôi. Chắc chắn La gia Nam Dương sẽ không dắc tội được với Lục gia, hai người ai muốn cưới muội, Lục gia cũng chỉ biết gặt đầu. Nếu huynh và Phạm tứ lang cùng giành muội, giằng co lợi ích, nói không chừng muội sẽ được thoát hôn thật. Nhưng như thế thì không hay cho danh tiếng của huynh lắm... Có điều muội thực sự không muốn gả cho Phạm lang."

Nàng nhu chặt mày, nước mắt luan quần trong hốc mắt, thút thít: "Huynh không biết đâu, Phạm lang giục muội về Nam Dương là muốn lấy muội. Nếu muốn kéo dài thời gian, thì muội chỉ có thể tìm một người thích mình đối đầu với hắn ta thôi. Kéo dài cho đến lúc Phạm lang thoái hôn là được..."

Đội Phạm gia thoát hôn rồi, nàng không tin đến lúc đó Lục Quân không muốn cưới nàng. Nếu đến khi ấy mà chàng vẫn không có ý định cưới nàng, thì chỉ có thể nói công lực của nàng đã thua chàng, quả thật không bằng chàng. Nàng đành phải đổi sang lang quân khác... Sao cứ phải cứ treo cổ mãi trên thân cây Lục Quân, lẽ mà mãi vì chàng?

Ai mà không muốn có gai nhọn ở trong phòng. Thời đại này, chuyện hai nam cùng tranh một nữ không phải chuyện xấu, vấn đề chỉ là La Linh Dư có hôn ước, nếu còn mập mờ với một nam nhân khác, thì danh tiếng của người đó sẽ bị tổn hại. Là danh sĩ nổi tiếng khắp thiên hạ như Lục Quân mà nói... vừa có thể trở thành chuyện hay, cũng có thể trở thành chuyện xấu.

Để xem Lục Quân muốn làm chuyện này như thế nào đấy.

La Linh Dư nín thở, nói xong thì cúi thấp đầu. Đội Lục Quân mắng nàng đã kéo chàng xuống nước, mắng nàng phẩm hạnh bất chính... Nhưng đội cả buổi, mà Lục Quân cũng không mắng nàng. La Linh Dư ngẩng đầu lên, thấy chàng trầm ngâm rồi hỏi: "Cái chuyện cầu xin lang quân giúp này, trước đây muội có hy sinh nhiều như với ta không?"

Ý chàng là chỉ "ngã vào lòng kẻ khác".

La Linh Dư: "... Dĩ nhiên là không rồi! Muội đẹp như thế, cần gì phải hy sinh nhiều? Nếu không phải mất muội mù..." Lại gặp phải người khó nói chuyện như huynh!

Về mặt Lục Quân gần ra, lại véo mặt nàng, cười nói: "Vây sau này đừng có ngã vào lòng nam nhân khác như thế này đấy. Dư Nhi muội muội, muội phải giữ mình cho ta. Nếu không..."

Chỉ sợ giới hạn cuối cùng của nàng quá thấp, không chịu giữ mình. Chàng tự quần mình vào tình cảm này, trầm mê trong đó, càng lúc càng lún sâu. Vừa hận nàng vô tình, lại bị nàng thu hút. Đến bây giờ chàng cũng không nghĩ ra nàng có điểm gì tốt, mặt chàng chỉ thấy mỗi khuyết điểm của nàng, nhưng rốt cuộc là điều gì đã thu hút chàng...

Đẹp ư?

Lục tam lang không thừa nhận mình là đồ háo sắc, huống hồ hiện tại mắt chàng cũng không thấy gì, không thấy được vẻ đẹp của nàng, nhưng vẫn bị nàng dắt đi... Rốt cuộc chàng thích gì ở nàng đây?

Về chuyện tình cảm, Lục Quân vẫn muốn truy nguyên đến cùng, muốn thấy rõ bản chất. Nhưng La Linh Dư lại khiến chàng mê muội. Rõ ràng chàng rất không thích nữ lang như thế, đầu óc nhỏ, tâm tư nhiều, lại không tính là thông minh, còn yêu tiền yêu quyền, không hề che giấu công danh lợi lộc của mình...

Không nghĩ ra, vậy tạm thời để xuống đi đã.

La Linh Dư chờ mãi, chỉ thấy vẻ mặt chàng thay đổi liên tục, lúc thì cắn răng nghiền lợi, lúc thì dụ dàng ôn hòa. Nàng mắt kiên nhẫn chờ, nhưng lại làm nữ lang thẹn thùng, tay chọc vào cổ lang quân: “Vây rốt cuộc huynh có đồng ý giúp muội không?”

Lục Quân hoàn hồn, môi cong lên: “Có.”

La Linh Dư vui mừng, lại nghe thấy chàng cười nói: “Nhưng hy sinh nhiều như thế... Ta muốn có lợi lộc từ chỗ Dư Nhi muội muội.”

Lang quân vừa nói vừa cúi mặt xuống, La Linh Dư trợn to mắt, thấy chàng định hôn lên ngực mình. Cơ thể run lên vì sợ hãi, sống lưng ươn thẳng, nhưng khi chiếc hôn nhẹ nhàng lưu luyến của chàng in dấu lên, lòng quân tan rã, cơ thể mềm ra. La Linh Dư ume a, chàng nhanh chóng mở lên môi nàng. Tỉ mỉ lại tế rần, La Linh Dư thấy nhột, bàn tay nắm lấy tay áo chàng thả lỏng ra, hai má nhuộm sắc máu, nàng bật cười thành tiếng.

Chàng quyền luyến bên môi, cổ, ngực nàng, lăm lăm cười nói: “Sao muội muội lại thất thần thế? Vì huynh không làm muội tập trung được sao?”

Vừa hôn nàng mà vẫn muốn trêu chọc nàng. Bầu không khí vui vẻ thoải mái đã xóa tan sự căng thẳng ban đầu của La Linh Dư, nàng ôm lấy cổ chàng, hơi thở kề bên. La Linh Dư bị chàng chọc cười, run lên: “Huynh đừng sờ bậy...” Lòng nàng run rẩy, ôm chặt lấy chàng —— có lẽ nàng thích người như thế. Cao quý, hồ hững, tùy tiện. Vừa dụ dỗ nàng, lại vừa để nàng vui vẻ. Như bóng anh túc dụ dàng vô ngần... Nếu chàng đối mặt với các nữ lang Kiến Nghiệp với hình tượng thế này, e là những nữ lang khác sẽ phát điên lên mất.

Bàn tay ôm cổ lang quân bóp lấy da chàng, trong lòng La Linh Dư lại thêm khó chịu, bỗng nàng không thích những nữ lang Kiến Nghiệp kia; bỗng nàng hy vọng Lục Quân chỉ có một mình nàng, bỗng chỉ muốn một mình mình thấy đáng vẻ không đứng đắn của chàng, bỗng mê mết đến mất kiểm soát...

Sợ hãi biết bao, mà cũng rất khoan khoái!

Mới đầu nhẹ nhàng như mưa phùn gió xuân, dịu dàng đầy tình thâm. Lục tam lang vẫn hồ hững như thế, như có như không dụ dỗ nàng. Vừa chạm vào nàng lại không đụng đến nàng. Sống mũi cao ráo và bờ môi ươn ướt chạm nhẹ lên cổ nàng, hơi thở nóng bỏng khiến người nàng nổi một lớp da gà.

Không nhanh không chậm

Vừa vội vã vừa bình tĩnh.

Lúc nhanh lúc chậm

Trên trán hai người thấm ướt mồ hôi, hơi thở rối ren, ý loạn tình mê. Chàng càng lúc càng cúi thấp, cơ thể nàng càng lúc càng mềm. La Linh Dư cắn răng, cắn lấy sợi tóc trong miệng. Nàng nghĩ làm thế có thể kháng cự được sự khiêu khích của Lục Quân... Nhưng những cái va chạm nhẹ nhàng như lông chim lướt qua, khiến làn da trắng ngần của nàng nhanh chóng ửng đỏ. Cắn răng cũng không chống cự được... Rốt cuộc La Linh Dư cũng há miệng hít thở, rên rì thành tiếng.

Mà âm thanh ấy vừa vang lên, lập tức làm Lục Quân kích động.

Mưa phùn ngày xuân biến thành mưa trút như thác đổ, hơi nóng bùng nổ!

Chàng tăng mạnh sức lực, cắn nát vạt vải, biểu cảm càng lúc càng điên cuồng. Mưa bụi lại thành lũ lụt sông cá, từ cuối chân trời ùn ùn kéo tới, bao trùm khắp đất trời... Không khí trong phòng tăng cao, trở nên ướt át động lòng, áo quần xộc xệch. Lúc tâm thần mơ màng, bất chợt như có một đạo sét đánh xuống, bên ngoài vọng đến tiếng thị nữ đứng trong sân thưa: “Tam lang, tam lang! Lục tướng mời ngài đến chỗ của tông chủ tộc trưởng, các vị lang quân khác cũng đã đến rồi!”

“Lục tướng đang gọi ngài đây ạ!”

Lục tướng là phụ thân của Lục nhị lang Lục Hiến, nay là lang chủ làm chủ đương gia. Ở trong phòng, hai người như mới thoát khỏi giấc mộng. La Linh Dư dùng sức đẩy Lục Quân ra, Lục Quân khựng lại, sau đó thuận thế đứng lên. Chàng dựa vào giường thờ dốc, bàn tay quệt mồ hôi trên trán trên mặt. La Linh Dư không biết nên thờ phào vui mừng, hay buồn bã mất mát. Nàng chỉ kịp ngồi dậy, vuốt lấy con tim đang đập loạn, sửa sang vạt áo của mình, sau đó lặng lẽ quan sát Lục Quân.

Thị nữ bên ngoài: “Lang quân! Lang quân!”

Giọng Lục Quân khản đặc: “Nghe thấy rồi, chờ một lúc.”

Lục Quân dặn La Linh Dư: “Ta thay đồ rồi ra ngoài, muội ở lại chờ một lát rồi hẵng đi.”

La Linh Dư không đáp, Lục Quân mỉm cười, nghĩ nhất định nàng nghe thấy, nhưng vì xấu hổ nên không nói gì. Một lần nữa chàng có kích động muốn xé vạt xuống nhìn nàng: rất muốn nhìn xem bây giờ nàng trông thế nào, muốn xem hai đường xinh đẹp được tưới nhuần thì sẽ có phản ứng gì...

Tiết quá, tiết quá!

Cũng không sợ La Linh Dư nhìn lên, Lục Quân ung dung thay y phục. La Linh Dư xoay mặt đi không nhìn chàng, trong đầu vẫn đang hồ hết loạn cả lên. Cho tới lúc Lục Quân thay đồ xong ra ngoài, La Linh Dư mới bước xuống giường, gọi gặt chàng lại. La Linh Dư do dự, tuy cảm thấy lúc này nói chuyện này không hay, nhưng sợ Lục Quân bận chuyện mà quên, đành thành thực nhắc nhở chàng: “... Muội hy sinh như vậy, huynh hài lòng chứ? Huynh có bằng lòng đổi đầu Phạm lang, đến La gia cầu hôn muội không?”

Lục Quân: “...”

Sao tiểu nữ từ này lại thực tế đến mức này kia chứ? Không muốn để chàng nói ra sao?

Lục Quân bật cười trước sự cố chấp của nàng: “Hài lòng... Đương nhiên hài lòng rồi. Dư Nhi muội muội tin tốt đi.”

Lúc này La Linh Dư mới vui vẻ nhìn Lục Quân ra ngoài, xuyên qua rèm cửa sổ, thấy mấy gã hầu trong sân đuổi theo Lục Quân, đồng thời nói gì đấy với chàng. La Linh Dư không sót ruột, ngồi xuống trong phòng. Khắp phòng toàn là mùi trên người người kia, chàng đi rồi, trong phòng vẫn lưu lại dấu vết chàng ở đây. Ngồi trên giường mà da thịt tê rần, như thể vẫn cảm giác được cảnh tượng động tình khi chàng triển miên giữa môi cổ mình. Nàng run lên, ngẩn ngơ ngồi một lúc.

Cảm giác bản thân không như lúc trước, hình như mình thật sự thích chàng rồi... Trong cảnh nửa thật nửa giả, đùa đã thành thật rồi sao? Xưa nay nàng chưa từng rung động vì bất cứ lang quân nào, nhưng sao bây giờ lại loạn thế này?

La Linh Dư ngẩn ngơ, vừa hoàn hồn thì lại nảy sinh nghi vấn: vì sao Lục Quân lại bị gọi đi vội vã như thế? Lục bá phụ tìm một lang quân không thấy đường như chàng làm gì?

***

Chuyện mà Lục tướng gọi tất cả lang quân Lục gia đến để nói, chính là chuyện Lục nhị lang Lục Hiến đã mất tích hai ngày hai đêm. Không giống bình thường ra ngoài du ngoạn, mà là đến nay vẫn chưa thấy về.

Gọi người hầu đến hỏi Lục nhị lang rồi đi từ khi nào, cho tới tận bây giờ, Lục tướng gần như khẳng định: “... Nhị lang đã xảy ra chuyện rồi.”

Lục gia bắt đầu tìm kiếm Lục nhị lang, vận dụng toàn bộ mạng lưới quan hệ của Lục gia để tìm kiếm dấu vết khắp cả Kiến Nghiệp, tìm xem rốt cuộc Lục nhị lang ở đâu, đã xảy ra chuyện gì. Suy nghĩ của Lục gia hết sức rõ ràng, nếu Lục nhị lang gặp phải chuyện, thì những người liên quan đừng mơ sống được. Từ chuyện trước khi rời nhà Lục nhị lang đã làm gì, nói gì với người hầu, cho đến hẳn gặp những ai, hai ngày nay ở Kiến Nghiệp có tin tức gì lạ không, tất tần tật phải được tra rõ...

Lục nhị lang là lang quân dòng chính Lục gia, hấn mất tích, tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ.

Các lang quân Lục gia cũng bận rộn tìm người, manh mối dần dần được thu hẹp, khoanh vòng mấy đối tượng hoài nghi chính. Mà trong những đối tượng này, Hành Dương vương phủ cũng bị xếp vào trong đó. Vì có người làm chứng, gần đây Lục nhị lang rất hay qua lại với Hành Dương vương; hai ngày nay Hành Dương vương phủ cũng đổi canh phòng, không biết là lý do gì. Các lang quân Lục gia vận dụng hết quan hệ của mình, điều tra rõ

những chuyện này.

Như quay tơ bóc kén, càng lúc càng đến gần chân tướng.

Lục gia bận tìm người, Lục phu nhân ở trong nhà lo lắng tới mức nhỏ lệ. Lục phu nhân nghĩ rất nhiều, ngày nào cũng nghĩ có khi nào con trai gặp chuyện bất trắc, gặp phải kẻ ác, hay bị người ta bắt cóc không... Thậm chí ngay cả khả năng Lục nhị lang mất trí nhớ, lưu lạc tha hương làm nô tài bị ức hiếp, bà cũng đã nghĩ đến.

Lục phu nhân đau khổ, nhưng cũng không thể giải bày với lão phu nhân, để lão phu nhân khóc theo mình, mà xưa nay bà và em chồng Lục Anh vốn đã bất hòa, cũng không có khả năng lắng nghe bà tâm sự. Lục phu nhân lại đến tìm biểu tiểu thư La Linh Dư, khóc lóc kể khổ với La Linh Dư là Lục nhị lang đáng thương nhiều thế nào.

La Linh Dư: “...”

La Linh Dư rất khó hiểu: “Nhưng nếu chưa tìm được người, sao phu nhân có thể nghĩ đến kết quả xấu nhất ạ?”

La Linh Dư lạc quan an ủi: “Nói không chừng nhị biểu ca chỉ cùng bạn bè ra khỏi thành, đến miếu nào đó nghe kinh hoặc học vẽ thoi. Nhị biểu ca không có xích mích với ai, Lục gia cũng có tên tuổi ở Kiến Nghiệp, ai lại chủ động hại huynh ấy chứ?”

Lục phu nhân khóc sung cả mắt, tâm trạng rất kém: “Con còn nhỏ, không có mẫu thân, làm sao biết được lòng ta buồn thế nào? Hu hu hu.”

La Linh Dư: “...”

Lần đầu tiên phát hiện, thì ra biểu bá mẫu lại đa sầu đa cảm, nghĩ nhiều đến vậy!

***

Lục nhị lang mất tích, toàn thể Lục gia xoay như chong chóng, Lục Quân mất vẫn chưa lành mà cũng mấy ngày không ở nhà. Lục Quân rất có tình cảm với nhị ca, nhị lang mất tích, Lục Quân ra sức tìm người. Thấy mọi người trong phủ bận rộn đến thế, La Linh Dư đỏ mặt, cảm thấy xấu hổ khi cứ giục Lục Quân giải quyết chuyện Phạm lang cho mình.

Lục Quân làm gì có nhiều thời gian để vừa tìm nhị lang, lại giải quyết hôn sự cho nàng? E là bây giờ chàng còn không có tâm trí để yêu đương.

Mà khi Lục gia đều đang bận rộn tìm Lục nhị lang, La Linh Dư lại bị Phạm Thanh Thần thúc giục mấy ngày liền, nàng cũng chỉ có thể im lặng nhìn. Nhưng Phạm Thanh Thần là đồ điên, mới đầu gã còn bình tĩnh điềm đạm, về sau càng lúc càng nóng giận, mắt nhìn chằm chằm thị nữ của nàng, làm La Linh Dư sợ tới mức sau sống lưng đỏ đầy mồ hôi lạnh.

Cứ sợ Phạm Thanh Thần sẽ không chịu được khi nàng từ chối, sẽ làm ra chuyện bản thân gã không không chế được.

La Linh Dư do dự: Lục Quân bận rộn không có tâm trạng giúp mình, mình cũng không tiện hỏi chàng, chẳng lẽ mình nên nhờ lang quân khác giúp?

Nàng bắt đầu khoanh vùng các lang quân mình biết mà có cảm tình với mình, nhưng có điều vẫn do dự, nhớ Lục Quân đã bảo nàng phải “giữ mình”. Nhưng hình như hiệu quả không tốt lắm.

***

Khắp Kiến Nghiệp đều đang tìm kiếm Lục nhị lang, Hành Dương vương phủ cũng bị ảnh hưởng, mấy ngày gần đây đều có cảm giác như bị Lục tam lang giám sát. Nhưng Lưu Mộ vẫn khá bình tĩnh, chỉ cần Lục Hiến đã chết, hiện trường dọn dẹp sạch sẽ, thì dù Lục tam lang có nghĩ ngờ hấn, cũng không có bằng chứng xác thực.

Nhưng bọn họ không biết, lúc Ninh Bình công chúa Lưu Đường đang giải sầu ở son trang ngoại ô, nàng đã cứu được Lục nhị lang Lục Hiến rơi xuống nước.

Không những lang quân Lục gia không biết, mà chính bản thân Lưu Đường cũng chẳng hay.

Đương nhiên Lưu Đường biết Lục nhị lang rồi.

Nhưng lúc những người hầu của nàng cứu người trong nước lên, Lưu Đường chỉ liếc mắt một cái. Người kia bị ngấm trong nước không còn ra hình ra dáng, Lưu Đường không nhận ra đấy là ai, về sau thì giao cho người hầu chăm sóc, còn mình không quan tâm. Dù Lưu Đường dịu dàng đảm thắm, nhưng dù gì nàng cũng là công chúa, có tốt bụng tới mấy thì trong trường hợp có người hầu, nàng không cần phải tận tâm lực tụy mình chăm sóc một lang quân.

Chỉ cần Lưu Đường đi thăm người kia, nàng sẽ nhận ra đây chính là nhị lang đang thất lạc của Lục gia.

Nhưng Lưu Đường không hề đi.

Lục nhị lang được các thị nữ của công chúa chăm sóc, sốt cao liên miên, liên tục gặp ác mộng. Hắn cố gắng muốn tỉnh dậy, nhưng ác mộng cứ quấn chặt lấy hắn.

Vẫn là mơ về La biểu muội.

Nằm mơ thấy nàng khóc thút thít.

Lục tam lang bận rộn không việc, không có ở trong phủ, nàng chạy thoát khỏi lòng bàn tay Hành Dương vương, đi ra ngoài tìm Lục Quân. Đáng tiếc lại không gặp được. Nhưng lại gặp phải Phạm Thanh Thần hôn phu của nàng, dĩ nhiên nàng sẽ không thừa nhận mình tới tìm Lục Quân ở trước mặt Phạm Thanh Thần. Lúc Hành Dương vương đến, nàng chỉ có thể ra về vui mừng khi gặp hắn ta.

Cơ hội đã bị bỏ lỡ, Lục Quân cả ngày không ở nhà, không biết La Linh Dư bị hai bên dồn đến mức nào.

Tối ngày mười chín tháng Sáu, Phạm Thanh Thần lại đến giục cưới. Nói nếu nàng không chịu đi với gã, gã sẽ dùng cách nàng không thích.

Chính vào ngày này, La Linh Dư phản vãn đủ kiểu, cuối cùng bước vào Hành Dương vương phủ, hoàn toàn nhờ cậy Hành Dương vương...

***

Ngày mười chín tháng Sáu.

Chính là sinh nhật của La Linh Dư.

Cũng là ngày cập kê của nàng.

Nhưng nàng chỉ là một biểu tiểu thư ở nhờ Lục gia, người Lục gia bận tìm nhị lang, mà cho dù bọn họ không tìm nhị lang, thì cũng không ai nhớ đến lễ cập kê của La Linh Dư cả. Thì ra La Linh Dư muốn mượn cơ hội tổ chức yến tiệc giúp Lục phu nhân, là để gọi các nữ lang đến Lục gia tham gia. Dù bọn họ không biết gì, thì cũng đã ở bên mình qua ngày lễ cập kê.

Đáng tiếc Phạm Thanh Thần phá rối, Lục nhị lang mất tích, bây giờ Lục gia không có tâm trạng tổ chức tiệc.

Sáng sớm vừa mở mắt, đã thấy La Vân Họa đã đứng bên ngoài giường ty ty, cười tí mắt nói: “Ty ty, hôm nay là sinh nhật ty, muội và Linh Tê ty ty đã cùng làm quà tặng ty nè!”

La Linh Dư vui vẻ thức dậy —— ngày sinh nhật mười lăm tuổi của nữ tử, dĩ nhiên không giống với những ngày bình thường.

Chỉ có mỗi muội muội là vẫn nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nỗi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Tiểu nương từ La Văn Họa bẻ đầu ngón tay đếm sinh nhật của tỷ tỷ—— trên đời này, người còn nhớ sinh nhật La Linh Dư, muốn chúc mừng sinh nhật nàng, chỉ có mỗi một tiểu muội muội thôi sao?

La Văn Họa cười hi hi, bụng mà trường thọ mà sáng nay mình và thị nữ Linh Tề lui húi làm đến, sau khi tỷ tỷ ăn một miếng, cô bé xấu hổ lấy ra một chiếc túi tiền nhăn nhúm. La Linh Dư chớp mắt, tiểu muội muội lập tức đỏ mặt, thẹn thùng nói: “Muội đã cố gắng偷 lắm rồi đó! Nhưng ngày nào tỷ cũng cho muội học nhiều như vậy, muội làm gì có đủ thời gian để偷 túi tiền. 偷 hơi xấu, là vì thời gian gấp rút quá đó. Nếu không, nhất định muội có thể tặng tỷ một chiếc túi tiền thật xinh đẹp.”

La Linh Dư mỉm cười, tay nghề偷 thừa của Họa Nhi đúng là không ra gì.

Nhưng La Linh Dư vẫn vui vẻ nhận lấy túi tiền, làm ra vẻ ngạc nhiên hơn hờ: “Tặng tỷ hả?”

La Văn Họa thờ phào, cô bé vung tay lên như một người lớn nhỏ: “Nếu tỷ thích thì tặng tỷ đó.”

Mới sáng sớm mà hai tỷ muội đã tặng quà, các thị nữ lấy làm kinh ngạc, lúc này mới hay thì ra hôm nay là sinh nhật của La Linh Dư. Là thị nữ thấp thân, Linh Ngọc rất xấu hổ tự trách. Linh Ngọc nói: “Sao nương tử không nói sớm? Cho dù ở Lục gia, thì sinh nhật cũng là chuyện quan trọng không nên lơ là, huống hồ còn là lễ cấp kẻ mười tám tuổi!”

Lễ cấp kẻ mười tám tuổi của nữ tử, có nghĩa là đã có thể gả đi.

Lễ cấp kẻ của các nữ lang quý tộc xưa nay đều rất được chú trọng, đến nay Linh Ngọc vẫn nhớ lúc đại nương tử Lục Thanh Dục của Lục gia chưa xuất giá, lễ cấp kẻ được tổ chức long trọng đến nhường nào. Thậm chí cả hoàng đế hoàng hậu cũng đến tham dự lễ cấp kẻ của đại nương tử Lục gia... Sao đến lượt biểu tiểu thư, Lục gia lại không có động tĩnh gì thế này?

Hai mắt La Linh Dư tối đi: người thân duy nhất ở Lục gia – bá mẫu Lục Anh có lẽ cũng biết sinh nhật của nàng. Nhưng đại bá mẫu luôn bày ra thái độ “có cũng được không có cũng được” đối với nàng, e là không nhớ sinh nhật của nàng. Lục Anh không nhớ, thì những người khác ở Lục gia sao có thể nhớ sinh nhật của biểu tiểu thư là ngày nào?

Suy cho cùng cũng là ở kẻ, không ai thương nàng.

La Linh Dư buồn bã, nhưng ngoài mặt vẫn nghĩ mà nói cho Lục gia: “Không sao, chỉ là một sinh nhật thôi mà. Hai ngày nay vẫn chưa tìm được nhị biểu ca, mọi người đều bận rộn, làm gì có tâm tình nhớ đến chuyện của ta? Sao ta có thể quan trọng bằng nhị biểu ca được, không thể để mọi người loạn thêm vào lúc này được.”

Linh Ngọc nghĩ ngợi rồi thở dài. Quả đúng là vậy, dù bây giờ nàng đi nói với Lục lão phu nhân là hôm nay là sinh nhật của biểu tiểu thư, thì lão phu nhân cũng sẽ không để bọn họ làm tiệc chúc mừng biểu tiểu thư—— còn chưa Lục nhị lang sống chết thế nào, có gì hay ho mà ăn mừng?

Chuyện đáng mừng của La Linh Dư, với Lục gia mà nói chỉ là chút chuyện nhỏ thêm vào, không đáng để nhắc tới.

La Văn Họa nhao nhao: “Chúng ta có thể đóng cửa viện lại, tự tổ chức sinh nhật cho tỷ tỷ...”

La Linh Dư không muốn. Bản thân không giàu có, phường son phấn mới mở vẫn chưa kiếm được tiền, bây giờ còn muốn tự mình tiểu tiền, làm bộ làm tịch cũng vô nghĩa. Nàng bèn khoát tay: “Không cần không cần. Hôm nay Trần vương điện hạ làm chủ, tổ chức tiệc ở vườn Phương Lạc, cũng có gửi thiệp cho tỷ. Tỷ đến kế tiệc của Trần vương điện hạ là được rồi, coi như là lễ sinh nhật của mình vậy.”

Vốn nàng định thuyết phục Lục Quân bảo Trần vương đổi thời gian, nhưng sau đó Phạm Thanh Thần xuất hiện, nàng không có tâm trạng nên cũng quên khuấy chuyện này. Về sau nữa thì Lục nhị lang mất tích, cho dù Trần vương đổi giờ tổ chức, thì nàng cũng không được mở tiệc ở Lục gia... La Linh Dư dứt khoát im lặng không nói với ai.

La Văn Họa thấy chưa xót thay tỷ tỷ, ngoài mặt cô bé giả vờ vui vẻ, nhưng bước chân chậm rãi đi tới, ôm lấy vai chị. Tiểu nương tử đặt tay lên vai La Linh Dư, trịnh trọng nói: “Tỷ tỷ, nhất định nguyện vọng của tỷ sẽ thành thật—— sẽ được gả cho một lang quân như ý.”

Các thị nữ trong nhà: “...”

Linh Ngọc bị tiểu nương tử nghịch ngợm chọc cười, phì một tiếng bịt miệng lại, đồng thời vì đề khuấy động bầu không khí, nàng còn đùa bảo: “Đương nhiên rồi. Tam lang nhà chúng nô ty muốn tài có tài, muốn tướng mạo có tướng mạo, nhất định là lang quân như ý rồi. Nữ lang nói có đúng không?”

La Linh Dư đỏ mặt, lúng túng nói: “Sao ta biết được? Liên quan gì đến ta, các người đừng nói bậy bạ!”

Dù các thị nữ trong phòng đều biết quan hệ mập mờ giữa nàng và Lục tam lang, nhưng trước khi chưa có kết luận thì không thể đi nói lung tung được. Ngỡ nhờ đề các trưởng bối Lục gia nghe thấy, lại nói nàng là “ăn nói tùy tiện” “không biết thận trọng”. Có điều, tuy dân dò các thị nữ không được nói lung tung bên ngoài, trong lòng La Linh Dư vẫn thấy rất ngọt ngào——

Thì ra mọi người cũng nhận ra, Lục Tuyết Thần đối xử khác biệt với nàng.

Vậy có phải điều này chứng tỏ nàng không hề ảo giác, Lục Tuyết Thần thật sự đối xử với nàng khác những người khác?

Lục Quân không nói năng gì với nàng, không nói thích nàng, cũng không có biểu cảm gì với nàng, càng không nhắc đến chuyện có cưới nàng hay không... Ngay cả việc nàng dùng giấy hôn thú của Phạm Thanh Thần để thử thăm dò Lục Quân, để Lục Quân giả vờ cầu hôn nàng, Lục Quân cũng chỉ thuận miệng đồng ý. La Linh Dư vẫn không rõ, rốt cuộc chàng có muốn cưới nàng không.

Chỉ sợ trong lòng chàng vẫn chưa thích nàng, không coi trọng nàng, xem nàng là món đồ chơi để đùa bỡn.

La Linh Dư tiu ngui, nhưng lại không thể giải bày tâm sự trong lòng với ai. Các thị nữ đều trên nàng với Lục Quân, nhưng chính nàng lại không nhìn ra trái tim Lục Quân. Tình yêu nam nữ khiến người ta tự trời buộc mình, nữ lang dù bình thường tự tin đến đâu, lễ đứng trước mặt người ấy thì luôn thấp thòm, do dự và hồ nghi. Thậm chí đến hỏi cũng không dám... Miễn cưỡng điều chỉnh tâm trạng, ném Lục Quân ra khỏi đầu, La Linh Dư ra về tự nhiên sắp xếp chuyện hôm nay: “Không phải hai ngày trước Linh Ngọc bị sai chân sao? Người đứng ra ngoài nữa, hôm nay Linh Tề và ta sẽ đến vườn Phương Lạc dự tiệc. Còn Họa Nhi...”

La Văn Họa vội bảo: “Hôm nay là sinh nhật của tỷ tỷ! Tỷ tỷ cho muội nghĩ đi, cho muội ra ngoài chơi đi mà.”

La Linh Dư nhìn ánh mắt trông mong của muội muội, mỉm môi mỉm cười, tâm trạng đang rất tốt nên cũng đồng ý. Có điều nàng chỉ dặn La Văn Họa chơi trong sân Lục gia, không được đi ra khỏi cửa. Thị nữ Linh Ngọc ở lại trông viện, đồng thời cũng đề mất thì tiểu muội muội. Dặn dò thế này thế kia một hồi, đôi bộ váy mới, khoác thêm áo gấm nửa cánh tay, La Linh Dư thướt tha dẫn thị nữ Linh Tề ra cửa viện, cùng muội muội mỗi đường một ngã.

Lúc xuống xe ở vườn Phương Lạc, đã có không ít nam nữ trong vườn. La Linh Dư đi vào nhìn quanh một phen, không thấy bóng dáng Trần vương đâu, nhưng lại trông thấy kha khá các lang quân nữ lang quý tộc quen mặt. Nàng đang định đi qua trò chuyện với người ta, thì nghe thấy sau lưng có người gọi mình: “La muội muội cũng đến rồi hả?”

Ngoài đầu lại, thấy là Chu lang vừa xuống xe.

Vóc dáng lang quân mảnh khảnh, vạt áo rộng mở, nhưng mũi cao dài rộng, dung mạo tuấn tú, vừa xuất hiện đã khiến các nữ lang đang chơi đùa bên kia phải ngoái đầu.

La Linh Dư tiến về phía Chu Dương Linh, chào hỏi: “Ngày hôm đó tới phủ Chu lang, Trần vương mới nói muốn mời Chu lang tham dự yến tiệc hôm nay. Muội thấy Trần vương điện hạ trịnh trọng như thế, cứ tưởng ngài ấy sẽ đến cùng lang quân. Sao chỉ có một mình Chu lang thế này? Trần vương không có lòng τι nào hết.”

Chu Dương Linh mỉm cười, bắt đầu đi nói: “Đều là các lang quân nữ lang chơi đùa, không có gì thú vị. Vốn ta cũng không định đến, nhưng ngài ấy cứ khẳng khẳng bắt ta đến... Ừm, ta đến rồi, nhưng không biết Trần vương điện hạ đang ở đâu?”

Hai nữ lang vừa đi vừa nói chuyện, dọc đường gặp ai thì chào hỏi. Vòng quanh một vòng, các lang quân nữ lang đều tụ tập đến, song vẫn chẳng thấy bóng dáng Trần vương đâu. Hỏi đến thì có lang quân bảo “không phải chưa tìm thấy Lục nhị lang sao? Chắc Trần vương đang giúp tìm người rồi”. Nghĩ đến quan hệ giữa Trần vương và Lục tam lang, giải thích như vậy nghe cũng có lý.

La Linh Dư thấy chủ không ở đây, lại biết Chu lang người yếu không chịu nổi đám đông, bèn định kéo Chu Dương Linh đi câu cá. Không ngờ các nam nữ vây quanh các nàng, sau khi nhìn nhau, bọn họ rồi rồi giờ ly rượu lên, cười nói: “Tiệc hôm nay, trước hết chúc thọ tinh sinh nhật vui vẻ!”

Ánh mắt thiết tha của mọi người nhìn đến, rượu lòng trong ly lay động.

La Linh Dư khá ngạc nhiên, thấy bọn họ nhìn đến thì tưởng có người biết sinh nhật mình, nên đã đồng loạt tới chúc mình. Nàng bất chợt ngạc nhiên, lập tức trên mặt nở nụ cười vui mừng. Tim đập thình thịch, mặt đỏ như ráng chiều, nàng xấu hổ lại khiêm tốn mở miệng: “Sao mọi người lại khách khí như vậy...”

Một lang quân cười nói: “Trần vương điện hạ có tình tổ chức tiệc to thế này là để chúc mừng sinh nhật lang quân, dĩ nhiên chúng ta phải đến góp mặt chúc mừng rồi.”

Một nữ lang cười nói: “Trần vương điện hạ để ý lang quân thật đấy, đúng là ‘một đời nghiêng ngả Chu công’*. Vì để lôi kéo lang quân, mà ngài ấy đã chuẩn bị yến tiệc hôm nay hơn một tháng, còn bảo chúng tôi giấu không được nói với lang quân. Chu lang nè, chúng tôi cũng chỉ mới biết hai ngày trước thôi, nên chuẩn bị quà cáp cho huynh có phần gấp gáp, không biết huynh có thích không... Tuy Trần vương điện hạ không có ở đây, nhưng vẫn tặng cho lang quân một ngạc nhiên lớn. Ta đoán, bây giờ lang quân vui lắm đúng không?”

(*Câu thơ trong bài Đoàn Ca Hành, bài thơ thể hiện tráng chí và ý nguyện cầu hiền tài, bản dịch của Lê Chi Sơn.)

Các nam nữ xúm quanh Chu Dương Linh, lúc này Chu Dương Linh mới nhớ ra Trần vương đã từng hỏi sinh nhật của nàng. Lúc đó nàng không để ý, ai ngờ y lại để tâm vậy.

Lúc bọn họ lại gần, La Linh Dư lùi về phía sau theo bản năng, sắc mặt tái nhợt.

Thì ra là mình hiểu nhầm, cứ tưởng tiệc sinh nhật này là tổ chức cho mình... Thì ra là cho Chu lang. Thì ra Chu lang và nàng có cùng ngày sinh nhật. Trước đó Trần vương giấu kín bọn họ, rồi hai ngày nay Lục gia có nhiều chuyện, nên Trần vương không cho người nói với nàng hôm nay là tiệc chúc mừng sinh nhật của Chu Tử Ba, có lẽ Trần vương không nghĩ là nàng sẽ đến.

Trần vương chúc mừng sinh nhật cho Chu lang!

Mọi các lang quân nữ lang Kiến Nghiệp đến dự, rồi cũng mời danh sĩ có tiếng tăm tới, thậm chí là kỹ nhân vũ nữ ở phường múa phường nhạc nổi tiếng. Tiếng đàn sáo nổi nhau vang lên, mọi người vây quanh Chu Dương Linh, rồi rít chúc mừng. Chu Dương Linh ngạc nhiên, vừa ngoái đầu lại thì thấy La Linh Dư đang đẩy mọi người đi ra. Chu Dương Linh muốn đi về phía nàng, nhưng đám đông đã ngăn cản bước chân nàng. Nàng nói gì đó, La Linh Dư cũng không nghe được.

La Linh Dư cắn môi, vẻ mặt lúc xanh lúc trắng, cảm thấy lúng túng vô cùng.

Chu lang xuất thân hàn môn, không chịu nổi rõ thân phận cho bọn họ biết, đến cha mẹ là ai y cũng không bao giờ nói. Chu lang thần bí như vậy, nhưng mà Trần vương vẫn cố ý tổ chức tiệc cho y, chúc mừng sinh nhật y. Còn mình thì sao? Dù gì cũng là nữ lang sĩ tộc, còn là biểu tiêu thư Lục gia... Nhưng chẳng một ai nhớ lấy sinh nhật của mình.

Ngày sinh nhật của nàng, lại phải tro mắt nhìn những người khác chúc mừng Chu lang.

Nực cười là nàng cũng là một trong những người được Trần vương mời đến chúc mừng. Nàng đã không nhận được quà, lại còn phải chuẩn bị quà cho người khác!

Sắc mặt La Linh Dư rất tệ, dù biết rõ Chu Dương Linh vô tội, nhưng vào lúc này, lòng nàng vẫn bất giác đổ kị với Chu lang. Cùng là đến Kiến Nghiệp làm khách, nhưng vì sao nàng lại thua người ta? Rất rất ghen tị! Ghen vì y rộng lượng, ai ai cũng quý y. Ghen vì sinh nhật y và mình cùng một ngày, nhưng mọi người chỉ biết có y mà không biết đến nàng. Ghen vì bên cạnh y có Trần vương tặng cho y ngạc nhiên to lớn, còn mình lại chỉ đến kẻ yến tiệc... Xưa nay nàng vốn nhỏ nhen, bây giờ lại càng khó kiềm soát.

La Linh Dư cắn môi, hơi nước dâng lên trong mắt. Hôm nay vườn Phương Lạc đã là sân nhà của Chu lang, chỉ cần nàng nhìn Chu lang lâu thì lại cảm nhận được sự chênh lệch giữa hai người. La Linh Dư rất khó chịu, không muốn nán lại đây thêm một khắc nào nữa. Thị nữ Linh Tề lo lắng nhìn nàng, thấy La Linh Dư quay đầu bỏ đi, chạy nhanh ra khỏi vườn Phương Lạc. La Linh Dư lấy cớ cơ thể khó chịu, ngồi xe quay về trước, không muốn ở lại nơi khiến mình không thoải mái này thêm chút nào.

Chu Dương Linh ở sau lưng: “La muội muội, La muội muội!”

La Linh Dư cắn chặt môi: nàng không bằng y, ngay đến sinh nhật cũng chỉ là vai phụ... Nàng nghe thấy Chu lang gọi mình, nhưng nàng ngồi trong xe, cả gương mặt giấu giữa nước mắt, nghẹn ngào liên tục, chẳng còn để ý đến hình tượng nữa.

***

Từ đầu đến cuối Trần vương điện hạ không hề xuất hiện.

Trần vương Lưu Thục vất vả hỏi được sinh nhật của Chu Dương Linh từ lâu. Y mến mộ Chu Tử Ba, nhưng sợ lang quân ghét mình, nên từ đầu chí cuối không dám bày tỏ. Lưu Thục hao tâm tốn trí tổ chức bữa tiệc lớn để lấy lòng Chu Tử Ba, đáng tiếc vào ngày sinh nhật của Chu Tử Ba, Lục gia lại xảy ra chuyện. Vì để trấn an Lục tam lang Lục Quân, sau một hồi do dự, Lưu Thục vẫn quyết định bỏ qua cơ hội giao lưu tình cảm với Chu Tử Ba ở vườn Phương Lạc, đi tìm Lục Quân.

Chuyện Lục nhị lang mất tích đã khiến Lục Quân vô cùng sốt ruột.

Ngồi trong thư phòng Lưu Thục, ném đồng ghi chép viết ngoài ra, sắc mặt Lục Quân lạnh lùng như băng tuyết. Lưu Thục cúi đầu nhìn chữ của Lục Quân, bình thường Lục Quân đã viết theo lối cuồng thảo, bây giờ mắt chẳng không thấy được gì, chữ viết ra lại càng như rồng bay trên trời. Chỉ ít là Lưu Thục nhìn một lúc lâu, cũng không nhận ra Lục tam lang đang viết gì. Lưu Thục khiêm tốn hỏi: “Ý gì đây?”

Lục Quân gõ tay lên mặt bàn: “Nhất định là Hành Dương vương!”

Lưu Thục cau mày: “Hắn là quận vương, người, người không thể tùy tiện, đồ oan cho hắn. Có bằng chứng không?”

Lục Quân sầm mặt: “Ta đã điều tra rồi, hai ngày trước khi xảy ra chuyện, nhị ca từng đến Hành Dương vương phủ, còn đối đạo sĩ do Hành Dương vương muốn đưa vào cung. Bây giờ không thấy mấy đạo sĩ kia đâu, Hành Dương vương phủ lại còn đối canh phòng. Có thể thấy Lưu Mộ đang chốt dạ! Chắc chắn nhị ca ta đã đắc tội hắn, phát hiện ra bí mật của hắn, nên hắn mới...”

Lưu Thục vẫn cau mày.

Lục Quân đứng dậy, đi đi lại lại trong nhà, vừa đi vừa nói ra phân tích. Trong thư phòng của Lưu Thục, Lục Quân lập tức dựng trướng kê sách, Lưu Thục vội đi đến đỡ chàng. Lục tam lang đưa tay muốn tháo vải trên mắt xuống, nhưng Lưu Thục lại khuyên: “Người người người người đừng vội! Đợi đợi đợi lạnh rồi tháo! Ta sẽ giúp người, đối phó với Hành Dương vương.”

Lục Quân cười nhạt: “Ta đã gửi tin cho các lang quân khác ở Lục gia rồi. Không thể đợi được nữa. Nếu thật sự có người hại nhị ca, lâu như vậy, chắc chắn chứng cứ đã bị xóa đi từ lâu. Theo ta thấy, bao vây hết mấy nhà có vấn đề lại, lục soát từng nhà một. Đứng mũi chịu sào, chính là Hành Dương vương phủ.”

Thế gia ở thời đại này đều nuôi binh lính. Lưu Thục khựng lại, nhanh chóng suy nghĩ.

Lục gia đối đầu với Hành Dương vương phủ, đồng nghĩa với việc thế gia muốn đối đầu với hoàng thất. Nhưng trong lòng Lưu Thục lại khá bình lặng, nghĩ đến phụ hoàng có kiêng kỵ về Hành Dương vương, cảm thấy chuyện này chưa chắc đã căng thẳng như vậy. Lục gia không đợi nổi nữa, kéo dài ngày nào thì Lục nhị lang lại nguy hiểm thêm ngày ấy.

Tuy Lưu Thục không muốn dính vào chuyện này, nhưng Lục tam lang muốn tìm huynh trưởng của mình... Lưu Thục chậm rãi nói: “Để ta sắp xếp.”

Lưu Thục nắm tay Lục tam lang, có nhiều chuyện y rất muốn nói rõ, song vì nói lắp mà không mở miệng được, đành nhúng nước viết chữ lên bàn, viết xong mới nhớ ra Lục Quân không thấy, đành lắp bắp thuật lại —— chuyện này ta làm, người đừng ra mặt. Nếu Hành Dương vương phủ giấu Lục nhị lang thật, nhất định ta sẽ nói cho người.

Cái bắt tay ám áp của y mang đến sức mạnh kiên định, khiến sắc mặt Lục Quân giãn ra.

Lưu Thục nhìn hắn, sắp xếp từ ngữ một hồi, nói: “Người đã, thức hai hôm, quay về nghỉ ngơi đi. Ta, đến Hành Dương vương phủ thay người, nếu có tin tức, ta sẽ nói với người.”

“Tuyệt Thần, tin ta. Ta tuyệt đối không phụ người.”

Giữa Hành Dương vương là Lục Quân, y quả quyết về phe Lục Quân. Trước đó Lục gia không muốn bao vây Hành Dương vương phủ, vậy y sẽ ở giữa chu toàn, sau này sẽ chậm rãi hóa giải mâu thuẫn giữa hoàng thất và thế gia. Chỉ hy vọng Hành Dương vương thật sự không làm gì Lục nhị lang, khiến mâu thuẫn thế gia và hoàng gia lan rộng.

Trong lòng Lục tam lang biết Lưu Thục bị kẹp ở giữa cũng không dễ dàng gì, chẳng xoa trán, mặt mới gật đầu. Đúng như lời Lưu Thục nói, bây giờ chàng rất rệu rã, mắt lại không nhìn thấy, đi tìm Hành Dương vương cũng không được gì. Một hoàng tử như Lưu Thục, đến Hành Dương vương phủ thăm dò cũng tốt. Bình mã Lục gia ở ngay bên ngoài, hề có gì không ổn, có thể bao vây Hành Dương vương phủ bất cứ khi nào.

Lục tam lang được Lưu Thục khuyên về nhà nghỉ ngơi, Lưu Thục ngồi xe đến Hành Dương vương phủ, đầu đầu gọi phụ tá tới, đi cùng mình đến nói chuyện với tiểu hoàng thúc tính tình thô bạo.

Cũng trong lúc này, Ninh Bình công chúa Lưu Đường vẫn đang ở trong trang viên của mình. Lúc Lưu Đường và các thị nữ đang cắm hoa trên ruộng, thì biết được lang quân các nàng cứu đã tỉnh. Thị nữ nói: “Lang quân đó lên cơn sốt cao, đi bộ mà thờ đờ liên hồi, nó tự bảo y nằm nhưng y không chịu. Sau khi biết đây là đâu, y nói muốn gặp công chúa.”

Ninh Bình công chúa đứng giữa ruộng đất, kinh ngạc ngẩng đầu lên, mặt trắng như tuyết: “Gặp ta? Y biết ta sao?”

Nàng cứu một lang quân bị thương ở ngực trong trang viên, lang quân kia muốn gặp nàng... Chẳng lẽ là lang quân nào đó mà nàng biết?

Lưu Đường là một nàng công chúa không hề ra về ta đây, người được cứu mới muốn gặp nàng, nàng thật sự đứng dậy, giao hoa lại cho thị nữ bên cạnh, nhắc váy tờ mờ đi theo thị nữ dẫn đường. Thấy công chúa vẫn hiền lành như thường, các thị nữ đầu môi, không vui đi theo.

Vừa đẩy cửa ra, Lưu Đường khiếp hãi mở to đôi mắt tờ mờ, nhìn lang quân vùng vằng muốn ngồi dậy. Đại phu tận tình khuyên lang quân nằm nghỉ, nhưng lang quân nhất quyết muốn xuống giường. Mái tóc xòa tung, mặt mũi đầm đìa, nhưng có vẻ rất nóng nảy... Lưu Đường bật thốt lên: “Lục nhị lang?”

Lục nhị lang Lục Hiểu ngẩng đầu lên, nhìn thấy Ninh Bình công chúa đứng ở cửa.

Hắn vui mừng ra mặt, ho sù sụ nói: “Điện hạ! Thật đúng là ngài, khu khu, ở đây! Ta, ta có chuyện phải rời khỏi, khu, không thể ở lại làm chậm trễ...”

Đại phu mắt húng nói: “Vết thương của ngài quá nặng, dù là chuyện trọng đại cũng không được xuống giường.”

Nhưng sao Lục Hiểu chịu nghe.

Hắn gấp áo mỏng liên tục, vắt và lấm mồi tinh dịch được, hỏi thị nữ thì mới biết hôm nay là ngày mười chín tháng Sáu. Lục Hiểu sốt sắng, lo lắng bàn thân đến chậm, vừa mờ mắt đã đòi xuống giường, muốn đến Hành Dương vương phủ. Cơ thể hắn yếu ớt, không thể kéo lê tấm thân bệnh tật đi tìm La biểu muội được. Hiện tại, chỉ có thể đến Hành Dương vương phủ há miệng chờ sung.

Mà trước đó Hành Dương vương muốn giết hắn, Lục Hiểu cố dự cảm, sau khi Lục gia biết hắn gặp chuyện, nhất định bây giờ đang rất rối loạn.

Lục Hiểu kiên định: “Dù ta có chết, cũng phải ra ngoài!”

Đại phu thở hắt ra: “Ngươi...”

Lưu Đường nhỏ nhẹ nói: “Nhị lang muốn đi đâu? Không bằng ta đưa nhị lang đi nhé? Đại phu cũng lên xe đi cùng chúng ta, chăm sóc nhị lang. Có được không?”

Lục Hiểu nhìn Lưu Đường. Bình thường đứng trong hàng ngũ các công chúa và nữ lang đứng mành ở Kiến Nghiệp, vị công chúa này rất không bắt mắt. Vì tính cách quá đảm thắm, có thể nói là công chúa dễ bị ức hiếp nhất. Cảm giác tồn tại ở Lưu Đường rất thấp, đây là lần đầu tiên Lục Hiểu nghiêm túc nhìn vị công chúa này. Lưu Đường thấy lang quân mặt mày tái nhợt, đỏ đẫy mồ hôi nhìn mình, thì lập tức gương mặt thoát đỏ, lại trốn ra sau cửa. So với các nữ lang Kiến Nghiệp, Lưu Đường là một công chúa rất xấu hổ và cũng rất nhát gan.

Lục Hiểu cảm kích mỉm cười: “Đa tạ điện hạ đã trợ giúp!”

Lưu Đường mỉm cười. Quay đầu lại thì bất gặp ánh mắt không đồng tình của ma ma quân giáo, Lưu Đường nói nhỏ: “Huynh trưởng ta là bạn tốt của Lục tam lang, giờ huynh trưởng của Lục tam lang gặp nạn, nhất định ta phải giúp y.”

Bây giờ bọn họ đang ở trang viên ngoại ô của Ninh Bình công chúa, cho nên các nàng không biết, lúc này cả Kiến Nghiệp đều phát điên vì tìm kiếm Lục nhị lang. Lưu Đường dặn người chuẩn bị xe, đỡ Lục nhị lang yếu ớt lên xe rồi chạy thẳng về thành, đi đến Hành Dương vương phủ.

...

Lục Hiểu thăm thúc giục.

Nhanh lên, nhanh lên!

Bất kể là Lục gia và Hành Dương vương có mâu thuẫn, hay là sự khó xử của La biểu muội, tất cả đều phải giải quyết ở Hành Dương vương phủ!

Chỉ cần hóa giải tình cảnh khốn khó hôm nay, thì tương lai ảm đạm trong giấc mơ của hắn sẽ không xảy ra.

***

Lưu Thục đưa Lục tam lang về Lục gia, tận mắt nhìn chàng bước vào cửa, thì xe ngựa của Lưu Thục mới rời đi, chạy đến Hành Dương vương phủ. Quả thật đã hai hôm rồi Lục Quân chưa ngủ một giấc ra hồn, nếu Lưu Thục đã muốn thay mặt chàng, thì chàng cũng chỉ có thể về nhà ngủ. Đồng thời Lục Quân cũng muốn gọi đại phu đến, tháo dài băng bó mắt ra —— mắt gần như đã lành chỉ còn lại vài vết sẹo, không có gì đáng lo. Bây giờ dài băng che mắt chỉ có ảnh hưởng đến sinh hoạt thường ngày của chàng.

Không ngờ khi chàng được gã hầu đỡ về viện, lại người thấy được mùi cây ngải bị đốt trong sân. Cả sân toàn khói là khói, Lục tam lang vừa bước chân vào, thì đã bị sặc phải lùi ra khỏi Thanh viện.

Chàng ho khan: “Trong viện đang làm gì đây?”

Gã hầu Tu Lâm đỡ chàng nướn cổ lên, nhìn vào trong viện rồi trả lời: “Cầm Nguyệt ty ty đang dẫn các thị nữ quét dọn sân viện, nhờ cỏ trồng hoa. Bọn họ đang đốt tro cây ngải, chắc là muốn dùng tro làm phấn bón.”

Lục Quân im lặng, chàng về sớm nên người trong viện không biết. Hoa cỏ xum xuê trong viện đều được trồng như vậy... Trong viện nồng mùi khói, lúc này Lục Quân không muốn về ngủ nữa. Nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng chàng nghĩ đến một nơi có thể ngủ được. Đi cùng gã hầu tới hồ lớn nổi lên sông Tần Hoài và Lục gia, hai người lần mò một hồi, rồi ra được một chiếc thuyền nhỏ giấu dưới bụi tùng bách.

Gió đang là mùa hè, khắp hồ nở rộ sen xanh. Lục tam lang định làm một giấc trên thuyền.

Lang quân nằm ngù trên thuyền, con thuyền bồng bềnh trên mặt nước, từ bên bờ hồ trôi dạt vào giữa bãi sen. Ánh nắng loang lổ chiếu xuống, người hầu Tu Lâm đứng trên bờ nhìn cả buổi, chỉ thấy thân hình của lang quân dần dần bị che khuất. Bây giờ mình chờ ở ven hồ cũng không được gì, Tu Lâm nghĩ ngợi một lúc rồi dứt khóa rồi đi, quay về Thanh viện tìm Cầm Nguyệt, báo nàng ấy mau chóng quét tước sân viện, lang quân về nhà sớm đây.

Lục Quân nằm ngù dưới sen, con thuyền lác lác bồng bềnh. Cách một lớp lụa mỏng, màng sáng màng tối rồi lên mắt chàng, chàng gối tay dưới đầu, nằm trên con thuyền lay động, ngửi mùi hương sen lẫn mùi tùng bách, dần dà thấp đi. Không biết thuyền đã trôi bao lâu, không biết đã ngủ bao lâu, trong giấc mơ, Lục Quân nghe thấy tiếng khóc thút thít đứt quãng của nữ lang.

Thút tha thút thít liên tục, có vẻ muốn khóc cả buổi trưa, khóc đến mức làm chàng phiền lòng, lập tức hoảng tỉnh. Thức dậy rồi rồi cũng không biết thuyền đã trôi đến đâu, nhưng lại nghe thấy rất rõ tiếng nước nở của nữ lang.

La Linh Dư: “Hu hu hu...”

Lục Quân vừa tỉnh dậy trên thuyền gỗ ở bên ngoài bụi lau sậy: “...”

Chàng bất ngờ nướn mày, khúc môi cũng khẽ nhếch lên.

...

Có những lúc số mạng phân nhánh, vận mệnh trở nên rất thú vị.

Ở trong giấc mơ của Lục nhị lang, Lục Quân luôn bỏ lỡ cơ hội gặp La Linh Dư.

Mà ở ngoài đời, khi bị Lục nhị lang làm rối tung lên, Lục Quân chỉ ngủ trên thuyền một lúc, mà cũng có thể nghe thấy La Linh Dư khóc. Chàng dễ dàng bắt gặp được thời điểm La Linh Dư khóc lóc, để lộ tâm tình bản tính của nàng.

...

Linh Tê khuyên nhủ: “Nương tử đừng buồn nữa. Là vì Trần vương không biết sinh nhật của người...”

La Linh Dư bùm mặt, lòng quần đau: “Vi sao cùng là một ngày sinh nhật, thậm chí người ta còn là nam, mà vẫn có người tổ chức sinh nhật cho. Còn ta thân là nữ tử, vậy mà không một ai thèm để ý. Vi sao lúc nào y cũng may mắn hơn ta vậy, vì sao ai ai cũng thích y thế... Ngoài miệng thì khen ta này nọ, đến ngày sinh nhật ta, lại không một ai biết... Hu hu hu...”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nỗi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Mùa hè nóng bức, lau sậy đung đưa trong gió, nữ lang vẫn còn nức nở nghẹn ngào. Lòng chàng mở mịt, nghe nàng khóc mà cảm thấy mọi thứ trong mình rối tung lên, lại chẳng ngăn nàng nín được.

La Linh Dư dùng khăn tay che miệng, lệ rơi như minh châu, thút thít không dừng. Một khi ám ức trong lòng được khuếch đại, thì sẽ càng lúc càng thấy tủi thân: “Ngay đến một lang quân cũng có tiệc mừng, mà vì sao ta thì không? Nếu cha mẹ ta còn sống, nếu ta vẫn đang ở Nhữ Dương, thì việc gì ta phải chịu khổ thế này... Linh Tê, ta nhớ cha mẹ quá, hu hu hu... Nếu bọn họ thấy bây giờ ta như vậy... Nếu hôm nay họ ở bên ta...”

Linh Tê buồn bã lắng nghe, vành mắt đỏ lên. Thật ra nàng được La Linh Dư thu nhận trên đường đến Nam Dương, sau đó La phu nhân ở Nam Dương dạy dỗ nàng rồi đưa nàng đến hầu hạ hai vị đường tiểu thư. Lúc ấy, Linh Tê có nghe kể về chuyện cũ của La thị ở Nhữ Dương. Năm xưa tại Nhữ Dương có binh biến, cả thành bị tàn sát. Một nhà La thị bị diệt sạch, chỉ vài người sống sót. Năm đó nữ lang mới chỉ mười tuổi, tiểu nương từ mười tuổi phải dẫn theo một tiểu muội muội còn nhỏ, khóc lóc kêu gào cha mẹ, cùng với một nhũ mẫu nhất gan yếu đuối chỉ biết gạt nước mắt, cùng nhau chạy thoát thân. Lúc ấy khó khăn đến thế nào?

Nữ lang Lục gia là Lục Anh, cùng với con trai bà là La Diễm cũng còn sống trong chiến loạn năm xưa.

Nhưng số mệnh hai bên khác hẳn nhau. La Diễm không cần phải đến Nam Dương lụn bại, nhìn sắc mặt của người trong tộc La thị, mà hẳn trực tiếp theo mẫu thân về nhà ngoại. Về sau học hành không ra gì, mẫu thân hẳn lại độ lượng, để cho hẳn mới còn nhỏ mà đã rời khỏi Kiến Nghiệp, chu du khắp thiên hạ, tới nay vẫn chưa về. Nhưng La Linh Dư... để lấy lòng La thị Nam Dương, để sinh tồn dưới con mắt của các đường tỷ đường muội và huynh đệ thực bá, nàng phải vất hết óc dùng hết sức học hành. Khi bị gã Phạm lang kia dụ dỗ, La thị Nam Dương lại dạy nàng đến Phạm gia như ném một củ khoai nóng phồng tay đi, bây giờ gào háo giữa hai nhà.

La Linh Dư sống rất mệt mỏi.

La Linh Dư vận khăn tay: “Hu hu hu...”

Lau sậy đung đưa, lá sen nổi nhau phủ kín mặt hồ, hương hoa đông đầy cõi lòng. Lục tam lang ngồi trên thuyền gỗ đã ngồi đầy. Bụi lau quá cao, thuyền chàng lại dừng ở chỗ lá sen nổi liền lau sậy, cho nên chủ tớ La thị chuyên tâm khóc bên kia không thấy được bóng người ngồi trên thuyền.

Về mặt Lục Quân khá bình tĩnh, cánh môi mím chặt. Nữ lang rầm rút không dừng, liên tục kể khổ, khiến trong lòng lang quân như có tảng đá đè nặng. Trong thoáng chốc, Lục tam lang cũng xúc động vì nàng, nghĩ đến mình cũng mất cha mẹ từ khi còn rất sớm. Cũng không khác La thị qua đời trong chiến loạn là bao, phụ thân chàng là Trần Bắc tướng quân, ông đã chết trên chiến trường. Có điều không như mẫu thân của La Linh Dư hết đường lựa chọn, chỉ có thể vuột thân cùng thành lũy sụp đổ, thì mẫu thân của Lục Quân có lựa chọn.

Nhưng cuối cùng, mẫu thân chàng lại chọn chết vì phu quân, bỏ lại đứa con mới mấy tuổi.

Ai ai cũng khen phụ thân chàng đại nghĩa, cha mẹ tình sâu nghĩa nặng... Nhưng kể nhắc đến chuyện này, Lục Quân chỉ nhếch mép, không muốn bàn luận gì thêm.

Từ xưa đến nay Lục Quân ghét có nữ lang lại gần mình. Mọi người đều nghĩ do chàng có bề ngoài quá xuất chúng, quá nhiều đào hoa theo đuổi khiến chàng đau đầu. Thật ra với Lục Quân còn có một lý do sâu xa hơn —— đó là chàng ghét mẫu thân mình.

Tuy là tam lang Lục gia, nhưng Lục Quân vẫn ở một mình tại Thanh viện. Sự quan tâm của trưởng bối cũng có giới hạn, mỗi khi đêm về, Lục tam lang lại càng thêm căm hận mẹ mình. Cũng vì bà nên chàng rất ghét các nữ lang mềm lòng, kể gặp chuyện là không nghĩ cách giải quyết, chỉ biết khóc lóc; nhưng chàng cũng ghét nữ lang tinh tình mạnh mẽ, gặp phải chuyện gì cũng chỉ muốn chết vì tình vì đại nghĩa, mặc kệ mọi thứ sau lưng.

Thế thì Lục tam lang gần như đã loại trừ hết mọi nữ lang thiên hạ. Vậy chàng thích một người như thế nào đây?

Lục tam lang động lòng vì La Linh Dư không phải là không có nguyên do, nhưng chàng vẫn luôn muốn hiểu rõ vì sao nàng có thể khiến con tim mình loạn nhịp, thế nhưng đến nay vẫn không biết là điểm gì ở nàng đã thu hút mình, có lẽ chính là sự kiên trì, cố chấp, sức sống mạnh mẽ phía sau tấm thân toàn khuyết điểm của nàng. Mà nay, khi nghe thấy tiếng nức nở của nữ lang bên tai, điều Lục tam lang nghĩ đến chỉ là không muốn ra ngoài, không muốn quấy rầy nàng.

Cũng mất cha mẹ như nhau, Lục tam lang biết nàng không muốn bị người khác thấy sự yếu mềm của mình. Tuy chàng thường bắt gặp nàng vào những lúc khó khăn, nhưng lúc này, chàng không muốn để nàng thêm lúng túng.

Lục Quân ngồi yên, nghe nàng vừa khóc vừa than phiền với Linh Tê. Lúc chàng cảm thấy náo nức vì nàng cứ khóc hoài, thì đồng thời lại thấy buồn cười. Nghĩ bụng, nàng khóc mà cũng không chịu khóc một mình, nhất định phải than phiền với thị nữ, để người ta biết nàng uất ức thế nào. Lục Quân nghĩ, thì ra hôm nay là lễ cập kê của La Linh Dư. Nàng đã lớn rồi, đáng tiếc Lục gia bận rộn tìm nị cha, không ai quan tâm tới nàng. Tấm thân nàng vốn hạn hẹp, thấy sinh nhật của người ta long trọng hơn mình, dĩ nhiên trong lòng sẽ khó chịu.

Mà đây là khi La Linh Dư còn nghĩ Chu Dương Linh là nam.

Nếu Dư Nhi muội muội của chàng biết Chu Dương Linh là nữ... Lục Quân rùng mình, có thể tưởng tượng được lúc đó nữ lang sẽ suy sụp như thế nào, e là uất ức thấu trời xanh.

Khéo có khi còn khóc sụt nước cả buổi...

Được rồi, đợi chàng ra ngoài sẽ nghĩ cách, tổ chức một buổi cập kê bù cho nàng vậy. Nàng đừng khóc nữa.

Lục Quân kiên nhẫn đợi La Linh Dư nín khóc, khi đó mình mới ra ngoài được. Nhưng lần này, vì quá tủi thân mà La Linh Dư khóc rất lâu, oán trách mãi mà vẫn chưa dừng. Có vẻ nàng định khóc cả buổi chiều, nhưng Lục Quân không muốn cứ kẹt trong bụi sen không ra được. Lúc Lục Quân còn đang vật óc, thì nghe thấy tiếng bước chân hốt hoảng ở con đường lát đá bên trên.

La Linh Dư chỉ mãi khóc, không nghe thấy tiếng bước chân. Nhưng Linh Tê vừa nghiêng đầu, chợt trông thấy thị nữ sốt sắng chạy đến. Linh Tê nhận ra thị nữ này, là người trong Tuyệt Tổ viện đây mà, thế là vội cao giọng hỏi: “... Tỷ tỷ đi đâu thế?”

Thị nữ nằm nhoài lên lan can, lúc này mới nhìn thấy biểu tiểu thư và Linh Tê ở bên dưới. La Linh Dư vội xoay người cúi đầu xuống, không muốn để thị nữ thấy đáng về khóc lóc của mình. Nhưng thị nữ kia đã chạy xuống hành lang, nhận ra bóng lưng của nữ lang: “Nuơng tử, sao người về nhanh thế? Linh Ngọc tỷ tỷ còn bảo nó tỷ đến bữa tiệc tìm người nữa chứ. Sao hôm nay bữa tiệc kết thúc nhanh vậy?”

Đương nhiên La Linh Dư sẽ không để người khác cười nhạo mình, nàng ậm ừ mấy tiếng, khàn giọng đáp: “Là chuyện gì mà người chạy gấp gấp thế?”

Bây giờ thị nữ mới hốt hoảng nói: “Sau khi nữ lang đi không lâu, Phạm lang kia lại đến viện chúng ta ngồi.” La Linh Dư căng thẳng, nghe thị nữ nói tiếp, “Phạm lang biết người không có ở đây thì không chịu về, ngồi đó nhìn tiểu nương tử chơi đùa, còn nói chuyện với tiểu nương tử. Các nô tỳ nhìn cả buổi, thấy gã chỉ đợi người chứ không có ý định khác nên cũng thái lỏng. Linh Ngọc tỷ tỷ bị trật khớp chân, các nô tỳ bên đó đổi thuốc giúp tỷ tỷ. Nåo giờ đến khi đi ra thì lại không thấy tiểu nương tử đâu, có lẽ đã bị vị Phạm lang kia dẫn đi rồi.”

Sắc mặt thị nữ trắng bợt: “Phạm lang để lại tờ giấy, nói mình dẫn tiểu nương tử đi chơi, bảo người về thì đi tìm hắn, nếu người không gã cho hắn thì đừng trách hắn giờ trò khiến người không ưa. Nhưng tiểu nương tử chúng ta ngoan như vậy, biết rõ người không thích vị hôn phu kia, sao tiểu nương tử có thể ngoan ngoãn đi với người đó được? Linh Ngọc tỷ tỷ thấy trên nền đá lý nước bị đổ, có ít bột trắng rơi ra. Linh Ngọc tỷ tỷ bảo nhất định người kia đã bỏ thuốc tiểu nương tử.”

“Mọi người rất sốt ruột, Linh Ngọc tỷ tỷ bảo nó tỷ ra ngoài tìm người.”

Tuyệt Tổ viện loạn cào cào cả lên, không hề hay biết La Linh Dư mà các nàng muốn tìm đã về. La Linh Dư nghe thế thì ngăn người, lập tức xoay lưng lại, âm vực cao lên: “Họa Nhi bị hắn ta đưa đi?!”

Thị nữ trông thấy đôi mắt sưng đỏ của nữ lang, trên mặt còn dính nước mắt. Nàng ta vội cup mắt không dám nhìn lâu, lại rất sợ hãi, chỉ dám vâng dạ.

La Linh Dư tái mặt lảo đảo, may mà có Linh Tê đỡ. Lòng nàng loạn lên: Họa Nhi như mạng sống của nàng... Phạm Thanh Thần biết rõ điều này. Đó là muội muội của nàng, nhưng gã nói dẫn đi là dẫn đi ngay...

Ngay tức khắc, trong đầu La Linh Dư vụt qua cảnh tượng gã đã sát hại thị nữ bên cạnh mình. Vốn là người xinh xắn nên dù còn nhỏ tuổi, thì trong số các quý nữ Nam Dương, nàng cũng nổi bật riêng một góc trời. Rồi từng ngày trôi qua, nàng càng lúc càng nây nỏ, càng khó che giấu được vẻ đẹp. Ngay từ đầu Phạm Thanh Thần đã nhìn trúng nàng, kiên nhẫn chờ nàng. Nàng giả vờ từ chối, cho tới khi nàng thấy gã đã giết thị nữ bên cạnh mình, chỉ vì khuyên nàng đừng thường xuyên qua lại với gã. Lúc đó gã tưởng La Linh Dư không có mặt ở đó, nhưng không, nàng đã tận mắt chứng kiến tất cả.

Ngày trước là thị nữ, bây giờ là muội muội... Kể kia điên rồi! Vì ép nàng phải gã cho gã, ép nàng gặp gã, có chuyện gì mà gã không làm không?!

La Linh Dư ngồi phịch xuống đất, nước mắt trào trên hàng mi, rồi trượt trên gò má lạnh băng. Tuy đang rất hoảng hốt, nhưng nàng vẫn ép mình phải bình tĩnh. Nàng không thể bị Phạm lang uy hiếp được, nàng biết một khi rồi

khỏi Lục gia và đến trước mặt gã, thì dừng hồng chạy thoát được nữa. Phạm Thanh Thần luôn miệng nói yếu năng, nhưng gã rất đáng sợ, năng không chịu nổi tình yêu của gã. Tuy La Linh Dư là người thông minh, nhưng hễ nghĩ tới chuyện mình phải gả cho Phạm lang, năng lại không nghĩ được cách gì để đối phó với gã...

Chỉ có thể nhờ giúp đỡ!

Nhưng nhờ ai đây?!

La Linh Dư cắn môi, cố gắng tìm kiếm trong đầu người có thể giúp được mình. Nước mắt tuôn rơi, trên trán đầy mồ hôi, khăn trong tay bị năng xoắn chặt. Năng muốn tìm một lang quân quý tộc có thể đối đầu với Phạm lang. Đầu tiên năng nghĩ đến Lục Quân, nhưng vì nhị ca mà đã hai hôm Lục Quân chưa về...

Vậy thì, Tề tam lang sao?

Cánh mũi bị cắn đau, mặt năng thoát xanh thoát trắng. Nếu năng đi tìm Tề tam lang, thì lại thêm một người nữa biết được món nợ dây dưa không rõ giữa năng và Phạm Thanh Thần. Bây giờ bên ngoài đồn năng có một vị hôn phu, nhưng chuyện này vẫn chưa được chứng minh là thật. Nhưng nếu năng đi tìm Tề tam lang...

La Linh Dư lẩm bẩm: “Chẳng lẽ mình phải đi tìm Tề tam lang thật?”

Khác với trong giấc mơ của Lục nhị lang, năng không có giao tình tốt với Hành Dương vương. Ở ngoài đời, người năng có thể nghĩ đến chỉ có thể là Tề tam lang Tề An.

Khi lòng La Linh Dư còn đang ai oán, thì bất chợt nghe thấy tiếng động truyền đến từ bãi lau sậy. Năng dừng lại, sắc mặt rất khó coi, nghĩ đến có người nhìn mình từ chỗ tối. Năng ngồi đây khóc lâu như vậy, không biết người này đã nghe được bao nhiêu. Hình tượng của năng, vẻ mặt năng không muốn người khác biết... Đúng lúc này La Linh Dư thấy một bàn tay thon dài đầy bụi lau sậy ra, trong đầu trống rỗng.

Bàn... bàn tay này có khớp xương rõ ràng, đốt ngón tay thon dài mạnh mẽ, động tác đầy lau sậy ra rất tao nhã, lại có chút gì đó lười biếng tùy ý, vô cùng quen mắt... La Linh Dư tròn mắt nhìn, thấy một lang quân thân hình cao ráo, mặt quân vải thưa đi ra. Chẳng đứng trên thuyền, tay áo bay trong làn gió, cao quý chói mắt như từng hạc.

Thị nữ bật thốt lên: “Tam lang!” Rồi năng ta lúng túng đỏ mặt, “Sao, sao ngài cũng ở đây...”

Lục Quân không để ý đến thị nữ, chỉ “nhìn” La Linh Dư, lạnh lùng nói: “Muội muốn tìm Tề tam lang làm gì? Muội thân với hắn lắm hả?”

Thấy là Lục Quân, La Linh Dư bỗng yên tâm. Không phải năng mất thể diện trước mặt Lục Quân lần một lần nữa, càng để lộ mình, năng càng không sợ gì. Chỉ cần hình tượng xinh đẹp của năng không sụp đổ trước mặt những lang quân khác là được rồi.

La Linh Dư đoán chàng đã nghe thấy mình khóc rồi, chàng nghe lâu như vậy mà không thề lên tiếng, sở thích xấu xa vẫn như trước. Nhưng khi năng lẩm bẩm “Tề tam lang”, người này lại xuất hiện... La Linh Dư cắn răng, hừ một tiếng, không muốn mở miệng.

Lục Quân nhếch môi cười: “Hừ cái gì? Là heo con hả?”

Mắt La Linh Dư đỏ lên: “... Người ta đang rất buồn, huynh lại còn nói muội. Có gì đáng buồn cười hả?”

Khóe môi Lục Quân cong lên: “Linh Dư, lại đây.”

La Linh Dư đứng yên.

Lục Quân: “Đến đây, ta sẽ dẫn muội đưa Họa Nhi về.”

Linh Tề và thị nữ kia cúi đầu xuống lùi về phía sau, làm như không nghe không thấy. Lúc tam lang và nữ lang ở với nhau, bầu không khí giữa hai người luôn bất giác trở nên kỳ quái. Mà đồng thời các năng cũng thờ phào, có Lục tam lang ở đây, nguyên cơ của biểu tiêu thư đã được hóa giải rồi.

La Linh Dư thầm nể chàng làm bộ làm tịch, nghe thấy mình khóc lâu như thế mà không xuất hiện, nhưng khi chàng nhắc đến “Họa Nhi”, năng đành đi đến, năn chi nói: “Gọi muội qua làm gì? Huynh có chuyện gì à?”

Bước đến gần, lang quân đưa tay cầm lấy tay năng, chàng quý xuống kéo năng theo. Chàng cúi đầu, tay chàng sờ lên cái miệng nhỏ đang đau của năng. La Linh Dư khựng lại, đỏ mặt né tránh tay chàng, Lục Quân cũng biết năng đang giận. Lục Quân nói: “Có gì mà giận hả? Lại đây, tháo băng giúp ta.”

Những khi Lục Quân nói năng thận trọng, chàng như băng tuyết trên núi cao, không ai có thể xem thường.

Rất là dọa người.

La Linh Dư nhìn chàng, không nén nổi tò mò, dè dặt đưa tay giúp chàng: “Huynh tháo băng được rồi hả? Không có vấn đề gì chứ? Muội làm cũng được hả, không cần phải mời đại phu?”

Lục Quân: “Vốn cũng đỡ rồi, chỉ để lại ít sẹo mà thôi.”

Vì bị mất nên hành động không tiện, nếu chàng muốn gặp Phạm Thanh Thần, thì dĩ nhiên không thể kém thua người ta được. Chàng đang cố kỵ điều gì, La Linh Dư chỉ nghĩ một chỗ đã hiểu ngay, ngón ta dè lên khóe mắt của lang quân, trong lòng bất chợt mềm mại. Bụng nghĩ, chàng vì năng mà như vậy, chắc chắn là thích năng đúng không?

La Linh Dư kéo tay, trước đó lại luôn chăm sóc Lục Quân bị thương ở mắt. Tuy năng chưa từng tháo băng cho chàng lần nào, nhưng năng cũng đã nhìn nhiều lần rồi. Nay chính năng bắt tay vào làm, vẫn không hề lóng ngóng tí nào. Vải trắng trong tay năng càng lúc càng dài, thì vải che trên mắt lang quân càng lúc càng mỏng. Quả thật có ít vết sẹo, trên vải thưa lần này không hề dính nước thuốc, trắng phau như tuyết. Từng tảng vải rơi xuống, đôi mắt lang quân cũng dần rõ ràng...

Tim La Linh Dư bất giác đập thình thịch.

Năng ngạc nhiên nhìn lóp vài cuối cùng được tháo ra, lang quân nhắm hai mắt, gương mặt tuần tú lộ ra trước mặt năng. Lau sậy đang đưa trong gió, mặt chàng trắng như ngọc, vón bề ngoài đã xuất chúng, lại thay bằng hàng ngày, nên sau khi tháo vải, màu da xung quanh khóe mắt cũng tiếp với những nơi khác trên mặt. Chỉ có vài vết sẹo ở khóe mắt... Nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến vẻ tuần tú của chàng, sau khi chàng mở mắt, vết sẹo nơi đó lại phần nào tăng thêm mỹ cảm.

La Linh Dư nhìn vào đôi mắt hoa đào của chàng.

Hàng mi vén lên, đôi mắt chứa ý cười như có như không nướn lên. Mờ mắt ra, vẻ tuần tú khiến người khác kinh tâm động phách lại lần nữa xuất hiện trên mặt chàng. Mắt đen như đá thềm. Trong mắt chàng phản chiếu hình dáng bé nhỏ của năng, cái nhìn thâm tình khiến bàn tay La Linh Dư run lên, vải trong tay tuột xuống bay đi.

Cả hai cứ thế nhìn nhau, như thể đã lâu lắm rồi chưa hề gặp nhau.

La Linh Dư không chịu nổi cái nhìn nóng bỏng của chàng, năng cúi đầu né tránh, chuyển đề tài: “Huynh có thể nhìn lại bình thường rồi hả?”

Lục Quân: “Nhìn được rồi. Dư Nhi muội muội khóc nước mắt nước mũi giàn giụa, dính tùm lùm trên mặt, bẩn chết đi được.”

La Linh Dư: “...?!”

Năng hoảng hốt che mặt, nghiêng đầu không muốn để chàng nhìn thấy, toan ngoái đầu bảo thị nữ rửa mặt chải đầu. Nhưng không ngờ Lục Quân quỳ trên thuyền đã giờ tay chụp lấy eo năng. Nữ lang ngạc nhiên hết lên, ngay lập tức được chàng ôm vào lòng. Bàn tay chàng nhẹ nhàng lướt qua eo năng, tức khắc cái nóng bốc lên, trong nháy mắt làm chân năng mềm nhũn. La Linh Dư tức giận thẹn thùng, lại nghe thấy chàng giễu cợt bên tai: “Đùa muội thôi. Dư Nhi muội muội hoa nhường nguyệt thẹn như vậy, khóc càng thêm đẹp.”

Chàng ôm lấy năng, khi thị nữ không nhìn thấy thì nhanh chóng hôn lên tóc mai năng, lẩm bẩm: “Khiến người khác muốn ức hiếp muội... Khiến muội phải khóc không dừng...”

Ngữ điệu lạ lùng của chàng khiến năng không nghĩ được gì. Hai tai La Linh Dư tê rần, biết chàng lại dán vào tai mình nói chuyện, năng lập tức giờ tay bịt tai lại. La Linh Dư nào nê vì đạo hạnh của mình không cao bằng người nào đó, chỉ biết tròn mắt nhìn chàng. Lại thấy mắt chàng tối đi, ủa ả nhìn năng. La Linh Dư có cảm giác ánh mắt chàng nhìn mình có gì đó khác lạ, khiến người ta bất an. Nhưng khi nhìn lại thì Lục Quân đã chớp mắt, thu hồi về mặt ban nãy.

Lục Quân mỉm cười kéo năng đứng dậy, từ con thuyền chòng chành bước lên bờ.

Nắm lấy tay nữ lang, Lục Quân nghiêng đầu, nói với hai thị nữ: “Gọi thêm mấy gã hầu đến, gọi cả Tu Lâm trong viện ta tới nữa. Cùng ta đi gặp Phạm lang. Dư Nhi muội muội biết Phạm lang ở đâu chứ?”

La Linh Dư gật đầu, được chàng dẫn đi.

Đến trước cửa phủ, người hầu Tu Lâm của Lục Quân thở hổn hển chạy tới. La Linh Dư đã đứng trên bậc đề lên xe, cúi mắt thấy Lục Quân nhìn mình thì lập tức dừng lại, nhưng tới lúc nàng nhìn sang thì Lục Quân đã đi đến nói chuyện với người hầu của mình. Chàng không muốn để nàng nghe thấy thì nàng không nghe; hiện tại, nàng chỉ muốn nhanh chóng đưa muội muội trở về.

La Linh Dư ngồi trên xe, cầm gương nhỏ sửa sang lại dung mạo, không biết Lục Quân ở ngoài xe đang dặn dò Tu Lâm: “... Hôm nay là lễ cặp kè của biểu tiểu thư. Lão phu nhân đang lo lắng nhị ca, không có tâm trạng tổ chức tiệc, đành âm thầm đóng cửa viện mà làm. Người bảo Cẩm Nguyệt đi chuẩn bị đi... Đồng thời cầm thư tay của ta đi tìm Chu, Chu Tử Ba. Đợi ta và biểu tiểu thư về, ta muốn thấy bữa tiệc đã được chuẩn bị xong, các nữ lang lang quần thướt chơi chung với biểu tiểu thư cũng có mặt, cũng đến dự lễ cặp kè của nàng.”

Tu Lâm: “Lang quân cứ yên tâm, nhất định nô tài sẽ hoàn thành chuyện này.”

Lục Quân lại dặn thêm một câu: “Nếu Trần vương có tin tức gì về nhị ca, người cũng nhớ phải gửi bỏ câu đưa thư kịp thời cho ta.”

Đợi đến khi dặn dò xong xuôi, Lục Quân mới vén áo bào bước lên xe. Nữ lang trong xe sốt ruột chờ chàng, nhưng chàng vừa lên xe, nàng đã giấu vẻ mặt mất kiên nhẫn đi, mỉm cười với chàng. Lục Quân nhìn thấu vẻ giả tạo của nàng, nhưng cũng chỉ cười nhạt một tiếng, dời mắt đi.

***

Lục nhị lang thần trí mơ màng, ngồi trên xe bỏ quay về thành. Đi cùng xe vừa có Ninh Bình công chúa Lưu Đường lo lắng lau mồ hôi cho hân, vừa có đại phu xử lý vết thương, bôi thuốc cho hân. Lục nhị lang dựa đầu vào thành xe, một đường xe đi xóc nảy lắc cộc, xe chạy rất nhanh, đầu Lục nhị lang đập “cộp cộp” vào thành xe.

Lưu Đường hoảng hốt, thấy Lục nhị lang nhắm nghiền hai mắt, trên trán đổ đầy mồ hôi, không còn ý thức. Nàng chần chờ một lúc, cuối cùng rút khăn tay lột giữa trán hân và thành xe ra. Ninh Bình công chúa đỏ mặt, đỡ lang quần vào lòng, để hân dựa vào bà vài phút mà ngủ, không phải đụng vào thành xe nữa. Đại phu ngồi cùng chỉ liếc mắt nhìn, không nói nhiều lời.

Lưu Đường buồn bã: “Lục nhị lang vừa lên xe đã ngủ...”

Đại phu hừ một tiếng: “Cơ thể hân vốn yếu ớt, đáng nhẽ không nên xuất hành.”

Lưu Đường thở dài, lau lau mồ hôi cho Lục nhị lang. Thấy lang quần cau mày, có vẻ rất đau đớn, lòng nàng cũng sợ hãi theo. Ninh Bình công chúa chưa từng lau mồ hôi cho lang quần nào cả, cũng không biết Lục nhị lang đang chìm trong giấc mộng, mơ mơ màng màng, lại nằm mơ thấy vài cảnh tượng.

Có lẽ ngày mười chín tháng Sáu là bước ngoặt của tất cả mọi chuyện, trước đó Lục Hiến chỉ nằm mơ thấy được tình hình khái quát, có nhiều chuyện cụ thể thì lại không rõ. Nhưng mấy con ác mộng gần đây càng lúc càng đến gần ngày mười chín tháng Sáu, cảnh tượng trong mơ cũng càng cụ thể. Ví dụ như mình đứng trước cửa của La biểu muội, thấy La biểu muội đang làm gì.

Lần này, thậm chí hân còn mơ thấy chuyện xảy ra trong ngày mười chín tháng Sáu.

...

Cũng như trên thực tế, ở trong mơ, Lục gia không quá để tâm về sinh nhật của biểu tiểu thư. La Linh Dư bị Hành Dương vương và Phạm Thanh Thần ép buộc từ hai phía, tình thần rệu rã, cũng vào ngày sinh nhật của mình, nàng đã đến tham dự bữa tiệc Trần vương Lưu Thực tổ chức cho nữ lang Chu Dương Linh. Sinh nhật của Chu nữ lang được tổ chức rầm rộ đã đủ kích La biểu muội. La biểu muội hồn xiêu phách lạc quay về nhà mình, ngồi trong sân bắt đầu nức nở.

Lục nhị lang nhìn đến khó chịu, nghĩ bụng, sao lại không có ai quan tâm biểu muội thế này.

Nếu lúc đó hân biết thì hay rồi...

Nhưng khi Lục nhị lang đang nhìn La Linh Dư khóc trong hình dạng của hồn phách, thì chợt thấy Lục tam lang Lục Quân đang đứng dựa vào bức tường phủ đầy dây leo ở cửa viện. Không biết Lục Quân đến đây tự bao giờ, cứ đứng ở cửa nhìn La biểu muội khóc. Đôi mắt Lục tam lang đen láy, đầy máu in hân máu vì đã làm việc liên tiếp nhiều ngày. Chàng ngán ngơ nhìn La biểu muội, không biết đang nghĩ gì.

Lục nhị lang chấn động: ... Đây là cảnh hiềm hoi ở trong mơ, hân thấy rõ tam đệ và La biểu muội ở riêng với nhau.

Lúc này ở trong mơ, chiến sự phương Bắc đang bùng nổ, Lục Quân đã thức đêm hai hôm. Giục ngựa không dừng vô quay về, chẳng thèm nghỉ ngơi mà chàng đã ra ngoài tìm La Linh Dư. Đến nơi này, lại thấy một mình La Linh Dư khóc sướt sùi, thị nữ Linh Tề đang an ủi. La Linh Dư xoay lưng về phía Lục Quân, nên không thấy tam lang ở cửa viện. Nhưng Linh Tề ngẩng đầu lên, thì lại thấy chàng đang đứng đó.

Linh Tề vừa định lên tiếng, đã bị Lục Quân dùng mắt ra hiệu.

Linh Tề chần chờ, rồi khỏi nữ lang, đi về phía Lục tam lang. Có lẽ La Linh Dư đang rất buồn, nên không biết thị nữ đã đi mất.

Ra khỏi vườn, Lục Quân hỏi Linh Tề: “Vì sao nàng ấy lại khóc?”

Linh Tề: “... Hôm nay là sinh nhật mười lăm tuổi của nữ lang...”

Linh Tề dụi mắt: “Phạm lang còn đưa tiểu nương tử đi rồi...”

Lục Quân: “Ồ.”

...

Trong mơ, Lục nhị lang thấy Lục Quân thờ ơ đi ra khỏi viện.

Chỉ có hai người trong sân không hề hay biết, Lục Quân hai đêm chưa ngủ đã xúc động, lòng chàng rất khó chịu, không muốn xuất hiện vào lúc La Linh Dư đang nhớ cha mẹ. Chàng rời khỏi nhà của La Linh Dư, làm hai chuyện——

Chuyện đầu tiên, là để Lục gia làm tiệc chúc mừng sinh nhật của biểu tiểu thư;

Chuyện thứ hai, chàng đích thân đi gặp Phạm Thanh Thần, đưa tiểu biểu muội La Văn Họa quay về.

Nhưng đêm đó tại đại tiệc Lục gia, La Linh Dư lại xuất hiện cùng với Hành Dương vương.

Đêm hôm ấy đèn đuốc sáng choang, pháo hoa bắn đầy trời, thực xa hoa trụy lạc. Còn Lục Quân đứng trong góc nhỏ, im lặng không nói gì.

...

Hân lại nằm mơ thấy sau khi thành Kiến Nghiệp bị tàn phá, Lục gia chạy trốn về phía Nam, Lục nhị lang dẫn La Văn Họa thút thít ngồi trong xe. Hân an ủi cô bé, còn cô bé chỉ ôm bức tranh chữ của tỷ tỷ vào lòng, mím chặt môi khóc không ngừng.

Lục nhị lang thử thăm dò tiểu biểu muội: “Bức tranh chữ đó... Chẳng lẽ La biểu muội yêu đơn phương tam đệ sao? Muội ấy yêu thăm tam đệ, nhưng không để tam đệ biết?”

La Văn Họa tức tốc phản bác: “Tam biểu ca cũng thích tỷ tỷ!”

Nhị lang: “Không thể nào. Tỷ tỷ muội đã thành thân rồi. Tam đệ nhà huynh tuyệt đối không phải là người như vậy.”

La Văn Họa: “Huynh thì biết gì? Trước đây khi tam biểu ca cứu muội, chính miệng huynh ấy nói với Phạm ca là muốn cưới tỷ tỷ. Chỉ là tỷ tỷ không biết...”

Cô bé lại rơi nước mắt là chã: “Tỷ tỷ vẫn không hề hay biết, hu hu hu.” Lúc cô bé muốn nói cho tỷ tỷ thì đã không còn kịp nữa rồi.

Lục nhị lang thất thần.

...

Ở ngoài đời, Lưu Đường lên tiếng gọi: “Lang quân tỉnh dậy đi, đã đến Hành Dương vương phủ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Du long

Tháng Bảy năm Nguyên Sóc thứ mười bốn, chiến tranh biên giới Nam quốc và Bắc quốc bùng nổ.

Nam Dương là một trong những nơi bị ảnh hưởng.

Lục nhị lang Lục Hiền lợi dụng khả năng biết trước tương lai trong mơ, tăng cường biên phòng và bổ sung quân đội ở biên giới, khiến tình hình chiến sự bớt căng thẳng hơn nhiều so với giấc mơ của hắn. Nhưng có một số việc vẫn không thể tránh khỏi, ví dụ như cũng giống trong mơ, tuy ít nhiều gì triều đình đã có hòa giải, song Nam Dương vẫn bị cuốn vào ngọn lửa chiến tranh. Như vậy, tứ lang Phạm thị Phạm Thanh Thần vốn ở lại Kiến Nghiệp giành giật La nữ lang với Lục tam lang, nhưng sau khi nhận được thư nhà, gã đã rời Kiến Nghiệp để quay về Nam Dương.

Từ đầu đến cuối, Phạm tứ lang không hề ảnh hưởng đến hôn sự của La Linh Dư, Lục nhị lang cũng chưa từng lo lắng vì chuyện này. Bởi ở trong mơ, tình hình ở Nam Dương cũng như thế.

Hiện tại, chuyện Lục nhị lang bận rộn nhất đó là, suốt ngày cùng với các sĩ phu ở trên triều thảo luận phải làm gì để ngăn chiến sự, bận chuyện đến sứt đầu bể trán, cả ngày không hề đặt chân về nhà. Mà bởi vì chiến tranh bùng nổ ở phương Bắc, nên trong vòng nửa tháng, có rất nhiều lưu dân đã đến đó thành Kiến Nghiệp ở Nam quốc. Nhưng triều chính do thế gia nắm giữ, thế gia có tiền, còn triều đình thì không. Cãi nhau mấy hôm, trong triều vẫn không thông nhất được nên bố trí cho những lưu dân này ở đâu. Mà lúc bấy giờ, lại có một vài nữ lang quý tộc trong thành cấp gạo cấp lương khô, nấu cháo phát thuốc, xoa dịu áp lực mà triều đình phải đối mặt, lại còn khiến mọi người cùng vui.

Mà nổi bật nhất, chính là nữ nhân nổi tiếng ở Kiến Nghiệp nửa năm qua – biểu tiêu thư Lục gia Đan Dương, biểu muội của danh sĩ Tầm Mai cư sĩ, La thị nữ La Linh Dư.

Nguyên là lưu dân tràn vào Kiến Nghiệp quá nhiều, đúng lúc nữ lang sĩ tộc Trần Tú trông thấy cảnh đó, nổi lòng thương xót. Dù gì chủ nhân Trần gia cũng đã đi hết, chỉ còn lại một mình nàng. Trong trang viên của Trần gia còn rất nhiều phòng trống, Trần Tú bèn “cua người phúc ta”, bố trí cho những lưu dân này nghỉ ngơi tại nhà. Không ngờ nghĩa cử của nàng đã được các danh sĩ ca tụng, thanh danh của Trần Tú bắt ngờ lan rộng. Trần Tú giật mình, thế là càng tích cực cứu viện hơn.

Mà vừa đúng lúc, khu ổ chuột của Chu Dương Linh cũng có không ít người đến, nàng đang nghiên cứu phải cứu tế dân nghèo thế nào.

La Linh Dư vừa muốn né tránh Phạm Thanh Thần ngày nào cũng đến Lục gia tìm mình, lại vừa ghen tị khi Trần Tú có được tiếng tăm. Chu lang rất tán dương khả năng làm việc của nàng, nên sau khi hai người bàn bạc, La Linh Dư dứt khoát dẫn theo muội muội, bước lên sân khấu độ cùng Trần Tú. Nàng và Chu Dương Linh đến nấy chùa miếu lớn ở ngoại ô nhờ giúp đỡ, thu xếp nơi ở cho những lưu dân. Các nữ lang khác ở Kiến Nghiệp thấy bọn họ làm vậy thì cũng rồi rít noi theo, ai ai cũng có gia sản kèch xù. Nhất thời, bọn họ khiến triều đình đang phải đối mặt với áp lực lưu dân cảm thấy bất ngờ, đồng thời cũng rất vui.

Như vậy thì tiếng thơm của La Linh Dư không chỉ lan truyền giữa sĩ tộc, mà nàng cũng bắt đầu có danh tiếng trong bình dân hàn môn.

Đầu tháng Bảy, La Linh Dư và Chu Dương Linh ở lại chùa trên núi chừng mười ngày, cho tới khi Lục gia gửi thư cho nàng. Lần này Lục phu nhân đón các biểu tiêu thư đến ở, mùa hè oi bức, để tránh nóng, người nhà Lục gia đều chuyển đến quận thành Đan Dương. Dự định là Thất Tịch năm nay, người Lục gia và các biểu tiêu thư sẽ ở lại quận thành Đan Dương chơi lễ. Gửi thư cho La Linh Dư là vì vợ La Linh Dư không biết chuyện, sau khi xuống núi vẫn trở về ngôi Ô Y ở Kiến Nghiệp, đến lúc đó Lục gia chỉ còn lại sân viện trống rỗng.

Ngày hội Thất Tịch à... La Linh Dư nghĩ ngợi rồi nói với Chu Dương Linh một tiếng, định xuống núi đến Đan Dương. Nàng không phải là thánh nhân như Chu Dương Linh, không thể có chuyện vì danh tiếng mà phải lê loi sống trong núi cho hết ngày lễ, không hưởng được bầu không khí vui vẻ của ngày lễ. Chu Dương Linh là người khâm khái với bản thân nhưng rất độ lượng với người ngoài, tất nhiên đáp không sao.

Mấy thị nữ theo biểu tiêu thư ngồi xe xuống núi, vừa lên xe thì đã xoa hông, thờ phào một hơi. Bọn ba cả ngày thật sự rất mệt, còn vất vả hơn chăm sóc một biểu tiêu thư yếu điệu nhiều. Xe lắc lư trên đường, nghiêng qua trái ngã qua phải, các thị nữ ngồi nằm kê gối, nhắm nghiền hai mắt, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Bất chợt cỗ xe dừng lại, La Linh Dư ngồi gần bên ngoài vén rèm lên nhìn. Đôi mắt yếu kiều vừa nhìn đến, thì thấy dưới mặt trời chói chang, có hai nam tử chặn ở trước xe. Một người là nam nhân trung niên, sắc mặt tiêu tụy, môi nứt nẻ; còn dẫn theo một thiếu niên vì đói bụng mà da mặt vàng vọt, cơ thể gầy đét, như một chú gà con yếu ớt. Hai nam tử kia ngồi trên đường trước xe, khóc lóc năn nỉ cầu giúp đỡ, trông thật thảm thương. Xe bị cản đường, phu xe đánh bắt đầu đi tới hỏi biểu tiêu thư nên làm thế nào.

Mái tóc của thiếu niên rồi xù như có khô, cúi đầu không nói một lời. Nam nhân trung niên kia mấy lần toan bỏ đến cạnh xe của La Linh Dư, nhưng đều bị hộ vệ và phu xe ngăn lại. Ông ta vẫn chưa từ bỏ ý định: “Xin nữ lang cứu mạng chúng tôi, chúng tôi chạy trốn từ phương Bắc đến, đã nhiều ngày rồi chưa được ăn bữa cơm no bụng.”

Phu xe ngoài đầu nhìn hai người kia, tuy giọng điệu ghét bỏ thấy rõ, nhưng vẫn lấy lòng vì biểu tiêu thư xinh đẹp trong xe: “... Rõ ràng trong mấy chùa miếu trên núi có Chu lang thu xếp cho, bọn chúng không chịu đi thêm hai bước, còn chạy đến đây chặn xe của nữ lang. Nhìn là biết không phải người tốt! Chúng ta không thể cứu loại người này được, nữ lang cứ để chúng tôi đuổi chúng đi.”

Các hộ vệ đeo bảo kiếm bên hông, nhìn đăm đăm nam nhân trung niên chặn xe và chàng thiếu niên cúi gằm đầu bên cạnh.

Nhưng La Linh Dư nhìn thấy thế thì thờ dài, nhỏ nhẹ mở miệng, nghe giọng có vẻ rất đau lòng: “Đều là người đáng thương cả, nếu đã gặp được trên đường thì ấy chính là duyên, hà tất phải như vậy? Vương thúc, cho bọn họ ít bánh bao và nước uống đi, rồi kéo bọn họ ra, đừng để bọn họ chặn xe chúng ta là được rồi.”

Phu xe than thở: “Nữ lang đúng là tốt bụng!”

La Linh Dư mỉm cười. Muội muội trong xe đang đắp chăn, cuộn tròn trong góc ngủ không biết trời trăng đất nước, trong tiếng ve kêu râm ran, La Linh Dư vén rèm, nhìn người của mình bố trí ổn thỏa cho hai lưu dân gặp ở trên đường. Người thiếu niên ấy còn đỡ, cho bánh bao thì cầm lấy mà ăn chứ không nói gì; nhưng nam nhân trung niên mặt mày bần thiêu quý phía trước, khi trông thấy nữ lang ngồi yên sau xe, ông ta chấn động.

Như nhật nguyệt trên cao, như ráng chiều hóm hươm

Sau rèm gấm, nữ lang mặc váy lụa đơn sắc dài quét đất, dung mạo tuyệt trần vô song.

Gã trung niên lộ vẻ háo sắn, quỳ lên trước một bước, cao giọng hét to: “Đa tạ ơn cứu mạng của nữ lang! Hai người chúng tôi tình nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp nữ lang, xin nữ lang thu nhận chúng tôi...”

Các hộ vệ và phu xe lo lắng nhìn La Linh Dư, sợ ý biểu tiểu thư lệnh hành này thật sự đồng ý với hai lưu dân, để hai người kia đi theo bọn họ. Nhưng trong lòng La Linh Dư lại rất xem thường. Nàng cẩn thận quan sát hai người quý dưới đường, thiếu niên cúi đầu nên không thấy rõ mặt, nhưng nam nhân trung niên đang ngửa mặt nhìn lên kia, có nhìn thế nào cũng rất tầm thường, không phải là dạng “hỗ xuống đồng bằng” xuất thân hiển hách.

La Linh Dư mà cứu người, thì một là vì danh tiếng, hai là do nàng đã nhận được bài học rắc rối vì không chịu cứu Lục tam lang —— với người cầu cứu mình, dù không muốn cứu, nàng cũng phải tỏ vẻ từ bi như Bồ Tát, không thể để người ta nắm thóp được.

Ngộ nhờ nàng lại gặp được Lục tam lang thứ hai thì sao?

Người trên đường luôn miệng cầu khẩn, ồn ào đến phát phiền. Cẩn thận quan sát một hồi, hai người này không thể nào là Lục tam lang thứ hai được, La Linh Dư buông rèm xuống, từ tốn nói: “Ta không thể quyết định được, hai người các người còn trẻ khỏe, có thể tìm được lối thoát khác. Nhớ ân tình của ta, ngày sau báo đáp là được rồi. Đừng có “đầu gạo nuôi ăn, gánh gạo nuôi thù*”, ép ta phải cứu bằng được hai người các người.”

(*Đầu gạo nuôi ăn, gánh gạo nuôi thù có nghĩa là khi bạn giúp người một chuyện rất nhỏ lúc khó khăn, thì đối phương sẽ vô cùng cảm kích, nhưng sau khi họ đã có thể sống dựa vào sức của mình mà bạn vẫn tiếp tục giúp đỡ, rồi đột nhiên đến một ngày không còn giúp họ, đối phương có thể sẽ quay ra hận bạn. Ý muốn nói khi việc cho nhận trở thành thói quen thì nó sẽ trở thành một trách nhiệm không thể chối đẩy.)

Gã trung niên chột ngẩn người, mặt đỏ bừng: ... Không ngờ một biểu tiểu thư trông yếu điệu hiền lành lại nghĩ được như thế, nói ra lời như vậy.

Ông ta cúi đầu xuống, trong mắt là vẻ nghiêm nghị, đến lúc ngẩng đầu lên thì lại càng tha thiết muốn nhờ giúp đỡ. Nhưng đúng lúc này, bất chợt nghe thấy tiếng vô ngựa cất lên. Mọi người cùng nhìn sang, thấy tuần mã lao vút đến, lang quân tuần tû đi tới như hạc cưỡi mây. Nam nhân trung niên quý dưới đất lập tức ngậm miệng, hoang mang lần bắt an cúi đầu, già vô ngu dốt găm bánh bao trong tay. Chỉ cảm thấy tiếng vô ngựa sao quen tai, một luồng gió áp đến, lập tức lang quân liếc mắt nhìn sang. Ông ta cố gắng thu lại khí tức trên người, cảm nhận được ánh mắt của lang quân dừng trên người mình một lúc, sau đó mới dời đi.

Các hộ vệ che chở đoán xe: “Tam lang!”

Lục tam lang dừng ngựa cạnh xe, chàng cúi đầu nhìn nữ lang ngồi khuất sau rèm, hứng thú dâng lên, nhưng ra vẻ làm lạ mà hỏi: “... Dư Nhi muội muội lại làm người tốt đấy à, cho người tùy tiện gặp phải trên đường đồ ăn thức uống?”

La Linh Dư trong xe đỏ mặt: giọng điệu này của Lục Quân, nghe như giễu cợt nàng “già nhân già nghĩa” vậy.

Nhưng người ngoài đều cho rằng Lục Quân đang khen nàng.

La Linh Dư ho một tiếng, lúng túng diễn kịch trước mặt mọi người: “... Đúng thế đó. Thấy bọn họ đáng thương quá, muội thực sự không đành lòng, cho nên mới ra tay giúp đỡ. Biểu ca không trách muội chứ?”

Lang quân ở ngoài xe bật cười.

Nghe như đang dán vào vành tai nàng, cười giễu nàng. Tuy cách một tấm rèm, nàng cũng có thể tưởng tượng được dáng vẻ chàng nhếch mép, nhất thời mặt nóng lên. Mả song song với đó, nàng lại cảm thấy thấp thòm vì từ khi nàng lên núi cho đến nay, đã rất nhiều ngày nàng chưa gặp Lục Quân. Trong lòng... cũng khá nhớ chàng.

Lục tam lang vừa đến, hai lưu dân ngăn trước xe như mắt đi dừng khí, không dám la hét đòi làm trâu làm ngựa báo đáp nữ lang nữa. Lúc hộ vệ xua hai người kia đi, nam nhân trung niên kéo cậu thiếu niên bỏ chạy. Cả hai chạy ra xa, nằm sấp xuống trốn vào dưới bụi rậm, cẩn thận nhìn theo hướng đoán xe đi xa. Gã trung niên và thiếu niên thấy xe dừng ở ven đường, cửa mở ra, để nữ lang xinh đẹp mà bọn họ thấy ban nãy thò đầu ra ngoài, nói chuyện cùng lang quân đang cúi người. Sau khi nói với nhau mấy câu, lang quân anh tuần phi phạm xuống ngựa, giao dây cương cho người hầu rồi bước lên xe, ngồi chung xe cùng nữ lang.

Nam nhân trung niên lấy làm thất vọng, xì một tiếng: “... Hừ. Đám quý tộc này đúng là loạn, nam nữ chung xe, ai biết bọn chúng làm trò gì ở trong xe.”

Sĩ tộc thượng lưu rất bạo dạn, là một thế giới hoàn toàn xa lạ với bình dân.

Người thiếu niên cụp mắt không nói gì, hần buồn bã xóa sạch bùn đất trên mặt, để lộ gương mặt tuần tû. Hần im lặng, không hề ngẩng đầu nhìn lấy một lần, nhưng lại nghe thấy nam nhân trung niên bên cạnh tiếc rẻ: “Nữ lang đẹp như thế... Hầy, không phải nữ lang sĩ tộc hiền lành sao? Vì sao chúng ta chặn xe xin viện trợ, nữ lang đó chỉ cho chúng ta ăn, mà không mời chúng ta lên xe ngồi?”

Ông ta hừ nói: “Nhưng ta nghe nói, Trần nương từ nhà Trần đại nạo cho lưu dân ở ngay trong nhà!”

“Mẹ nó... Không được, chắc chắn nữ lang này tốt bụng, chẳng qua bị gã nam kia xen vào. Lần sau gặp lại nàng ta, nhờ giúp đỡ tiếp là được.”

“Sĩ tộc... Ha, leo lên người nàng ta, nói không chừng chúng ta có thể cùng hưởng phúc... Đội thành Kiến Nghiệp bị phá rồi, nề tình mỹ nhân này chăm sóc chúng ta, cứ mang nàng ta theo là được, khả khả!”

Thiếu niên vẫn im lặng, không hề lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nỗi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 74

Dưới cái nắng chói chang, gã trung niên nói kháy không ngừng nghỉ, nhìn xe bò cùng tuần mã đi ngang qua bụi rậm nơi bọn họ đang nấu mình. Ngoài miệng thì mắng chửi, nhưng giọng điệu lại có phần hướng về sĩ tộc, có thể thấy xuất thân vốn thấp kém, thực sự không phải là quý tộc lưu lạc. Đợi sau khi đoán xe của Lục gia đi qua, gã trung niên và thiếu niên mới bò ra đường chính, tiếp tục giả làm lưu dân, đi xin ăn khắp nơi. Gã trung niên tức giận, vừa yêu dùng mạo tuyệt trần của mỹ nhân La Linh Dư, lại đó kỵ với khí chất phong lưu của lang quân kia, hoàn toàn trái ngược bọn họ...

Phong lưu đấy. Trên đời này, có bao nhiêu người được gọi là lang quân “phong lưu”?

Gã trung niên: “Pi! Sớm muộn gì ông đây cũng sẽ ngu với mỹ nhân kia.”

Có vẻ bức dọc vì ông ta cứ lải nhải về nữ lang quý tộc kia, thiếu niên đi cạnh lên tiếng: “Đừng quên nhiệm vụ chúng ta đến Kiến Nghiệp, chúa thượng không bảo ông đến nhìn mỹ nhân.”

Gã trung niên giận dữ, vung tay tát vào mặt thiếu niên. Thiếu niên thoát trông cũng chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi, nhưng biểu cảm âm u độc ác trên mặt khiến hắn ta trông trưởng thành hơn tuổi. Nhưng gã trung niên vừa vung tay tát, hần lập tức ngã ra đất. Trán thiếu niên đập vào đá, máu tươi chảy ra. Hần bực bội bỏ dấy, thì lại bị gã trung niên đạp cho một phát.

Ông ta vẫn còn lải nhải: “Ha, lông tóc nhà người còn chưa mọc thì biết cái gì! Đội thành bị Kiến Nghiệp phá, mỹ nhân như thế muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Đến lúc đó ông đây cũng học theo đám quý tộc kia, trái ôm phải ắp, nạp tam thể tứ thiếp...”

Ông ta cười khà, híp mắt lại, trên mặt là vẻ dung tục hèn hạ, nước bọt cũng sấp nhỏ xuống đất. Người thiếu niên không lên tiếng, gã trung niên cảm thấy vô vị, đuổi người một cái, gã nhanh chóng kết thúc đề tài này —— “Ông đây nói chuyện với thẳng oắt con nhà người làm gì kia chứ. Đợi làm xong chuyện này, ông đây phát tài, sẽ vào núi trốn mấy năm, Nam quốc Bắc quốc đánh nhau cũng cóc quan tâm.”

“Bọn chúng hà... Tất cả đều tự mình làm!”

Với La Linh Dư, vô tình gặp gã trung niên và người thiếu niên trên đường chỉ là một sự việc nhỏ nhoi. Mà ngồi trên cỗ xe rung lắc, quan sát nằng từ đầu đến chân chính là Lục Quân. Đã chừng mười ngày nằng và Lục Quân chưa gặp nhau, giờ chẳng đột nhiên đến tìm nằng...

“Dư Nhi muội muội muốn đi đâu?”

“Đi Đan Dương. Huỳnh có đi cùng không?”

“Đi.” Lục Quân ngồi xuống, khẽ mép nhìn mỹ nhân, rồi đột nhiên như nghĩ đến chuyện gì đó, “Hôm nay gã hôn phu của muội đã rời khỏi Kiến Nghiệp, muội có biết không?”

Phạm Thanh Thần?

La Linh Dư vui vẻ: “Thật sao? Cuối cùng hắn cũng chịu đi rồi ư? Tốt quá rồi!”

Tuy vẫn chưa thoát hôn, nhưng chuyện này có thể giải quyết từ từ. Chỉ cần Phạm Thanh Thần không nhìn nằng dăm dăm cả ngày là được, nhìn đến mức khiến nằng tưởng gã đột nhiên mắc bệnh. Bây giờ xem ra Phạm lang vẫn còn lý trí, lúc gã ở Kiến Nghiệp không gây ra sóng gió gì lớn. Nay nói đi lại đi, La Linh Dư rất muốn đốt pháo...

Lục Quân bình tĩnh nói: “Vui đến thế kia à? Sở dĩ hắn không gặp muội mà đi ngay, là vì Nam Dương có chiến loạn. Ở Nam Dương còn có La thị nhà muội, muội không quan tâm sao?”

La Linh Dư: “Muội có quan tâm hay không thì được gì? Có thay đổi được tình hình không? Chẳng lẽ Tuyết Thần ca ca còn muốn muội như nhị biểu ca, ngày đêm khẩn cầu thần linh chúc phúc? Huỳnh tin thần Phật há? Muội không tin. Muội cũng cứu tế dân tị nạn cả ngày đấy thôi, quan tâm muội nghĩ gì làm gì, chỉ ít muội cũng làm chuyện tốt. Huỳnh còn quản muội là tốt bụng hay mưu cầu há?”

Nhắc đến Lục nhị lang Lục Hiến, đúng là khiến người ta thấy lạ.

Lục nhị lang là người chín chắn điềm tĩnh, cả ngày chỉ biết đọc sách, du sơn ngoạn thủy, là một lang quân sĩ tộc rất bình thường. Nhưng từ sau khi mất tích quay về vào tháng trước, Lục nhị lang trở nên quái gờ khó hiểu. Lục nhị lang bỏ đi bàn thờ thần bần thờ Phật, thờ cả tam gia của Nho Thích Đạo ở trong viện mình, thần Phật gì hắn cũng đều bái lạy hết, không biết là đang nghĩ gì.

Lục phu nhân tưởng con trai bị bệnh nặng, ngày ngày lo lắng bất an.

Không nhắc đến nhị ca nữa, Lục Quân cười nói: “Ta đúng là kẻ hẹp hòi, xin lỗi Dư Nhi muội muội. Có điều sao ta lại nghe nói, cùng là cứu tế dân tị nạn, nhưng Trần nương từ người ta lại cho bánh gạo, bánh nếp, bánh chưng, hễ là món ngon đồ ngon thì đều đem cho, nuôi dân tị nạn béo mập, ai ai cũng khen nằng ta là ‘nữ Bồ Tát’. Các nữ lang khác cũng học tập theo. Vậy mà đến lượt muội, không phải bánh bao thì là cháo trắng, sao không có món nào khá hơn vậy?”

La Linh Dư đỏ bừng mặt.

Nằng nghèo mà! Chỉ lấy danh tiếng với Chu lang thôi, Lục Quân còn muốn nằng thật sự làm nữ Bồ Tát như Trần Tú ư? Dựa vào đâu lại có thành kiến sâu về nằng như vậy?

Lục Quân luôn có yêu cầu rất cao về nằng, nằng không cam lòng, nhưng cũng bực vì suốt ngày toàn bị chàng xem thường. La Linh Dư giận dữ: “Chứ huynh nghĩ là vì lý do gì?”

Lục Quân: “Ta nghĩ vì Dư Nhi muội muội đã từng gặp khó khăn, biết thứ lưu dân cần nhất không phải là cơm ngon canh ngọt, mà là thứ có thể lấp no bụng. Đồng thời cũng không nên chiều người ta quá, xem ra Dư Nhi muội muội vẫn rất hiểu đạo lý ‘nuôi người nuôi ta họa’.”

La Linh Dư ngẩn người.

Nhìn vào đôi mắt đen láy của Lục Quân —— lần này, chàng không chê nằng là người không tốt bụng.

Chàng uyển chuyển bày tỏ nằng phải cẩn thận. Lưu dân đúng là đáng thương, cũng cần phải cứu tế, nhưng không cần thiết phải làm quá, cứ như thường là được rồi. Ai biết người cứu được là loại người gì? Lục Quân là sĩ đại phu, bây giờ đang bận lo chuyện chiến tranh với Trần vương, những chuyện như cứu viện hay đội dự bị, chàng tỏ rất rõ lập trường. Ngoài mặt mọi người đều khen nghĩa cử cứu người của các nữ lang sĩ tộc, vui vẻ giao cho bọn họ giải quyết rắc rối. Nhưng thái độ của Lục Quân...

Hoàn toàn không có sự độ lượng khoan hồng mà triều đình muốn biểu hiện.

Tia giao hoạt vụt qua trong mắt La Linh Dư, nằng nghiêng đầu, cắn môi cười nói: “Tuyết Thần ca ca, huynh đúng là không phải người tốt.”

Nhưng lại rất ăn ro với nằng.

Trong chớp mắt, hiếm khi cả hai có cảm giác gặp được tri kỷ như thế. Bản chất của hai người đều khá ích kỷ, vào lúc làm việc thiện, điều nghĩ tới đầu tiên là phải bảo toàn bản thân trước đã. Có điều bình thường Lục Quân giả vờ thành công hơn, căn cơ của La Linh Dư vẫn thua chàng một ít.

Trong lòng La Linh Dư rục rịch.

Trước kia Lục Quân luôn miệng chê bai nằng không tốt bụng, bây giờ chàng lại còn sợ nằng quá tốt bụng... Người này, không phải đột nhiên thay đổi suy nghĩ, bắt đầu xem mình là người nhà mà săn sóc sao?

Đôi mắt sáng của nữ lang lấp lánh như mặt hồ, dạt dào tình ý, Lục Quân không khỏi buồn cười. Mỗi lần nằng nhìn với ánh mắt muốn nói lại thôi đầy quyền rũ như thế, lần nào cũng lấy lòng chàng thành công. Chỉ cần nằng không như thế với các lang quân khác là được rồi... Nhưng bình thường mình quá bận rộn, thật sự không biết La Linh Dư có dụ dỗ lang quân khác không. Lục Quân thờ ơ chuyển đề tài: “Muội muội ở trong miếu trên núi, không gặp ai thú vị à?”

La Linh Dư không biết chàng ám chỉ gì, lắc đầu.

Lục Quân: “Vây lúc thấp hương cho Phật tổ Bồ tát, có vái lạy không đấy?”

La Linh Dư mắng: “Nào có đạo lý vào Phật đường mà không vái lạy. Đương nhiên muội có lạy rồi.”

Lục Quân nhìn nằng, sống dậy hứng thú: “Vây muội cầu xin gì?”

La Linh Dư bình tĩnh: “Đương nhiên là quốc thái dân an, chiến tranh phương bắc mau chóng kết thúc.”

Lục Quân càng cười thêm đậm, chân mày khẽ nhướn lên. Chỉ một động tác này của chàng đã đủ quyền rũ, bao giờ cũng khiến La Linh Dư nhìn không dứt mắt, muốn hóa thân che lên. Tuy Lục Quân không nói gì, nhưng áp lực trong mắt vẫn còn đó. Dưới cái nhìn của chàng, La Linh Dư cảm cực một lúc, rồi vẫn áp ứng một cách: “... Thuận tiện xin được gả cho phu quân tốt. Hết rồi!”

Lục Quân: “... Muội vẫn còn cầu thần bái Phật muốn gả cho phu quân tốt ư? Không phải ta đã nói rồi sao, muốn lấy phu quân tốt, muội cầu Phật chi bằng cầu ta.” Dừng lại một lúc, chàng nói tiếp, “Sao muội cứ muốn nhanh chóng thành thân thế hả?”

Trong đầu La Linh Dư nghĩ, cầu huynh thì được lợi gì! Huỳnh không nói lấy ta, cũng không cho người khác lấy ta. La Linh Dư hỏi ngược lại: “Muội muốn gả cho người ta thì sai sao? Muội đã đến tuổi có thể thành thân, không có tương bối làm chủ cho muội, muội tự làm chủ không được há? Có người không muốn lấy, đương nhiên còn nhiều người khác muốn lấy.”

Lục Quân nhu mày.

Tuy chuyện cha mẹ mất sớm đã trôi qua từ lâu, nhưng rồi cuộc vẫn in dấu trong lòng, để Lục Quân ôm mối hoài nghi về tình yêu và hôn nhân, khiến chàng cảm thấy vô nghĩa. Nếu tình yêu đậm sâu, để bản thân đánh mất trách nhiệm thì có nghĩa lý gì. Nếu không có tình yêu mà chỉ có trách nhiệm, vậy thành thân để làm gì.

Bóng ma ấy đã tồn tại nhiều năm trong lòng, cho nên Lục Quân không thích nói chuyện cưới gả sớm như vậy. Chàng khẳng khái muốn chứng minh điều gì đó, nhưng lại sợ chính bản thân cũng không rõ mình muốn chứng minh điều gì. Huống hồ chàng cảm thấy, La Linh Dư không có tình cảm sâu đậm với mình, nếu trực tiếp hỏi cưới thì thật sự rất lỗ mềng. Nhưng La Linh Dư luôn lờ trong lờ ngoài ám chỉ chàng, thúc giục chàng... Lục Quân: “Hôn nhân không tình yêu, cuối cùng sẽ dẫn đến cái cọ mà hòa ly, cần gì phải thế?”

La Linh Dư trả đòn ngay: “Yêu mà không cưới thì bảo đảm được gì?”

Cả hai sầm mặt, không nói gì thêm.

Cỗ xe chồng chành, hai người lại ngồi gần nhau, buồng xe thoáng lắc lư, cơ thể La Linh Dư lao đảo chực ngã xuống. Lục Quân ngồi chéo ở đối diện vội chụp lấy tay nàng, đỡ nàng ngồi ổn. La Linh Dư muốn rút tay ra, nhưng lại phát hiện không rút được.

Dừng lại, Lục Quân bất đắc dĩ cười: “Được rồi, ta sai rồi, đừng giận nữa.”

La Linh Dư hừ một tiếng, ngoảnh phắt đầu đi không để ý đến chàng, nhưng bất tỉnh linh, cảm giác tê rần nơi đầu ngón tay bị chàng nắm truyền đến. Nàng mờ mắt ra, nhìn thấy Lục Quân nắm tay mình, hàng mi sụp xuống. Chàng liếc nhìn nàng rồi từ từ cúi đầu, cánh môi nhẹ nhàng dán lên tay nàng, hôn một cái.

Như lông vũ phất qua.

Lang quân ngược mắt lên, đốm lửa nhảy nhót, ánh sáng lấp lánh. Chàng cười tủm tỉm, lại nắm tay nàng: “Đừng giận nữa, nhé?”

Mà bắt đầu từ ngón tay, La Linh Dư cảm thấy cả cánh tay tê rần —— nàng xấu hổ, thẹn nường mình không bằng Lục Quân. Chàng cũng chẳng lại gần ngồi, chỉ mới nắm tay nàng hôn thôi, nhưng lúc chàng giương mắt nhìn lên, nàng lại cảm thấy thần hồn điên đảo, say trong thần thái của chàng.

Xương cốt mềm nhũn ra.

Hồi thờ La Linh Dư rối loạn, lúng túng đỏ mặt quay đầu đi nơi khác, lại dùng sức muốn rút tay ra. Nhưng chàng nắm chặt như vậy, nàng thật sự không rút ra được. La Linh Dư thăm nghĩ, ngày nào đó nhất định mình phải rèn luyện căn cơ mới được, không thể cứ bị Lục Quân chèn ép như vậy... Lúc hai người giằng co nhau, Lục Quân khẽ thở dài, vươn tay kéo nàng lại gần, ôm nàng ngồi trong lòng mình.

Hồi thờ lang quân như hòa vào nàng, giọng khàn khàn đầy mê hoặc: “Linh Dư...”

Mỗi chàng dán lên một nàng, xúc giác tê dại như xa như gần. Sống lưng La Linh Dư cứng đờ, cắn răng muốn kháng cự, có điều tuy chàng ôm không chặt, nhưng cũng không cho phép chống cự. Khoảng cách thích hợp, thần mật không hoài nghi... Mặt chàng còn sấp đến gần mặt nàng.

Sắc đẹp xóa mờ lý trí.

Là mỹ nhân thì cũng thích sắc.

Huống hồ bình thường vì mình là mỹ nhân, nên nàng còn yêu cầu về chữ “sắc” cao hơn bình thường. Giương mắt khỏi ngó tuấn tú đến gần nàng, triền miên gọi nàng “Linh Dư”, tiếng này nổi tiếng kia. La Linh Dư chỉ thấy hàng lông mi đen nhánh trên mặt chàng, bất giác ngẩn ngơ si mê, tâm thần dao động.

Trong mắt Lục Quân vụt qua tia đùa dai.

Lúc mỗi chàng tiến đến gần, nàng bất giác mở miệng, lập tức lưỡi chàng nhẹ nhàng khuấy đảo trong miệng.

... Quan điểm hôn nhân của hai người khác nhau. Nhưng trong chuyện ôm hôn, bọn họ lại rất đồng nhất.

Nàng luôn hưởng thụ những lúc được Lục Quân hôn.

Lục Quân nghiêng đầu hôn chụt lên môi nàng, thấy nàng phản kháng cho có, chàng mới hôn sâu.

Cảm giác cảm được nâng lên, nàng vội vã ngẩng đầu, chiếc hôn dịu dàng thấm tinh đặt lên khóe môi... Có lẽ chàng không động lòng, nhưng những khi chàng hôn lại cảm thấy quá nặng tình, răng môi vắn vít, như đòi hỏi kiếp kiếp quấn quýt bên nhau. La Linh Dư vô cùng quen thuộc cảm giác mãnh liệt đó, mỗi đầu tay chỉ đặt trên áo chàng, cho đến lúc chàng ôm chặt eo nàng, thì cánh tay nàng đã quấn quanh cổ chàng như dây leo.

Hồi thờ rối loạn.

Buồng xe bé nhỏ trở nên nóng nực.

Quả nhiên mùa hè khiến người ta đổ nhiều mồ hôi.

Đầu gối Lục Quân để ở phía trước, xen vào giữa hai chân nàng. Chàng cúi đầu nhìn, bất chợt đẩy nữ lang ngã xuống, nữ hôn không chỉ quanh quẩn giữa răng môi, mà còn bịn rịn di chuyển đến vành tai và cổ nàng. Làn da nàng như gấm ngọc, lông mày mềm mại thơm ngát. Chàng khẽ lướt qua, nhìn nàng ý loạn tình mê, ngực phập phồng, rõ ràng là không phản ứng kịp. Tay Lục Quân vội vào trong ngực nàng, bóp một cái như dò xét...

Cơ thể La Linh Dư căng cứng, miệng bật thốt: “Úm...”

Âm thanh như mèo ngấm, lập tức bị lang quân nuốt vào bụng.

Mắt chàng biến đổi, động tác trở nên tàn bạo.

La Linh Dư run rẩy: “Tuyệt Thân... ca ca... Không, không, không được...”

Lục Quân nắm tay nàng, xương tay nữ lang rất nhỏ nhắn, chàng cúi đầu hôn lên cổ tay nàng. Vén tay áo lên, đặt môi hôn lên chiếc vòng tay màu bạc đang nằm trên cánh tay. Đó là món quà chàng tặng nàng, nữ cười trong mắt chàng lan rộng, nữ hôn càng thêm dịu dàng. Ở nơi chật chội, dục vọng cá nhân lại phóng đại. Trên trán Lục Quân thấm mồ hôi, miệng lưỡi khô khốc, cảm thấy nàng chính là bát nước trong tay chàng. Trong đầu Lục tam lang là những suy nghĩ bất chính, dần dần đục ngầu, mà vào lúc càng hôn nàng thêm động tình... Thì bất chợt, bên cạnh truyền đến tiếng ngáp dài buồn ngủ của một cô bé: “Tỷ tỷ, tam biểu ca, hai người đang làm gì vậy ạ...”

La Linh Dư và Lục Quân: “...!”

Mắt Lục Quân lập tức cứng lại, nghiêng đầu sang, nhìn thấy tiểu nương tử đang bò ra khỏi chăn ở trong góc xe, chính là La Văn Họa.

Tóc La Văn Họa xỏa tung, vì mồ hôi mà dính vào mặt. Giương mắt nhỏ nhắn của cô bé đỏ bừng ngái ngủ, nhưng mắt rất tinh táo. Buồng xe chao đảo, cô bé ngồi dưới đất, hồ nghi dụi mắt nhìn lang quân để tỷ tỷ lên thành xe.

Hai người lớn dờ dạc vào nhau, như sắp khảm vào xương tủy... La Văn Họa thích thú nói: “Tam biểu ca, huynh đến từ bao giờ thế? Huynh và tỷ của muội đang chơi gì vậy?”

Lục Quân sầm mặt.

Chàng cắn răng nghiêng lợi với nữ lang nằm dưới người: “Sao muội không nói với ta là Họa Nhi ở đây?”

La Linh Dư bị chàng hôn đến mơ màng, hoàn toàn quên mất muội muội, nhưng nàng không chịu thừa nhận: “... Một người lớn như vậy nằm ngủ dưới chăn, chính huynh không nhìn thấy, lại còn trách muội không nhắc huynh?”

Mắt Lục Quân đen như mực.

Chàng vừa lên xe là chỉ nhìn thấy mỗi La Linh Dư. Nàng chói lợi rực rỡ như vậy, cả buồng xe chỉ thấy một mình nàng – như mình châu dao động trước mắt. Nàng còn trách chàng không nhìn ư? Nhưng Lục Quân cũng không muốn thừa nhận, rằng trong mắt nhìn chỉ thấy mỗi nàng... Tránh tiểu nữ từ này được đã đặc ý.

Nữ lang và lang quân vội tách ra, mỗi người ngồi một bên. La Linh Dư lúng túng đỏ dành muội muội vừa tỉnh ngủ, La Văn Họa vẫn ngẩng mặt hỏi: “Rốt cuộc tỷ và tam biểu ca đang chơi gì vậy? Sao không nói với muội? Muội không thể chơi với tam biểu ca được sao?”

La Linh Dư đẩy trách nhiệm: “Muội muốn thi đi mà chơi...”

Lục Quân ngồi cạnh liếc xéo, nàng lập tức đổi lời: “Họa Nhi ngấm miệng! Lo ngủ đi!”

La Văn Họa: “...”

Vừa mới ngủ dậy lại bị tỷ tỷ phủ chăn lên mặt, bị ép ngủ tiếp, trong lòng cô bé càng thấy quái lạ. Cô bé không ngủ được, ló đầu ra khỏi chăn, nhìn tỷ tỷ và tam biểu ca ngồi cách xa nhau... Nhất là tam biểu ca còn xoay lưng

về phía tỷ tỷ.

La Văn Hòa vô cùng nghi hoặc, chẳng qua là thấy hai người lớn có vẻ rất lúng túng, cô bé cũng chỉ đánh đề nén nghi vấn, quyết định tự tìm hiểu.

Sự xấu hổ đó kéo dài đến tận lúc quận thành Đan Dương, Lục Quân vội vã xuống xe trước hai tỷ muội, bước đi thẳng không ngoái đầu.

Ngày hôm đó, La Linh Dư cùng các biểu tiểu thư đến Lục gia làm khách ăn chơi đón lễ ở Đan Dương, buổi tối lại cùng nhau nô đùa. Đến tối, Lục nhị lang cũng tham gia góp mặt, vậy mà các biểu tiểu thư trông mơn con mắt, nhưng vẫn không thấy tam biểu ca đâu. Các biểu tiểu thư thất vọng, nói bây giờ tam biểu ca còn không bằng lúc trước, trước kia mới đầu còn xuất hiện, bây giờ đến mặt còn chẳng lộ... La Linh Dư chợt dạ uống trà, đoán Lục Quân không muốn gặp nàng, nên nói thờ ơ với các biểu tiểu thư trong nhà.

Nhưng đương nhiên nàng sẽ không nói chuyện này.

Ngồi giữa các biểu tiểu thư Lục gia, người có vẻ lạc loài chính là Ninh Bình công chúa Lưu Đường. Không biết vì sao Lưu Đường lại chạy đến Lục gia nữa... La Linh Dư mới nhìn sang, tiểu công chúa hoàng hốt đánh đổ ly trà, lỏng ngóng đó mặt thu dọn.

Hoàn toàn không biết vì sao tiểu công chúa lại xấu hổ.

Thật ra Lưu Đường được Lục phu nhân mời đến. Sau khi biết con trai mình mất tích mấy hôm là đi cùng Ninh Bình công chúa, khi các biểu tiểu thư vừa đến làm khách, Lục phu nhân cũng mời Lưu Đường tới. Lưu Đường ngượng ngập, không biết mình ngồi đây với các biểu tiểu thư làm gì, vì sao Lục phu nhân lại cười kỳ lạ với mình như thế.

Sáng sớm ngày thứ hai đến đây, Lưu Đường lại bị La Linh Dư gọi dậy. La Linh Dư hết cách: "... Biểu bá mẫu muốn ta dẫn công chúa đi thăm viện của nhị biểu ca."

Lưu Đường ngờ ngác: "Vì sao?"

La Linh Dư đoán được đại khái. E là Lục phu nhân đã nhầm cô công chúa này cho vị trí con dâu rồi, nhưng lại sợ biểu tiểu thư là mình đẩy mẹ hoặc con trai bà, Lục phu nhân dứt khoát mượn Lưu Đường đến kích thích La Linh Dư, có điều cũng chỉ là ám chỉ La Linh Dư nên biết thân phận, phải nhìn phu nhân tương lai của Lục nhị lang thật tốt, đừng dụ dỗ Lục nhị lang nữa.

Lục phu nhân vẫn cảnh giác La Linh Dư như vậy.

La Linh Dư không biết nên vênh vào vì sắc đẹp của mình, hay nên cảm thấy mất mát vì Lục phu nhân không tin tưởng cách của nàng.

Thành Đan Dương cách Thái Sơ cung ở Kiến Nghiệp một đoạn khá xa, người Lục gia chạy đến Đan Dương tránh nóng, buổi sáng muốn lên triều, các lang quân Lục gia phải dậy sớm hơn thường. La Linh Dư tính toán thời gian, cảm thấy Lục nhị lang đã ra ngoài rồi thì mới dẫn Lưu Đường đi. Không ngờ hôm nay Lục nhị lang được nghỉ, không cần lên triều.

La Linh Dư và Lưu Đường mơ màng, cùng được mơ mang trước hành động vĩ đại buổi sáng của Lục nhị lang: thấp hươu bái Phật.

Lục nhị lang thấy hai người đến, vội mời bọn họ vào trong Phật đường thấp hươu. Lưu Đường hứng thú đi theo, La Linh Dư đứng ngoài rèm cửa sổ, nhìn Lục nhị lang với ánh mắt quái lạ: "Không phải Không Tử không nói "quái, lực, loạn, thân" sao? Muội nhớ hình như bên nội của biểu bá mẫu theo nho học, biểu bá mẫu cho phép nhị biểu ca ngày ngày dâng hương bái Phật, để trong nhà chúng khí mù mịt?"

"Suyt!" Lục Hiến ho một tiếng, "Huynh cũng không dám để mẫu thân biết chuyện này."

Lục nhị lang thần bí kéo biểu tiểu thư yếu đuối qua, kể tai nói nhỏ mà cảm khái: "Biểu muội không biết đấy thôi, trên đời này nhiều điều đáng kinh lắm. Thực sự huynh vốn không tin, nhưng sau khi trải qua vài chuyện, bây giờ huynh đã tin rồi. Nếu không phải là huynh, thì sao bây giờ muội và Lục tam lang có kết quả tốt được?"

La Linh Dư: ... Chẳng lẽ nàng và Lục tam lang có kết quả tốt gì sao? Giấc mơ thành thân của nàng vẫn chưa được thực hiện đây này!

La Linh Dư mất hứng, hòa theo Lục nhị lang.

Lục Hiến có rất nhiều lời đến bên mệnh, nhưng đây không phải lúc thích hợp để nói, nên hắn cũng buồn bực lắm. Hắn phải nói với biểu muội là mình có giấc mơ tiên tri thế nào đây? Dựa vào giấc mơ kia, hắn mới có thể đẩy biểu muội và tam đệ tiến về phía nhau. Từ sau ngày mười chín tháng Sáu, Lục Hiến chưa nằm mơ thêm lần nào nữa. Hắn mơ hồ có cảm giác, ngày hôm đó thực sự là bước ngoặt, bản thân đã thực sự thay đổi câu chuyện trong mơ.

Vì vận mệnh đã đổi, chuyện trong mơ không còn xảy ra nữa, cho nên hắn cũng không cần phải mơ tiếp.

Trong lòng ngập tràn cảm giác thành tựu, nhưng lại không thể khoe khoang với ai, Lục nhị lang rất rầu rĩ.

Hiện tại mọi chuyện đều phát triển theo chiều hướng tốt, vốn phương Bắc chiến tranh liên miên, nay tồn thất cũng vơi đi nửa. Vốn lão hoàng đế bắt đầu trúng độc vào lúc này, nay sau khi bị hấn phá chuyện, có lẽ sợ hấn lời nên Hành Dương vương cũng từ bỏ ý định; đến tháng Bảy, vốn tam lang trong mơ đau lòng muốn chết, muốn đi biến ai để tránh hôn sự giữa La Linh Dư và Hành Dương vương, mà giờ đây chuyện đó cũng không xảy ra nữa...

Lục nhị lang dịu dàng mỉm cười nhìn La Linh Dư.

La Linh Dư: ... Biểu bá mẫu lo lắng đúng lắm. Nàng cũng cảm thấy hình như nhị biểu ca thích mình thật...

Lục tam lang Lục Quân đứng ở cửa viện, mắt nhiu lại, thấy ánh mắt Lục nhị lang nhìn La Linh Dư, sao lại... thăm tình đến thế?

Lục Quân ho khan, Lục Hiến vừa ngoái đầu x thì trông thấy chàng. La Linh Dư đang bái Phật với công chúa, Lục Hiến bèn đi tới đón tam đệ. Hai lang quân thảo luận vài chuyện trên triều, khi Lục nhị lang vẫn còn vênh vào vì mình đã thay đổi được vận mệnh, thì lại nghe thấy Lục tam lang nói: "Chiến sự ở phương Bắc không ổn, đệ muốn ra biên ải..."

Lục nhị lang lập tức: "...?"

Sau đó nghiêm nghị: "Ta không cho phép!"

Lục Quân bị nhị ca đột nhiên cao giọng quát dọa hết hồn.

Dưới cảnh dương liễu phất phơ trong gió, La Linh Dư và Lưu Đường ở bên kia vừa đi xuống bậc thềm, cũng giật mình trước một tiếng gầm của Lục nhị lang, cả hai đồng loạt nhìn sang.

Lục Quân bị nhị ca đang kích động túm vai lắc lẩy lắc đề: "Tam lang, đệ ngoan ngoan ở lại Kiến Nghiệp cho huynh, không được đi bất cứ đâu hết! Nếu đệ muốn ra biên ải, thì phải bước qua xác huynh trước!"

Lục Quân sùng sốt: "... Không đi thì không đi, việc gì phải thế?"

Nhị ca điên rồi hả?

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

Từ ngày La Linh Dư đến Lục gia, mới đầu Lục nhị lang còn bình thường, nhưng dần dà hắn cứ lặp đi lặp lại những lời kỳ lạ. Ngay đến mẫu thân hắn cũng thấy kỳ quái, thì mọi người thấy hắn có bệnh cũng là điều bình thường.

Đứng dưới mái hiên bên ngoài Phật đường, cách một cây hộc ở trong sân, nhìn Lục nhị lang thành khẩn dạy dỗ Lục nhị lang, trong lòng La Linh Dư lại có cảm giác đã già đầu——thấy Lục Quân bị la rầy mà không trả đòn được, nàng rất sung sướng.

Có lẽ là do bình thường nàng bị Lục Quân chèn ép dữ quá.

La Linh Dư luôn cố nâng cao căn cơ khi đối mặt với Lục Quân, cũng rất hy vọng có thể có người chen ép được Lục Quân. Bấy giờ nhìn lại, khắp Lục gia, chỉ e có mỗi nhị lang mới nói với Lục Quân như vậy ——

“Đi biên ải làm gì? Đệ có biết ở đó nguy hiểm lắm không? Đệ còn muốn đến Nam Dương, đệ có nhớ gã hôn phu của La muội muội là người Nam Dương không? Đệ, đệ... có tình yêu quảng đại quá nhỉ! Biết đệ lo lắng chuyện chiến tranh, nhưng mọi người đều đang cố hết sức, đệ đi cũng không giúp được gì. Huống hồ đệ chỉ là lang quân quý tộc, lúc nào cũng phải có người chăm sóc phục vụ, nếu đến đó...”

Lục Quân nói: “Đệ không đi nữa.”

Lục nhị lang: “... Đệ đừng nghĩ là huynh đe dọa hay uy hiếp, thật ra là huynh nghĩ cho đệ cả đấy. Đệ cũng không hợp...”

Đầu Lục Quân như muốn bùng nổ.

Nhất là khi cách bóng cây, chàng loáng thoáng trông thấy thân hình của hai nữ lang. Ninh Bình công chúa lơ ngơ thì thôi, nhưng chàng có thể cảm nhận rõ vẻ mặt giễu cợt của La Linh Dư. Nhị ca chàng dạy dỗ chàng ngay trước mặt La Linh Dư, chàng còn biết bỏ mặt vào đâu nữa?

Vì cha mẹ mất sớm, nên thân phận của tam lang Lục Quân ở Lục gia khá đặc biệt. Bình thường chàng làm gì thì trưởng bối đều thiên vị, như thể sợ làm tủi thân chàng, khiến cha mẹ chàng ở dưới xuôi vàng lo lắng. Người Lục gia khá dễ dặt với Lục Quân, mà người duy nhất dè dặt thân phận huynh trưởng lúc nào cũng nói chàng, chính là Lục nhị lang Lục Hiến. Lục Quân rất quý vị huynh trưởng này... Dù đa số thời điểm, quan niệm của huynh trưởng hoàn toàn trái ngược với mình.

Lục Quân bực bội khó chịu.

La Linh Dư đứng bên kia nói với Lưu Đường một câu, Lưu Đường còn đang do dự thì La Linh Dư đã bước xuống thềm đá, đẩy cánh liễu ra, thướt tha đi đến chỗ của hai vị lang quân Lục gia. Thấy vậy, Lưu Đường vội vã đi theo. Càng đi đến gần, La Linh Dư càng nghe rõ Lục nhị lang đang nói gì. Nàng nở nụ cười vô cùng tiêu chuẩn, có điều khi nàng thấy vẻ mặt lạnh lùng của Lục Quân, nụ cười nơi khóe môi cũng lại ——

Lục tam lang có hàng mi dài, sống mũi cao. Ánh nắng giao thoa cùng cánh liễu, màng sáng màng tối hắt lên mặt chàng. Gương mặt không có lấy một biểu cảm.

La Linh Dư nghiêng đầu: có vẻ Lục Quân không được vui cho lắm?

Ở trước mặt người nhà mà chàng cũng lạnh nhạt như với người ngoài, đúng là dấu hiệu cho thấy tâm trạng bất thường.

Vì sao lại mất hứng? Vì nhị biểu ca dạy dỗ chàng, nên chàng cảm thấy mất mặt sao? Nhưng nhị biểu ca hay dạy dỗ chàng lắm mà, trước kia đâu thấy chàng như vậy. Hay là vì chàng không thích nội dung mà nhị biểu ca nói?

Lục Quân cắt ngang màn khuyến bảo tận tình của Lục nhị lang: “Nhị ca, biểu muội và công chúa đến rồi.”

Chàng ngược mắt nhìn lên, chạm vào cái nhìn trầm tư của La Linh Dư. Nàng nhìn chàng nghiêng ngả như thế, khiến Lục Quân vô cùng khó chịu, vội nhìn đi nơi khác. La Linh Dư không cười nhạo chàng, nhưng khi Lục nhị lang xoay người nhìn hai nữ lang, chàng tìm có vội vã rời đi.

La Linh Dư lại càng nghĩ nhiều —— xem ra chàng muốn đi biên ải thật. Chàng mà đi, vậy ai cưới nàng đây?

Mấy ngày sau, La Linh Dư không thấy Lục Quân đâu nữa. Lục Quân bận rộn việc triều chính, quận thành Đan Dương cách nhà môn Kiến Nghiệp quá xa, thời gian Lục Quân về nhà càng lúc càng ít. Còn La Linh Dư sau khi chia tay Chu Dương Linh, nàng theo Lục gia tới quận thành Đan Dương tránh nóng. Dù gì cũng không quen nơi này, thời tiết lại quá nóng, La Linh Dư trốn trong phòng ăn đá bào cả ngày. Thậm chí vì trời quá nóng nực, các biểu tiêu thư cũng không có hứng thú chơi đùa.

Vậy là nàng được dịp lười nhác.

Hoàn toàn khác hẳn với La nữ lang thích xã giao chơi đùa ngày trước.

Khi mặt trời đứng bóng và ve dè tắt tiếng, chính là giờ ngủ trưa. Tiểu muội muội đã được thị nữ đưa đi ngủ, La Linh Dư bận quạ nửa ngày, đợi muội muội ngủ rồi thì quay vào nhà, lấy hà bao đang thêu dở ra, xỏ chỉ khâu kim. Nữ công là chuyện rất mất thì giờ, nữ lang thích xã giao như La Linh Dư cũng không thích ngồi một chỗ làm nữ công. Nhưng bây giờ nàng không có việc gì làm, bèn lấy ra để giết thời gian.

Cửa mở cái “két”, từ cái nóng ngột ngạt, thị nữ Linh Ngọc bước vào căn phòng mát rượi, mặt nàng vẫn đỏ ửng vì bị trời hun nóng, áo kẹp dán vào sau lưng ướt đẫm. Bóng rèm lay động, Linh Ngọc thò đầu vào nhìn, thấy trên bàn gỗ có đặt đĩa trái cây, trên bàn vàng thì đặt băng rươi mặt ong. Nước đường mật đặc quánh rươi lên quả anh đào, nước đá trắng sữa, “hủi tuyết” đỏ trắng xen kẽ vô cùng mát lạnh. Hơi lạnh từ nước đá rươi mặt bốc lên, tỏa mát một vùng.

“Băng rươi mặt” mới lạ như vậy, nhìn là biết ngay là sản phẩm do biểu tiêu thư sáng tạo.

Biểu tiêu thư vẫn luôn khéo léo sáng dạ trong chuyện ăn chơi mặc như thế. Biết thị nữ vào phòng, nàng vẫn cúi đầu thêu hà bao, hỏi: “Đưa ‘băng rươi mặt’ đến cho mấy người lão phu nhân, bọn họ có thích không?”

Linh Ngọc: Thích lắm ạ, có điều e là bây giờ các chủ nhân không có tâm trạng để ăn. Cũng chỉ có nữ lang người là không sốt ruột thôi!”

La Linh Dư giật mình, lơ mơ đoán được gì đó, nhưng cũng chỉ hé môi cười, vẫn đặt tâm tư vào hà bao.

Thị nữ Linh Ngọc lại nhìn chằm chằm, thò dài một tiếng, vén rèm lên đi thay y phục. Lúc đi vào phòng trong thì thấy nữ lang vẫn ngồi đó, không hề nhúc nhích, Linh Ngọc có cảm giác chỉ tiếc rên sất không thành thép. Tuy chỉ mới được lão phu nhân gọi đi hầu hạ biểu tiêu thư mấy tháng, nhưng biểu tiêu thư rất thú vị, thường xuyên làm ra mấy món đồ chơi kỳ lạ, Linh Ngọc còn trẻ đã lập tức bị chinh phục, bắt đầu moi tìm mọi phối vị biểu tiêu thư. Bây giờ thấy La Linh Dư như vậy, Linh Ngọc bèn nói: “Giang nương tử được lão phu nhân đón đến nhà làm khách, các biểu tiêu thư khác đều tới cả, nhưng nữ lang lại chỉ tặng một chén băng... Nữ lang không tò mò về vị Giang nương tử kia sao?”

La Linh Dư lơ đã: “Nếu nàng ta ở lại Lục gia một thời gian, thì trước sau gì cũng biết thôi. Buổi trưa nắng nóng, không nhất thiết phải đi bây giờ.”

Linh Ngọc: “Người thì biết gì?! Bào người đi đương nhiên có lý do! Nữ lang không biết đấy thôi, Lục gia thường thông gia với Giang thị, Trần thị và hoàng thất. Giang nữ lang đến Đan Dương lần này, chính là ‘Giang thị’ đó đó. Lục phu nhân chọn nữ tử cho các lang quân trong nhà, rõ ràng đã nhìn trúng Ninh Bình công chúa cho Lục nhị lang, bây giờ còn đang khảo sát. Như thế có nghĩa, lần này Giang nữ lang đến, nhất định là vì tam lang rồi.”

La Linh Dư ngược mắt lên, kim trong tay dừng lại, rồi nàng mỉm cười: “Ồ, thì ra là vậy. Vậy thì ta đã biết, vì sao mùa hè nắng nóng mà còn đến làm khách rồi.”

Linh Ngọc thấy nàng chẳng đoái hoài thì càng thêm sốt sắng: “Giang thị là chốn thâm giao với Lục thị, từ nhỏ Giang nương tử đã thường xuyên đến Lục gia chơi, cũng quen biết với Lục tam lang. Chỉ ít là thời gian biết Lục tam lang lâu dài hơn so với nữ lang nhiều. Vị Giang nương tử kia có tài học uyên bác, lại thích làm thơ vẽ tranh, rất được mọi người thích.”

La Linh Dư: “Nghe giống tã Trần Tử vậy.”

Linh Ngọc: “Không giống đâu! Trần nương tử thanh cao ngạo mạn, không chơi cùng các nữ lang Kiến Nghiệp. Còn vị Giang nương tử này tính tình đầm thắm, có quan hệ khá tốt với các nữ lang. Vì đợt trước nàng ấy phải đến nhà cứu cứu mình làm khách, nên mới không ở Kiến Nghiệp. Nghe nói lần này về chưa được mấy hôm, Lục lão phu nhân đã gấp rút đón người tới. Hồi Giang nương tử còn nhỏ, Lục lão phu nhân còn nói đùa mấy lần, bảo là muốn để nàng đính hôn với tam lang. Giang nương tử tới Lục gia, cũng coi như là nửa chủ tử về nhà. Thậm chí tam lang còn từng dạy nàng ấy vẽ tranh nữa đấy à, các nô tỳ đều đùa bảo tam lang là nửa sư phụ của Giang nương tử, Giang nương tử vẫn còn gọi tam lang là ‘sư phụ’ mà.”

La Linh Dư “ồ” một tiếng: thì ra là Lục lão phu nhân nhìn trúng.

Hèn gì nàng còn bảo, vì sao Lục lão phu nhân không thích mình, mà không thấy nói gì mình. Thì ra là chờ nàng ta.

Thị nữ Linh Ngọc đi vòng vòng trong nhà, cố gắng cập nhật cho La Linh Dư biết, vị Giang nương tử mới đến khát vọng Lục tam lang như thế nào. Giang nương tử chuyên đồ đến không ít, còn được Lục phu nhân đích thân dẫn đi gặp mặt chủ tử các viện, có thể thấy rất được trọng bởi Lục gia coi trọng. Đầu sao Giang thị vẫn luôn có quan hệ thông gia với Lục thị, không ít trưởng bối Lục gia là người Giang gia, giờ Giang nữ lang đến Lục gia, thực sự chẳng khác gì như về nhà mình.

Linh Ngọc: “Lục lão phu nhân gọi tam lang về nhà, là muốn tam lang dẫn Giang nữ lang đi dạo vườn!”

“Viện tử của Giang nương tử từng rất gần viện của tam lang. Còn viện tử của chúng ta, lại cách xa viện tam lang nhất!”

“Biết tam lang thích thư họa, Giang nương tử đưa hai cỗ xe toàn tranh đến!”

“... Tóm lại tóm lại, nữ lang à, nương tử này đang rất rất uy hiếp người đấy!”

Trưởng bối Lục gia không hài lòng về hôn sự của tiểu bối, nhưng với tác phong của mình, bọn họ sẽ không can thiệp quá sâu. Cách làm thường thấy nhất là tìm người thích hợp hơn, rồi sau đó, khoảng cách, thời gian và hiểm nguy sẽ dễ dàng khiến tình cảm này sinh hiềm khích. Chỉ sau một thời gian ngắn, cuối cùng đa số mọi người đều thuận theo ý của trưởng bối, chọn hôn sự mà trưởng bối hài lòng.

Ví dụ như Ninh Bình công chúa được Lục phu nhân đón đến nhà chơi, được Lục phu nhân gửi gắm kỳ vọng rất lớn.

Sau nữa là nữ lang được Lục lão phu nhân tỉ mỉ lựa chọn – Giang nương từ Giang Uyển Nghi.

Điều thị nữ Linh Ngọc nhìn thấu, đương nhiên La Linh Dư cũng rất rõ ràng. Nhưng nàng không cuống cuống như Linh Ngọc: “... Cuống cái gì? Còn sớm mà. Nếu tam lang nhà các người dễ rung động như vậy, thì việc gì ta phải ngồi đây thêu hà bao chứ.”

Nếu theo như kế hoạch ban đầu, thì đáng lẽ bây giờ nàng đã thành thân rồi!

Linh Ngọc: “Cũng không thể nói vậy được. Có lẽ trước kia tam lang nhà chúng nó tỷ chưa thông suốt, nên mới không có tâm tư đó? Bây giờ rõ ràng ngài ấy đã rung động trước nương tử, giờ lại có một nữ lang khác đến, nói không chừng ngài ấy cũng có thể tán thưởng vẻ đẹp của nữ tử.”

La Linh Dư cười nhạt: hử, thì ra còn có ý này cơ à. Để nàng thăm dò tình cảm của Lục tam lang, thăm dò xong xuôi thì lại đưa một người mới đến. Mặt xấu của Lục tam lang được nàng chinh, còn mặt tốt thì để người đến sau hưởng dụng. Trưởng bối Lục gia có chủ ý hay thật đấy.

La Linh Dư hừ nói: “Tùy! Ta còn muốn xem, vị Giang nương tử này sẽ làm rung động con tim sắt đá của Lục tam lang thế nào đây.”

Nàng không tin mình không bằng người ta.

Nàng hao hết tâm tư vì Lục Quân, há có thể để kẻ khác được hỏi? Một nữ lang vớ vẩn mà cũng có thể để Lục Quân động lòng... Điều đó chứng tỏ công lực của nàng quá thấp. Nếu thực sự như vậy, nàng sẵn sàng chịu thua.

Linh Ngọc nói nhiều đến thế mà thấy nữ lang chẳng hề sốt ruột, chỉ cúi đầu thêu thùa. Linh Ngọc đứng một lúc, khi thấy rõ nữ lang đang thêu gì thì con tim chợt nảy lên, chợt nghĩ đến vài chuyện. Ngày trước La Linh Dư cũng từng tặng Lục Quân rất nhiều thứ, giấy hoa tiên nè, bút mới nè, đồ ăn nè. Mới đầu Lục tam lang không nhận, về sau thị nữ thiếp thân Cẩm Nguyệt lại coi viện từ của bọn họ như viện từ của Lục tam lang, đi dạo rất thường xuyên. Hai viện tặng qua lại rất nhiều, chẳng qua là La Linh Dư chưa bao giờ động đến một đường kim mũi chỉ thật sự.

La Linh Dư không thích thêu thùa, bởi vì chuyện này mất rất nhiều công sức.

Nhưng lúc này La Linh Dư lại đang thêu hà bao... Lưu Thục nói: “Hãy, xem ra nó tỷ lo lắng vô ích rồi. Rốt cuộc nữ lang cũng chịu động vào kim chỉ. Sắp đến Khất Xảo tiết*, nếu tam lang đeo đồ của người thêu thì tốt quá rồi!”

(*Khất Xảo tiết: tới ngày 7-7 âm lịch, theo tục cũ, người phụ nữ bày hoa quả ở sân, cầu khẩn sao cho Chức Nữ phù hộ cho mình khéo tay may vá.)

La Linh Dư thầm đắc ý, nhưng ngoài mặt chẳng hề tỏ vẻ: “Khất Xảo tiết ư? Chưa chắc ngày đó huynh ấy đã về.”

Linh Ngọc đứng một lúc, lại khuyên nàng: “Nếu nữ lang có tâm tư khéo léo như thế, vì sao không dùng nó để lấy lòng Lục lão phu nhân? Chỉ làm tam lang vui có vẻ vẫn chưa đủ. Hôn sự của tam lang, cuối cùng cũng cần các trưởng bối gật đầu.”

Thị nữ tốt với nàng quá, còn nghĩ kế cho hôn sự của nàng nữa. La Linh Dư thờ dãi, đặt kim chỉ xuống, giải thích với Linh Ngọc: “Ta biết hôn sự ‘cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy’ là thỏa đáng nhất. Nhưng xuất thân của ta kém cỏi, mà đại gia tộc như Lục gia, có lẽ bình thường trưởng bối sẽ thích ta, nhưng nếu nhắc tới hôn sự thì sẽ không chọn ta. Dĩ nhiên ta có thể lấy lòng Lục lão phu nhân... Nhưng làm thế hiệu quả không lớn, lại càng khiến Lục lão phu nhân không coi trọng ta, sẽ càng không chọn ta.”

“Nếu chuyện không có hiệu quả, thì ta cần gì phải tốn công vô ích?”

Nhưng Lục Quân thì không như thế.

Để Lục Quân đầu voi tỏ mẩu của chàng, sẽ tốt hơn là để nàng đầu voi tỏ mẩu chàng rồi gây chuyện đắc tội.

La Linh Dư nói: “Vẫn nên thỏa đáng thì hơn. Ta cũng không bắt buộc phải gả vào Lục gia, ta muốn để Lục gia biết, là Lục Quân muốn kết hôn với ta, chứ không phải ta níu lấy chàng không buông.”

Linh Ngọc vui thay nàng: “Lục tam lang mới muốn cưới biểu tiểu thư sao? Thế thì tốt quá rồi, nó tỷ biết ngay mà, nhất định biểu tiểu thư sẽ gả vào nhà chúng nó tỷ.”

La Linh Dư: “...”

Ngực nàng bỗng thắt lại.

Nàng che mặt: Không, không có.

Lục lão phu nhân muốn thử nàng, nàng cũng phải thử Lục Quân mới được —— nàng muốn biết chàng chỉ đơn thuần không muốn cưới nàng, hay là chàng không muốn lấy vợ. Kết quả của hai về này khác nhau, tìm ra nguyên nhất bất đồng thì nàng mới “tùy bệnh hốt thuốc” được.

La Linh Dư luôn tích cực trù tính chuyện bên mình như vậy đây, Linh Ngọc lo rằng Giang Uyển Nghi sẽ là uy hiếp với nàng, nàng lại cảm thấy không chừng đây chính là cơ hội của mình.

***

Ngày đầu tiên đến Lục gia, Giang Uyển Nghi không gặp được La thị nữ tiếng tăm lừng lẫy trong truyền thuyết. Nhưng sáng thứ hai khi đang dùng trà, nàng ta bắt gặp La Linh Dư đến thỉnh an lão phu nhân. Ngay khi nhìn thấy La Linh Dư lần đầu, Giang Uyển Nghi vận khăn tay, đã hiểu vì sao Lục gia có nhiều biểu tiểu thư như vậy, nhưng Lục lão phu nhân chỉ toàn nhắc đến người này.

La Linh Dư yếu điệu thướt tha, xinh đẹp chói lóa, nhưng khí chất lại không hùng hổ dọa người. Mà trái lại, La Linh Dư rất dễ nói chuyện, từ lúc nàng bước vào, đến Lục phu nhân nói nàng thận trọng cũng bị chọc cười một lần. Lục lão phu nhân lại càng cười nhiều hơn.

Cuối cùng, Lục lão phu nhân nói: “... Linh Dư à, cháu dẫn Uyển Nghi đi dạo vườn đi.”

La Linh Dư đáp vâng.

Giang Uyển Nghi khựng lại, thân mật kéo tay Lục lão phu nhân làm nũng: “Lão phu nhân, sao lại để La muội muội dẫn cháu đi dạo được ạ? Trước kia cháu cũng từng đến Đan Dương chơi rồi mà, còn La muội muội, chỉ sợ đây là lần đầu muội ấy tới đây thôi. Phải là cháu dẫn La muội muội đi mới đúng. Lão phu nhân nhầm rồi đó ạ!”

Nụ cười bên môi La Linh Dư càng thêm đậm đang thị uy với nàng đấy hả?

Các biểu tiểu thư khác hết nhìn trái lại nhìn phải, lập tức nhận ra điều khả nghi. Hai mỹ nhân tranh nhau, đúng là vô kịch đặc sắc. Các biểu tiểu thư Lục gia đã biết La Linh Dư nửa năm, mà thời gian biết Giang Uyển Nghi càng lâu hơn. Trong mắt bọn họ, La Linh Dư là người không chịu thua mà lại rất có tài, nhất định có thể tranh đấu rất kịch liệt với Giang Uyển Nghi. Không nói rõ là có tâm trạng gì, các biểu tiểu thư rất muốn nhìn xem Giang Uyển Nghi và La Linh Dư, ai là người lợi hại hơn.

Nhưng đã khiến các nàng phải thất vọng rồi.

Không như trước kia, chuyện gì cũng tranh nhất cho bằng được, lần này khi đối mặt với Giang Uyển Nghi, La Linh Dư nhả nhận hơn nhiều. Không tranh không đoạt, không để ý đến chuyện vật vãnh, Giang Uyển Nghi thích gì thì theo nấy. Giang nữ lang muốn tổ chức hội thơ, vậy thì tổ chức đi; Giang nữ lang muốn làm tiệc, cứ làm đi. Giang Uyển Nghi mới đến Lục gia một ngày đã thả lỏng cảnh giác, buổi tối lúc nói chuyện với thị nữ của mình, Giang Uyển Nghi còn có vẻ do dự: “... Ta cảm thấy La muội muội không tệ. Vì sao lão phu nhân lại kiêng kỵ nàng ấy như thế? La muội muội không tranh giành gì với ta, ta lấy tam biểu ca ra thử nàng ấy, nàng ấy cũng không có phản ứng, chỉ như một biểu muội bình thường... Ta nghĩ, không biết có phải Lục phu nhân đoán sai rồi không. Thực ra, La muội muội không hề có tâm tư với tam biểu ca?”

Thị nữ: “Dù vậy cũng không thể xem thường được ạ! Hoa thần Kiến Nghiệp năm nay chính là La nương tử, đến Trần Tú còn thua vì nàng ta. Nhất định La nương tử không đơn giản như ngoài mặt, nữ lang không thể dễ dàng tin nàng ta được.”

Giang Uyển Nghi nửa tin nửa ngờ gật đầu, thị nữ lại lấy Lục tam lang ra khích lệ nàng ta, để nàng ta tiếp thêm ý chí chiến đấu. Thực ra bản thân Giang Uyển Nghi không thích tranh đua, chẳng qua Lục lão phu nhân phái người

đến, trong ngoài ám chi khiến nàng ta sợ hãi. Lục gia và Giang gia là thông gia nhiều năm, Lục tam lang xuất chúng như vậy, ngay từ nhỏ nàng ta đã muốn gả cho chàng. Trước đó có một Trần Tú đã để nàng ta buồn phiền, nay lại đến một La Linh Dur... Giang Uyển Nghi buồn bã than thở: “Sao tam biểu ca lại mời ong gọi bướm như vậy chứ?”

Ngay từ nhỏ, các nữ lang ai ai cũng thích chàng.

Lớn lên rồi, số nữ lang vây quanh chàng càng nhiều hơn.

Mỗi lần đến Lục gia làm khách, các biểu tiểu thư Lục gia đều trang điểm lộng lẫy, tất cả đều vì Lục tam lang. Dù cho bọn họ chẳng được gặp Lục tam lang mấy lần.

Trắng sáng nhô cao, Giang Uyển Nghi dựa vào khung cửa lẩm bẩm: “... Có phải dù ta thắng La Linh Dur, thì sau này cũng không được thanh tịnh không? Huynh ấy quá xuất sắc, có biết bao người mơ tưởng vị trí Lục tam phu nhân. Ta cần phải chuẩn bị tinh thần, sẵn sàng đón nhận nguy cơ bất cứ lúc nào. Mỗi khi huynh ấy gặp một nữ lang, hay nói chuyện với một nữ lang nào đó, là ta đều căng thẳng. Lúc huynh ấy về Lục gia, có các biểu tiểu thư quần lấy không buông, lúc huynh ấy không ở nhà thì ta lại nghĩ, một danh sĩ như chàng, không biết đang ngâm thơ về tranh với ai ở ngoài kia...”

Thị nữ khựng lại, chỉ biết khuyên như: “Người xuất sắc đều thế cả ạ. Nếu nữ lang thích ngài ấy như thế, thì cũng nên học theo các nữ lang khác, tích cực theo đuổi. Còn về chuyện nữ lang lo lắng, đợi sau này thân với tam lang rồi, thì có thể uyển chuyển khuyên nhủ ngài ấy.”

Giang Uyển Nghi chỉ thờ dài mà không nói gì, nhưng lòng nghĩ —— mình khuyên chàng ư? Từ nhỏ chàng chưa bao giờ nghe lời mình. Mọi người đều nói hai đứa là thanh mai trúc mã, nhưng sao mình cảm thấy, tam biểu ca đối xử với mình cũng không khác gì người ngoài? Là tính chàng vốn thanh cao kiêu ngạo như vậy, hay chàng không thích qua lại với mình?

Hơn nữa, mình không cho các nữ từ thích chàng, thì bọn họ sẽ không thích thật ư?

Lại một ngày trời qua, hội thơ của các nữ lang được tổ chức, Giang Uyển Nghi gạt đi ưu buồn ngày trước, khoác lớp vỏ nguy trang vào, tiếp tục hăng hái nghênh đón khiêu khích của La Linh Dur. Nàng ta nghe nói La Linh Dur là Hoa thần năm nay, tài học thắng Trần Tú, xem ra cũng không đơn giản. Các nữ lang làm thơ về tranh ở trong sân, còn đang nô đùa vui vẻ thì bất chợt, một thị nữ hồn hên chạy đến: “Các nữ lang, tam lang đã về rồi ạ. Lão phu nhân nói ngài ấy đến đây!”

Các nàng còn nhớ trước đó Lục lão phu nhân nói đợi Lục tam lang về, sẽ bảo chàng hướng dẫn bọn họ về tranh viết chữ. Có điều Lục tam lang không về, Lục lão phu nhân cũng không bắt ép được. Ngày thứ ba Giang Uyển Nghi đến Lục gia, mới là ngày đầu tiên gặp Lục Quân. Mà cách lần cuối họ gặp nhau cũng đã hơn nửa năm.

Các nữ lang im lặng một lúc, rồi lập tức vội vã sửa sang dung mạo xiêm y. Giang Uyển Nghi luống cuống, mặt mũi đỏ bừng, lúc cúi đầu về tranh, cổ tay cầm bút khẽ run lên. Có lẽ mọi người đều đang mong đợi cảnh này, nhưng đến khi nó tới thật, thì ngay cả nhân vật chính cũng căng thẳng. Giang Uyển Nghi lặng lẽ nhìn La Linh Dur, song vừa nhìn đã ngăn người ——

La Linh Dur không hề căng thẳng như nàng.

Các nàng xúm quanh về tranh, giấy Tuyền trắng dài bảy tám trượng trải trên bàn, các nữ lang đứng quanh bàn, mỗi người vẽ một bức họa. Đợi đến khi mọi người vẽ xong, thị lại bình chọn xem ai vẽ đẹp nhất. Lục tam lang là danh sĩ nổi tiếng thiên hạ, chàng về nhà sẽ đi ngang qua đây, thế là các nữ lang vội khoe tài năng của mình, ai ai cũng đứng cạnh bàn nhắc bút về tranh.

Chỉ có rất ít nữ lang không có tâm tư với Lục tam lang mới ngồi bên cạnh uống trà, ăn trái cây, cắn hạt dưa.

Ví dụ như Ninh Bình công chúa Lưu Đường.

Mà người ngồi tán gẫu dùng trà cùng Lưu Đường, chính là La Linh Dur bị Giang Uyển Nghi coi là tình địch. La Linh Dur vẫn chưa vẽ xong, nhưng nàng không gấp gáp thể hiện, thông thả cắn hạt dưa, cười chum chim nhìn các nàng hành sự. Biểu hiện của La Linh Dur khiến Giang Uyển Nghi thoáng khựng lại, nhưng nàng ta còn chưa kịp nghĩ được gì, thì đã nhắc thấy Lục tam lang đi đến đây.

Lục tam lang đi rất nhanh.

Các thị nữ và người hầu phải chạy đuổi theo chàng. Mấy người thị nữ Cẩm Nguyệt mặt đỏ gay, thờ hồn hên không nói nên lời, nhưng người hầu còn khổ hơn nữa, phải báo cáo với Lục tam lang một vài chuyện.

Dần dà, gương mặt tuấn tú và thân hình cao ráo của Lục Quân rõ ràng trong mắt các nữ lang. Giang Uyển Nghi hoảng hốt cúi đầu, nghe thấy tiếng con tim đập thình thịch. Nàng cúi đầu một lúc, rồi lại không nhịn được ngẩng đầu lên, thấy Lục tam lang ngạc nhiên nhưn mây, như thể khá bất ngờ khi trông thấy nhiều biểu tiểu thư đến vậy.

Lục Quân cau mày hỏi Cẩm Nguyệt: “... Sao các nàng lại ở đây?”

Ở ngay trên đường quay về viện từ của chàng.

Cẩm Nguyệt cười nói: “Giang nương từ đến nhà làm khách ạ.”

Giang Uyển Nghi thẳm giật mình, lại thấy Lục Quân nhìn tới. Nàng đặt bút trong tay xuống, dịu dàng chậm rãi đi đến. Nhưng Lục Quân chỉ nhìn bên này một cái rồi bước tới. Trước kia Giang Uyển Nghi cảm thấy chàng rất lạnh lùng, nhưng khi chàng đi đến thì nàng lại thấy rất vui, cho rằng cuối cùng Lục Quân cũng nể mặt mình.

Lục Quân: “Muội ở đây làm gì?”

Giang Uyển Nghi: “... Há?”

Nàng ta giật mình ngừng đầu, nhưng lại thấy Lục Quân không nhìn mình. Nàng ta nhìn theo ánh mắt của Lục Quân, thấy Lục tam lang cau mày, nhìn chăm chăm La Linh Dur ngồi cạnh bàn đá dùng trà.

La Linh Dur đặt ly trà trong tay xuống, vẫn không đứng lên. Lưu Đường nhìn nàng đầy kính nể, lại thấy nữ lang cười nói: “Muội mới pha trà hoa, huynh có muốn nếm thử không?”

Trong ánh mắt khiếp hãi của các nữ lang, Lục Quân đi tới. Chàng cúi đầu nhìn rồi cất tiếng hỏi: “Đâu là ly của muội?”

La Linh Dur đầu môi chỉ chỉ. Ở ngay trước mặt mọi người, chàng uống trà của nàng, rồi đánh giá một câu: “Chẳng ra gì cả.”

Hồn phách của các nữ lang đã lìa khỏi xác: ... Chàng lại uống trà trong ly của La Linh Dur. Tuy rằng chưa ai chạm đến ly mà La Linh Dur chỉ cho chàng.

Giang Uyển Nghi tái xanh mặt, cuối cùng cũng cảm nhận được sự uy hiếp của La Linh Dur —— tuy nữ lang đó không đứng lên, nhưng Lục Quân lại đi đến. Thì ra nàng ta không tranh không đoạt, không phải do nàng ta độ lượng, mà là vì vốn không cần tranh đoạt.

Khi Giang Uyển Nghi không nhìn thấy, La Linh Dur hài lòng mỉm cười: nói thật, nàng rất thích cảm giác chen ép như thế này. Thích Lục tam lang rồi bị các nữ lang căm thù, cái cảm giác được mọi người cùng ghé mắt nhìn này... quá đã.

Càng có nhiều nữ lang thích chàng, thì càng có thể chứng minh được sự lợi hại của nàng.

Đã tìm được điều tốt khi thích chàng rồi.

... Suy cho cùng, La Linh Dur và Giang Uyển Nghi là hai nữ lang hoàn toàn khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76

Với nam tử thường xuyên khiến các nữ lang giành giật như Lục Quân mà nói, khi đã nhìn những chuyện đó xảy qua quá thường xuyên, chàng không có chút nhạy cảm về tâm tư của các nữ lang. Tâm tư chàng không đặt vào chuyện tình yêu, trong đầu Lục Quân chỉ toàn là việc triều chính. Chàng chấp tay quay về viện, đang đi nửa đường thì bất gặp các biểu muội oanh oanh yến yến, suy nghĩ đầu tiên là —— vì sao lại chặn đường mình?

Chàng không nhận ra sóng ngầm tranh đấu giữa các biểu muội, chỉ thấy mỗi La Linh Dur ngồi đó. Trong thời tiết ối bức, nụ cười lấp lo bên môi nàng như xóa nhòa thế giới, chỉ còn lại sắc xanh mon mon, yêu kiều duyên dáng.

chờ chàng. Ngày hè nóng nực, bất chợt trở nên sáng khoái mát lạnh. Đầu óc còn chưa kịp phản ứng, thì Lục tam lang đã bước đến. Đợi tới khi uống ly trà của nữ lang, trong miệng sền sệt ngát hương, Lục Quân nhũn nhũn chặt lỏng mảy.

Mặt chàng vốn tuấn tú, nay cau mày, bóng mờ lên hàng mi như móc câu, câu lấy tim người. Các nữ lang đỏ mặt, còn Giang Uyển Nghi nhìn chàng trần trần đến mức ngẩn ngơ.

Yết hầu Lục Quân di chuyển lên xuống: “... Sao lại uống trà này?”

Nhìn ly trà làm bằng men xanh một lúc lâu, nghe giọng chàng có vẻ ghét bỏ. Từ trước đến nay, chàng rất có hảo cảm về kỹ thuật của nàng. Nếu không phải tin tưởng, thì chàng đã không dụng đến ly trà này —— nhưng nàng lại pha ra tách trà đặc sệt, quá ngọt. Còn đưa chàng uống! Chàng phải kim nén lắm mới không nhổ đi.

Lục Quân có cảm giác bị La Linh Dư chơi xỏ, nhạy bén nhìn sang. La Linh Dư thấy chàng cau mày, biết ngay chàng không thích trà này. Tim giật thót, sợ Lục Quân nhìn ra tâm tư của mình khiến nàng mất mặt trước đám đông, nên khi thấy chàng cau mày, nàng lập tức cười cười đứng dậy, cầm lấy ly trà trong tay chàng: “... Đây là trà hoa cho nữ tử uống, nên đương nhiên phải ngọt rồi, mùi cũng nồng hơn. Hôm khác muội sẽ chọn ít trà xanh tặng biểu ca.”

Lúc này Lục Quân mới giãn cơ mặt: “Trời nóng thế này mà uống trà hoa làm gì, không sợ cảm nắng há?”

Giang Uyển Nghi đứng cạnh suy sụp, vì từ sau khi Lục Quân đến, chàng chỉ nhìn mỗi La Linh Dư mà nói chuyện. Dĩ nhiên khỏe mắt chàng cũng liếc thấy các nàng, nhưng cũng chỉ liếc mà thôi, không có nhiều phản ứng. Chỉ có điều, với La Linh Dư thì không như vậy... Lúc La Linh Dư nói chuyện, Lục Quân vẫn nhìn nàng. ... Giang Uyển Nghi khó chịu xen vào: “Biểu ca à, các tỷ muội đang vẽ tranh. Lão phu nhân nói nếu huynh về, thì bảo huynh hướng dẫn cho các tỷ muội.”

“Biểu ca là danh sĩ lợi hại, hay là bình chọn vài bức tranh cho các tỷ muội nhé?”

Lục Quân nhướn mày, nhìn La Linh Dư: “... Trời thì nóng, vậy mà các muội còn rành rỏi tận hưởng nhì.”

Thật ra nơi này là lương đình dưới bóng cây, cũng không nóng lắm. Có điều Lục Quân vừa đội nắng trở về, áo dính vào người ướt một nửa, cho nên mới cảm thấy các nàng rành rang như vậy. Lục Quân cảm khái trong lòng, mình bận tới mức chân không chạm đất, chiến sự phương Bắc sinh biến liên tục, vậy mà các biểu tiểu thư trong nhà vẫn ăn uống vui đùa, vô ưu vô lo, còn muốn vẽ tranh ngắm thơ. Nhưng các lang quân giao tranh bên ngoài, cũng là vì muốn các nữ lang trong nhà được sung sướng an nhàn.

Nghĩ đến đây, Lục Quân dần có thiện cảm với các biểu tiểu thư, không còn hơi khách sáo như ban nãy nữa.

Nhưng chàng vẫn nhìn La Linh Dư: “Muội về gì đấy? Để ta xem nào.”

Giang Uyển Nghi cắn môi, kim nén nước mắt, nhìn nữ lang kia uể oải đứng dậy, eo mềm tựa dương liễu. Lục Quân cụp mắt quết qua eo nàng, rồi như cảm thấy không ổn, chàng dời mắt đi. Nhưng cũng chỉ dời đi một chớp mắt mà thôi, sau đó chàng lại nhìn eo của La Linh Dư, rồi lúc này mới đi theo La Linh Dư đến cạnh bàn xem tranh.

Nữ lang luôn có cái nhìn nhạy cảm về lang quân.

Chàng đang nhìn gì, không nhìn gì; chàng thích gì, ghét gì. Nếu nữ lang nhìn chằm chằm một người thường xuyên, thì sẽ dễ dàng phát hiện ra tâm tư của người đó.

Lần này Giang Uyển Nghi đã nhìn ra, Lục Quân đối xử với La Linh Dư rất khác biệt.

Trong lòng đã có suy nghĩ này, nên khi thấy Lục Quân đứng sau La Linh Dư xem tranh nàng vẽ, nói chuyện với nàng, Giang Uyển Nghi không còn bất ngờ nữa. Chỉ thấy chàng duỗi tay ra, cúi người cầm tay nữ lang, tự mình dạy nàng vẽ, âm thanh mát rượi như dòng suối chảy qua cõi lòng: “... Nhìn là biết đã lâu không vẽ tranh, muội càng lúc càng lười đấy. Muội nhìn khóm trúc này đi...”

La Linh Dư dịu dàng nói: “Vốn muội vẽ không đẹp mà.”

Lục Quân dừng lại, từ từ nhìn nàng. Chàng hồ nghi, sắp đoán ra nàng đang coi chàng là công cụ để độ sắc, La Linh Dư vội vã xoay mặt đi, né tránh ánh mắt rực lửa của chàng. Lục Quân không truy cứu nữa, tiếp tục nói: “Để ta dạy muội...”

Đốm sáng xuyên qua kẽ hở lá cây chiếu lên người đôi kim đồng ngọc nữ, tia nắng rực rỡ như điểm lưu ly, Giang Uyển Nghi xoay mặt đi.

Các biểu tiểu thư khác ít nhiều gì cũng thích Lục Quân, thấy Lục Quân nói với La Linh Dư như vậy, trong lòng có cảm giác mất mát —— mặc dù từ lâu đã đoán được một hai, nhưng đến khi tận mắt chứng kiến thì vẫn x khó chịu.

Đến tối, nữ lang quen biết đến khuyên Giang Uyển Nghi, giận dữ bất bình nói xấu La Linh Dư: “... Đúng là gương mặt hồ ly chuyên dụ dỗ tam biểu ca. Cô yên tâm, lão phu nhân sẽ không để loại nữ tử từ đó bước qua cửa đâu.”

Giang Uyển Nghi không rõ trong lòng có cảm giác gì: “Là tam biểu ca muốn nói chuyện với nàng ta, chứ nàng ta không làm gì cả.”

Nữ lang lấy lòng Giang Uyển Nghi: “Cô tội bụng quá rồi, nên mới không nhìn ra nàng ta tâm cơ đến đâu! Ta nói cho cô biết, trước khi cô tới, La nữ lang là một người rất hào thẳng, không muốn đứng sau bất cứ ai, chúng ta cũng không bằng nàng ta. Nhưng cô tới rồi, nàng ta lại làm ra vẻ khiêm nhường. Bình thường cái gì nàng ta cũng giỏi, giờ đột nhiên không giỏi, Lục tam lang lập tức chú ý đến nàng ta. Giang nương tử, cô đứng để nàng ta lừa!”

Giang Uyển Nghi cúi đầu, trong lòng xót xa khó chịu. La Linh Dư là người khoan dung rộng lượng hay âm hiểm ác độc, nàng ta vẫn chưa nghĩ ra, nhưng cảm thấy Lục tam lang ngày càng xa cách mình. Ngày xưa khi gặp Lục tam lang, tuy chàng không thân mật với mình, nhưng chỉ ít chàng cũng như thế với các nữ lang khác, không nhận ra có gì khác nhau; lần này có La Linh Dư so sánh, nàng ta mới biết thì ra Lục Quân không phải là người lạnh lùng, cũng có những lúc chàng để ý đến nữ lang khác.

Chỉ có điều, tuy suy nghĩ nhiều như thế, con tim thấp thỏm lên xuống, nhưng vì hầu như cả ngày Lục Quân không ở trong phủ, nên cuộc chiến giữa các nữ lang khó mà phân thắng bại.

Vì có giá trị tốt, nên Giang Uyển Nghi luôn được mọi người tăng bốc. Nàng ta nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, quyết định không ngừng cố gắng, giấu gì Lục lão phu nhân vẫn coi trọng nàng mà. Chiều hôm đó, các nữ lang xúm quanh nàng ta, cùng đến tìm La Linh Dư chơi. Tối viện của nữ lang, mơ hồ nghe thấy trong nhà có tiếng nói chuyện, Giang Uyển Nghi nhạy cảm bắt được hai chữ “tam lang”. Ở Lục gia, ngoài Lục Quân thì còn có ai được gọi là tam lang nữa?

Cửa bật mở, Giang Uyển Nghi nhận ra thị nữ xinh đẹp đang bước ra ngoài, ngạc nhiên nói: “Cầm Nguyệt, vì sao người lại ở đây?”

La Linh Dư tiễn Cầm Nguyệt ra cửa, hai nữ tử vừa nói chuyện vừa đứng ở ngoài cửa đi hải, ngoài đầu lại thì trông thấy các nữ lang đang đi vào sân, hai người bèn mỉm cười chào hỏi. Giang Uyển Nghi ngạc nhiên nhìn La Linh Dư và Cầm Nguyệt gần gũi qua lại, không đợi biểu tiểu thư hỏi, Cầm Nguyệt đã cười nói: “Nô tỳ chỉ đến đưa cho La nương tử vài thứ thôi.”

Giang Uyển Nghi: “Tam biểu ca bảo đưa sao?”

Cầm Nguyệt thoáng dừng lại, sau đó thông minh đáp: “Tam lang không có ở nhà ạ.”

Nàng ta không phủ nhận ý của Giang Uyển Nghi, nhưng nếu không nghe kỹ thì sẽ tưởng là phủ nhận thật. Các biểu tiểu thư đều là chủ, chủ từ đấu nhau, đương nhiên Cầm Nguyệt không thể xía vào. Nhưng sợ nếu nàng nói thật, thì các biểu tiểu thư sẽ nhắm vào La Linh Dư, gây rắc rối cho La Linh Dư. Thường ngày chuyên xử lý các chuyện sau lưng Lục tam lang, cho dù trước kia Cầm Nguyệt không thích La Linh Dư, thì với sự sắc sảo của mình, nàng biết mình cần phải thích La Linh Dư; huống hồ, Cầm Nguyệt vốn rất thích vị biểu tiểu thư hoạt bát này.

Cầm Nguyệt nhũn nhũn ... Dù gì đi nữa, vị này cũng chính là người trong lòng tam lang.

Giang Uyển Nghi tâm tư đơn giản nên không nghe ra Cầm Nguyệt đang ám chỉ bóng gió, thấy bảo không phải Lục tam lang tặng quà cho La Linh Dư, nàng ta mỉm cười. Còn các biểu tiểu thư khác lại giật giật lỏng mảy, nhìn La Linh Dư. La Linh Dư giả vờ như không biết, mời các nàng vào nhà: “... Ta vừa nhận được ít bánh ngọt, mời mọi người cùng thưởng thức, cho ta ý kiến.”

Các biểu tiểu thư cứ tưởng bánh ngọt do Lục tam lang tặng, nhưng La Linh Dư lại nói “cho ý kiến”, khiến các nàng mơ màng không biết thế nào mà lần.

... Thật sự không biết có nên ghen tị không nữa.

Tình hữu nghị giữa các nữ lang thật khó bề phân biệt, lúc tốt lúc xấu.

Khi Lục Quân về lại Lục gia thì đã là đêm trước Thất tịch. Dù triều chính có bận rộn tới mấy, thì cũng sẽ cho mọi người nghỉ hai ngày này. Các lang quân Lục gia có người quay về ngõ Ô Y, có người về Lục gia ở Đan Dương. Mà đến Đan Dương, lại còn phải chạy ngược chạy xuôi. Đợi tới lúc trở lại viện của Lục lão phu nhân thỉnh an, thì chỉ còn mỗi Lục nhị lang Lục Hiến và Lục tam lang Lục Quân.

Vào xế chiều, hai lang quân cùng đến thỉnh an Lục lão phu nhân, vừa bước vào thì thấy các nữ lang ngồi xúm lại một chỗ với nhau, cười cười nói nói làm bánh đậu xanh. Các trưởng bối như Lục lão phu nhân ngồi ở bàn khác, mỉm cười nhìn các nữ lang trẻ tuổi chơi đùa. Bánh đậu xanh là món ăn nổi tiếng ở phương Nam, sau khi đến Kiến Nghiệp, La Linh Dư mới học cách làm. Rửa sạch lá xanh rồi rửa nát, làm thành bột nhão; sau đó trộn với bột gạo và bột nếp cho ra bột xanh; gói thêm nhân mà mình thích, vo tròn thành viên; cuối cùng đặt những viên bánh tròn vo bóng bẩy lên lá, đặt vào nồi chưng. Lấy ra khỏi lồng hấp, ấy chính là bánh đậu xanh.

Lúc này, từng viên bánh màu xanh tròn vo được đặt trên bàn, lão phu nhân giữ hai lang quân ở lại dùng cơm: “... Bình thường các cháu bận rộn, chẳng mấy khi gặp nhau, ít qua lại với người nhà. Vất vả lắm mới có thì giờ, đều là huynh đệ tỷ muội trong nhà cả, không cần phải gò bó, ở lại chỗ ta dùng cơm tối đi.”

Lục phu nhân ngồi cạnh Lục lão phu nhân nhìn con trai, so sánh với Lục tam lang khỏi ngỡ ngàng từ như tiên nhân, cuối cùng ánh mắt rơi vào Ninh Bình công chúa Lưu Đường đang cười nói vui vẻ với La Linh Dư. Lục phu nhân sốt ruột: “Nhị lang, còn không mau đi xem công chúa có cần giúp không? Đường xa đến làm khách, sao con lại thất lễ như vậy hả?”

Lục nhị lang: “...”

Lục Hiền vô tội thật sự.

Lưu Đường ngồi bên kia tức khắc đỏ mặt, trên tay dính bột gạo, nghe Lục phu nhân nói thế thì luống cuống: “Không, không không, ta chỉ đến chơi thôi...” Lục phu nhân nói vậy làm các nữ lang cũng nhìn nàng, tiểu công chúa đa mặt mông sấp sợ hãi bỏ chạy đến nơi rồi.

Lục phu nhân: “...”

Công chúa điện hạ này cái gì cũng tốt, chỉ có điều là gan nhỏ quá. Mình chỉ mới nói to tiếng một chút mà nàng đã xấu hổ, rồi bà nhìn sang La Linh Dư bên cạnh nàng ta... Lục phu nhân cân nhắc một hồi, vẫn cảm thấy tiểu công chúa tốt hơn. Con dâu tính tình mềm mỏng, luôn tốt hơn con dâu có chủ ý riêng, có thể đối nghịch với mình.

Lục Quân bình tĩnh đứng sau lưng La Linh Dư.

Chàng không nói gì, nhưng Giang Uyển Nghi ngồi đối diện La Linh Dư đã khó chịu. Giang Uyển Nghi không muốn cho La Linh Dư và Lục Quân cơ hội nói chuyện, nàng ta vất hết óc nghĩ đề tài, thấy mọi Lục Quân mấp máy, Giang Uyển Nghi vội và mở miệng hỏi La Linh Dư: “Bánh ngọt hôm đó muội cho chúng ta ăn ngon lắm, chua chua ngọt ngọt, lại không dính răng. Muội muội làm thế nào vậy, nếu hôm nay không ngại, có thể dạy lại mọi người không?”

La Linh Dư giật mình.

Nàng biết Lục Quân đang đứng sau lưng mình, mới có chút dắc ý thì đã cảm nhận được ánh mắt nóng rực của lang quân nhìn chằm chằm, khiến lưng nàng ướt đẫm mồ hôi. Nhưng ngoài mặt, La Linh Dư vẫn mỉm cười: “Chỉ là làm đại mà ra thôi, ta cũng không biết mình làm thế nào nữa. Nếu Giang tỷ tỷ thích, hôm khác ta nghiên cứu lại công thức rồi đưa cho tỷ tỷ nhé.”

Giang Uyển Nghi vừa mới nói cảm ơn, thì nghe thấy Lục Quân mở miệng: “Bánh ngọt gì cơ?”

La Linh Dư vội nói: “Không có gì...”

Lục Quân nhìn Giang Uyển Nghi.

Hiếm có lúc lang quân nhìn mình, Giang Uyển Nghi cảm thấy là lạ. Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, cảm thấy bầu không khí giữa La Linh Dư và Lục Quân có phần kỳ quái, nụ cười khéo léo trên mặt La Linh Dư đông cứng, ánh mắt lao lên, còn Lục tam lang thì vẫn vô cùng bình tĩnh. Giang Uyển Nghi như ý thức được điều gì đó: “Chính là loại bánh ngọt hôm trước ăn ở chỗ La muội muội. Bánh tạo thành hình cánh hoa rất tinh xảo, cắn vào miệng cũng không giống các loại bánh khác, giòn giòn mềm mềm, lại có mùi hoa và hạt mè...”

La Linh Dư nhắm mắt, quay đầu nhìn ra sau lưng.

Lục Quân chậm rãi nhìn nàng.

Các nữ lang xôn xao bàn tán, lặng lẽ quan sát bên này. Thấy Lục Quân nhìn La nữ lang một lúc rất lâu, sau đó mới nói: “Loại bánh ngọt mà các muội nói, nếu như không nhầm, thì là lúc ta ở lại trong cung dùng cơm, đã sai người đưa về cho La biểu muội.”

La Linh Dư: “...”

Nàng khựng lại: “Chỉ là một hộp bánh thôi mà.”

Lục Quân im lặng, sắc mặt chàng vẫn khá bình tĩnh.

Trong số nữ lang có người *a* lên: “Vậy là La muội muội đưa bánh ngọt của tam biểu ca cho chúng ta ăn sao? Chuyện này, chuyện này... Tam biểu ca, bọn muội không biết nha.”

“La muội muội, sao muội có thể tùy tiện như vậy, đưa đồ tam biểu ca tặng cho mình cho người khác?”

La Linh Dư thầm mắng bọn họ bỏ dả xuống giếng, dù Lục Quân không tức giận, nhưng giờ bọn họ nói thế, thế nào cũng giận cho xem. Lục Quân vốn nhỏ mọn, hai ngày nay còn bị nàng chơi xỏ. Bấy giờ chàng không nổi giận, chỉ sợ lát nữa sẽ tìm nàng tính sổ...

Thật ra cũng chỉ là một hộp bánh ngọt thôi mà. Ý nghĩa khác hẳn chiếc vòng tay lưu ly chàng tặng nàng ngày trước. Lúc đó là đích thân chàng tặng, còn lần này do Cẩm Nguyệt đến đưa. Không đến nỗi vì một hộp bánh ngọt, mà Lục Quân muốn làm gì mình chứ?

La Linh Dư không sợ chàng âm thầm mắng nàng, chỉ sợ chàng không nể mặt mình ở nơi công cộng. Mà nàng là người sĩ diện hão... La Linh Dư cắn môi, run rẩy nhìn chàng, mong chàng “giơ cao đánh khẽ”, đừng trờ mặt với mình vào lúc này.

La Linh Dư âm thầm: “Sao có thể nói là ‘tiện tay cho đi’ được? Lúc đó các tỷ muội đều có mặt, muội cũng không thể giấu đi, không cho mọi người ăn được.”

Lục nhị lang Lục Hiền vốn đang nói chuyện với Lưu Đường, thấy tam đệ và La biểu muội sắp gây nhau, mà người bên cạnh còn quạt gió thổi lửa... Lục nhị lang đầu đầu, vội bước tới toan kéo Lục Quân đi. Hắn cười ha ha: “Bánh ngọt không phải là để cho người ta ăn sao, trong cung còn nhiều lắm, tặng hay không tặng, cũng là chuyện thường tình. Một người vui không bằng mọi người cùng vui.”

Giang Uyển Nghi nhìn bọn họ mất đi mây lại, trong lòng tức tối, chỉ mong Lục Quân và La Linh Dư có xích mích. Giang Uyển Nghi phân bác Lục nhị lang: “... Nếu biểu ca tặng muội bánh ngọt, muội sẽ không lập tức tặng cho người khác như vậy. Lập tức cho đi là có ý gì? Như thế muội không đếm xỉa đến ý tốt của biểu ca vậy.”

Lời này đã chạm đến lòng Lục Quân.

Mặt chàng cứng lại.

Thật ra cũng chỉ là một hộp bánh mà thôi, chàng không tức giận đến nỗi đó. Chàng đưa cho La Linh Dư là vì cảm thấy nàng thích ăn, nhưng một hộp bánh như thế, nàng cũng không thể ăn hết được, chia sẻ với các tỷ muội là chuyện bình thường. Đáng tiếc, vấn đề nằm ở chỗ La Linh Dư có tiền án. Nàng càng tranh cãi, chàng càng cảm thấy trong lòng nàng có quỷ, càng cảm thấy nàng không coi trọng.

Lục Quân cắn răng: “Ta...”

Thấy chàng sắp nổi giận, La Linh Dư nhanh chóng cắt ngang: “Biểu ca! Huynh đừng giận muội mà...” Nàng vội kéo tay áo chàng lắc lắc. La Linh Dư tha thiết nhìn chàng, bột gạo trên tay dính vào tay áo chàng. Nữ lang sốt ruột, không ngừng lắc tay chàng.

La Linh Dư thấp giọng nói: “Tuyệt Thần ca ca, Tuyệt Thần ca ca...”

Mỉ mắt Lục nhị lang giật giật liên tục.

Mấy người lão phu nhân bên kia cũng phát hiện có chuyện, thái độ thì nữ tử hỏi bên này ồn ào cái gì. Thấy Lục Quân hất tay La Linh Dư, quay người đi nhanh ra khỏi khỏi nhà. Dưới bao cái nhìn trừng trừng, La Linh Dư xấu hổ mỉm cười với mọi người, rồi cũng nhanh chóng đuổi theo.

Các nữ lang trong nhà: “...”

Giang Uyển Nghi đánh mắt ra hiệu với nữ lang của mình, để thị nữ lững lờ đi ra ngoài xem. Một lúc sau thị nữ quay về, vui vẻ ri tai với Giang Uyển Nghi. Giang Uyển Nghi mừng thầm, tìm có ra khỏi phòng, đi đến giữa sân. Trời sấm tối, đèn lồng lắc lư dưới mái hiên, ánh sáng giao thoa chồng lên nhau, Giang Uyển Nghi nhìn thấy, La Linh Dư và Lục Quân đang đứng ở góc tường bên ngoài viện của lão phu nhân, hình như hai người đang cãi nhau.

Tiếng cãi cõ rất lớn.

Lục Quân tái xanh mặt, La Linh Dư xoay người muốn bỏ đi, lại bị chàng niu cổ tay kéo về. Nữ lang đập vào ngực lang quân, lang quân nói câu gì đó khiến nữ lang lớn tiếng mắng. Hai người vừa đánh vừa mắng, bóng trúc la đà như ẩn như hiện.

Có vẻ cả hai cãi nhau rất gay gắt.

Lúc thì La Linh Dư xoay người bỏ đi, Lục Quân niu lại không cho nàng đi; lúc thì Lục Quân muốn đi, La Linh Dư lại đuổi theo kéo tay áo chàng không chịu buông.

Giang Uyển Nghi thấy bọn họ cãi nhau thì vừa sợ vừa vui. Sợ Lục tam lang không để ý đến phong thái quân tử, ra tay đánh La muội muội; nhưng cũng mừng vì hai người gây gỗ nhau, vậy có nghĩa mình sẽ có cơ hội. Trong lòng Giang Uyển Nghi cảm thấy mình thật hèn hạ, ngoài mặt lại lộ vẻ xấu hổ.

Thị nữ đứng cạnh: “Nương tử, nô tỳ không lừa người đúng chứ? Người nhìn xem, Lục tam lang và La nương tử cãi nhau như thế, rõ ràng là muốn đoạn tuyệt.”

Tìm Giang Uyển Nghi đập mạnh: “Đúng thế, tranh cãi gay gắt như vậy, e là không xong rồi.”

Nàng ta hoảng hốt, nghĩ chẳng lẽ mình thật sự có thể chia tách hai người bọn họ?

Lại thấy La Linh Dư gạt tay Lục Quân ra, tức giận nói: “Muội đã nói là muội không có! Muội thích thế nào thì thế đó, huynh lấy thân phận gì mà quản muội hả?”

Lục Quân kéo lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng, sầm mặt bức ép nàng: “Muội hỏi ta dựa vào đâu mà quản muội hả, dựa vào, dựa vào...”

Con giận xộc thẳng lên đầu, Giang Uyển Nghi trốn dưới mái hiên thấy vậy, vừa nhủ thầm không hay rồi thì thấy Lục Quân kéo La Linh Dư, hung hăng quay đầu đi tới. Giang Uyển Nghi hết hoảng, vội nấp ra sau cây quế trong đình, nhưng không kịp nữa rồi, bị Lục Quân và La Linh Dư bắt gặp ngay tại trận. Giang Uyển Nghi lúng túng, đang định nhắm mắt chào hỏi thì Lục Quân đã kéo La Linh Dư lướt qua nàng ta, đi thẳng vào nhà chính.

Lục Quân đi nhanh như thế, La Linh Dư bị chàng kéo theo rất khổ sở, phải chạy chậm mới bắt kịp, Giang Uyển Nghi cũng vội vã đuổi theo.

Mà ở trong nhà, người cho thị nữ đi theo xem Lục Quân và La Linh Dư như thế nào, còn có Lục lão phu nhân. Cùng là cãi nhau, nhưng lời truyền đến tai đối tượng khác nhau thì sẽ tạo nên kết quả khác nhau. Giang Uyển Nghi nghe thấy hai người cãi nhau thừa sống thừa chết thì rất vui, còn Lục lão phu nhân và Lục phu nhân ở trong nhà lại buồn bực.

Lục phu nhân: “Thật sự cãi nhau như vậy? La nương tử có bị tam lang làm khóc không?”

Thị nữ cố gắng nhớ lại: “Hình như có ạ... Nô tỳ có thấy La nương tử lau nước mắt.”

Nhịp tim Lục lão phu nhân tăng cao: “... Không xong rồi.”

Lục phu nhân: “... Đùng vậy ạ.”

Lục tam lang chưa bao giờ làm nữ lang nào khóc. Thậm chí hai người còn chưa về đến viện mà đã cãi nhau ồn ào giữa đường, còn bị các thị nữ trông thấy. Người trẻ tuổi cảm thấy cãi nhau như thế tất sẽ chia tay, nhưng với trường bối như Lục lão phu nhân và Lục phu nhân, bọn họ lại thấy, càng tranh cãi gắt gỏng càng chứng tỏ tình nồng ý đậm.

Chính vì tình cảm đậm sâu nên mới có thể gây gỗ. Tranh cãi nhanh, thì cũng làm lành nhanh.

Lục lão phu nhân rung rung nước mắt: “Hai đứa oan gia này...”

Bà muốn chia tách Lục Quân và La Linh Dư, còn đặc biệt đón Giang Uyển Nghi đến nhà. Nhưng bây giờ xem ra, đưa Giang Uyển Nghi đến lại còn gây ra tác dụng ngược.

Bên này còn đang sầu khổ, thì tiếng bước chân đã tới ngoài nhà. Mặt trăng tròn vành vạnh, sương hoa rải đầy đất. Trong ánh đèn sáng bùng, thị nữ vén rèm lên, Giang Uyển Nghi đi vào, thấy dưới ánh mắt của mọi người, Lục Quân dắt La Linh Dư đến trước mặt Lục lão phu nhân, *bịch* một tiếng quỳ xuống.

Hai mắt La Linh Dư rung rung, xấu hổ vì nhiều người nhìn như thế: “Huynh buông muội ra...”

Lục Quân kiên định nói: “Không phải muội hỏi ta dựa vào gì mà quản muội sao? Tô mẫu... Cháu muốn cưới nàng!” Chàng quay đầu nhìn La Linh Dư trợn mắt há mồm, “Như vậy là có thân phận quản muội rồi chứ?”

Lệ vẫn còn đọng trong mắt La Linh Dư, nhưng dưới cái nhìn của trường bối, sống mắt nàng dao động, không dám chớp mắt mà lập tức cúi đầu xuống. Nữ lang muốn rút tay ra khỏi Lục Quân, nhưng làm cách nào cũng không rút ra được. La Linh Dư để nèn đắc ý trong mắt, làm bộ sợ hãi bắt an: “Không không không, biểu ca huynh đừng nói lung tung... lão phu nhân đừng nghe huynh ấy!”

Như sấm sét rạch giữa trời quang, cơ thể Giang Uyển Nghi mềm ra, hôn mê bất tỉnh.

Lục phu nhân bình tĩnh: “... La nương tử nói đúng. Tam lang à, lời này không thể nói lung tung được, La nương tử còn có hôn ước. Hai đứa đừng dẩy đi, đừng để mọi người cười chê.”

Còn Lục lão phu nhân nhìn Giang nữ lang ngất xỉu mà tiếc hận: ... Chẳng ngờ nàng ta không bằng La Linh Dư, đến ghen tuông tranh đoạt cũng không biết. Chỉ sợ vốn Lục Quân không muốn cưới La Linh Dư, nhưng lời tiếp lời, cháu trai bị các nữ lang ngu ngốc ép tới mức đó.

Mình đã tạo nghiệt gì thế này.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nỗi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Các biểu tiểu thư, lang quân và nữ quyến đều được mời ra ngoài, dưới mái hiên, gió thổi đèn lồng va vào nhau. Ánh sáng giao thoa chồng chéo, Giang Uyển Nghi vừa tỉnh lại cùng các nữ lang bước xuống thềm đá, các nàng ngoài đầu, thấy sau rèm là bóng hình lang quân và nữ lang ngồi bên cửa sổ.

Đương nhiên đó chính là Lục Quân và La Linh Dư.

Lục lão phu nhân cho người đi ra, nói Lục tam lang và La nữ lang cãi nhau ồn ào, nên lão nhân gia muốn đích thân khuyên can.

Lục Quân dựa vào cửa sổ, Giang Uyển Nghi chỉ thấy gió đêm thổi bay bức rèm, tam lang có sống lưng cao ráo, cùng mặt bên tuần tú khiến người ta nhìn mãi không quên;

Còn La Linh Dư ngồi đối diện chàng, cúi đầu nức nỏ uống lệ, nước mắt đọng trên má, nom yếu đuối khiến người ta thực xót xa.

Hai mắt Giang Uyển Nghi tối đi, nghĩ nếu mình khóc, chưa chắc đã có đáng về mong manh buồn tủi, làm người ta cảm động như La Linh Dư. Bản tính nàng ta mềm mỏng dịu dàng, không khóc được như vậy. Không phải các biểu tiểu thư nói La Linh Dư được là “tranh cường hảo thắng”, sao có thể có nhiều nước mắt như vậy? Giang Uyển Nghi mơ màng nghĩ mãi không ra, nhưng dù vậy, trong đầu nàng ta vẫn quanh quẩn toàn là câu nói “cháu muốn cưới nàng” của Lục tam lang trước khi ngất xỉu.

Trong nhà có nhiều biểu tiểu thư như vậy, cũng quen biết chẳng nhiều năm rồi... Mà La nương tử mới đến chưa được nửa năm, chàng lại muốn cưới...

Giang Uyển Nghi chực khóc, trong lòng rất khó chịu, chỉ hận không thể đối diện La Linh Dư mà khóc, so xem ai khóc ảm ức hơn.

Lúc này Lục lão phu nhân không rảnh quan tâm đến tâm trạng của các biểu tiểu thư, bà bị một câu “cháu muốn cưới nàng” của Lục Quân làm cho choáng váng, dù chưa tới giờ dùng cơm tối mà đã không buồn ăn. Sau khi người đi rồi, trong phòng chỉ còn lại nữ quân đương gia Lục phu nhân. Bấy giờ, Lục lão phu nhân mới thành khẩn khuyên Lục Quân và La Linh Dư:

“Tuổi tác còn nhỏ, gấp gáp thế làm gì. Chưa nói tới việc La nương tử còn có hôn ước, cho dù không có, tam lang cháu ở đó nói bậy nói bạ, ta cũng không đồng ý cho hai đứa thành thân. Bấy giờ hai đứa cãi nhau ầm ĩ như vậy, nếu ngày sau ở bên nhau thật, không phải Lục gia sẽ bị hai đứa hủy cả sao?”

“Tam lang cháu muốn bắt nạt biểu muội đúng không! La nương tử còn nhỏ lại hoạt bát, thích đùa vui, sao cháu có thể xem là thật? Lại còn mắng La nương tử khóc? Dù gì cũng là người thân nhà ta, cháu mà như thế, người ta sẽ nói Lục gia thất lễ, xem thường tình cũ.”

“Thôi, ta coi như hôm nay hai đứa chỉ cãi cọ, không được có lần sau. Cũng không được nói cái gì mà cưới hay không cưới nữa, La nương tử là người đã có hôn phu, tam lang cháu phải nghĩ cho danh tiếng của con bé.”

Lục lão phu nhân không ngờ cháu trai mình lại muốn cưới một nữ lang sĩ tộc không có gia thế, nên bà trực tiếp coi đây là trò vui giữa hai đứa trẻ. Lục phu nhân ngồi cạnh bĩu môi, là người từ lâu chú ý đến tình hình của Lục tam lang và La nương tử, bà điều tra lâu như vậy, biết rõ quan hệ của hai người tốt hơn Lục lão phu nhân nghĩ nhiều. Có điều mẹ chồng đã nói như vậy, bà cũng không thể dõm sẵn khẩu của mẹ chồng được.

Nói tóm lại, sau một hồi được Lục lão phu nhân khuyên nhủ, cuối cùng Lục Quân và La Linh Dư đã thôi cãi nhau, còn quay sang làm hòa.

Đợi tới khi Lục Quân và La Linh Dư đứng dậy xấu hổ xin lỗi, sau đó cùng rời khỏi đây, Lục lão phu nhân mới thoảng thờ phào. Cho đến lúc thì nữ ở bên ngoài quay vào, báo với Lục lão phu nhân và Lục phu nhân là “tam lang đưa biểu tiểu thư về”, hai người trong nhà mới hoàn toàn thả lỏng —— coi như chuyện này đã kết thúc.

Nhưng suy cho cùng, lần này La Linh Dư đã khiến Lục lão phu nhân phải dè dặt

Lục Quân nói muốn cưới La Linh Dư làm Lục lão phu nhân rất không thích. Như có một cây gai đâm sâu vào lòng, khiến bà khó lòng quên đi.

“Cái gì, cái gì? Con đã bỏ lỡ chuyện gì vậy? Tam lang muốn cưới Linh Dư nhà con sao?” Lục lão phu nhân đang thảo luận chuyện hôn sự của Lục Quân với con dâu, Lục phu nhân còn đặc biệt đưa danh sách các nữ lang danh môn Kiển Nghiệp cho mẹ chồng xem, thì đúng lúc này, ngoài bức màn truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Mảnh được vén lên, Lục Anh mặc y phục cưới ngựa, chân đi giày cao cổ, điểm lệ tứ phía, bà tò mò vào phòng, ngồi xuống gần mẫu thân, vron cổ chờ giải thích.

Lục phu nhân *a* lên: “Hôm nay tiểu cô về sớm thật, còn kịp giờ dùng cơm tối đây.”

Lục Anh coi thường đại tẩu, chỉ hỏi chuyện mình tò mò: “Con vừa mới về, nghe nói tam lang muốn cưới La Linh Dư? Linh Dư nhà con có sức hấp dẫn thật, tuy có hôn ước mà vẫn có thể đã động được con tim sắt đá của tam lang. Ha, trước kia chưa thấy tam lang thất thố như vậy lần nào. Nó không muốn danh tiếng nữa há?”

Lục lão phu nhân nắn con gái: “Con nói bậy bạ gì đấy hả? Không được đồn đãi chuyện này lung tung, nếu bên ngoài nghe được bóng gió, ta sẽ tìm con hỏi chuyện! Tam lam và La nương tử chỉ là hai đứa trẻ cãi nhau, lại bị mấy đứa nói như có chuyện gì đó thật. Bà mẫu con bình thường không quan tâm cháu gái, bây giờ mới nhớ đến hả?”

Lục Anh đưa mắt nhìn đại tẩu há hê, lúng túng đáp: “Thì không phải con đang hỏi đấy sao.”

Ngay đến con ruột của mình bà còn không dè dặt, thì hơi sức đâu lo cho La Linh Dư ngoài mặt là cháu gái, nhưng thực tế không có chút huyết thống nào với mình?

Lục lão phu nhân lật giờ sách trong tay, xem được một lúc thì đặt sách sang bên cạnh. Bà thờ dãi nói: “Các nữ lang ở Kiển Nghiệp có ai mà tam lang không quen, nếu có tâm tư gì thì đã có từ lâu rồi. Ta nghĩ không nên chỉ dừng lại ở Kiển Nghiệp, cũng cần xem thêm các nữ lang thế gia ở những nơi khác. Con viết thư cho nha đầu Thanh Dục, hỏi bên con bé có nữ lang nào trong sạch thích hợp không, để giới thiệu cho tam đệ nó.”

“Thế gia như chúng ta, không thể để lang quân nhà mình phải tủi hờn được. Lấy vợ không chỉ môn đăng hộ đối, mà phải xem lang quân có hài lòng không. Con nhớ nói rõ với Thanh Dục, đừng để người ta tưởng chúng ta không quan tâm đến suy nghĩ của lang quân.”

Lời này là nói với Lục phu nhân, Lục Thanh Dục là con gái lớn của bà, hiện tại được gả đến Hán Trung. Nữ lang Lục gia thế hệ này chỉ có một người đó, Lục lão phu nhân nghĩ ngay đến cô cháu gái Thanh Dục.

Lục phu nhân gật đầu.

Lục lão phu nhân nghĩ ngợi một hồi, rồi lại gọi các nữ quyến được gả vào nhà đến xem giúp. Lục gia không có nữ lang, nhưng thân thích thì không thiếu. Có quan hệ họ hàng, ắt sẽ chọn ra được người Lục Quân thích. Lục lão phu nhân lại nghĩ đến La Linh Dư, thờ dãi: “Ta thấy Giang nương tử hết hy vọng rồi. Trước kia chúng ta cũng cho tam lang gặp không ít nữ lang, hoạt bát có, đảm tính có, mặc có, dũng mãnh có... Muốn hình muốn trạng. Nhưng nó không thích ai. Hay là nó thích kiểu như La nương tử? Chúng ta có thể dựa theo La nương tử mà tìm. Nhưng kiểu như La nương tử là kiểu nào?”

Ngực Lục phu nhân thít lại, không nói rõ được. Bà và La Linh Dư tính tình tương khắc, bình thường luôn có thành kiến về hành vi của nữ lang này. Nhưng bà lại cảm thấy La Linh Dư rất giỏi xử lý mọi chuyện, mấy bữa tiệc nhỏ trong nhà, La Linh Dư tổ chức không thể chút nào. Lúc mình chọn con dâu, La Linh Dư cũng có thể giúp bà giải quyết. Tâm trạng Lục phu nhân khá phức tạp, không biết nên đánh giá La Linh Dư thế nào.

Lục Anh nghe rõ lời mẫu thân và đại tẩu. Bà nhướn mày, uể oải nói: “Muốn tìm kiểu giống Linh Dư sao? Con khuyên hai người đừng bận lòng nữa, kiểu nữ lang như Linh Dư, nói thật, cũng chỉ có một người như con bé. Hai người có chọn tiếp, cũng chưa chắc chọn được người mạnh hơn nó.”

Lục lão phu nhân nhìn con gái.

Chỉ thấy con gái xòe tay ra: “Từ nhỏ cô cháu gái này của con đã rất xuất sắc, học gì cũng nhanh, còn muốn hơn người không chịu thua kém. Nhà gặp biến cố, con cũng tương chấp chận con bé không sống được, không ngờ con bé có thể dẫn muội muội đi từ Nhữ Dương đến Nam Dương, tìm đến La thị nội này. Năm đó án diệt môn La gia lớn như vậy, ngay đến con còn gặp ác mộng suốt một năm liền, không tài nào ngủ ngon. Nhưng con bé sống ở Nam Dương rất khá, lại còn tìm cho mình một hôn phu. Ha, Phạm thị Nam Dương, cũng là đại thế gia không kém hơn Lục gia là bao.”

“Mỗi lần đến ngày lễ ngày tết, con bé đều nhớ tặng quà cho con, luôn miệng gọi bà mẫu bá mẫu. Tính con vốn lười quan tâm, trước giờ không để ý đến những chuyện này. Nữ tử khác mà gặp con, nếu con không để ý một hai lần, trong lòng nó sẽ tự khắc biết con xem thường, lần sau sẽ không đến gần nữa. Nhưng Linh Dư thì không như vậy... Con bé có thể mặt dày thân thiết gọi con bá mẫu, cố gắng để con phải nhớ nó.”

Lục Anh nửa cười nửa không: “Nó gặp chút chuyện ở Nam Dương, đến Kiển Nghiệp nhờ cậy. Nếu không phải nhiều năm như thế nó vẫn luôn viết thư tặng quà cho con, con cũng sẽ không tự chuốc rắc rối như thế.”

“Miệng lười rất ngọt, biết lấy lòng người khác, tâm tư minh mẫn. Có chút tâm cơ, tuổi còn nhỏ nên không che giấu được, có điều làm người không ai hoàn mỹ, chỉ cần không làm chuyện xấu thì cũng không hại gì ai.”

“Con bé rất nghiêm khắc với bản thân. Nhà tiểu thúc của con ra đi đã mấy năm rồi? Lúc nó rời Nhữ Dương chỉ mới mười tuổi, nhưng bây giờ nhìn nó xem, những điều mà quý nữ cần học cần biết, nó cũng không thua kém một ai. Cảm kỷ thi họa, nữ công gia chánh, chơi đàn thường thức... Một ngày nó chia thời gian thành bao nhiêu phần thì mới học được như ngày hôm nay, mẫu thân đã từng nghĩ đến chưa?”

Mấy người Lục lão phu nhân trầm tư.

Lục Anh chống cằm, thờ dãi: “Còn Lục tam lang nhà chúng ta, tính tình thanh cao, ai cũng xem thường. Nếu nữ lang da mặt mòng, thật sự không thể nói chuyện được mấy câu với nó. La Linh Dư tính tình xởi lởi, khéo ăn khéo nói, ở với nó không bao giờ thiếu đề tài nói chuyện, ngay tới các biểu tiểu thư trong nhà, tuy có chú ý đi dặt, nhưng cũng không ai trở mặt với La Linh Dư. Theo lẽ mà nói, với vẻ đẹp của La Linh Dư, nữ lang không thích nàng, hẳn phải nhiều gấp mấy lần so với chúng ta nhìn thấy.”

“La Linh Dư xinh đẹp như vậy, thanh nhã nhưng không kém phần rực rỡ. Mà từ xưa đến nay phạm là mỹ nhân tuyệt sắc, tuy đám lang quân ngoài miệng nói ‘hại nước hại dân’, nhưng có ai không muốn nhìn thêm mấy lần? Tam lang chúng ta có kiểu ngạo tới vậy, thì cũng là nam lang bình thường.”

“La Linh Dư ngực nở eo thon, cử chỉ yêu kiều dịu dàng. Có lẽ vì từng tập múa, nên thân thái hay dáng vẻ của con bé đều rất tốt. Đến Kiển Nghiệp chưa tới nửa năm, nhưng thật sự không thẹn với cái danh Hoa thần. Bấy giờ các lang quân nữ lang ở Kiển Nghiệp, có ai mà không biết nó? Có ai chưa từng nghe đến đại danh của nó?”

Lục Anh cười: “Lục tam lang thích nữ lang phong lưu như thế. La Linh Dư phát huy phong cách của mình đến đỉnh điểm, nâng cao tầm mắt của Lục tam lang... Mấy người còn tìm gì nữa? Hoạt bát nhưng chưa chắc đẹp bằng con bé, có đẹp cũng chưa chắc có vẻ đáng đẹp như nó, mà được vóc dáng như nó thì tài nghệ chưa chắc nhiều bằng... Ha ha ha.”

Lục Anh vừa nói vừa cười, nhìn vẻ mặt đặc sắc của Lục lão phu nhân và Lục phu nhân ở đối diện. Tuy mình và cháu gái không phải ruột thịt, nhưng có lẽ vì La Linh Dư từng tặng nhiều quà cho bà, nên đến lúc mẩu chốt, Lục Anh vẫn sẽ khen La Linh Dư không ít lời. Có thể thấy, bình thường dụng công chưa chắc khiến người ta luôn tò vè thân thiết với mình, nhưng chắc chắn đến lúc mẩu chốt sẽ có hiệu quả.

Lục lão phu nhân nghe con gái nói thế, cũng cảm thấy La Linh Dư rất tốt. Lục tam lang không giống Lục nhị lang, Lục nhị lang có cha mẹ lo liệu cho hắn, nhưng Lục tam lang đã mất cha mẹ từ nhỏ, vợ của tam lang, tất cần phải một tay quán xuyến. Lục lão phu nhân tìm vợ cho cháu, chọn các nữ lang danh môn không chỉ là vì lợi ích hôn nhân, mà còn vì nữ lang danh môn có tầm nhìn rộng, kiến thức nhiều, có thể đối phó nhiều chuyện, không kéo chân sau cho cháu trai. Chỉ như hàn môn mấy năm nay bắt đầu nổi lên, Lục lão phu nhân không coi trọng, dù gì thị nội tình cũng quá kém, hai bên không có gì đáng để nói.

Chỉ có điều là La Linh Dư...

Lục lão phu nhân nói: “Con bé cái gì cũng tốt, có điều gia thế kém quá. Cưới nó cũng như không. Chẳng những không giúp được tam lang, mà La thị Nam Dương còn phải nhờ cậy vào thằng bé. Tam lang vốn đã không cha không mẹ, sau này bên vợ cũng không giúp được nó. Tam lang đường đời ngang trái, nhưng xưa nay vốn đa tài. Vất vả lắm thằng bé mới tự mình trở thành danh sĩ đương thời, là tổ mẫu của nó, ta không nỡ nhìn thằng bé phải đi vào con đường khổ sở, không nỡ nhìn nó trắc trở hơn các lang quân vốn thua kém”

Lục Anh thờ ơ nhún vai. Theo bà thấy, lang quân thế gia sao có thể vất vả được? Nhưng bà không thể nói như vậy, nói ra thì mẫu thân lại mắng bà lạnh lùng, không thương cháu trai.

Cuối cùng, mấy người bàn bạc với nhau, giọng dần yếu đi. Lục lão phu nhân thở dài: “... Chúng ta cứ xem thêm vậy.”

***

Đêm đó trời đổ mưa, hạt mưa tí tách rơi lên cửa sổ, La Linh Dư dùng com tối trong viện. Thời tiết lạnh đi, muội muội La Vân Họa nghe nói nàng gầy gò với Lục Quân, chớp mắt quan tâm hỏi han. Tiểu nương tử bị tỷ tỷ xoa đầu, thấy tỷ tỷ cười đắc chí: “Yên tâm, tỷ tự có tính toán.”

La Vân Họa quần lấy tỷ tỷ một đêm, tỷ tỷ nhìn có bé viết chữ. Tiểu nương tử nằm trên bàn, lén lút nhìn tỷ tỷ. Nhìn La Linh Dư mới đầu còn lăm về ổn định, sau đó cứ không ngừng nhìn ra ngoài cửa sổ, còn bảo thị nữ ra ngoài săn xem sao. La Linh Dư dần lo lắng, tiểu muội muội quan sát nửa buổi, bất chợt sáng dạ: “... Tỷ à, có phải tỷ lại đắc tội với tam biểu ca không?”

La Linh Dư khựng lại: “...”

Nàng búng vào trán muội muội: “Thế nào gọi là ‘lại’ hả? Đừng có nói nhảm.”

Liếc thấy tỷ tỷ có vẻ mất mặt, La Vân Họa thờ dài như người lớn: “Muội biết rồi, nhất định tỷ lại lợi dụng người ta chứ gì. Tỷ à, tỷ đúng là quen lợi dụng người để đạt được mục đích. Nhưng tam biểu ca lại không để ý đến mặt này. Nếu tỷ nói rõ với người ta, có khi người ta sẽ giúp tỷ mà. Nhưng đáng này tỷ không nói không rằng, báo lợi dụng là lợi dụng, dĩ nhiên người ta sẽ không vui rồi.”

“Hon nữa hai ngày qua, muội cảm thấy tỷ không tốt với tam biểu ca đâu nhé. Có nhiều biểu tiểu thư đến nhà, suốt ngày tỷ chỉ biết có các tỷ muội. Hiếm khi thấy tam biểu ca về nhà một chuyến, huynh ấy tìm tỷ nói chuyện, tỷ lại bảo không có thời gian. Tỷ không rảnh cũng được, nhưng tới lúc cần người ta thì lại rảnh rồi. Tỷ xem, tam biểu ca sẽ nghĩ như thế nào đây?”

La Vân Họa vạch bút viết chữ: “Tỷ à, cẩn thận tam biểu ca không cưới tỷ đó.”

La Linh Dư then quá hóa giận: “Cái gì mà không cưới hả?! Huynh ấy chưa bao giờ nói có cưới tỷ hay không cả!”

“Con nít con nôi thì biết cái gì? Tỷ đang lạt mềm buộc chặt! Đối phó với nam nhân, phải...”

La Vân Họa bắt chước nàng: “Đối phó với nam nhân, phải vừa mềm vừa cứng.”

Tiểu muội muội lăm mặt quỷ, nhưng lại nói thật: “Nhưng người mà tỷ muốn vừa mềm vừa cứng là tam biểu ca đấy! Là Lục tam lang tiếng tăm lừng lẫy!”

Nàng là người có tâm cơ nặng, còn chàng bụng dạ hẹp hòi. La Linh Dư cúi đầu kiểm điểm mình, có phải hai hôm rồi mình có quá đáng không, có phải chỉ lợi dụng Lục Quân mà không quan tâm chàng không. Nghĩ đến đây, nàng càng thêm bất an. Biểu tiểu thư Giang Uyên Nghi mới đến, nàng chỉ một lòng muốn khiến Giang Uyên Nghi nhận thua, xem Lục Quân là công cụ để đầu đá. Lục Quân cho nàng mặt mũi, nhưng...

La Linh Dư ảo não: chàng nề mặt nàng trước mặt mọi người, nhưng lúc không có ai thì sẽ không.

Giác mộng hôn nhân sắp sụp đổ của nàng... Vì sao Lục Quân nói với tổ mẫu chàng là muốn cưới nàng, thì nàng lại thấy bất an thế này?

Nghe muội muội nói mà hoảng hốt, La Linh Dư đứng ngồi không yên. Nàng tức giận đứng dậy đi lại, mấy lần muốn che dù ra ngoài. Nhưng hồi chiều vừa cãi nhau, bên Lục lão phu nhân càng để ý chặt hơn, hơn nữa hai viện cũng cách nhau quá xa... Khi La Linh Dư còn đang chần chừ không biết có nên tìm người hay không, thì trong viện có động tĩnh.

Cầm Nguyệt mím cười nói vọng vào nhà: “Nữ lang có nhà không? Lang quân nhà chúng nó tỷ bảo nó tỷ đến đưa đồ cho người.”

Lại tặng đồ?!

La Linh Dư đứng sau cửa phòng, không kích động vội và mở cửa. Tầng đá trong lòng nàng đã được đặt xuống, muội muội đứng cạnh rón rén ló đầu ra. La Vân Họa cười hi hi đùa tỷ tỷ: “Ày da, tam biểu ca lại đưa đồ tới hả? Xem ra tam biểu ca đúng là đồ ngốc, thật sự không biết mình bị tỷ chơi xỏ.”

“Ăn nói lung tung!” La Linh Dư đẩy muội muội ra, “Đi tập viết chữ đi! Đừng có để ý đến chuyện của người lớn.”

Hạ thấp giọng xua muội muội vào phòng. La Linh Dư ho khan, sau đó dè dặt đứng sau cánh cửa, gạt mấy sợi tóc xòa trên mặt: “Lại tặng quà cho ta à... Lúc chiều mới vì quà mà cãi nhau mất hứng ở chỗ lão phu nhân, ta không dám nhận quà của biểu ca nữa đâu. Cầm Nguyệt tỷ tỷ đem về đi.”

Nhưng trong lòng La Linh Dư lại gào thét: đừng đem về mà!

Cầm Nguyệt như nghe thấy tiếng lòng của nàng, cách một cánh cửa, nàng ta bật cười nói: “Tam lang bảo nó tỷ đưa sổ sách đến cho người... Nó tỷ không biết chữ, đọc cũng không hiểu gì, nếu không ngại, nương tử có thể mở cửa xem là gì được không? Vốn tam lang muốn đến, nhưng ngài ấy vừa dùng com xong thì bị người của Trần vương gọi đi, hình như nói gì mà phương Bắc lại công thành... Tam lang nhân lại, bảo nó tỷ đưa sổ sách đến cho người. Đợi ngài ấy về, ngài ấy sẽ đến tìm người.”

Cái gì?

Lục Quân nói chờ chàng về, chàng sẽ tự đến tìm nàng?

Hai chân La Linh Dư nhún cả ra vì sợ hãi, ban nãy được muội muội nhắc nhở, nàng còn sợ sẽ bị Lục Quân tìm... La Linh Dư nhắm mắt mở cửa ra, dịu dàng mím cười: “Sổ sách gì cơ? Ta không biết tỷ nói gì hết, có điều trời mưa lớn thế này, tỷ tỷ vào nhà trước đi.”

Cầm Nguyệt dẫn thị nữ đưa đến cho La Linh Dư mấy cuốn sách dày cộp. La Linh Dư đầu óc mơ hồ, không hiểu dụng ý của Lục Quân. Nhưng dưới ánh mắt sùng bái của thị nữ, nàng làm ra vẻ rất hiển nhiên, như thể mình và Lục Quân có ước định gì đó vậy. Huống hồ lúc La Linh Dư đối đáp với Cầm Nguyệt, tiện tay lật giở sổ sách, thấy trên sổ là những khoản tiền thu nhập chi tiêu kếch xù... Nữ lang nắm lấy mép sách, không nỡ buông tay.

Trong lòng khiếp hãi: nhiều tiền quá đi!

Nhiều quá trời ơi!

Quá quá quá nhiều luôn!

Thấy con số lớn như thế, bất kể là thu hay chi, La Linh Dư cũng không nỡ trả chúng lại. Nàng vui mừng hơn hờ, kích động tới mức mặt đỏ ửng: không phải Lục Quân cho nàng hết tất cả những thứ này đấy chứ? Chẳng lẽ đây là tài sản của phòng nhi? Cho nàng ca sao?

Chàng, chàng, chàng... Nàng nguyện ý đời này, đời sau, và cả mười tám đời nữa đều gả cho chàng, chàng nói gì thì là nói đó, nàng nguyện dâng hiến hết!

Sau khi Cầm Nguyệt ra về, muội muội học bài xong thì được dẫn đi ngủ, La Linh Dư dốt đến ngồi vào bàn. Nàng đặt mười mấy cuốn sổ lên bàn, không có tâm trạng rửa mặt đi ngủ. Nữ lang ngồi xuống cảm bàn tính, bắt đầu tính toán những khoản kê trong sổ sách. Càng xem càng mừng rỡ, càng xem càng chóng mặt... Chàng có nhiều tiền quá!

La Linh Dư vô cùng kích động: tuy Lục Quân có hơi khó nói chuyện, nhưng chắc chắn chàng là phu quân thích hợp với nàng nhất rồi. Không có lang quân nào cho nàng số tiền lớn như chàng cả... Phần lớn đều là đất đai, trang viên, thu nhập, còn nhiều hơn gấp mấy lần so với số tiền mà cửa hàng son phấn kiếm được.

Con mưa ngày hạ rơi tí tách, La Linh Dư ngồi dưới ngọn đèn suốt hai canh giờ, trong nhà chỉ nghe thấy tiếng sột soạt gảy bàn tính. Nữ lang ngồi yên không nhúc nhích, cũng không biết mệt là gì. Không biết đã qua bao lâu, mưa róc rách ngoài nhà nổi thành dòng suối nhỏ, *két* một tiếng, cửa sổ bị đẩy ra từ bên ngoài.

Nhưng La Linh Dư không chút cảm nhận.

Một lúc sau, nàng nghe thấy giọng nam như cười như không vang lên ở sau lưng: “Muội yêu tiền quá nhỉ, dù nhà có bị đốt, ban đêm có hái hoa tặc tới, sợ là muội cũng không biết.”

Lục Quân!

La Linh Dư ngạc nhiên, quay đầu đứng dậy. Một cái bóng vụt qua trước mắt, nàng vừa mới mỉm cười thì đã bị người ta ôm eo, bế bổng lên. Chàng ôm ngang nàng, mặt nàng dính vào vạt áo ẩm ướt trước ngực. Hoa thắm trên tóc nữ lang đọng đọng, nàng la oai oái, ngẩng cổ lên, vòng tay ôm lấy người.

Được lang quần tức tức ôm lấy, tim đập thình thịch, mặt đỏ như thiêu đốt. Nhưng đồng thời, La Linh Dư vẫn lưu luyến không ngoái đầu: “Huỳnh đặt muội xuống đi! Để muội xem thêm sổ sách...”

Lục Quân cúi đầu nhìn nàng, nàng chỉ muốn vùng vẫy đi tìm sổ sách của mình.

Lục Quân vẫn bình tĩnh, trông mắt đen như mực. Nhìn nàng nửa buổi, chàng bật cười: “Dư Nhi muội muội đừng được voi đòi tiên.”

“Vớ diễn hồi chiều, ta đã giúp muội diễn rồi đấy. Muội đã làm phách nhiều ngày, khí thế kia, cũng nên dẹp đi được rồi chứ?”

“Muội muốn ép ta phải cưới đến mức đó, lấy ta làm công cụ đấu đá với các tỷ muội, chỉ biết tặng quà cho các tỷ tỷ muội muội của mình, không hề đặt ta trong lòng... Đến lúc này rồi, trong đầu vẫn chỉ có tiền...”

La Linh Dư lập tức nằm im, nhồm mình dấy ôm chặt chàng. Nàng ngẩng đầu lên, hôn chụt vào môi chàng. Hơi thở của Lục Quân như dừng lại, sau đó vừa mới mở miệng, thì La Linh Dư vội vã hôn chàng. Nàng không cho chàng nói, nàng ôm cổ lang quần, cạ vào eo chàng, vừa xấu hổ lại to gan dạn dĩ chàng.

Trong phòng âm áp, Lục Quân cúi đầu, tóc rơi lên môi nàng. Nàng mở miệng ngậm lấy tóc chàng. Vẻ đẹp của nàng vào những lúc thế này, khiến trông mắt Lục tam lang càng thêm đen.

Chàng dịu dàng hôn nàng từng chút một, rồi lại nhiệt tình ôm hôn.

Khói trầm hương lượn lơ trên nữ, chẳng biết từ khi nào, nàng đã được chàng ôm lên giường trong trướng. Lưng vừa chạm xuống giường, nàng mới giật mình hô lên, chàng lập tức tiến đến đè lên người nàng. Nữ lang rên rĩ, chàng hôn lên hôn tiếp.

Dán vào mặt lang quần, hơi thở rối loạn, giọng La Linh Dư mềm như nước: “Tuyệt Thần ca ca...”

Con mắt Lục Quân bùng lên ngọn lửa.

Chàng véo má nàng: “Món nợ chiều nay, muội có nhận không?”

La Linh Dư đỏ mặt chột dạ, ngón tay vuốt ve vùng da ở gáy chàng, nàng ngẩng đầu lên, nhìn vệt nước ẩm ướt đọng trên lông mi chàng. Cơ thể nàng như lơ lửng, chỉ ngắm mãi gương mặt tuấn tú trước mắt. Nàng duỗi tay sờ vào mặt chàng, bị chàng mê hoặc: “Nhận...”

Hơi thở nam nữ như giao hòa cùng nhau, bóng người trong trướng đọng đọng. Ý xuân dạt dào nồng hỗn loạn, nửa thực nửa giả. Ngẩng đầu lên nhìn gương mặt đỏ bừng của chàng, nàng như đắm chìm trong đôi mắt lấp lánh ánh sao của chàng. Nghe Lục Quân nói nhỏ, âm thanh giữa bờ môi khăn khăn đầy mỹ hoặc, nhưng lại rất tinh táo: “Vây thì ta muốn nhận được lợi ích hơn nữa. Có thể không?”

Gặp phải một người, đúng là khiến ranh giới cuối cùng hạ thấp dần đi. Nếu ngày trước nàng mà làm vạ với chàng, nhất định chàng sẽ trở mặt bỏ đi. Nhưng hiện tại, Lục Quân cũng chỉ bình tĩnh nói ra, là muốn nhận được lợi ích tốt hơn——nếu được lợi, chàng sẽ không giận nữa.

Vừa xấu hổ vừa tế đại, trong lòng còn vô cùng mềm mại, nàng cảm nhận được chàng đã tha thứ cho mình. Nàng làm ỏ trong lòng chàng, ánh sáng trong trướng mờ mờ, lúc này ai còn nhớ nợ nần gì nữa. Bị lang quần đè dưới người hôn lên gò má, nữ lang co quắp thân hình, dưới sự dẫn dắt của chàng, La Linh Dư như hóa thành vùng nước xuân, mắt lấp lánh ánh nước, bị chàng hôn lên. Giọng nàng run run: “Có... thể!”

“Tuyệt Thần ca ca... Tuyệt Thần... ca ca!” Tay nàng nắm chặt vòng ngực trong tóc chàng, ngửa cổ về sau, cơ thể mềm mại bị chàng kéo chặt lại gần, dần hướng lên trên.

Chàng cúi xuống, đẩy cổ áo nàng ra, môi răng chiếm hữu ngực nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Thời đại này không quan trọng hóa chuyện nam nữ thụ thụ bất thân, với giới quý tộc thượng lưu, trai gái qua lại là chuyện bình thường như cơm bữa. Tuy nói vậy, hôn nhân vẫn có ràng buộc: trước khi cưới thì không sao, nhưng sau khi cưới phải giữ mình.

Vì quan niệm của thời đại này, nên khi La Linh Dư bị Lục Quân đè lên giường hôn, thất lưng nhũn ra như chìm nổi trong sóng tình, vậy mà nàng cũng chỉ nhắm mắt. Ngón tay nàng bám vào gáy chàng, lúc nhẹ lúc nặng, nửa muốn ngừng tiếp nữa lại kháng cự. Chàng đã nhen nhóm ném mối lửa vào lòng nàng, khiến cơ thể nàng run lên vì nóng nực, vội nghiêng người sang một bên, vịn vai lang quần vùi đầu cắn môi, nức nở thút thít.

Lang quần thở dài, đưa lưỡi vào trong xâm nhập, an ủi cảm xúc của nàng, lại còn không quên trêu chọc: “Dư Nhi muội muội đã có tên tự chưa?”

La Linh Dư không biết vì sao chàng lại nhắc đến chuyện này, nàng thở hỗn hển lắc đầu, vuốt tóc đọng đọng giữa khuỷu tay chàng: “Vẫn chưa.”

Lễ cập kê của nàng là do Lục Quân làm cho, làm gì có ai đặt tên tự cho nàng?

Lục Quân ôm mặt nàng, tựa trán vào trán nàng. Khóe mắt lang quần cong lên như vầng trăng, dịu dàng sáng trong, lại triển miên đa tình: “Nếu ta đã tổ chức sinh nhật Dư Nhi muội muội, chi bằng lại chọn tên tự cho Dư Nhi muội muội nữa nhé? Muội cứ thút tha thút thít như vậy... Hay gọi là ‘Mít Ướt’ nhé?”

Nước mắt vẫn còn đọng lại trong mắt La Linh Dư, mà lúc này nàng lại mở to đôi đồng tử đầy kinh hãi: “...”

Lại chơi nàng rồi!

Đập mạnh vào ngực chàng hai cái, nhưng vẫn không tài nào hà gợn.

Nữ lang vừa lúng túng vừa xấu hổ, toàn thân choáng váng, bực bội cắn vào cổ chàng, lập tức nghe thấy chàng than một tiếng thật dài. Kim nén và trâm khăn, âm thanh ma sát vào tim nàng, khiến lòng nàng tê dại. Nàng đỏ mặt nghĩ, sao chàng lại rên như vậy, bởi vì như thế... làm người khác bần rần, đầu óc rối bời. Nụ hôn của chàng khi nhẹ khi nặng, nàng đồng hành cùng chàng, được chàng dẫn vào cõi ý loạn tình mê...

Lục Quân yêu cầu hai khối thịt trước ngực nàng. Hai đôi tuyết trắng đó đủ đánh bay mọi lý trí trong chàng. Tựa cổ vào nhau như xa như gần, khiến chàng mê mết không biết chán.

Một giọt nước rơi xuống cổ, nóng như thiêu đốt. La Linh Dư mơ màng mở mắt, ôm lấy đầu chàng, thấy mồ hôi trên trán chàng nhỏ xuống. Khóe mắt đỏ bừng, tóc mai ẩm ướt rối loạn. Giọt mồ hôi kia như nước trong, trọt trên sóng mũi cao của lang quần cùng bờ môi tròn bóng của chàng, cuối cùng rơi xuống dính đầu núi tuyết, lập tức tâm trí tinh thần thất thủ, đã bị tước đoạt.

Lục Quân nhìn đến sững sờ không dứt mắt.

La Linh Dư oản mình, nức nở: “Đừng, đừng mà... Muội không được...”

Lục tam lang hoàn hồn, khoan thai cười nói: “Ta đã làm gì muội, mà muội lại không được?”

Âm thanh chàng như băng trời phá lửa, như ngọc vỡ va nhau, chàng vừa thốt ra lời, bản năng mách bảo La Linh Dư đấy là lời không đúng đắn. Hình như chàng đang nói bậy với nàng, La Linh Dư nửa hiểu nửa không, ngược mặt nhìn lên. Vừa nhìn thì thấy Lục tam lang lóe lên tia hối hận, rồi nhanh chóng vụt mắt.

Chàng tự biết mình lỡ lời, đáng nhẽ không nên nói năng tùy tiện như vậy với một nữ lang chưa gả.

Thấy nàng định mở miệng, Lục tam lang cắt ngang: “Ta nói sai rồi, đừng hỏi ta câu đó nghĩa là gì.”

La Linh Dư dừng lại một lúc, trong đôi mắt tinh nghịch vụt qua tia giảo hoạt. Nàng ôm chàng cười hi hi: “Muội biết Lục tam lang học rộng biết nhiều, có sách gì mà chưa đọc? Giả vờ thanh tâm quả dục nhiều năm như vậy,

chắc già vờ đến phát điên rồi đúng không? Tuyết Thần ca ca, huynh vất vả rồi.”

Nghĩ đến đây lại thốn thức —— Lục tam lang là người có bản tính lỏng lẻo, thích đùa giỡn, trêu chọc nữ lang. Nhưng tư chất lẫn dung mạo của chàng quá tốt, quá mời ong gọi bướm. Có rất nhiều nữ lang đứng mảnh theo đuôi chàng, mà ai chàng cũng xem thường, nên chỉ có thể già thanh cao...

La Linh Dur vỗ vè làm chàng vui, nằng đúng là nhanh trí, biết ăn nói, lại còn biết lấy lòng. Trong mắt Lục Quân in đậm ý cười, nhẹ nhàng cắn lấy môi nàng. Cánh môi lại triển miên đầy dứa, chàng cười khẽ: “Cũng may bây giờ đã có Dur Nhi muội muội...”

La Linh Dur cong người, âm thanh kéo dài: “Um...”

Mồ hôi nhễ nhại khắp cơ thể, không khí trong trướng nóng bừng. Bất chợt, La Linh Dur cảm thấy ngực không bị cắn đau nữa, sức nặng trên người cũng biến mất, không còn ép nằng khó thở nữa. Đang thỏa thích trong cơn say tình, La Linh Dur ngạc nhiên, chỉ thấy Lục Quân mồ hôi đầy người, cứ thế ngồi dậy buông nằng ra.

Con tim La Linh Dur lên rồi lại xuống. ... Sao vậy?

Vì sao không tiếp tục nữa?

Nàng không ngại, cũng không từ chối... Nhưng sao chàng lại dừng? Nàng không biết chàng lại thủ lễ như môn sinh Nho học vậy đây.

Chắc chắn là có gì đó lừa dối rồi.

Lục Quân nằm nghiêng cạnh nàng, khi La Linh Dur còn đang hoài nghi, chàng đưa tay vuốt mặt nàng. Chàng cố dè nén dục vọng, nhìn nàng mơ màng mở to đôi mắt ngấn nước, y phục xộc xệch. Nữ lang nằm bên chàng như bông hoa nở rộ trong ngày xuân, xinh tới mức khiến người ta động lòng. Lục Quân bất giác nghiêng người, lại ngậm lấy đôi môi đỏ mọng mát mát, mượn đó để xoa dịu dục niệm trong mình. Lục Quân hôn nàng, nhưng vẫn giữ khoảng cách nhất định với nàng. Lục Quân thở dài: “Không thể ức hiếp muội được...”

Trong lòng chàng rất khó chịu, đồng thời cũng rất tỷ gấu. Chàng phát hiện mình không chịu nổi sức hút của La Linh Dur, lần nào cũng muốn lại gần nàng.

Nhưng vào những lúc nằng tình nghịch, lại dụ dỗ chàng như thế đấy: “Tuyết Thần ca ca, huynh sao thế? Huynh cho muội sổ sách nhiều vậy, huynh muốn thế nào thì cứ thế đó, muội không phản kháng đâu.”

Lục Quân giờ tay áo che mặt: sợ nhất là nằng không phản kháng.

Rồi bất chợt chàng đặt tay áo xuống, cúi người lại gần nàng, đưa tay nắm lấy tóc của nàng xoa trên tay áo mình. Tóc xanh quấn quýt giữa kẽ tay, chàng mỉm cười đùa giỡn: “... Ai cho muội sổ sách nhiều như vậy?”

La Linh Dur cuống lên, sợ chàng phủ nhận: “Thì lúc tối đó, huynh bảo Cẩm Nguyệt tỷ tỷ đưa sổ sách tới còn gì. Huynh nhìn đi, mấy thứ kia kia! Nhiều như vậy mà!”

Nàng vội vã ngồi dậy, cây trâm trên tóc đã rơi xuống vì màn kiều diễm đượm tình ban nãy, tóc xỏa ra dãn vào má nàng. Nàng đẹp đến nỗi khiến Lục Quân hấp mắt, nhưng nữ lang chỉ biết nắm tay chàng, ép Lục Quân ngồi dậy nhìn ra ngoài qua màn trướng. La Linh Dur lắc tay chàng, để chàng nhìn đồng sổ sách cao ngất trên bàn.

Lục Quân: “...”

Chàng ra vẻ bưng bít: “Muội nói đồng đó à.”

La Linh Dur mong ngóng nhìn chàng.

Lục Quân nghiêng đầu nhìn nàng: “Muội hiểu nhầm ý há? Ta đâu muốn tặng cho muội.”

La Linh Dur: “...”

Lục Quân: “Chỉ là cho muội một cơ hội hợp tác thôi. Ta diễn hay sao mà đưa gia sản cho muội tiêu xài? Lòng ham muốn của muội lớn đến thế há?”

La Linh Dur: “...”

Lục Quân cụp mắt: “Muội tưởng ta đưa hết cho muội thật há? Nên mới tình nồng ý đậm, dịu dàng với ta như vậy?”

La Linh Dur: “... Không có!”

Xấu hổ quá! Tức quá đi mất!

Nàng nhào đến, vừa đánh vừa cắn Lục Quân, lại vừa đẩy vừa cù. La Linh Dur quát chàng: “Huynh lăn xuống khỏi giường muội ngay!”

Lục Quân cười đau cả bụng, ôm nằng vào lòng, nhìn nằng tức tối cau gợn. Tiền tài như sinh mệnh thứ hai của La muội muội nhà chàng vậy, có thể không có quyền thế, nhưng lúc nào cũng nhìn chằm chằm tiền tài. Thứ đồ nổi bật như thế đặt trên bàn nằng, Lục Quân lại nói không phải cho nằng, làm La Linh Dur thất vọng biết mấy!

Rồi lại thấy lúng túng —— lần nào cũng thế, nằng toàn mất thế diện ở trước mặt chàng.

Quả thật chàng không hề bảo Cẩm Nguyệt nói tặng không sổ sách cho nằng. Nhưng một đêm nay nằng dịu dàng như nước, nằm dưới thân chàng nức nỏ. Có lẽ nằng thật sự thích chàng, nguyên ý cùng chàng ăn ái. Nhưng sau đó lại đến chuyện này, làm như nằng thật sự hiển thân vì sổ sách vậy. Lục Quân đã vốn xem thường nằng, bây giờ chắc chắn cũng nghĩ như thế. Mà nằng lại muốn để chàng cảm thấy, nằng thực sự không phải là loại người vô nguyên tắc như chàng nghĩ... Vành mắt La Linh Dur đỏ lên, rưng rưng nước mắt.

Nàng phản bác: “Muội không phải... Muội không có...”

Lục Quân nhìn nằng một lúc lâu, vẻ tùy tiện trên mặt biến mất, chàng thoáng im ỉm. Nhìn hai mắt nằng đỏ bừng, trong tức giận lại có vẻ lo lắng. Chàng đoán được suy nghĩ của nằng, một hồi lâu sau, mới đưa tay gạt nước mắt nằng, hôn lên mặt nằng. Lục Quân thấp giọng: “Ta biết mà. Dur Nhi muội muội vốn là người như vậy... Ta biết từ lâu rồi.”

“Chúng ta... cứ từ từ thôi.”

Chàng và nằng hai người vành tai chạm tóc mai, tình ý triển miên —— muội đừng có cố ép ta phải cưới như thế, ta cũng không cần muội phải có phẩm cách của thánh nhân. Muội ghét ta, ta cũng chê muội.

Ngay từ đầu ta đã biết muội là người như thế nào. Ta cũng đã vùng vẫy rất lâu, thậm chí đến nay vẫn còn đang gầy gù. Muội không cầu xin gì ở ta, thì sao ta lại yêu cầu muội phải trút bỏ mọi khuyết điểm vốn có? Cứ từ từ tiến lên, từng chút từng chút một... Ai cũng có khuyết điểm trên người, cho dù là người thiếu sót tới mấy, thì vẫn có thể yêu một người, đúng không?

Lục Quân đỡ La Linh Dur xuống giường, nằng chỉnh lại vòng ngọc trong tóc chàng, chàng cũng vụng về chải đầu cho nằng. Có điều, chải cả buổi thì tóc lại càng thêm rối, còn kéo đau da đầu La Linh Dur. La Linh Dur không nhìn nổi nữa, đẩy Lục tam lang vụng về nhưng khẳng khái thể hiện mình đã tài, tiện tay búi một búi tóc đơn giản, rồi sau đó mới ngồi vào bàn.

Lục Quân thuận thế ngồi xuống: “Chỉ là muốn giải thích với muội một chút... Có điều để ngày mai rồi bàn sau, giờ muội ngủ đi.”

La Linh Dur cố chấp: “Không! Thấy khoản tiền lớn như vậy mà không thể thu xếp, muội không ngủ nổi.”

Lục Quân liếc xỏ nằng chê bai, nằng lại trừng mắt với chàng. Chàng bật cười, chậm rãi giải thích: “Có quá nhiều lưu dân kéo đến Kiến Nghiệp, quốc khố triều đình đã trống, không còn nhiều tiền, nhưng thế gia ai ai cũng giàu sộp. Ta và Trần vương muốn thuyết phục các thế gia khai thương, cứu tế dân nghèo. Nhưng hiện tại, thế gia vẫn chưa thống nhất được điều lệ, chỉ có các nữ lang cứu tế lưu dân. Ta không thể ra mặt, nhưng cũng phải làm gì đó hóa hoãn áp lực. Mấy sổ sách này đưa muội, chính là đầu danh trạng* của ta.”

(*Đầu danh trạng là thuật ngữ dùng bày tỏ lòng trung thành trước khi gia nhập một tổ chức ở thời cổ đại, cụ thể là dùng hành động phi pháp để gia nhập tổ chức phi pháp. Ở đây Lục Quân lại dùng với nghĩa ám chỉ hành động bỏ tiền cứu tế của mình là trái lẽ thường đối với thế gia.)

La Linh Dur không nờ bô: “Huynh muốn cho đi cả sao? Nhưng, nhưng nhiều như vậy... Huynh cũng phải giữ lại cho mình chút chứ.” Nếu chàng trở thành kẻ nghèo rớt mồng tơi, thì nằng lại phải do dự có nên gả cho chàng hay không... Lục Quân đứng để nằng phải đối mặt với lựa chọn này chứ.

Lục Quân nháp ngum trà lạnh, để nén tâm trạng gợn sóng: “Nên ta mới giao phần này cho muội. Ta thấy phường son phấn của muội kinh doanh không tệ, ta cũng sẽ viết tên muội vào mấy phường này. Muội cứ gan dạ đi làm

thứ xem, có lỗi ta cũng không trách muội, coi như cho muội thứ. Nhưng nếu kinh doanh lời nhiều, muội xem xét tỷ lệ, chia cho lưu dân là được.”

La Linh Dư cần mồi, nghiêng đầu nhìn chàng: “Huỳnh dùng khả năng làm việc của muội, để đòi lại mình cứu tế? Huynh tin muội như vậy ư, sao huynh không tìm người khác? Lỡ muội khiến huynh lỗ hết thì sao?”

Lục Quân bình tĩnh nhấp ngụm trà. Chàng chẳng thèm nhấc mắt, khẽ mồi khẽch lên: “Biết rồi còn hỏi.”

Con tim La Linh Dư mềm xù —— Lục Quân thực sự tốt với nàng quá. Lấy nhiều tài sản như vậy ra để cho nàng luyện tay. Tiền nàng kiếm được chàng cũng không cần, vì chàng không hề thiếu số tiền đó. Một là vì cứu tế lưu dân, hai cũng dạy nàng làm việc. Mà cách tốt nhất để dạy nàng, chính là buông tay buông chân, để nàng muốn thế nào thì làm thế đó. Gặp phải trắc trở, biết đau đớn, thì mới tiến bộ nhiều được.

Áp lực lần này không lớn như mở phường son phấn với Chu lang. Tuy Chu lang cũng không màng tới tiền tài, cũng nói nàng muốn kinh doanh thế nào thì cứ việc mà làm. Nhưng suy cho cùng vẫn có chỗ khác biệt, đồ của Chu lang không phải là của nàng. Nếu nàng lỗ, sẽ cảm thấy có lỗi với sự tin tưởng của Chu lang. Từ khi mở phường son phấn, La Linh Dư ngày ngày thức đêm, mà hề thức đêm lại thút thít. Tính nàng hiểu thẳng, dù không làm tốt cũng chưa bao giờ kể khổ trước mặt người ta, chỉ âm thầm cố gắng...

Nhưng Lục Quân lại không như vậy.

Nàng cảm thấy nhất định mình sẽ gả cho chàng. Vậy thì nàng có thua lỗ tài sản của chàng, cảm giác tội lỗi cũng không quá nặng nề...

La Linh Dư đi tới, lặng lẽ ôm lấy lang quân đang uống trà. Cơ thể Lục Quân cứng lại, nữ lang cúi đầu, mùi thơm xộc vào mũi, hôn chụt lên môi chàng. Chỉ một nụ hôn đó, dục niệm vất và lấm mới để nén được lại bùng lên. Nhìn vòng eo nõn nhai của nàng, chàng lại muốn ôm vào lòng, muốn ăn tiếp... Hầu kết đi chuyển lên xuống, Lục Quân khó khăn gạt tay nàng ra: “... Đừng lại gần ta.”

Lục Quân nán lại chỗ La Linh Dư hơn một canh giờ, đến khi rạng sáng, dù là La Linh Dư chuyển tâm xem sổ sách cũng phải gấp dài mấy cái. Con mưa rả rích bên ngoài cũng dần ngớt. Trong phòng yên tĩnh, nữ lang ngồi trước bàn lật sổ sách, lang quân ngồi phía sau uống trà. Nếu nàng có chỗ nghỉ ngơi về tài sản của chàng, chàng lập tức giải thích mấy câu. Còn lại thì không nói gì.

Lục Quân yên lặng nhìn nàng từ phía sau.

Tầm mắt dán chặt vào nàng, có dời đi rồi cũng dời đến lại.

Chàng phát hiện, càng ngày mình càng không kìm nén được khát vọng về nàng, dù chỉ nhìn không làm gì, chàng cũng cảm thấy bản thân có thể ngắm nhìn như thế cho đến thiên hoang địa lão. Lại còn mơ màng cảm thấy, dù có kiếp trước kiếp này, nhất định chàng cũng nhìn nàng từ phía sau như thế...

“Đi ngủ đi.” Lúc La Linh Dư âm thầm nhìn sang, rót cuộc Lục Quân cũng uống trà xong, chàng đứng dậy rời đi.

La Linh Dư thấy thế thì đứng bật dậy. Mở cửa ra, bên ngoài đen như mực, nghe thấy tiếng nước nhỏ tong tong lên gạch xanh. La Linh Dư đứng trong góc khuất, xoay người chờ chàng, cũng nửa thật nửa giả dò xét: “Trời tối thế này, lại vẫn còn mưa, huynh thật sự không muốn ở lại chỗ muội thêm một lúc, đợi trời sáng rồi lại đi sao?”

Lục Quân: “... Đừng thử ta.”

Trước kia nhện được, nhưng bây giờ thì chưa chắc.

Đã từng ngủ cùng nàng cách một tấm bình phong, lúc đó vẫn còn có thể bình tĩnh không gợn sóng; nhưng bây giờ chỉ cần nghĩ đến việc chung phòng với nàng, chàng lại không tài nào ổn định nổi, suy nghĩ miên man bất định.

La Linh Dư mím môi cười, đưa dù cho chàng. Nàng là người thức thoi, đã lấy lòng thì sẽ lấy lòng tới cùng. Lục Quân muốn đi, lại thấy những người hầu đã ngủ, La Linh Dư lập tức che dù, cùng chàng ra cửa, muốn tiễn chàng rời sân. Không nghĩ ngờ gì nữa, hành động này của nàng đã thành công lấy lòng Lục Quân, để chàng phải nhìn nàng thêm mấy bận.

Ánh mắt lang quân rực cháy, tình ý liên miên.

La Linh Dư đỏ mặt cúi đầu.

Sở trường của nàng là lấy lòng, còn về tình chỉ nửa hiểu nửa không, nhưng cũng không nên nói mà tò mò rất nhiều. Từ này đến giờ, nàng luôn canh cánh về chuyện chàng đẩy mình ra khi tối, lúc đưa Lục Quân đến cửa viện, hai người một trước một sau đi trên con đường phủ đầy rêu xanh, La Linh Dư lăm bắm “Huynh muốn về thật vào lúc khuya khuất thế này sao? Không xem sổ sách với muội nữa sao? Lần này huynh đi, không biết lần sau gặp lại là lúc nào.”

Nói đến đây, trong giọng có đôi phần trách móc.

Nữ lang lại nói: “Không phải huynh theo Huyền học à, sao bây giờ lại chú trọng đạo Nho như vậy? Huynh tu thân dưỡng tính, hay có lý do khác? Muội thấy người...”

Cách, hai người đi qua một chỗ, hoa trên cây rơi xuống, giọng Lục Quân trở nên nghiêm nghị: “Linh Dư.”

La Linh Dư kỳ quái khó hiểu nhìn đến, thấy lang quân cụp dù, lúc quay người lại, trong tay chàng cầm một cành hoa. Cánh hoa trắng muốt, nụ hoa đơm trên cành, rung rung trong tay chàng. Chàng đưa cành hoa cho nàng, dịu dàng lưu luyến nói nhỏ: “Hoa này, có tên là ‘Nương Tử Ôn Áo’.”

La Linh Dư: ... Cái gì? Nương Tử Ôn Áo? Trên đời này có loại sách đó thật sao?

Lục Quân: “Muội nghỉ ngơi tài học của danh sĩ không bằng muội ư?”

La Linh Dư: “Thật sự có loài hoa tên là ‘Nương Tử Ôn Áo’ sao? Không phải huynh đang nói muội đây chứ?”

Lục Quân: “Có chứ.”

“Năm xưa có vị Phật nhân gian đời thứ ba nào đó đang tu hành, thì một bị nữ yêu dụ dỗ. Nữ yêu kia quần lấy cao tăng suốt ngày, nhưng yêu quái không học được cách xử sự của nhân gian, chỉ biết ngày ngày đem hoa đến trước cửa của cao tăng. Về sau cao tăng tu thành Kim Thân, đi đến ba mươi ba Thiên Phật quốc, yêu quái hóa ma ngàn cân. Về sau cao tăng và yêu ma cùng chết, chỉ để lại loài hoa này tại chốn nhân gian. Trước khi thành Phật, cao tăng từng gọi đây là hoa ‘Nương Tử Ôn Áo’. Chính là vậy đây.”

“Dư Nhi muội muội nên đọc thêm vài cuốn kinh Phật đi.”

Chàng phe phẩy cành hoa trong tay, chùi hoa lướt qua má ngọc của nữ lang. Chàng nhưn mây mỉm cười, lúc hoa rơi lên má nữ lang, êm ái đa tình. Khi Lục Quân gọi “nương tử”, giọng trong trẻo lại ảm áp, chứa chan tình ý. Vừa nhìn nàng vừa lướt hoa dọc theo cằm nàng. Mưa đêm ướt đường, Lục tam lang ném hoa vào lòng La Linh Dư, lại ngắm nàng một cái, về mặt trong mắt khiến nữ lang buồn bã, ôm chặt cành hoa.

La Linh Dư thẹn thùng ôm hoa rất cẩn thận, nhìn chàng che dù đi xa, lúc bấy giờ nàng mới trở về.

...

Lúc quay về thì lật sách cổ xem.

Nghe nói gần đây Lục nhị lang điên cuồng nghiên cứu Phật học, La Linh Dư cố ý mượn vài cuốn sách kinh Phật đọc.

Xem hết ba ngàn kinh Phật, cũng chẳng tìm được điển cổ “Nương Tử Ôn Áo” đâu.

Lúc này mới biết Lục Quân lại lừa mình, dùng loài hoa không biết tên lừa nàng đa tình.

La Linh Dư hít sâu, cành “Nương Tử Ôn Áo” đang cầm trong phòng, không biết có nên ném đi không.

***

“Lục Quân! Lục Quân!”

Tuyết rơi mù mịt, sương khói giăng đầy, phóng mắt nhìn không thấy điểm cuối, cũng không thấy đường chân trời.

La Linh Dư kêu gào thảm thiết thất thanh, đau lòng như tiếng Đỗ Quyên kêu đầu hè*, loạng choạng bước đi trong màn sương dày đặc. Người nàng bản thủ dơ dáy, váy dài quét trên vũng bùn. Nữ lang đau buồn sợ hãi đi

trong nhân gian, che mặt khóc nức nở...

(*Hoa Đỗ quyên: hoa có hình dạng con cuốc. Sừ viết rằng: “Đỗ Vũ xưng Vương ở đất Thục, hiệu Vọng Đế. Trương Nghi phạt Thục, Thục Vương (Đỗ Vũ) khai chiến bất thắng, vì thế mà bị diệt”. Đỗ Vũ bỏ vào rừng, khi chết hóa thành con cuốc, khi mùa hè đến, lại kêu thảm thiết, như tiếng khóc đau lòng, ứa huyết, thương cho nỗi nước mắt, nhà tan.)

Lục nhị lang đỏ mặt hỏi lạnh khắp người, vội bật dậy khỏi giấc mơ, ngồi yên một chỗ. Không biết lúc này là lúc nào, bản thân đang ở đâu, Lục Hiển mơ màng ngẩng đầu, thấy Hành Dương vương Lưu Mộ đang nhìn hẩn thẩn dò. Trong tay Lưu Mộ cầm một cuốn sách, lấy làm lạ hỏi: “Gặp ác mộng à?”

Lục Hiển: ... Vì sao hẩn lại bắt đầu nằm mơ rồi?

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nỗi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trước mắt là gương mặt phớt to của Hành Dương vương, trong đôi đồng tử lạnh lùng phản chiếu về mặt hoảng hốt của Lục Hiển. Lục Hiển ngã người ra sau, ghé gập vì thế mà đỏ nhào, Lục nhị lang khổ sở ngã sõng soài trên đất, xoa hồng rên đau.

Lục này, trong mắt Lưu Mộ viết đầy khinh bỉ và mất kiên nhẫn.

Một lang quân khác ở bên lên tiếng: “Lục nhị lang, đã dậy chưa? Dậy rồi thì mau tìm hồ sơ mà Hành Dương vương điện hạ muốn đi. Đứng rồi, sau này Hành Dương vương sẽ là cộng sự của chúng ta, người dẫn công tử đi làm quen với chỗ này đi.”

Lang quân kia mặc quan phục, thuận miệng nhắc đến, dặn dò Lục nhị lang một tiếng rồi vội và rời khỏi nha môn. Mà theo Lục Hiển thấy, sắc mặt Lưu Mộ càng trở nên không thân thiện đến độ mắt thường có thể trông thấy.

Lục này Lục nhị lang mới nhớ lại tình hình của mình bấy giờ: hẩn bị phụ thân điều đến làm thị lang ở Đại Tư Không. Tư Không phủ chuyên quản chuyện hiến tế khí hậu, bình thường chuyện khá nhiều, cũng rất bận rộn. Có điều ở đây không liên quan đến tình hình chiến sự ngày càng căng thẳng ở biên giới Nam quốc và Bắc quốc.

Mà trước đó, Hành Dương vương luôn muốn vào Tư Mã phủ —— chấp chương việc quân chính Nam quốc.

Không ngờ Lục nhị lang chỉ mới ngủ say ở phủ nha một buổi trưa, thì Hành Dương vương đã đến đây, nói muốn làm đồng liêu của hẩn. Mà sắc mặt Hành Dương vương lại rất khó coi.

Lục nhị lang đứng dậy đi tìm hồ sơ cho Hành Dương vương, vì mọi người đã nghĩ lễ nên chỉ còn một mình hẩn trực. Lục Hiển quan sát sắc mặt thiếu niên đối diện một hồi, bất chợt thông minh đột xuất, thấp giọng nói: “Chẳng lẽ Tư Mã phủ có người bài xích công tử, xua công tử đến chỗ chúng tôi?”

Lưu Mộ hung ác lườm hẩn.

Cái lờm kia như thể muốn xèo thịt trên người mình vậy, Lục nhị lang ngo ngác, đến khi hiểu ra thì hỏi: “... Chẳng lẽ là bệ hạ có ý nhắm vào... Ta thể mình không tố cáo gì với bệ hạ hết, cũng không nói lung tung về ngài trước mặt bệ hạ! Chuyện trước kia giữa hai ta, không phải Trần vương đã giải quyết giúp ngài, bệ hạ cũng không biết sao?”

Trần vương Lưu Thục không muốn vì chuyện Hành Dương vương có ý định giết Lục nhị lang, mà phải làm hại một quận vương. Sau chuyện này, Lục nhị lang liên tục chối bỏ đã tâm lang sói của Hành Dương vương, lại có Lục tam lang chu toàn, Trần vương và Hành Dương vương liên thủ để nên mức ảnh hưởng của chuyện đó xuống thấp nhất. Sau khi Lục nhị lang và Lưu Mộ đập tay ăn thẻ, Lục Hiển quyết định làm một sĩ đại phu không hỏi không quản, còn Lưu Mộ làm một quận vương không biết bệ hạ muốn làm gì. Ai ngờ hơn nửa tháng trôi qua, Lưu Mộ không hề có động tĩnh gì, bệ hạ lại càng tinh bơ chèn ép cho tay høn.

Lưu Mộ ưỡ ỏi nói: “Không liên quan gì tới người.”

Lục nhị lang đuổi theo hẩn, hạ thấp giọng: “Ta đã nói rồi, sẽ làm như không biết ngài muốn làm gì...”

Lưu Mộ hừ: “Cố không muốn làm gì hết.”

Thực ra hẩn đã thua rồi. Dù đập tay với Lục nhị lang, hẩn cũng không tin tưởng Lục nhị lang. Cách tốt nhất chính là án binh bất động. Mà án binh bất động ắt sẽ đem đến ảnh hưởng, hẩn càng lúc càng bị hoàng huynh chèn ép nặng nề.

Lưu Mộ lờoi nói nhiều, cầm lấy hồ sơ từ tay Lục Hiển, tìm đại một chỗ rồi ngồi xuống. Hẩn không nói mình muốn làm gì cả, Lục Hiển đứng bên cạnh, ngạc nhiên nhìn chàng thiếu niên. Trong lòng Lục Hiển rất khó chịu, nghĩ đến nếu không phải mình sửa lại vận mệnh, thì hiện tại Lưu Mộ đã sắp giết chết đương kim bệ hạ rồi. Hành Dương vương ở trong mơ được sung sướng hơn thực tế nhiều.

Vì cứu đệ đệ mình, Lục Hiển đã hy sinh Lưu Mộ.

Lưu Mộ mở hồ sơ ra, thực ra cũng chỉ bày ra dáng vẻ thôi, không định đọc lâu. Nhưng Lục nhị lang cứ đứng bên cạnh nhìn hẩn chăm chăm, Lưu Mộ sầm mặt ngẩng đầu: Sao hà, muốn giám thị ta?

Nào ngờ hẩn vừa ngẩng đầu lên, thì thấy ánh mắt Lục Hiển nhìn mình rất... áy náy?

Lưu Mộ khựng lại, lời mắng chửi bị chặn ngang họng.

Lục Hiển miễn cưỡng mỉm cười với hẩn: “Thật ra Tư Không phủ của chúng tôi cũng không tệ, không kém hơn Đại Tư Mã là bao. Ít nhất nơi này rất an toàn, không có chiến tranh loạn lạc. Nghe nói giờ đây Đại Tư Mã phủ phải phải binh sai tướng điều đi khắp nơi, biên ải rồi ren, các lang quân đều bị ép đến đó. Thành quách biên giới heo hút, không phải là nơi tốt. Tam đệ của ta muốn đi, nhưng bị ta mắng không cho phép đi. Một lang quân bình thường, chưa từng ra chiến trường, cần gì phải tự chuốc rắc rối. Bấy giờ người đi biên ải đều là lang quân bị bài xích, bị thể lực chèn ép...”

Nghiêm túc làm quan mấy tháng, Lục nhị lang đã quá rõ thủ đoạn của thế gia.

Lưu Mộ lạnh lùng cắt ngang màn dài dòng củ Lục Hiển: “Cố muốn đi biên ải.”

Lục Hiển: “...?!”

Lưu Mộ không làm bộ làm tịch nữa, hẩn ném hồ sơ trong tay đi, ngã người ra sau. Lưu Mộ nhướn mày, giữu cột nhìn Lục Hiển, lặp lại một lần nữa: “Bây giờ cô chỉ ở tạm chỗ các người hai ngày, đợi thu xếp đâu vào đấy xong, cô sẽ ra chiến trường. Tuy người đến biên ải đều là kẻ ngốc...”

Lục nhị lang lập tức sửa lời: “Công tử anh minh thần vũ, lại muốn đến biên ải đánh giặc, đúng là phong độ của một đại tướng. Khác hẩn các lang quân tìm chết bình thường! Ta tin rằng có công tử ngài ở đó, nhất định tình hình chiến tranh sẽ nhanh chóng lắng xuống... Hạ thần kính chúc công tử thắng ngay trận đầu!”

Không sai, hiện tại Hành Dương vương đang bị Kiến Nghiệp chèn ép, hẩn không muốn quay về Hành Dương làm quận vương nữa. Ai biết được hôm nào đó, hẩn sẽ bị hoàng huynh giết chết đây? Cách tốt nhất chính là được ăn cá ngả về không, đến thắng biên ải, làm lại từ đầu!

Lưu Mộ: với đệ đệ của mình, Lục Hiển không muốn Lục tam lang phải đi chịu chết; đến lượt hẩn, thì cứ mặc hẩn đi chịu chết hả?

Lục nhị lang lập đi lặp lại câu trên, khiến hẩn khó nói nên lời.

Nhưng Lục nhị lang đang khen được nửa thì đột nhiên ngừng lại. Vì hẩn bất tri bất giác ý thức được, thực tế không hề giống giấc mơ tưởng là thật ngày trước. Thực tế đã thay đổi, Hành Dương vương trong mơ không cần đi biên ải, nhưng ở ngoài đời, chính miệng Lưu Mộ nói rõ mình muốn đi biên ải.

Vậy giấc mơ hẩn mơ thấy lúc trưa... Cảnh tượng mới mẻ không hề khớp với giấc mơ ngày trước đó...

Mặt Lục nhị lang lập tức trắng bệch —— thực tế hòa vào mộng, mộng vẫn tiếp tục!

Chẳng lẽ, chẳng lẽ hẳn... thật sự có thể biết trước tương lai?

Vừa nghĩ đến việc này, Lục nhị lang đứng ngồi không yên. Hắn không còn tâm tư đâu lo lắng chuyện khác, vội cầm lấy giấy bút viết thiệp, muốn giao công việc cho Lư Mộ, cầu khẩn Hành Dương vương nếu không bận gì thì có thể trực thay hắn. Lư Mộ vốn không tình nguyện, nhưng bị hắn dây dưa phát phiền, đành phải gật đầu. Lúc ký tên giao ban, Lư Mộ buột miệng hỏi: “Người bạn gì vậy?”

Lục nhị lang do dự, sau đó đáp thật: “Về phủ ngài.”

Đề đề nằm mơ.

Bút trong tay Lư Mộ khựng lại trên giấy: “...”

Lục Hiến đã chuẩn bị xong tâm lý bị Lư Mộ tức giận mắng chửi, nhưng Lư Mộ chỉ nhìn hắn một cái, sau đó nói: “Nếu Lục nhị lang đã muốn về phủ nghỉ ngơi, không bằng trên đường về thì làm thêm một chuyện nữa đi.”

Lục Hiến khiêm tốn thỉnh giáo.

Lư Mộ chân thành đề nghị: “Đến chỗ đại phu khám nào đi, nói không chừng còn có cơ hội khỏi hẳn.”

Lục Hiến: “...”

Xem ra Hành Dương vương tin chắc hẳn có bệnh rồi. Thương thay Lục nhị lang có nỗi niềm khó nói, đến chính hắn cũng không xác định được chuyện này, đã bái lạy rất nhiều Phật, cũng cầu khẩn rất nhiều đại sư. Nhưng tất cả đều không giải được mộng, nếu hẳn nói ra, nhất định sẽ có nhiều người nghĩ hắn là đồ điên nữa cho xem. Lục Hiến cười gượng một tiếng, chấp tay quay về phủ thật.

Chuyện đầu tiên khi quay về Lục trạch ở Đan Dương, chính là tắm rửa thay quần áo, thấp hương trong Phật đường, rồi lại đi bái lạy tượng Phật được thỉnh từ trong chùa về, rì rầm lầm nhảm một hồi. Lục nhị lang làm một người cúng Phật đầy thành kính, khiến các thị nữ người hầu trong viện sợ hãi bất an, sợ bộ dạng cuồng tín của hắn truyền ra bên ngoài, để rồi rước lấy nhiều lời đồn đại bậy bạ.

Làm xong tất yếu những chuyện này, lại đốt hương đàn mộc trong phòng mình lên. Lục nhị lang không đợi trời tối, vội nằm xuống giường ép mình đi ngủ. Hắn có trực giác, cảm thấy nhất định mình sẽ nằm mơ.

...

Quả nhiên lại nằm mơ thật.

Khác hoàn toàn với giấc mơ ngày trước, nhưng bản thân lại chẳng chút ổn định. Lục nhị lang đi qua đi lại trong cõi mộng đen kịt, lúc thì nghe thấy tiếng kèn hiệu chiến tranh, lúc lại nghe tiếng nhạc ca múa vui mừng. Khi thì thấy giăng sơn đảo điện, nước mất nhà tan; khi thì lại thấy quốc thái dân an, mưa thuận gió hòa.

...

Lần này, lại là hai giấc mơ khác hẳn nhau.

Giấc mơ đầu tiên, nối tiếp với giấc mơ bị cắt ngang lúc Lục nhị lang ngủ trưa ở Tư Không phủ ——

Thế giới trắng xóa, bão tuyết sương mù bốn phía phủ vào mặt. Đất trời u ám, Lục Hiến không nhìn thấy gì, chỉ thấy được bóng dáng nữ lang lao đảo đi trong sương mù. Hắn cao giọng hỏi có người hay không, sau đó gấp gấp chạy đến, cúi kịp nữ lang kia: “La biểu muội, La biểu muội, đây là đâu ——”

Hắn chưa bao giờ đến nơi nào rộng lớn như vậy, chưa từng thấy sương mù nào lớn như vậy. Cúi đầu giẫm lên lớp tuyết, Lục Hiến xác nhận, khí hậu phương Nam quanh năm ẩm ướt, cả đời này hắn chưa từng thấy tuyết rơi dày quá đầu gối như thế này.

Mà La Linh Dư đang bước đi trong gió tuyết sương sa.

Cả người dính đầy vết bẩn, áo lông cừu đỏ chói, áo choàng lông chồn trắng phau, nàng không thấy được Lục nhị lang, liên tục nhìn quanh đầy hoảng loạn, trong mắt rung rung. Giọng nàng thê lương, gào to khắp bốn phía: “Lục Quân —— Lục Quân... Lục Quân!”

Lục nhị lang đuổi theo: “Đây là đâu? Có phải là Bắc quốc không? Sao muội và đệ ấy lại tới Bắc quốc? Đệ ấy đâu rồi? La biểu muội, sao lại, sao lại...”

Sao lại chỉ có một mình muội?

Lục nhị lang run run trong bão tuyết, nhìn La Linh Dư ôm mặt khóc nức nở, nhìn nàng hốt hoảng tìm người trong sương mù. Ái tình đến rồi đi, như bát nước đã đổ, đột nhiên tới gần, lại đột nhiên rời xa. Trời đất trắng xóa thê lương, cuối cùng nàng ngã phịch xuống đất, nghẹn ngào: “Lục Quân ——”

Sao chẳng có thể để nàng lại một mình.

...

Lục nhị lang ngẩn ngơ, mắt vẫn nhìn nữ lang khóc trong tuyết. Người kia đã rời khỏi thế gian này, thế giới của người khác cũng bắt đầu sụp đổ. Từng chút từng chút một, mọi thứ đổ sập xuống, mang theo tất cả đi xa. Ở trong giấc mơ này, hắn đi theo thị giác của La biểu muội, La biểu muội không hề tìm được tam đệ. Hắn còn chưa hết ngỡ ngàng thì trời đất đảo lộn, lệ trong mắt còn chưa kịp khô, Lục nhị lang đã rơi vào giấc mơ thứ hai.

Giấc mơ này, lại là bữa tiệc linh đình, quạt tân nương* đang đưa.

(*Vốn ban đầu theo truyền thuyết Trung Quốc, trong đám cưới của Phục Hỷ và Nữ Oa, Nữ Oa vì để che giấu sự xấu hổ, nên đã dùng cỏ kết thành quạt để che mặt mình. Người đời sau vì mỹ quan và thuận tiện cho việc che mặt đã thay thế quạt cỏ bằng miếng lụa. Ảnh.)

Lục nhị lang trông thấy bản thân mình trong sổ khách khứa.

Hắn nằm mơ thấy ngày kết hôn của Lục tam lang và La Linh Dư.

Chính mắt hắn chứng kiến lang quân tuần tú nắm tay nữ lang cầm quạt che mặt, từng bước từng bước tiến về cao đường. Các trưởng bối như Lục lão phu nhân cười toét miệng, đến lão quân hầu luôn ở Linh Nam cũng quay về tham dự hôn sự của cháu trai. Lục nhị lang nhìn bọn họ lạ một lạy, hai lạy, rồi ba lạy.

Cây quạt hạ xuống, gương mặt nữ lang nhuộm đỏ ráng chiều, đôi mắt lấp lánh yêu kiều, chạm vào cái nhìn của lang quân.

Nền rực sáng trên bàn lụa đỏ, cầu nguyện trăm năm chẳng rời xa.

...

Cơ thể ướt đầm mồ hôi lạnh, hắn bật dậy khỏi giấc mơ, nhận ra sắc trời sáng choang ngoài phòng. Đầu Lục nhị lang đau nhức, đưa tay che ánh sáng, sờ thấy nước mắt đọng trên khóe mi. Hắn run rẩy, lòng ngập tràn nghi ngờ: vì sao lần này lại mơ màng, không nhìn rõ cảnh tượng trong hai giấc mơ, nhưng hắn vẫn nằm mơ? Rốt cuộc đầu mối là thật?

Rốt cuộc tam đệ đã gặp chuyện, hay vẫn sẽ cưới La biểu muội? Hai giấc mơ khác hẳn nhau, liệu đang báo hiệu điều gì đây?

Trong phút chốc, hắn nhớ đến cảnh tam đệ bỏ mạng vì vạn tiễn xuyên tim mà mình nằm mơ ngày trước... Lục nhị lang vội gọi gã hầu ở ngoài phòng vào, hỏi: “Tam lang có ở trong phủ không?”

“La biểu muội có ở trong phủ không?”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80

Bầu trời trong xanh, hoa lá xum xuê trên đầu tường Lục phủ tại ngoại ô Đan Dương, khiến người qua lại không khỏi dừng chân ngắm nhìn.

Vào sáng sớm, biểu tiểu thư Lục gia Giang Uyển Nghi đích thân nấu cháo tổ yến rau tuyết, canh đúng thời gian các lang quân bãi triều, đưa cháo đến cho Lục tam lang. Còn bên kia, biểu tiểu thư La Linh Dư đang thình an buổi sáng ở chỗ Lục lão phu nhân, hay tin Giang nữ lang đưa cháo cho Lục Quân tử miệng các biểu tiểu thư, La nữ lang mỉm cười —— Giang Uyển Nghi vẫn chưa từ bỏ ý định sao?

Không sao, đợi nàng kích thêm một đòn nữa là được.

Giang Uyển Nghi cùng thị nữ xách hộp đựng thức ăn đến ngoại viện của Lục tam lang, nhưng lại bị thị nữ thiếp thân Cẩm Nguyệt ngăn ở cửa viện. Cẩm Nguyệt nho nhã đúng mực, cúi người xin lỗi biểu tiểu thư: “Lang quân nhà chúng nô tỳ ra yến tỉnh, lúc không có ở nhà, ngài ấy không thích ai vào viện mình. Mong biểu tiểu thư thứ tội.”

Giang Uyển Nghi dịu dàng nói: “Chỉ là một bát cháo thôi mà. Ta sẽ không đi đi lại lại nhiều đâu, chỉ là muốn chờ tam biểu ca về mà thôi.”

Cẩm Nguyệt nói: “Thời gian lang quân đi ở thất thường, ngay cả nô tỳ cũng không biết hôm nay ngài ấy có về không. Chỉ sợ bát cháo này sẽ nguội mất, biểu tiểu thư vẫn nên về thì hơn. Không bằng đợi tam lang về, nô tỳ sẽ cho người báo tin với tiểu thư?”

Giang Uyển Nghi lại nói mấy câu, rồi thị nữ đi cùng cũng nói mấy câu. Nhưng tuy Cẩm Nguyệt vẫn ra vẻ đón chào, nàng ta rất cẩn thận, không cho các nàng vào. Bị chặn đường ngay ngoại viện lang quân, đúng là khó xử.

Sắc mặt Giang Uyển Nghi không tốt cho lắm, nàng ta lúng túng cười gượng. Cẩm Nguyệt không chịu nhận bát cháo —— vì Lục tam lang thật sự rất không thích các biểu tiểu thư trong nhà qua lại phiền phức, đồ của biểu tiểu thư tặng, quả thật chẳng không nhận.

Thị nữ thiếp thân của Lục tam lang quá khó nói chuyện, quá không nể mặt, suy cho cùng vẫn là quý nữ, dù có dịu dàng tới mấy, Giang Uyển Nghi cũng không còn mặt mũi nào nữa. Mặt nàng đỏ bừng, nháy mắt với thị nữ rồi xoay người rời đi. Còn thị nữ của nàng ta thì chậm một bước, lặng lẽ kéo Cẩm Nguyệt, mượn tay áo che khuất để đưa chiếc vòng phi thủy đến, định lấy lòng Cẩm Nguyệt: “Hôm nay bao giờ tam lang mới về vậy? Cẩm Nguyệt tỷ tỷ, hai ta cũng quen biết nhau nhiều năm như vậy, sao có thể không tin nữ lang nhà ta được? Nữ lang nhà ta thấy tam lang vất vả quá...”

Đuổi mất Giang Uyên Nghi liếc thấy thị nữ của mình và thị nữ của Lục tam lang trò chuyện vui vẻ, nàng ta bèn đi tới núi già gần đó đợi người, trái tim nảy lên nảy xuống, không tài nào bình tĩnh được. Nàng ta không cam lòng mình cứ thế mà thua La thị nữ. Với gia thế đó, La thị nữ sẽ chỉ toàn mang lại rắc rối cho tam lang. Thời đại này, dù cùng là sĩ tộc thì vẫn có chỗ khác nhau. Đại thế gia như Lục gia, năm xưa liền hôn với La thị Nữ Dươg thì đúng là đã mạnh thêm mạnh. Nhưng hiện tại La thị Nữ Dươg đã không còn, Lục gia liền hôn với La thị Nam Dươg thì không khác gì lợi xuống vùng lầy. Trong giới sĩ tộc, ắt sẽ bị mọi người chế giễu.

Lục tam lang khoáng đạt rộng lượng như vậy, còn là danh sĩ nổi tiếng thiên hạ, sao chẳng có thể bị mọi người cười nhạo được? La thị nữ muốn gả cao, nhưng với Lục tam lang lại chính là cưới thấp. Chỉ cần nghĩ đến chuyện Lục tam lang cưới La Linh Dư, dễ rồi bị người ta bài xích cười nhạo, thậm chí không giữ được danh tiếng... là Giang Uyên Nghi lại thấy buồn thay chàng.

Hôn nhân phải nên môn đăng hộ đối, Lục tam lang phải kết thông gia với Giang gia mới đúng. Dù không cưới nàng, thì cưới nữ lang thế gia khác cũng được, không phải đều tốt so với việc hôm đó chàng đòi cưới La Linh Dư ngay trước mặt mọi người sao?

Giang Uyên Nghi vận khăn tay, không phải khẳng khẳng muốn gả cho Lục tam lang, mà những lời này, nàng muốn nói với biểu ca. Muốn để chàng suy nghĩ thật kỹ, đừng ép mình phải đi đến bước bị thế gia bài xích.

Giang Uyên Nghi đang xuất thần nghĩ ngợi, thì chợt có nữ lang thướt tha đi qua ngọn núi già. Nữ lang kia ngực nở eo thon, thân hình duyên dáng, vừa dẫm lên quả thông rơi trên đất thì dừng bước, mỉm cười nhìn lại: “Giang tỷ ở đây sao?”

Liếc nhìn La Linh Dư, gương mặt Giang Uyên Nghi bỗng đỏ lên, hàng mi rung mạnh.

Vừa rồi còn đang nói xấu La Linh Dư, bây giờ lại gặp nàng ta.

Giang Uyên Nghi hỏi: “Muội muội đi đâu thế?”

La Linh Dư nhướn mày, vui vẻ trả lời: “Muội bị đầy bụng nên khó chịu trong người, đi tới đi lui cho tiêu thực thôi. Tỷ tỷ có muốn đi cùng không?”

Giang Uyên Nghi vội vàng: “Không không không...”

Nàng ta vẫn đang chờ thị nữ của mình, vừa định vắt óc mở miệng thì La Linh Dư đã ra về hiểu chuyện, giot tay che má, nhìn nàng mỉm cười, cũng không ép nữa. Giang Uyên Nghi vẫn đợi ở núi già bên này, nhìn La Linh Dư và các thị nữ rời đi. Bóng lưng dao động, ánh nắng và gió mát đuổi theo, nữ lang mặc váy dài thắt lụa trắng, vạt váy vênh lên, trên trán cài hoa trắng. Gương mặt trẻ tuổi sống động, đẹp đến nhường nào. Dù là các nữ lang xinh đẹp thì bọn họ vẫn so sánh với nhau, Giang Uyên Nghi là mỹ nhân, có điều trong số mỹ nhân cũng có người đẹp hơn——

Người chói lọi hoa nhường nguyệt thẹn như La Linh Dư, trong số các biểu tiểu thư Lục gia, có mấy ai không ghen tị?

Giang Uyên Nghi chờ một lúc thì thị nữ đi tới. Thị nữ đó mặt lắc đầu, tỏ ý mình cũng không thăm dò được gì từ Cẩm Nguyệt. Thị nữ cắn răng: “Á lằng lờ kia đúng là cái đồ nước đổ lá khoai! Ngoài mặt thì cười tươi rói, đến khi hỏi kỹ thì lại lắc đầu nói không biết. Á ta xưa nay thích nhận quà, nó tỷ còn đưa vòng tay thượng hạng cho á, mà á ta vẫn nói không biết bao giờ tam lang về.”

“Hừ! Á ta là thị nữ thiếp thân, lang quân đi đâu, sao có chuyện á không biết được? Chỉ là á ta không chịu nói thôi.”

Ánh sáng trong mắt Giang Uyên Nghi tối đi, nàng ta lắc đầu, an ủi ngược thị nữ của mình: “Chuyện này cũng bình thường. Nếu Cẩm Nguyệt dễ nói chuyện như vậy, thì tam biểu ca đã không cho nàng ta quản sự.”

Hai người chủ tò nhìn nhau không nói gì, đành cầm bát cháo đã nguội ngắt đi ra khỏi núi già, trở lại đường chính. Trong lúc nói chuyện, thị nữ và nữ lang vô tình nhắc tới một chuyện: “Vừa rồi nương tử có thấy La nương từ không? Ban nãy nô tỷ đứng ngoài viện Lục tam lang, còn gặp nàng ta. Cẩm Nguyệt không cho nô tỷ vào sân, La nương tử dừng lại, nói giúp nô tỷ mấy câu. La nương tử tốt bụng thật đấy.”

Giang Uyên Nghi: “...”

Mí mắt giật giật, nàng ta chậm rãi dừng bước, nàng ta không phải là người ngu ngốc, lập tức ý thức được vài điểm lạ lùng.

Không nói nhiều với thị nữ, Giang Uyên Nghi xoay người quay trở lại viện của Lục tam lang. Thị nữ không hiểu, vội xách váy đuổi theo nữ lang nhà mình. Giang Uyên Nghi chạy không thờ nổi, nhanh chóng đến ngoài viện Lục tam lang. Nàng ta nấp sau gốc cây ở đầu tường, nhìn bóng lưng uyển chuyển của La Linh Dư.

Cẩm Nguyệt vẫn còn đứng ở cửa viện!

Cẩm Nguyệt và La Linh Dư trò chuyện vui vẻ với nhau, không biết La Linh Dư nói gì, mà chọc cho Cẩm Nguyệt giot tay che miệng cười. Ban nãy có nói thế nào Cẩm Nguyệt cũng không chịu, vậy mà lúc này đã thân mật nắm tay La Linh Dư, mời La Linh Dư vào viện. Các thị nữ sau lưng La Linh Dư bình tĩnh đi theo, có thể thấy, đây là chuyện rất thường xuyên bình thường.

... Đi theo một nữ lang có bản lĩnh, không biết các thị nữ này thấy được bao nhiêu thủ đoạn để người khác thích.

Mặt Giang Uyên Nghi tái mét, móng tay ghim sâu vào lòng bàn tay.

Lúc này, thị nữ sau lưng nàng ta cũng tức giận bất bình, giọng giương cao: “Sao Cẩm Nguyệt lại như vậy!? Dựa vào đâu không cho chúng ta vào, mà lại để La nương tử vào? Không phải á luôn miệng nói lúc Lục tam lang không có ở đây, không cho phép một ai vào viện sao? Sao bây giờ lại... Không được, nô tỷ phải tìm á nói lý...”

“Đù rồi!” Hiếm khi thấy Giang Uyên Nghi nghiêm túc, nàng ta đột nhiên cao giọng dọa thị nữ giật mình. Giang Uyên Nghi quay đầu, nước mắt dàn dụa, nàng ta đang rất khó chịu, giọng lạc đi: “Đừng đi... Người còn muốn làm ta mất mặt nữa sao!”

Gạt nước mắt, Giang Uyên Nghi cúi đầu bỏ đi —— Lục tam lang! Lục Quân!

Chàng lại khiến người ta phải lúng túng khó chịu đến thế!

Cẩm Nguyệt chỉ là một thị nữ, Cẩm Nguyệt nói gì làm gì, không phải đều nghe theo ý chàng sao? Xưa nay biết chàng không thích nữ lang ồn ào, nên Giang Uyên Nghi không tùy tiện làm phiền chàng, nhưng, nhưng chàng... lại xem thường người khác đến mức đó!

Giang Uyên Nghi đi rất nhanh, khóc thờ không nổi, chỉ hận không thể lập tức về nhà, không muốn ở lại Lục gia để chịu nhục thêm nữa. Nàng đi rất gấp, bắt chợt đụng phải một người cũng vội vã từ ngã rẽ đi đến. Giang Uyên Nghi hoảng hốt lau nước mắt, không muốn người khác trông thấy đáng về thảm hại của mình.

Nhưng vị lang quân này vẫn nhận ra nàng, hỏi: “Giang biểu muội, muội có gặp La biểu muội không? Có biết muội ấy ở đâu không?”

Nước mắt là chà ngừng đầu lên, Giang Uyên Nghi trông thấy là Lục nhị lang. Lục nhị lang Lục Hiển thấy nàng khóc thì cũng ngăn người, có chút hối hận. Lục Hiển đang định hỏi vì sao nàng lại khóc, thị lại bị Giang Uyên Nghi nhìn chăm chăm với ánh mắt đau thương. Giang Uyên Nghi lẩm bẩm: “Lại là La biểu muội... Vì sao nam nhân các huynh đều thích tìm nàng ta hả? Trong mắt các huynh, nàng ta đẹp đến thế sao?”

Lục Hiển: “Đúng là La biểu muội đẹp thật, nhưng...”

Giang Uyên Nghi không nghe nổi nữa, nước mắt giàn giụa: “Đúng thế. Các huynh đều quan tâm điều gì khác, chỉ cần là nữ lang xinh đẹp thì núi vàng núi bạc có là gì, thân thể địa vị cũng có là gì, vì nàng ta, các huynh sẵn lòng lên núi đao xuống biển lửa! Chỉ cần đẹp được như nàng ta, thì dù thế nào, nàng ta cũng được sống tốt...”

Giang Uyên Nghi lao đao bước đi như mất hồn lạc vía.

Lục Hiển đứng sau lưng khó hiểu: “... Ôi!”

La biểu muội đã làm gì Giang biểu muội ư?

Không sai, đến tận bây giờ, ngay tới Lục nhị lang Lục Hiển cũng không thuyết phục được mình rằng La biểu muội là dóa sen trắng trong sạch vô tội, tất cả mọi người đều muốn hại nàng.

Đóa sen trắng không thể gả cho Hành Dương vương, lại dù dễ được Lục tam lang, còn khiến trưởng bối như Lục lão phu nhân tuy không thích nhưng cũng không giận nàng, còn đồng ý thụ nhận nàng.

***

Nữ lang quý tộc luôn trọng sĩ diện. La Linh Dư là người như thế, mà điều nàng biết rõ không hề thua kém các nữ lang khác. Chỉ ngại chân Giang Uyên Nghi một cái, để Giang Uyên Nghi biết khó mà rút lui. Đây là cạnh tranh công bằng, Giang Uyên Nghi không có bản lĩnh bằng nàng thì nấp đi.

Được Cẩm Nguyệt đón vào viện, đây là đãi ngộ mà các biểu tiểu thư kinh mền Lục Quân chưa từng có, La Linh Dư có chút lảng lảng. Nàng cố gắng để mình bình tĩnh, không được dắc ý.

Quả thật Lục Quân không có ở trong phủ, Cẩm Nguyệt cũng thực sự không biết bao giờ thì lang quân về. Cẩm Nguyệt buồn bã nói: “Có lẽ do chúng ta đến Đan Dương tránh nắng, nhà xa quá, nên càng ngày lang quân càng về muộn, đã lâu lắm rồi không thấy về nhà, mà ngài ấy ngủ lại trong phủ Trần vương. Nghe nói phương Bắc giao chiến, lang quân điều người gì đó ở bên kia rất bận. Nô tỳ cũng không hiểu được, nên không thể phản ưu vì lang quân. Chỉ biết dù lang quân có về nhà, cũng đốt đèn đọc sách suốt đêm. Mỗi lần về, ngài ấy đều đem theo rất nhiều hồ sơ, gần đây lang quân gầy sọp hẳn đi...”

Cẩm Nguyệt nhìn La Linh Dư đầy mong đợi: “Nương tử à, nương tử khuyên nhủ tam lang và câu đi. Cẩm Nguyệt chỉ là phận nô tỳ, không thể nói nhiều trước mặt lang quân được. Có lẽ tam lang có thể nghe nương tử khuyên nhủ.”

La Linh Dư bĩu môi, bụng nghĩ nếu lời ta nói có tác dụng, thì bây giờ ta đã là tam phu nhân của các người rồi.

Nhưng trong lòng khẽ động, nàng hỏi Cẩm Nguyệt: “Huynh ấy bận gì thế? Ta có thể vào thư phòng huynh ấy xem một chút được không?”

La Linh Dư thờ dãi: “Đúng là huynh ấy gầy đi rất nhiều, ta cũng lo lắng lắm”

Cẩm Nguyệt do dự, nhưng lại nghĩ, có khi nàng là tam phu nhân tương lai, mình nên cố gắng lấy lòng thì hơn. Lúc này Cẩm Nguyệt mới đồng ý dẫn biểu tiểu thư vào thư phòng của Lục tam lang, để biểu tiểu thư biết đọc biết viết tự xem thế nào. Vừa vào thư phòng của Lục Quân, La Linh Dư cực kỳ kích động, thậm chí có phản run sợ. Nàng lại đến thư phòng của chàng... Thư phòng của một lang quân là nơi cất chứa bí mật trong lòng lang quân đó, là bộ mặt chân thực nhất.

Chàng thích loại sách gì, bình thường chàng hay đọc sách gì. Chàng chơi cái gì, đang nghiên cứu gì.

Tâm sự mà Lục nhị lang giấu giếm, đều được bộc lộ ở thư phòng.

La Linh Dư trịnh trọng ngồi xuống, ngồi đằng sau chồng hồ sơ cao nửa người, nàng cầm cuốn sách để mở ở trên bàn lên, lật giờ từng trang một. Đầu là báo cáo tình hình chiến sự nhiều năm qua... La Linh Dư liếc nhìn, ý thức được mình không nên xem nhiều, vậy là vội vàng khép lại.

Lại lật một cuốn sách khác ra xem, lần này thì có thể xem được. Đây là sách bản đồ cương vực, vẽ khu vực Bắc quốc, phong tục tập quán, thực vật đất đai...

La Linh Dư nhíu mày.

Nàng không nói gì, lại rút lấy một cuốn sách khác. Lần này lại là ngôn ngữ phong tục ở vùng phía Bắc.

La Linh Dư lặng lẽ lật sách, Cẩm Nguyệt thấp thòm chờ nàng trả lời, lại thấy La nữ lang xem hết cuốn này đến cuốn khác, càng xem càng sầm mặt, càng mím môi không nói gì. Cẩm Nguyệt sốt sắng, luôn miệng hỏi rốt cuộc Lục tam lang đang đọc gì. Lòng La Linh Dư nặng nề, như có tảng đá nằm trong đó.

Nàng nghĩ, thì ra là vậy.

Lục Quân chưa bao giờ từ bỏ ý định.

Nhị ca chàng trách mắng chàng, không cho chàng đi biên ải; nhưng các cuốn sách trong thư phòng đã nói cho La Linh Dư biết, Lục Quân muốn đi. Từ đầu chí cuối chưa từ bỏ ý định, vẫn luôn tích góp lực lượng sức mạnh, chuẩn bị đi biên ải. Sách trên bàn chàng nhiều như vậy, có thể thấy không phải chàng chỉ mới tính toán ngày một ngày hai. Thậm chí La Linh Dư còn suy đoán, rất nhanh thôi, Lục Quân có thể thực hiện được hoài bão của mình.

Cẩm Nguyệt thúc giục: “Biểu tiểu thư, sao rồi ạ sao rồi ạ? Rốt cuộc lang quân nhà chúng nô tỳ đang nghĩ gì?”

La Linh Dư không lên tiếng, cúi đầu sờ thư mục. Tâm trạng nàng rất phức tạp, lúc thì nghĩ chàng muốn đi biên ải cũng tốt. Tuy nàng ích kỷ, nhưng nàng có thể nhận ra, Lục Quân khác hẳn những lang quân sống mơ mơ màng màng kia, trong chàng có hoài bão. Huống hồ La Linh Dư vẫn còn canh cánh về án diệt môn ở Như Dương năm xưa, nên nàng thực sự rất cảm kích với lang quân sẵn sàng đi biên ải.

Nhưng mặt khác, nàng nghĩ nếu chàng mà đi, thì trong thời gian ngắn không thể quay về. Vậy nàng sẽ gả cho ai đây?

Hơn nữa đao kiếm không có mắt, nếu chàng không về được... Nàng phải làm gì đây?

“Biểu muội, thì ra muội ở đây!” Đương lúc xuất thần, thì nghe thấy âm thanh thở phào nhẹ nhõm của Lục nhị lang.

La Linh Dư nghiêng đầu, trông thấy Lục nhị lang được thị nữ dẫn vào, đang đứng ở cửa thư phòng. Vẫy tay cho Cẩm Nguyệt lui ra ngoài, Lục Hiến bước đến cạnh La Linh Dư. La Linh Dư ngồi ngay ngắn, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hần, thấy nhị biểu ca đột nhiên ngồi xồm xuống, nắm lấy cổ tay mình dè của nàng.

La Linh Dư khó hiểu.

Lục nhị lang nhìn thẳng nàng, ánh mắt hùng hực lửa: “Biểu muội, tình cảm giữa muội và tam đệ nhà huynh thế nào?”

La Linh Dư: “...”

Bị lang quân hỏi thẳng như vậy, La Linh Dư xấu hổ xoay mặt đi. Nàng nghi ngờ Lục nhị lang đang thử thăm dò mình, muốn ngăn cản chuyện hôn sự của mình. Thế là nữ lang chối đây đây: “Thế nào cái gì chứ? Muội chẳng hiểu gì cả. Chỉ là huynh muội bình thường, tình cảm có thể nào được nữa? Nhị biểu ca đừng nghĩ nhiều.”

Lục nhị lang: “...”

...

Lục nhị lang nhĩ, chẳng lẽ mình trông giống kẻ ngốc lắm sao? Cái gì nói là hần nghĩ nhiều?

Tam đệ qua quyết với hần, không trực tiếp trả lời hần là La Linh Dư như thế nào.

La biểu muội cũng qua loa với hần, không thừa nhận mình và Lục tam lang có gì đó.

Hai người kia ngày trước không thừa nhận, bây giờ hai người này cũng không thừa nhận. Chỉ im lặng yêu nhau, tựa sát vào nhau. Dù trong lòng bọn họ có biết rõ hay thấy rõ đến đâu, thì Lục Quân và La Linh Dư cũng không nói ra.

—— Vì sao hai người này còn chưa chịu thừa nhận! Hai đứa còn nói chuyện cưới gả ở chỗ tổ mẫu, tổ mẫu nói chỉ là trẻ con cãi nhau, hai đứa thực sự coi mình là con nít cãi nhau há?

Hai đứa định giấu giấu diếm diếm, đến tận ngày cưới, mới chịu tuyên bố tình cảm sâu đậm đúng không?!

...

Trong lòng như có vạn mã chạy qua, hần đã hiểu được cảm giác suy sụp của Hành Dương vương khi đối mặt với mình thường ngày. Nhưng Lục nhị lang không thể từ bỏ vào lúc này được, giấc mơ của hần quá loạn, hần không thấy rõ tương lai rốt cuộc như thế nào, hần chỉ có thể dựa vào điểm khác biệt giữa hai giấc mơ, để đưa tương lai đi theo chiều hướng tốt.

Mà chiều hướng tốt nhất cho tương lai, chính là —— “La biểu muội, xuất giá đi!”

Hai mắt La Linh Dư mờ to, kinh hãi nói: “Nhị biểu ca, huynh...”

Lục Hiến nắm chặt tay nàng, nghe lang quân rất thành khẩn: “Gả đi!”

“Gả đi! Không thể kéo dài được nữa!”

Hần khích lệ La Linh Dư, vì trong đầu cứ hiện lên giấc mơ khiến suy nghĩ của hần rối tung. Lục Hiến như có nhiều chuyện rất muốn nói, song đến bên miệng chỉ còn lại một chữ “gả”. Nếu nàng gả cho tam đệ, có lẽ giấc mơ thảm thương kia sẽ không xảy ra. Hai giấc mơ khác hẳn nhau nhưng tất cả đều mơ hồ, cho dù nói rằng số mệnh lại đứng ở thời khắc quan trọng, nhưng lựa chọn khác nhau sẽ dẫn đến tương lai khác nhau.

Lục Hiến nắm lấy bờ vai gầy gò của biểu muội: “Gà đi gà đi gà đi!”

Ở bên ngoài rèm trúc, Lục Quân vừa về thì được Cẩm Nguyệt báo cho biết có ai ở trong nhà, chàng lập tức đi thẳng đến thư phòng. Đứng ở bên ngoài, thấy Lục nhị lang liên tục giục La Linh Dư thành thân, hai mắt Lục Quân tối sầm, ngực nặng nề: chẳng lẽ nhị ca, thích La Linh Dư thật? Thích La Linh Dư đến mức đó?!

Sắc mặt Lục Quân rất khó coi.

Thật ra chàng vẫn luôn nghi ngờ nhị ca thích La Linh Dư... La Linh Dư đẹp như vậy, lần đầu tiên gặp nàng, nhị ca đã khiển trách chàng vì nàng. Mỗi lần sau đó, nhị ca cũng đỏ mặt vì La Linh Dư, không ngừng nói với La Linh Dư là chàng không tốt thế nào.

Hình như có rất nhiều lang quân thích nữ lang phong lưu như nàng. Chỉ là mắt nàng cao, tự phụ xinh đẹp, không phải là nhà giàu thì sẽ không gả.

Nếu nhị ca và chàng cùng thích nàng... Xuất thân địa vị của nhị ca đều tốt hơn chàng. Nếu nhị ca muốn tranh La Linh Dư với chàng... Mặt Lục Quân đen như mực, chàng không hề cho Cẩm Nguyệt nói nhiều, lập tức quay đầu rồi đi.

***

Lục Quân đi thẳng đến chỗ tổ mẫu, sau khi chọc cười tổ mẫu, chàng thờ ơ nói ra mục đích của mình: “Cháu muốn kết hôn với La biểu muội thật.”

Lục lão phu nhân: “...”

Lục lão phu nhân rất đau đầu: “Sao cháu lại nhắc tới nữa hả! Lấy vợ không dễ vậy đâu.”

Lục Quân thờ dãi: “Sợ đêm dài lắm mộng ạ. Sao có người lại được nhiều người thích như vậy? Rõ ràng chỉ toàn khuyết điểm... Sao ai ai cũng mắt mù, không chịu nhìn rõ?”

Lục lão phu nhân nhìn chàng: “Cháu đang nói ai? Có phải cháu bị mù không?”

Bà cũng muốn hỏi cháu trai câu này lâu rồi.

Lục Quân: “Cháu sợ mình không tranh hơn người khác.”

Lục lão phu nhân liếc chàng: “Ai có thể hơn cháu được?”

Lục Quân ngăn người, sau đó cúi đầu bật cười, gương mặt càng thêm phong lưu. Lục lão phu nhân thấy chàng cười như vậy thì lấy làm lạ, hỏi: “... Cháu thích con bé như vậy, nhất quyết muốn cưới nó cho bằng được sao?”

Lục Quân im lặng một lúc lâu.

Rồi chàng chậm rãi nói thật: “Thực ra cháu không định cưới vợ. Bất kể là ai, cháu cũng không muốn. Nếu hôn nhân cũng rơi vào kết cục như cha mẹ cháu, cháu khó mà chịu nổi được. Nếu là vậy, sao cháu có thể nói là bây giờ mình sống tốt hơn họ được? Nên cháu mới không chắc chắn, chính cháu vẫn không tin —— không tin vào tình yêu, cũng không tin vào sự cam đoan của hôn nhân. Cháu truy tìm ngọn nguồn, lại không biết tình yêu bắt đầu từ đâu, Dù cháu đã tìm hiểu thì vẫn không rõ ngọn nguồn, không biết tình yêu bắt đầu từ đâu, làm sao để nó cháy mãi không tắt lửa... Thì vì sao cháu lại phải làm lỡ dờ người khác?”

Lục lão phu nhân ngăn người, nhìn đứa cháu trai trước mắt. Bà đã sống lâu như thế, lời của Lục Quân, có lẽ người trẻ tuổi nghe không hiểu, nhưng Lục lão phu nhân lại nghe ra suy nghĩ của Lục Quân. Gương mặt già nua của bà đối diện với cháu trai, bà biết Lục Quân rất thanh cao, nhưng bà không biết Lục Quân lại luôn nghĩ như vậy.

—— Phải bắt an tới mức nào, mà lại bị quan về tình yêu và hôn nhân đến nhường ấy?

Trên đời này có rất nhiều nữ lang thích Lục tam lang, nhưng không ai có thể khiến cháu bà yên lòng, trái lại còn khiến nó luôn hoài nghi? Chẳng bé thiếu thôn tình yêu đến vậy sao?

Lục lão phu nhân run run, lầm bầm: “... Năm xưa, bà nên đưa cháu đến cạnh nuôi dưỡng, không nên để cháu lui thủ một mình ở phòng nhì...” Lúc đó cảm thấy Lục tam lang rất chín chắn, thấy một đứa bé như chàng bình tĩnh như vậy, lại sợ bên phòng lớn ứ hẹp con trai duy nhất của lão nhị, sợ người ta nói phòng lớn tham lam phòng nhì, sợ sau khi lớn lên Lục Quân sẽ gây chuyện âm ỉ... Cho nên ngay từ đầu, bà quyết định để Lục Quân sống một mình ở Thanh viện.

Nhưng lại chẳng ngờ, chẳng ngờ rằng... lại khiến Lục tam lang bất an mãi đến tận bây giờ.

Lục lão phu nhân khóc ròng ròng: “Là bà đã làm hại cháu...”

Lục Quân sững sờ, con người giết mình, lập tức đoán được Lục lão phu nhân đang nghĩ gì. Chàng thầm mỉm cười, tình là thật, mà chàng cũng muốn sự áy náy của tổ mẫu. Lục Quân cúi đầu làm ra vẻ thất hồn lạc phách, thờ dãi nói:

“Cháu vốn không muốn lấy vợ sinh con. Nhưng nếu sau này nhất định phải lấy vợ sinh con... Thì người duy nhất cháu nghĩ đến, chính là La biểu muội.”

“Nếu tổ mẫu muốn giúp cháu, chỉ bằng tác thành cho cháu đi.”

***

Thương thay Lục nhị lang, nào biết tam đệ của hắn lại mờ mờ như vậy, lại đi lợi dụng lòng áy náy của bà lão nghi ta. Tuy Lục nhị lang cũng hy vọng chuyện giữa Lục tam lang và La biểu muội tốt lên, nhưng bao giờ khuynh hướng câu chuyện cũng phát triển theo hướng kỳ quái.

Nhất là hai ngày nay gặp Lục tam lang, mỗi lần Lục Hiến muốn thảo luận chuyện hôn sự với đệ đệ, đều bị Lục Quân chuyển đề tài.

Không những thế, Lục Quân lại còn rất... tốt với hắn?

Nói gì nghe nấy, nhị ca nói cái gì thì là cái đó, còn chủ động hỏi nhị ca cần giúp gì không.

Ngoan ngoãn lấy lòng như thế, hình như có vẻ là... áy náy, bồi thường?

Lục Hiến mù mờ không hiểu gì.

Nhất là vào tối hôm Thất Tịch.

Rất lâu sau khi Lục Hiến cố nhớ lại giấc mơ của mình, Lục tam lang vẫn không chịu nghe hắn nói chuyện hôn sự, Lục Hiến đành tìm cách khác. Đêm Thất Tịch, Lục tam lang đang trực nên không ở nhà; các biểu muội thư ở trong nhà đứng dưới giàn nho, cầu Chúc Nữ cho đôi tay khéo léo thêu thùa. Sau lại mở tiệc cầu duyên.

La Linh Dư thầm cầu nguyện: một, phải gả cho nhà quyền quý; hai, nếu vận mệnh tốt với nàng, thì nàng muốn gả cho nhà quyền quý mình thích.

Hoa nở đêm hè, các nữ lang cầu nguyện dưới giàn nho, Lục tam lang xin nghỉ ở phủ nha để về nhà sớm. Chàng treo tường, đập lên cảnh hoa ở đầu tường. Lang quân tuần tú đứng đấy, lắng nghe tâm nguyện của La Linh Dư. Chàng như cơn mây, trong đầu nghĩ, đúng là lần nào mình cũng nghe được nguyện vọng tha thiết được gả vào nhà giàu của nàng.

Lục Quân mỉm cười, cúi đầu nhìn nữ lang nổi bật nhất kia. Mũi hoa thơm nồng, sương đêm dày đặc, chàng đứng ở chỗ cao nơi nàng không nhìn thấy, im lặng nhìn nàng, chờ nàng.

Còn lúc này, Lục Hiến lại đi tìm các nữ quyến, còn đặc biệt giữ Lục lão phu nhân và mẫu thân Lục phu nhân ở lại, nghe mình khẩn cầu.

Lục Hiến trầm giọng: “Điều con muốn xin hai người, là một mối hôn sự.”

Lục phu nhân vui vẻ: Cái gì? Rốt cuộc con trai bà cũng thông suốt, muốn xin cưới Ninh Bình công chúa sao?

Câu thứ hai của Lục Hiến là: “Là, là... hôn sự của La biểu muội.”

Lục phu nhân biến sắc, mặt trắng bợt: Cái gì cơ? Quả nhiên tiểu yêu tinh La Linh Dư kia... lại hút hồn con trai bà!

Lục lão phu nhân cũng tái mặt: ... Nhị lang và tam lang cùng tranh một nữ? Lại còn là nữ lang có hôn ước, chưa từ hôn?

Lục lão phu nhân càng thêm nghi ngờ: Có phải La nữ lang có phẩm chất tốt đẹp nào đó mà mình không phát hiện thấy, nhưng các lang quân lại khám phá ra?

Lục Hiền tự biết không dễ cầu xin hôn sự của La biểu muội, hần ngừng đầu, định nghiêm túc nhìn vào mặt hai trưởng bối mà khuyên. Nhưng lại thấy sắc mặt của tổ mẫu và mẫu thân rất kỳ quái, thế là Lục Hiền cũng mơ màng —— Mình đã nói gì vậy? Sao bọn họ lại có vẻ như nuốt phải ruồi thê?

Câu thứ ba của Lục Hiền đã mang theo chút không xác thực: “... Là hôn sự của La biểu muội và tam đệ...”

Lục lão phu nhân: “...”

Lục phu nhân: “...”

Nói chuyện đừng có ngắt nghỉ như vậy được không!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 81

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đồng có sao mai, Tây có sao hôm. Hết lặn lại mọc, biết đâu làm than.*

(*Trích trong bài Đại Đông, Tiểu Nhã, Kinh Thi.)

Đây là câu thơ nói về ngày Thất Tịch.

Lục lão phu nhân và Lục phu nhân ngồi trong đại sảnh, nghe Lục nhị lang Lục Hiền thẳng thắn: “... Thực ra xuất thân của La biểu muội cũng không quá kém. Muội ấy cũng là nữ lang sĩ tộc, điều quý nữ cần học cần biết, muội ấy đều biết hết. Hơn nữa, cả La thị Nhữ Dương bỏ mạng qua đời, là vì không muốn mở cửa thành nhượng bộ với quân đội Bắc quốc. Ngày đó nếu La thị Nhữ Dương đầu hàng Bắc quốc, không cảm cự được đến lúc viện binh chạy tới, thì hôm nay Nhữ Dương đã là địa bàn của Bắc quốc rồi. Cả nhà La thị Nhữ Dương trung trinh anh liệt, có công hiến lớn như thế với Nam quốc ta, vậy vì sao hậu bối nhà họ đến Kiến Nghiệp, lại bị xem thường đến mức đó?”

“Các sĩ tộc thế gia Kiến Nghiệp, có mấy ai có thể so được với La thị Nhữ Dương năm xưa? Nhưng La thị Nhữ Dương có được công bằng không?! Không chính là không, không ai sẵn lòng cõn cái bọn họ cả. Người ngoài không liên quan đến chúng ta thì thôi, nhưng Lục thị ta có quan hệ thông gia với La thị, há có thể bỏ mặc không màng quan tâm?”

“Con thấy tam đệ và La biểu muội rất xứng đôi. Tổ mẫu đừng vì thành kiến môn đệ mà ngăn cả hai đứa nó nữa.”

Lục phu nhân nhìn con trai với ánh mắt kỳ quái. Bà không hiểu vì sao Lục Hiền lại đề tâm đến hôn nhân của Lục tam lang như thế. Khất Xảo tiết đêm Thất Tịch, Lục Hiền không đi tìm Ninh Bình công chúa đi, lại đứng đó nhiều lời về hôn sự người khác... Lục phu nhân rất thất vọng về hần. Hèn gì hoa đào của Lục tam lang bay khắp nơi, vậy mà đến giờ con trai mình vẫn chưa thành thân.

Lục lão phu nhân lại trầm ngâm: “Lời này, là tam lang bảo cháu đến nói với ta sao? Sao thằng bé không tự đến?”

Lục Hiền vội báo: “Không không không. Tam đệ không nói gì với cháu cả. Là con tự nói.”

Lục lão phu nhân không tin: “Nếu nó không tìm cháu, thì dựa vào đâu cháu lại nhận định nó muốn cưới La nương tử?” Nghe giọng điệu Lục Quân hôm đó, chính thằng bé cũng bài xích hôn nhân.

Lục phu nhân cũng không tin: “Đừng thế. Vì sao con lại nhắc đến chuyện của người khác?”

Lục Hiền sững sờ một lúc, sau đó trịnh trọng nói: “Vi con thấy hể tam đệ và La biểu muội ở với nhau, là lại có cảm giác cực kỳ hợp. Tổ mẫu đồng ý đi mà.”

Lục lão phu nhân: “... Ta có đồng ý hay không cũng không quan trọng, còn nhiều thời gian để ta cân nhắc. Ta còn muốn giữ tư cho tổ phụ của cháu, hỏi ý ông ấy đã. Nhị lang à, ta cảm thấy... có phải là cháu đã quên, La nương tử không phải người độc thân, mà con bé là người có hôn ước không? Dù Lục gia có đồng ý, thì Phạm lang của Phạm thị Nam Dương để ý La nương tử như vậy, liệu có bằng lòng không?”

Lục nhị lang ngớ người: “...”

Thôi tiêu, hần đã quên sự tồn tại của Phạm lang rồi.

Vi ở trong mơ, Phạm lang bận rộn chiến sự ở Nam Dương, nên sau khi Hành Dương vương là La Linh Dư đính hôn, Phạm thị Nam Dương cũng không có tâm trạng tìm Hành Dương vương nói lý. Về sau bỏ lỡ thời cơ, Hành Dương vương lên ngôi, Phạm gia càng không thể cướp nữ nhân của bệ hạ, đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Nhưng trên thực tế, vì sự cố gắng của Lục Hiền nên tuy Nam Dương cũng xảy ra chiến loạn, song không đến nỗi nghiêm trọng như ở trong mơ, khiến dân chúng phải làm than. Phạm Thanh Thần về Nam Dương, nhưng hần vẫn có tâm tư để ý đến hôn ước của mình với La Linh Dư. Lục gia ở Kiến Nghiệp, Phạm gia ở Nam Dương, làm thế nào chen ép được vua một vùng? Chẳng lẽ còn phải đợi Phạm gia ở Nam Dương lụn bại trong chiến tranh ư? Vậy thì cố gắng của Lục Hiền sẽ gây ra hiệu quả ngược lại, bất lợi cho Lục Quân lấy vợ. Mà trong lòng Lục Hiền cũng khó xử, hần không muốn bất cứ ai hay thế gia nào phải suy tàn, làm giảm quốc lực của Nam quốc.

Đúng là tình thế khó xử.

Lục Hiền đành nói: “... Việc nào ra việc đấy. Tóm lại chi cần tổ mẫu đồng ý, thì bên kia sẽ phải chịu thôi. Cháu muốn tiến hành song song...”

Lục phu nhân nghe không nổi nữa, xoay mặt đi.

***

Chi là biểu muội và tam đệ của hần, đều không đề ý về chuyện hôn nhân như hần.

Dưới giàn nho có đặt ghế ngồi, dăng trái cây, rượu và thịt nướng, vài lay sao Ngưu Lang Chức Nữ. Nhang khói bốc lên, bầu trời đêm như được gột rửa, cách tường viện, mơ hồ nghe thấy tiếng cười đùa của các thị nữ vọng lại. Dưới ánh nến lung linh, các nữ lang im lặng cầu nguyện một lần, rồi bọn họ cầm lấy sợi tơ ngũ sắc, lại cầm kim chín lỗ xe chỉ luôn kim, cầu tình quân khất xảo nhân duyên; người khéo tay thì dùng kéo cắt giấy thành hình Ngưu Lang Chức Nữ, dán vào trên kệ gỗ, đèn lồng đỏ bóng, phản chiếu lên giếng nước. Trong mơ màng, ánh sáng chói lóa.

Các nữ lang so tài với nhau, vừa cười nói vừa tết dây ngũ sắc. La Linh Dư tết vừa nhanh vừa đẹp, làm các nữ lang vô cùng hâm mộ. Tết dây ngũ sắc xong, bọn họ lại dùng giấy nhiều màu cắt hoa, cầm dây ngũ sắc buộc lên hoa. Cảnh hoa nếm đi rơi vào giữa đình, ngay tức khắc, trong khu rừng xanh ngắt dưới bầu trời đêm là năm màu rực rỡ, ánh sáng lấp lánh.

Các nữ lang nhắm mắt cầu nguyện: cầu mong được gả cho nhị lang tốt. Cầu mong là người một lòng với mình.

Đợi tới khi tết dây ngũ sắc và ném hoa xong xuôi, các nữ lang nhìn nhau, sau đó tìm cơ ra về. Dù các biểu tiểu thư Lục gia đến Lục gia là vì một người; nhưng vào Khất Xảo tiết, người kia lại không có ở đây, các nàng bèn mời các lang quân khác trong Lục gia tới chơi. Tay nắm chặt dây ngũ sắc, có vài nữ lang thấp thòm nhìn ra xa, hỏi các lang quân Lục gia: tối nay Lục tam lang có về không?

Xâu kim chín lỗ, năm màu như ráng mây. Nếu không thể tặng dây ngũ sắc cho lang quân trong lòng, thì thật là điều đáng tiếc.

Lúc đang chơi vui vẻ, đột nhiên có một cơn gió thổi tới, xoay tròn trên giàn nho. Hoa nhiều màu và dây ngũ nằm đặt trong khay vàng ở giữa sân bị gió thổi, bay lên không trung. Có vài sợi mắc trên ngọn cây, quần chung vào nhau. Các nữ lang lang quân thấy tiếc, bèn tìm thang và gài đến, muốn lựa dây ngũ sắc quần vào nhau ra, để không có phụ tâm ý bận rộn cả đêm của nữ lang.

La Linh Dư không làm mất dây ngũ sắc, sao nàng có thể vứt bỏ thứ quan trọng như vậy được. Dây ngũ sắc vẫn buộc nơi có tay, La Linh Dư khoác áo cộc tay*, thướt tha bung khay vàng, giúp mọi người nhặt dây ngũ sắc

về. Mà nàng càng đi càng cách xa đám đông. La Linh Dư đi tới góc sân, đặt khay vàng xuống đất rồi ngồi xồm xuống, nhặt mấy sợi dây ngũ sắc trong bụi cỏ lên, kiên nhẫn tách ra.

(*Áo cộc tay là loại áo cổ đại ngày xưa, mặc lỏng bên ngoài váy dài. Ảnh.)

Chợt trên đỉnh đầu truyền tiếng tiếng *e hèm*.

La Linh Dư ngẩng đầu, vừa bất ngờ lại ngạc nhiên nhìn lang quân nửa ngồi trên đầu tường, tức khắc vẻ mặt bừng sáng, mắt long lanh sinh diễm tình.

Lúc này đang thịnh hành sắc trắng. Lục Quân ngồi trong bóng cây ở đầu tường, chàng mặc y phục tơ tằm màu trắng, đội ngọc quan bằng đá đẹp, mặt mày sáng sủa. Lang quân thực quá tuấn tú, bàn tay thon dài đặt lên tường, người ngồi khuất trong góc tối, nhưng không bị bóng đêm nuốt chửng, trái lại xung quanh như tỏa ra luồng sáng dịu dịu.

Có người vẫn nhả anh hào, như khuê như bích ôn nhuần*.

(*Bản gốc là hai câu thơ “Hữu phi quân tử/như khuê như bích” trích trong Kinh Thi, tác giả sửa quân tử thành công tử. Bản dịch của Tạ Quang Phát.)

Lục tam lang nhảy xuống, nhìn La Linh Dư mỉm cười vui vẻ tiến về phía chàng.

Khay vàng đựng đầy dây ngũ sắc bị ném xuống đất, La Linh Dư đứng dậy, đi về phía Lục tam lang đột nhiên xuất hiện – người mà các nữ lang khác đang tìm kiếm suốt cả buổi tối. Nàng đến cạnh chàng, tay trái giữ chặt cổ tay phải đang đeo dây ngũ sắc. Nữ lang nhẹ nhàng gỡ dây ngũ sắc trên tay xuống, kéo tay Lục Quân đến, đeo vào cho chàng.

Lục Quân nhướn mày: ... Phản ứng của nàng nhanh thật.

Vào đêm Thất Tịch, nữ lang đeo dây ngũ sắc của mình cho lang quân, không cần nói cũng rõ túy.

Lục Quân không gạt đi, bình tĩnh nâng cổ tay lên. Xương tay chàng vừa dài vừa đều, ngoài vết chai trên ngón tay ra, thì cả bàn tay đẹp như ngọc tạc. Tim La Linh Dư đập thình thịch, tới lúc buộc xong sợi dây ngũ sắc mới thở phào. May mà chàng không nói không cần, cũng không ai đến phá ngang. La Linh Dư ngược mắt lên, xấu hổ nhìn chàng, nhưng tay vẫn náu lấy cánh tay lang quân.

La Linh Dư: “Muội tưởng tối nay huynh sẽ không về.”

Lục Quân trầm tĩnh, rồi thờ dài lên tiếng: “... Ta sợ không chừng lại thấy người nào đó khóc sụt sùi, chất vấn ta vì sao lại bỏ qua dịp lễ quan trọng thế này.”

Chàng đang nói chuyện nàng mặt ửng đỏ trong ngày lễ cặp kê.

La Linh Dư thầm nghĩ chàng là tiểu nhân, có chút chuyện mắt mặt đỏ mà vẫn nhớ như in. La Linh Dư nghiêng đầu, nét mặt sống động khiến Lục Quân phải cúi đầu nhìn: “Vậy thì ta không để ý đến muội nữa, tối nay cũng là lễ của nữ nhi, ta còn có việc khác phải làm.”

“Tuyệt Thần ca ca vừa mới về, là muốn về thay y phục sao?”

Lục Quân liếc nhìn bàn tay nàng đang kéo mình. Ngoài miệng thì bảo chàng đi thay đồ, nhưng lại kéo chặt tay chàng, như sợ chàng sẽ đi thật.

Lục tam lang cười không nói: đứng là tiểu nữ khẩu thị tâm phi.

Lục tam lang lập tức vùng tay lên, trờ tay kéo lấy nàng. Ngón út chàng lướt qua lòng bàn tay nàng, sau đó nắm lấy bàn tay mảnh dẻ của nàng. Lòng bàn tay La Linh Dư râm ran vì hành động đó của Lục Quân, đỏ má cúi đầu. Lục tam lang vẫn luôn thích gì nói vậy, cười trêu: “Thay y phục làm gì? Ngày lành cảnh đẹp, Dư Nhi muội muội không muốn hưởng đêm xuân với ta sao?”

La Linh Dư ngẩn người, nghe ra ý dụ dỗ không đứng đắn trong lời chàng: “...?”

Lục Quân nóng mặt, nghiêng đầu ho khan. Vô tình trêu nàng mà lại buột miệng nói lỡ nữa rồi. Lục Quân sửa lời: “Là ra ngoài đi dạo với ta.”

Lúc này La Linh Dư mới thẹn thùng, hài lòng gật đầu: “Tuyệt Thần ca ca đợi một lát, lát nữa muội sẽ đến tìm huynh.”

Voons mục đích cũng là để Lục Quân đi cùng mình. Lục Quân là người thức thời, vừa nghe đã hiểu, nàng vừa hỏi là chàng đã biết ngay. Có một lang quân nhanh trí như vậy bầu bạn, lúc ôm khay vàng rồi đi, La Linh Dư như mở cờ trong bụng. Vì nàng không giống Lục Quân, nàng luôn muốn thành thân.

Muốn một phu quân tốt bầu bạn, muốn dùng hôn nhân để xác nhận mình sẽ không bị vứt bỏ.

Lúc trước ở Nam Dương, khi ở chung với Phạm Thanh Thần, ngày Thất Tịch luôn là ngày khiến nàng sợ hãi nhất, nàng rất sợ đi cùng Phạm Thanh Thần.

Nhưng bây giờ lại không như vậy. Nàng cảm thấy mình đã tìm đúng người.

***

Lục nhị lang vẫn còn lăm nhăm liến thoắng ở chỗ Lục lão phu nhân, nói tới mức khiến hai trưởng bối mặt rã rồi.

La Linh Dư thông minh, tìm cơ chia tay với các biểu tiểu thư trong nhà, nhắc váy chạy về viện của mình. Tuy Lục Quân đã về, nhưng nàng biết các biểu tiểu thư cũng thích Lục Quân. Bình thường không sao, nhưng tối nay La Linh Dư không muốn chia sẻ Lục Quân với các nữ lang khác, Lục Quân phải là của nàng. Trên tay chàng còn đeo dây ngũ sắc của nàng mà.

La Linh Dư quay về trong viện, lục tung rương đồ tìm mũ sa đội lên. Mũ phù sa trắng, ở viền đính thêm trang sức châu ngọc, có thể che toàn thân, che mặt mũi, lại rất sang trọng hoa lệ, được rất nhiều quý nữ thích mê. Lúc nữ lang quý tộc không tiện gặp khách, thì bọn họ sẽ đội mũ sa xuất hành. Tối nay La Linh Dư lấy mũ sa ra, là vì không muốn bị người quen bắt gặp nhận diện. Nàng đội mũ sa rồi đi ra khỏi phòng, đứng ở góc tường trong sân nhìn quanh, cách lóp sa trắng, lo lắng không biết Lục Quân đội nàng ở đâu.

Chợt eo bị ôm lấy, một bàn tay vươn ra từ sau cây, kéo nàng vào lòng.

Hương thơm đọng đầy cổ lồng, kiều diễm ái muội. Lục Quân cúi đầu hôn nàng, nhưng sống mũi lại chạm vào lóp sa mỏng, lúc này mới thấy nàng đeo mũ sa, che mặt mình lại. Động tác cúi người của Lục Quân khựng lại: “...”

La Linh Dư không chú ý đến thay đổi cảm xúc trên mặt chàng, chỉ níu tay chàng nói khẽ: “Chúng ta đi dạo phố thôi.”

Giọng Lục Quân nhẹ bằng, nhớ nhưng dung mạo tuyệt đẹp bên dưới lóp vải: “... Ừm.”

La Linh Dư vui vẻ: “Tối nay đi dạo đêm, ngày mai muội còn phải lên núi Chung, đến chùa Khai Thiện xin đại sư lá bùa.”

Lục Quân dẫn nàng đi ra ngoài, nghe thấy thế thì thờ ơ đáp: “Muội bận rộn thật nhì. Xin bùa gì đấy?”

La Linh Dư dừng lại.

Lục Quân vô cùng nhạy cảm.

Chàng cúi đầu, giọng đề thấp kìm nén: “Xin cho ta?”

La Linh Dư: “... Ừm.”

Chợt bàn tay lang quân đặt trên eo nàng siết chặt, cánh tay như gọng kìm

Lục Quân chậm rãi nhìn nàng: “Thế thì đừng để đến mai nữa. Nhân dịp tối nay ta ở đây, ta dẫn muội đi xin.”

La Linh Dư: “A... Nhưng núi Chung xa thế kia mà.”

Lục Quân nói: “Cưỡi ngựa đi.”

La Linh Dư kháng cự: “Muội không biết...”

Lục Quân: “Ta đưa muội đi.”

Cách một lóp vải mỏng, chàng túm tỉn mím cười nhìn nàng: “Chỉ ít là tối nay, ta đều là của Dư Nhi muội muội, Dư Nhi muội muội muốn làm gì thì làm.”

La Linh Dư: “...”

...

La Linh Dư được Lục Quân ôm lên ngựa, nàng sợ hãi co rụt người trong lòng chàng, siết chặt tay áo chàng. Lòng nàng ngọt ngào bao nhiêu thì cũng thấp thòm bấy nhiêu. Từ Đan Dương đến núi Chung, một đường băng qua phố xá ngõ hẻm, giục ngựa chạy như bay, ánh đèn trên phố chợt lóe lên rồi biến mất.

La Linh Dư vui mặt trước ngực chàng, suy tính trong nàng cứ lên xuống như thủy triều ——

Nàng thuê một hà bao thật đẹp, cả đời này, đây là lần đầu tiên muốn tặng cho lang quân.

Nàng còn đến chùa Khai Thiện cầu phúc cho Lục Quân.

Nàng sẽ đặt bùa cầu được vào trong hà bao, lại cố ý ra vẻ không có gì quan trọng, tặng nó cùng hà bao cho Lục Quân.

Xin lá bùa để bảo vệ chàng được bình an.

Nhưng nhất định chàng sẽ không biết, trong hà bao đó còn cất chứa một bí mật khác. Hà bao được thuê hai mặt, mặt trong thuê hai hàng chữ:

Ngân thu chi cần một lời, vật đổi sao dời vẫn mãi yêu.

... Rõ ràng tình yêu của nàng luôn hướng về chàng, nhưng nàng lại không chịu thừa nhận, không chịu chính miệng nói ra.

Với các lang quân khác, nàng đơn giản chỉ muốn gả đi. Nhưng với Lục tam lang, nàng nhất định muốn có được tình yêu của chàng. Nên tuy nàng giục Lục Quân cưới mình, nhưng cũng không giục đến nỗi gấp gáp. Nàng là tiểu nữ tham lam, vừa muốn quyền thế tiền tài, lại vừa muốn tình yêu —— nếu không phải là tình yêu của chàng, thì nàng không cần.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Cả tòa thành Kiến Nghiệp như chìm trong biển hoa.

Hoa sen nở khắp mặt hồ; cây dâu, bèo rong, hương hoa, còn cả mùi trà mùi rượu thoang thoảng trong không khí.

Đội mũ sa che mặt, nữ lang dựa vào lòng lang quân, lụa trắng bay phất phơ, dung mạo trong màn đêm như thể giới lưu ly bị mây khói che mờ. Tuấn mã tung vó bay nhanh, cơ thể nữ lang bắt giắc dựa vào lòng lang quân, tay áo bay lên, hòa cùng hơi thở của chàng.

La Linh Dư: “... Sao nhanh thế!”

Lục Quân cười khẽ.

Tóc lướt qua mặt, nàng nghe thấy tiếng con tim chàng đập thình thịch, cùng tiếng cười như thấm nhuận vị rượu.

Chỉ mới nhìn, nghe và cảm nhận như thế thôi, La Linh Dư cúi gằm đầu, mặt càng lúc càng đỏ, tim càng lúc càng đập nhanh. .. Thấy trời đất dịch chuyển cực nhanh, cầu vồng lâu cao, cột đá thêm hồng. Cột trụ treo hoa kết từ lụa màu, phổ phương bày bán tò te tượng búp. Thời đại này không giới nghiêm ban đêm, không quan trọng chuyện nam nữ qua lại, thế nên vào đêm Thất tịch, các cặp tình nhân chen vai sát cánh, đi ngang qua ngõ phố.

Một con ngựa phóng vút trên đường lớn, nam nữ đi đường ngẩng đầu lên, thấy tuấn mã phi nước đại, thấy lang quân mặc áo trắng, cùng nữ lang váy sen ngã trong lòng chàng lướt qua. Mũ sa dùng để che gió bụi, là đồ vật truyền từ Bắc quốc vào Nam quốc. Người Nam quốc vốn không cần loại mũ này để ngăn gió che cát, nhưng các nữ lang quý tộc thấy nó tinh xảo thú vị, bèn phối thêm trăn châu phi thủy cho đẹp. Cho nên những người qua đường đều biết, nữ lang có thể đội mũ sa ít thuộc tầng lớp quý tộc.

Bình dân ngẩng mặt nhìn lên, đúng lúc lụa trắng phấp phới, nữ lang được lang quân ôm vào lòng, nhác thấy gương mặt mỹ miều của nàng, tóc đen da trắng. Ánh sáng đèn lồng hắt lên mặt nàng như soi rọi bóng hồng, chỉ một cái nhìn lại khiến mọi người ngẩn ngơ. Rồi có người trông thấy vẻ mặt khôi ngô tuấn tú của lang quân, cũng đồng thời hít sâu một hơi.

Đêm Thất Tịch lại có rất nhiều người, ăn mỳ lưu dân đứng xen lẫn nhau. Trong đám đông có hai người quen cũ của La Linh Dư: ngày hôm đó khi nàng từ ngoại ô đến quận thành Đan Dương, một gã nam nhân trung niên cùng một thiếu niên đã chặn xe nàng xin bố thí. Mấy ngày không gặp, hai tên lưu dân vẫn không chút cải thiện, vẫn còn qua lại giữa đám đông xin tiền xin cơm, thực quá lạ lùng.

Tiểu là vì lúc này do chiến tranh phương Bắc, nên triều đình Kiến Nghiệp loạn hết cả lên, không ai có tâm trạng kiểm tra đám lưu dân này.

Lụa vải sa bị gió thổi bay, gã nam nhân trung niên lập tức nhận ra gương mặt khuyên quốc khuyên thành của nữ lang đó, gã nhìn thẳng, nhanh chóng bước lên trước, bổ bã nói: “Ồi, không phải là mỹ nhân kia sao... Nhanh! Chặn nàng lại xin ít đồ ăn đi, xin nàng thu nhận chúng ta, đi theo nàng... Uhm, không xong rồi!”

Bỗng trông mắt gà co mạnh, không dám nói hết câu. Vì khi vô ngera giẫm xuống, bụi đất tung bay, khi mọi người rồi rít né tránh, gã thấy rõ lang quân ngồi vững chãi trên lưng ngựa, người khiến kẻ khác phải khác sâu ấn tượng. Gã ta đã đến Kiến Nghiệp gần nửa tháng, nên cũng biết tới ngọc lang Lục tam lang đại danh lẫy lừng này. Có lẽ nữ lang sẽ tốt bụng cho gã đồ ăn chỗ ở, nhưng Lục tam lang thì không tốt bụng như vậy.

Gã ta sờ cằm, nuốt tức xóa bỏ ý định góp vui: “Vốn muốn quan tâm La mỹ nhân, ai ngờ Lục tam lang cũng ở đây, đúng là mất hứng.”

Suy cho cùng, danh tiếng của Lục tam lang vẫn rất lớn, nên đề phòng thì hơn.

Gã nghiêng đầu, thấy thiếu niên đằng sau mình vẫn bình tĩnh như chết, gã nam nhân cái trang thành lưu dân tức tối, đập một phát lên mông thiếu niên: “Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa thấy mỹ nhân bao giờ há? Biết làm gì không?!”

Nam quốc giàu có, nhưng sĩ nhân quen sống trong cảnh xa hoa phóng túng. Bình lực Nam quốc vốn không như Bắc quốc, thế nên chiến sự phương Bắc mới có thể hãm chân Kiến Nghiệp như vậy. Mà lúc này triều đình Nam quốc đang bận rộn, không ai đề phòng nhân sĩ lẫn lộn trong lưu dân. Đám nhân sĩ này tra trộn vào Kiến Nghiệp, không thông quan, không có hộ tịch, muốn điều tra cũng rất khó. Số nhân sĩ này rất đông, ẩn nấp bên mé nước sông Tần Hoài xa hoa đối trụ, lạng lẽ tích góp sức mạnh, chỉ đợi thời cơ chín muồi...

Nam nhân trung niên chửi đông, lại kéo thiếu niên trầm mặc lên vào đám đông. Thiếu niên ngoài đầu lại, nhìn theo hướng ngựa rồi đi —— nữ lang kia, đúng là người đẹp nhất hắn thấy trên đời.

Nhưng chuyện bọn họ muốn làm lại là... Thiếu niên nhấp miệng, lại bị gã trung niên vung tay bạt tai. Vẻ độc ác vụt qua trong mắt thiếu niên, cơ thể căng ra, hai tay siết chặt, cố gắng để nén kích động muốn giết chết gã trung niên.

Không biết tới sự hiện diện của hai gã lưu dân, Lục Quân dẫn La Linh Dư đi ra khỏi thành, đến thẳng ngoại ô. Càng gần ngoại ô thì ánh sáng càng tối. Tới khi đến núi Chung, bốn phía đen kịt không thấy gì, thỉnh thoảng nghe được tiếng dã thú tru tréo trong màn đêm, chó sói, ma trơi... đuổi theo hai người.

La Linh Dư run rẩy hỏi: “Lục Lục, Lục Quân! Có chó sói... A!”

Bọn họ băng qua rừng cây, mắt sói như đốm lửa xanh, bốn phía sột soạt, chợt có mấy con sói đen nhày ra từ sau bụi cây. Móng vuốt nhọn hoắt, mõm nó chầy dài, vồ ập tới như cuồng phong... Tim La Linh Dư đập thình thịch, sói đen ở ngay phía trước, mũi sa trên mặt bị gió thổi hất lên, để lộ gương mặt trắng như tuyết của nàng. Lục Quân lập tức giật mạnh dây cương, dùng sức kẹp chặt bụng ngựa. Chàng đặt ngón tay vào giữa môi, huyết sào một hơi ——

Tiếng huyết sáo vang khắp đất trời!

Hai vó trước của ngựa chồm lên, mũi nó phả ra hơi nóng, dưới kỹ năng điều khiển cao siêu của Lục Quân, con ngựa chờ hai người nhảy vọt lên giữa không trung. Lao qua cành cây hoa lá! Lao qua móng sói đang bổ nhào về phía hai người! Ngựa vừa giẫm xuống đất, Lục Quân nhanh chóng siết dây đổi hướng, thế là con sói đuổi theo từ đằng sau lại vô hụt!

Tim La Linh Dư đập rất mạnh, chụp lấy tay chàng: “Lục Quân!”

Chàng điều khiển ngựa cười, đưa nàng né tránh công kích của dã thú trong đêm.

Tốc độ ngựa lần phương hướng thay đổi đến chóng mặt. Lá cây hai bên đường rơi xào xạc, kinh phong đuổi theo hai người!

Đợi tới lúc cắt đuôi được lũ dã thú, Lục Quân cúi đầu nhìn mỹ nhân yếu đuối trong lòng. Theo ấn tượng về nữ nhân của chàng, thì trong hoàn cảnh nguy hiểm như thế, mỹ nhân yếu đuối thường sẽ xám xịt mặt mày, nhào vào lòng lang quân thút thít nức nở. Lục Quân rất ghét nữ lang khốc trong lòng mình, nhưng La Linh Dư... Có lúc chàng lại rất muốn nhìn nàng khóc, nhìn nàng sợ hãi kinh hoàng khi ở cạnh mình.

La Linh Dư túm chặt tay nàng, móng tay cào một đường lằn trên tay chàng. Giọng nàng run run: “Tuýt! Thần ca ca, huynh dọa chết người ta rồi!”

Lục Quân cup mắt, chợt nụ cười trêu chọc đông cứng ngay trên khóe môi, vì chàng trông thấy đôi mắt đen lấp lánh bên dưới mũi sa.

Hai vai run rẩy, trông mắt nữ lang như mặt nước, nhưng trên nước lại có đốm lửa đang nhảy múa!

... Đây không phải là ánh mắt sợ hãi.

... Mà là hưng phấn!

Không hề sợ sệt, trái lại còn phấn kích đến đỉnh điểm, nhưng vẫn phải giả vờ sợ hãi yếu đuối, La Linh Dư đứng là, đứng là... Lục Quân lại thất vọng vì tự mình đa tình, đồng thời cũng tán thưởng tính cách hoang dã của nàng. Lục Quân đưa tay vào trong vải sa, véo nhẹ mũi nàng đầy sung ái.

Lục Quân cười khê: “Nghịch ngợm”

La Linh Dư đỏ mặt, cọ vào lòng chàng —— Tuy Lục Quân đang cười, giọng điệu nghe cũng có vẻ khách khí, nhưng nàng biết tính cách chàng, biết chàng đã nhìn thấu mình cỡ ra vẻ.

Có lúc nàng cũng rất ảo não, vì sao mỗi lần nàng giả vờ là Lục Quân đều có thể nhìn ra vậy?

Khiến nàng phải lúng túng, không diễn kịch tiếp được.

Sau đó, quãng đường lên núi không còn gặp phải thú vật nữa, nhưng ngựa phóng đi giữa rừng cây, giẫm lên lau sậy đập trúng đom đóm lấp lóe. Đom đóm ngày hè rất nhiều, bị vó ngựa làm giật mình thức tỉnh, vội đuổi theo bóng tuấn nam mỹ nữ. Băng qua thác nước, băng đường núi gập ghềnh. Phong cảnh núi Chung trong đêm dần rõ ràng, cách xa ồn ào trần gian, tinh tú trên trời như đuôi cá lượn lờ trong nước. Đi dọc lên trên, ngựa càng lúc càng chạy nhanh, đường xá quanh co, xung quanh là đom đóm phát sáng dịu dịu, như dòng chảy của năm tháng.

Chẳng biết từ lúc nào, La Linh Dư đã gỡ mũi sa xuống. Nàng đưa mắt nhìn cảnh đẹp trong đất trời. Rồi lại nhìn sang Lục Quân.

Sắc mặt lang quân vẫn trầm ổn.

Nhưng nàng lại nhìn đến ngẩn ngơ.

Lục Quân cúi đầu.

Ánh mắt cả hai chạm vào nhau giữa không trung, lẳng lặng dừng lại. Không khí nóng bừng, bỗng về yên tĩnh, tĩnh ý dạt dào như có như không, như có núi lửa kìm nén, lại như có thiên hà lao nhanh. Hương hoa giữa cánh môi, thơm mát khắp rừng cây. Cúi đầu ngẩng mặt, muốn đến gần lại có điều e dè. Mơ màng vì người, lại muốn người tiến đến trước. Đôi môi sống mũi chạm vào nhau, hai mắt càng rực sáng ——

“Phạch phạch phạch!” Chim trước nấp trong rừng núi đập nước bay lên, làm đôi trai gái giật mình hoàn hồn.

***

Hai người buộc ngựa ở ngoài chùa, sau đó dắt nhau đi vào cửa hồng ở chùa Khai Thiện. Tối nay là đêm Thất Tịch, nam nữ đến chùa hẹn hò không nhiều, lúc Lục Quân và La Linh Dư đi vào, chỉ lúc đác vài vết chân. Điều này khiến La Linh Dư ôm mũi sa trong ngực, không muốn bị người ta nhận ra thờ phào.

Lục Quân lời ít ý nhiều: “Muội muốn xin bùa ở chỗ đại sư nào? Chúng ta đi tìm đại sư đi.”

La Linh Dư: “Không, đợi đã! Sao có chuyện vào chùa mà không quyên tiền nhang đèn được? Tuýt! Thần ca ca, chúng ta đi bái Bồ Tát Phật tổ đã.”

Lục Quân liếc nàng: “... Ta quyền tiền nhang đèn?”

La Linh Dư cười mắng, đập vào thắt lưng chàng: “Huynh nói gì vậy? Muội là người thích chiếm tài sản của huynh như vậy hả? Hơn nữa muội biết, Tuyết Thần ca ca ra ngoài không đem theo ngân lượng.”

Lục Quân thông minh hơn, đùa hỏi: “Ý muội là, dùng số tiền trong sổ sách trước đó ta đưa muội?”

La Linh Dư đỏ mặt, nhưng vẫn cứng mạnh: “Muội kiểm tiền cho huynh mà! Cũng phải cho muội ít tiền lãi chứ.”

Lục Quân “ồ” một tiếng rồi đi cùng nàng. Đi nửa ngày, chàng lại hỏi: “Vậy muội định xin gì?”

La Linh Dư: “Xin nhân duyên tốt...”

Lục Quân: “...”

Chàng nói: “Nhân duyên tốt không chỉ giới hạn mỗi ta, đúng không?”

Lục Quân không tin nổi, kéo nàng đến véo mạnh vào má, cúi đầu hung dữ hỏi: “Muội lấy tiền của ta để quyền tiền nhang đèn, nhưng cầu nhân duyên lại không phải là ta... Dư Nhi muội muội, sao da mặt muội lại dày thế hả?”

Mặt La Linh Dư bị chàng véo đau, rên một tiếng che mặt lại: “Huynh đừng véo mặt muội mà, đau quá...”

...

Chàng thanh niên cúi người bắt nạt nữ lang, ép nữ lang lùi từng bước một về phía sau.

Vì không có lang quân bầu bạn, nên Trần nương tử Trần Tú một mình đến chùa bái Phật. Nàng ta đứng sau cây tùng, hồn xiêu phách lạc nhìn Lục Quân và La Linh Dư. Đây là lần đầu tiên Trần Tú thấy một Lục tam lang còi mớ thoải mái, tùy tiện trêu chọc một nữ lang.

Nghe thấy chàng đùa giỡn nữ lang họ: “Muội còn nhớ nguyện vọng làm nhành hoa chùm gửi của mình ngày xưa không?”

Nữ lang thấp giọng: “Bây giờ vẫn muốn...”

Lục Quân nói: “Ta khuyên muội nên bỏ đi, bằng vào sức lực làm khô của muội, cả đời này cũng không thể làm hoa chùm gửi được.”

La Linh Dư then quá hóa giận, đập mạnh vào hông chàng, cao giọng nói: “Muội muốn đó thì sao! Huynh quân được hả!”

Nữ lang eo thon ngực nở quay đầu bỏ đi, Lục Quân đuổi theo.

Trần Tú đứng dưới bóng cây, ngơ ngác ngẩn ngơ.

Thị nữ nhỏ giọng: “Nữ lang, hay chúng ta về thôi?”

Trần Tú im lặng cắn môi, sau đó mới nói: “Không, ta muốn nhìn rõ.”

Nàng ta là người rất cố chấp —— không tận mắt chứng kiến thì nàng ta sẽ không từ bỏ.

Nhất định nàng ta phải xem xem, Lục Quân có thực sự thích vị biểu muội ở quê kia không.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Cánh rừng phủ bóng xanh, núi non gập ghềnh mờ mờ. Dưới mái hiên là rừng cây ao hồ.

Cách phía sau không xa không gần, Trần Tú nhìn Lục Quân và La Linh Dư sóng vai đi dạo. Chùa Khai Thiện là một trong rất nhiều chùa chiền có quy mô lớn ở Kiến Nghiệp, hai người họ lại rất kiên nhẫn, thấy Phật đường là vào bái lạy, thấy Bồ Tát là lại cầu nguyện. Tham lam tới mức ấy, thật khiến Trần Tú đi theo sau phải nhếch mép.

Nàng ta vốn thanh cao kiêu ngạo, chưa bao giờ thấy người như vậy bao giờ. Trước kia Lục tam lang vẫn bình thường, nhưng bây giờ chàng đã thay đổi, nhất định là do á biểu muội kia của chàng gây nên.

Trần Tú lại nghĩ, nghe nói Giang nương tử Giang Uyển Nghi cũng đến Lục gia, nhưng vì sao La Linh Dư vẫn dằn ỷ? Giang nương tử rất được lòng các trưởng bối Lục gia, vậy mà cũng không hề ép được La Linh Dư ư?

Nữ nhân này thật đáng sợ.

Trần Tú thăm trách móc La Linh Dư, cho rằng Lục tam lang đã bị hồ ly có sắc đẹp lại vừa gian xảo câu hồn đoạt phách. Nhưng rồi nàng ta lại nhìn kỹ, thấy một tiểu sư dẫn hai người vào chỗ của đại sư, ở trước cửa, tiểu sư hốt hoảng ngăn ngó nhìn La Linh Dư, vô tình vấp phải chậu tượng vờ ở cửa, cảnh hoa rung lên, mà trên cành có gai. Lục Quân lập tức đưa tay ra, gỡ tay áo che lại cho La Linh Dư. La Linh Dư và tiểu sư chẳng hề phát hiện.

Nữ lang xinh đẹp đặt chân vào ngưỡng cửa, nghiêng đầu trò chuyện với tiểu sư, không biết Lục Quân đã làm gì cho mình.

Gai trên cành không đâm vào La Linh Dư, nữ lang bước vào Phật đường. Trần Tú trơ mắt nhìn Lục Quân đưa tay trái phất qua tay phải, đầu ngón tay chàng rướm máu. Nhưng khoảng cách hơi xa, Trần Tú không thấy rõ. Lúc nàng ta muốn nhìn kỹ thì Lục Quân đã thờ ơ vẫy tay, áo choàng rơi xuống, bóng lưng cao ráo biến mất ở cửa.

Trần Tú càng đau lòng: nàng ta và Lục tam lang đã quen nhau nhiều năm, nhưng có bao giờ thấy Lục tam lang săn sóc nữ lang nào như vậy đâu?

Bình thường đều là nữ lang săn sóc chàng, còn chàng lại né tránh như gặp phải mãnh thú.

Lục Quân và La Linh Dư ở bên trong chừng nửa canh giờ rồi mới ra ngoài, lúc đi ra, trong tay La Linh Dư cầm một chiếc hà bao. Trần Tú vội trốn ra sau cây, nhìn hai người đi trên hành lang, gió thổi cây xào xạc, hắt bóng lên đèn treo trên cửa sổ. Ánh sáng lo lừng trên mặt hai người nam nữ, đập đầu như cánh bèo trôi, lẫn lẫn dụ dỗ.

Trái tài gái sắc, lang quân cao ráo còn nữ lang thướt tha, xứng đôi phải biết.

Cuối hành lang không xa là một ao nước. Hai hôm sau sau ngày Thất tịch, chính là lễ Vu Lan cực kỳ quan trọng với Phật giáo, lễ Vu Lan có truyền thống thả đèn trên nước, cầu nguyện cho người đã khuất. Chùa Khai Thiện đã bắt đầu chuẩn bị sẵn cho lễ Vu Lan hai ngày sau —— một dãy đèn hoa được để sẵn cạnh ao nước. Phần lớn đều là đèn hoa sen, cũng có vài ba chiếc đèn lồng có kiểu dáng khác. Những thứ này đều được chuẩn bị cho các tín đồ đến lễ Vu Lan hôm ấy.

Cuối hành lang, Lục Quân cúi đầu, không biết đang nghĩ gì, La Linh Dư cầm hà bao trong tay cũng rất căng thẳng. Nàng thấy đèn hoa đặt cạnh ao, như tìm được đề tài, chỉ vào đèn mà nói với Lục Quân: “Huynh biết không, hình như nhị biểu ca rất tin kiếp trước kiếp này, thường xuyên chạy đến trong chùa. Hai ngày nay muội nghe thị nữ của huynh ấy nói, nhị biểu ca muốn quy y, làm cư sĩ trong nhà. Biểu bá mẫu cũng sắp phát điên rồi. Theo muội thấy, lễ Vu Lan hai ngày nữa, nhị biểu ca sẽ đến đây cúng Phật đèn cho xem.”

Lục Quân không lên tiếng.

La Linh Dư lặng lẽ nhìn chàng, đôi mắt lấp lánh, giọng cũng nhỏ dần: “Đến lúc đó, chúng ta cũng đến đây có được không?”

Nàng đưa tay ra, kéo nhẹ tay áo Lục Quân.

Lục Quân cúi đầu, ánh mắt từ từ rơi vào bàn tay nàng đang kéo áo mình. Về mặt trong mắt chàng thoáng xao động, như ánh sao dịch chuyển, khóe môi giật giật, nhưng một lúc lâu vẫn chẳng nói gì.

La Linh Dư nhủ mảy, trong bụng hồ nghi: chỉ là cùng đi lễ Vu Lan thôi mà, vì sao chàng không đồng ý? Vì không thích mình sao? Nhưng chàng và nàng đã ở bên nhau trong ngày Thất Tịch, trên tay còn buộc dây ngải sắc của nàng, ý nghĩa ấy, không phải còn sâu sắc hơn lễ Vu Lan nhiều sao? Ngay đến ngày Thất Tịch chàng cũng trải qua cùng nàng, vậy mà không đi lễ Vu Lan ư? Chẳng lẽ Lục Quân không thích Phật giáo?

Ồ, cũng có thể lắm. Dù gì thì tài học của Lục tam lang vẫn thiên về Huyền học.

Lấy lý do chàng không tin Phật để lý giải việc Lục Quân im lặng, La Linh Dư bèn bỏ qua đề tài này. Đến lúc này thì không còn đề tài khác để trò chuyện nữa. Nữ lang đỏ mặt, xoay người lại, đối diện với Lục Quân. Nàng nhìn chàng, chàng cũng cụp mắt nhìn nàng. La Linh Dư lấy hết dũng khí đi lên, thấy Lục Quân không phản đối, nàng run run đưa tay ra, thất hạ bao xin được ở trong Phật đường lên hồng chàng.

Đi ra khỏi chỗ đại sư, trịnh trọng đặt lá bùa cầu được vào trong hà bao, bấy giờ lại vờ vô tình đeo cho chàng... Lòng bàn tay La Linh Dư thấm đẫm mồ hôi.

Nàng cúi đầu buộc hà bao cho chàng, từ góc xéo ở phía đối diện, Trần nương từ Trần Tú tựa vào vách tường nhìn hai người, thấy nữ lang như đang nép mình dựa vào lòng lang quân, đưa tay ôm lấy hồng chàng. Lang quân đứng yên, nữ lang chủ động tiến tới... Trần nương từ vừa ghen tị lại chưa xót, hừ một tiếng: đứng là mặt dày không sợ mất mặt!

La Linh Dư thất hạ bao cho Lục Quân, tầm mắt không tránh khỏi nhìn vào thất lưng chàng. Danh sĩ phong lưu, dáng vẻ thanh tao khoan thai, lần nào Lục Quân cũng mặc y phục rộng rãi, khó mà nhận ra thân hình chàng thế nào. Lúc nàng cúi đầu thất hạ bao cho chàng, bàn tay vô thức chạm phải hồng chàng, lúc này cảm nhận được độ rắn chắc mạnh mẽ bên dưới.

Bình thường chỉ cảm thấy chàng là ngọc lang tuấn tú mà thôi.

Lục Quân cười khẽ: “Sờ thấy gì không?”

La Linh Dư: “...”

Mặt đỏ bừng, vội dúi tay đi, cãi lại: “Hừ, làm gì có gì...”

Nàng định rút tay về, nhưng lại bị Lục Quân nắm lấy. Bàn tay đỏ đầy mồ hôi của nàng nằm trong lòng bàn tay chàng, Lục Quân nhướn mày, đôi mắt hoa đào nhếch lên, trong cái nhìn ấy như có tầng nghĩa khác. La Linh Dư ảo não, muốn giải thích chỉ là mình căng thẳng quá, chứ không phải là như chàng nghĩ... Nàng dùng sức giãy giụa, nhưng Lục Quân đã đặt bàn tay mình dè của nàng lên môi, nhẹ nhàng in dấu.

Mắt chàng vẫn nhìn nàng.

Ánh mắt sáng tỏ đơn thuần, nhưng hành động lại không đứng đắn chút nào! Đây là danh sĩ thanh cao trong mắt thế nhân đấy!

Đầu La Linh Dư như nổ tung, mặt lập tức đỏ bừng, nhưng nàng vẫn cố ra vẻ bình tĩnh, không thể để mình thua Lục Quân được. Như có sợi tơ mang tên “hờ hững” mọc ra từ cử chỉ của Lục tam lang, quấn quanh cơ thể La Linh Dư. Hơi thở của chàng bao trùm lấy nàng, cần nuốt nàng, kéo nàng vào trong lòng chàng, rồi lại ần sạch nàng. Lục Quân cúi người áp tai, môi chạm vào sợi tóc bên má nàng, thành công khiến cơ thể nàng đông cứng: “Không sờ thấy gì, chẳng lẽ Dư Nhi muội muội là đang ám chỉ, ta nên cởi đồ cho muội sờ chứ?”

La Linh Dư đẩy chàng ra, vô cùng quang minh chính đại chỉ trích chàng: “Nơi cửa Phật thanh bạch, Lục Quân, xin huynh chú ý ăn nói, làm một người lương thiện! Đừng có khinh nhờn thần Phật!”

Lục Quân nhếch mép cười. Tuy chàng không phải là người tin Phật, nhưng hôm nay đang ở cửa Phật, dĩ nhiên cũng không thể ăn nói bậy bạ được.

Chàng còn đang định mở miệng, thì chợt nghe thấy tiếng chuông vang lên trong chùa. Tiếng chuông rất vang lại kéo dài, vang khắp bốn bề trong núi, như nước chảy cuộn cuộn. Các tín đồ nam nữ đang ở trong chùa cũng vội đứng chân, thành kính lắng nghe tiếng chuông.

La Linh Dư cũng nhìn về phía tiếng chuông gỗ, nhắm mắt lắng nghe.

Lục Quân đứng sau lưng nàng nhìn, thấy nàng môi đỏ má hồng, thấy nàng mày ngài mắt phượng. Nét phong tình thoáng qua trên mặt, nhưng vì tuổi còn nhỏ nên không rõ ràng. Nếu nàng lớn hơn chút nữa, lớn thêm mấy tuổi nữa... chỉ e toàn bộ lang quân ở thành Kiến Nghiệp sẽ điên cuồng vì nàng.

Sắc đẹp mê người, từ xưa đến nay đều như vậy. Huống hồ còn là mỹ nhân như La Linh Dư, người chưa bao giờ dùng cố gắng vì “sự nghiệp” —— chàng chưa từng trông thấy nàng buông thả lần nào.

Sao nàng lại có nhiều tình lục đến vậy?

Dần dà, Lục Quân nhìn ra trên người La Linh Dư có những điểm khác so với các nữ lang khác, chàng cũng từ từ nhận thấy, rốt cuộc mình đang nhìn gì ở La Linh Dư, đang hy vọng thấy được gì. Hy vọng nàng là bức tranh đặc sắc, hy vọng mỗi mặt của nàng đều có nét mực đầy sắc màu, không như những người khác. Chàng không thích tiêu giai nhân thanh tú, chàng thích nữ lang rực rỡ như thế hơn...

Tiếng chuông vừa dứt, La Linh Dư mở mắt ra. Lục Quân bình tĩnh nhìn đi nơi khác, vờ như mình không hề nhìn lên nàng. La Linh Dư nhìn sang, chỉ thấy Lục tam lang đang ngắm phong cảnh. La Linh Dư lại cụp mắt nhìn xuống thất lưng chàng, nhìn hà bao mình vừa đeo cho chàng, chợt vui vẻ nói: “Muội mới cầu xin Phật Tổ, Phật Tổ đã đồng ý rồi. Huynh nhớ đeo lá bùa này thường xuyên nhé, nó sẽ phù hộ Tuyệt Thần ca ca bình an khỏe mạnh ở biên ải.”

Lục Quân giật mình, lập tức bắt được trọng điểm. Giọng chàng từ từ trở nên nghiêm nghị: “Ai nói với muội là ta muốn đi biên ải? Không phải ta đã nói với nhị ca là không đi nữa sao?”

La Linh Dư rầu rĩ: “Huynh gạt huynh ấy chứ gì.”

Giọng Lục Quân nghe rất lạ: “... Huynh ấy không biết bị ta lừa, vì sao muội lại biết?”

La Linh Dư tiến lên hai bước, buồn bã thở dài: “Đó là vì nhị biểu ca tốt bụng, không biết huynh là người gian xảo.”

Thật ra Lục Quân cũng không cố gắng che giấu, cần làm gì chàng vẫn cứ làm. Chỉ có điều Lục Huyền hơi ngạc, tam đệ hẳn nói gì là hẳn tin ngay. Nhưng La Linh Dư không phải là người dễ tin, không phải ngày đầu tiên nàng biết đến phong cách “mình thích mình làm” của Lục Quân. Thấy một đồng sách liên quan đến biên ải Bắc quốc và Nam quốc ở thư phòng chàng, La Linh Dư đã xác nhận suy đoán trong lòng.

Trong khoảnh khắc ấy, khó mà nói rõ hoảng sợ trong lòng.

La Linh Dư ngược mắt nhìn lên: “Vì sao đến bây giờ, huynh vẫn không nói với muội là muốn đi biên ải? Huynh sợ muội cũng ngăn cản huynh như nhị biểu ca, cãi nhau với huynh ư?”

Lục Quân bước lên trước, toan giải thích: “Linh Dư à...”

La Linh Dư ra hiệu chàng không cần nói nhiều, nàng mỉm cười, cố làm ra vẻ độ lượng hiểu chuyện. La Linh Dư mỉm cười: “Muội khác nhị biểu ca. Nhị biểu ca không thích huynh đến nơi vất vả, sợ huynh phải chịu khổ. Tuy có những điểm muội không ủng hộ huynh, song đi biên ải đánh giặc, vì nước vì nhà, chuyện như thế, nhất định muội sẽ đứng về phía huynh.”

Dù gì người thân của nàng cũng đã chết trong chiến loạn.

Mà Nhữ Dương nằm ngay điểm tiếp giáp Nam quốc và Bắc quốc.

Tuy nàng có khuyết điểm nhiều tới mấy, thì về chuyện này, nàng và Lục Quân chung một chiến tuyến.

La Linh Dư lại nhìn chàng, dịu dàng nói: “Muội biết Lục tam lang là độc đỉnh phong nhì Lục gia, Lục gia cũng không muốn huynh ra chiến trường. Nhưng muội cũng nghe nói, phụ thân của Lục tam lang là đại tướng quân, trước kia cũng bảo vệ quốc gia nơi biên ải. Tuyệt Thần ca ca, nói không chừng phụ thân huynh cũng từng gặp cha mẹ muội đấy. Có lẽ hồi bé, huynh cũng từng theo cha mẹ đến Nhữ Dương của bọn muội.”

Lục Quân nhìn thẳng vào nàng, giọng khàn đi thấy rõ: “... Ta không nhớ...”

Dĩ nhiên ý của La Linh Dư không phải cố gắng bám víu quan hệ với chàng, chẳng qua nàng chỉ muốn làm vể lo nghĩ cho chàng, hiền lành khôn khéo: “... Tóm lại là muội đứng về phía huynh. Muội tặng huynh lá bùa, tặng huynh hà bao, huynh phải cất giữ cẩn thận đấy. Sau này đến biên ải, huynh phải chăm sóc mình thật tốt, nhớ chú ý bảo vệ mình. Huynh là lang quân quý tộc, không có người hầu thì nữ đi theo, sợ không thích ứng được với cuộc sống bên kia. Nhưng không sao, ở lâu sẽ quen thôi. Huynh đừng quá lo vì mấy người Lục lão phu nhân, dĩ nhiên bọn họ cũng không đồng ý để huynh đi, nhưng muội sẽ khuyên nhủ họ thay huynh.”

“Tuyệt Thần ca ca, nam nhi tốt chỉ ở bốn phương, chỉ trong thiên hạ. Lòng muội hiểu huynh mà!”

Nàng có rất nhiều rất nhiều lời muốn nói, tuy trong lòng chưa xót, vô cùng khó chịu, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ rất hiểu Lục Quân. Thật ra La Linh Dư cũng hiểu được, và nàng cũng rất ủng hộ Lục Quân đi biên ải. Nhưng đồng thời, nàng cũng như Lục lão phu nhân và Lục nhị lang, không hy vọng Lục Quân sẽ đi. Nàng muốn gả cho chàng, muốn thành thân... Nếu chàng đi rồi, nếu chàng không về được... Nên nàng cũng như người thân của

chàng, hy vọng chàng ở lại.

Nhưng nếu nàng cãi nhau với chàng... Vậy thì không một ai ở cạnh Lục Quân ủng hộ chàng cả.

La Linh Dư cố nén vẻ buồn bã, xốc lại tâm trạng, nghĩ mình phải khác với người ta, phải là người duy nhất ở bên chàng ủng hộ chàng —— huống hồ, nàng cũng không hẳn là nói dối.

Chỉ cần cho nàng thêm chút thời gian, để trước khi chàng đi biên ải, ít nhất hôn ước của nàng được giải trừ, ít nhất là đính hôn với nàng... Nàng chỉ là biểu muội ăn nhờ ở đậu, quanh năm không biết đi đâu, chỉ một tờ giấy hôn thú mới có thể để nàng quyết định. Nàng muốn người nhà, nàng muốn thành thân.

La Linh Dư mỉm cười, hai mắt lấp lánh nhìn thẳng Lục Quân.

Lục Quân im lặng nhìn nàng.

Con người chàng đen kịt, khi nhìn nàng, đôi đồng tử càng lúc càng tối. Như vực sâu hút hết tất cả.

Nhưng chàng chẳng nói gì.

Thái độ không hòa theo cũng không từ chối của chàng, bình tĩnh nhìn nàng khiến nụ cười của La Linh Dư đông cứng. Hoài nghi có phải chàng cảm thấy nàng không nói thật, cảm thấy nàng là kẻ dối trá... La Linh Dư xoay mặt đi, cắn môi, chợt thấy lồng ngực khó chịu. Cho dù trong lòng nàng không muốn chàng đi thật, thì ngoài mặt cũng đã ủng hộ chàng rồi, chàng còn muốn nàng phải như thế nào đây?

Muốn nàng phải có có đức tính cao thượng sao?

Nhưng nàng không được cao thượng như thế!

Hơi nước dâng lên trong mắt, trong lòng rất ảm ức, nhưng lại không muốn để Lục Quân cười nhạo mình. Đúng lúc này, chuông gió treo dưới hành lang vang tiếng ting tang, một cơn gió thổi đến. Ào, mấy chiếc đèn hoa ở cạnh ao rơi xuống, rất nhiều đèn trôi dạt trên nước, cũng có vài chiếc đèn bay xa trong gió. La Linh Dư xoay người giẫm lên thêm đá, vớt đèn trong hồ nước lên, vội vã nói chuyện hòng che giấu tâm tư: “Đèn rơi rồi, muội đi nhặt về đây...”

Nàng bối rối, xách vạt váy đi lướt qua Lục Quân.

La Linh Dư đi tới cạnh ao, cẩn thận bước xuống nước, nhưng nước chỉ đến đầu gối. Nàng xắn tay áo lên, tìm đèn hoa bị gió thổi rơi xuống ao. Nhặt được mấy chiếc, càng đi càng lộn vào giữa ao, mức nước dần cao lên. La Linh Dư ép mình không ngoái đầu nhìn Lục Quân ở sau lưng, cố gắng tập trung vớt đèn. Ánh đèn mờ mờ hắt xuống mặt nước, có lẽ nàng quá tập trung vớt đèn, nên khi vừa xoay người, một bóng đen bất thành linh đứng trước mặt đã dọa nàng giật mình.

Đèn trong tay nữ lang lại rơi xuống nước, nàng loạng choạng lùi về sau, suýt nữa ngã xuống.

Lục Quân đỡ tay, vội kéo nàng vào lòng.

Mặt chàng không chút cảm xúc, lúc nàng ngẩng đầu lên, một bóng đen bao phủ lấy mình. Lục Quân cúi người hôn lên môi nàng.

La Linh Dư lùi về sau, không giữ được thăng bằng, lập tức ngồi sụp xuống đất. Lục Quân cũng ngã theo chàng, chàng quỳ xuống trước mặt nàng, tay vẫn ôm lấy nữ lang ngồi trong nước. Đưa tay lau giọt nước trên má nàng, chàng nhắm mắt hôn nàng, là một nụ hôn sâu.

Vừa được tình lại đắm say.

Nụ hôn mạnh mẽ chèn ép, không cho nàng từ chối. Hai vai run lên, nàng vừa lùi về phía sau, lập tức chàng lại dùng sức quấn quýt cùng nàng. La Linh Dư giãy giụa, nhưng Lục tam lang không hề ngăn nàng. Tay chàng không giữ chặt nàng, mà chàng chỉ nhắm mắt hôn nàng. La Linh Dư tức giận, muốn đẩy kẻ háo sắc làm nhục mình ra, bất ngờ gió thổi đến, đèn lồng đang đưa tạt ánh sáng lại đây.

La Linh Dư quỳ gối ngồi trong vũng bùn, dưới ánh đèn, nàng thấy gương mặt trắng như ngọc của Lục Quân, cùng với hàng mi đen nhánh và sống mũi cao thẳng. Chẳng mấy hồi thấy được dáng vẻ động tình của chàng, là khi chàng nhắm hai mắt, khi tình cảm đậm sâu, khi chàng nắm tay nàng, khi giọt nước rơi lên hàng mi, lòng nàng chợt mềm mại.

La Linh Dư run bắn mình, vào lúc này, khi gương mặt chàng phóng lớn trước mặt, con tim đập trể một nhịp, như pháo hoa nổ rộ.

Nàng nghe được tiếng con tim đập thành thịch... Lúc nào nàng cũng yêu quân như thế.

La Linh Dư buông lỏng hai tay, còn cánh tay lang quân ôm hông nàng lại siết chặt, Lục Quân ôm chặt nàng. Chàng mở mắt nhìn nàng. Lẫn nào Lục tam lang cũng cho nàng cơ hội né tránh, nhưng nếu nàng không tránh, chàng sẽ chuyển sang tấn công mạnh mẽ. Nụ hôn lần này còn sâu hơn so với những lần trước đó... Bình thường, những chiếc hôn của chàng luôn triển miên dịu dàng, nhưng lần này lại nhiệt tình điên cuồng.

Như công thành chiếm đất!

Đầu lưỡi quét qua từng tắc một trong miệng nàng.

Trao nhau sơi chi bạc, hơi thở dồn dập, cuồng lưỡi râm ran.

Đầu gối La Linh Dư run rẩy, ngất ngây đắm say trong nụ hôn của chàng, cảm giác tê dại dâng lên từ xương sống. Chàng chỉ hôn nàng nhưng lại có vẻ nồng nhiệt đến thế, chàng chìm đắm, đồng thời kéo nàng rơi xuống vực thăm cùng. Thở dốc, rên rỉ, nàng càng run rẩy, chàng càng đắm tình. Tình cảm sâu đậm... Nàng chưa từng thấy chàng điên cuồng như vậy bao giờ.

Lục Quân mở mắt ra, đôi mắt đen nhánh như đá đen, nhìn thẳng vào hai mắt lấp lánh dịu dàng của nữ lang.

Lục Quân khẽ nói: “Ta rất cảm ơn muội đã tặng ta bùa, cũng cảm ơn muội đã ủng hộ ta. Toàn bộ Lục gia không một ai ủng hộ ta, Linh Dư à, muội là người duy nhất. Từ nhỏ ta đã đeo rất nhiều hà bao, nhưng không hề xem hà bao mình đeo mỗi ngày là của ai thêu, toàn là do thị nữ đưa, trong hà bao chứa gì ta cũng không biết. Đây là lần đầu tiên ta đeo hà bao do một nữ lang tặng.”

La Linh Dư lắp bắp: “Tuyệt Thần ca ca...”

Lục Quân đưa tay xoa lần da nhẵn nhụi ở cổ nàng, chàng vẫn bình tĩnh như thế. Không ngạo mạn trước mặt mọi người, cũng không phong lưu như những khi chẳng có ai. Chàng vô cùng bình tĩnh, khiến La Linh Dư nhìn không dứt mắt. Rồi nàng nghe thấy Lục Quân nói tiếp: “... Đây là lần đầu tiên, từ nay trở đi, ta sẽ chỉ đeo hà bao này. Cho đến khi ta gặp lại muội.”

La Linh Dư hồ nghi: “cho đến khi ta gặp lại muội” là sao? Không phải bây giờ chàng đang ở cạnh nàng ư?

Lục Quân không nói nhiều, trước khi La Linh Dư nghĩ sâu thêm, chàng lại hôn nàng lần nữa. Nữ lang rên lên, Lục Quân dán vào môi nàng, quấn quýt hỏi: “Muội muốn thứ gì đáp lễ?”

La Linh Dư thờ hắt một hồi, trong mắt lóe lên tia giao hoạt, to gan dạn dĩ chàng, nửa thật nửa giả nói: “Muội không muốn gì khác cả, muội chỉ muốn Tuyệt Thần ca ca.”

Nàng muốn Lục Quân.

Chỉ cần ở cạnh Lục Quân thì sẽ có những thứ khác. Vậy việc gì nàng lại từ chối người, đòi chàng cho thứ tốt khác?

Có lẽ câu trả lời của nàng đã khiến Lục Quân kích động.

Chàng lại hôn nàng lần nữa, môi lưỡi chạm nhau, nàng cảm nhận được con tim nóng bỏng của chàng. Một tay Lục Quân giữ chặt gáy chàng, nhẹ nhàng xoa lên đấy, lại bóp nhẹ khiến nàng run rẩy bầy, ngã vào lòng chàng thờ dốc. Thủ đoạn của chàng quả lợi hại, rõ ràng chỉ hôn nàng thôi, không chạm vào những nơi khác, nhưng đủ khiến hàng mi nàng run run, môi ẩm ướt, cả người mất sức.

Chỉ biết nức nở hít hơi.

La Linh Dư: “Đừng... đừng hôn muội... nữa...”

Lục Quân dịu dàng nói: “Linh Dư, trong lòng Tuyệt Thần ca ca có muội.”

Nàng chợt dừng lại, ngược mắt nhìn chàng.

...

Chỉ một câu nói này, đã khiến phòng vệ trong lòng nàng sụp đổ.

Để nàng cam nguyện rơi xuống.

Roi mãi, roi mãi.

Để nàng không muốn nói thêm điều gì, chỉ muốn cùng nhau trải qua đêm đẹp tối nay, chìm đắm trong lòng chàng.

Nhưng nàng ý thức được một điều —— Lục Quân phải đi rồi.

...

Lục Quân nhắm mắt.

Chàng không muốn nói điều đó với La Linh Dư vào tối nay.

Lịch trình của chàng và Trần vương đã sắp xong, ngày mai vẫn thư xuống, chưa đến ba hôm nữa, chàng sẽ phải rời khỏi Kiến Nghiệp, thật sự đến biên ải, đến Nam Dương, thậm chí là quê hương Nhữ Dương của nàng.

Nàng buồn bã mỉm cười, muốn hỏi chàng lễ Vu Lan thì sao, hỏi chàng có thích hà bao nàng tặng không.

Chàng phải đáp nàng thế nào đây?

Đêm Thất Tịch, chàng không muốn nói những chuyện mất hứng. Cũng không muốn gây gổ, không muốn làm nàng khóc. Chàng muốn đêm nay nàng được vui vẻ, để nàng nhớ mãi về đêm của hai người...

...

Lục Quân lập lại “Trong lòng Tuyệt Thần ca ca có muối.”

La Linh Dư dịu dàng đáp: “... Vâng.”

***

Trong bóng tối, Trần vương từ nước mắt nhạt nhòa, cuối cùng lao đảo rời đi.

Nàng ta đã thấy được đáng về thật sự động tình của Lục Quân.

Nàng ta thua thật rồi.

Có lẽ cũng không thể nói là thua. Bởi vì chàng chưa hề thích nàng.

Người Lục tam lang thích thật sự, lại là biểu muội của chàng.

Có vài người tuy quen biết nhau mười mấy năm, nhưng tình duyên chẳng có; Có vài người mới gặp gỡ đôi lần, lại nhớ mãi chẳng quên.

Còn Trần Tử sao có thể chịu nổi: nàng ta cố chấp ở lại Kiến Nghiệp. Cha mẹ người thân nàng đã đi nơi khác tránh nắng, nhưng nàng ta lại ở lại Kiến Nghiệp một mình! Thậm chí giờ không còn mặt mũi đi tìm cha mẹ nữa... Nàng ta mất mặt lắm rồi!

Sau này, nàng ta biết phải làm gì đây?

***

Lục nhị lang quán lấy Lục lão phu nhân một đêm, cuối cùng cũng lấy được câu trả lời hài lòng. Lục lão phu nhân đồng ý viết thư cho Lục lão quân hầu, hỏi ý tổ phụ của Lục Hiển. Thậm chí vì bị Lục nhị lang thúc giục dồn dập, Lục lão phu nhân dứt khoát viết thư tại chỗ.

Lúc này Lục Hiển mới thật sự yên tâm.

Lúc đi ra, hắn biết tổ mẫu và mẫu thân mình đều liếc mình mấy lần.

Nhưng không sao.

Hắn nghĩ bụng: chỉ cần đệ đệ muội muội sống tốt là mình hài lòng rồi.

Đúng thế, mình còn phải để ý Lục tam lang nữa. Để ý Lục Quân, không để tam đệ làm loạn chạy đi biên ải! Biên ải quá nguy hiểm, đến nay giấc mơ Lục tam lang bị vạn tiễn xuyên tim vẫn khiến hắn sợ hãi.

***

Lục Hiển hài lòng, khi đã hạ quyết tâm canh chừng Lục tam lang thì về phòng rửa mặt đi ngủ. Sau khi hắn ngủ say, lại bắt đầu nằm mơ. Có lẽ vì nhờ cố gắng của hắn đòi thực, nên rốt cuộc tương lai trong mơ cũng đã ổn định. Lần này, giấc mơ của Lục Hiển không còn hồ hồ nữa, rốt cuộc hắn cũng có thể đứng cạnh, nhìn rõ mọi chi tiết.

Lục nhị lang trong mơ như du hồn, vui vẻ đứng trước hi đường, nhìn tam đệ và La biểu muội báii đường thành thân.

Lục Hiển vui mừng: thành thân rồi! Đúng là mọi chuyện đều được quyết định!

Mình đã thà lòng được rồi...

Nhưng vừa nghĩ thế, thì bất chợt giấc mơ biến đổi. Lục tam lang và La biểu muội sau khi cưới tình thâm thế nào đã không còn quan trọng, bởi vì của thành Kiến Nghiệp đã nổ tung, quân đội của Bắc quốc tràn vào. Vì chiến sự phương bắc không được hóa giải, tình hình ngày càng nghiêm trọng, triều đình chối bỏ trách nhiệm, vào giờ khắc trong mơ của Lục Hiển, mười triệu đại quân đã xuôi Nam.

Cửa thành Kiến Nghiệp ầm ầm sụp đổ!

Khắp thành chìm trong khói lửa!

Hoàng thất chạy trốn về phía Nam, thế gia như Lục gia cũng bỏ chạy xuống Nam. Kẻ địch nhìn chăm chăm, chém giết liên hồi.

Đất đá rơi vỡ, tình hình ngày càng cam go. Nam quốc bị đánh bại, Lục gia đổ ngã, Lục Quân và La biểu muội cũng chết, hầu như mọi người ở Lục gia đều gặp nạn, Lục Hiển khổ sở chạy trốn.

...

Lục nhị lang bật dậy từ ác mộng: ... Giấc mộng này, có phải lại mơ nhầm nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84

Mỗi khi Lục Hiên nằm mơ dậy, cứ đến ngày tiếp theo là cơ thể lại khó chịu. Mức độ khó chịu dựa vào nội dung dài ngắn trong mơ. Mới đầu khi Lục nhị lang vừa nằm mơ, nếu không phải lên cơn sốt thì cũng là bệnh nặng, nhưng có lẽ bây giờ cơ thể hắn đã thích nghi được rồi, nên ngoại trừ đầu đau như búa bổ, tinh thần rũ rượi ra, thì không có gì quá đáng ngại.

Lần này, giấc mơ đêm trước khiến Lục nhị lang khó hiểu, tìm đập rộn ràng, thế là hôm sau Lục nhị lang xin nghỉ làm, ở nhà nghỉ ngơi.

Lục Hiên nghĩ đến giấc mơ trước đó, càng nghĩ càng thấy sai sai, cảm thấy hình như mình đã nghĩ sai về điều gì đấy. Tối gần trưa, Lục tam lang hiếm khi về phủ sớm một chuyện. Khi nghe báo tam đệ đã về, tuy mình còn chưa rõ về giấc mơ của mình, nhưng Lục Hiên vẫn đi tìm Lục Quân —— có lẽ phản ứng của Lục Quân có thể nói cho hắn biết vài điều chẳng?

Đến viện của Lục Quân, còn chưa kịp lên tiếng chào hỏi, Lục Hiên nhìn thấy đôi nam nữ đang đứng trước hiên nói chuyện. Đứng ở cửa tròn trong viện, bóng cây hắt xuống mặt đất, ánh sáng trắng xóa dao động ngỡ như mưa rơi, nhị lang Lục gia Lục Hiên đứng sau cây, có phần ngẩn ngơ ——

Dưới bóng mát ngoài hiên, nữ lang ngồi trên can, môi mím khẽ, vui mặt vào giữa hai cánh tay. Với người bình thường thì đây chỉ là tư thế thanh nhã đơn thuần. Nhưng nàng nhũn mày, sắc mặt không vui, vạt váy quét đất, tóc mây hoa nhạn, đẹp đến độ chìm sa cả lặn.

Còn lang quân anh tuấn đặt một tay lên vai nàng, cúi đầu nói chuyện với nàng, nhẹ nhàng dỗ dành. Nhưng có vẻ nữ lang nọ đang giận hờn, chỉ xoay vai đi, không cho lang quân đụng vào. Bất kể chàng nói gì thì nàng cũng ngoảnh mặt đi, không để ý đến chàng.

Nói một lúc lâu mà nữ lang vẫn không để ý. Lục Quân buông thõng hai tay, chàng đứng sau lưng nàng, lạnh lùng nói: “La Linh Dur, lúc người khác đã cho nấc thang thì chủ động xuống đi, được không hả?”

La Linh Dur lập tức nháy mắt như bị giật phải đuôi, khó nén nổi vẻ giận dữ, hai mắt đỏ sẫm, giọng đề cao: “Huynh còn nói muội hả?! Rốt cuộc là ai...”

Nàng vừa đứng lên xoay người lại, thì tức khắc Lục tam lang đưa tay ôm lấy eo nàng. Lang quân vừa rồi còn mặt kiêu nhẵn, bây giờ đã cười cười ôm nàng vào lòng, cúi đầu đùa giỡn: “Được rồi, đừng tức giận nữa. Ta sai rồi, muội muội tha thứ cho ta nhé?”

Âm cuối trầm khàn kéo dài của lang quân như câu mắt tìm mình, vành mắt La Linh Dur ứng đó: “Đồ tồi...”

Lục Quân ôm nàng an ủi, hôn lên mặt nàng rồi lại đùa giỡn. Chàng vui mặt ở cổ nàng, chớp mũi chạm vào da nàng. Giọng của Lục tam lang ngày càng thấp, đến mức không thể nghe thấy chàng đang nói gì, lại thấy có chàng đồ dành, nữ lang xù lông kia dần trở nên ngoan ngoãn. Nữ lang nép mình trong lòng chàng không giây phút nào, run rẩy nắm lấy tay áo Lục Quân, cúi đầu thút thút nước nỡ.

Lục Quân bật cười: “Mít Uớt, muội lại dùng chiêu này nữa à...”

La Linh Dur: “Ai là ‘Mít Uớt’ hả?! Huynh không phải là cha mẹ của muội, đừng có tự ý đặt tên tự cho muội!”

Lục nhị lang hốt hoảng, tuy trong mơ hắn biết tam đệ và La biểu muội có mờ ám, có tình ý; nhưng ngoài đời lại chẳng mấy khi thấy Lục tam lang và La nương tử âu yếm như vậy. Hai người liếc mắt đưa tình, tình như có như không, nhưng ngoại trừ hôm đó vì cãi nhau âm ỉ, Lục tam lang mới đôi chút La Linh Dur ở chỗ Lục lão phu nhân, thì những lúc khác, hai người họ rất ít khi bộc lộ rõ ràng tình cảm đến thế.

Như thế trong lòng Lục Quân và La Linh Dur cũng có điều cảm kỵ, không muốn quang minh chính đại biểu hiện ra ngoài, không muốn để người ta cảm thấy hai người họ là một đôi. Chưa đến khắc quyết định, thì Lục Quân và La Linh Dur sẽ không chịu thừa nhận lòng mình.

Tác phong kín đáo như vậy, thực sự khác xa về cõi mở của sĩ tộc thượng lưu Nam quốc.

Lục nhị lang thỏ thức: đệ đệ muội muội hai đứa này, hèn gì lại nhìn trộm nhau. Tính nết đều lạ lùng y hệt nhau.

Lục nhị lang quen sống trong nhung lụa, có cha mẹ bày đường tính kế sẵn thì sẽ không thể hiểu được, đó không phải là tính nết lạ lùng. Mà là cảm giác bất an, không xác định được. Sợ tương lai hư vô mơ mịt, sợ mình không đáng giá. Dù trong mắt người đời, bản thân là lang quân (nữ lang) xuất sắc, nhưng trong chuyện tình cảm, trước sau vẫn chẳng hề tự tin. Cha mẹ mất sớm đã mang đến cảm giác bất an, tuy khó lòng nhận ra điều đó ở các phương diện khác, song lúc chạm đến tình cảm, về bản chất Lục Quân và La Linh Dur đều như nhau.

Có lẽ hiện tại đang ở trong viện của Lục Quân, nên Lục Quân và La Linh Dur mới buông lỏng mình, ôm ấp nói chuyện như thế... Lục nhị lang ngẩn ngơ đứng ở cửa viện nhìn một hồi, vậy mà hai người nọ cũng chẳng hề phát giác. Cho tới khi thì nữ vên rèm đi ra, nhìn thấy Lục nhị lang đứng ở cửa viện thì mới ho khan một tiếng, lúc này Lục Quân và La Linh Dur mới nhìn sang.

Lục Quân và La Linh Dur bình tĩnh tách ra, chào Lục nhị lang. Lục Quân vốn mặt dày, sắc mặt như thường; La Linh Dur cổ ra vẻ trấn định, nhưng trong ánh mắt nhìn Lục nhị lang lại xen chút thẹn thùng.

Lục nhị lang thờ dài.

La Linh Dur khó hiểu nghiến đầu: Sao nhị biểu ca lại than thở? Chẳng lẽ không thích nàng và Lục tam lang ở với nhau sao? Nhưng rõ ràng nàng nghe Lục Quân nói...

Lục Quân thấy Lục nhị lang như vậy thì tâm trạng khá phức tạp, vì sáng nay lúc chàng thỉnh an Lục lão phu nhân, mới biết hóa ra mình đã hiểu nhầm nhị ca. Nhị ca không hề thích La Linh Dur, hẳn sẵn sóc La Linh Dur như vậy, chủ yếu cũng là vì mình. Lục Quân cúi người, trường bào rũ xuống chạm đất, cung kính vái chào: “Tổ mẫu đã nói với đệ, chính nhị ca đã giúp đỡ chuyện của đệ là Linh Dur. Vậy đệ sẽ nghe lời nhị ca, đến Nam Đường một chuyến, giúp Linh Dur giải trừ hôn ước với Phạm gia. Đa tạ nhị ca đã giúp đệ.”

Lục Quân nhìn La Linh Dur, ra hiệu La Linh Dur cũng nên cảm ơn Lục Hiên. La Linh Dur mím môi cười, bước lên phía trước.

Lục nhị lang: “...”

Lục nhị lang nói nhỏ: “Nếu... huynh nói mình đã hối hận, không nên cầu thân giúp hai đứa thì sao? Tam đệ có thể coi như không biết chuyện này không?”

La Linh Dur đang định làm đại lễ chột ngẩn người: “...”

Lục Quân ngạc nhiên nhướn mày: Nhị ca có ý gì đấy?

Lục nhị lang chậm rãi gật đầu, buồn bã nói: “Không thể đúng không? Huynh biết ngay mà, huynh tốt bụng mà hóa ra lại làm chuyện xấu. Xưa nay huynh vốn không gò bó chơi cò, tầm nhìn đại cục luôn không bằng đệ. Hiếm lắm mới có một lần huynh cầm cò, còn đang ôm đồm hoài bão, nhưng nhìn bản cò lại không hiểu gì, trắng đen ngang dọc chém giết lung tung, không ngờ lại thiếu sót liên tục, huynh không bù đắp được. Vì sao ông trời không để đệ nắm cò luôn đi? Rành rành là chuyện của đệ còn gì. Chẳng lẽ vì đệ có kiếp nạn khó khăn, còn huynh thì không có nên mới như vậy?”

“Bản thân huynh chỉ là lang quân thích nhàn nhả, vì sao trời cao lại trêu cợt huynh?”

Lục Hiên vô cùng bị ai, nghĩ nếu tam đệ Lục Quân tự nằm mơ, có thể biết trước tương lai, không phải hay hơn nhiều ư? Lục Hiên thật sự lực bất tòng tâm, hắn thích bản chuyện núi sông, viết thơ làm phú, nguyện vọng cả đời chỉ là du sơn ngoạn thủy, tìm một hai người bạn tri kỷ, lại có hồng nhan bầu bạn trong đêm. Trong nhà có tam đệ từ nhỏ đã nổi trội như thần đồng, nên Lục nhị lang đã sớm thông suốt, nghĩ dung mạo và tài hoa của bản thân không bằng Lục Quân, độ nhạy cảm về chính sự, thế cục thiên hạ cũng không được như Lục Quân... Có lẽ hắn chỉ may mắn hơn Lục Quân. Chẳng lẽ người may mắn nên gánh trách nhiệm này sao? Mặc kệ hắn có năng lực hay không?

Lục Quân nhướn mày, đắm chiều nhìn nhị ca.

La Linh Dur bất an, Lục nhị lang lúc này thực sự quá khác so với Lục nhị lang trầm ổn, luôn xụ mặt dạy bảo đệ đệ nàng biết ngày trước.

Lục nhị lang vẫn nói diên nói hùng: “Nếu huynh đã không thể bù cò, vậy vì sao ông trời còn để huynh cầm cò? Người khác có muốn gả không, có muốn cưới không, thật sự liên quan chặt chẽ đến huynh vậy sao? Nhân duyên của bản thân còn chưa thấy đâu, chẳng mấy khi huynh được xem trước huyền cơ, nhưng vì sao lại xem số mệnh của người khác kia chứ...”

Vì sao lần nào hắn cũng nằm mơ thấy tam đệ và La biểu muội vậy?

Lại còn lần nào cũng chết?

Gả cho Hành Dương vương chết, gả cho Lục Quân cũng chết... Chẳng lẽ La biểu muội còn phải gả cho hắn nữa? Hay là một người qua đường nào đó vô tình đi ngang qua?

Lục nhị lang sắp phát điên vì giấc mơ của mình rồi.

Mà ngoài đời, ngay đến La Linh Dư giới quan sát sắc mặt, giới lấy lòng cũng phải chần chừ, do dự dè dặt: Nhị biểu ca, có phải huynh một quả không, hay mồi đại phu kê vài thang thuốc an thần nhé?”

Lục Quân: “... Dư Nhi muội muội nói có lý.”

Lục Hiến nhìn hai người họ: ... Vậy mà lần nào cũng bị xem là kẻ điên, cuộc đời sao khổ thế!

Lục Hiến suy sụp, đang không biết phải làm gì, chợt đuôi mắt liếc thấy có chiếc bóng vụt qua. Hắn nghiêng đầu nhìn, thấy một gã hầu đứng ở cửa viện ngo đảo đảo, sau khi nhìn thấy hắn, gã hầu kia do dự toan lui ra. Người này, rõ ràng chính là gã hầu Tu Lâm của Lục tam lang.

Tuy tinh thần của Lục nhị lang đang không được tốt, nhưng vẫn có đó oai phong của huynh trưởng. Hắn cau mày: “Lấp la lấp ló, muốn giấu diếm gì ta hả? Còn không nhanh vào đây!”

Tu Lâm nhìn lang chủ nhà mình —— hai mắt Lục tam lang chợt sáng lên, khẽ gật đầu, lúc này Tu Lâm mới hi hi chạy vào viện thỉnh an nhị lang.

Tu Lâm nhanh trí nói ban nãy mình không thấy Lục nhị lang, tưởng là Lục tam lang có khách nên mới lui ra. Đương nhiên Lục nhị lang biết gã hầu x đang lừa mình, nhưng tính hắn vốn ưa không so đo, phất tay một cái, hỏi rốt cuộc Tu Lâm có chuyện gì. Tu Lâm căng thẳng nhìn Lục Quân, Lục tam lang chấp tay nheo mắt nhìn nhị ca, cũng không có ý ngăn cản. Lúc này Tu Lâm mới lấy một phong thư ra, úp mở thưa: “... Thư vừa được gửi đến từ Trần vương phủ ạ.”

Lục Hiến xé phong thư, nhìn hai hàng chữ trên đấy, lập tức gấn xanh trên trán giật giật.

Thư là do Trần vương viết, Trần vương nói chuyện Lục tam lang nhờ y làm y đã xử lý xong. Trong thư, giọng của Lưu Thục nhẹ nhàng, như thể đang tán gẫu với Lục tam lang về chuyện điều động người trong triều. Mà thư gửi cho Lục tam lang, đương nhiên là nói chuyện điều động quan chức của Lục tam lang rồi. Lưu Thục nói Lục Quân cứ yên tâm, y đã lo liệu tất thảy, tam lang chỉ cần vỗ về Lục gia, ba ngày sau sẽ lên đường. Nếu tam lang không muốn báo cho Lục gia biết, thì vào lúc cần phối hợp, Trần vương sẽ giúp đỡ. Y sẽ giả vờ bảo là có công vụ sắp xếp cho Lục tam lang, dù gì trước kia Lục tam lang cũng thường xuyên rời khỏi Kiến Nghiệp, Trần vương đều nói với Lục gia như vậy...

Hai tay Lục Hiến run bần bật: Xem giọng điệu của Trần vương nhẹ nhàng chưa kia! Có thể thấy rõ, Lưu Thục và Lục Quân cực kỳ thường xuyên tìm kiếm có lẽ gạt trong nhà!

Còn có hai bức niêm phong rơi ra cùng thư, chính là lệnh bổ nhiệm do triều đình ban hành. Một bức bổ nhiệm Lục Quân làm Thứ sử mới ở Nam Dương, bảy giờ đến Nam Dương xử lý công việc ở đó. Một bức khác là chức vụ tham quân trong quân đội. Thời đại này tham quân có quyền lực địa vị cao hơn cả quân sư. Không trực tiếp ra lệnh Lục Quân làm tướng quân chinh chiến, có thể là vì chàng không có kinh nghiệm. Một chức tham quân, đã là chức vụ lớn nhất mà Trần vương lấy được cho Lục tam lang, mà cũng không bị nhiều người nhòm ngó.

Lục Hiến im lặng nhìn thư: Đi biên ải... Thì ra Lục Quân vẫn luôn muốn như vậy.

Lục Quân đứng cạnh đoán suy nghĩ của Lục nhị lang, thử thăm dò: “Chuyện đi biên ải, là để giấu mọi người. Vừa rồi còn vì chuyện này mà cãi với Dư Nhi muội muội một trận. Bây giờ, đệ cũng đã khiến nhị ca đau lòng sao?”

Lục nhị lang: ... Hắn không biết có nên đau lòng không nữa.

Giấc mơ quá rối, chính hắn vẫn chưa rõ ràng.

Nhất thời hắn có kích động muốn nói rõ tất cả, nhưng gần đây hắn có vài đại sự, cùng bái Phật niệm kinh với đại sư, biết được không thể tiết lộ thiên cơ. Giấc mơ của hắn toàn xoay quanh Lục tam lang, hắn lo nếu mình nói ra, thiên cơ sẽ đem đến nguy cơ mới. Vậy chỉ bằng cứ để một người không liên quan như mình mơ hồ lần tìm —— lúc này Lục nhị lang đã dần dà hiểu ra, dường như Lục tam lang có thể ảnh hưởng đến tương lai của Nam quốc. Còn mình chỉ là khách qua đường.

Lục nhị lang im lặng.

Lục Quân lại hỏi: “Nhị ca không nói để sao?”

Lục nhị lang từ từ nhìn chàng, một lúc lâu sau, hắn mới chậm rãi lên tiếng: “Biên ải vất vả, lại có quá nhiều tai ương, đao kiếm không có mất. Quả thật huynh không muốn đệ đi, nhưng suy nghĩ của huynh không cần chân được đệ. Có nên ủng hộ đệ không... huynh còn phải suy nghĩ thêm.”

Lục nhị lang có vẻ ngần ngại, thuận tiện nhét bức thư mình đã mở vào trong tay Lục Quân, sau đó hắn xoay người, lảo đảo đi ra khỏi viện.

Lục Quân dặn người hậu theo sau, nhị ca chàng vẫn không bình thường như vậy, ngộ nhỡ xảy ra bất trắc gì thì sao?

Lục Quân và La Linh Dư im lặng, nhìn theo bóng lưng của nhị lang.

Một lúc lâu sau, La Linh Dư thấp giọng: “Vẫn nên mời đại phu đến khám cho nhị biểu ca thì hơn.”

Lục Quân nhìn nàng: “... Bà mẫu đã lên đi tìm thân y rồi.”

La Linh Dư thở dài, “Người tốt ắt có thiên tướng. Hy vọng nhị biểu ca sớm ngày khỏi bệnh.”

Lục Quân không yên lòng: “... Ừm.”

Xưa nay chàng vốn nhạy cảm, bây giờ đã ý thức được Lục nhị lang có điểm kỳ lạ. Nhưng vừa nãy chàng lại không thăm dò được gì.

Đành phải gác chuyện này sang một bên.

Bây giờ, chàng đang đau đầu nên giải thích với trưởng bối Lục gia chuyện mình muốn đi biên ải thế nào.

Ba ngày sau lên đường... Lục Quân quay sang nhìn La Linh Dư, La Linh Dư hừ một tiếng, ngoảnh mặt đi.

***

Vì cố kỵ giấc mơ của mình, Lục nhị lang vẫn còn sợ hãi về kết cục cuối cùng của Nam quốc. Thà tin còn hơn không, Lục nhị lang chần chừ một hồi, cuối cùng vẫn không mắng Lục Quân đi biên ải nữa. Hắn thấy suốt một ngày, trưởng bối trong nhà ai cũng tâm sự với Lục Quân, còn Lục nhị lang tuy không ủng hộ song cũng không phản đối.

Lục lão phu nhân cũng không có tâm trạng nói đến hôn sự của Lục Quân.

Lục Hiến không nhắc lại, cũng không cho người giám sát tam đệ, không cho tam đệ ra ngoài, không ép tam đệ phải thành hôn trước khi đi.

Hôn nhân thế gia vốn rắc rối, dù Lục Quân lập tức lên đường buộc Phạm thị Nam Dương từ hôn, đồng thời Lục gia cũng bắt đầu chuẩn bị hôn sự, thì đến khi Lục Quân cưới được La Linh Dư cũng mất ít nhất nửa năm. Tức là, nếu chiến sự phương Bắc không dừng lại, thì nửa năm sau, Nam quốc tất sẽ bại.

Mất hết một ngày trời mà chỉ nghĩ ra được tuyến thời gian trong giấc mơ. Lục nhị lang cảm thấy quá vô vị.

Mà khi hắn nghiệm ra, khi hắn chưa thay đổi giấc mơ ở ngoài đời, khi hắn không để người ta giữ chân Lục Quân, khi Lục Quân có thể đi biên ải, thì trong đêm đó, giấc mơ của Lục nhị lang lại thay đổi.

***

Giấc mơ lần này không còn mơ hồ như hai giấc mơ lần trước.

Chính là giấc mơ La biểu muội thất thát thất thểu, đi trong tuyết tìm tam đệ.

Giấc mơ dần rõ ràng, Lục nhị lang cũng thấy được nhiều chi tiết trong mơ hơn.

Sương mù dày đặc che khuất núi nói, tuyết trắng phủ khắp muôn nơi, không thấy được điểm cuối, cũng chẳng thấy được tương lai. Chẳng mấy ai tìm người trong sương tuyết, một mình La Linh Dư khó nhọc đi chuyển. Sương mù dưới chân tan biến, cúi đầu xuống, thấy thê nam nhân mặc y phục bình thường, máu đỏ tuôn trào, thoi thóp bên chân La Linh Dư.

Cứ gặp mỗi một thi thể, La Linh Dư đều lật lại nhìn mặt.

Hơi nước đọng trên mí nàng ngưng tụ thành vụn băng, hai má trắng bệch vô cùng tang thương. Váy trắng khoác áo đỏ, nàng vốn là một mỹ nhân tuyệt trần, nhưng bây giờ lại nhợt nhạt tiêu tụy đến mức ấy. Nàng gào lớn, âm thanh vang vọng khắp đất trời mệnh mông: “Lục Quân, Lục Quân ——”

Bất tỉnh linh trong một khoảnh khắc, tiếng gọi đột nhiên biến mất.

Lục nhị lang như du hồn trong mơ nhào theo tầm mắt nàng, chợt ngưng thít lại một cách khó hiểu, lập tức hai mắt nhạt nhòa.

Sương mù dần tan biến, một lang quân cúi đầu dựa vào núi đá, máu chảy ra bên hông. Ba bốn mũi tên đâm rách y phục, ghim xuyên vào cơ thể chàng. Hơi thở đã trút, chàng chỉ duy trì tư thế ngồi tựa vào núi đá, tuyết phủ đầy trên vai lẫn trên áo bào. Mặt chàng vẫn tuấn tú như trước, như ngọc như tuyết, như bức tranh thủy mặc thuần khiết nhất trong đất trời.

Dù cho đã chết, chàng vẫn đẹp như vậy.

Núi sông xa tít tắp, trời đất trống trải mệnh mông, chỉ nghe thấy gió tuyết rít gào. Mỗi một bước đi vô cùng khó nhọc, hai chân như nhún ra, La Linh Dư lẽ từng bước đi tới, quỳ trước mặt chàng. Nàng ngược mắt nhìn chàng, giọng tay phôi băng tuyết trên mặt chàng. Đôi mắt cùng hàng mi đen nhánh của Lục Quân dần lộ ra.

Rõ ràng lang quân đã chết, nhưng gương mặt này vẫn y hệt lúc chàng còn sống, vẻ mặt đó, thần thái đó, cả nhân gian cũng chỉ có mình chàng. La Linh Dư ngẩn ngơ, im lặng nhìn chàng. Cánh môi nhướn lên, thít trên mặt rung nhẹ nhẹ. Lúc tìm người khắp nơi thì nàng khóc như mưa, nhưng đến khi gặp được chàng rồi, tưởng chừng nước mắt đã cạn khô, không tài nào khóc được.

Rồi nàng cúi đầu, nắm lấy bàn tay chàng đã đông cứng đặt trên đầu gối. Chợt phát giác ra điều gì đó, nàng vội xòe tay chàng ra, thấy một thứ nằm trong tay chàng.

Đó là một chiếc hà bao thêu rất đẹp.

Với Lục nhị lang, chiếc hà bao đó không khác gì hà bao do thị nữ thêu mà mình hay đeo.

Nhưng lập tức La Linh Dư biến sắc. Hà bao được mở, để lộ một góc của lá bùa nằm bên trong. Khi La Linh Dư mở tay chàng ra, nàng cúi đầu nhìn thấy lá bùa nhăn nhúm. Lá bùa ấy được chủ nhân nó lờn ra rất nhiều lần, nay lại ra tận chiến trường cùng chủ nhân. Bất chợt gió tuyết nổi lên, La Linh Dư mở tay Lục Quân ra, lá bùa trong hà bao bị gió cuốn đi, lập tức bay xa.

La Linh Dư cũng không đuổi theo lá bùa đó. Trong mắt nàng, nó không có tác dụng to lớn. Tầm lòng của nàng dành cho Lục Quân, thực chất nằm trên hà bao, bỗng nhiên tầm mắt dịch xuống dưới, nhìn thấy trên mặt tuyết có vết máu.

Khẽ gạt dấu vết trên mặt tuyết đi, La Linh Dư rất cẩn thận, không phá hỏng bí mật bị tuyết chôn vùi. Sau khi gạt lớp tuyết mỏng ra, huyết thư được viết bằng kiểu chữ rồng bay phượng múa xuất hiện.

Lục nhị lang tức khắc nhận ra, tam đệ của hắn là danh sĩ, là đại sư thư pháp, kiểu chữ chàng hay viết chính là kiểu chữ mình đang nhìn đây. Hai hàng chữ viết bằng máu này là ——

Ngàn thu trả nàng một lời,

Vật đổi sao dời vẫn còn yêu.

...

Vật đổi sao dời vẫn còn yêu.

...

Tuy chàng đã qua đời, thì tình yêu này vẫn vĩnh hằng không đổi thay.

...

Vào lúc này, La Linh Dư ở trong mơ mới suy sụp. Nàng gào khóc nức nở, ôm chầm lang quân đã chết. Nàng cầm lấy bàn tay lạnh cóng của chàng, kê má vào mặt chàng. Nàng lớn tiếng nói: “Có phải huynh thấy rồi không? Có phải huynh đã thấy không?”

“Muội thà huynh không thấy ——”

“Tuyệt Thần ca ca, có phải lúc đó huynh buồn lắm không? Muội không muốn huynh phải buồn...”

Điều xa xỉ mà nàng cầu mong chính là tình yêu của chàng, muốn chàng yêu nàng, muốn chàng không thay lòng, muốn chàng cưới nàng.

Nàng không muốn sau khi chàng chết, lại nhìn lên được bí mật này.

Nữ lang ôm lang quân đã chết khóc nức nở, khóc tới mức lạc giọng, khóc tới mức toàn thân run rẩy. Nàng òa khóc như thể, khác hẳn với tiếng khóc thút thít làm đáng ngày thường. Suy cho cùng nàng chỉ thích chàng, chỉ nhỏ giọt nước mắt thật lòng trước mặt chàng.

Thế nhưng, chuyện này cũng đâu vui về gì.

...

Ở trong mơ, sau khi Lục tam lang chết, chiến tranh phương Bắc cũng kết thúc. Lục Quân chiến thắng cay đắng, hy sinh mạng sống của mình, rốt cuộc cũng đổi lấy được một cơ hội cho Nam quốc. Đến biên ải đón bọn họ chính là Trần vương tự mình xin mệnh lệnh. Trần vương diện hạ như già đi mười tuổi, sắc mặt đầy tang thương, nét mặt đau đớn, xem ra cũng không tốt hơn La Linh Dư thất thần là bao.

La Linh Dư theo Trần vương về Kiến Nghiệp.

Chiến sự Nam Bắc đã ngừng, Nam quốc bắt đầu đàm phán với Bắc quốc.

Mọi chuyện đều phát triển theo hướng tốt đẹp.

Vì sự hy sinh đầy ý nghĩa của mình, Lục tam lang trở thành anh hùng của Nam quốc. Nhưng với những người quan tâm chàng, điều này lại chẳng là gì.

Ở Lục gia, vì sắp bắt đầu bàn chuyện cưới gả cho Lục tam lang, nên biểu tiểu thư La Linh Dư đã thoát thai hôn sự không hợp tâm ý mình. Nàng từ hôn là vì gả cho người khác, nhưng giờ đây người đó đã chết, chuyện từ hôn như một trò đùa. Lang quân Phạm gia Nam Dương – Phạm Thanh Thần đích thân đến Kiến Nghiệp tìm nàng, muốn giảng hòa với nàng, cầu nàng gả cho mình.

Danh tiếng của La biểu muội ở Kiến Nghiệp quá lớn, danh tiếng nàng tích góp hơn một năm ròng, đủ để rất nhiều lang quân Kiến Nghiệp muốn cưới nàng.

Lục nhị lang không biết La Linh Dư là người chề nghèo yêu giàu, không biết biểu muội là người chỉ một lòng gả vào nhà giàu.

Bởi vì trong giấc mơ, Lục nhị lang thấy rõ, La Linh Dư khéo léo từ chối tất cả mọi lời cầu hôn. Nàng dẫn muội muội rời khỏi Kiến Nghiệp, Lục gia muốn đưa nàng về Nam Dương, nhưng nàng đã khước từ.

...

Nàng không có nơi ở cố định, cuối cùng Lục gia mất hẳn liên lạc với nàng.

Ở trong mơ, chẳng rõ nàng đi nơi nào.

*Qin: Đọc đến chương này, có lẽ mọi người đã hiểu được thêm phần nào tính cách của La Linh Dư. Nàng khẳng khẳng muốn gả vào nhà giàu, chỉ vì đơn giản muốn mình và muội muội có cuộc sống tốt hơn, quan trọng hơn cả, là nàng chưa gặp được người mình yêu. Gặp được Lục tam lang, nàng mới hiểu “khóc trong lầu son” thật sự là một việc vô nghĩa. Giấc mơ lần này của Lục nhị lang khiến mình ấn tượng hơn mọi giấc mơ trước đó...

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85

Nếu Lục tam lang ra biển ải, Lục tam lang sẽ chết, Nam quốc được cứu; nhưng Lục tam lang không đi biển ải, Nam quốc sẽ bị tấn công, người chết không chỉ có mỗi Lục tam lang.

Nhìn chừng hai bên, đều là kết cục phải chết.

...

Nửa đêm tỉnh dậy từ ác mộng, Lục nhị lang rót rượu uống một mình, lòng buồn rười rượi.

Nam quốc có rượu ngon trà ngon, nhưng Lục Hiên lại không phải sâu rượu. Vậy mà tối nay hắn lại uống hết vô này đến vô khác, đối với người nho nhã như Lục Hiên, thực đúng là lần đầu tiên.

Bất kể mình có thay đổi thực tại thế nào, Lục tam lang không chết vì vạn tiền xuyên tìm thì cũng chết trận, hoặc bỏ mạng khi Nam quốc sụp đổ. Có vẻ như, cuộc chiến giữa Nam quốc và Bắc quốc không thể kéo dài mãi. Nếu không có Lục Hiên nhúng tay vào, thì sau khi Nam quốc thua trong cuộc chiến phương Bắc, vào lúc này sang năm, thành Kiến Nghiệp sẽ bị phá. Nếu không thể giải quyết được mâu thuẫn này, e là khó giữ được tiền đồ Nam quốc.

Trong mơ màng, Lục Hiên hoài nghi, dường như tam đệ Lục Quân nhà mình có từ kiếp vào năm hai mươi tuổi.

Chỉ chênh lệch thời gian chừng nửa năm, từ kiếp thật khó sờ, đến nỗi dù Lục Hiên đã thay đổi rất nhiều chuyện ở ngoài đời, thì cũng khó nói được, liệu Lục tam lang có thể sống qua nửa năm này hay không.

Lục Hiên cực kỳ âu lo: tam đệ mất đi chỗ dựa từ nhỏ, bản thân tài hoa hơn người, rồi còn cả người đệ ấy thích nữa, sao có thể qua đời lúc hai mươi tuổi?

Hắn phải nghĩ cách cứu vãn tất cả mới được.

Nhưng giấc mơ đã nói rõ, dù Lục Quân có đến biển ải hay không, thì từ kiếp vẫn sẽ ập đến. Lục nhị lang rầu rĩ, hắn không biết mình phải làm gì nữa.

***

Lục nhị lang không giỏi lên kế hoạch trước, hành động sau.

Hắn không có sự nhạy bén về đại cục, dù đứng ngay trong cục, phân tích thật kỹ giấc mơ của mình, thì hắn vẫn mơ màng khó hiểu. Thậm chí hắn còn không rõ vì sao Lục tam lang lại thua trận... Trong giấc mơ, hắn chỉ thấy tuyết rơi khắp núi, sương mù dày đặc che lấp bầu trời, đầu đầu cũng là cảnh thế lương buổi giá. Hắn chỉ thấy chiến tranh xảy ra, chiến tranh kết thúc, Lục Quân chết, Nam quốc thắng lợi. Song, hắn lại không thể nhìn rõ nhân quả.

Nếu không biết nhân quả, thì sẽ không biết mình làm gì.

Nhưng Lục tam lang không thể chờ hắn. Lục Hiên không có nhiều thời gian để nghĩ về giấc mơ của mình nữa, ba ngày sau là ngày Lục Quân xuất chinh. Tâm trạng Lục nhị lang rất phức tạp: Hành Dương vương nói với mình là hắn muốn đi biển ải, mà Lục tam lang cũng vậy. Nhưng đến nay Lưu Mộ vẫn chưa làm xong kế hoạch đi biển ải, đang bị Tư Mã phủ giữ lại, còn Lục Quân thì đã xong rồi.

Như vậy có thể thấy, Lục Quân đã giấu chuyện này từ rất lâu!

... Tam đệ đúng là gấp rút muốn đi chịu chết.

Vào buổi tối trước khi Lục Quân đi, Lục nhị lang lưỡng lự một lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định đến dặn dò tam đệ. Những điều nên dặn dò thì trưởng bối Lục gia đã nói cả, tam đệ cũng bị trách mắng mấy ngày. Đây là lần đầu tiên sau khi biết Lục tam lang muốn rời nhà, Lục nhị lang đến tâm sự cùng tam đệ.

Trong viện của Lục Quân, Lục Hiên bắt gặp Trần vương Lưu Thục.

Dưới sự dặn dò của Cẩm Nguyệt, các thị nữ người hầu giúp lang quân nhà mình thủ dọn hành trang. Cẩm Nguyệt nương từ ủ rũ, dựa vào cột trụ trong sân, nhìn bóng dáng hai vị lang quân qua khung cửa. Thị nữ và người hầu trong viện đều nghe rằng sai bảo, nhưng nàng ta chỉ biết gạt lệ, ngay đến Lục nhị lang tới cũng không hay.

Trong lòng Cẩm Nguyệt rất buồn, Lục tam lang muốn đi, nhưng thị nữ các nàng không thể theo. Nếu mà đi theo, chẳng phải sẽ thành cười nhạo sao? Tuy Lục tam lang sinh ra ở chốn biển ải, nhưng chàng đã đến Kiến Nghiệp từ khi còn rất nhỏ, mười mấy năm sau đó luôn sống trong nhung lụa. Không phải trải xanh không uống, không phải áo gấm không mặc... Cuộc sống đang cao sang như thế lại đột nhiên thay đổi, Cẩm Nguyệt lo Lục tam lang đến biển ải sẽ phải chịu khổ.

Sẽ bị các nam nhân khác trong quân đội xem thường.

Khi Cẩm Nguyệt còn đang rầu rĩ, Lục tam lang và Trần vương đã ra khỏi phòng. Trần vương cup mắt, lông mi dày đen nhánh, giọng nói trầm thấp khiến y như vàng trắng bằng bạc, không quá nổi trội. Lục Quân đứng ở cửa xô giày vào, vừa xuống bậc thềm vừa nói lời cuối cùng với Lục tam lang: "... Người ở Kiến Nghiệp, ta sẽ cố gắng để tâm. Tuyết Thần, người hãy chú ý."

Lưu Thục có rất nhiều lời dặn dò muốn nói, nhưng y bị nói lấp, không muốn người ngoài biết được. Nên khi khóe mắt liếc thấy Lục nhị lang, Lưu Thục càng nói ít hơn: "... Nhớ bảo trọng mình, những chuyện khác, không quan trọng."

Lời tha thiết như vậy, nhưng vì Lưu Thục nói chậm nên nghe khá lạnh lùng. Lục Hiên không biết quan hệ bấy giờ giữa Lục tam lang và Trần vương là tốt hay xấu, tạm thời cũng không nghĩ nhiều. Tình hình bây giờ, theo Lục nhị lang thấy, nếu không phải hắn biết tam đệ nặng tình nghĩa với vị ngũ công tử này, thì khi thấy Lưu Thục lạnh lùng như thế, người ta sẽ tưởng y là kẻ vô tình, không quan tâm tam đệ.

Nhưng Lưu Thục đích thân đến đây là đã rất quan tâm Lục tam lang rồi.

Nhìn bạn tốt muốn nói mà không nói được, Lục tam lang bèn bảo: "A Man, huynh tha thiết như vậy, thật chẳng khác gì mẫu thân ta."

Lưu Thục tức giận lờm chàng.

Lục tam lang thôi cười, đưa tay ra nắm lấy tay y, thấp giọng nói: "Yên tâm đi, ta sẽ có chừng mực."

Trong đầu Lục nhị lang nghĩ: ... Đệ thì có chừng mực cái gì? Có chừng mực mà đệ còn chết ư? Đệ đệ khôn kiếp, cứ khiến hắn phải đau lòng.

Tiền Trần vương điện hạ ra khỏi viện, quãng đường sau đó có thị nữ dẫn đi. Lục tam lang ngoái đầu lại, nói với nhị ca đang ngăn người trong sân: "Nhị ca cũng đến dặn dò đệ sao? Vào phòng đi, hy vọng huynh là người cuối cùng trong hôm nay. Nhị ca nhanh lên, đệ còn phải chuẩn bị vài thứ cho ngày mai."

Chàng nhạo báng chế giễu Lục nhị lang do dự phân vân, nhưng Lục nhị lang không hề cười.

Trông mặt Lục Quân lóe sáng.

Lục nhị lang và chàng đã vào trong phòng, Lục Hiên mang theo tâm sự nặng nề ngồi xuống, không để ý đến tam đệ đang đứng dựa vào tường, trầm tư quan sát hắn. Lục Hiên vuốt mặt, mặc kệ tảng đá trong lòng, làm ra vẻ vô cùng phấn chấn, bắt đầu làm nhảm dặn dò Lục tam lang. Lục Quân không hề ngồi, chỉ đứng nhìn nhị ca thăm dò. Lục Hiên nói những chuyện mà mọi người thường căn dặn người sắp đi xa, ví dụ như giữ ấm, thêm y phục, ví dụ như lúc chặn địch không được xông lên đầu...

Lục tam lang cảm thấy ấm áp, bụng nghĩ từ xưa đến nay mình vốn duyên mỏng với tình thân, nhưng trên đời vẫn còn có Lưu Thục và nhị ca quan tâm đến hắn, luôn nói những chuyện nhỏ nhặt. Chuyện nhỏ nhặt mới tỏ rõ chân tình. Ở Lục gia, nhiều lúc Lục tam lang đại diện cho "tam lang đóng chính cả tài hoa lẫn dung mạo đều nổi bật, làm lu mờ các lang quân khác trong nhà", thế nên người thực sự quan tâm đến chàng ít ỏi vô cùng.

Lục Hiên nói xong một tràng dài, im lặng một lúc, hắn làm như buột miệng hỏi: "Ồ Nam Dương có núi không?"

Lục Quân đã khảo sát địa hình biên ải từ lâu: “Ừm, núi Phục Ngưu tám trăm dặm, núi Đồng Bách ba trăm dặm, hai bên nối nhau, băng qua sông Hoài sẽ đến Nam Dương.”

Lục Hiển làm ra vẻ ngạc nhiên: “Có núi thật sao? Đại sư đúng là Phật Đà hiện thế, bói đúng rồi!”

Lục Quân bình tĩnh nhìn nhị ca làm LOSS.

Tam đệ không phối hợp làm Lục Hiển lúng túng. Tam đệ hẳn rất giỏi nhìn thấu, tuy Lục Quân không nói gì, Lục Hiển cũng ý thức được phản ứng của mình quá khoa trương. Mặt đỏ bừng, Lục Hiển cố gắng cứu vãn ấn tượng không đáng tin: “Vi huynh lo cho đệ, nên có tìm đến đại sư trong chùa Kiến Sơ, nhờ đại sư xóc quẻ đoán mệnh cho đệ. Đại sư nói năm nay trong mệnh của đệ có kiếp, chính là từ kiếp. Cách hóa giải là đệ không được tới gần núi, nhớ kỹ đấy.”

Chùa Kiến Sơ là ngôi chùa số một tại Kiến Nghiệp, tiếng tăm không thua gì chùa Khai Thiện ở núi Chung. Lục Hiển nói đến chùa Kiến Sơ mời đại sư xem bói, tuy có vẻ là lạ nhưng cũng khá hợp lý.

Lục tam lang nghiêng đầu nhìn nhị ca, đùa bảo: “Xóc quẻ đoán mệnh? Vì đệ? Đạo này sao thế nhỉ, người thì xin bùa, người lại cầu quẻ.”

Phật giáo được truyền đến từ Thiên Trúc, đệ tử Phật gia vốn không cần học xóc quẻ đoán mệnh; nhưng nhập gia tùy tục, vì tin đồ ở Bắc quốc và Nam quốc, cho nên các đại sư Phật học cũng có bản lĩnh trong vấn thiên đoán mệnh.

Lục nhị lang sốt sắng, sầm mặt trách mắng: “Tam lang, đệ không được xem thường! Thà tin còn hơn không! Đại sư nói mệnh của đệ tương khắc với núi, bảo đệ không được đến gần núi! Đệ cứ nghe lời ta là được.”

Lục Quân vẫn rất bình tĩnh.

Một lúc lâu sau mà Lục Hiển vẫn không nói gì thêm, Lục tam lang thở dài, từ tốn bảo: “Tên họ đệ thuộc Hỏa, hơn nữa bát tự ngày sinh của đệ đã tính ra đệ thuộc Âm Hỏa. Lửa đốt gỗ ướt, khô bốc lên dây đặc, trong lòng khó chịu. Bề ngoài bình tĩnh, nhưng bên trong sóng gió hải hùng, không ngày nào được yên ổn. Mệnh này tuyệt tình, không phải đau ốm thì cũng không có cha mẹ con cái, mà cha mẹ đệ đã chết sớm, coi như ứng với quẻ bói. Mệnh đệ nhiều khó khăn tai ương, nhưng quyền thế tài sản chỉ là thứ tầm thường với đệ, cả đời cũng không khuyết.”

Lục Quân nhướn mày: “Nhị ca, đệ nói đúng không?”

Lục nhị lang: “...”

Lục nhị lang nghe mà sững sờ, trợn mắt há mồm nhìn Lục Quân. Hẳn lấy đại sư làm có, dĩ nhiên là vì muốn khuyên tam đệ đừng đến gần núi. Nhưng Lục Hiển không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn, hẳn chỉ có thể suy nghĩ từng chi tiết nhỏ. Tuy dựa vào kinh nghiệm ngày trước cho thấy, giải quyết được khó khăn này thì khó khăn khác sẽ kéo tới. Nhưng Lục Hiển đã nghĩ ra một việc, khi Lục Quân trong mơ gặp nạn, tuyệt rồi rất nhiều. Nhưng hiện tại ở Nam Dương, còn mấy tháng nữa mới đến thời điểm tuyệt rồi nhiều... Trong mấy tháng đó, Lục nhị lang còn thời gian nghĩ cách giải cứu vấn đề như thế nào.

Có điều trong lòng vẫn bất an, chỉ mong Lục tam lang không đền gần núi, như vậy sẽ không chết.

Nào ngờ Lục Quân lại lý luận một tràng dài như vậy!

Lục này Lục nhị lang mới từ từ nhớ ra, nguy rồi, hẳn đã quên Lục Quân là danh sĩ đương thời, rất coi trọng Huyền học. Hẳn lại nói đoán mệnh gì đó trước mặt Lục Quân, đúng là làm trò cười à.

Lục tam lang nhìn sắc mặt nhị ca lúc xanh lúc trắng, khẽ bật cười. Đứng ở cửa ra vào, ánh sao thưa thớt, chàng thanh niên đứng trong góc, một nửa ánh sáng hắt lên mặt chàng, dáng hình sâu sắc. Lục nhị lang lại nghe thấy đệ đệ vô si thấp giọng nói tiếp: “Mà nhị ca nhắc đến núi, tức là thuộc Thổ. Trong ngũ hành, Hỏa sinh Thổ, làm gì có chuyện tương khắc?”

Lục Hiển trầm giọng: “Hỏa sinh Thổ? Không sai, đệ đúng là đốt người khác, làm gì có chuyện ai đốt được đệ? Huỳnh chi quan tâm đệ đệ mình như thế nào, còn núi kia ra sao, tốt hay xấu, huynh không quan tâm. Tam lang à, đệ tưởng huynh chỉ đang nói núi với đệ hả?”

Lục Quân im lặng, cup mắt: “... À, là đệ hẹp hòi. Nhị ca dạy chỉ phải.”

Lục tam lang cúi thấp đầu, nghiêm túc nghe Lục Hiển dạy dỗ. Nhưng Lục Hiển càng nói càng lạ, không chỉ dặn chàng không được tới gần núi, còn nói Thủy cũng tương khắc với nàng, bảo chàng lúc ở phương Bắc, nếu có tuyết rồi thì không được ra ngoài. Lục tam lang dở khóc dở cười. Thổ tương khắc, Thủy cũng tương khắc, vậy mấy năm qua chàng sống thế nào? Chàng thanh niên nhướn mày, nhìn Lục nhị lang thao thao bất tuyệt, càng nói càng dài dòng: “... Đến biên ải, bắt kẻ đệ ở Nam Dương hay ở đâu, ngày nào đệ cũng phải viết thư cho huynh, nói rõ đệ đang làm gì. Nhớ đấy, là mỗi ngày một lá thư, không được gián đoạn hôm nào hết! Nếu đệ dừng một ngày, huynh sẽ lập tức ra biên ải tìm đệ. Tam lang, đệ không muốn lúc nào huynh cũng tò mò đi theo sau đệ đúng không?”

Lục Quân sờ mũi, cười gượng. Về phương diện nào đó, chàng thật sự hơi sợ nhị ca nhà mình.

Lục Quân phản đối: “Ngày nào cũng viết thư, không cần phải vậy chứ...”

Chàng bước ra khỏi góc tối, nhịp bước từ tốn, trường bào tung bay, tinh thần sung mãn. Lục nhị lang nhìn chàng, đang muốn nói rõ thì bất chợt thấy một vật nằm trên người Lục Quân, lập tức biến sắc. Lục Quân cúi đầu nhìn theo tầm mắt của Lục nhị lang, thấy Lục Hiển đang nhìn chiếc hà bao đeo cùng ngọc bội ở bên hông.

Giọng Lục Hiển run run: “Chiếc hà bao này, hà bao này... Đệ đeo bấy giờ sao?! Đệ đeo lúc nào?”

Hắn còn nhớ rất rõ, ở trong mơ lúc Lục Quân chết, trong tay nắm chặt chiếc hà bao này. La biểu muội vừa nhìn hà bao đã biến sắc... Cảm giác ấy khiến Lục Hiển kinh hãi, như thể mọi thứ ngoài đời sẽ đi theo hướng dẫn đến kết quả trong mơ.

Lục Quân ngẫm nghĩ, tháo hà bao ở bên hông xuống, nói: “Hà bao có gì không ổn sao? Đây là La Linh Dư tặng đệ, tự tay muội ấy thêu.”

Lục Hiển không biết bí mật của chiếc hà bao này.

Chỉ là hắn vẫn nhớ mấy con chữ Lục Quân viết bằng máu ——

Ngàn thu trà nàng một lời, vật đổi sao dời vẫn còn yêu.

Từng câu chữ như ghim trong lòng, như thể cái chết được phóng lớn, xen lẫn trong gió tuyết đập vào mặt, khiến Lục nhị lang hoảng sợ.

Qua một hồi lâu, miễn cưỡng lấy lại tâm trạng, Lục Hiển mới nói: “Chiếc hà bao này, đệ cứ đeo đi, không có vấn đề gì cả...”

Lục Quân quan sát nhị ca, không tin Lục Hiển. Lục Quân cúi đầu, vẫn vê chiếc hà bao trong tay, ngón tay sờ lên sợi dây ở đầu hà bao. Chàng sờ nửa ngày, chợt dừng lại ở hình hoa lan thêu trên hà bao, như thể sờ thấy thứ gì đó. Lục nhị lang nhìn sang, thấy tam đệ nghĩ ngợi, sau đó mờ hà bao ra.

Lá bùa màu vàng gấp nhỏ nằm trong hà bao được Lục Quân lấy ra, nhưng vẫn chưa xong. Lục Quân tiếp tục lật ngược mặt lại.

Lộn ngược hà bao lại, đường thêu hai mặt do La Linh Dư khéo tay thêu lên lộ ra. Đó là một hàng chữ nhỏ thanh tú ——

Ngàn thu chỉ cần một lời, vật đổi sao dời vẫn mãi yêu.

Sắc mặt Lục Quân khẽ biến đổi, tròn mắt chợt co lại, nắm chặt hà bao trong tay.

Thì ra là thêu hai mặt, mặt trong còn cất giấu một thứ khác.

Lục nhị lang cũng nhìn thấy, hoảng hốt nói: “... Thì ra là cái này.”

Từ lâu hắn đã thấy La biểu muội viết hai câu thơ cổ này. Lúc đó còn tiếc nuối vì La biểu muội không nói rõ tâm ý cho Lục Quân, nhưng thì ra, thì ra... Vào lúc này, La biểu muội đã nói ra rồi. Nàng thêu hà bao cho Lục Quân, trong hà bao chứa đựng tâm lòng của nàng. Nhưng nếu Lục Quân không nghiên cứu chiếc hà bao này, nếu không nhìn kỹ, thì chàng sẽ không phát hiện ra.

Lục Quân là một nam nhân bình thường, chàng cũng không thể suốt ngày ngắm nhìn một chiếc hà bao.

Lúc ở trong núi tuyết, Lục Quân đã phát hiện ra tâm sự mà nữ lang giấu trong hà bao. Khi ấy, chắc chắn ngày nào Lục Quân cũng nghịch chiếc hà bao này, nhìn nhiều lần, nên mới phát hiện ra bí mật trong đó.

Mà ở ngoài đời, nhờ ánh mắt lạ lùng của Lục nhị lang ban tặng, nên bây giờ, Lục Quân đã phát hiện được chữ thù trong hà bao.

Lục Hiến vui vẻ: “... Tam đệ, đệ sẽ yêu muội ấy chứ?”

Lục Quân từ từ nhìn nhị ca: “Đệ cần phải ‘sẽ’ sao?”

Lục Hiến: “...”

Nửa năm, tình yêu hình như không sâu đậm đến mức đó... Lục Hiến lúng túng, gần như là bất an, chẳng lẽ mình lại tốt bụng làm chuyện xấu? Một câu “vật đổi sao dời vẫn mãi yêu” đáng nhẽ khiến Lục Quân vô cùng cảm động, nhưng giờ nhìn lại, cảm xúc của Lục Quân không đến mức kích động như mình nghĩ...

Nhưng Lục Quân lại thất thần.

Chắc chắn chàng chưa yêu La Linh Dư sâu đậm như lúc chết ở trong mộ, nhưng khi thấy nguyện vọng chân chính được La Linh Dư giấu trong hà bao, chàng thật sự bắt đầu phiêu diêu, bắt đầu không nghe lọt lời của Lục nhị lang, bắt đầu nghĩ đến La Linh Dư. Nghĩ bây giờ nàng đang làm gì, có thích chàng không, thích chàng đến mức nào, nghĩ lúc nàng thêu hà bao này đang nghĩ gì.

Nghĩ đến ngày mai mình phải đi, lại không được gặp nàng nữa.

Nghĩ đến tình yêu vật đổi sao dời không đổi mà nàng cầu mong, sợ là chàng không đáp nổi...

Lục Quân siết chặt hà bao, đương khi Lục Hiến thao thao bất tuyệt dần đi dần lại, lang quân đột nhiên nhìn lên, cắt ngang lời của Lục nhị lang: “Đệ có một số việc, xin lỗi nhị ca.”

Chàng xoay người toan ra khỏi cửa.

Lục nhị lang đứng bật dậy, vội la lên: “Đệ muốn đi đâu? Huynh còn chưa dặn xong cơ mà. Biền ải nguy hiểm như thế, vì sao đệ không nghe huynh nói hết? Tam lang, tam lang... Lục Tuyết Thần!”

Lục Hiến vội đuổi theo Lục Quân ra khỏi phòng, chỉ thấy áo khoác tam đệ bay lên, bước đi rất nhanh. Bên ngoài khung cửa, gió đêm lùa vào. Lục Hiến giẫm lên thảm lông ngoài nhà, vội vã mặc giày vào, nhưng Lục tam lang đã đi qua trúc xanh bụi chuối trong sân, phát tay nói —— “Nhị ca có gì muốn dặn dò thì cứ viết trong thư đi, lát đệ về xem.”

Lục nhị lang: “...”

...

Rõ ràng tam đệ ở ngay trong nhà...

Nhưng hán muốn nói chuyện với tam đệ, lại còn cần viết thư?

Chuyện gì thế này?

...

Lục Hiến bị đệ đệ làm cho tức giận, gân xanh trên trán giật giật, hán phải người hầu đi theo từ xa xem sao. Người hầu thờ hồn hèn chạy về, báo rằng Lục tam lang đi thẳng một mạch đến viện xa nhất. Mà nơi xa như thế, hán là chỗ ở của biểu tiểu thư La Linh Dư.

Nửa vui nửa buồn, Lục Hiến không còn oán trách tam đệ nữa.

Lục nhị lang nhoeo miệng như cười như không, chậm rãi quay vào phòng của Lục tam lang, vén bào ngồi xuống trước cửa sổ, bắt đầu viết thư cho tam đệ —— viết lời dặn dò cho tam đệ, viết một thiên dài.

***

Lòng kích động, sóng tình như biển!

Nắm chặt hà bao trong tay, chỉ muốn được gặp nàng ngay, nói chuyện với nàng ngay, hỏi nàng ngay!

Lục Quân đến viện của La Linh Dư, thấy các thị nữ tụ năm tụ ba ngồi đùa trong viện. Các thị nữ thấy Lục tam lang đột nhiên đến thì cũng giật mình, vội đứng dậy chào. Nhưng bọn họ còn chưa hành lễ xong, Lục tam lang vội vã lướt qua, đi đến cửa phòng đang khép kín.

Linh Ngọc và Linh Tề đuổi theo: “Tam lang, ngài muốn làm gì vậy?”

Lục tam lang không dây dưa với các nàng, chàng nhanh chóng bước đến, thấy nhà chính sáng đèn, chủ nhân vẫn chưa ngủ. Lục Quân lập tức kéo cửa ra, giọng căng thẳng: “Linh Dư...”

Nhưng vừa thốt ra hai chữ đó, Lục Quân lập tức đóng miệng, mí mắt giật giật.

Vì chàng mới mở cửa thì thấy một đám oanh yến. Các nàng oanh yến kẻ ngồi người đứng, hoặc chơi tửu lệnh, hoặc làm thơ vui đùa. Lục tam lang vừa xuất hiện ở cửa, lập tức thu hút ánh mắt của mọi nữ lang. Các nàng vừa kinh ngạc xen lẫn mừng rỡ: “Tam biểu ca, huynh đến thật sao?!”

Lục tam lang quét mắt nhìn các nàng, rồi dừng lại ở nữ lang ngồi trong góc phòng. La Linh Dư đang ngồi trên giường nhỏ, trước mặt đặt một hàng bát sứ. Trong tay nữ lang cầm đĩa, bên cạnh là muội muội La Văn Hòa đang chống cằm nhìn. Hiện nhiên La nữ lang đang định gõ đĩa, các biểu tiểu thư đến nghĩ mắt cũng đang chờ thưởng thức, nào ngờ Lục tam lang đột ngột xuất hiện.

La Linh Dư ngẩng đầu, cũng mơ màng.

Lục tam lang: “...”

Lục Quân chậm rãi hỏi: “Ngày mai ta đi rồi, mà muội lại ở đây chơi đùa?”

La Linh Dư lúng túng ngơ ngác đứng dậy. Nàng né tránh nhìn đi nơi khác, cắn chặt răng, ậm ờ đáp: “Không phải... Sao tam biểu ca lại đến thật vậy.”

Lời này nghe có vẻ lạ. Lục Quân lại nhìn nàng, hỏi: “Rốt cuộc các muội đang làm gì?”

Giang Uyển Nghi ngồi bên, nở nụ cười chua xót đáp: “Bọn muội đang làm tiệc đưa tiễn cho tam biểu ca. La muội muội làm chủ, bảo thị nữ đi mời tam biểu ca. Bọn muội nói tam biểu ca bận trăm công nghìn việc, thức khuya dậy sớm, bình thường không tham gia tiệc với bọn muội, tất nhiên sẽ không đến. Bọn muội mới cược với La nương tử. Không ngờ bọn muội thua rồi, tam biểu ca đã đến thật.”

Giang Uyển Nghi kìm nén cả buổi, vẫn không nén nổi ghen tị: “... Tam biểu ca tốt với La muội muội quá.”

Lục Quân nghĩ bụng: ... Thế sao?

Chàng nhìn La Linh Dư, sao chàng không biết mình được mời dự tiệc vậy? Cầm Nguyệt có gan lớn dám giấu chàng chuyện như vậy sao? Cầm Nguyệt phải biết, bình thường nếu là La Linh Dư mời, chàng sẽ đến ngay. Mà nay chàng không hề hay biết gì, lại thấy La Linh Dư chột dạ né tránh, Lục Quân lập tức đoán ra ngay, vẫn đề nằm ở La Linh Dư ——

Nàng nói với các biểu tiểu thư mời chàng tham dự tiệc, nhưng thực tế nàng không hề mời chàng.

Chỉ có điều vẫn giả vờ như đã mời.

Cuối cùng mang theo tiếc nuối, đạt được tiếng nói chung với các biểu tiểu thư: không ai đặc biệt với Lục tam lang cả, Lục tam lang không nể mặt bất cứ ai.

Về đẹp của La Linh Dư quá xuất chúng, ở cạnh lang quân luôn có ưu thế. Nhưng chơi với các nữ lang thì cần phải cẩn thận. Nếu ngày nào cũng khiến người ngoài ghét bỏ, thì với biểu tiểu thư ăn nhờ ở đậu như nàng, thật sự là lợi bất cập hại. Nên trước mặt biểu tiểu thư và trước mặt chàng, nàng đứng là hai người khác nhau.

Lục Quân cup mắt, phát hiện bây giờ mình đã có thể đứng trên lập trường của nàng, suy nghĩ cho nàng.

Chàng lại siết chặt hà bao trong tay: ... Đây cũng là “vật đổi sao dời vẫn mãi yêu” ư?

... Nếu chàng yêu thật, thì tình yêu tất nhiên sẽ không thay đổi.

Lục Quân đang xuất thần thì La Linh Dư đi tới. Nàng khó xử, không muốn chàng khám phá ra là mình nói dối. Nàng ngược mắt nhìn chàng cầu khẩn, xoay lưng về phía các biểu tiêu thư, uyển chuyển cười hỏi: “Không ngờ muội lại mới được tam biểu ca thật. Tam biểu ca bận rộn như thế, mà vẫn sẵn lòng đến chơi với bọn muội sao?”

Đa đầu La Linh Dư râm ran, hàng mi rung lên, hai má ửng hồng, lo lắng chờ đợi. Bàn tay giấu trong tay áo xoắn lại với nhau.

Lòng nàng khó chịu, nghĩ mình lại bị chàng bắt gặp nữa rồi.

Lục Quân sẽ nghĩ nàng như thế nào đây... Khi nàng còn bắt an, lang quân đã gờ tay lên, phui vai nàng. Bà vai nữ lang lập tức cứng đờ, hơi thở lang quân phả vào má nàng. Giọng Lục Quân không có vẻ chán ghét, chàng thấp giọng nói: “Ta đến đây, dĩ nhiên là giúp vui cho biểu muội rồi. Biểu muội đang làm gì đây?”

La Linh Dư ngạc nhiên: “... Gõ đĩa ca hát.”

Lục Quân *ồ* một tiếng, chậm rãi nói: “Vậy ta thôi huyền cùng được không?”

La Linh Dư ngẩng phát đầu lên.

Bốn mắt nhìn nhau.

Tĩnh diệu như nước.

Lưu chuyển khó dừng.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Âm thanh đĩa gỗ quanh quẩn, tiếng hát ai nhẹ nhàng êm ái.

“Nấn đây em gảy cung cầm

Câu ca vãn khúc, tiếng ngâm bé lời

Vùng trăng vắng vạc giữa trời

Bóng trăng soi xuống giường tôi lúc này

Sông Ngân đã dạt về tây

Đêm còn tối mãi chưa đầy nửa sao!”*

(*Trích trong bài thơ “Yên ca hành kỳ 1 – Thu phong”, bản dịch của Tân Đà.)

Vầng trăng sáng tỏ, trời đêm chưa sáng, âm đàn réo vang. La Linh Dư rất thích bài thơ này, âm luật rất đẹp mà cũng rất ít gặp, nghe tươi vui lại đầy chí khí. Phổ khúc xong, tựa như thấy được thi nhân phóng khoáng đang ngâm vịnh trong đêm. Các nữ lang lấy làm tiếc vì không mời vũ nữ đến, biểu diễn minh họa bài thơ này cho các nàng, thế là La Linh Dư đích thân ra tay, gõ đĩa ca hát.

Một nữ lang đứng sau lưng Giang Uyển Nghi đưa khuỷu tay huých lấy, nàng ta thờ dãi nói: “Là Hoa Thần năm nay đây, mấy năm trước đều là Trần nương tử thắng. Ta cũng muốn biết La muội muội lợi hại tới đâu.”

Tuy Giang Uyển Nghi không có mặt trong ngày tuyển chọn Hoa Thần, nhưng nàng ta cũng muốn xem La Linh Dư trở tài. Có nữ lang ghen tị, báo chí là do điệu múa của La Linh Dư mới lạ, hợp ý các danh sĩ. Nhưng Giang Uyển Nghi biết, các danh sĩ bình chọn Hoa Thần không chỉ xét mỗi điệu múa mới lạ. Khúc nhạc do nữ lang biên soạn, thành thạo âm luật, lựa chọn câu chuyện từ phú... Tất cả đều ở trong đó.

Người các danh sĩ bình chọn là mỹ nhân phong lưu điệu dáng, có thể vào Sĩ Nữ Đồ, đời sau ngắm nhìn.

Hiện tại trong phòng, tiếng gõ đĩa trong trẻo, tay áo nữ lang gờ lên giờ xuống, đôi đĩa trong tay nàng chuẩn xác rơi xuống bát sứ trước mặt. Miệng nàng ngâm nga du dương câu hát. Đồng thời, tiếng huyền cũng chậm rãi vang lên, như mây truy đuổi vầng trăng, xoay quanh người nữ lang.

Nữ tử cúi đầu gõ đĩa, nam tử nhắm mắt thổi huyền.

Nữ lang hoạt bát, lang quân tao nhã.

Một trái một phải, tiếng hát, tiếng gõ cùng tiếng huyền hòa thành một, cùng lượn quanh khắp phòng. Tấu nhạc lại có thể lộ vẻ thần giao cách cảm như vậy. Có thể thấy Lục Quân đứng là danh sĩ đương thời. Chàng không hề nghe nói La Linh Dư muốn hát thế nào gõ ra sao, vậy mà khi tiếng huyền của chàng vang lên sau, vẫn có thể chậm rãi hòa cùng tiết tấu.

Tài hoa của lang quân được bộc lộ! Là danh sĩ, cảm kỳ thi họa đều xuất sắc. Chàng chính là “Tầm Mai cư sĩ” La Linh Dư quý mến nhất.

Tuy nàng có tâm tư khác, nhưng sâu trong thâm tâm, La Linh Dư vẫn thích người thanh cao, siêu phàm thoát tục như Tầm Mai cư sĩ. Mà danh sĩ nàng kính trọng, vừa khéo là Lục Quân. La Linh Dư mỉm cười, nghiêng đầu sang, gọn sóng ánh trăng lặn trên gương mặt như tuyết ngọc của nàng. Hai mắt nàng trong suốt lấp lánh, in ngược bóng hình của lang quân.

Ngân hà nửa đêm vắt ngang trên trời, nụ cười trong mắt chàng như có như không.

Các nữ lang: “Ồi...”

Vừa vui vẻ vì tiếng hát và tiếng nhạc rất hợp nhau, lại mất mát vì cả hai phối hợp rất ăn ý. Có người nhìn La nương tử, có người nhìn Lục tam lang đến si mê, nhưng trong mắt là vẻ âm đạm. Giang Uyển Nghi cũng như mắt hờn, hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, không rõ trong lòng có tư vị gì.

Lục tam lang là danh sĩ được mọi người công nhận. Mỗi lần đến Lục gia, Lục lão phu nhân luôn bảo Lục tam lang dạy nàng làm thơ vẽ tranh. Nhưng Lục tam lang đều rất qua loa.

... Nàng ta đâu ngờ chàng lại biết thổi huyền.

Các nữ lang đã sớm nhận ra quan hệ mập mờ giữa Lục tam lang và La thị nữ, nên trước đó mới báo La Linh Dư đi mời Lục Quân – hồng là để thăm dò xem sao. Hiện tại đã dò ra kết quả, các nữ lang chẳng mấy ai vui. Chi có tiểu nương tử La Văn Họa là ngày càng ngồi gần tỷ tỷ và tỷ phu tương lai, càng nghe mắt càng sáng ——

Dễ nghe quá đi!

Thôi xong khúc cuối cùng, Lục Quân đặt huyền xuống. Giang Uyển Nghi đi tới. Hai má nữ lang đỏ bừng, xấu hổ nhìn chàng với ánh mắt mến mộ thân quen. Giang Uyển Nghi đang định mở miệng khen Lục tam lang lợi hại, thì đã thấy Lục Quân đứng đây. Vẫn lạnh lùng cao quý như tuyết trên núi cao, Lục tam lang không dịu dàng với bất cứ nữ lang nào. Trước khi Giang Uyển Nghi mở miệng, Lục Quân lạnh lùng nói: “Ngày mai ta đi rồi, không biết bao giờ sẽ gặp lại. Kính biểu muội một ly rượu.”

Chàng như cơn mây, La Linh Dư nhanh trí đưa rượu tới.

Giang Uyên Nghi: “...”

Nàng mơ màng được tam biểu ca kính một ly rượu, vừa uống xong thì hai má đỏ bừng, nàng ta nhúc nhúc ngồi xuống, quên mất mình đang muốn nói gì với Lục Quân. Giang Uyên Nghi si mê nhìn tam biểu ca... mời rượu các nữ lang khác.

Các biểu tiểu thư trong nhà kinh hãi: không ngờ lúc còn sống, mình có thể uống được rượu do tam biểu ca kính! Trước kia tam biểu ca không chơi với các nàng, có bao giờ để ý đến các nàng đâu.

Rồi sau đó các nữ lang lại đau lòng: nhất định là do ngày mai Lục tam lang phải đi.

Hai mắt La Linh Dư mờ lờn, nhìn về mặt rất thật của Lục tam lang, nhìn chàng cầm ly rượu lên, kính quanh phòng một vòng. Khi Lục Quân đến trước mặt nàng, nàng vừa cầm ly rượu đứng dậy, Lục Quân nửa cười nửa không nhìn nàng trêu đùa. Hai tay La Linh Dư run lên, nhưng Lục Quân chỉ vòng qua nàng, tiếp tục mời rượu nữ lang khác.

La Linh Dư: “...”

Nữ lang bên cạnh chế giễu ra mặt, sau đó lại vờ vờ an ủi nàng: “Nhất định là do tam biểu ca quên thôi, đừng sốt ruột.”

La Linh Dư buồn bã ngồi xuống: diễn trò thì phải diễn đến tận cùng. Nếu nàng đã nói với các biểu tiểu thư là mình và Lục Quân không thân nhau, Lục tam lang nhỏ mọn, ắt sẽ để nàng biết cái gì gọi là “không quen”.

Nhưng nàng vẫn khó chịu!

La Linh Dư thầm mắng Lục Quân, nhưng khi Lục Quân mời rượu đến vòng thứ hai, nàng vô cùng bất ngờ —— Lục Quân không phải giả vờ tức giận với nàng, mà chàng muốn chuốc say tất cả các biểu tiểu thư.

Các nữ lang quá nhiều, ai ai cũng ở trong phòng La Linh Dư, trong thời gian ngắn không định rời đi. Lục Quân lại không muốn nói nhiều với các biểu muội, sợ mình cho hy vọng, các nàng sẽ bắt đầu quấn chặt không buông. Lúc chàng thôi huyền, đã nghĩ tới việc dùng uống rượu thay nói chuyện. Lục tam lang đau cả đầu, không biết phải uống bao nhiêu thì mới chuốc say được các nữ lang, trước kia chàng không hề có kinh nghiệm này.

La Linh Dư mơ màng thành người đứng xem, sững sờ nhìn Lục Quân uống hết ly này tới ly kia. Tiểu muội muội ngồi bên cũng nhìn mà hoa mắt, lo lắng hỏi tỷ tỷ: “Tam biểu ca... không phải mai sẽ đi sao? Huynh ấy uống nhiều vậy có sao không ạ?”

La Linh Dư cũng không rõ, chợt dạ nói: “... Chắc là không đâu?”

Nàng chưa thấy Lục Quân say bao giờ, Lục Quân cũng chưa bao giờ để mình rơi vào tình cảnh đó. Cúi đầu nhắm nghiền, La Linh Dư bảo muội muội đứng dậy, ra ngoài dọn thị nầu canh giải rượu.

Là danh sĩ đương thời, chỉ sợ Lục Quân là người đầu tiên dùng cách uống rượu để tiếp xúc với các nữ lang. Lang quân vẫn cao quý anh tuấn, nhưng do uống rượu nên mặt ửng đỏ, hai mắt như được gột rửa, càng lúc càng sáng, đen kịt chói lòa. Tia sáng lấp lánh trong mắt chàng, cùng với khí chất ngạo mạn đó đã khiến con tim các nữ lang đập thình thịch.

Hệt như chim công được phát tình, xòe đuôi ra, chẳng một ai có thể dứt mắt.

Vậy là các nữ lang lại chìm đắm trong vẻ đẹp ấy, được Lục tam lang kính rượu đến mức cười ngây ngô: tam biểu ca đẹp quá. Nào có ai càng uống rượu càng đẹp thế này?

...

Một lúc lâu sau, các nữ lang trong phòng đều đã uống say. Say tới mức nghiêng trái ngã phải, không biết trời trăng gì. Đến cuối cùng, có một nữ lang còn mơ hồ hét lớn “không được, ta không được rồi!” sau đó ngã xuống đất, Lục Quân bật cười, ném ly rượu trong tay đi, lao đảo lủi về sau hai bước.

La Linh Dư đứng dậy, đi tới cửa bùng canh giải rượu vào. Lại dặn dò các thị nữ đưa tiểu muội đi. Trong phòng toàn mùi rượu, La Linh Dư chưa bao giờ thấy lang quân nào xấu như vậy —— biết rõ các nữ lang thích chàng, nhưng không hề cho người ta nói chuyện, chưa gì đã chuốc say các biểu tiểu thư.

Nhưng đồng thời, La Linh Dư lại vênh đuôi lảng lảng: lang quân xấu như vậy, nhưng chính miệng chàng nói trong lòng mình có nàng. Nàng lợi hại quá đi.

La Linh Dư và thị nữ đỡ các biểu tiểu thư say thê thảm ngồi dậy, để người hầu đưa bọn họ về. Ra ra vào vào, đón người rồi tiễn người, thị nữ theo các biểu tiểu thư đến cũng thất kinh, không ngờ nữ lang nhà mình chỉ tham gia tiệc mà lại say tới mức này. La Linh Dư thấp giọng dặn các nàng phải chăm sóc nữ quân chu đáo, rồi lại đưa từng bát canh giải rượu đến. Các thị nữ cảm kích nhìn nàng: La nương tử đúng là người tốt.

Bận rộn đến mức đó, mất hẳn một canh giờ mới tiễn đưa các biểu tiểu thư về hết.

Thị nữ lĩnh ở trong viện lau mồ hôi cho nữ lang, khích lệ: “Chỉ còn lại Lục tam lang nữa thôi là mọi chuyện ổn thỏa.”

La Linh Dư khoát tay: “Lục tam lang không dễ giải quyết, để ta. Các người đi ngủ trước đi.”

Đứng ngoài phòng sửa soạn lại tóc tai trang phục, dưới ánh mắt cổ vũ của thị nữ, La Linh Dư cầm một bát canh giải rượu, hít sâu một hơi, đẩy cửa phòng đi vào. Nàng khép cửa, chặn lại cái nhìn tò mò của các thị nữ ở bên ngoài. La Linh Dư hít sâu, điều chỉnh tâm trạng, sau đó quay đầu về phía lang quân ở đằng sau, làm ra vẻ hung hăng định tính sổ với con sâu rượu: “Lục Quân huynh đúng là vô liêm sỉ, lại gây chuyện cho muội...”

Nhất định phải làm ra vẻ mình chịu thiệt.

Nhưng nàng đột nhiên ngẩn ngơ, vì tình cảnh trước mắt không giống như nàng tưởng tượng. Lúc này khi nàng và các thị nữ đỡ biểu tiểu thư ra ngoài, Lục Quân vẫn dựa vào tường xoa trán, trông có vẻ đau đầu khó chịu. Sau đó La Linh Dư đứng ở trong viện, đóng vai một biểu tiểu thư nhu nhược đáng thương tiễn các nữ lang rời đi. La Linh Dư cứ nghĩ, lát nữa vào phòng, thế nào cũng thấy bộ dạng nua men của Lục Quân cho xem.

Nhất định là đáng vẻ rất đáng ghét, cả người nồng nặc mùi rượu.

Nhưng cảnh nàng thấy lại không như vậy.

Đẩy cửa sổ ra, xua tan mùi rượu nồng nặc trong phòng. Lục tam lang ngồi trên bệ cửa, một chân gấp lại giẫm lên trên, tay khoác lên đầu gối. Nhìn chàng có vẻ không quá thoải mái, hai mắt nhắm nghiền, dựa đầu vào thành cửa, xoay mặt nhìn ra bên ngoài. Trong sân ngày hè, biểu tiểu thư La Linh Dư đã trồng rất nhiều hoa. Lúc mới چرا sở, không khí mát mẻ ủa đến chỗ Lục Quân, cánh hoa trắng như tuyết cũng theo chiều gió, bay về phía chàng.

Vàng trắng ẩn hiện sau đụn mây, vô số cánh hoa nhỏ như bông tuyết bay bay dưới trăng. Lục Quân mới dựa vào cửa sổ chớp mắt chớp lát, mà đã có rất nhiều hoa rơi lên người lên vai chàng... Chàng thanh niên ngủ dưới vầng trăng trong hương hoa, như được cảnh sắc chôn vùi.

“Choang!”

Bát canh giải rượu rơi xuống đất vỡ vụn, La Linh Dư đỏ mặt tá tai ngồi xồm xuồng nhặt mảnh vỡ. Hai má đỏ bừng, phát giác mình thật mất mặt. Không phải chỉ là một nam nhân thôi sao... Khóe mắt nàng nhướn lên lặng lẽ nhìn, thấy lang quân dựa vào cửa sổ bị nàng đánh thức, nghiêng mặt sang nhìn nàng.

Chàng nghiêng đầu tay chống cằm, tới khi nhìn rõ thì nhếch môi cười, vẻ trêu chọc dâng lên trong đôi mắt hoa đào.

Lục Quân lười biếng đưa tay tới: “Lại đây.”

La Linh Dư thăm dò hỏi: “Huynh say rồi hả? Để muội lấy canh cho huynh.”

Lục Quân bật cười, “Lại đây, xem cánh mây màu đuôi trắng nào. Mây trên trời trôi rất nhanh, đừng bỏ lỡ.”

Lục tam lang ăn nói rõ ràng, nhìn thật sự không giống đã say. Rồi chàng lại thần bí nói gì mà ‘mây màu đuôi trắng’ đó, làm La Linh Dư vô cùng tò mò. Nữ lang bỏ lại bát canh lênh láng trên sàn, chậm rãi đi tới, thò người ra khỏi cửa sổ: “Mây màu đuôi trắng gì vậy... A!”

Tiếng hét bắt nguồn kéo dài, bởi vì nàng vừa đi đến, ngược mắt nhìn lên bầu trời, thì Lục tam lang đã nhìn chằm chằm vào ngực nàng. Nàng cúi người thò đầu ra khỏi cửa sổ, bầu ngực đầy đặn lập tức nảy lên, như sắp tràn ra khỏi son khâu hóa thành nước... Lục Quân bình tĩnh vươn tay ra, sờ soạn.

Hai chân La Linh Dư mềm nhũn, lập tức ngã xuống. May mà có چرا sở chống, Lục Quân lại tốt bụng đỡ nàng, để nàng ngồi lên khung cửa đối diện chàng. Lang quân giờ tay kéo nàng, tựa trán lên trán nàng, chàng bật cười hỏi: “A cái gì?”

Hơi thở chàng phả vào mũi La Linh Dư, mùi rượu nồng, song không hề hôi. Một tay chàng ôm eo nàng, một tay khác đặt trên ngực nàng, lại bị nàng xấu hổ kéo xuống. La Linh Dư lăm bầm “làm gì có mấy màu đuôi trắng, huynh gạt muội à”, Lục Quân hồ hững đáp: “Ta không nói thế, thì sao muội đến đây?”

La Linh Dư nhướn mày: “Sao cứ phải là muội đi đến há? Huynh có thể tới chỗ muội mà.”

Lục Quân: “Lười đứng đây.”

La Linh Dư: “...”

Chàng có vẻ là lạ... Nữ lang thấp giọng hỏi: “Rốt cuộc là huynh có say không thế? Huynh có nhớ ngày mai phải làm gì không?”

Lục Quân có vẻ trì hoãn, cup mắt tập trung nhìn vào nơi nào đó. Chàng ngần ngại, sau đó mới từ từ ngược mắt nhìn lên: “Ngồi trong lòng ta lại nghĩ ngày mai phải như thế nào, xem ra ta không thể khiến muội chuyên tâm được.”

La Linh Dư đỏ mặt: “...”

Chắc chắn là say thật! Tuy bình thường chàng khá phóng túng, song sẽ không ăn nói như vậy... Bỏ qua lời nói nhảm của con sâu rượu, La Linh Dư đang nghĩ cách để đẩy chàng ra thì mới chàng tiến đến, chiếm hữu môi nàng. Vì trán kẻ trán nên nụ hôn càng thêm thuận lợi. Sống mũi lạnh băng của chàng trượt qua, vô cùng dịu dàng, La Linh Dư lại “um” lên, tay chàng xoa nhẹ sống lưng, cơ thể nàng bỗng mất kiểm chế.

Chìm đắm trong nụ hôn miễn man.

Một lúc sau, La Linh Dư hơi vì bị chàng giữ chặt, đâm vào vai chàng, nước nờ nghẹn ngào. Vừa hôn xong, cánh môi ướt át của Lục Quân khẽ đóng lại mở, lăm bầm: “Thơm quá...”

La Linh Dư: “Vô liêm sỉ... A!”

Nàng lại là lên, vì chàng lại đưa tay vào trong ngực nàng. Nhưng cũng chỉ là lưu luyến nơi đó mà thôi, và môi chàng cũng chỉ chạm nhẹ vào nàng. Lục Quân mỉm cười: “A a, có cái gì hay mà ‘a’. Tiếng này đến tiếng kia, chưa gì đã rên rì như ở trên giường rồi há?”

Giọng Lục Quân mơ hồ, nhìn nàng đùa giỡn: “Có điều ca ca rất thích nghe muội kêu, lớn tiếng nữa đi.”

La Linh Dư đỏ bừng hai má, cả người mềm nhũn như vũng nước xuân. Khi thì vì tay chàng đốt lửa trên người nàng, lúc lại vì ngôn ngữ cợt nhả của chàng. Coi như nàng đã biết, Lục tam lang phóng túng thì toàn nói lời hạ lưu. Đôi mắt hoa đào ấy cứ nhìn nàng khiêu khích lẫn quyến rũ, chàng vừa hôn vừa cắn mút, triển miên quán quýt.

... Bình thường Lục Quân đã rất tùy tiện, nhưng so với lúc chàng uống say, Lục Quân bình thường lại rất thánh nhân!

La Linh Dư vui mặt vào bên cổ ướt đầm mồ hôi của chàng, run lấy bầy như cánh hoa rơi.

Cổ dần cổ cùng quán quýt, chạm nhẹ vào nhau, nhẹ nhàng đốt lửa. Nữ lang ngả người về sau, cổ thon dài như cổ thiên nga.

Eo siết chặt như bị chàng khảm vào cơ thể mình. Tay nàng cũng run rẩy vuốt ve áo chàng, ngón tay sờ hoa văn trên áo, lại nắm lấy thắt lưng bên hông, cơ thể nóng lên, mặt nóng như lửa. Cũng không biết mình muốn gì nữa, chỉ có cảm giác như nắng hạn gặp mưa rào, khao khát muốn có được chàng.

Song, y phục của cả hai lại rất chỉnh tề.

Đốm lửa trong mắt Lục Quân ngày càng sáng, nhưng chàng vẫn chỉ hôn nàng, những chiếc hôn rơi xuống liên tục như mưa.

La Linh Dư xấu hổ ngoảnh mặt đi: “Tuyệt Thần ca ca, đừng... đừng như vậy mà...”

Nhưng nàng lại nhũn thảm, đáng cơ thể cho chàng cũng tốt.

Trong thời đại này, nam nữ qua lại trước khi cưới không phải vấn đề to tát. Chỉ có điều La Linh Dư phát hiện, có vẻ Lục Quân rất quan tâm tới điều ấy. Dù có trêu ghẹo nàng tới đâu, chàng vẫn không vượt quá giới hạn đó. La Linh Dư nghĩ ngờ chàng đang do dự, chưa chắc đã muốn cưới nàng. Chính vì suy nghĩ đó của chàng... nên La Linh Dư mới cảm thấy, thất thân với chàng là chuyện tốt.

Bởi vì một khi như vậy, chàng không cần phải thăm dò rồi quán quýt nữa, mà chàng sẽ trực tiếp cưới mình.

Hai mắt Lục Quân sáng rực như lửa, chàng nhìn nàng đắm đuối, dục vọng trong mắt ngày một rõ ràng khiến La Linh Dư cứng người. Mắt chàng tối sầm khác hẳn ngày thường, khiến người ta phải sợ hãi. La Linh Dư cắn môi, nước nờ nỏ. Chàng dùng ánh mắt dụ dỗ nàng, nhìn lướt qua từng tác da tác thịt trên người nàng. Tinh trong mắt chàng làm La Linh Dư rạo rực, có cảm giác như chàng đang dùng mắt hôn khắp người nàng.

Chỉ là nhìn, chỉ là nhìn thôi... Còn không có ra tay.

Mặt La Linh Dư thoát đó bùng, nước nờ trên vai chàng: “Tuyệt Thần ca ca... Ừm ừm...”

Ngon lửa trong mắt Lục Quân lại bùng cháy.

Chàng không chịu nổi sự quyến rũ của nàng nữa, cúi đầu xuống hôn lên mi mắt nàng. Tay nữ lang lùa vào tóc chàng, lúc lúc nặng như sóng tình phập phồng, lại như hoa hồng bung cánh. Trâm cài trên tóc nàng rơi xuống, tóc xanh xoắn tung, quá mức xinh đẹp. Nàng vẫn còn khóc, giận hơn: “Đừng, đừng mà... Không được...”

Lục Quân hôn nàng một lúc, sau đó nhướn mày, tựa sát vào môi nàng nói: “Đư Nhi muội muội, muội đúng là người thú vị.”

Ngược đôi mắt âm ướt đa tình lên, La Linh Dư nhìn chàng

Lục Quân nửa cười nửa không: “Ta có dụng gì muội mà muội lại kêu như thế? Ngay đến vật áo muội ta cũng không coi... Ta chỉ hôn muội thôi, nhưng muội lại kêu... như thể ta làm gì muội thật vậy... Đư Nhi muội muội, hôm nay mới diện kịch mà đã như vậy, đến khi ta chạm vào muội thật, có phải muội muốn nằm trên giường ba ngày ba đêm mới hồi đủ sức không?”

La Linh Dư: “...”

Nàng vừa xấu hổ lại tức tối.

... Bình thường đã rất ghét Lục Quân rồi! Vì sao lúc chàng uống say vẫn đáng ghét như vậy!

Không, là đáng ghét hơn nữa!

...

Trước hoa dưới trăng, tình chàng ý thiếp.

Chàng không cời y phục nàng, không tính ngủ với nàng, còn chê phản ứng của nàng quá kịch liệt? Nàng đã xem loại sách do thị nữ đưa đến rồi, nữ lang người ta đều kêu như thế còn gì! Đó gọi là khích lệ đấy chàng có hiểu không! Vậy mà chàng lại chê bai!

Chàng đúng là đồ ngốc ếch ngồi đáy giếng, không biết nàng tốt với chàng đến đâu!

...

La Linh Dư đẩy nam nhân vô vị này ra, lườm một phát, xoay người bỏ đi.

Lục Quân tiến đến từ phía sau, ôm lấy eo nàng cười: “Sao lại giận rồi... Gì thế, sao lần nào cũng giận ta thế hả?”

La Linh Dư hừ một tiếng, không muốn nói nhiều. Dù gì cũng là con sâu rượu, có nói cũng vô ích. Tuy nàng rất kiên quyết muốn đi, nhưng suy cho cùng Lục Quân vẫn là nam nhân, ôm lấy nàng từ phía sau, nàng không còn

giấy này nữa. Âm ỉ đến mức mồ hôi ướt đầm, âm ỉ đến mức nộ khí tăng lên, âm ỉ đến mức La Linh Dư nổi giận. . . Chợt chàng vui vào vai nàng, thấp giọng nói: “Dư Nhi muội muội, đợi ta từ phương Bắc về, chúng ta thành hôn có được không?”

La Linh Dư: “. . .!”

Nàng lập tức quên đi người này là sâu rọu, quên đi lúc này mình còn đang định phốt ỉy chàng. Nàng xoay người lại, lập tức được chàng ôm trọn vào lòng. Nàng trợn to hai mắt, giọng run run: “Huynh nói gì?! Không phải huynh không muốn thành thân sao?”

Phản ứng của Lục Quân khá chậm, một lúc sau mới thờ dãi “. . . Đúng là không muốn. Nhưng Dư Nhi muội muội thì khác.”

Chàng cúi đầu dán vào mặt nàng: “Ta chỉ có một yêu cầu.”

La Linh Dư: “. . . Vẫn còn yêu cầu há?”

Lục Quân: “Muội đã hứa với ta rồi còn gì.”

La Linh Dư: “Muội làm gì có. . . A, huynh nói chuyện đó sao.” Nàng nhớ lại trong kỳ tuyển chọn Hoa thần lần trước, sau khi đi tìm Lục tam lang, Lục Quân có đưa ra ba yêu cầu.

Mà nay, Lục Quân từ từ lặp lại với nàng: “Thứ nhất, múa cho ta xem; thứ hai, hôn ta; thứ ba. . .”

La Linh Dư nhìn thẳng vào chàng.

Nhìn thấy bóng hình nàng phản chiếu trong mắt chàng: “Thứ ba, không được gả cho nam nhân khác.”

La Linh Dư và chàng cùng nhìn nhau.

Chàng kiên định bảo vệ yêu cầu này, kiên nhẫn chờ nàng. Chàng như thế, nhất thời khiến La Linh Dư hoài nghi không biết chàng có say thật không. Nhưng Lục Quân lại cho nàng điều kiện tốt đến vậy. . . Chỉ cần nàng đồng ý, chàng sẽ cưới nàng. Mà nàng thực sự mến mộ chàng, yêu cầu đó cũng không thiệt hại gì với nàng.

La Linh Dư mỉm cười.

Nàng ngước mắt lên, cười nói: “Muội đồng ý với huynh.”

. . .

Nàng đồng ý, sẽ không cầu xin nhân duyên khác khi chàng đi xa, nàng đồng ý sẽ chờ chàng quay về.

Tuy bây giờ chàng đang say, đến khi tỉnh lại chưa chắc chàng đã nhớ nàng đã đồng ý.

. . .

Lục Quân bật cười, kéo tay nàng lại hôn: “Vây chúng ta đi xem mấy màu đuối trắng thôi.”

La Linh Dư xấu hổ quở trách: “Không phải nói lừa muội à? Có thật sao? Huynh đúng là không đứng đắn, miệng mồm cũng không thành thật.”

Lục Quân cười khê: “Như nhau thôi.”

. . .

Lục Quân và La muội muội của chàng đứng trước cửa sổ, ngắm nhìn mây mù bay trên trời, nhìn trăng sáng khuất sau đám mây, ánh trăng càng lúc càng mờ.

Cùng lúc đó tại nơi khác, Lục nhị lang Lục Hiến đang ngồi trong phòng tam đệ viết thoãn thoát. Lục tam đệ chàng ôm mỹ nhân ân ái, Lục nhị lang lại vất vả viết lời dặn của mình ra thư, mong Lục tam lang biết được chuyển đi đến phương Bắc lần này nguy hiểm thế nào.

Viết mệt rồi, Lục Hiến nằm bò ra bàn ngủ.

Lần này, hắn lại mơ một giấc mơ rất ngắn.

Trong mơ cũng là đêm như vậy, nhưng không phải là Lục Quân say bí tỉ ôm La Linh Dư không rời, mà là sau khi một nhóm người đến thăm hỏi chàng xong, La biểu muội chậm rãi đi tới. Lục Quân bảo La Linh Dư thê, thê rằng nàng không được gả cho nam nhân khác.

Thấy cảnh này trong mơ, khỏe mồi Lục nhị lang chậm rãi giương cao.

Hắn lật người, lập tức ngã xuống.

Vì cú trở mình này mà cảnh trong mơ dừng lại, sau đó thay đổi. Lại là cảnh tuyết rơi, sương mù mờ mịt kia. Nhưng lần này không phải La biểu muội khóc gào không tìm thấy người, mà là sớm hơn nữa, trước khi Lục tam lang chết, chàng tựa vào núi đá, cúi gục đầu.

Lục nhị lang trong mơ nghe thấy tam đệ lâm bẩm: “Nếu muội quên ta. . . gả cho người khác thì tốt quá. . . Ngày hôm đó. . . ta không nên yêu cầu muội. . .”

Sắc mặt Lục nhị lang xám xịt.

Hắn chỉ thấy tính mạng của tam đệ dần trôi đi trong bão tuyết, hắn nào đến muốn cứu tam đệ, nhưng hắn chỉ là người qua đường trong mơ. Hắn không biết trước khi chết, rốt cuộc Lục Quân đang nghĩ gì.

***

Ngày hôm sau, Kiến Nghiệp xuất quân đi biên ải. Mà tham quân đi theo lại là một con sâu rọu say chuẩn choáng. Con sâu rọu này khiến mọi người không biết nói gì. Nhưng chàng vẫn suy nghĩ rõ ràng, nói chuyện bình thường, chỉ là. . . lời nói ra rất phóng đảng, khác hẳn Lục tam lang ngày thường.

Nhưng vẫn có rất nhiều người ra bến sông tiễn đưa Lục Quân.

La Linh Dư đỏ mặt trốn sau lưng Chu Dương Linh đang đóng giả làm Chu lang, không dám nhìn Lục Quân.

Còn Trần vương điện hạ lại bị Lục Quân kéo tay trái dặn dò: “Ta giao Dư Nhi muội muội nhà ta cho huynh chăm sóc. Huynh có biết chăm sóc gọi là gì không? Không phải là bảo huynh cưới nàng ấy.”

Lưu Thục sầm mặt: “. . .”

Lục nhị lang bị Lục Quân kéo tay phải: “Huynh cũng phải chăm sóc nàng ấy. . .”

Lục nhị lang tái mặt: “Tam đệ, đệ đi nhanh đi. . . Tướng quân sắp nổi giận rồi kìa. . .”

Vất vả lắm mới tiễn đưa Lục Quân đi. Có lẽ vì do say rọu, nên cuộc ly biệt không có vẻ buồn thương. Trần vương Lưu Thục cùng mọi người đứng bên bờ nhìn con thuyền khuất xa, người nào đó vừa nảy còn nằm trên vai y nói nhảm, cuối cùng cũng đi rồi. Trần vương thở phào, quay đầu nhìn lướt ra sau lưng, toan mở miệng mắng La Linh Dư. Biết rõ hôm sau Lục tam lang phải đi, mà nàng còn chuốc say chàng.

La nữ lang rất thông minh, Trần vương vừa nhìn sang, nàng lập tức cúi thấp đầu thút thít. Chu lang vỗ vai nàng dịu dàng an ủi, không đồng tình với Trần vương: “Muội muội đã buồn thế rồi, còn từ lại còn muốn mắng nàng sao!”

Lưu Thục cứng người: . . . Y nói gì cơ?! Y chỉ thấy cảnh tình chàng ý thiếp hài hòa mà thôi!

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87

Sơ với Đại Tư Mã phủ bên cạnh, Tư Không phủ nhân nhả thông thả hơn nhiều. Dù là giữa tam công* thì vẫn có khác biệt. Tư Không phủ quản lý chuyện thủy lợi cũng tế, hiện tại phương Bắc đang đánh nhau, nên chẳng mấy ai có lòng dạ quan tâm. Mọi người cứ rảnh rỗi như vậy, cho tới khi Hành Dương vương Lư Mộ đến nhà phủ một vòng rồi đi. Tới khi quay lại, Lư Mộ cảm theo một thanh bảo kiếm. Thiếu niên ngồi vắt chân trong phòng làm việc của Tư Không phủ, cầm vài lau chùi thanh kiếm mới của mình.

(*Tam công: ba chức quan cao nhất thời phong kiến gồm: thái sư, thái phó, thái bảo.)

Kiểm sáng như tuyết, phản chiếu gương mặt lạnh lẽo của người thiếu niên.

Lư Mộ đang tập trung lau kiếm, bất thành linh, trên thân kiếm phản chiếu bóng dáng người thanh niên đến gần. Người thanh niên nọ tò mò đánh giá thanh kiếm của, như thể đang nghiên cứu cây kiếm rách đó có gì hay ho để ngắm nhìn.

Lư Mộ hé mắt nhìn lên, không cười: “Người tới đây làm gì?”

Lục Hiến e hèm một tiếng, “Đều là đồng liêu, ta quan tâm công tử nên mới đến thôi.”

Sự thật là các lang quân trong nha phủ đều đau khổ nói với hắn, từ khi tới Tư Không phủ của bọn họ, Hành Dương vương không hề làm gì cả. Vị quận vương này chẳng thèm đọc đồng hồ sơ chất thành núi ở Tư Không phủ, Lư Mộ rảnh rỗi như thế, cần gì phải tới Tư Không phủ? Tìm đại một nha phủ không có thực vụ mà ngồi, không phải tốt hơn sao? Nhưng Hành Dương vương rất dữ, mà bề hạ còn chiều hắn, các lang quân không muốn đến trước mặt Lư Mộ để bị nghe chửi. Nghe nói Lục nhị lang và Hành Dương vương có quan hệ tốt, các lang quân bên đề cử Lục nhị lang thăm dò xem Hành Dương vương có ý gì.

Vừa hay Lục Hiến cũng có dự tính của riêng mình, thế là hắn đến tìm Lư Mộ.

Lục Hiến nói bóng gió: “Vài hôm nữa công tử cũng rời khỏi Kiến Nghiệp, đến biên ải giống tam đệ của ta sao? Công tử cũng đi Nam Dương à?”

Lư Mộ ưỡ ể oai đáp: “Chiến sự Nam Dương căng tới nỗi ai cũng phải đến đó à? Có muốn đến Đinh Xuyên.”

Lục nhị lang khهن: “Đinh Xuyên cũng là một nơi tốt!”

Lư Mộ: “... Người tưởng cô đi du sơn ngoạn thủy hả?”

Lục Hiến lại ho khan.

Tán gẫu một hồi, Lục nhị lang ngồi xuống cạnh Hành Dương vương, liên tục nói xa nói gần. Hắn bị Lư Mộ liếc mắt mấy lần, song vẫn không tự giác được. Nụ cười ảm áp trên mặt hắn khiến Lư Mộ bực dọc khó chịu, tên Lục nhị lang này đúng là vẫn không có ánh mắt nhìn người như cũ. Đã qua thời gian uống một ly trà mà vẫn chưa vào trọng tâm, Lư Mộ mất kiên nhẫn, đặt kiếm trong tay xuống: “Rốt cuộc người tới tìm cô làm gì? Không phải cô đã nói với người rồi sao, cô chỉ tạm thời ở lại Tư Không phủ. Cô không định làm gì nơi này của các người cả.”

Lục nhị lang vô cùng hiểu biết: “Công tử thế bại chỗ này cũng phải thôi, nam nhi chỉ ở bốn phương mà. Thật ra thì ta cũng thế... Nói thật với công tử, ta đang thuyết phục phụ thân mình đây, ta cũng định đến biên ải.”

Lư Mộ: “... Ngươi?!”

Hắn nhìn Lục nhị lang từ đầu tới chân: cây quỳnh cành dao, nho nhả điểm đậm, vẫn là đáng vẽ của một văn sĩ gầy gò. Lang quân quý tộc luôn có tướng mạo xuất chúng, mà thanh niên trước mắt lại có gương mặt trắng bóc, ngón tay thon dài, người đến cầm cán bút cũng mất sức như hắn mà lại muốn ra chiến trường?

Lục nhị lang mặt dày nói: “Ta đang muốn chào hỏi công tử đây, dù gì hai ta cũng có quen biết mà. Chắc chắn là ngài sẽ ra trận đánh giặc, ta thì không ra chiến trường được rồi, ta muốn noi theo tam đệ mình, làm tham quân cho ngài, ngài thấy sao? Có ngài và phụ thân ta cùng giúp, đến lúc đó ngài rời kinh thành, ta cũng có thể đi cùng.”

Lư Mộ vô cùng ngạc nhiên, một lần nữa quan sát Lục nhị lang đầu óc không bình thường. Nói theo Lục nhị lang Lục Quán? Tuy sau đó đã chứng minh được người muốn giết mình là hoàng huynh, nhưng Lư Mộ vẫn nghi ngờ, thích khách ngày đó đến Hành Dương vương phủ của hắn chính là Lục tam lang. Lục tam lang tuyệt đối không chỉ là một danh sĩ bình thường... Lục nhị lang và Lục tam lang, nếu so ra thì kém nhau quá xa.

Lư Mộ: “Người nghiêm túc chứ?”

Lục Hiến gật đầu.

Tất nhiên là hắn đã nghĩ đến chuyện này rồi. Sau khi tam đệ đi, cả ngày lẫn đêm hắn đều lo lắng về giấc mộng chẳng lành kia. Giấc mơ đứt quãng liên tục, cứ như thể chi khi ngoài đời xảy ra chuyện gì đó, hoặc có điểm không khớp, thì mới kích thích được giấc mộng tiếp theo xảy ra. Mà mấy ngày gần đây sau khi Lục nhị lang rời đi, Kiến Nghiệp thái bình, Lục Hiến không còn nắm mơ nữa.

Không mơ thì hắn sẽ không biết trong mộng xảy ra chuyện gì, hắn cũng không biết phải ngăn cản cái chết của tam lang thế nào.

Ngồi tới ngồi lui, Lục Hiến thấy cách tốt nhất là mình cũng đến biên ải. Minh canh chừng chăm sóc tam đệ mọi lúc mọi nơi, như thế thì sẽ không xảy ra chuyện bất ngờ.

Nhưng dòng chính Lục gia chỉ có hai vị lang quân đấy, đệ đệ hắn đã ra biên ải, Lục gia sẽ không thể để hắn đi được nữa. Phụ thân Lục Hiến tuyệt đối không đồng ý cho con trai mình đến nơi nguy hiểm như vậy. Lục Hiến đành phải nhờ Lư Mộ giúp hắn. Chỉ có điều hắn nói một lúc lâu mà Lư Mộ cũng không có hứng thú, xin thứ cho, rõ ràng không muốn cộng sự với hắn.

Lư Mộ nghĩ bụng, ta cần một thứ sinh yếu đuối làm tham quân làm gì? Huống hồ lại là người bị khuyết não? Người bị khuyết não sao không yên ổn ở nhà chữa trị, lại khẳng khẳng muốn chạy nhảy khắp nơi?

Lục Hiến thấy Hành Dương vương thờ ơ, đành tung đòn sát thủ: “... Ta đến Đinh Xuyên với ngài, ngày ngày ở ngay dưới mắt ngài, ngài không cần lo lắng ta một mình ở lại Kiến Nghiệp, vô tình nói ra bí mật ngài muốn hành thích vua.”

Lư Mộ: “...?!”

Gió tuyết cuốn cuộn bùng phát trong mắt, Lư Mộ lập tức đã bay chiếc bàn trước mặt. Hắn đứng lên, lạnh lùng nói: “Người uy hiếp ta?”

Lục nhị lang bị khí thế của hắn ép ngã ngựa ra sau, sắc mặt tái nhợt. Nhìn sát ý dâng lên trong mắt Hành Dương vương, Lục nhị lang vội nói: “Ta muốn đến biên ải với ngài! Ta đứng về phía ngài!”

Lư Mộ lạnh lùng nhìn hắn đắm đắm: “Người thật sự chỉ muốn đi biên ải, không có mục đích khác?”

Lục nhị lang cười khổ: “Mục đích khác, cũng chỉ là vì chăm sóc cho tam đệ nhà ta, không liên quan gì đến ngài. Công tử giúp ta đi.”

Lư Mộ nhìn thẳng vào mắt hắn.

Sát khí quanh thân người thiếu niên dần dần biến mất, trách móc: “... Người đúng là đối xử không tệ với vị biểu muội như tiên nữ kia của người, có thể làm đến mức này vì nàng ta.”

Lục nhị lang ngu ngơ: “Hử?”

... Dĩ nhiên mọi chuyện hắn làm là để tam đệ sống sót, để tam đệ được ôm vợ nhân về. Nhưng vì sao Lư Mộ biết được?

Lư Mộ cup mắt, đôi đồng tử xanh đen nhìn hấn đầy phức tạp: “Ta biết người thích biểu muội của người, hề làm gì cũng luôn miệng nhắc đến nàng ta. Ta cũng nghe nói chuyện Lục tam lang say rượu ở bến sông hôm đó rồi... Người bị hắn ta kéo lại phó thác, gì mà giúp hắn chăm sóc biểu muội đấy... Trong lòng người khổ sở lắm đúng không? Rõ ràng người thích biểu muội của người, nhưng cuối cùng phải thành toàn cho tam đệ người. Nếu không phải quá yêu nàng ta, thì việc gì người lại làm đến mức này?”

Lục nhị lang: “...”

Lục nhị lang trở mặt ghen hờn, không ngờ trên đời này lại có hiểu lầm đáng sợ như vậy. Hắn thay đổi rất nhiều chuyện, mà Lư Mộ lại cho rằng hắn thích La biểu muội!

Ở trong mơ, Hành Dương vương cưới La biểu muội phần nhiều là vì lợi dụng. Hành Dương vương sợ La Linh Dư nói ra bí mật của mình, La Linh Dư ra sức dùng thủ đoạn lấy lòng hắn, để hắn không phải giết nàng. Hành Dương vương dứt khoát cưới nàng, trời chặt nàng ở cạnh mình. Tuy là như thế, nhưng chắc chắn Lư Mộ cũng thích La Linh Dư. Nếu không phải vậy, thì đến cuối khi Kiến Nghiệp sụp đổ, việc gì Lư Mộ phải giết La Linh Dư, rồi sau đó tự vẫn?

Hắn cũng yêu nàng, sợ nàng sẽ bị làm nhục sau khi thành bị công phá, nên mới để nàng chết trước mặt hắn.

Hắn vừa hận vừa đổ kị vì nàng còn thích Lục tam lang, nhưng nàng vẫn là hoàng hậu...

Ở trong mơ, Hành Dương vương Lư Mộ từng thích La biểu muội như vậy đấy. Nhưng ngoài đời, vì Lục nhị lang liên tục cố gắng, nên Hành Dương vương và La biểu muội không có nhiều tiếp xúc, chút hảo cảm của Lư Mộ dành cho nàng cũng bị Lục nhị lang xóa nhòa. Hắn không thích nàng nữa, sau này cũng không phải chịu khổ vì tình, đến chết còn hoài nghi người trong lòng nàng không phải là hắn.

Như thế cũng tốt. Tuy Lục nhị lang khó chịu, không quá quen với những chuyện đó, nhưng rốt cuộc tất cả cũng phát triển theo hướng tốt đẹp. Lục nhị lang đã thành công một lần, nay cũng phải thành công cứu được tam đệ.

Nghĩ đến đây, Lục nhị lang ngồi dưới đất bất chợt mỉm cười.

Nhìn nụ cười âm ỉ dụ đầy của hắn, Lư Mộ lại càng buồn: nhìn đi, tên Lục nhị ngu ngốc này lại bắt đầu cười ngây ngô rồi. Bị khuyết não nghiêm trọng đến thế, mình thật sự phải dẫn hắn đến biên ải ư?

Lư Mộ không muốn, nhưng hắn thật sự không tin Lục Hiến, sợ Lục Hiến ở lại Kiến Nghiệp thì sẽ nói với đệ hạ bí mật của mình. Nghĩ tới nghĩ lui, Lư Mộ đành xoa mũi, đồng ý giúp Lục Hiến chuyện này. Lúc mình rời khỏi Kiến Nghiệp, có thể dẫn Lục nhị lang đi cùng.

Lục nhị lang đứng dậy, kích động muốn đập tay với Hành Dương vương: “Ngài nhìn đi, ngài đầu cần lúc nào cũng phải xem ta là kẻ địch. Giữa hai ta cũng có thể giống tam đệ ta và Trần vương vậy. Tuy trước kia ta không thích tam đệ lui tới với Trần vương cho lắm, nhưng hiện tại bắt đầu xử lý chính sự, mới biết trong các vị công tử, Trần vương khó khăn đến mức nào.”

Không lúc nào là không đầu đá với các công tử khác, tranh xem ai có thể đoạt được đầu rồng ngôi vị. Trần vương là người rất thiết thực, chuyện không có lợi sẽ không làm, mà những chuyện bình thường y làm, thoát nhình chẳng hề có ích với việc tranh ngôi báu.

Cơ thể Lư Mộ run lên: Trần vương và Lục Quân? Hắn và Lục nhị lang?

Lư Mộ vội nói: “Không được không được, không cần không cần. Người cứ coi ta là người bình thường là đủ, không cần tình bạn tình bè gì hết, hai ta không hợp.”

Hắn tuyệt đối sẽ không làm bạn với loại người như Lục nhị lang!

Cũng may Lục nhị lang chỉ buột miệng nói thế thôi, vị quận vương trẻ tuổi này không muốn, hắn lập tức chuyển đề tài.

Nào ngờ hắn vừa đổi đề tài, Lư Mộ lại sầm mặt, trách Lục nhị lang chỉ biết lợi dụng mình. Có vài người luôn rất khó lấy lòng, gần thì không thích mà xa lại trách móc, Lục nhị lang lấy lòng vất vả quá.

***

Khi Lục nhị lang đang bận rộn tìm quan hệ, để cho mình được đi biên ải, thì quân đội lên đường từ Kiến Nghiệp đã đi được mười ngày, từ đường thủy đổi sang đường bộ. Các quân sĩ đến trạm dịch, các tướng quân ở trong dịch, binh lính hạ trại ở ngoài, mỗi bên đều rất chỉnh tề.

Những chuyện này đều do Lục tam lang Lục Quân sắp đặt.

Lên thuyền rời khỏi Kiến Nghiệp, ngủ say nửa ngày mới tỉnh dậy. Sau khi tỉnh lại, Lục Quân mơ màng ngồi trên thuyền. Chẳng không nhớ chuyện gì đã xảy ra trong khoảng đêm trước gặp các biểu tiểu thư ở chỗ La Linh Dư, cho tới lúc này khi mình đang ở trên thuyền. Chẳng chỉ nhớ mình cầm hà bao kia, đi tìm La Linh Dư bấy to.

Mà giờ cũng không biết có bày tỏ hay không.

Không tài nào nhớ nổi chuyện xảy ra trong đêm đó.

Lục Quân thấp thỏm, không tự tin cho lắm về nhân phẩm của mình... Chẳng xoa trán thờ dãi. Chẳng không nghĩ nhiều về La Linh Dư lắm, vì ở trên thuyền một đêm, Lục tam lang vốn nhạy cảm đã phát hiện ra một chuyện, vị đại tướng quân tên Ngụy Tông mà mình đi theo hình như có thành kiến về mình. Mà trên làm dưới theo, toàn bộ đại quân cũng có thành kiến về mình —— mọi người rất kính cẩn với chàng, nhưng lại là kiểu ân cần hỏi han như lấy lòng.

“Lang quân à, ngài tôn quý như thế, chút chuyện nhỏ này sao có thể để ngài làm được? Để tôi để tôi!”

“Lang quân đang đọc sách à... Lợi hại quá, chúng tôi còn không biết mặt chữ nữa, ha ha ha.”

“Lang quân, người như ngài, chạy đến biên ải đánh nhau làm gì, muốn gì? Chẳng lẽ vì công trạng sao? Người như ngài còn cần công trạng ư?”

Lục Quân thờ ơ đáp trả qua quýt, đi tìm tướng quân nói chuyện. Nhưng suốt mấy ngày trời, chàng vẫn chưa gặp Ngụy tướng quân lần nào.

Sau khi đổi sang đường bộ, Lục tam lang sắp xếp chỗ ở cho các tướng sĩ ở trạm dịch rồi quay về phòng mình, nhưng vừa đến nơi thì phát hiện có hai thị nữ xinh đẹp quý xuống cạnh cửa. Chàng dựa vào cửa nheo mồm, thăm nghĩ, chuyện này thú vị đấy.

Hai thị nữ quý cúi đầu, đuôi mắt liếc thấy bóng lang quân in trên đất. Hắn lang quân anh tuấn lắm, các nàng trông tượng đến mức đỏ mặt, nhưng đợi rồi đợi, chỉ thấy Lục Quân đứng ở cửa liên tục dặn dò quân sĩ làm việc, không hề đặt chân vào nhà.

Một thị nữ to gan ngẩng đầu lên, thấy Lục tam lang nhìn chằm chằm các nàng, đuôi mắt xéch lên mang theo vẻ chòng ghẹo. Thị nữ run rẩy, cơ thể như mềm ra trong cái nhìn của lang quân, run run gọi: “Tam lang...”

Lục Quân hỏi: “Tướng quân của các người đứng là thú vị. Hành quân đánh giặc mà còn dẫn theo thị nữ?”

Thị nữ vội nói: “Hai người nô tỳ là do Ngụy tướng quân cố ý tặng lang quân! Tướng quân nói, lang quân không quen tông quân, bảo chúng nô tỳ tới hầu hạ lang quân. Nô tỳ sẽ chăm sóc lang quân thật tốt, để lang quân hài lòng.”

Lục Quân nhìn nàng, nụ cười trong mắt tiêu biến. Chàng chậm rãi nói: “Ồ... Có phải muốn lên giường ta chăm sóc không? Vậy thì ngài ấy lạc hậu rồi, bây giờ còn ai chơi nữ nhân nữa, sĩ tộc thượng lưu như chúng ta, chỉ thích nuôi trai.”

Hai thị nữ đáng thương vô tội: “...?!”

Lục tam lang giỡn hời? Hay là Ngụy tướng quân đưa nhầm người?

Lục Quân liếc mắt nhìn hai người các nàng: “Phục vụ ta không tốt, ta không cần, vậy nếu trả lại, có phải Ngụy tướng quân sẽ giết hai người các người?”

Thị nữ cảm thấy sợ hãi khi ánh mắt kỳ quái của chàng nhìn đến, mặt mày tái mét, lúc này mới nói ra hết trù tính của Ngụy tướng quân. Vẻ đùa giỡn trong mắt Lục tam lang hoàn toàn biến mất, hai thị nữ nhìn chàng trở nên lạnh lùng, thanh cao tôn quý, không dễ khinh nhờn.

Lục tam lang giễu cợt: “Ta thấy Ngụy tướng quân không muốn ta nhúng tay vào quân vụ, cứ nằm trên người nữ nhân giết thời gian, đợi hắn ta đánh giặc xong thì chia cho ta công trạng là được đúng không?”

Thị nữ đầu hiểu được những chuyện này, dĩ nhiên lắc đầu đáp không biết.

Lục Quân nhếch mép, kiêu ngạo nói: “Hai người các người về đi, nói với Ngụy tướng quân, ta không thiếu công trạng. Nếu hắn ta đã biết ta xuất thân từ hào môn, thì nên biết ta không cần công trạng. Ta khác hắn ta, ta muốn quan chức là chuyện rất dễ, thật sự không cần phải đến Nam Dương. Hắn ta vì lợi, ta vì danh, mỗi người một khác.”

Lục Quân dừng lại, đến khi các thị nữ ra khỏi cửa thì chàng mới bỏ sung một câu, nghe có vẻ rất nghiêm chỉnh: “Chuyển lời đến Ngụy tướng quân một câu nữa. Xuất thân hàn môn, tầm nhìn đúng nông cạn. Quả nhiên kém xa

sĩ tộc.”

Các thị nữ: “...”

Đây là kích thích Ngụy tướng quân đúng không! Ngụy tướng quân nghe lời này, không tức điên mới là lạ!!

Có ai không biết Ngụy tướng quân vốn là thứ dân, có được chức quan hiện tại cũng nhờ Trần vương diện hạ nâng đỡ, trèo lên từng chút một. Cùng là người bên cạnh Trần vương, nhưng Lục tam lang lại muốn làm Ngụy tướng quân tức chết... Các thị nữ tái mặt lui ra ngoài, tướng quân và tham quân đầu đầu, tuy không thấy máu thịt nhưng sát khí cũng không giảm.

Từ xưa tới nay, tướng quân là chủ chiến trên chiến trường, tham quân quản lý những công việc phía sau. Giữa tướng quân và tham quân, nếu phối hợp tốt thì đánh đâu thắng đấy; còn nếu không phối hợp tốt, ắt lừng bại câu thương. Hiện tại trong quân đội đến biên ải, Ngụy Tổng tướng quân và tham quân Lục tam lang vừa bắt đầu đầu đá nhau.

Vô cùng xuất sắc.

...

Không nhắc đến chuyện Lục tam lang trêu chọc Ngụy tướng quân thế nào, muốn đầu với Ngụy tướng quân ở Nam Dương ra sao, nhưng sau khi đại quân đến Nam Dương, quả nhiên đã hóa giải được phần nào áp lực phương Bắc. Sĩ tộc Nam Dương hoan nghênh đại quân, đồng thời cũng hoan nghênh tân thứ sử của Nam Dương – Lục tam lang Lục Quân. Lục Quân không chỉ là thứ sử Nam Dương, mà còn là tham quân của quân đội. Một thân hai chức, các sĩ tộc Nam Dương đều muốn thăm dò chừng.

Mà sĩ tộc lớn nhất Nam Dương chính là Phạm thị.

Vào ngày đầu tiên khi Lục Quân đến Nam Dương, Phạm tứ lang Phạm Thanh Thần nhà Phạm thị đã bị phụ thân mình bắt đi chào đón vị tân thứ sử. Ở Nam Dương, Lục Quân và Phạm Thanh Thần gặp lại nhau. Phạm Thanh Thần trừng mắt nhìn người này, lòng bực dọc —— Lục tam lang đứng là âm hồn bất tán, khiến gã phải bất an trong lòng.

Phạm Thanh Thần cười lạnh: nhưng cũng chỉ thế mà thôi, hôn ước giữa La muội muội và mình vẫn không giải trừ. Bây giờ Lục tam lang đến địa bàn mình, mình sợ cái gì? Để xem mình sẽ gây rắc rối cho tân thứ sử thế nào.

Rồi gã bình tĩnh đối mặt với Lục Quân. Trong mắt hai lang quân như văng ra ánh lửa, xẹt qua giữa không trung, ai cũng cảm thấy mình sẽ là người chiến thắng trên tình trường.

Quân chính hai phe đều muốn Lục tam lang ném mùi khở sở, Lục tam lang tập trung vào cả hai chuyện. Chẳng lên núi thăm dò nguồn nước, thăm dò khí hậu tình hình địa phương, cùng với hoàn cảnh của bách tính. Liên tục suốt một tháng, Lục Quân gây đi nhiều, nhưng không còn bị Ngụy tướng quân và sĩ tộc Nam Dương ép về Kiến Nghiệp nữa. Phía Nam Dương dân coi trọng chàng hơn: Lục tam lang, cũng có tấm lòng đầy chữ.

Đến tháng Tám, Kiến Nghiệp vô cùng nóng nực. Trung tuần tháng Tám, đại gia tộc Lục gia tiếp tục ở lại quận thành Đan Dương tránh nóng. Vào một ngày nào đó, biểu tiểu thư La Linh Dư chuẩn bị tiệc cho muội muội mình, chúc muội muội lớn thêm một tuổi, giờ đã là tiểu nương từ mười một tuổi rồi.

Các biểu tiểu thư như Giang Uyển Nghi cũng đến chúc mừng. Từ sau khi Lục tam lang rời đi, các biểu tiểu thư Lục gia sống chung hài hòa với nhau hơn rất nhiều.

Tiểu nương từ La Vân Họa đã lớn thêm một tuổi, tỷ tỷ không còn nhốt cô bé trong nhà cả ngày nữa, mà trịnh trọng quyết định, đưa tiểu muội muội vào giới nhân vật nổi tiếng ở Kiến Nghiệp, giới thiệu muội muội với các nữ lang lang quân. Mí mắt La Vân Họa giắt giắt, kháng cự: “... Có cần thiết phải thế không ạ? Ra ngoài xã giao cần nhiều tiền lắm đó.”

La Linh Dư: “Không sao, bây giờ chúng ta không thiếu tiền đến mức đó. Phương sơn phần đã bắt đầu có lời rồi, trong tay tỷ còn có vài mẫu đất đai mà tam biểu ca cho tỷ mượn. Tuy huynh ấy nói muốn dùng để tiếp tế cho lưu dân, nhưng nhiều như vậy, tỷ cũng có thể dùng được. Lục Quân quen nói một đằng nghĩ một nẻo. Hừ, nhất định huynh ấy muốn đưa những thứ này cho tỷ, nhưng lại không chịu nói thẳng, nên mới dùng cách ấy.”

La Vân Họa do dự: “... Muội vẫn không muốn đi...”

La Linh Dư vỗ vai muội muội, sẵn giọng: “Họa Nhi, sau này tỷ sẽ ở lại Kiến Nghiệp, muội lớn rồi, sao có thể không quen bạn bè ở Kiến Nghiệp được? Người như tỷ, cũng không quen được bạn bè thật lòng. Nhưng muội thì khác, Họa Nhi hoạt bát hiền lành, sẽ có nhiều người rất thích muội... Muội cứ giúp tỷ tỷ xây dựng thanh danh tốt ở Kiến Nghiệp là được.”

La Vân Họa tròn tròn hai mắt. Cô bé không so đo chuyện tỷ tỷ muốn lợi dụng lòng tốt của mình để mưu mô thanh danh tốt gì đó, mà chỉ ngạc nhiên hỏi: “Sao tỷ tỷ lại khẳng định sau này mình sẽ ở lại Kiến Nghiệp? Là, là...”

Cô bé to gan suy đoán, dần dần hơn hờ vui mừng.

La Linh Dư đắc chí không thôi.

Nhưng vì chưa chắc chắn nên nàng không tiện khoe khoang, sợ sau này sẽ bị hớ, mình lại trở thành đối tượng mọi người cười nhạo. Nhưng đối với em gái ruột của mình, La Linh Dư ôm ngực, dè dặt về sung sướng then thùng, gật đầu: “... Đúng thế, chính mệnh Tuyệt Thân ca ca nói muốn cưới tỷ.”

Hai má La Linh Dư đỏ bừng: “Trời ạ, sau này tỷ chính là tam thiếu phu nhân của Lục gia đấy.”

“Tỷ sẽ ở lại đây rất lâu rất lâu, nên sao Họa Nhi muội có thể không ra ngoài xã giao được? Hừ, ngày nào cũng ngồi trong nhà làm nhàn công, chúng ta không hứng thú chuyện đó.”

Lúc này La Vân Họa mới hưng phấn đồng ý, tuy cô bé thường xuyên cảm thấy tỷ tỷ liên tục đối lang quân mình thích, chọn tới chọn lui như hàng hóa mà không biết rốt cuộc yêu ai. Nhưng tỷ tỷ nói như vậy... chỉ ít là nắm chắc chín phần rồi. Tỷ tỷ cô bé thích quyền thế giàu sang, mà trong số đó, nếu Lục tam biểu ca tốt với tỷ tỷ thì quá tuyệt vời.

Hèn gì gần đây tâm trạng tỷ tỷ lại tốt thế!

Tam biểu ca đã đi, nhưng nữ lang chẳng hề buồn bã, vẫn ăn uống vui vẻ như thường, lại còn đùa giỡn với các biểu tiểu thư Lục gia. Cuộc sống hiện tại của La Linh Dư, có thể nói là rất hài lòng.

Chỉ có điều lạc cực sinh bi, La Linh Dư mới nhận lời Chu Dương Linh đến biên thành phát cháo cho dân nghèo, thì vào buổi tối sau khi quay về, nàng lập tức ngã bệnh.

Nữ lang nằm nghiêng trên giường nhỏ, nôn mửa liên tục. Chu Dương Linh đích thân đưa nàng về, dặn dò nàng phải nghỉ ngơi điều độ. Ngày hôm sau, Lục nhị lang mới hay tin La muội muội đổ bệnh. Trước khi đi, tam đệ đã bảo chàng chăm sóc La biểu muội, thì dĩ nhiên Lục nhị lang sẽ không để ai bắt nạt biểu muội khi tam đệ đi vắng. Vậy là trước khi vào triều, Lục nhị lang đến thăm La Linh Dư một chuyến.

Đúng lúc đang dùng bữa sáng, La Linh Dư nằm nghiêng trên giường, vừa húp một bát cháo thì nôn toàn bộ ra ngoài.

Khiến Lục nhị lang vừa vào cửa đã biến sắc.

Xưa nay La Linh Dư không thích để người khác thấy vẻ tiêu tụy của mình, đuôi mắt vừa liếc thấy Lục nhị lang đến, nàng lập tức gượng tay che mặt, yếu ớt nói: “Nhị biểu ca, muội đang ốm, không đón tiếp huynh được, huynh...”

Nhưng Lục nhị lang không đi.

Trái lại còn xua các thị nữ ra ngoài, trước khi đóng cửa, hẳn còn dè dặt nhìn quanh.

La Linh Dư buông rèm, không chịu gặp Lục nhị lang.

Lục nhị lang không từ bỏ, đi đến bên ngoài rèm, trầm ngâm một lúc lâu. Sau đó, hẳn kim nén dò mặt, cúi người thấp giọng hỏi: “Biểu muội, nói thật với ta đi. Muội nôn nhiều như vậy, không lẽ là, là... mang thai?”

La Linh Dư chấn động: “...?!”

Lục nhị lang cố nén vui vẻ là lo âu, cách tắm rửa cầm lấy cổ tay nàng, trách móc: “Sao muội không nói với mọi người? Tam đệ có biết không? Để ấy làm muội hoài thai mà không chịu cưới muội, lại để muội một mình ở lại đây... Nếu không phải huynh phát hiện, muội muốn nói như thế nào đây? Tên tam lang vô liêm sỉ, để ấy phải cưới muội!”

La Linh Dư: “Nhị ca... Muội không có...”

Nhưng Lục nhị lang lại cho là nàng xấu hổ.

Hắn không nghe biểu muội giải thích, ngoài nhà lại có người hầu gọi, Lục nhị lang để lại ánh mắt ý tứ sâu xa rồi rời đi. Ngày hôm đó vừa bãi triều, hắn lập tức viết thư cho Lục Quân, nói cho Lục Quân biết chuyện vui này, đồng thời cũng trách cứ chàng.

...

Phải chờ đến mười ngày sau khi nhận được thư của nhị ca, Lục Quân cũng mù mờ —— chẳng lẽ đêm đó, hần, hần... bùng phát thú tính, bắt nạt La Linh Dư?

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nỗi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88

Hề sĩ tộc và hàn môn gặp nhau là lại có chuyện, cũng giống nhà giàu và dân nghèo va chạm nhau vậy. Người có địa vị thấp hơn thường dễ nhạy cảm, lúc nào cũng nhìn chăm chăm người khác. Nếu quan hệ hai người tốt, chỉ cần có găng là có thể nhân nhượng, song nếu quan hệ không tốt, vậy khi làm việc chung ắt rất dễ va chạm.

Quan hệ của tham quân Lục Quân và tướng quân Ngụy Tông lại thuộc về về sau.

Trần vương muốn nâng đỡ hàn môn để cân bằng quan hệ lợi ích của thế gia và hoàng gia, mà Ngụy Tông chính là kiện tướng đặc lực. Nhưng vì xuất thân hàn môn, nên khi đối mặt với sĩ tộc thượng lưu, hần rất khinh thường mà đồng thời cũng hăm dọa, thậm chí còn thấy tự ti. Trước khi Lục Quân đến Nam Dương, Trần vương Lưu Thục cũng đã nói với chàng vấn đề về Ngụy Tông. Mà Lục tam lang thấy Ngụy Tông thật sự muốn gạt bỏ mình, nên chàng cũng không muốn tốn thời gian lôi kéo người này làm gì, bản thân cần làm gì thì làm cái đó. Ngụy Tông bắt mẫn ư? Cãi nhau một trận là được.

Ngày nào mấy tướng quân ở doanh trại Nam Dương cũng thấy Ngụy đại tướng quân và tham quân Lục tam lang vỗ bàn quát mắng, bị dọa đến mức tim đập thót. Ngụy Tông cao to như núi, cường tráng vạm vỡ, lúc nổi giận, không một ai dám tới gần doanh trưởng trong vòng ba trượng. Còn tham quân Lục Quân lại là ngọc lang tuấn tú, áo dài mũ rộng, hồng đeo đai ngọc. Vào nơi như doanh trại, Lục tam lang không khác gì hạc trong bầy gà, vô cùng nổi bật.

Mọi người rất sợ Ngụy Tông tức giận, sẽ rút kiếm chém Lục tam lang bình tĩnh đến mức người ta phát ghét ——

Ngụy Tông: “Bình sĩ của ta nghe lời ta, ta bảo bọn họ tạo luyện thì phải thao luyện! Sao người lại làm trái lời ông đây, để bọn họ ngu thêm nữa canh giờ hả?! Một thằng oắt như ngươi thì biết cái gì, lúc ông đây đánh giặc người còn chưa ra đời đâu đấy! Ngươi đang làm lỡ việc quân cơ đấy biết không!”

Lục Quân thông thả đáp: “Đĩ nhiên tướng quân là người thiện chiến, nhưng đây cũng là lần đầu tướng quân đến biên ải. Nhân sĩ miền Nam không quen với cuộc sống phương Bắc, mà Giang Nam vốn giàu có, dễ khiến người ta chây lười. Bình sĩ phương Nam chúng ta đến đất Bắc sẽ không thích nghi kịp, gần đây trong quân đã có người bị bệnh, một mồi quả đó sẽ dẫn đến một loạt các vấn đề. Quân đội Bắc quốc đông mãnh, mà quân ta vốn yếu, thật sự không nên tiêu hao sức lực quá độ vào lúc này. Ta là tham quân, dĩ nhiên sẽ nghiêm khắc loại bỏ tất cả vấn đề có thể nảy sinh.”

Ngụy Tông: ... Danh sĩ luôn mồm nói đạo lý là đáng ghét.

Hai hôm sau, Ngụy Tông lại sầm mặt chạy vào doanh trưởng của Lục Quân, vỗ bàn quát: “Vi sao lính của ta lại phải đi làm việc cho nông dân! Chúng ta rảnh rồi làm há? Ngươi có biết quản lý quân đội không thế?”

Lục Quân lạnh lùng: “Tướng quân thắng trận trở về, cưỡi ngựa ngẩng cao đầu, mặc áo giáp kim quang, uy phong lẫm liệt, bách tính xếp hàng hai bên chào đón. Tướng quân vô cùng đắc ý, vừa cúi đầu thì thấy cỏ thôn nử ở ven đường, tướng quân mở cò trong bụng, khoe khoang muốn giúp người ta làm nông, ta không có cách ngăn cản. Nhưng cũng không thể thất tín được đúng không? Ta đã giúp tướng quân thực hiện cam kết rồi đấy. Nếu tướng quân không muốn xây ra những chuyện này nữa, thì nên tu thân dưỡng tính nhiều vào, chú ý lời ăn tiếng nói thường ngày của mình. Đừng hề gặp nữ nhân là lại biến thành quý hảo sắc, đầu óc căng ra thần hồn điên đảo.”

Ngụy Tông đỏ mặt: “... Ngươi ngươi ngươi dám nói ta là quý hảo sắc hả, ngươi thì biết cái đếch gì! Tiểu nương tử kia xinh xắn biết mấy!” Nói xong, hần lại nhìn Lục tam lang với ánh mắt kỳ lạ, “Sao không thấy Lục tham đầu nhìn mỹ nhân lần nào? Chẳng lẽ, chẳng lẽ ngươi...”

Lục quân đang bận rộn phê chữa công vụ ngẩng đầu lên, kiêu ngạo liếc hần: “Ta cần gì phải nhìn người ngoài?”

Ngụy Tông khiếp sợ: “Không ngờ ngươi mặt dày đến thế, chẳng lẽ ý ngươi muốn nói mình có tướng mạo xuất chúng, mỗi ngày chỉ nhìn bản thân là đủ?”

Ánh mắt Lục Quân nhìn hần thay đổi, thờ dài: “... Tướng quân à...”

Một lúc sau mới kịp phản ứng, thực ra Lục Quân muốn nói chàng đã gặp quá nhiều người đẹp, người bình thường không lọt vào mắt chàng, Ngụy Tông đỏ bừng mặt, tức giận bỏ đi: ... Lạnh lùng, ngạo mạn, khinh thường! Lục tam lang nói hần ta không kiêng ăn mặn, nhất định người nọ sẽ không coi trọng xuất thân bình dân như mình! Sự thanh cao của đám sĩ tộc thượng lưu đúng là đồ đáng ghét!

... Ví dụ kiểu đó có rất nhiều, mâu thuẫn giữa Ngụy tông tướng Quân và Lục tham quân kéo dài mãi không dừng, ngày nào cũng tranh chấp một hai lần. Nhưng bất ngờ là, tuy hai người thường xuyên bất hòa ý kiến, nhưng không ảnh hưởng tới chuyện quân đội xuất chinh. Mọi người bên dưới quan hệ nam quân nữ quân đề vì von tướng quân và tham quân. Ở Nam Dương, có lẽ chỉ vì “nữ quân” Lục tham quân quá khó nói chuyện, ý kiến nhiều, nên ngày nào cũng khiến “nam quân” tức đến mức phải leo tường.

Một ngày nào đó khi vừa thắng được một trận nhỏ, quay về doanh trại, Ngụy Tông tướng quân vô cùng đắc chí. Sau khi được lão quân y gấp gáp chữa trị vết thương, hần vội vã ra khỏi cửa. Một là vì bản thân muốn đi thăm các thuộc hạ binh sĩ vừa đánh thắng trận, hai là chuyện ngày ngày tìm lỗi của Lục tham quân là chuyện hần luôn canh cánh.

Lần này vừa ra khỏi trưởng, đang đi qua đi lại ở doanh trưởng, Ngụy Tông phát hiện quân y rất ít, nhiều dược liệu không được vận chuyển kịp thời, binh lính rên rĩ khắp doanh trại. Trước cảng, Ngụy tướng quân an ủi binh sĩ đi xa hơn một đoạn, Ngụy tướng quân lập tức gào lên với tướng quân sau lưng: “Tham quân đâu? Đây không phải là chuyện của tham quân sao? Vì sao Lục tham quân không quản?”

Người sau lưng run rẩy bầy không dám trả lời, trong lúc nằng chừi, Ngụy Tông lại liếc nhìn về một hướng, ánh mắt vốn đã dỗi đi, nhưng khi phát hiện có điều không ổn thì lại nhìn sang. Ngay tức khắc thấy bên ngoài hàng rào gỗ ở doanh trại, các nữ lang xinh đẹp y phục rực rỡ đi qua đi lại. Ngụy Tông dẫn tướng quân đi qua, nghe thấy nữ lang xấu hổ hỏi thăm canh gác: “Lục tam lang có về không? Chúng tôi muốn tặng lang quân ít món quà...”

Ngụy Tông sầm mặt: “Ra ngoài hành quân, hể nhận hối lộ thì sẽ bị đánh ba mươi gậy!”

Các nữ lang ngoài cửa bị dọa giật mình, hỏi nam nhân nước da ngăm đen đó, đi tới nói một câu rồi bỏ đi là ai. Ngụy Tông sai bước dài, đích thân vào doanh trưởng tìm Lục Quân. Hần có thể tưởng tượng, mình sắp soi được lỗi của Lục Quân, phải chăm chăm vị tham quân này một trận mới đã. Bất kể nữ lang đó có phải do Lục tham quân “dụ” thì hay không, quân y trong quân thiếu có phải là sai lầm của Lục tham quân hay không... Thì Ngụy Tông đều coi đó là lỗi của Lục Quân.

Lục Quân bình tĩnh ngồi trong trưởng.

Công vụ tích cốc không xử lý kịp, nạn nhân quân y và dược liệu từ bên ngoài về, chàng đều giao cả cho thuộc hạ làm. Chàng ngồi người ngồi sau rèm, trước mặt là bức thư Lục nhị lang gửi chàng. Ngày nào Lục Hiến cũng đều đặn gửi thư cho chàng, nhưng vì cách nhau quá xa, có khi lại bị ảnh hưởng thời tiết, nên thư đến tay Lục Quân lúc nhanh lúc chậm. Bức thư hiện tại đây, đáng nhẽ ra phải nhận được từ mười ngày trước mới đúng.

Lục nhị lang viết ngây rất ầu, có lẽ hần đang bận làm chuyện khác. Tuy là thế, Lục nhị lang vẫn nói rõ ý trong thư, nói cho chàng biết, La Linh Dư đã mang thai. Lục Hiến còn máng chàng lỗ mãng, vậy mà dưng vào La biểu muội, cảm thụ như vậy, lúc La biểu muội mang thai mà chàng lại không ở Kiến Nghiệp...

Lục Quân nhìn chăm chăm bức thư này đến nửa canh giờ. Chữ “thai” đập vào mắt chàng, theo bản năng chàng bắt đầu tính toán thời gian: sao nàng có thể mang thai? Thời gian không khớp, chàng lại chưa bao giờ chạm vào nàng, chẳng lẽ nàng... có từ cái đêm trước khi chàng đi?

Lục Quân tính thông y lý, chàng nhầm tính mình đã rời khỏi Kiến Nghiệp một tháng, nếu nữ lang hoài thai, y nữ vẫn có thể chẩn được. Nếu La Linh Dư không cảm sùng chàng sau khi chàng đi, vậy đứa bé là...

Lục Quân bình tĩnh từ đêm uống say đó ra, hình như không có cách khác. Chàng không nhớ đêm đó xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn cố gắng nhớ lại, thỉnh thoảng nhớ được vài cảnh hai người mờ ám quấn quýt nhau. Nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi. Nghĩ nhiều hơn nữa, chàng cũng không có ấn tượng.

... Chàng còn không nhớ nổi mình có làm hay không, mà nàng thì mang thai.

Cha mẹ chàng vô tình như vậy, liệu chàng có thể làm một phụ thân tốt không? Liệu chàng có tệ bạc như cha mẹ mình không? Chàng không muốn thành thân, không muốn đứa bé...

Rất sợ hãi, khó chịu, muốn chạy trốn, nhưng nhưng con tim cũng như chìm ngập trong mùng rở. Lục Quân sụp mặt, sau một lúc khiếp sợ, nụ cười dần lan tràn trong mắt...

Khi Ngụy Tông đẩy rèm ra hừng hỏ xồng vào, thì thấy Lục tam lang cúi đầu cười khê. Lang quân đưa tay ra, lưu luyến vuốt ve lá thư trong tay. Khác hẳn với khí chất bình tĩnh đến mức gần như vô tình của ngày thường, Lục Quân vào lúc này, dịu dàng, đậm tình, tình sâu ý nặng...

Ngụy tướng quân quát lớn: “Phạt người ba mươi gậy...”

Lục Quân: “Được.”

Ngụy Tông: “...”

Lục Quân ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Ta đã là phụ thân rồi.”

Ngụy Tông: “...?!” Một lúc lâu sau, lira giận trong mắt mới tiêu biến, “A... Chúc mừng... Nhưng không phải người chưa thành hôn sao... À, không cần giải thích, hiểu rồi.”

Quan hệ nam nữ sĩ tộc rất loạn, Ngụy Tông biết được vài điều. Nhưng Lục Quân lại lờm hẩn, “Đừng nghĩ lung tung, là nữ nhân ta yêu.”

Ngụy Tông càng ngạc nhiên: “... Người ai cũng xem thường, ghét đông chê tây. Nữ lang nói chuyện người chê ồn ào, không nói gì thì người chê ngọt ngat... Người mà cũng có nữ lang mình yêu? Nữ lang người yêu là ai? Ta đã gặp chưa? Ta thật sự muốn xem là nữ lang ba đầu sáu tay ghê gớm tới mức nào, mà có thể khiến người chú ý đến vậy...”

Lục Quân lại cười: “Ta khó nói chuyện đến vậy sao?”

Hiện tại tâm trạng Lục Quân rất tốt, giọng nói cũng ấm áp đi nhiều. Lúc chàng cầm bút viết thư, Ngụy Tông đứng cạnh trò chuyện một hồi, sau đó dứt khoát ngồi xuống, thảo luận với Lục tam lang xem nên dạy dỗ hài nhi thế nào. Mà điều quan trọng nhất trong đó, là rước nữ lang kia về nhà trước đã.

Lục Quân viết ba phong thư trả lời, gửi một bức cho Lục nhị lang, một bức cho Lục lão phu nhân, và một bức viết cho La Linh Dư. Trước đó vì không muốn nằng nhãi lo lắng mình ở nơi biên ải, nên chàng cũng không định viết thư thường xuyên. Vậy mà lúc này, chàng lại không đợi nổi...

Gửi thư đi, xử lý đầu vào đầy tinh hình ở doanh trại, đến ngày hôm sau, lần đầu tiên Lục tam lang đến viếng thăm La thị Nam Dương. Những ngày gần đây, đại danh của Lục tam lang đã truyền khắp Nam Dương. La gia cũng không dám nghĩ nhiều, lúc La thị Nhữ Dương vẫn còn thì có quan hệ thông gia với Lục thị ở Kiến Nghiệp, nhưng giờ La thị Nhữ Dương không còn, La thị Nam Dương sa sút, quả thực không có mặt mũi qua lại với đại thế gia như Lục gia. La thị Nam Dương cũng không quá coi trọng biểu tiêu thư đã đến Kiến Nghiệp. Khi Lục tam lang tới cửa, lang chủ La gia và phu nhân nhà mình rất bất ngờ ngạc nhiên, vừa khó hiểu lại sợ hãi —— “Sao phủ quân* lại đến? Là người La gia có mặt không trông mạo phạm phủ quân sao? Xin phủ quân chỉ giáo!”

(*Phủ quân: từ gọi tôn kính quan lại ngày xưa.)

Ở tiền viện, lang chủ và chủ mẫu đương gia tiếp kiến Lục tam lang lần đầu tới cửa.

Các nữ lang La gia nấp sau bình phong, rón cò nhìn lên. Thấy lang quân trước viện anh tuấn cao ráo, tựa cảnh lan cây ngọc, quanh thân như có luồng sáng rực rỡ bao phủ. Các nữ lang nhìn say đắm, nghĩ bụng vì sao tam biểu ca của La Linh Dư lại tuấn tú đến thế, chẳng lẽ các lang quân Lục gia đều như vậy cả sao? Đây chính là sự khác nhau giữa đại thế gia và nhà bọn họ ư?

Các tiểu nương từ La gia không hề biết, khắp Kiến Nghiệp thì Lục Quân cũng là độc nhất. Chứ không phải các lang quân Kiến Nghiệp đều là như vậy.

Trong đại sảnh, Lục Quân mỉm cười: “Ta muốn đến cầu hôn.”

Vợ chồng La thị khiếp hãi, đúng lúc này, bọn họ nghe thấy tiếng hô lạc giọng truyền đến từ sau bình phong. Hai vợ chồng nhìn Lục tam lang bình tĩnh ngồi đối diện, xấu hổ đỏ mặt: mấy âm thanh truyền đến sau bình phong, nhất định là của các nữ tử La gia rồi.

La phu nhân vội hỏi: “Xin hỏi tam lang nhìn trúng nữ lang nào trong nhà chúng tôi?”

Nhắc đến quan hệ thông gia, La phu nhân còn không còn gọi “phủ quân” nữa mà liên tục gọi là “tam lang”, lấy đó kéo gần quan hệ.

La phu nhân vừa dứt lời, lập tức bảo thị nữ dẫn các nữ lang ra gặp khách. Trong mắt La phu nhân, Lục tam lang chọn một nữ tử nào nhà mình cũng được, bám vào Lục gia Kiến Nghiệp, đều có lợi mà không có hại với La gia. Lục Quân còn chưa kịp mở miệng ngăn cản, thì một đám oanh yến đã đi ra.

... Các đường tử đường muội của La Linh Dư, dùng ánh mắt xấu hổ cổ ra về tự nhiên quan sát chàng

Lục Quân liếc mắt nhìn, muốn nhìn ra hình dáng của La Linh Dư trên người các nàng. Quả thật cũng có một hai, nhưng La Linh Dư là người hoàn mỹ nhất trong La gia... Mất phương mảy ngài, ngực nở eo thon, xinh đẹp tuyệt trần. Nghĩ đến nữ lang đó, Lục Quân cúi đầu, trong mắt hiện lên nụ cười dịu dàng.

Nhưng La phu nhân còn chưa kịp vui, thì Lục tam lang nhanh chóng nghiêm mặt, lắc đầu nói: “Người ta muốn cầu hôn không phải bọn họ. Mà chính là La Linh Dư biểu muội của ta, hiện tại đang ở trong nhà ta tại Kiến Nghiệp.”

Mọi người: “...”

Lang chủ Lục gia ngăn người: “Nhưng, Linh Dư, Linh Dư đã hứa hôn...”

Lục Quân cúp mắt, đôi mắt trong trẻo: “Vậy thì hứa hôn thêm lần nữa.”

“Nhưng đã có giấy hôn thú rồi!”

“Vậy thì từ hôn,” Lục Quân nói, “Ta nhất định phải cưới nàng.”

Thấy lang quân trước mắt rất cương quyết, La phu nhân cười khổ: “Lục tam lang à, người ngoài còn dễ nói, nhưng chúng tôi thật sự không từ hôn cho La Linh Dư được. Phạm thị thế lớn, chúng tôi nào đắc tội nổi. Nếu tam lang muốn cưới La Linh Dư, vậy thì mời về cho.”

Lục Quân: “Phạm thị sẽ từ hôn.”

Chàng đã đưa bức thư La Linh Dư mang thai con chàng cho phụ thân của Phạm Thanh Thần, sau khi rời khỏi La gia, chàng sẽ đến Phạm gia một chuyến. Gia thế của La Linh Dư vốn kém, chưa chắc Phạm gia đã hài lòng về cuộc hôn nhân này. Ngày trước có thể quyết định mối hôn sự, có lẽ chỉ vì Phạm tứ lang quá cố chấp. Nhưng dù cố chấp tới mấy, La Linh Dư vẫn mang thai con chàng, giờ gả cho Phạm Thanh Thần, gia chủ Phạm thị sẽ không chấp nhận. Dù gì Phạm gia cũng là đại thế gia Nam Dương, làm sao có thể nuôi con của người khác được?

Sự cố chấp của Phạm Thanh Thần không quan trọng, chỉ cần Phạm gia từ hôn... thì La Linh Dư chính là của Lục Quân.

Ngón tay Lục Quân lướt qua bức thư trong tay áo, lúc thoáng闪过 với người La gia, lòng chàng ấm áp lần nữa —— nữ nhân của chàng... con của chàng... chàng sẽ cố hết sức.

Lục Quân còn nghĩ... Đợi thai nhi của nàng ổn định, mình sẽ đón nàng tới Nam Dương.

Tới Nam Dương thành thân đi.

...

Mà tại Kiến Nghiệp, buổi sáng La Linh Dư bị Lục Hiển hiểu lầm, buổi trưa Lục Hiển không về, buổi tối khi hẩn về, La Linh Dư lại bảo thị nữ mời nhị biểu ca đến.

Nữ lang vẫn nằm bẹp giường lờ đờ, tinh thần mệt mỏi. Một ngày không ăn không uống, vì bệnh nên vẫn không khỏe. Nhưng vì Lục nhị lang tới nên La Linh Dư cố ý mời đại phu đến, chẩn bệnh ngay trước mặt Lục nhị lang. Đợi khi đại phu từ tốn nói nữ lang chỉ là trời nóng kích yếu, uống mấy thang thuốc là khỏe, La Linh Dư mới thấy Lục nhị lang sống sờ.

La Linh Dư liếc hẩn: nhìn đi, muội không mang thai! Sao muội có thể mang thai được!

Lục nhị lang lúng túng cười với biểu muội, sau đó quay đầu đi, về phòng viết thư.

Mấy ngày sau, lần đầu tiên La Linh Dư nhận được thư hỏi han ân cần của Lục tam lang, lúc này nàng mới bắt tri bắt giác biết Lục nhị lang đã làm chuyện gì —— người kia mừng quá hóa điên ư, còn chưa để đại phu xác nhận, hẩn đã vội vã nói với đệ đệ chuyện nàng mang thai.

La Linh Dư đã đọc hết thư của Lục Quân, nhìn lui nhìn tới mà cũng không hiểu nổi: vì sao chàng lại cảm thấy nàng có thai? Nàng có hay không, Tuyết Thần ca ca cũng không biết sao? Tuyết Thần ca ca bị gì vậy?

Có phải nghi ngờ nàng lừa chàng, tư thông với nam lang khác ngoài chàng?

Nhưng nếu chàng nghi ngờ nàng... thì giọng điệu trong thư không thể dịu dàng vậy được! Nếu Lục Quân hiểu lầm nàng, chàng sẽ tức giận, sẽ trở mặt, thậm chí đoạn tuyệt quan hệ với nàng mới đúng.

Chuyện gì thế này?

...

Tâm trạng lên xuống pháp phồng.

La Linh Dư cụp mắt nghĩ ngợi.

Nàng và Lục Quân giống nhau, nàng không tin tưởng người ngoài, vô cùng đa nghi.

Sự khác thường của Lục Quân, sự trong thư không nói được, sự sợ có hiểu lầm. Thân thể của nàng kém, nhưng lòng nàng đã buộc lên người chàng, nếu chàng không muốn nàng... La Linh Dư tủi thân, nếu nàng có lỗi chàng thật, ắt hẳn kết cục của nàng sẽ rất thảm hại; nhưng nàng cũng có làm gì đâu.

Giọng Lục Quân dịu dàng như vậy, quan tâm nàng đến thế, là quan tâm thật, hay chế giễu nàng thay đổi chóng vánh?

Không được, nàng không chịu nổi áp lực như vậy.

La Linh Dư cảm thấy, nàng cần phải đến Nam Dương một chuyến.

Nàng muốn gặp Lục Quân, muốn chính miệng nói cho chàng biết chuyện này.

***

Thực tế khi suy nghĩ của mọi người bắt đầu thay đổi, Lục nhị lang lại nằm mơ. Nhưng giấc mơ của hắn rất rõ, có thể là thay đổi trước, cũng có thể là thay đổi sau. Lục nhị lang không đoán ra được, cuồng cuồng như ngồi trên lửa, cuồng tới nỗi đi cầu Phật khắp nơi. Vậy nhưng vẫn phải nằm mơ.

Ở trong mơ, hắn thấy câu chuyện xảy ra trước ngày tuyết rơi đầy sương.

Trong triều nói chiến sự đã thắng, Lục tam lang sắp khai hoàn quay về, chỉ cần làm ít thủ tục ở Nam Dương nữa là được. Chợt lúc này, La biểu muội lại có suy nghĩ muốn đến tìm Lục Quân, nói nàng muốn đi Nam Dương một chuyến, làm tam biểu ca bất ngờ.

Nữ lang trong mơ mỉm cười, hai mắt lấp lánh: “Dù sao chiến sự hai bên đã kết thúc, hai nước cũng đang đàm phán. Tam biểu ca đã không sao rồi, muội đi tìm huynh ấy chơi. Hẳn huynh ấy sẽ vui lắm, huynh nói có đúng không?”

Nữ lang nghiêng đầu cười nói với hắn, Lục nhị lang đứng ở ngoài hiên gật đầu.

Dù hồn Lục nhị lang nghe thấy bản thân ở trong mơ nói: “Được, ta đi với muội.”

...

Nhưng không ngờ, hắn đi với nàng, lại làm chứng Lục tam lang chết thế nào.

Nếu không phải chính mắt chứng kiến, liệu La biểu muội có đau buồn như vậy, rồi đi xa tha hương, không còn gặp lại?

Rõ ràng chiến tranh đã kết thúc, vì sao bọn họ lại thấy cảnh đó? Thời gian đó, rốt cuộc là ai nói dối, hay là... đã xảy ra bất ngờ?

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89

Một cơn mưa trút xuống đại viện thâm trạch, gió thổi xào xạc suốt đêm. Sáng sớm hôm sau, hoa lá ướt đầm vương vãi khắp bậc thềm, hành lang. Các thị nữ đang bận rộn quét dọn lá cây trong sân, nghe thấy tiếng thông báo thì ngừng đầu lên, chỉ thấy Lục phu nhân hồ hững hờ đi lướt qua các nàng, đi vào trong nhà tìm lão phu nhân.

Lục lão phu nhân đang rầu rĩ vì bức thư mình nhận được đêm qua. Tuy nam nữ qua lại trước khi cưới là chuyện bình thường, nhưng có lẽ trường bối vẫn sẽ không vui. Thế nên trong thư, Lục tam lang không nói chuyện La Linh Dư mang thai con mình, mà chỉ nhấn mạnh quyết tâm muốn cưới La Linh Dư.

Lục Quân đã đưa ra thông điệp. Nếu Lục gia không nắm vững thời gian chuẩn bị hôn sự, thì chàng sẽ tự mình chuẩn bị. Đợi giải quyết xong chuyện của Phạm gia ở Nam Dương, chàng sẽ đón La Linh Dư đến Nam Dương. Lục gia chuẩn bị hôn sự cần ít nhất nửa năm, Lục Quân biết nếu La Linh Dư hoài thai, chắc chắn không đợi nổi nửa năm. Chàng không nói thật với Lục gia, tính giấu giếm đón La Linh Dư đến Nam Dương thành thân trước, đến lúc đó nói cao đường xa, Lục gia phản đối cũng vô hiệu.

Lục tam lang có tài văn chương, viết thư thôi mà cũng tiện tay trích dẫn điển cổ. Viết rõ tình cảm, câu từ có lý, tình lý hòa đáng. Chỉ ít là tối qua khi nhận được thư, Lục lão phu nhân rất buồn, một đêm trằn trọc trờ mình không ngủ nổi, liên tục nằm mơ thấy chuyện xảy ra trước và sau khi con trai với con dâu mình chết.

Đã nhiều năm rồi không mơ thấy đôi vợ chồng đó, trước khi thành thân chẳng thấy hai người này nặng tình bao nhiêu. Nhưng Lục lão phu nhân biết, trước khi con trai chết từng muốn nạp thiếp, con dâu khóc sụt sướt, cả ngày viết thư than phiền với bà, cầu xin bà làm chủ. Lục lão phu nhân bị làm phiền đến phát mệt, khuyển trái giải pháp. Đợi tới lúc không để ý đến hai người họ, thì con trai chết trận, con dâu cũng chết theo.

Không còn ai nhớ đến chuyện nạp thiếp nữa.

Chỉ nhớ vợ chồng Trần Bắc tướng quân tình sâu nghĩa nặng thế nào.

Nhưm Lục lão phu nhân biết rõ.

Lục lão phu nhân biết, e là Lục Quân cũng biết. Tuy lúc ấy Lục Quân chỉ mới là đứa trẻ mấy tuổi, nhưng từ nhỏ Lục tam lang vốn đã thông minh, rất nhiều chuyện tuy thẳng bé không hỏi, không có nghĩa là không biết. Chính bởi vì biết, nên Lục tam lang mới hoài nghi về tình yêu, hoài nghi về hôn nhân. Thẳng bé không chi không hiểu được vì sao mẹ mình lại như nhục như thế, mà cũng không hiểu nổi tình cảm của phụ thân.

Trong thư, Lục Quân nói với Lục lão phu nhân, nếu không phải là La Linh Dư thì sẽ không cưới người khác.

Người không muốn thành hôn sinh con, một khi đã quyết định, vậy đó là quyết tâm lớn đến nhường nào?

Lục phu nhân vén rèm đi vào, thấy Lục lão phu nhân buồn bã cất thư đi: “Bảo đại lang viết thư cho phụ thân nó, nói hôn sự của tam lang không thể kéo dài. Chỉ là La nương từ... Hai ngày nay, thời tiết trở lạnh, con uyển chuyển giải thích với các biểu tiểu thư trong nhà đi. Nếu các nàng muốn đi thì cũng không cần ngăn cản. Đợi tam lang thành thân rồi, đến lúc đó cứ để tam thiếu phu lo liệu chuyện xã giao với nữ quyến trong nhà.”

Nữ lang gài vào Lục gia không hề ít, đáng tiếc dòng chính lẫn dòng thứ chẳng có mấy nữ lang. Có nữ lang xã giao quan trọng hơn các lang quân nhiều, mà Lục gia lại thiếu điều đó, bản thân bà vụng về nên không thích ra ngoài. Lục lão phu nhân chỉ đành tự an ủi, chỉ ít vị tam lang chọn còn có điểm tốt —— La nương từ có tính cách hoạt bát, thích xã giao.

Lục phu nhân nghe mẹ chồng dặn dò, rầu rĩ đáp vâng. Lục lão phu nhân nhìn sang, bà buồn bã than phiền: “Tuy xuất thân của La nương từ hơi kém, nhưng chỉ ít tam lang vẫn có thể thành thân. Còn Nhị lang nhà con giờ muốn làm cư sĩ, suốt ngày huyền ảo chưởng khí mù mịt, không phải cùng tượng Phật này, thì cũng là rước Bồ Tát kia về nhà.”

“Con đã nói bao nhiêu lần rồi, làm cư sĩ trong nhà vẫn có thể thành thân, nhị lang cũng đâu muốn xuất gia. Nhưng mấy nữ lang con chấm lại không ai trả lời con, ai cũng nghi ngờ bây giờ nhị lang làm cư sĩ, sau này nói không chừng sẽ xuất gia. Sao nhị lang có thể như vậy? Nó thành thân rồi làm cư sĩ cũng được, đến lúc đó có ai quản? Nhưng bây giờ chẳng bé đã thụ giới, nữ lang nào dám gả cho nó nữa?”

Lục phu nhân bị ai, che khăn ngồi dưới mầu thân khóc rầm rức. Bình thường Lục Hiển nghe lời là vậy, nhưng nửa năm qua không khác gì kẻ điên, bà thấy mà kinh hãi, mí mắt đánh nhau liên hồi. Bây giờ còn tệ hơn nữa, con trai lại có vẻ muốn xuất gia. Lục phu nhân cắn răng nghiền lại: “Phật giáo Phật tự cái gì kia chứ, con đã nói rồi, toàn nấy thứ đầu độc người ta, nên đập hết mới phải!”

“Mầu thân, mầu thân nói xem, lang quân nhà chúng ta cũng được xem là xuất chúng, lang quân nhà người ta mười bảy mười tám tuổi đã thành thân, sao nhị lang và tam lang nhà ta lại khó khăn đến vậy? Chỉ tại con ngày trước cứ từ từ chọn, không ngờ ánh mắt của hai đứa lại kỳ lạ đến thế. Con nhất định phải quyết định hôn sự cho tiểu tử lang mới được, không thể để nó đi vào vết xe đổ của hai ca ca nó.”

Bây giờ tiểu tử lang Lục gia Lục Sường x mới tám chín tuổi, đang ở độ tuổi ăn tuổi học vô ưu vô lo. Tuy do tiểu thiếp sinh, nhưng dưới gối Lục phu nhân cũng không có đứa con nào khác, nên cũng coi như khá sẵn sọc cậu. Huống hồ Lục tiểu tử lang khôn khéo hiểu chuyện, rất được lòng Lục phu nhân.

Lão phu nhân Lục gia thờ dài, cũng rất đồng tình với con dâu về điểm này. Mẹ chồng con dâu thảo luận hôn sự của hai lang quân, Lục lão phu nhân vốn có thái độ do dự về La Linh Dư cũng dần kiên định. Chỉ ít là Lục tam lang còn muốn cưới, mà hôn sự của nhị lang nay vẫn trôi dạt phương nào không biết.

Được mẹ chồng an ủi một hồi, sau khi ra ngoài, Lục phu nhân quyết định: có lẽ cũng phải lựa một nữ lang gả cho con trai nhà mình. Sao ca ca có thể chậm thua đệ đệ như vậy được?

Lục phu nhân suy nghĩ, lại cho người mời Ninh Bình công chúa Lưu Đường đến nhà chơi. Vị tiểu công chúa này rất đơn thuần dịu dàng, còn từng cứu nhị lang nhà bà. Nữ lang tình cảm thâm sâu, có lẽ nên dụ dỗ mới được.

***

Lục lão phu nhân bàn bạc về hôn sự của Lục tam lang với mấy người tộc trưởng Lục gia, lão quân hầu như thế nào, thuyết phục bọn họ ra sao, phía La Linh Dư không hay biết gì. Các biểu tiểu thư đến nhà nghỉ mát một thời gian, rồi rời rít cáo từ ra về, như thể có hẹn trước vậy. Trước khi Giang Uyển Nghi nương tử rời đi, nàng ta hai mắt đỏ bừng, ai oán trợn mắt nhìn La nương tử vì đồ bệnh mà còn gây hơn đẹp hơn——

Quả nhiên nam nhân chỉ thích cái đẹp.

Ngay đến nhân vật như tam biểu ca cũng tầm thường, chỉ yêu mỹ nhân.

Chỉ có nghĩ đến sự xinh đẹp của La Linh Dư, Giang Uyển Nghi mới có thể chấp nhận chút ít. Nếu Lục tam lang không chỉ yêu mỗi vẻ đẹp của La Linh Dư, Giang Uyển Nghi mới không chấp nhận nổi. Quý nữ như Giang nữ lang, thà rằng Lục tam lang chỉ thích sắc đẹp, chứ không thừa nhận mình có điểm nào thua kém La Linh Dư.

Lục trạch ở Đan Dương trống đì hơn nửa, thiếu đi các nữ lang xinh đẹp, trong nhà yên tĩnh hơn rất nhiều. Mùa hè oi bức, tiếng ve kêu râm ran. Các thị nữ xách giỏ trúc, ra sân bắt ve sầu.

Ve sầu kêu liên tục, tiểu nương tử La Văn Họa nằm trên cửa sổ viết chữ cũng không nhận nổi nữa, ném bút đi chạy ra ngoài, la hét đòi bắt ve sầu chơi.

Một lúc sau, tiểu tử lang Lục gia Lục Sường xấu hổ đến thăm viện của biểu tiểu thư, trợn mắt há mồm nhìn tiểu biểu tỷ còn giống con trai hơn mình. La tiểu nương tử xắn tay áo, xắn ống quần, tung tăng leo lên cây bắt ve sầu. Tiểu tử lang Lục Sường ngẩn đầu nhìn đại thụ rậm rạp, hoa mắt gọi tiểu biểu tỷ xuống.

La Văn Họa làm mặt quỷ, trước nay có vẻ vốn không quan tâm tiểu biểu đệ này nói gì. Tiểu nương tử còn đang cười cợt Lục Sường, chọc giận tiểu tử lang. Lục tiểu tử lang lập tức xắn tay áo toan leo lên cây, tranh hơn thua với tiểu biểu tỷ.

La Linh Dư ngồi dưới cửa sổ, vừa hay có thể trông thấy muội muội và tiểu biểu đệ đang chơi đùa trong sân. Biểu tỷ biểu đệ cái gì... Muội muội tuổi còn nhỏ, nên La Linh Dư không quản nhiều. Thậm chí trong đầu nàng nháy ra một suy nghĩ, không muốn muội muội và tiểu tử lang qua lại quá gần.

Lục gia sẽ không cho phép hai La thị nữ cùng gả vào Lục gia. Nữ lang xuất thân thấp kém để Lục gia từ bỏ một số lợi ích, có một là đủ rồi.

Có điều... Chuyện này phải xem muội muội thế nào đã.

Nếu muội muội thích, nàng sẽ dùng hết thủ đoạn tác thành cho muội muội mới được.

Trong đầu nghĩ lung tung, mà bút vẫn viết không ngừng. Nếu ai đã quen với chữ viết của La Linh Dư, thì có thể nhận ra nữ lang đã đổi cách viết khác. Tuy La Linh Dư không có khả năng viết mười mấy kiểu chữ khác nhau như Lục Quân, nhưng xưa nay nàng vẫn luôn kính mến Tầm Mai cư sĩ, nên bản thân cũng từng khổ luyện một hai kiểu chữ. Tuy kiểu chữ thứ hai viết không đẹp lắm, nhưng vẫn có thể lừa được người ta.

Sau khi viết thư xong, lại báo thị nữ hỏi thăm xem bao giờ thì Lục nhị lang về. Chiều hôm đó, Lục nhị lang Lục Hiển mới đặt chân về đến phủ, thì nữ lang vừa khỏi bệnh trông vẫn ốm yếu đã tới tìm hắn. La Linh Dư cảm bức thư nghe nói là do La thị Nam Dương gửi, về mặt lo lắng, nói hình như La bá mẫu ở Nam Dương bị bệnh, nàng muốn đi thăm bệnh.

La Linh Dư diễn rất thật, trong mắt cất chứa vẻ sầu bi: “Nhất định là bệnh nặng lắm nên mới viết thư cho muội. Nếu không, hiện tại Nam Dương đang chiến loạn, nhất định các bá mẫu cũng không muốn muội về. Nhị biểu ca, hôm đó tam biểu ca đã giao muội cho huynh chăm sóc, huynh có thể cho người đưa muội đến Nam Dương được không?”

Mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành có đôi mắt cong cong, đủ để thu hút mọi nam nhân trên thế gian, mà chính nàng cũng tự biết mình có vốn liếng này. Với sắc đẹp của nàng, người nhà bình thường không che chở được, nàng chỉ có thể gả vào nhà giàu. Đồng thời, vì đang chiến loạn nên nàng không thể đi lung tung, so với các nữ lang khác, có khi nàng còn gặp nhiều nguy hiểm hơn khi ra ngoài.

La Linh Dư không dám dẫn theo nô tỳ của mình về Nam Dương, nên đành phải đến năn nỉ nhị biểu ca để nói chuyện. Chuyện không giải thích được trong thư, nàng muốn đích thân đến Nam Dương giải thích với Lục tam lang. Đợi nàng thuyết phục nhị biểu ca rồi sẽ chào tạm biệt Lục gia.

Cây điều cây la bám vào thân từng*. Gió chiều hây hây, nam nữ trẻ tuổi đứng dưới hành lang nói chuyện, tay áo phấp phới, vừa đoan trang lại xinh đẹp tuyệt trần.

(*Trong Kinh Thi có câu “điều dữ nữ la thi u từng bách”, nghĩa cây điều cùng cây nữ la bám vào cây từng cây bạch. Bây giờ hay dùng chữ điều la với ý chỉ cầu cạnh bám víu.)

La Linh Dư tràn trề lòng tin, không cho rằng Lục nhị lang sẽ từ chối mình. Ai ngờ nàng mới mỉm cười nói hết câu, thì thấy Lục nhị lang chấn động thân hình. Lang quân mờ to hai mắt, bật thốt lên: “Không được! Muội không thể đi Nam Dương!”

Lục nhị lang sợ tới mức mở hời lạnh ủa ra đầy người, cảm nhận được sự uy hiếp của ác mộng. Trong mơ chính là hân họ tổng biểu muội đến Nam Dương... Hiện tại hắn mà đi cùng biểu muội, không phải sẽ giống hệt giấc mơ của hắn ư? Hành động giống nhau, không phải sẽ dẫn đến kết cục giống nhau? Lục nhị lang tuyệt đối không đồng ý.

Lục nhị lang sầm mặt, phát tay áo bỏ đi. Đáng vẻ lạnh nhạt của hắn đã dọa La Linh Dư giật mình, nàng chưa bao giờ thấy Lục nhị lang tức giận với mình. La Linh Dư càng khó hiểu, đi theo sau lưng nhị biểu ca, nhỏ nhẹ nói ra lý do của mình hòng thuyết phục Lục nhị lang. Nhưng Lục nhị lang chỉ cau mày, dù nàng nói gì hắn cũng không đồng ý.

Lang quân buồn bực ngồi xuống, tiện tay cầm sách lên đọc. La Linh Dư đứng bên cạnh, vừa lúng túng vừa bực mình. Bình thường chỉ có Lục tam lang bày dáng vẻ khó chịu như vậy với nàng. Nàng đâu chịu nổi khi có một lang quân xem nhẹ mình. Nữ lang nổi giận đứng đứng, xoay người đi ra khỏi cửa, buông mấy câu kích thích hắn: “Huynh không tiễn muội đi cũng không sao, muội đi nhờ Trần vương điện hạ. Hôm đó trước khi tam biểu ca rời đi, cũng không chỉ dặn mỗi huynh chăm sóc muội, còn có cả Trần vương nữa. Có Chu lang nói đỡ giúp muội, với cả Trần vương là bạn thân nhất của tam biểu ca, nhất định Trần vương điện hạ sẽ phái người đưa muội đến Nam Dương.”

Lục nhị lang: “Không được phép đi!”

La Linh Dư: “Vi sao vi sao? Huynh đã hứa với đệ đệ huynh là sẽ chăm sóc muội mà.”

Hắn đứng bật dậy, mặt đen như mực. Lục nhị lang mỉm cười, không nói lại biểu muội miệng mồm lạnh lợi này. Hắn chỉ thốt lên: “Vi huynh nằm mơ thấy nếu hai ta mà đi, tam đệ sẽ chết!”

La Linh Dư sững sờ.

Trong lòng đột nhiên trống rỗng.

Nàng lầm bầm: “Chỉ là mơ thôi mà...”

La Linh Dư giờ quan sát sắc mặt người ta, vào lúc này phát hiện Lục nhị lang không quá tự nhiên, có vẻ rất hối hận về những gì mình vừa nói. Lục nhị lang thay đổi sắc mặt như vậy khiến La Linh Dư nghi ngờ, nhìn hắn nhiều thêm mấy lần. Nhưng nhị biểu ca đã đề phòng nàng, không muốn nói nhiều... La Linh Dư không thăm dò được, đành xin cáo lui trước.

Trước khi đi nàng còn trấn an nhị lang: “Mơ thôi mà, mơ và thực trái ngược nhau. Biểu ca đừng lo lắng.”

Lục nhị lang mỉm cười, không nói lại chuyện giấc mơ nữa, để nàng chớ nghĩ nhiều.

...

Nhưng La Linh Dư chỉ lura Lục Hiến mà thôi.

Người tâm cơ nặng như nàng, sao có thể không nghĩ nhiều?

Về mặt mắt tự nhiên của Lục nhị lang cứ xoay chuyển trong đầu nàng.

Nữ lang trần trọc trở mình, móng tay hồng phấn bị nàng cắn nát. Chuyện liên quan đến Lục tam lang, nàng không thể không để ý. Nàng đa nghi như vậy, sao có thể dễ dàng bỏ qua một chuyện không ổn?

La Linh Dư trấn trở suy nghĩ, bắt đầu nghĩ nên ra chiêu với nhị biểu ca như thế nào.

***

Mấy ngày nay Lục nhị lang không có gì khác thường, hết vào triều thì đến phủ nha, sau khi về thì cũng mất mấy lo âu, không biết đang sầu chuyện gì. Đến ngày được nghỉ, Lục nhị lang muốn đến chùa Khai Thiện gặp đại sư. Khi biết được tin này, La Linh Dư lập tức kéo muội muội ra cửa. Lý do là Chu Dương Linh vẫn đang tiếp tế dân nghèo lưu dân ở chùa Khai Thiện, Chu lang vất vả như vậy, nàng cũng phải giúp một tay mới được.

La Văn Họa rất nghi ngờ sự chăm chỉ của tỷ tỷ, nhưng nếu đồng ý giúp người thì vẫn tốt.

Xe ngựa lọc cọc chạy qua phố xá. Bên trong xe, La Linh Dư nhắm mắt dựa vào thành xe nghỉ ngơi, La Văn Họa ngồi cạnh vén rèm lên, dõi mắt tròn xoe, thích thú nhìn dòng người qua lại bên ngoài.

La Linh Dư nhắm mắt dặn dò: “Đừng nhìn nữa, ai biết được có người xấu không? Hai ngày nay có quan viên triều đình bị du hiệp giết chết, nguy hiểm lắm.”

La Văn Họa: “Sao du hiệp lại giết chúng ta được? Nhà biểu ca rất lợi hại mà. Muội nhìn một lần cuối thôi mà tỷ tỷ...”

Xe ngựa bọn họ đi ngang qua khu dân nghèo, bên ngoài khu toàn người dân quần áo lam lũ. Người có lòng tốt thì phát cháo ở đây, La Văn Họa vén rèm lên, thấy các lưu dân túm tụm vào một chỗ, giành mua số lượng cháo ít ỏi. Mà dưới góc tường ở nơi đông người đó có thiếu niên đang quỳ, khuôn mặt lạnh lùng song rất chói mắt.

Vị thiếu niên này, chính là một trong hai người đã cản xe của tỷ muội La Linh Dư, lúc các nàng xuống núi đến Lục gia Đan Dương. Đáng tiếc La Linh Dư không nhớ người ta trông ra sao, hôm đó tiểu nương tử La Văn Họa lại ngủ say trong xe. Mà hộ vệ ngày trước cũng không phải hộ vệ hôm nay. Cứ như thế, cỗ xe chậm rãi đi qua, không một ai trên xe ngựa của Lục gia nhận ra vị thiếu niên này.

Thiếu niên quỳ ở đó, là vì bị gã nam nhân trung niên kia phạt.

Gã nam nhân dùng roi đánh hấn trầy da sứt thịt, máu tươi đầm đìa. Gã ta thở phì phò: “Cần người thì được lợi lộc gì hả? Bao người giết một quan viên triều đình, vậy mà người cũng để người ta phát hiện tung tích. Người lo trốn đi, nếu bị người Nam quốc nhận ra, người cứ đi mà gánh tội một mình. Nếu dám nói ra chùa công chúng ta là ai, người đừng mơ người nhà mình được sống!”

Gã nam nhân cái trang làm lưu dân, chọn tới chọn lui trong số các nữ lang sĩ tộc tốt bụng cứu viện lưu dân ở Kiến Nghiệp, cuối cùng chọn trúng Trần nương tử phát cháo nhiều nhất. Gã ta đi định bỏ nữ lang kia, để lại thiếu niên này quỳ ở đây một buổi chiều, lấy đó trừng phạt.

Người thiếu niên cúi đầu.

Trời nóng bức, máu thịt trên người kết vảy, tóc dài ướt đầm mồ hôi. Mỗi thiếu niên trắng bệch, bong cả màng trắng. Vừa đói vừa khát, khắp người đau nhức, mà trong lòng càng tức giận thịnh nộ. Nghĩ ngay sau mà nên chuyện, nhất định hắn sẽ giết quách gã kia! Trong đầu hắn tràn ngập chuyện máu tanh giết chóc, đôi mắt lạnh lẽo hấn tia máu, bất chợt nghe thấy trên đỉnh đầu có tiếng *keng* lanh lảnh, mấy đồng tiền từ trên trời rơi xuống, nện đến trước mặt hắn.

Giọng tiểu nương tử vui vẻ như chim oanh, thấp giọng gọi: “Tiểu ca ca, tiểu ca ca...”

Thiếu niên ngẩng đầu lên, thấy sau rèm trong xe ngựa đi ngang qua, một tiểu nương tử xinh đẹp hoạt bát đang nhe răng cười với hắn. Cô bé đặt tay trước miệng suy một tiếng, chỉ vào đám lưu dân đang cướp com nước bên kia, lại chỉ vào đồng tiền rơi trước mặt thiếu niên. Ý của tiểu nương tử rất rõ ràng —— mau giấu đi, đừng để người ta phát hiện cướp mắ.

Trông mắt thiếu niên chợt co rút, hàng mi dày nhướn lên, bình tĩnh nhìn cô bé.

Tiểu nương tử chỉ vội liếc nhìn, bởi vì nữ lang khác trong xe máng một tiếng, cô bé vội vã thả rèm xuống. Cỗ xe quý tộc cứ thế chạy qua người thiếu niên.

Người thiếu niên cúi đầu, nhìn chằm chằm đồng tiền rơi trước mặt.

Một lúc lâu sau, hắn khom lưng nhặt tiền lên.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nỗi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

La Linh Dư là tiểu nhân, mà tiểu nhân thì sẽ làm chuyện của tiểu nhân —— sau khi hỏi thăm được hành tung của Lục nhị lang mỗi khi đến chùa Khai Thiện, nàng lập tức tìm tăng sĩ đi cửa sau, đảm bảo lúc Lục nhị lang nói chuyện với Phật tổ, mình có thể thuận lợi nghe lén.

Tới lúc ấy, dù nghe được bí mật của Lục nhị lang thì vẫn có thể giả vờ như không biết; nhưng La Linh Dư đoán, dạo này ngày nào nhị biểu ca cũng rên rỉ thờ dài, hôm đó lúc nói mình nằm mơ thấy Lục Quân chết, về mặt của huynh ấy rất kỳ lạ. Chỉ điều này thôi đã để La Linh Dư cảm thấy, nói không chừng chuyện mà nhị biểu ca lo lắng có liên quan đến Lục Quân.

Lục Quân đã đi rồi mà vẫn khiến người nhà nóng ruột nóng gan như vậy. Chẳng đúng là gieo họa.

Cùng muội muội đến chùa Khai Thiện, thấy Chu lang và các nữ lang sĩ tộc đang bận rộn, La Linh Dư dẫn muội muội đi đến chào hỏi, đồng thời giới thiệu cô bé với các nàng. Thấy Chu lang, La Linh Dư cũng không bất ngờ khi bắt gặp Trần vương Lưu Thực cũng ở đây. Chỉ là, La Linh Dư tế nhị nhìn vị công tử kia —— người bạn tốt này của Lục Quân là quá, dù bọn họ có chỗ ẩn chỗ ở. Quyền lực của chùa miếu trong thời đại này rất lớn, sản nghiệp cũng không ít. Có thể được vào ngôi chùa lớn, nói tiếng ở Kiến Nghiệp như chùa Khai Thiện, chỉ ít lưu dân không sợ phải chết đói đầu đường. Hôm nay, Chu Dương Linh với mấy người Trần Tú đến là để giúp chùa Khai Thiện thu xếp cho những lưu dân này.

La nữ lang đi đến, Trần nương tử Trần Tú hừ một tiếng, xoay mặt đi.

Thấy La Linh Dư tới, Chu Dương Linh lại rất vui. Vì cơ thể không khỏe lại còn đã đứng dưới nắng một lúc lâu, Chu Dương Linh bèn đi tới chỗ đấm mát nghỉ ngơi, đồng thời từ tốn báo cho La Linh Dư biết tình hình hiện tại. Thì ra sau khi được Chu Dương Linh giới thiệu, chùa Khai Thiện sẵn sàng thuê vài lưu dân vào chùa giúp việc, để bọn họ có chỗ ẩn chỗ ở. Quyền lực của chùa miếu trong thời đại này rất lớn, sản nghiệp cũng không ít. Có thể được vào ngôi chùa lớn, nói tiếng ở Kiến Nghiệp như chùa Khai Thiện, chỉ ít lưu dân không sợ phải chết đói đầu đường. Hôm nay, Chu Dương Linh với mấy người Trần Tú đến là để giúp chùa Khai Thiện thu xếp cho những lưu dân này.

Đó đều là kết quả của sự vất vả và suốt một tháng của Chu Dương Linh. Khi Chu Dương đang Linh bận bịu với những chuyện này, thì La Linh Dư chỉ ngồi trong nhà tính toán sổ sách, quản lý phường son phấn, quản tiền giúp Lục Quân, tâm trạng tốt thì đi bỏ thí cho lưu dân. Đối mặt với một Chu Dương Linh dịu dàng, La Linh Dư xấu hổ, có cảm giác mình bị hạ xuống thấp. Nhưng cảm giác đó chỉ đến trong chớp mắt, rồi nhanh chóng bị La Linh Dư ném đi. Dù gì Chu lang cũng là nam nhân, hưởng đi khác hoàn toàn nàng. Nam nhân lợi hại hơn nàng là chuyện bình thường.

Mơ to đôi mắt, La Linh Dư chưa bao giờ kiềm lời khen: “Chu lang tài năng quá, lại còn thương trời xót đất, muội đúng là không sánh bằng.”

La nữ lang chỉ khen một câu, mà Lưu Thực đứng bên lại có cảm giác tự hào. Không đợi Chu Dương Linh khiêm tốn đáp, Trần vương xưa nay không thích nói chuyện đã mờ miệng: “Chu lang tốt lắm.”

La Linh Dư: “Chúng ta chi biết phát cháo, mà Chu lang lại có thể nghĩ được cách giải quyết ngon nguồn vấn đề. Chu lang à, sao huynh lại lợi hại thế này?”

Trần vương càng vui vẻ: “... La muội muội nói đúng lắm.” Tên của La Linh Dư quá khó đọc, mỗi lần nói ra y phải nhầm trong đầu nhiều lần. Trước kia y học theo Lục Quân gọi “La biểu muội”, bây giờ y lại gọi “La muội muội” giống Chu Dương Linh. Lưu Thục thăm nghĩ, vẫn là Chu Tử Ba tốt hơn, tên của Chu Tử Ba được thuận miệng, dễ đọc hơn “La Linh Dư” nhiều. Lưu Thục đặc chỉ, đúng là ngon có đầu tưởng.

Lại đến nữa rồi.

Chu Dương Linh bắt đầu đi quay sang nhìn Trần vương: “Điện hạ, đừng vô duyên vô cớ khen ngợi ta như vậy. Ta không làm gì cả, nhưng lại điện hạ lại khen ta thành người ưu tú bất phàm”

Mí mắt La Linh Dư giật giật: hai nam nhân này lại mắt đi mảy lại, quá lạ.

“Chu lang, La tỷ tỷ, Trần tỷ tỷ... Sao mọi người lại đến đây?” Mọi người vừa nói chuyện vừa ghi chép thông tin của lưu dân đến xếp hàng, thì bỗng nghe thấy tiếng nữ lang vui vẻ gọi mình từ xa vọng đến.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn, trông thấy phía sau hàng lưu dân, đoàn người Ninh Bình công chúa khoan thai đi đến. Tiểu công chúa Lưu Đường thấy đông người tụ tập ở đây nên tới hỏi, nghe các nàng giải thích mới hay, thì ra là làm từ thiện. Đại nghĩa so với tình cảm nhỏ thì đúng là đối lập một trời một vực, Lưu Đường đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “... Lục phu nhân mời muội đến bái Phật. Sao phu nhân vẫn chưa đến nhỉ?”

Đúng là nàng công chúa ngây thơ. Làm gì có chuyện Lục phu nhân tìm nàng bái Phật, Lục phu nhân biết con trai mình muốn đến chùa, nên mới dụ Ninh Bình công chúa tới. Để tạo cơ hội cho tui nhỏ, Lục phu nhân sẽ không đến.

La Linh Dư đoán được suy nghĩ của Lục phu nhân, nhìn Lưu Đường với vẻ thông cảm. Công chúa đơn giản như vậy, nhất định về sau sẽ bị mẹ chồng chèn ép cho xem. Mà tiểu muội muội La Văn Họa không được xen miệng khi người lớn nói chuyện, thì cuối cùng vào lúc này cũng nhảy ra, có cảm giác tìm được đồng minh——“Công chúa tỷ tỷ, muội là Họa Nhi, chúng ta đã gặp nhau rồi!”

Tất nhiên là gặp ở Lục gia.

Lưu Đường cúi đầu, vội chào hỏi với tiểu nương tử xinh xắn.

Lục phu nhân không đến khiến Lưu Đường hơi ngỡ ngàng. La Linh Dư biết rõ, Lục phu nhân có ý định để Lưu Đường đi gặp Lục nhị lang Lục Hiến. Nàng cũng không muốn nói toạc ra, chỉ cười híp mắt, mời Lưu Đường nhập hội với các nàng, giúp các nàng thu xếp cho lưu dân. La nương tử chậm rãi nói: “Dù gì thì người cũng rảnh mà.”

Thế là đội ngũ của các nàng lại được bổ sung thêm một người.

Hôm nay đúng là náo nhiệt.

Chu Dương Linh, Trần vương, Trần Tú cùng mấy nữ lang cứu tế nhiều ngày qua đều có mặt, La Linh Dư dẫn muội muội đi quanh giúp đỡ, công chúa bận rộn đi theo sau... Một lúc sau, có người ngạc nhiên kêu lên “La muội muội”. La Linh Dư nghiêng đầu, thì ra là Tề tam lang Tề An đã lâu không gặp. Hôm nay Tề tam lang rảnh rồi, nên cùng bạn bè đến núi Chung du ngoạn. Nhưng đi nửa đường lại không thấy bạn mình đâu, Tề tam lang đành đến chùa Khai Thiện. Không ngờ rằng, La Linh Dư mà y nhớ nhưng đã lâu cũng có mặt.

La Linh Dư mỉm cười khách khí với y, Tề tam lang lập tức ngẩn ngơ, bắt đầu lắp bắp nói chuyện: “Muội muội, ta, ta muốn mời muội...”

Không hay rồi!

La Linh Dư giật mình, nhìn Tề tam lang thế này, có vẻ muốn tỏ tình với nàng. Nếu là nàng của ngày trước ắt hẳn sẽ rất dác ý, nhưng hiện tại nàng đã có Lục Quân, Lục Quân vốn hẹp hòi, mà bây giờ còn đang hiểu lầm nàng có thai. Thời điểm thế này, nhất định không thể xảy ra bất trắc gì được. Thế là không đợi Tề tam lang si tình nói hết câu, La Linh Dư đã nhẹ nhàng ngắt lời: “Sao tam lang biết bạn mình sẽ đến núi Khai Thiện tìm? Núi Chung lớn thế này, chi bằng nhờ chủ trì tìm người giúp đi.”

La Linh Dư nhiệt tình giúp Tề tam lang tìm bạn, mỗi lần Tề tam lang mở miệng định nói thì đều bị La Linh Dư ngắt lời. Tề tam lang ngớ người, một lúc sau mới nhận ra, nàng không hề muốn nghe mình nói. Hai mắt Tề tam lang tối sầm, lúc theo tăng sĩ rời đi, y còn quay đầu nhìn La nương tử mấy lần——y định hỏi nàng là nếu y thuyết phục được trong nhà, không nạp thiếp mà cưới nàng, thì nàng có muốn theo y không.

... Đáng tiếc La Linh Dư không cho Tề tam lang cơ hội mở miệng.

Trần an Tề tam lang, khích lệ lang quân dừng cảm ra ngoài đi loanh quanh tìm bạn, lúc này La Linh Dư mới quay lại lễu che nắng dựng tạm thời, tiếp tục phát đồ cho lưu dân. Chu Dương Linh lại thấy mệt nên đã đi nghỉ, Trần vương đi cùng. La Linh Dư hăm mộ nhìn theo, có đôi phần ghen tị. Chu lang có người đi cùng, vậy mà nàng phải làm bộ làm tịch dưới trời nắng to. Không biết Tuyệt Thần ca ca của nàng đang làm gì nữa.

Tuyệt Thần ca ca của nàng chưa bao giờ chăm sóc nàng như thế. Ngày trước khi gặp nàng, chàng chỉ biết chê bai; về sau gặp nàng, chàng lại toàn đùa dai... Tóm lại chàng không quan tâm nàng như Trần vương quan tâm Chu lang. Chu lang còn là nam tử đó, mà nàng là nữ lang kia mà!

Nữ lang đang tính toán đợi tới khi đến Nam Dương gặp Lục Quân, mình phải làm thế nào để Lục Quân thương yêu sung ái mình. Phải bỏ đi sự thanh cao tự đại của chàng, cúi đầu trước mặt nàng. Để Lục Quân cúi đầu ư... Nghĩ đến đây về Lục Quân tăng bốc nàng, làm việc giúp nàng, La Linh Dư vui vẻ bật cười thành tiếng. Nàng thích Lục Quân, thích tới mức chi cần nhớ đến chàng là vui vẻ, không muốn đợi thêm nữa. Ngoài vàng bạc quyền quý ra, chàng là người trên đời khiến nàng động lòng.

Nhưng vừa ngoái đầu, lại bắt gặp ánh mắt khinh khinh của Trần nương tử Trần Tú.

La Linh Dư: “...?”

Trần nương tử thấp giọng xì một tiếng, khinh bi nói: “Chỉ giỏi dụ dỗ, giỏi thay lòng đổi dạ. Sao Lục Tuyệt Thần lại nhìn trúng cô kia chứ?”

La Linh Dư: “... Cô nói những nói cuội gì đấy hả! Ai nói với cô ta và tam biểu ca có gì?”

Hiện tại nàng rất nhạy cảm với mấy từ “thay lòng đổi dạ”, vì trước khi đi, Lục Quân đã dặn đi dặn lại nàng rằng “không được gả cho nam nhân khác”. Đồng thời trong lòng cũng rất cảnh giác, nên tui người ngoài có vài suy đoán, nhưng sẽ không thể xác nhận được chuyện của nàng và Lục Quân.

Nhưng Trần Tú lại là người đã thấy hai bọn họ hôn nhau. Nay nhớ lại chuyện đêm hôm ấy, Trần Tú buồn bã không thôi. Sự rạn vỡ của La Linh Dư khiến Trần Tú càng thêm ghét bỏ. Nàng ta nghĩ đã đến lúc mình từ bỏ Lục tam lang, nhưng thấy La Linh Dư như vậy, nàng ta lại có cảm giác tội thay Lục tam lang——“Trái có Chu lang, phải có Tề tam lang. Chi cần là lang quân nói với cô ba câu, là cô lại khiến người ta thần hồn điên đảo. Hừ, đáng tiếc Lục tam lang lại không biết bản tính này của cô. Nếu huynh ấy ở đây, thấy cô dụ dỗ Chu lang và Tề tam lang như vậy, huynh ấy còn có thể tốt với cô được sao?”

La Linh Dư nổi hứng thừ... Nàng ta đang ghen ư?

Không sao, nàng có thể khiến Trần Tú ghen thêm.

Không nói Tề tam lang, nhưng La Linh Dư gần như xác nhận, Chu lang không có tâm tư trai gái với nàng.

Nhưng ngoài mặt La Linh Dư vẫn bình tĩnh, chỉ cúi đầu xuống. Trần Tú thấy nàng không lên tiếng thì cho rằng mình đã thắng, lại xóc xia La Linh Dư thêm vài câu. Khi Chu Dương Linh và Trần vương điện hạ đến thì kira gần trong lòng Trần Tú đã vui đi, nên nàng ta không nói gì nữa. Nhưng Chu Dương Linh vừa nhìn về phía bọn họ, La Linh Dư lập tức ngừng đầu, nhanh chóng liếc nhìn nàng.

Hai mắt nữ lang ngấn lệ. Nước mắt là chữa, vô cùng tui thân.

Con tim Chu Dương Linh như bị bóp chặt, vội ăn cần hỏi han La Linh Dư: “Sao muội muội lại khóc? Ai trêu chọc muội vậy?”

Khóc?!

Não Trần Tú phình ra, có kinh nghiệm ác mộng về La Linh Dư trước đó, lập tức nàng ta có dự cảm không ổn... Quả nhiên một khắc sau, La Linh Dư vừa nãy còn tỉnh bơ đã ngược đời mắt ướt nhòa lên, cắn môi, nghẹn ngào không nói lời nào. Mấy nhân khóc đúng là cảnh bỏ mặt.

Mà ở xa xa, tiểu nương tử La Văn Họa đang chơi vui vẻ với Lưu Đường, thấy tình hình bên chỗ tỷ tỷ thì thờ dãi: ... Tỷ tỷ lại bắt đầu nữa rồi.

La Linh Dư kiểu cách như vậy mà vẫn khiến Chu Dương Linh yêu thương, quan tâm ăn cần hỏi han. Nữ lang yếu đuối dứt khoát tựa đầu vào vai Chu lang, cắn môi nghẹn ngào.

Trần vương Lưu Thục trắng bệch cả mặt, hai mắt tối sầm. Y có dẫn xuống suy nghĩ không cho bất cứ nữ lang nào đến gần Chu lang, trong lòng mặc niệm “đây là nữ nhân của Lục Quân”, “có gì mà ta lại không vui chứ”. Chu lang là nam tử, suy cho cùng vẫn phải lấy vợ sinh con... Y không thể nói gì được.

La Linh Dư dựa vào vai Chu lang nức nở một hồi, chợt cảm thấy vai Chu lang có đệm thứ gì đó... Nàng đang định nhìn kỹ thì Chu Dương Linh đã đổi tư thế, kéo nữ lang ra khỏi vai mình. Nhìn vào ánh mắt dịu dàng khích lệ của Chu Dương Linh, La Linh Dư thút thít nói: “Chu lang, huynh tốt với muội, là vì có tình cảm nam nữ với muội, muốn cưới muội ư? Huynh không thể chỉ đơn thuần thích muội, coi muội là muội muội được sao?”

Chu Dương Linh ôn tồn đáp: “Đĩ nhiên ta xem muội như muội muội rồi.”

La Linh Dư cúi đầu thút thít, khi Chu Dương Linh không để ý, nàng liếc Trần Tú một cái: Thấy chưa, người ta tốt với ta không cần lý do đấy. Ghen tị hả? Lại còn nói ta dễ thay lòng!

Trần Tú: “...”

Mà không chỉ có mỗi thế.

La Linh Dư quay sang nhìn Trần vương: “Công tử cũng chỉ quan tâm muội thương yêu muội đơn thuần, không có tình cảm nam nữ đúng không?”

Chu Dương Linh cũng nhìn Trần vương

Trong chớp mắt Lưu Thực hoảng hốt, như thể bị Chu Tử Ba và Lục Quân nhìn chăm chăm cùng một lúc, áp lực lớn biết mấy. Trần vương điện hạ cũng giống bạn tốt Lục Quân của mình, vừa nhìn đã biết La Linh Dư diễn trò. Y không hiểu nổi, một biểu muội như thế, rốt cuộc Lục Quân thích gì ở nàng, rốt cuộc Chu lang thích gì ở nàng? Nhưng ánh mắt Chu Tử Ba nhìn y quá uy hiếp, Lưu Thực im lặng một lúc, cuối cùng đánh đáp: “Ừ.”

La Linh Dư lập tức mỉm cười.

Đúng lúc này, tuy mắt còn đang rung rung, nhưng nàng vẫn thấy rõ Lục nhị lang Lục Hiến từ cửa chùa đi tới, đây mới là mục đích của nàng. La Linh Dư vội vã cất tiếng gọi, Lục nhị lang nghe thấy giọng của La Linh Dư thì đã đầu tê rần, rất muốn tránh mặt vị biểu muội cứ bám lấy mình suốt hai ngày qua. Nhưng Lục Hiến vừa liếc nhìn sang, thấy vành mắt La Linh Dư đỏ bừng, trên má còn dính nước mắt, hẳn lập tức ngăn người.

Sau đó, Lục nhị lang quên mất mình đang định trút giận La Linh Dư, nói con thịnh nộ đi đến: “Biểu muội, là ai bắt nạt muội hả? Sao muội lại khóc như vậy?”

La Linh Dư: “Không ai bắt nạt muội cả...”

Lục Hiến: “Muội là biểu muội thư ở Lục gia, muội yên tâm, dù tam đệ không có ở đây, không một ai ở Kiến Nghiệp có thể bắt nạt muội cả...” Ánh mắt hần rơi lên Trần Tú – người có sắc mặt khó coi duy nhất trong số họ. Lục nhị lang nói: “Trần nương tử, ta biết nương tử và biểu muội nhà ta có mẫu thuẫn. Nhưng biểu muội ta vốn mong manh, không so được với nương tử, xin nương tử đừng chọc biểu muội ta phải khóc.”

Sắc mặt Trần Tú xám ngoét: “Ta chọc nàng ta khóc?!”

Trần Tú mới là người muốn khóc đấy! Nàng ta kinh hãi nhìn La Linh Dư —— sao người này lại như vậy?! Minh chỉ nói nàng ta vài câu, thế mà nàng ta đã kéo cả đám đông đến gây áp lực cho mình. Bây giờ lại nấp sau lưng Chu lang thút thít, rốt cuộc là khóc cái gì?

Trần Tú có nỗi khổ mà chẳng thể nói ra, mấy người kia lại chỉ tin La Linh Dư, cảm thấy La Linh Dư đang chịu ách ức. La Linh Dư không thèm nhìn nàng ta, mà nàng ta đã biến thành kẻ ác. Trần Tú tức tới nỗi không muốn cãi nhau, mất đồ ừng, ném đồ trong tay quay đầu bỏ đi.

Dưới ánh nắng nói chang, nữ lang đại mất rồi đi. Ở phía sau, Chu Dương Linh thở dài, đưa tay đẩy trán La Linh Dư: “Muội đấy...”

Quả nhiên Chu lang biết rõ.

Lần này La Linh Dư đỏ mặt thật.

Chu Dương Linh xoay người, đuổi theo Trần Tú tức giận phát khóc, nhưng cơ thể nàng không được khỏe, mà Trần Tú lại chạy rất nhanh. Ngoặt vào ngã rẽ, Chu Dương Linh không thấy người đâu, đành phải quay về. Mà nàng vừa về thì lại không biết La Linh Dư xấu hổ đã đi đâu, Lục nhị lang cũng không có ở đây. Ở lại với nàng chỉ còn Trần vương Lưu Thực, công chúa Lưu Đường đang bất an và cả tiểu nương tử La Văn Hòa vẫn bình tĩnh như thường.

Trần Tú đỏ mặt chạy ra khỏi chùa Khai Thiên, đụng phải mấy lưu dân ở bên ngoài. Bọn họ từng được nàng ta tiếp tế, vừa thấy nữ lang tội, lập tức đi qua muốn nói chuyện. Nhưng Trần Tú không để ý tới người ta, vừa đến cạnh xe ngựa của mình thì dặn người hầu lái xe xuống núi. Nơi có mặt La Linh Dư, nàng ta không muốn nán lại thêm một khắc nào nữa!

Mấy lưu dân kia nghi ngờ: “Trần nương tử sao thế?”

Một nam nhân trung niên bổ bã nói: “Bị một biểu muội Lục gia ức hiếp đấy. Ha, ta thấy cả rồi.”

Trong đám lưu dân, một người thiếu niên đứng yên không nói. Nghe thấy gã trung niên kia bắt đầu “đầu độc”, khơi mào mâu thuẫn giữa các sĩ tộc, thiếu niên xoay mặt đi. Nhưng một lúc sau khi các lưu dân đang bàn luận nhệch tình, gã ta đi tới, khoắc tay lên vai hân: “Ha, tiểu tử ngươi, nhanh thế đã hết được phạt rồi hả? Quả nhiên là da thô thịt dày, như vậy mà cũng có thể lên núi được.”

Gió trong rừng trúc thổi rì rào, lá cây rơi xuống, thiếu niên dựa vào tường, lạnh mặt giữ khoảng cách nhất định với đám lưu dân.

Gã ta thấy thiếu niên không để ý đến mình thì hận tới mức nghiền răng, nhưng cũng không thể làm gì được. Gã nhìn quanh thấy không ai chú ý, lập tức rì tai nói với thiếu niên: “Trần nương tử đầu thua La nương tử. Nhưng không sao, gia thế Trần nương tử lớn, còn La nương tử chỉ là phận sống nhờ. Đây là cơ hội rất tốt để khơi mào mâu thuẫn giữa Trần gia và Lục gia, nhất định chúng ta phải nắm chặt.”

Thiếu niên vẫn không lên tiếng.

Nhưng gã ta biết hẳn đang nghe: “Thế này đi, không phải chúng ta được Trần nương tử tiếp tế sao? Ngươi đi đầu độc đám lưu dân kia, truyền bá một hai với bọn chúng, khơi ra lửa, để bọn chúng đòi công bằng cho Trần nương tử. Lại chọn thời gian, để đám lưu dân bao vây La nương tử... Ha, mỹ nhân kiểu đó, có ai mà không thích?

Mắt hần toát lên vẻ dâm ô, như thể thấy được nữ lang yếu đuối đáng thương bị một đám lưu dân thêm thường nhìn ngó. Nếu nàng ta không có ai che chở, lưu lạc đến chỗ họ... Nữ lang kia ngực nở eo thon, da mịn màng bóng láng, nhất định mùi vị cũng...

Thiếu niên ghét bỏ quay đầu đi, đáp một tiếng.

Gã này là thượng cấp khi bọn họ đến Nam quốc, trước khi hoàn thành đại sự, thật sự không thể giết gã này được. Nhưng trong lòng thiếu niên đã giết chết gã rất nhiều lần, đợi khi mọi chuyện xong xuôi, nhất định sẽ giết những kẻ từng làm nhục mình. Chỉ cần xong chuyện, một mình hân về hay mọi người cùng về thì có gì khác nhau?

***

La Linh Dư trêu Trần Tú rồi thôi, không dám chọc giận Trần Tú thật. Lúc Lục nhị lang vào chùa tìm đại sư trao đổi, tăng sĩ lúc trước La Linh Dư tìm sẽ đến báo cho nàng biết. Đợi một lúc, tăng sĩ nói Lục nhị lang đến tiểu Phật đường ở hậu viện nói chuyện với Bồ tát, La Linh Dư âm thầm đi đến.

Vì trước đó đã thu xếp, nên lúc này bên ngoài Phật đường vô cùng yên ắng. Rừng trúc lợp bóng xanh, pháp tượng bát nhã. Nữ lang xách váy, rón rén đi vòng qua khu rừng và giá song, đến ngoài Phật đường. Nàng đứng trước cửa sổ, mơn men đến gần, vì nơi đây cực kỳ yên tĩnh, nên nàng nghe rõ tiếng nói chuyện của Lục nhị lang.

Giọng Lục nhị lang rất bé: “Bồ Tát, tam đệ lại phải chết rồi, chừng chưa tới nửa năm nữa, con phải cứu vãn thế nào đây? Con muốn trực tiếp đến Nam Dương, nhưng La biểu muội cũng muốn đi, như vậy không phải giống hết giấc mơ của con sao? Không phải kiếp trước là như vậy sao? Huống hồ, cha mẹ con cũng không đồng ý để con đến Nam Dương. Trong mơ khi chiến sự kết thúc, bọn họ mới đồng ý... Bây giờ... Chẳng lẽ tam đệ phải chết sao?”

“Đầu tiên là nằm mơ thấy đệ ấy vạn tiễn xuyên tim, rồi lại mơ thấy đệ ấy chết trong bão tuyết. Cùng một tuyến thời gian, không lệch nhau là bao. Đầu tiên là La biểu muội gả cho Hành Dương vương, để rồi cô đơn cả đời. Rốt cuộc có bao nhiêu kiếp trước đây? Bồ Tát, chừng lẽ nấy kiếp trước con cũng từng cầu xin ngài như vậy, nên ngài mới cho con cơ hội thay đổi vận mệnh đúng không? Như vậy kiếp trước, chẳng lẽ... tình sâu nhưng không thể kéo dài? Rốt cuộc con phải làm gì đây, xin Bồ Tát chỉ thị cho con.”

...

Ở bên ngoài, La Linh Dư vừa nghe thấy thế, đầu óc lập tức nổ cái ầm, trở nên trống rỗng.

Nàng hốt hoảng nghĩ, rốt cuộc nhị biểu ca đang nói gì vậy? Cái gì mà kiếp trước, cái gì mà tam đệ phải chết? Lục Quân sẽ chết ư? Lục nhị lang điên rồi sao?

Lục nhị lang như vậy, nếu bị người khác nghe được thì chắc chắn sẽ nghĩ hấn điên rồi. Không Tử không nói chuyện quái dị, bạo lực, phản loạn, quỷ thần. Lục nhị lang điên đại như thế, tất sẽ bị bắt giam. Bởi vì mọi người sẽ không tin vào chuyện mình chưa từng thấy.

Nhưng vì sao, La Linh Dư che con tim đập thình thịch, nằng lại có cảm giác mình sẽ tin?

Khi nghe được hai chữ “Lục Quân”, nằng không thể giả vờ như chưa từng nghe thấy.

Nữ lang dán mặt vào cửa sổ, cúi thấp người toan đến gần muốn nghe cho rõ. Nhưng vì sốt ruột nên đã để lộ sơ hở. Nàng cúi người quá thấp, vô tình mặt đập vào gỗ gõ cửa sổ. Trong không gian yên ắng, chỉ một tiếng động nhỏ cũng khiến người ta chú ý.

Thanh niên đang lăm nhăm bên trong lập tức dừng lại.

Hai tay La Linh Dư thấm ướt mồ hôi, ánh mắt mặt mù. Nàng xách vác toan chạy đi, nhưng vừa ngẩng đầu thì đã thấy thanh niên đã đi ra. Hấn nhìn nàng với ánh mắt phức tạp: “La biểu muội… Muội nghe thấy gì rồi?”

...

Nằng muốn nghe được điều gì?

Đây là một cơ hội hoặc tiến về phía trước, hoặc lùi bước ra sau. Trước mặt như có cánh cửa, đẩy nó ra là cả một thế giới khác.

Chớp mắt La Linh Dư rịn mồ hôi.

...

Một lúc lâu sau, Lục nhị lang thấy biểu muội nhà mình mỉm cười. Nàng cúi đầu, giọng hơi khàn: “Nhị biểu ca, làm gì có kiếp trước kiếp này. Không lẽ huynh chưa bao giờ nghĩ, huynh nằm mơ như thế, có khi nào là… biết trước tương lai chăng?”

Vốn làm gì có kiếp trước kiếp này, chỉ là quỹ đạo tương lai liên tục biến đổi. Mà những chuyện này, Lục nhị lang đã và đang bắt gặp… Hai mắt Lục Hiển lập tức mở lớn.

Nữ lang bình tĩnh lại, đôi mắt lấp lánh rực rỡ như làn nước trong. Nàng dịu dàng nói: “Nếu huynh có thể biết trước chuyện tương lai xảy ra… Nếu những điều này có liên quan đến tam biểu ca, vậy huynh có thể nói với muội không?”

Lục Hiển: “… Thiên cơ bất khả lộ.”

La Linh Dư mỉm cười: “Nhị biểu ca, thiên cơ đã bị lộ rồi. Nói không chừng, thiên cơ muốn để huynh tiết lộ đấy.”

Lục nhị lang: “Muội không coi ta là đồ điên sao?”

Nằng nhìn hấn: “Thật ra muội không tin mấy chuyện này.… Nhưng nhị biểu ca à, chuyện của Lục Quân, dù muội có tin hay không thì vẫn muốn nghe. Nhị biểu ca, huynh có sẵn lòng kể muội nghe không?”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nỗi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Giọt sương đêm đọng trên cỏ linh chi.

Đèn lồng và chuông gió va chạm vào nhau, sương mù lại giăng khắp bốn phía, đất trời ngoài khung cửa như được bao phủ trong làn hơi nước, một lớp màn bạc rù xuồng nơi bậc thềm. Gió thổi làn váy nữ lang bông bành, như những cánh hoa chồng lên nhau, nằng đứng trước bàn trang điểm cắm hoa, vẩy nước. Dưới ánh đèn cam đỏ, được đôi bàn tay khéo léo của nàng chăm sóc, nhánh hoa bung cánh nở rộ, kiều diễm mỹ miều. Đây chính là nhánh “Nương Tử Ôn Áo” mà hôm đó Lục Quân tiện tay ném cho nằng. La Linh Dư không vứt hoa đi, trái lại còn cắm vào bình, hết lòng chăm sóc.

Bông hoa nở rộ, mỹ nhân đứng sau hoa. La Linh Dư dẫn dò thị nữ Linh Ngọc, vừa nghĩ vừa nói: “Lấy bầu rượu ngày trước Giang nữ lang tặng ra đây, cho thêm ít hoa lộ vào trong rượu, rưới thêm ít nước đá, dùng cách điều chế mà ngày trước ta giao cho người. Trời càng lúc càng nóng, đêm hè mà uống rượu hải đường hoa lộ, cũng là một chuyện rất tao nhã.”

“Bè tàu chuối trong sân rồi cắt nhỏ ra, ghép lại làm chiếu. Như vậy nằm lên cũng mát hơn.”

“Cỏ lan chi có bị héo không? Lấy giấy bút ra đây, ta muốn làm lịch thời tiết thời vụ, dựa theo đó để điều chỉnh là được.”

Những chuyện khuê các bình thường đều là thú vui tao nhã. Chỉ có quý nữ sĩ tộc mới nhân rồi trồng hoa hứng sương, ngắt lá nấu rượu.

La Linh Dư đang chăm hoa thì có người khẽ gõ cửa. Thị nữ đi ra mở cửa, thấy Lục nhị lang Lục Hiển đội gió sương đang đứng bên ngoài, trong tay xách một chiếc hộp. Lang quân đứng dưới đèn lồng trước cửa có vẻ điềm đạm, nét mặt hồ hững, trông có phần thất thán.

Hôm qua ở chùa Khai Thiên, La Linh Dư bắt gặp chuyện Lục nhị lang lăm nhăm thần bí. Khi ấy Lục Hiển bị La Linh Dư thuyết phục, muốn kể hết giấc mơ của mình ra. Không ngờ đúng lúc đó, công chúa Lưu Đường lại dẫn muội muội của La Linh Dư đến, Lưu Đường căng thẳng nói chuyện với Lục nhị lang. La Linh Dư thức thời, đưa muội muội rồi đi. Thế là chuyện kia vẫn chưa giải quyết được gì. Nhưng Lục Hiển vẫn đề tâm, hấn nghĩ ngợi một ngày, cuối cùng vẫn quyết định tới gặp La Linh Dư.

Nữ lang đang chăm hoa ngược mắt lên, đôi đồng tử sáng như nước, lẳng lẳng nhìn Lục Hiển giao chiếc hộp trong tay cho thị nữ. Lục Hiển vô tình nói: “Biểu muội vừa khỏi bệnh, gầy đi nhiều rồi đấy. Huynh đem ít linh chi và nhân sâm đến, biểu muội dùng đi. Dùng rồi cũng không cần hỏi quản sự, cứ hỏi chính ta là được.”

La Linh Dư đặt cây kéo trong tay xuống, cúi rạp người, nhẹ giọng đáp: “Đa tạ nhị biểu ca.”

Lúc ngẩng đầu lên, một tia sáng vụt qua trong mắt, nằng đã đoán được Lục nhị lang tìm mình vì có chuyện. Lục nhị lang nằm mơ điều gì, bản thân hấn rất đề ý; mà hấn nhắc tới chuyện sống chết của Lục Quân, cũng khiến La Linh Dư quan tâm.

***

Sau khi thị nữ lui xuống, Lục nhị lang mới suy nghĩ xem nên kể về giấc mơ của mình như thế nào. Theo hấn thấy, giấc mơ này luôn có liên quan đến Lục Quân và La biểu muội, như thế làm chứng cho bí kịch tình yêu của hai người. Nhưng tuyến thời gian trong mơ rất rối —— lúc chi là chuyện nhỏ không ảnh hưởng đến đại sự, trong mơ không thay đổi gì; mà một khi đã ảnh hưởng thì sự việc trọng đại sẽ kết thúc, tai họa trong mơ sẽ biến mất, hấn không mơ tiếp giấc mơ đó nữa.

Chỉ có điều, Lục Hiển không biết chuyện như thế nào thì có thể ảnh hưởng đến đại sự. Lần đầu tiên hấn thay đổi kết cục của Lục Quân và La Linh Dư, chính bản thân cũng vô tri vô giác, nhưng lúc đó có chi thị rõ ràng, hấn có thể nhìn ra: chi căn La Linh Dư không già cho Hành Dương vương, thì bí kịch vẫn có thể cứu vãn. Hấn mơ hồ cố gắng vì mục tiêu đó, và quả thật hấn đã làm được.

Nhưng giấc mơ bây giờ, tạm thời Lục Hiển chưa thấy được cơ hội để thay đổi mộng cảnh. Hấn chi biết Nam quốc thất bại trong cuộc chiến tranh, Lục Quân chết. Hấn không thể khiến chiến tranh ngừng xảy ra, hấn không có năng lực lớn tới mức xen vào chiến sự hai nước. Đầu tiên hấn ngăn cản Lục Hiển không đến biên ải, nhưng giấc mơ nói với hấn điều đó cũng chỉ là điều vô ích. Đến hiện tại, Lục nhị lang không biết phải làm thế nào. Mà lúc hấn đang cầu nguyện, lại bị La Linh Dư bắt gặp…

Lục nhị lang chần chừ: “Biểu muội, muội thật sự muốn biết huynh nằm mơ thấy gì sao? Dù theo như lời muội, không có kiếp trước thì huynh cũng chỉ có thể biết trước tương lai. Nhưng khả năng như thế, rất dễ bị trời ghen tỵ. Nếu huynh nói cho muội nghe, lỡ dẫn đến kết cục tệ hại hơn thì sao?”

La Linh Dư trầm ngâm: “Vậy thì phải xem kết cục tệ hại hơn là gì đã.”

Lục Hiển nghĩ đến cái chết của tam đệ, trái tim như thất lạc: “… Hình như cũng không thể tệ hơn được.”

La Linh Dư bèn mỉm cười: “Nếu nhị biểu ca thật sự có thể mơ thấy tương lai, lỡ kết cục trong tương lai không tốt, vậy nhất định khi tỉnh dậy, nhị biểu ca sẽ nghĩ cách thay đổi đúng không? Muội cho rằng, bất kể ông trời đã báo trước cho huynh điều gì, thì mọi việc phát triển vẫn có một lập luận nào đó. Không thể chỉ vì nhị biểu ca nói cho muội biết về giấc mơ, mà lập luận đó biến mất được. Nếu không có gì thay đổi, thì bản thân sự việc vẫn phát triển, hợp tình hợp lý. Nếu lập luận thay đổi, vậy nhất định là do có nguyên nhân khác thêm vào... Mà nguyên nhân khác, vừa có thể là vài chuyện nhị biểu ca đã thay đổi, cũng có thể là ý chí ngoan cố mà số mệnh giữ lại.”

“Vậy, thêm một yếu tố là muội đây thì có khác gì nhau?”

Lục Hiến vội la lên: “Có khác đấy. Ví dụ như năm nay muội là Hoa thần, nhưng ở trong mơ, muội lại không đến kịp kỳ tuyển chọn Hoa thần năm nay, Hoa thần năm sau mới là muội. Với cả không biết muội có nhớ chuyện xảy ra trong ngày khai trương phường sơn phần không, ở trong giấc mơ của huynh, đáng ra phải là Hành Dương vương cứu muội, tam đệ bị thương ở tay nhưng muội không biết; mà ngoài đời tam đệ lại bị bỏng mắt. Chuyện xâu như thế, dù huynh có né tránh chuyện này thì vẫn có chuyện khác xảy ra...”

La Linh Dư bàng hoàng nhìn Lục Hiến, sau đó lắc đầu: “Sự khác biệt này quả thực không lớn. Huống hồ, nhị biểu ca à, vào ngày khai trương phường sơn phần đó, thật ra huynh vẫn không thay đổi được gì cả.”

Lục Hiến: “...?”

La Linh Dư thấp giọng nói: “Tam biểu ca vẫn bị thương ở tay.”

Lục Hiến: “... Cái gì?! Vì sao huynh không biết chuyện này?”

La Linh Dư bèn nói cho hắn biết tay của Lục Quân vẫn bị thương, chỉ là không phải vào ngày khai trương hôm đó. Mà là sau đó một ngày, La Linh Dư và Lục Quân ngồi hóng mát dưới giàn nho, giàn nho bị sập, Lục Quân giờ tay càn, cánh tay bị thương vào khi ấy.

Nhắc đến chuyện này, hai má La Linh Dư lại đỏ bừng, tim đập như trống bỏi. Bởi vì lý do giàn nho sập, là do nàng và Lục tam lang quá gần rồi.

La Linh Dư mỉm cười: “Nên thành ra là, nhị biểu ca vẫn không thay đổi gì chuyện hôm đó cả.”

Lục Hiến nghe vậy thì sửng sốt, sau đó tíu nghiu như đưa đám. Hắn cứ ngỡ hôm đó mình đã thay đổi rất nhiều chuyện, chặn được cơ hội tốt để La Linh Dư và Hành Dương vương quen nhau. Nhưng giờ La Linh Dư nói thế, hắn cũng bất chợt nhớ lại, ở trong mơ, vì Hành Dương vương bị thương nên La Linh Dư mới đi thăm, mà ở ngoài đời La Linh Dư cũng muốn đi thăm, chỉ là bị hắn ngăn chặn... Dù hắn có thay đổi thì vẫn không ngăn cản được chuyện La Linh Dư làm, nếu không phải có ngựa điên thì cũng bị hất nước, hắn chẳng thể thay đổi được gì.

La Linh Dư trầm ngâm: “Nói như vậy tức là, tuy chuyện nhỏ có ảnh hưởng đến đại sự, nhưng thay đổi cục nhỏ thì sẽ không có nghĩa lý gì. Chuyện xảy ra vẫn không thay đổi, lý luận vẫn còn đó, vẫn tiếp tục còn đó. Điều đó có nghĩa là, nhị biểu ca chỉ có thể thay đổi một vài chi tiết nhỏ nhặt, thì vẫn không thể ngăn cản được tính lý luận của sự kiện trên thế giới này.”

Lục Hiến lơ mơ lắng nghe, nửa hiểu nửa không. Nhưng phần hắn nghe hiểu thì khiến hắn “à” lên, như thể bừng tỉnh.

Ý của La Linh Dư, không phải là đang đối chiếu với giấc mơ của hắn sao ——

Lễ cặp kê mười chín tháng sáu, hắn không thể khiến ngày ấy biến mất;

Từ kiếp của Lục Quân cũng vậy, hắn không thể ngăn chặn nó trước thời hạn.

Điều Lục Hiến chỉ có thể làm là đổi nội dung chuyện xảy ra, nghĩ cách đưa chuyện đi theo hướng khác. Nhưng có điều là, trước đó hắn còn có thể nhúng tay vào chuyện trong lễ cặp kê của La biểu muội; còn chuyện Lục Quân liêu chết ở biên ải, hắn không dễ thay đổi.

Tính lý luận của đại sự sẽ vẫn xảy ra mà không quan tâm tới ý chí của hắn.

Nói như vậy, Lục Hiến yên tâm hẳn: vậy thì dù hắn có kể giấc mơ của mình với La biểu muội, có lẽ thật sự sẽ không sao. Chỉ cần có thể đoán trước đại sự, chỉ chút thay đổi nhỏ thì vẫn có cơ hội.

La Linh Dư xoay người lại nhìn hắn, thấp giọng nói: “... Vậy nhị biểu ca có thể nói cho muội biết, rốt cuộc trong giấc mơ của huynh, Tuyệt Thần ca ca đã gặp chuyện gì không?”

“Huynh nói ra, thì muội mới có thể đoán xem có đáng đề tin hay không.”

***

La Linh Dư không hẳn là người thông minh. Nàng là người khôn vặt thì đúng hơn. Khôn vặt để nàng sống không đến nỗi tệ; nhưng nếu bàn về đại cục, thì nàng vẫn bị giới hạn tầm nhìn.

Lục Hiến cho rằng giấc mơ của mình chỉ có tình yêu của Lục Quân và La Linh Dư là chính, La Linh Dư nghe thế, nàng không biết Lục Hiến có lược bỏ điều gì không, nàng cũng nghĩ nhị biểu ca chỉ liên tục nằm mơ thấy chuyện tình đau buồn kia. Tuy trong lòng có nghi ngờ song cũng chỉ là chút thoáng qua, lòng dạ nàng đang rất rối bời vì giấc mơ Lục Hiến kể, không có tâm tư suy nghĩ chuyện khác.

Lục Hiến không nói với La Linh Dư chuyện nàng có thể được gả cho Hành Dương vương, đến nay hắn vẫn luôn cảnh giác Hành Dương vương, không muốn La Linh Dư có ấn tượng sâu về vị thiếu niên kia. Lục Hiến chỉ âm ờ nói qua kết cục Lục Quân bị vạn tiễn xuyên tim, La Linh Dư gả cho người ngoài; lại nói Lục Quân chết trong bão tuyết, La Linh Dư đi xa tha hương.

Từ kiếp khó sửa.

Đến nay vẫn không thay đổi.

Ở trong mơ của Lục Hiến, duyên phận giữa La Linh Dư và Lục Quân cứ luôn bất ổn. Luôn cãi nhau, luôn trong tình trạng ma xui quỷ khiến. Vì cãi nhau nên bỏ lỡ cơ hội gả cho chàng, khiến chàng phải đi xa nơi biên ải; bởi vì ma xui quỷ khiến, nên nàng mới chứng kiến khoảnh khắc Lục Quân chết, và duyên phận giữa hai người cũng đã định là không thể bên nhau dài lâu.

Chàng luôn chết ở biên ải.

La Linh Dư vốn im lặng lắng nghe, nhưng Lục Hiến càng nói, sắc mặt nàng càng trắng bệch, trong lòng dấy lên cảm giác sợ hãi.

Mới đầu vì an ủi Lục nhị lang, nàng cảm thấy nghe cũng không sao, cũng không mất mát gì. Lúc ấy cũng không xem là thật, nhưng Lục Hiến càng nói, nàng lại bắt đầu sợ hãi. Bởi vì giấc mơ của Lục Hiến... có tính lý luận thật sự. Chuyện trong mơ rất khớp với tính cách của nàng và Lục Quân, nàng có thể làm như thế, mà chàng cũng có thể như vậy.

So với giấc mơ Lục tam lang chết trên núi tuyết, chuyện Lục Quân chết vì vạn tiễn xuyên tim, Kiến Nghiệp lụn bại, khiến La Linh Dư chấn động nhiều hơn. Nàng chưa nặng tình tới mức sống chết có nhau với Lục Quân, nhưng cũng như trong mơ, nàng đã trải qua giai đoạn thứ nhất vừa ghét vừa yêu chàng, lại phải giữ kiêu ngạo trước mặt chàng.

Nàng có thể ai oán tới tận thân, hận chàng ghét chàng đồng thời không muốn thương chàng, thế nên mới gả cho người khác; chàng cũng có thể phẫn nộ đi xa biên ải, chết tại nơi đó.

Lục Hiến khẽ nói: “... Sau đó, muội gả cho thế gia, sống rất, rất tốt. Chỉ là về sau Nam quốc lụn bại, không ai thoát khỏi số mệnh bị bắt hay chết, mà muội cũng thế...”

“Biểu muội... Muội có tin giấc mơ của huynh là thật không?”

Lục Hiến nhìn La Linh Dư, phát hiện nữ lang đang nghiêm mặt. Nghiêm mặt như vậy rất cổ chấp, khiến nàng không có biểu cảm gì. Nàng đứng trước cửa sổ dưới bóng trăng, thân hình cao ráo, tóc đen xõa dài, ánh trắng dao động trên gò má nàng, hiện lên từng đợt sóng lấp lánh rực rỡ. Một sắc đẹp mỹ mạo đến bùng sáng, khiến người ta nghiêng ngả.

Thế nhưng, nét mặt nữ lang lại đông cứng như băng đá.

Lục Hiến lại gọi: “... La biểu muội, muội có nghe huynh đang nói gì không?”

Hàng mi rung lên, La Linh Dư chợt hoàn hồn.

Cái nhìn của nàng, khiến Lục nhị lang cảm thấy quái dị.

Lục Hiến nghe thấy biểu muội thấp giọng nói: “Muội không biết... nhị biểu ca, huynh để muội suy nghĩ đã.”

***

Lục Hiền đi rồi, La Linh Dư ngồi dưới cửa sổ. Lúc không có người ngoài nhìn, nàng mới để lộ đáng vẻ thất hồn lạc phách. Nàng ngẩn ngơ ngồi đấy, nhìn cảnh hoa mới cắt tia ngoài cửa sổ, nhìn cây kéo đặt ở trên bàn. Chợt nước mắt rơi xuống, nàng cầm kéo cắt hoa hã gần ——

Lục Quân sẽ chết.

Lục nhị lang Lục Hiền có nói nhẹ bằng như không có chuyện gì, cổ ra vẻ mình có thể thay đổi vận mệnh. Nhưng La Linh Dư vẫn nghe ra, bất kể là thế nào đi nữa, Lục tam lang cũng sẽ chết. Từ kiếp khó khăn như vậy... Lục nhị lang vô tình để lộ, lần đầu tiên hắn đã thay đổi rất nhiều chuyện, nhưng vì sao hắn không thay đổi được cái chết của Lục Quân?

Vì sao dù quan hệ giữa nàng và Lục Quân có tốt hay không, thì Lục Quân vẫn chết?

Chàng sẽ chết!

Vậy nàng biết làm thế nào?

Cảnh hoa rơi xuống, lá cây tan tác rơi trên bề cửa trên bàn. Nữ lang dựa vào bàn nước nỏ, vô cùng tủi thân:

“Mình chỉ muốn gả đi thôi mà, gả cho người có quyền thế. Dù người đó có khá tới mấy, nếu yêu mình thì quá tốt rồi. Nhưng không yêu mình cũng không sao. Chỉ cần mình sống tốt, thì không quan tâm gì hết.”

“Nếu chàng chết... Nếu thật sự không thay đổi được... Thì sao mình phải gả cho chàng, hu hu hu.”

Ngoài con đường thay đổi vận mệnh, thực ra La Linh Dư vẫn có một con đường khác để đi.

Đấy chính là quên đi Lục tam lang.

Tiếp tục tìm lang quân như ý.

Lục nhị lang rơi vào vũng sâu đau đớn, hắn quan tâm yêu thương đệ đệ, nên mới nhất định phải thay đổi kết cục của đệ đệ.

Nhưng La Linh Dư có thể rút lui nửa đường, chọn một con đường khác.

...

Nàng sợ.

Nàng sợ gửi gắm sai tâm chân tình.

Con người vì tư lợi như nàng hiếm khi thật lòng một lần, nên nàng không muốn xảy ra kết quả xấu.

Không ai có thể ngăn cản nàng theo đuổi cuộc sống giàu sang cả.

...

Nàng cũng chỉ là nữ lang mười lăm tuổi mới biết yêu, nghĩ rằng nên dừng lại kịp thời, trước khi tình cảm ăn sâu trong xương tủy.

La Linh Dư cắt cảnh hoa xong, vừa khóc vừa đặt tất cả đồ Lục Quân tặng nàng ngày trước vào trong hòm. Mấy bức thư hai hôm trước Lục Quân mới viết cho nàng, nàng cũng cho vào trong đó nốt. Nàng định thiêu hủy luôn những thứ đó, nhưng khi ngọn lửa vừa bùng lên, La Linh Dư nhìn chăm chăm bức thư trắng phau nằm trên cùng, sau đó lập tức lao đến gạt chân đũa, cứu lấy đồ vật.

Vòng đeo cánh tay, ngọc bội, cây trâm, phong thư... Tất cả nàng đều không nỡ bỏ.

“Nữ lang, người đang khóc sao?” Thị nữ ở bên lo lắng, chặn chữ hỏi.

La Linh Dư lau nước mắt, giọng khô khốc: “... Không có, các người đi ngủ đi, đừng để ý đến ta.”

Nàng khóc suốt suốt, vô cùng thảm thương.

Sự ịch kỷ khiến nàng sợ hãi, nhưng tình yêu lại không cho phép nàng nhẫn tâm... Dùng khăn tay che miệng khóc, nữ lang hai mắt ngấn lệ mờ mờ, không nhận được nghĩ, nếu Lục Quân có ở đây thì tốt quá.

***

Có lẽ vì giấc mơ Lục Hiền kể quá chân thực, khiến cảm giác sợ hãi lan tỏa trong lòng, nên buổi tối khi khóc đi ngủ, La Linh Dư cũng nằm mơ thấy vài chuyện.

Nàng không có thể chất như Lục nhị lang, nên nàng không thể nằm mơ thấy tương lai như hắn. Giấc mơ của La Linh Dư chỉ là thế giới không có Lục Quân.

Có lẽ là khi Lục nhị lang nói nàng gả cho người khác, có lẽ là lúc sau khi Lục Quân chết, một mình nàng quay lại Kiến Nghiệp.

Tóm lại giấc mơ vẫn là Kiến Nghiệp quen thuộc, Lục gia quen thuộc, chỉ là không có Lục Quân.

Nữ lang trong mơ đi ngang qua Thanh viện, hoa cỏ trong sân đã héo tàn, thị nữ người hầu cũng tan tác, ngay tới Cẩm Nguyệt cũng đã gả cho người ta, rồi khỏi Kiến Nghiệp; còn gian nhỏ kia, không còn nhỏ nữa, cũng không còn chàng thanh niên nằm nghỉ mát trên sạp. Nước sông Tân Hoài lạnh căm buốt giá, hỏi phải chăng Mạc Sâu rơi lệ*. La Linh Dư đứng trên lầu cao, đứng trên tường thành.

(*Câu này có liên quan đến sự tích Trung Quốc, xưa có nàng Mạc Sâu xinh đẹp lấy chồng họ Lư ở Kim Lăng. Một hôm chiến tranh xảy ra, chồng phải đi lính trấn đóng ở nơi xa xôi, lâu năm không có tin tức. Chờ đợi lâu ngày mòn mỏi, nàng muốn biến thành nước hồ để được theo sông Trường Giang đến nơi chồng đóng quân. Người sau lấy sự tích đó đặt tên là hồ Mạc Sâu, hồ Mạc Sâu nằm kế ngã ba sông Tân Hoài.)

Lúc thì thấy cảnh đèn đóm huy hoàng, đêm đêm sáng rực;

Lúc thì thấy cảnh tuyết trắng đang rơi, trời đất tĩnh mịch.

Đấy là một thế giới không có Lục Quân. Có lẽ chàng đã đến biên ải, hoặc có lẽ chàng đã chết.

Nàng không biết nữa.

Chỉ là, chỉ là... La Linh Dư đứng tại nơi náo nhiệt, nhưng không ngày nào nàng không khắc khoải nhớ chàng.

Có lúc ở lầu cao nhà lớn, có lúc đi dọc ruộng đồng. Ngoài mặt nàng vẫn bình thản, nhưng trong lòng lại nặng trĩu nhớ nhung, nhớ một người đến cuồng điên. Một người đã không còn tồn tại trong ký ức, một người đã ra đi mãi mãi, đáng nhẽ nàng nên từ từ quên đi, để người đó bước ra khỏi cuộc sống của nàng mới phải. Nhưng không hề. Nàng vẫn luôn nhớ chàng, nàng càng sống tốt, thì vết thương trước ngực càng chảy máu, vết thương đó càng lúc càng nứt toác, máu chảy càng nhiều.

Cõi lòng trống rỗng, dù là ngoại vật cũng chẳng thể bù đắp. Có lẽ, nếu không có tình ý thì sẽ sống vui vẻ, nhưng một khi đã trao lòng thì lại như phong ấn, chỉ cảm thấy đắng chát.

...

Sáng sớm tinh mơ chưa tới giờ Dần, trời đã ẩm u, nhưng ở trong rèm, La Linh Dư lại bật dậy khỏi con mơ. Cơ thể nàng như tắm trong mồ hôi, hai mắt sưng lên vì khóc suốt đêm. Đưa tay vuốt mái tóc dài, nữ lang bó gối ngồi trong rèm hoa mai nước nỏ, vì khóc quá nhiều nên nước mắt đã cạn, khô khốc khó chịu. Mỹ nhân yêu cái đẹp như sinh mệnh, biết với tình hình mình hôm nay, nhất định không thể nào ra ngoài được.

La Linh Dư vén rèm lên, châm đèn, ngồi xếp bằng trước bàn nhỏ, lấy mấy bức thư Lục Quân viết cho nàng ra. Tóc xanh rối xù, y phục ngày hè mỏng manh, mồ hôi thấm ướt, để lộ vòng eo thon nhỏ cùng đôi vai bé xinh. Nữ lang nằm trên bàn, ánh đèn hắt lên mặt nàng. Phong thư vương lệ tàn, nàng kiên nhẫn đọc lại thư của chàng lần nữa.

Cũng chỉ là những câu hỏi thăm bình thường.

Lục Quân hỏi nàng: “*Đêm qua ăn gì, có nòn không? Ban đêm có ngủ được không? Có thức đêm không? Tâm trạng có tốt không? Có bị bệnh không?*”

“*Hoa hải đường trong viện ta không dễ nở, các nàng lại không chăm sóc được như muội. Muội chuyển đến chăm hoa đi.*”

“*Có ai bắt nạt muội, khiến muội tức giận không? Không thể hại người ta, nhưng cũng đừng để bản thân chịu uất ức. Nếu có ai bắt nạt muội, muội cứ đi tìm Trần vương, y sẽ chăm sóc muội.*”

Trong thơ còn kẹp theo một phiến lá phượng Bắc, để nàng nhìn vật nhớ người.

Chỉ vì tưởng nàng mang thai, nên chàng mới viết cho nàng nhiều như thế. Nhưng con người chàng lại thật sự rất dịu dàng. Nàng đọc thư, lại có thể nghĩ đến ấm áp trong mắt người kia; như thể đôi bên kề mặt áp trán, ôn tình quyến luyến.

Khỏe mới La Linh Dư từ từ cong lên, đọc thư đến mức vui vẻ, không còn bàng hoàng bất an như sau khi nghe Lục nhị lang kể về giấc mơ nữa.

Vốn không định hỏi âm cho Lục Quân, chỉ một lòng muốn đến Nam Dương để tặng chàng một bất ngờ vui vẻ, rồi nàng sẽ trực tiếp hỏi chàng về chuyện mang thai. Nhưng bây giờ La Linh Dư lại nghĩ, nói không chừng Lục nhị lang đã giải thích rõ, những nghi vấn của nàng về Lục Quân, chàng cũng không trách nàng, đó cũng chỉ là nghi vấn. Ngẫm lại thì, hôm đó nàng nói với Lục Hiến muốn đến Nam Dương, e rằng lý do thật sự là vì nhớ Lục Quân.

Nàng nghĩ nàng thật sự đã thích chàng rồi, lúc ở trong mơ khi không có chàng, nàng không hề nhỏ lấy dù chỉ một giọt nước mắt.

Vì nàng cảm thấy, khóc vì lang quân khác là điều cực kỳ vô nghĩa.

Nữ lang nằm xuống mặt mũi chầm bút, trầm ngâm hồi lâu, mực rơi lên giấy, như giọt lệ rơi trên trúc hoa. Lệ dâng lên trong đáy mắt, La Linh Dư kìm nén, sau một hồi suy tư, cuối cùng chỉ viết mấy chữ:

“*Luân phiên nhật nguyệt đêm ngày*

Thiếp đây nhưng nhớ lòng này vẫn vương

Đông dài Hạ ngắn buồn thương

Bút đầu viết rõ nỗi tương tư sầu.”

Lúc nhắc đầu bút lên, nàng đã hạ quyết tâm. Nàng sẽ không rời xa Lục Quân, sẽ không từ bỏ Lục Quân chỉ vì cảm thấy chàng sẽ chết. Nàng đã chọn rất nhiều người để làm phu quân của mình, nhưng người nàng thích nhất, chỉ có một mình Lục Quân. Nàng còn đang trong giai đoạn ái muội đẹp nhất của tình yêu, còn đang đoán lòng nhau, còn đang sợ chàng không cưới nàng... Vậy thì sao có thể từ bỏ được?

Viết xong mấy chữ này, nữ lang chợt thư thái hẳn ra. Suốt đêm ngủ không ngon, vào lúc này nàng mới mơ màng buồn ngủ.

***

Đầu tháng chín, Hành Dương vương được triều đình phong làm tướng quân, bổ nhiệm đến quận Đình Xuyên.

Điều đáng tiếc là, Lưu Mộ không thể giúp Lục Hiến trở thành tham quân đi theo.

Một là Lục gia cũng không đồng ý để hai lang quân dòng chính đều ra chiến trường. Huyết mạch dòng chính và dòng thứ khác nhau, tiểu tử lang Lục gia chỉ là thứ xuất, lại còn chưa trưởng thành. Tả tướng Lục Mậu vốn nuông chiều con trai, hẳn thích làm gì thì làm hẳn làm, vậy mà lần này cũng không giúp. Lưu Mộ có đứt lót tới mấy thì Lục gia cũng không đồng ý, Lưu Mộ đành bó tay;

Hai là La Linh Dư đã nói với Lục Hiến, Lục tam lang thông minh như thế, chàng sẽ không chết chỉ vì một nguyên nhân bình thường. Cả hai lần Lục nhị lang đều nằm mơ thấy chàng chết, mà lần đầu tiên là vì triều đình muốn chàng chết, nếu chuyện không thay đổi, vậy có khi nào cái chết chưa rõ ràng trong lần thứ hai, cũng xuất phát từ vấn đề của triều đình không? Nếu triều đình xảy ra chuyện, vậy thì Lục nhị lang nên ở lại Kiến Nghiệp, như thế tốt hơn là đến Nam Dương bảo vệ đệ đệ.

Lục Hiến... thành công bị La Linh Dư thuyết phục.

Từ khi có biểu muội bày mưu tính kế giúp, hẳn cảm thấy hình như giấc mơ của mình cũng không phải là không có manh mối.

Dưới sự khẩn cầu của La Linh Dư, Lục Hiến ôm lòng kỳ quặc nhờ Lưu Mộ giúp đỡ, để Lưu Mộ dẫn biểu muội hẳn cùng rời đi. Hy vọng sau khi Lưu Mộ đến Đình Xuyên, thì sẽ cho người đưa nàng tới Nam Dương. Dù gì Đình Xuyên cũng không cách Nam Dương quá xa. Lúc Lục Hiến đi xin giúp đỡ, trong lòng vô cùng khó chịu, vì hẳn vốn không muốn Hành Dương vương và biểu muội có quan hệ gì với nhau.

Lưu Mộ thuận miệng đáp được.

Lưu Mộ đồng ý nhanh như thế lại khiến Lục nhị lang không khỏi hoài nghi, liệu có phải đối phương có tâm tư gì đó với biểu muội của hẳn không. Lục nhị lang đành nhắm mắt bóng gió nhắc nhở Lưu Mộ, không được có ý với biểu muội của hẳn, Lưu Mộ khịt mũi xem thường, không thèm để tâm.

Vì những nguyên nhân lý do đó, cuối cùng La Văn Họa nức nở tiễn tỷ tỷ lên xe, vẫy tay tạm biệt tỷ tỷ.

La Linh Dư ngồi trên xe, theo Lưu Mộ đi đến Nam Dương. Nàng sắp được gặp Lục Quân rồi.

Tất cả mọi chuyện đều đang thay đổi.

Nữ lang ngồi trong xe kích động lắm lắm: “Chưa chắc đã không có thay đổi, chỉ là thay đổi không quá lớn. Như vậy thì vẫn có phương pháp. Hơn nữa, Tuyệt Thần ca ca sẽ có cách tốt hơn mình đúng không?”

“Tuyệt Thần ca ca... Rốt cuộc muội cũng có thể gặp huynh rồi.”

—

*Qin: Biết là truyện đang trong giai đoạn hấp dẫn, nhưng có lẽ chương 92 hoặc 93 hện mọi người vào ngày này tuần sau nhé. Mình đi nghỉ mát nên không thể edit được.

4 tháng và đi được hơn ½ chặng đường với bộ này, hy vọng hoàn trước cuối năm.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92

Dù đại nương từ La gia đã rời khỏi Kiến Nghiệp, nhưng kế hoạch lưu dân chặn xe vẫn không thay đổi. La Linh Dư đến Nam Dương tìm tình nhân, còn sau khi sinh nhật của tiểu nương từ La Văn Họa đã qua, cô bé không còn bỏ chân trong trạch viện nữa; La Văn Họa vốn thích ra ngoài chơi, giờ đây càng buông thả chơi đùa cùng các nữ lang Kiến Nghiệp.

Tiểu nương từ xinh đẹp hoạt bát, hiền lành ngây thơ, trong bản tính có phần anh dũng khó nói, nên rất dễ làm quen với mấy người bạn.

Nhưng La Văn Họa không phải chỉ biết mỗi chơi, cô bé cũng học Chu Tử Ba Chu lang làm việc thiện, tiếp tế dân nghèo, đến học viện hàn môn làm những chuyện vặt vãnh. Mà mỗi lần La Văn Họa ra ngoài, lại có chiếc đuôi nhỏ tò tò đi theo cô bé —— ấy chính là tử lang Lục Sướng nhỏ hơn cô bé một tuổi.

Từ sau khi tiểu biểu tỷ không chịu ở lại Lục gia chơi, tiểu lang quân Lục Sướng rất cô đơn. Cậu thích chơi với tiểu biểu tỷ, mà trong nhà lại chỉ có mỗi biểu tỷ là bạn cùng lứa mà thôi. Ngay cả lựa chọn cậu cũng không có. La

Vân Họa muốn ra ngoài, Lục Sướng nài nỉ rồi đưa thêm rất nhiều điều kiện, mới được quá giang xe của La Vân Họa.

Nhưng nửa đường lên núi, xe ngựa bị chặn lại.

Thấy có đến mấy chục lưu dân bao vây xe mình, hộ vệ vội với giải tán đám đông. Tiểu nương tử và tiểu lang quân trong xe vén rèm lên, hai gương mặt nhỏ nhắn bất ngờ xuất hiện trước mặt đám lưu dân. Bọn họ sững sờ, không ngờ chủ nhân trong xe lại là con nít. Đúng lúc này, La Vân Họa nghiêm túc cao giọng dặn hộ vệ đưa bọn họ ra ngoài, lấy gao định quyền cho chùa ra phát.

Cửa xe mở ra, La Vân Họa yêu kiều đứng phía trước, hai tay chống nạnh. Tiểu nương tử dung mạo xinh xắn chân đi hài bạc, bên hông đeo một chiếc nỏ màu vàng loại nhỏ, cô bé vung tay đầy khí thế: “Đừng giành đừng giành, sẽ có cả thôi!”

Tiểu lang quân Lục Sướng cũng bỏ dây tính giúp, nhưng vừa ló đầu ra, cậu đã bị đám đông chen lấn bên dưới dọa cho sợ hãi: “... Người nhiều quá...”

Hạt gao trắng ngần rơi xuống bàn tay, từng hạt rõ ràng, xem ra đều là gao tốt thượng hạng. Giang Nam là vùng đất màu mỡ lắm cả nhiều thóc, thế nhưng sĩ tộc chia cắt đất đai, dân chúng bình thường chỉ từng thấy loại gao như thế, chứ làm gì có chuyện được ăn? Huống hồ, tuy mấy lưu dân này bị người ta đầu độc mục đích xấu, lại có gián điệp lẫn vào bên trong, nhưng trên nguyên tắc thì thân phận lưu dân của chúng vẫn là thật. Hai đám trẻ vừa giờ ra ỉ gao đó, đám lưu dân đã nhào đến cướp giật.

La Vân Họa híp mắt cười, cùng biểu đệ ra về tiểu quân tử phân phát lương thực.

Trong tiếng hò hét hỗn loạn, bọn họ chẳng hề hay biết, có một bóng người xuất hiện ở trên vách núi cao tầm sáu bảy trượng, chềch về phía bên trái. Một thiếu niên mặc đồ đen ngồi xếp bằng trên núi đá, không còn là bộ dạng ăn mày lúc trước nữa, sau khi rửa sạch mặt mũi, hẳn dễ lộ gương trắng nõn tuấn tú, đôi mắt đen tựa trời đêm. Chỉ có vẻ mặt không biểu cảm cùng khí thế lạnh lùng từ trong xương cốt, là có thể liên hệ hẳn với tên ăn mày trước đó với nhau.

Thiếu niên mặt không đổi sắc nhìn tình cảnh giành giật nhau bên dưới, thấy tiểu mỹ nhân nữ nụ cười tươi rói, tiểu lang quân đứng cạnh rất có phong thái quân tử. Hai đứa trẻ phối hợp với nhau không tệ. Định là lưu dân sẽ bao vây xe ngựa, thế mà giờ lại biến thành tình cảnh cướp lương thực.

Thiếu niên giải nỏ, chiếc nỏ trong tay hẳn khá đơn giản, nhưng có thể bắn ra cùng lúc ba mũi tên. Thiếu niên đặt tay lên lẫy, nhắm phương hướng, chĩa cây nỏ về phía chỗ trống giữa đám lưu dân. Hẳn không định giết người, chỉ tính uy hiếp thôi. Thiếu niên ngấm thẳng xuống bên dưới, tăng lực trên ngón tay, mà khi mũi tên sắp bắn ra...

Ở trên cổ xe dừng ở đường núi bên dưới, nhân lúc lưu dân đang cướp lương thực với hộ vệ, La Vân Họa vốn cười híp mắt đột ngột lùi về phía sau, nhanh chóng đóng cửa xe lại. Động tác của cô bé rất nhanh, lưu dân lại đang tập trung vào lương thực nên không hề để ý tới tình hình trong xe. Vừa đóng cửa lại, La Vân Họa lập tức thôi cười, kéo tay tiểu tam lang ngự ngạc không hiểu gì, lo lắng nói: “Làm sao đây làm sao đây, chúng ta gặp phải người xấu rồi!”

Lục Sướng: “Hả?!”

Tuy La Vân Họa hiền lành, nhưng có lẽ vì đã thấy hành vi của tỷ tỷ quá nhiều, nên cô bé không ngốc. Lúc người xấu xuất hiện, cô bé dễ dàng nhận ra ngay. La Vân Họa không để ý đến biểu đệ ngốc nghếch, đôi mắt đen láy như bộ đào của cô bé nhìn quanh xe, sau đó kéo Lục Sướng, hai người hợp lực đẩy cửa sổ phía sau xe ra. Cửa đằng sau chỉ để hóng mát nên rất nhỏ, may mà cả hai đều là con nít, vóc dáng bé nhỏ, trợ giúp lẫn nhau mở lớn cửa sổ ra một chút, sau đó rón rén chạy khỏi nơi này.

La Vân Họa kéo Lục Sướng nhảy xuống khỏi xe, dùng hết sức chạy thực mạng trên đường núi.

Thiếu niên cảm nỏ đang nhắm vào lưu dân chợt giật mình, vội nâng nỏ lên như gương cánh, vạch một đường cong trong không trung, đầu nỏ lóe sáng dưới ánh mặt trời. Hẳn ngắn người, sau đó nhanh chóng thu nỏ nhảy lên, lúc lên lúc xuống. Hai đứa trẻ chạy trên đường núi bên dưới, mà trong rừng cây trên vách núi cao hơn mấy trượng, chiếc bóng màu đen của thiếu niên cũng chợt ẩn chợt hiện.

Gián điệp trong đám lưu dân phát hiện điều không đúng, vừa quay đầu lại thì lập tức lớn tiếng hô: “Bọn chúng chạy rồi! Kẻ bóc lột chúng ta chạy rồi, mọi người mau đuổi theo!”

Lương thực vốn chẳng có nhiều, bây giờ đã không dư lại bao nhiêu. Đám lưu dân sực nhớ đến chuyện biểu tiểu thư Lục gia đã bắt nạt Trần nương tử Trần Tú – người đã cứu bọn họ, thế là lập tức nổi cơn thịnh nộ, sau khi giấu kỹ gao trong tay áo và vài bó chân, bọn chúng tức khắc đuổi theo hai đứa trẻ chạy trốn. Ai ai cũng gào lên: “Không được chạy! Chúng mày chợt dạ chứ gì! Bọn ta muốn một lời giải thích ——”

Tiểu tử lang thờ hồng học chạy thì với biểu tỷ, lúc này cậu đã lạc giọng: “Rốt cuộc vì sao bọn họ lại đuổi theo chúng ta? Có phải tỷ gây chuyện ở bên ngoài không? Đệ đã nói là tỷ đừng có ra ngoài rồi, tỷ xem đi, quả nhiên gặp người xấu...”

La Vân Họa ngoái đầu nhìn đại quân đuổi theo sau lưng, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nhưng vẫn cương quyết phản bác: “Hử, có đệ gây họa thì có. Tỷ không làm gì hết!”

Trong mắt lưu dân, hai đứa trẻ khoảng mười tuổi chân ngắn tay ngắn, chỉ cần vài ba bước là sẽ bị người lớn bọn chúng đuổi kịp. Nhưng không, điều khiến bọn chúng bất ngờ là, tuy hai đứa trẻ kia chân ngắn, thế mà lại chạy rất nhanh. Bọn chúng đuổi theo tới mức thở hổn hển, song tốc độ chạy của hai đứa vẫn không hề giảm. Nhất là tiểu nương tử lanh lợi kia.

La Vân Họa vốn đã hoạt bát. Tỷ tỷ cô bé hoạt bát lanh lợi ở tính cách, còn cô bé là ở thể lực. Tuy tỷ tỷ thường xuyên không cho cô bé ra ngoài chơi, nhưng số lần tiểu nương tử La Vân Họa lên tỷ tỷ nhảy lên nhảy xuống, leo treo bắt cá không hề ít. Người đằng sau đuổi theo mà mồ hôi ròng ròng, còn tiểu nương tử vẫn chạy bình thường, còn dư lực ngoái đầu nhìn.

Ban đầu Lục Sướng còn có thể đuổi theo biểu tỷ, sau đó biểu tỷ chạy quá nhanh, thể lực của cậu dần không chịu nổi, bắt đầu thờ dợc.

Lông ngực Lục Sướng phập phồng, bàn tay được biểu tỷ kéo đổ đầy mồ hôi, bước chân nặng nề, cậu dần tụt lại phía sau. Lục Sướng thầm thiết gào lên: “Họa Nhi biểu tỷ, đệ chạy hết nỗi rồi...”

Vừa chạy vừa nỉ khiến cậu hoa mắt chóng mặt, bất chợt vấp phải hòn đá dưới chân. Tiểu lang quân té ngã, miệng toàn đất cát, trên trán còn sưng vù chảy máu. La Vân Họa quay đầu lại, thấy thế thì ngẩn ngơ, vội chạy về kéo cậu đi. La Vân Họa: “Ồi chao đệ mau đứng lên đi, bọn họ sắp đuổi kịp rồi kìa...”

Lục Sướng hốt hoảng. Lục gia bảo vệ các lang quân rất tốt, từ nhỏ tiểu tử lang chưa thấy chuyện đáng sợ như vậy bao giờ. Nếu không có gì bất trắc, thì về sau khi cậu lớn lên, có lẽ cũng có tính cách đơn giản hồ hững như nhị ca nhà mình. Tiểu lang quân Lục Sướng hiện tại được biểu tỷ đỡ dậy, hai chân vừa đứng vững, mới xoay đầu lại nhìn thì đã thấy đám đông ở phía sau ùn ùn kéo đến.

Cậu sợ hãi ứa nước mắt, đẩy La Vân Họa: “Tỷ đi đi, đi nhanh lên! Bọn họ không dám làm thương đệ đâu!”

La Vân Họa là người nghĩa khí, dĩ nhiên sẽ không để cậu lại.

Có điều trong chớp mắt tranh chấp ấy, đám lưu dân đã đuổi theo tới nơi. Hai đứa con nít bị người lớn vây quanh, chúng vừa thở hổn hển vừa cười khà khà: “Chạy hả? Hai đứa oắt như chúng mày không phải chạy nhanh lắm sao? Sao không chạy trốn lên đỉnh núi nữa đi?”

La Vân Họa ngửa đầu, nặn ra nụ cười lấy lòng: “Ca ca...”

Lưu dân mừng chửi, vung tay lên toan tát: “Ai là ca ca của mày... A!”

Gã ta rẽ lên dãy thâm thiết, vì bàn tay x đang định hạ xuống đã bị một mũi tên đâm trúng. Mũi tên đâm thủng lòng bàn tay của gã, lập tức chảy máu, gã kêu la thảm thiết ôm lấy tay mình, vừa gào khóc vừa lăn lộn, âm thanh thống thiết: “Tay của ta! Tay của ta... Cứu mạng, cứu mạng với!”

“Ai? Là ai?!” Đám lưu dân thấy đồng bọn gặp nạn thì hoảng hốt, vội với nhìn xung quanh. Tiểu nương tử La Vân Họa cũng sững sờ, cô bé ngẩng đầu lên nhìn, trông thấy thiếu niên áo đen ngồi xếp bằng ở nơi cao.

Đôi mắt La Vân Họa sáng lên, cô bé nhận ra thiếu niên này: “Tiểu ca ca, là huynh!”

Chiếc nỏ trên tay thiếu niên nhắm chuẩn về phía bọn họ, vẫn chưa thu lại. Mũi tên vừa rồi do ai bắn, không cần nói cũng biết. Mà thiếu niên này lại là đồng bọn của chúng, cũng là lưu dân như chúng, thế nhưng bây giờ lại bắn tên về phía chúng: “Người điên rồi hả?!”

Thiếu niên nói: “Kỳ lạ thật đấy. Ân oán giữa Trần nương tử và La nương tử, chính Trần nương tử còn chưa nói gì, các người lại dùng danh nghĩa nàng ta để bắt nạt một người không liên quan. Mấy ngày trước La nương tử đã rời khỏi Kiến Nghiệp rồi! Lúc nàng ta có mặt thì các người không ra tay, đến lúc đi rồi các người mới tới.”

Thiếu niên ngồi trên cao kiêu ngạo liếc nhìn: “Bắt nạt đứa con nít, ha.”

Đám lưu dân đỏ mặt: “Đây là chủ ý của mọi người! Huynh trưởng của người cũng đồng ý, bây giờ người lại phản đối chúng ta, không sợ lúc về sẽ bị tính sổ hả?”

“Huynh trưởng của người” mà bọn chúng nói, chính là gã nam nhân trung niên đi cùng người thiếu niên.

Trông mắt La Vân Họa lóe lên, nghe được thông tin quan trọng trong cuộc hội thoại của bọn họ: Sao chuyện này lại có liên quan đến tỷ tỷ và Trần tỷ tỷ? Không phải chỉ đơn giản là lưu dân chặn xe sao?

Thiếu niên bên trên đứng dậy, vươn tay ra chỉ vào hai đứa bé. Thiếu niên có vóc dáng cao ngất, lúc đứng lên trông rất sừng sững, không như lúc làm ăn mày. Hần bình tĩnh đáp: “Hai người này, ta bảo vệ, các ngươi không được động đến. Dù huynh trưởng ta có mất hứng thì cũng chỉ nói mình ta, không liên quan đến các ngươi.”

Cũng chỉ là đánh chửi mà thôi, dù gì mâu thuẫn giữa Trần gia và Lục gia đã được khơi mào, gã nam nhân chết tiệt kia hẳn sẽ không quá tức giận.

Lưu dân nghe thế thì do dự.

Thiếu niên lại chỉ vào La Vân Họa và Lục Sương bị vây ở giữa, hồ hững nói: “Hai người các ngươi, còn không mau chạy đi?”

Hắn nhảy từ trên độ cao mấy trượng xuống, lồm liệt như hắc ung. Có thể thấy võ công của hắn rất cao cường, mọi người đâm hoảng sợ. Mà thiếu niên chỉ liếc nhìn đám đông một cái, sau đó xoay người bỏ đi. Hai đứa trẻ bị bao vây sững sờ, thấy lưu dân bao vây mình không còn ngăn cản nữa, La Vân Họa nắm tay Lục Sương, đuổi theo thiếu niên đã đi xa.

Đám lưu dân ở phía sau ngo ngắc đứng nhìn, nhưng không ai dám đuổi theo. Tiếng kêu thảm thiết của đồng bọn vẫn còn đây, bọn chúng không dám khiêu khích thiếu niên này.

Thiếu niên đi đằng trước, La Vân Họa và Lục Sương đuổi theo. La Vân Họa dán mắt nhìn vào bóng lưng hắn, nhất thời cũng chần chừ, lòng ngập tràn hoài nghi, không dám tiến tới nói chuyện. Đi được một quãng thì hộ vệ của Lục gia đã tìm đến, Lục Sương thở phào nhẹ nhõm, sống lưng cứng còng nay mới được thả lỏng.

Tiểu lang quân Lục Sương xấu hổ làm ra vẻ người lớn, chấp tay cười với ân nhân cứu mạng: “Đa tạ ơn cứu mạng của đại hiệp, đại hiệp có thể cùng ta về Lục gia không, nhất định Lục gia sẽ tạ ơn đại hiệp.”

Thiếu niên phớt lờ hắn, chỉ cụp mắt nhìn La Vân Họa: “Ngươi không bị gì chứ?”

La Vân Họa ngẩn người, sau đó lắc đầu.

Do dự một lúc, La Vân Họa thấp giọng nói: “Không ngờ lưu dân đáng sợ như vậy... Ta nên nghe lời tỷ tỷ mới đúng, bây giờ ta cũng không dám tùy tiện cứu người nữa.”

Thiếu niên lạnh nhạt đáp: “Có ta bảo vệ ngươi, sau này đám lưu dân của Kiến Nghiệp sẽ không dám đụng đến ngươi nữa. Ngươi thích làm gì thì cứ làm.”

La Vân Họa ngạc nhiên, sau đó nhìn ngũ quan tuấn tú của lang quân thiếu niên, nhẹ rặng cười: “Thì ra tiểu ca ca lại lợi hại như vậy! Đa tạ tiểu ca ca.”

Ngoài La Vân Họa, còn có Lục Sương ngờ vực và hộ vệ Lục gia đều nhìn hắn đầy cảnh giác. Thiếu niên cũng chẳng muốn nói gì, dù sao thì qua hôm nay, mọi người cũng sẽ biết mâu thuẫn giữa Trần gia và Lục gia, hẳn không cần làm chuyện vô ích. Thiếu niên không bày tỏ gì, hai đứa trẻ quay lại bên cạnh hộ vệ, hắn tung mình nhảy ra xa khoảng mười trượng, nhảy lên chỗ cao.

Người vừa ẩn vào giữa rừng cây, đảo mắt đã không thấy đâu.

La Vân Họa lập tức buông bàn tay nhỏ bé đang nắm Lục Sương ra, chạy lên hai bước, lớn tiếng hô: “Tiểu ca ca, tiểu ca ca, huynh tên gì vậy? Sau này làm sao ta gặp lại huynh?”

Một lúc lâu sau, trong không khí truyền đến âm thanh của thiếu niên đã đi xa: “Cứ gọi ta là Từ Hân.”

Còn gặp hắn thế nào thì hẳn lại không nói. Hôm nay hắn ở chỗ Trần Tử, nếu muốn gặp thì rất dễ; nhưng không muốn gặp, cũng vô cùng dễ dàng.

Gió trong rừng kêu xào xạc, lá phong ngày thu rơi rụng như mưa. La Vân Họa đứng giữa đất trời một hồi lâu, chắc chắn người ta đã đi xa. Trong mắt cô bé lộ vẻ thất vọng, thờ dài thườn thượt, nhưng vẫn lăm lăm nhắm tên của tiểu ca ca ở bên tai. La Vân Họa lại bật cười: “Vậy ta sẽ gọi huynh là Từ Hân ca ca.”

Tiểu nương từ xưa nay luôn được tỷ tỷ bảo bọc tốt, nên luôn có hảo cảm về nam nhân cao to oai hùng, có sức mạnh siêu phàm. La Vân Họa cực kỳ hâm mộ sức mạnh to lớn đó, cũng muốn mình mạnh được như vậy. Hào cảm ban đầu của La Vân Họa với tiểu ca ca xa lạ không phải bắt đầu từ lúc ném đồng tiền, mà là vào giây phút lúc này.

Sự thay đổi của bánh xe vận mệnh cũng lặng lẽ xảy ra vào lúc này.

Nếu La Linh Dư ở Kiến Nghiệp, nàng sẽ không yên tâm để La Vân Họa và Lục Sương ra ngoài tiếp tế lưu dân như vậy. Có La Linh Dư, La tiểu nương tử cũng sẽ không gặp phải chuyện ngày hôm nay, cũng sẽ không có vương mặc với thiếu niên này. Nhưng bây giờ, La Linh Dư không có ở Kiến Nghiệp.

Khi Lục nhị lang Lục Hiến tình lại từ lần đầu tiên rơi xuống nước, khi Lục nhị lang nói với La Linh Dư về giấc mộng của mình, quỹ tích trong mơ và hiện thực đã hợp nhất rồi lại tách ra, từng chi tiết cụ thể đã nảy sinh biến hóa. Biến hóa đó cực kỳ nhỏ, hiện tại chẳng mấy ai nhận ra. Chỉ có người ngoài đứng cạnh nhìn hết thấy đại cuộc, mới có thể thấy được một góc của tầng băng chìm.

***

Hiện tại La Linh Dư đang ở Đình Xuyên.

Tuy tốc độ hành quân không nhanh, nhưng với người không hay đi xa, suốt ngày ngồi lì trong xe như La Linh Dư mà nói, quãng đường từ Kiến Nghiệp đến Đình Xuyên còn gian khổ hơn nhiều so với đi từ Nam Dương đến Kiến Nghiệp. Nàng và Hành Dương vương Lưu Mộ không quen biết gì nhau, Lưu Mộ lại vội vã đi đường, hai người như người dưng.

Nữ lang ngồi trên xe vô cùng lẳng, còn lang quân ngồi trên lưng ngựa thì mắt nhìn thẳng. Một người đang bận tâm về sinh tử của tình lang, không có tâm trạng lấy lòng lang quân khác; một người thì nhớ Lục nhị lang đã dặn đi dặn lại không được có ý định với La Linh Dư. Cho nên lúc đến quận Đình Xuyên, La Linh Dư và Lưu Mộ chẳng nói chuyện với nhau được mấy câu.

Đến Đình Xuyên, tướng quân Lưu Mộ lập tức đến doanh trại báo cáo, thần kinh căng cứng một đường của Lưu Mộ lúc này mới được thả lỏng. Thiếu niên quận vương xoa cẳng cổ đau nhức, đi ra khỏi cổng doanh trại, đứng lúc thấy nữ lang yếu ớt bước xuống xe. Bên cạnh chỉ có một thị nữ Linh Ngọc đi theo phục vụ, mấy ngày liên tục đi xe vất vả, vẻ sầu muộn trên mặt không hề thuyên giảm, La nữ lang bước xuống xe, kiêu mị như thần tiên mỹ nữ, vô cùng động lòng.

Con tim Lưu Mộ đập thịch một nhịp, không nói rõ cảm giác kỳ lạ đang bao phủ con tim.

Giống như những lần hắn nhìn La Linh Dư vậy, trong lòng cứ phập phồng lo lắng.

La Linh Dư nghiêng mặt, nghĩ hoặc nhìn hắn.

Hai mắt nữ lang trong veo lấp lánh, có thể thấy rõ cảm giác của nàng khác hẳn với hắn.

Lưu Mộ dừng một lúc, sau đó đi đến: “La nương tử có muốn nán lại Đình Xuyên hai hôm không, hay là...”

La Linh Dư khách khí nói: “Không dám làm phiền công tử. Nhà ta ở Nam Dương, tam biểu ca cũng ở Nam Dương. Đã rất gần nhà lắm rồi, chỉ một khoảng cách ngắn như thế, ta thực sự rất nhớ nhà, không muốn trễ nải thêm.”

Lưu Mộ im lặng, rồi mới mở miệng nói: “Ồ... Vậy thì để ta đưa La nương tử đến Nam Dương.”

La Linh Dư ngạc nhiên, nàng vẫn sợ sau khi mình đến Đình Xuyên, Lưu Mộ sẽ ném nàng cho tùy tùng của hắn, để tùy tùng đưa nàng đến Nam Dương. Mỹ nhân như ngọc, tùy tùng hộ tống nàng sẽ không an toàn bằng đích thân Lưu Mộ hộ tống. Nhưng Lưu Mộ nói thế, La Linh Dư vẫn làm bộ khiêm tốn mà đáp: “Công tử bận trăm công nghìn việc, thức khuya dậy sớm, như vậy không hay cho lắm thì phải.”

Lưu Mộ đầu cảm nhận được tâm tình làm bộ làm tịch của nữ tử. Thiếu niên quận vương xưa nay luôn độc đoán chuyên quyền, hẳn đã ra quyết định thì sẽ không cho nàng cơ hội diễn trò: “Cứ quyết định vậy đi.”

La Linh Dư ghen hờn, không lên cũng không xuống được: ... Người này chẳng thú vị gì cả.

Không dễ dàng phát huy triệt để tài năng của mình.

***

Lưu Mộ dẫn theo mấy chục tùy tùng, cùng đi xe đưa La Linh Dư đến Nam Dương. Đình Xuyên cách Nam Dương không xa, cho nên cũng không vội đi đường. Tối khi trời tối, Lưu Mộ ngồi trên lưng ngựa nhìn suối xanh giữa gò đất bằng đến xuất thần, đứng lúc La Linh Dư vén rèm lên trông thấy, thế là bèn cho người dừng xe lại, cười nói: “Công tử, nếu không ngại thì tối nay ăn cá nướng được không?”

La Linh Dư thoáng đo dự.

Hắn hỏi tùy tùng, sau đó lắc đầu: “Nếu dừng lại thì sẽ lỡ thời gian chạy đến dịch trạm, buổi tối sẽ không có phòng ốc.”

La Linh Dư vẫn cười nói: “Không sao mà. Công tử có muốn qua đêm ở ngoài trời không? Tuy ta không có kinh nghiệm này bao giờ, nhưng vẫn muốn được thử một lần.”

Lưu Đường nhìn nàng: “... La nương tử muốn thật sao?”

La Linh Dư gật đầu.

Vào lúc này, trong đôi mắt của vị quận vương quanh năm lạnh lùng đã xuất hiện vẻ ảm áp. Hắn nhảy xuống ngựa, chủ động đi về phía La Linh Dư: “La nương tử thích là được rồi.”

La Linh Dư đảo mắt, cười thầm trong bụng: Xùy nàng thích cái gì chứ, rõ ràng là hắn thích mới đúng. Chẳng qua nàng giỏi quan sát sắc mặt, nên mới thuận theo ý hắn thôi.

Lang quân trong thiên hạ này, ngoài người khó nói chuyện như Lục Quân ra, La Linh Dư đều có thể bình tĩnh ứng đối. La Linh Dư tìm được sự tự tin ở Lưu Mộ, nên lúc này cũng càng vui vẻ thật lòng.

Nữ lang yêu kiều biết mấy.

Dung mạo mỹ miều, hai mắt sáng bừng, khiến người ta nhìn đến ngẩn ngơ.

Khó mà dứt mắt.

***

Giữa rừng núi âm u, cây rừng ở trên cao, bên dưới là dòng suối trong vắt róc rách. Đem đến, tùy tùng dừng lều vài cạnh con suối, trên gò đất bằng nơi cao chợt truyền đến tiếng huyền nao lòng. La Linh Dư đứng sau lang quân thiếu niên, vốn chỉ định tản gấu đôi lời với Lưu Mộ. Nhưng khi nàng nghe thấy tiếng huyền thì giật mình, trong mắt thoáng qua cảm xúc hoảng hốt ngơ ngác.

Lưu Mộ ngồi dưới đất, cụp mắt thối huyền. Ngón tay thiếu niên thon dài, bóng lưng lạnh lùng như băng tuyết.

Tiếng huyền tang thương vang vọng khắp đất trời, mang theo sự buồn giả oán hận khó nói. Tâm sự nặng nề chẳng thể giải bày, sát ý của hoàng huynh, sự bàng quan của mẫu thân... Vào lúc đêm khuya vắng người, bao muộn phiền thế lương trong lòng Lưu Mộ lại chẳng cách nào phát tiết.

Vào khúc cuối cùng, thiếu niên nghiêng mặt sang bên, thấy La Linh Dư đang dịu dàng nhìn mình.

Trong lòng chợt chấn động mạnh.

Lại nghe thấy La Linh Dư nói: “Tam biểu ca của ta... cũng rất giỏi thổi huyền.”

Lưu Mộ mỉm cười.

La Linh Dư xấu hổ, thu hồi vẻ mặt: “Ta cứ tưởng cả thiên hạ này chỉ có mình huynh ấy biết... Đã để diện hạ chê cười rồi.”

Lưu Mộ im lặng. Kỳ thực hắn cũng đã nghe Lục nhị lang nhắc đến tình yêu của La thị nữ. Lục nhị lang nói rất nhiều, rõ ràng Lưu Mộ và La Linh Dư không quen không biết, nhưng Lưu Mộ lại rất quen thuộc với tình cảm của La Linh Dư. Biết nàng thích ai, biết nàng không dễ dàng với ai, biết nàng tới Nam Dương là vì tìm Lục tam lang.

Ngần dặm tìm chàng, đúng là câu chuyện cảm động đến tận đáy lòng.

Lưu Mộ không nói gì, dứt khoát cầm huyền lên thổi một khúc nữa. La Linh Dư khẽ thở dài, ngồi xuống cạnh hắn, chống cằm lắng nghe. Lúc tiếng huyền quanh quẩn giữa đất trời, bọn họ mơ hồ nghe thấy tiếng vó ngựa. Khi ngựa dừng lại, trong thoáng chốc, La Linh Dư nhắc thấy ánh lửa lóe lên bên dưới.

Đầu óc nàng mơ màng, khi tiếng huyền còn đang vang vọng, thì chợt thấy một lang quân chậm rãi từ bên dưới đi lên.

Khác với dáng vẻ áo gấm phong lưu ngày xưa.

Lúc bấy giờ chàng mặc võ bào, làm nổi bật thân hình cao ráo, bước chân tiêu sái oai phong, quả nhiên là tử đệ của sĩ tộc Ô Y, giống y hệt dáng hình trong trí nhớ. Dung mạo có một không hai, tuy giàu tình cảm song lại có hân lạnh lùng... Lưu Mộ dừng thổi huyền, ngạc nhiên gọi một tiếng: “Lục tam lang.”

La Linh Dư mở to đôi mắt.

Nhìn gương mặt người kia càng lúc càng rõ ràng.

Cho tới khi chàng đi tới gần nàng, cách nàng ba bước.

Đôi mắt hoa đào của Lục Quân cong lên, giọng khàn khàn: “Dư Nhi muội muội, đã lâu không gặp.”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Dưới ánh trăng sáng tỏ, từng cái nhíu mày hay một tiếng cười của mỹ nhân, đều là cảnh đẹp đến nao lòng. Càng trưởng thành, nàng càng hấp dẫn quyến rũ hơn nhiều. Bản thân nàng chẳng hề che giấu điều đó, tự nhiên cười mở, lại theo thói quen hay lấy lòng người ta, nên vô thức đã hấp hồn bao người... Cũng chỉ có Lục Quân quanh năm ngày trắng thành người thanh cao khó với tới, lúc nào cũng có nữ lang vây quanh thì mới tỉnh táo đôi phần.

Lục Quân thích nhìn La Linh Dư muốn hình muôn vẻ, phong lưu thướt tha, nhưng đồng thời cũng thấy ghét vì lúc nào cũng có lang quân xúm quanh nàng. Có đôi lúc tức giận, vì sao nàng không thể đơn giản đi một chút? Làm một mỹ nhân bình hoa đơn thuần chỉ có mỗi sắc đẹp, như vậy không tốt sao?

Bớt hút hồn nam nhân không được sao?

Nhưng trong lòng Lục Quân biết rõ, nếu La Linh Dư là mỹ nhân bình hoa thì chàng cũng không thích. Có lẽ chàng vốn thích nàng như thế.

Lục tam lang nhận được thư báo, nghe nhị ca nói Hành Dương vương dẫn nàng đến đây thì trong lòng rất khó chịu; buổi sáng nhận được thư đến từ Đình Xuyên, biết Hành Dương vương đích thân đưa nàng đến Nam Dương, sự khó chịu trong lòng Lục tam lang được phóng đại đến cùng cực. Khó chịu như thế, lại còn thêm lo lắng cho thân thể nàng —— tình trạng hiện giờ của nàng, có thể chịu được đường xá xa xôi ư? Đại phu không cho nàng biết là không được ra khỏi cửa sao?

Thế là chàng đánh ngựa chạy hơn mười dặm, định đích thân đón nàng đến Nam Dương.

Nào ngờ nồm nóng như thế, lại thấy được cảnh dưới trăng trước hoa, lang quân thổi huyền, mỹ nhân bầu bạn.

Tình thơ ý họa, tình cảm âm thầm nảy sinh, khiến con ghen biến thành bệnh.

...

Không nhắc đến chuyện Lục tam lang nhìn thế nào mà thấy giữa La Linh Dư và Lưu Mộ có “tình cảm âm thầm nảy sinh”, La Linh Dư đột nhiên trông thấy Lục tam lang, mới đầu còn tưởng mình gặp ảo giác. Đến khi phát hiện không phải, nàng vừa ngạc nhiên vừa hôn hờ, bất giác đứng dậy. Vạt áo tung bay, váy lụa chiết eo tựa rừng mai hương tuyết, nữ lang cảm khái trong lòng, lúc này trong nàng không chỉ có mỗi vui vẻ khi gặp chàng. Lòng

nàng đang đầy tâm sự, nghĩ đến chàng sẽ chết, nghĩ đến giấc mơ của Lục nhị lang, nghĩ đến sẽ không thể gặp chàng được nữa... bất chợt hai mắt nữ lang ẩm ướt. Nhưng không ngờ Lục Quân còn khoa trương hơn nàng.

Ngay trước mặt Hành Dương vương Lưu Mộ, biểu hiện của chàng vô cùng thâm tình.

Lục tam lang đi đến trước mặt La Linh Dư, cúi đầu nhìn nàng, đôi mắt bình thường luôn sụp xuống vào lúc này lại nhướn lên, đen tựa trời đêm, sáng như ôn ngọc. Bên cạnh còn có Lưu Mộ đang nhìn, Lục Quân nhếch môi cười, đưa tay ra, vô cùng dịu dàng vén lọn tóc rơi bên má nàng ra sau.

Lục Quân: “Mít Ướt đội mưa đội gió đến đây chỉ vì tìm ta, đúng là vất vả rồi.”

Đa mặt Lưu Mộ cứng lại ... Ai là Mít Ướt? Không phải là La Linh Dư đấy chứ?

Bị ngón tay lạnh lạnh của chàng chạm nhẹ vào má trêu ghẹo, nhất thời La Linh Dư như bị sét đánh, hai má đỏ bừng. Nàng ảo não trừng mắt: Vén tóc thì vén đi, vì sao còn muốn sờ mặt nàng? Lại còn mò ám như thế?

Trong đáy mắt Lục Quân viết rõ hai chữ “mơ ám”.

Đâu chỉ có vén tóc sờ mặt, chàng đi quanh La Linh Dư một vòng, quan sát nàng từ đầu tới chân. Lục tam lang lấy làm ngạc nhiên, vì sao cơ thể nàng không có gì thay đổi, nếu nói có gì biến đổi, e cũng chỉ có ngực to hơn, eo vai nhỏ đi ... Mang thai thì sẽ như vậy sao?

Tuy trong lòng nghĩ thế, ngoài mặt Lục Quân vẫn cười cười: “Muội muội trưởng thành rồi, càng ngày càng xinh đẹp.”

La Linh Dư âm thầm đắc ý, liếc chàng một cái. Trong lòng nàng cực kỳ sung sướng, vừa trông thấy chàng thì quên đi nỗi băn khoăn về sống chết của chàng, chỉ có cảm giác tinh thần của chàng rất sung mãn, chàng đứng trước mặt nàng sờ sờ ra đây, còn trêu chọc khiêu khích nàng kia mà. Sao chàng có thể chết được? Có lẽ giấc mơ của Lục nhị lang chỉ là vô căn cứ.

Lục Quân thấp giọng nói nhỏ, hiếm khi nói những lời ân cần nồng nàn. Bình thường, chàng rất ít khi ở trước mặt người ngoài hỏi nàng “có mệt không” “có chịu khó không” “định ở lại bao lâu”, hoặc giả thời gian Lục Quân và La Linh Dư tâm tình quá ngắn, khiến Lục Quân gần như không có cơ hội biểu diễn vẻ quan tâm người ta. Mà nay chàng đột nhiên bày tỏ như vậy, La Linh Dư âm thầm sung sướng, còn Lưu Mộ lại nhìn xoáy sâu vào Lục Quân.

Giữa các lang quân với nhau rất nhạy cảm về chuyện tỷ muội. Quân vương giễu cợt: trêu chọc thế từ tương lai, không phải là đang thị uy với hần đây sao? Có điều chắc là không biết, hần đã nghe về tình yêu của La Linh Dư từ miệng Lục nhị lang đến phát điên rồi.

Đã quá chán chuyện của La Linh Dư và Lục tam lang, bây giờ hần ta lại còn muốn nhắc nhở mình?

Còn Lục Quân lại thong thả nói ra những điều nên nói. Nổi xong lời cuối cùng, La Linh Dư gần như lảng lảng, có ảo giác Lục Quân yêu nàng rất đậm sâu. Nàng đang bay bổng thì chợt Lục Quân đổi đề tài, hỏi Lưu Mộ tình hình chiến sự ở quận Dinh Xuyên thế nào rồi. Vì Dinh Xuyên, Nam Dương và Nhĩ Dương nằm gần nhau, nên khi tướng quân đến một nơi bất kỳ đều có thể khiến cục diện xung quanh thay đổi, cho nên Lục Quân rất để ý tình hình bên này.

Lưu Mộ định thần, bình tĩnh đáp: “Ta vừa mới đến nên cũng chưa rõ.”

Lục Quân nói: “Vay đề hôm khác lại nói.”

Lưu Mộ “ừ” một tiếng, nhưng trong lòng nghĩ: Ai thèm hôm khác với người? Lục gia các người, còn lâu ta mới thêm đề ý! Bỏn vương ghét nhất con em thế gia như các người!

Lục Quân thân nhiên trò chuyện với Lưu Mộ một lúc lâu, hỏi không ít chuyện hiện tại ở Kiến Nghiệp. Đợi đến khi La Linh Dư chờ tới mức sốt ruột, Lục Quân mới tạm biệt Lưu Mộ. Chàng không nói gì nhưng lại trưng ra thái độ “vẫn nên như thế”, tỏ ý La Linh Dư tạm biệt Lưu Mộ, rồi chàng dẫn La Linh Dư rời đi.

Lưu Mộ do dự, bước lên trước: “Có có xe ngựa...”

Lục Quân ngoài đầu, hờ hững nhìn hần: “... Ngài không cần phải tiễn đầu, biết Dư Nhi muội muội đến đây nên ta cũng đã chuẩn bị xe, chẳng qua lúc này ngựa đi nhanh hơn xe mà thôi.”

Quả đúng là vậy thật, bọn họ đang đứng trên núi nói chuyện thì chợt nghe thấy tiếng bánh xe lộc cộc bên dưới. Lập tức sắc mặt Lưu Mộ trở nên rất khó coi, còn La Linh Dư lại nhanh trí hơn nhiều, không đợi Lưu Mộ mở miệng đã chủ động nói muốn giúp thị nữ dọn hành lý, đa tạ điện hạ đã tiễn đưa một đường.

Lưu Mộ nhìn Lục Quân, lại nhìn sắc mặt thận trọng của La Linh Dư, tức khắc sa sầm.

Một hồi lâu sau, Lưu Mộ mới gật đầu, lớn tiếng nói: “Vay thì sau này gặp lại.”

Hần lại nhìn sang La Linh Dư: “... Ta đã hứa với Lục nhị lang sẽ đưa La nương từ đến Nam Dương, nên nếu chuyện đi này có gì khó khăn, nương từ có thể tìm ta nhờ giúp đỡ bất cứ khi nào. Lời quân tử đã nói ra, tuyệt đối không phụ ủy thác.”

La Linh Dư thành thật đáp: “Điện hạ tốt quá.”

Lục Quân nhếch mép.

La Linh Dư và Lưu Mộ làm như không nhìn thấy.

***

Tuy Lục Quân nói mình cười ngựa đi trước, nhưng xe theo sau cũng không chậm. Lục Quân lại thương La Linh Dư “đang mang thai”, nên khi nàng mới có ý định giúp thị nữ thu dọn hành lý, chàng đã ngăn cản không cho phép nàng vất vả. Ngực La Linh Dư thất lại, một suy đoán lạ lùng xẹt qua. Nhưng nàng hoài nghi, chẳng lẽ Lục nhị lang không nói rõ với Lục Quân ư? Chứ chính chàng là người trong cuộc, sao có thể không biết? Nghi ngờ đan xen nhau, song có người hầu ở đây, La Linh Dư đành mỉm cười giả vờ làm như từ bé nhỏ đáng yêu khôn khéo, không nói gì nhiều.

Thậm chí Lục Quân còn quan tâm hỏi nàng một ngày ba bữa thế nào, nàng đáp xong thì ra vẻ xấu hổ, cảm kích nhìn chàng.

Lục Quân ngăn người, ý cười chợt lóe lên trong mắt, chân thành ngập tràn. Nhìn người hầu bận rộn, chàng giơ tay ra, cách tay áo nắm lấy cổ tay nàng: ... Quen biết lâu như thế, biết rõ chàng sẽ không bị mắc lừa, nhưng nàng vẫn kiên trì liếc mắt trêu chọc chàng. Dư Nhi muội muội đúng là nghịch ngợm.

Một khắc sau, cuối cùng La Linh Dư cũng ngồi lên xe của Lục Quân. Xe vừa lăn bánh, La Linh Dư đã dựa vào thành xe ngủ, nhưng vừa khép mắt lại thì chợt có ánh sáng lóe lên, nàng cảm thấy trong xe như nặng đi. La Linh Dư mở mắt, thấy cửa xe mở ra, Lục Quân cúi người lên xe. Thấy nàng ngạc nhiên nhìn mình, chàng mỉm cười nhướn mày, đồng thời giơ tay gõ lên cửa xe: “Đi thôi.”

La Linh Dư: “Hử, lang quân tốt nhà người ta không bao giờ ngồi xe, chỉ cười ngựa.”

Lục Quân: “Có mỹ nhân trong xe, kẻ ngu mới cười ngựa.”

Chàng khen nàng là “mỹ nhân”, La Linh Dư mỉm cười, cúi đầu xấu hổ cười hi, không nói gì thêm.

Lúc nàng cười trông rất đáng yêu, lại thêm đang làm bộ làm tịch, dáng vẻ thẹn thùng ấy như đoá hồng trong đêm mưa, kinh tâm động phách. Lòng ngực Lục Quân rung lên, cơ thể chấn động. La Linh Dư nghiêng đầu, nhìn chàng khom người cất bước vào buồng xe chật chội, ngồi xuống cạnh nàng. Lục Quân vươn tay ra, La Linh Dư tưởng chàng muốn ôm nàng vào lòng. Ngực nàng pháp phồng vô cùng căng thẳng, bởi vì trước đây chưa từng có chuyện như thế này. Hết gặp lại Lục Quân là nàng lại cảm thấy, giới hạn tiêu chuẩn cứ thấp dần.

Rõ ràng nàng đang lo cho tính mạng chàng, nhưng hiện tại không phải là lúc để nói chuyện này.

Song, La Linh Dư căng thẳng chờ đợi, Lục Quân đưa tay ra, thế nhưng mục tiêu không phải là eo nàng, mà chàng trực tiếp giơ tay sờ bụng nàng. La Linh Dư sửng sốt, thấy lang quân mặt mũi tuấn tú ngồi xổm trước đầu gối nàng, ghé sát mặt vào bụng nàng. Lang quân dịu dàng trách móc: “Còn chưa tới ba tháng mà muội đã xuất hành, nếu làm con bị thương thì sao hả?”

La Linh Dư: “...?!”

Bàn tay ấm áp của lang quân dán lên vùng bụng phẳng lì của nàng, nàng cup mắt, thấy đèn lồng ngoài xe chiếu sáng trên mặt chàng, tôn lên hàng mi đen nhánh, mặt mũi càng thêm sâu sắc. Dáng vẻ này của chàng, ngoài việc khiến La Linh Dư kinh hãi vì dù đêm mưa dài nàng chàng vẫn tuấn tú, thì còn để nàng sinh ra cảm giác hốt hoảng, như thể nàng thật sự mang thai vậy. Thậm chí nàng còn muốn quay về đọc lại sách thuốc, xem có phải mình tính nhầm không, phải là như thế nào thì mới có thể mang thai.

... Nhưng nàng và chàng thật sự không có gì mà.

Không lẽ Lục Quân đang thử thăm dò nàng? Thử thăm dò tình cảm chân thành?

La Linh Dư thoáng do dự, sau đó mới hỏi: “Nhị biểu ca không giải thích chuyện này với huynh à?”

“Ừn?” Lục Quân thờ ơ, mắt nhìn thẳng bụng nàng nghiên cứu, thuận miệng đáp, “Giải thích cái gì? Ngày nào nhị ca cũng gửi thư nhiều như thế, toản nói mấy việc vớ vẩn nhảm chán, bình thường ta rất bận, không có thời gian đọc hết tất cả. Sao vậy?”

Chàng nhay bèn giương mắt nhìn.

La Linh Dư nhìn chàng nửa buổi: “... Huynh thích trẻ con lắm à?”

Lục Quân sững sốt, cười nói: “... Ta chỉ thích muội thôi.”

Chàng tưởng nàng đang ghen, ngẫm nghĩ một hồi rồi ngồi dậy, ôm nữ lang cứng người vào lòng. Xe chồng chênh trên đường núi gập ghềnh, lang quân giữ chặt vai, ôm siết nàng. Chàng hôn lên tóc mai La Linh Dư, nữ lang trong ngực khẽ run lên. Lục Quân thờ dài, môi chạm vào giữa hai hàng lông mày nàng, nhẹ nhàng in dấu hôn.

Lục tam lang cup mắt, thổ lộ tâm tình: “Muội cũng biết là cha mẹ ta mất sớm, để lại bóng ma rất lớn trong lòng ta. Ta không thích rất nhiều thứ, nhưng ta biết thứ ta không thích thì muội lại thích. Ví dụ như hôn nhân, ví dụ như tình yêu... Nói như vậy, muội sẽ cảm thấy an toàn. Ta không muốn rời khỏi muội, không muốn bị muội bỏ.”

Chàng lại hôn lên ấn đường, nhẹ nhàng nói: “Cho nên ta sẽ thử thích nó.”

Chàng bật cười: “Hôn nữa, con của ta và Dư Nhi muội muội, dù là nam hay nữ thì chắc chắn sẽ rất xinh xắn đáng yêu. Không dỗi gì muội muội, ngay lần đầu tiên nhìn thấy muội, ta đã nghĩ nên đặt tên cho con của chúng ta là gì rồi.”

“Chiến sự ở Nam Dương xảy ra liên miên, công vụ lại bề bộn, bình thường ta bận đến tối mảy tối mất. Nhưng dù có bận tới mấy, ta vẫn muốn con của chúng ta. Ta đã mua rất nhiều quà cho con, nhất định muội sẽ thích.”

Lúc không có ai, Lục Quân rất thích nói huyền thuyên với nàng, nhưng chàng càng nói, La Linh Dư càng mất tự nhiên. Càng về cuối, khi chàng hôn lên mi mắt nàng, nàng lập tức giơ tay ngăn cản. La Linh Dư nghiêng người ra sau, cẩn thận nói: “Muội không giấu huynh qua lại với lang quân nào khác cả.”

Lục Quân ngạc nhiên, sau đó lại nói: “Ta tin tưởng muội. Ta cũng không đến mức đánh giá thấp mình như vậy.”

Chàng không tin lúc chàng có mặt, nàng có bản lĩnh làm loạn dưới mắt chàng. Nhưng khi chàng không có ở đây... trong đầu Lục Quân nghĩ, cái thai trong bụng nàng không phải là của chàng.

Lục Quân giờ tay vuốt ve bụng nàng liên hồi, La Linh Dư bị chàng xoa đến mức bụng toàn nước chua. Nàng vô cùng khó chịu, bất chợt đẩy Lục Quân ra, thoát ra khỏi ngực chàng. Lục Quân bị nàng đẩy khiến lưng đập vào thành xe, chàng đau đón cau mày, sa sầm sắc mặt, không hiểu nổi nàng đang làm gì.

La Linh Dư nhích sang thành xe bên kia, nhắm mắt nói nhanh: “Muội không hề có thai!”

Lục Quân: “...”

La Linh Dư phát hiện không có động tĩnh, mở mắt ra thì thấy đáng vẻ ngăn ngại của chàng. Lúc này La Linh Dư mới chất vấn: “Rõ ràng muội không hề mang thai, là nhị biểu ca hiểu lầm thôi, huynh ấy bảo sẽ viết thư nói với huynh mà. Chắc là giữa chúng đã xảy ra chuyện gì đó, có lẽ thư huynh ấy gửi có vấn đề, hoặc có lẽ do huynh không đọc, nói chung muội không biết. Nhưng chuyện chính huynh có làm hay không, chẳng nhẽ huynh không biết?”

“Lục Tuyệt Thần, là huynh không có kinh nghiệm nên không biết là đã xảy ra chuyện gì, hay vì quá có kinh nghiệm, nên huynh mới không nhớ nổi giữa hai ta có gì không sao?” La nữ lang chực khóc, “Chẳng lẽ lúc huynh đối tốt với muội, còn giấu muội lang chạ với nữ lang khác sao? Là ai? Huynh nói đi!”

Trong lòng đã có suy đoán như thế, lúc này La Linh Dư chỉ hận không thể giết được nữ tử kia!

Sắc mặt Lục Quân trắng bệch.

Rồi lại thoát xanh thoát đỏ, vẻ mặt vô cùng “xuất sắc”. Một lúc lâu sau, chàng khó khăn hỏi: “Ta... không ăn ái với muội ư?”

La Linh Dư nhìn chàng, bắt đầu cảm thấy bất an. Nàng chậm rãi đến gần, không nói đùa với chàng nữa, mà giọng say sớ trán chàng: “Tuyệt Thần ca ca, huynh bị làm sao thế? Chẳng lẽ là mất trí nhớ? Huynh có nhớ muội là ai không? Huynh đừng dọa muội.”

Lục Quân thần thờ.

Chàng ngờ ngác nghĩ: Nàng phản ứng như vậy, tức là... thật sự không mang thai.

Chàng có thể buông tảng đá lớn trong lòng xuống được rồi.

Từ sau khi biết nàng mang thai, chàng vẫn luôn khó chịu, cứ lo ngại ngày mai không thôi, không biết mình có thể làm phụ thân được không. Muốn chia sẻ niềm vui với người khác, song đồng thời lại sợ trách nhiệm to lớn này. Chàng phải liên tục xây dựng tâm lý, mới có thể đi đến trước mặt nàng, mới có thể mong muốn một đứa con.

Chàng đang thuyết phục chính mình... Vậy mà nàng lại nói không có.

Trong lúc nhất thời, một nỗi thất vọng to lớn bao trùm Lục Quân, còn sợ hãi nhiều hơn lúc vừa biết nàng mang thai.

Lục Quân ngăn ngại bất động, La Linh Dư phỏng đoán liên hồi, chợt nhanh trí nghĩ đến một khả năng: “... Chẳng nhẽ huynh uống rượu say, nên quên hết chuyện đã xảy ra? Huynh không nhớ nổi đêm đó đã làm gì ư?”

Lục Quân lập tức bối rối.

Hừ lạnh một tiếng.

Chàng cực kỳ khó chịu.

Một đêm lại thất vọng những hai lần, đầu tiên là thấy nàng và Hành Dương vương ở bên nhau, sau đó lại biết nàng không hề mang thai... Lục Quân sầm mặt, dù muốn đóng kịch thì cũng không nhìn nàng thuận mắt nổi. Lục tam lang lập tức đứng dậy, đẩy cửa xe ra nhảy xuống, khiến phu xe ngồi ngoài sợ hãi kêu lên. Ngồi trên xe, nghe thấy động tĩnh bên ngoài, La Linh Dư phì cười thành tiếng. Nàng che miệng cười, thích nhất là thấy Lục Quân bị nàng đá kích.

Đồng thời, La thị nữ nhân mây nhìn theo bóng lưng chàng. Lại cau có mặt mày rồi. Lục Tuyệt Thần là đồ xấu tính!

Nhưng nàng đã không phải là La Linh Dư ngày trước chuyện lấy lòng chàng nữa. Nàng chờ chàng quay về, chờ chàng lấy lòng nàng... Mới gặp nhau mà đã trưng sắc mặt ra cho nàng xem, Tuyệt Thần ca ca đúng là thú vị.

***

Ngày hôm sau, Lục Quân đưa La Linh Dư quay về La gia. Vì tối hôm qua hai người cãi nhau nên giờ không ai để ý đến ai, khiến người nhà La thị Nam Dương cảm thấy lạ lùng, nhìn Lục Quân liên tục: không phải ngày trước Lục tam lang còn chạy đến nhà bọn họ nói muốn kết hôn với La Linh Dư sao? La Linh Dư còn chưa biết, sao hôm nay y không nói gì?

Bây giờ, hể Lục Quân nhìn La Linh Dư là lại nhớ đến chuyện xấu hổ của mình, thế nên chàng rất kỉnh tưng.

Chàng lấy lý do công vụ bề bộn, nhanh chóng rời khỏi La gia. Trên đường về doanh trại, Lục tam lang đi trên đường, phố phường sáng sớm đã hoạt động, tiếng rao hàng liên tục vang lên. Dừng lại trước một gian hàng, Lục tam lang cup mắt, thấy trên sạp có bán trống lắc loại nhỏ. Nhìn trống lắc đến gần ngao, Lục Quân vô cùng thất vọng, bất tỉnh linh nghe thấy tiếng trống hung dữ ở phía sau: “Lục tam lang!”

Chàng ngoái đầu lại, thấy là Phạm tứ lang Phạm Thanh Thần hằm hằm mặt mày, đẩy người hầu sau lưng ra, sai bước đi về phía chàng——

“Người dám ép ta từ hôn ư?!”

“Người mơ hay nhì!”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94

Phạm Thanh Thần là một kẻ rất cố chấp trong chuyện tình cảm.

Con cháu thế gia như Lục tam lang, từ nhỏ đã được dạy bảo phải “quần tử đoan trang, ôn lương như ngọc.” Nhưng không biết lúc dạy dỗ Phạm tứ lang đã xảy ra điều gì sai sót, mà Phạm Thanh Thần lại cố sự cố chấp khó hiểu với La Linh Dư đến thế. Lục tam lang cho rằng, cả đời này e là luôn có lang quân có hảo cảm với La Linh Dư. Nhưng kẻ dính chặt không khác gì keo da chó như Phạm Thanh Thần, thật sự khiến người ta thấy rất phiền hà.

Nhất là khi Lục Quân mới bị La Linh Dư cười giễu.

Lang quân sau lưng nổi con thịnh nộ, hai mắt Phạm Thanh Thần long sông sọc, mặt phủ đầy mây đen. Gã lạnh lùng nhìn lang quân áo xanh đứng giữa dòng người thừa thốt, chậm rãi đặt trống lắc trong tay xuống, ngoài đầu lại. Tuy tâm trạng của Lục Quân đang rất tệ, nhưng chàng không biểu hiện ra ngoài mặt, thế nên trong mắt Phạm Thanh Thần, người này mặt trắng như ngọc, khí chất vượt trội, dù không làm gì thì vẫn như đang chăm bẵm mình.

Khí chất lẫn tướng mạo y hệt nhau!

Mà bản thân mình bị trong nhà ép từ hôn, còn Lục Quân lại thông thả tự đắc. Phụ thân mắng mỏ, gia tộc thúc ép, La Linh Dư chê bai... Từng chuyện từng chuyện cứ thế kéo đến. Lang quân sĩ tộc vốn nên hy sinh vì lợi ích gia tộc. Lúc này Phạm Thanh Thần vẫn chưa biết La Linh Dư đã về lại Nam Dương, kẻ thù trong mắt gã chỉ có một mình Lục Quân. La muội muội của gã, nữ tử gã đã chờ đợi nhiều năm... Hai mắt Phạm Thanh Thần đỏ sẫm, người hầu sau lưng không đuổi theo kịp, chỉ thấy lang quân nhà mình nhảy lên, chụp lấy vị tân thứ sử mới đến Nam Dương. Áo khoác tung bay, Lục Quân không nhanh không chậm nghiêng người, lùi ra sau một bước.

Phạm Thanh Thần lại tiến lên!

Mọi tảng sáng tinh mơ, sắc trời còn sớm, một màn sương mỏng bao trùm cả thành quách. Trong làn hơi ẩm ướt, trên phố vắng bóng xe chạy, mùi tiêu lốt thoảng trong không khí, chốc chốc lại nghe thấy tiếng rao hàng giữa phố phường, cùng với tiếng gã bột chiên bánh. Mà ở đầu con hẻm nhỏ lại có hai lang quân ra tay đánh nhau, tức khắc bầu không khí trở nên đông cứng.

Chỉ thấy như du long giao tranh, chim hạc đối đầu, chiêu thức nhẹ nhàng, như gió thổi mây trôi!

“Lang quân, lang quân, mau dừng tay!”

“Phụ quân không thể làm vậy!”

Không chỉ mỗi người hầu của Phạm Thanh Thần giật mình, mà tùy tùng đi theo Lục Quân cũng hoảng hốt. Những người này là tùy tùng của thứ sử, là tiểu binh trong quân đội, bọn họ không hề biết ngoài nắm cán bút, Lục tam lang còn có thể ra tay đánh người. Người của hai bên xông tới ngăn cản, khó khăn lắm mới kéo lui được Phạm Thanh Thần vung quyền liên tục.

May là ở hẻm nhỏ, cũng may là sáng sớm người đi đường không nhiều, lại thêm các gánh hàng đã dọn ra ngoài hẻm. Thế nên chẳng ai thấy được đáng về xấu xí của hai lang quân —— nếu không, với danh tiếng của Lục Quân, e là thế nhân cũng không biết phải giải quyết thế nào.

Phạm Thanh Thần dừng lại, bị người làm kéo mạnh lùi ra sau. Thịt trên má gã căng siết, toàn thân run rẩy. Gã nhìn chăm chăm Lục Quân, khàn giọng lên tiếng: “La người đã nói với phụ thân ta, La muội muội mang thai con của người, nên phụ thân ta mới chịu từ hôn đúng không?”

Lục Quân nhướn mày: “Sao Phạm quân lại không kín miệng như vậy?”

Chàng đang chế giễu dù mình nói gì, lang chủ Phạm gia cũng sẽ kể lại với con trai mình.

Phạm Thanh Thần cắn chặt răng: “Thế thì liên quan gì tới người? Ta có muốn cưới La muội muội hay không, thì có liên quan gì đến chuyện nàng có mang thai con của người? Chẳng lẽ biết phụ thân của đứa bé trong bụng nàng là người, thì ta sẽ không cưới nàng nữa ư?”

Đấy mắt Lục Quân tối sầm —— dân tình thời đại này thoáng thật.

Trai chưa dựng vợ gả chưa gả chồng đều có thể qua lại với nhau, nữ tử vô tình có thai trước khi thành thân, hoặc nữ tử tăng tị với lang quân khác, mang thai con của người kia thì vẫn có thể cưới xin bình thường. Tuy người thời đại không có nhiều ý kiến về chuyện đó, song thế gia cũng có sự kiêng ngạo của thế gia. Đại hào môn như Lục gia hay Phạm gia có thể chấp nhận nữ tử qua lại với người khác trước khi xuất giá, nhưng không được phép làm lẩn lộn huyết thống trong tộc. Hay nói cách khác, thế gia như bọn họ tuyệt không chấp nhận nữ tử xuất giá lại mang thai con của người khác.

Phạm gia vốn đã không ưng lắm về thân thể của La Linh Dư, sau khi Lục Quân nói chuyện với Phạm quân, Phạm quân chủ động nhắc đến chuyện muốn từ hôn, cũng bày tỏ sẽ dốc sức ủng hộ mối lương duyên giữa Lục tam lang và La nữ lang.

Lòng ái mộ của tứ lang Phạm gia Phạm Thanh Thần với La nữ lang, vào lúc này cũng không ảnh hưởng được gì đến ý định Phạm gia muốn từ hôn. Phạm gia bắt đầu từ hôn, Lục Quân đắc ý... Phạm Thanh Thần sao có thể cam tâm.

Phạm Thanh Thần cười nhạt: “Nàng mang thai con của người ư? Ta không tin. Người như La muội muội của ta, còn lâu mới dễ kẻ khác nắm được điểm yếu, đẩy mình vào thế bị động. Nếu người không ngại thì cứ đi tìm đại phu, để mọi người cùng xem là biết.”

Sắc mặt gã gần như điên lên: “Người dám vấy bẩn danh tiết của La muội muội, đồ tiểu nhân hèn hạ ác độc... Phụ thân ta bị người lừa rồi, còn ta tuyệt đối không tin mấy lời xằng bậy của người.”

“Người không cho ta cưới thì ta sẽ không cưới hà? Ta nhìn nàng lớn lên, là ta bảo vệ nàng... Từ khi nàng mười tuổi ta đã chăm sóc nàng, không để bất cứ kẻ nào chạm vào nàng. Người ngoài ức hiếp nàng ta cũng giúp nàng, nàng rơi một giọt nước mắt, ta lập tức giết chết kẻ kia, La gia không đối xử tốt với nàng, ta cũng làm chủ thay nàng, giết chết các nữ lang đã bắt nạt nàng...”

Lục Quân lạnh lùng nói: “Người giúp nàng cái gì, người đẩy nàng vào tình cảnh tệ hại hơn thì có.”

La thị Nam Dương không đối tốt với nàng? Sao có thể nói là không tốt được, cùng lắm là không thương La Linh Dư như nữ lang nhà mình mà thôi. Nhưng trong mắt Phạm Thanh Thần, tất cả những điều này đều là không tốt. Mà người có chủ kiến như La Linh Dư... Nàng bảo mình muốn làm “nhánh hoa chìm giữ”, nhưng nhìn lời nàng nói, đầu thấy nàng có ý định đó? Rõ ràng nàng không muốn cuộc đời mình bị kẻ khác nắm giữ, nên mới vừa sợ vừa ghét Phạm lang.

Phạm lang gần gũi dẫu ghét: “Như thế vẫn còn hơn người! Nữ lang ta bảo vệ suốt bốn năm, nhưng lại để người chiếm được... Sao người có thể là kẻ khiến nàng sống tốt được, rõ ràng ta tốt với nàng hơn, Phạm gia ta có nơi nào không bằng Lục gia các người! Chỉ cần nàng yên ổn ở lại Nam Dương với ta, chỉ cần nàng gả cho ta... Nhưng tất cả những điều này đều đã bị người phá hủy...”

Hốc mắt Phạm Thanh Thần đỏ bừng, mắt nhìn Lục Quân chòng chọc như rắn. Tay chân gã bị người hầu giữ chặt không thể cử động, gã lăm bắm trong miệng, nói lời có quái như mê sảng: “Ta sẽ không để người được như ý... La muội muội là của ta, dù La muội muội có mang thai con của người, thì nàng cũng vẫn là của ta. Ta thương nàng yêu nàng, ta mới là người sẽ cưới nàng...”

Lục Quân: “...”

Dù trong lòng chẳng mấy bắt ngờ, nhưng Lục tam lang vẫn có cảm giác hoang đường, nhận ra sự cố chấp của Phạm tứ lang không hề bình thường chút nào. Bị kẻ như thế theo dõi chăm chặt, thật sự khiến người ta phải khó chịu. Chẳng trách La Linh Dư nhiều lần nói với chàng là mình sợ Phạm lang... Không đợi Lục Quân nghĩ nhiều, những người hầu của Phạm Thanh Thần đã sợ tới mức chạy mờ hôi lạnh rờn rờn, nào dám để lang quân nhà mình nói thêm hai câu, đặc tội với tân thứ sử.

Một người hầu to gan trực tiếp bịt miệng Phạm tứ lang lại, không để Phạm Thanh Thần nói thêm. Người hầu cười khan bảo: “Đã khiến phụ quân chê cười rồi, tứ lang nhà chúng tôi vẫn chưa tiếp nhận nỗi lòng của lang chủ...”

Lang chủ nhà chúng tôi sẽ khuyên nhủ từ lang. Mong phủ quân đừng để tâm về lời của từ lang. Lang chủ nhà chúng tôi bảo phủ quân cứ yên tâm, Phạm gia sẽ nhanh chóng từ hôn, chúc phủ quân và La nương từ trăm năm hòa hợp. Đến lúc đó, nhất định Phạm gia sẽ phải người đến uống rượu mừng.”

Lục Quân nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Phạm Thanh Thần, cười lạnh nói: “Từ lang nhà các người như vậy, ta thực sự không yên tâm nổi... Sau khi trở về, hãy truyền đạt ý của ta đến Phạm quân. Ta hy vọng Phạm gia quản chặt từ lang lại, đừng để hân ra khỏi cửa nữa, đỡ gặp phải hôn thê của ta. Nếu thê từ của ta sinh non, Lục gia và Phạm gia quyết không đội trời chung!”

Nhưng La Linh Dư không hề có thai, thì lấy đâu ra chuyện sinh non.

Vậy mà Lục Quân lại nói rất hùng hồn, không chút do dự, người ngoài cũng chỉ có thể gật đầu.

Người hầu của Phạm gia đáp lời Lục Quân, hứa nhất định sẽ không để Phạm từ lang mạo phạm thêm lần nào. Lục Quân và Phạm Thanh Thần mặt đối mặt lạnh lùng nhìn nhau, chẳng không tin Phạm gia, đang định dặn dò để người của mình cũng đến Phạm gia canh chừng Phạm Thanh Thần, thì đột nhiên ở đầu hẻm có tiếng binh ca giọng gọi: “Lục tham quân, Lục tham quân——”

Tiếng binh chạy thẳng vào hẻm, còn chưa kịp lấy lại hơi thở đã chấp tay báo cáo: “Tướng quân vừa đưa tin từ tiền tuyến đến, nói Bắc quốc phái sứ thần đến Nam quốc ta, mời tham quân sắp xếp người tiếp ứng.”

Lục Quân ngạc nhiên, nghiêng ngẫm hỏi lại: “Sao sứ thần Bắc quốc lại chạy đến Nam quốc vào lúc này?”

Không phải vẫn đang đánh nhau sao?

Người Bắc quốc xem nhẹ chuyện đó đến vậy ư?

...

Tâm tư của người Bắc quốc rất dễ đoán, đó là muốn đánh thắng trận. Nhưng tình hình chiến sự bây giờ vẫn chưa tới mức tiến triển, thế mà bọn họ đã phái sứ thần đến, hòng đi đường khác. Đầu hàng là chuyện tuyệt đối không thể, nhưng những con đường khác, nói không chừng có thể kết thúc chiến tranh. Tuy binh lực Bắc quốc mạnh hơn Nam quốc, nhưng rất rõ ràng, Bắc quốc cũng không muốn hao phí sức chiến đấu ở điểm này mãi.

Trước khi chiến tranh giữa hai nước dừng lại, sứ thần Bắc quốc không thể vào Nam quốc. Chỉ khi có người kiểm tra xác nhận không có nguy hiểm, thì bọn họ mới có thể tiến vào Nam quốc. Ngụy tướng quân Ngụy Tông không chịu lo mấy chuyện sứ thần, bây giờ đã có tham quân, tham quân là mỹ nam nổi tiếng của Nam quốc bọn họ, thế là Ngụy tướng quân bèn giao công việc nghênh đón sứ thần rườm rà cho Lục Quân—— nghe nói sứ thần dẫn theo một vị công chúa rất xinh đẹp, nếu đã là công chúa xinh đẹp, vậy sắp xếp để tên mặt trắng Lục tam lang đi đón là hợp lý rồi.

Liên tiếp mấy ngày sau đó, thường xuyên có người đến hỏi tướng quân chuyện sứ thần, Ngụy tướng quân cực kỳ ghét bỏ, dứt khoát dẫn lính của mình ra khỏi thành diễn binh tập luyện, không phải phiền lòng những chuyện này nữa. Ngụy tướng quân chỉ muốn đánh giặc, mà tham quân Lục tam lang do triều đình phái tới lại không ra chiến trường, nên dĩ nhiên phải làm những việc đó.

Nhưng hiện tại chuyện sứ thần đến là chuyện cơ mật, người bình thường không hề hay biết. Đại thể gia ở Nam Dương như Phạm gia cũng chỉ nghĩ ngợi vì sao hai hôm nay không đánh nhau, tuy bọn họ nghe được phong thanh, song cũng không dám hỏi. Còn sĩ tộc nhỏ như La gia thì càng không biết Nam Dương đã xảy ra chuyện gì.

Phạm gia từ hôn, La Linh Dư lần nữa lại trở thành nữ lang dọit trong khuê phòng, dọit lang quân đến ngõ lời cầu hôn.

Sau khi quay về La gia ở Nam Dương, đầu tiên La Linh Dư tặng tất cả mọi người quà cáp, những thứ nổi tiếng ở Kiến Nghiệp như là trà, bánh dẻo, rượu băng vân vân, nàng đều mang đến tặng mỗi người một ít. Rồi đi đã nửa năm, sau khi trở về nữ lang vẫn hiểu chuyện như vậy, mà hiện tại, La Linh Dư còn sắp với thâu tam lang Lục gia ở Kiến Nghiệp. Người La thị Nam Dương khen không ngớt lời, lúc đối mặt với La Linh Dư cũng có phần nào lấy lòng.

Trước kia chỉ biết Phạm từ lang yêu mến La Linh Dư đến điên cuồng. Nhưng kẻ kia vốn không bình thường, nên chẳng ai đi thăm dò nguyên do vì sao gã lại thích nàng.

Nhưng bây giờ, ngay đến Lục tam lang cũng muốn cười La Linh Dư...

Khi các nữ lang La gia đến gặp La Linh Dư, ít nhiều gì trong giọng cũng có sự ghen tị. Các nàng cũng rất khó xử, bởi vì lúc Lục tam lang đến nhà, các nàng cũng muốn gả cho lang quân phong hoa như thế. Vì có ý định đó nên mới núp sau bình phong, chẳng biết trong lòng Lục tam lang cười nhạo thế nào nữa. Các nữ lang La gia rất đó kị, nửa thật nửa giả nói——

“Ai biết được muội đã làm gì dụ dỗ người ta. Lục tam lang không có đầu óc à, thế mà cũng dính phải thủ đoạn của muội?”

“Muội trèo cao người ta, nên nhất định phải ngoan ngoãn đấy. Muội muội có thể nói cho ta biết, muội lấy lòng người ta như thế nào không?”

“Thật sự cưới muội làm chính thất, chứ không phải nạp muội làm thiếp sao? Nhưng mà muội muội à, người như Lục tam lang, dù có cưới muội làm chính thất, sau này y muốn nạp thiếp, muội cũng không quản được đâu. Hay, ai bảo thế gia chúng ta thua nhà người ta nhiều như vậy, người ta chịu cưới muội là vui lắm rồi.”

Thị nữ Linh Ngọc đến từ Lục gia Kiến Nghiệp, đứng cạnh nghe mà nổi cáu. La Linh Dư là khách ở Lục gia, hơn nữa Lục gia không có con gái. Bình thường các biểu tiểu thư đến nhà ở đều được đối xử công bằng, nên Lục gia đối đãi với La Linh Dư không hề tệ bạc. Nhưng La gia Nam Dương lại có rất nhiều nữ lang, còn quen biết La Linh Dư nhiều năm, biết rất rõ La Linh Dư, nên nói lời ra chẳng mấy êm tai.

Hơn nữa Linh Ngọc còn rất tức giận: biểu tiểu thư còn chưa gả đi mà đã nói tam lang nhà bọn họ muốn nạp thiếp. Đúng là đáng ghét.

Thị nữ thì nổi cơn thịnh nộ, nhưng da mặt La Linh Dư vẫn rất dày. Đối phó với các nữ lang biết rõ gốc tích của mình, đương nhiên phải dùng thủ đoạn khác khi đối phó với các biểu tiểu thư ở Kiến Nghiệp. Nàng khẽ mỉm cười, bảo thị nữ mở rương đồ ra. La Linh Dư vội ơ, đứng dậy dẫn các nữ lang này ngắm nghía đồ nàng đem về. Lãng la to lụa, vàng bạc ngọc ngà, tề giắc vàng đen, tất cả đều chất thành núi. Đồ trong rương lấp lánh chói mắt, bày la liệt đủ thứ... Các nữ lang sĩ tộc thấy thế thì che miệng, khề hô lên đầy ngạc nhiên.

La Linh Dư chống tai cười, hai má như hoa nở, trắng ngần tươi đẹp.

Nữ lang nhẹ giọng nói: “Những thứ này, đều là Tuyệt Thần ca ca tặng muội đấy.”

“Huynh ấy cũng đưa cho muội nhiều sổ sách lắm, sổ nhiều ời là nhiều, làm muội xem mãi không hết, phải thức đêm suốt ngày. Huynh ấy phiền chết đi được.”

“Lần này muội đến Nam Dương, vốn là Hành Dương vương định đưa tiễn, nhưng Tuyệt Thần ca ca không muốn để muội ngồi xe của ngài ấy. Muội nói không muốn đi, huynh ấy còn tức giận với muội. Hay, Tuyệt Thần ca ca đúng là trẻ con quá.”

Các nữ lang nghệt thờ... Cái gì? Ngay cả Hành Dương vương cũng muốn đưa tiễn nàng ta? Sao sức hấp dẫn của La Linh Dư lại lớn đến vậy? Các nam nhân không nhìn ra bản tính của nàng ư?

La Linh Dư thấp giọng khoe khoang với người ta, tuy đáng về thì rất thờ ơ, nhưng lúc nào cũng nhấn mạnh quyền chủ động của mình, khiến các nữ lang La gia không biết phải nói gì. Nữ lang này không hề quan tâm đến lời của các nàng, mà thế của La gia lại không đủ lớn, thấy La Linh Dư khoe khoang Lục Quân yêu mình thế nào kính mến ra sao, nữ lang La gia nhìn khôngặng, bị La Linh Dư làm cho tức giận bỏ đi.

Thị nữ Linh Ngọc lại được dịp mở to mắt: nữ lang thật là xấu, lại có thể trêu người ta như vậy.

***

Nhưng mãi lâu mà Lục Quân không đến tìm La Linh Dư, các nữ lang La gia xì xào bàn tán, liệu có phải Lục tam lang đã đổi ý, không muốn La Linh Dư nữa hay không. La Linh Dư hắt cằm lên trời, đương nhiên sẽ không để tâm đến mấy lời ganh ghét của các nàng. Chỉ là Lục Quân mãi không đến, dần dần khiến nàng bất an. Rõ ràng đêm đó là chàng bối rối, nàng chỉ cười sau lưng chàng thôi, không đến nổi vì nàng cười nhạo mà Lục Quân không đến tìm nàng đấy chứ?

Nàng đang chờ chàng đến lấy lòng, để cho các nữ lang La gia sáng mắt ra mà.

Nhưng chàng không đến thì nàng biết khoe với ai đấy!

Hướng hồ, nàng cũng sợ chàng đổi ý không muốn cưới nữa... La Linh Dư buồn bã, nàng còn đang lo lắng cho sống chết của nàng, đặc biệt đến Nam Dương để giúp chàng, vậy mà chàng toàn phớt lờ mình. Hơn nữa nàng cũng đau có làm gì, nàng chỉ là không mang thai thôi mà. Sao có thể trách nàng chuyện đó được? Là do chàng không có bản lĩnh đấy chứ.

Lại còn thẹn quá hóa giận, giận cá chém thớt với nàng.

La Linh Dư ở trong phòng trông mơn con mắt, ngày ngày mong chờ Lục Quân đến tìm mình, nhưng càng chờ càng khó chịu, mà người La gia cũng chờ đến sợ hãi. Song, bọn họ không biết lúc này Lục Quân không ở Nam Dương, không biết Lục Quân đã rời khỏi Nam Dương đi đón sứ thần, bọn họ chỉ biết Phạm gia muốn từ hôn, mà Lục tam lang lại không hỏi han quan tâm gì La Linh Dư.

La phu nhân đến dò xét, hỏi có phải La Linh Dư và Lục tam lang có hiểu lầm gì không.

La Linh Dư từ thân kể lại chuyện hai người cãi nhau với La phu nhân, muốn thỉnh giáo trưởng bối lớn tuổi. La phu nhân đề nghị La Linh Dư nên đi gặp Lục tam lang một lần, người có mắt cao hơn đầu như Lục tam lang, nữ lang lấy lòng cũng không sao... Sau khi La Linh Dư làm đồ ăn xong, lập tức bị La phu nhân sốt ruột đẩy ra khỏi cửa.

***

La Linh Dư cảm giác mắt mặt đến sâu sắc, sợ bị người ta nhận ra nên chỉ len lút ra cửa, không dám đi đường chính. Lúc đến doanh trại xuống xe, chỉ có mỗi thị nữ Linh Ngọc đi theo nàng. Nhưng doanh trại không cho hai người vào, La Linh Dư và thị nữ xách hộp đồ ăn, lo lắng đi qua đi lại bên ngoài.

La Linh Dư không nói một lời, nhìn Linh Ngọc thỉnh cầu thị vệ canh gác.

Bất chợt, nàng cảm giác có ánh mắt nóng bỏng đang nhìn mình chăm chú.

Nữ lang nghiêng đầu nhìn.

Tiếng võ ngựa bên ngoài doanh trại vang lên như sấm, Ngự tướng quân Ngụy Tông dẫn theo binh mã quay về doanh trại. Hần cưỡi con ngựa cao to, vô tình liếc thấy nữ lang xinh đẹp như giọt sương ban mai, lập tức hít sâu một hơi, nhìn đến ngẩn ngơ——

“Tiền nữ hạ phẩm...”

Ngự tướng quân đột nhiên nhanh trí Nữ lang đẹp như thế, trước kia chưa từng thấy bao giờ. Hần xuống ngựa chấp tay chào đón, cười mờ mờ to: “... Chẳng lẽ là công chúa điện hạ?”

“Có phải công chúa điện hạ tới Nam quốc ta để kết thân không? Kết thân với bộ hạ sao?”

Nữ lang áo váy tung bay, vòng eo nhỏ nhắn. Sau lưng là tiếng trống sĩ huấn luyện vang rung trời, dưới vòm trời trong xanh, La Linh Dư tròn tròn mắt, ngó người nhìn hần.

Ngự tướng quân mặt dày tiến tới cạnh nàng: “Công chúa thấy ta có được không?”

La Linh Dư: “...”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 95

Tuy nữ lang này không phải là công chúa Bắc quốc về cùng Lục tam lang, nhưng vẫn có quan hệ với Lục tam lang—— vì suy cho cùng, La thị nữ cũng là hôn thê của Lục tam lang.

Lại còn là nữ lang đang có hôn thú, chưa từ hôn thì đã bị Lục tam lang đào góc tường.

Ngự tướng quân Ngụy Tông cho binh lính đi điều tra, sau khi tra ra được những chuyện này của La Linh Dư, lòng hần chua chát, áo não buồn rầu. Đích thân ân cần đưa La thị nữ về nhà, sau đó cưỡi ngựa rời đi, Ngự tướng quân mặt đen như nhũn, cắn răng nghiền lợi—— Lục tam lang, lại là Lục tam lang! Từ đệ sĩ tộc xem thường hần, lại có thể khiến mỹ nhân như La nương từ ngăn đạ xa xoi chạy đến tìm.

Mà vì sao cũng ở chung doanh trại với Lục tam lang, nhưng hôn nhân của Ngụy Tông hần lại không được suôn sẻ như vậy?

Bởi vì hần xuất thân hàn môn, nhờ Trần vương cất nhắc mà lên được như bây giờ.

Người hàn môn bước vào giới sĩ tộc, nếu muốn thành công muốn tăng địa vị, thì một khi thành thân ắt sẽ tự đi lên, lúc đó sẽ không muốn qua lại với người chốn hàn vi nữa. Nhưng Ngụy Tông là người tự phụ nên rất coi thường nhà nghèo không bằng mình, nhưng sĩ tộc hần coi trọng, dù hần có nhiều vốn liếng tới mấy thì bọn họ cũng không chấp nhận chuyện “hôn nhân tài vật”. Ngự tướng quân đánh trận rất giỏi, song hôn nhân mãi không vừa ý, đương nhiên khiến hần rầu rĩ. Mà nay hần lại nhìn trúng công chúa Bắc quốc, người không liên quan gì đến chuyện rạch ròi sĩ thứ ở Nam quốc. Thế nên hần định mặt dày tấn công nàng công chúa xinh đẹp kia—— lại không ngờ La Linh Dư cũng là của Lục tam lang.

Ngụy Tông cực kỳ tức giận: với tướng mạo đó của Lục tam lang, muốn nữ nhân kiểu gì mà không có? Vì sao nữ nhân xinh đẹp toàn thiên hạ này chỉ nhìn mỗi Lục tam lang vậy? Lang quân nhà khác không cần lấy vợ nhà hã?

Ngụy Tông dồn lực đào góc tường nhà Lục tam lang.

Còn La Linh Dư lại đang đợi Lục Quân, vừa muốn Lục Quân đến xin lỗi mình, lại gấp gáp muốn kể cho tam biểu ca nghe giấc mơ của Lục nhị lang. Ngự tướng quân nhiệt tình mời La Linh Dư vào doanh trại xem duyệt binh, La Linh Dư lập tức đáp được. Hiếm khi thấy Ngụy Tông cơ trí, hộ tống La Linh Dư đi chơi nguyên một ngày, đến đêm khuya, hần còn có ý dựng lều vải trong quân cho La Linh Dư, nói cho hay là—— sao có thể để người nhà của Lục tham quân bốn ba khắp nơi được?

La Linh Dư mỉm cười, hai má như nhuộm nước mật: tướng quân này đúng là tâm địa gian xảo, còn biết lấy lòng nữ lang nữa cơ đấy. Nàng còn chưa gả cho Lục tam lang, mà Ngự tướng quân đã nói nàng là người nhà của Lục Quân.

Còn Ngự tướng quân thì hài lòng ngời: Ai nói là vị hôn thê? Biểu muội của Lục tam lang, thì cũng là người nhà của Lục tam lang còn gì.

Mỗi người mang theo ý nghĩ riêng, lang quân oai phong cùng nữ lang xinh đẹp trò chuyện với nhau rất khoái trá. Cho đến khi Lục Quân dẫn công chúa thật về, trông thấy cánh Ngự tướng quân và La Linh Dư cười nói vui vẻ—— vị tướng quân lúc nào cũng đối nghịch với Lục tam lang, chề chàng lẽ mẽ kìm chuyện, vào lúc này lại khom lưng dặt dầy ngựa đi trên đường: còn La Linh Dư thì ngồi trên ngựa, sắc mặt căng thẳng.

La Linh Dư không giỏi mấy trò vận động, lại càng không biết cưỡi ngựa. Sau khi biết được chuyện đó, Ngụy Tông xung phong muốn dạy nàng. Ngự tướng quân đầu có dáng vẻ võ bản cao giọng quát lớn như ngày thường, hần ôn tồn nhỏ nhẹ, dù mở lời chầy róng róng vẫn cố nhẫn nhịn. Ngụy Tông chạy bước nhỏ dặt ngựa, liên tục ngoái đầu nhìn nữ lang trên ngựa, sợ nếu lớn tiếng sẽ dọa nữ lang: “Đừng sợ đừng sợ, có ta đây, nương tử sẽ không ngã đâu...”

Chợt có tiểu tướng thổi còi, chạy đến cạnh Ngự tướng quân nói mấy câu. Một khắc sau, Ngự tướng quân đi dưới đất và La Linh Dư căng thẳng ngồi trên lưng ngựa xoay mặt lại, thấy Lục tam lang đứng ở ngoài hàng rào doanh trại, bên cạnh Lục tam lang là một nữ lang, cùng với đoàn sứ thần Bắc quốc mấy chục người đi theo phía sau.

Dẫu hai nước giao tranh thì cũng không thể giết lại sứ. Sứ thần Bắc quốc đi theo sau lưng công chúa nước mình, dùng ánh mắt kén chọn quan sát doanh trại Nam quốc. Trông thấy cách bố trí của doanh trại, sắc mặt người nào người này đều rất khó coi, bởi vì thoạt nhìn Nam quốc giàu có hơn Bắc quốc, trang bị đao thương, khôi giáp và chiến mã đều nhiều hơn Bắc quốc. Song khi thấy mặt đại tướng quân lại tự mình dạy một nữ lang cưỡi ngựa, các sứ thần khẽ nhếch mép cười: Ha, quả nhiên giống như danh sĩ nói, người Nam quốc xa xỉ lười biếng, chỉ biết hưởng lạc.

Quân đội Bắc quốc lớn mạnh hơn Nam quốc nhiều.

Sứ thần bình tĩnh nhìn thẳng, nàng công chúa đội mũ sa bên cạnh Lục Quân nhìn nữ lang xinh đẹp trên ngựa, rồi lại thấy đôi mắt đen của Lục Quân nheo lại. Công chúa sững sờ, lập tức lòng nặng nề thấy rõ. Cách vãi sa châu ngọc, công chúa Bắc quốc nhìn thẳng La Linh Dư, âm thầm so sánh dáng vẻ hai bên. Công chúa Bắc quốc tự nhận là mỹ nhân, kiều ngạo đội mũ sa để người ngoài không thể thấy dung mạo mình... Nhưng lại không ngờ, nàng ta có thể gặp một nữ lang như thế ở trong doanh trại.

Mà Lục tam lang lại còn nhìn không chớp mắt.

Công chúa Bắc quốc trầm giọng nói: “Chẳng lẽ Lục tam lang muốn chiếc đèn từ chỗ ta, là định tặng cho nàng ta? Vì nàng ta, nên lang quân mới không muốn cưới ta?”

Không nhất thiết phải gả cho hoàng đế Nam quốc thì mới gọi là cầu thân liên hôn. Thế gia thời đại này có địa vị rất cao, triều chính thiên hạ cũng nằm trong tay thế gia. Nếu gả vào thế gia làm vợ, nói không chừng còn tốt hơn gả vào hậu cung hoàng đế.

Lục Quân thoáng dừng lại, sau đó nghiêng đầu nhìn nàng ta: “Không phải.”

Công chúa vừa thả lỏng người, thì lại nghe thấy Lục tam lang nói tiếp: “Dù không phải nàng, thì ta cũng sẽ không hy sinh hôn nhân của mình để kết thân với bất cứ ai. Việc ta không muốn kết thân với công chúa không liên quan gì tới nàng cả, chẳng qua là ta và công chúa không có duyên.”

Công chúa Bắc quốc im lặng, nhận ra Lục Quân không phủ nhận chuyện chiếc đèn kia.

Trong khoảnh khắc đó, nàng ta và Lục Quân đứng bên ngoài hàng rào, nhìn chú ngựa nhỏ chạy đến, Ngụy tướng quân đưa tay đỡ nữ lang mảnh mai kia xuống ngựa. Nữ lang ngực nở eo thon, cùng Ngụy tướng quân đi đến, mỗi bước đi đều thướt tha duyên dáng vô ngần. Đầu chi có nam nhân trong quân nhìn ngắm liên tục, ngay đến công chúa Bắc quốc... cũng không nên nổi vén mũ sa lên, để lộ dung mạo của mình, muốn so sánh vẻ đẹp với nữ lang này một phen!

Ngụy tướng quân vô tình liếc qua công chúa Bắc quốc. Hai ngày nay Ngụy tướng quân đã nhìn nhiều mỹ nhân rồi, cho nên hẳn rất bình tĩnh: Ồ, công chúa cũng chỉ là thế thôi. Không bằng người nào đó.

Đúng là ghen tị với Lục tam lang thật.

Lục Quân không lên tiếng, chỉ nhìn La Linh Dư đánh mất nhìn đến, chàng lập tức nhún mảy. La Linh Dư nhìn công chúa cạnh chàng, mà vị công chúa kia cũng nhìn lại nàng với ánh mắt kỳ quái. Trong chốc lát, tâm thần La Linh Dư như dừng lại, cùng là nữ lang, nàng có thể nhận ra điều gì đó giữa Lục tam lang và vị công chúa này. Nàng có chút đổ kỵ, âm thầm lườm Lục Quân, nghĩ bụng, thì ra lại có một nữ lang bị phong thái của Lục tam lang mê hoặc.

Công chúa Bắc quốc thấy Lục Quân vén trường bào bước lên như muốn chào đón, thế là lập tức nói: “Lục tam lang không khen nàng ta nhiều lời trước mặt ta sao? Không sợ ta kiểu cách, chèn ép người trong lòng lang quân sao? Chân tâm của lang quân cũng chỉ thế thôi à.”

Lục Quân quay đầu sang, nhìn gương mặt lạnh lùng của công chúa, trong giọng chứa ý cười: “... Nếu công chúa chèn ép được nàng thì chúng ta lại nói chuyện tiếp.”

Công chúa Bắc quốc sững sờ, đang định hỏi ngược lại thì cửa doanh trại đã mở, giọng của Ngụy tướng quân lớn như sấm rền, cổ ra vẻ nhiệt tình: “Sứ đoàn Bắc quốc già lắm, thực đúng là rỗng ghé nhà tòm ——”

Cục diện hai bên đã mờ ra, giữa hai nước không bàn chuyện tư tình nhi nữ; một lời nói hay một hành động đều là đại sự quốc gia. Công chúa Bắc quốc ngược mắt lên, nghiêm túc nhìn cửa doanh trại rộng mở, tướng sĩ xếp hàng, tiếng trống chân động vang trời, Lục Quân nho nhã bước đi đứng trước dẫn đường. Người sau lưng bất động, Lục Quân ngoái đầu nhìn lại.

Công chúa Bắc quốc lấy lại bình tĩnh, tay áo nàng ta phấp phới trong gió như cánh nhạn. Nàng ta hít sâu một hơi, ngẩng cao đầu uốn thẳng sống lưng, nhắc chân lên bước về phía trước.

Một cảm giác xẹt qua trong Lục Quân, hàng mi chàng run lên, nghiêm túc nhìn gương mặt như băng ngọc của nàng công chúa Bắc quốc. Mà nàng ta đã không để ý đến chàng nữa, đoàn sứ thần Bắc quốc sau lưng công chúa cũng nhau nổi đuôi, theo bước chân nàng ta đi vào.

Bắt đầu từ bước đi đó, nàng công chúa ấy đã quên đi tư tình cá nhân, dâng hiến bản thân vì Bắc quốc đến tận lúc chết. Một kỷ nguyên mới bắt đầu mở ra từ bước chân của nàng. Một thời đại mới, một câu chuyện mới, do nàng dẫn dắt.

...

Quên đi tư tình cá nhân, nhưng có những lúc, tư tình cá nhân chính là lợi ích quốc gia. Huống hồ so với việc vào hậu cung của một lão già gần đất xa trời, thì già cho Lục tam lang tuổi trẻ tài cao, tài mạo vồ song, làm vợ của Lục tam lang, không phải là chuyện tốt hơn sao.

Thuyết phục thế gia và thuyết phục triều đình Nam quốc, về cơ bản cũng chẳng khác gì nhau.

Đêm hôm đó, vì nghênh đón đoàn sứ thần vào Nam Dương, Ngụy tướng quân đã mở tiệc linh đình trong doanh trại đến tận sáng. Vốn buổi tối La Linh Dư sẽ về La gia, nhưng nàng thấy công chúa muốn ở trong lâu vài chuẩn bị riêng cho nàng, mà hai mặt của công chúa lại cứ dính chặt lên người Lục Quân. Thế là La Linh Dư quyết định không về nữa, ở lại xem thêm thế nào.

Buổi tối tiệc rượu linh đình, thức ăn ở Nam quốc rất phong phú, đoàn sứ thần Bắc quốc âm thầm so sánh, so sánh xong thì cực kỳ cảm ghét. Giang Nam giàu có, còn Bắc quốc chỉ có gió sương... Bình lực Bắc quốc rất mạnh, nhưng sao đám sĩ tộc sống trong mơ màng của Nam quốc lại được chiếm khu vực tốt nhất? Trong cái đêm chẳng mấy khoái trá, công chúa Bắc quốc vẫn nhìn chăm chú Lục Quân.

Thấy Lục Quân đi vòng tại chỗ một vòng, khách khí lạnh nhạt với các binh lính. Ở Lục tam lang có sự kiêu ngạo thanh cao của người thế gia, khiến chàng hầu như không có khả năng bình dị gần gũi. Mà rõ ràng Lục tam lang cũng không định miễn cưỡng mình, không tính làm một kẻ bình dị. Ngụy tướng quân và các tướng sĩ uống hết vô rượu này đến vô rượu khác, mặt mũi ai nấy cũng đỏ gay, thế mà Lục Quân chỉ uống mấy ly cho có, không nói nhiều với người ta lấy một câu.

Ngụy tướng quân không nhịn được xua tay: “Đi ra đi ta! Người không uống được rượu, thì đừng quấy rầy hứng thú của bọn ta!”

Lục Quân nắm cổ họng, nhắc nhở bên tai hắn: “Tướng quân xem, có thể chúc say được đoàn sứ thần Bắc quốc này không? Hỏi rõ nguyên do từ trong miệng bọn họ, sau đó nói với ta, ta sẽ nghĩ cách làm rối loạn dã tâm của họ.”

Ngụy tướng quân uống đến nhức đầu, tùy ý khoát tay. Hắn cười nhạo, xem thường Lục Quân lại muốn giờ trò, dầy vô dám người Bắc quốc. Nhưng làm gì cũng phải có chuyên môn, Ngụy tướng quân không phản bác Lục Quân trong chuyện này. Ngụy Tông ôm một vô rượu loãng choạng đứng dậy, hẳn vung tay hô lớn, các tướng sĩ say mềm cũng nhao nhao đứng dậy theo hắn, đi tìm đoàn sứ thần Bắc quốc uống rượu.

Lục Quân trở lại bàn tiệc, chỉ có điều là chàng ngồi xuống cạnh La Linh Dư. Nữ lang chống má nhìn chàng, mắt phượng khẽ liếc: “Huynh uống bao nhiêu ly rồi?”

Lục Quân rất vui vì nàng chủ động nói chuyện với chàng, đám ma men bên kia lại đang bận uống rượu, nên không một ai để ý bọn họ, thế là chàng bật cười ôm lấy vai nàng, muốn kéo nàng vào lòng. Lục Quân ngời nhe trên tóc nàng, cười nói: “Ta kira bọn họ thôi, chỉ nhấp môi vài ly.”

La Linh Dư như cười như không: “Thì ra huynh cũng biết mình không uống được.”

Lúc nàng giơ tay toan đẩy chàng ra, chợt cảm giác có ánh mắt nhìn chăm chăm vào sau lưng mình. Đuôi mắt La Linh Dư liếc khẽ, thấy vị công chúa nọ đang cúi đầu che tay uống rượu, như thể không nhìn bọn họ. Nhưng rốt cuộc có nhìn hay không... La Linh Dư không đẩy Lục Quân nữa, mà trái lại còn ngoan ngoãn để chàng ôm, mặc chàng quyền luyện hôn lên ăn đường.

Lục Quân cắn răng: “Đừng nhắc đến chuyện mất mặt kia nữa!”

La Linh Dư lườm chàng.

Chàng lại không kìm nổi, hỏi: “Đêm hôm đó ta có làm gì không?”

Chàng vừa nói vừa ôm eo nàng, sờ đến xương thịt bên hông nữ lang, như thể đã ăn là ghiền, chàng dần mất đi vẻ đứng đắn, tay dịch chuyển lên trên gạt một cái. Lục tam lang cụp mắt, thấy dưới đèn đuốc mơ màng, nữ lang cúi đầu. Xuyên qua cổ áo là núi tuyết cong vút, một lớp sáng mỏng che phủ đôi núi, mỏng lung như có như không, muốn nói lại thôi.

Một ngọn lửa bùng lên trong đáy mắt, đã có ý làm bậy, thì dưới tay cũng không kiêng nể gì. Lừa dục thấp sáng, bàn tay đi động như rắn, vuốt lên tơ lụa. Biết bao con mắt đang nhìn chăm chăm là thế, mà chàng như thể quên đi tất cả, chỉ thấy mỗi mình nàng, càng lúc càng cúi thấp... La Linh Dư hoảng hốt đẩy chàng ra, cắn răng mắng khẽ: “Huynh làm gì thế? Huynh điên rồi hà... Chẳng lẽ huynh lại uống say?”

Chàng chưa từng như thế bao giờ cả. Trước kia cùng lắm chỉ hôn nhau sờ mó, chứ đâu có đáng vẻ như thế?

Lục Quân hoàn hồn, che đi ngọn lửa trong mắt, trên mặt nóng bừng. Chàng rút tay về, ra vẻ cười cợt hóa giải sự căng thẳng của nàng. Chàng cúi đầu cần lên vành tai nàng, trong giọng nói mang theo ý cười: “Ta không say... Buổi tối tôi tìm ta nhé?”

La Linh Dư hừ lạnh: “Không đi. Muội không muốn nói nhiều với sáu rượu, dù có nói nhiều tới mấy, huynh cũng không nhớ.”

Lục Quân giải thích mình không say, nhưng La Linh Dư cố ý nói không tin.

Nàng nước mặt lên, ánh đèn hắt lên mặt nàng, hai má như rắng hồng. Dưới ánh sáng đan xen là một vẻ đẹp xán lạn rực rỡ, khiến đối phương kinh tâm động phách. Lục Quân rung động, yết hầu di chuyển lên xuống, lần nữa cúi thấp mặt, thủ thủ nói chuyện cùng nàng. Nàng vừa tránh vừa cười, ngón tay chọc vào mặt Lục Quân, không cho phép chàng đụng vào nàng.

Lại chơi đùa như vậy.

Người ngoài bận uống rượu, bận xã giao quốc sự, bận dò xét lẫn nhau, mà Lục Quân uống say lại làm thế này thế nọ với La Linh Dư. Lúc chàng mỉm cười, trên gương mặt lại toát lên tình sâu nồng nàn, khí chất nhẹ nhàng, mang theo vẻ trụy lạc. Phóng đảng nhưng không dâm, vẻ phong lưu trong từng cử chỉ của lang quân như hộp hồn người, ăn mòn vào tận xương thịt.

Công chúa Bắc quốc cúi thấp đầu xuống.

Đêm hôm đó, bữa tiệc âm ỉ kéo dài đến rạng sáng mới kết thúc. Ngự tướng quân đã say đến mức bất tỉnh nhân sự, Lục tam lang sắp xếp mọi người quay về doanh trại nghỉ ngơi, sau khi đưa tất cả mọi người rời đi, chàng lại đi xét La Linh Dư lần nữa. La Linh Dư hỏi: “Tìm huynh làm gì?”

Lục Quân thấp giọng cười: “Ca ca tặng quà cho muội... Muội trò chuyện với ca ca một lúc được không?”

Quả gì kia chứ, chẳng hứng thú chút nào cả. La Linh Dư nghĩ đến dáng vẻ kia của Lục Quân, bao giờ cũng phồng thủ ranh giới cuối cùng, không chịu ân ái với nàng. Vậy buổi tối nàng đến chỗ chàng thì có ý nghĩa gì? Chàng là một nam nhân, không đến mức vì để nàng ngủ với chàng, vì để duy trì tình cảm này mà chuốc thuốc chứ?

La Linh Dư hùng hồn từ chối Lục Quân.

Lục Quân thờ dài, nàng đã không muốn thì chàng cũng không miễn cưỡng làm gì...

Lục tam lang chẳng mấy vui quay về lều trại, sau khi rửa mặt qua loa, chàng không đi ngủ mà ngồi vào bàn, thức đêm phê duyệt rất nhiều công vụ trong mấy ngày qua. Thân kiêm mấy chức vụ, nên lúc bận rộn lu bù cũng tốn nhiều thời gian hơn kẻ khác. Chàng tìm được đồng thư chất thành núi trong công vụ, toàn là thư do Lục nhị lang viết. Lục tam lang thờ dài thườn thượt —— nhị ca của chàng, ngày nào cũng gửi thư nhiều như thế.

Thư nào cũng nói lời tán gẫu, không lần nào nói vào trọng điểm. Chỉ vì tần suất viết thư quá dày đặc nên cũng không có trọng điểm.

Vất vả lắm Lục tam lang mới tìm được thư của Lục nhị lang, bức thư nói về chuyện hiểu nhầm La Linh Dư mang thai. Thì ra phong thư này đã được đưa đến từ lâu, chẳng qua là thư của Lục nhị lang quá nhiều, nên bị tam đệ trực tiếp bỏ qua.

Lục tam lang đọc thư với tâm trạng kỳ lạ, đọc giọng điệu xin lỗi của nhị ca trong thư, tâm thần chàng lại không nén được mà bay xa. Nghĩ nếu La Linh Dư mang thai thật thì hay biết mấy. Chàng mong đợi đã lâu, ngày nào chàng cũng luôn nghĩ đến đứa con không có duyên kia. Còn nghĩ nếu sinh con gái thì tốt biết mấy, Lục gia bọn họ đương thịnh âm suy, không có nhiều nữ tử. Con gái của chàng và La Linh Dư, tất sẽ vô cùng xinh xắn.

Lục Quân cúi đầu mỉm cười, trong nụ cười lại có vẻ rầu rĩ.

Bất thành linh, bên ngoài truyền đến tiếng tranh chấp. Đêm khuya thanh vắng, Lục tam lang ngẩng đầu lên, thấy rèm châu được vén lên, tiếng tranh chấp ở bên ngoài đã kết thúc, còn chúa Bắc quốc khoác áo lông chuoét màu xám đi vào lều. Công chúa đứng trước lều, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào chàng: “Ta có chuyện muốn nói với lang quân.”

Lục Quân nhủ mảy: “Đêm đã khuya rồi, để ngày mai hẵng nói...”

Công chúa Bắc quốc lạnh lùng nói: “Ngươi mua đèn ở chỗ ta, tặng cho người trong lòng ngươi, ta cũng không nói gì. Nhưng vì sao ta có chuyện thì Lục tam lang lại không thể nghe vài lời?”

Lục Quân im lặng không đáp.

Công chúa nhìn ra ngoài, ra hiệu tất cả mọi người lùi ra. Trong lều chỉ còn lại nàng và Lục tam lang, công chúa Bắc quốc tiến về phía trước, đứng cách bàn trước mặt Lục tam lang ba bước. Nàng ta cup mắt, giọng nhỏ nhẹ hẳn: “Lục tam lang, ta đã từng nghe về đại danh của ngươi rồi. Danh tiếng của Tầm Mai cư sĩ cũng lưu truyền ở Bắc quốc chúng ta. Ta chỉ hỏi ngươi một câu cuối cùng, ngươi thật sự không muốn cưới ta? Tuy là lợi ích, nhưng ta thật sự cảm mến ngươi.”

Lục Quân cười: “Rất vui khi được diện hạ yêu thích, nhưng không cần phải thế.”

Tuy chàng không nói ra, song ánh mắt đã rất rõ ràng: số nữ lang cảm mến ta có rất nhiều. Có thì ưu việt ở điểm nào?

Lục tam lang là người thanh cao ngạo mạn, dù chàng không buông lời ghét bỏ thẳng mặt, nhưng vẻ mặt không coi người ta ra gì, không đếm xỉa đến ai cũng khiến người đối diện bị tổn thương. Hai người va chạm, đối phương đã động tâm, nhưng với chàng chỉ là một chuyện vô cùng bình thường. Sự vô tình và ghét bỏ sâu trong đáy mắt lang quân, khiến công chúa Bắc quốc khó chịu ra mặt.

Nàng ta thoảng trầm tư, thấy Lục Quân cup mắt, nàng ta hạ quyết tâm, ngón tay đặt lên nút thắt trên áo khoác.

Chỉ chớp lát, chiếc áo đã tuột xuống khỏi bờ vai.

Lục Quân giương mắt lên, nhưng cái nhìn sắc bén lạnh lẽo không nhìn tới, tốc độ cực kỳ nhanh, công chúa Bắc quốc còn chưa kịp nhìn rõ thì chàng lại buông thõng mí mắt. Lục tam lang ngồi ngay ngắn sau bàn không nhúc nhích, ngoài động tác đơn giản như cup mắt giương mắt ra, thì thậm chí khuỷu tay chàng đặt trên bàn còn không hề dịch chuyển.

Lạnh lùng không ai bằng.

Công chúa Bắc quốc thờ ra hừ vào liên tục, vừa bối rối lúng túng lại vừa ón lạnh rùng mình. Nàng lỏa thể đứng trước mặt chàng, thấy chàng cup mắt không để ý đến mình, nước mắt dâng lên, cực kỳ tức giận —— đã không nhúc nhích, không đứng dậy né tránh, cũng không hề khoác áo lại cho mình! Sự dửng dưng đứng đắn của chàng đâu?

Thực chất Lục Quân là người rất vô tình, không cho người ta chút tình cảm nào.

Lục Quân: “Xin công chúa về cho, đừng làm bẩn thanh danh của ta.”

Công chúa Bắc quốc run giọng nói: “Ta làm bẩn thanh danh ngươi?! Ngươi còn không thêm nhìn ta, ngươi... ngươi là đồ vô tình vô nghĩa...”

“Soạt ——”

Đột nhiên rèm trường được vén lên.

Công chúa Bắc quốc vô cùng hoảng hốt, vội ngồi sụp xuống quơ vội áo khoác mặc vào. Nàng ta run rẩy, xương vai trơn bóng lộ ra, mái tóc dài xỏa tung như mây. Nàng ta rất sợ sẽ có người thấy dáng vẻ lúng túng của mình. Nhưng đúng lúc này, nàng ta lại thấy ánh mắt Lục Quân biến đổi, lập tức đứng bật dậy.

Công chúa ngoái đầu lại, thấy La Linh Dư bung một bát cháo, ngạc nhiên đứng ở cửa lều.

Động tác che giấu vội vàng của cũng không đủ để xóa đi chứng cứ trong lều. La Linh Dư nhủ mấy thôi cười, lạnh lùng nhìn Lục Quân. Lục Quân bình tĩnh nói: “Chuyện này không như nuôi nhĩ đâu.”

Hai mắt La Linh Dư bốc lửa, cười lạnh một tiếng rồi ném chiếc bát trong tay, nàng xoay người bỏ đi. Trước khi đi, nàng còn tức giận trợn mắt trừng công chúa, tuy tức đến mức run lên nhưng lại không làm gì. Nữ lang vén rèm rời đi, Lục Quân cũng chẳng thêm nhìn xung quanh, cất bước đuổi theo. Lục Quân sốt sắng nói: “Linh Dư, nghe ta giải thích đi!”

Rèm trường vén lên rồi lại rơi xuống, gió lạnh ập tới, từ đằng xa nghe thấy tiếng nam nữ ồn ào bên ngoài, xem chừng rất tức giận. Còn trong lều vắng vẻ im ắng, từng giọt nước mắt rơi xuống, công chúa Bắc quốc im lặng mặc xiêm y vào. Hai kẻ kia không coi mình ra gì, công chúa Bắc quốc cực kỳ căm hận, cơ thể càng run lên bần bật. Nàng ta chưa bao giờ bị làm nhục như vậy!

***

Từ bước đầu tiên công chúa Bắc quốc bước vào doanh trại Nam Dương, cho đến lần công chúa Bắc quốc quỵ rũ Lục Quân, lịch sử giữa hai nước đã bị đẩy tới trước một bước. Dưới hình ảnh thu nhỏ của toàn thời đại, ít ai có thể thấy được quỹ tích vận mệnh vào thời khắc này. Ở Nam Dương bên này không làm được, nhưng tại trong thành Kiến Nghiệp ngàn dặm xa xôi, dựa vào giấc mơ của mình, Lục nhị lang lại lần thấy được vài dấu vết.

Trong ngày công chúa Bắc quốc tiến vào doanh trại Nam Dương, ngày đêm hôm đó, Lục nhị lang lại nằm mơ. Ở trong giấc mơ, rốt cuộc hẳn cũng thấy được nguyên nhân đã hại chết tam đệ.

Bắc quốc phái đoàn sứ thần đến đàm phán trao đổi với Nam quốc. Đoàn sứ thần Bắc quốc vào Kiến Nghiệp, bởi vì Lục tam lang tiết lộ bí mật trước nên đàm phán không thành, đoàn sứ thần tức tối về nước. Nhưng công chúa Bắc quốc lại bị hoàng đế Nam quốc nhìn trúng, thu vào hậu cung. Hoàng đế Nam quốc quanh năm trăm mê cầu tiên vẫn đạo, cuối cùng cũng đã tìm lại phần nào tính người —— hoàng đế ông ta nhất mực sùng ái vị công chúa Bắc quốc này.

Tâm nguyện của thái hậu cũng không cần được.

Hai nước Nam Bắc tiếp tục giao chiến, sau khi Nam Dương đại thắng, hai bên chính thức tiến hành đàm phán, vì hoàng đế Nam quốc quá chiều chuộng công chúa Bắc quốc, nên đã trắng trợn nhường lợi rất lớn. Triều đình không tiếp tế cho Nam Dương nữa, yêu cầu Nam Dương lui binh, Lục tam lang phải hồi kinh. Ở trong thư, Lục tam lang nói thể cực chưa yên ổn, không thể hồi kinh được. công chúa Bắc quốc tuyên bố muốn giết Lục tam lang, hoàng đế Nam quốc do dự.

Triều đình chia làm hai phe, phần lớn mọi người đều yêu cầu Lục tam lang và Ngụy tướng quân quay về Kiến Nghiệp. Lại dựa theo đoán phán, hoàng đế Nam Dương đưa mấy quận lân cận như Nhĩ Dương, Nam Dương và Đình Xuyên cho bắc quốc, đổi lại hai nước trăm năm hòa bình. Thế gia ủng hộ triều đình, vì bọn họ cũng không muốn lại chi tiền nuôi dưỡng quân đội. Trong lần sống cả tiếng, ngày tới Lục gia cũng cho rằng Lục tam lang nên quay về. Cần gì phải ở lại Nam Dương nơi có cục diện rối rắm?

Toàn bộ triều đình, chỉ có Trần vương là dựa vào bức thư tay của Lục tam lang, tranh luận theo lý lẽ, nói tình hình ở Nam Dương chưa ổn, hy vọng cho Lục Quân thêm một thời gian.

Nhưng không có binh mã, không có lương thực, Trần vương lại chỉ có một thân một mình, dù có dùng mọi cách chu toàn, nhưng vì không biết tình huống cụ thể ở Nam Dương, chỉ dựa vào tình bạn nhiều năm mà ủng hộ Lục Quân. ... thì y vẫn khó mà chống lại đại cục được. Đến lúc Lục Quân chết, Lục nhị lang mới với cùng hồi hận, Lục gia cũng cực kỳ day dứt, sớm biết thế thì đã không ép Lục Quân quay về, phải ủng hộ chàng ở lại mới đúng.

Công chúa Bắc quốc không tỏ ý thêm, nhưng thế cục đã định.

Chẳng qua lúc hôn phách Lục nhị lang đi lại trong mơ, thấy sứ thần Bắc quốc ngồi chung với nhau, thấy nụ cười như có như không cùng hận ý trên mặt công chúa Bắc quốc. ... Hân mơ hồ nghĩ, nhất định ở Nam Dương đã xảy ra chuyện gì đó, nên mới khiến công chúa Bắc quốc có tự tin đến thế. Nói không chừng, có lẽ vị công chúa này biết nguyên nhân vì sao Lục Quân không chịu về Kiến Nghiệp.

Lục nhị lang hoang mang nghĩ: Vì sao lại thế? Vì sao công chúa này lại có hận ý như vậy? Lục tam lang đã đắc tội gì với nàng ta ư?

Trên thế gian này, có rất nhiều nỗi căm hận với nguyên do cực kỳ đơn giản, chỉ cần tâm tư nặng. Có lúc chỉ vì người nọ không thêm nhìn nàng ta, mà hận ý ủa đến như thủy triều, mãnh liệt gieo thành mối họa. Lại nghĩ: nếu đã không biết điểm tốt của ta, không nể mặt ta, vậy thì đi chết đi!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Ngày hôm sau, công chúa Bắc quốc phải hạ quyết tâm rất lớn mới chịu ra ngoài.

Suy cho cùng vẫn là công chúa, dù trong lòng có khó chịu căm hận đến đâu, thì khi đối mặt với người ngoài, công chúa Bắc quốc vẫn kiêu ngạo lạnh lùng. Công chúa bọn họ không ăn ở chung với quân sĩ trong doanh trại, buổi trưa dùng bữa ở bếp khác. Trùng hợp là La Linh Dư cũng không phải người trong quân, thế nên nàng cũng được dùng bếp riêng.

Công chúa Bắc quốc xuống bếp dùng bữa, đúng lúc đụng phải La nữ lang đang đi cùng thị nữ ở bên ngoài gió trường. Thị nữ xách hộp đựng thức ăn, La nương tử y phục bông bông, gió thổi bay sợi dây thắt trên tay áo và trên gấu váy, thoát trông hoạt bát đầy sức sống. Chân mày nữ lang khẽ nhúc, trong mắt giăng đầy mây mù, nét mặt yếu ớt thật động lòng. ... Đúng là một tuyệt đại giai nhân, khiến người ta vừa nhìn đã thương.

Thấy nữ lang ấy, công chúa Bắc quốc chỉ muốn quay đầu bỏ đi, nhưng không ngờ La Linh Dư đã quét mắt nhìn thấy nàng ta, lập tức lên tiếng chào hỏi từ xa.

La Linh Dư rầu rĩ tới gần, buồn bã nói với công chúa: "... Đây là bữa trưa ta tự làm, định đưa đến cho Tuyệt Thần ca ca."

Công chúa Bắc quốc không nhịn được hỏi: "... Hai người không cãi nhau sao?"

Tối qua mơ hồ nghe thấy bọn họ âm ỉ ở ngoài lầu lẩm mả.

La Linh Dư cười gượng.

Thị nữ Linh Ngọc sau lưng nàng neho mắt, biết nữ lang lại muốn bắt đầu rồi. Nàng còn bảo mà, đang đi bộ yên lành thì tự dưng biểu tiểu thư thay đổi sắc mặt, lập tức trở nên đáng thương như hoa lê trong nước. Thì ra biểu tiểu thư đang chờ người này.

Mà dĩ nhiên công chúa Bắc quốc không biết được điều ấy, chỉ thấy La nữ lang thờ dài một hơi, điềm đạm nói: "Sao ta có thể trách Tuyệt Thần ca ca được? Đêm qua là ta càn rỡ, lang quân là trời, còn ta chỉ là một tiểu nữ bé nhỏ, có lý do gì mà chỉ trích huynh ấy? Huynh ấy muốn làm gì thì làm, chỉ cần Tuyệt Thần ca ca không giận ta, vẫn cần ta là đủ rồi. Ta chỉ muốn hầu hạ Tuyệt Thần ca ca thật tốt, dù làm nô tỳ, ta cũng cam tâm tình nguyện."

Công chúa Bắc quốc khó chịu, những lời lẽ kinh thường định nói ra lại bị đáng về của nàng chặn lại. Trong thời đại này, nữ tử quý tộc luôn hành động phóng khoáng dũng mãnh, chẳng mấy ai yếu đuối như vậy. La Linh Dư thế này... công chúa Bắc quốc định khích bác La Linh Dư: "Ta không biết hẳn nói với người thế nào, nhưng có vẻ hẳn chưa cho người biết, là đêm qua hai người bọn ta đã hoan ái đúng không?"

La Linh Dư lại học đáng về Tây Thi ôm ngực, ra chiều muốn phiền, thờ dài như tự thương xót: "Hoan ái thì hoan ái, ta cũng không ngại. Ta chỉ là kẻ ăn nhờ ở đậu, không nơi nương tựa, chỉ có một mình Tuyệt Thần ca ca. Dù huynh ấy muốn cưới công chúa làm thế, nạp ta làm thiếp, thì ta cũng sẵn lòng. Ta làm cơm cho Tuyệt Thần ca ca, hy vọng huynh ấy thấy ta hiền huệ mà không so đo với ta, đừng đánh mắng ta nữa, hu hu."

Nữ lang che miệng nước nờ, nước mắt như minh châu rơi xuống.

Thị nữ Linh Ngọc nhìn mà ngẩn ngơ: ... Đúng là nữ lang tội nghiệp.

Công chúa Bắc quốc cũng tròn mắt há mồm, có lẽ nàng ta chưa bao giờ thấy nữ tử nào yếu đuối như vậy, có khích bác cũng không được. Một La Linh Dư luôn cảm thấy tự ti, không so đo lang quân ra ngoài phong lưu như vậy, thật sự đã nhân chim ác ý trong lòng công chúa xuống. Bụng máu ghen nơi có họ, công chúa Bắc quốc lại nghe La Linh Dư tiếp tục thút thít:

"Huynh ấy đánh ta cũng được, mắng ta cũng được, đi theo huynh ấy, ta không oán cũng không hận. Ta nào dám tức giận? Chỉ cần huynh ấy không giận ta, là ta vui lắm rồi."

Công chúa Bắc quốc bị La Linh Dư làm cho tối mặt —— chưa bao giờ thấy nữ nhân nào nhu nhược như thế cả.

La Linh Dư còn đang định kích thích công chúa thêm, thì từ đằng xa, nàng nghe thấy âm thanh lạnh lùng của Lục tam lang: "Linh Dư, muội làm gì đấy?"

Xoay mặt sang, cảnh nền là quân sĩ đang thao diễn tập luyện, rèm cửa trước lầu của tham quân được vén lên, Lục tam lang phóng khoáng đứng trước cửa, ngược mắt nhìn tới. Công chúa Bắc quốc khó chịu nhìn đi nơi khác, nhưng một lúc sau lại phát hiện, Lục tam lang không hề nhìn nàng ta, thế là nàng ta lại tức tối giương mắt. Mà La Linh Dư chỉ khựng lại một lúc, sau đó ra vẻ mừng rỡ chạy nhanh đến, ôm lấy tay lang quân, yếu đuối dựa vào chàng: "Tuyệt Thần ca ca, huynh đừng đuổi muội đi nữa có được không? Muội sẽ không to tiếng với huynh nữa. Muội muốn không danh không phận đi theo huynh."

Lục Quân: "..."

Chàng nhướn mày, tâm trạng đang bình tĩnh là thế, nhưng nàng vừa đến là lại khuấy động hứng thú trong chàng. Song, ngoài mặt Lục tam lang chẳng tỏ vẻ gì: "Không danh không phận? Không đến nỗi đấy chứ..." Chàng còn đang bận chuyện từ hôn của nàng đấy.

La Linh Dư siết chặt tay chàng lắc lắc như làm nũng: "Không, muội muốn không danh không phận."

Cánh tay Lục Quân bị nàng lắc đến tê rần, đưa mắt nhìn nàng: "... Dư Nhi muội muội thích là được rồi."

Nụ cười trong mắt Lục Quân càng thêm sâu, đưa tay ra véo mặt nàng. La Linh Dư tròn mắt: Làm gì vậy? Có thể phối hợp với muội không? Có thể hung dữ với muội không?

Lục Quân lập tức sầm mặt, hừ một tiếng: "Kẻ ti tiện như muội, cũng chỉ có thể không danh không phận. Tối hôm qua lại dám cãi với ta, ai cho muội lá gan đấy?"

La Linh Dư càng tủi thân, nước nờ ấp ứng, trông rất thảm hại.

Công chúa Bắc quốc đã không nói nổi nữa rồi, cảm giác vô cùng kỳ quái. Vừa bị đáng về như bông sen trắng của La Linh Dư làm cho tròn trắng mắt, lại vừa chấn động trước lời si nhục nữ lang của Lục tam lang. Mà La Linh Dư vẫn không tức giận, trái lại còn thút thít, khẳng khái bám lấy Lục tam lang.

Công chúa Bắc quốc: ... Phục rồi.

Nàng ta tức giận bỏ đi, còn La Linh Dư được Lục Quân dẫn vào lầu trại, đợi tới khi buông rèm xuống, nàng mới thỏa mãn thu hồi vẻ mặt. La Linh Dư hừ lạnh với Lục Quân, ánh mắt như dao đục khoét chàng. Chẳng muốn nán lại lâu một tí nào, sau khi dặn thị nữ đặt hộp thức ăn xuống, nàng tức khắc xoay người rời đi.

Lục Quân cười khẽ.

Ôm chầm lấy nàng từ phía sau.

Linh Ngọc cup mắt, chuyển tâm nhìn chằm chằm ngắm thăm trên đất, tập trung nghiên cứu hoa văn.

Lục Quân ôm lấy La Linh Dư từ phía sau, cười nói: “Sao, còn giận há? Không phải đã biết là không có gì rồi ư? Ta chỉ động lòng trước một mình muội mà thôi. Tối hôm qua nàng ta như vậy, nhưng tìm ta không hề đập nhanh một nhịp.”

Thật ra La Linh Dư cũng tin là không có gì, bởi vì nàng biết Lục Quân kiêu ngạo đến mức nào. Nàng phải lấy lòng chàng vất vả lắm, thì bây giờ đã nếm được ngon ngọt: chính vì con người chàng không dễ rung động, nên sự cảm động của nữ lang chỉ là chuyện rất bình thường với chàng, hầu như không một ai có thể công phá được phòng tuyến trong lòng chàng.

Nhưng giữa nam nữ người tới ta đi, há có thể bị chàng dắt mũi mũi?

La Linh Dư giầy giũa trong lòng chàng, tránh ra xa ba bước. Ánh mắt Lục Quân khẽ thay đổi, thấy nàng đứng ở cửa lều, sóng mắt liếc ngang, chẳng giống tức giận mà như hờn dỗi khiêu khích: “Lời ngon tiếng ngọt, ai tin được lời nói dối của huynh? Nửa đêm canh ba hẹn hò với nữ lang, để nữ lang vào lều mình, muội không thêm đề ý đến huynh nữa!”

Tuy ngoài miệng nàng nói “muội không thêm đề ý đến huynh”, nhưng sóng mắt lưu chuyển, rõ ràng là miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo, như có như không trêu ghẹo chàng.

Có nhiều lúc tuy lòng cứng như sắt, biết rõ thủ đoạn của nàng thì sẽ không dính bẫy. Nhưng càng nhiều lúc, biết rõ nàng có ý, biết rõ nàng muốn dụ mình, nhưng lòng vẫn bắt gác đi theo. Nàng mới mỉm cười thôi mà chàng đã rung động. Nàng nửa muốn nửa không, chàng lại rung động đến nỗi không cưỡng được bản thân... Lục Quân tiến lên trước, sự thay đổi trong đôi mắt đen láy của chàng được La Linh Dư nhìn thấu. La Linh Dư không muốn làm lạnh với chàng nhanh như thế, nàng đã đứng cạnh cửa, ánh mắt Lục Quân vừa thay đổi, nàng lập tức vén rèm đi ra.

Chú tổ La Linh Dư đến và đi nhanh như một con gió, không kịp để Lục Quân nếm được ngon ngọt. Đứng giữa lều, Lục tam lang cảm thấy nơi nào đó buồn bực khó chịu, mỹ nhân có thể an ủi chàng lại không chịu ddeer chàng được như ý. Lục Quân bối rối: không ngờ là chàng lại có ngày hôm nay.

Sắc mặt không tốt, Lục tam lang ngồi xuống bàn. Chàng mở hộp đựng thức ăn đang đưa đến ra, thấy bánh ngọt cầu kỳ bên trong, lúc này sắc mặt mới giãn ra. Ăn một miếng bánh, Lục tam lang chấn chỉnh tâm trạng, bắt đầu xem công vụ. Dĩ nhiên sẽ làm lạnh với La Linh Dư, nhưng chàng có chủ ý... Bấy giờ thời cơ chưa tới, không cần gấp gáp.

Nguy tướng quân Ngụy Tông không nhận ra câu chuyện nam si nữ oán giữa mấy người bọn họ, Ngụy tướng quân mặt mũi cau có đến tìm Lục Quân, bởi vì hắn đã phát hiện được vài thứ. Ngụy Tông tối mắt, đi vào lều của Lục Quân: “Chước say được sứ thần Bắc quốc rồi, nhưng bọn chúng kín miệng quá, không chịu nói gì. Có điều có một tùy tùng vô tình lộ miệng —— ta nghi lần này sứ thần Bắc quốc đến không phải là để đàm phán, mà muốn cầm chân Nam quốc ta. Có lẽ bọn chúng đang chuẩn bị cho một trận đại chiến... Chàng qua là thời cơ chưa tới, cần thời gian.”

Lục Quân trầm ngâm: “Thời cơ gì mà lại phải phái sứ thần đến, để hai nước tạm dừng chiến?”

Nhưng chàng nhanh chóng thay đổi suy nghĩ, nói: “Chỉ là suy đoán của tướng quân, chưa chắc đã chính xác. Chúng ta cần phải điều tra thêm... Thế này đi, ta sẽ bàn bạc thêm với Hành Dương vương mới đến quận Đình Xuyên, trao đổi ý kiến với ngài ấy.”

Ở trong giấc mơ của Lục nhị lang, Hành Dương vương không hề ra biên ải, liên lạc giữa mấy quận cũng không chặt chẽ. Nhưng ở ngoài đời, Hành Dương vương đã đến. Mà vừa khéo là, Lục Quân và Hành Dương vương Lưu Mộ cũng coi như là chôn quen biết cũ. Dù quan hệ không tốt mấy, song đôi bên vẫn có thể trao đổi qua lại. Nam Dương và Đình Xuyên lại gần nhau, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện đương nhiên.

Lục Quân lại nói: “Để trình thám vào núi thăm dò tình hình của quân đội Bắc quốc đi... Ừm, có lẽ trong thành Lạc Dương vẫn có vài danh sĩ nán lại, ta có thể viết thư, nhờ bọn họ đề ý hộ chuyển thay đổi binh mã ở Bắc quốc.”

Lạc Dương thuộc bờ cõi Bắc quốc, nhưng danh sĩ dĩ khắp thiên hạ không can thiệp vào chính cục, tự có đường lối của riêng mình.

Ngụy Tông cũng vừa nghĩ đến, tuy bây giờ Lục tam lang ngày ngày ngồi trong doanh trại, nhưng trước đó, chàng cũng là danh sĩ nổi tiếng khắp thiên hạ, bất luận là ở Bắc quốc hay Nam quốc, địa vị của chàng trong danh sĩ cũng rất cao. Thấy Lục Quân đã mài mực bắt đầu viết thư, Ngụy tướng quân chậm rãi “ừ” bảo: “Còn phải cảnh giác đã tam lang soi của đám người này nữa... Không nói chuyện nữa, ta tranh thủ thời gian tiếp tục luyện binh đã, dù là dương mưu hay âm mưu, thì binh lực phe ta vẫn phải tăng lên, lúc đó mới có thể lấy bất động ứng phó vạn vật.”

Nói đến đây, Ngụy Tông cười khò: “Đáng tiếc, thể chất thể lực người Nam quốc ta không bằng quân đội Bắc quốc, nhân sĩ Giang Nam muốn được mình đồng da sắt như quân nhân Bắc quốc, e là còn phải tập luyện dài dài.”

Hàng mi Lục Quân khẽ động: ưu thế Nam quốc nằm ở chỗ giàu có, thổ địa Giang Nam dồi dào. Binh lực yếu, song có thể dùng số lượng và tiền tài bù đắp vào... Nhưng nếu toàn bộ dây xích đứt gãy, bọn họ sẽ rơi vào thế bị động.

Vừa nghĩ đến đây, Lục Quân lập tức viết thêm một phong thư gửi về Kiến Nghiệp, hỏi Trần vương triều đình ủng hộ chống lưng có vững chắc không.

...

Nhìn hiện tại thì vững chắc thật.

Trần vương hỏi âm như vậy.

Hoàng đế bệ hạ sống trong mơ màng, sau khi phái tướng quân lên đường, chuyển đánh giấc giao lại cho Đại Tư Mã, bệ hạ không hỏi han ngó ngàng. Mà nay Trần vương diện hạ đang ở trong Tư Mã phủ, tuy không thể khống chế quân đội Kiến Nghiệp, song vẫn nắm trong tay một hai quân sĩ Nam Dương, vẫn có thể hành động được.

Quốc khố triều đình không đủ để chu cấp cho thời buổi chiến tranh, nhưng thế gia đại tộc có nhiều tiền. Ngày nào Trần vương cũng viếng thăm các nhà, lời hay ý đẹp thuyết phục. Có lang quân như Lục nhị lang Lục gia giúp đỡ, bây giờ các thế gia cũng bắt đầu đi cung cấp sức của, chuyển giao cho quốc gia. Nguyên vọng của thế gia là chiến tranh nhanh chóng kết thúc, nếu cứ kéo dài, bọn họ không muốn hao tổn tiền tài mãi vào vấn đề đó.

Trần vương nói: “... Hàn môn cũng tài trợ tiền tài, dâng lên triều đình để đổi lại mấy chức quan. Các vị sĩ đại phu cũng đồng ý.”

Khác biệt sĩ thứ cũng chỉ là địa vị hai bên. Ở thời đại này, trong sĩ tộc thì cũng có sĩ tộc lụn bại sa sút, ví dụ như La thị Nam Dương. Mà trong hàn môn cũng có nhà giàu danh vọng cao, ví dụ như phụ thân Chu Đàm của Chu Dương Linh – đại diện cho thể lực của Nghi thành. Không phải hàn môn không có nhiều tiền bằng sĩ tộc, thậm chí số tiền mà Chu Đàm có thể huy động, khéo còn nhiều hơn sĩ tộc thông thường. Mà hàn môn muốn bước chân vào giới quyền quý vọng tộc, thế là đã có vài sĩ tộc bình thường động tâm trước “hôn nhân tiền của”, nguyện ý để nhà mình xuất địa vị, hàn môn chỉ tiền bạc, hai bên cùng có lợi.

Đã như thế, thì hàn môn sẵn lòng tài trợ triều đình đánh giấc cũng là điều bình thường.

Trần vương nói: “Chu Đàm tiền sinh không hổ là đại nho đương thời, đáng tiếc không thể liên hôn với ta. Không biết rốt cuộc con gái ông ấy đến Kiến Nghiệp đã gặp chuyện gì, vì sao mới tới đã đi? Chẳng lẽ Chu đại nho thất vọng về Kiến Nghiệp?”

Trần vương chỉ mới nghe qua sự tồn tại của Chu Dương Linh từ miệng của Lục Quân. Bình thường y luôn ở trong tâm thế thảo luận về chuyện thành hôn, lấy đó để trao đổi lợi ích. Nhưng giờ đây bản thân y đã không muốn nữa rồi... Trần vương nghĩ đến Chu Tư Ba, thở dài đầy buồn phiền.

Trong lòng y dâng lên suy nghĩ kỳ lạ: Cùng là họ Chu. Nếu Chu lang không phải nam, mà là nữ, thậm chí là con gái đã biến mất của Chu Đàm... thì hay biết mấy.

***

Lúc Trần vương Lưu Thục và Lục Quân từ từ qua lại, nhị lang Lục gia Lục Hiến cũng viết thư rất dài cho tam đệ, lo lắng nhắc đến giấc mơ của mình. Nhưng lúc này Lục Hiến càng sáng sủa hơn, vì hắn không nhận được thư hồi âm của Lục Quân thường xuyên. Hắn không khỏi hoài nghi, liệu có phải do mình viết thư nhiều quá, tần suất dày đặc, nên tam đệ không có thời gian đọc hết thư hay không. Để phòng ngừa vạn nhất, lúc hắn gửi thư cho Lục Quân, đồng thời cũng viết một bức thư ghi cận kề chi tiết, gửi cho La Linh Dư.

La biểu muội thông minh như vậy, thấy được thư này, hẳn sẽ đi tìm tam đệ nhỉ?

Lục Hiến đoán có lẽ mình mơ thấy giấc mộng như vậy, là do vị công chúa Bắc quốc cầu thân kia xuất hiện. Ở Kiến Nghiệp không có tin tức, nhưng chắc ở biên ải đã nhận được tin rồi. Ở trong mơ, công chúa dùng yêu ngôn mê muội lòng người, đoán sứ thần Bắc quốc lật ngược phải trái, bắt ép triều đình Nam quốc phải án binh bất động, lúc này mới hại chết Lục tam lang. Nếu công chúa Bắc quốc đó không bước chân vào Kiến Nghiệp, có lẽ tam đệ sẽ không chết.

Vậy thì, phải làm thế nào mới để công chúa Bắc quốc có mục đích rõ ràng không vào Kiến Nghiệp đây?

Lục nhị lang không biết, thôi thì chuyện nhưc đầu này cứ giao cho các tướng sĩ biên ải đi.

***

Nam Dương tiếp đón công chúa Bắc quốc, đoàn sứ thần Bắc quốc ở lại Nam Dương chờ đoàn quan văn Nam quốc tiếp ứng, nên tạm thời không vội về lên đường đến Kiến Nghiệp.

Quả nhiên Lục nhị lang đoán không sai, thư từ trên bàn của Lục Quân quá nhiều, những bức thư quan trọng cũng chất đống như núi. Hiển nhiên Lục Quân không cảm thấy Lục nhị lang ngày ngày hỏi mình ăn gì uống gì là điều quan trọng, nên thư của nhị ca được chàng gác qua một bên, có thời gian sẽ đọc sau. Huống hồ hai ngày nay, hễ có thời gian rảnh, Lục Quân lại bận chuyện khác: chiếc đèn lúc trước mua lại từ chỗ công chúa Bắc quốc, chàng muốn tặng nó cho La Linh Dư. Chàng đang bận hoàn thiện chiếc đèn này... Chàng không có thời gian viết thư hồi âm.

Mà La Linh Dư lại nhận được thư trước.

Ngồi giữa sân nhà, các nữ lang khác đang chơi cờ tào cáo, cười đùa không ngừng. La Linh Dư đặt bức thư trong tay xuống, cup mắt trầm ngâm, nghĩ đến bí mật kinh thiên động địa trong thư của Lục nhị lang. Quan tâm tác loạn, mỗi khi nhắc tới chuyện Lục tam lang sẽ chết, trong lòng nàng lại rối bời, không làm được gì.

Lục tam lang sẽ chết!

Mà nguyên nhân cái chết chính là do công chúa Bắc quốc gây ra!

Nữ lang ngồi yên giữa vườn hoa, một tia sát ý đáng sợ lướt qua trong mắt. Suy nghĩ đầu tiên là không thể để công chúa Bắc quốc vào Kiến Nghiệp. Mà để ngăn một công chúa luôn có ý nghĩ kết thân, tâm tư bất chính vào Kiến Nghiệp, biện pháp tốt nhất là khiến nàng ta biến mất. Không thể để công chúa này sống được... Nàng ta sống, sẽ là uy hiếp với Lục Quân.

Nhưng vấn đề giữa hai quốc gia với nhau, dù chiến tranh cũng không chém lại sứ. Công chúa Bắc quốc là người trong đoàn sứ thần, nếu nàng ta chết, Lục Quân thân là chỉ huy trưởng ở Nam Dương, không phải sẽ trách móc sao? Ừm, trách móc cũng không sao... Lục tam lang là người thế gia, chỉ cần không hại chết chàng là được.

Không thể để cái chết của vị công chúa này có liên quan đến Lục Quân... Xong việc có thể lấp vào, phải sạch bản thân.

Các nữ lang La gia vui vẻ cười đùa không hề biết rằng, ngồi chung một viện với các nàng, các nàng thì đang nghĩ phải gả cho lang quân như ý thế nào, còn La Linh Dư ngoài mặt dịu dàng, trong lòng đã muốn mượn đao giết người.

Mà hiện tại ở Nam Dương, thanh đao tốt nhất không phải là quan chỉ huy quân sự tối cao ở Nam Dương – Ngụy Tông Ngụy tướng quân hay sao?

...

Trong lòng đã có chủ ý nhất định, ngày hôm sau, La Linh Dư ngồi xe đến doanh trại, cười nói với công chúa Bắc quốc cao quý đi chơi cùng các nữ lang Nam Dương, công chúa Bắc quốc mang lòng nghi ngờ, dĩ nhiên không muốn qua lại quá nhiều với người Nam Dương. Nhưng La Linh Dư cười ngây ngô như không biết gì: “Sĩ tộc Nam quốc luôn liên hôn với nhau, có thể nói là tạo thành một mạng lưới, cũng không khác Bắc quốc là bao đúng không? Công chúa có quan hệ thân thiết với nữ lang Nam Dương, sau này gả đến Kiến Nghiệp, không phải sẽ có người phối hợp sao?”

Rồi nàng lại cười ra vẻ đáng thương: “Công chúa à, cho ta tạ tội sai lầm ngày trước có được không? Nếu sau này công chúa gả cho Tuyệt Thần ca ca, không phải ta cũng sẽ hầu hạ người sao?”

Gả cho Lục tam lang... Công chúa Bắc quốc rạo rạo trong lòng, nhưng rồi nàng ta nhanh chóng cảm thấy nặng nề, ép bản thân không được nằm mơ nữa.

Nhưng La Linh Dư nói cũng không sai, công chúa Bắc quốc cũng bỏ qua sự kiện kình tủng với La Linh Dư và Lục Quân hôm trước, nàng ta động lòng, thân ở nơi đất khách quê người, nếu có sĩ tộc phối hợp thì tốt quá.

Lúc này nàng ta đã biết Lục tam lang vô vọng rồi, có lẽ mình phải gả cho lão hoàng đế Nam quốc vừa già khom vừa ngu ngốc kia thật. Tuy trong lòng buồn bã chán ghét, nhưng nàng ta cũng đã bắt đầu chuẩn bị.

La Linh Dư dẫn công chúa Bắc quốc đi dạo, giới thiệu công chúa với mọi người. Trong lòng công chúa Bắc quốc chợt lóe lên một suy nghĩ kỳ quái rồi biến mất, cảm thấy nếu La Linh Dư là người nhu nhược thật, thì sao lại có mạng lưới rộng như thế ở Nam Dương? Hình như ai ai cũng biết nàng ta, nữ lang nào cũng có thể nói chuyện với nàng ta.

Công chúa bèn hỏi La Linh Dư.

La Linh Dư ngăn người, hai má đỏ bừng vì xấu hổ: “... Có lẽ vì ta đẹp chăng?”

Công chúa Bắc quốc không còn lời để nói, cũng chẳng thể phản bác được. Giọng nàng ta chua xót: “May mà người không phải là công chúa. Nếu người gả đến Bắc quốc bọn ta, sợ là bệ hạ sẽ hái sao trên trời cho người.”

La Linh Dư ra vẻ cự tuyệt, hai mắt ngấn lệ: “Trong lòng ta chỉ có Tuyệt Thần ca ca, ngoài huynh ấy ra, ta không muốn gả cho ai cả... Công chúa, người đừng gả ta cho người khác mà.”

Nàng như thể đã xem công chúa Bắc quốc là chủ mẫu tương lai, lời trong lời ngoài lấy lòng.

Công chúa Bắc quốc vô cùng hưởng thụ, nhưng ngoài mặt vẫn thờ ơ nói: “Đại nghĩa quốc gia còn ở phía trước, há để người kiêu cách?”

Đôi mắt La Linh Dư lóe sáng, cười cười nhưng không nói gì —— đại nghĩa quốc gia ở phía trước, nhưng đối với nàng mà nói, bản thân nàng mới là điều quan trọng nhất.

La Linh Dư một lòng muốn giết vị công chúa này, từng bước dẫn công chúa vào cạm bẫy, đương nhiên sẽ không nói những lời vô vị với nàng ta. Nàng đáp: “Vì sao chỉ có Tuyệt Thần ca ca? Nếu muốn cầu thân, công chúa xem đại tướng quân của chúng tôi thế nào? Uy phong凛冽, dẫn đầu thiên quân vạn mã. Mà ánh mắt đại tướng quân nhìn công chúa cũng rất khác.”

Công chúa Bắc quốc hồi tưởng, nghĩ đến nam nhân khôi ngô, thân hình cao to như núi kia: “... Thế sao?”

La Linh Dư mặt không đỏ tim không đập mạnh đáp: “Đúng thế, ngài ấy mà thấy công chúa diện hạ là đỏ mặt ngay.”

Công chúa Bắc quốc đã dặt mím cười, cũng chẳng quá dễ tâm. Đương nhiên nàng ta sẽ không chọn đối tượng như Ngụy Tông để kết thân, chỉ là một tướng quân hàn môn trào cao, sau lưng không có đoàn thể lợi ích, nàng ta có thể mưu cầu gì được? Nhưng lời La Linh Dư nói cũng khiến lòng nàng ta rung động, dù là mỹ nhân cũng tự phụ. Trong thâm tâm, công chúa Bắc quốc cảm thấy Ngụy Tông yêu thích mình, thế nên khi nhìn vị tướng quân kia, ánh mắt bất giác khác hẳn ngày trước.

Cũng rất tin tự tin sai bảo người ta làm việc.

Ngụy Tông khó hiểu, cố gắng nín nhịn hóa khí: “... Không thể nổi giận, đây là sứ thần Bắc quốc. Đợi ông đây tổng khứ đám người phiền toái này ra khỏi Nam Dương là tốt ngay thôi. Không thể để nàng ta gặp bất trắc gì trong tay ta được!”

Mà La Linh Dư vẫn ngày ngày cười nói chơi đùa với công chúa Bắc quốc, có một lần đang định ngoại ô, lại bị quân lính ngăn lại không cho ra khỏi thành. La Linh Dư lặng lẽ chỉ vào căn phòng có dựng tạm thời ở một nơi, xung quanh không có ai canh chừng, làm như thuận miệng nói: “Nghe Tuyệt Thần ca ca bảo, hình như bọn họ đang chế tạo vũ khí mới gì đó...”

Rồi La Linh Dư lập tức bịt miệng, ngại ngừng cười khan.

Công chúa Bắc quốc thăm gặt mình, hỏi lại La Linh Dư ngay, nhưng La Linh Dư ra vẻ hối hận chối đây đẩy, nói mình không biết gì cả.

Công chúa Bắc quốc rất dễ tâm, bảo đoàn sứ thần Bắc quốc phải người nghe ngóng xem sao, xem căn phòng kia dùng để làm gì. Đoàn sứ thần Bắc quốc bị quân sĩ Nam quốc canh chừng rất chặt, sau khi công chúa Bắc quốc và bọn họ thảo luận, quyết định lợi dụng ưu thế của phái nữ để điều tra nhiều hơn.

La Linh Dư không lừa công chúa Bắc quốc, đúng là có vũ khí mới thật, song đó chỉ là La Linh Dư tự đoán, Lục Quân không hề nói với nàng. Lúc Lục Quân chưa tới, La Linh Dư đã hỏi thăm tình hình nơi này từ Ngụy tướng quân. Nàng đoán được đại khái vài chuyện, cũng sẽ tự giác làm như không biết.

Vừa hay lúc này dùng nó để bẫy công chúa Bắc quốc.

...

Bố trí bước này đến bước kia, bình tĩnh đẩy chuyện về phía trước, hoàn thiện toàn bộ câu chuyện, hoàn thiện lời nói dối do mình bịa đặt.

Công chúa Bắc quốc có lòng mưu mô, đồng thời nhận định La Linh Dư là nữ lang vô cùng yếu đuối. Nàng ta không coi La Linh Dư ra gì, dĩ nhiên không biết tiểu nữ xinh xắn dịu dàng này đang từng bước hại nàng ta, đẩy nàng ta vào chỗ chết như thế nào.

Sau này khi truy cứu, La Linh Dư vẫn có thể ra về vô tội: nàng có nói gì không? Tất cả đều như đúng mà sai, lời nói trong lúc xúc động, sao có thể làm bằng chứng được?

Huống hồ có Lục Tuyết Thần ở đây, ai sẽ truy cứu nàng?

Chỉ cần công chúa Bắc quốc chết đi thì mọi việc sẽ kết thúc.

***

Đầu tháng mười, vào một đêm nào đó, mưa rơi như thác đổ, khắp đất trời ướt đầm.

Mưa to đập vào cửa sổ kêu lộp bộp. La Linh Dư ngồi trong nhà, cúi đầu luyên chữ. Bất chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, đầu bút đặt trên giấy Tuyền Thành khựng lại, nàng ngẩng đầu lên. “Rầm!”, cửa phòng bị đẩy mạnh ra, sấm sét nơi chân trời rạch ngang, ánh sáng như tuyết chiếu lên gương mặt sa sầm tức giận của lang quân.

Lục Quân: “La Linh Dư!”

Các thị nữ đuổi sát theo sau, thờ hồn hèn xen lẫn hoang mang: “Tam lang, tam lang...”

Lục Quân đóng mạnh cửa lại, nhốt thị nữ ở bên ngoài: “Không một ai được phép đi vào!”

Rồi chàng xoay người lại, đối mặt với nữ lang vẫn đang ngồi trước bàn. Toàn thân chàng run lên, dề nên con giận: “... Muội có biết, tối hôm nay, suýt nữa công chúa Bắc quốc đã chết trong tay Ngụy tướng quân không?!”

La Linh Dư ngẩn người.

Sau đó tức nuối lắm lắm: “... Vẫn chưa chết à.”

Lục Quân nheo mắt, sai bước đi tới, cúi người chụp lấy cổ tay nàng. Trong mắt chàng là sự thất vọng về nàng. Lục Quân đã kiềm chế cảm xúc, nhưng vẫn không tưởng tượng nổi: “... Là muội thật sao?! Vì sao muội lại làm vậy, muội có biết muội như thế sẽ kéo ta vào chỗ chết không? Muội có biết như vậy sẽ có hậu quả gì không? Trong mắt muội, chiến tranh giữa hai nước không quan trọng đúng không?!”

La Linh Dư bị sự thất vọng trong mắt chàng thiêu đốt, lòng tự ái khiến nàng không tiếp nhận nỗi sự thất vọng ấy. Ai coi thường nàng cũng được, nhưng người đó không thể là chàng. Ai cũng cảm thấy nàng là người xấu, nhưng nàng đang cứu chàng. Nàng chợt đẩy chàng ra, tức giận quát dậy: “Lục Tuyết Thần! Nếu muội không làm vậy thì huynh sẽ chết!”

“Huynh còn dám nói muội hà, huynh thì biết cái gì! Huynh là đồ khốn kiếp!”

Lục Quân ngo ngác, nhìn vành mắt nàng đỏ ửng, giàn giụa nước mắt. Nhất thời tim chàng nóng lên, không chịu nổi ánh mắt ấy của nàng.

Sét lại rạch ngang ngoài khung cửa, sấm chớp rền vang, cửa sổ bật mở, nhất thời mưa gió ập vào trong phòng. Tay áo dính nước mưa thấm ướt, La Linh Dư đẩy chàng ra, một giọt lệ lăn xuống từ khóe mắt. Nàng bước nhanh toan đi ra ngoài, nhưng lang quân đã đuổi tay, kéo nàng ôm vào lòng. La Linh Dư nức nở vùng vẫy, hai mắt chàng đen láy, thâm trầm tựa biển sâu. Lục Quân ôm chặt nàng, cúi đầu hôn nàng, nuốt lấy tiếng khóc thút thít tràn ra từ cổ họng đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nỗi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

—— Tuy muội luôn khóc lóc ra về, nhưng huynh liệu có biết tấm lòng của muội dành cho huynh?

Ngoài khung cửa là sấm rền chớp giật, bóng cây đung đưa. Mưa to xối xả trút xuống cả đất trời, như sóng cả cuộn cuộn khắp nơi. Gió lùa đầy mở toang cửa sổ, khiến bụi cây, khóm cây tối đen bên ngoài như chung một chiếc lồng với hàn quang trên trời cao, mưa lớn ủa vào trong phòng, “tần cồng” đối nam nữ trong nhà.

Nửa cánh tay bị mưa bắn ướt đầm, cơ thể La Linh Dư khẽ run lên, lang quân ôm nàng cảm nhận được ngay. Chàng gio tay áo lên, che đỡ bên mặt bị mưa bắn tới. Còn nàng chỉ cảm thấy trước mắt sáng rực, mầng sáng mầng tối luân phiên đan xen. Tay chàng ôm lấy mặt nàng, hàng mi chàng như lông vũ vuốt ve làn da mềm mại trên mặt nàng.

Nàng chỉ vờ run lên, nụ hôn của chàng lại thêm dịu dàng.

Chùng như tiếng thờ dài lại chùng như không, tăng như nỗi thương xót nhưng thực mơ hồ. Nếu một nam nhân có tình cảm với một nữ nhân, thì dễ dàng cảm nhận được điều ấy chỉ bằng một nụ hôn.

Hai mắt La Linh Dư mông lung, nước mắt nàng rơi xuống mặt chàng. Lục Quân ôm cổ nàng hôn môi, tình ý triền miên ấy khiến lòng nàng xót xa. Chính bản thân nàng đã động lòng với chàng, chàng là lang quân có phẩm cách cao nhất, trở mặt nhanh nhất, nhưng cũng xuất sắc nhất mà nàng từng gặp. Lang quân ưu tú hơn người ngoài bao giờ cũng có khuyết điểm tự phụ tự đại, không để ai vào mắt. Lục Quân biểu hiện khuyết điểm này đến mức tinh tế, khiến nàng vừa tức giận lại vừa âm ức. Bình thường lúc nào nàng cũng lúng túng, chỉ vì luôn bị chàng bắt gặp vẻ không tốt của mình.

Đã từng suy nghĩ rất nhiều, nếu là lang quân khác, nhất định sẽ đối xử như thế với nàng.

Nàng có thể tìm được lang quân khác yêu nàng sâu sắc hơn.

Nhưng chuyện tình cảm xuất phát từ con tim, đồng thời lại không do con tim điều khiển. Rung động vì ai hay thích ai đều là chuyện duyên phận, giống như và chạm nhau từ cái nhìn đầu tiên, rồi sau đó sứt đầu chảy máu, cũng là duyên phận... La Linh Dư run rẩy rơi lệ, hai mắt nàng đỏ lên, như vậy càng thêm khó chịu.

Nàng túm lấy tay áo chàng, ngón tay nắm hờ hoa văn trên tay áo.

Chàng hôn nàng động tình đến thế... Cho nên nàng càng sợ chàng biến mất khỏi nơi này. Nàng nằm mơ thấy chàng không còn trên thế gian, tuy đó chỉ là luồng suy nghĩ chủ quan, nhưng cũng đủ nàng cảm thấy sinh tử như chết lặng.

Nữ lang trong lòng thoi vùng vẫy, nhưng nước mắt tuôn trào như mưa rơi. Những chiếc hôn của chàng dịu dàng biết mấy, chợt cánh môi cảm nhận được dòng lệ trên mặt. Lục Quân khẽ thở dài, mở mắt nhìn La Linh Dư. Chàng ôm nàng từ phía sau, nghiêng mặt sang, đối mặt với ánh mắt lấp lánh đờ bưng.

La Linh Dư đặt tay lên ngực chàng đầy nhẹ: “Huynh sẽ chết thật đó, huynh phải tin muội.”

Lại lần nữa nghe thấy mình sẽ chết, trong lòng lang quân rối bời. Có ép bản thân bình tĩnh lại, Lục Quân im lặng rồi lên tiếng: “... Trang điểm nhòe rồi kia.”

La Linh Dư: “...?!”

Nhất thời sự sụp, nàng mắng chàng: “Sao huynh lại thế hả? Trong lòng người ta buồn muốn chết, lo cho huynh muốn chết, vậy mà huynh còn ở đó nói đùa. Có gì hay ho để đùa hả? Huynh nói trang điểm của muội bị nhòe thì muội sẽ đi tìm gương chắc?”

Nhưng quả thật cơ thể nàng đã căng cứng, ánh mắt lúng liếng đảo điên bất an, muốn tìm gương soi...

Giai nhân yêu cái đẹp như mạng, khác với các giai nhân thanh nhã khác... Tuy tâm tình đang rất phức tạp, song Lục Quân vẫn mỉm cười.

Chàng thôi đùa giỡn mỹ nhân, nắm tay nữ lang đỡ nàng ngồi xuống. Ngồi trước gương trang điểm, La Linh Dư âm thầm nhìn Lục Quân, thấy chàng cup mắt nhìn lại, sắc mặt không rõ biểu cảm. La Linh Dư bối rối, ánh mắt bất giác liếc nhìn mỹ nhân trong gương. Lục Quân sau lưng im lặng một lúc lâu, La Linh Dư đang nghĩ rốt cuộc lóp trang điểm của mình có bị nhòe không... Bất thình lình, Lục Quân lên tiếng: “Tối nay, người của công chúa Bắc quốc đã thăm dò tình hình quân sự, đúng lúc bị Ngụy tướng quân đang đi tuần bắt được. Có lẽ công chúa Bắc quốc cảm thấy mọi nam nhân đều mờ mẩn trước sắc đẹp của mình, nàng ta không phục Ngụy tướng quân,

từ chối cung cấp manh mối. Ngụy tướng quân nổi giận đùng đùng, vung dao toan chém người, may mà có ta ngăn cản.”

Lục Quân đứng dậy, khép cửa sổ lại. Vùng thềm dưới cửa sổ đã ướt một mảng lớn, Lục Quân quay về, bình tĩnh nói: “Ngụy tướng quân xuất thân từ hàn mọn, sau lưng không có căn cơ. Nên y sẽ khó gánh nổi hậu quả của việc giết công chúa cầu thân. La Linh Dư, thường ngày muội giờ तो mưu tính chuyện gì ta cũng không nói, nhưng lần này, muội đã hại Ngụy tướng quân rồi. Không được có lòng hại người khác, ta đã nói với muội thế nào rồi hả?”

La Linh Dư cụp mắt, cơ thể run bần lên vì câu nói bình tĩnh của chàng, trong lòng cực kỳ khó chịu. Nàng quá để ý đánh giá của Lục Quân về mình, lúc nào cũng nghi ngờ chàng xem thường mình. Mỗi lần chàng nhìn thấu bộ mặt u ám của nàng, nàng không dễ chịu chút nào. Nhưng nàng cũng hết cách rồi—— để Lục Quân không chết, hoặc nàng chịu trách nhiệm, hoặc Ngụy tướng quân chịu trách nhiệm.

Thế là nàng đã để Ngụy tướng quân gánh trách nhiệm.

La Linh Dư mím môi: “Muội không sai.”

“Muội sai rồi,” Lục Quân lạnh lùng nói, “Sai chính là sai, không được cãi. Nhưng La Linh Dư, ta tin muội không phải là loại người như thế... Nhất định muội có lý do...”

La Linh Dư chợt ngược mắt nhìn chàng, trong mắt vẫn ngấn lệ, nhưng vẻ mặt đầy khiếp sợ: “Huynh tin muội không phải là loại người như vậy?”

Lục Quân mỉm cười đưa tay ra, dùng tay áo lau nước mắt đọng trên khóe mắt nàng. Chàng thấp giọng: “Nếu là ghen, thì con ghen này đúng là đáng sợ. Người ta yêu sẽ không đến nỗi không tin tưởng ta đúng không?”

La Linh Dư ngạc nhiên, nước mắt là chẳng nhìn chàng. Thần sắc trong mắt dao động, một lúc lâu sau, nàng mới gạt đầu: “Đúng thế, muội có lý do. Bởi vì muội không muốn hại huynh, cũng không muốn kéo bản thân mình vào. Hơn nữa muội cảm thấy, Ngụy tướng quân sẽ không vì thế mà chết, bởi vì có huynh, huynh sẽ không để ngài ấy ra đi lúc sắp lâm chiến. Mà sợ dĩ muội làm chuyện xấu, là vì muội cảm thấy huynh sẽ bị cô công chúa đó hại chết.”

Lục Quân khẽ nhủ mảy.

Nhưng chàng vẫn bình tĩnh nghe nàng nói tiếp.

La Linh Dư hít sâu một hơi, chậm rãi kể cho chàng nghe. Nàng đã muốn nói với chàng từ lâu, nhưng công chúa Bắc quốc liên tục xen vào giữa hai người, nên nàng cũng nửa thật nửa giả giận hờn Lục Quân. Huống hồ Lục nhị lang nói cảnh trong mơ là ngày sương mù tuyết rơi, tức là còn cách hiện tại một thời gian nữa, nên La Linh Dư nghĩ mình còn có cơ hội khác tốt hơn để thuyết phục Lục Quân.

Lục nhị lang có thể biết trước tương lai của chàng, Lục nhị lang nói mình mơ thấy hai giấc mơ, Lục tam lang trong mơ luôn rơi vào cảnh chết. Từ kiếp khó giải, nhưng nhất định phải giải. Nếu như giấc mơ của Lục nhị lang là thật, thì trạng thái điên dại của hắn nửa năm qua không phải giả, hắn sắp bị giấc mộng của mình hành hạ đến phát điên rồi.

Cho nên La Linh Dư mới đi xa ngàn dặm tới tìm Lục Quân, nàng cũng đã đấu tranh, và đây chính là kết quả của việc nàng đấu tranh.

La Linh Dư: “... Cho nên là, cô công chúa đó sẽ hại chết huynh, muội không thể nhìn huynh chết được. Nếu như vậy, không bằng ngay từ đầu để nàng ta chết đi.”

Lục Quân im lặng một lúc lâu.

La Linh Dư cẩn thận quan sát sắc mặt chàng, nàng thấp thòm bất an, sợ chàng không tin. La Linh Dư ảo não, bởi vì ban đầu bản thân nàng cũng không tin giấc mơ của Lục nhị lang. Nếu Lục Quân cũng không tin, mà Lục nhị lang lại không có ở đây, thì phải thuyết phục chàng như thế nào bây giờ...

Lục Quân ép mình bình tĩnh, không để cái chết của mình trong mơ chi phối cảm xúc, chàng nói: “Không thể nào.”

Lòng La Linh Dư nặng trĩu quá nhiên, chàng không hề tin.

Nàng sốt sắng, đứng bật dậy toan mở miệng, nhưng Lục Quân đã chậm rãi lên tiếng: “Dù giấc mơ này là thật thì lý luận cũng không khớp. Làm sao có thể giấc mộng tiên tri được?”

La Linh Dư cuống lên: “Huynh đúng là tự phụ! Trên đời này không thiếu điều lạ, dĩ nhiên cũng sẽ có giấc mộng tiên tri! Chẳng lẽ nhị ca huynh sẽ hại huynh, muội sẽ hại huynh sao? Bọn muội chịu giãy vò như vậy, là ăn no rửng mỡ đùa huynh hả? Lý luận không đúng, lý luận không đúng... Là mơ thì còn nói gì đến lý luận nữa, dĩ nhiên lý luận sẽ không đúng rồi! Muội biết khó mà thuyết phục được huynh, nhất định huynh sẽ nghĩ là muội ghen tị nên mới muốn giết công chúa. Vậy thì huynh cứ cho là thế đi, cứ coi muội là kẻ ác đi!”

Trong mắt Lục Quân đọng đầy nụ cười, nghe nàng đùng đùng nói thôi một hồi. Lục Quân cười: “Ta chỉ mới nói một câu, muội đã trả lại ta cả sào. Còn nói lời thô lỗ nữa... Cuống như thế, nhất định là yêu ta lắm đúng không?”

La Linh Dư thấy chàng mặt dày như thế thì hừ lạnh: “Pì!”

Lục Quân đưa tay kéo nàng ngồi xuống, cười tới mức hai vai run rẩy, nhưng thấy La Linh Dư trợn mắt nhìn mình, chàng đành thu lại niềm vui trong lòng, nói: “... Ta nói lý luận không đúng, vì giả sử ta tin giấc mơ là thật, thì vì sao nhị ca lại có thể có giấc mơ tiên tri về ta và muội?”

“Ta và muội có yêu nhau hay không, có hận nhau hay không, thì liên quan gì đến huynh ấy? Sẽ ảnh hưởng gì tới huynh ấy? Không thể nào. Một giấc mơ không liên quan gì đến bản thân huynh ấy, muội lại nói với ta ngày nào huynh ấy cũng mơ thấy giấc mơ này... Ta không tin.” Lục Quân mỉm cười, “Chẳng lẽ thật sự có kiếp trước, vì kiếp trước ta đã chết nên hóa thân oan hồn, tìm nhị ca mình oan?”

La Linh Dư ngẩn người, dần dần bình tĩnh lại. Nàng vẫn cảm thấy giấc mơ của Lục nhị lang có điều kỳ quái, thì ra là ở điểm này. Là điều không liên quan gì đến Lục nhị lang... Suy cho cùng nàng và Lục Quân đều ích kỷ, không hiểu vì sao lại có người mơ giấc mơ không liên quan tới mình. Nhưng chuyện này liên quan đến Lục Quân, La Linh Dư vẫn cứng rắn đáp: “Sao lại không liên quan được? Huynh là đệ đệ huynh ấy yêu thương nhất, nếu huynh chết, dĩ nhiên huynh ấy sẽ buồn bã. Không phải liên quan đó sao? Vì sự tốt bụng của huynh ấy, vì huynh ấy không hồ thẹn, nên huynh ấy mới muốn thay đổi số mệnh! Nhưng muội không tin kiếp trước, muội cảm thấy đây chính là tiên tri... Vì giấc mơ của huynh ấy có thay đổi. Mà chính bản thân huynh ấy cũng không nói được, không thể hiểu rõ.”

Lục Quân lắc đầu.

Nhưng chàng không nói mình phủ nhận điều gì.

Người bình thường nằm mơ, ít nhiều gì cũng có liên quan đến mình. Dù là kiếp trước kiếp sau, thì đó cũng là số kiếp của mình. Dù không phải là số kiếp của mình, thì cũng cảm ứng được nhu cầu của người khác. La Linh Dư nói giấc mơ của Lục nhị lang chỉ toàn xoay quanh Lục Quân và La Linh Dư, Lục Quân không tin điều này. Lục Quân không tin quý thân, nhưng nếu như có quý thân thật, và chàng thật sự có kiếp trước, thật sự bị chết oan... Lục Quân cảm thấy mình cũng sẽ không tìm nhị ca mình oan.

Nhị ca là người khờ khạo, dù Lục Quân có muốn tìm thật thì cũng sẽ tìm Lưu Thục, hoặc cùng lắm sẽ tìm La Linh Dư. Nhị ca cũng không phải là đối tượng mà chàng cần nhắc.

Vậy vì sao Lục nhị lang lại có giấc mơ liên quan đến Lục Quân?

Hắn có điều gì đó đã bị bọn họ bỏ qua.

Lục Quân trầm ngâm suy tư, trong ánh mắt không đồng tình của La Linh Dư, chàng nhắc lại nội dung trong mơ: “... Hơn nữa muội nói ta bị công chúa Bắc quốc hại chết, ta không tin.”

La Linh Dư: “...”

Nàng tức giận đứng lên: “Sao huynh lại không tin?! Sao lúc nào huynh cũng không tin thế hả? Muội nói gì huynh cũng không tin, rốt cuộc huynh tin điều gì?”

Lục Quân cười: “Sao muội lại tức giận? Không cho người khác có suy nghĩ của mình à?”

La Linh Dư hừ một tiếng, nàng ngồi xuống, trợn mắt nhìn Lục Quân, trong lòng nghĩ: để muội nghe xem huynh có suy nghĩ gì.

Lục Quân trầm giọng: “Muội nói ta tự phụ ta nhận, nhưng ta không thể bị một lời nói của công chúa địch quốc hại chết được. Công chúa Bắc quốc không có sức mạnh lớn đến thế.”

La Linh Dư ghen tị vì chàng nói giúp vị công chúa kia, càng tức tối bảo: “Dĩ nhiên lời của nàng ta không phải là nhân tố chính, mà là nàng ta chọn thời điểm thích hợp để mở miệng, vừa khéo để triều đình vút bỏ huynh.”

Lục Quân hỏi ngược lại: “Triều đình là của ai? Sao triều đình có thể vút bỏ ta?”

La Linh Dư lập tức ngẩn người.

Nàng tỉnh nói đương nhiên triều đình là của bề hạ, nhưng nàng sợ nhớ ra, quan viên triều đình toàn là người của thế gia. Sao thế gia có thể vứt bỏ Lục Quân được? Quyền lợi của thế gia rất lớn, có thể thao túng triều chính. Bọn họ và hoàng gia giằng co... Mà ở trong mơ của Lục Nhị Lang, thế gia đúng là đang đưa trái phải, chẳng qua bọn họ quan tâm đến lợi ích của bản thân, bọn họ không muốn giết Lục Quân, mà là muốn Lục Quân quay về Kiến Nghiệp.

Nam Dương mới là nơi bị vứt bỏ.

Lục Quân dần dần bỏ trần, dẫn đường cho La Linh Dư: “Nếu như giấc mơ là thật, vậy vì sao ở trong mơ, ta không quay về Nam Dương? Nếu ta về, có phải người chết không phải ta?”

Ngực La Linh Dư run lên, đồng tử nàng chợt thất lại, trong đầu nghĩ chưa chắc. Rõ ràng cả hai lần Lục Nhị Lang đều nằm mơ thấy Lục Quân chết, cái chết của Lục Quân giống như kiếp số vậy, đâu dễ dàng tránh thoát... Nhưng La Linh Dư không dám thừa nhận, nàng cười giọng bảo: “Nhất định có thể. Chỉ cần công chúa đó chết đi, huynh sẽ...”

Lục Quân nhìn nàng, nàng dần khó chịu, im lặng không nói nữa.

Lục Quân thờ dài.

Chàng luôn thờ dài trước mặt nàng, như thể nàng luôn khiến chàng phải rầu rĩ vậy. La Linh Dư oán thầm Lục Quân, đôi mắt buồn thối thấy vật áo của lang quân lướt qua, một bóng đen bao phủ đỉnh đầu. Nàng ngược mắt lên, thấy Lục Quân ngồi trước mặt nàng, cầm tay nàng đặt trên đầu gối.

Lang quân đứng trước mặt nàng ngẩng đầu nhìn, khẽ nói: “Linh Dư à, nếu như trong mơ, ta ở lại Nam Dương không về Kiến Nghiệp, thì nhất định là ta có lý do của mình. Chắc chắn lý do ấy không chỉ mỗi công chúa Bắc quốc. Không thể có chuyện ta mất đi mưu trí trong lúc bất chợt, biến thành kẻ ngốc bị người ta hăm dọa. Nếu như ta chết, nhất định ta có nguyên nhân bắt đầu đi của mình... Nguyên nhân kia là gì, bây giờ ta chưa biết, nhưng rồi sẽ biết thôi. Ta vẫn tin một công chúa địch quốc không đủ để hại chết ta, nàng ta có thể ảnh hưởng đến bề hạ, nhưng không thể ảnh hưởng tới tất cả mọi người. Mà Nam quốc không chỉ có mỗi bề hạ. Tại nơi chúng ta không biết, nhất định còn xảy ra điều gì khác nữa. Nguy hiểm không lường được còn khiến con người ta hoảng sợ hơn đã biết, muội nói xem có đúng không?”

La Linh Dư đoán chàng muốn nói gì đó, nàng rầu rĩ xụ khóe miệng.

Lục Quân: “Đề công chúa Bắc quốc đến Kiến Nghiệp đi. Ta sẽ gửi thư về cho nhị ca, hỏi rõ căn cứ chuyện này... Nhưng đã biết có nguy hiểm thì ta sẽ tự có cách đối phó, muội thấy đúng không?”

La Linh Dư cúi đầu, cup mắt nhìn lang quân đặt tay trên đầu gối mình. Nàng thấp giọng bảo: “Tùy huynh. Nhưng dù huynh có làm gì, muội sẽ không để huynh chết. Bất luận lý do của huynh là gì, nếu như muội phát hiện ra, muội thấy được mà huynh không thể tránh được, thì nhất định muội sẽ dùng cách của muội. Dù có khiến Tuyệt Thần ca ca phải hận muội.”

Lục Quân siết chặt tay nàng.

Nàng nghe thấy hô hấp nặng nề của chàng.

Có thể thấy cảm xúc chàng đang rối loạn.

La Linh Dư vẫn luôn cúi đầu, một lúc lâu sau mới nghe thấy Lục Quân nói: “Ta sẽ không bao giờ hận muội... Linh Dư, chúng ta sẽ vượt qua cửa ải khó khăn này.”

Lục Quân dừng lại, rồi dịu dàng nói tiếp: “Nhưng chuyện như thế, vì sao muội không nói sớm với ta? Trực tiếp nói với ta, thì tối nay Ngụy tướng quân đã không suýt nữa giết công chúa. Muội không nói với ta mà lại tự mình quyết định, tuy nói là vì bảo vệ ta, nhưng sâu trong nội tâm, muội vẫn không tin ta đúng không? Bình thường muội dựa dẫm vào nam nhân là thế, vì sao vào thời điểm quan trọng lại không thể dựa vào nam nhân? Linh Dư, vì sao không tin ta? Sau này nếu có chuyện như thế nữa, có thể bàn bạc với ta, có thể tin ta không?”

Tim La Linh Dư đập mạnh.

Hai người đối mặt nhìn nhau không chớp mắt. Như thể đang so xem ai bình tĩnh hơn, đạo quang kiếm ánh lên giấu trong chỗ sâu. Câu hỏi dội thẳng vào linh hồn khiến người lúng túng, khiến người phải đối mặt với lòng mình, khiến người không thể trốn tránh. Tình cảm như có như không và bầu không khí mờ ám, bỏ lại chớp giật bên ngoài cùng tòa thành trống trong mơ... Lặp đi lặp lại, tất cả cùng ập tới.

La Linh Dư lập tức đứng bật dậy.

Lục Quân vội đuổi theo!

Chàng túm chặt cổ tay nàng, chặn đường lui của nàng. Dịu dàng lại kiên định, không cho phép hồ nghi. Chàng đi về phía trước, nàng hoảng hốt sợ hãi, liên tục lùi ra sau. Về mặt lang quân lạnh lùng, hai mắt đen kịt như hút hồn đoạt phách nàng.

Nhìn chàng đề nàng lên tường, cúi đầu nói như mê hoặc: “Vì sao không tin ta? Sau này có thể tin ta không?”

La Linh Dư buột miệng: “... Khó lắm!”

Lục Quân lập tức biến sắc.

Nhìn hàng mi nữ lang run lên, mặt trắng như tuyết, nơi đáy mắt lại toát lên sự kiên quyết bền bỉ: “Huynh hỏi muội vì sao không tin huynh ư? Được, muội nói cho huynh biết, là vì muội đa nghi, muội sợ bị thương. Muội không những không có gì mà còn thiếu rất nhiều, nên muội rất muốn kiên cường bền bỉ, như thế thì muội mới có thể bảo vệ tốt cho mình và muội muội được. Tuy cơ thể muội bị tổn thương, nhưng tinh thần muội không bị thương... Vào thời khắc quan trọng, muội không dám dựa dẫm vào người khác.”

Giọt lệ trong mắt nàng lóe lên, chàng lập tức ôm nàng vào lòng.

Giọng nàng run rẩy: “Muội rất sợ... Rất sợ huynh sẽ vứt bỏ muội, muội sợ mình bỏ ra nhiều như vậy, cuối cùng huynh lại không cưới muội, không muốn muội nữa. Vậy muội biết làm thế nào đây? Muội muốn huynh luôn đối tốt với muội, luôn tin tưởng muội, luôn đứng về phía muội. Nhưng chuyện đến chính huynh còn không thể bảo đảm được, thì sao muội...”

Lục Quân ngắt lời nàng: “Ta có thể bảo đảm.”

La Linh Dư ngẩn ngơ.

Nhìn chàng cup mắt: “Nếu ta đã thích muội thì ta có thể bảo đảm. Nếu ta đã quyết định ở bên muội, vậy nhất định trước đó ta đã suy nghĩ rất nhiều. Ta đã truy tìm căn nguyên tình cảm, ta cũng hoài nghi tất cả mọi thứ. Muội sợ không có chốn dừng chân vững chãi, ta lại sợ tình ý sẽ vượt qua chớp nhoáng.”

“Ta luôn muốn biết rõ tại sao, đối với ta mà nói, tình cảm không phải chỉ là một câu ‘ta thích nàng’ ‘ta yêu nàng’ ‘ta muốn cưới nàng’. Mà nó là thứ không bao giờ dừng lại, liên tục sản sinh, triển miên không dứt, gương vỡ khó lành.”

Chàng nắm chặt tay nàng, mười ngón tay đan vào nhau.

Mắt chàng nhìn thẳng vào nàng, đôi mắt sáng bừng khiến lòng người kinh hãi. Chàng chỉ nhìn thôi mà lại khiến La Linh Dư chậm rãi đỏ mặt. Tim nàng đập mạnh, ý thức được lúc này chàng đang nghĩ gì, muốn làm gì. La Linh Dư không chớp mắt, dưới dự cảm mãnh liệt của mình, nhìn Lục Quân nắm tay nàng, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay.

Lục Quân bình tĩnh: “Ngân thu chi cần một lời, vật đổi sao dời vẫn mãi yêu... Ta sẽ cho muội biết câu trả lời này.”

...

La Linh Dư run lên, trợn to hai mắt.

Thì ra chàng đã biết!

Chàng thấy rồi! Chàng đã thấy bí mật trong hà bao của nàng!

Cánh môi mấp máy, nàng không biết nên làm gì bây giờ. Nàng mất hết hồn vía, chỉ biết ngẩn ngơ, để mặc chàng ôm vào lòng.

Chàng đã nhìn rõ lòng nàng, còn nói sẽ cho nàng câu trả lời... La Linh Dư nhắm mắt, cảm giác sung sướng bao trùm cõi lòng.

***

Sau khi trở về, Lục Quân và Ngụy tướng quân cùng nhau thảo luận chuyện của công chúa Bắc quốc. Suốt đêm không ngủ, nghe Ngụy tướng quân mắng chửi nguyên đêm. Sáng sớm ngày hôm sau, Ngụy Tông mới hạ hỏa phần nào, tiếp tục đi thăm vấn công chúa Bắc quốc. Lục Quân quay về lều trại của mình, tìm đồng thư xếp cao nửa người do Lục nhị lang gửi đến. Thư của Lục nhị lang quá nhiều, lúc trước Lục Quân cảm thấy vô dụng, lần này chàng mới nghiêm túc đọc nó.

Chàng bắt đầu hồi âm cho nhị ca khờ nhà mình, bắt đầu hồi đến giấc mơ của nhị ca.

Bản thân không sợ tiết lộ thiên cơ, chàng chỉ muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi Lục Quân nắm rõ sự việc, chàng không nói nhiều với La Linh Dư, sợ La Linh Dư càng thêm lo lắng. Nhưng chàng có một suy đoán mơ hồ, điều chàng gặp phải không chỉ là cái chết. Hiện tại Lục nhị lang và La Linh Dư chỉ đề ý chăm chăm ngày tuyết rơi sương mù, sợ hãi bất an. Nhưng Lục Quân lại nghĩ đến giấc mơ đầu tiên của Lục nhị lang, bản thân chết vì vạn tiền xuyên tim.

Giấc mộng mơ hồ này của Lục nhị lang không nói rõ tình huống cụ thể. Nhưng Lục Quân có suy đoán đại khái.

Chàng có dự cảm, đây cũng là một tử kiếp.

...

Kiếp ở Nam Dương, tránh được vạn tiền xuyên tim thì cũng chết trong ngày tuyết rơi. Hiện tại ngay cả về đầu vẫn chưa tránh được thì nói gì về sau.

Lục Quân đi đi lại lại trong lều, bất giác trầm ngâm.

Giấc mộng đầu tiên của Lục nhị lang, hẳn nói với La Linh Dư là tấn để lên ngôi, Lục tam lang đi biên ải, đại chiến Nam Dương bùng nổ, Lục tam lang chết.

Lục Quân đoán, tấn để đó chắc chắn không phải là Trần vương Lưu Thục.

Vạn tiền xuyên tim, lại hại chết toàn quân. Nếu Lưu Thục lên ngôi, khi biết Lục Quân không phải là tướng tài, dù phái Lục Quân đến biên ải thì cũng sẽ không để chàng dẫn binh. Nhưng trái lại, giấc mơ thứ hai của Lục nhị lang lại phù hợp với thực tế hơn một chút.

Lục Quân trầm ngâm, vậy rốt cuộc tấn để là ai? Thật ra với Lục Quân, dù ai xưng đế cũng chẳng có gì khác nhau. Nhưng chàng vẫn nghi ngờ, có thể Lưu Thục sẽ bị giết hại, nếu không mình cũng sẽ không chết. Lưu Thục rất thực tế, y sẽ không tranh ngôi để vị, nên dù tấn để đăng cơ y cũng sẽ không xảy ra chuyện được. Nhưng nếu vì sao y không gặp chuyện, thì Lục Quân lại gặp chuyện khi ở biên ải?

Hơn nữa, đại chiến sắp bùng nổ ở Nam Dương là vào lúc nào?

...

Nhất định Lục nhị lang Lục Hiên đã giấu giếm điều gì đấy.

Hoặc nói là, chính Lục Hiên cũng không biết bộ phận mình giấu quan trọng thế nào.

Hoặc nữa là, giấc mơ của Lục Hiên chỉ là một chiêu.

Thậm chí Lục Quân còn nhạy bén nhận ra, tuyến thời gian trong mơ của Lục Hiên luôn tiến về phía trước. Nói như vậy tức là, vấn đề đối phía trước không chỉ là cái chết của chàng. Còn có vấn đề nghiêm trọng hơn khiến Lục Quân kinh hãi, nhưng lại bị Lục nhị lang và La Linh Dư xem nhẹ.

...

Suy nghĩ nửa ngày, Lục Quân ra ngoài tuần tra quân đội. Hiếm khi chàng và Ngụy tông cùng ra khỏi thành, tra xét địa thế xung quanh, hỏi thăm tình hình quân đội tại Nam Dương, thăm dò xem quân đội mà Bắc quốc đang ắp náu ở đâu.

Ngày hôm đó khi quay về, chàng viết thư gửi đến quận thành xung quanh, đồng thời cũng viết thư cho Lưu Thục. Nhị ca Lục Hiên của Lục Quân không biết quá nhiều về tình hình ở Kiến Nghiệp, nhưng nhất định Lưu Thục sẽ nắm rõ. Lục Quân muốn biết rõ, rốt cuộc có bao nhiêu nhân tố dẫn đến cái chết.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

Tất nhiên công chúa Bắc quốc vẫn phải đến Kiến Nghiệp.

Giống như Lục Quân đã nói với La Linh Dư, nếu đã biết thì sẽ dễ khống chế sự việc hơn so với không biết.

Nhưng trước khi Nam Dương chuẩn bị sẵn sàng để đưa sứ thần Bắc quốc đến Kiến Nghiệp, thì vẫn cần phải giải quyết chuyện công chúa Bắc quốc thăm dò chuyện quân Nam quốc. Trong khoảng thời gian Ngụy tướng quân xử lý chuyện này, Lục Quân viết thư cho Trần vương, muốn Trần vương nghĩ cách đưa mấy mỹ nhân vào Thái Sơ cung —— Trước khi công chúa Bắc quốc vào cung, phải để bệ hạ ném thư trước đã. Đầu là nữ lang trẻ trung xinh xắn có da có thịt, có sẵn cái đẹp phía trước, dù công chúa Bắc quốc cầu thân vào cung, thì khi đó khó mà bằng được như trong giấc mơ của Lục nhị lang.

Bệ hạ Nam quốc cầu tiền văn đạo, không màng nữ sắc. Nhưng nếu ông ta muốn đắm chìm trong cảnh xa hoa trụy lạc, thì mỹ nhân Nam quốc cũng không hề ít.

Trần vương Lưu Thục ngạc nhiên, không biết vì sao phải làm vậy, bởi vì xưa nay y không nhúng tay vào chuyện hậu cung của phụ hoàng. Chỉ dựa vào vốn vẹn mấy phong thư, rất nhiều lời có nói cũng không hiểu. Nhưng Lưu Thục cực kỳ hiểu và tin tưởng người bạn thân của mình. Lưu Thục vừa nghĩ nên lấy cớ gì để mình có thêm vài “mẫu phi” trẻ tuổi, vừa dựa theo yêu cầu của Lục Quân, thống kê lại nhân số quân đội mà triều đình có thể sai phái, cùng với số lượng lương thực trong quốc khố.

Khi Lục tam lang và Trần vương liên lạc với nhau, chàng cũng không quên nhị ca khờ nhà mình, Lục nhị lang Lục Hiên.

Lục nhị lang hoang mang suốt ngày, vừa lo lắng La biểu muội và tam đệ không đọc được thư của mình, vừa bất an vì Lục tam lang không tin vào giấc mơ của mình. Lang quân sĩ tộc điềm đạm phải dựa vào hương khói của các vị Bồ tát để trấn an cảm xúc của mình, tới khi nhận được thư của tam đệ thì lại lần nữa hồ đồ.

Thư từ qua lại không thuận tiện bằng đối mặt nói chuyện, có lẽ biết nhị ca nhà mình không đủ tinh táo, nên ở trong thư, Lục Quân không trực tiếp báo Lục nhị lang xác nhận tính thật giả trong giấc mơ. Lục tam lang chỉ lời ít ý nhiều nói ra bốn vấn đề, yêu cầu nhị ca trả lời đúng sự thật ——

Thứ nhất, Lục nhị lang bắt đầu mơ từ khi nào, trước đó có triệu chứng gì không, có xảy ra chuyện gì khác thường xung quanh mình không;

Thứ hai, lần đầu tiên Lục nhị lang nằm mơ, mơ sự kiện cụ thể từ lúc nào đến lúc nào;

Thứ ba, tuyến thời gian trong mơ luôn tiến tới, hay là lặp đi lặp lại, có lúc nào khiến Lục nhị lang không rõ đang ở thời kỳ nào không;

Thứ tư, cái lần Lục nhị lang mơ thấy Lục Quân bị vạn tiền xuyên tim chết đó, có thấy rõ cụ thể thời gian không, nếu không thấy rõ, vậy có dấu hiệu gì về thời gian xảy ra cuộc đại chiến ở Nam Dương không;

... Chỉ bốn câu song hỏi rất nhiều, có điều lại không câu nào nhắc đến công chúa Bắc quốc, Lục nhị lang không biết nên làm thế nào nữa.

Nhưng Lục tam lang có suy nghĩ rõ ràng như vậy đã kích lệ Lục Hiên: hẳn biết rồi, tam đệ muốn gánh vác trách nhiệm chung đây mà. Nếu không phải mình sợ giấc mộng có thay đổi, nếu không phải ban đầu chính mình không tin vào giấc mơ, nếu không phải sợ Lục tam lang không tin mình, coi mình là kẻ điên... thì hẳn đã muốn bàn bạc chuyện này với tam đệ từ lâu.

Nhưng dù là thế, bây giờ Lục nhị lang cũng vẫn thấp thỏm bất an, không biết mình tiết lộ giấc mơ với đệ đệ muội muội có dẫn đến nguy hiểm to lớn nào không.

Trong thư không tiện nhắc đến những chuyện này, Lục nhị lang đành trả lời câu hỏi của đệ đệ trước, cố gắng vắt hết óc, phân tích kỹ giấc mơ của mình với Lục tam lang. Gặp chỗ không nhớ rõ, ví dụ như đại chiến Nam Dương xảy ra vào lúc nào, là hẳn lại phải suy nghĩ rất lâu, tham khảo cảnh trong mơ, nghĩ ngợi mất mấy hôm.

***

Lục Quân gửi thư đi xong, lập tức tới giúp Ngụy tướng quân Ngụy Tông thăm vấn công chúa Bắc quốc.

Công chúa Bắc quốc đang rất phiền phức, không chút tự tại. Thăm dò quân sự Nam quốc bị phát hiện, trong một đêm đoàn sứ thần Bắc quốc đã bị gài tội gián điệp. Chưa nói tới chuyện có thể thuận lợi đến Kiến Nghiệp hay không, chỉ mỗi cái cơ đó, hai nước Nam Bắc có thể khai chiến hay không cũng là vấn đề. Công chúa Bắc quốc ra tay gánh vác sứ mệnh, không thể nào chết yếu vào lúc này được.

Bị Ngụy tướng quân phái người giam giữ trong lầu, thì nữ bị xua đi, dù có ăn ngon uống ngon tới mấy thì cũng không tốt. Tất cả những người cạnh công chúa Bắc quốc đều bị dẫn đi tra hỏi, đoàn sứ thần không ngừng tặng lễ nói tốt, bảo chuyện này chỉ là chuyện bất ngờ. Mấy ngày trước công chúa còn bình tĩnh, nhưng về sau thấy Ngụy tướng quân không có vẻ tha cho mình thì mới lâm vào khủng hoảng.

Buổi chiều một hôm nào đó, Ngụy Tông lại tra hỏi công chúa Bắc quốc. Ngụy Tông cao to như núi, mặt nặng nề sát khí, hùng hồn ngồi trên chủ vị, bình tĩnh đánh giá công chúa yếu đuối trước mặt. Ngụy Tông cười nhạt: “Nếu không phải đã chuyển kho vũ khí đi sớm, thì không biết sẽ bị hạng người lang sói như các người mang đi thứ gì! Nói đi, hoàng đế các người phái công chúa người tới cầu thân, mục đích là gì?”

Ngụy Tông nghe rằng cười, hàm răng trắng tí tắp, miệng to như chậu máu, dọa công chúa sợ tới mức suýt không thở nổi. Lại nghe thấy vị tướng quân này lạnh giọng lên tiếng: “Nếu không nói, giết! Ông đây cho người ăn vài gậy là sẽ hương tiêu ngọc vẫn sớm thôi. Nếu người nói ta biết, thì người hầu của người có thể quay về, nói không chừng còn có thể đến Kiến Nghiệp cùng. Công chúa à... nghĩ kỹ rồi nói tiếp.”

Lại là uy hiếp ép buộc, dụ dỗ mê hoặc.

Nếu là nữ lang bình thường, sợ là sẽ bị sát tính mặt đen này dọa cho khóc rồi.

Mặt công chúa Bắc quốc trắng bệch, đến tận lúc này, nàng ta đã không còn tin nổi chuyện Ngụy Tông thích mình nữa rồi, nàng ta đã mất sạch mặt mũi. Tất cả mọi chuyện, tất cả hiểu lầm, cũng là tại, tại... Công chúa Bắc quốc đó mặt, hai vai run bần bật, nàng ta bật thốt: “Ta bị lừa gạt! Đều do La Linh Dư, là à biểu muội của Lục tam lang lừa ta! Nàng ta ghen tị vì ta và Lục tam lang thân thiết, nên mới muốn hãm hại ta, nàng ta có ý tiếp cận ta, đảo hố ta...”

Hai mắt công chúa Bắc quốc đỏ bừng, lúc nhắc tới “La Linh Dư” là thớ thịt trên má rung lên, vẻ mặt gần như vận vẹo. Cho đến tận lúc này, sao nàng ta có thể không biết mình đã bị La Linh Dư ra vẻ vô hại lừa?

Ăn đường Ngụy Tông giật giật, không ngờ còn có chuyện như thế. Hần nhủ mây không lên tiếng, đợi nghe xem công chúa Bắc quốc nói gì. Nếu công chúa này nói không sai, tức La Linh Dư có tình nghi tiết lộ quân cơ. Trong lòng Ngụy Tông càng nặng nề, một nữ nhân như La Linh Dư sao có thể tiết lộ quân cơ? Sao nàng ta biết được bí mật ở kho vũ khí quân sự? Chẳng lẽ là Lục tam lang nói với nàng? Lục tam lang dễ dàng nói chuyện này với một nữ nhân, đó không chỉ là vấn đề của một mình hắn, mà là cả đại thế gia to lớn đang phân bố Nam quốc... Âm mưu trùng trùng, Ngụy Tông trở nên vô cùng nghiêm túc.

Thấy có hy vọng, lập tức công chúa Bắc quốc ằng ằng nước mắt, lúc kể ra La Linh Dư tâm cơ sâu nặng thế nào, lời nói càng thêm kịch liệt.

Nàng ta nói La Linh Dư lừa mình cười ngửa đến gần kho vũ khí, chỉ cho nàng ta thấy kho vũ khí, đúng lúc này có người vén cửa lầu lên đi vào, một giọng nam dễ nghe như ngọc chạm chạm rải vọng đến từ phía sau: “Không thể có chuyện đó được, biểu muội nhà ta chỉ là một nữ tử yếu đuối, lại mới đến Nam Dương không quá nửa tháng. Trong vòng nửa tháng, sao nàng ấy có thể biết được kho vũ khí nằm ở đâu?”

Quay đầu nhìn lại, thấy là Lục tam lang Lục Quân mặt như quan ngọc, giọng như khánh trúc.

Ánh mắt Ngụy Tông chợt lóe lên, công chúa Bắc quốc tối mặt.

Giống như La Linh Dư đã nói với Lục Quân, tất thảy đều là nàng tự suy đoán, nàng chưa bao giờ nói rõ ràng với công chúa Bắc quốc, cũng như không hề bảo đảm gì hết. Lời như có như không, không đủ để định tội La Linh Dư. Huống hồ còn có Lục Quân ở đây.

Lục Quân và Ngụy tướng quân đưa mắt nhìn nhau, tướng quân im lặng như thể nhạy cảm nhận ra điều gì đấy, nhưng trước mặt công chúa địch quốc, đương nhiên Ngụy tướng quân sẽ không mở miệng phản bác tham quân phe mình.

Lục tam lang cup mắt nhìn công chúa: “Chuyện công chúa thăm dò quân cơ chính là tự phát. Có bao nhiêu lý do cũng không rửa sạch được.”

Lục Quân liếc nhìn Ngụy tướng quân, cười cười nói: “Không thể xem nhẹ trọng điểm”

Lúc này mặt Ngụy Tông đen đi, ý thức được mình đã bị công chúa Bắc quốc dắt mũi. Ngụy tướng quân cố gắng kìm nén không đập bàn quát lớn. Lục tam lang đi tới, vén bào ngồi xuống. Lục tham quân giòi thăm vấn đã đến, Ngụy tướng quân tập trung làm nền, không lên tiếng nữa.

Lục tam lang ngược mặt lên, chân mày khẽ nhướn. Rõ ràng động tác ấy vô cùng tao nhã, song lại khiến công chúa Bắc quốc bất an né tránh tầm mắt. Lục Quân chậm rãi nói: “Thật ra thì chuyện này vô cùng rõ ràng, hai nước giao chiến tức vốn là kẻ địch, không cần phải hỏi nhiều. Công chúa khư khư ôm mục đích nào đó tới cầu thân, nhưng giờ chưa gì đã phải dừng bước ngay trạm đầu tiên, cho dù chúng ta không giết công chúa, thì sau khi công chúa quay về Bắc quốc, e là cũng chết.”

Cánh môi công chúa Bắc quốc run run, sắc mặt đông cứng. Một hồi lâu sau, nàng ta lạnh lùng giương mắt, nhìn chằm chằm Lục Quân. Đã thấy được sự lạnh lùng vô tình của Lục tam lang, biết đối phương sẽ không tha cho mình, công chúa cứng họng nói: “Người định làm gì?”

Lục Quân chậm rãi bảo: “Thật ra thì, ngoài con đường tiễn đoàn sứ thần về, bọn ta còn có thể giả vờ như không biết chuyện này, chỉ đề phòng công chúa, vẫn bình an để các người vào Kiến Nghiệp, để các người thừa chuyện với bề hạ.”

Công chúa Bắc quốc: “Thật sao?”

Nhưng ngay lập tức cảnh giác: “Người làm như vậy, chẳng lẽ có âm mưu gì?”

Lục Quân cong môi cười, trong mắt là ánh sáng lấp lánh, khí băng sương quanh thân biến mất, trông chàng cười càng thêm quyền rũ, khiến sự cảnh giác của công chúa Bắc quốc yếu dần. Một lúc sau mới nghe rõ Lục Quân nói gì: “Chỉ cần công chúa chỉ phương hướng đại khái, đại quân của các người, mai phục ở đâu.”

Ngụy Tông dự thính giật giật lông mày, đôi mắt sắc bén nhìn sang Lục Quân.

Công chúa Bắc quốc: “...!”

Nàng ta lập tức thờ dốc hồn hển, bấp thập cả người căng ra. Dưới cái nhìn xoáy sâu của Lục Quân, nàng ta mở miệng, giọng khàn khàn: “... Ta... Ta không hiểu người đang nói gì...”

Lục Quân mỉm cười: “Không cần phải căng thẳng đến thế, ta không hỏi đại quân của các người lúc này đang ở đâu. Phạm vi tiếp giáp giữa hai nước Nam Bắc quá rộng, ta chỉ muốn hỏi phương hướng chung chung. Dù công chúa không nói, một khi ta đã có suy đoán thì sau chuyện này ta cũng sẽ điều tra ra, đó chỉ là vấn đề thời gian dài ngắn mà thôi. Công chúa cũng chỉ giúp ta rút ngắn thời gian, không hề coi là tiết lộ quân cơ.”

Trong mấy ngày ngắn ngủi này sẽ ảnh hưởng đến trận đại chiến sắp tới ở Nam Dương, liệu bọn họ có chuẩn bị sẵn sàng hay không. Trong mơ của Lục nhị lang, rõ ràng mấy ngày này không hề tốt lắm, bởi vì Nam Dương không chuẩn bị sẵn sàng. Lục tam lang nhảy bén rút ra được sơ hở này trong mơ chuyện tình yêu mà Lục nhị lang kể. Chàng vừa viết thư báo Lục nhị lang nhớ lại thời gian xảy ra đại chiến, vừa lấy được thời gian sớm từ trong tay công chúa Bắc quốc.

Đây chính là dương mưu.

Lục Quân dụ dỗ: “Công chúa chỉ cần chỉ phương hướng đại khái, ngày mai ta sẽ đưa công chúa đến Kiến Nghiệp.”

Chàng mũi cao mắt sáng, khí chất đoan chính, như ngọn gió mát ngày hè. Mà dưới vẻ bề ngoài tuấn tú đó là sự dụ dỗ ngầm ngầm. Như bóng anh túc nở rộ trên đỉnh núi, vô cùng đượm nồng, khiến người ta chỉ muốn ngất hái phạm tội, đắm chìm trong lời nói dối của chàng.

Chỉ ít khi bị Lục Quân nhìn như vậy, lồng ngực công chúa Bắc quốc run lên, mơ hồ nảy sinh một cảm giác: y nhìn ta như vậy, tức y yêu ta đúng không... Nhất định là La Linh Dư tà ngôn mê muội kẻ khác, nên mới khiến y không có cảm xúc với ta. Nhưng y nhìn ta như thế, trong lòng y nhất định có ta... Ta, ta...

Tuy sắp gả cho lão già gỗ mục, nhưng trong lòng ai chẳng cất giấu hình bóng lang quân? Huống hồ còn là danh sĩ nổi tiếng khắp thiên hạ.

Công chúa Bắc quốc cup mắt, nói nhỏ: “Người không sợ ta trả lời sai?”

Lục Quân: “Công chúa không lừa được ai đâu.”

Sau lời này, rốt cuộc là chàng lòng dạ ác độc, hay chàng có tình với công chúa, thì phải chính công chúa Bắc quốc tự mình nhận ra. Mà nay công chúa Bắc quốc vẫn đang mơ màng, không biết rốt cuộc Lục tam lang có ý gì. Im lặng một lúc lâu, công chúa run rẩy quỳ dưới đất, nói ra mấy chữ.

Trông mắt Lục Quân co rút lại, lập tức cho quân sĩ vào, sai người đi thăm dò.

Nguy Tông nhìn Lục Quân: ... Cái tên yêu nghiệt này!

Chỉ nói có mấy câu không cần động tay động chân, đã để công chúa mê mẩn trước vẻ đẹp của mình, bị hắn ta dẫn dụ.

Nếu hắn ta thật sự thích một người, dù đồ người đó, thì sự ràng buộc hạ này không ai kháng cự được sự phong hoa của Lục tam lang.

Vậy La nữ lang... có thể nói chuyện yêu đương với Lục Quân như quái họa bì*, e là La nữ lang cũng không đơn giản.

(*Trong “Liều trai chí dị” kể về một con quỳ mặc bộ da người, bộ da này có thể tháo ra về màu lên. Vì với vẻ đẹp bên ngoài che giấu cái độc ác xấu xa bên trong.)

... Sự rồi sự rồi, nam nữ các người cầu kết với nhau thì tự đi chơi một mình đi, lão Ngụy ta không xen vào chuyện tình yêu của các người, không muốn đập chấu cướp bông nữa. Dù sao ta cũng không đập nổi.

Ngụy tướng quân vô cùng chua xót, kiêng dè Lục Quân; đoàn sứ thần Bắc quốc nghe nói bên Nam Dương tha cho họ, ngày hôm sau sẽ đưa bọn họ đến Kiến Nghiệp thì đồng loạt thờ phào. Tuy có hồ nghi vì sao chuyện này lại có thể dễ dàng giải quyết đến thế, đoàn sứ thần hỏi công chúa, nhưng công chúa lại lạnh mặt, lấy cớ cơ thể khó chịu không muốn gặp ai. Có điều vì không cảm thấy một tiêu nữ đi cầu thân có thể gây ra họa, có hỏi cũng không giải quyết được nên thôi. Sự đêm dài lắm mộng, song phương cũng chỉ mong đoàn sứ thần Bắc quốc sớm rời khỏi Nam Dương, thế là ngày hôm sau, xe ngựa xuất hành đã được chuẩn bị đầy đủ.

Mấy người ở Nam Dương đều trông về đoàn sứ thần mang theo mục đích không tốt đến Kiến Nghiệp, chờ đợi chỉ thị từ Kiến Nghiệp.

Liên tục mười mấy ngày, vào đầu tháng Mười, đoàn sứ thần công chúa Bắc quốc lên đường rời đi. Vì Lục Quân bận rộn những chuyện ấy, nên mấy ngày lên tiếp đó, La Linh Dur không thấy Lục Quân đâu.

Ngon gió thu giục nhị hoa nở

Ngày sương ngọc đầu còn mùi hương *

(*Câu ca dao này mô tả đặc tính của hoa quế, hoa quế thường nở nhiều vào tháng 8 âm lịch; đến tiết hàn lộ thì đã xem như cuối mùa hoa.)

Chập tối ngày nào đó, tầng mây dày như sắp có mưa rơi. Cây quế trong sân che phủ bóng mát, La Linh Dur và nương tử La gia đứng dưới cây quế, cảm sao khuê rặng hoa quế. Hoa quế nở rộ rơi xuống như mưa. Trên đất trải một lớp lụa để đón hoa rơi. Lúc ngược mắt lên, thân sào khuê nhẹ một cái, dưới ánh sáng dịu dịu, chỉ thấy những cánh hoa màu vàng óng, vàng nhạt và vàng chanh rào rào rơi xuống như mưa, cánh hoa nhỏ trông chẳng khác gì hạt gạo, rải rải khắp sân vườn, phủ kín dài lụa trên đất, hương thơm thanh mát.

Cây quế xanh mướt mọc um tùm. Dưới bóng mát, những bông hoa quế màu cam cũng rơi rải lên ao đối diện, lập lờ trôi theo dòng nước.

Cũng có những bông hoa như dừng giữa không trung. Đi tới nhìn mới thấy, thì ra dưới vòm cây ở chỗ khuất có mạng nhện, mạng nhện giữ lấy cánh hoa màu vàng, bản thân lưới nhện rất mảnh, mắt người khó nhìn rõ. Cầm thân sào khuê nhẹ mạng nhện, mấy bông hoa dính rơi trên đó lại ào ào rơi xuống.

Thị nữ Linh Ngọc thấy thế thì tròn tròn mắt, tiếp tục vỗ tay: “Nô tỳ mới chỉ thấy sân sau chùa Khai Thiện là có nhiều hoa quế... Thì ra hoa quế ở chỗ này cũng rất xum xuê!”

La Linh Dur ngồi xuống, cầm túi hương chọn hoa quế, mỉm cười nói: “Cùng nhử nhau cả mà. Hoa quế có rất nhiều công dụng, có thể dùng ướp hương, làm thuốc, hoặc dùng để ăn cũng được. Đợi ta điều chế xong, sẽ cho người thử đầu tiên.”

Rồi nàng lại nghiêng đầu, nói với các nữ lang La thị: “Rất nhiều người dùng hoa quế làm bánh và đường. Lần này muội về, có đem đặc sản bánh nếp và ngũ sen ở Kiến Nghiệp theo cùng. Chúng ta có thể thử làm nếp ngũ sen hoa quế, canh hạt dẻ hoa quế. Mềm mềm thơm thơm... Muội đã học được cách làm ở trong đó rồi, các vị tỷ tỷ nhớ nê mặt nếm thử nhé.”

La Linh Dur lại trầm ngâm: “Muội còn muốn nghiên cứu cách điều chế mới chút, giữ đường hoa quế hai mươi năm không bị hư hỏng, nếu có ý kiến gì, xin được trao đổi với các tỷ tỷ.”

Các nữ lang cũng vui vẻ rồi rít cảm ơn, cũng hứa sẽ giúp đỡ.

Thị nữ Linh Ngọc lại khen: “Nữ lang cái gì cũng làm được, đúng là thú vị. Ngay cả khuê hoa quế thôi cũng có thể tạo ra nhiều thứ như thế... Ở với nữ lang, cuộc sống không bao giờ vô vị, nô tỳ đúng là có phúc.”

Sự thật đúng là như vậy. La Linh Dur là một nữ lang rất thú vị, năng thích nghiên cứu các trò chơi, kỹ thuật mới mẻ, nàng có thể làm ra giấy hoa tiên xinh xắn, cũng có thể chưng được bánh ngọt ăn ngon; có thể nấu trà, cũng có thể dẫn các thị nữ đi dạo vườn hoa ngày xuân, hứng sương mai buổi sớm.

Rất coi trọng phẩm chất cuộc sống, hứng thú không hề dứt gãy.

Nữ lang sĩ tộc khắp thế gian này, ít có ai vừa hoạt bát lại quyền rũ như nàng. Tuy có đôi lúc tính ranh, song vẫn không làm giảm đi sự thường thức tao nhã... Sao lang quân có thể không thích được đây?

Các thị nữ kính nể La Linh Dur, còn các nương tử La gia thì lại có tâm trạng phức tạp hơn. Cùng là nữ lang sĩ tộc, nhưng vị đường tiểu thư nhà này lại rất lần ất vượt qua các nàng. Bấy giờ còn thêm chuyện hôn phối, nàng chưa kịp từ hôn với Phạm tử lang thì đã có Lục tam lang ở Kiến Nghiệp đến cầu hôn... Vận may của La Linh Dur thật sự khiến kẻ khác phải ghen tỵ.

Có nữ lang chưa xót nói: “Muội muội không cần phải suốt ngày hái hoa phơi hoa làm gì. Muội thờ ơ không ngó ngang quan tâm như thế, có ngại Lục tam lang sẽ bị cướp đi đấy. Hình như đã lâu rồi Lục tam lang không đến thăm muội muội nhỉ? Có vẻ y đã quên rũ được vị công chúa Bắc quốc kia rồi. Hôm nay công chúa Bắc quốc rời khỏi Nam Dương, nghe nói Lục tam lang đưa tiễn một đoạn dài. Công chúa ngoài đầu, về quyền uy không nở rời xa ấy, mọi người đều thấy cả.”

Bàn tay cầm túi hương của La Linh Dur khựng lại.

Một nữ lang khác ra vẻ ngạc nhiên, nuôi tiếc thay La Linh Dur: “Chưa chắc là Lục tam lang thay lòng, mà là quốc sự quan trọng hơn. Quả nhiên, trên đời này làm gì có lang quân tốt chỉ thích một người? Tài mạo như La muội muội, cũng không nắm giữ được con tim của nam nhân. Trong mắt những người như Lục tam lang, quốc sự là quốc sự, tình ý là tình ý. Phân biệt rạch ròi rõ ràng. Muội muội có đẹp tới mấy, cũng không địch nổi hoài bão của lang quân đâu.”

Các nàng người một lời ta một lời, nói rất háng say.

Chỉ thấy La Linh Dur đứng bật dậy, tay cầm túi hương hoa quế, vạt váy quét dài trên đất. La Linh Dur vén lọn tóc rơi xuống ra sau tai, trông mắt đen như ôn ngọc của nàng nhìn ra cửa viện, học theo các nữ lang khác, làm ra vẻ ngạc nhiên hơn hơ: “Tuyệt Thần ca ca, sao huynh lại đến đây? Huynh đến từ lúc nào vậy?”

Các nữ lang khác: “...?!”

Hít mạnh một hơi, trong lòng như “không thể nào”, các nàng đồng loạt nghiêng đầu, theo La Linh Dur nhìn ra cửa viện. Nhưng không thể nào sai được, các nàng nhìn thấy lang quân tuấn tú cao ráo đang đứng ở nơi đấy, đang nhìn sang bên này.

Ánh mắt Lục tam lang hồ hững, trước mặt mọi người, xưa nay chàng vẫn luôn như tuyết trên núi cao, chỉ ngấm mà không với thấu.

Khi người lạnh lùng này quyết mắt nhìn các nữ lang trong sân, cuối cùng rơi lên người La Linh Dur, lúc này trong mắt mới có chút độ ấm. Lục Quân vốn thờ ơ nay trở nên dịu dàng hẳn đi, nói: “Đã mấy ngày muội muội không để ý tới ta, cho người báo tin muội cũng không đến, viết thư cho muội muội cũng không hồi âm. Sự muội muội vứt bỏ ta, nên ta đành đích thân đến thăm muội.”

Nghe xong lời đó, các nữ lang không tin nổi... Cái gì?! Ra là La Linh Dur không để ý đến Lục tam lang ư? Lục tam lang ưu tú như thế, La Linh Dur lấy gì mà làm cao?

La Linh Dur ngăn người, sau đó hé môi cười, đi đến ôm tay Lục Quân.

không thể không nói, Lục Quân quá nể mặt nàng rồi, nâng đỡ nàng ngay trong số các tỷ muội trong nhà, đề cao địa vị của nàng ở La gia... La Linh Dur vô cùng sung sướng thoải mái.

Nàng vẫn luôn mơ sau này có thể gả cho lang quân hào môn có giá thể, sau khi nàng cao địa vị, thì sẽ điều vô dương oai trước mặt những người trước kia xem thường mình. Nàng cân đo tính toán, trước kia ai xem thường

nàng, sau này nàng sẽ phải sống tốt hơn họ.

Hiện tại nàng vẫn chưa gả cho Lục Quân.

Nàng vẫn là La Linh Dư tâm nhin hạn hẹp.

Lục Quân có thể chê bai nàng, nhưng trước mặt người ngoài chàng lại nâng nàng lên. Đây chính là mục đích nàng muốn thành thân.

...

La Linh Dư nghiêng đầu nhìn Lục Quân, ánh mắt đượm tình nồng.

Mà Lục Quân có thể khiến nàng càng thâm tình hơn.

Lục Quân đến, các nữ lang rồi rút cáo tử ra về. Ngay tới thị nữ Linh Ngọc sau khi rút trà xong cũng lui xuống. Lục Quân và La Linh Dư ngồi trong phòng, chàng cứ thần thần bí bí, sai người hầu đưa một món đồ dùng vải bọc cẩn thận tới.

La Linh Dư ngồi quỳ cạnh chàng, thấy chàng nhận lấy đồ rồi khép cửa lại, ngăn người khác ở bên ngoài. La Linh Dư nghiêng đầu: “Thứ gì mà không cho người ta thấy thế?”

Trong phòng tối đi, Lục Quân tỏ ý: “Tặng quà cho muội. . . Không thể có ánh sáng, thôi tắt đèn trong phòng đi.”

La Linh Dư nghỉ ngơi nhìn chàng, nhưng các thị nữ không có ở đây, nàng đành đứng dậy thổi tắt từng ngọn đèn trong phòng. Lập tức ánh sáng biến mất, trong phòng tối om không thấy gì. La Linh Dư đứng trong bóng tối, được bàn tay lang quân nắm lấy, kéo đến ngồi cạnh chàng.

Lục Quân: “Nhắm mắt lại.”

La Linh Dư bĩu môi: “Rốt cuộc là gì vậy?”

Nàng ngoan ngoan nhắm mắt, thế mà còn bị Lục Quân sờ một cái lên mắt, sợ nàng xô lá hé mắt nhìn. Nàng hừ một tiếng, phát hiện sao người này không tin vào mình thế nhỉ? Trong mắt chàng, mình tệ hại đến vậy ư?

Khép hai mắt lại, La Linh Dư thầm ái oán Lục Quân. Nàng vừa yêu thích Lục Quân, nhưng đồng thời cũng than phiền. Nàng lăm bắm một lúc lâu, cho đến lúc nghe thấy giọng của Lục Quân: “Được rồi, mở mắt ra đi.”

La Linh Dư thờ ơ mở mắt ra, lập tức bị sắc màu rực rỡ làm cho giật mình ——

Thì ra là đèn lưu ly năm màu.

Đèn lưu ly cao ba thước, ở giữa có cơ quan, ghép mười hai mặt lưu ly. Phía sau mỗi mảnh lưu ly là bức vẽ mỹ nhân. Cơ quan hoạt động, tranh mỹ nhân lập tức xoay tròn. Trong ánh sáng năm màu rực rỡ ấy, mười hai bức tranh mỹ nhân chậm rãi chuyển động trong đêm đen, như đội thẳng vào lòng nàng.

Mỗi một bức hình đều vẽ cùng một mỹ nhân.

Có vui có buồn, có nhàn mây có rơi lệ, có dựa vào lan can, có tựa vào khung cửa.

Xinh đẹp tuyệt trần, những tư thế rất đối bình thường nhưng phong thái lại khác nhau, tất cả đều được vẽ lại. Ánh sáng rực rỡ ám áp chiếu sáng khắp phòng, trong mắt chỉ thấy lưu quang lấp lánh, đèn hoa rực rỡ.

La Linh Dư chậm rãi quay mặt sang, nhìn Lục Quân đứng cạnh đèn. Chàng cup mắt, cũng đang nhìn chiếc đèn của mình —— đèn lưu ly năm màu và mười hai bức tranh mỹ nhân, đều là tác phẩm của chàng.

Lục Quân nói: “Không cần phải cảm động đến thế, không phải đèn làm riêng cho muội.”

La Linh Dư nhướn mày.

Thấy người này còn không chịu thừa nhận, còn phải tìm lý do: “Ta mua lưu ly và đèn từ tay công chúa Bắc quốc, kỹ thuật trong phương lưu ly đã được đề cao cải tiến. Mỹ nhân lưu ly, nữ lang trên thế gian này, chỉ có Dư Nhi muội muội là xứng với nó. Để thử làm ra chiếc đèn này, nên ta mới vẽ muội. Chứ không không phải vì muội mà ta làm ra nó. Mười hai bức tranh mỹ nhân này... Ừm.”

Bất giác gò má lạnh lạnh, hàng mi Lục Quân khẽ rung.

Thì ra La Linh Dư nghiêng người, hôn lên má chàng.

La Linh Dư ôm cổ Lục Quân, cơ thể run rẩy áp sát chàng. Nàng hôn hai má chàng, lúc chàng im lặng, đôi môi lại từ từ dịch chuyển, hôn lên môi chàng. Hai mắt nàng điểm nước mắt,rung rung nhìn chàng. Nàng cảm thấy, mình sẽ vĩnh viễn không quên được thời khắc đêm nay.

Nàng ý thức được mình thích chàng, mãi mãi không quên được chàng.

Mặt gần kề nhau, tóc tai kháng khí. Nghe thấy Lục Quân thấp giọng: “Vậy sau khi chúng ta về Kiến Nghiệp, muội gả cho ta nhé?”

Trong lòng La nữ lang rất cảm động, nước mắt lại ứa trào. La Linh Dư toan gạt đầu đồng ý thì bỗng nhiên dừng lại, cảm giác hình như đã nghe chàng nói câu này rồi —— vào buổi tối trước ngày chàng rời khỏi Kiến Nghiệp, chàng uống say, cũng đã nói như vậy.

... Vậy là sau khi tình tảo, chàng không nhớ rõ chuyện xảy ra đêm đó, nên mới lặp lại lời đã nói?

Tò tính lặp lại như vậy cũng được sao?

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 99

Dù đèn lưu ly có đẹp tới mấy đi chăng nữa, nàng cũng không muốn lại tái diễn chuyện cũ.

Đèn lưu ly năm màu chuyển động trước mặt, trong bóng tối, những dải sáng lơ lửng phát ra, tựa như ký ức của hai người chồng chéo lên nhau. Xoay người lại, lang quân khuyê gối nhìn nàng, đôi mắt sáng càng trở nên đen nhánh trong đêm. Lục Quân nhìn xoáy sâu vào nàng. La Linh Dư nghiêng mặt đi, hoa tai kim ngọc dần lên má nàng khẽ rung đưa, làm nổi bật tròng mắt thu thủy, linh động quyền rũ của nàng.

La Linh Dư ngồi thẳng lưng dậy, mở miệng từ chối: “Không gả... A!”

Hai vai nàng run lên, xương quai xanh lập tức co lại, bởi vì Lục Quân bỗng áp người tới, vào lúc nàng định cự tuyệt, Lục Quân há miệng ngậm lấy vành tai nàng. Hơi thở nóng bỏng của chàng phả vào má nàng, ngỡ như thấp lên đóm lửa, hai má La Linh Dư lập tức cháy sạch, đỏ bừng.

Nàng đặt tay lên đầu gối, ngón tay trong áo gấp lại, vô thức run lên.

Lang quân đưa lưỡi liếm, vừa dịu dàng lại dữ dội. Nàng run rẩy né tránh, còn chàng vẫn chỉ hôn dài tai nàng. Bị liếm như thế, vành tai trắng như ngọc của nữ lang đỏ bừng, hơi thở nàng ngày càng dồn dập, cổ chống đỡ dục niệm mãnh liệt ập đến từ nơi xa.

Như nham thạch núi lửa phun trào.

Như cơn mưa lớn trút thẳng xuống đất.

Kiên nhẫn, lặp đi lặp lại; chiếc lưỡi mềm mại, nụ hôn ướt át. Lúc nàng nghiêng mặt đi, chàng lại quấn quýt trên mặt nàng, vừa dịu dàng lại vừa thành thực.

La Linh Dư càng lúc càng thờ đốc nặng nề, giọng trở nên khàn khàn, như muốn đắm chìm trong lòng chàng: “Tuyệt, Tuyệt, Tuyệt...” Chàng mút mát dây dưa đã đốt lửa lên tai nàng, khiến nàng mù mờ, quên mất mình muốn nói gì.

Nữ lang cắn chặt răng, cổ cứng đờng nghiêm, cổ không run rẩy!

Nhưng càng lúc càng khó lòng chống đỡ!

Chàng ăn mòn ý chí của nàng, kéo nàng cùng sa ngã. Chàng chỉ hôn lên vành tai nàng, ngậm hoa tai nàng... nhưng hơi thở phả ra trên má như có như không dụ dỗ nàng.

Song, cũng rất bình tĩnh.

Trong mắt Lục Quân là cảm xúc nóng bỏng, đốt cháy từng chút một. Dao động phập phồng, như bèo nổi trên mặt nước. Chàng với nàng như đắm chìm trong thiên nhiên đau đớn. Từ đầu chí cuối, hơi thở chỉ lơ lửng trên tai và mặt nàng, chẳng hề hôn lấy song lại khiến cả hai cùng sa ngã, thậm chí đến tay áo của Lục tam lang cũng chẳng nhúc nhích. Chàng không đưa tay ra, vẫn giữ lại đường lùi, vẫn quan sát nàng, cho nàng cơ hội phản kháng ——

La Linh Dư thẫn thờ trong lòng: Đồ vô liêm sỉ! Không làm gì, nhưng nàng đã bị chàng đùa giỡn tới mức chán mềm nhũn.

Lục Quân khẽ nhướn mày, như đang mê hoặc nàng.

La Linh Dư thờ đốc mạnh: Không, không, không được... Chàng lại ngấm tai nàng, muốn hút hết hồn nàng...

Cuối cùng trên trán nữ lang thấm ướt mồ hôi, cơ thể mềm nhũn ngã ra sau. Lần này lang quân mới đưa tay ra, ôm nàng vào lòng. Mỗi Lục tam lang vẫn dán lên vành tai nóng bỏng của nàng, giọng mơ hồ khàn khàn, như vừa dứt lời nói chuyện: “Gả cho ta nhé, Dư Nhi muội muội?”

Mỹ nhân trong ngực như mèo yêu, run giọng lên tiếng: “Gà, gà, gà... Muội gà! Huynh đừng hành hạ muội nữa!”

... Tên yêu nghiệt này! Cùng một thủ đoạn, nhưng chỉ cần đó là Lục Quân, thì nàng lại không chống đỡ nổi mê hoặc.

Lục Quân tiếc nuối thời dài, sắc tối trong mắt càng thêm thâm trầm. Chàng rất hy vọng Dư Nhi muội muội của chàng ngốc nghếch chống cự một lúc nữa, chàng rất muốn đẩy ngã nàng, không chỉ mỗi tóc tai quần quít... Nhưng không được. Trước khi rời khỏi Kiến Nghiệp không chạm vào nàng, là vì không xác định được tình cảm của nàng, sợ cuối cùng khiến nàng tổn thương. Bây giờ ở Nam Dương cũng không đụng đến nàng, là vì Nam Dương đang có chiến loạn, chàng đón nàng vào cửa khi nào cũng được, chỉ sợ nàng có thai.

Nếu như mang thai, Nam Dương chiến loạn sẽ xảy ra chuyện, thì chưa chắc chàng đã có thể bảo vệ tốt cho nàng.

Hơn nữa... về giấc mộng của nhị ca mà nàng nói, Lục Quân trong mơ đã chết. Dù trên thực tế Lục Quân tính trước kỹ càng, thì sâu trong thâm tâm, chàng cũng lo lắng giấc mơ đó trở thành sự thật.

Chàng không thể để La Linh Dư có thai... Biện pháp tốt nhất, chính là không chạm vào nàng.

Lục Quân thờ dài liên tục.

Mỹ nhân này, từ trong xương đến tận ngoài da đều là hương thơm, khiến bụng chàng sôi lên ừng ực, không nhịn được nuốt nước bọt. Người kiêu ngạo như nàng luôn khịt mũi coi thường những mỹ nhân tầm thường. Chàng chỉ khát khao La Linh Dư, lúc trước còn đỡ, nhưng từ khi nàng đến Nam Dương tìm chàng, nỗi khát khao ấy càng đạt đến cực điểm, hề thấy nàng là lại dỗi là...

Khi Lục Quân thất thần, La Linh Dư nằm trong lòng chàng khóc không ra tiếng: “Ca ca tốt tha cho muội đi, chắc chắn muội sẽ gả cho huynh.”

Lời này dễ nghe biết bao, cũng không biết lại động vào dây thần kinh nào của Lục Quân. Lục tam lang nghe thấy thì thờ dài, tay đặt trên vai nàng, tiu ngưu đẩy nàng ra. La Linh Dư vừa ngạc nhiên lại hoảng sợ, mắng thầm trong bụng, đang còn yên ổn là thế, vì sao cảm xúc người này thay đổi chóng vánh vậy? Nhưng khi La nữ lang nhìn lên, trông thấy ánh mắt không được ăn ngon của Lục Quân thì ngăn người, khóe môi vênh lên.

Sự tiếc nuối của Lục tam lang, nàng đã xem nhiều sách thuốc rồi, cũng đoán được một hai... Nam nhân ấy mà...

Nếu không ăn được mỹ nhân, thì cũng phải lấy được sự đồng ý như mong muốn, Lục Quân nói thêm đôi câu với La Linh Dư rồi lấy cớ công việc bề bộn, phải rời đi rồi. La Linh Dư liếc chàng, hừ một tiếng tỏ vẻ có cũng được không có cũng không sao, không hề ngăn cản. Chỉ là khi cửa bị kéo ra, Lục Quân cúi đầu thay giày, bất chợt nghe thấy nữ lang trong nhà nửa cười nửa không “à” lên.

La Linh Dư vỗ vào gương mặt như phù dung, mỉm cười hi hi đầy đáng yêu. Nàng giờ tay chỉ vào chiếc đèn đang chuyển động, giọng lạnh lùng: “Đèn lưu ly mỹ nhân của huynh, muội có thể bán đi được không?”

Lục Quân: “...”

Nàng nghiêng đầu, khóe mắt đỏ ửng, thần sắc giảo hoạt vô cùng lém lỉnh, rõ ràng là đang đùa chàng.

Nửa người Lục Quân mềm nhũn, từ xa giờ tay chỉ thẳng vào nàng: “... Không được bán. Đồ ta tặng không được bán!”

***

Cũng trong khoảng thời gian ấy, khi Lục Quân và La Linh Dư đang tán tỉnh ve vãn, thì ở trong thành Kiến Nghiệp xa cách ngàn dặm, Lục nhị lang vẫn lo ngay ngáy chuyện hồi âm cho tam đệ. Hắn có hai điều khó khăn, một là hẳn thật sự không nhớ thời gian cụ thể của trận đại chiến Nam Dương, hai là hẳn không muốn để tam đệ biết, trong giấc mơ đầu tiên của mình, La Linh Dư vốn gả cho Hành Dương vương Lưu Mộ.

Trong lòng Lục Hiển rất sợ hãi.

Hắn vẫn khắc sâu ấn tượng về chuyện Lục tam lang tức giận, đi xa biên ải ở trong mộng.

Hắn mơ hồ nhận ra, tam đệ nhà mình là một vai gấm. Bình thường La biểu muội và tam đệ hay gây gỗ như đôi oan gia, lúc thì trời long đất lở, lúc lại như keo như sơn. Bình thường đã thế, nếu tam đệ coi mơ là thật, không phải sẽ bị tức chết sao?

Nhưng không nhắc đến Hành Dương vương, Lục nhị lang lại không thể thôi dặt được lời nói dối nào thích hợp hơn. Chỉ trách xua নয় góc nhìn của tam đệ và hẳn không như nhau, Lục Hiển sợ lời nói dối của mình sẽ bị tam đệ lập tức nhận ra, vốn tam đệ đã luôn hoài nghi, rồi cuộc giấc mơ của hắn có thể so sánh với thực tại hay không.

Bên trái không được mà bên phải cũng không xong, đến đêm tối, Lục nhị lang buồn bực lần qua lộn lại không ngủ nổi. Ngày hôm sau tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ, thậm chí vào triều mà thần trí cũng mơ màng. Sáng sớm trên triều nghe nói công chúa Bắc quốc sắp vào Kiến Nghiệp, đoàn sứ thần đến kết thân, mi mắt Lục nhị lang giật giật liên tục. Trên đường về hẳn hoảng hốt, lúc ở thư phòng đọc sách, nhìn sắc lá xanh um ngoài cửa sổ, Lục nhị lang đột ngột sững sờ, nhớ ra rồi ——

Thời gian đại chiến Nam Dương trong giấc mơ đầu tiên, hình như là lúc này thì phải?

Nam quốc còn một màu xanh biếc, Bắc quốc vào mùa lá phong đỏ.

Lần này, Lục nhị lang đỏ mặt hồi lạnh khắp người, không còn doái hoài tới chuyện có nói dối hay không nữa. Hắn lập tức lấy bức thư đang viết dở ra, nhanh chóng viết nốt. Sau đó Lục nhị lang vội vã ra ngoài gọi người hầu tới, giục ngra gửi thư gấp. Lục nhị lang thăm cầu nguyện trong lòng: nhất định phải tới kịp!

Tuy chiến sự trong giấc mơ thứ hai không để Lục Quân xảy ra bất ngờ, nhưng vì Lục nhị lang không nằm mơ thấy, nên hắn cũng không biết tình hình cụ thể của cuộc chiến này... Chỉ có thể cầu nguyện thư đến kịp thời, để tam đệ đề phòng trước!

Lục nhị lang luôn miệng gọi người, người hầu trong sân đáp lời nhanh chóng chạy tới, không ngờ lúc Lục nhị lang cầm thư ra cửa, vì đi quá nhanh mà đâm phải một người. Hắn bị đụng loạn choạng ngã ra sau, nghe thấy nữ lang lớn tiếng kêu đau, Lục Hiển vội vã giờ tay đỡ người. Vốn không tới mức phải ngã, nhưng hắn vừa đưa tay như vậy, theo quán tính kéo nữ lang đứng không vững vào lòng.

Lục nhị lang ân cần hỏi han: “Công chúa điện hạ? Sao người, người lại ở đây...”

Lúc này, tiểu công chúa Lưu Đường đỏ mặt như máu, lấp ba lấp bắp: “Là, là phu nhân, bảo ta đưa vãn thần đến cho nhị lang...”

Lưu Đường được ôm một lúc, nói xong mới sức nhớ, nâng “á” lên một tiếng rồi tức khắc đẩy Lục nhị lang ra. Mặt Lưu Đường đỏ au, khi Lục Hiến còn chưa kịp phản ứng, công chúa áp úng nói đem vắn thần đến cho hấn đã nghiêng đầu, chạy ra khỏi viện. Để lại thị nữ của nàng xách hộp đồ ăn mặt mày ngơ ngác, cùng Lục nhị lang trở mắt nhìn nhau.

Lục Hiến sững sốt một lúc lâu, lúc này trong mắt mới hiện lên ý cười: nàng công chúa này nhát gan thật đấy.

Hấn đứng ở cửa, lại giao bức thư đã viết cho người hầu, còn chưa kịp dọn đồ thì đã thấy công chúa đi xa quay về. Lưu Đường quanh quẩn ở cửa viện, một lúc sau mới lấy hết dũng khí tìm người: “Lục nhị lang, huynh định gửi thư cho La tỷ ty hà? Ta cũng rất nhớ La tỷ ty, huynh có thể đợi ta một lúc, cho ta gửi nhờ một phong thư đến La tỷ ty được không?”

Lục nhị lang đang vội và gửi thư cho em trai, sợ chậm trễ thời gian. Hấn chắn chắn, nhìn đôi mắt đầy mong đợi của công chúa, một lúc sau mới gạt đầu nói: “Chỉ cho công chúa một canh giờ.”

Lưu Đường mỉm cười: “Thế là đủ rồi!”

Nàng được Lục nhị lang dẫn vào thư phòng, Lục nhị lang tự mình mài mực cho Ninh Bình công chúa viết thư.

Mà Lục phu nhân không đợi được công chúa về lại đứng ngồi không yên, sợ con trai bất nạt con dâu mình nhắm được, thế là Lục phu nhân đích thân đến viện của Lục nhị lang xem sao. Bà được người hầu dẫn đến ngoài cửa sổ thư phòng, qua khung cửa, trông thấy lang quần cú người, nữ lang viết chữ, vài chiếc lá rơi xuống khung cửa, phong cảnh đẹp như tranh vẽ. Cảnh tượng “hồng tỵ thêm hương” như thế, khiến Lục phu nhân vừa ngạc nhiên vừa hài lòng.

Không quá rồi hai người nữa, Lục phu nhân lặng lẽ rời đi, nhưng lại là đi thẳng đến chỗ của Lục lão phu nhân, sốt sắng nói: “Mẫu thân, đợi tới bàn bạc với phu quân xong, con định cầu hôn Ninh Bình công chúa. Lục gia và hoàng thất kết thông gia, trăm năm chi giao, hai họ đều tốt, hoàng thất cũng mong đợi lâu. Dù sao cũng phải để nhị lang thành thân trước, thì tam lang mới càng danh ngôn chính thuận hơn, đúng không ạ?”

Có một vấn đề rất dễ thấy khi nghị hôn với Ninh Bình công chúa, chính là nàng ta là muội muội ruột của Trần vương, mà trước đó Lục gia luôn không đứng về phe nào trong cuộc chiến kế vị.

Lục lão phu nhân lấy cớ bị hôn sự của mấy đứa cháu trai làm cho nhức đầu, từ chối nói: “Tam lang đang ở Nam Dương, La nương từ cũng chạy đến Nam Dương. Bây giờ ta không biết phải làm gì với hôn sự của hai đứa nó nữa... Vẫn chưa nhận được thư từ hôn của La nương từ sao? Có nên chuẩn bị không?”

Lục phu nhân: “Vậy lo cho nhị lang trước đi! Chắc chắn nhị lang không có vấn đề gì... Vào lúc này rồi, tất nhiên là huynh trước đệ sau. Nhưng nếu không kịp, nếu hai huynh đệ cùng cưới vợ một lúc, chẳng phải cũng là chuyện tốt đẹp sao?”

Thực ra Lục phu nhân sợ đêm dài lắm mộng... Bất kể như thế nào đi chăng nữa, cứ cưới vợ cho nhị lang đã.

Hôn sự của nhị lang, vào lúc hình hấn còn không hay biết gì, thì đã bị trường bối trong nhà bắt đầu xem xét như chuyện chính trị.

***

Cũng trong lúc đó, Trần vương đang chỉnh đốn lại quân đội và số lượng lương thực. Thư Lục tam lang gửi đến khiến Lưu Thục hoài nghi, thế là y bắt đầu có suy nghĩ dự trữ lương thực, nhằm đề phòng mọi tình huống. Tuy có do dự, nhưng Lưu Thục vẫn đề ý nhiều hơn, bắt đầu xóa bỏ ranh giới quốc khố và tư gia.

Rồi lại còn phải đưa mỹ nhân vào cung, mê muội bệ hạ.

Xưa nay chi vào những lúc cần có người làm việc, thì hoàng đế bệ hạ mới nhớ tới Lưu Thục, còn bình thường ông ta luôn coi đứa con trai này như người vô hình. Lần này vì Trần vương có công tặng mỹ nhân, nên lúc lâm triều, hoàng đế bệ hạ liên tục khen ngợi Trần vương nhiều lần. Hành động này đã khiến mấy công tử khác bắt gác nghi ngờ, ánh mắt coi chằm Lưu Thục càng thêm cảnh giác.

Trần vương có ý gì? Muốn tranh đoạt cùng bọn họ ư?

Ngày trước bởi vì Lưu Thục quá trầm tĩnh, không chút nổi bật, chưa từng có ý định tranh đoạt, nên thái độ của các công tử với y không tệ. Lúc Hành Dương vương chen ép Trần vương, các công tử còn liên thủ giúp đỡ. Nhưng nếu Trần vương muốn tranh ngôi đoạt vị —— dựa vào khả năng hành sự của Lưu Thục hiện nay, các công tử đều ý thức được nguy cơ.

Triệu vương Lưu Hòe quay về phủ đệ, đang chơi đùa cùng kiều thế mỹ thiếp, chợt quân sự đi vào, báo lại gần đây ngũ công tử đang có động thu góp lương thực, chỉnh đốn quân đội. Triệu vương sờ cằm vù mềm mại của mỹ nhân, nhắc đến ngũ công tử thì cười nhạt: “... Trước đây đã bị hấn lừa rồi, thì ra là chó cần không sủa. Sau này, e là phải đề phòng gã đệ này nhiều hơn.”

Lưu Hòe híp mắt: “Chấn chỉnh quân đội, chuẩn bị lương thực, cứ tưởng hấn ở Tư Mã phủ thì sẽ không sao... Rõ ràng là có ý định muốn tạo phản, ta phải coi chừng hấn giúp phụ hoàng mới được. Lão ngũ tính toán quá nhiều, không thể để hấn được việc!”

Một đệ đệ có năng lực làm việc lớn, có thể giúp được bản thân. Nhưng một trữ quân có năng lực làm việc lớn, lại không thể khiến lòng người yên tâm. Các hoàng tử Nam quốc vất vả lắm mới đuổi đi được một Hành Dương vương, chẳng lẽ nay còn phải đối phó với Trần vương? Lưu Hòe là kẻ đầu tiên không đồng ý. Ngồi giữa bầy mỹ nhân, lưu Hòe vừa chơi đùa người đẹp, vừa không yên lòng bắt đầu mưu tính xem nên đối phó với đệ đệ thế nào. Đầu gì Lưu Thục cũng có điểm yếu rõ ràng: mẫu tộc của y yếu thế, còn phải dựa dẫm vào Lục gia sau lưng Lục tam lang quan tâm. Nhưng Lục gia vốn không coi trọng Trần vương, nếu không phải vì Lục tam lang, thì sao Lục gia có thể quan tâm đến Trần vương?

Không chút nghi ngờ, vì chăm sóc Lục tam lang phương xa, Trần vương Lưu Thục đã đặt mình vào hổ lư. Biết rõ các huynh đệ đã có cái nhìn khác về mình, nhưng hiện tại dù mình nói gì làm gì cũng sẽ không có ai tin, nên Lưu Thục dành thời quãng thời gian này trôi qua.

Liên tục nói bóng gió, đề tụ hấn môn trong triều cũng hay nhắc về sự khác thường của Lưu Thục gần đây, vì thế mà chuyện này nhanh chóng lọt vào tai Chu Dương Linh. Chu Dương Linh nữ giả nam trang dưới cái tên Chu Từ Ba, đang giúp lưu dân ở Kiến Nghiệp để lấy công trạng, dần dà có danh tiếng lớn ở Kiến Nghiệp. Đây vốn là điều mà phụ thân Chu Đàm của nàng hết sức mong đợi —— đáng tiếc nàng không phải là nam nhi.

Chu Dương Linh nghe mấy lời đó, chớp mắt trầm ngâm.

Ngày hôm sau ở trong phủ, Trần vương nhận được tin của Chu Dương Linh: *Xin điện hạ đợi một lúc, về chuyện lương thực ở Giang Nam, bản thân có chút danh tiếng, có lẽ có thể giúp điện hạ.*

Lưu Thục hoài nghi không biết Chu Từ Ba lấy đâu ra danh tiếng, y không biết Chu Dương Linh đang nói về danh tiếng của danh sĩ Chu Đàm, không biết Chu Dương Linh muốn mượn sức của cha mình... Nhưng riêng việc Chu lang giúp người đang gặp nạn, Lưu Thục cảm phong thư ngồi trong thư phòng, trong lòng dậy sóng: “Y y, y đích, đích, đích thân đưa?”

Lưu Thục: “Ta ta ta không cầu y! Nhưng y tự, tự đưa cho ta?”

Thuộc hạ đã quá quen với việc hễ công tử kích động là sẽ lập bắp: “Vâng, Chu lang đích thân đến phủ tìm điện hạ, lúc ấy điện hạ không có ở đây, Chu lang gửi thư lại rồi đi ngay.”

Đóng cửa lại nằm ngả xuống. Cửa sổ trong nhà khép chặt, sau một hồi kích động, Trần vương điện hạ gio tay dè dặt. Nghĩ đến thiếu niên kia dịu dàng như ngọc, tiền lui có chừng, nghĩ đến thiếu niên kia đứng ở đầu gió, chấp tay phất áo với y, nghĩ đến gương mặt nhỏ nhắn của người kia, thậm chí nghĩ đến giọng điệu gọi “công tử” bất đắc dĩ.

Được chu lang quan tâm, đúng là phúc ba đời.

... Có một thời gian y mượn cớ đi tìm Chu lang, giúp Chu lang làm việc, sắp xếp người cho Chu lang, cuối cùng đổi lấy sự quan tâm của Chu lang.

Sự quan tâm ấy khiến y như ăn mật, biết mình không bị phụ lòng tốt.

... Vậy y còn cầu gì nữa?

Y chấp nhận lặng lẽ âm thầm giúp đỡ. Chu lang muốn danh, y cho; Chu lang muốn thế, y cũng cho mượn. Y không thể phá hủy tiền đồ của Chu lang, y chỉ là... muốn làm bạn cùng Chu lang.

Làm bạn thân vượt mức giữa y và Lục tam lang.

Người nặng mực đích luôn là thế đấy, muốn quan hệ tốt một người thì phải bỏ ra gấp trăm ngàn lần. Lưu Thục đã định liệu kỹ càng, khi y quyết định muốn làm tri kỷ với Chu lang, thì trong lòng đã dâng lên vô số kế hoạch.

Đáng tiếc kế hoạch lần này, ngay từ đầu đã đi chệch.

Chỉ trách Chu Dương Linh ngay trang quá tốt, lại kịp thời thông đồng với phụ thân nàng. Lưu Thục không hề biết người mình ái mộ không phải là nam nhân, mà là một mỹ nhân.

***

Lúc không phải thái bình, ai ai cũng có mưu tính của mình. Kiến Nghiệp bất an không yên, những yếu tố đó đều sẽ phát triển theo hướng như trong mơ của Lục tam lang. Tuy Lục tam lang không nhạy cảm về chính trị, không phát hiện ra những yếu tố này có thể dẫn đến kết quả gì, nhưng vì hắn đánh bại danh bạ mà đã thay đổi rất nhiều quỹ tích. Quỹ tích thay đổi và chạm với quỹ tích đáng nhẽ xảy ra, để sự việc dần tách khỏi giấc mơ của Lục nhị lang.

Ví dụ như vào lúc này, La Linh Dư vốn không nên có mặt ở Nam Dương.

La Linh Dư không có ở đây, thì dù Phạm tứ lang Phạm thị Nam Dương có năn ni cũng vô dụng.

Nhưng hiện tại lại hữu dụng.

Phạm gia đầu hàng, không muốn đắc tội với tân thứ sử, Phạm quân luôn mồm hứa là Phạm thị sẽ từ hôn với La gia. Chỉ là một La Linh Dư thôi mà, ngay từ đầu Phạm quân cũng đã không thích nàng. Ban đầu muốn cưới hỏi, chẳng qua là do thấy Phạm tứ lang quá thích. Nếu nữ lang này không nể mặt Phạm quân, mang thai con của lang quân khác thì nên hủy bỏ hôn sự.

Phạm Thanh Thần quý ngoài phòng của phụ thân, quý liền mấy ngày.

Không uống một giọt nước nào, thẳng lưng quý suốt. Sau khi ngắt đi, đại phu đến dứt mấy thìa thuốc. Tỉnh lại rồi, Phạm Thanh Thần tiếp tục bỏ ngoài tai lời khuyên can của mọi người, lại quý ngoài cửa phòng phụ thân. Gã không nói gì, nhưng không ai là không biết gã đang cầu xin. Không có quá nhiều người ủng hộ Phạm Thanh Thần, nhưng Phạm Thanh Thần quý như thế nửa tháng, đến lúc gần như sắp chết, mẫu thân của Phạm Thanh Thần cũng không chịu nổi nữa.

Phạm mẫu nức nở, than phiền với phu quân: “Thiếp biết phu quân không thích La nương tử, thiếp cũng không thích nàng ta. Nhưng theo thiếp thấy, nếu tứ lang cứ tiếp tục như vậy thì sẽ chết mất. Con đã thích nữ lang kia như vậy, chúng ta thật sự không thể thành toàn cho con sao? Phu quân chịu để mất tứ lang, chứ nhất quyết không để con cưới vợ?”

Trong nhà mình, nói chuyện cũng không sợ bị người ngoài nghe, Phạm quân giận dữ quát: “Đúng là đàn bà! Tứ lang bị bà chiều hư rồi! Bà thì biết cái gì, La nương tử đó đã mang thai con của người khác... Phạm thị ta sao có thể để nữ lang như vậy vào cửa?”

Phạm mẫu lần đầu nghe thấy chuyện này, nhưng dưới mắt trông thấy con trai vẫn quý ngoài cửa, bà lập tức mềm lòng. Phạm mẫu nói: “Tứ lang tốt với nàng ta như thế, nhưng nàng ta thà mang thai con của người khác, chứ không chịu gã cho tứ lang. Nữ lang này đúng là đáng hận! Nhưng con thiếp sắp chết rồi... Dù nàng ta có mang thai con của người khác, chẳng nhẽ Phạm thị không nuôi nổi sao? Chẳng nhẽ phải bức tử tứ lang?”

Phạm Thanh Thần xếp thứ tư trong nhà, trên đầu gã còn có ba ca ca, gã là lang quân nhỏ tuổi nhất dòng chính. Từ nhỏ được cha mẹ chiều chuộng quen rồi, nên mới có tính khí ngoan cố ấy. Con nhỏ bị chiều hư, lớn lên rồi sẽ không có cách trị con.

Chẳng lẽ phải bức tử gã thật?

Khi Phạm Thanh Thần lần nữa ngắt đi, lúc tỉnh lại, hắn thoi thóp nằm trên giường bệnh, nhìn bóng dáng cao lớn của phụ thân. Phụ thân đích thân đến thăm gã, im lặng không nói gì. Phạm Thanh Thần gầy gua toan gọi “phụ thân”, nhưng giờ ngay tới mở miệng gã cũng không thể. Dưới ánh đèn tù mù, Phạm quân nhìn gương mặt gầy sọp hốc hác của con trai, chột trong lòng chua xót.

Phạm quân trầm giọng: “Phải là nàng ta mới được sao?”

Hai mắt Phạm Thanh Thần rất sáng, gò má lõm sâu khiến đôi mắt hắn càng to đến mức dọa người. Vốn là lang quân phong thái lồi lạc, nhưng chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, đã gầy vò mình thành người không ra người, quý không ra quý. Nhưng đôi mắt với gia tộc to lớn, nếu không hồ đồ ngu xuẩn, chống đỡ đến cùng như vậy thì có thể thế nào được nữa?

Phạm quân: “Con có biết tam lang của Lục gia ở Kiến Nghiệp muốn cưới nàng ta, nên mới giục chúng ta từ hôn không? Dù Phạm thị ta có lần lừa không từ hôn, chỉ cần Lục tam lang canh chừng ngày nào, thì ngày đó con cũng không cưới được nàng ta... Phạm gia không thể vì con mà trở mặt với Lục gia, khai chiến với bọn họ. Lục tam lang dồn con đến nước này, con không còn nhiều sự lựa chọn nữa rồi. Phạm gia không thể ủng hộ con đối đầu với Lục gia, nên nếu con cứ kháng kháng muốn cưới La thị nữ, thì đó cũng chỉ là chuyện của cá nhân con, không liên quan đến Phạm gia.”

Hai mắt Phạm Thanh Thần sáng lên, gã chống người dậy, đập đầu với phụ thân —— Phạm gia không ngăn cản là may mắn lắm rồi!

Phạm quân thấy con trai như vậy thì càng thêm đau lòng. Im lặng một hồi lâu, Phạm quân vẫn cho Phạm Thanh Thần biết một tin: “Thật ra nửa tháng trước, La thị nữ đã trở lại Nam Dương.”

Phạm Thanh Thần ngẩng phắt đầu lên.

Nhưng phụ thân đã đặt tay lên vai gã, không để gã ngẩng đầu. Chất giọng bình tĩnh của phụ thân vang lên bên tai: “Không biết bao giờ đại quân Bắc quốc sẽ khai chiến với Nam Dương, Lục tam lang và Ngụy tướng quân bận rộn chuyện này, ít hôm nữa sẽ ra khỏi thành. Đây là cơ hội duy nhất của con.”

“Con là đứa con út của ta, sao ta có thể đưa con vào chỗ chết? Phạm gia không thể giúp con, nếu con thật sự thích nàng ta đến mức không muốn sống nữa... Thì nhân cơ hội này hãy đưa nàng ta đi đi, đừng bao giờ quay về nữa. Ta sẽ làm như không biết.”

“Có điều chỉ là một nữ lang thôi mà, thiên hạ này thiếu gì mỹ nhân. Nhân vật như Lục tam lang, nếu không phải vì bảo thai trong bụng nàng ta, há có thể lấy người có thân thể như nàng ta. Cũng như vậy, tuy Phạm gia và Lục gia có hiềm khích, song không đến mức phải trở mặt... Ta chỉ đành, coi như không có con trai.”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100

Dựa vào gợi ý của công chúa Bắc quốc trước khi nàng ta rời đi, trinh thám đã tìm được dấu vết của đại quân Bắc quốc. Theo như trinh thám thăm dò được, binh mã này có lẽ là binh đoàn lớn nhất đang mai phục của Bắc quốc. Tin tức truyền về Nam Dương, việc này không thể chậm trễ thêm được nữa, thảo luận suốt cả một đêm, Ngụy tướng quân quyết định phải nhân cơ hội phe ta có được tin tức sớm, âm thầm để đại quân mai phục tập kích, khiến quân địch bị thương nặng.

Một số tướng quân không đồng ý, vì đoàn sứ thần Bắc quốc đang đến Kiến Nghiệp đàm phán, đây không phải là khoảng thời gian thích hợp để hai bên có xung đột lớn.

Nhưng bị Ngụy tướng quân tức giận quát tháo.

Ngụy tướng quân Ngụy Tông không cảm thấy chuyện đàm phán sẽ có kết quả tốt đẹp, khi Lục tham quân phân tích Bắc quốc có mấy chục ngàn binh mã đang mai phục, chuẩn bị bao vây Nam Dương, Ngụy tướng quân lập tức quyết định, không thể vì vấn đề đạo đức mà để phe ta tổn hại được. Cuộc chiến thế nào là do kẻ thắng cuộc viết nên, triều đình ở chốn xa xôi, quyền chỉ huy tối cao tại doanh trại Nam Dương nằm trong tay Ngụy Tông. Ngụy tướng quân ra lệnh một tiếng, toàn bộ doanh trại bắt tay chuẩn bị, theo tướng quân ra khỏi thành tập kích quân địch.

Trước khi xuất thành, trong doanh trại vẫn thao luyện như thường. La Linh Dư và các nữ lang La gia đại diện cho nữ quyền sĩ tộc, tới doanh trại đưa đồ ăn thăm hỏi các tướng sĩ —— các nàng tự mình làm bánh ngọt, bánh hoa quế.

La Linh Dư mỉm cười làm một nữ lang sĩ tộc tốt bụng nhân từ, đi lại giữa doanh trại, cùng thị nữ tặng bánh trái. Số hoa quế khâu hóm trước làm ra được rất nhiều thứ, bánh hoa quế này là một trong số đó. Nhưng khi La Linh Dư nghe được đôi lời từ phía quân lính, lại nghe được tin tức chính xác từ chỗ Lục Quân, sau khi đến doanh trưởng của Lục Quân, La Linh Dư lập tức thôi cười.

Đứng sau bàn dọn dẹp bánh ngọt, nàng bấu môi chu lên, như thể có thể treo được bình dầu trên đó, trông rất đáng yêu.

Lang quân tay cầm sách, ngồi xéo cuối bàn nhìn nàng đắm đắm, đôi mắt đen khê chớp, chẳng quay đầu đi, bàn tay cầm sách thon dài trắng bóc. Lục Quân chậm rãi nói: “Chu miệng lên như thế, là ai chọc Dư Nhi muội muội của chúng ta mất hứng vậy?”

La Linh Dư: “Hút!”

Lục Quân liếc nhìn, nhướn cao mày, cũng nói bằng giọng mũi: “Hử?”

La Linh Dư dừng lại, nọ nữ cười đối trả. Sóng tay lập lách, nàng giả mùa sa mưa bảo: “Huỳnh đừng bêu xấu muội nữa, muội có mất hứng gì đâu? Tuyết Thần ca ca đến Nam Dương, lòng tràn đầy hoài bão vì nước nhà, muội

chỉ là tiểu nữ bình dân, được lang quân che chở là đã cảm động ơn đức rồi. Nào dám bắt năn? Tuyệt Thần ca ca sắp đi xa, không phải muội đến đưa đồ ăn thức uống sao. Rất hiền lương thực đức nhé!”

Một tràng giải thích cổ ra vẻ rộng lượng, nhưng bị nàng nói bằng chất giọng kỳ quái, sống mắt lưu động, cùng dáng điệu vận vẹo thân hình... Lục Quân nhếch mép, biết tiểu nữ này lại bắt đầu đánh đá rồi.

Không chừng đang thăm mắng chàng nữa đây.

Lục Quân cười khê: “Ca ca dạy muội muội một lý lẽ nhé: sau này khi già vờ hiền thực rộng lượng, muội muội nhớ để ý đến mắt mình. Miệng nói lời dễ nghe mà mắt thì trừng lớn. Ta thấy muội tức đến mức sắp phát nổ rồi, muội sợ không ai nhìn ra hả?”

La Linh Dư: “...”

Thẹn quá hóa giận, nàng lập tức ném gói đồ trong tay đi. La nữ lang bành quai hàm, tức giận vỗ bàn: “Tình lang của muội muốn đến nơi nguy hiểm đấy! Biết rõ mình có tử kiếp, lại còn dám đầu vào chỗ hiểm, sợ mình chết muộn quá hả. Nghĩa hiệp tới mức không để ý sinh tử, trong lòng chỉ có quốc không có gia... Muội tức giận là sai sao?”

Hai mắt Lục Quân bỗng sáng lên, nhìn thẳng vào nàng. Chàng lập lại: “Tình lang của muội?”

Rõ ràng chỉ là lời giải thích bình thường, nhưng lúc chàng thấp giọng nói ra, hai mắt đen láy, thần thái phẫn chấn, đáng vẻ ấy lập tức trở nên mờ ám.

La Linh Dư thoáng dừng lại, bất chợt trở nên xấu hổ khi chàng nhìn mình đầy tình ý như vậy. Bỗng nàng xoay người, che mặt nức nở: “Huynh bắt nạt muội, hu hu hu!”

La Linh Dư nức nở nghẹn ngào: “Muội biết chứ, nam nhân xấu, lúc nào cũng nói dễ nghe hơn hát. Quốc sự là quốc sự, tình ái là tình ái, nam nhân xưa nay phân biệt rất rõ, không nhập nhằng hai bên. Có người chỉ muốn hy sinh vì nước chứ không chịu cưới muội. Hắn ta khẩu phật tâm xà, lừa gạt muội, không chịu trách nhiệm với muội. Người xấu như vậy... Hu hu hu, muội là đồ ngốc nên mới giúp hắn hồi lộ lòng người, đưa đồ ăn thức uống cho đồng僚 của hắn trong doanh trại. Nhưng hắn được chỗ tốt rồi thì lại muốn vứt bỏ muội.”

“Trên đời này làm gì có lang quân thương muội yêu muội!”

Lục Quân: “...”

Chàng nhìn nữ lang trước mặt kiểu cách ra vẻ, nhưng vì trời sinh xinh xắn nên không khiến người ta ác cảm. Trái lại nàng còn len lén chớp đôi mắt ngậm nước sau tay áo, như giọt mưa rơi trên sen xanh, thanh mát quyến rũ, hoạt bát linh động, như câu mắt tâm hồn chàng. Nàng nói lung tung, càng nói càng sai, nhưng một cái nhướn mày của nàng cũng vô cùng động lòng... Yết hầu Lục Quân di chuyển, khó khăn nghiêng đầu đi ho khan.

Lục Quân: “Có chừng có mực, đừng đắc ý quên mình.”

La Linh Dư tức giận, nhìn đáng vẻ thanh cao của chàng, trong lòng cực kỳ khó chịu, chỉ hận không thể cắn một phát. Thế nên chàng càng nói càng sầm mặt, thì nàng càng xoay người nức nở.

Lục Quân nhìn nàng nửa buổi, thấy nàng ngày thơ không sợ chàng nổi giận, trái lại còn khiêu khích giới hạn cuối cùng của chàng. Có phải chàng khoan dung với nàng quá rồi không?

Lục Quân thu hồi vẻ lạnh lùng trên mặt, từ từ mỉm cười đứng lên. Chàng đi tới, nín cười khoác vai nàng khuyên nhủ: “Được rồi, đừng làm bậy nữa. Trong lòng ta hiểu rõ, sao có thể chết được? Ta mà chết, để lại giai nhân khuynh quốc khuynh thành như muội muội, sao ta có thể chấp nhận?”

La Linh Dư được chàng khen khuynh quốc khuynh thành, trong lòng hạnh phúc tới mức nổi bong bóng—— tuy biết mình đẹp, nhưng vẫn hù vinh muốn nghe lang quân như Lục Quân khen mình.

Nàng gio tay áo che mặt, không nên được nở nụ cười, nhưng hai vai vẫn run lên, không chịu để Lục Quân nhìn.

Lúc nàng xoay người vờ vình, bàn tay gầy gầy bị lang quân bắt lấy. Lục Quân trở mặt rất nhanh, trước đó còn lạnh lùng, giờ vờ nắm tay nàng, không chỉ cong môi cười mà chàng còn cúi đầu xuống, mồi dán lên ngón tay bé nhỏ của nữ lang, hôn từng ngón từng ngón một. La Linh Dư “à” lên, ngón tay nhồn nhột, cảm giác râm ran leo lên phần xương cụt.

Suýt nữa cả người nhũn ra ngã xuống.

Nàng xấu hổ nghiêng đầu, quay sang nhìn ánh mắt tươi cười của Lục Quân. Mỗi chàng dán lên ngón tay nàng, nàng muốn rút cũng không rút ra được. Lục Quân nhướn cao mày, dưới hàng mi là đôi mắt xán lạn sáng rực, từng chút một dụ dỗ nàng, cột nhà vô lại. La Linh Dư bị ánh mắt của chàng và đôi môi trên ngón tay làm cho đỏ mặt, lại “à” lên một tiếng.

Lục Quân như dùng sắc đẹp dụ dỗ mỹ nhân nhà lành sa ngã: “Ta còn chưa đụng đến một ngón tay của muội muội, không để muội muội mất hồn tận xương, sao ta có thể cam tâm đi chết được? Dư Nhi muội muội bỏ ra nhiều như vậy, vì muốn muội muội, ca ca không dám chết.”

La Linh Dư giận giữ, đưa mắt lờm chàng: “... ‘Không đụng đến một ngón tay của muội’ là gì hả, không phải huynh đang đụng đó sao?”

Lục Quân lại nhướn mày, nhìn thật sâu vào nàng, đầy mắt sáng rực dao động, toát lên vẻ bất đắc dĩ—— đây chính là điểm không tốt của việc chưa thành thân. Mỗi lần chàng nói những lời mờ ám với Dư Nhi muội muội, nàng có nghe cũng không hiểu. Nữ lang đầu óc chính trực, không hiểu được ý sâu xa trong lời chàng, khiến chàng mất hứng, không còn hứng thú đùa giỡn.

Lục Quân thở dài: “Phải nhanh chóng thành thân mới được.”

La Linh Dư liếc chàng, cười nhạo: “Thế trách ai hả? Lúc trước người ta khóc lóc cầu xin, huynh còn nói gì mà ‘tình yêu và hôn nhân phải tách biệt rõ ràng’. Muội giục huynh ép huynh, huynh cố kỵ điều này điều kia, không chịu cưới muội. Giờ hối hận rồi phải không? Người dù từ hôn cũng không cưới được, ha.”

Lục Quân nhìn nàng.

Cả hai đều là giai nhân hiếm thấy trên thế gian. Tuyệt đại giai nhân, tình yêu tự sinh ra, ắt tự biết được điều mình mong muốn. Sống rất lập lách như có như không quyến rũ đối phương, lúc động lúc dừng, càng muốn đối phương khom lưng trước mình, bị mình thu hút.

Đầu tiên là vừa nói chuyện vừa tán tỉnh, trong lúc nói cười, Lục Quân ôm nữ lang không xương vào lòng. Chàng cúi đầu trêu chọc nàng, quả nhiên là nàng già khóc, bị chàng nói đôi câu cợt trán lên trán, là nàng lập tức phá lên cười, đưa tay dằm vào ngực chàng trách móc. Lang quân ôm nàng, quần quýt kháng khiết, rồi chàng biết thế nào mà một lúc sau, chàng cúi đầu mút mát đôi môi ngọt hương của nàng.

Bàn tay lại bắt đầu không thành thật, dẫu sao y phục cũng không có mấy lớp.

Đôi tuyệt cao vút, nụ anh đào rung rinh.

Mùa hè Nam quốc có “bánh núi bơ mỡ hào nóng” vô cùng nổi tiếng, tức dùng bơ lạnh chế thành một dây núi trắng như tuyết, sao đó giã nát anh đào, nghiền lấy nước. Nước anh đào ngọt lịm rưới lên bơ, đỏ trắng giao thoa, đơn giản mát mẻ, vừa ngon mắt mà cũng ngon miệng, lại còn có thể giải nóng.

Trông mặt Lục Quân đen đi, ngoài miệng cười cười: “... Quả đúng là vừa ngon mắt mà cũng ngon miệng, lại còn có thể giải nóng.”

La Linh Dư xấu hổ, đẩy mạnh chàng ra, không chịu để chàng được như ý. Nàng thở hắt lên, trời đã vào thu, trong lòng vốn không hề nóng, nhưng trên cổ nàng lại rịn một lớp mồ hôi. Người này yêu chết hai khối thịt trước ngực nàng, có dây cũng dây không ra. Mỗi cách y phục mà đã có thì đoạn như thế, nếu bị chàng thấy được... La Linh Dư thở dốc: “Quả nhiên là đồ háo sắc!”

Lục Quân cúi đầu bật cười: “Ta cũng chỉ vậy với muội mà thôi. Muội muội như vận mệnh của ta, muốn rời xa cũng không rời nổi. Muội muội mất hứng, không lẽ ta vui lắm sao? Nghĩ tới sau này đi rồi, rất nhiều ngày không được gặp muội muội, trong lòng ta vô cùng mất mát. Chỉ mong muội muội nhớ đến chỗ tốt của ca ca hôm nay, đợi tới lúc không thấy ca ca, nhớ viết thư nhiều cho ca ca nhé.”

Chàng thở hắt lên hôn lên cổ nàng, lẩm bẩm: “Ta rất mong được nghe muội muội gọi hai tiếng ‘Tuyệt Thần ca ca’. Nghe muội gọi như vậy, ca ca rất dễ bị muội gọi lên hứng thú...”

La Linh Dư hoảng hốt: ... Người này sắp điên rồi hả?!

Chàng như thế thật sự đã hù dọa nàng. Tuy La Linh Dư muốn quyến rũ Lục Quân thật, nhưng Lục tam lang tự sa ngã nói tăng tùy tiện như vậy... Nàng biết, trong đêm rời khỏi Kiến Nghiệp đó, tuy Lục tam lang uống say làm càn, song thực chất lúc không dính rượu chàng là người nghiêm túc. Chỉ có điều, một khi đã buông tay thì rất dọa người...

Ôm nàng mà lòng buồn phiền miên, nàng bị tăng ý sâu xa sau lời ngon tiếng ngọt của chàng làm cho mất hết sức lực, cứ cảm thấy là lạ.

Nhân lúc Lục Quân đang thất thần, La Linh Dư dùng sức đạp lên chân chàng. Chàng đau đớn hừ một tiếng, bàn tay nắm cổ tay nàng nhẹ nhàng buông ra, La Linh Dư lập tức nhảy ra khỏi lòng chàng, cách xa một trượng. La Linh Dư hoảng hốt vuột ngực, lại không thấy Lục Quân có vẻ buồn bực. Chỉ là ánh mắt chàng sâu hoắm, lông mày khép lại, tầm nhìn rơi lên bộ ngực ẩn sau y phục xộc xệch.

La Linh Dư: “...”

Nàng lập tức nghiêng người đi, không chịu để chàng nhìn. La Linh Dư e thẹn nói: “Tuyệt Thần ca ca, huynh thay đổi rồi, bây giờ huynh chỉ toàn đồ ngon đồ ngọt.”

Lục Quân “à” lên, đôi mắt hoa đào cong cong. Chàng cười nhạt, chế bai đạo hạnh của La Linh Dư: “Đồ mà là ‘đồ ngon đồ ngọt’ à?”

La Linh Dư: ... Như thế mà còn không phải là đồ ngon đồ ngọt?

Lục Quân từ tốn nhìn nàng: “Muội muội ngoan, bây giờ ca ca không dám ‘đồ ngon đồ ngọt’ muội, sợ dọa muội mất. Đợi sau khi hai ta thành thân...” Giọng chàng thấp dần, nhưng chàng chỉ cười không nói tiếp, nhìn nàng đầy ám chỉ, trong mắt là vẻ “muội hiểu đấy”.

La Linh Dư lúng túng: ... Chỉ là một từ bình thường, nhưng khi thốt ra khỏi miệng người này thì nàng lại cảm thấy lạ lùng.

Nhưng Lục Quân không nói tiếp nữa, mà ở phương diện nào đó nữ lang không hề lĩnh ngộ nhanh bằng nam tử. La Linh Dư không thể nào hiểu nổi, lại vừa thắc mắc Lục Quân đang sàm sỡ nàng. Nhưng vì mình không thiết thời gì, nên nàng cũng chỉ im lặng nhìn chàng nghĩ ngợi, bỏ qua đề tài này.

Mà bởi vì Lục Quân gián đoạn như vậy, nên tới lúc Lục Quân đi thật, trong lòng La Linh Dư chỉ có vài phần buồn rầu mất mát, chứ không đến mức khổ sở đau lòng. Vì dầu tuy trong lòng chưa xốt, nhưng về đại cục nàng vẫn ủng hộ Lục Quân. Bảo vệ quốc gia, đẩy lùi quân địch là chuyện tốt. Suy cho cùng, La Linh Dư vẫn có giác ngộ về phương diện này.

***

Lục Quân sắp xếp vài thuộc hạ ở lại La gia, để đề phòng ngộ nhờ. Nhưng gần đây La Linh Dư không ra ngoài, trong thành Nam Dương không có chiến sự, La gia rất an toàn, các thị vệ cũng dần buông lỏng, cảm thấy sẽ không xảy ra chuyện. Cũng không biết La Linh Dư đang bận rộn gì, mà một nữ lang thích chơi đùa kết bạn lại cứ yên lặng ngồi trong phòng.

Hai hôm sau.

Chợt có một đêm trời tối, La gia xảy hỏa hoạn, ngọn lửa không bị dập tắt kịp thời nên chỉ chớp lát, nó đã cháy lan toàn bộ phủ trạch. Các thị vệ của Lục Quân thấy ngọn lửa sắp lan đến viện của La nữ lang, nghĩ đến sự đề ý của lang quân với La nương tử, bọn họ vội vã giúp người hầu trong viện cứu hỏa.

Tuổi từng thùng nước vào lửa, tiếng người ồn ào, không nghe rõ ai đang nói gì. Ngay đêm ấy người hầu chạy loạn, La gia rơi vào cảnh hỗn loạn. Trong đó có mấy bóng người không bình thường trà trộn vào giữa đám đông, đi theo mọi người hô hoán lung tung, song bước chân lại tiến dần đến viện của La Linh Dư. Nhưng vì quá loạn nên chẳng mấy ai phát hiện.

Hỏa hoạn khắp nơi, cây trong đình viện cũng dính lửa bốc cháy, thị nữ người hầu tái mặt tưới nước dập lửa. La Linh Dư bị gọi ra khỏi phòng, cùng thị nữ Linh Ngọc đứng bên hàng rào tre khói lửa chưa lan đến, lo lắng chờ đợi. Linh Ngọc không ngừng an ủi nữ lang, rồi bất chợt nàng ta im bặt, té ngã cái *bịch*.

La Linh Dư hoảng hốt nghiêng đầu, chỉ thấy một bóng đen vỗ tới trước mặt, một đôi mắt quen thuộc đập vào đáy mắt nàng. Nàng cực kỳ sợ hãi, há miệng toan cầu cứu. Nhưng sau gáy bị vỗ một cái, một nữ lang yếu đuối như nàng lập tức ngã xuống, được người ôm lấy.

Một lang quân quý tộc như Phạm Thanh Thần, khí chất đoan chính như quân tử lại dùng thủ đoạn này... Gã ta ôm chặt La Linh Dư đang hôn mê vào lòng.

Gã ôm nàng, cúi đầu ngửi nhẹ lên tóc nàng, dần dà nở nụ cười. Thần sắc trong mắt hắn điên cuồng như dã quỷ, run giọng thủ thi: “... Lục Quân cũng có tốt với muội đâu, trông muội muội gầy đi chưa kia.”

Phạm Thanh Thần dịu dàng: “Cuối cùng cũng gặp được muội, không uống công ta nhớ nhưng muội muội đến thế.”

Nữ lang mới mười lăm tuổi nhưng đã trưởng thành tốt, gương mặt xinh xắn của nàng càng khiến đối phương phải hồn xiêu phách lạc. Đáng vẻ tuyệt trần như thế, lúc trước đã đủ trời người, e là về sau càng thu hút nhiều lang quân hơn. Phạm Thanh Thần bế nàng vào lòng, cầm áo lỏng cườ phù lên mặt nàng.

Bên tai nghe thấy tiếng người hầu trong viện đi tới bên này, Phạm Thanh Thần không chậm trễ nữa, sau khi ôm nữ lang vào lòng, gã lập tức dùng mắt ra hiệu với người hầu đi cùng. Tức khắc bọn họ đuổi theo Phạm Thanh Thần, thần không biết quỷ không hay, phủ hộ lang quân bọn họ nghênh ngang rời khỏi La gia.

Ai mà ngờ được Phạm Thanh Thần sẽ to gan đến mức đó?

Một lúc lâu sau, các thị vệ của Lục Quân vừa đi dập lửa quay về, nhưng tìm khắp nơi cũng chẳng thấy La Linh Dư đâu. Ngay lập tức, trong sân vang lên tiếng khóc, bọn họ đổ mồ hôi lạnh đầy người——tệ rồi, bọn họ để lạc La nương tử! Liệu lang quân có giết bọn họ không?

Ai ở Nam Dương mà to gan như vậy, dám uy hiếp người mà lang quân bọn họ và Phạm gia cùng bảo vệ?

Mà La nữ lang lại càng có dung mạo tuyệt đẹp... Sợ là nàng càng dễ gặp nguy hiểm nhiều hơn những nữ lang bình thường. Có nam nhân nào thấy nàng mà không sửng sờ ngơ ngác?

Vừa nghĩ đến đó, các thị vệ hoảng hốt, lập tức tách nhau ra, một số đi tìm người, một số thấp thòm liên lạc với Lục tam lang, báo cáo sai sót của bọn họ, hỏi lang quân nên làm thế nào.

***

Ba ngày sau, hành quân đi hơn trăm dặm, dưới chỉ thị của trinh thám, quân đội Nam quốc đã tìm được đội quân Bắc quốc số lượng cực lớn kia. Quân đội Bắc quốc đã hạ trại trong núi, trang bị cực tốt, đội lệnh bất cứ lúc nào. Không tiện bút dây động rừng, quân đội Nam quốc giết trinh thám của quân đội Bắc quốc, dè dặt hạ trại, bàn bạc nên tập kích thế nào.

Các vị tướng quân và Lục tham quân cùng lập ra kế hoạch, lắng nghe suy nghĩ kỹ càng của Lục tham quân. Phải hành động sớm không nên chậm trễ, ban đêm đánh bất ngờ, đánh cho kẻ địch trở tay không kịp.

Mai phục sâu trong rừng núi, ở trên đầu trên người toàn là lá xanh, mượn đó che giấu hành tung. Ngụy tướng quân nói: “Nghe theo Lục tham quân sắp xếp. Ấm mưu quỷ kế đó, cứ nghe hán là được.”

Ngụy tổng liếc nhìn Lục Quân: “Lục tham quân, ta cho ngươi cơ hội thể hiện rồi đây. Đến lúc về Kiến Nghiệp, đừng nói là ta chèn ép ngươi, không cho ngươi ra mặt trong quân.”

Lục Quân: “Tất nhiên sẽ không phụ sứ mệnh.”

Mọi người nằm trong rừng núi, không cử động liên mấy canh giờ, chờ đến chiều tà.

Nhưng đúng lúc ấy, người truyền tin đến từ Nam Dương lại chỉ rõ muốn gặp Lục Quân. Lục tam lang thoáng khựng lại, sau khi nói một tiếng với mấy người Ngụy tướng quân, chàng lập tức vào lều gặp người. Lục tam lang đứng trong lều đọc thư, thư do Lục nhị lang gửi——

Tình hình trong mơ của Lục nhị lang, hoàn toàn khớp với thực tế.

Về mặt Lục Quân kẻ biến đổi, ngón tay xoa lên mặt chữ “Hành Dương vương”, chàng cúi đầu nhìn chăm chăm dòng chữ “tháng mười, vương và biểu muội đính hôn. Tháng hai năm sau, cả hai thành thân.”

Ánh mắt Lục Quân lập tức trở nên lạnh băng.

Ngoài phong thư đó ra, Lục nhị lang còn gửi đến một phong thư khác, nói cho chàng biết đoàn sứ thần Bắc quốc đã đến Kiến Nghiệp, hai bên hữu nghị gặp nhau. Bức thư này bị Lục Quân gạt đi. Lục Quân đọc lại một lượt bức thư có liên quan đến Hành Dương vương. Nhất thời trong lòng chàng xôn lên cơn tức giận, vô cùng mãnh liệt.

Cuối cùng lại là Hành Dương vương!

Chàng đã báo giấc mơ của nhị ca có chỗ kỳ lạ, có chỗ mơ hồ!

Thì ra là Hành Dương vương!

Bỗng chốc Lục tam lang đã hiểu ra, vì sao nửa năm qua, nhị ca lại cứ bám lấy Hành Dương vương. Tuy Lục nhị lang không nói rõ trong thư, nhưng Lục tam lang vẫn hiểu hết, chàng càng nghĩ càng tức giận——

Người này cướp đi La Linh Dư, nhưng thực tế mình phải liên minh với hắn!

Đứng trong doanh trường nhìn thư hồi lâu, người truyền tin thấy sắc mặt lạnh lùng của Lục tam lang thì thấp thòm. Lại nghe Lục tam lang đột nhiên hỏi: “Biểu muội của ta không gửi thư gì à?”

Người truyền tin: “Không có...”

Lục Quân chậm rãi ngẩng đầu lên.

Chàng nhìn chằm chằm người truyền tin, bình tĩnh lờ hẩn: “Trước khi đi ta đã nói với biểu muội, mỗi ngày nàng phải viết thư cho ta. Vậy mà đến hôm nay, ta vẫn chưa nhận được phong thư nào cả, nguyên nhân nằm ở đâu? Là có người ếm nhèm thư, muốn nhắm vào ta?”

Không ai dám găm tội danh này cả. Người truyền tin quỳ sụp xuống, bị Lục Quân lờ như vậy thì ào não nói thật: “Thuộc hạ không dám lừa lang quân! La nữ lang thật sự không viết thư, nhưng quả thật có một phong thư đến từ La gia...”

Nam Dương có tin nội hình như không thấy La Linh Dư đâu, nhưng không có nhiều lời chứng thực, lời truyền đi cũng không nhiều. Người truyền tin sợ chậm trễ quân cơ, nên sau khi nhận được tin của La gia Nam Dương, hẩn mỗi chân chữ không dám đưa cho Lục tam lang xem. Nhưng hiện tại Lục tam lang lờ hẩn, hẩn ảo não, đành giao lá thư đó ra cho Lục Quân.

Lục tam lang đọc lướt qua, chỉ trong chớp mắt đã đọc xong, bàn tay cầm thư trở nên trắng bệch ——

Nàng bị bắt đi rồi!

Ngay lập tức chàng như rơi vào trống rỗng, tâm thần dao động.

Người truyền tin lo lắng: “Lang quân? Lang quân, ngài vẫn khỏe chứ?”

Lục Quân bất động, trong chàng lập tức dâng lên suy nghĩ đi tìm nàng. Đêm dài lắm mộng, ngay tới kẻ địch là ai cũng không biết, sao có thể để La Linh Dư rơi vào nguy hiểm?

Chàng vô cùng lo lắng, sắc mặt dần trở nên trắng bệch. Người truyền tin nói bên tai mấy câu, Lục Quân mới miễn cưỡng định thần. Chàng ép mình phải cố gắng tỉnh táo, nhanh chóng suy tính thời gian của mình. Tối nay đánh tập kích, chỉ cần tỉnh thể có lợi là mai chàng sẽ rời đi. Trước khi đi quyết định sắp xếp vài kế hoạch, hoặc có người gọi đánh trận như Ngụy tướng quân, hẩn không cần chàng phải ở lại nơi này...

Nhất định phải đi tìm La Linh Dư, hai nước đang giao chiến, Lục Quân có dự cảm cuộc chiến này sẽ bùng nổ lớn, không thể để La Linh Dư lưu lạc bên ngoài được!

Sát ý dâng lên trong mắt chàng, mặt không cảm giác, cắt thư đi, ra ngoài tìm Ngụy tướng quân.

Quân nhân làm chứng, Ngụy tướng quân vạm vỡ lại tranh cãi trời long đất lở với Lục tham quân phong lưu tuấn tú. Ngụy tướng quân quát lớn: “Chiến sự còn đang ở trước mặt, sao ngươi có thể hành động theo cảm tính như vậy được, coi đây là trò chơi hả? Tham quân như ngươi không hành quân, ngươi muốn mình đánh phục kích, có điên ta mới cho ngươi bình mã!”

Lục Quân bình tĩnh: “Ta tuyệt đối không làm chậm trễ quân cơ.”

Ngụy Tông: “Vậy rốt cuộc vì sao ngươi lại phải rời đi? Có phải phát hiện trước đó bỏ sót nơi nào, những nơi khác cũng có đại quân Bắc quốc mai phục không?”

Lục Quân im lặng một lúc rồi nói: “Ta không muốn lừa dối tướng quân, nhất định những nơi khác cũng có đại quân Bắc quốc đang ẩn nấp, song số lượng không nhiều bằng nơi này, không đủ để uy hiếp chúng ta. Ta có chuyện riêng nên phải đi, xin tướng quân thứ lỗi.”

Ngụy Tông thấy chàng kiên quyết như vậy, chửi thề mấy câu rồi lạnh lùng nói: “... May mà ngươi không phải thuộc hạ của ta, nếu dưới tay ta có binh sĩ như ngươi, ta nhất định sẽ giết ngươi đầu tiên!”

Lục Quân không lên tiếng.

Chàng nguyên ý xả thân vì nước vì nhà, nhưng bản chất chàng cũng là người ích kỷ. Chàng không muốn vào lúc mình đang đánh cược cả tính mạng, thì người chàng để tâm lại xảy ra chuyện. Nếu La Linh Dư gặp chuyện gì, dù trận đại chiến Nam Dương có thắng, thì với Lục Quân, nó chẳng khác gì thất bại.

Nên tất nhiên chàng phải đi tìm nàng.

***

Trong cơn thoáng vắng, La Linh Dư mơ thấy giấc mơ rối loạn.

Hình như là nằm mơ thấy giấc mơ của Lục nhị lang, thấy chiến hỏa khắp nơi. Lửa khói cháy xém bên người, pháo binh rung trời, quân sĩ trên đất chết hơn nửa. Trời tối mù mịt, máu nhân gian chảy thành sông, nàng mơ thấy Lục Quân loạng choạng tìm nàng, miệng liên tục gọi tên nàng.

Mà nàng cũng tìm người trong thi thể đầy đất, gọi to khắp nơi.

Cách màn sương dày vô tận, Lục Quân nghiêm túc cất tiếng: “La Linh Dư! Linh Dư ——”

Quỳ ngồi dưới đất, khắp người đổ bấn, nữ lang ngẩng đầu lên, ngo ngác nhìn xung quanh, cũng vô cùng hoảng hốt: “Lục Quân, Lục Quân ——”

...

Đầu đau như sắp nứt, lúc thoát khỏi cơn mơ, nàng không thể tỉnh táo ngay được.

Cảm giác xe ngựa lắc lư, La Linh Dư dần nhìn xung quanh. Nàng vẫn xoa trán, lau đi mồ hôi trên trán. Ngủ có lẽ ban ngày lo lắng nhiều nên đêm mơ thấy thế, nàng cứ lo Lục Quân sẽ chết, nghe tới giấc mơ của Lục nhị lang thì vẫn sợ. Sợ hãi nhiều mà lại không gặp được chàng, nên mới mơ như vậy...

Bỗng La Linh Dư cúi đầu, ngo ngác nhìn bộ váy màu đỏ trên người. Màu sắc đỏ tươi, tơ lụa sang trọng, vòng tay chuỗi ngọc. Xiêm y này, xiêm y này... sao lại lạ như thế, trông giống đồ nữ lang mặc khi cưới?

Một giọng nam vang lên bên tai: “Dậy rồi à?”

La Linh Dư ngẩng phắt đầu lên, sau khi trông thấy người nọ, vẻ mặt trở nên trắng bệch như tờ giấy —— nàng và Phạm Thanh Thần trong xe đối mắt nhìn nhau.

Phạm Thanh Thần nhìn nàng, quai gò mỉm cười: “La muội muội, đã lâu không gặp.”

Hồi ức La Linh Dư mơ màng, nhớ lại chuyện mình bị gã bắt đi: “... Ngươi muốn dẫn ta đi đâu, làm gì?”

Phạm Thanh Thần nghiêng người, nhìn nàng lùi về sau dán vào thành xe, hai mắt gã tối sầm, vẻ mặt lạnh lùng. Nhưng chỉ chớp lát sau, gã lại nở nụ cười dịu dàng. Hai vai nữ lang bị gã làm cho sợ hãi run lên, gã không cho là ngang ngược, ngược lại Phạm Thanh Thần còn vươn tay ra, nắm lấy cổ tay nàng kéo một cái, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên ngón tay nàng.

La Linh Dư tái mặt, chỉ cảm thấy cực kỳ chán ghét, sợ tới mức suýt tắt thở.

Lại nghe thấy Phạm Thanh Thần mỉm cười nói: “La muội muội đứng là lạnh lùng, rõ ràng đã đến Nam Dương nhưng lại không báo cho ta biết. Ta có thể làm gì được muội đây? Dù muội muội có làm tổn thương ta tới mấy, ta vẫn luôn thương yêu muội muội. Ta chỉ là... muốn thành thân với muội muội mà thôi.”

“Giấy hôn thú vẫn nằm trong tay ta, dù không bái cha mẹ, chúng ta vẫn có thể bái đường.” Gã đưa tay ôm cổ nàng, kéo nàng vào lòng. Lang quân cúi đầu, thâm tình dựa vào trán nàng, dịu dàng nói: “La muội muội, muội nghịch ngợm thật đấy, lần nào cũng không muốn gặp ta, quả thực khiến ta đau lòng. Có điều không sao, cuối cùng muội vẫn là của ta... Ta tốt với muội đến thế, rồi sẽ có ngày muội hiểu được lòng ta.”

Mặt La Linh Dư xám ngoét: còn lâu ta mới gả cho kẻ điên này!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tiệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 101

Giá y đó chỉ hợp với tân nương.

Thường ngày La Linh Dư cũng muốn thành thân, muốn có người để dựa dẫm. Nếu yêu nàng là tốt nhất, mà không yêu cũng không sao. Chỉ cần gã cho phu quân tốt là được. Nhưng mấy năm trước sau khi chứng kiến bộ mặt thật của Phạm Thanh Thần, nàng không còn xem Phạm tứ lang là đối tượng để cân nhắc nữa. Ngày đó nàng rời khỏi Nam Dương, chính là vì muốn thoát khỏi gã... Không ngờ cuối cùng vẫn rơi vào tay gã.

La Linh Dư cực kỳ bất an lo sợ.

Xe một đường đi thẳng hướng Bắc.

Theo như La Linh Dư quan sát, đoạn đường đi này Phạm Thanh Thần chỉ dẫn theo hai người hầu cùng một phu xe. Lúc Phạm Thanh Thần ngồi trong xe, hai người hầu cưỡi ngựa dẫn đường phía trước. Hành trang đơn giản như vậy, không phù hợp với lang quân danh môn khi ra ngoài. Nữ lang vén rèm lên nhìn tình hình ngoài xe, đôi mắt nàng quét qua thân hình cao lớn của hai thị vệ... Điều này làm cho cõi lòng đã chết của La Linh Dư bắt đầu rung rịch.

Phạm Thanh Thần ngồi chung xe nhìn nàng chăm chú, vô tình bật cười: “Muội muội vẫn không chịu từ bỏ ý định nhì. Tuy chuyến này đi ta chỉ dẫn theo hai thị vệ, nhưng một nữ lang yếu ớt như muội muội có thể chạy thoát được sao? Ta biết muội muội là người thức thời, hy vọng muội muội đừng lãng phí thời gian vào chuyện giằng co vô vị đó nữa.”

Ai ngờ La Linh Dư nghiêng đầu nhìn gã, giọng ngạc nhiên: “... Người cãi nhau với Phạm gia à?”

Phạm Thanh Thần: “...”

Mặt thoát sa sầm.

Phản ứng của gã kịch liệt như vậy, La Linh Dư biết ngay mình đã đoán đúng. Dù gì Phạm tứ lang cũng là lang quân dòng chính Phạm gia, trước đây hễ gã xuất hành, bao giờ cũng có đoàn người ngựa hùng hậu đi theo, hôm nay lại ít người như vậy, mà hiện tại xe ngựa cũng không chạy trong vùng Nam Dương, chắc chắn là Phạm Thanh Thần đã cãi nhau với Phạm gia rồi. La Linh Dư chỉ đoán đại, cũng đoán được có lẽ xích mích này liên quan đến mình... Đôi đồng tử của nữ lang đảo quanh, hai mắt sáng lên, rõ ràng lại đang rục rịch động tâm, nghĩ nên lợi dụng chuyện này như thế nào.

Phạm Thanh Thần nở nụ cười lạnh lùng, chậm rãi nói: “Ta không có mâu thuẫn gì với Phạm gia cả, cũng không ảnh hưởng đến chuyện ta cưới muội. Nếu muội muốn chờ Lục tam lang cứu mình thì đừng mơ. Lục tam lang không ở Nam Dương, tuy muội chết trong tay ta, hẳn cũng chỉ có thể hối hận về sau mà thôi. Nhưng dĩ nhiên, sao ta có thể để muội muội chết được? Muội muội yên tâm, chỉ cần hai ta thành hôn, thì muội muốn gì, ta cũng đều sẽ cho muội.”

Nắm tay nàng, gã nghiêng người tới trước nhìn thẳng vào nàng, như nhìn nữ thần trong mơ mình hằng ái mộ.

Phạm Thanh Thần lẩm nhẩm: “Chỉ cần muội gã cho ta.”

La Linh Dư nhủ thầm, trong lòng vô cùng chán ghét. Nàng không dám phản kháng quá kịch liệt, đề phòng kích thích máu bạo lực của Phạm Thanh Thần. Nàng rút tay mình ra, ghét bỏ nói: “Lục tam lang ở chiến trường cứu Nam Dương của các người, mà một lang quân nổi danh ở Nam Dương như người lại dùng thủ đoạn sau lưng, cưới nữ nhân của họnh ấy.”

Trong mắt Phạm Thanh Thần lập tức buốt giá.

Gã lạnh lùng bầu chặt cổ tay nàng, kéo nàng vào lòng. Gã cúi đầu khẽ sát mặt mình gần nàng, sống mũi cọ lên gương mặt lạnh băng của nàng. Phạm Thanh Thần lạnh lùng: “Là hẳn cướp nữ nhân của ta, ta chỉ lấy lại món đồ vốn thuộc về mình. Hôm nay La muội muội nói như vậy, ta không so đo với muội; nhưng đợi tới lúc thành hôn rồi, nếu muội còn nói đỡ thay hẳn thì đứng trách ta...”

Giọng gã rất tệ, La Linh Dư bị gã bấm vào sau lưng ép tựa vào ngực, trong đôi mắt nàng hiện lên vẻ kinh hoàng.

Phạm Thanh Thần cười gằn, gã quét mắt nhìn xuống vùng bụng phẳng lì của La Linh Dư. Dừng lại một lúc, Phạm Thanh Thần đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve. Chợt gã nhưn mảy, trấn an tâm trạng hoảng hốt của La Linh Dư: “Bảo thai trong bụng La muội muội, được mấy tháng rồi?”

La Linh Dư: “...?”

Chi trong chớp mắt, nàng phản ứng rất nhanh, lộ ra vẻ cảnh giác: “Người định làm gì?!”

Phạm Thanh Thần dịu dàng: “Muội muội yên tâm. Tuy đứa con này không phải là của ta, nhưng cũng là máu mủ của muội muội. Bất cứ một khối thịt nào rơi xuống khỏi người muội muội, ta cũng không nở chà đạp, sẽ coi là phụ thân của đứa bé này...” Gã hừ một tiếng, sự buốt giá trong mắt khiến nhịp tim của người đối diện đập thình thịch.

Phạm Thanh Thần nhìn nàng chăm chăm, lặp lại: “Mấy tháng rồi?”

Lưng La Linh Dư cứng đờ: “... Ba tháng.”

Ba tháng, nếu bỏ thai thì sẽ khiến cơ thể nàng bị thương tổn rất lớn. Đúng là đáng tiếc. Phạm Thanh Thần chậm rãi “ồ” một tiếng.

Về mặt tức nuối của gã thật sự khiến người ta kinh hãi... La Linh Dư che giấu bất an trong lòng, trên mặt không có biểu cảm, bởi vì nàng vốn không hề mang thai.

Nàng nhủ thầm, thật sự không biết vì sao Phạm Thanh Thần lại cảm thấy mình có thai. Nhưng gã đã nghĩ ngợi như thế, chỉ ít... chỉ ít gã điên này sẽ không làm nàng bị thương, cũng lắm chỉ ôm hôn chứ không làm gì nàng. Tuy nàng rơi vào trong tay Phạm Thanh Thần, song vẫn có thể giữ mình vì Lục Quân. Dù gì chàng cũng không thích nàng dây dưa với lang quân khác...

La Linh Dư cụp mắt, biểu cảm trong mắt thay đổi liên hồi, lúc thì nhớ đến Lục Quân, lúc lại cố gắng vắt hết óc, nhớ lại thông tin liên quan đến nữ tử mang thai mà mình từng đọc trong sách thuốc. Bị Phạm Thanh Thần ôm, nàng ra vẻ yếu ớt mệt mỏi, uestai nói: “Cho xe chạy chậm chút được không? Ta không khỏe lắm.”

Xe chạy chậm lại, tức có thể cho người thêm thời gian cứu nàng.

Phạm Thanh Thần đưa tay nâng cằm nàng lên, ép mỹ nhân nhìn mình. Gã phán đoán xem có phải nàng giả vờ hay không rồi mới gỡ lên thành xe, ra hiệu cho xe chạy chậm lại. Sau đó gã an ủi La Linh Dư: “Muội muội đừng sợ, lần đầu có thai đều như thế. Đợi cơ thể muội khá hơn thì sẽ không còn khó chịu nữa.”

Nói như thế, nhưng gã lại tiếp tục dán mắt lên bụng nàng. Vẻ mặt âm trầm của gã bị chính gã che giấu, nhưng trong thâm tâm gã biết rõ mình ghét bỏ nó thế nào. Cái gì mà nuôi con của Lục Quân, cái gì mà coi như con mình, tất cả chỉ là lừa gạt La Linh Dư, để La Linh Dư yên tâm mà thôi.

Gã có thể chịu được chuyện nàng bội mình trước đó, nhưng không thể chịu nổi đứa con của nàng và Lục Quân xuất hiện trước mắt mình mỗi ngày. Chỉ cần đứa bé này vừa lọt lòng, gã sẽ giết nó ngay tức khắc... Chỉ là một sinh mạng nhỏ vừa ra đời, có rất nhiều cách để nó biến mất một cách im hơi lặng tiếng.

La Linh Dư nhân cơ hội vùng thoát khỏi ngực gã, ngồi vào trong góc xe, cách xa gã nhất có thể. Vì để trấn an Phạm Thanh Thần, nàng còn vờ vĩnh hỏi: “Rốt cuộc người muốn đưa ta đi đâu?”

Phạm Thanh Thần cười khê: “Dẫn muội muội rời khỏi Nam quốc, đến Lạc Dương ở Bắc quốc sống mấy năm, thế nào?”

Chiến tranh giữa hai nước đang tạm tị hoãn, tuy triều đình không cho phép người hai bên đặt chân đến đất nước đối phương, song bách tính vẫn có thủ đoạn riêng. Phạm quân để con út của mình rời đi, vì sợ sau này có mâu thuẫn với Lục gia Kiến Nghiệp, cho nên ông ta đã thu xếp sẵn đường nước cho con trai, để con trai đến Bắc quốc tránh mấy năm. Đợi tới lúc vợ chồng Phạm Thanh Thần con cái song toàn, đến khi về lại Nam Dương, dù Lục tam lang có không cam lòng thì cũng chỉ có thể chấp nhận thực tại.

Rời khỏi Nam quốc!

La Linh Dư mím môi, một khi rời khỏi đây, Lục Quân sẽ khó mà tìm được nàng... Nàng không thể để Phạm Thanh Thần được như mong muốn.

Trong lòng nữ lang đang nghĩ nên làm thế nào để chặt đứt suy nghĩ của Phạm Thanh Thần, thì Phạm Thanh Thần lại nghĩ tới chuyện lập gia đình. Nhất thời, xe ngựa chậm rãi dừng đưa, hai người trên xe ôm mối suy tư, không ai nói năng gì.

***

Đọc trên đường đi liên tục dùng cố đau bụng, cơ thể khó chịu, đói khát để kéo dài thời gian, hành trình bị trì hoãn, hai thị vệ đi cùng đều lộ vẻ bất mãn. Nhưng Phạm Thanh Thần chỉ nhìn nàng như cười như không, tâm trạng như mèo vồ chuột khiến gã vô cùng hứng thú, muốn xem La Linh Dư phản kháng thế nào trong tay mình, nhưng cũng chỉ có thể gây sự vô hại.

La Linh Dư không thêm quan tâm gã nghĩ ra sao.

Có cái cơ mang thai tốt như vậy, nếu nàng không chút nào khó chịu, thì đến lúc Phạm Thanh Thần tìm đại phu tới khám, không phải nàng sẽ bị lộ tẩy ư? Mà Phạm Thanh Thần si mê nàng như vậy, một khi biết nàng không có thai, chắc chắn nàng sẽ không giữ được mình nữa.

Tuy nam nữ thời đại không đề ý đến điều này, nhưng Lục Quân... Nếu chàng thật sự không đề ý, thì đã không đến mức tới tận bây giờ mà vẫn chưa chạm vào nàng.

Trong lòng La Linh Dư rất sốt ruột, nghĩ xem rốt cuộc mình phải làm thế nào mới có thể thoát khỏi khốn khổ, mới có thể quay về ———

Gã điên Phạm Thanh Thần này!

Sau một ngày La Linh Dư gồng co, buổi tối bọn họ nghỉ lại một lữ quán. Hai thị vệ của Phạm Thanh Thần phục vụ Lục Quân và nữ lang dùng bữa nghỉ ngơi, bọn họ rất cung kính với Phạm Thanh Thần, song khi đối mặt với La Linh Dư thì lại có vẻ không ưa gì. Trong mắt bọn họ, tuy nữ lang này có xinh đẹp, nhưng lại quá kiêu cách; lang quân đã vì nàng ta mà phản bội Phạm gia, suốt đường đi ân cần hỏi han nàng ta là thế, mà nàng ta không chút cảm kích, cứ làm mình làm mẩy, tìm đủ cớ gây vỏ lang quân nhà mình.

Nữ lang này lại còn mang thai con của lang quân khác!

Nàng phát huy sự kiêu căng vô lý của mình đến cùng cực, mà Phạm Thanh Thần không tức giận, vui vẻ nhìn La muội muội của mình cúi đầu, dung túng nàng, cưng chiều nàng, điều đó khiến hai thuộc hạ cực kỳ xem thường La Linh Dư. La Linh Dư đầu thêm quan tâm bọn họ nghĩ về mình ra sao, còn mong hai người nọ nói xấu mình trước mặt Phạm Thanh Thần nữa là.

Nhưng sức nhẫn nại của Phạm Thanh Thần với La Linh Dư, cộng thêm ánh mắt dịu dàng khi gã nhìn mình, tất cả đều khiến La Linh Dư hốt hoảng. Nàng không khỏi không thừa nhận, với người ngoài Phạm Thanh Thần nói giết là giết, nhưng với nàng lại cực kỳ bao dung. Chỉ có điều, sau sự bao dung đó là dự niệm muốn chiếm làm của riêng mãnh liệt, thực sự khiến người ta không vui nổi.

Chuẩn bị nghỉ ngơi ở lữ quán, La Linh Dư bày trò đủ rồi, tới lúc ngoan ngoãn dùng bữa, Phạm Thanh Thần lại gọi ông chủ lữ quán tới, bảo ông ta sắp xếp chuyện thành thân cho hai người vào ngày mai. Việc gấp phải tùy cơ ứng biến, Phạm Thanh Thần không chú trọng tới lễ nghi, chỉ muốn quyết định chuyện này nhanh chóng. La Linh Dư lập tức luống cuống, đứng bật dậy: “... Ta không thể gả cho người được!”

Hàn quang lóe lên trong mắt Phạm Thanh Thần, nhưng chỉ chớp lát sau gã lại lộ vẻ cung chiêu. Dưới cái nhìn khó hiểu của ông chủ lữ quán, gã gấp một đĩa rau đặt vào bát trước mặt nữ lang, thờ dài bất đắc dĩ: “Ngao nào, đừng gây sự nữa. Chúng ta có giấy hôn thú làm chứng, bây giờ còn gây sự gì nữa?”

Gã có giấy hôn thú ở đó, dù La Linh Dư nhờ ông chủ lữ quán giúp đỡ thì cũng vô dụng.

Dĩ nhiên La Linh Dư cũng nghĩ đến điều này.

Nhưng nàng không phải người dễ dàng nhụt chí.

Đón nhận cái nhìn của mọi người trong lữ quán, La Linh Dư ra vẻ đau thương, dịu dàng nhìn Phạm Thanh Thần: “... Không phải ta không muốn gả cho Phạm lang, mà là hôn sự quá sơ sài, ta không muốn như vậy. Ăn nhờ ở đậu nhiều năm, từ nhỏ ta đã mất cha mẹ, bây giờ ngay tới muội muội cũng không ở cạnh mình. Ngày thành thân của ta qua loa như thế, nếu bọn họ biết được, có lẽ sẽ buồn lắm!”

Phạm Thanh Thần bình tĩnh hỏi lại: “Muội định thế nào?”

Tròng mắt La Linh Dư xoay tròn, dịu dàng nói: “Ta biết chuyện này không dễ dàng, nên cũng không định làm khó lang quân. Phạm lang đưa ta đến Nhĩ Dương, hai ta bái lạy mộ phần của cha mẹ ta rồi lại thành thân, có được không? Chuyện thành thân đại sự của ta, đầu thế nào cũng nên báo cho cha mẹ biết một tiếng chứ?”

Phạm Thanh Thần trầm ngâm không nói gì.

La Linh Dư tiếp tục giật dây: “Nếu chung quy phải đến Bắc quốc, thì tới Nhĩ Dương cũng thuận đường mà. Đến lúc đó rời khỏi Nhĩ Dương, vào thẳng biên giới Bắc quốc, cũng không hề chậm trễ thì giờ.”

Phạm Thanh Thần nhìn nàng: “Được, vậy ta thành toàn cho muội muội.”

Cách mặt bân, gã nhòm người tới, đưa tay quăn lộn tóc rơi xuống má nàng. Nhìn gương mặt như hoa đào của nữ lang, giọng Phạm Thanh Thần âm u: “Đợi tới lúc đến Nhĩ Dương, ta xem muội muội còn có thể dùng cố gì để trì hoãn hôn sự.”

“La muội muội à, cuối cùng muội cũng phải gả cho ta thôi. Tránh được một ngày nhưng không tránh được cả đời. Đừng để ta mất sạch kiên nhẫn... Đến lúc đó, người chịu khổ chính là muội muội đấy.”

La Linh Dư miễn cưỡng mỉm cười, mắt tự nhiên cúi đầu xuống. Nàng đang định nhấp một ngụm rượu, thì Phạm Thanh Thần không lạnh không nóng lên tiếng: “Nữ nhân có thai không thể uống rượu, Lục Quân không nói với muội à?”

La Linh Dư: “...!”

Chỉ trách bình thường nàng đọc sách thuốc chỉ toàn đề ý đến mỹ nhan, hiểu biết về chuyện có thai có giới hạn, thế nên mới dễ lộ sơ hở.

Nàng ép mình bình tĩnh, ngắt đầu lên không vui nói: “Huỳnh áy không ở đây, không quản được ta, ta chỉ uống một ly nhỏ cũng không được sao?”

Phạm Thanh Thần híp mắt, gã rất thích cách nói “Lục Quân không có ở đây”. Hơn nữa gã đã hạ quyết tâm muốn giết chết đứa con của La Linh Dư, thai nhi bất ổn cũng không phải là chuyện xấu gì với gã. Gã chỉ lo lắng cơ thể nàng có vấn đề gì mà thôi... Phạm Thanh Thần mỉm cười: “Vậy thì uống một ly.”

La Linh Dư cảm kích mỉm cười với gã.

Một nụ cười trong sáng thán nhiên như hoa nở tháng ba, cực kỳ chói mắt.

Người trong lữ quán nhìn đến, nhất thời ngẩn ngơ trước vẻ đẹp tuyệt trần ấy.

***

Triều đình Bắc quốc nghênh đón đoàn sứ thần, công chúa Bắc quốc vào hậu cung hoàng đế. Đoàn sứ thần Bắc quốc nửa thật nửa giả nói chuyện đàm phán với triều đình Nam quốc, nhằm kéo dài thời gian cho trận đại chiến mà nước nhà đã chuẩn bị. Song bọn họ chẳng hề hay biết, lúc này đây tại một nơi cách Nam Dương trăm dặm, quân đội Nam quốc đã đối đầu với đội quân Bắc quốc, chiến tranh bùng nổ!

Đàm phán ở Kiến Nghiệp như trò đùa, lúc này tin tức vẫn chưa truyền đến.

Kiên nhẫn đợi một đêm, đại quân tập kích bất ngờ, Lục Quân cũng trong quân đội, có thể điều chỉnh chiến lược bất cứ khi nào. Đánh nhau suốt đêm, đến tận khi trời sáng, bọn họ đã vây đánh cho quân đội Bắc quốc lùi về sau, ra khỏi ngọn núi, Nam quốc cũng nhận được tin chiến thắng đầu tiên.

Vào buổi trưa, Ngụy tướng quân dẫn người tìm kiếm trong núi, một là xử lý chiến trường, bắt tù binh, hai là lăm lăm chuẩn bị cho trận chiến tiếp theo. Quân đội Bắc quốc sẽ không dễ dàng nhận thua, ắt sẽ kéo nhau quay về. Quân đội Nam quốc trú đông trong núi, nghỉ ngơi dưỡng sức, bàn bạc xem giai đoạn tiếp theo phải giao chiến với quân đội Bắc quốc thế nào.

Sau khi họp xong, Ngụy Tông còn đang xem bản đồ suy nghĩ, Lục tam lang đã vén rèm lên đi vào doanh trường, nói mình phải rời đi trước.

Ngụy Tông lập tức xụ mặt.

Lục Quân: “Tuy đại chiến xảy ra ở đây, nhưng đường giao giới giữa hai nước Nam Bắc quá dài, chắc chắn những nơi khác cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi trận chiến này. Nam Dương, Đình Xuyên, Nhĩ Dương, tất cả đều được xếp vào trong đó. Lúc ta đi tìm người sẽ nhận cơ hội quan sát tình thế. Nhiều quận ở biên giới cần có ý thức liên thủ đón địch, thì mới có thể thay đổi thế cục được. Nếu không, dù Nam Dương có thắng mà Nhĩ Dương hay Đình Xuyên thất bại, thì quân đội Bắc quốc vẫn sẽ kéo đến tấn công.”

Ngụy Tông: “... Chỉ đi tìm La nương từ mà người cũng có thể nghĩ ra được nhiều lý do như vậy.”

Nhưng Ngụy Tông không khỏi thừa nhận, lý do Lục Quân đưa ra rất đúng. Chỉ là Ngụy Tông nghĩ ngợi, không biết rốt cuộc Lục Quân trung thành với nước hơn, hay muốn tìm La Linh Dư về hơn.

Ngày hôm đó, Lục Quân dẫn hơn ngàn người từ chỗ Ngụy tướng quân rời đi, chạy về Nam Dương. Sau khi đến nơi thăm dò tình hình, đoàn bạch mã lại một đường tiến Bắc, kiếm tìm dấu vết của nữ lang bị bắt đi. Đồng thời chàng cũng liên lạc với mấy quận xung quanh, tìm kiếm tung tích của quân đội Bắc quốc, xem tình hình bọn họ phân bố binh lực thế nào.

Trung tuần tháng mười, cỏ cây phương Bắc héo khô, cát vàng khắp nơi trải dài vô tận.

Hơn ngàn binh mã đạp nước mà đi, giao chiến với quân đội Bắc quốc tràn vào biên giới Nam quốc!

Lục tam lang tung người xuống ngựa, ngồi xổm dưới đất, nghiên cứu dấu vết xe ngựa bị bụi cỏ che đi. Chàng sờ đất khô, cứ cách mỗi đoạn đường là lại xuống ngựa một lần, dựa theo những dấu vết đó để tính toán phương hướng và tốc độ của xe ngựa. Tối ban đêm, Lục tam lang đưa ra phán đoán: “Xe ngựa của đối phương chạy thẳng lên Bắc, nhưng tốc độ không nhanh... Tạm thời Linh Dư vẫn an toàn.”

Tốc độ xe chạy chậm như thế, rõ ràng là kẻ bắt cóc niệm tình chăm sóc nữ lang yếu đuối như La Linh Dư... Bất kể là đối phương chủ động quan tâm, hay La Linh Dư dùng kẻ để mình được dễ chịu, thì chỉ ít cũng bày tỏ một điều: nàng vẫn còn sống.

Tìm Lục tam lang đập nhanh, khi đoán được thông tin này, tảng đá lớn trong lòng rơi xuống, nhưng trên trán lại đổ mồ hôi lạnh.

Tùy tùng bên cạnh hỏi: “Chúng ta đã đến ranh giới Đình Xuyên, có cần đi gặp Hành Dương vương không?”

Thứ nhất là vì chiến sự, nên đề Hành Dương vương phối hợp với hành động ở Nam Dương; thứ hai là nếu Hành Dương vương có tin tức về La nữ lang, hẳn cũng có thể nói cho bọn họ biết trước, hoặc là giúp đỡ.

Lục Quân sầm mặt, biểu cảm rất kỳ lạ. Từ khi nhận được thư của nhị ca, với Hành Dương vương chàng rất, rất... Vậy mà lúc này tình hình nguy cấp... Lục Quân nói: “Chúng ta đi gặp Hành Dương vương.”

***

Chiến tranh đã bùng nổ ở vài nơi, có nơi rầm rộ như Nam Dương, cũng có nơi xảy ra chiến trận nhỏ như Đình Xuyên. May mà chiến loạn vẫn chưa ảnh hưởng tới Nhị Dương. Nhưng tình hình giữa biên giới hai nước đã rất bất ổn, triều đình Kiến Nghiệp ở xa ngàn dặm không thể khống chế được.

Mấy người Phạm Thanh Thần mới tới Nhị Dương, hai thị vệ nghe được tình hình trên đường đi, Phạm Thanh Thần lập tức đưa ra quyết định, ngày hôm sau khi thành thân với La Linh Dư xong, bọn họ sẽ lập tức lên núi. Mượn con đường của phụ thân để lên vượt biên, rồi khỏi Nam quốc đến Bắc quốc... Rốt cuộc Nhị Dương cũng đã không an toàn nữa rồi, có thể bị ảnh hưởng bởi chiến tranh bất cứ lúc nào.

La Linh Dư kéo dài hành trình, không chịu thành thân, sau khi tới Nhị Dương, nàng có cảm giác Phạm Thanh Thần ngày càng mất kiên nhẫn, nên cũng không dám khiêu khích kích thích gì nữa. Phạm Thanh Thần thấy nàng không gây sự thì thờ phào, mọi người có đức cao vọng trọng ở Nhị Dương tới chu trì hôn sự cho hai người.

Vì đề phòng La Linh Dư lại kiểm soát, Phạm Thanh Thần dứt khoát thỉnh bài vị của cha mẹ La Linh Dư đến buổi hôn lễ.

Lần đầu tiên La Linh Dư thấy Phạm Thanh Thần thỉnh bài vị của cha mẹ tới, trong lòng vô cùng chua xót —— chưa tới mười tuổi đã rời khỏi Nhị Dương, sau mười lăm tuổi cập kê mới trở lại nơi đây. Số kiếp quay vòng như vận mệnh không thể tránh thoát, nhưng lúc trở về lại thành thân với kẻ mình sợ nhất.

Đã năm năm chưa đặt chân về nhà, nơi quen thuộc như thế lại trở nên xa lạ.

Vào đêm trước hôn lễ, hai thị vệ canh giữ trước cửa và cửa sổ, đề phòng La Linh Dư bỏ trốn. Phạm Thanh Thần vào phòng, nhìn nữ lang dựa vào khung cửa rồi lệ, lập tức cảm thấy khó chịu. Phạm Thanh Thần nhìn gò má xinh đẹp của nàng, không nhịn được nói: “La muội muội khóc gì đấy? Không phải đã mời bài vị của cha mẹ muội tới rồi sao? Ngày mai đã thành thân rồi, đừng khóc sưng mắt.”

La Linh Dư không lên tiếng.

Cổ tay nàng đột nhiên nhói đau, hét lên một tiếng, cả cơ thể bị kéo về phía Phạm Thanh Thần đang đứng sau lưng.

Phạm Thanh Thần nâng cằm nàng lên, cup mắt nhìn nàng. Gã từ từ tiến lại gần, nhìn cơ thể lập tức căng cứng của nữ lang. Tuy đã qua một thời gian, nhưng nàng vẫn bài xích đến gần gã... Hận ý tàn bạo liên tục xuất hiện trong Phạm Thanh Thần, nhưng gã vẫn cố gắng đè nén cảm xúc, không để mình bùng nổ. Nhưng sợi dây trong đầu gã cũng sắp không giữ được bao lâu rồi...

Phạm Thanh Thần xoa cằm nàng, nờ nụ cười quái gở: “La muội muội, đừng có lại dùng thủ đoạn nữa. Ngoan ngoan gả cho ta đi.”

“Muội cũng không hy vọng chọc giận ta thật, khiến ta ra tay với muội, đúng không?”

“Bây giờ ta vẫn đang chăm sóc muội... Muội đừng có khiêu khích ta.”

La Linh Dư mím môi, sợ hãi trong lòng bị phóng lớn, nàng mất hết hồn vía, không biết mình phải làm gì để thoát khỏi móng vuốt của kẻ điên này —— chẳng lẽ phải gả cho gã thật? Thật sự không kéo dài được nữa sao?

Trong lòng nàng cực kỳ kháng cự: Lục Tuyết Thần, huynh là đồ khôn kiếp, đến giờ mà vẫn chưa tìm thấy muội!

Có phải ở trong lòng huynh, quốc gia đại sự quan trọng hơn muội không... Có phải muội gả cho ai huynh cũng không quan tâm không?

Phạm Thanh Thần sắp điên tới nơi rồi... Nàng mà từ chối nữa thì sẽ khiến chuyện mất khống chế; nhưng nếu không từ chối, sống một đời với gã điên này thì đúng là sống không bằng chết!

***

Chiều nay, người của Phạm Thanh Thần canh giữ cửa rất nghiêm, mỗi lần La Linh Dư đi đến cửa, dù tìm vô số lý do thì người ngoài cửa vẫn không chịu để nàng ra ngoài. Thậm chí đến chuyện đi vệ sinh, người ngoài thà đưa bô tới chứ cũng không để nàng bước ra khỏi cửa một bước.

Bà từ thị nữ cứ nói đuổi đi vào, trang điểm chải chuốt cho nàng, ép nàng mặc giá y đồ thắm lên người.

Không để ý đến sự phản đối của La Linh Dư, bọn họ nhét quạt tròn vào tay La Linh Dư —— quạt lông che mặt, tua rua giấu hoa.

Còn tân nương được bọn họ sửa soạn, lại càng lúc càng thấy nặng lòng.

Bà từ thị nữ đi ra đi vào, nếu cứ tiếp tục như thế nữa thì sẽ không có cơ hội chạy trốn, La Linh Dư cực kỳ đau khổ. Nàng mang theo tâm trạng đau khổ đó đến lúc gặp lại Phạm Thanh Thần. Trời còn chưa sáng, gã đã xuất hiện trước cửa, chải chuốt sạch sẽ, mặc xiêm y của phu quân tân hôn. Tuấn tú như thế, khiến nam nữ khắp phòng thần phục.

Gã bước vào phòng, đưa tay cầm bàn tay mảnh mai của nữ lang.

Dưới tay rua là nữ lang kiều diễm như hoa, lúc bị gã kéo dậy, cơ thể duyên dáng như bóng nhận, khiến gã nhìn không chớp mắt. Tuy nàng cúi đầu không nói gì, thế nhưng trong lòng gã cực kỳ vui sướng. Phạm Thanh Thần cúi người, ngửi nhẹ lên cổ nàng, mỉm cười: “Muội muội của ta...”

Trong khoảnh khắc ấy, nước mắt La Linh Dư lăn xuống.

Nàng không nhịn nổi nữa rồi, nhân lúc người đông thể mạnh, La Linh Dư chọt đẩy Phạm Thanh Thần ra, nghiêm nghị quát: “Người ép ta phải vội vã gả cho người, muốn ta bỏ trốn theo người. Nhưng người nằm mơ đi! Ta sẽ không để người được như ý, còn lâu ta mới gả cho kẻ mặt người dạ thú như người!”

Phạm Thanh Thần ngạc nhiên, sau đó sa sầm mặt mày.

La Linh Dư cúi đầu cắn vào cổ tay gã, gã bị đau lập tức buông ra, nàng xoay người chạy vào giữa đám đông, mà người xem náo nhiệt cũng sững sốt trước lời nói của La Linh Dư, gạt mình nhìn lưng quần tuần tú bị tân nương bỏ lại trong phòng. Nữ lang mặc giá y chạy vào giữa đám đông, xách vạt váy liễu mạng chạy ra ngoài bỏ trốn. Nước mắt nàng rơi xuống như châu, vô cùng thể thảm, cầu xin người xa lạ ngăn đường giúp đỡ mình, vừa khóc vừa kể sự ác độc của Phạm Thanh Thần.

Phạm Thanh Thần ở sau lưng sai bước đuổi theo, mặt lạnh như băng: “La Linh Dư ——”

“Rầm ——” Bất thình lình, một tiếng vang như tiếng nổ cực lớn từ ngoài cửa thành truyền tới, cả vùng chấn động, người dự lễ lập tức biến sắc.

Mặt đất rung chuyển, tiếng nổ kéo dài không ngừng, có vẻ rất kịch liệt. Người tham gia hôn lễ vừa kinh hãi vừa mong lung, hét một tiếng chói tai rồi bỏ chạy tán loạn khắp nơi. Mọi người hoảng hốt hô lên——

“Người phương Bắc đánh tới nơi rồi! Nhất định là người Bắc đánh tới rồi!”

“Chạy nhanh lên, mọi người chạy mau!”

Đám đông tản ra tứ phía như chim muông, nữ lang giả y rướm rà bị kẹp giữa đám đông, bị chen lấn loạn choạng khó chịu. Trong tình cảnh hỗn loạn, chợt có mấy mũi tên nhọn hoắt từ chân trời bắn tới... Phạm Thanh Thần tung mình lên, ôm La Linh Dư đang hoảng sợ vào lòng, kéo nàng ngã xuống, né tránh mũi tên bắn vào sân.

Tiếng vó ngựa lao như điên ở bên ngoài, lính tiên phong trong đội quân phương Bắc đã bám dây thừng leo qua tường thành, ngông nghênh vào thành, trắng trợn giết người!

Mà ở rất xa, cửa thành vẫn đang bị húc mạnh *rầm rầm*.

Tại buổi hôn lễ nhỏ, Phạm Thanh Thần ôm chặt nữ lang trong lòng. Gã dẫn nàng né tránh, không để đám đông hốt hoảng chạy trốn đập phải nàng, nhưng ngược lại chính gã đã bị người đi đường giẫm đạp nhiều lần, phải kêu rên thành tiếng. La Linh Dư vùng vẫy muốn đứng lên, lại bị Phạm Thanh Thần đè mạnh vào lòng.

Trước đó còn tức giận với nàng, nhưng bây giờ khi ngã xuống đất, gã lập tức gơ tay áo che mặt nàng lại, không để cho kẻ nào trông thấy nàng. Đuôi tóc nữ lang lướt qua cánh tay gã, trong lúc nhất thời, Phạm Thanh Thần hoảng hốt, có cảm giác hoang đường “chóp mắt này, sẽ không bao giờ tái diễn”.

Như thể gã chỉ có một chóp mắt ấy mà thôi.

Khi hai thị vệ len vào đờ lang quân đứng dậy, ánh mắt Phạm Thanh Thần buốt giá, cầm chặt tay La Linh Dư. Sắc mặt Phạm Thanh Thần rất khó coi: “Sợ rằng Nhĩ Dương gặp chuyện rồi... Chúng ta phải nghĩ cách ra khỏi thành thôi.”

Cụp mắt xuống, nhìn gương mặt nhợt nhạt của La Linh Dư, Phạm Thanh Thần khẽ nói: “Đừng sợ, ta không gian chuyện mọii bỏ chạy trong lễ cưới nữa... Lúc này đừng làm rộn, đi với ta, được chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 102

Hiện tại Nhĩ Dương đang lăm vào cảnh rối ren.

Rõ ràng hai nước đang đàm phán hòa bình, ấy vậy mà đàm phán ấy chỉ như trò đùa. Lục tam lang đã sớm gửi tin đến các quân thành xung quanh, đề phòng Bắc quốc hủy ước. Ở khu vực như Nam Dương, quân đội Nam quốc là phe bội ước trước. Mà ở Nhĩ Dương, lại là quân đội Bắc quốc nuốt lời đầu tiên. Động đất như sấm, vó sắt của binh đoàn Bắc quốc xông vào thành quách, muốn đánh sập thành——

“Rầm! Rầm! Rầm!”

Cây cọc gỗ được các tướng sĩ dùng sức ôm lấy, húc mạnh vào cửa thành Nhĩ Dương. Mũi tên trên tường thành rơi như mưa, lại có thêm tiên phong Bắc quốc bắn tên ào ào, từng chiếc móc ghim chặt vào tường thành, binh sĩ leo lên phía trên. Lính tiên phong Bắc quốc vừa vào thành, thấy khắp thành không có tướng sĩ, chỉ là thứ dân tay trái gà không chặt, thế là hai mặt của tướng sĩ phe địch chợt sáng lên, bắt đầu trắng trợn giết hại.

Ngay tức khắc, bách tính sợ hãi khóc toáng kêu la, chen chúc đến phía Nam cửa thành, đập cửa đá cửa, yêu cầu rời khỏi Nhĩ Dương chạy nạn!

Phạm Thanh Thần kéo La Linh Dư chạy nhanh trong thành, vấp trái ngã phải. Thị vệ của Phạm tứ lang che chở hai người, mở đường cho bọn họ. Đúng lúc này, khắp phố phường bốc cháy, kẻ địch cầm đao xông đến! Quân lính đã xông pha tiền tuyến, trong thành không có ai quản lý trật tự. Phạm Thanh Thần và La Linh Dư chạy như bay trong đám đông, lúc này La Linh Dư cũng không muốn tách khỏi Phạm tứ lang. Với vẻ đẹp của nàng, ở chung với Phạm Thanh Thần còn an toàn hơn nhiều.

“Lang quân cứu mạng! Nữ lang cứu mạng! Con ta đi lạc rồi...” Trên đường đi gặp thiếu phụ khóc lóc, kéo giữ hai người van xin giúp đỡ.

“Nữ lang, nữ lang! Dẫn ta đi đi, dẫn ta đi đi! Phu quân ta không ở đây, nhà không có ai, cho ta đi theo các người làm trâu làm ngựa đi!” Thiếu phụ khổ sở cầu khẩn, thấy lang quân và nữ lang quần áo sang trọng, bộ giả y trên người nữ lang lại xán lạp lấp lánh, lập tức nhận ra hai người này là sĩ tộc thượng lưu. Vào lúc không biết phải tự chủ thế nào, thiếu phụ vội xông lên nắm nì cầu giúp...

Nhưng chẳng một ai để ý tới bà ta.

La Linh Dư không hề thay đổi sắc mặt, thậm chí còn chẳng buồn nhìn đến. Với tình hình của mình hiện nay, nàng không cảm thấy mình có khả năng cứu người. Nữ lang bản tính lạnh lùng ích kỷ, vào lúc tính mạng mình còn khó bảo toàn, nàng chỉ có thể mặc kệ thiếu phụ đáng thương kia.

Khóc thành tiếng cũng không thấy hai người kia dừng chân, thiếu phụ nhìn người hầu mở đường, dẫn lang quân và nữ lang chạy nhanh vào một con hẻm, chóp mắt đã biến mất. Thiếu phụ không đuổi kịp, sợ hãi cầm hận in hằn trên mặt. Sau khi hai người vừa chạy đi, lập tức quân Bắc đánh tới, thiếu phụ ngồi xõm ở góc tường ôm đầu khóc, chỉ về một phía, miệng la lớn: “Đừng giết ta, đừng giết ta! Ta vừa mới thấy mỹ nhân tuyệt thế, các người đi tìm nàng ta đi, giết nàng ta đi——”

Lính tiên phong Bắc quốc nhếch mép cười nhạt, trong mắt lại lạnh như băng. Bọn chúng gơ tay chém thẳng xuống, tức khắc cái đầu của phụ nhân la khóc cổ, máu chảy đầy đất. Lính tiên phong lại giết người khắp nơi, nhưng lần này bước chân dân di chuyển về phía mà phụ nhân kia vừa chỉ. Giết người là mục đích chính, nhưng “mỹ nhân tuyệt thế” vẫn khiến lòng người nhón nhao.

“Sau khi vào thành, thiêu đốt giết người cướp bóc đều không có tội!”

“Có thể ôm ấp mỹ nhân, không cần báo cáo với cấp trên!”

Đây là lời hứa của quan trên dành cho những tướng sĩ này trước khi công thành, là nguyên nhân để quân đội Bắc quốc càng thêm tích cực tấn công. Ai vào thành trước, kẻ đó sẽ có được tài nguyên trong thành Nhĩ Dương trước. Đội tiên phong là nhóm binh sĩ vào thành đầu tiên, càng thấm thía lời của cấp trên. Trước khi chết, thiếu phụ đã bộc lộ cái ác trong nhân tính, thấy được chuyện này ở đây đúng là điều kì diệu.

Dưới sự mở đường của thị vệ, đám người Phạm Thanh Thần tìm được đường tắt nên không bị người Bắc bao vây, chạy về phía Nam đến cửa thành. Lúc đến gần, dòng người trước cửa thành như tuôn trào, như biển cả đen sì. Các tướng sĩ thủ thành lớn giọng quát to hồng duy trì trật tự, nhưng chỉ nghe thấy tiếng khóc lóc kêu la, ai ai cũng muốn bỏ trốn ra khỏi thành, không một ai nghe lời tướng sĩ.

Phạm Thanh Thần đưa mắt nhìn, cố gắng xông vào đám đông, đến trước mặt một tiểu tướng đầu đỏ đầy mồ hôi. Trong tiếng người huyền ảo, Phạm Thanh Thần đưa tay vào ngực lôi bằng chứng ra: “Ta là tứ lang Phạm thị ở Nam Dương, ta có quen biết với thứ sử của các người. Trước lúc vào thành cũng đã chào hỏi phu quân của các người, hẳn nói sẽ cho ta xe ngựa, hộ tống ta và phu nhân nhà ta rời khỏi đây——”

Tiểu tướng nghe nhưng không nhận thư, khổ sở nói: “Xin lang quân thứ lỗi! Đến chúng tôi còn khó bảo toàn thân mình, hiện tại không thể bảo vệ lang quân được. Lang quân nhìn đi, nhiều người đòi xuất thành như thế, không bằng lang quân cũng xếp hàng đi?”

“Hay là, lang quân để chúng tôi mời thứ sử tới?”

Nhất định lúc này, thứ sử Nhĩ Dương đang bàn bạc với quan trên trong quân đội về kế sách đối phó tấn công địch, nào có tâm tư lo chuyện người ta không ra được thành. Rõ ràng tiểu tướng này làm khó Phạm tứ lang, thấy lang quân tuân từ như Phạm tứ lang, lập tức đoán được gã là lang quân sĩ tộc. Lúc này lang quân sĩ tộc lại đi cầu cạnh một nhân vật nhỏ bé như hắn, khiến hắn bắt chợt muốn gây khó dễ.

Phạm Thanh Thần không phải kẻ ngu, mắt hắn co lại một cái, trực tiếp tháo ngọc bội bên hông xuống, vung tay lên ném ngọc bội cho tiểu tướng. Tiểu tướng cúi đầu nhìn, là một khối ngọc Lam Điền bích lục thượng đẳng, dù hắn có đánh ca dôi cũng không kiếm được, nhất thời hắn ta hớn hờ ra mặt. Tiểu tướng luôn miệng đáp ứng, quay đầu báo đồng僚 đi chuẩn bị xe ngựa, sau đó tận tình đề nghị: “Lang quân ngài nhìn đi, ở đây có quá nhiều người. Nếu tôi chặn người nhưng lại cho lang quân đi, nhiều người thấy thế, e là lang quân cũng không đi được.”

Quả nhiên, vừa nhắc tới xe ngựa, dân chúng bên cạnh lập tức nhìn sang, ánh mắt nhìn lang quân quý tộc ngập tràn khát vọng và tham lam.

Phạm Thanh Thần thăm mẳg trong lòng một chữ “bản”.

Gã lạnh mặt, lại thấy tiếp một miếng ngọc bội: “Chuẩn bị nhiều xe ngựa cho bọn họ đi.”

Lại nhìn sang đám bách tính nức nịch tâm tư muốn tháo chạy, Phạm Thanh Thần nở nụ cười đối trá: “Bọn ta tổng cộng có bốn người, chỉ cần một xe hai ngựa, số dư lại có thể cho mọi người.”

Đám đông lập tức hoan hô: “Đa tạ lang quân chiếu cố!”

“Đại ân của lang quân, sau này nhất định sẽ hồi báo!”

Phạm Thanh Thần cười lạnh trong lòng, hẳn không cần đám người này hồi báo. Bây giờ trong lòng gã đang rất phiền não, nghĩ nếu ở đây công thành như thế, không rõ tình hình những nơi khác thế nào. Đại quân vây quanh bốn mặt thành, có phải thế cục Nam Bắc lại thay đổi, lúc này gã không thể đưa La Linh Dư rời khỏi Nam quốc được đúng không... Sợ nếu không đi được, thì cũng không thể vào biên giới Bắc quốc.

Đường đi trước đó phụ thân thu xếp cho hắn, lúc này mà dùng thì không khác nào tự tìm cái chết. Biện pháp hiện tại chỉ có thể xuôi Nam.

“Lang quân, lang quân...” Lúc Phạm tứ lang đang phiền lòng, chợt nghe thấy tiếng thị vệ chen tới gọi gã, gã ngoái đầu lại, thấy nữ lang sau lưng thì sững sờ.

Thì ra chỉ trong một thời gian ngắn, trên mặt La Linh Dư bám đầy bụi đất. Không biết nàng đã làm gì với mặt mình, một gương mặt vốn xinh đẹp động lòng, nhưng giờ đây lại trở nên bẩn thỉu đen đúa, không khác gì gương mặt của dân chúng tầm thường. Nhìn lướt qua, chỉ cảm thấy nàng là một nữ lang phong trần bình thường, không ai nhận ra nàng là mỹ nhân.

Phạm Thanh Thần: “Là ai cho bôi?”

Hai thị vệ nhìn La nữ lang, ý tứ không nói cũng rõ.

Phạm Thanh Thần cười khê, kéo lấy cổ tay kháng cự của La Linh Dư: “Ta vẫn luôn bội phục khả năng đối phó với hiểm cảnh của muội muội.”

Nhưng La Linh Dư lại lạnh lùng, sau khi trở mặt với Phạm Thanh Thần, nàng không thêm nguy trang thêm nữa. Nếu không phải vì hai gã thị vệ này theo sát chân nàng, thì nàng đã có được cơ hội chạy thoát khỏi Phạm Thanh Thần rồi. Hiện tại chỉ bôi đất bẩn lên mặt, lại còn phải ở chung với Phạm Thanh Thần, thậm chí dựa vào người này bảo vệ, tâm trạng của La Linh Dư cũng chẳng mấy tốt đẹp.

Phạm Thanh Thần nghiêng đầu, tiện tay ôm lấy một đứa trẻ đang khóc lóc nhét vào lòng nữ lang, thấp giọng nói: “Chúng ta chạy trốn với những thứ dân này, có bọn chúng che chở sẽ an toàn hơn.”

...

Phóng mắt khắp nơi, chỉ thấy quân đội Bắc quốc đã bao vây kín dưới chân thành Nhĩ Dương!

Phạm Thanh Thần và La Linh Dư trạ trộn trong đám đông bình dân, ngồi lên xe ngựa tiểu tướng trong thành đưa tới, bỏ chạy về phía Nam. Bình dân bách tính không biết cười ngựa, tốc độ của xe bò lại không bằng xe ngựa. Phạm Thanh Thần không muốn lãng phí mấy thốt ngựa, cũng không muốn chung xe với đám nhà nghèo. Gã dứt khoát giao xe cho bình dân, còn người của mình thì cười ngựa đi. La Linh Dư không giỏi cười ngựa, dù bị ép ngồi chung ngựa với Phạm Thanh Thần, thì hiện tại cũng không phải lúc để than phiền.

Lánh nạn trong thời tiết lạnh căm mà lại có thể đi xe, phần lớn bách tính và tuấn thành đều là lần đầu tiên ngồi xe ngựa thế này. Vốn dĩ là con đường chạy trốn tới tâm hốt hoảng, nhưng lúc này đã dễ bọn họ thấy được hy vọng. Tự nắm tự ba, cố gắng chen chúc lên một chiếc xe, bình dân ngồi trong xe lên đường chạy trốn khó khăn, không nhìn được bắt đầu nói chuyện.

Bầu không khí thoải mái biết bao.

Bất kể trong lòng Phạm Thanh Thần nghĩ thế nào, thì ngoài mặt vẫn làm ra vẻ thân thiện với thứ dân, khiến người người khen ngợi.

La Linh Dư cười nhạo.

Rõ ràng Phạm tứ lang rất ghét đám người đó, nhưng vì để có phối hợp trên đường trốn chạy, không muốn đối đầu với bọn họ, nên gã mới làm ra vẻ thân thiện. Ngày xưa gã cũng chuyên môn quai gờ như thế, nhưng lúc rơi vào cảnh khốn cùng thì lại như vậy.

Còn lâu mới bằng được Tuyết Thần ca ca.

Nhưng tuy cùng kiểu người với Phạm Thanh Thần, vẫn không thể ngăn nàng yêu mến Lục Tuyết Thần. Nhìn tranh đoán người, từ khi nhìn thấy tranh của Tầm Mai cư sĩ, nàng đã biết được tính cách của Tầm Mai cư sĩ ra sao. Trước khi gặp Lục Quân nàng đã ngưỡng mộ chàng, Lục Tuyết Thần sẽ không vừa xem thường dân chúng, vừa vờ vĩnh tốt với bọn họ.

Lục Tuyết Thần là người ai cũng xem thường, không chỉ riêng hàn môn. Chính vì không đặt ai trong mắt nên xử sự rất công bằng, không phân biệt sĩ tộc hàn môn.

La Linh Dư vừa tự thấy mình tuy không đủ lương thiện nhưng chưa bao giờ sai, vừa hâm mộ Lục Quân nhìn ai cũng như nhau. Chàng không để tâm đó là sĩ tộc hay hàn môn, chẳng cứu người không nhìn thân phận, thậm chí chàng có thể không vì xuất thân mà muốn cưới nàng. Bởi vì xuất thân của chàng đã quá tốt, làm chuyện gì cũng dựa cả vào chủ tâm, không cần mưu tính quá nhiều. Vừa sinh ra đã ở vạch đích như thế, sao La Linh Dư có thể không hâm mộ?

Ngồi trong lòng Phạm Thanh Thần, La Linh Dư lại nghĩ đến một lang quân khác. Lòng nàng chợt buồn thương, không biết chàng có tìm nàng không.

Một thời gian dài nàng đứng trước mặt Lục Quân, lúc nào cũng có vẻ tự ti... Luôn sợ chàng chưa yêu mình đủ...

Đang khổ sở trong lòng thì chợt chớp mũi lạnh lạnh, La Linh Dư sùng sốt, ngược đôi mắt ướt át lên. Hàng mi khẽ run, một bông tuyết rơi xuống, bay vào trong mắt nàng.

Đoàn người chạy trốn về phía Nam, thấy trong đất trời đỏ trận tuyết đầu mùa trong năm. Bầu trời trắng xám vô biên, bông tuyết bay lượn giữa nhân gian, nhẹ nhàng rơi xuống.

Phạm Thanh Thần thấp giọng: “Tuyết đã rơi rồi... Sợ là tới nay phải khó chịu đấy.”

Gã cảm nhận được nữ lang trong lòng cứng người, ngo ngác giương mắt nhìn tuyết. Gã hỏi: “Có lạnh không?”

La Linh Dư không để ý đến gã.

Nàng chỉ nhìn bông tuyết bay giữa màn trời, trong nháy mắt ngực thắt lại, con tim từ từ chìm xuống ——

Lục nhị lang nói, Lục Quân chết trong ngày tuyết rơi đây.

Nói chàng chết trên núi đầy sương mù tuyết trắng, trước khi chết máu đã chảy khô, bên cạnh chẳng có một ai. Chỉ có bức huyết thư bị gió tuyết phủ lấp. Ngàn thu trả nàng một lời, vật đổi sao dời vẫn còn yêu.

...

Khi La Linh Dư biết được giấc mơ kia, khi trong đầu nàng nghĩ đến hai câu chuyện bất đồng.

Ngoài miệng chàng không thừa nhận, nhưng có thể chàng vừa yêu nàng vừa hận nàng.

...

Chưa bao giờ nàng có cảm giác sợ hãi rõ ràng đến vậy.

Như thế cái chết đột nhiên ập tới, khiến người ta ứng phó không kịp.

Giấc mơ của Lục nhị lang, từ đầu chỉ cuối vẫn khiến người ta nửa tin nửa ngờ. Hướng hồ còn có Lục Quân ở đấy, La Linh Dư vốn không muốn nghĩ nhiều. Nhưng khi trận tuyết đầu mùa rơi xuống, khi nỗi lo lắng đêm ngày ứng với thực tế, thì trong đầu bắt giấc nhớ lại cảnh mình không tìm thấy Lục Quân trong mơ...

La Linh Dư ở nơi hoang dã, bỗng cảm thấy sợ hãi rừng mình.

Tìm nàng siết chặt, thờ không ra hơi. Nàng sợ con ác mộng ấy trở thành thật, sợ thần lần lay động cột đình*.

(*Câu này có nghĩa một sự việc nhỏ có thể thay đổi cả đại sự, như hiệu ứng domino.)

Nữ lang cup mắt, cắn chặt hàm răng. Phạm tú lang hỏi nàng có lạnh không, nàng quả quyết nói lạnh, muốn khoác áo dày lên người.

La Linh Dư nghĩ nàng phải tự cứu mình, phải chạy trốn khỏi Phạm Thanh Thần, phải còn sống, phải gặp được Lục Quân——

Chỉ ỉ không thể để Lục Quân gặp chuyện vì mình được!

***

Lúc bóng tuyết đầu tiên trên trời rơi xuống, Lục Quân đang ở Đình Xuyên, gặp mặt Hành Dương vương Lưu Mộ. Màn đại tướng vén lên, thiếu niên quận vương sai bước đi ra, thấy Lục tam lang đang ngẩng đầu nhìn tuyết, về mặt đây suy tư. Nghe thấy tiếng bước chân, Lục Quân ngoái đầu lại, sắc mặt Lưu Mộ nặng nề, giao một phong thư ra.

Lưu Mộ: “Vừa nhận được tình báo, quân đội Bắc quốc tấn công Nhĩ Dương, Nhĩ Dương đang lâm nguy!”

Lục Quân nhận lấy, nhanh chóng đọc hết bức thư.

Nhìn sắc mặt lơ mơ của Lục Quân, trưởng Lục Quân không muốn ra tay tương trợ, Lưu Mộ lạnh lùng nói: “Bọn ta muốn đến Nhĩ Dương giúp... Người nói tên bất cóc kia đưa La nương tử đến phương Bắc, nếu bọn họ rời khỏi Nam quốc, thì có khả năng là ở Nhĩ Dương hơn Đình Xuyên bên ta nhiều. Nếu La nương tử bị vây ở Nhĩ Dương, chẳng lẽ người không định đi cứu?”

Lục Quân dẫn binh ngựa tới tụ họp với Hành Dương vương trước, Đình Xuyên không bị địch tấn công. Hành Dương vương cũng nói không biết tung tích của La Linh Dư. Nhưng điều xảy ra đầu tiên trước hết, là Nhĩ Dương rơi vào nguy hiểm.

Vì Lục Quân không ở Nam Dương, nên chàng không nhận được phong thư mới nhất của Lục nhị lang. Nhưng dù không nhận được, cũng không cần nhị ca nói nhiều, Lục Quân cũng đoán được đại khái tình huống. Nếu giấc mơ của Lục nhị lang là thật, Nam Dương xảy ra đại chiến, thành Nhĩ Dương lâm nguy... thì đó chẳng phải là “cơ hội tốt” để bỏ mạng sao?

Lục Quân nhếch mép cười. Bất chợt chàng vươn tay đón nhận bóng tuyết, nói với Lưu Mộ: “Nếu công tử biết trước thiên cơ, đoán được ngày mình sẽ qua đời, liệu công tử có tin vào số mệnh, chờ đợi nó không?”

Lưu Mộ ngăn người, sau đó hừ một tiếng: “Cô sẽ không bao giờ ngồi đợi chuyện lấy sức nhân đôi phó nhọc nhàn!”

Lục Quân đặt tay lên nơi lo lắng trước ngực, trong mắt nhuốm ý cười.

Chàng khẽ gật đầu, lầm nhảm: “... Cũng phải thử mới biết được.”

Tuyến thời gian trong mơ của Lục nhị lang quá loạn, cần có người chỉnh sửa lại. Mà Lục nhị lang vốn đơn giản, vì chưa ai gặp nên vẫn luôn hoài nghi tính thật giả trong giấc mơ của hắn.

Mà bây giờ, trận tuyết đầu mùa ở phương Bắc đã rơi. Lá bùa đời mạng đó chậm rãi bước đi trong đất trời, tiến từng bước một về phía Lục Quân.

Lục Quân nghĩ: có khi đây là cơ hội tốt để thí nghiệm.

Bỗng chàng có một kích động cực lớn, trong đầu này sinh suy nghĩ khác thường, chàng muốn đổi nghịch lại với mọi quyết định mà mình sẽ làm—— chàng muốn mượn đời câu vô lời mà đến Lục nhị lang không nói ra được, để phác họa nên câu chuyện hoàn chỉnh. Sau đó nhìn câu chuyện này, nếu có mệnh lệnh hay quyết sách nào đưa ra, chàng cũng sẽ làm ngược lại với chủ định ban đầu của mình. Nếu chàng quyết đoán sửa lại mọi dấu hiệu, thì câu chuyện trong mơ của Lục nhị lang sẽ ra sao?

Những nguy cơ khác mà chàng lường trước, liệu sẽ biến mất hay vẫn tồn tại?

...

Ừm, cứ để chàng từ từ thử một lần xem sao.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103

Nhĩ Dương vốn binh yếu, không chống đỡ nổi cuộc tấn công. Quân đội Bắc quốc chỉ mất một ngày để phá thành, rồi khu binh dùng tiếp nửa ngày để chạy về phía Nam, tiếp ứng cho phe mình đang giằng co với quân đội của Ngụy tướng quân ở Nam Dương. Nam Bắc đã xé toạc bộ mặt đối trá, xem nhẹ vấn đề hai nước đang đàm phán hữu nghị ở thành Kiến Nghiệp, tại vùng đất nơi biên giới, chiến tranh có thể dễ dàng bùng phát bất cứ khi nào.

Trên đường từ Nhĩ Dương đến quận Đình Xuyên, Nam Dương hay những quận thành khác, đều có bách tính xuôi Nam tháo chạy.

Gió tuyết trong đêm càng dữ dội, trong cánh rừng hoang dã cách Nhĩ Dương mười mấy dặm, đoàn người Phạm tú lang chạy trốn về Nam vừa đói vừa khát, khó khăn lắm mới tìm được một ngôi miếu Thành Hoàng làm chỗ dừng chân. Lần này không cần Phạm Thanh Thần khách khí, người ngồi xe thì nhảy xuống xe, kẻ cưỡi ngựa lặn x khỏi lưng ngựa. Tất cả đã bị giá lạnh hành hạ đến mức thần trí mơ màng, hai mắt xanh xám, vừa thấy được miếu lớn đen sì, bọn họ liền ủa vào như châu chấu.

La Linh Dư cũng đã chịu đủ khổ cực vất vả, tới khi xuống ngựa, hai đùi nàng run rẩy, gần như không đứng vững được. Sắc mặt nàng thắm đẫm môi mệ, lúc vào miếu với Phạm Thanh Thần, khóe mắt còn chẳng buồn nhìn thứ dân bà chiếm nơi thoải mái nhất trong miếu, hò nhau nhóm lửa.

Hai người hầu của Phạm tú lang đến xa gặp với đám người nọ, còn Phạm Thanh Thần tìm một nơi trong góc rồi đầu nữ lang ngồi xuống, trong mắt già lộ vẻ lo lắng. Theo như ý già, mọi người không nên dừng lại, phải lên tinh thần tiếp tục xuôi Nam mới đúng. Chỉ có điều ngựa bỏ đều đã mệt, nếu chỉ có mỗi già và La Linh Dư, giết bỏ ngựa đuổi sức rồi đổi thốt mới là được... Song có nhiều người như vậy, Phạm Thanh Thần không tiện đắc tội với tất cả.

Phạm Thanh Thần nghiêng đầu, nghỉ ngơi nhìn La Linh Dư, tầm mắt không tránh khỏi quét nhìn bụng nàng. Nữ lang ngồi ngay ngắn ở đằng sau già, trên mặt đượm vẻ mệt mỏi, nhưng hai mắt lại rất sáng. Trông nàng yếu tới nỗi chỉ cần một cơn gió thổi qua là sẽ gục ngã, nhưng Phạm Thanh Thần đã quá quen La Linh Dư, già có thể nhận ra nàng muội muội này đang rất phấn chấn——

Nàng không chút mệt nhọc.

... Ngay cả bào thai trong bụng cũng không bị ảnh hưởng?

Đường xá xa xôi như thế, La Linh Dư lấy đâu ra tinh thần tốt như vậy?

Nhưng Phạm Thanh Thần còn chưa kịp thăm dò, thì chợt một bóng người tiến đến trước mặt. Già lập tức căng người, nắm chặt thanh kiếm trang trí ở bên hông, lạnh lùng nghiêng đầu lại, liếc lấy cô gái binh dân dung mạo thanh tú, cầm một bát canh nóng đi đến. Cô gái bị cái nhìn lạnh cảm của Phạm Thanh Thần dọa hết hồn, một lúc sau mới hoàn hồn, gương mặt thẹn thùng, ngồi xỏm xuống.

Cô gái dịu dàng nói: “Có thể lang quân muốn uống ít nước, để thiếp hầu hạ lang quân được không?”

Phạm Thanh Thần nhận ra ngay mục đích nhờ cậy của cô ta, lập tức cười nhạt: “Không cần.”

Cô ta cảm thấy xấu hổ khi bị già nhìn như thế, không cam lòng cần mồi ngẩng đầu. Theo cô ta thấy, một đường chạy trốn xuống Nam, kẻ có xuất thân thấp hèn như cô ta, phải leo lên một lang quân sĩ tộc thì mới cứu được. Cô ta tự cho mình là xinh đẹp, muốn dùng sắc hầu người, cũng không biết có phải lang quân này nghe không hiểu hay không... Lúc ngẩng đầu lên toan nói rõ ràng, thì cô ta bất chợt sững sờ, bởi vì qua bà vai của Phạm lang, cô ta trông thấy nữ lang quý tộc được Phạm tú lang bảo vệ ở sau lưng.

Từ khi bọn họ lên đường chạy trốn ở Nhĩ Dương, Phạm Thanh Thần đưa xe ngựa cho bọn họ dùng cả. Không chỉ có thể che gió che mưa, trong xe còn có krong khô bánh vừng, cứu người ta khỏi cơn nguy. Mà từ đầu chí cuối, Phạm tú lang x lại đích thân dẫn theo một nữ lang quý tộc. Nữ lang kia cười chung ngựa với Phạm tú lang, trên đường đi, nàng ta được Phạm Thanh Thần dùng áo khoác bao bọc, nên bọn họ không nhìn rõ được dung mạo nàng ta.

Cũng có người nhìn thoáng qua, nói nữ lang quý tộc kia chỉ có dung mạo tầm thường, khéo chỉ vì thân phận cao quý nên mới được lang quân che chở.

Lúc mọi người nói đến đây, trên mặt đều có vẻ ghen tị không cam lòng.

Nhưng khi tất cả chen chúc nhau trong ngôi miếu Thành Hoàng cũ nát, ngoài miếu gió tuyết găm thét, trong miếu lửa cháy tí tách. Xuyên qua ánh lửa mỏng lung, bụi đất trên mặt nữ lang quý tộc rơi xuống, gương mặt sắc sảo của nàng dần lộ ra trong đêm.

Làn da như men sứ, dung mạo đẹp tới nao lòng.

La Linh Dư ngồi yên ở đằng sau, nàng đã cố gắng giấu mình đi, nhưng quanh thân vẫn tỏa ra quang sáng nhàn nhạt, tựa như bóng tuyết tỏa sáng dịu dịu ở đất Giang Nam, khiến nàng trở nên khác biệt với tất cả mọi người trong miếu.

Thì ra nữ lang quý tộc đó lại có gương mặt đẹp đến vậy... hèn gì lang quân thờ ở trước sự lấy lòng của mình.

Nhận ra ánh mắt của cô gái kia, La Linh Dư mờ mắt nhìn lên. Đôi mắt đen nhánh lạnh lùng của nàng khiến cô gái bình dân khó chịu.

Cô gái lúng túng đưa bát tới: “Nữ lang có muốn uống không?”

La Linh Dư luôn xa lạ với mọi người, không gần gũi thân thiết với bất kỳ ai. Cảnh giác chính là trạng thái bình thường của nàng: “Không.”

Cô gái bình dân nhận ra, hai người quý tộc này không có ý định thân thiện với mình, nhất thời trong lòng ảm ức khó chịu. Cô ta mỉm cười, lúc hai người hầu của Phạm tử lang về, cô ta lúng túng đứng lên, cầm bát canh nóng của mình quay về chỗ cũ.

La Linh Dư cúi thấp đầu, không đếm xỉa đến bất cứ thứ gì, tay quyết lên đất, lại bồi bùn lên mặt mình.

Nàng có cảm giác Phạm Thanh Thần đang nhìn mình, nhưng nàng cũng mặc kệ.

Phạm Thanh Thần không cho rằng đó ngang ngược, nàng muốn bỏ chạy khỏi hôn lễ với gã, nhưng từ trên người nàng, gã thấy được rất nhiều bóng dáng năm xưa. Trong đầu thoáng qua vài hồi ức, Phạm Thanh Thần cười khê: “Ban này muội muội như thế, làm ta nhớ lại lần đầu tiên ta gặp muội. Lúc đó muội vẫn chỉ là một đứa trẻ, ăn mặc như một đứa ăn xin, gầy tong teo, gió thổi sẽ ngã. Muội đến Nam Dương nhờ cậy La gia, ta chỉ đi trên đường nhìn lướt qua muội, muội đã cảnh giác đẩy Họa Nhi ra sau lưng.”

Phạm Thanh Thần cười nói: “Ai thêm nhìn muội muội của muội làm gì, muội không biết đâu, bộ dạng xù lông đó của muội vô cùng quyến rũ.”

Sau vài giờ thì hồi đó nàng kém xa, mặt nữ hài gầy sọp, da như dính vào xương. Nhưng hai mắt nàng rất sáng, vừa cảnh giác vừa hung dữ. Vì sức sống mạnh mẽ ấy, mà ngay từ cái nhìn đầu tiên, gã đã ghi nhớ tên ăn mày nhỏ bé đó. Lúc ấy gã đầu gối, sau này khi lớn lên, đứa trẻ năm xưa lại trở thành La muội muội xinh đẹp mẽ người hiện nay.

La Linh Dư giễu cợt: “Thì ra người thích bé gái. Ta chỉ là một cô bé không biết gì, nên mới thỏa mãn dục vọng không bình thường của người, đúng không?”

Phạm Thanh Thần lạnh lùng nhìn nàng.

Gã biết nàng đang chọc giận mình, nhưng gã bị La Linh Dư giận dữ quá nhiều, thành ra cũng miễn dịch. Dù nàng có khiêu khích thì cũng không dễ khiến gã nổi giận. Phạm Thanh Thần lộ vẻ hoảng hốt, nói: “... Mà nay muội vẫn chẳng chút thay đổi, bình thường giả vờ còn tốt chán, đến lúc này, nhìn ai cũng là người xấu. Ai đến gần muội, muội cũng không tin.”

Phạm Thanh Thần: “Cố lúc ta nghĩ, năm đó muội bỏ chạy từ Nhĩ Dương đến Nam Dương, phải chịu bao nhiêu khổ khổ mới hình thành nên tính cách ấy.”

Tròng mắt La Linh Dư bỗng co lại, sắc mặt biến đổi. Nàng không nhìn được nhìn gã, gã ngồi ngay trước mặt nàng, hai má dịu dàng khi chất như lan, trong đôi mắt ẩn chứa nét phong lưu như có như không. Rõ ràng là kiểu lang quân nàng thích, nàng cũng nhận được sự che chở của gã, thế nhưng cả hai lại đi tới bước này.

Phạm Thanh Thần nghi ngờ: “... Đúng là kỳ lạ, hai ngày nay sao ta cứ nhớ lại chuyện ngày trước thế nhỉ? Nhất định là do hôm đó muội muốn chạy trốn khỏi hôn lễ, nên đã chọc giận ta.”

Gã chỉ thờ ơ nói ra, song nội dung trong câu nói lại khiến nàng hải hùng khiếp vía.

La Linh Dư căng cứng người, ngón tay nắm vật vấy, lúc siết chặt lúc buông ra. Một lúc sau, La Linh Dư thấp giọng van xin: “Phạm lang, người không thể bỏ qua cho ta được sao? Thế gian này nhiều mỹ nhân đến thế, vì sao người không chịu tha cho ta? Ta đắc tội gì với người, mà không thể đến bù ở mặt khác được?”

Phạm Thanh Thần khẽ mỉm cười.

Gã nghiêng đầu, tròng mắt sáng như quý nhìn nàng chăm chú, cơ thể đổ về phía trước, ép nàng dựa lui vào tường. Lại nghe thấy Phạm Thanh Thần than thở: “Lại nữa, muội lại nữa rồi... La muội muội, ta không thể từ bỏ muội được. Từ năm muội mười tuổi, ta đã nhìn muội trưởng thành, muội ngày hôm nay, không phải cũng bị ta ảnh hưởng đấy sao? Nữ lang khác nào được như muội, bọn họ bị ta dọa một phát đã lăn ra hôn mê, còn không kịp để chơi đùa. Nhưng La muội muội thì không như thế.”

Gã nhếch mép: “Không sợ bị ta chơi xấu.”

La Linh Dư cảm phẫn nhìn gã, hai mắt sáng bùng. Dù mặt có lấm bầm tới mấy, thì sao che được vẻ đẹp trời sinh?

Cánh tay Phạm Thanh Thần khẽ động, gã xoay người lại, ôm cơ thể cứng ngắc của nàng vào lòng. Hai thị vệ lập tức đổ mặt, đứng dậy che khuất nơi này. Gương mặt tuấn tú của Phạm Thanh Thần lại dán lên hóm vai nữ lang, người nhẹ mùi thơm trên tóc nàng. Hương hoa thoang thoảng dịu nhẹ, khiến gã có cảm giác chi cần nàng là đủ thỏa mãn. Phạm Thanh Thần nói: “Có phải muội thường xuyên để hân ta ôm như vậy không? Muội hôn hân, ngủ với hân, trên người toàn là mùi của hân. Hân ngủ với muội lúc nào...”

La Linh Dư sợ hãi đẩy gã ra: “Người điên rồi! Buông ta ra...”

Phạm Thanh Thần cầm tay nàng, không để nàng vùng vẫy. Hai mắt gã đỏ bùng lên vì ghen tị, chỉ hận không thể bóp chết nàng. Nhưng nữ lang trong lòng gầy rất mạnh, cơ thể run lên bần bật, gã đành cười bất đắc dĩ: “Được rồi được rồi, đừng sợ nữa, ta sẽ không nói, không nhắc đến hân nữa... Muội có thể cãi nhau gây sợ với ta, đánh ta mắng ta đều được. Muội dụ dỗ Lục Quân, muốn bỏ trốn... ta cũng không tức giận, ta sẽ không trả thù người bên cạnh muội nữa, sẽ không giết bọn họ nữa. Ngày trước ta rất sợ, cứ sợ muội sẽ không quay về... Nhưng bây giờ muội đã về, tốt quá rồi.”

La Linh Dư mở miệng toan phản bác.

Nhưng Phạm Thanh Thần đã lên tiếng trước: “La muội muội không mang thai đúng không?”

La Linh Dư: “...!”

Mặt nàng trắng bệch, nghĩ lại quãng đường gặp ghềnh xa xôi như thế, thể lực của mình không tốt, nhưng cơ thể lại không chút khó chịu. Quả nhiên Phạm Thanh Thần đã nhìn ra.

Phạm Thanh Thần bật cười, cúi đầu nhìn nàng đầy uy hiếp: “Muội muội vẫn thích gạt người như thế nhỉ. Để cho ta ôm một lúc nhé?”

La Linh Dư cứng người, để mặc gã ôm, không dám lộn xộn nữa. Gã đã nhìn ra nàng không mang thai, nếu nàng còn phản kháng thì sẽ chọc giận gã mất... La Linh Dư nhắm nghiền mắt, trong lòng thầm nguyên rủa, ép mình xem nhẹ gã lang quân đáng sợ này.

Nhưng cũng chẳng lâu lắm, bởi vì chỉ mới ngồi yên một lúc, thì bất chợt cảm nhận được chấn động truyền đến từ trên mặt đất. Mọi người biến sắc, có người phản ứng rất nhanh, lập tức nhảy lên lao ra cửa như không muốn sống nữa, có vẻ là định chạy trốn. Nhưng chỉ một khắc sau, bên ngoài có tiếng ngựa hí dài, cánh cửa bị đá văng cái *rầm*.

“A a a ——” Trong tiếng gào thét thê thảm, mấy gã đàn ông trẻ vội chạy ra cửa miếu đã bị người từ bên ngoài đập trúng ngay ngực. Trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, cơ thể bọn họ vùng lên giữa không trung, miệng phun máu tươi!

Bịch bịch bịch, bọn họ ngã xuống đất, người đang nghi trong miếu lập tức đứng lên. Phạm Thanh Thần cũng đứng dậy, ngăn cản La Linh Dư ở phía sau, cơ thể căng thẳng. Dưới cái nhìn trừng trừng, cánh cửa miếu lắc lư, mấy chục quân nhân mặc áo giáp phương Bắc xông đến, như mây đen che khuất đỉnh đầu. Gió tuyết ập đến từ sau lưng bọn chúng, bóng tuyết rơi xuống đất, lạnh lẽo tựa ánh trăng sáng.

Tất cả ở hốt hoảng: “Quân địch tới rồi!”

Kẻ tội chính là đội tiên phong.

Bọn chúng chặn ở cửa, hai mắt u ám nhìn chăm chăm dân tị nạn trong miếu. Gương mặt lạnh lẽo đối diện nhau. Phía Phạm Thanh Thần thấy bọn chúng khí thế to lớn, tay dè lên vũ khí bên hông, mùi máu tanh nồng nặc trên người, không khí quanh thân đông cứng. Trong lòng mọi người rơi vào tuyệt vọng, khi cho rằng quân Bắc quốc muốn đại khai sát giới, thì chỉ thấy đối phương thờ ơ quét mắt nhìn bọn họ, như thể không có hứng thú giết người.

Thủ lĩnh của nhóm quân nhân này nhếch mép, đáng sợ cười nói: “Hôm nay giết đã rồi, không cần giết các người nữa. Giao tiền đổi mạng đi, được chứ?”

Mọi người瑟瑟, sau đó lập tức đáp lia lịa: “Được được.”

Quân Bắc quốc hài lòng: “À, còn nữa, đột nhiên tuyết rơi, đoạn đường phía trước không nhìn rõ. Các người có biết muốn đến Nam Dương thì phải đi thế nào không?”

Chủ tớ Phạm Thanh Thần và La Linh Dư im lặng đứng trong góc, cánh tay Phạm Thanh Thần chợt căng ra, ánh mắt thay đổi. Nam Dương là địa bàn của Phạm thị, Bắc quân lại muốn đến Nam Dương. Hai thị vệ giữ chặt tay lang quân, không để lang quân đứng ra chịu chết. Mà trong lúc Phạm Thanh Thần nói giận thì đã có người ăn cần tiến đến, nói sẵn lòng dẫn đường, chỉ mong lang quân khai ân không giết.

Quân nhân Bắc quốc khinh miệt, tiếng cười ngạo mạn ha ha vang vọng trong miếu, vỗ lên đầu người như vỗ một con chó: “Chỉ cần dẫn đường tốt thì sẽ không giết người.”

Nhưng dĩ nhiên, đầu dễ dàng thỏa mãn ham muốn cá nhân của đám người Bắc quốc như thế.

Bọn chúng phái người lục soát cướp tiền tài trong túi tiền giấu bên hông, lưu manh như thế nơi đâu cũng có, nhưng chỉ cần nhìn bọn chúng là không ai dám giấu giếm gì. Nhất thời trong miếu loạn cả lên, có nữ lang đã bật khóc nức nở. Khi hai tên quân nhân lục soát đến chỗ Phạm Thanh Thần, Phạm Thanh Thần cũng bình tĩnh nộp hai miếng bạc trắng, đổi lại tính mạng của bốn người.

Nhưng hai gã quân nhân kia không rời đi ngay, ánh mắt xấu xa rơi lên người nữ lang sau lưng Phạm Thanh Thần. Nữ lang kia cúi đầu, mặt bị lang quân che khuất, càng như thế càng khiến chúng tò mò. Quân nhân bước lên trước hai bước, nhìn nữ lang đầy soi mói, nhưng một lần nữa bị Phạm Thanh Thần cản lại.

Phạm Thanh Thần sầm mặt, bỏ ra thêm hai đồng bạc.

Gã quân nhân cúi đầu cần lên đồng bạc, trong ánh sáng của ngân lượng, dấu răng của hân in hằn trên đó. Là bạc ròng! Hai gã quân nhân mừng rỡ, nhìn chăm chăm mấy người y phục sang trọng hơn người bình thường trước mắt. Nhưng lấy được bạc rồi, bọn chúng cũng không hỏi thêm, mũi chân dịch chuyển qua bên cạnh, bỏ qua La Linh Dư.

Bên này chỉ vừa khê thờ phào, thì một khắc sau, đột nhiên trong miếu vang lên tiếng nữ lang gào thét đầy thê lương: “A ——”

La Linh Dư ngó người, trực giác của phái nữ khiến nàng lập tức gương mặt, nhìn về phía tiếng hét. Chỉ thấy thủ lĩnh quân nhân kéo một cô gái, dè có ấy xuống dưới thân mình. Cô gái khóc thảm thiết, vừa giãy giụa vừa kêu la, nhưng bị ăn mấy cái tát vào mặt. Thủ lĩnh cời thất lung, không chút lưu tình tách chân cô gái ra...

Cô gái ấy, chính là cô gái bình dân ban nãy đến nịnh nọt Phạm Thanh Thần và La Linh Dư.

Thối đời hiêm ác, cô gái bị ức hiếp như vậy, thế mà trong miếu chẳng một ai ra tay giúp đỡ.

La Linh Dư có cảm giác ngực thắt lại, thờ không nổi. Ngón tay trong áo nàng run lên, nghe thấy tiếng khóc của cô gái kia, nàng khó khăn dời mắt đi, định giả vờ như không biết gì. Nào ngờ, cô gái bị gã đàn ông dè dưới thân bật khóc thê lương: “Đừng đụng vào ta, đừng đụng vào ta! Ta không phải là người đẹp nhất... Đứng, đứng! Trong chúng ta có người rất đẹp, chính là nàng ta! Là nàng ta! Người đến đụng vào nàng ta đi, nàng ta rất đẹp!”

Ánh mắt sắc bén như dao, thủ lĩnh chợt nghiêng đầu, theo hướng ngón tay cô gái kia chỉ, nhìn về phía La Linh Dư đứng sau lưng Phạm Thanh Thần.

La Linh Dư: “...!”

Cô gái bị dè dưới thân gã đàn ông che mặt nức nở, ngón tay run run nhưng đầy kiên quyết chỉ về phía nàng. Cô ta không có một mũi nhìn nàng, nhưng lại thôi lựa đến. Thủ lĩnh nhìn sang, quả nhiên thấy một nữ tử bị lang quân che đi. Dù chưa thấy mặt nhưng thủ lĩnh vẫn đứng dậy, cất bước đi tới.

Ánh lửa lay lắt, mùng sáng mùng tối hắt lên mặt nữ lang quý tộc sau lưng lang quân...

Hắn thờ ơ đẩy vẫn nhân tâm thường như Phạm Thanh Thần ra, nhìn nữ lang dựa vào tường. Thấy mặt nữ lang cau bần, nhưng vùng da trên cổ lại như ngọc như men, đôi bóng tai kim ngọc trông giống giọt nước, từng tia sáng lóe lên như gợn lên tâm địa đã thú... Thủ lĩnh vươn tay ra, không để ý đến hàn quang bên cạnh chột lóe, bảo kiếm đâm thẳng về phía trước!

Phạm Thanh Thần nghiêm nghị quát: “Giết!”

Một tay gã níu La Linh Dư, kéo nữ lang đang kinh hãi ra sau lưng, một tay khác cầm kiếm chém xuống tay gã thủ lĩnh. Gã lập tức phát lệnh, hai thị vệ đi theo gã đồng thời nhảy lên, phối hợp với lang quân rút kiếm đánh tới. Thủ lĩnh đón ba luồng gió đánh ập vào mặt, loạng choạng lùi ra sau.

Quân nhân Bắc quốc trong miếu đồng loạt rút vũ khí: “Còn dám phản kháng! Các anh em, giết!”

Dân chúng trong miếu hoảng sợ, cúi thấp đầu xuống đất: “Không liên quan gì tới chúng tôi, không liên quan gì tới chúng tôi, đừng giết chúng tôi...”

Nhưng đao kiếm đã rút, tất phải dính máu. Sự cân bằng vi diệu trong ngôi miếu đã bị phá vỡ, quân nhân Bắc quốc không chút nề nang, vung kiếm lướt qua tất cả mọi người bên cạnh. Mà sau khi gã thủ lĩnh kia bất ngờ, hân cũng nhặt vũ khí lên, cười lạnh một tiếng, xông về phía Phạm Thanh Thần.

Phạm Thanh Thần còn phải che chở cho La Linh Dư, cho nên hành động khá bất tiện.

Ánh đao lóe lên, một đao chém xuống tay gã.

Hai thị vệ: “Lang quân!”

Hai người đồng thời tiến tới, đỡ lấy tay lang bị gã tướng sĩ kia đập ngay ngực. Nhìn vết thương trên tay tứ lang nhuộm đỏ áo choàng, nhìn sắc mặt nhợt nhạt của lang quân, hai thị vệ tức giận: nếu lang quân bị thương dưới sự bảo vệ của bọn họ, Phạm gia tuyệt đối sẽ không tha cho họ!

Đều tại La nữ lang đáng chết kia!

Rốt cuộc La nữ lang kia đã cho lang quân của bọn họ uống bùa mê thuốc lú gì! Nếu không phải vì La nữ lang, thì tối nay cũng đã không chém giết với đám đàn ông hung bạo này!

Cheng! Cốp!

Bình khí đụng nhau, kim loại đồng thau va chạm, trên đất là lớp tuyết dày, bách tính trong miếu Thành Hoàng sợ hãi khóc lóc, chạy trốn tứ phía.

Võ công của sĩ quan kia quá mạnh, e là sức mạnh của toàn bộ đội tiên phong quân đoàn Bắc quốc cũng ngang ngửa với bọn chúng. Mới đầu Phạm Thanh Thần còn có thể kéo La Linh Dư, nhưng sau khi tay bị thương thì chỉ có thể cố gắng cầm cự, không kéo theo La Linh Dư được. La Linh Dư bị đẩy ra, được Phạm Thanh Thần ngăn lại ở một phía, để gã quân nhân kia không chạm vào nàng.

Hai thị vệ liều mạng bảo vệ gã!

Nhưng quân địch quá đông mãnh!

Tình hình cuộc chiến vốn đã là một phía áp đảo, giờ đây tay bị thương càng lúc càng không nhắc lên nổi, thì thể ngã xuống đầy đất, người còn sống càng ít đi, bước chân càng lúc càng khó khăn. Bị thủ lĩnh ép lùi về sau từng bước một, trước mắt lóe lên tia sáng, Phạm Thanh Thần đỏ mặt hồi lạnh, cắn răng nghiêng lợi: “Hai người các người đi theo ta làm gì? Còn không mau bảo vệ La muội muội!”

Song, người ít không đánh lại đông.

Càng kéo dài, tính mạng lang quân càng nguy hiểm. Trước mắt Phạm tứ lang đã biến thành màu đen, cánh tay tê rần. Bất thình lình, gã nghe thấy hai thị vệ thấp giọng nói một câu “đắc tội”, sau đó đuổi tay ra, điểm vào huyết đạo của gã.

Cơ thể Phạm Thanh Thần cứng lại: “Các ngươi!”

Gã liều mạng vùng vẫy nhưng bị hai thị vệ kéo cánh tay, đi về phía gió tuyết ngoài cửa. Quân nhân sau lưng toan đuổi theo, nhưng một trong hai gã thị vệ đưa tay kéo một phát, cái xác bên cạnh quăng đến, cản đường bọn chúng lại. Bọn họ điểm huyết lang quân nhà mình, không để ý đến tiếng mắng chửi của Phạm tử lang, nhảy ra xa mấy trượng rồi khỏi nơi này, còn cao giọng nói vọng lại ——

“La nữ lang, cô tự cầu phúc đi!”

...

Mọi người trong miếu: “...”

La Linh Dư bị bỏ lại, sắc mặt tái mét: “...”

Nhưng nàng phản ứng rất nhanh, lúc thủ lĩnh quân đội Bắc quốc còn đang chần chộ, nàng đột nhiên lao ra khỏi miếu. Giảm máu và thi thể ngổn ngang trên đất, La Linh Dư cất cao giọng, hô lên với những người còn sống ở trong miếu: “Bên ngoài có ngựa! Mọi người chạy mau, tự mình bảo trọng!”

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, nữ lang chạy một mạch, áo khoác rơi xuống, tóc dài như mây lướt qua mặt nàng.

Gương mặt vô tình đập vào mắt mọi người, trông mắt đen láy da trắng như tuyết, đáng vẻ kinh hồng của giai nhân khiến gã thủ lĩnh chần chộ, nhìn đến ngẩn ngơ.

Những người còn sống kịp thời phản ứng, nghe thấy thế thì lập tức bừng tỉnh, chạy vọt ra khỏi miếu.

Thủ lĩnh quân đội Bắc quốc thấy đám đông tản đi, chặn kín lối ra, cũng che khuất thân hình nữ lang xinh đẹp nhất mà hắn từng trông thấy. Hắn quát lớn rồi sai bước đuổi theo, tiếng vó ngựa vang lên ở ngoài miếu, chạy trốn tứ phía! Đám quân nhân Bắc quốc đuổi theo, chạy ra ngừng đầu lên, thấy tuyết rơi dày khắp nơi, trong rất nhiều bóng dáng loạng choạng cưỡi ngựa bỏ trốn, bọn chúng dễ dàng nhận ra chiếc váy đỏ khó khăn nằm trên lưng ngựa.

Hai mắt thủ lĩnh sáng lên: “Ha, thú vị lắm. Tiểu mỹ nhân gan góc lắm đấy.”

Rồi hắn vung tay lên: “Đuổi theo!”

***

Đồng thời trong lúc này, ngựa sắt lao qua sương mù băng tuyết, quân đội Nam quốc kéo nhau tiến về phía Bắc. Đêm tối tuyết rơi trắng xóa, ánh sáng bàng bạc chiếu lên mặt Lục Quân và Lưu Mộ dẫn đầu.

Một đường lên Bắc, nhìn thấy thi thể khắp nơi.

Đuổi tới trong miếu thì thấy người chết hơn nửa.

Lại nghe người miếu tả lại trận chiến trước đó, Hành Dương vương Lưu Mộ còn đang phán đoán thì Lục Quân đã biến sắc, chàng xoay người bước đi. Lưu Mộ sững sốt, lập tức đuổi theo. Lục Quân gấp gáp nói:

“Ta không biết lang quân kia là ai, nhưng nữ lang đó...”

“Nữ lang mà bọn họ nói, chắc chắn là La Linh Dư.”

Trên đời này, có được bao nhiêu nữ lang có thể bình tĩnh như nàng?

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

Gió凛 lạnh thấu xương, tuyết như lưỡi dao cạo lên mặt. Đêm tối thấu tím vạn vật, đất trời chìm trong một màu trắng xóa, không phân rõ Đông Tây Nam Bắc. Đêm hôm ấy dài đằng đẵng, khiến mọi thời khắc trở nên đau đớn như bị giã vò. Băng qua cánh rừng ngập tuyết mù mịt, hai thị vệ thân hình khôe khoắn đỡ một lang quân chạy như điên mảy dậm, bỏ xa binh mã truy đuổi phía sau.

Lang quân được bọn họ đỡ không nhúc nhích, cơ thể cứng như băng đá. Nhưng hai mắt gã đỏ thẫm, tưởng chừng có thể nhỏ máu.

Chợt trong tầm mắt xuất hiện một đạo quán bỏ hoang, lẻ loi trơ trọi giữa vùng hoang vu. Vì không thấy dấu người, nên không biết đạo quán đã bị bỏ hoang bao lâu. Mắt thị vệ sáng lên, đỡ lang quân đi vào đạo quán. Chấn vừa chạm đất, đứng trong đại điện tối om om phủ đầy mạng nhện, đóng tai cẩn thận lắng nghe, không có động tĩnh của truy binh, lúc này hai thị vệ mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng vừa nghiêng đầu, một bàn tay bất ngờ giáng xuống.

“Bốp ——”

Mỗi người một cái tát, lực rất mạnh tát lệch cả mặt, khiến hai người lủi về sau hai bước.

Phạm tử lang Phạm Thanh Thần đã có thể hoạt động lại, vành mắt như nứt toác nhìn hai người họ đau đầu, ánh mắt không khác gì thú dữ ăn thịt người. Cánh tay bị trọng thương, nửa áo choàng đã nhuộm máu đen, Phạm Thanh Thần giờ cánh tay run rẩy lên, mặt gã căng ra, gân xanh giắt giắt. Vì cảm xúc quá dữ dội nên đã khiến gương mặt gã trở nên dữ tợn vạn vạ.

Phạm Thanh Thần lại tung cước đá tới, đập ngã hai người xuống đất. Gã như tên chủ nhân độc địa nhất trên thế gian, coi người hầu như cỏ rác. Trong mắt gã, tính mạng của hai thị vệ không phải là vấn đề to tát, gã vừa đập vừa đánh, mặt mũi vạn vạ, nhìn hai người nọ như nhìn kẻ thù giết cha. Yết hầu Phạm Thanh Thần di chuyển lên xuống, tiếng thờ dốc hỗn hển dồn dập, giọng trầm khàn:

“Ai cho phép các ngươi tự chủ trương? Ai cho phép các ngươi điểm huyết ta!”

“Các ngươi dám vứt bỏ nàng lại, dám bỏ La muội muội lại!”

Gã hung dữ quát tháo, ngực khó thở, hai mắt đỏ bừng, cảm xúc đã chạm thấu đỉnh điểm, cố gắng khống chế không để nước mắt rơi xuống: “Các ngươi có biết mình đang làm gì không! Ta bảo các ngươi cứu nàng! Nhưng các ngươi lại hại nàng!”

Hai người hầu không sợ đối mặt với kẻ địch dũng mãnh, nhưng vốn bản tính tôi tớ trung thành không đổi, đối diện với quyền cước đấm đá của lang quân nhà mình, bọn họ vẫn quỳ vâng: “Phủ quân đã căn dặn chúng thuộc hạ phải bảo vệ lang quân...”

“Ông đây có cần!” Lang quân quý tộc như Phạm Thanh Thần cũng có lúc nói tục, gã niu lấy cổ áo một người, đang định vung tay đánh thì vết thương trên tay đau nhức nhối, khiến toàn thân gã run rẩy, “Nàng là tính mạng của ta, nàng là người ta thích nhất... Quay về, quay về cứu nàng, cứu nàng!”

Phạm Thanh Thần điên rồi, sợi dây lý trí trong đầu kéo căng. Mãn đêm đen tịch, tuyết rơi một mù, đầu đầu cũng là quân địch cường tráng hơn nàng. Sao nàng có thể sống nổi? Nàng phải chống chọi đám đàn ông man rợ kia ư?

Nàng sẽ bị làm nhục, nàng sẽ chết mất... Như trong sách sử từ xưa tới nay, hồng nhan vô tội phải hương tiêu ngọc vãn, bỏ mạng trong cuộc chiến của cánh đàn ông...

Vắt và lăm gãi mỗi cướp được nàng từ tay Lục Quân, lên dẫn nàng rời khỏi Nam Dương, muốn kết hôn với nàng, đưa nàng đến Bắc quốc... Nhưng gã lại vứt bỏ nàng! Vứt nàng cho đám đàn ông nhìn nàng như sói kia!

Khuôn mặt Phạm Thanh Thần càng trở nên vạn vạ, tay không dùng lực được, gã lập tức dùng chân đạp mạnh, muốn giết chết hai tên hầu dám làm chủ thay gã. Gã đã điên lẩm rồi, chân đá trúng khớp xương, nghe thấy tiếng xương gãy *răng rắc*. Nhưng gã vẫn không hề tâm, gã muốn giết chết hai tên này!

Bên tai vang lên âm thanh mơ màng: “Lang quân, xin lang quân bình tĩnh lại...”

Phạm Thanh Thần lòng như đao cắt, tâm thần rơi vào trống rỗng. Gã cảm hận hai kẻ trước mắt, dấm dả một hồi, đột nhiên cả người run lên, lao ra khỏi đạo quán như điên dại. Chân lang quần đạp trên mặt tuyết, lẻ bước loạng choạng đi trên đường. Rồi gã ngã xuống đất, nhưng lập tức lồm cồm bò dậy, trên đầu trên mặt toàn là tuyết trắng. Tâm trạng xám xịt như mắt đi tắt cả, trước mặt gã liên tục hiện lên gương mặt của nữ lang...

Phạm Thanh Thần cười như mếu, gã đảo tuyết làm vương chân mình, tức cười mà cười, rồi phụt ra một búng máu: “La muội muội! La muội muội... Chờ ta, ta cứu muội, ta cứu muội...”

Gã nói điên ngớ nhào xuống đất, đau đớn tới mức tưởng chừng như chẳng sống nổi: “Là ta yếu đuối, ta không bảo vệ được muội... La muội muội, La muội muội...”

Hai thị vệ sau lưng điu nhau khắp khếnh đi tới, nhìn Phạm tứ lang chạy trong tuyết như nổi điên, cả hai khiếp sợ, không màng vết thương trên người, lập tức chạy tới đỡ lấy lang quân.

Gã lại mất lý trí đánh chửi!

Lời nói ra càng nhục nhã lẫm mạp!

Phạm Thanh Thần suy sụp như nổi cơn điên dại, nhưng rồi bỗng ngừng phát đầu lên cùng với hai thị vệ của mình, nghe thấy tiếng vó ngựa như sấm rền ở xa. Vó ngựa chấn động mạnh từ xa đến gần, nghe như dòng người đông đúc. Phạm Thanh Thần còn ngờ ngác, nhưng hai người hầu đã tái mặt, cơ thể căng ra, chẳng quan tâm điều gì, vội vã ngăn cản trước người lang quân nổi điên, đề phòng người đến —— chẳng lẽ toán truy binh đã đuổi tới?

Sao có thể đuổi cùng giết tận như vậy? Chẳng nhẽ bọn chúng nhận ra thân phận của lang quân?

Tiếng vó ngựa đến gần, thấy là thiên quân vạn mã, hai người hầu càng thêm tuyệt vọng. Bọn họ muốn động thủ, liều chết đánh một trận để cho lang quân cơ hội chạy trốn, nhưng bất giác, họ thấy người ngồi trên lưng ngựa, dẫn đầu đại quân không phải là gã thủ lĩnh tiền phong của quân địch.

Giáp trụ của bọn họ là trang phục binh mã Nam quốc!

Lại nhìn kỹ hai lang quân dẫn đầu, một người là thiếu niên uy phong lẫm liệt, khí phách kiên cường, ánh mắt ẩn chứa sự sắc bén, lúc này lại chỉ thờ ơ nhìn lướt qua. Mà lang quân thanh niên bên cạnh lại vô cùng anh tuấn, khí chất tướng mạo như thế, khắp thế gian chẳng thấy được nhiều.

Hai thị vệ lăm bắm

“Lục tam lang...”

Hiện tại người hầu của thế gia đại tộc ở Nam Dương, có ai không biết tân thứ sử – Lục tam lang Kiến Nghiệp?

Lục Quân ngồi trên lưng ngựa cup mắt nhìn xuống, ánh mắt như đao quét đến Phạm tứ lang nhếch nhác, đang quỳ trên tuyết. Lập tức về mặt Phạm Thanh Thần căng ra, lúc này thấy Lục Quân không khác gì gặp đại địch, trong lòng gã càng dâng lên cảm giác hoang đường của số mệnh.

Hơi thở của Phạm Thanh Thần ngày càng dồn dập.

Lúc này, Hành Dương vương Lưu Mộ vốn không để ý cũng nhìn sang. Ánh mắt Lưu Mộ rơi lên người Phạm Thanh Thần, nhìn kỹ y phục của gã: “Người biết người này?”

Dĩ nhiên là hẳn hoi Lục Quân bên cạnh.

Trong chốc lát, ánh mắt Lục Quân thay đổi rất nhanh, chỉ trong thời gian một hơi thở, gấp lại Phạm Thanh Thần ở nơi hoang dã này, chẳng không cần ai giải thích, cũng đã nhảy bèn đoán được nguyên nhân hậu quả. Gương mặt tuấn tú của lang quân bất chợt lạnh xuống, không thêm che giấu sát ý khi nhìn Phạm Thanh Thần.

Đột nhiên, bấp thập trên người Lục Quân căng lên, gân xanh nổi hẳn trên mu bàn tay siết chặt dây cương... Điều này khiến Lưu Mộ cảm thấy Lục Quân muốn nhảy xuống ngựa, trực tiếp ra tay giết kẻ vô tình bắt gặp đó.

Nhưng Lục Quân chỉ lạnh lùng mở miệng: “Hương nào?”

Không đầu không đuôi, không giải thích câu hỏi. Ít nhất là khiến Hành Dương vương đã hỏi Lục Quân, nhưng không nhận được câu trả lời phải sầm mặt.

Phạm Thanh Thần cười như khóc, nghĩ bụng Lục tam lang không hổ là Lục tam lang, vừa thấy gã đã đoán được mọi chuyện. Ngực Phạm Thanh Thần vô cùng khó chịu, trước mắt biến thành màu đen, gã run run giơ tay chỉ hướng. Lục Quân giục ngựa quay đầu bỏ đi, nhanh chóng phản phó: “Giữ người lại, canh chừng bọn chúng cho kỹ. Nếu ba người này trốn được, xử theo quân pháp!”

Chàng nhanh chóng cười ngựa lao vào rừng tuyết, đến và đi như một con gió, không giải thích gì thêm.

“Tướng quân?” Bình mã sau lưng nghi ngờ nhìn Hành Dương vương.

Hành Dương vương trầm ngâm liếc nhìn mấy người Phạm Thanh Thần, nói: “Nghe theo sai bảo của Lục tam lang.”

Rồi hẳn dẫn theo số binh mã còn lại, gấp gáp đuổi theo Lục Quân chạy như bay.

Nhất định là chuyện này có liên quan tới La Linh Dư.

Lục Quân là người trước sau vẫn luôn trầm tĩnh, lúc ở Kiến Nghiệp, có mấy lần Lưu Mộ chĩa mũi nhọn vào chàng và Trần vương, nhưng cũng không thấy Lục Quân cuồng lên bao giờ. Song mấy ngày qua, Lưu Mộ lại rất nhiều lần thấy được sự lo âu mà Lục Quân che giấu. Lưu Mộ thấy lạ, nghĩ bụng:

La Linh Dư, La Linh Dư... Rốt cuộc là nữ lang thế nào mà có thể khiến mọi người đều điên cuồng vì mình?

Từ Lục nhị lang Lục Hiên, Tề tam lang Tề An cho Lục tam lang Lục Quân, còn cả lang quân xa lạ gặp được trong đêm nay nữa... ít nhiều gì cũng có liên quan tới La nữ lang.

Trong lòng Lưu Mộ dâng lên hứng thú, đồng thời cũng có cảm giác mất mát khó tả. Cảm giác kỳ quái đó khiến hẳn cảm thấy, thực ra hẳn cũng có thể, cũng có thể...

***

Từ đêm đen cho đến tận trời sáng, vẫn liên mạng chạy trốn.

Tuyết vẫn rơi trong chốn hoang vu, trận tuyết không to không nhỏ, nhưng người chạy trong tuyết vẫn cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo.

La Linh Dư nằm trên lưng ngựa, được ngựa chở lại có cảm giác toàn thân run rẩy. Mặt nàng nhợt nhạt, cánh môi run rẩy, hai răng va vào nhau cầm cập. Lúc chạy ra khỏi miếu, vì quá hốt hoảng nên nàng đã làm rơi áo khoác trên người. Chạy suốt một đường, bóng đêm càng dày đặc, tuyết càng lúc càng rơi lớn, cho tới khi chân trời hừng sáng, nàng lại càng thấy lạnh cóng.

Thế nhưng truy binh sau lưng vẫn đuổi theo nàng!

Gã thủ lĩnh kia đích thân dẫn binh đuổi theo nàng!

La Linh Dư vốn không giỏi cưỡi ngựa, bất cứ hoạt động nào cần vận động là nàng đều không giỏi. Trên đường chạy trốn, nàng chỉ có thể nằm phủ phục trên ngựa, phần trong bấp dùi kẹp chặt bụng ngựa đã bị ma sát xước da, đau tới mức chết lặng. Suối tóc nàng xỏa tung trên lưng, đen nhánh như thác đổ, càng tôn lên trông mắt như băng tuyết, gương mặt như men ngọc của nữ lang.

Tay La Linh Dư run rẩy, nắm chặt cây trâm rút từ trên tóc xuống. Kỹ thuật cưỡi ngựa của nàng quá tệ, mà kỹ thuật của quân đội địch quốc sau lưng lại quá cao cường, đồng thời ngựa của đối phương cũng khỏe hơn nhiều, còn ngựa của nàng sau khi trải qua một ngày một đêm chạy nhanh, tinh thần đã thấm mệt. Vì dễ kích thích con ngựa, La Linh Dư vừa nắm chặt bồm không để mình bị hất văng, vừa dậm mạnh trâm xuống lúc ngựa thả chậm tốc độ.

Ngựa hí dài một tiếng thê lương, vó trước chồm lên!

La Linh Dư có cảm giác lục phủ ngũ tạng như ép lại với nhau, choáng đầu hoa mắt, thần trí mơ màng.

Nhưng tốc độ ngựa đã tăng lên!

Không chỉ có một mình nàng chạy trốn theo hướng này. Những thứ dân may mắn sống sót, được tiếng gào của nàng nhắc tỉnh, cùng chạy ra khỏi miếu bỏ trốn với nàng, có vài người đã mất hết hồn vía, hoảng hốt không biết đường nào mà lẩn. Mắt thấy nữ lang quý tộc cười ngựa chạy ra khỏi miếu, bọn họ cũng vội vã cười ngựa, đuổi theo dấu vết của nữ lang.

Nhưng bây giờ, bọn họ hối hận vì mình đã đi theo nàng!

Bởi vì thủ lĩnh quân Bắc quốc đích thân đuổi theo!

Ngựa của La Linh Dur chạy nhanh nhất, còn bọn họ lại sắp bị đại quân phía sau đuổi kịp. Đám quân nhân Bắc quốc tàn nhẫn đã không cho bọn họ cơ hội sống nữa rồi. Mọi người hét lên: “Đừng giết tôi, đừng giết tôi...”

Đao kiếm đâm tới, rơi dài vung lên, trong tiếng kêu thảm thiết thê lương, ngựa vẫn còn chạy, song người cưỡi ngựa đã bị móc câu sau lưng lôi xuống, kéo lê trên đất. Có kẻ bị đao kiếm giết chết, có kẻ bị ngựa của quân địch dẫm xéo. Con ngựa vốn chờ bình dân chạy trốn chết chột nhẹ đi, nó quanh quẩn trong trời tuyết mật mù, ngửi nhẹ khắp nơi, dùng mũi ươn ướt máu trên tuyết.

Biển tuyết vô biên, máu tuôn xối xả trở thành sắc máu duy nhất ở nơi này.

Cô gái bình dân lúc trước vì bảo toàn tính mạng mà lôi La Linh Dur xuống nước cũng cưỡi ngựa, chạy trên cùng cung đường. La Linh Dur nghe thấy tiếng hét thê lương của cô ta vang lên ở đằng sau: “Tha cho ta, đừng giết ta, cứu mạng...”

Cô ta tránh được sự nhục mạ trong miếu, song lại không sống nổi qua đêm nay.

La Linh Dur khó nhọc quay mặt sang, mơ hồ thấy phía sau có vết máu kéo dài một đường, chiếc váy trên người cô gái đã chết bị xé toạc, bộ ngực trắng như tuyết cùng đôi chân dài phơi ra giữa thiên hạ, ruột trong bụng bị moi ra. Vì để cứu sống mình, cô gái kia đã không thương tiếc kéo La Linh Dur xuống nước, nhưng trời cao công bằng, báo ứng đã tới... Con người La Linh Dur co rụt, bình tĩnh dờn mất đi.

Đội quân sau lưng cười như điên dại: “Dừng lại! Còn chạy nữa, thì kết cục cũng sẽ giống những kẻ này!”

La Linh Dur không đoái hoài gì. Ý chí nàng vẫn rất kiên định, sự mau lẹ khi đối mặt với hiểm cảnh khiến truy binh ngạc nhiên. Nghe thấy nhiều tiếng khóc kêu la sau lưng như thế, đã thấy kiểu chết vô cùng ghê rợn của cô gái kia, vậy mà nữ lang kia vẫn làm như không nhìn thấy, không hề dừng lại.

Không những không dừng, nàng còn đâm cây trâm xuống bụng ngựa.

Con ngựa nổi điên, càng chạy nhanh hơn!

Bách tính đi theo sau càng lúc càng ít đi, tiếng van xin tha thứ cũng thưa dần, vô ngựa quân địch liên tục theo sát. Trời tối đen, chỉ có những bông tuyết trắng đang rơi “chiếu sáng”, để người ta nhìn rõ con đường phía trước; rồi dần dà sắc trời hừng sáng, song lúc này cánh tay nàng đã cứng đờ. Cây trâm rơi khỏi tay, *keng* một tiếng, chỉ chóc lát đã bị tuyết vùi lấp giữa đất trời.

La Linh Dur nằm trên lưng ngựa, hơi thở yếu ớt.

Trong cơn mơ màng, tầm mắt nàng nhợt nhòa biến đổi, nhất thời thấy được rất nhiều chiếc bóng.

Thấy đoạn đường từ Nhĩ Dương đến Nam Dương, thấy khói lửa chiến tranh ở Nhĩ Dương, nàng còn mơ hồ thấy được bản thân mình hồi bé, vừa khóc vừa loạng choạng bước đi, tìm kiếm thi thể trong khói lửa chiến tranh khắp thành: “Phụ thân, mẫu thân! Bà phụ ơi, bà mẫu ơi, thúc thúc ơi, thăm thăm ơi, ông nội ơi... Mọi người đang ở đâu vậy ạ? Con sợ lắm...”

Lúc lại thấy nàng hồi bé nép trong thùng nước run rẩy bầy, ôm tiều muội muội sắp tắt thở bỏ ra ngoài. Nhũ mẫu ở bên cạnh chỉ biết khóc lóc nói rằng tiều nương tử đã chết, La Linh Dur nắm bé công muội muội, quỳ rạp xuống dưới chân người qua đường, cầu xin mọi người cứu lấy muội muội...

“Van xin ngài cứu muội ấy, con nguyện làm trâu làm ngựa cho ngài!”

“Xin cho chúng con ít thức ăn, bảo con làm gì con cũng làm được.”

Nếu lúc thành Nhĩ Dương bị phá, có người cứu cha mẹ nàng thì hay quá, nếu có người cứu cả nhà bọn họ thì hay quá.

Thời gian như một vòng luân hồi.

Người năm đó đã thoát chết trong đường tơ kẽ tóc một lần, trời cao sẽ không cho thêm cơ hội lần thứ hai. La Linh Dur dẫu môi, nằm sấp trên lưng ngựa, hơi thở ngày càng yếu đi, đầu nàng trở nên đau nhức. Nàng nghĩ, mình đứng là là yếu ớt, năm xưa bé tí như thế mà vẫn còn sống được; nhưng giờ lớn rồi, cơ thể càng lúc càng yếu đuối, một chút khó khăn như thế cũng khiến nàng không chịu nổi...

“Soạt ——”

Đột nhiên con ngựa nổi điên chồm lên, bởi vì mũi tên từ phía sau đã bắn trúng ngựa. Ngựa co quắp, lập tức hất văng nữ lang. La Linh Dur mất thăng bằng, ngã xuống khỏi lưng ngựa, tóc dài dính đầy tuyết, khắp người toàn tuyết là tuyết. Chỉ trong chớp mắt, mấy con ngựa truy đuổi sát sao đã bao vây lấy nàng. Nàng té công ngồi trên đất tuyết, cơ thể cứng đờ không thể nhúc nhích. Ngáng đầu lên, xuyên qua ánh sáng từ mù, nàng thấy quân địch đồng nghịch xông về phía mình.

Có kẻ trong mắt lóe lên hận thù, có kẻ lại toát lên vẻ hưng phấn.

Nữ lang té ngã trên đất, nhưng giải nhân đúng là giải nhân. Tóc dài da trắng, tai đào mặt trắng, vô cùng xinh đẹp, thậm chí bởi vì áo nàng xộc xệch, bởi vì lớp trang điểm lem luốc của nàng, mà khi nữ lang yếu ớt quỳ trên đất càng khiến nhiệt huyết của đám đàn ông sôi trào, sinh ra dục vọng muốn bạo dâm ——

Mỹ nhân như thế này!

Thủ lĩnh quát lớn một tiếng, gã nhảy xuống ngựa đầu tiên, đi về phía nữ lang.

La Linh Dur ngược mặt lên, cơ thể nàng đã lạnh cóng, song ý thức vẫn còn tỉnh táo. Nàng không biết rốt cuộc mình có nói được không, có thể trung ra về mặt gì, nhưng nàng vẫn cố gắng nở nụ cười lấy lòng, hồng khiến bọn chúng bị nàng hấp hồn. Nàng dịu dàng chớp mắt, thấp giọng gọi: “Tướng quân, thiếp sẵn sàng hầu hạ người, người bảo bọn họ lui ra có được không?”

“Tướng quân, thiếp biết vài quân cơ của Nam quốc. Thiếp muốn nói cho tướng quân, chỉ cần tướng quân thương yêu thiếp...”

Mắt đám đàn ông nóng rực, thủ lĩnh cúi đầu xuống, bầu chặt vào cằm La Linh Dur, quan sát gương mặt nàng. Chạy suốt đêm, lớp đất bắn trên mặt nàng cũng đã biến mất. Thủ lĩnh nhìn đến ngẩn ngơ: “... Không ngờ lại đẹp đến thế...”

Đúng là quá may mắn!

Hắn sốt ruột nắm lấy vai La Linh Dur, kéo nữ lang gầy gò vào lòng. Nàng nói gì hắn cũng đồng ý, luôn mồm “được được được”. Ngay tới mái tóc xỏa dài trên tay hắn, cũng đẹp tới mức khiến tướng quân Bắc quốc run lên. Hắn cúi đầu muốn hôn lên tóc nàng, bất chợt đúng lúc này, hắn nghe thấy tiếng mũi tên xé gió.

Chỉ trong phút chốc, tất cả trở nên kinh hãi, nhìn mũi tên màu đen từ phía sau bắn đến, ghim thẳng vào ngực của tướng quân phe chúng.

Đám quân nhân vội thúc ngựa xoay lại: “Kẻ nào ——”

Tại nơi hoang vu đầy tốt, thiên quân vạn mã từ bốn phía lao đến, tạo thành một vòng tròn vây kín bọn chúng.

Lang quân sầm mặt cầm cung tên trong tay, lại bắn thêm một mũi tên nữa. Mũi tên lại ghim vào cơ thể gã đàn ông đỏ trên người La Linh Dur.

Sau mũi tên đó, lang quân lạnh lùng kéo cung lắp tên, tiếp tục bắn mũi tên thứ ba. Mũi tên đen xoắn vòng phá tuyết, lao thẳng về phía kẻ đã chết kia...

...

La Linh Dur thờ dốc, cơ thể như lấy lại nhiệt độ, nàng đẩy gã đàn ông dễ nặng trên người mình ra.

Ngược hàng mi phủ đầy sương tuyết lên, nàng kinh ngạc nhìn kỹ.

Quân đội Nam quốc đông nghịt bao vây xung quanh, lao đến tấn công toàn lĩnh tiền phong Bắc quốc. Thiếu niên Hành Dương vương liều mạng xung phong lên trước, một mình một ngựa. Còn La Linh Dư tê cứng ngồi trên mặt tuyết, hai mắt nhìn thẳng vào Lục Quân. Thấy Lục Quân bắn ra ba mũi tên liên tiếp, giết cùng một người. Kẻ kia đã chết rồi, nhưng mũi tên của chàng vẫn bay ra.

Cách núi sông vạn dặm, cách màn tuyết mênh mông, lang quân cười ngựa bước đến.

Giống như trong sương mù tại Nhĩ Dương năm đó, giữa thi thể đầy đất, trong lòng tuyệt vọng cùng cực, cũng có người băng qua màn sương dày đặc, đi đến cứu nằng.

Nàng nhìn Lục Quân xuống ngựa, bước về phía nàng. Càng lúc càng nhìn rõ mặt chàng, hai mắt đen kịt, áo bào trắng phau. Thời đại này rất coi trọng màu trắng, Lục tam lang mặc áo lông trắng, trong ánh sáng nhàn nhạt của đất trời, chàng sai bước tiến đến. Không thấy khí chất phong lưu đâu, nhưng gương mặt lạnh lùng của chàng lại khiến người ta nhìn chằm chú.

Nhất thời, La Linh Dư nhếch nhác cup mắt xuống, lúc chàng đi tới, nằng chỉ cảm thấy khó chịu, xấu hổ, tự ái lẫn nhục nhã. Vừa kích động vừa ảm ức, lại vừa không muốn bị chàng thấy được đáng về thảm hại của mình. .

...

Nàng chỉ muốn để lại ấn tượng hoàn mỹ cho chàng, dù chỉ một lần.

Để chàng rung động vì nằng đến chết.

...

La Linh Dư cúi đầu xuống, tay chân lóng ngóng, ngón tay sờ phải vết máu lạnh băng trên đất. Thấy thi thể ngã trong vũng máu bên cạnh, theo bản năng nằng cảm thấy sợ hãi, chỉ muốn chạy trốn.

Nàng kháng cự rụt về phía sau, thế nhưng lang quân đã ngồi xuống, ôm nằng vào lòng. Nằng thoáng thả lỏng mình ra, quanh thân đã được ấm áp trở lại, hơi thở của lang quân khiến nằng trầm mê bao trùm. Không phải hơi thở khiến nằng bất an của Phạm tư lang, không phải hơi thở của quân địch làm nằng ghét bỏ, mà là hơi thở lành lạnh thanh mát, chỉ thuộc về một mình Lục Quân.

Lục Quân lẩm bẩm: “Linh Dư, ta đã đến rồi, đừng sợ nữa. Mẹi có hận ta không?”

Trong mắt nữ lang vốn không có lệ, bất chợt lúc này như muốn chảy ra. Nằng có thể cảm giác mình đang lắc đầu, nhưng nằng đang được Lục Quân ôm chặt, mặt vui vào lòng chàng, nước mắt chảy xuống, được chàng bế lên. Nằng chợt ngẹn ngào, nước mắt tuôn rơi, chỉ muốn òa khóc nức nở.

Khóc cho sự tự thân vô hạn, cho lòng tự tôn mãi mãi không có được, cho sự mừng rỡ hoang mang trong khoảnh khắc thấy chàng. . . La Linh Dư vươn tay ra, ôm siết cổ chàng: “Lục Quân!”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 105

Lục Quân và Hành Dương vương dẫn binh mã bao vây cánh rừng, trước đó đội tiền phong Bắc quốc còn chiếm thượng phong, nay thấy thủ lĩnh của mình bị Lục tam lang bắn liên tục ba mũi tên, nhất thời biến sắc, vội vã cầm vũ khí lên. Trong chớp mắt ấy, quân vương Lư Mộ vô nghệ cao cường gào cao trường thương, lập tức nhảy xuống ngựa, dẫn binh xông tới kẻ địch!

Đạp lên thi thể, gẫm lên máu tươi!

Trường thương rạch một đường trên mặt đất làm bông tuyết bay lên, càng làm nổi bật gương mặt hung ác của Lư Mộ, như có sức nặng đập về phía địch.

Lư Mộ cao giọng: “Các chàng trai, theo ta giết chúng! Không được để kẻ nào chạy thoát ——”

Từ Nam Dương cho đến Đình Xuyên, từ Đình Xuyên tới tận Nhĩ Dương, bọn họ tiến lên nghênh đón quân tiền phong Bắc quốc xuôi Nam. Hai bên giao đấu, cuộc chiến bùng nổ! Khí thế bùng bùng bao quanh thân Lư Mộ, các tướng sĩ cũng vội vã theo hân tiến lên. Đọc trên đường đi nghe được tin Nhĩ Dương lâm nguy, bây giờ gặp kẻ địch, sao bọn họ có thể do dự? Trong lúc Lư Mộ giao đấu với quân địch, gương mặt sắc bén vô tình nhìn lướt qua, thấy Lục tam lang quỳ trên mặt tuyết.

Mặt nữ lang bị chàng che khuất, mọi người chỉ thấy tóc đen xõa trên khuỷu tay Lục tam lang. Đen bóng mượt mà như thác nước.

Vừa thấy cảnh đó, Lư Mộ lập tức nổi giận, nhớ lại lúc này khi chạy đến, hẳn thấy đám người Bắc quốc vây quanh La nữ lang. . . Bọn chúng dám!

Cảm thấy Nam quốc không có ai, nên dễ dàng ức hiếp nữ lang sao?

Nghĩ như thế, trường thương dưới tay Lư Mộ càng xoay nhanh. Tiếng gió *vù vù* ngưng thành con dao sắc bén, bao vây quân đội Bắc quốc. Mà quân địch vừa nãy còn ngồng cuồng làm tăng, vào lúc này thi thể ngã xuống càng lúc càng nhiều, bọn họ cũng bắt đầu sợ hãi lùi về sau, muốn chạy trốn. . .

Lục Quân ôm chặt lấy La Linh Dư, dán mặt nằng vào lòng mình. Cái ôm của chàng mang đến cho nằng cảm giác an toàn, rồi chàng dùng thân nhiệt của mình sưởi ấm cơ thể tê cứng, không nhúc nhích của nằng.

La Linh Dư nhắm nghiền hai mắt, lệ trào ra từ bên khóe, lắng nghe tiếng nhịp đập con tim của Lục Quân.

Dần dà, nằng cảm thấy an toàn biết bao. Nếu chàng đến trễ một khắc thôi, nằng đã phải dùng cách khác để đối phó với kẻ địch. Đằng sau sự bình tĩnh của nằng là nỗi sợ hãi khổng lồ, chỉ là nằng không thể để người ngoài biết nằng đang sợ. Chỉ có Lục Quân, chỉ có Lục Quân. . . Nữ lang lại rơi nước mắt, thấm ướt vạt áo lang quân.

Cơ thể chàng chấn động, không nói một lời, càng ôm nằng chặt hơn.

...

Giữa bề đầu đất trời, sương tuyết dần tan biến.

Lục Quân ôm nữ lang vào lòng, cảm giác tim lại được sau khi mất khắc sâu vào tim chàng. Huyết dịch trong người chảy nhanh, cơ thể lúc nóng lúc lạnh. Người phe mình đang đại chiến với quân địch, song vào lúc này, chàng chỉ muốn cứu La Linh Dư trước.

Nằng co mình trong lòng chàng, tim chàng như bị ai khoét mất một miếng. Hơn nữa còn liên tục đào sâu vào tim chàng.

Chàng có cảm giác con tim thất mạnh đón đau.

Tới mức sắp không thở nổi.

Những kẻ đó, những kẻ đã hành hạ nằng, dọa sợ nằng, đuổi theo nằng. Đấy mắt Lục tam lang xưa nay vốn sáng ngời, nhưng giờ đây dưới vệt sâu bình tĩnh ấy lại dấy lên sự khốc liệt đáng sợ, sát khí trùng trùng.

...

Âm thanh xung quanh nhỏ dần.

Lư Mộ đứng cách bọn họ mấy bước, sau một thoáng trầm mặc, hẳn lên tiếng: “Quân địch có kẻ chết kẻ bị bắt, hiện tại không thích hợp để nản lại đây lâu.”

Chuyện nhi nữ tình thường, đến đây là được rồi.

Lục Quân “ừ” một tiếng, cũng không ngoảnh đầu lại, chỉ cảm thấy áo khoác lông hạc do tùy tùng đưa đến, phủ lên người nữ lang trong lòng. Cuộc chiến đã dừng lại, được Lục Quân ôm cả buổi, thân nhiệt của La Linh Dư cũng chậm rãi khôi phục như thường, thần trí đã quay về. Các tướng sĩ xung quanh nhìn tới, thấy Lục Quân bình tĩnh, từ từ khép chặt vạt áo cho nằng, phui mấy bông tuyết rơi lên tóc nằng. Gương mặt La Linh Dư ửng đỏ, Lục Quân muốn ôm nằng đứng dậy, nhưng nằng lại cự quấy né tránh. La Linh Dư không muốn tỏ vẻ yếu đuối, để người khác có bất cứ suy đoán nào.

Nàng được Lục Quân đỡ đứng dậy, mỉm cười với Lưu Mộ đang nhìn mình.

Mặt nữ lang tái nhợt, nàng cười một tiếng. Lưu Mộ cố gắng đành mặt không để lộ phản ứng, nhưng các tướng sĩ sau lưng hắn đã đồng loạt đỏ mặt, vội vã xoay người đi không dám nhìn. Nữ lang có thể dễ quân địch truy đuổi tập thể, ắt chính là mỹ nhân như Bao Tự, Tây Thi trong sách cổ.

La Linh Dư định thần: “Muội từ Nhĩ Dương xuôi Nam, hiện tại ở Nhĩ Dương...”

Quân đội nhưng trang ở phía trước, có xí bay pháp phối. Nữ lang mở miệng, định nói cho Lưu Mộ và Lục Quân biết tình hình ở Nhĩ Dương, đầu sao quốc nạn cũng nằm ngay trên đầu, so với quốc sự, chuyện riêng của nàng không đáng nhắc tới. Lại nhìn thiên quân vạn mã sau lưng Hành Dương vương, biết bọn họ muốn lên Bắc trợ giúp Nhĩ Dương. Nhưng La Linh Dư vừa mở miệng, Lục Quân đứng bên lập tức ngắt lời: “Không cần phải nói nhiều, ta biết được đại khái tình hình rồi.”

Lưu Mộ: “...”

Hắn nhìn Lục Quân: người đứng là mưu hay chức giồi, dọc đường đi thấy mọi người bỏ chạy về phía Nam, vừa thấy Phạm tứ lang, quan sát thêm quỹ đạo xe ngựa là có thể đoán ra được tình hình. Còn ta thì không biết gì, cần người giải thích đây. Nhưng người chỉ biết thương hồng nhan tri kỷ của mình, không nỡ để nàng ta nói nhiều, ta đứng là kẻ đáng thương không hay biết gì.

Lục Quân nói tiếp: “Số lượng quân địch vừa này không nhiều, nhưng khí thế rất mạnh, có lẽ là đại quân tiên phong của đối phương. Mà chủ lực quân địch, hoặc đã tấn công Nhĩ Dương, hoặc còn ở xung quanh Nhĩ Dương. Chúng ta phải lên Bắc chặn lại, không thể để bọn chúng tập hợp với đội quân ở Nam Dương được. Núi Phục Ngưu tám trăm dặm, núi Đồng Bách ba trăm dặm, hai bên kề nhau, thật sự có rất nhiều nơi để quân địch ẩn náu, chúng ta phải bóp chết ngay từ trong trứng nước.”

Tuy Lục Quân không phải là tướng tài, nhưng chàng giỏi mưu kế, nghe thấy lời chàng, Lưu Mộ “ừ” một tiếng, nghĩ đúng là phải nên làm như thế.

Hai người lập tức bàn việc quân, quyết định kế hoạch hành quân tiếp theo.

La Linh Dư đứng cạnh Lục Quân lắng nghe một lúc, sau khi hai người nói xong, nàng mở miệng cười: “Đã vậy thì, chúng ta lên đường được rồi chứ?”

Lưu Mộ ồ một tiếng, hai mắt sáng bừng, nhìn nàng đầy khâm phục: gặp phải đại nạn thế mà nàng không sợ sao? Còn dám đi theo đại quân?

Ánh mắt nóng rực của thiếu niên làm La Linh Dư ngẩn người. Nhưng chỉ mỗi thế cũng không tạo thành bất cứ cơ hội nào, bởi vì Lục Quân đã cúi đầu nhìn nàng. Lục Quân nói: “Ta giao binh lính thuộc hạ của mình cho công cử, công tử là tướng tài, có thể dẫn binh ra Bắc. Trong người ta khó chịu, sẽ đi chậm ở phía sau, La Linh Dư đi cùng ta. Công tử không cần phải chờ ta.”

Lưu Mộ sùng sốt, lúc này mới hiểu ra, vì sao vừa rồi Lục Quân lại nói tí mĩ về kế hoạch tác chiến đến thế, thì ra Lục Quân không muốn đi cùng hắn. Chàng muốn... ở lại chăm sóc biểu muội của mình. Lưu Mộ cau mày, trong thâm tâm muốn phản đối. Nhưng khi chạm vào ánh mắt u ám của Lục Quân, lại nhìn Lục Quân đặt tay lên vai La Linh Dư, hai mắt hắn tối sầm, gật đầu rồi không nói gì thêm, xoay người rồi đi.

La Linh Dư ngẩn tò te.

Chỉ trong chớp mắt, đại quân đã nhanh chóng bỏ lại nàng và Lục Quân, chỉ để lại mấy tùy tùng. Nàng sốt ruột, song Lục Quân chỉ cup mắt nhìn nàng, thấp giọng nói: “Chúng ta không đi theo họ. Linh Dư à, muội cứ ngủ một giấc thật ngon, lấy lại tinh thần đã. Ta ở bên muội, muội có thể yên tâm được rồi.”

Ngẩng đầu lên, mặt đối mặt với Lục Quân. Một lúc lâu sau, thần kinh căng thẳng của La Linh Dư dần dà buông lỏng.

Lúc nàng cúi đầu xuống, cảm thấy trong mắt lại uon ướt. Nữ lang nhoeo miệng, nỡ nộ cười yếu ớt đau thương. Nàng cúi đầu, được Lục Quân ôm lên ngựa. Chàng cũng nháy lên lưng chiến mã, bảo vệ nàng trong lòng mình. Lần này, nàng dựa vào lồng lang quân sau lưng, cuối cùng cũng có thể thả lỏng, chìm vào giấc ngủ.

Cuối cùng, Lục Quân cũng mang đến cho nàng cảm giác an toàn thiếu vắng bấy lâu.

***

Kỹ thuật cưỡi ngựa của Lục Quân rất cao siêu, chàng ôm La Linh Dư lên đường. Dọc đường ngựa đi rất vững, nữ lang say giấc trong lòng chàng. Lục Quân dẫn tùy tùng gửi thư đến Nam Dương, đồng thời cũng dẫn mấy người Phạm tứ lang đã bắt được tới. Lục tam lang ghi nhớ địa hình của tất cả các khu vực đã đi qua, chàng ôm La Linh Dư, dễ dàng tìm được trạm dịch của quan phủ ở gần đây.

Ở trạm dịch người người bàng hoàng, nhưng các tiểu lại vẫn không bỏ chạy. Lục tam lang giờ lệnh bài thân phận lên, các tiểu lại tức sắp xếp phòng xá và nước nóng, để bọn họ rửa mặt chải đầu nghỉ ngơi. Lục Quân ôm nữ lang đang ngủ say trong lòng, dẫn bọn họ dùng tiêu chuẩn của trạm dịch bình thường, chuẩn bị áo váy cho nữ lang.

Nửa canh giờ sau, trong phòng đã đốt than lửa, Lục Quân ngồi trước giường La Linh Dư, trong tay cầm khăn ướt. Chàng cup mắt, xắn tay áo lên, đích thân lau người cho nàng, lại thay bộ váy cưới đỏ đến chói mắt ra.

Lửa cháy tí tách, trong phòng ấm áp như ngày xuân, nữ lang đã kiệt quệ quá sức, ngủ rất sâu giấc. Mái tóc dài xỏa tung như mây, nàng nghiêng người nằm ngủ, gương mặt trắng như tuyết dần ửng đỏ trong hơi nóng. Lục Quân đưa tay sờ lên tai nàng, tháo đôi bông tai xuống. Tròng mắt chàng đen kịt, mặt trắng như tuyết, không ai biết chàng đang nhìn gì nghĩ gì.

Bất chợt, Lục Quân vén tóc La Linh Dư lên, ánh mắt rơi vào sau tai nàng thì khựng lại ——

Chàng thấy một vết đỏ sau vành tai nàng.

Nửa như cắn nửa như hôn.

Dấu vết này lại nằm ở nơi mờ ám như thế, khiến hai mắt Lục Quân tối sầm, sát khí bùng lên. Chàng giờ tay chùi lên vết đỏ, nhưng không cách nào lau sạch được, trái lại còn khiến vùng thịt sau tai nàng đỏ lên. Lục Quân lạnh mặt, chàng lại giờ ngón tay lau tiếp, có lẽ do tăng lực nên làm nữ lang đang ngủ run lên, rụt về phía sau.

Lục Quân chợt hoàn hồn.

Chàng nhìn vào mặt La Linh Dư, cảm xúc mãnh liệt trong mắt như thủy triều dâng lên, vô cùng cực đoan. Lại nhìn cánh môi đỏ thắm và cần cổ thon dài của nàng, tay Lục Quân để sau tai nàng, nhẹ nhàng cử động. Có một khoảnh khắc, chàng gần như muốn cỡi y phục của nàng ra, muốn kiểm tra toàn thân nàng, xem trên người nàng có dấu vết nào như vậy nữa không!

Tìm bằm, mờ ám!

Nhưng Lục Quân vẫn trầm mặt, cuối cùng không hề đụng một ngón tay, cũng không làm gì thừa thãi.

Chàng khó chịu ngoảnh mặt đi, cổ nén con giận và cảm xúc đau đớn xuống. Chàng nhắm nghiền mắt, hàng mi đen nhánh che đi đôi mắt tỉnh lặng, như tâm sự nặng nề u ám trong lòng.

Lúc Lục Quân mở mắt ra, cảm xúc đã bị chàng đè xuống. Chàng không đánh thức nàng, không chất vấn nàng, không ép nàng phải cởi đồ để kiểm tra. Chàng vẫn bình tĩnh thay áo ngoài cho nàng, vuốt lại tóc nàng, che đi vết cắn sau tai.

...

Có lẽ vì có Lục Quân ở bên cạnh, nên lúc nào cũng ngại thấy hơi thở trên người chàng. Có cảm giác chàng đi tới đi lui cạnh mình, rồi như nghe thấy chàng thấp giọng nói chuyện với người ngoài cửa. Hình như tâm trạng chàng không được tốt lắm, đề nên tức giận, lạnh lùng nói gì mà “giết” “không tha cho kẻ nào”.

La Linh Dư chớp mắt, đỡ giường tìm guốc mộc, muốn xuống giường. Nàng cất tiếng gọi: “Tuyệt Thần ca ca?”

Âm thanh ngoài phòng lập tức dừng lại.

Lục Quân đáp lời, giọng mềm mòng hẳn: “Dậy rồi hả? Để ta đi lấy cho muội bát cháo. Điều kiện không tốt lắm, muội chịu đựng chút nữa.”

La Linh Dư đáp vâng, đợi Lục Quân đi xa, nàng tự xuống giường, đi quanh một vòng trong phòng. Đồ dùng trong phòng rất đơn sơ giản dị, có một bó hoa cắm ở cửa sổ, miễn cưỡng coi như đồ trang trí khuê phòng của nữ lang. La Linh Dư phán đoán tình huống lúc này, nàng đi tới trước bàn, cầm gương đồng trên bàn trang điểm lên, nhìn kỹ mặt mũi.

Không lúc nào mà nàng quên chăm sóc vẻ đẹp của mình cả.

Sợ mình trang điểm không ổn, bề ngoài hốc hác làm bản mặt Lục Quân.

Lúc Lục Quân đẩy cửa đi vào, thấy nàng vuốt tóc nhìn ngó nghiêng. Gương đồng mờ mờ dần đi chuyển ra sau tai nàng, nàng sắp nhìn thấy... Lục Quân lên tiếng: “Đêm đã khuya rồi, không ai nhìn muội đâu. Lúc nào muội cũng để ý đến mặt mình, ở đây không có son phấn, muội chau chuốt cho ai xem?”

La Linh Dư bị chàng nói mà đỏ mặt, xấu hổ đặt gương xuống. Vết hôn sau tai, nàng vẫn chưa nhìn thấy.

Vừa tỉnh dậy đã thấy Lục Quân, lang quân vẫn phong thái nhanh nhẹn làm nàng vừa xúc động vừa tự ti. La Linh Dư nhớ lại cảnh tượng của mình khi được Lục Quân cứu, càng cảm thấy lúng túng. Những tên đàn ông kia vây quanh nàng, nàng còn dụ dỗ gã thù lĩnh... Tất cả những chuyện ấy, chẳng lẽ đã bị Lục Quân thấy được?

Liệu chàng có ghét nàng không?

Lục Quân giương mắt, ra hiệu nàng tới ăn cháo. Đường như lòng chàng cũng đang không yên, đang nghĩ điều gì đó. La Linh Dư chần chừ, từ từ đi đến ngồi xuống. Nàng cắn môi ép mình tỉnh táo, nàng nghĩ, phải nói cho Lục Quân biết trước đó nàng đang làm gì như thế nào mới được. Nàng rời khỏi Nam Dương ra sao, trên đường đi với Phạm lang đã làm gì... Nhưng tất cả đều là những chuyện buồn nôn khiến nữ tử không muốn nhắc tới.

Muỗng ngọc đưa đến bên mép, La Linh Dư ngăn người nhìn, thấy Lục Quân ngồi đối diện nàng, bưng bát dứt cho nàng. La Linh Dư kinh hãi, thấy chàng nhưồn mảy. Nhưng Lục tam lang lại dứt cho nàng... Người như Lục Quân còn dứt nàng ăn sao?

Lục Quân nhưồn mảy: “Cháo đã đến bên mép rồi, muội không dúi bụng hả?”

La Linh Dư thu hồi ý cười trong mắt, ngoan ngoãn mở miệng, ngậm lấy muỗng cháo.

Chàng dứt cho nàng từng muỗng một, động tác không thành thạo, nhưng La Linh Dư rất vui. Lục Quân nhìn khỏe mỗi nàng chậm rãi cong lên, lên cười trộm thì thoáng ngẩn ngơ. Một lúc sau, Lục Quân đột nhiên lên tiếng: “Muội có oán ta không?”

La Linh Dư ngăn người: “Không có... Sao muội lại oán huynh?”

Lục Quân cười giễu.

Chàng nói: “Muội đúng rồi.”

La Linh Dư khó hiểu.

Lục Quân khẽ nói: “Là ta sai. Ngày hôm đó muội tới Kiến Nghiệp, ở trên thuyền không chịu cứu ta. Ta vẫn luôn cảnh giác chuyện này, vẫn luôn trách muội... Ta đúng là kẻ tự đại. Suy cho cùng hai ta không giống nhau. Nữ lang nhà thường đi xa, gặp phải người xa lạ, không nên vô duyên vô cớ đưa tay cứu giúp mới phải. Lúc đó muội không cứu ta là đúng, người sai là ta.”

Lục Quân lại nhận sai với nàng!

Hơi nước dâng lên trong mắt La Linh Dư, đột nhiên giật mình. Chàng nhắc lại khúc mắc vẫn luôn tồn tại giữa hai người... vừa khiến nàng cảm thấy áy náy, đồng thời cũng khiến nàng mềm lòng. La Linh Dư cúi đầu: “Không... Muội thật sự không phải người trong thiên. Lúc đó huynh bị thương nặng, muội nên cứu huynh mới phải. Huynh không như những người khác... Muội không cứu huynh, là vì cảm thấy huynh vô dụng. Nhưng nếu lúc ấy muội cứu huynh, thì cũng không phải do muội tốt bụng thật lòng. Nhất định là muội nhìn trúng khí chất tướng mạo của huynh, thấy huynh là lang quân quý tộc nên mới cứu... Tuyệt Thân ca ca, muội là người xấu như thế đấy.”

Lục Quân: “Xấu hơn nữa cũng được. Xấu hơn nữa thì sẽ không bị thương, người tốt bụng chỉ toàn bị thương tổn. Như thế rất tốt.”

Đôi mắt dưới hàng mi lông lánh, trong lòng La Linh Dư ngọt ngào vô cùng, vui vì cuối cùng chàng cũng chịu nói như thế với nàng, cuối cùng cũng không xem thường nàng nữa... Trái tim nàng mềm nhũn trong cái nhìn dịu dàng của chàng, chợt nàng dâng lên dừng khí, nghĩ Lục Quân nếu hiểu nàng, nếu nói cho chàng biết chuyện xảy ra, thì chàng sẽ không chê mình đúng không?

Nữ lang lấy hết dũng khí: “Muội với Phạm lang...”

“Không cần phải nói với ta!” Lục Quân cắt ngang.

La Linh Dư sửng sốt, nàng ngừng đầu nhìn chàng, trông mắt co lại, buồn bã cúi đầu. Bàn tay nàng đặt trên đầu gối, vô thức gấp lại lúi về sau, nhưng khỏe mắt nàng thấy áo bào lang quân bay lên, Lục Quân đứng dậy. Chẳng lẽ chàng muốn đi? Chàng nghĩ ngờ nàng ư...

Vành mắt La Linh Dư ửng đỏ, sống lưng cứng đờ thẳng tắp. Nàng đầu môi không chịu nhận thua, không chịu van cầu chàng ở lại. Trong lòng nàng buồn bã mất mát, gần như sắp khóc. Nhưng khi áo bào rơi xuống đất, tay nàng bỗng ấm áp. Lục Quân không bỏ đi, mà chỉ đứng dậy đặt bát xuống, đứng trước mặt nàng, nắm chặt tay nàng đặt trên đầu gối.

Chàng ngừng mặt lên nhìn nàng, gương mặt dịu dàng trong sáng dưới ánh lửa.

Lục Quân nhỏ nhẹ nói: “Linh Dư à, có một số việc muội đừng nói ra, nói ra muội khó chịu, ta cũng không vui. Điều ta muốn biết tự khắc sẽ biết được. Ta không nhắc đến, chính là vì cảm thấy nó không quan trọng... Để ta tự đi thăm dò, ta không muốn nghe muội nói, muội hiểu không?”

La Linh Dư ngờ ngác: “... Muội không hiểu... Vì sao?”

Chàng nói: “Chính miệng muội nói với ta, ta nhìn muội, sẽ đau lòng. Muội có thất thân hay không, ta không quan tâm.”

Chàng bình tĩnh nhìn nàng, để nàng thấy ánh sáng trong mắt mình.

La Linh Dư: “... Vậy huynh quan tâm điều gì?”

Lục Quân đứng dậy, ngồi xuống cạnh nàng. Chàng ôm nàng vào lòng, nhắm mắt lại. Lang quân dần lên trán nàng, hơi thở hòa cùng nàng. Lúc chàng nhắm mắt như trích tiên phong hoa tuyệt thế, chàng không trả lời câu hỏi của nàng, mà chỉ nói: “Thế nhân chỉ thích hương hồng, mấy ai quan tâm hoa hồng có gai. Nhưng ta nhìn những chiếc gai ấy... ta lại rất thích gai.”

“Dư Nhi muội muội, muội có muốn... hoan ái cùng ta không?”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106

“Có muốn không?” Lục tam lang đặt tay lên gáy nàng, một tay kia vuốt mặt nàng, chạm vào mũi chàng. La Linh Dư đang còn ngẩn ngơ, chàng lại hỏi lần nữa đầy thâm tình.

Một câu nói không nhanh không chậm, nhưng lại có sức hút câu hồn nhiếp phách, khiến người ta chết đi.

Ánh nền bập bùng, hàng mi La Linh Dư run run, sụp xuống. Thật ra nàng không muốn.

Tuy đã ngủ một giấc, tinh thần đã khôi phục lại, nhưng vì trước đó cười ngửa quá lâu, phần da trong bắp đùi đã bị thương, đến bây giờ vẫn còn đau âm ỉ. Hơn nữa trên đường đi phải giả là vớ dũ loại người, học hặc với Phạm Thanh Thân, tới giờ La Linh Dư không còn hứng thú với nam nhân. Tuy biết không dễ lấy lòng Lục Quân, tuy biết chàng như thế có nghĩa là cúi đầu trước mình... Nhưng La Linh Dư là tiểu nữ dù đối mặt với người mình yêu thích, cũng phải xem trước mặt chàng, mình có giữ được hình tượng hoàn mỹ hay không.

Nàng có yêu cầu rất cao về bản thân, hần sâu tận xương tủy. Tuyệt đối không muốn trong lần đầu tiên của mình, lại không thể để Lục Quân đắm chìm.

La Linh Dư không dám nhìn vào mắt Lục Quân, cúi đầu từ chối: “Muội không... Ừm.”

Song, nàng chỉ vừa bắt đầu tò ý thì Lục Quân đã nhướn mày, đối mỗi tiến tới hôn lên môi nàng. Nụ hôn dịu dàng lưu luyến, khiến nàng chìm trong mơ màng. Môi răng quấn quýt, hơi thở tựa lông vũ lướt qua, lại như luồng gió nóng giữa ngày hè. Con tim trong lồng ngực đập mạnh, huyết dịch chảy cuộn cuộn, cơ thể lâng lâng, hỗn phách như thoát khỏi cơ thể, rồi lại từ từ nhập lại làm một.

Tay lang quân giữ sau gáy La Linh Dư, ngón tay thon dài của chàng như đang gầy đàn cổ, từng chút một, ngón tay qua lại trong tóc nàng, dịu dàng chậm rãi có tiết tấu, gầy lên xúc cảm nhộn nhạo trong trái tim chàng. Nàng chỉ mới búi tóc lên, nay lại bị chàng rút trâm ra, mái tóc dài lần nữa xõa xuống. Chính là thế đấy, chàng dệt một chiếc lưới lớn, ôm chủ chìm nhỏ là nàng vào lòng.

Lục Quân chìm đắm không biết mệt mỏi, nhưng La Linh Dư được chàng hôn lại dần rung rung, mắt uon ướt như hồ nước.

Một lúc lâu sau khi nụ hôn cuồng nhiệt kết thúc, Lục Quân rời môi khỏi môi nàng. Chàng cup mắt, con ngươi đen nhánh, lại hỏi: “Có muốn không?”

Đầu óc La Linh Dư rồi bởi, vẫn còn say trong sự vuột về vừa rồi, chàng rời đi lại làm nàng thất hồn lạc phách. Nhất thời nàng không nghe rõ Lục Quân đang nói gì, Lục Quân lại hôn lên môi nàng, tay xóa tóc nàng, ép nàng trả lời.

La Linh Dư thờ hồn hên, mặt đỏ như hoa đào tháng ba. Lồng nàng vui vẻ, nhưng đồng thời cũng quờ mắng:

—— Cái người này đúng là!

Chàng đứng là xấu xa, hỏi nàng có muốn không, nhưng nàng vừa nói “không muốn”, thì chàng đã hôn nàng để nàng được nếm thử. Nếm thử rồi tiếp tục trả lời. Mà đáng về phong lưu động tình của chàng, cả lúc chàng dịu dàng ôm mặt nàng hôn, thử hỏi xem có ai từ chối cho được?

La Linh Dư chết mê chết mệt sự thâm tình đó của chàng, tay ôm cổ chàng, khẽ mỉm cười.

Nụ cười trong veo mang theo sự xấu hổ của thiếu nữ, như bước theo số mệnh.

Lục Quân nheo mắt, thấy nàng dịu dàng tiến đến, thân mật ôm cổ chàng. Không biết là vô tình hay cố ý, nữ lang được chàng ôm trong lòng chợt ngẩng đầu, hôn lên yết hầu chàng, xấu hổ gật đầu: “Muội muốn.”

Đầu lưỡi nàng lướt qua yết hầu, bàn tay Lục Quân giữ trong tóc La Linh Dư lập tức dùng sức, huyết dịch quanh thân sôi lên, trông mắt phát sáng.

Hai mắt La Linh Dư lấp lánh, nếu nàng đã đồng ý thì sẽ toàn tâm toàn ý dựa vào. Nức nở chôn trong lồng chàng, xem nhẹ ngọn lửa chàng bị nàng khơi lên, nàng nhắm mắt xấu hổ: “Tuyệt Thần ca ca, trên người người ta còn đang bị thương, huynh nhẹ tay chút có được không?”

“Tuyệt Thần ca ca, nghe nói là đau lắm. Huynh sẽ không để muội chịu đau đúng không?”

Lục Quân thờ dòn dập, lập tức ôm lấy eo nàng. Sức chàng đột nhiên tăng vọt, như thể muốn bầm gãy eo nàng. La Linh Dư mới nức nở, lập tức môi đã bị chàng chặn lại. Lục Quân ôm ngang nữ lang vào lòng, bước chân đứng dậy có hơi lảo đảo, tiến về phía chiếc giường sau tam bình phong.

Yêu tình.

Như nữ yêu đến từ cánh rừng âm u, đặt gót sen bước vào phạm trần. Dáng vẻ thủy mị thướt tha, xinh đẹp tuyệt thế, lại còn mềm mại bám người, vô tình cố ý quyến rũ người ta... Tóm lại là nàng.

Tất cả đều là nàng!

***

Tuyệt trong trời đất vẫn rơi nhiều, vì chiến loạn nên trạm dịch này khá vắng, chỉ tiếp đãi mỗi một đại quan là Lục tam lang. Đêm đã khuya, bông tuyết vẫn chẳng ngừng rơi, tiểu lại buồn bã khép cánh cửa, thổi tắt đèn đuốc, đi lên lầu ngủ. Trong mơ bọn họ cầu nguyện, mong chiến tranh không lan đến nơi này, đừng để trạm dịch phải bỏ hoang.

Mà trong phòng xá, màn giường bị kéo xuống, ánh lửa hắt lên màn, bóng đen lúc thì cao lên lúc lại thấp xuống. Nhìn kỹ lại, tấm màn tung bay phấp phồng như sóng biển, tia sáng từ ngọn nến soi bóng đôi nam nữ sau màn, âm thanh cực thấp quanh quẩn bên trong.

Lục Quân bám vào eo La Linh Dư.

Nàng nằm trên chân gối, xương vai sau lưng quá sức đẹp, tay chàng đặt lên nơi ấy, theo xương ngọc mon tròn dọc xuống phía dưới. Uốn lượn một đường, mảnh khảnh nhỏ lên tựa chú bướm giương cánh. Chàng chỉ mới chạm nhẹ mà đã khiến nàng run rẩy, xương bướm như muốn thoát ra khỏi thế xác phạm tục, vút bay ra ngoài.

Bên hông lại rất hoàn mỹ, tựa như có viên minh châu lăn qua lưu lại vết hõm, nối liền đuôi xương sống và bờ mông lại với nhau. Lục Quân đặt tay lên đó, đầu ngón tay cảm nhận được cảm giác mềm mại trơn mát, hai mắt Lục tam lang sáng lên, như muốn thiêu đốt tất cả ——

Thì ra tấm thân nàng vẫn trắng mịn nõn nà, không có dấu vết gai mắt như chàng tưởng tượng.

Nàng xoay mặt đi, bất chợt rướn cao cổ, đón nhận nụ hôn thân mật của chàng.

Lục tam lang là người thế đấy.

Ban này còn nói không để ý đến chuyện nàng có thất thân hay không, chàng không muốn nghe nàng nói ra, nhưng chàng lại muốn đích thân nhìn. Trong lòng Lục Quân khi đó rất ghen tị, tức giận và đau đớn. Ngoài miệng chàng an ủi La Linh Dư, song trong lòng lại không nhỏ được hết gai, luôn muốn biết rõ. Không biết những ngày qua nàng đã gặp chuyện gì... Điều đó khiến bóng ma lưu lại trong lòng, bóng ma càng to lớn thì mối họa ngầm càng nhiều. Lục Quân dần mất kiên nhẫn, không muốn thấy có nhiều người theo đuổi nàng như trước nữa. Mỗi họa ngầm này, Lục Quân muốn nhỏ sạch ngay từ đầu.

Đêm nay đẹp để biết bao, sung sướng biết mấy, lại cực kỳ điểm lệ.

Từ nay về sau, khi nói đến nam tử hoan ái cùng nàng, người đầu tiên nàng nghĩ tới chính là chàng, và cũng chỉ có thể là chàng.

Lục Quân dè dèn suy nghĩ chân thật của mình, như dây đàn được kéo căng, vuột về căn cổ La Linh Dư. Chàng nhóm lửa rồi phóng lửa, lơ đãng nhìn ngắm gương mặt hoa đào xinh xắn động tình của nàng. Nàng như bông hoa nở rộ bùng cánh, quét sạch mọi thứ trong lòng Lục Quân, lúc này chỉ biết liều mạng hôn lấy. Lục Quân khàn giọng: “Mất Uớt... Ca ca yêu chết đuối đi mất, ca ca mất hồn tới nơi rồi...”

Ngón lửa bùng cháy, cắn nuốt nữ lang dưới người. Hai vai nàng run rẩy, mái tóc dài thấm ướt rơi vào trong miệng, Gương mặt như phù dung, vòng eo tựa dương liễu. Chàng chỉ vừa động nhẹ là nàng lập tức la lên. Cả gò má lẫn cơ thể nàng đều đỏ bừng, tựa giọt nước rung rung khó lòng chống cự, song vẫn cực kỳ kìm nén. Trong sự quyến rũ đó, sự trống rỗng và khát vọng chưa từng có cuốn tới, bao quanh nàng dự đoán.

Trên trán dính mồ hôi, nhưng không chỉ mỗi trán.

Mọi chuyện xảy ra một cách tự nhiên.

Chuyện tình nam nữ, đại khái cũng là vậy mà thôi.

Tí ta tí tách như cơn mưa ngày hạ, rơi xuống ao sen. Trong ao sen mùi dấm, hương thơm thanh mát bao phủ nhân gian, có nét đẹp riêng của thiên cổ nghìn năm. Lá sen xanh mướt một màu, trên lá cây là những giọt nước nhẹ nhàng lăn mình. Rèm mưa rả rích, giọt nước lăn dần về phía mép lá. Mát mẽ trong lành, là cảnh đẹp nhân gian không nói cũng biết rõ.

Chợt cơn mưa trở nên dồn dập, mưa lớn ùn ùn kéo đến.

Giọt nước và lá sen cùng bị kéo vào sâu trong góc ao, một màu xanh um ập tới. Gợn nước lăn tăn trên mặt ao, duy chỉ không thấy phiến lá đẹp nhất cùng giọt nước đọng trên ấy đâu.

...

Nếm thử một lần là ghiền, sự dịu dàng trở nên dữ dội.

Eo như sắp đứt gãy, linh hồn như rời khỏi cơ thể.

Nàng nức nở ti tê, ghen ngào không dừng lại được, thể lương cầu khẩn, luôn miệng kêu đau.

Lục Quân ban đầu: “Ca ca sẽ không đụng đến chân muội, sẽ không đau đâu... Bị thương ghê vậy, đợi lát nữa sẽ bôi thuốc cho muội.”

Một lúc sau, giọng chàng khản đặc: “Muội muội nhắc chân lên nào, dịch chuyển đi. Dù gì muội cũng từng học múa, sao có thể cứng đơ như gỗ vậy được?”

Đến lúc gián đoạn dừng lại, chàng hôn lên giọt lệ đọng bên khóe mắt, vừa như thờ dãi lại vừa như cầu xin: “Muội muội giỏi quá, mạng của ca ca đều cho muội, muội đừng khóc nữa. Đừng chặt như thế... Muội muội ngoan, trái tim ca ca vỡ vụn rồi...”

Đến tận về sau, chàng đã không thể mở miệng nổi, chỉ biết thờ dốc kịch liệt. Trong cổ họng phát ra âm thanh ai oán, trầm thấp, vừa to vừa nhỏ, như ăn mòn trái tim La Linh Dư. Chàng cực kỳ động tĩnh, cũng vô cùng mãnh liệt, sự tự chủ đáng kiêu ngạo cũng phải dẫu hàng trước nằng. Mà dưới sự trấn an của chàng, La Linh Dư cũng chậm rãi nếm được khoái cảm.

Thong thả khoan thai, lại dính dính mềm mại.

Chì là không quá đắm say như chàng.

Nàng thút thít, chỉ mong chuyện này nhanh chóng kết thúc. Ban đầu nàng chỉ đau chân, nhưng bây giờ không chỉ đau mỗi chân nữa rồi. Mới đầu Lục Quân còn nói sẽ bôi thuốc giúp nàng, nhưng nàng nghĩ, e là lúc này chàng quên rồi. Chàng chỉ biết khen nàng giỏi, hôn nàng xoa nàng, nhưng eo nàng sắp bị chàng làm gãy tới nơi.

Anh hùng nào chẳng mến mộ mỹ nhân, Lục tam lang chỉ mong đêm nay không kết thúc như vậy. Chàng chìm đắm trong đó, bây giờ mới hiểu được câu “chết dưới hoa mẫu đơn, thành quý cũng phong lưu”.

...

Sao mùi vị lại ngon tới thế.

Khến người ta thích tới mức không nỡ buông tay.

Chàng nghĩ mình điên rồi.

...

Một đêm dài đằng đẵng, phải quá nửa đêm mới chịu dừng. Thực ra chàng không muốn dừng, có điều nữ lang không chịu nổi nữa rồi, không muốn dừng cũng không được.

Về mặt nguyên tắc, chàng cũng coi như tiết chế, mọi chuyện chỉ xảy ra ở trên giường, tuy mùi vị của dầu vết hoan ái khá nồng, nhưng không dầy ra khắp phòng. Lục Quân tự đun nước, ôm nàng đi tắm. Tuy động tác khá gọn gàng, chàng vẫn lau người rồi bôi thuốc lên chân nàng, sau đó ôm nàng về lại trên giường, lau tóc cho nàng, ôm nàng đi ngủ.

Con tim La Linh Dư run lên, có cảm giác không chân thật như rơi vào cõi mơ.

Thì ra bản tính thật của Lục Quân là thế... Thì ra lúc ở trên giường chàng cũng dịu dàng như vậy, không như bình thường nói trở mặt là trở mặt, chàng không hề nổi giận chút nào... Thì ra, lúc chàng đối tốt với một nữ lang, nguyện ý hầu hạ nữ lang đó, thì sẽ nhún nhường chiều chuộng như vậy. Lúc chàng tốt với người, thật sự khiến đối phương không muốn rời xa, yêu mãi không thôi.

Nữ lang nằm trong lòng Lục Quân suy nghĩ vẩn vơ, cơ thể dần vô tri vô thức. Hai mắt La Linh Dư đỏ lên vì khóc, lúc chàng cúi người hôn, mái tóc dài của nàng xõa lên tay chàng, như mây mù nhẹ bay, cũng cọ vào lòng chàng ——

Nàng đẹp như thế, lại cầu hôn tới vậy, sao Lục tam lang có thể chịu chết?

Tuyệt bay đầy chân trời, tuyết phương Bắc luôn rơi nhiều hơn phương Nam. Kì sống ở Kiến Nghiệp, Lục tam lang chưa từng trông thấy trận tuyết nào lớn đến thế, tuyết to như lông ngỗng rơi liên hai hôm. Hiện tại, hai nơi Nhị Dương và Nam Dương đều bị cuốn vào chiến loạn, liệu trận tuyết này mang nguy cơ đến cho mọi người, hay là hóa giải tình hình đây? Không ai nói trước được.

Lục Quân tự nhận, điều chàng có thể nghĩ tới đều đã làm cả rồi.

Phát hiện quân đội Bắc quốc ở Nam Dương sớm, tập kích thành công. Ngụy tướng quân dẫn binh tái chiến; liên lạc với thứ sử và tướng quân ở Đình Xuyên và Nhĩ Dương, hợp lực đón địch; còn liên tục thư từ với Trần vương Lưu Thục ở Kiến Nghiệp, âm thầm sắp xếp vài nước đi giải quyết tai họa; nghe Lục nhị lang nói về giấc mộng của hắn, đích thân chứng nhận thật giả; liên lạc với danh sĩ ở tiếp giáp hai nước, hỏi về âm mưu Bắc quốc, kết giao với bọn họ, dốc lòng vì những danh sĩ tính tình hào hiệp, tay nắm cán bút, nằm trong tay dư luận thiên hạ; liên thủ với “tình địch” Hành Dương vương, sắp xếp tỉ mỉ kế hoạch, để Hành Dương vương dẫn binh đi giúp Nhĩ Dương.

Quảng đường này, đi tới đi lui là gầy vò cực hạn.

Lục Quân là tham quân, chàng theo quân nhưng không ra chiến trường. Chàng như người ngoài đứng xem, bình tĩnh nhìn mọi thứ xảy ra, phán đoán sự thay đổi của thế cục. Chàng đang kiên nhẫn thí nghiệm điều gì, muốn có được câu trả lời gì... Trước mặt toàn đại cục, đừng nói người ngoài, chính bản thân Lục nhị lang nằm mơ biết được tương lai, cũng không rõ tam đệ nhà mình đang làm gì.

Biên giới Bắc quốc và Nam quốc có tuyết rơi nhiều, bao trùm lên vạn vật, ấy vậy mà ở Kiến Nghiệp vẫn đang mất mát, chỉ rơi một trận tuyết nhỏ. Còn chưa kịp tận hưởng thì tuyết đã ngừng rơi, khiến người ta vô cùng nuối tiếc.

Ngày lâm triều đầu tiên sau khi tuyết rơi, Lục nhị lang và các đồng僚 cùng lên triều. Tin chiến sự ở Bắc quốc đã truyền đến Kiến Nghiệp, trước khi vào triều, các lang quân cũng thảo luận với nhau về cuộc chiến. Đánh nhau thì phải bỏ tiền, mà tiền tài của Nam quốc, hết tám phần đều nằm trong tay đại thế gia. Triều đình ép thế gia chi bạc, thế gia khổ hết biết, nghe thấy đánh nhau đã đau đầu, không muốn moi bạc.

Lục nhị lang thấy mí mắt giật giật không ngừng, sao cứ cảm thấy hình ảnh này giống trong mơ đến thế? Lục Hiến không nhận được thăm oán, rõ ràng nói cho tam đệ biết về giấc mơ rồi mà, nhưng rốt cuộc tam đệ đang làm gì vậy? Vì sao mình không thấy hiện tại có gì khác trong mơ?

Không có vẻ là sẽ dừng đánh trận.

Lúc lâm triều, tin chiến sự chuyển đến lên trên, bệ hạ nghe mà đau đầu một hồi, nhiều lần lẩm nhẩm. Gần đây tình thần hoàng đế chia làm hai, vừa tiếp tục chuyển luyện đan thành tiên, vừa trầm mê trong nữ sắc. Lão hoàng đế đã tu thân dưỡng tính nhiều năm, không gần nữ sắc, nhưng không ngờ khi Trần vương Lưu Thục đưa mấy mỹ nhân tới, lại mở ra cánh cửa lòng của lão hoàng đế. Tới khi đoàn sứ thần Bắc quốc hiến công chúa vào hậu cung hoàng đế, đương nhiên hoàng đế cũng tiếp nạp.

Lão hoàng đế ngày trước chỉ chuyển luyện đan thành tiên, bây giờ ông ta thúc giục đạo sĩ luyện đan, chỉ vì để chơi mỹ nhân.

Tuy công chúa Bắc quốc khá kiểu cách, nhưng suy cho cùng nàng ta vẫn còn trẻ tuổi xinh đẹp, nhất là khi còn đại diện Bắc quốc giao hảo, nên tâm trạng lão hoàng đế cực kỳ thoải mái. Vậy nên khi nghe nói phương Bắc khai chiến, nét mặt già nua của bệ hạ xụ xuống. Vào lúc này, đoàn sứ thần Bắc quốc hiến ngang đứng ra, tức giận vì Nam quốc bội ước —— rõ ràng song phương đang đàm phán hòa bình, sao phương Bắc có thể gây chiến được? Lục tam lang quả thực đáng ghét!

Sứ thần Bắc quốc đã từng ở Nam Dương, nhận ra Ngụy tướng quân đánh giặc lợi hại thế nào, nhưng quân sự sau lưng chính là Lục tam lang Lục Quân, tuy không ra chiến trường, nhưng lại nắm giữ toàn cục.

Đoàn sứ thần nghe về tình hình của Kiến Nghiệp, thăm hỏi các thế gia và hoàng thân quốc thích, liều lượng đánh cược một lần, nên mới dám mắng Lục tam lang ở ngay trên triều.

Quả thật, vừa nhắc đến Lục tam lang, các triều thần đã có suy nghĩ riêng, về mặt biến đổi, con người xoay tròn. Đoàn sứ thần Bắc quốc có tài ăn nói, bảo rằng chiến sự phương Bắc là do Lục Quân gây ra, khiến các sĩ đại phu nhũn mảy: “Lục tam lang đang làm gì vậy. Còn ngưng chiến thì không nên làm vậy.”

“Hay là để Lục tam lang về đi? Phải một người biết...” Sĩ đại phu này định nói là “biết đánh giặc”, nhưng thấy đoàn sứ thần Bắc quốc ôm mục đích cầu hòa đồng loạt trừng mắt, y ho khan sửa lời, “Đổi một người có tính cách khá hơn.”

Mà trong các vị hoàng tử, mấy công tử nghe bọn họ thảo luận về chiến sự, nói cuộc chiến là do Lục tam lang gây nên, sắc mặt các công tử cũng khê thay đổi. Lục tam lang đại diện cho lợi ích thế gia, đứng tương các sĩ đại phu này phê bình Lục tam lang, thực chất là đang nói giúp Lục tam lang; nhưng với các công tử mà nói, Lục tam lang không chỉ đại diện cho Lục gia, mà còn có quan hệ rất thân thiết với Trần vương.

Nhất là khi gần đây nghe được phong thanh, bảo rằng Lục gia đang định nghị hôn cho nhị lang và Ninh Bình công chúa. Ninh Bình công chúa Lưu Đường chính là muội muội ruột của Trần vương Lưu Thục! Nếu một khi liên hôn, không phải Lục gia sẽ đứng về phe Trần vương ư? Lục tam lang lại còn thao túng chiến sự phương Bắc, một khi có công trạng, thế lực Lục gia sẽ tăng nữa... Lục gia là đại thế gia có danh vọng lớn nhất ở Kiến Nghiệp, các công tử vất vả lắm mới đuổi được một Hành Dương vương đi, giờ không muốn Trần vương bước lên chút nào.

Đoàn sứ thần Bắc quốc mới bắt đầu khích bác ly gián, Triệu vương Lưu Hòe đã lập tức đứng lên: “Bệ hạ, phải hạ chỉ triệu Lục tam lang về ngay! Phương Bắc đã vào đông, khí hậu rất lạnh, quân sĩ phương Nam chúng ta không chịu nổi thời tiết ấy... Cuộc chiến này không ổn cho lắm. Huống hồ sứ thần Bắc quốc đã đến, dù gì chúng ta cũng nên đàm phán đã, vẫn tốt hơn là khai chiến.”

Đoàn sứ thần Bắc quốc giật mình, đưa mắt nhìn Triệu vương, tìm được đồng minh rồi. Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, hạ quyết tâm đợi sau khi bãi triều, phải đến viếng thăm vị công tử bất hòa với Lục tam lang này mới được.

Khích bác quan hệ của họ, dễ dàng đảo lộn tình hình cuộc chiến, dễ thế cục có lợi cho Bắc quốc! Ai mà thật lòng đàm phán hòa bình với Nam quốc? Nam quốc giàu có như vậy, thế gia xa xỉ đua đòi, vàng bạc đã không thỏa mãn được bọn họ, lưu ly phi thủy trở thành vật tâm thưởng... Trong mắt người Bắc quốc, đó là điều bọn họ hằng ham mộ ao ước! Mảnh quốc thổ này, Bắc quốc muốn xâm chiếm từng bước một.

Lục nhị lang Lục Hiển đứng trong hàng sĩ đại phu, nhìn phụ thân tà tướng của mình, nghe các lang quân thế gia nói đến chiến sự, thảo luận hạ chỉ cho ngưng chiến, hay nên hạ chỉ để Lục tam lang về. Lục gia không để ý nhiều đến chuyện Lục tam lang gây vô như vậy làm gì, Lục gia đã có danh vọng quá cao trong Kiến Nghiệp, Lục gia không cần lang quân nhà mình phải liều mạng trên chiến trường. Nhưng những người đó muốn ngăn cản Lục tam lang, Lục gia cũng không vui về —— lang quân nhà mình còn chưa làm nên thành tích ở phương Bắc, triều hồi về làm gì? Để chơi với các người à?

Lục Hiển nghe thế thì rất sốt ruột, đầu óc choáng váng. Thế cục này, ngày càng trùng khớp với quỹ tích trong mơ của hắn. Sợ bọn họ thảo luận xong xuôi lại đưa ra quyết định như trong mơ, để Lục tam lang quay về, không đưa binh mã lương thực, Lục tam lang lại không chịu về, bị lời gièm pha của bọn họ đim chết... Một lần nữa, Lục Hiển lại trách mắng tam đệ:

Rốt cuộc đệ đã làm gì vậy? Vì sao huynh không nhìn ra đệ đã gây ảnh hưởng ở đâu!

Lục Hiển cuống quýt, bỗng nhanh trí nghĩ đến bạn tốt của Lục tam lang – Trần vương Lưu Thục. Đúng thế, những người này có mưu mô xấu xa, nhưng không phải Trần vương tự xưng là bạn tốt của tam đệ sao, ở trong mơ, Trần vương cũng nói giúp tam đệ còn gì!

Lục Hiển vội vã chớp mắt với Lưu Thục ở trong hàng ngũ, hy vọng Lưu Thục nói gần với đoàn sứ thần Bắc quốc, nêu lên đề nghị có lợi cho Lục tam lang.

Nhưng Lưu Thục như không nhìn thấy ánh mắt của hắn, sắc mặt quận vương vẫn bình thản, chỉ tham dự thảo luận hai tiếng. Quả đúng là y đã đề nghị triều đình đừng làm ra quyết định lớn, tướng ở bên ngoài khó nhận quân lệnh, bệ hạ nên cho tướng quân phương Bắc và Lục tam lang quyền tự chủ lớn nhất. Song y vừa nói thế, sứ thần Bắc quốc phản đối ngay —— quân lệnh lớn hơn trời, tướng ở bên ngoài, há có thể không nhìn thế cục quốc gia, không nghe theo sắp xếp của bệ hạ?

Lưu Thục nói rất ít, Lục Hiển đã đỏ mặt mồ hôi đầy đầu mà cũng chỉ thấy công tử chậm rãi nói hai câu. Hơn nữa khi đoàn sứ thần hợp lực phản bác, Lưu Thục lại không nói nữa.

Y im lặng lắng nghe, không phát biểu thêm ý kiến.

Lục nhị lang điên cuồng nháy mắt làm mắt sắp sưng đau thấy thế, nuốt nửa tấc thò: “...”

Phong cách thức thời của Trần vương điện hạ – chuyện bất lợi tới mấy cũng không muốn tổn nhiều tâm tư tranh đấu, Lục nhị lang Lục Hiển không cách nào quen nổi. Lục Hiển không biết Trần vương đang nghĩ gì, sau khi bãi triều, đoàn sứ thần Bắc quốc lên lút tiếp xúc với các hoàng tử khác, còn Lục Hiển vội vã đuổi theo Trần vương.

Bách quan cùng xuất cung.

Lưu Thục bị Lục nhị lang đuổi kịp, cảm thấy đầu đau nhức. Vị ca ca này của Lục Quân rất đơn thuần, mình lại nổi lếp, quả thật không muốn tổn nhiều tâm tư nói chuyện với một người đơn thuần như vậy. Nếu càng nói nhiều, bí mật y nói lếp càng dễ bị bại lộ. Trần vương trực tiếp mở miệng: “Nhị lang tìm ta, là muốn nói đến hôn sự của người với tiểu muội nhà ta sao?”

Lục Hiển: “...”

Hắn ủ rũ: “Không phải.”

Cha mẹ trưởng bối đều đang thảo luận chuyện này, nhưng bây giờ hắn đâu có tâm trạng mà cười gả, hắn chỉ mong mình tiếp tục nằm mơ để giúp tam đệ. Có điều thật đáng tiếc, mấy ngày nay hắn không hề mơ thấy gì. Lục Hiển bắt an nên mới tìm tới Lưu Thục, muốn thảo luận kỹ với vị quận vương này, xem xem phải giúp tam đệ thế nào.

Nào ngờ Lưu Thục lại quá đáng đến thế, vung tay áo lên, nói: “Ngoài hôn sự với tiểu muội, cô không quen biết gì người, không cần nói chuyện khác.”

Lục nhị lang: ... Thì ra Trần vương là người khó nói chuyện vậy ư? Thế này hơi quá đáng rồi.

Lục nhị lang do dự, quả thực bây giờ hắn không muốn nói chuyện cười gả. Nhưng hắn lại muốn Trần vương giúp đỡ đệ đệ mình, đệ đệ mình không cố gắng, hắn phải tự ra tay vậy. Lục nhị lang do dự suốt đường, chạy đến bên ngoài phủ đệ của Trần vương, đi đi lại lại vòng vo. Tiểu muội giữ cửa khó hiểu nhìn Lục nhị lang, xem rốt cuộc hắn muốn đi dạo ngoài phủ Trần vương, hay là muốn vào trong.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Lục nhị lang cũng đã hạ quyết tâm. Hắn nhắm mắt nhắm mũi mà nói: “Bảo cho điện hạ của các người biết, ta đến bàn chuyện hôn sự.”

... Vì để có thể vào Trần vương phủ, có thể gặp được vị Trần vương không để nói chuyện hơn Hành Dương vương là mấy, Lục Hiển chấp nhận hôn sự này.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 107

Thư từ qua lại liên tục, khi phương Bắc chiến loạn liên thành, Nhĩ Dương là một trong những thành trì sắp thất thủ, thì triều đình Kiến Nghiệp lại đưa ra ý chỉ vô cùng đáng giận —— chư quận dừng chiến, làm tiền đề đàm phán hòa bình.

Đoàn sứ thần Bắc quốc quạt gió thổi lửa ở Kiến Nghiệp, thuyết phục lão hoàng đế đang bị sắc đẹp mù mị, rồi cũng nói ra nói vào với các đại thế gia vốn không muốn chi tiền. Giữa thế gia luôn có mâu thuẫn với nhau, ví dụ như vài ngày trước đó, biểu tiểu thư Lục gia La tiểu nương tử bị lưu dân chặn đường, mà lưu dân đó được Trần nương tử Trần Tú từng giúp đỡ, nên chuyện ấy đã dẫn tới mâu thuẫn giữa Trần gia và Lục gia; chỉ có điều sức ảnh hưởng không lớn, xin lỗi tặng lễ xong, mọi chuyện cũng đã kết thúc, nhưng liệu trong lòng nghĩ như thế nào thì không biết được. Mà mâu thuẫn không lớn không nhỏ giữa thế gia, vừa hay cho đoàn sứ thần Bắc quốc cơ hội công kích Lục tam lang.

Đề phương Bắc ngưng chiến đợi đàm phán, đó là kết quả mà đoàn sứ thần Bắc quốc dùng mưu mẹo mới lấy được.

Ý chỉ này vừa gửi ra Bắc, chư quân cả giận —— quân địch đã tấn công đến dưới chân thành rồi, sao giờ lại bảo ngưng chiến? Một khi dừng lại, chẳng phải sẽ thua cả sao?

Chính vào lúc này, Lục tam lang gửi thư đến các quận: tiếp tục chiến đấu. Lương thảo binh lực tới lúc nào, đó mới là điều Lục Quân bận tâm.

Lục Quân đã sớm đoán được chuyện triều đình Kiến Nghiệp không quyết đoán, đối với sĩ đại phu chỉ biết ỏ xa hưởng lạc mà nói, Bắc quốc sẵn lòng đưa ra lợi ích thì bọn họ cũng không muốn đánh nhau nữa. Nhưng cho dù không có giấc mơ của Lục nhị lang, thân ở phương Bắc vui trong cuộc, Lục Quân vẫn nhận ra, một khi phương Bắc lui binh, quân đội Bắc quốc sẽ tấn công ở ạt về phía Nam, cả Nam quốc sẽ không chống đỡ được.

Lục Quân vẫn luôn viết thư báo Trần vương gửi lương thực đến, thuyết phục chư quận không được lui binh, nói rõ tình hình với các danh sĩ có danh vọng cao ở phương Bắc.

Bắc quốc nói Nam quốc khai chiến trước, bội ước trước, nên mới khiến chuyện đàm phán không thành công. Lục tam lang giải thích cho các danh sĩ, trọng điểm rõ ràng là đoàn sứ thần Bắc quốc đã vào Kiến Nghiệp, nhưng đại quân Bắc quốc vẫn tấn công Nhĩ Dương, bên bội ước trước là Bắc quốc mới đúng. Ngay tới chuyện Ngụy tướng quân khai chiến trước ở Nam Dương cũng xảy ra bên ngoài Nam Dương, lại còn là tập kích, ý tứ này, không cần nói nhiều hẳn cũng hiểu rõ.

...

Có rất nhiều rất nhiều chuyện.

Sau khi tuyết ngừng rơi, sáng sớm ở trạm dịch, Lục Quân ngồi dưới cửa sổ bắt đầu viết thư. Tùy từng đi ra đi vào, liên tục có thư đưa đến, cũng không ngừng gửi thư ra ngoài.

Lúc Lục Quân viết thư cho các danh sĩ, chợt bất khựng lại: nếu lúc này không phải ở với La Linh Dư, chẳng cũng sẽ không viết thư cho các danh sĩ, mà sẽ đích thân đến thăm bọn họ.

Không biết ở trong mơ Lục nhị lang, lúc này mình đang làm gì?

Lục Quân trầm ngâm, chợt nghe thấy tiếng ồn sau bình phong trong phòng, có lẽ người nào đó đã tỉnh.

“Lang quân...” Tùy từng đang định báo cáo, nhưng bị Lục tam lang giờ tay ngắt lời.

Lục tam lang dặn một lát nữa hãy bàn tiếp, đợi tùy tùng khom người lui ra, chàng thuận tiện dặn bọn họ báo tiểu lại đưa bữa sáng vào. Trong lòng tùy tùng cảm thấy lạ, đợi tới lúc ra khỏi phòng, đứng trong sân, nhìn tuyết rơi mù mịt giữa màn trời, hẳn ta mới kịp phản ứng: O, không phải đã xế chiều rồi sao? Sao lang quân lại dặn chuẩn bị bữa sáng? Chẳng lẽ nữ lang kia...

Tìm tùy tùng đập mạnh, vội vã đẹp phăng ý nghĩ đó, không dám nghĩ sâu nữa.

Mà ở trong phòng, Lục tam lang cất chông thư trên bàn đi rồi mới đứng dậy. Chàng mặc áo cũ trong nhà, vạt áo thả lỏng, mái tóc dài cũng chỉ thắt nửa. Lang quân chậm rãi đi vòng qua bình phong bước vào trong, dáng vẻ thông dong thoải mái, ý vị thâm trường.

Lục Quân thấy màn được vén lên, nữ lang khỏ sở nằm sắp trên giường, tóc dài như thác nước, trải trên cánh tay chỉ chút vết bầm của nàng. Nàng khó nhọc nhất gương đồng rơi dưới đất lên, lại ôm lấy chân, cầm gương soi mặt.

Nữ lang ôm chân ngồi trên giường, đang vát và cầm bút vẽ mắt màu đỏ.

Lục Quân đi vào, trông thấy đuôi mắt nàng như dán hoa đào, trang điểm như vết sẹo, màu từ đỏ nhạt chuyển thành đỏ tươi... Lục Quân không khỏi bật cười: “Đur Nhi muội muội đúng là có nhả húng, vừa mới tỉnh dậy, chưa gì đã muốn lo mặt mình trước. Muội muội đúng là tri kỷ, còn đặc biệt trang điểm cho ca ca xem”

La Linh Dur: ... Chải chuốt trang điểm luôn là một trong những chuyện nàng chú ý nhất, có liên quan gì tới chàng?!

Chàng lại còn chê cười nàng.

La Linh Dur sầm mặt không lên tiếng, trong bụng oán trách Lục Quân. Đêm qua nàng cầu xin chàng là thế, vậy mà chàng không dịu dàng tí nào. Hôm nay sau khi chàng tỉnh lại, trên người đều là dấu vết... Khiến nàng buồn bã không thôi, không muốn gặp Lục Quân. Nhưng vào hôm sau, câu đầu tiên của người này không phải thương xót nàng, mà là chế giễu nàng yêu cái đẹp, La Linh Dur không nhịn được trả đũa lại: "... Chẳng lẽ nơi này là nhà tranh của Gia Cát Lượng ở Nam Dương chắc? Gia Cát tiên sinh đúng là bận trăm công nghìn việc, thức khuya dậy sớm”

Nàng châm biếm Lục Quân không ra khỏi cửa mà viết thư liên tục, noi theo danh sĩ đời trước – tiên sinh Gia Cát Khổng Minh ở Nam Dương. Nhưng sao chàng có thể so được với đại nho người ta?

Song Lục Quân không tức giận, trái lại nghe nàng nói xong, chàng còn bình tĩnh cười: “Kêu suốt một đêm, giọng khàn rồi há?”

La Linh Dur: “...!”

Lục Quân nhìn nàng, sự quan sát nhạy bén khiến nụ cười của chàng càng thêm sâu: “Chẳng trách vừa tỉnh dậy đã phải trang điểm, thì ra không chỉ khàn giọng, mà mắt cũng sưng lên.”

La Linh Dur nổi cáu, không nhịn được nữa, ném gương trong tay đi —— là lỗi của ai hả! Đồ lưu manh háo sắc, đã thế còn đứng đây châm chọc!

Lục Quân thông dong bắt lấy chiếc gương, nhìn nàng một cái, vẫn nửa cười nửa không: “Có khàn giọng hay sưng mắt cũng không sao, ca ca đã cho người sắc thuốc cho muội rồi, uống hai ngày là sẽ khỏe lại.”

Chàng vừa dứt lời thì có người gõ cửa. Thì ra là tiểu lại nghe tùy tùng Lục tam lang dặn dò, đưa đồ ăn đến. Dưới ánh mắt kinh hãi của La Linh Dur, Lục tam lang tiện tay đặt gương xuống, không để tiểu lại đi vào mà chàng đích thân đi ra, cầm lấy hộp đựng đồ ăn. Đi hai vòng mới khép cửa, trở lại bên bàn cạnh mếp giường, Lục tam lang bắt đầu sửa soạn đồ ăn.

La Linh Dur ngồi trên giường, mặt vẫn danh lại, nhưng ánh mắt lại bất giác nhìn theo bóng lưng chàng. Thấy chàng mặc áo rộng, mặt nàng lập tức đỏ lên. Vì nàng nhớ đến đêm qua khi giờ trò vô si, Lục Quân coi quần áo có đáng vẻ như thế nào. Khác hẳn với vẻ phong hoa lười biếng ngày thường, không có quần áo rộng trời buộc, eo hồng chàng tuy gầy nhưng rắn chắc, dù không phải là con nhà võ, song cũng không phải kiểu văn nhân yếu đuối. Bình thường mặc đồ rộng nên người ta chỉ cảm thấy chàng thanh cao tuấn tú, không nhìn ra vóc dáng đẹp của chàng. Chàng nên giống như quân nhân, mặc quân trang lên người mới không lãng phí thân hình ấy... Quả nhiên trời cao thiên vị người đẹp, cái gì cũng cho Lục Quân tốt nhất.

Lúc La Linh Dur đang nghĩ này nghĩ kia, bỗng Lục Quân nhảy cảm nhìn đến.

La Linh Dur ngẹn mặt: “... Hút!”

Tuyệt đối không thừa nhận mình đang nghĩ đến chàng.

Lục Quân nhìn gương mặt đỏ, trông mắt ướt át của nàng, rõ ràng là xao động đến nơi rồi, nhưng chàng cũng không vạch trần. Tiểu nữ kiểu cách như La muội muội nhà chàng, dù gì cũng phải cho mặt mũi mới được. Nếu chàng không nể mặt, nàng sẽ tức điên lên cho xem. Lục tam lang tự nhận rất chu đáo bỏ qua đề tài đó: “Mít Uớt đã đói chưa, xuống giường rửa mặt ăn cơm thôi.”

La Linh Dur không đáp lại chàng.

Chàng cũng không để bụng, nói tiếp: “Cuộc sống bên này khá kham khổ, không thể so được với Kiến Nghiệp. Có điều muội cứ yên tâm, sau này, nếu ta có thời gian sẽ chăm sóc muội. Lúc ca ca bận công chuyện, muội cứ như nữ lang các nhà. Cuối cùng nàng cũng có thể hưởng thụ những ngày tháng đẹp đẽ đã từng mơ vô số lần. Không cần ra ngoài, không cần xã giao, không cần lấy lòng ai, không cần bị người ta cười nhạo nhưng vẫn muội đầy làm như không nghe hiểu, không cần phải nghĩ xem lang quân này có thích hợp hay không, cũng không cần hề thấy nữ lang sẽ bất giác so sánh mình với người ta.

Hai mắt La Linh Dur lập tức sáng lên!

Nổi bất an biến mất —— thì ra hoan ái với chàng xong, chàng sẽ lấy nàng thật.

Hơn nữa gả cho chàng rồi, thật sự có thể nhận được rất nhiều lợi ích.

Nàng không cần phải vất hết óc, dùng tiền tài có hạn để dát lên gương mặt nữ lang quý tộc nữa, cũng không cần cố gắng học tập trong mỗi trào lưu mới, để mình đứng nhất mọi thứ. Không cần chạy ngược chạy xuôi, kết giao với nữ lang các nhà. Cuối cùng nàng cũng có thể hưởng thụ những ngày tháng đẹp đẽ đã từng mơ vô số lần. Không cần ra ngoài, không cần xã giao, không cần lấy lòng ai, không cần bị người ta cười nhạo nhưng vẫn muội đầy làm như không nghe hiểu, không cần phải nghĩ xem lang quân này có thích hợp hay không, cũng không cần hề thấy nữ lang sẽ bất giác so sánh mình với người ta.

Nàng có thể làm ở nhà bắt bướm thêu thùa, hưởng thụ cuộc sống làm nhàn hoa chùm gửi, được nam nhân nuôi dưỡng...

La Linh Dur không đành mặt nữa, lúc Lục Quân miêu tả cuộc sống tương lai tốt đẹp của nàng, La Linh Dur vui vẻ cười ra tiếng. Nụ cười thật lòng, hai mắt sáng ngời, bông tai sáng rực, quầng rũ yêu kiều biết mấy. Lục Quân không thể làm như không thấy, trực tiếp đặt hộp thức ăn trong tay xuống, nghiêng người ngồi sát tới.

Chàng đưa tay bóp mặt nàng: “Sao vẫn như thế hả? Vẫn không thay đổi chút nào.”

La Linh Dur cực kỳ sung sướng, như thể nhìn thấy được bóng dáng sinh hoạt xa xi của mình sau này. Có tiền có thể như Lục tam lang tốt biết bao, người có tài nghệ như Lục tam lang, nhưng mãi mãi không cần dùng đến cũng quá tốt —— từng có đại nho nói với nàng Lục Quân giỏi nấu trà, còn tặng một hộp cả Cầm, đề Lục Quân pha “trà cả Cầm” cho nàng uống. Đến tận bây giờ, La Linh Dur vẫn chưa thấy chàng pha trà lần nào.

Vì Lục Quân không cần ra tay lấy lòng.

Nàng cũng muốn được như chàng! Mà chỉ cần chàng cưới nàng, thì nàng có thể thực hiện được điều đó...

Chính vì quá vui nên dù Lục Quân bóp đau mặt, nàng cũng không so đo. Đôi đồng tử của nữ lang như nước trong, lúc nhìn Lục Quân, không còn vẻ ngại ngần trước sự cuồng nhiệt của chàng đêm qua, mà nhìn thế nào cũng thấy chàng cực kỳ tuấn tú. Có tài đức gì mà giấc mơ của nàng có thể thành thật —— không chỉ có thể gả vào nhà giàu, mà còn gả cho người hào phóng phong lưu như thế...

“Tuyệt Thần ca ca,” La Linh Dur giang tay nũng nịu, ôm cổ chàng mà cọ vào, nữ nư cười xinh xắn, “Tuyệt Thần ca ca...”

Nàng quá kích động, nhất thời quên đi cơn giận ban nãy, bấy giờ cứ ôm chặt mà ngồi nói đó. Nàng vừa giang tay như thế, chân lập tức rơi xuống, trên làn da trắng muốt đầy đốm đỏ loang lổ, đập cả vào mắt lang quân. Ban ngày trời sáng, nên có thể thấy rõ những thương ban đêm không thấy được. La Linh Dur kinh hãi, hét lên một tiếng, buông tay ra ôm lấy chân, rụt người về phía sau.

Nàng ôm ngực lui vào góc giường, hai mắt Lục Quân tối sầm, lại nghiêng người theo nàng, đề nàng ngã xuống giường. Mắt chàng nhìn chăm chăm đôi tuyết trắng ngần, anh đào nở rộ. Miềm mại vừa tay, phản chiếu ánh sáng nhẹ nhẹ. Trắng mịn như gôm sứ phát sáng, không hề đơn điệu chút nào.

Khiến chàng thích tới nỗi không muốn buông tay, nhìn không dứt mắt.

Lục Quân cười khẽ: “Giống như ‘lưu sương trong ngọc’. Em gái đẹp thật đấy.”

Dĩ nhiên chàng không nói đến gương mặt của nàng.

La Linh Dur thẹn thùng, gờ tay che mắt: “Tuyệt Thần ca ca, huynh càng lúc càng hạ lưu.”

Lục Quân lại cười, ngón lửa bùng lên trong mắt bị chàng để xuống: “Muội muội lo quá rồi. Lúc này vẫn chưa đến mức đó đâu.”

La Linh Dur: “...”

Lục Quân: “Bây giờ ta vẫn còn phải kìm nén... Hiện tại chiến sự vẫn ở trước mắt, không thể mãi mê nữ sắc mà lơ quan cơ được. Để muội muội mang thai càng không dễ, ta không thể đánh mất tự suy nghĩ.”

La Linh Dur xấu hổ, gờ tay đấm chàng —— cái người này, chuyện gì cũng có thể nói ra, lại còn không chút đỏ mặt... Sao trước kia nàng lại cảm thấy chàng là danh sĩ nho nhã chứ, đúng là đồ ngốc mà.

Thì ra người nào đó đã tự suy nghĩ ư. Vất vả cho Tuyệt Thần ca ca của nàng quá, bản tính ngà ngón như thế, sao chàng có thể già vờ thanh cao nhiều năm đến vậy?

Lục Quân cúi người hôn nàng. Chàng khen luôn miệng: “... Nuôi thế nào đây...”

Ánh sáng rực rỡ lóe lên trong mắt La Linh Dur, càng thêm phối hợp để chàng thêm vui vẻ. Chuyện vô hại với mình mà chàng còn vui, chẳng phải nàng sẽ được lợi nhiều hơn sao? Chuyện giữa nam nữ, không phải chuyện bày bạ kia. Nàng ôm cổ chàng, giao hoạt như nàng hồ lý nhỏ: “Đưa vào ca ca, để ca ca nuôi.”

Quả nhiên mắt Lục Quân sáng lên, mỉm cười nhìn nàng. Tay chàng nâng mặt nàng, hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng. Mặt chạm nhau, tóc dài lướt qua. Chỉ trong chớp mắt, hai người cùng lăn về một nơi, lang quân ôm nàng triển miên, một lời hai nghĩa: “Cái miệng nhỏ nhắn này của muội muội đúng là ngọt ngào.”

Nhưng La Linh Dur lại cứng người, bên trong chân đau quá —— tay chàng!

Giọng nàng run run: “Đừng đừng đừng đừng mà, muội còn đau...”

Lục Quân thấp giọng nói: “Ừm, không chạm vào muội. Mít Uốt đừng kêu nữa, để ta cho muội ăn ngon.”

Nhưng cái ngon của chàng lại muốn lấy hết nửa cái mạng của nàng... Như thế sao được? La Linh Dur cứng người, nhìn tròn từ đen lấy của chàng, bị chàng dọa chết khiếp. Nhưng bề ngoài chàng vẫn rất bình tĩnh, ai mà biết được chàng đang nghĩ gì. Nữ lang bị để xuống giường gầy vò một trận, lúc nàng vất óc nghĩ xem nên ngăn cản Lục tam lang thế nào, thì ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa.

La Linh Dur phản ứng rất nhanh, lập tức đẩy Lục Quân ra, cũng dùng sức đập mạnh chàng: “Có người đến kia!”

Lục Quân: “... Sao trông muội có vẻ mừng thế?”

La Linh Dur vội che đi sự vui mừng kinh ngạc trong mắt, nàng đúng là không lừa được Lục Quân. Lục tam lang thờ dài một tiếng rồi lại nheo mắt nàng, lúc này chàng mới lui ra. Đợi thân hình Lục Quân khuất sau bình phong, La Linh Dur sợ chàng quay lại thì sẽ nghĩ đến chuyện bày bạ kia, nàng lập tức dùng tốc độ nhanh nhất trong đôi mặc quần áo vào, cố gắng chịu đựng cảm giác khó chịu như nghiền ép cơ thể...

Một lúc sau Lục Quân cảm thư trở vào, sắc mặt thờ ơ, cúi đầu đọc thư.

La Linh Dur dòm quan sát sắc mặt, thấy thế bèn hỏi: “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì ạ?”

Lục Quân ngồi xuống, trầm ngâm: “Một nửa... Trong cuộc chiến Nam Dương, đội quân Bắc quốc có binh lực mạnh nhất trong phe chúng. Kỳ binh, bộ binh, tay cung tiễn, trang bị đều hoàn hảo. Vì để thôn tính Nam Dương mà bộ binh đã chớp được cơ hội. Vạn mũi tên bắn đi một lượt, Ngụy tướng quân suýt nữa bỏ mạng. May mắn quân ta đã có chuẩn bị trước, kịp thời dẫn binh lui về sau, chỉ chết vài người trong mưa tên.”

La Linh Dur ngẩn người, ánh mắt tức khắc thay đổi. Nàng là nữ lang thông minh, giọng Lục Quân kỳ lạ như thế, nàng lập tức nghĩ đến ngay: “... Nhị biểu ca từng nói với muội là huynh ấy từng có một giấc mơ, mơ thấy huynh chết vì vạn tiễn xuyên tim! Huynh ấy chỉ nói qua qua, muội cũng cho chuyện này về sau không giống thực tế, nên cũng bỏ qua... Thì ra là ở nơi này!”

Nàng vội và cầm tay Lục Quân, hai mắt nóng rực. Biết rõ chàng không sao, nhưng nghĩ đến chuyện đó vẫn khiến nàng sợ hãi. Nàng run rẩy ôm lấy chàng, không còn tâm trạng đưa đẩy, quyền rũ Lục Quân nữa: “... Huynh không sao! Huynh vẫn bình an!”

Nếu lúc này Lục Quân ở Nam Dương, nói không chừng, người chết trong trận mưa tên chính là chàng. Ngụy tướng quân thân vũ nên mới có thể thoát thân. Võ nghệ của Lục Quân chắc chắn bằng được Ngụy tướng quân, nếu chàng ở đó... Vạn tiễn xuyên tim mà chết, không phải là kết cục của Lục Quân ư?

... Lại còn bỏ mạng một cách vô tình như thế.

Lục Quân trầm tư, bỗng nhiên nói một câu: “Nếu lúc này ta không ở đây, thì ta sẽ đi viếng thăm các danh sĩ. Ta cũng không ở Nam Dương.”

La Linh Dur: “... Thế là có ý gì?”

Lục Quân mỉm cười, cúi đầu dịu dàng nhìn nàng, hôn vào má nàng: “Ý là, muội đã thay đổi vận mệnh của ta. Là muội đã cứu ta.”

Nếu nàng gả cho Hành Dương vương, ruột gan chàng như đứt từng khúc, tâm thần không yên, sẽ chết trong chiến sự này;

Nếu nàng ngoan ngoãn ở Kiến Nghiệp đợi chàng, trong lòng chàng lại có nàng, tâm thần yên ổn, giao Nam Dương cho Ngụy tướng quân, chàng sẽ đi viếng thăm các danh sĩ xung quanh, mượn dư luận để ép Bắc quốc;

Nếu nàng đến tìm chàng, và chàng cũng tìm nàng, thì sẽ tránh được nguy cơ kia.

Chuyện khiến chàng chết thảm trong giấc mơ đầu tiên của Lục nhị lang, bất kể thế nào cũng sẽ không xảy ra. Thứ chờ chàng là một chuyện khác... Từng ly từng tí một, lúc đầu không để lộ sơ hở dấu vết nào, nhưng khi tất cả tập hợp lại với nhau, thì sẽ nảy sinh biến hóa rất lớn. Lục nhị lang sao có thể ngờ, chi cần hán động ý để La biểu muội đến Nam Dương sớm, thì sẽ xảy ra nhiều thay đổi tới vậy?

Bây giờ Lục Hiến vẫn cảm thấy không có gì thay đổi.

Lục Quân cười nói: “Thú vị đấy.”

La Linh Dur: “Thú vị? Muội lo cho huynh lắm đấy! Hình như giấc mơ của huynh ấy là thật... Vậy phải làm sao bây giờ? Huynh ấy nằm mơ thấy huynh sẽ chết...”

Lục Quân nói: “Không sao, trong lòng ta hiểu rõ mà, vừa hay mượn cơ hội kiểm tra xem, rốt cuộc giấc mơ của nhị ca dự đoán tương lai thế nào, độ chính xác là bao nhiêu. Ừm, sợ là cần muội muội giúp đỡ nữa...”

Kế hoạch của chàng không hề nghiêm túc, vừa nghĩ vừa nói. Chàng còn chưa nói hết câu, La Linh Dur đã tích cực đứng lên hưởng ứng: “Vậy thì mau lên đi! Huynh cần muội làm gì, phối hợp với huynh thế nào? Chúng ta về Nam Dương sao... A không, là ngọn núi kia! Chúng ta cần phải tìm ngọn núi kia trước...”

Lục Quân nhìn nàng một lúc lâu, La Linh Dur khó hiểu chớp mắt nhìn lại. Lục Quân: “Không cần giấc mộng ‘nhành hoa chùm gửi’ của muội nữa à? Không phải đã bảo sẽ ở nhà bắt bướm thêu thùa sao?”

La Linh Dur sảng giọng: “... Chuyện đó để sau hẵng nói. Sống chết ở ngay trên đầu, ai có lòng dạ bắt bướm thêu thùa nà?”

Lục Quân sờ tóc nàng, mỉm cười không đáp —— không phải là không có lòng dạ, mà là không có khả năng. Nữ lang thể gian khi đối diện với nguy cơ, đa số vẫn chỉ nghĩ tới chuyện chuyện thêu thùa bắt bướm. Nhưng La Linh Dur không như thế, thái độ của nàng rất tích cực, đứng cảm tiến tới. Chàng để nàng yên phận chờ đợi, nhưng nàng lại sốt sắng.

Chàng có dự cảm, giấc mơ “nhành hoa chùm gửi” của nàng, e cũng chỉ là lời đầu mối.

La Linh Dur đẩy chàng: “Lại còn cười! Huynh đang chê cười muội đó hả?”

Lục Quân thôi cười: “Đừng ồn ào, nghỉ ngơi một hôm đi, ngày mai chúng ta sẽ về Nam Dương.”

***

Lục nhị lang không biết tam đệ đã phá giải được giấc mơ của mình, thậm dò khả năng sống trong giấc mơ, thậm chí là đang thí nghiệm.

Lục nhị lang lo lắng suốt ngày, cảm thấy thế cục trên triều dần bất lợi với bọn họ. Trên triều càng bi quan, hần càng muốn đi tìm Trần vương điện hạ. Mà đạo gần đây, trong thiên hạ bỗng nhiên có danh sĩ viết văn, tức giận mắng Bắc quốc gian xảo, lấy chuyện thành Nhĩ Dương bị phá để công kích Bắc quốc bội nghĩa bội ước —— ngoài mặt thì nói đàm phán với Nam quốc, nhưng sau lưng lại xuất binh công thành.

Sức ảnh hưởng của danh sĩ ở Nam quốc cũng như Bắc quốc. Văn vừa tung ra, những danh sĩ khác cũng đi theo. Văn thư của danh sĩ khiến người khắp thiên hạ thảo luận sôi nổi.

Ở Kiến Nghiệp, đoàn sứ thần Bắc quốc rơi vào cảnh hết sức lúng túng nguy hiểm, ánh mắt của cả triều đình nhìn bọn họ cũng trở nên kỳ quái, ngay tới lão hoàng đế cũng nghi ngờ không thôi. Đoàn sứ thần hết hoảng, mắng thẳng vào nhân nói bấy bạ. Nghe nói công chúa Bắc quốc quý bên ngoài tầm cung bệ hạ Nam quốc đến hôn mê bất tỉnh, song bệ hạ cũng không phản ứng gì. Ngày hôm sau, đoàn sứ thần Bắc quốc bỏ ra số tiền lớn, quyền góp cho chúa Khai Thiện một bức rèm châu để lấy lòng. Đồng thời, sứ thần Bắc quốc cũng đến viếng thăm Triệu vương Lưu Hộc, dâng tặng Lưu Hộc một hộp dạ minh châu.

Khi Lưu Hộc đang do dự chơi dạ minh châu, thì một bức rèm nhỏ hơn rèm của chúa cũng được đưa tới phủ của hần.

Thời đại này, rèm châu dùng lưu ly Thiên Trúc và chuỗi ngọc để dệt nên. Vì lưu ly rất đắt, nên người trong thiên hạ đều tặng bốc rèm châu lên trời. Bảo vật vô giá này, sợ trong Thái Sor cung cũng chẳng có mấy bộ. Đoàn sứ thần Bắc quốc bỏ ra số tiền lớn như thế khiến Triệu vương hốt hơ —— dù sao Trần vương cũng mới là kẻ thù chính trị, và Lục gia cũng thế.

Triệu vương nói giúp đoàn sứ thần Bắc quốc ở trên triều, vô cùng khinh bỉ danh sĩ.

Cũng có rài rác những người khác đứng ra tương trợ.

Trần vương Lưu Thục không tham gia vào hàng ngũ lần này, Lục Hiển lại chau mày ù dột đến phủ viếng thăm, dùng lý do là cầu hôn tiếp. Lần này, các vị phụ tá đều tham dự thảo luận chính sự, không tránh Lục nhị lang nữa, Lục nhị lang lo mớ phát hiện, thì ra Trần vương đã ứng phó với chuyện này từ sớm. Trước đó cảm thấy không thể dựa dẫm vào y, nên mới không chịu tiết lộ tin tức với y.

Lúc Lục nhị lang vào ngồi, tâm trạng cực kỳ phức tạp. Còn Lưu Thục lại nói thật: “... Không phải binh đi, bởi vì ai ai cũng đang nhìn vào. Âm thầm chuẩn bị lương thực thì số lượng không đủ, không thể làm lớn chuyện.”

Lục Hiển nghiêm túc: “Triều đình muốn phương Bắc ngưng chiến, là muốn chặt binh lực triệt lương thực.”

Lưu Thục: “... Hiện tại, nên nghĩ cách đưa lương thực đi đã, phải giấu triều đình, tìm người, đáng tin.”

Lục Hiển nhanh chóng quyết định: “Ta đi!”

Lưu Thục nhìn hần, tầm mắt nhẹ nhàng lướt qua rồi tiếp tục thảo luận với phụ tá: “Các người cho rằng, phái ai là được nhất?”

Lục Hiển: “...”

Hần trực tiếp bị bỏ qua sao? Trong mắt Trần vương, đến chuyện đưa lương thực mà hần cũng không làm được? Nhất định là do trước kia tam lang thường nói xấu mình với Trần vương điện hạ, nên mới khiến Trần vương không tin tưởng như thế.

Các phụ tá nhìn Lục nhị lang với vẻ thông cảm, không nói gì với hần, chỉ rời rít góp lời, đề cử người có thể vận chuyển lương thực. Trần vương không đưa ra ý kiến. Lục nhị lang lại đề cử mình, tích cực thuyết phục Trần vương. Ánh mắt Trần vương đóng đinh trên người Lục nhị lang một lúc, cuối cùng vẫn dời đi.

Rõ ràng, Trần vương vẫn không cho rằng Lục nhị lang có khả năng đối phó với mọi chuyện.

Lục nhị lang cảm uất mà không nói ra được, lúc đang tức giận nghe Trần vương nói có thể phái ai đi, thì một âm thanh ôn hòa vang lên từ sau lưng: “Đề ta đi đi.”

Mất thường có thể thấy, vẻ mặt vốn lạnh lùng của Lưu Thục bỗng có biểu cảm, y đột nhiên ngoảnh đầu lại.

Lục Hiển cũng đứng dậy theo mọi người, bọn họ thấy ở ngoài lương đình, Chu lang Chu Tử Ba được người hầu dẫn đến, đứng trong vườn sắc xanh sắc vàng, không biết đã nghe bọn họ thảo luận bao lâu. Chu lang mỉm cười, mọi người lập tức thấy tai Trần vương điện hạ đó búng: Không ngờ Chu lang có thể dễ dàng ra vào Trần vương phủ như thế, thậm chí chính Trần vương cũng không biết Chu lang đến, có thể thấy Trần vương đã dặn dò người hầu thế nào.

Cửa của Trần vương phủ, lúc nào cũng chào đón Chu lang.

Đầu óc Lục Hiển nỗ âm, vì trong mơ của hần không phải như vậy. Trong mơ không có Chu Tử Ba, không có chuyện Chu Tử Ba muốn đưa lương thực lên Bắc cho Lục tam lang. Trong mơ chỉ có Trần vương bốn ba, chỉ có Trần vương phản thần...

Lần này, Trần vương né tránh rất nhanh, nhưng vẫn không đồng ý.

Chu Dương Linh mạnh hơn Lục nhị lang nhiều, nàng mỉm cười: “Chẳng những ta có thể đưa lương thực giúp điện hạ, mà ta còn có thể kêu gọi hàn môn quyền góp. Lương thực ở Giang Nam đã được đưa tới, chỉ có ta ra mặt thì bọn họ mới tin tưởng, mới có thể giao lương thực ra.”

Mắt Trần vương híp lại, khẽ nói: “... Ta vẫn chưa hỏi Chu lang bao giờ, cũng không âm thầm, điều tra huynh. Muốn hỏi Chu lang, rồi cuộc huynh có thân phận gì, mà khiến hàn môn tin tưởng đến thế?”

Dưới bao cái nhìn, phong thái của Chu lang vẫn không giảm sút. Nàng chấp tay lay, trường bào bay lên, lúc ngừng đầu, gương mặt vẫn sáng sủa như trước, thậm chí còn thêm vài điều: “... Người đứng đầu hàn môn là Chu Đàm, là...”

Lưu Thục nhìn chăm chú nàng, đáy mắt y lóe lên tia sáng, như bắt được thứ gì đó, tìm đập mạnh, chờ đợi lời nàng!

Chu Dương Linh: “... Là sự phụ của ta, ta cũng gọi ông ấy một tiếng ‘nghĩa phụ’.”

Trần vương ngo ngác, trái tim rung động sắp nháy ra ngoài lại mất mát nằm về chỗ cũ... Nhưng rồi y bại bắt đầu nghi ngờ, rồi cuộc Chu Tử Ba là ai

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108

Lục nhị lang Lục Hiển không lên tiếng phát biểu, chỉ nhìn bọn họ thảo luận chuyện Chu Tử Ba có nên đi hay không. nếu Chu Tử Ba là đệ tử kiếm con nuôi của danh sĩ Chu Đàm đứng đầu hàn môn, điều đó có nghĩa nàng có đề danh vọng, muốn hàn môn tôn trọng, xuất binh khi hay góp lương thực đều được. Hơn nữa với việc làm của Chu Tử Ba trong nửa năm qua khi đến Kiến Nghiệp, có thể thấy rõ năng lực làm việc của nàng rất thích đáng.

Điều không hay là, Chu Tử Ba ốm yếu lắm bệnh, không chịu nổi đường xa xa xôi.

Sứ thần Bắc quốc liên thủ với đoàn thể ích lợi ở Kiến Nghiệp, canh chừng Trần vương chăm chú, sau khi Chu Tử Ba dẫn người rời khỏi Kiến Nghiệp, liệu có thể tránh được đối phương truy sát hay không.

Chu Dương Linh im lặng nghe mọi người nêu ra nghi ngờ, đợi bọn họ dứt lời, nàng mới mở miệng, giọng ôn tồn: “Các vị yên tâm. Tuy ta ốm yếu, nhưng chỉ là bệnh từ trong bụng mẹ, chỉ bị mấy bệnh vặt, không ảnh hưởng đến đại sự, dù đi đường xa cũng không sao.”

“Ât sẽ có truy sát. Nhưng kẻ truy sát là ai thì chưa biết. Chỉ cần công tử giúp ta, có khi ta còn giúp ngược lại công tử, đoán được đối thủ cho công tử thì sao?”

Tốc độ nói của Chu Tử Ba đều đều, lời lẽ thẳng thắn. Ở bên cạnh nàng, hai mắt Trần vương điện hạ sáng lên, nhìn nàng chăm chú, hoàn toàn quên khuấy những người khác.

Lục Hiển trầm mặt lắng nghe, dần dà nghe được tính phức tạp trong câu chuyện mà bọn họ thảo luận. Vị lang quân thoát trông hiền hậu trầm lặng, nhìn đâu cũng có vẻ ngộ nghệ tự lấy làm xấu hổ, nghĩ bụng, suy cho cùng mình cũng không phải là mưu sĩ, có thể đoán được nguy cơ nhưng không thể giải quyết được nó. Chỉ là hần đứng trên góc độ người xem, mấy lần nhìn Chu Tử Ba, nhìn nhiều rồi lại có cảm giác quen mắt ——

Ở trong mơ, Chu Dương Linh và La Linh Dư được xưng là “nhị mỹ nhân Kiến Nghiệp”. Không có từ nào có thể diễn tả được vẻ đẹp của La Linh Dư, còn Chu Dương Linh lại đẹp của chốn sơn thủy nhân gian. Từ xưa đến nay, mỹ nhân không nhìn mỹ nhân, La biểu muội của Lục nhị lang nhiều ít gì ghen ghét và kiêng kỵ với Chu Dương Linh, cho nên không thân thiết với Chu Dương Linh. Có Chu Dương Linh thì sẽ không có La biểu muội. Chính vì thiếu đi mối quan hệ này, nên lúc ở trong mơ, Lục nhị lang không hề gặp Chu Dương Linh. Chỉ thỉnh thoảng nhìn từ đằng xa, cảm thấy nữ lang này quá đẹp, hơi thờ như nhàn lan, trông tựa nàng Tây Thi yếu đuối.

Nhưng ở ngoài đời khi hắn gặp Chu Tử Ba, chỉ thấy “nàng” có phong thái danh sĩ tao nhã, vô cùng khiêm tốn. Lang quân thiếu niên tuấn tú, là mỹ nam được mọi người theo đuổi. Tuy trông y khá gầy, song sự rộng lượng, khi khái quát lên trên mặt, cũng với tấm lòng không cầu nề qua hành vi cử chỉ của y, lại không hề khiến người ta cảm thấy nữ tính.

Lục nhị lang cảm thấy quen mắt, nhưng hắn không nhận ra Chu Tử Ba chính là Chu Dương Linh ở trong mơ.

Trong khi đó, Trần vương Lưu Thục chưa từng gặp Chu Dương Linh tuy đã nảy sinh hoài nghi, song vẫn cảm thấy mình đang mơ tưởng hảo huyền —— người như Chu lang... tuấn tú như Chu lang, mình còn cầu mong gì hơn.

Trong lòng có ngổ vức, Lưu Thục bèn cho người đến Nghi thành điều tra, xem có phải Chu Đàm có một đệ tử tên là Chu Tử Ba không. Lúc tùy tùng định đi, Lưu Thục lại dặn thêm một câu, hỏi xem con gái Chu Dương Linh của Chu Đàm có tính cách ra sao, liệu có thể, có thể... Nhưng rồi Trần vương không nói nữa, khiến tùy tùng hoang mang, phải tự nghiền ngẫm.

Nhưng bất kể kết quả điều tra là gì, thì hai ngày nay, được sự nhất trí đồng ý của phụ tá Trần vương, Chu Dương Linh đã lặng lẽ rời khỏi Kiến Nghiệp. Nàng định vào Nam trước, lấy thân phận của phụ thân để quyền góp lương thực; sau đó mới đi vòng ra Bắc, có thể chơi trò “chìm sẽ rình nấp phía sau” với kẻ truy sát có-thể-có; cuối cùng bình an tới Nam Dương, trợ giúp quân sĩ phương Bắc.

Tình hình trên quãng đường này thay đổi rất nhiều, cần Chu Dương Linh tùy cơ ứng biến. Chu Dương Linh bàn bạc công việc liên quan với mọi người, ấn định hành trình. Một ngày trước khi đi, nàng cố ý đến Lục gia, gặp muội muội ruột La Văn Hòa của La Linh Dư một chuyện. Tiểu nương tử La Văn Hòa nhờ nàng gửi thư gửi quà cho tỷ tỷ, muốn Chu lang hỏi xem bao giờ thì tỷ tỷ mới có thể trở về.

Tiểu nương tử buồn bã, dụi lấy vành mắt đỏ ửng: “... Chu bà giờ muội xa tỷ tỷ lâu như thế. Lúc tỷ tỷ ở đây, muội cứ sợ tỷ ấy quản mình, nhưng lúc không có tỷ ở bên, muội lại lo lắng cho tỷ tỷ, sợ tỷ ấy gây chuyện.”

Chu Dương Linh xoa tóc có bé, thái độ lờ lững không hề có vẻ dối gạt con nít, trái lại có vẻ thành khẩn như người lớn nói chuyện với nhau: “Nhất định sẽ không phụ Hòa Nhi.”

La Văn Hòa sững sốt, kinh ngạc ngẩn đầu nhìn lang quân điềm đạm, đã hiểu vì sao thời gian đầu, tỷ tỷ lại động lòng với lang quân này rồi... Chu lang dịu dàng, tính cách rất tốt.

Đội Chu Dương Linh làm xong những chuyện này, ngồi xe quay về con ngõ ở Chu trạch, trăng đã lên cao, đêm đã khuya. Một ngày bốn ba vất vả, ngày kế lại phải đi xa, tinh thần nàng dần trở nên rất ổn định. Nhưng khi Chu Dương Linh xuống xe ở đầu hẻm, chậm rãi đi bộ về phủ với người hầu, thì lại thấy ở trong góc tường, một vị lang quân tuấn tú cau mày, đi tới đi lui ngoài cửa phủ của nàng.

Trần vương Lưu Thục đi lại ngoài Chu trạch, chán nản cau lại, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, lúc ngẩn đầu nhìn bóng cây nhô ra ở đầu tường, trên mặt y có vẻ mờ mịt.

Cho tới khi âm thanh ồn hòa xen lẫn kinh ngạc vang lên từ phía sau: “Điện hạ?”

Lưu Thục ngạc nhiên, ngoái đầu lại nhìn Chu lang. Sắc mặt y tái nhợt, ý thức được mình đang làm chuyện ngu xuẩn gì. Dưới cái nhìn hiền từ của Chu lang, sắc mặt y càng trắng hơn, nhưng cũng lập tức đỏ bừng. Y im lặng nửa buổi, sau đó khẽ nói: “Ngủ, ngủ, ngủ không được, nên đi tản bộ chút, mà, mà, mà vô tình đến đây.”

Y vẫn quyến luyến không nỡ xa nàng, sau mấy hồi do dự, biết rõ không nên song vẫn tới.

Vừa dứt lời, Lưu Thục đã bật cười tự giễu: hể nói chuyện với Chu lang, là y lại như biến thành kẻ ngốc.

Mà Chu Dương Linh lại không cười nhạo y, lúc gỡ sai vật gỗ cửa, nàng còn mời y vào nhà uống trà. Trần vương bước lùi về sau, nhìn Chu Dương Linh như mãnh thú, lắc đầu nguầy nguậy. Sóng mắt Chu Dương Linh khẽ động, nhìn y nhưng không nói gì. Lúc nàng chấp tay cáo từ, Trần vương ở sau lưng lấy hết dũng khí: “Ngày mai, sợ, bị đối thủ, thấy, nên ta, ta không thể tiễn huynh... Huynh, huynh cẩn thận.”

Chu Dương Linh dịu dàng: “Được, đa tạ điện hạ đã quan tâm. Ở Kiến Nghiệp, ta đã được công tử quan tâm rất nhiều, lần này nên báo đáp công tử mới phải. Hơn nữa chính kiến của hai ta cũng giống nhau, ta sẵn sàng tương trợ Lục tam lang.”

Lưu Thục lo lắng gật đầu.

Chu Dương Linh tiếp tục từ giả, nhưng nàng lại bị người phía sau gọi lại. Lập đi lập lại như thế nhiều lần, nữ lang thông minh ý thức được điều gì đó. Lần cuối cùng xoay người nhìn người thanh niên sau lưng, nàng bị Trần vương níu tay áo lại, có tay trong áo cứng đờ, nhưng Trần vương đang đắm chìm trong tâm sự riêng nên không phát hiện ra.

Lưu Thục im lặng, rút ra chiếc hộp gỗ nhỏ khắc hình hoa mộc lan, bên trong đặt một chiếc túi thơm.

Lưu Thục miễn cưỡng mỉm cười, bàn tay cầm túi thơm hơi vô lực: “Đại, đại sư chùa Khai Thiện vào cung giảng Phật, mẫu thân ta, xin cho ta. Giờ ta đưa nó cho, cho huynh. Bên trong, có bùa đại sư cho, huynh, đừng tháo ra. Nếu không, sẽ không linh.”

Chu Dương Linh nhận lấy túi thơm, ngón tay sượt qua hình hoa có thêu trên túi. Kỹ năng thêu thùa rất xấu, nhưng từ vài đến chỉ đều là thượng đẳng. Nàng vừa sờ đã đoán được ra ngay, người thêu túi thơm này là nữ lang quý tộc xuất thân cao quý. Chỉ có nữ quý tộc, bởi vì không cần làm lưng lưng kiếm sống, nên kỹ năng thêu mới kém như vậy. Phối hợp với lời của Trần vương, có thể thấy, chiếc túi thơm này là của mẫu thân Trần vương thêu cho y.

Túi thơm do mẫu thân y xin cho y, vậy mà y lại đưa nó cho nàng?

Cõi lòng bình tĩnh như mặt hồ của Chu Dương Linh rung rinh, như có hóa nỏ ngày xuân rơi xuống mặt nước, gợn sóng lăn tăn. Dưới cái nhìn của Lưu Thục, nàng cúi người vái lạy y, thấp giọng: “Đa tạ công tử đã quan tâm.”

Một cánh cửa khép lại giữa hai người.

Lưu Thục đứng trước cửa không nhúc nhích, im lặng nhìn người bên trong cửa. Vẫn như mọi lần. Đề nén tâm sự, ẩn giấu tâm sự. Nhưng lần này lại không như trước, khi y nhìn Chu lang, Chu lang không xoay người đi hẳn. Tấm áo pháp phới trong gió, nàng đứng trong cửa, cũng nhìn y như thế.

“Rầm.” Cánh cửa hoàn toàn khép lại.

Con gió thu se lạnh thổi qua, cuốn đi tâm sự như có như không, muốn bọc bọc lại ngại ngại, rồi nhẹ nhàng biến mất.

Cách một cánh cửa, Lưu Thục tựa lưng vào tường, cup mắt ngẩn ngơ.

Chu Dương Linh đứng trong cửa, nàng thờ ơ vuốt ve túi thơm, chợt phát hiện miệng túi đã bị thêu kín. Nàng do dự một lúc, rồi vẫn bảo người hầu đưa kéo tới, mở chiếc túi thơm ra. Sau khi mở ra, mùi thuốc và hương hoa phả vào mặt, nàng mở miệng túi tìm kiếm khắp nơi. Không thấy lá bùa mà pháp sư vẽ đầu, trái lại có một hạt đậu tương tư màu hồng, rơi vào lòng bàn tay trắng nõn của nữ lang ——

Thì ra không phải mẫu thân y xin bùa bảo vệ y, mà bà làm chiếc túi thơm này, muốn y tặng cho nữ lang trong lòng.

Cup mắt nhìn hạt đậu tương tư, đầu ngón tay Chu Dương Linh khẽ run lên, con tim đập trẻ một nhịp.

Từ từ dựa lưng vào tường, nữ lang nắm chặt hạt đậu trong tay, trông phút chốc đã nghe được tâm sự chưa giải bày, đã tường tỏ vì sao y lại giúp mình như thế.

Đêm khuya sương dày lượn lờ ngoài cửa, người ấy muốn điều gì? Là câu nói thàng như không thích hợp, nhưng lại có thể giải bày nỗi lòng ——

Tim thiếp có chàng, mong rằng chàng biết, càng sợ chàng biết.

...

Cách một bức tường, tâm sự nặng nề khó tả.

Nhưng mà, Chu nữ lang cau mày xoắn xuýt: rốt cuộc Trần vương thích nàng, hay là... có sở thích đoạn tụ?

***

Khi Chu Dương Linh từ giả Kiến Nghiệp, chiến loạn ở phương Bắc vẫn đang xảy ra, Lục Quân và La Linh Dư lên đường quay về Nam Dương. Chiến sự ở Nhĩ Dương đã được giao cho Hành Dương vương, Lục Quân gấp rút quay về Nam Dương để phối hợp chiến đấu cùng thành Nhĩ Dương, chung tay tiêu diệt kẻ thù. Trong hành trình vội vã, ngựa một ngày đi mười mấy dặm, ban đêm nán lại trong trạm dịch.

Vì cơ thể khó chịu, nên La Linh Dư đã sớm chìm sâu vào giấc ngủ.

Lục Quân theo lệ phê duyệt công văn, viết thư hỏi âm đến đêm khuya. Trời đã tối, chẳng quay về phòng, vén màn lên nhìn nữ lang ngủ yên trên giường. Nàng như hoa hải đường trong đêm xuân, mái tóc dài xõa lên gối, chân gấm che nửa gò má, ửng đỏ vì ngủ say. Một vẻ đẹp xộc xệch, bất tri bất giác dụ dỗ người hái gặt.

Yết hầu ở cổ Lục tam lang di chuyển lên xuống, chẳng khó chịu xoay mặt đi, buông màn xuống. Cứ thấy nàng như thế là chẳng lại không nhịn được động lòng. Nhưng chẳng không nỗ lực bậy —— chỗ đau của nàng do chàng gây ra vẫn chưa phục hồi, thế mà chân nàng lại đau tiếp rồi; cộng thêm công việc quá bận rộn, cho nên Lục Quân vẫn kiên trì, sợ nàng mang thai vào thời điểm không nên có.

Chàng âm thầm hối hận, hôm đó bị ma quỷ ám ảnh nên mới đụng vào nàng. Đứng là ăn một lần là nghiện, không cách nào quên được, bây giờ nghĩ lại, đó cũng không phải là chuyện tốt.

Lục tam lang miễn cưỡng rời khỏi phòng, quay về phòng mình ở trạm dịch, sau khi rửa mặt. Ý thức của chàng quá tỉnh táo, vì cách một cánh cửa nên luôn nghĩ tới người nào đó, khiến chàng không tài nào ngủ nổi. Lục Quân dứt khoát nấu trà uống, thuận tiện gọi tùy tùng tới, tiếp tục làm việc.

Đã tối rồi mà còn không được ngủ yên, tùy tùng khổ không tả xiết, mà La Linh Dư say ngủ cũng không biết Lục tam lang tự tay pha trà, nàng còn chưa được nếm trà do chàng pha bao giờ.

Nửa đêm có mưa rơi, đẩy cửa sổ ra, trước cửa tuyết rơi dày, mưa đông chậm rãi kéo đến, ngoài cửa sổ đã mất đi vẻ xanh biếc. Lục tam lang ngồi tựa vào cửa sổ, nghe tiếng mưa rơi xào xạc cùng tiếng trà sôi ừng ực, đứng lúc này, tùy tùng đi vào: “Lang quân, đã dẫn Phạm lang đến rồi.”

...

Mấy hôm qua, Lục Quân giấu La Linh Dư, cuối cùng cũng biết rõ những chuyện sau khi nàng bị bắt cóc. Chàng nổi trận lôi đình, không cách nào tha thứ cho Phạm lang, phải chất vấn xem Phạm thị Nam Dương có mục đích gì mới được. Viết thư gửi về Nam Dương, Phạm gia đuối lý, tất phải nhượng bộ nhận thua. Điều khiến Lục Quân bất ngờ là, Phạm tứ lang Phạm Thanh Thần vốn tính khí cổ chấp, song lần này cũng không phản kháng.

Phạm Thanh Thần nhận tội.

Mưa rơi xối xả, Phạm Thanh Thần bị tùy tùng dẫn đến, nhìn lang quân tuần tá ngồi bên mép giường. Chàng mặc áo xanh, tay pha trà, hồ hững nhìn đến, có sự kiên trì rõ ràng với gã nhưng không có kích động quá đáng.

Phạm Thanh Thần cười gẫu, ngồi xuống.

Nghe Lục Quân nói đến chuyện đàm phán giữa mình và Phạm gia, Phạm gia bồi thường, Phạm Thanh Thần im lặng. Lục Quân lấy thư từ hôn do Phạm gia đưa đến ra, để Phạm Thanh Thần nhìn. Vị lang quân kiêu ngạo này không thêm xem gã ra gì, nói chuyện làm việc đều thực hiện trực tiếp với phụ thân gã, chỉ khi chuyện đã thành mới thông báo với gã một tiếng.

Phạm Thanh Thần coi Lục Quân là đối thủ, song từ đầu chí cuối, Lục Quân chỉ tiếp xúc với phụ thân Phạm quân của Phạm Thanh Thần. Ngày trước ở Kiến Nghiệp đã thế, bây giờ ở Nam Dương cũng vậy. Lục Quân không coi Phạm Thanh Thần ra gì, kẻ gieo gió gặt bão thì bị dạy dỗ. Đồng thời chuyện này cũng làm Phạm Thanh Thần phần nộ hơn.

Đã mấy ngày trôi qua, Lục Quân đã bình tĩnh lại. Thấy Phạm Thanh Thần, chàng cũng không còn tức giận tới mức mắt đi lệ nghĩa nữa. Giọng chàng hỏi hột: “Phạm quân đã đưa thư từ hôn tới, từ nay Linh Dư và Phạm gia không còn liên quan gì đến nhau. Nhưng để đề phòng, ta vẫn muốn lấy giấy hôn thú từ chỗ người, đỡ cho có kẻ nhân cơ hội làm loạn. Phụ thân người nói, người đã trộm giấy hôn thú đi. Bây giờ nó đang ở trên người người đúng không?”

Phạm Thanh Thần hoảng hốt: “Ta có thể giao giấy hôn thú, nhưng từ hôn thì...”

Gã cúi gục đầu xuống, một lúc lâu sau vẫn không nói gì. Lục Quân im lặng pha trà, dễ dàng nhận ra sự coi khinh từ trong xương tủy.

Phạm Thanh Thần đột ngột ngẩng phắt đầu lên, hai mắt sáng rực. Gã nhìn Lục tam lang chăm chăm, đáy mắt hằn đầy tia máu, vẻ mặt điên cuồng: “... Người định làm gì ta? Nếu người là ta thì người làm được gì hả? Ta có chỗ nào thua kém người? Nếu lúc ấy người cũng có mặt ở miếu Thành Hoàng, liệu người có thể bảo vệ nàng được không? Người cũng là văn nhân đấy thôi! Không phải võ tướng! Còn đối phương là quân tiên phong Bắc quốc! Người thì làm được gì?”

Lục Quân khựng lại.

Đúng thế, chàng là văn thần, không phải võ tướng. Võ công của chàng không cao cường, nhưng ít nhất đủ để chàng bình an lui ra từ vòng vây kẻ địch... Có lẽ vì bình thường Lục tam lang luôn biểu hiện quá văn sĩ, ở Nam Dương lại không động tay với ai, nên mọi người mới có hiểu lầm này.

Hiện tại đối mặt với Phạm Thanh Thần điên cuồng, Lục Quân liếc mắt: “Vi sao ta phải nói với người?”

Giọng Phạm Thanh Thần run run: “Ta muốn biết câu trả lời! Nếu là người, người sẽ làm thế nào... Người nói thì ta sẽ giao giấy hôn thú ra! Sau này sẽ biến mất trước mắt La muội muội, không làm phiền nàng nữa.”

Lục Quân liếc Phạm Thanh Thần, suy đoán tính thật giả trong lời gã. Một lúc sau, Lục Quân mới nói: “Nếu là ta, ngày đó khi thành Nhi Dương bị phá, ta sẽ không rời khỏi đó. Làm sao có thể đến miếu Thành Hoàng được?”

Phạm Thanh Thần ngẩn ra, sau đó châm chọc: “Người đúng là hạng trung nghĩa.”

Lục tam lang nhếch mép, tiếp tục kích thích gã: “Nếu là ta, ta không cần phải bắt nàng đi. Lúc ở Nam Dương, ta sẽ khiến nàng phải cam tâm tình nguyện thích ta.”

Con người Phạm Thanh Thần tối sầm: Nghịch lý này... Lục tam lang đang so với chính Lục tam lang xem ai lợi hại hơn. Chuyện này sao có thể so sánh được?

Phạm Thanh Thần cá giận: “Ta đang nói cái đêm ở miếu Thành Hoàng! Sao người cứ nói chuyện trước đó hả? Nếu là Lục tam lang đại danh lừng lẫy gặp phải cảnh như ta đêm đó, liệu người có cứu được La muội muội không?”

Lục Quân lắc đầu, như thể cảm thấy gã quá nực cười.

Trong cái nhìn lạnh tanh của Phạm Thanh Thần, Lục tam lang lên tiếng: “Nếu ta ở miếu Thành Hoàng... Thuộc hạ tùy tùng của ta, không đời nào dám động thủ với ta. Nếu ta muốn cứu một người, thuộc hạ chỉ có thể nghe lệnh, không được phản kháng. Biết rõ ta thích nàng, mà còn dám ra tay với ta đưa ta đi... Thuộc hạ như thế, giết.”

Phạm Thanh Thần chấn động, bả vai cứng lại, hô hấp dồn dập, chợt ý thức được vài điều.

Lục tam lang cup mắt, thờ ơ nói: “Người hầu của người nghe lời cha người, nghe lời của Phạm gia. Người chỉ là một lang quân bình thường ở Phạm gia, được gia tộc che chở, người không cách nào thoát khỏi cái bóng của gia tộc. Còn ta không giống người, từ xưa đến nay, chuyện của ta đều do chính ta làm chủ.”

Chàng là lang quân duy nhất ở phòng nhĩ Lục gia, từ lúc còn tằm bé, chính chàng đã lo liệu mọi công việc lớn nhỏ trong phòng nhĩ. Dĩ nhiên đương gia của Lục gia là Lục tướng, không phải là phụ thân của Lục Quân. Sau khi phụ thân của Lục Quân qua đời, dòng chính Lục gia sợ bị nói ra nói vào, mà bản thân lại không thiếu chút tài sản ở phòng nhĩ, thế nên bọn họ khá xa lánh với tiểu tam lang mới về Kiến Nghiệp. Dòng chính đã như thế, các dòng thứ Lục gia cũng cổ kị, không dám qua lại nhiều với phòng nhĩ. Từ nhỏ đã được rèn luyện, từ nhỏ không có ai đứng sau lưng. Lớn lên trong hoàn cảnh đặc thù như thế, khiến Lục tam lang sinh ra bản tính cô độc, thiếu cảm giác an toàn, đồng thời cũng dễ dàng quen với việc tự làm chủ mọi thứ.

Suy cho cùng thì, cha mẹ mất sớm cũng mang lại cho chàng vài chỗ tốt.

Hai mắt Phạm Thanh Thần tối sầm, lập tức cảm miệng. Thì ra chênh lệch lại lớn đến thế. Một người là lang chủ, một người chỉ là lang quân bình thường. Một người tự làm chủ mọi thứ, một người vẫn luôn thân bất do kỷ... Giọng Phạm Thanh Thần run run: “Ta đã biết rồi... Thì ra thua trong tay người, là như thế.”

Gã nhắm nghiền mắt.

Cảm giác được mâu thuẫn cổ chấp.

Sự cổ chấp khiến gã không cứu được La muội muội, trái lại còn suýt hại chết nàng. Gã từng nghĩ, dù đến chết nàng cũng chỉ có một mình, nhưng khi không có nàng ở đây, lòng gã lại đau như dao cắt.

Đêm hôm ấy, đêm hôm ấy tại miếu Thành Hoàng... Khi gã bị người hầu điểm huyết bắt đi, khi gã cứng người chỉ biết trợn mắt mờ lờn, nhìn nữ lang hốt hoảng lao ra khỏi miếu, căng thẳng gỡ dây cương nhẩy lên ngựa. Gã nhớ nàng không biết cười ngửa, nhớ nàng rất kém hoạt động... Nàng bị ép vào đường cùng, còn gã lại trở mặt nhìn đám quân nhân kia lao vụt đi, truy đuổi theo nàng.

Tuyết rơi dày, trời đất từ mù mịt phương hướng, lúc nàng cười ngửa chạy trốn, không biết nàng có mục đích nào không.

Phạm Thanh Thần tro mắt nhìn theo, ruột gan như đứt từng khúc một, tâm như tro tàn.

Cắn chặt răng, lại bị áp lực đè ép, bả vai sụp xuống, gã nghĩ bụng, mình đã mất năng thật rồi.

Lục Quân: “Giấy hôn thú đâu?”

Cổ họng Phạm Thanh Thần tắc nghẽn, rầm rì: “... Người có thể rời đi, cho ta gấp La muội muội một lần cuối được không?”

Lục Quân: “Không thể.”

Chàng đã nấu trà xong, lửa trên bếp chưa tắt vẫn cháy âm ỉ, trong đêm mưa, ánh lửa hắt lên gương mặt mơ hồ của chàng sau bức rèm. Nghe chàng lạnh lùng nói: “Nữ nhân của ta, há có thể để người gấp nghề.”

Con tim Phạm Thanh Thần đau xót.

Gã hít sâu: “Ta không đem theo hôn thú trong người, ta quay về lấy, trước khi trời sáng sẽ đưa cho người.”

Lục Quân nhướn mày, tỏ ý “cứ tự nhiên”. Phạm Thanh Thần đứng dậy, đi ra khỏi nhà. Lục Quân ngao mạn, cũng không chịu đưa tiễn. Trong phòng thoáng mùi trà, Lục Quân thành thạo tự mình rót trà, hất cằm chỉ ra ngoài cửa sổ: “Đuổi theo hân ta, hân không làm gì quá đáng thì không cần ngăn cản.”

Tùy tùng đáp một tiếng: “... Hình như lang quân biết hân muốn làm gì?”

Lục Quân bật cười: Cùng là nam nhân, chàng lại là người nhạy cảm, sao có thể không biết được?

Chỉ là giả vờ như không biết mà thôi.

Có rất nhiều chuyện, không cần phân biệt rõ ràng, không nhất thiết phải rạch ròi đen trắng.

***

Tâm sự được buông xuống, có lẽ vì quá mệt mỏi, trà còn ấm, nhưng Lục Quân đã dựa vào cửa sổ, nhắm mắt ngủ quên.

Chìm vào giấc mộng mơ màng.

Có lẽ vì nói quá nhiều với Phạm Thanh Thần, lén thấy được bí mật của gã, nên ở trong mơ, chàng quay lại thời điểm khi vừa đến Kiến Nghiệp, vừa quen biết Trần vương Lưu Thục.

Lục tam lang cô đơn nhứt nhất cần bạn, mà Lưu Thục cần người che chở... Lăn rơi xuống nước đã mở đầu cho quan hệ của cả hai.

Lưu Thục còn nhỏ, song vì lớn lên trong cung nên tâm cơ nặng hơn Lục tam lang sinh sống ở biên ải. Rồi dần dà trong những năm tháng trưởng thành, Lục tam lang lớn lên, những chuyện ngày nhỏ mình không hiểu, nay đã hiểu ra. Tới lúc xem hiểu rồi, lúc đầu còn nghi ngờ này nọ, về sau đã không cần để ý.

Vụ án rơi xuống nước, ngay từ đầu chính là âm mưu Lưu Thục quy hàng.

Lưu Thục lòng dạ ác độc, vì thế mà phải trả giá nói lấp cá dơi. Cái giá đó, đối với một người có thể thừa kế ngôi vị hoàng đế mà nói, thật sự quá nặng nề. Nếu bị người khác biết được, dù Lưu Thục được Lục gia che chở thì cũng có khả năng không được lên ngôi.

Chuyện trong lòng cả hai đều biết tòng, thật sự không cần phải nói ra khiến đôi bên khó chịu.

Lục tam lang chỉ cần biết nguyên nhân sự tình là có thể yên tâm, chuyện duy nhất chàng không rõ nguyên do, chính là tình yêu khó hiểu với La Linh Dư.

Sẽ vì thế mà quên quít.

Sẽ lưu luyến không thôi.

Nhưng nguyên do của tình yêu đầu nhất thiết phải rạch ròi. Tình yêu ấy sẽ quanh quẩn bồi hồi, lặp đi lặp lại, cuối cùng là dây dưa mờ ám, không thể quay trở lại vạch xuất phát. Tất thảy chính là vận mệnh.

***

Mưa sa lên miền như gột rửa đất trời.

Trong giấc mơ không sâu, chợt nghe thấy “cạch” một tiếng, giống như cành hoa gãy, đập vào cửa sổ.

“La muội muội, La muội muội...”

Tiếng gọi loáng thoáng mơ hồ.

La Linh Dư tỉnh dậy từ trong giấc mơ, gió tay vỗ ngực, mùi mờ ngời trên giường. Cánh cửa khép chặt, nhưng nàng vẫn nghe thấy âm thanh kia. Âm thanh khiến nàng rợn cả tóc gáy, chỉ vừa nghe đã đoán được là ai. La Linh Dư do dự, nhưng nghĩ đến Lục Quân còn ở bên cạnh, có lẽ Phạm Thanh Thần sẽ không dám làm bậy. Nàng lẩn mò xuống giường, cầm ngọn đèn dầu ở đầu giường, mò mẫm tới cửa sổ.

Nếu như gã làm bậy thật, nàng sẽ cầm chân đèn đập gã.

La Linh Dư đẩy cửa sổ ra, cúi người xuống, thấy đứng bên dưới trong màn mưa, Phạm Thanh Thần đang ngẩng đầu nhìn mình.

Trời còn chưa sáng, mưa rơi mãi không ngừng hạt. Gã đứng trong mưa, khi thấy nàng mở cửa sổ ra thì hai mắt rục rịch sáng. Ánh mắt sáng quắc không có vẻ tàn bạo đó khiến La Linh Dư hốt hoảng, như bất giác quay trở lại rất lâu về trước, khi ấy Phạm Thanh Thần vẫn còn ngây trang trước mặt nàng, vẫn ra vẻ dịu dàng như ngọc.

Hiện tại, lang quân dưới cửa sổ vừa thấy nàng mở cửa, lập tức mỉm cười, một nụ cười trong sáng đơn thuần. Cả người Phạm Thanh Thần ướt sũng, gã nhìn nàng nửa buổi rồi mới như chợt nhớ ra một chuyện. Gã trịnh trọng lấy ra một tờ giấy ở trong tay áo, mở ra để nàng thấy rõ.

Sắc trời tối om, thực ra La Linh Dư không thấy gì, nhưng thấy lò mờ ảm mực màu đỏ – là con dấu của quan tự, nàng lập tức đoán được đó là gì: chính là giấy hôn thú của nàng với Phạm Thanh Thần.

Con tim La Linh Dư nhảy lên cổ họng, cho rằng gã muốn lấy đó uy hiếp nàng.

Nhưng không, ngay trước mặt nàng, Phạm Thanh Thần xé nát tờ giấy hôn thú. Giấy vụn dính vào nước, nhẹ nhàng rơi xuống như chú bướm lá khô, lại như những bông tuyết trắng xóa bé nhỏ, rơi lên áo bào ẩm ướt của lang quân.

Phạm Thanh Thần nhìn thẳng vào nàng, từ từ mỉm cười.

Không còn cậy mạnh hiếp yếu, không còn vội vã ép nàng, không còn phải nhìn đôi mắt kính hải của nàng nữa.

Gã thấp giọng: “La muội muội, cuộc đời này, người ta yêu nhất chỉ có mình muội.”

“Chỉ có điều... phải tạm biệt muội rồi.”

Sau này sẽ không gặp lại nhau nữa.

Gã xé vụn giấy hôn thú, nhìn nữ lang xinh đẹp đang ngơ ngác trên kia, xoay người rời đi. Một dung mạo đẹp như hoa lê soi mình xuống nước, một hồng nhan chói lóa trong thời buổi loạn thế, một cô bé gầy yếu như ăn xin năm xưa mới đến Nam Dương... tất cả đều rồi xa gã.

Gã bước đi trong màn mưa, con tim ngập tràn ái mộ với nàng rơi xuống, vô số hạt mưa như những cây kim đập vào gã. Giở đây, cõi lòng Phạm tứ lang chỉ còn lại thê lương chết lặng, nhưng cuối cùng, gã vẫn buông tay nàng.

***

Cây điều và nữ la rơi xuống, *cạch* một tiếng, đánh thức người trong mộng.

Lục tam lang mở bừng mắt, nghe thấy tùy tùng báo lại thì thờ dài, cầm lấy ly trà nguội ngắt hắt ra ngoài cửa sổ. Sơn thủy ẩm ướt, hơi nước lơ lửng, những tia sáng nhạt mờng lung sau màn mưa, trời đã gần sáng.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nỗi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109

Núi Phục Ngưu rộng tám trăm dặm, núi non trập trùng Tây cao Đông thấp, biển rừng ngắt xanh, vô số vách đá cao chót vót.

Thế núi vừa cao vừa dốc, Lục Quân và La Linh Dư đi đường vòng quay về Nam Dương, cuối cùng leo lên núi Phục Ngưu. Lục Quân còn đỡ, nhưng La Linh Dư vừa nghe nhắc đến leo núi thì nhẩn mặt nhẩn mày. Ngày trước leo núi là vì xã giao, hiện tại leo núi để đề phòng Lục Quân gặp chuyện bất hạnh, La Linh Dư đành cân nhắc kiên trì.

Cũng may sau khi cưỡi nhạo nặng đi đứng không được, cuối cùng Lục Quân cũng cống nặng.

Đỉnh núi ở đây rất nhiều, dù đi thế nào cũng không hết. Lục nhị lang nói mình mơ thấy Lục Quân chết trong sương tuyết trên núi, điều đầu tiên La Linh Dư nghĩ tới chính là núi Phục Ngưu. Chỉ là đây núi Phục Ngưu quá lớn, không biết là ngọn núi nào.

Lục leo núi với Lục Quân, La Linh Dư than phiền: “Vi sao huynh không để nhị biểu ca đến Nam Dương? Huynh ấy nằm mơ thì để huynh ấy tìm ngọn núi kia, không phải sẽ tốt hơn là hai ta suy đoán sao?”

Lục Quân cười khê: “Dù nhị ca ta tới, cũng chưa chắc nhận diện được.”

Chàng quá hiểu rõ nhị ca nhà mình. Thoạt nhìn Lục nhị lang có vẻ trầm ổn, định liệu kỹ càng, nhưng thực chất trong lòng lại rất mù mờ. Bảo kẻ lại giấc mơ thì mạch lạc đấy, nhưng nếu bảo Lục nhị lang phân tích thì hẳn không làm được. Cho nên từ đầu chỉ cuối Lục Quân không hề tin, nếu có thể đoán trước được tương lai, vì sao Lục nhị lang cứ nằm mơ thấy chuyện của mình và La biểu muội…

La Linh Dư nghe lời chàng, nằm trên lưng chàng đoán lung tung: “Nhất định là vì nhị biểu ca bị tình yêu giữa chúng ta làm cho cảm động. Tuyệt Thần ca ca, huynh nói xem, liệu có khi nào ở trong mơ của nhị biểu ca, huynh cũng yêu muội say đắm không? Chính vì quá yêu muội, nên huynh mới khiến biểu ca cảm động, để huynh ấy thực hiện nguyện vọng cho huynh trong đời thực.”

Nhắc đến đây, La Linh Dư ra vẻ dương dương tự đắc.

Lục Quân lại nói: “Dư Nhi muội muội vẫn mặt dày thật đấy.”

La Linh Dư ảo não, véo vào má chàng: “Thế huynh nói đi, vì sao huynh ấy cứ nằm mơ thấy hai chúng ta?!”

Lục Quân mất tự nhiên né tránh, chàng lớn như thế rồi, nhưng không có nữ lang nào dám đụng vào mặt chàng. La Linh Dư ồ ào làm chàng nóng mặt, tròng mắt uơn ướt, hơi thở cũng rối loạn. Lục Quân miễn cưỡng ép bản thân bình tĩnh, không để mình bị động tác nhỏ của nàng trêu chọc: “Ta đoán bởi vì trong mơ, huynh ấy chỉ nhớ mỗi chuyện yêu đương.”

La Linh Dư bị chàng làm cười phì, ôm chặt cổ chàng cộ lấy cộ đề: “Huynh đúng là độc miệng. Ngay tới ca ca mình mà huynh cũng cười nhạo, uống công nhị biểu ca lo lắng cho huynh đến thế.”

Tùy tùng đi sau dắt ngựa, đeo hành lý, lúc này thời tiết đã vào thu đông, nhưng vì đi bộ quá nhiều nên cả người thấm ướt mồ hôi, trong lòng liên tục kêu khổ. Trong khi đó, La nữ lang nằm trên lưng Lục tam lang, cười tươi rói để lộ lúm đồng tiền, mặt dán vào cổ lang quân, ngực nở nang, vóc dáng tốt, gần như dán cả vào người chàng.

Cảm giác mềm mại tê rần lướt qua xương cốt, leo lên phía trên, làm huyết dịch đồng thời chảy ngược. Trên quãng đường leo núi bình yên, người ngoài đồ đầy mồ hôi, còn lang quân lại bị ma sát đến mức cứng người.

Lục Quân: “…”

Không chốn dung thân.

Chàng không phải là người háo sắc. Trước kia cũng chưa từng mắt nhắm nại đến mức ấy.

Chàng nghiêng mặt đi, lơ đãng nói: “Đừng làm rộn.”

Lục Quân chỉ muốn thoát khỏi sức ảnh hưởng của La Linh Dư với mình, chàng nhanh chóng dời sự chú ý sang chỗ khác, nhìn lướt qua phong cảnh trên núi. Vừa lơ đãng quét nhìn ra ngoài vách đá, bắt chợt ánh mắt chàng khê thay đổi, ra hiệu báo La Linh Dư trèo xuống, gọi tùy tùng lấy bản đồ ra. Hiện tại quan phương không cho phép vẽ bản đồ, bản đồ này do chính tay Lục tam lang vẽ. Chàng đối chiếu bản vẽ, lúc nhìn lên núi, đáy mắt nổi lên gợn sóng.

La Linh Dư đứng cạnh, thấy chàng như thế thì biết ngay chàng đã phát hiện được gì đó. La Linh Dư đi lại ven đường, rồi nhìn ra vách đá theo ánh mắt Lục Quân. Thấy biển mây mịt mù, hạc bay trong mây, xa hơn nữa, trên vùng đất đồng bằng là thành trì nguy nga.

Thành trì này… La Linh Dư nheo mắt nhìn.

Lục Quân đứng cạnh, thấp giọng hỏi: “Muội cũng đã nhìn ra rồi?”

La Linh Dư do dự: “Vâng… Tuyệt Thần ca ca, trước mắt chúng ta, không phải là quận thành Nam Dương đó chứ?”

Núi Phục Ngưu liền với Nam Dương, nhưng rộng núi Phục Ngưu quá dài, dài đến tám trăm dặm, muốn thấy được Nam Dương cũng không dễ. Nhưng vào lúc này, La Linh Dư và Lục Quân đứng ở vách đá bên đây, lại có thể thấy được thành trì dưới núi. Vì đứng từ xa nên nhìn không rõ, nhưng về cơ bản… đó chính là Nam Dương.

Lục Quân đã điều tra bản đồ, lập tức giải thích: “Ngọn núi này được gọi là ‘núi Thái Tử Vọng’, Năm xưa khi Lưu Tú* khởi binh đã từng nói, trèo lên ngọn núi này sẽ thấy được Nam Dương. Mà đứng trên đỉnh núi này có thể nhìn thấy rõ Nam Dương…” Chàng nghiêng ngẫm, dần dần nhắm: “Đúng rồi, ta nhớ Lưu Tú khởi binh điều binh, sao lại quên mấy ông ấy nhìn núi.”

(*Lưu Tú là tên húy của Hán Quang Vũ Đế.)

Đóng binh ở đây, phục binh ở đây, điều binh ở đây, tránh binh ở đây… Rồi cả vương hầu cũng được an táng ở đây.

Tất cả đều diễn ra tại Nam Dương này.

Lục Quân ngồi xồm xuống đất, cầm lấy cành cây bắt đầu vẽ địa hình. Núi Thái Tử Vọng, núi Cửu Dật, núi Lộc Minh, núi Yến Vi, núi Quan… Đây núi Phục Ngưu quá dài, không thể nào đi hết tám trăm dặm được. Mấy ngày nay, Lục Quân và La Linh Dư chỉ đi lại ở những khu vực thích hợp dụng binh của người xưa. Thế núi này quá tốt, không chỉ có nhân dùng, mà lúc trước khi Lục Quân và Ngụy tướng quân Ngụy Tông mai phục quân địch Bắc quốc, cũng dựa vào địa thế núi Phục Ngưu.

Hiện tại đang chiến tranh liên miên, sau khi hai bên giao chiến, chiến trường chính đã chuyển dời, nên Lục Quân mới có thể leo núi. Chẳng cho rằng nếu mà mình chết, thì cũng chết tại nơi dụng binh. Nhưng lúc này khi đến núi Thái Tử Vọng, Lục Quân lại nghĩ, điều này hợp với tính tình của mình hơn——ngọn núi này có thể trông thấy Nam Dương, gần như thấy rõ mọi tình huống ở Nam Dương. Mà ngọn núi này cũng không quá nổi danh.

Người thanh cao tự đại như chàng, không phải thích nhất cảm giác nắm giữ toàn cục này sao?

Nếu chàng chết thật, khả năng ở núi Thái Tử Vọng là rất cao…

La Linh Dư đứng cạnh chàng, nhìn chàng ngồi xồm dưới đất hết viết lại vẽ, trầm ngâm suy tư. Mới đầu nàng còn nhìn xem thế nào, nhưng sau đó thấy chàng viết bừa thì không hiểu gì. Nhưng không sao, nàng đoán nhất định Lục tam lang đã nghĩ tới điều gì đó. Gió thổi bay tay áo, nữ lang đứng cạnh không làm phiền Lục Quân. Lúc nàng cụp mắt nhìn tình lang, trong đôi mắt dạt dào tình yêu——

Chắc chắn Tuyết Thần ca ca đã thấy được điều nàng không thấy.

Lang quân đa tài mình mẫn, còn khôi ngô tuấn tú như thế, nàng thích chết đi được.

La Linh Dư kiên nhẫn đợi Lục Quân nghĩ thông suốt, bỗng cơ thể rung lên, loạng choạng ngã ra sau hai bước. Lục Quân lập tức đứng dậy đỡ nàng, ôm nàng vào lòng. Các tùy tùng cũng mất thăng bằng, vội vã làm ra tư thế sẵn sàng đón địch. Mặt đất chấn động ầm ầm, mọi người nhìn xuống núi, đúng lúc ở “Nam Dương” mà Lục Quân nói có khối lửa bùng lên, người ngoài thành đông nghịt như kiến, có vẻ như sắp giao chiến.

Lục Quân biến sắc: “Hôm nay quân đội Bắc quốc tấn công Nam Dương?!”

Quả nhiên địa thế ở ngọn núi này quá tốt, xa như vậy mà cũng nhìn rõ.

La Linh Dư lập tức cuồng lên: “... Vậy phải làm sao bây giờ? Chúng ta quay về Nam Dương trợ giúp ngay sao?” Nhưng binh lính thuộc hạ của Lục Quân đều đã đến Nhĩ Dương tiếp viện, lần này nàng và Lục Quân trở về Nam Dương, gần như chỉ có hai người bọn họ.

Lục Quân: “Ừ.”

Chàng hơi chán chừ, liếc mắt nhìn La Linh Dư, nghĩ La Linh Dư yếu đuối như thế, xuống núi sẽ miễn cưỡng... Ai ngờ chàng vừa nhìn sang, La Linh Dư lúc này còn khóc nói đau chân đi không được đòi chàng cõng, bây giờ đã buộc chặt tay áo ống quần, nàng nhắc vạt váy lên, chạy xuống núi còn nhanh hơn chàng.

La Linh Dư cuồng quát ngoài đầu: “Tuyết Thần ca ca, huynh còn ngại đó làm gì? Nhanh lên đi.”

Biết lúc này không hợp tình cảnh, nhưng Lục Quân vẫn đưa tay lên, che đi khóe môi nhướn cao: “...”

Dư Nhi muội muội của chàng, đúng là... đúng là có thể chạy.

...

Nhưng sự thoải mái ngắn ngủi cũng lập tức kết thúc ngay.

Hai người cùng với tùy tùng vội vã xuống núi, Lục Quân nắm rõ sơn hình địa thế trong tay, chàng không chậm trễ bất cứ khoảnh khắc nào, trực tiếp cưỡi ngựa phóng thẳng về Nam Dương. Lòng chàng như lửa đốt, chỉ sợ thành Nam Dương bị công phá. Hôm ấy khi vừa vào chủ thành Nam Dương, Lục Quân và La Linh Dư lập tức tách ra. La Linh Dư vội vã quay về La gia, xem La gia có gặp chuyện gì không, trường bối và các tỷ muội có khỏe mạnh không, lại hỏi thăm về tình hình ở Nam Dương hiện nay.

Bắt đầu từ ngày hôm ấy, nửa tháng sau đó La Linh Dư không thấy Lục Quân đâu.

Lục Quân thân là tham quân đóng tại Nam Dương, chàng phải binh chỉ viện Nhĩ Dương, song cũng không quên tình huống ở Nam Dương. Quay lại doanh trại, việc đầu tiên Lục Quân làm là đi gặp Ngụy tướng quân. Ngụy tướng quân bận tới mức khóe miệng lơ lơ, ngồi trong quân doanh chửi ầm lên, cực kỳ gắt gỏng. Lục Quân đi vào doanh trường, thấy Ngụy Tông một tay treo vắt vẻo trước cổ, quần vải gạc.

Ngụy Tông nhìn xuống tay mình theo ánh mắt của Lục Quân, hừ thành tiếng: “Không phải chỉ đứt tay thôi sao? Cũng không phải cụt tay. Lang quân sĩ tộc các người đúng là lè mề, bị thương có chút đó, mà sao ta thấy người như sắp khóc đến nơi vậy?”

Lục Quân không để tâm đến lời cười nhạo của Ngụy tướng quân.

Chỉ là chàng nhìn cánh tay bị thương đó, nghĩ nếu không phải Ngụy Tông da dày thịt chắc, thì rất có thể đã bỏ mạng trong trận mưa tên kia rồi. Tuy không chết trong trận mưa tên, tuy nhiên bây giờ tình hình cũng chẳng khá hơn.

Lục tam lang dừng bước, khẹp tay áo lại, trịnh trọng vái Ngụy tướng quân: “Quân* vì việc riêng nên vắng mặt ở Nam Dương mấy ngày, tướng quân đã vất vả rồi.”

(*Ở đây Lục Quân tự xưng tên mình.)

Ngụy tướng quân xấu hổ đỏ mặt: “...”

Lục tam lang thân cao như ngọc, phong thái nhẹ nhàng, tay áo tung bay, quả nhiên tuấn tú thanh tao. Ngọc lang như thế, bình thường nhìn hần không vừa mắt cũng là chuyện thường tình, thế mà nay lại trịnh trọng bái lạy một tướng quân xuất thân hàn môn như hần... Ngụy tướng quân lỏng ngỗng, vỗ bàn lớn tiếng: “Đừng có dài dòng lè mề nữa! Ông đây không có hứng với cái kiểu hờ tui cúi người vái lạy của quý tộc các người. Ông đây là tướng quân, nếu đã đóng quân ở Nam Dương, thì việc nơi này phải do ta phụ trách. Một tên mặt trắng như người vốn cũng không giúp được gì.”

Lục Quân nhướn mày, không lên tiếng.

Nhưng Ngụy Tông cảm thấy thất vọng Lục Quân không có lời hay ho, lang quân này nói chuyện luôn ra vẻ thanh cao, hần đã lĩnh giáo từ sớm rồi. Ngụy Tông lên tiếng: “... Có điều nếu người đã về, nói ta xem tình hình bên Nhĩ Dương đi, đại quân Bắc quốc lớn mạnh thật sao, không thể thắng được?”

Ngụy Tông từng ra tiền tuyến, nên hần rất rõ binh lực quân Bắc mạnh đến mức nào, và quân đội nước mình yếu kém tới đâu.

Lục Quân bình tĩnh: “Chỉ dựa vào binh lực thì chúng ta khó mà thắng được. Triều đình Kiến Nghiệp không đồng lòng với chúng ta, chắc tướng quân đã nhận được tin triều đình muốn chúng ta lui binh. Chúng ta không thể rút lui, nhưng nếu không nghe triều đình, triều đình cũng sẽ không chi viện binh mã lương thực. Ta đi một chuyến đến Nhĩ Dương và Đình Xuyên, mới phát hiện các vị tướng quân đều tự chiến đấu, số tướng sĩ triều đình sắp xếp lại không thể làm việc với họ. Nhưng chúng ta phải thắng đại quân Bắc quốc, chỉ một mình Nam Dương hay Nhĩ Dương đều không làm nổi điều này. Tất phải hợp lực chiến đấu.”

“Lần này ta và Linh Dư về, không phải đi đường chính, mà là vòng qua núi Phục Ngưu.”

Ngụy Tông ngắt lời: “Người lên núi Phục Ngưu để xem địa hình?”

Hần rất nhạy cảm về phương diện đánh gặc, nghiền ngẫm suy nghĩ: “... Nghe ý người, định muốn mượn địa hình để hợp binh đúng không? Ừm, thú vị đấy, Lục tham quân nói tiếp đi.”

Hiện tại chiến sự ở Nam Dương đã giao cho các tướng quân dưới trướng, Ngụy Tông chỉ làm ô trong lầu, từ khi Lục Quân về, Ngụy tướng quân thảo luận với chàng suốt một buổi chiều. Lục Quân nghĩ triều đình không có lòng, hiện tại binh mã và lương thực chưa gián đoạn, nhưng rồi cũng sẽ từ từ gián đoạn mà thôi. Nếu như thế thì phải dựa vào quân địch chu cấp, tất phải thắng nhiều bại ít.

Tuy không thể trông cậy vào triều đình, nhưng điều khiến Lục Quân yên tâm là Lục nhị lang biết được hướng đi gác mọ, hần sẽ thuyết phục Lục gia đứng về phía Lục tam lang. Thế lực của Trần vương không thể lay chuyển cả triều đình, để triều đình toàn tâm ủng hộ chiến tranh phương Bắc. Nhưng Trần vương là Lục gia liên thủ với nhau, chỉ ít có thể khiến thế cục ổn định. Dù không thể để triều đình xuất binh đưa tiền, thì cũng có thể kéo dài sự can thiệp của triều đình vào chiến sự.

Ngụy tướng quân: “Sao người biết Trần vương điện hạ sẽ giúp chúng ta? Quá rắc rối, lại phải viết thư.”

Vì viết thư thì phải chờ hơn mười ngày, cho tới khi có thông tin thật, e là thánh chỉ ở trên triều đã tới. Nếu thánh chỉ tới, tướng quân bị không chế trực tiếp là hần có thể làm được gì?

Lục Quân: “Không cần viết thư, trong lòng ngài ấy ắt sẽ hiểu rồi. Nếu để cho ta tới Nam Dương thì ngài ấy nên tin tưởng ta; ngài ấy chỉ cần xử lý những chuyện phía sau giúp ta, không để nó liên lụy đến ta là được.”

Ngụy Tông không lên tiếng, vì hần biết Lục tam lang rất thân thiết với chúa công của hần – Trần vương điện hạ. Trước mắt chỉ nghĩ đến, thì ra không cần thư cũng có thể thân giao cách cảm... Tình cảm của Trần vương với Lục tam lang e là tốt hơn so với tương tượng của hần nhiều. Ngụy Tông không nghĩ nhiều về chuyện kia nữa, vì Lục tam lang đã nói đến chuyện hợp binh.

Về mặt Lục tam lang thoáng khựng lại, lúc Ngụy Tông nhìn đến, chỉ nghe thấy giọng chàng thay đổi: “Các tướng quân khác cậy tài khinh người, lại không tin ta nên cũng không nghe lời ta. Nhưng hiện tại, người phải bình tiếp viện tướng quân Nhĩ Dương chính là Hành Dương vương.”

Ngụy Tông nhớ lại chuyện mình nghe được khi ở Kiến Nghiệp: “Nguy rồi! Quan hệ của người với Hành Dương vương rất tệ.”

Lục Quân gắt gỏng: “... Nhưng Hành Dương vương biết năng lực của ta, hần ngài ấy sẽ nghe lời ta nói. Tuy là đối thủ, nhưng vẫn có thể hợp tác. Nhĩ Dương, Nam Dương, Đình Xuyên, chỉ ít ba quận này có thể mượn địa hình núi Phục Ngưu để hợp binh. Nếu ba quận hợp binh thành công, bao vây được đại quân Bắc quốc. Đến lúc đó những quận khác bị quân địch công thành khó khăn, chắc hần sẽ cầu cạnh chúng ta.”

Tay chàng vạch một đường trên bàn đồ, sắc mặt lạnh tanh: “... Như thế, toàn bộ phương Bắc hợp lực chiến đấu, ắt có thể tiêu diệt quân địch.”

Nhĩ Dương, Đinh Xuyên và Nam Dương vây quanh miền núi Phục Ngưu, ba phía tấn công thành một vòng vây, đẩy đại quân Bắc quốc vào chỗ trũng trong địa hình. Đây chính là bước đầu tiên.

Ngụy tướng quân vẫn còn nghi ngờ: “Liên lạc với Hành Dương vương thế nào?”

Lục Quân ngược mặt lên, hai mắt đen láy: “Đốt khói ám hiệu.”

Ngụy Tông: “Hiệu quả truyền tin của khói ám hiệu quá thấp, cũng rất bất tiện.”

Ngụy Tông đã cân nhắc đến chuyện sắp xếp lính truyền tin giục ngựa chạy đi chạy về, nhưng lại nghe thấy Lục Quân nói: “Thuở nhỏ ở Kiến Nghiệp, Hành Dương vương từng đi học cùng với ta và mấy người Trần vương. Từ nhỏ chúng đụng với nhau, cũng có vài thủ đoạn bất hảo. Hiện tại đã trưởng thành, không nhắc đến mấy chuyện ở trường học nữa, nhưng nếu ta dùng khói truyền tin hiệu, nhất định ngài ấy sẽ hiểu.”

“Dù có phức tạp tới mấy.”

Ngụy Tông sùng sốt, sau đó mỉm cười ra mặt, vỗ vào tay Lục Quân: “... Lục tham quân, tốt quá rồi! Cuộc chiến với quân Bắc giao cho người mưu tính, Nam quân ta sao có thể thua được?”

***

Đốt khói hiệu, thổi kèn lệnh, vẫy cờ xí.

Kỳ binh cầm cờ, đổi khói báo động. Cứ mấy dặm một trạm, từ từ truyền tin.

Cuộc chiến trong thành Nhĩ Dương vẫn đang rơi vào thế giằng co, Hành Dương vương Lưu Mộ ở nơi này, phối hợp với các tướng sĩ Nhĩ Dương phản công, muốn đoạt lại thành trì từ trong tay địch.

Lính truyền tin thấy tín hiệu khói và cờ xí, vừa nhìn đã ngăn người, vì tín hiệu quá phức tạp, hẳn không tài nào hiểu nổi. Nhưng bắt đầu, lính truyền tin nhắm mắt đến tìm đại tướng quân Nhĩ Dương, mà đại tướng quân nhìn tín hiệu... cũng không hiểu nổi.

Tướng quân Nhĩ Dương: “... Khói hiệu từ đâu truyền tới? Xác định có đúng là phe ta không? Ta chưa thấy tín hiệu như vậy bao giờ.”

Hành Dương vương Lưu Mộ đứng cạnh im lặng lắng nghe, chột nheo mắt: “Để ta xem xem.”

Trong một chớp mắt, hắn chợt nghĩ ngay tới Lục tam lang Lục Quân. Thứ phức tạp người thường không hiểu... nói không chừng có thể là tác phẩm của Lục Quân.

Tướng quân Nhĩ Dương mở mắt bất an gọi lính truyền tin đến chỗ Lưu Mộ. Lúc này binh lính của bọn họ đang ở dưới thành, trên tường thành loang lổ đầu lửa bốc cháy, vô số binh mã xông lên trước, rất nhiều chiếc thang được bắc lên tường cháy. Một làn sóng binh mã ngã xuống, lại có làn sóng khác tiến lên. Kỳ binh, bộ binh, tên trộm, cả quân đội được điều động nhanh chóng.

Nửa vùng trời đầy đặc khói mù u ám.

Bên tai là tiếng đại bác rung trời, Lưu Mộ đứng trước đại quân, sừng sững chấp tay, thân hình cao lớn không thôi thúc. Lúc báo lính truyền tin biểu thị lại tín hiệu phức tạp kia, trong một thoáng hắn đã ngăn người. Như chiếc đèn kéo quân quay vòng, những tín hiệu phức tạp kia dần gọi ra ký ức thuở bé. Những tín hiệu chơi đùa quá phức tạp, không dạy được cho ai nên đánh bỏ dờ lẩn nữa phổ biến, khiến hắn nhớ lại những ngày vô buồn vô lo khi ở Kiến Nghiệp.

Lúc ấy hắn cười đùa rong ruổi khắp Kiến Nghiệp, hào hoa phong nhã, khí thế ngút ngàn.

Lúc ấy hắn đâu hề hay biết, huynh trưởng của mình lại muốn giết mình.

Hắn vẫn là đế vương tương lai được chọn trong mật chỉ tiên hoàng để lại.

Mà nay, mà nay...

Lính truyền tin bất an: “Tướng quân cũng không hiểu sao?”

Lưu Mộ nói: “Ta hiểu.”

Lính truyền tin vốn thất vọng, vừa nghe thế thì sững sờ: “... Há?!”

Nhưng Hành Dương vương cup mắt đã, cái gật cảm xúc trong đôi đồng tử. Lưu Mộ nhanh chóng xoay người, sai bước đi tìm tướng quân Nhĩ Dương.

...

Hợp binh.

Quân thành ba phương tập hợp lại, cùng tấn công quân đội Bắc quốc.

***

Trong thành Nam Dương, La Linh Dư đã nửa tháng không gặp Lục Quân. Nàng cũng định đến doanh trại mấy lần, nhưng quân đội xuất hành chạy đi chạy lại quá nhanh, Ngụy tướng quân lại giao chuyện lập kế hoạch chiến lược cho Lục Quân, Lục Quân rất ít khi xuất hiện trong quân doanh. Mỗi lần đứng bên ngoài doanh trại, thấy thương binh được đưa về, trông mắt La Linh Dư lại xám xịt.

Quay về xã giao với các quý nữ, các nữ lang cũng chỉ toàn oán trách những chuyện như: “Bao giờ thì mới đánh nhau xong đây? Đến ca ca ta cũng bị động viên ra trận, đã lâu rồi ta chưa được gặp huynh ấy.”

“Đúng thế, phụ thân ta cũng đi rồi. Lục tam lang bị gì vậy, chỉ cần là nam đều không buông tha, nhưng chúng ta là sĩ tộc kia mà. Làm gì có chuyện sĩ tộc đích thân ra chiến trường?”

“Nam Dương bị gián đoạn truyền tin với bên ngoài rồi. Son phấn ta muốn mua, cũng lâu rồi không mua được...”

Oanh oanh yến yến, nói đi nói lại vẫn chỉ là chuyện con gái với nhau. La Linh Dư ngồi giữa bọn họ, nhưng sắc mặt ngày càng nhạt phách. Khi bọn họ than phiền đến chuyện mất liên lạc, con người La Linh Dư khẽ động, mím cười đứng dậy: “Không truyền tin được với bên ngoài, ngày đến nam lang trong nhà cũng không được gặp, đúng là buồn nhĩ. Nếu ta có cách để các tỷ muội gặp được huynh trưởng phụ thân mình, thì các tỷ muội có sẵn lòng thực hiện không?”

Các nữ lang phấn chấn hẳn lên: “Thật sao? Đêm qua mẫu thân ta còn khóc, bảo sợ huynh trưởng ta không về được. Ta muội muội có cách gì để bọn ta gặp người thế?”

La Linh Dư cười về thần bí.

Ngày hôm sau, các nữ lang được La Linh Dư dẫn đến cửa doanh trại. Khi sắc mặt bọn họ biến đổi, bàng hoàng muốn chạy trốn, La Linh Dư nhanh chóng níu chặt cánh tay một nữ lang trong số đó, cao giọng nói nhanh: “Trong quân thương vong quá nhiều, không đủ quân y. Các tỷ muội, mọi người đều đọc thuộc kinh thi thư kinh, tuy không thể thực hiện được chuyện gì to tát, nhưng cũng có thể băng bó chữa trị cho thương binh đúng không?”

Nàng lại nhìn thẳng vào các nữ lang, dụ dỗ bọn họ: “Như thế, khi nam nhi trong nhà các tỷ muội về, không phải các tỷ muội có thể được gặp bọn họ đầu tiên sao?”

Nữ lang bị nàng giữ lại giờ tay áo che mũi, giọng đầy ghét bỏ: “Ta không muốn! Sao có không đi tìm nữ tử thứ dân dĩ? Sao cô có thể để bọn ta làm chuyện thế này hả?”

La Linh Dư: “Nữ tử thứ dân dân khác chiến báo khi giáp lên người, trở thành dân quân bảo vệ thành trì. Không phải còn vất vả hơn các tỷ muội sao? Các tỷ muội à, chúng ta vẫn nên làm gì đó vì Nam Dương đúng không?”

Các nữ lang ngần ngại: “... Cô nói, nữ tử thứ dân đều đã đầu quân cả rồi sao?”

Thật ra thì không có chuyện đó.

Đây chỉ là kế hoạch của La Linh Dư, vẫn chưa có thay đổi thành động. Chỉ là nữ lang danh môn vốn ngạo mạn, mà thương binh trong quân lại quá nhiều, nàng cần thuyết phục nữ lang sĩ tộc này trước.

La Linh Dư nói rất hùng hồn: “Tình hình Nam Dương đang bất ổn, thực lực của quân đội phe ta rất yếu. Nếu các tỷ tỷ muội muội không tự cứu lấy, chẳng nhẽ đợi đến khi thành bị công phá, chúng ta phải chạy trốn vào Kiến Nghiệp sao? Suy cho cùng, Kiến Nghiệp cũng không phải địa bàn của nhà chúng ta.”

Các nữ lang: “... Cô đừng nói nữa, để bọn ta suy nghĩ đã.”

“Hừ, cô chỉ là muốn giúp Lục tam lang chứ gì.”

Thời đại này, “quần tử hảo cầu” là chuyện khiến mọi người vô cùng hàm mộ ước ao.

Trong mắt các nữ lang danh môn Nam Dương, hôn phu cũ của La Linh Dư là Phạm thị tứ lang, bây giờ lại đến Lục gia tam lang... La nương tử may mắn đến thế, khiến mọi người ghen nứt cả mắt.

La Linh Dư không quan tâm các năng nghị thế nào, chỉ mỉm cười khuyên nhủ. Nàng ăn nói lanh lợi, lại luôn mồm nhắc tới đạo lý lớn. Các nữ lang không muốn, nàng lại dứt khoát đến từng nhà một, thưa chuyện với trưởng bối của bọn họ. Các nữ lang sĩ tộc đau khổ ra mặt, sợ La Linh Dư quá rồi, đành phải rầu rĩ theo nàng giúp đỡ.

...

Không chỉ mời nữ lang quý tộc hỗ trợ chữa trị, La Linh Dư còn viết rõ ra giấy, nói rõ lang quân đang giết địch ngoài chiến trường, nữ tử thứ dân vẫn có thể làm việc, cải trang làm nữ binh xông pha. Binh lực Nam Dương quá mỏng, sao toàn quân không hợp lực cùng kháng địch?

Ngụy tướng quân mừng rỡ ra mặt.

Lục tam lang là cứu tinh.

Không ngờ La nương tử cũng thế.

Cuộc chiến tưởng chừng như thua thiệt quá nhiều, song lúc này Ngụy tướng quân đã thấy được hy vọng.

***

Danh sĩ khắp thiên hạ dùng ngòi bút làm vũ khí, liên tục phê phán quân Bắc.

Sau khi chiến tranh bùng nổ, các phe ủng hộ và đả kích cũng nhiều hơn gấp mấy lần.

Triều đình Kiến Nghiệp đã không còn ngăn cản được chiến tranh phương Bắc, mỗi lần muốn đổi binh hay động binh, triệu hồi đội ngũ, đều có Trần vương ở trên triều ngăn cản, khiến mệnh lệnh không được đưa xuống. Đoàn sứ thần Bắc quốc nhận được tin tiền tuyến của phe mình, sắc mặt khó coi, sau khi đốt thư vẫn còn sợ hãi:

Lục tam lang!

Lại là Lục tam lang!

Mưu kế của Lục tam lang trên chiến trường đang uy hiếp quân đội Bắc quốc!

Lão hoàng đế Nam quốc đứng là vô dụng, một ngày ra mười khẩu lệnh, nhưng đều bị các sĩ tộc trả về phân nửa. Còn thánh chỉ muốn truyền tới phương Bắc, thì Trần vương Lưu Thục thân ở trong Tư Mã phủ lại tìm đủ cớ, không để thánh chỉ gửi đi.

Đoàn sứ thần Bắc quốc hết hoảng, có dự cảm bất an rằng thế cục đang xoay chuyển, kẻ địch đã nhìn thấu tâm tư của bọn họ. Không đợi thêm nổi nữa, quân cờ bọn họ chôn ở Nam quốc, trước đó không nở dùng, song lần này... Triều đình Nam quốc không đánh động được Lục tam lang, bọn họ ắt phải để quân cờ này ra tay.

***

Bốn ba mấy ngày liên tiếp, thời tiết trở nên se lạnh, Lục Hiến bị nhiễm phong hàn, cả ngày nhức đầu.

Ban ngày, Lục nhị lang và Trần vương cùng nhau thảo luận về chính sự, trong lòng bất an nên hẳn đến miếu vái lạy. Lục nhị lang đã trở thành khách quen của các ngôi chùa đền miếu ở Kiến Nghiệp, lúc viếng thăm, vô tình gặp phải Ninh Bình công chúa Lưu Đường đang nghỉ hôn với hân. Lưu Đường còn dẫn theo tiểu muội muội La Vân Hòa, đi thấp hương bái phật.

Đến chập tối khi đi xe về phủ, Lục nhị lang dẫn La Vân Hòa về.

Mí mắt gật liên tục, trong lòng mệt mỏi, La Vân Hòa ngồi cạnh im lặng, không làm phiền hân. Vừa lên xe đã thấy nhức đầu, Lục Hiến nhắm mắt giả vờ ngủ. Tiểu nương tử La Vân Hòa đang định nói chuyện với nhị biểu ca, hỏi xem tình hình ở Nam Dương thế nào. Cô bé nghe nói thế cục bên kia không yên ổn, cô bé rất lo cho tỷ tỷ với tỷ phu tương lai. Nhưng nhị biểu ca vừa lên xe đã nhắm mắt ngủ say, tiểu nương tử đành phồng má, ngoan ngoãn im lặng.

Cúi đầu đùa nghịch tay một lúc, chốt cửa sổ bị đẩy ra, mưa bên ngoài hắt lên mặt.

La Vân Hòa ngạc nhiên tiến tới, gương mặt nhỏ nhắn dán lên cửa sổ. Cô bé cẩn thận khép cửa sổ, không để hạt mưa hắt lên người nhị biểu ca. Chợt lúc này, cô bé thấy đèn lồng treo ngoài xe chiếu sáng lang quân thiếu niên nét mặt lạnh lùng, đang đứng ở góc tường. La Vân Hòa ngăn người, mưa phùn bay bay, cô bé dụi mắt.

Thiếu niên ngẩng đầu, nhìn về phía cô bé.

Hắn im lặng không nói gì.

La Vân Hòa do dự, trong lòng thầm gọi: Từ Hân ca ca.

Nhưng cô bé chỉ nằm trên cửa sổ, không mở miệng thốt ra lời. Vì cô bé biết, lần trước khi mình và Lục tứ lang Lục Sướng gặp nạn, người đứng sau những lưu dân kia là Trần nương tử Trần Tú. Vì thế mà Lục gia và Trần gia đã xảy ra mâu thuẫn, La Vân Hòa tuy còn nhỏ nhưng rất nhạy cảm. Sau chuyện này cô bé vỡ lẽ, Từ Hân ca ca cũng về phe Trần nương tử.

Có ý đến gây khó dễ cô bé... Nhưng lại cứu cô bé... Có lẽ hân cũng không phải là người tốt.

Thiếu niên đứng yên dựa lưng vào tường, mưa rơi nhẹ nhè, bà vai ướt nửa. Tiểu nương tử ngồi trong xe, gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn lướt qua trước mặt, hân cũng chỉ nhìn mà không cất tiếng gọi.

Ở cuối con hẻm bên kia, xe của sứ thần Bắc quốc chạy tới.

Người trong xe vén rèm lên, trông thấy thiếu niên kia, nhất thời hai mắt lóe sáng.

...

Đã nằm mơ rất nhiều giấc mộng, luận ra quy luật là có thể hiểu được.

Ví dụ như, nếu hướng đi trên thực tế thay đổi khác với trong mơ, thì giấc mơ sẽ không tiếp tục nữa.

Đã liên tục mấy ngày chưa nằm mơ, Lục nhị lang Lục Hiến ôm tia ảo tưởng, nghĩ vì thực tế đã thay đổi, Lục tam lang sẽ không chết. Nên hân mới không nằm mơ tiếp.

Nhưng sự cầu nguyện này lập tức biến mất khi hân lần nữa rơi vào giấc mơ. Thì ra không nằm mơ không phải vì thực tế đã thay đổi, mà là vì thời cơ chưa đến.

Khi cỗ xe đi qua đầu đường, khi hân nằm trên xe ngủ say, khi đi lướt qua người thiếu niên mang tên Từ Hân đứng thẳng trong góc tường, cuối cùng thời cơ đó cũng đã đến.

...

Trong mơ vẫn là cảnh tuyết rơi nhiều, là cái chết sau cuộc đại chiến kia.

Lục Quân vẫn chết, song tuyến thời gian lại lùi về sau một chút.

Lục nhị lang vẫn bỗng bồng bênh như du hồn, chấp choạng tìm kiếm đệ đệ ở trên núi. Hắn thấy thiên quân vạn mã ngã xuống, thấy biển máu mênh mông, thấy thi thể đầy đất... Trong lòng hắn kêu lên thảm thiết: Không!

Cuối cùng, hắn cũng tìm được Lục tam lang.

Sắc mặt của Lục tam lang Lục Quân trắng như tuyết, tinh thần rệu rã, các tướng sĩ bên cạnh đều đã chết trận, nhưng kẻ địch trước mắt chàng lại không phải là truy binh.

Mà là một người thiếu niên. Hắn ta chậm rãi giờ vũ khí trong tay lên, grong mặt hung tàn lạnh lẽo như băng tuyết.

...

Nếu Lục nhị lang mờ mắt, nếu hắn cũng nhìn ra ngoài cửa sổ như La Văn Họa, thì hắn sẽ nhận ra, người thiếu niên đến giết Lục Quân trong mơ, vào lúc này đang ở ngay tại Kiến Nghiệp, im lặng đứng trong góc tường nhìn xe ngựa dần rời xa, đi lướt qua mình.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110

Trong giấc mơ của Lục nhị lang, khi tuyến thời gian dịch chuyển tới trước một chút, thì Lục Quân cùng vài tướng sĩ đang bị mắc kẹt trong núi. Trời vừa đổ tuyết thì sương mù nổi lên, Lục nhị lang trở mắt nhìn đệ đệ nhà mình và binh lính bị quân địch truy kích. Bọn họ đối đầu trong núi, nhân số phe địch cũng không quá nhiều, nhưng công kích cực mạnh. Còn phía quân đội Nam quốc, Lục Quân dẫn binh, người càng lúc càng ít.

Lục nhị lang đi theo tam đệ, hoang mang nghĩ: Vì sao lại như thế? Chiến tranh kiểu gì mà cần tam đệ đích thân ra trận? Không lẽ Nam Dương thất thủ?

Tâm trạng hắn lúc lên lúc xuống: Nhưng rõ ràng trước đó, mình nằm mơ thấy chiến sự ở Nam Dương thắng mà.

Lục Quân cũng bị thương, trên áo choàng loang lổ vết máu, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vẫn ảnh hưởng tới hành động của chàng. Lang quân đi trong tuyết cao ngập đầu gối, tay cầm kiếm, lơ đãng ngẩng đầu lên, chợt nghe thấy tiếng đâm phá cực nhỏ trong không khí. Gân xanh nổi lên trên bàn tay Lục Quân cầm kiếm, bên người *bịch bịch* hai tiếng, hai binh lính cuối cùng ở lại cạnh chàng đã ngã xuống.

Sương mù dày đặc bao phủ cả đất trời.

Lục Quân lưng lưng cảnh giác, đợi người kia bước ra khỏi màn sương.

Người thiếu niên xuất hiện, hắn mặc vỏ bảo màu xanh đậm, lưng đeo cung tên, trong tay cầm kiếm, chân đi ủng dày. Mặt hắn lạnh tanh, thân hình cao ráo. Hắn giẫm tuyết bước ra khỏi màn sương, Lục Quân nhận ra đây chính là kinh địch.

Lục tam lang thấp giọng: “Từ sĩ? Bắc quốc? Chuyện thay lẽ đôi lồi, có thể đàm phán không?”

Thiếu niên thờ ơ đáp: “Người đang bị thương, không phải là đối thủ của ta. Người chết rồi, Nam quốc vong, ta kết thúc nhiệm vụ trở lại Bắc quốc, là có thể về nhà.”

...

Lục Quân mệt mỏi, quanh thân có quá nhiều thương vong, mà người thiếu niên này lại có võ nghệ cao siêu trác tuyệt.

Kiếm đâm xuyên ngay giữa ngực, Lục Quân tái mặt, tay che vết thương trên ngực, loạng choạng lùi ra sau. Máu rỉ ra qua kẽ tay chàng, nhuộm đỏ năm ngón tay, từng giọt từng giọt nhỏ xuống đất.

Cuối cùng, Lục Quân không cam lòng ngã xuống.

Thiếu niên rút kiếm của mình ra, nhìn Lục tam lang ngồi sụp xuống, tựa vào núi đá. Hai tai thiếu niên giật giật, trong mơ màng, hắn nghe thấy giọng nữ gào lên truyền đến từ trong núi: “Lục Quân! Lục Quân——”

Âm thanh kia vẫn còn ở rất xa, vang vọng khắp núi. Thiếu niên áp tai xuống đất, nghe thấy tiếng binh mã Nam quốc đến.

Thiếu niên đoán có lẽ là cứu viện của Nam quốc đã tới, nên lúc này cũng không hiểu chiến nữa. Hắn đã giết được Lục Quân, thấy Lục tam lang hơi thờ yếu ớt, tuyệt đối không thể có khả năng sống được, thế là xoay người rời đi. Thân pháp của hắn rất nhanh nhẹn, nhào vào trong sương mù, chẳng mấy chốc đã không thấy bóng dáng đâu.

Mà Lục nhị lang như du hồn chợt ngẩng đầu, nhìn bốn phía xung quanh.

Biết rõ mình chỉ là người ngoài ở đây, người khác không thể nghe thấy du hồn nói chuyện được. Nhưng hắn vẫn chạy nhanh trong màn sương, mơ mơ màng màng, hắn nghe được tiếng gọi của La Linh Dư.

Nữ lang vấp ngã, nghẹn ngào gào to: “Lục Quân, Lục Quân huynh ở đâu ——”

Lục nhị lang Lục Hiên: “Biểu muội! Biểu muội! Đi theo huynh, tam đệ ở đây! Huynh biết đệ ấy ở đâu ——”

Nhưng màn sương quá dày, hắn không tìm thấy người đâu. Hắn bắt đầu hối hận vì thân phận văn nhân của mình, nếu hắn có võ công cao cường, nếu hắn là hiệp sĩ nổi tiếng thiên hạ thì tốt biết mấy.

Đáng tiếc, hắn chỉ có thể tái nhợt mặt mày, quay lại bên cạnh Lục Quân.

Không thể cầu xin giúp đỡ, hai mắt hắn đỏ thẫm, ở cạnh tam đệ trong giai đoạn cuối cùng của sinh mệnh. Nhìn chàng đau khổ thế nào, nhìn chàng đã viết bức huyết thư đó ra sao, nắm chặt hà bao, lật qua lật lại quan sát như thế nào.

...

Giai đoạn trước khi chết là giai đoạn khó chịu nhất.

Máu trên người chảy cạn, hơi thở càng lúc càng yếu dần, trái tim như bị rút đi. Lục Hiên đã chứng kiến sự đau đớn ấy trên người đệ đệ mình.

Thế nhưng lang quân vẫn chịu đựng qua giai đoạn đó, trên mặt vẫn là vẻ dịu dàng. Bởi vì chàng đã không còn cảm nhận được nỗi đau trên cơ thể, hồn phách cũng dần lìa xa thể xác. Cuộc đời con người tựa chiếc đèn kéo quân, trong cơn mơ màng, chợt nhớ lại rất nhiều chuyện trong quá khứ.

Tiếng kêu khóc của La Linh Dư ngày càng gần: “Lục Quân, Lục Quân!”

Mà ở bên cạnh Lục nhị lang, chàng lang quân đã khép lại hai mắt. Chàng thờ dài một tiếng cuối cùng: “Linh Dư...”

Như có như không, Lục tam lang ngước mắt lên.

Không biết chàng có nghe thấy tiếng gọi của người mình thương?

Thế nhưng, đã quá muộn rồi.

***

Lục nhị lang vui mình trong giấc mộng, hơi thở dần dập, trán rịn mồ hôi, đúng lúc này trong ngõ đổ mưa to. Cổ xe còn chưa đi ra khỏi ngõ thì đã bị một xe khác chặn đường. Thị nữ và người hầu che ô, đi lên trước trao đổi với phu xe bên kia, xem ai là người lui ra trước, để từng chiếc xe đi vào đi ra.

Lục nhị lang đang ngủ, tiểu nương tử La Vân Họa không khép cửa sổ lại. Cô bé nằm trên cửa sổ, trông mắt sáng ngời đen kịt, chợt trông thấy một mẫu thuẫn khác ở cuối con ngõ.

Ở nơi đó, Từ Hàn bị xe của đoàn sứ thần Bắc quốc chặn lại. Xe ngựa dừng lại, trong xe có người Bắc che dù đi ra, gọi người hầu của mình tiến lên đánh thiếu niên mặt mũi lạnh tanh kia. Người ngoài thấy đối phương ăn mặc tàm thường thì chỉ coi là lưu dân bình thường.

Ở bên cạnh, người trong đoàn sứ thần Bắc quốc nghiêm túc diễn kịch: trong kế hoạch của gã, Việt Từ Hàn là con ngoài giá thú của Việt tướng quân – một đại tướng nổi tiếng ở Bắc quốc. Việt Từ Hàn phải hoàn thành đại sự này vì Bắc quốc, thì mới được Việt tướng quân thừa nhận. Hiện tại, Việt Từ Hàn cải trang thành lưu dân để mình đánh một trận. Mọi người nhìn vào, chỉ cho rằng đoàn sứ thần Bắc quốc có mẫu thuẫn với tên lưu dân này, sẽ không nghĩ nhiều.

Mà lúc này, cuộc chiến Nam Bắc ngày càng cam go, đoàn sứ thần Bắc quốc đã không đợi tiếp ở Kiến Nghiệp nổi nữa rồi, hiếm khi có cơ hội, nhân lúc tranh chấp bây giờ mà giao mệnh lệnh cho Việt Từ Hàn.

Song khi người của sứ thần Bắc quốc quyền đâm cước đá, thiếu niên tên Việt Từ Hàn kia nhủ mảy, đột nhiên mờ to mắt, giờ tay ngăn cản công kích. Đồng thời hắn lật tay đập vào bụng kẻ kia, kẻ kia vừa la lên thảm thiết thì đã bị đánh bay ra ngoài, còn thiếu niên nhanh chóng né tránh. Việt Từ Hàn vốn có võ nghệ cao cường, mấy tên còn đồ bình thường của đoàn sứ thần Bắc quốc không phải là đối thủ của hắn. Sau hai ba lần, Việt Từ Hàn đã hạ gục những kẻ xung quanh.

Sứ thần xuống xe đứng đưng gần đủ, mắt thấy mưa to như thác đổ, Việt Từ Hàn lại không phối hợp. Sứ thần cắn răng nghiêng lợi: “Diễn trò thôi mà, ngươi diễn rồi hả?”

Việt Từ Hàn: “Có người đang nhìn chúng ta.”

Hai vai sứ thần Bắc quốc run lên, nhạy cảm quay đầu nhìn lại. Cứ ngỡ vì mưa nên nhìn nhầm, không ngờ vừa ngoảnh đầu, thật sự nhìn thấy trong cỗ xe của Lục gia, dưới đèn lồng lay động, một cô bé nằm lên cửa sổ, nhìn bọn họ không chớp mắt.

Sứ thần Bắc quốc lập tức căng thẳng: “Vi sao đứa con nít của Lục gia lại nhìn ngươi? Không phải ngươi nương tựa vào Trần gia ư, vì sao Lục gia lại nhìn ngươi? Có phải thân phận của các ngươi đã bị Lục gia biết rồi sao?”

Sứ thần Bắc quốc lập tức đổi kế hoạch để Việt Từ Hàn đến biên ải, gả cứng người nhìn bé gái nằm bên cửa sổ kia: “Vi sao nó cứ nhìn mãi vậy? Ngụy rồi, ngươi không được xuất đầu lộ diện, gần đây các ngươi nhớ an phận một chút, không được vọng động. Ngươi nên ăn nắp kỹ vào...”

Rốt cuộc xe của Lục gia cũng bàn bạc với người ta xong, hai bên dần dà ra khỏi ngõ theo thứ tự, thị nữ quay về cạnh xe, nhỏ giọng gọi biểu tiểu thư La Vân Họa. La Vân Họa “ồ” một tiếng, bảo thị nữ đưa tai tới nói nhỏ một câu. Một lúc sau, khi sứ thần Bắc quốc vẫn đang so đo với Việt Từ Hàn, người thị nữ kia đã che dù đi tới, nghiêm cầm cúi người vái sứ thần Bắc quốc, rồi mỉm cười xoay người sang thiếu niên bên cạnh. Thị nữ tò mò nhìn thiếu niên trước mắt: “Tiểu nương tử nhà chúng tôi tốt bụng, thấy lang quân mặc mưa, nên bảo tôi đến đưa dù.”

Rồi nàng nhìn sang sứ thần Bắc quốc, ra vẻ ngạc nhiên: “Không phải tiểu lang quân này đã đắc tội với sứ thần đấy chứ?”

Người của Lục gia thật sự để ý đến Việt Từ Hàn!

Tia nghi ngờ cuối cùng của sứ thần Bắc quốc biến mất, gã vội cười nói “thiếu lễ”. Lúc này không đóng vai hung thần ác sát bắt nạt cậu thiếu niên nữa, sứ thần Bắc quốc nhanh chóng leo lên xe, gạt phất suy nghĩ này. Đoàn sứ thần Bắc quốc ra khỏi ngõ, rời đi trước.

Ở đầu tường trong ngõ, cậu thiếu niên cúi đầu, nhìn chiếc dù giấy được đặt vào trong tay mình. Hắn không che dù mà ôm dù vào lòng, xống vào màn mưa tằm tã. Xe của Lục gia ra khỏi ngõ, La Vân Họa trong xe bỗng trợn to mắt, thấy thiếu niên chạy vụt qua kẽ hở giữa xe và tường, mưa rơi xuống vai và mặt hắn. Hắn ôm dù trong ngực, lúc đi qua, chợt nghiêng đầu nhìn cô bé.

Màn mưa như kim rào rào rơi xuống. Thiếu niên Từ Hàn lao vụt qua xe, gương mặt lạnh lùng, hai mắt đen kịt.

Trong khoảnh khắc ấy, cả hai nhìn nhau, ánh lửa bùng lên trong mắt.

Tiểu nữ nằm trong xe run người, lúc gặp lại hắn thì bất giác ngồi thẳng người dậy, làm ra vẻ tiểu thư tôn quý. Ngay sau đó, chính La Vân Họa cũng ngăn người vì phản ứng của mình, lập tức cong môi cười.

Trong ngõ nhanh chóng trống trơn không một bóng người.

Không ai biết ở đây từng xảy ra chuyện gì.

Cũng chẳng ai hay, có một chuyện đã được hóa giải trong âm thầm.

Chỉ vì vụn trong khoảnh khắc Lục nhị lang ngồi trên xe xe, đi lướt qua người thiếu niên nọ.

***

Không biết nước cờ lưu dân do Bắc quốc để lại quốc đó Nam quốc bao giờ mới có thể phát huy tác dụng, nhưng đoàn sứ thần Bắc quốc đã không đợi nổi nữa rồi.

Vốn ôm mục đích đến đàm phán hòa bình, lúc bệ hạ hạ chỉ để phương Bắc ngừng chiến, đoàn sứ thần Bắc quốc vẫn còn có chút hy vọng. Nhưng khi Kiến Nghiệp biết được chiến cuộc phương Bắc đã bùng nổ, chiến hỏa bùng phát, hai bên thế không chết không thôi, thì đoàn sứ thần Bắc quốc không còn cách nào ở lại Kiến Nghiệp tiếp được nữa. Tuy vẫn không muốn đi, nhưng nếu lúc này bọn họ không đi, tất triều đình Kiến Nghiệp sẽ nghi ngờ mục đích của họ.

Không thể khiến lão hoàng đế hạ lệnh can dự vào chiến sự phương Bắc, không ra lệnh được cho Việt Từ Hàn đi ám sát Lục tam lang, đoàn sứ thần Bắc quốc ư rủ hãm lược, rồi Kiến Nghiệp về Bắc quốc. Giấy gựa sắp chết, trước khi rời đi, đoàn sứ thần Bắc quốc lại bảo công chúa thôi gió bên tai bệ hạ, sau đó đến thăm Triệu vương Lưu Hộc chuyển cuối cùng, thuyết phục Lưu Hộc.

Sứ thần Bắc quốc chân thành bày tỏ: “... Liệu công tử có từng nghĩ đến, nếu chiến tranh phương Bắc đại thắng, thì danh vọng của Lục tam lang sẽ càng cao hơn nữa không? Tôi thấy ở quý quốc, Lục tam lang có giao tình rất tốt với Trần vương điện hạ. Nghe nói bình thường Trần vương cũng xử lý chuyện chính trị rất đầu ra đấy. Nếu Trần vương được thế, không phải sẽ càng tệ hơn so với Hành Dương vương điện hạ mà ngày trước công tử kiêng dè sao?”

Hai mắt Triệu vương lóe sáng: “... Nhưng cô có thể làm gì được? Trần vương thân ở Từ Mã phủ, quản lý Từ Mã phủ rất chặt. Ngươi xem, Kiến Nghiệp liên tục phát lệnh ngừng chiến, nhưng phương Bắc vẫn không hề dừng. Kiến Nghiệp có thể làm gì được?”

Danh vọng Lục tam lang tăng cao thì sẽ có lợi cho Trần vương. Triệu vương Lưu Hộc bắt đầu kiêng kỵ người huynh đệ này cũng mất ngủ ngày đêm.

Sứ thần Bắc quốc đưa ra một đề nghị: “Không phải tôi đang cân nhắc cho nước mình, mà đang cân nhắc vì điện hạ. Chỉ là mấy quận nhỏ như Nhĩ Dương thôi mà, trong mắt Bắc quốc cũng không là gì. Tôi chỉ nghĩ, nếu các ngài thắng, chắc chắn sẽ ký kết hiệp ước đồng minh với nước tôi, hai nước lại đàm phán tiếp đúng không? Khi ấy không còn liên quan gì tới Lục tam lang, có thể triệu hắn về Kiến Nghiệp.”

Lưu Hộc thờ ơ: “Chỉ sợ có triệu cũng không được.”

Hắn hận đến mức ngứa răng: Thế gia có thế lớn, trong mắt bọn họ, uy tín của hoàng thất chẳng ra gì. Nếu Lục tam lang thắng thì ắt sẽ có thế gia bảo vệ hắn ta. Tới lúc ấy, đầu thế động đến Lục tam lang được?

Sứ thần Bắc quốc nửa cười nửa không: “Nam quốc các ngài... Tuy người ngoài như tôi không nên nói câu này, nhưng công tử với bệ hạ phải cần thận. Ở Bắc quốc chúng tôi, quyền lực thế gia không lớn mạnh đến thế. Các ngài đều đang bị thế gia găm dưới chân rồi. Hôm nay thế gia phản bác hoàng thất nhiều lần, sau này Lục tam lang được thế, hoàng thất lại càng bị... Hay, công chúa chúng tôi vào hậu cung bệ hạ, nên chúng tôi mới lo lắng cho tương lai của công chúa mà thôi.”

Mất Lưu Hộc lóe sáng, nhưng hắn ta cũng không phải là đồ ngu: “Nói nhiều như thế, không lẽ là sợ Lục tam lang ở lại Nam Dương không về? Các ngươi có âm mưu gì?”

Sứ thần Bắc quốc cố làm ra vẻ ngượng ngập: “Làm gì có âm mưu nào chứ. Nói thật, chúng tôi rất sợ Lục tam lang. Lục tam lang là danh sĩ nổi tiếng, các danh sĩ ngày ngày lên án phê bình, Bắc quốc chúng tôi thật sự hận ta. Nếu như đại thắng, các ngài đối một đời trong đàm phán... Bệ hạ chúng tôi hứa hẹn, có thể lên kế bổ sung một thành vào hiệp ước, đặc biệt tặng công tử làm quà đền ơn.”

Hai mắt Triệu vương Lưu Hộc bùng sáng, tuy không lên tiếng nhưng đã động lòng.

Làm gì có công tử nào không thích gia tăng thế lực cho mình? Có nhiều hơn một thành là đủ để găm các hoàng tử khác xuống dưới chân. Tới lúc đó, Hành Dương vương hay Trần vương cũng không phải là vấn đề. Phụ thân đã già, gần đây vì chiến tranh mà hoàng thất và thế gia càng tranh cãi không vui.

Có lẽ sau khi kết thúc chiến sự, đó chính là cơ hội tốt nhất để thay đổi người trên ngôi vị đó.

Nhất định phải nắm bắt cơ hội.

***

Đoàn sứ thần Bắc quốc rời khỏi Nam quốc, triều đình Kiến Nghiệp vẫn cãi nhau vì bất đồng chính kiến. Trần vương kiên quyết giữ vững “phòng tuyến” cuối cùng, không để bọn họ động vào con đường chiến tranh. Nhưng càng kéo dài, càng không thấy rõ hướng tiến triển của chiến cuộc, dần dà mọi người cũng bắt an.

Ngày đến chuyện có nên tăng cường binh mã đưa lương thực không, chỉ vì lão hoàng đế không quyết tâm mà cả Kiến Nghiệp vẫn còn xem chừng.

Nếu chiến sự Nam Dương thất bại, dĩ nhiên không cần phải tăng cường binh chuyển lương thực, mà nên sớm ngày đàm phán với Bắc quốc;

Còn nếu thắng, tất phải phái binh mã thêm lương thực, nhưng đến lúc ấy ắt sẽ có một làn sóng người xuất hiện, yêu cầu Lục tam lang rời khỏi Nam Dương.

Là kiểu gì thì cũng có lợi ích xen vào trong đó.

Trời càng lúc càng lạnh, mọi người ở Kiến Nghiệp vươm cổ mà nhìn, tất cả đều đang mong đợi tin tức ở phương Bắc. Chiến thắng hay thất bại, đều ảnh hưởng đến quyết sách kế tiếp của bọn họ.

***

Người trong thiên hạ cũng đang đưa mắt nhìn cuộc chiến này. Ở phương Bắc, những quận thành khác tự mình chiến đấu, ba quận Nhị Dương, Đình Xuyên và Nam Dương hợp lực chiến đấu. Các quận thành khác cũng đang xem tình hình ở ba quận. Trong quân danh của Nam quốc, bầu không khí cũng đông cứng như thế. Khi các nữ lang quý tộc được La Linh Dư thuyết phục, tới doanh trại chăm sóc thương binh, có rất nhiều tin tức gửi về từ tiền tuyến.

Từng thì thế máu thịt mơ hồ được đưa về từ trên chiến trường. Các nữ lang quý tộc thấy được cảnh tàn khốc của chiến tranh ở khoảng cách gần, sắc mặt trắng bệch tái mét. Những lời đùa giỡn lúc trước trở nên nực cười khi đứng trước cái chết thật sự. Ngày ngày chu toàn trong quân trường, trên tay các nữ lang xinh đẹp đều dính máu, thỉnh thoảng lại thấy nữ tử từ từ dần mất khối giáp chạy qua bên cạnh, trợ giúp binh lính thủ thành.

Binh lực mỏng, người Nam Dương có sức chiến đấu đều được phái ra trận;

Quân lương thiếu, chỉ có thể cướp bóc từ chỗ quân địch.

Thế gia lẫn hàn môn ở Nam Dương đều dốc hết sức lực, nếu cuộc chiến này thất bại, thì khó mà tưởng tượng nổi tổn thất của bọn họ.

Ban đêm, các nữ lang sợ hãi thảo luận: “Liệu chúng ta có thắng không? Ta không muốn sau khi chiến bại, phải làm nô làm tỳ cho kẻ khác.”

Ôm theo nỗi niềm sợ hãi, các nữ lang trần trọc khó ngủ.

Đến lúc này, tư chất xuất sắc của La Linh Dư nổi bật hẳn lên. So với các nữ lang khác ngày ngày bất an, La Linh Dư vô cùng tỉnh táo. Lúc đầu giúp quân y cầm máu cho quân nhân bị thương, máu văng lên mặt, nàng chạy ra ngoài nôn mửa đến mức xam xoàng, mới đầu còn già vờ bình ổn, nhưng trong lòng lại than phiền hoàn cảnh ở đây quá tệ, tài nguyên lại ít, bầu không khí nặng nề, không phù hợp với thân phận quý nữ của nàng. . . Nàng cảm cự được là hoàn toàn dựa vào tin ngưỡng yếu ớt trong lòng.

Cả nhà nàng đều là người trung liệt, với những chuyện khác, La Linh Dư rất kiểu cách; song khi đã là chuyện quốc gia, La Linh Dư vẫn luôn một lòng ủng hộ.

Tất thấy tâm trạng khó chịu đều trở nên vô nghĩa khi đối diện chuyện quốc gia đại sự.

***

Một ngày nào đó vào trung tuần tháng Mười Một, các nữ lang mệt mỏi rệu rã. Tướng sĩ trong quân cũng đã quen với việc các nàng đến băng bó, xỏ chỉ khâu kim khâu vết thương cho họ. Trong quân doanh người ra kẻ vào, hiếm khi có ngày nào ít thương binh được đưa về như hôm nay, tiếng rên đau kêu khóc trong quân doanh cũng giảm hẳn.

Trong một căn lều được vén màn lên, La Linh Dư đang học chăm kim với một lão quân y. Nàng đã học rất nhiều ngày, cũng luyện tập trên người thương binh. Nữ lang đang cúi đầu chăm cứu cho một binh sĩ hôn mê, còn lão quân y đứng cạnh xem, đúng lúc này, bên ngoài có người cao giọng hét to:

“Thắng rồi! Chúng ta thắng rồi!”

“Nhanh lên, nhanh lên! Quân y đâu, mau cứu người!”

Mọi người đã không còn lạ lẫm gì với tiếng gọi “cứu người” nữa, người bên ngoài vừa đến, La Linh Dư giật mình, theo bản năng chạy ra ngoài, hỗ trợ đưa thương binh vào. Đợi tới khi nàng băng bó cho người bị thương xong, thì mới nghe thấy bên ngoài có âm thanh không tầm thường, nghe thấy tiếng hô “tướng quân uy vũ” vang lên như sấm rung trời, mãi một lúc sau mới phản ứng được ——

Nam Dương thắng rồi?

Bọn họ đã thắng rồi sao?

Hai tay La Linh Dư dính máu, nàng chạy ào ra ngoài, túm lấy một người hỏi: “Có đúng là thắng thật không? Ngụy tướng quân đã về chưa? Lục tam lang đâu?”

Binh sĩ bị nàng hỏi liên tục làm cho ngẩn người, ngẩng đầu lên, vừa thấy rõ mặt nàng thì đầu óc trống rỗng, hai má đỏ bừng nói không nên lời. La Linh Dư cuống tới mức giậm chân, đang định hỏi lại thì quân y ở sau lưng tức giận: “La nương tử, có làm gì đấy?! Bệnh nhân mất máu quá nhiều, có không chăm cứu hả?”

Trên tay La Linh Dư còn cầm một cây kim lóe sáng.

Nàng cắn răng: Ai còn dề ý đến chuyện này được nữa!

Nhưng nàng không thể không quay về, tiếp tục bận rộn cứu người.

***

Trận chiến này đã đại thắng, đoàn quân nối đuôi nhau kéo về, doanh trại trống trơn lập tức náo nhiệt hẳn lên. La Linh Dư sốt sắng tìm Lục Quân, nhưng thương binh quá nhiều, lại vì nàng quá xinh đẹp nên đi đâu cũng có người nhận ra, lập tức gọi nàng đến băng bó vết thương.

La Linh Dư thấy người, nhanh chóng hỏi: “Lục tam lang đâu? Huynh ấy có về cùng với các huynh không? Huynh ấy có bị thương không?”

Tuy nghe nói tham quân không ra chiến trường, có lẽ sẽ không bị thương. Nhưng La Linh Dư vẫn rất lo lắng.

Hướng hồ . . . Lục Quân còn có từ kiếp.

Tuy nàng đang cứu sống người bị thương, nhưng trong lòng nàng vẫn ích kỷ. Tính mạng của Lục Quân quan trọng hơn tất cả mọi người ở đây. Nàng không biết Lục Quân ở đâu, nhưng vẫn phải cứu nam nhân khác.

...

La Linh Dư đeo hòm thuốc trên vai, đi qua đi lại trong quân trường tìm người. Có người nói đã gặp Lục tham quân, có người lại nói không biết chàng ở đâu. Có người báo Lục tham quân không bị thương, song có người nói hình như chàng bị thương. Quá nhiều lời mâu thuẫn, La Linh Dư càng thêm lo lắng. Nàng đi gặp Ngụy tướng quân, Ngụy tướng quân cũng chỉ suông sã đáp lời: “Hắn thì có thể bị gì được, một tên mặt trắng thôi mà.”

La Linh Dư lập tức xoay người rời đi.

Cả doanh trại đều có thương binh, tướng sĩ quay về nấu nước nấu cơm, nghe tướng quân giáo huấn, chúc mừng chiến thắng, vô cùng bận bịu. La Linh Dư vất vả cầm kim châm tới mỗi nhữ, thì mới tìm được Lục Quân ở trước đồng cỏ bên ngoài lều lương thực.

Sương mù dày đặc, máu tanh trong doanh trại xộc thẳng vào mũi, Lục tam lang ngồi dựa trên đồng cỏ, trên mặt và trên áo đều dính máu, lấm tẩm vết bẩn. Chàng nhắm hai mắt, hàng mi dày cụp xuống, cứ thế ngủ say.

Có người ở sau lưng La Linh Dư đi tới: “A, Lục tham quân ở đây...”

La Linh Dư nhanh chóng lên tiếng: “Suyt! Huynh ấy bị thương, đề ta châm kim băng bó cho huynh ấy.”

Binh sĩ nói chuyện chỉ đi ngang qua, ngờ ngác đưa mắt nhìn, nhưng không thấy Lục tham quân bị thương ở đâu. Có điều nếu La nữ lang đã nói thế thì chắc là thật rồi. Binh sĩ hốt hoảng rời đi, La Linh Dư xách váy lên, găm cò đi đến, bước vào giữa không gian được đồng cỏ bao quanh.

Nàng đứng trước mặt Lục Quân, trong lòng đau nhói, bởi vì nàng thấy hốc mắt chàng thâm đen, cả gương mặt gầy sọp hẳn đi. Lục tam lang có bề ngoài và căn cơ rất tốt, làn da chưa bao giờ sần sùi, dù thức đêm đến mấy cũng không bị thâm mắt. Chàng đảm mưa dài nắng nhiều ngày, da cũng không đen đi, vẫn là ngọc lang tuần tử được bao người theo đuổi. Nhưng hiện tại chỉ mới một tháng không gặp, dưới mắt chàng đã thâm đen, trên cằm lún phún râu xanh, nhiều ngày không cạo... Chắc hẳn là vì thức đêm quá nhiều.

Điều khiến La Linh Dư chưa xót hơn là, chàng là người rất nhạy cảm, nhưng khi nàng ngồi xổm trước mặt chàng, chàng vẫn không tỉnh lại. Chứng tỏ chàng đã mệt mỏi quá sức.

Nàng tức giận: chàng chỉ mỗi lo chuyện chiến tranh, quên chuyện này chuyện nọ. Thế chàng có nhớ từ kiếp của mình vẫn chưa qua không! Tích cực như thế, ngộ nhờ chết trên chiến trường thì sao?

Khiến nàng nóng ruột nóng gan lâu như vậy.

La Linh Dư âm thầm oán giận, trên chóp mũi lại cay cay. Nàng giờ tay lau giọt lệ đọng trên khóe mắt, bình tĩnh kiểm tra xem chàng có bị thương không. Lật tay chàng lại, ôm lấy chàng sờ người chàng, mặt chàng tựa vào cổ nàng, râu trên cằm làm nàng khó chịu.

Nhưng trên người chàng không có chỗ nào bị thương.

La Linh Dư thoáng thả lỏng, thấp giọng mắng: “May mà huynh không bị thương đấy, nếu không muội sẽ huynh làm cho tức chết mất.”

Hoàng hôn đã buông, đêm mùa đông đến sớm, khắp doanh trại đã thấp đèn lên lửa. Dưới ánh sáng của đèn lồng, nữ lang ngồi cùng lang quân trên đồng cỏ vẫn chưa yên tâm, nàng vén tay áo chàng lên, kéo tay chàng định bắt mạch. Ngón tay vừa đặt lên cổ tay Lục Quân, nàng cúi đầu nhìn mu bàn tay nổi gân xanh.

Đúng là bàn tay đẹp.

Xương thịt đều đặn, ngón tay thon dài, ngay tới mạch máu cũng dễ nhìn biết mấy.

Nhất là dạo gần đây, khi nàng theo quân y cứu chữa thương binh, nhìn nhiều tay nam nhân, đến khi nhìn lại tay của Lục Quân... Dù là trong mắt đại phu, thì đây cũng là một đôi tay đẹp.

Khiến cõi lòng ngứa ngáy.

La Linh Dư tập trung nhìn tay của Lục Quân đến mức ngăn ngó, đột nhiên ở cổ nhón nhột, nàng run bắn người, thấy Lục Quân đã mở mắt ra. Chàng ậm ừ lên tiếng, từ từ ngồi thẳng dậy, vừa thấy nàng, trong nét mặt thoáng qua vẻ kinh ngạc ngái ngủ. Giọng Lục Quân khàn khàn: “Muội làm gì đấy?”

Con tim La Linh Dư run lên: “Thấy tay huynh đẹp quá... Tính châm kim cho huynh.”

Lục Quân: “...”

Ngón tay run lên, thần trí đã quay lại, nhất thời chàng bị nàng dọa tỉnh.

La Linh Dư chống tay ngắm nhìn, đôi đồng tử lấp lánh. Nàng ngồi cạnh chàng mỉm cười, vừa dịu dàng lại khéo léo, thấy rõ nét giáo hoạt.

Đêm dài miên man, gió đêm phá vào mặt, hai người chống mắt nhìn nhau.

Không cần thiết phải nói ra, bởi vì sự ảm ỹ đã in hằn trong mắt.

Có một mối nhưng vẫn ảm áp. Niềm hân hoan xen lẫn quyến luyến. Lục Quân ngược mắt lên rồi cụp mắt xuống, thoải mái ngồi dựa vào đồng cỏ, ôm hôn nữ lang. Trong mơ màng, Lục Quân thủ thỉ: “Có phải ta háo sắc quá không...”

Bất thành linh, Ngụy tướng quân lớn tiếng gào to: “Lục tham quân...”

Ngụy tướng quân rẽ sang đây, tướng sĩ thuộc hạ xách đèn đi theo, hần tỉnh mắt nhìn thấy đôi nam nữ đang hôn nhau ở trước đồng cỏ. Ngụy tướng quân ngăn ra, nhanh chóng xoay người rời đi: ... Đúng thế, người đứng là quá háo sắc!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111

“Lục tham quân...”

Ngụy tướng quân Ngụy Tông cao giọng gọi, nhưng hần đột nhiên đến rồi cũng đột ngột lui ra.

Nói đi nói lại, da mặt La Linh Dư vẫn còn rất hồng, thấy bị bắt gặp thì hai mặt nàng đỏ bừng lên vì xấu hổ, lùi ra sau giờ tay che miệng, không chịu hôn nữa. Tròng mắt nàng lấp lánh như phủ một tầng hơi nước mỏng lung, tướng chàng lún xuống mà lại không. Trên mặt nước lại có ngọn lửa bùng sáng, phản chiếu rực rỡ.

Là một vẻ đẹp tuyệt thế khó ai sánh bằng.

Lục Quân chưa hẳn mù mị trầm luân, nói gì thì chàng cũng vừa về từ chiến trường, cả người mệt mỏi. Lúc La Linh Dư lùi ra sau, chàng cũng không ngăn cản. Nhưng khi chàng ngược mắt lên, nhìn vào đôi mắt ướt át của nàng, trong lòng đột nhiên trống rỗng như mất hồn.

Về lạnh lùng toát lên trên mặt Lục Quân, khi nữ lang định lui ra, chàng nhanh chóng giờ tay đỡ lấy gáy nàng, lại ép nàng vào lòng mình. Chàng cúi đầu xuống, tiếp tục hôn nàng.

Nhiệt tình đột ngột ập tới.

Nhiệt độ giữa đôi môi bất chợt tăng cao.

La Linh Dư giờ tay đâm vào vai chàng, đề chàng buông mình ra: “Um um um!”

Lục Quân nhắm hai mắt, ánh lửa hắt lên mặt chàng, hàng mi in dấu bóng mờ. Mặt chàng vẫn nhột nhột, song con tim đã nóng hổi. Chàng cuồng nhiệt một cách bất ngờ, cái nóng giữa răng môi khiến La Linh Dư sắp nghẹt thở

Người này bị gì vậy?!

Ngon lửa từ mũi, ánh nến bập bùng, gió đêm thổi qua yên cương và binh khí, va vào nhau kêu vang *leng keng*. Ngờ như xa lại tưởng thật gần, tiếng các tướng sĩ hoan hô, âm thanh hô hào từ lệnh, những lời mê sảng khi say theo gió truyền đến rõ ràng. Mà tại những nơi khác trong doanh trướng, có tốp năm tốp ba binh lính tuần tra. Đèn lồng rơi trên mặt đất có dạng yên ngựa kiểu cổ, bị lính tuần tra lo lắng đi qua suýt nữa đạp phải.

Gần hơn nữa là tiếng mắng chửi.

Ở phương xa nơi đèn đuốc rực rỡ, rượu trắng nồng nặc vương vãi khắp, trong bữa tiệc đêm mừng ngày chiến thắng, những món ăn chính được dọn lên bàn. Có vũ nữ đeo mặt nạ mặt đỏ bóng, ca múa tung bùng trước mặt

tướng sĩ, đẩy niềm hân hoan chiến thắng của mọi người lên đỉnh điểm. Trong doanh trại không có nhiều trò giải trí, mọi người ca múa bằng đồ sẵn có, ngồi xếp bằng dưới đất, gõ đũa ca hát:

“Hái rau vị, hái rau vị,

Rau vị mới mọc hái đi kéo hoài.

Ngày về ta biết hỏi ai,

Nhanh ra cũng phải một hai năm trường.

Vợ chồng cách trở đôi đường,

Tại quân hiểm đoán nhiều nhưng tao loạn.

Từ nay chất chường bất an,

Vì quân hiểm đoán ta mang vạ này.”*

(*Bài thơ “Thái vi I” trích trong tập Kinh Thi, bản dịch của Nguyễn Văn Thọ.)

Nhưng những cảnh tượng ấy dần dà xa cách. Bấy giờ ở trước mắt, chỉ có gương mặt bình yên của lang quân mà thôi. Chàng có bề ngoài xán lạn, khí chất khoáng đạt như vùng sơn thủy, khiến lòng người thổn thức. La Linh Dư bị hôn đến mức thất thần, tay run run đặt lên vai chàng, lại nghe thấy giọng khàn khàn mờ màng của chàng: “Ta cứ tưởng không được gặp lại muội nữa...”

Trông mắt La Linh Dư co lại, con tim như bị siết chặt vỡ vụn, lòng quặn đau ——

Đúng thế, phu quân tương lai của nàng vẫn còn từ kiếp trong mình.

Người biết mình có thể chết bất cứ khi nào, nhưng bình thường không bao giờ để lộ. Chàng luôn có dáng vẻ trầm tĩnh nắm chắc mọi chuyện, chính vì nét mặt đối lừa của chàng, mới làm nàng cho rằng chàng nhất định đã tính trước kỹ càng, làm nàng quên đi từ kiếp trên người chàng.

Nhưng sâu trong nội tâm, Lục Quân vẫn hoang sợ đúng không?

Hai mắt La Linh Dư nóng lên, con tim dùm dỏ như bị ngâm trong nước. Nàng bỗng ôm chặt cổ chàng, nhiệt tình nghênh đón. Vốn là chàng đỡ gầy nàng hôn nàng, lúc này biến thành nàng đón nhận sự thân mật, cơ thể vui trong lòng chàng, còn muốn đẩy chàng về phía sau.

Ai còn lo có bị người ta thấy hay không!

Nàng như không đợi nổi, ôm siết bờ vai trẻ tuổi, tràn đầy sức mạnh của chàng. Đồng cỏ rồi tỉnh, Lục Quân bị đẩy ngã thật. Chàng ngạc nhiên nhướn mày lên, sau đó bật cười. Vừa có phần mẫn mẽ, lại có vẻ buồn cười, như không ngờ Dư Nhi muội nhà chàng lại đứng mảnh như thế.

Lục tam lang bị đẩy về phía sau nằm trên đồng cỏ, vạt áo bên hông bị kéo loạn. Nàng to gan ôm hôn nhiệt tình, rồi nụ hôn dời xuống cổ, lúc nữ lang run rẩy ngấm lấy hầu kết chàng, liếm nhẹ một cái, lập tức cảm giác được cơ thể chàng chấn động mạnh, trong cổ họng phát ra tiếng hừ khàn khàn.

Giọng Lục Quân trầm đến mức hỗn xiêu phách lạc: “Muội muội... nữa đi...”

Chàng ngửa cổ ra sau, mạch máu bên dưới hằn lên. Cổ thon dài, hầu kết đẹp, bàn tay bấu vào eo nàng bỗng dùng sức... Cơ thể Lục Quân nóng ran, đè chặt nàng vào lòng, bàn tay mất khống chế xoa lưng tung. Một động tác ngày thường bình tĩnh là thế, nhưng vào lúc này lại ngập tràn sốt ruột lẫn muộn phiền.

Như thế không kịp đợi chờ.

La Linh Dư sững sốt trước phản ứng của chàng, hai má đỏ bừng. Nàng chưa bao giờ thấy chàng trầm mê trong sắp đẹp, chưa từng thấy một Lục Quân như vậy lúc tỉnh táo bao giờ... Thì ra chàng bị hôn cổ lại có phản ứng lớn đến vậy.

Khiến nàng xấu hổ đỏ mặt.

Trong lúc đó đây, quần áo xộc xệch, La Linh Dư vừa vui sướng lại lúng túng. Tay La Linh Dư đặt lên trước ngực chàng, lúc chàng xoa nắn mình, nàng không biết phải phối hợp với chàng ra sao. Lúc thì cảm thấy ở nơi này đủ rồi, lại vừa thấy sợ vừa thấy kích thích. Nhưng đột nhiên, không biết La Linh Dư vào chỗ nào mà khiến cơ thể lang quân cứng đờ, bực bội hừ một tiếng, cơ thể đỏ ra sau né tránh.

Không phải là sự hưng phấn.

Mà là đau đớn.

La Linh Dư lập tức hoảng tỉnh: “Tuyệt Thần ca ca, huynh sao thế?”

Lục Quân bình tĩnh nắm lấy tay nàng, không để nàng sờ lưng tung nữa. Mỗi chàng dán lên xương quai xanh gần như trong suốt của nàng, cười khê: “Ca ca đang rất thoải mái.”

La Linh Dư đầu cỏ để bị lừa như thế: “Lục Quân!”

Nàng đẩy mặt chàng đang vui trên vai mình ra, trợn to mắt nhìn giọt mồ hôi trên trán chàng, sắc mặt nhiễm đỏ vì tình dục lại lộ vẻ tái nhợt như quỷ. La Linh Dư lập tức nghiêm túc, tay sờ xuống hông chàng: “Huynh bị thương đúng không?! Huynh bị thương ở đâu? Huynh lừa muội phải không? Lục Quân!”

Sắc mặt Lục Quân khá khó coi.

Chàng vẫn nở nụ cười, lại kéo nàng vào lòng, ậm ừ lên tiếng: “Không bị thương gì cả, ngày lành cảnh đẹp, muội muội cần gì phải mất hứng như thế?”

La Linh Dư ngẩng đầu nhìn chàng, ánh quang trong mắt như bề sao lấp lánh, dao động mê ly.

Lục Quân: “...”

Dù biết chưa chắc trong lòng nàng đã sột sắng như vẻ ngoài, nhưng bị nữ lang dùng ánh mắt “huynh lừa muội” “muội đúng là đáng thương” “Lục Quân là đồ khôn kiếp” trợn mắt nhìn mình, dù là Lục Quân tâm địa sắt đá cũng bất giác khựng lại. Lục Quân xoay mặt đi, có chút khó chịu —— chàng thật sự rất ít khi bị một tiểu nữ nắm mũi dặt đi.

La Linh Dư biết rõ không thể làm Lục Quân tức giận được, dù gì bọn họ vẫn chưa thành thân, nếu cãi nhau một trận, lỡ chàng không cưới nàng thì sao? Muốn chinh nam nhân thanh cao tự đại như Lục Quân, thì phải tiến hành tuần tự dần dần.

Bao nhiêu tâm đắc của La Linh Dư trong chuyện quyến rũ nam nhân, đều dùng cả trên người Lục Quân.

Nên khi vừa thấy trên mặt chàng thoáng qua vẻ mất hứng, cơ thể nàng run lên, yếu ớt ôm cổ chàng tiến đến, nức nở thút thít.

Lục Quân: “...”

La Linh Dư ghen ngào: “Người ta lo cho huynh chết đi được, ăn không ngon mặc không ấm, suốt ngày chỉ nghĩ đến huynh, làm chuyện gì người ta cũng nhớ đến huynh. Điều kiện ở doanh trại tệ như thế, vì sao người ta lại ở đây hả? Còn không phải là vì muốn giúp huynh sao. Cả ngày người ta xoay vòng vòng giữa một đám nam nhân thôi, ngày nào cũng thấy máu, ngày nào cũng châm kim. Người ta sợ lắm đó...”

Lục Quân: “...”

Chàng phục La Linh Dư sắt đất luôn rồi.

Lang quân bất lực cười nói: “Được rồi được rồi, là ta có lỗi với muội, khiến muội phải chịu khổ. Muội làm việc trong doanh trại, không phải sợ thành Nam Dương bị phá, không phải dè dặt thanh danh, không phải vì nghĩa lớn

trong lòng, mà đều vì ta ca. Là ta là ta đều là ta, hai Dư Nhi muội muội phải rơi vào nông nỗi này. Phải chịu âm ức khóc suốt suốt, nhìn đi, mũi đỏ lên rồi kia...”

La Linh Dư bị chàng vừa cười vừa chế giễu làm cho đỏ mặt, khi chàng lại cúi đầu hôn nàng, bóp mặt nàng, nàng lập tức bật cười.

La Linh Dư: “Vậy rốt cuộc huynh có bị thương không?!”

Lục Quân do dự, gật đầu nói “Đúng là có bị thương, nhưng không nghiêm trọng.”

Chàng nói không nghiêm trọng, nhưng La Linh Dư không tin, khẳng khái đẩy chàng ra muốn nhìn rõ. Hai người câu kéo nhau nửa buổi, có lẽ tính thần Lục Quân không được tốt,hoặc có lẽ vì thích La Linh Dư thật, nên khi La Linh Dư kéo chàng đứng lên, yêu cầu quay về lều kiểm tra vết thương trên người, Lục Quân từ chối không đồng ý, cũng không từ chối. Hai người không tham gia tiệc rượu tối nay mà về doanh trường của Lục Quân. Vừa tới nơi, La Linh Dư thúc giục Lục Quân cởi đồ ra.

Lục Quân liếc nàng: “Có biết xấu hổ là gì không hả? Lần đầu tiên ta thấy nữ lang sốt sắng đòi cởi đồ của lang quân như thế.”

La Linh Dư: “Tuyệt Thần ca ca, đã đến lúc này rồi, có thể bớt đùa giỡn được không?”

Mắt nàng xoay tròn, lườm chàng một cái. Lục Quân cúi đầu cười, quả thực không dối hề tài nài. Dưới cái nhìn của La Linh Dư, chàng đành ngồi trên giường, bắt đầu thông thả cởi vạt áo. Vai rộng eo hẹp, còi áo ngoài ra xong rồi đến còi thắt lưng, động tác chậm rãi của chàng như đi dạo trong sân vắng, như đoá lan nở mình trong đêm, vô cùng quyến rũ.

Nói cho cùng La Linh Dư vẫn còn nhỏ tuổi, dù đã làm chuyện đó với chàng, nhưng khi chàng nhìn sang thì nàng vẫn khó tránh khỏi xấu hổ, ngoảnh mặt sang nơi khác, thật sự không dám nhìn thẳng.

Song, những cảm xúc nhu tình ấy đã biến mất sau khi chàng cởi áo trong ra, La Linh Dư thấy trên ngực, trên lưng chàng đều có vết đao vết kiếm. Không chỉ mạng đến mức cân bằng bó, không đáng kể so với những nam lang khác ra chiến trường, nhưng, nhưng... Lục Quân tuân tử hơn nam nhân khác nhiều, chàng bị thương cũng như viên minh châu bị rạn nứt, khiến người ta thất vọng.

La Linh Dư dán mắt nhìn vết thương trên vai, trên lưng chàng, xác nhận nhiều lần, dùng mọi cách quân y đã dạy, cuối cùng kết luận là vết thương nhẹ. Nàng không khỏi mắt mát: “Chỉ vậy thôi hả?”

Lục Quân liếc nàng: “Nghe giọng muội, có vẻ như mong ta trọng thương liệt giường nhỉ?”

La Linh Dư đỏ mặt: “Làm gì có!”

Chỉ vì trước đó nàng thấy chàng có phản ứng không tình nguyện, cứ tưởng chàng bị thương rất nặng, ảnh hưởng đến gân mạch nên mới không muốn nói với nàng. La Linh Dư lo lắng, đoán già đoán non có thể Lục Quân bị bệnh khó chữa, ngộ nhờ nửa đời sau chàng phải dựa vào mình chăm sóc thì làm thế nào... Trong lòng nàng xoắn xuýt, vừa sợ Lục Quân đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người nàng, lại vừa không nỡ bỏ Lục Quân. La Linh Dư sắp bị chính mình dọa hù chết rồi, nào ngờ vết thương trên người Lục Quân đúng như chàng nói, thật sự không nghiêm trọng.

Chỉ là vết thương nhẹ, như khi chàng cạo râu thì vô tình làm xước mặt vậy.

La Linh Dư mắt mát, miễn cưỡng lấy lại tinh thần: “Đề muội lấy cho huynh ít thuốc.”

Lục Quân gật tay ra chỉ, nàng dựa theo hướng chàng chỉ lấy thuốc mỡ, quay về bôi cho chàng. Chàng chỉ mặc mỗi quần, để trần nửa thân trên, bên trong vóc dáng gầy gò ẩn chứa sức mạnh như đao kiếm phá núi. Đường cong đẹp, như tơ lụa thượng hạng phủ lên mình rồng, liền một đường hùng vĩ, thể núi nhấp nhô, sức mạnh tập trung vào cả bên hông.

Tay La Linh Dư đặt ở phía trên.

Lục Quân nhìn lại.

Nữ lang tức giận: “Sao lại nhìn muội như thế? Muội đang bôi thuốc cho huynh, không nhìn lung tung cũng không sờ lung tung. Ánh mắt nửa cười nửa không của huynh là có ý gì đấy hả?”

Lục Quân cười khê: “Ta đã nói gì đâu.”

La Linh Dư: “Huynh không nói, nhưng trong mắt viết rõ còn gì. Lại chê muội tự mình đa tình, mê mết vì sắc chứ gì... Hừ, trả giá lớn như vậy, đáng đời...”

Lục Quân bỗng ngắt lời nàng, giọng ôn tồn: “Có phải Dư Nhi muội muội nghĩ nhiều rồi không? Có nghĩ đến nếu ta bị thương nặng tới chết, hoặc bị bệnh khó chữa, thì muội phải làm gì chưa?” Chàng đưa tay vén tóc nàng, đầu ngón tay quấn mấy vòng, ním cười, cup mắt nhìn nàng, giọng dụ dỗ: “Nghĩ gì hả?”

La Linh Dư thoáng im lặng: “Tuyệt Thần ca ca, tốt nhất không nên khảo nghiệm tình yêu vào lúc bình thường.”

Đôi đồng tử Lục Quân co rút, về mặt thoáng khựng lại, chàng cười ôm eo nàng, kéo nàng vào lòng hôn: “Dư Nhi muội muội nói đúng, là ta sai rồi. Tốt nhất không nên khảo nghiệm, ca ca thương muội cả đời là được rồi...”

Nụ hôn của chàng khá dịu dàng, chìm trong triu mến, thành công khiến cơ thể La Linh Dư mềm như nước, ôm lấy hông chàng. Tay nàng sờ lên làn da ấm áp của chàng, lúc chạm vào thuốc mỡ lạnh lạnh mới thoáng hoàn hồn: A, nàng vẫn chưa bôi thuốc cho Tuyệt Thần ca ca xong.

La Linh Dư giãy giụa: “Không, không, không...”

Lục Quân không vui: Vì sao lại “không”?

La Linh Dư dứt quãng nói hết câu: “Đụng đến vết thương trên người huynh mất...”

Lục Quân ngẩn người, hai mắt dịu dàng, khàn giọng nói: “Không sao. Ta không sợ bị đụng, vết thương cũng không nặng. Linh Dư, Linh Dư...” Tay chàng xoa tóc nàng, không nặng không nhẹ ần xuống. Chàng che giấu cảm xúc của mình, để bản thân kìm nén lạnh lùng. Chàng kiểm chế tới mức có thể run lên bần bật, thế nhưng vẫn chỉ ôm hôn nàng.

Lục Quân lầm nhảm: “Linh Dư... Quốc gia đại sự còn ở trước mắt, ta lại sa chân vào tình yêu đôi lứa, ham chuyện giường chiếu, có phải không hay lắm không?”

La Linh Dư bị chàng hôn thờ đốc, cơ thể cuộn tròn như chú mèo con. Lúc nàng mở đôi mắt ướt át toan trả lời, lại phát hiện Lục Quân không hề muốn nàng trả lời. Lục Quân lầm nhảm: “Đã sa rồi thì sa luôn, dù gì quốc gia cũng không phải của ta. Ta sẽ không chạm vào muội, chỉ là hôn, là sờ...”

Chàng không thể đánh mất nàng được.

Nhưng từ kiếp đó, từ kiếp đó... khiến mắt chàng trở nên tối sầm, cực kỳ nóng rực.

Còn La Linh Dư bị chàng đè xuống giường hôn, cảm nhận được cảm xúc bất an như bị nui đè của chàng. Trong lòng nàng thoáng qua sự hoài nghi, nhớ lại các tướng sĩ đều nói với nàng, nếu không phải trường hợp vạn bất đắc dĩ thì tham quân sẽ không ra trận giết địch, vậy rốt cuộc vết thương trên người Lục Quân là từ đâu ra? Có phải liên quan đến cảm xúc bây giờ của chàng không?

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112

Chiến sự giữa Bắc quốc và Nam quốc vẫn chưa kết thúc, tuy Nam quốc đại thắng nhưng cũng chỉ mới thắng giai đoạn đầu. Hơn nữa Nam quốc thắng cũng không dễ dàng, chỉ là lấy lại được Nhĩ Dương, khiến những châu quận khác ở phương Bắc thấy được thực lực của Lục tam lang.

Trước đó người Bắc quốc còn luôn mồm bảo đảm phán, sau khi nếm mùi thất bại thì có không ít văn thư gây rối Nam quốc. Điều này khiến mọi người cảm thấy bất an, không biết Bắc quốc có âm mưu đáng sợ nào không, hay bọn chúng có ẩn giấu vũ khí bí mật nào đó khiến Nam quốc thất bại không.

Những thế lực yếu trong triều đình Nam quốc thứ liên lạc với Bắc quốc, hỏi có còn tiếp tục chuyện đàm phán không, câu trả lời của bên kia là, nếu không có Lục tam lang thì có thể cân nhắc.

Không phải là không có sức chiến đấu, mà là không muốn chiến.

Dù Nam quốc đã thắng trận này, thế gia triều đình Kiến Nghiệp cũng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn có một bộ phận cảm thấy nề đã chứng minh được thực lực của mình rồi, thì không cần phải thừa thắng truy kích nữa, mà thay vào đó nên đàm phán thì hơn. Bởi vì đánh trận cần tiền trong nhà của bọn họ, những thế gia ích kỷ không thấy được lợi ích, thì không muốn cam lòng bỏ tiền ra. Các thế gia này liên thủ với nhóm thế lực che giấu tâm tư như Triệu vương Lưu Hôe, muốn triệu Lục tam lang quay về Kiến Nghiệp, phải một văn sĩ có danh tiếng khác tới trấn áp lửa giận của Bắc quốc, đàm phán lại từ đầu.

Mà trên triều đình, thế lực này không hề ít.

Trần vương Lưu Thục và Lục gia vẫn giữ vững ý kiến phản đối. Cho rằng cùng một chuyện không cần đến hai người làm chủ, Lục tam lang giải quyết chuyện này không tệ, người Bắc quốc gian trá, không thể đáp lại ảo tưởng của chúng. Lục tam lang đang ở phương Bắc, sẽ rõ tình thế thời cuộc hơn bọn họ ở Kiến Nghiệp nhiều. Nếu Lục tam lang cảm thấy cần thiết phải đánh, thì triều đình nên dốc toàn lực ủng hộ mới đúng.

Khác với trong mơ của Lục nhị lang là, dưới sự cố gắng của Lục nhị lang, hắn đã thuyết phục được phụ thân và gia tộc, để bọn họ đứng về phe Trần vương. Thế lực sau lưng Trần vương mạnh hơn trong mơ, để y có thêm sức mạnh, cũng khiến phe đối nghịch như Triệu vương càng thêm kiêng dè, càng diễn cường phản đối.

Hòa hay chiến, giữa các phe phái có thực lực, một khi phải trả giá cao thì khó mà thảo luận ra kết quả được.

Hai bên tranh chấp nhau ngay trên triều đình, dẫn tới việc điều động tướng sĩ và vận chuyển lương thực đến biên ải trở nên chậm trễ. Trần vương nói rất nhiều lần nhưng thái độ triều đình không hề tích cực. May mà trước đó đã có Chu Dương Linh rời đô hỗ trợ, hiện tại Trần vương Lưu Thục chỉ cần khiến chính địch lo là, kéo dài thời gian là được. Vừa hay, đối phương cũng cho rằng kéo dài thời gian thì sẽ có lợi cho chuyện đàm phán. Hai bên cứ duy trì thế cân bằng một cách kỳ lạ.

Mà khi các sĩ đại phu rơi vào thế lưỡng nan, dĩ nhiên vấn đề sẽ được đưa đến tay hoàng đế bệ hạ, để hoàng đế quyết định.

Trong thâm cung, lão hoàng đế nhận được tấu chương do hoạn quan đưa lên, vừa nhìn lướt qua đã nhíu đầu nếm xuống. Giữa cung điện, vũ nữ nhảy múa, ca nữ đàn hát. Khúc ca êm đềm bay bổng trong điện đường. Công chúa Bắc quốc bầu bạn với lão hoàng đế âm thầm quan sát, thấy sau khi bệ hạ nhận được tấu chương, nét mặt có vẻ khó chịu.

Bệ hạ nhắm hai mắt, tay đặt lên tay vịn đánh nhịp theo nhạc, không muốn nghe hoạn quan nói về chiến sự phương Bắc.

Bệ hạ đang bắt nắn.

Công chúa Bắc quốc miễn cảm, qua sắc mặt bình tĩnh của bệ hạ, nàng ta ý thức được không phải lão hoàng đế không có ý kiến với thế gia. Công chúa Bắc quốc nhìn biểu cảm của lão hoàng đế, cẩn thận chọn lời rồi mới mở miệng: "... Thật ra Bắc quốc của thiếp cũng rất sẵn lòng đàm phán với Nam quốc, chỉ có điều Lục tam lang cậy tài khinh người, cho rằng chúng thiếp có âm mưu nên mới như vậy."

Công chúa nghĩ đến chàng lang quân phong lưu trong hồi ức, trong lòng thoáng thần thờ, nhưng rất nhanh đã bị cảm xúc căm ghét thay thế: "... Không phải hạng thế gia như Lục tam lang đang xem thường người ngoài sao? Bệ hạ ngài xem, ngài mở miệng trên triều mà còn phải nhìn sắc mặt thế gia, chẳng phải thiệt thòi quá ư."

Trong lòng lão hoàng đế cũng cho là như vậy.

Nhưng trên mặt ông ta lại mất kiên nhẫn: "Im mồm. Người thì biết gì."

Công chúa Bắc quốc dờ người, sắc mặt trắng bệch, cắn môi đến mức rướm máu. Nàng ta đã đích thân đến hòa thân, mà lão hão sắc này không những không coi trọng nàng ta, sùng ái những mỹ nhân khác do mấy đứa con trai đưa đến, bây giờ còn làm nhục nàng ta như thế. Tuy bây giờ nàng ta đã vào hậu cung của lão, nhưng trước kia nàng ta cũng từng là công chúa.

Sao có thể để người khác xem thường như thế!

Không phải chỉ là một Nam quốc thôi sao!

Đội Bắc quốc của bọn họ thắng, đội Bắc quốc thắng... Công chúa Bắc quốc sụp mắt, nhẹ nhàng nói khẽ: "Thiếp chỉ sợ hoàng quyền dần mất đi sức mạnh, bệ hạ bị bọn họ che mắt. Thiếp nghe nói Lục tam lang có danh vọng rất cao ở Nam quốc, nếu hắn càng lợi hại hơn thì thế gia lại càng đắc thế. Vậy thì bệ hạ sẽ... Là thiếp nói nhiều rồi. Sao bệ hạ có thể không biết chuyện này được?"

Lão hoàng đế hừ lạnh.

Ông ta biết Bắc quốc có tâm tư khác, nhưng ông ta không thêm đoái hoài. Bắc quốc cũng chỉ thích mấy quận như Nhị Dương, không những thế còn bồi thường thêm cho Nam quốc. Đây chính là đàm phán. Lão hoàng đế ngồi vững trên ngôi vị này là nhờ thế lực các phe được cân bằng. Ví dụ như hoàng quyền và thế gia cân bằng nhau. Ngày trước ông ta bước lên để vị là nhờ có thế gia ủng hộ. Nhưng hiện tại, cân cân này ngày càng khó khăn. Trần vương còn dần hằn mồn vào triều, lão hoàng đế muốn xem Trần vương có thể làm được gì.

Thời đại đã thay đổi rồi.

Ông ta cũng đã đổi thay.

Đã tâm của thế gia dần lớn, mà đã tâm của hoàng thất cũng vậy. Hai bên va phải nhau, ắt sẽ sinh chuyện.

Lão hoàng đế biết mình tuổi đã lớn, không muốn làm người đứng giữa hòa giải làm về tội nghiệp. Ông ta sống không được bao lâu nữa, cơ thể cao tuổi cũng dễ đau ốm bệnh tật, nhờ vào nhân sâm, linh chi và đan dược mới bảo dưỡng được; nhưng giờ sau khi trăm bề trong nữ sắc, cơ thể lại càng tổn hại quá nhiều. Lão hoàng đế biết mình không thể làm nên thành tựu trọng đại nào được nữa, ông ta chỉ muốn sống mơ màng, hưởng thụ nốt quãng đời còn lại trong những năm cuối cùng tại vị. Vẫn để tồn tại ở Nam quốc khiến hoàng đế phải nhức đầu.

Suy nghĩ của lão hoàng đế bay xa, muốn đội triều đình đặt ra một điều lệ, rồi mình lại ban bố thánh chỉ, như thế sẽ không đắc tội với bên nào. Nhưng khi nghĩ đến người kế thừa ngôi vị sau này, ông ta bất giác nhớ tới mặt chỉ của phụ thân giao cho mình trước khi ra đi —— là di chiếu tiền hoàng chỉ định ấu tử Hành Dương vương làm người kế vị.

Hành Dương vương Lưu Mộ. Đệ đệ nhỏ tuổi nhất của ông ta, là người con út mà sinh thời phụ thân rất thích, là người con hiểu thảo mẫu thân nhớ mong nhất.

Di chiếu trong truyền thuyết được mọi người chú ý. Tinh thần trong hoàng gia vốn khác với nhà bình thường, nhất là khi đệ đệ bị trôi buộc vào cùng ngôi vị hoàng đế, tinh thần càng thêm phức tạp.

Ca nhạc cung đình nghe hoài cũng chán, công chúa Bắc quốc hoảng hốt, trong lúc vô tình, dường như nghe thấy lão hoàng đế bệ hạ lầm bầm: "... Nếu hắn chết ở phương Bắc ừng về, thì tốt quá."

Đỡ sau khi về còn phải mất công đối phó.

Lão hoàng đế già nua thấp giọng nói như mẹ sáng, xen lẫn trong tiếng ca múa. Công chúa Bắc quốc bỗng giật mình, nàng ta cũng mặt quay sang nhìn, thấy lão hoàng đế nhìn chăm chú chiếc lá rụng ngoài đình trống. Công chúa Bắc quốc không dám ngắt nghĩ, rút cuộc người mà lão hoàng đế hy vọng chết trên chiến trường đứng về đó là ai.

***

Cuối cùng, Trần vương và Lục Hiến cũng chặn được thánh chỉ Kiến Nghiệp, kéo dài thời gian cho cuộc chiến giằng co ở phương Bắc. Sau trận đại chiến ấy, những quận thành khác đã thấy được hy vọng chiến thắng, cũng tới liên thủ với ba quận Nam Dương, cùng tấn công quân địch. Tình hình cuộc chiến đã về thế cân bằng, không quá gay gắt. Ngay đến Ngụy tướng quân Ngụy Tông vẫn có thời gian dẫn các tướng sĩ đi đánh đã chiến, cướp lương thực từ quân Bắc quốc.

Triều đình không phê duyệt lương thực, chỉ có thể cướp của người Bắc quốc, có thể kéo dài ngày nào thì hay ngày đó.

Thế cục ở phương Bắc, trông có vẻ ung dung sông thực chất lại khá căng thẳng.

Có thể cướp lương thực của người Bắc quốc, binh sĩ ngã xuống thì để thứ dân tòng quân, tranh thủ thời gian huấn luyện cho bọn họ, yêu cầu trong thời gian ngắn có thể đưa họ ra chiến trường. Đồng thời trong lúc ấy, bọn họ cũng cảm thấy cuộc chiến trước đó thắng không dễ dàng gì, nhất định quân địch sẽ xoay xở, chắc chắn phải đề phòng. Sau khi các tướng quân bàn bạc, phê chuẩn báo cáo của Lục tam lang, lập tức giao chuyển huấn luyện binh lực cho Lục tam lang.

Khi các tướng quân đang nghiên cứu chuyện trang bị, nhân lực và tổ thất thân thế người nước mình không bắt kịp đối phương, thì bọn họ đã tìm được điểm đột phá trong chuyện trang bị vũ khí.

Lục tam lang muốn huấn luyện binh lực, sau khi chẳng xin phép Ngụy tướng quân, lập tức lãnh tân binh lên núi Phục Ngưu, chủ động dẫn bọn họ đi làm quen với địa hình. Dù gì núi Phục Ngưu cũng là căn cứ quân sự quan trọng nhất ở Nam Dương, nếu quen thuộc chỗ này, chắc chắn có thể góp sức lớn trong cuộc chiến. Vậy là, La Linh Dư lại mấy ngày liền không gặp được Lục tam lang.

Có lẽ vì không thấy được người nên trong lòng oán giận, càng nghĩ càng lo lắng. La Linh Dư cứ cảm thấy vết thương của Lục Quân đêm đó không bình thường. Không tra xét được gì từ Lục Quân, La Linh Dư càng thấp thòm, không dám yên tâm về chàng. La Linh Dư tìm cách, sau đó cùng thị nữ của mình chung chà cuốn và bánh ngọt, chớ đẩy mấy xe lớn. Nàng cố ý lên núi thăm Lục tam lang, đồng thời thiết đãi ba quân, cải thiện bữa ăn của bọn họ.

Thị nữ Linh Ngọc nói: “Hồi thăm sức khỏe tam lang là đúng, nhưng nữ lang chỉ cần có tấm lòng là đủ rồi, cần gì phải chuẩn bị nhiều com nước như thế? Nhân số tướng sĩ rất nhiều, mỗi lần nữ lang đều hao tâm phí sức như vậy, nô tỳ nhìn cũng vất vả.”

La Linh Dư dịu dàng mỉm cười: “Không vất vả. Tấm lòng không thực dụng, thực dụng mới có thể khiến người ta ghi nhớ. Các tướng sĩ thao luyện suốt ngày, bảo vệ quốc gia. Chỉ là chút đồ ăn thôi mà, ta làm được.”

Nàng vốn là người háo danh háo lợi. Sau khi biết Lục Quân, La Linh Dư càng ý thức được không thể thả lỏng một khắc nào —— một khi lơ là mang tiếng xấu, là có thể bị người như Lục nhị lang tính toán xét nét, nhớ mãi không quên, dỗi chọi gay gắt. Khiến nàng khó mà thoát ra khỏi hình ảnh tệ hại đó được.

Trước kia muốn gả vào nhà giàu, nay một lòng muốn làm tam thiếu phu nhân, sau lưng nàng không có gia tộc lớn mạnh chống đỡ, chỉ có thể dựa vào danh tiếng. Lục tam thiếu phu nhân, nữ chủ nhân của phòng nhì đương thời, những việc nàng cần phải làm nhiều hơn các nữ quân bình thường. Nhưng La Linh Dư không hề sợ hãi, trái lại nàng còn rất háng hái, nghĩ không những mình sẽ gả cho Lục Quân, mà còn phải làm một nữ quân khiến Lục gia hài lòng.

Đợi đến lúc về Kiến Nghiệp, nàng sẽ thay đổi cách cư xử với trường bối Lục gia. Lần này, nàng muốn để các trưởng bối Lục gia thích mình, dựa vào mình... Nữ lang chống cảm, tha hồ tưởng tượng về cảnh sinh hoạt sau khi cưới, hình ảnh ấy đẹp đến mức khiến nàng cong môi bật cười thành tiếng.

Nhưng nàng không thể quá say sưa chìm đắm được. Dù gì chiến tranh vẫn chưa kết thúc, vẫn không biết kiếp số của Lục tam lang thế nào.

Cánh môi đỏ thắm nhoeo cười để lộ lúm đồng tiền, bước đi dịu dàng thướt tha. Mỹ miều xán lạn, phong lưu động lòng người. Nữ lang đến bãi huấn luyện quân sự trong núi, cùng phân phát thức ăn với thị nữ. Nữ lang xinh đẹp như nàng lại còn đặc biệt làm những chuyện này, khiến các tướng sĩ sinh lòng háo cảm. Bọn họ vây quanh nàng không muốn rời đi, muốn nói chuyện đôi câu với La nữ lang.

Hiện tại các tướng sĩ đã biết Lục tam lang đính hôn với La nữ lang, thiệp cũng đã đưa rồi, La gia cũng gặt đầu, chẳng qua vì chiến sự nên mọi chuyện đơn giản hóa rất nhiều. E rằng sau khi chiến sự kết thúc, hai người sẽ quay về Kiến Nghiệp thành thân. Nếu lang quân bình thường cưới được nữ lang xinh đẹp như thế, nam nhân khắp thiên hạ sẽ buồn rầu ghen tị cho xem, nhưng là Lục tam lang... Nghĩ đến bên cạnh Lục tam lang cũng có quá nhiều oanh yến vây quanh, tâm tình mọi người trở nên phức tạp, cảm thấy hai người họ cũng xứng đôi vừa lứa.

Luôn khiến người khác phải phải theo đuổi.

Có lẽ do La Linh Dư đưa mấy xe bánh ngọt và chà cuốn đến, nên mọi người có ấn tượng tốt về nàng, thậm chí có tiểu binh tốt bụng nói với La Linh Dư: “Nữ lang nên đến thăm Lục tham quân nhiều vào. Hai ngày nay lên núi thăm chúng tôi, ngoài nữ lang ra, còn có nữ lang khác nữa đấy.”

Ý tứ quá rõ, bọn họ đến vì Lục Quân.

La Linh Dư ngạc nhiên, xoay mặt đi xấu hổ, giả vờ không hiểu nói: “Nhưng Lục tam lang đã đính hôn với ta rồi mà. Huynh ấy là, là... hôn phu của ta.”

Nữ lang cần môi, trông mắt dao động lóe sáng, vẻ yếu đuối khiến ai nhìn cũng bất giác thương yêu. Tiểu binh kia cảm khái, La nữ lang đúng là tốt bụng, không lường được lòng người nham hiểm. “Nam nhân mà, có ai không thích tam thê tử thiệp, trái ôm phải ấp. Tuy nữ lang đã đẹp lắm rồi, nhưng... vẫn nên cảnh giác thì hơn.”

La Linh Dư kiên định đáp: “Không đâu, ta tin Lục tam lang không phải là người như vậy.”

Có lẽ mọi người đã bị sự đơn thuần của nàng làm cho chấn động, mãi lâu không nói nên lời: “...”

Thị nữ Linh Ngọc đứng cạnh nhìn: “...”

Linh Ngọc thâm liếc mắt, nàng đã chứng kiến quá nhiều chuyện biểu tiểu thư có ý đào hố Lục tam lang, thuận tiện tạo danh tiếng cho mình. Nàng lại ngẫm nghĩ, có lẽ là do nữ lang lợi hại, không coi những nữ lang khác mơ ước nam nhân của mình thành kẻ địch giả tưởng, nên mới không tranh cãi ồn ào?

Chỉ là với biểu tiểu thư, Linh Ngọc chưa thấy nàng vì Lục tam lang mà kết thù với nữ lang nhà nào cả.

Từ Trần nương từ Trần Tử ban đầu si mê Lục tam lang, cho đến Giang nương từ Giang Uyển Nghi được trưởng bối Lục gia xem trọng, đều bại dưới tay biểu tiểu thư. Rõ ràng đã bại trận, nhưng ba nữ lang này cũng không trở mặt nhau, cãi nhau bất hòa.

Ngày khác phải thỉnh giáo biểu tiểu thư mới được.

La Linh Dư đi một vòng trong các tướng sĩ lấy đủ danh tiếng, sau khi để mọi người biết được mình đã làm chuyện tốt gì thì mới hài lòng, cuối cùng đi hỏi Lục tam lang đang ở đâu, quyết định tự đi tìm người, cho người ta một sự bất ngờ ngạc nhiên. Một tiểu binh chủ động đứng ra dẫn đường, dẫn La Linh Dư đi đến bãi tập trong núi. Mùa đông có cây khô héo, cỏ dại đã bị nhổ hết, La Linh Dư và thị nữ từ xa đi đến, thấy một đội cung thủ đang luyện bắn bên vách đá.

Dụng cung bắn tên, khí thế oai hùng.

Mà điều khiến người ta phải đưa mắt nhìn, đương nhiên chính là Lục tam lang đứng bên vách đá, trường bào bay trong gió. Chàng đứng nơi ấy, ánh nắng hắt lên mặt, một nửa chìm trong bóng râm, một nửa lộ ra ngoài sáng. La Linh Dư còn chưa lại gần, chỉ mơ hồ nghe thấy Lục Quân nói gì đó, những cung thủ đứng cách chàng mấy trượng đồng loạt giương cung, kéo căng dây cung.

La Linh Dư vốn con nỏ nụ cười hân hoan khi thấy tình lang, nhưng một khắc sau, nàng cứng người, trợn to mắt ——

“Các người đang làm gì vậy hả?!”

Mắt thấy vạn mũi tên đồng loạt bắn ra, hướng nhắm của các cung thủ không hề thay đổi, tên trong tay lao về phía Lục Quân đứng bên vách đá. Còn lang quân nét mặt nghiêm túc, tà áo tung bay, lùi về sau né tránh mũi tên. Mũi tên như mưa bao vây Lục Quân. Tiểu binh dẫn đường cho La Linh Dư còn chưa kịp phản ứng nhắc nhở, La Linh Dư đã xách vạt váy lên, chạy vào trong mưa tên.

Linh Ngọc hoảng hốt, đuổi theo sát La Linh Dư: “Các người đang định giết Lục tam lang hả?! Điện cả rồi sao?!”

Sắc mặt La Linh Dư tái nhợt, nhưng tốc độ chạy không nhanh bằng mũi tên. Nàng tro mắt nhìn mũi tên không lưu tình phóng về phía Lục Quân, Lục Quân né tránh, nhưng có một chớp mắt cứng người, lúc nghiêng mình né mũi tên, chàng đập huyệt về phía sau, ngã xuống vách đá. Thấy chiếc áo khoác màu xám của chàng rơi vào mây mù, đầu óc La Linh Dư nổ ầm.

Hai chân nàng mềm nhũn, té rần.

Hét lên một tiếng đầy chói tai: “Lục Quân ——”

Mọi người không hiểu chuyện gì xảy ra, mù mờ nhìn La Linh Dư đột nhiên xông tới từ phía sau, nhào đến bên vách đá. Nàng ngã nhào xuống đất, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, đưa tay xuống phía dưới. Nhưng đã quá muộn rồi, nàng không thể cứu người kịp. Dù nàng có với tay cũng không bắt được gì, mà mặt càng trắng bệch.

La Linh Dư run lên: “Lục Quân!”

Nàng thấy chàng rơi xuống, tận mắt chứng kiến!

Chuyện gì đã xảy ra vậy, vì sao... Ánh dương chói chang, nhưng khắp người nàng đổ đầy mồ hôi lạnh, lòng trống rỗng.

Lập tức hốt hoảng, lập tức sợ hãi.

Làm sao đây, làm sao bây giờ... Nàng cần môi, cổ vất óc nghĩ cách, nhưng nước mắt bắt giác rơi xuống.

Tướng sĩ chạy đến thấy nàng khóc thì con tim se lại, vội lên tiếng: “Nữ lang, cô...”

La Linh Dư lạnh lùng: “Các người điên rồi hả?!”

Nàng bất tỉnh lịm đứng bất động, cảnh giác xoay lưng lại với vách đá, nhìn chăm chăm những tay cung thủ luống cuống. Cơ thể nàng căng ra, phán đoán sắc mặt của bọn họ. Thị nữ Linh Ngọc đã đến phía sau lưng, sắc mặt

nàng ta cũng khó coi như mình vậy.La Linh Dư đối mặt với các tướng sĩ, lạnh lùng hỏi: “Các người cứu huynh ấy, cứu huynh ấy lên, ta sẽ...”

Bổng Linh Ngọc hét to một tiếng

Sau lưng có gió lướt qua.

Dưới sự nhắc nhở của Linh Ngọc, La Linh Dư nghiêng đầu, rồi đột nhiên ngó ra, nhìn người vốn rơi xuống vách nay tung mình bay lên, đứng trên mặt đất. Ngọc quan trên tóc chàng bị tên bắn trúng, rơi xuống vách đá, áo khoác cũng xộc xệch, bị thủng mấy chỗ. Nhưng người chàng vẫn như ngọc, đứng yên sau lưng nàng, không có mệnh hệ gì.

La Linh Dư ngo ngác trợn to hai mắt, trong mắt ầng ằng nước.

Nàng lăm bắm: “Đã có chuyện gì vậy...”

Các cung thủ bị oan vội tám mồm chín miệng rửa sạch oan khuất: “Nữ lang hiểu lầm rồi, là do Lục tham quân muốn chúng tôi bắn, chúng tôi chỉ làm theo lệnh mà thôi”

La Linh Dư nhìn Lục Quân.

Trong mắt Lục Quân ẩn chứa nụ cười, dịu dàng nói: “Chỉ là buổi tập luyện thôi mà. Muội hiểu lầm rồi.” Chàng giơ tay ra để cho nàng nhìn, rồi lại như sợ hù dọa nàng, giọng nhỏ đi: “Ta không sao cả.”

Lục Quân giơ tay muốn kéo nàng đến, nhưng La Linh Dư đã lùi về sau một bước. Lục Quân rheo mắt.

La Linh Dư: “Làm gì có chuyện huấn luyện quân sự như thế?! Huynh đừng tưởng muội ít đọc sách, không phải danh sĩ như huynh thì sẽ bị lừa! Huynh nói thật đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không được lừa muội!”

Lục Quân: “...”

Các tướng sĩ xung quanh đang nhìn, Lục Quân khó chịu, mặt sa sầm. Dĩ nhiên, chàng chưa bao giờ có chuyện bị nữ lang nghiêm nghị quát hỏi như thế mà vẫn nể mặt người ta. Nhưng đây là La Linh Dư, là phu nhân tương lai của chàng, chàng không thể không nể mặt nàng. Lục Quân im lặng một lúc lâu, mới lúng túng nói: “Thì là thử kiếp ấy... Ta chỉ muốn làm một thí nghiệm, xem rốt cuộc là kiếp số thế nào, có thể do chính ta sắp đặt không.”

Giọt lệ trong mắt La Linh Dư dính lên hàng mi, mặt trắng như tuyết, mắt đen như mun, khiến trên người nàng có sự đáng thương làm người ngoài thương xót. Tướng sĩ bên cạnh không hiểu Lục Quân đang âm ờ nói gì, nhưng cơ thể nàng lại run lên bần bật, linh cảm chợt đến: “... Vết thương trên người huynh đêm đó, cũng là kết quả của cuộc thí nghiệm?”

“Không ai làm huynh bị thương, mà do chính huynh gây ra?”

Lục Quân gật đầu.

Một khắc sau, dưới bao cái nhìn của mọi người, La Linh Dư giơ tay lên, giáng cái tát trời đánh xuống mặt Lục tam lang. Lục tam lang lập tức sầm mặt, còn La Linh Dư lại cười lạnh, quay đầu bỏ đi. Trước khi đi, nàng còn tức giận lên tiếng ——

“Huynh chết đi! Nếu muốn chết như thế thì chết ngay đi!”

Các tướng sĩ nhìn sắc mặt Lục tam lang đen đi, cúi đầu không dám nhìn nữa —— người như Lục tam lang lại bị tát ngay trước mặt đám đông... Có phải hôn sự đi tong rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113

Các tướng sĩ cúi đầu không dám nhìn, cũng không dám ho he một lời. Nhưng cái tát “hãy dom đóm” kia như không chỉ giáng xuống mặt Lục tam lang, mà còn quất thẳng vào ngực của tất cả mọi người, khiến ai ai cũng khiếp hãi —— sao La nữ lang lại dùng mãnh như vậy!

Nàng không phải là nữ lang mỹ lệ dịu dàng mỏng manh, hiền lương thực đức như trong Sĩ Nữ Đồ sao?

... Không, không phải là hành động của La nữ lang không đồng nhất, nhất định do Lục tam lang đã làm gì quá đáng rồi.

Lục Quân bị đánh lệch mặt ngay trước mặt mọi người, sự nhục nhã và cơn nóng giận lập tức bùng lên. Chàng nhìn chằm chằm bóng lưng La Linh Dư, mắt tối sầm đi, nhả từng câu từng chữ: “La Linh Dư, quay lại, xin lỗi ta!”

Bình thường Lục Quân và La Linh Dư cũng hay học hặc. Từ sau khi quen biết nàng, Lục Quân hết bị đá vào đầu gối, bị hất rượi thì bị đập vào đùi quần, bị mấy thứ vàng bạc đập vào người... La Linh Dư là đồ điên! Bên ngoài giả vờ yếu đuối đáng thương, bên trong lại bạo lực với chàng.

Nhưng lần này không như thế. Trước kia toàn “đóng cửa” cãi nhau, chỉ có thị nữ người hầu biết. Còn lần này, nàng lại đập lên thể diện của chàng trước mặt mọi người.

Đây không phải là lần đầu tiên nàng tát chàng, ngày từ khi hai người chưa quen nhau, chàng đưa cọt nàng, nhưng lúc đó không có ai mà Lục Quân cũng sai, chàng nên mới không so đo với nàng. Thế nhưng lần này, nàng lại tát chàng ngay giữa thanh thiên bạch nhật, chàng là tham quân trong quân, các tướng sĩ đều đang nhìn chàng... Có phải chàng đối xử với nàng tốt quá đúng không?!

Âm thanh chất chứa phẫn nộ của Lục Quân ở ngay phía sau, nhưng vì La Linh Dư đã quá đau lòng, nên nàng mặc kệ tiếng quát của chàng. La Linh Dư xách vạt váy chạy nhanh, lúc chạy qua ngã rẽ, nàng giơ tay gạt nước mắt, làn mi ướt ướt, trông mắt đen lầy, hai má vẫn đỏ gay vì tức giận. Nữ lang cắn chặt răng, hai vai run rẩy.

Thị nữ Linh Ngọc do dự: “Biểu tiểu thư, cái đó...”

La Linh Dư ngắt lời: “Đừng nhắc tới kẻ vô liêm sỉ đó nữa! Ai thêm xin lỗi hà, cứ ở đấy mà chờ đi!”

Nàng lo lắng cho chàng đến thế... Nàng là người ích kỷ, Nam Dương có chiến loạn, nàng cũng chỉ viết thư cho La gia, đề nghị La gia dọn nhà, chứ không chịu mạo hiểm tính mạng trở về Nam Dương gánh chung họa nạn. Nhưng nàng lại từ Kiến Nghiệp trời yên biển lặng để về Nam Dương chiến tranh liên miên, chỉ vì muốn nhắc nhở chàng về từ kiếp. Nàng sợ tạo gánh nặng cho chàng, nên dù trong lòng lo ngay ngáy, thì ngoài mặt vẫn ra vẻ tin tưởng chàng. Nàng ủng hộ chàng đến thế, rất không muốn chàng phải mạo hiểm, chàng muốn đánh trận, muốn làm cái này cái kia, nàng cũng giúp đỡ chàng khích lệ chàng.

Nàng tốt với chàng như vậy!

Nhưng chàng lại phụ lòng nàng!

Chuyện sống chết có thể đem ra đùa được ư? Chàng làm thí nghiệm như trò đùa, chàng muốn thí nghiệm cái gì há? Muốn thí nghiệm xem liệu mình có chết không ư? Xem rốt cuộc mình sẽ chết trong hoàn cảnh nào sao? Chàng không coi trọng tính mạng, không thêm tiết lộ gì với nàng. Đêm đó khi thấy vết thương trên người chàng, nàng chỉ cho rằng chúng như vết xước khi cạo râu, không đáng để nhắc tới, bôi thuốc là được. Bấy giờ ngẫm lại, rốt cuộc ở trên chiến trường chàng đã thí nghiệm thế nào, mới khiến chính mình bị thương như vậy?

Người ngoài gặp phải sinh tử đại nạn thì đều chỉ muốn tránh đi. Lục Quân thì làm ngược lại, còn vợ và chạy đến, sợ mình chết chậm. Đã muốn chết như thế thì cứ đi chết đi.

Chàng kiêu ngạo thế đấy, không hề giống người khác. Khiến La Linh Dư vừa tức giận vừa buồn bã.

Linh Ngọc đuổi theo biểu tiểu thư, lòng nhủ thầm, lần này tam lang quá đáng rồi. Nhưng biểu tiểu thư tát tam lang ngay trước mặt mọi người cũng quá đáng. Tam lang bọn họ xưa nay sống trong nhung lụa, được mọi người nâng như trứng, được các nữ lang theo đuổi, có bao giờ bị người ta tát đâu? Lại còn bị nhiều người nhìn thấy như vậy. Biểu tiểu thư không thấy đó chứ, vừa rồi mặt tam lang tái mét đến mức vụn vụn.

Hai người này đến với nhau... Hãy, đúng là oan nghiệt mà.

Linh Ngọc chạy chậm đuổi theo: “Nữ lang, nữ lang à...”

La Linh Dư: “Đã bảo đừng nhắc tới hân ta với ta nữa rồi mà!”

Linh Ngọc bắt đầu đi nói: “Không phải... Nô tỳ chỉ muốn hỏi, chúng ta làm thế nào đây? Trước khi lên núi, không phải nương tựa định qua đêm trong quân doanh sao? Nay nương tựa và tam lang cãi nhau, còn ở trong doanh trại được nữa không? Chẳng lẽ chúng ta phải xuống núi?”

La Linh Dư đánh mặt đáp: “Ô! Vì sao không ở há? Doanh trại do huynh ấy dựng chắc? Ta không thể ở được sao? Huynh ấy bắt mẫn với ta, thì ta phải như chó chết chủ bị đuổi xuống núi chắc? Đây cũng không phải là Kiến Nghiệp, không phải là huynh ấy ghét ta thì ta phải đi, phải bỏ huynh ấy. Ta đến là để cải thiện vấn đề cơm nước của các tướng sĩ, huynh ấy tưởng mình là ai há?”

La Linh Dư lại rơi lệ: “Bây giờ huynh ấy đuổi ta đi, sau này gả cho huynh ấy, không phải ta còn thảm hơn sao?”

Linh Ngọc không nói nữa, vốn muốn nói tam lang có đuổi người đầu, nhưng nằng ta không dám kích thích biểu tiểu thư. Biểu tiểu thư đã giận dữ, nằng ta cũng chỉ biết kính nể.

***

La nữ lang không kiểm điểm theo ý Lục tam lang, làm Lục tam lang không thể ngóc đầu lên trước mặt các thuộc hạ được.

Cực kỳ nhục nhã, mà nằng lại như thế.

Lúc thấy La Linh Dư bỏ chạy, chàng vốn muốn đuổi theo, song thể diện khiến chàng không xuống nước được. Các thuộc hạ thấy lạ nhưng vẫn kìm nén không nói gì, có điều càng như vậy càng kích thích Lục Quân. Lục tam lang không lên tiếng, sầm mặt quay về doanh trại.

Một tùy tùng cẩn thận đến đưa đại cụ để tam lang chườm mặt —— gương mặt tuấn tú của Lục Quân lại bị tát một cái, mà nữ lang dùng lực còn không nhẹ, trên mặt chàng hiện rõ năm ngón tay.

Mọi người nghệt thờ: thấy trên gương mặt như sứt của Lục Quân in rõ dấu tay, còn chàng cũng để vậy quay về trong doanh trường.

Bị người nhìn ngó suốt đường.

Nay tùy tùng đưa đá đến, càng khiến Lục Quân lúng túng tức giận. Da mặt chàng không thô dày như lang quân khác, bọn họ bị đánh một trận cũng không lưu lại dấu vết, nhưng chàng thì ngược lại, dấu vết dễ dàng lưu lại... Trước kia bị nằng tát thì cũng chỉ mặt mặt ở Lục gia, hơn nữa mọi người cũng không biết ai tát chàng, nhưng lần này, lần này!

Lục tam lang mang theo dấu tay, bực dọc ngồi trong doanh trường. Tuy chàng rất tức giận nhưng không thể ngó lơ được, vì biết mình nếu không để ý đến dấu vết trên mặt, thì mấy ngày sau đừng hòng gặp ai. Chàng không muốn bị liên tục nhắc nhở về chuyện này... Lục Quân đành sầm mặt, không quát tùy tùng đang run lẩy bẩy lui ra, mà cứng người cầm lấy khăn, bọc đá lại, áp lên mặt mình.

Nằm trên giường đợi lửa giận lắng xuống, một lúc sau, Lục Quân tự thấy tâm trạng đã dịu đi, mới hỏi La Linh Dư đầu.

Tùy tùng: “... Nữ lang không chịu xin lỗi.”

Lục Quân: “...”

Chàng nén giận: “Ta có chỗ không đúng, ta có thể xin lỗi nằng. Nhưng nằng cũng phải xin lỗi ta. Ta không thể nuông chiều cho tật xấu động một tí lại tát tai của nằng được. Nếu vì thế mà đắc tội người không nên đắc tội thì sao?”

Trong lòng tùy tùng nghĩ ngời cứ yên tâm đi, La nữ lang chỉ đối xử thế với ngời mà thôi, còn với người khác nằng vẫn hiền dịu lắm. Nữ lang xinh đẹp đã khóc rồi, ngời còn so đo gì nữa. Nhưng dĩ nhiên tùy tùng không dám nói lời này ra, chỉ rầu rĩ đáp: “... Vậy thuộc hạ sẽ đi truyền lời lại.”

Lục Quân ừ một tiếng.

Chàng cụp mắt nằm trên giường, giờ tay áo che mặt. Con người vốn tao nhã như Phù Tô trên núi ngọc, nhưng lúc này đây, mỗi cử chỉ hành động đều thấm và phiền não.

Tùy tùng rời đi rất lâu, đợi tới khi Lục Quân bắt đầu ăn tối, tùy tùng mới lúng túng trở lại: “Thuộc hạ đã chuyển ý của ngời đến biểu tiểu thư, nhưng... nhưng biểu tiểu thư chỉ cười lạnh, nói ngời nằm mơ đi.”

Lục Quân: “...”

Tùy tùng im lặng nhìn, thấy lang quân đang dùng bữa tối, tuy nghe thấy lời đó thì sắc mặt cứng lại, song cũng không có động tác gì lớn, tay trái vẫn che khăn ở trên mặt. Trời đang lạnh mà còn phải chườm đá, làm mặt Lục tam lang trắng ngần như tuyết, tóc ướt dính lên gò má. Nếu nữ lang khác thấy lang quân như vậy, chắc chắn sẽ mê mị chìm đắm cho xem. Đáng tiếc, đáng tiếc... Tùy tùng nhủ thầm, thấy Lục Quân ăn uống một lúc rồi mới đặt đĩa xuống, thấp giọng: “Bao giờ nằng cũng thế, lần nào cũng vậy!”

“Mỗi lần cãi nhau đều phải là ta đổ! Ta vô duyên vô cớ cãi nhau với nằng há, đầu ta có sai, nhưng vì sao lần nào cũng toàn là ta cúi đầu?”

Bao giờ cũng thế.

Bình thường La Linh Dư luôn cười nói lấy lòng chàng. Nhưng hễ nằng mất hứng, là lại không thèm để tâm tới chàng.

Cứ không vui là luôn như vậy!

Nếu cần gì nhờ và thì mới tới tuổi làm lành; còn không cần chàng, nếu chàng muốn làm hòa với nằng thì chàng phải xuống nước dỗ dành. Người đặt lợi ích trên hết như La Linh Dư, mỗi lần lấy lòng chàng đều có mục đích. Mà chàng, chàng... Lục Quân càng nghĩ càng thấy phiền, lại cảm thấy lần này mình không hẳn sai. Nếu chàng không thí nghiệm, không phải sẽ không biết nguyên nhân cái chết ở đâu ư? Điều chàng sai cũng chỉ là vô tình bị nằng nhìn thấy mà thôi...

Lục Quân nói: “Ta không sai.”

Tùy tùng vội vã đáp “vâng vâng vâng”, tam lang làm gì có sai. Tuấn tú đa tài như tam lang, người trong thiên hạ đều tán tụng, không thể có chuyện sai được.

Lục Quân nói: “Ta không tin nằng sẽ không xin lỗi ta, ta chờ tiếp vậy.”

***

Chẳng khác gì đang cầm cự tỷ thí với nhau, cả hai đều đang chờ đối phương chịu thua xin lỗi.

Ngày trước cãi nhau luôn có nộ khí kích động, vừa đánh vừa mắng. Nhưng lần này lại là chiến tranh lạnh, không ai lên tiếng.

Lục Quân vẫn luyện binh như thường, La Linh Dư ở trên núi hai ngày, càng ở lâu càng thất vọng. Đến tối ngày thứ ba mà vẫn không đợi được Lục Quân tới, lòng La Linh Dư nguội ngắt như tro tàn. Nằng dặn Linh Ngọc thu dọn hành trang, chuẩn bị xuống núi.

Linh Ngọc thờ dãi: “Cần gì phải ra nông nổi này ạ? Chỉ cần người xin lỗi vài câu, cho tam lang bạc thang xuống là được rồi. Lang quân vẫn thích người mà, hai ngày nay nô tỳ bị tùy tùng của tam lang hỏi mãi đấy. Tuy tam lang không nói ra, nhưng ngài ấy vẫn luôn chú ý đến người, ăn cỏ ngon không ngại có tốt không, ngài ấy đều đang nhìn cả.”

La Linh Dư ngồi bên sạp, nhìn thị nữ bận bịu, còn mình thì đã xuất thần. Một lúc lâu sau, La Linh Dư mới nói: “Ta đúng là tội nghiệp mà. Ta cố ý đến đây vì huynh ấy, ta sợ huynh ấy gặp phải chuyện gì không hay, thế mà huynh ấy lại bất chấp như vậy. Ta vừa tức vừa đau lòng, vậy mà huynh ấy còn so đo chuyện bị ta tát trước mặt mọi người, còn chuyện sinh tử quan trọng nhất thì lại không để ý... Rốt cuộc là vì huynh ấy quá tự đại hay quá tự tin đây? Cảm thấy ta nhất định sẽ cúi đầu chứ gì?”

“Là do ngày xưa ta luôn là người làm huynh ấy vui, luôn lấy lòng huynh ấy, nên huynh ấy mới cảm thấy ta phải nịnh nọt cả đời há?”

La Linh Dư cụp mắt: “... Linh Ngọc, do ta đã quen lấy lòng mọi người, để mọi người luôn vui về nên mới thế. Nhưng đó chỉ là phong cách hành sự của ta thôi, vì xuất thân của ta vốn không tốt, nếu người ngoài ghét ta thì ta sẽ phải vất vả hơn nhiều. Nhưng Lục Quân... ngay đến huynh ấy cũng cảm thấy ta nên lấy lòng huynh ấy sao?”

Linh Ngọc: “Chuyện này...”

Có phải biểu tiểu thư nghĩ nhiều rồi không?

Nhưng ái tình là thế đấy.

Lúc vui về thì chàng là trời là đất, là cả thế giới này; tới khi thất vọng rồi, một chút khuyết điểm nhỏ xiu của chàng cũng bị phóng đại đến vô hạn. Có rất nhiều cặp vợ chồng vì mâu thuẫn nhỏ mà đi tới bước hòa ly, huống hồ La Linh Dư và Lục Quân còn chưa thành hôn mà đã như vậy.

La Linh Dư buồn bã: “Ta đang nghĩ, liệu mình có nên gả cho huynh ấy hay không. Ta với huynh ấy đều là người kiêu ngạo, có phải sẽ không hợp nhau không. Ta nên có một phu quân luôn nâng niu ta, huynh ấy cũng nên tìm một người thật sự dịu dàng, thông cảm cho sự miễn cảm của huynh ấy...”

Linh Ngọc nghe thế thì đĩnh người, sợ biểu tiểu thư muốn chia tay với Lục tam lang thật. Đầu đến mức đó chứ? Không phải chỉ cãi nhau thôi sao? Linh Ngọc run giọng: “... Dừng, dừng bữa tối rồi chúng ta hãy đi.”

La Linh Dư không ngăn cản, nhìn Linh Ngọc đột nhiên nhát gan, chạy biến ra khỏi lầu. La Linh Dư vẫn ngồi yên, cúi đầu suy nghĩ về tình cảm của hai người. Nàng với Lục Quân luôn như thế, lúc tốt thì quá tốt, tới lúc hục hặc mới thấy được khuyết điểm của đối phương. La Linh Dư ngẩn ngơ nghĩ, liệu trong giấc mơ của Lục nhị lang, có khi nào mình và Lục Quân chỉ có duyên mà không có phận không... Liệu có phải là điềm báo cho thực tế, rằng nàng và Lục Quân cũng...

“Xoạch ——”

Bỗng tấm màn được vén lên, La Linh Dư ngẩn đầu, trông thấy gương mặt điềm tĩnh của Lục tam lang, và cả thị nữ Linh Ngọc đang ngó dáo dác ra về có lỗi ở sau lưng chàng. Linh Ngọc luống cuống, nàng cũng không muốn bán đứng nữ lang, nhưng nàng vừa đi ra thì bị tùy tùng của Lục tam lang chặn lại. Thủ đoạn của Lục tam lang... Linh Ngọc đầu chịu nổi.

Đĩ nhiên La Linh Dư biết rõ mọi chuyện, nhưng nàng chỉ ngồi yên, cũng không mở miệng lên tiếng. Thậm chí nàng còn thông thả liếc nhìn mặt chàng, đầu bàn tay trên mặt đã biến mất rồi. Đúng là căn cơ đa sắc của ai đó tốt thật.

Lục Quân nhá từng chữ một: “Muội muốn chia tay ta, muốn rời xa ta, gả cho nam nhân khác?”

La Linh Dư: “...”

Nàng nhìn Linh Ngọc: Sao lời lại truyền như thế? Nàng chỉ là lo lắng cho tương lai của hai người, sao đến tai chàng lại như thế nàng quyết định rời khỏi Lục Quân vậy?

Tuy trong lòng La Linh Dư nghĩ thế, nhưng khi đối mặt với Lục Quân, nàng chỉ lạnh lùng hỏi lại: “Đúng thế thì sao?”

Nhất thời mặt Lục Quân tối đi, gân xanh trên trán giật giật, con ngươi thắm đậm rết buốt.

Tùy tùng lẫn thị nữ giật mình, nhưng La Linh Dư không sợ. Lục Quân hít sâu: “Các người ra ngoài.”

Thị nữ và tùy tùng: “... Vâng.”

Sắc mặt Lục tam lang khó coi như vậy, bọn họ thật sự rất sợ La Linh Dư yếu đuối bị ức hiếp. Vậy phải làm sao bây giờ? Tùy tùng là người của Lục tam lang, không dám chống lại lệnh Lục Quân. Linh Ngọc cuống tới nỗi đi vòng vòng, tự biết mình được lão phu nhân đưa đến làm thị nữ cho biểu tiểu thư, biểu tiểu thư khôn khéo là thế, nếu nàng đứng về phía Lục tam lang mà không về phe biểu tiểu thư, sau này nếu Lục tam lang và biểu tiểu thư làm lành với nhau, thì uy danh của mình ở chỗ nữ lang cũng sẽ mất đi.

Linh Ngọc vất hết óc: “... A, Ngụy tướng quân! Xuống núi tìm Ngụy tướng quân nhờ giúp đỡ đi!”

***

La Linh Dư không sợ Lục Quân thật. Nàng ngồi yên một chỗ, cup mắt ngẩn ngơ nhìn tay mình, đầu quan tâm Lục Quân có tức giận hay không.

Sau khi thị nữ và tùy tùng lui ra, Lục Quân đột ngột đi tới, ngồi xuống cạnh nàng. Chàng thay đổi giọng điệu, cầm lấy tay nàng: “Linh Dư, đừng như thế...”

La Linh Dư dịch sang bên cạnh, rút tay về.

Con người Lục Quân đen đi, biểu cảm trong đáy mắt trở nên khó coi. Song ngoài mặt chàng không để lộ gì, trái lại còn dịch đến, lại cầm lấy tay nàng. Tuy rất xấu hổ, nhưng ngoài mặt Lục Quân vẫn lấy lòng nàng: “Được rồi, đừng giận nữa. Muội cũng đánh ta làm ta mất mặt, tức giận cũng nên tiêu tan rồi chứ? Ta cũng có làm gì nữa đâu, muội giận ta, ta cũng đâu có chọc muội nữa? Linh Dư à, đừng phớt lờ ta nữa được không?”

Ở trước mặt tùy tùng, Lục tam lang nói như đinh đóng cột rằng mình tuyệt đối không nhận sai, nhưng hiện tại không có ai nhìn, chàng vứt bỏ mặt mũi, chạy đến lấy lòng La Linh Dư.

Lục tam lang không để ý đến hình tượng của mình, thấy nàng vẫn danh mặt không ngó ngang gì tới chàng, chàng bèn giơ tay ôm nàng vào lòng, cúi đầu hôn lên vành tai nàng. Tai La Linh Dư bị nhột, lập tức đỏ lên. Nàng né tránh môi chàng, tức giận vỗ vào tay chàng: “Huynh làm gì vậy... Dừng có đụng vào muội! Buông tay ra...”

“Dư Nhi muội muội đừng vậy mà,” Lục Quân thấp giọng, dấn lên tai nàng dịu dàng ní non, “Muội khiến ta tức giận đấy. Sao có thể nói muốn rời xa ta được. Làm gì có ai cãi nhau là lại muốn chia tay hả. Sao muội không nể mặt ta? Trước kia muội đâu như thế...”

La Linh Dư bị chàng hôn đến mức thở hổn hển, song vẫn cắn môi không chịu nhận thua: “Thế, thế huynh đi mà tìm muội của ngày trước đi... Muội, muội... Dừng sờ lưng tung!”

Cuối cùng trong lúc nóng, nàng bị người kia đè xuống giường. Mưa hôn rơi xuống gáy, chàng còn dùng cả răng cắn, lưng nàng lập tức cứng đờ tê ngứa. Thực sắc tính dã*, chàng cúi mặt đến, cạ mũi vào mũi nàng ở khoảng cách gần, cánh môi như xa như gần, gương mặt tuân tử của chàng được phóng lớn trước mặt. Chàng cup mắt, cái nhìn dạt dào tình cảm, ôm nàng vào lòng mà xoa. La Linh Dư thờ dốc, muốn vùng vẫy nhưng lại dần mất sức.

(*”Thực, sắc, tính dã”, nghĩa là chuyện ham muốn ăn uống và tình dục là bản năng của con người – Mạnh Tử/Cáo Tử thượng.)

Lục Quân thử thăm dò: “Đừng rời khỏi ta nhé? Đừng gả cho người khác, có được không?”

Vành mắt nữ lang đỏ bừng, ý thức như rời khỏi cơ thể. Nàng cắn môi, dưới sự tấn công dịu dàng của chàng, vẫn không nén được nước nỏ thành tiếng. Lúc mở miệng, môi chàng phủ lấy môi nàng.

Làn này biến thành nam trên nữ dưới, nàng run rẩy nằm dưới cơ thể chàng. La Linh Dư tức tối, đưa tay đâm vào vai chàng.

Lồng ngực rung lên.

Hai mắt chàng sáng bừng, dư vị lần trước vẫn in sâu trong ký ức, lập tức tiến đến gần.

La Linh Dư đẩy chàng ra: “... Dừng làm cản! Chúng ta vẫn đang cãi nhau đấy Lục Tuyết Thần.”

Lục Quân thờ dài, vùi đầu vào giữa ngực nàng, âm thanh mơ hồ có vẻ đáng thương: “Ta chưa bao giờ giận hôn lưng tung với ai khác cả, chỉ với muội mới thế. Ta có sai, muội cũng sai. Cãi nhau thế nào cũng được, nhưng muội đừng phớt lờ ta. Muội không để ý đến ta, ta rất khó chịu...”

La Linh Dư phản bác: “Ta để ý huynh là mừng huynh còn gì, không phải huynh còn tức giận hơn sao?”

Lục Quân nói nhẹ: “Ta không sợ muội mắng ta, chỉ sợ muội không để ý đến ta. Dư Nhi muội muội, hễ mất hứng là muội lại bỏ đi. Ta có cảm giác bản thân mình không quan trọng, bất cứ khi nào muội cũng có thể bỏ rơi ta, dễ dàng ở chung với lang quân khác. Mỗi lần muội đối tốt với ta, đều là muốn lấy được thứ gì đó ở chỗ ta...”

La Linh Dư bực dọc: “Làm gì có?! Đó là trước kia thôi... Bây giờ muội đâu có lợi dụng huynh!”

Lục Quân trầm giọng: “Nhưng nữ lang khác quán lấy ta, ta cũng không thấy muội ghen... Muội không để ý đến ta, muội luôn có đường lui... Muội!”

Chàng bị La Linh Dư cắn một cái, có hòng rên rì. La Linh Dư muốn nói huynh mù rồi, muội ghen tới mức dạ dây chua ngọt đấy, mà huynh còn cảm thấy muội không quan tâm huynh há! Nhưng nàng bị hôn tới nỗi hơi thở rối loạn, tuy có một bụng muốn chát vắn, song Lục Quân lại sợ nàng mở miệng từ chối mình, nên không dám cho nàng cơ hội lên tiếng. Hai người đè nhau nằm xuống giường, giữa những chiếc ôm nộ hôn suông sã, tiết tấu dần dần trượt khỏi sự nắm giữ của Lục Quân.

Nam nữ đang chìm đắm trong bể tình không nên ở riêng quá lâu, không nên đến gần giường như thế. Một chiếc giường nhỏ, một khi ngã xuống đó, thì sẽ có một số việc khó lòng khống chế.

Dù rằng hai người vẫn còn cãi nhau.

Khi Lục Quân hôn La Linh Dư, nàng đi từ kháng cự cho đến động tình. Mới đầu nàng còn đẩy chàng ra, về sau lại ôm cổ chàng, siết chặt cơ thể nóng hổi của chàng. Ngon lửa đã bùng cháy. Vốn là thích đối phương, đâu thấy được đáng và động tình đó của đối phương. Lục Quân hít một hơi, trên trán lấm tấm mồ hôi, chàng thở hổn hển, đáng và mơ màng. La Linh Dư ôm cổ chàng, trong lòng rung động.

Nàng cũng hôn lại chàng.

Nếu lấy vạt áo chàng.

Giọng run run: “Tuyệt Thần... Lục Quân...”

Áo ngoài rơi xuống đất, trung y bị để dưới người nàng. Tay chàng luồn vào xoa tóc nàng, Lục Quân tựa trán lên trán nàng, đầu gối tiến về giữa đôi chân đang gập cong... nhẹ nhàng cọ sát, từ từ quấn quít. Lục Quân như than thở: “... Ca ca muốn cùng chung chăn gối với muội!”

La Linh Dư: “...”

Cùng chung chăn gối, nói thì hoa mỹ lắm, thực tế chàng muốn ngủ với nàng chứ gì. May mà bây giờ nàng đã nghe hiểu được lời trêu ghẹo của chàng.

Con người chàng đã quen cột nhà, nhưng thủ đoạn trên giường lại rất dịu dàng lưu luyến, đợi tới khi hai người sống chung nhiều thì thủ đoạn cũng nhiều hơn. Vào lúc này, trán cả hai thấm ướt mồ hôi, La Linh Dư không chống cự được, trong lòng tức giận, vẫn còn bực bội với người này. Nhưng khi nàng mở mắt ra nhìn lang quân trước mặt, thấy chàng mỉm cười đượm nồng ý xuân, nàng lại không tức giận nổi.

... Đứng là ngượng ngùng mà.

Lục Quân quẩn lấy nàng.

La Linh Dư bị chòng ghẹo khó chịu, quả thực không chịu nổi nữa, chỉ xấu hổ đỏ mặt, giọng run run: “Rất cuộc huynh muốn thế nào, đáng ghét!”

Lục Quân vẫn rất điềm tĩnh, vừa quẩn quýt nàng vừa thông thả nói chuyện, hóa giải mâu thuẫn giữa hai người. Cơ thể La Linh Dư đỏ đẫy mồ hôi, lại còn phải nghe chàng lăm bắm thủ bên tai, giải thích rằng không phải chàng muốn chết, mà chàng có kế hoạch của mình... La Linh Dư giờ tay lên muốn cào mặt chàng: lúc này ai còn muốn nghe chàng nói điều này nữa!

Nhưng nàng giờ tay lên, Lục Quân đã nhạy cảm chụp lấy: “Đừng ra tay với ta...”

***

Lục Quân vô cùng nhẫn nại, với bản lĩnh đó, trong một canh giờ, trên người cả hai đều toàn là mồ hôi. Áo quần cời hơn nửa, làn da trắng mịn như tuyết. Bầu không khí nóng ran khó tả, kìm nén ần ần. Lục Quân thấy cuối cùng La Linh Dư cũng đã chịu nghe chàng mở lời, trong lòng vui vẻ, cần mẫn nâng mút mát, toan đi vào...

Nhưng đột nhiên màn cửa bị vén lên, Ngự tướng quân cao giọng tiến vào: “Lục tham quân, nghe nói người ức hiếp La nữ lang... Ặc!”

Lục Quân phản ứng rất nhanh, La Linh Dư bị chàng đè dưới người vừa ngớ ra sợ hãi, một chiếc áo khoác nam đã bay đến trùm lên nàng. Không chỉ thế, chàng ôm nữ lang vào lòng, xoay người ra ngoài, dùng lưng cản lại ánh sáng. Lục Quân giận dữ: “Đi ra ngoài!”

Ngự tướng quân: “...”

Ngự tướng quân lúng túng, vội vã đi ra.

***

Một khắc sau, Lục Quân sầm mặt, sắc mặt càng tệ hơn lúc đến tìm La Linh Dư. Là đáng và tức tối phiên muộn điển hình của “muốn nhưng không giải quyết được”. Ngự tướng quân đứng bên đồng cỏ, ngăn người thối nát: vì sao hần cứ gặp phải cảnh Lục Quân và La nữ lang tình tứ ôm ấp thế?

Hai người kia không biết chú ý sao?

Thật ra hai người cũng đã đóng cửa hạ rèm rồi, không biết còn phải chú ý thế nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 114

Đứng là khó mà hiểu nổi phái nữ đang nghĩ gì.

Một ngày trước Lục Quân đã xuống nước để nàng vui vẻ, nàng cũng bị chàng làm cho thờ dốc, vành mắt ửng đỏ, trong miệng la hét đòi sống đòi chết. Lục tam lang cảm thấy mâu thuẫn giữa cả hai đã được giải quyết, tuy sau đó bị Ngự tướng quân Ngụy Tông nháy ra “phá bình”, nhưng về tổng thể vẫn có thể gọi là làm hòa.

Dù gì chàng cũng đã giải thích rõ chuyện mình “tìm chết”, không phải là đi chết thật, mà có để lại đường xoay sở, không nguy hiểm tới tính mạng.

Lục Quân trầm tư: chẳng lẽ vì không nguy hiểm đến tính mạng, cho nên sinh tử mà chàng tự khống chế đó mới vô dụng với từ kiếp?

Lục tam lang tự thấy đã giải quyết được vấn đề, sáng hôm sau khi các tướng sĩ đang ăn sáng, Linh Ngọc nhờ vợ và người tới báo lại, biểu tiểu thư vẫn muốn thu dọn hành trang xuống núi, Lục Quân cực kỳ khó hiểu. Lục Quân đi tìm La Linh Dư muốn một lời giải thích, chàng bước vào lều của La Linh Dư, thấy nữ lang ngồi bên giường nhỏ, xếp quần áo gói ghém tay nải.

Trong lều không có ai khác, chàng đi vào, La nữ lang cũng chỉ lật mí mắt lên, còn chẳng thèm nâng đầu nhìn. Nàng tập trung gấp quần áo, tóc mây hoa nhạn, điều vàng dung đưa. Hoa tai ngọc bạch nằm trên má đỏ hây hây, nhẹ nhàng lắc lư như chiếc xích đu nhỏ, gãi ngứa lòng người. Vạt váy nhún nếp kéo dài trên đất, đuôi váy thêu hoa mai, thắt lưng lụa bạch trải dài trên váy, đúng là vẻ đẹp lẩn át ngàn sao.

Lục Quân bước đến đứng sau lưng nàng, cup mắt nhìn nàng. Nàng vẫn danh mặt không ngó ngang tới chàng. Ngon lửa trong mắt Lục Quân bùng lên, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười, dịu dàng lấy lòng nàng: “Y phục của muội muội nhìn cũ rồi nhì. Ta cho muội muội ít tiền, muội muội mua mấy bộ đồ mới nhé? Muội muội xinh đẹp tuyệt trần, tất phải mặc đồ mới mới hợp.”

Lục Quân giờ tay ra: “Bộ này cũ rồi, không mặc nữa cũng được, cho ca ca giữ làm kỷ niệm đi.”

La Linh Dư giờ tay ngẩn lại, buồn bực nói: “Đừng có cầm lung tung! Dù gì huynh cũng là lang quân thế gia, phải biết đạo lý đồ cũ cũng thoải mái hơn đồ mới chứ.”

Lục Quân cười: “Chịu để ý tới ta rồi hả?”

Chàng ôm nàng từ phía sau, nhưng nàng né tránh lại làm chàng khó chịu. Lục tam lang không có kiên nhẫn với nữ lang khác, chàng chưa bao giờ phải lấy lòng một ai cả. Song đối với La Linh Dư, giới hạn kiên nhẫn của Lục Quân lên tục hạ thấp. Nàng không chịu, chàng vẫn ngồi xuống ôm eo nàng, để nàng ngồi trên chân mình.

Trước kia làm gì có tư thế mập mờ thế này, Lục Quân ngày càng buông thả. La Linh Dư dùng mọi cách vùng vẫy, chàng dùng mũi cạ vào cổ nàng, mặt nàng đỏ lên, song vẫn cố xoay mặt đi, vùng vẫy rồi khỏi chàng.

Nét mặt của Lục Quân dần trở nên khó coi.

Im lặng một lúc lâu, rồi chàng tiếp tục dịu dàng mỉm cười, giờ tay ra xoa nàng, nói lời nhỏ nhẹ: “Sao vậy? Ta lại đắc tội gì với muội hả? Giận lấy là gọi cảm, nhưng giận đối quá mức thì cũng không...”

Chàng còn chưa dứt lời, nữ lang trong lòng đã lại xù lông.

La Linh Dư nhảy dựng lên, đẩy chàng ra, cách xa lang quân sầm mặt ba bước. Lục Quân ngồi trên giường, hai mắt đen kịt nhìn thẳng vào nàng. La Linh Dư chống hông, tồn lên vóc dáng thướt tha. Trước khi Lục Quân nổi giận, La Linh Dư đã cười nhạt nói: “Muội biết mà, huynh vẫn y hệt ngày trước. Vẫn tưởng mọi chuyện được giải quyết rồi chứ gì.”

Sự phiền chán trong lòng Lục Quân ít nhiều cũng lộ ra ngoài mặt.

Lục Quân giờ tay đỡ trán, nghiêng đầu nhìn nàng: “Chưa giải quyết? Không phải hôm qua còn thút thít, khóc đòi ‘ca ca tha mạng’, hài lòng lắm sao?”

La Linh Dư đỏ mặt: Chàng lại nói lời hạ lưu rồi!

Nàng bực bội: “Đó không phải là lời thật lòng của muội, rõ ràng là do huynh gây ra. Lần nào huynh cũng thế, hễ hai ta bất đồng ý kiến là huynh đều dùng cách đó để giải quyết. Mỗi lần muội không đồng tình với huynh, mỗi lần huynh không muốn nghe muội nói gì, là huynh lại ôm hôn muội...”

Lục Quân dừng lại ngẫm nghĩ, hình như đúng là vậy thật.

Chàng là người không thích nghe người khác đưa ra ý kiến, không thích nghe người ta cự tuyệt mình. Với La Linh Dư, mỗi lần nàng kháng cự hay không nghe lời chàng, chàng lại hôn nàng, ôm nàng, cọ nàng...

Lục Quân mỉm cười. Ánh sáng rơi lên làn mi cong, khuấy động biển đen trong đôi mắt chàng. Chàng nửa cười nửa không: “Muội không thích, hả?”

La Linh Dư: “Con mắt nào của huynh thấy muội thích?”

Lục Quân nhướn mày, ý trong mắt viết rất rõ: hai mắt đều thấy. Dáng vẻ muội muội trầm mê ấy, chắc chắn...

La Linh Dư xấu hổ, chàng vừa nhướn mày là đã khiến lòng nàng nhộn nhạo. Nàng tức tới nổi dậm chân, hàng mi run rẩy, nói thật: “... Chẳng qua muội bị sắc đẹp mê hoặc thôi.”

Lục Quân kéo dài âm thanh: “Ồ... Vậy cũng đủ rồi.”

Là tuyệt đại giai nhân, có thứ mình cần là đủ.

La Linh Dư nhìn chàng, vội nói: “Chẳng qua muội bị huynh hớp hồn, chứ chưa chắc trong lòng đã đồng tình với huynh.”

Lục Quân không để ý: “Chỉ là hôn một cái thôi mà.”

La Linh Dư suy sụp: “Đó mà là hôn bình thường hả? Nếu muội là chim, e là huynh chỉ hận không thể nắm chặt cả người muội, nhốt hết lông trên người muội, rồi còn phải giữ thêm hai cái nữa mới thỏa?! Muội bị huynh làm cho trụi lông hết rồi đây này!”

Lục Quân cong môi: “...”

Ngón nghề của chàng vẫn luôn rất nhạy cảm như trước. Lúc chàng ôm nàng, hơi thở hòa quyện cùng nữ lang đầy nấp mờ. Chàng hôn cổ nàng, ngửi sau tai nàng, liếm xương quai xanh của nàng... Có nữ lang nào chống lại nổi cái cảm giác như bị kira đốt ấy? Dù trong lòng La Linh Dư không ngừng nhắc nhở để mình tỉnh táo, nhưng hễ tới trước mặt Lục Quân, là lại bất giác bị chàng dắt đi.

Chỉ trách nàng thật sự thích chàng, thật sự là bị sắc mê hoặc.

La Linh Dư nói thế lại thành ra lấy lòng Lục Quân. Chàng nhướn mày, trong đôi mắt hoa đào dạt dào sóng tình, hớp hồn nữ lang. Lục Quân chống cằm tập trung lắng nghe: “Đa tạ Dư Nhi muội muội đã khen kỹ thuật hôn của ta.”

La Linh Dư: “... Hừ!”

Nàng nghĩ bụng, có gì hay mà huynh đặc ý há, chẳng qua là ý đọc nhiều hơn muội mấy cuốn dâm thư mà thôi. Đợi muội, đợi muội... Sớm muộn gì cũng khiến huynh nằm dưới muội, nghe muội điều khiển.

Tuy ngoài miệng Lục Quân trêu chọc là thế, nhưng trong lòng chàng vẫn hiểu được ý của La Linh Dư. Nàng cảm thấy cái căn bản của vấn đề vẫn chưa được giải quyết, còn chàng chỉ đang kéo dài thời gian. Nên nàng vẫn muốn đi, vẫn không chịu để ý chàng. Lục Quân thờ dài, sắc mặt nhạt phai —— chuyện như thế, cứ lặp đi lặp lại khiến chàng thấy mệt.

Nếu là lúc trước có nữ lang nào đây đưa như vậy, Lục Quân sẽ không nói gì, quay đầu bỏ đi ngay.

La Linh Dư cụp mắt, phán đoán về mặt của Lục Quân, đoán xem ranh giới cuối cùng của chàng ở đâu. Nàng không thể cứ việc gì cũng nghe theo chàng được, chàng muốn thì muốn, không muốn thì không cho nàng quyền phát biểu; nàng cũng không thể làm quá, giận lấy là nũng nịu đáng yêu, nhưng quá gần hờn thì thành ra về, sẽ làm Lục Quân chán ghét thật, tới lúc đó không biết bao giờ mới giảng hòa được.

Nữ lang thông minh phải biết nắm chắc cơ hội.

Lục Quân biết nàng muốn gì, nhưng im lặng nửa buổi vẫn chỉ trêu chọc nàng. La Linh Dư bị chàng nhìn đến mù mờ, chỉ thấy chàng vén bảo đống dậy, im lặng không lên tiếng, vén rèm lên đi ra. Nhất thời bỏ lại một mình La Linh Dư trong lều, khiến sắc mặt nữ lang lúc xanh lúc trắng, cắn môi tái nhợt. Lần này, nước mắt đọng đầy hốc mắt.

Nàng ám ức tức tối, lập tức nhào đến trên giường, thút thít tí te: “Có gì hơn người ta chứ! Ai thèm huynh há... Mới nói đôi câu mà huynh đã mất hứng... Sau này muội sẽ mặc kệ huynh! Hu hu hu... Lục Quân khôn kiếp, hu hu hu...”

Lục Quân lại vén rèm đi vào, thấy nàng nằm trên giường khóc, còn nghe thấy nàng nghẹn ngào mắng mình. Bước chân của Lục Quân khựng lại, nhất thời thấy xót xa khi thấy nàng khóc đến mức vai run bần bật, đồng thời lại thấy tiếng khóc của nàng khiến người ta hải lòng. Lục Quân đặt đồ xuống, ôm lấy nàng từ phía sau, ngón tay lau nước mắt đọng bên khóe, cười đùa: “Mít Ướt à, sao muội lại mắng sau lưng ta thế? Có phải một ngày ta bị muội nắng tẩm trăm lần không?”

Chỉ dùng tay không lau hết nước mắt, chàng lại dùng tay áo lau. Thấy nàng nức nở, hai vai run lên, trong mắt trong mui đều chảy nước. Hôn nữa... lớp trang điểm cũng bị lem rồi. Bình thường chàng hay đùa La Linh Dư trang điểm bị nhòe, khiến nàng phải căng thẳng; nhưng đến khi nàng biến thành chú mèo đất thật, chàng lại không nói gì. Lục Quân nhìn cả buổi nhưng vẫn không kim nén được, đành xoay mặt đi.

La Linh Dư đập vào vai chàng, suy sụp: “Có phải huynh đang cười không? Có phải đang cười trộm không?! Người ta bị chọc cho tức chết, mà huynh còn cười được há!”

Nàng dẫu mòi, ai oán trừng mắt nhìn. Rồi lại quay qua ôm cổ chàng, chùi nước mắt vào cổ chàng. La Linh Dư vẫn có rất nhiều mảnh khảnh, biết Lục Quân đi mà quay lại là có ý gì, biết ưu thế của mình ở đâu, biết đạo lý nam nữ sống chung. Nàng càng cọ chàng mắng chàng, ôm chàng dựa sát vào chàng, thì chàng mới càng yêu thích nàng hơn.

Nữ lang nũng nịu đáng yêu, về đẹp nị hoặc khắc sâu và xương tủy, hút hồn chàng.

Lang quân cụp mắt, nắm tay nàng hôn lên từng ngón một, làm nữ lang “à” lên. Lục Quân cũng biết rõ chút tâm tư nhỏ của nàng, nhưng cuối cùng vì được nàng làm nũng nên tâm trạng đã khá hơn. Một tay ôm nàng, một tay cầm lấy tờ giấy trong ngực, đưa cho nữ lang nước mắt là chữa xem. Lục Quân giờ tay vờ vào mũi nàng, lực không nhe chút nào: “Đồ vô lương tâm, ta viết giấy cho muội, mà muội lại nói xấu ta sau lưng.”

La Linh Dư thút thít, thu lại nước mắt mà ban này có tình làm chàng đau lòng, sau đó cúi mắt nhìn tờ giấy chàng đưa cho. Mực trên giấy vẫn chưa khô, nét bút như rồng bay phượng múa, chữ đẹp thuộc hạng bậc thầy thư pháp, nhìn là biết ngay do danh sĩ Lục tam lang đích thân đề. Tim La Linh Dư đập *thình thịch*, sau khi ghen tị tài nghệ thuật của phu quân tương lai một phen, mới nhìn xem chàng viết gì ——

Lục Quân viết rõ trên giấy hai quy định cho cả hai.

Điều đầu tiên, chàng tuyệt đối không lấy chuyện sống chết ra làm trò đùa, nếu về sau gặp lại chuyện này thì tuyệt đối sẽ không giấu giếm, có gì nói nấy;

Điều thứ hai, sau này La Linh Dư không được đẩy chàng vào cảnh khó xử ở nơi công cộng, không được làm mất thể diện của chàng. Có chuyện gì thì có thể đóng cửa gây sự, nhưng không được làm Lục Quân mất mặt trước mặt người ngoài.

La Linh Dư nghiêm túc đọc hết, chợt một chiếc bút lông bị nhét vào tay nàng: “Nếu đồng ý thì ký tên đi. Sau này chúng ta cứ dựa theo giao ước mà làm, đừng cãi nhau vì mấy vấn đề này nữa.”

La Linh Dư rất hài lòng, thấy chàng ký tên rồi, nàng mới đặt bút ký tên mình. Lúc nàng ký tên, Lục Quân nhìn xuống nàng, trong mắt hiện lên nụ cười thương yêu. Nàng vừa viết xong thì tờ giấy bị xé làm đôi, mỗi người giữ một nửa, lúc này hai bên mới thỏa mãn. La Linh Dư đã đạt được mục đích, nên nhìn Lục Quân thế nào cũng thấy thuận mắt.

Nghe bụng, sao mình lại may mắn đến vậy chứ, lang quân mình thích không chỉ tài nghệ xuất chúng dung mạo xuất sắc, mà chàng còn thức thời nữa, nói một hiểu mười, không cần nàng nhiều lời thì chàng cũng biết nàng đang

gật đầu gì.

Ôm lấy cổ lang quân, La Linh Dư ngẩng đầu, thò thè: “Tuyệt Thần ca ca, mới sáng sớm đã cãi nhau, huynh có đau đầu không, có đói bụng không? Muội làm thêm đồ cho huynh nhé? Chỉ làm cho một mình huynh thôi, người ngoài không có đâu. Tuyệt Thần ca ca không thích chia sẻ với người khác, huynh thích đồ độc nhất, muội biết mà.”

Mỹ nhân đưa mắt nhìn đầy tha thiết, vốn phải là cảnh đẹp ý vui. Nhưng nàng không biết, vì nàng khóc nên lớp trang điểm đã bị nhoe, trên mặt lấm lem vết đỏ đường đen, bột dính sền sệt. Lục Quân lại còn chơi xấu, thấy nhưng không nói, chỉ cố gắng nín cười, bà vai run lên. Lục Quân nghiêm túc: “Đa tạ Dư Nhi muội muội đã quan tâm, vậy thì đi đi.”

La Linh Dư vui vẻ đáp vâng, cũng không còn màng chuyện thu dọn hành trang nữa, đứng dậy hôn chàng rồi thướt tha đi ra ngoài. Lục Quân ngồi trong lầu chờ, quả nhiên một lúc sau, nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài lộn lại, người nào đó thở hổn hển, gấp đứt hết lên: “Lục Quân! Huynh rút ra cho ta ——”

Biết đã bị phát hiện, Lục tam lang cười bò trên giường: “Ha ha ha...”

***

Trong mắt mọi người, sau khi Lục tam lang và La nữ lang cãi nhau, hai ba ngày sau lại làm lành một cách kỳ lạ. La Linh Dư không nhắc đến chuyện xuống núi nữa, lại sắm vai tiểu giai nhân dịu dàng, hỏi han săn sóc mọi người trong quân doanh. Lục tam lang và La Linh Dư khăng khít như keo sơn, khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên. Trong lúc trà dư tửu hậu, có tướng sĩ tò mò hỏi Lục tam lang đã làm gì để nữ lang vui vẻ.

Lục tam lang không trả lời.

Dĩ nhiên rồi, còn lâu chàng mới để người ta biết được chuyện mình mất mặt.

Mà La Linh Dư đứng là cho chàng đủ thể diện trước mặt mọi người, nàng đánh vào tay mình cố ý nói xin lỗi; mọi người làm chứng, Lục tam lang cũng xuống nước xin lỗi, nói sẽ không làm nàng tức giận nữa.

Hai người ngọt ngào ân ái, làm bộ làm tịch, khiến các tướng sĩ trong quân nhìn mà hăm mộ, cũng khiến các nữ lang khác lên núi, định dụ dỗ Lục tam lang phải tiu nghỉu ra về.

Cứ dính lấy nhau như thế mấy hôm, La Linh Dư xuống núi rồi cũng nhiều lần lại thăm Lục Quân, đưa quần áo mùa đông và lương thảo tới cho các tướng sĩ trong quân doanh. Ba lần bốn lượt, các tướng sĩ đều biết La nữ lang sẽ đưa nhu yếu phẩm đến, thế là ai ai cũng háo hức mong đợi La Linh Dư. Cho tới ngày hạ tuần tháng Mười Một, đêm trước ngày Đông Chí.

La Linh Dư lại lên núi, khi đang cùng Lục Quân thăm hỏi các tướng sĩ, bất chợt đất đai chấn động mạnh, nàng lao đảo ngã lủi ra sau mấy bước, ngã vào lòng Lục Quân. Các tướng sĩ vốn đang thả lỏng lập tức cảnh giác, đứng bật dậy, phải người ra ngoài thăm dò. Lục Quân sa sầm sục mặt, một lúc sau mới được tin tức, thì ra là quân Bắc bắt đầu phản kích, binh lính đã đến dưới thành, chúng lại muốn công thành lần nữa.

Lục Quân lập tức cho người liên lạc với Ngụy tướng quân, rồi chàng tức tốc xuống núi cứu viện, không nán lại trên núi một khắc nào nữa. Chàng vội vã cho người đưa La Linh Dư quay về, La Linh Dư không nói gì, nhưng xe chạy được nửa đường thì nàng nhảy xuống xe, đi cùng đoàn quân hành binh xuống núi. Nàng nhìn sắc mặt Lục Quân, biết trận chiến này có chỗ kỳ lạ, chỉ sợ không dễ đối phó. Một nữ lang yếu đuối như nàng, việc cần nhất là cứu giúp thương binh, nấu cháo chuẩn bị lương thực ở hậu phương, hóa giải áp lực cho các tướng sĩ ngoài tiền tuyến.

Hỏa lực tấn công lần này của quân đội phương Bắc quá mạnh.

Quân đội Nam quốc ra sức chống cự, thế nhưng số người thương vong không ngừng tăng lên.

Ngụy tướng quân và Lục Quân như lâm vào đại địch, ngày ngày thảo luận vì sao hỏa lực của quân địch lại đột ngột mạnh đến thế, rốt cuộc là được bên nào hỗ trợ. Sắc mặt cả hai rất khó coi, chỉ mỗi quân Bắc thì còn có thể ngán chặn, song nếu bên đối phương có viện binh, sợ rằng quân Nam sẽ bị cô lập.

Khởi lửa chiến tranh bùng nổ, nuốt trọn cả vùng phương Bắc.

***

Khi chiến hỏa phương Bắc bốc lên, vì tin tức truyền đi không nhanh, nên quốc đô Nam quốc là Kiến Nghiệp vẫn chưa biết được tình hình. Nhưng vào ngày pháo của quân Bắc công phá cửa thành quân Nam, tại trên triều đình, mĩ nữ Lục nhị lang giật giật liên hồi, mơ hồ có dự cảm bất an. Dự cảm kia quả mãnh liệt, đến mức làm tinh thần hần hoảng hốt, nên trên triều khi hai bên đang đối lập chính trị, hần cũng không có tâm trạng tham dự.

Sau khi buổi chiều kết thúc, Lục nhị lang không ra khỏi hoàng thành mà đi thẳng đến nha thự làm việc. Hôm nay có rất nhiều quyền trục chuyển đến cho Tư Không phủ, một mình Lục Hiên sửa sang lại hết. Xử lý đến trưa thì thấm mệt, Lục Hiên nằm trên bàn chìm vào giấc ngủ. Hần lại nằm mơ tiếp. Trong giấc mơ, tuyến thời gian vẫn rối loạn như vậy, giấc mộng tiền đoán lại đến rồi ——

Núi tuyết mịt mù, khách ghé lại nhà, y phục trắng tuyết.

Ở cửa thành tại vùng chiến loạn, vô số thi thể bị chôn vùi giữa khối mù và máu tươi. Hai phe địch ta cùng giao chiến, có danh sĩ lên vượt biển, từ Bắc quốc đến Nam Dương tìm Lục tam lang Lục Quân.

Người này đội mũ cao lừng đeo đai ngọc, trang phục cao quý, từng hành động đều toát lên vẻ văn nhã thanh cao của tử đệ Ô Y Kiến Nghiệp. Y ngược gương mặt lấm tẩm vết bẩn lén, Lục Hiên như du hồn đứng ngoài nhìn bóng chân động. Chỉ thấy y nhìn Lục Quân, nhoen miệng cười: “Diễn đã về, gặp lại tam biểu ca, thật sự rất vui mừng.”

Nét mặt Lục Quân khê dao động, nắm lấy tay y. Như có cảm giác, chàng đưa lang quân thiếu niên vào trong nói chuyện.

Còn Lục nhị lang đứng xem lại hoảng hốt sợ hãi: lang quân thiếu niên này... chính là biểu đệ của hần, là con trai độc nhất của cô cô hần, là đường ca của La biểu muội, La Diễn.

Từ khi cùng mẫu thân quay về Kiến Nghiệp, sau hai năm đèn sách, La Diễn đã đi chu du khắp thiên hạ. Đi liền hai năm không về, đến mẫu thân như Lục Anh cũng không sốt ruột, thì người Lục gia sẽ không hỏi quá nhiều về hành tung của La Diễn. Lục nhị lang cứ tưởng biểu đệ này đi học ở các quận tại Nam quốc.

Nay ở trong mơ, hần mới hay thì ra La Diễn đã đến Bắc quốc từ bao giờ không hay!

La Diễn quay về, còn đem theo một tin tức quan trọng.

***

Lục Hiên choàng tỉnh khỏi cơn mơ, mồ hôi nóng đỏ rùng rùng, chạy nhanh đến bên bàn viết thư, hần viết ngây cho xong bức thư, vội vã gửi đến cho tam đệ. Chỉ mong là tới kịp, để tam đệ còn đề phòng trước!

Trong giấc mơ vừa rồi, hần gặp được biểu đệ La Diễn y phục trắng muốt. Đến lúc này, tất cả thông tin trong mơ mới ghép lại với nhau hoàn chỉnh, cuối cùng hần cũng đã rõ, rốt cuộc tam đệ chết như thế nào!

Triều đình Nam quốc triệu Lục tam lang về mà không phê chuẩn lương thảo; công chúa Bắc quốc nói lời gièm pha, chư quận phương Bắc không tin tưởng Lục Quân, không chịu hợp lực chiến đấu với chàng; người thiếu niên xa lạ trên núi tuyết ám sát... Và còn cả tin tức quan trọng mà La Diễn đưa đến!

Tất cả những chuyện đó hợp lại với nhau, mới hại chết tam đệ!

Thực tế và mơ đã khác nhau, song những chuyện nên đến vẫn sẽ đến. Lục nhị lang viết thư mà tay run lên, nhắc nhở bản thân: nhanh lên, nhanh nữa đi! Phải kiểm soát những chuyện này sớm, thì tam đệ mới thoát khỏi được từ kiếp!

***

Trong cuộc chiến, La Linh Dư ở lại doanh trại giúp mọi người băng bó vết thương. Trong ngày hôm đó, nàng nghênh đón một vị khách quý, khách quý chỉ đích danh muốn gặp nàng. La Linh Dư ngạc nhiên ra mặt, không biết từ bao giờ mình lại có thể diện như thế. Nàng rửa mặt rửa tay, sửa sang lại y dung rồi mới đi tiêu binh dẫn đi gặp người.

Trong doanh trường, thiếu niên đi thẳng trước xoay người, ánh mắt tối tăm nhìn đến.

La Linh Dư ngạc nhiên: “Hành Dương vương điện hạ! Không phải ngài đang ở Nhĩ Dương sao, sao lại đến Nam Dương?”

Lưu Mộ thấp giọng đáp: “Ta vốn ở Nhĩ Dương, vô tình cứu được một người, người này khẳng khái đòi tới Nam Dương gặp Lục tam lang. Lúc ta nhắc đến cô, hần ta càng kích động hơn... Người đó tự xưng là đường ca của cô.”

Sau lưng Lưu Mộ, một lang quân thiếu niên khác xoay người lại, mỉm cười nhìn thiếu nữ đứng ở cửa. La Diễn có gương mặt hòa nhã, kết hợp huyết mạch hai nhà Lục La nên tướng mạo của y càng xuất chúng. Y vừa chấp tay, La Linh Dư vội vã đi lên đỡ lấy.

La Linh Dư: “Đường ca! Là huynh thật sao... Sao huynh lại ở đây, đại bá mẩu nói huynh ra ngoài đi học mà.”

La Diễm nhìn muội muội bằng ánh mắt ôn hòa, quan hệ của y với La Linh Dư thân mật hơn người ngoài nhiều. Có điều khi nghe thấy La Linh Dư nói thế, La Diễm mới sực nhớ tới chuyện quan trọng, lập tức nhíu mày: “Nghe Hành Dương vương điện hạ nói, người phụ trách bố trí chiến lược ở đây là tam biểu ca? Huynh có tin tức quan trọng muốn nói với tam biểu ca, muội mau dẫn huynh đi gặp huynh ấy đi!”

Hai mắt La Linh Dư chợt lóe sáng, gật đầu đồng ý, để người hầu đi truyền lời.

Nàng và La Diễm là đường huynh đường muội với nhau, cùng lớn lên bên nhau, La Diễm như ca ca ruột của nàng, còn thương yêu nàng hơn đại bá mẩu nhiều. Nhưng từ khi thành Nhĩ Dương bị công phá, sau khi La Linh Dư li tán với một nhà đại bá mẩu, tính ra cũng đã năm năm La Linh Dư chưa gặp lại La Diễm. Năm năm không gặp, bản tính nàng vốn ích kỷ, nàng không biết bây giờ La Diễm có tính cách ra sao, mà mình lại đứng về phía Lục Quân, nghĩ bụng không biết đường ca có làm hại ai không.

Dù gì thì, trong ý tứ mà Hành Dương vương chưa nói ra... Hình như La Diễm đến từ Bắc quốc.

***

Ngay đêm hôm ấy, Lục tam lang quay về gặp La Diễm. Thời gian gấp gáp, La Diễm theo Lục Quân vào trường, không hỏi đầu hàn chuyện chuyện cũ, y nhanh chóng nói với Lục Quân: “Biểu ca, đệ đi du học ở Bắc quốc, nhận được thư huynh viết gửi cho các danh sĩ. Huynh có biết Bắc quốc đang coi huynh là đại địch không? Danh sĩ nào dám giúp huynh thì sẽ bị bắt, không cho ra ngoài.”

Ấn đường Lục Quân giặt giặt: “Đệ cũng bị bắt ư?”

La Diễm: “May mà đệ trốn ra được... Đệ bị bắt khi đang liên lạc với người ta, nên biết được một tin tức. Bắc quốc bắt được một đại sư thuốc nổ, ép ông ta chế tạo thuốc nổ loại mới cho bọn chúng, muốn dùng đó để đối phó với Nam quốc. Vị đại sư kia vốn kiêu ngạo, không chịu giao cách chế tạo ra, sợ một khi giao ra thì mình cũng chết. Hiện tại đại sư thuốc nổ đó vẫn đang bị nhốt... Nếu biểu ca có cách thì mau cứu ông ấy đi. Đợi ông ấy được cứu thoát rồi, Bắc quốc không có thuốc nổ loại mới, thì sẽ không uy hiếp được Nam quốc ta.”

Lục Quân nhìn y: “... Tin tức này của đệ chậm rồi. Sợ là thuốc nổ đó đã bị Bắc quốc sử dụng.”

Thì ra đó là nguyên nhân khiến hòa lực của Bắc quốc tăng mạnh trong lần phản kích này.

La Diễm sững người, sau đó mặt tái mét, ngã xuống: “A! Sao lại như thế? Chẳng nhẽ Nam quốc phải thua thật ư?”

Lục Quân không trả lời La Diễm, trong lòng chàng rung động, đứng lên đi lại trong doanh trường. Chàng rất miễn cảm, có thể suy một ra ba, khi La Diễm báo cho chàng tin tức này, không cần Lục nhị lang viết thư dài dòng thì chàng cũng biết trong mơ đã xảy ra chuyện gì. Con người Lục Quân giặt giặt, ánh sáng trong mắt lóe lên, ồ một tiếng ——

Thì ra là thế.

Núi tuyết, một toán quân đội, địch quốc đuổi theo.

Thì ra chàng dẫn những người đó đi sâu vào Bắc quốc, cứu các danh sĩ bị liên lụy, đồng thời đưa đại sư thuốc nổ kia rời đi.

Nếu không, Ngụy tướng quân sẽ không yên tâm để chàng một mình lãnh binh ra chiến trường.

Có thể tình hình lúc đó là như thế này: Ngụy tướng quân không chế được chiến trường, nên chàng mới đi vào biên giới quân địch cứu người. Quân địch truy kích mạnh mẽ, chàng chết trong ngày tuyết rơi nhiều. Nhưng đại sư thuốc nổ thành công được cứu đưa về Nam Dương, tranh thủ thời gian cho Nam Dương, cũng tranh thủ được thời gian đưa lương thực tới.

Nên Nam Dương mới có thể đại thắng.

Nam quốc mới có thể bắt bại.

...

Lục Quân cười khẽ, lâm lâm: “Thì ra là thế.”

La Diễm mù mờ nhìn Lục Quân đi ra khỏi doanh trường. Tâm trạng nhẹ nhõm, Lục Quân bước ra khỏi doanh trại, nhưng khi lo lắng ngẩng đầu lên thì thấy Hành Dương vương Lưu Mộ đang đứng nói chuyện với La Linh Dư. Tuy vẻ mặt của hai người rất bình thường, nhưng bọn họ đứng cạnh nhau vẫn như chiếc gai đâm thẳng vào ngực Lục Quân.

Lục Quân im lặng một lúc, sau đó mới mở miệng: “Công tử.”

Lưu Mộ nhìn lại.

Lục Quân chậm rãi nói: “Linh Dư đã đính hôn với ta, hiện giờ nàng là hôn thê của ta.”

Lưu Mộ: “...”

Hắn nhíu mày, không hiểu Lục Quân có ý gì.

Lục Quân vừa dứt lời thì cảm thấy mình nói nhiều. Dưới cái nhìn chứa đựng ý cười của La Linh Dư, Lục tam lang vẫn tò vò bình tĩnh, bịa ra một lý do: “Ta và Linh Dư đã đính hôn, lại có quen biết với điện hạ. Điện hạ không tặng quà chúc mừng cho hai người bọn ta sao?”

Lưu Mộ: “...”

Hắn trợn mắt không tin nổi: ... Người này muốn nhận quà đến điên rồi hả? Khoan đã, cái cách nói chuyện này... Sao lại giống với nhị ca ăn nói lung tung vô lý của hắn thế? Không hổ là người một nhà!

*Qin: Bản thân cảm thấy chương này khá hay. Chương trước chỉ mới là giải quyết bề nổi, chương này mới giải quyết mâu thuẫn giữa hai người thật sự. Nếu là La Linh Dư trước thì nàng đã cười hi hỏ qua rồi, nhưng vì nàng thật sự thích Lục Quân nên vẫn muốn giải quyết tận gốc vấn đề. Còn Lục Quân cũng là người thông minh, không cần nói ra vẫn hiểu ý tứ của La Linh Dư. Nói chung đôi chim câu bé nhỏ đã thật sự tâm ý tương thông, chương trước Qin chưa thấy tình, chương này mới thực sự thấy rõ chữ tình của hai bạn.

P/S: Quả lễ 2/9 nhé. ^_^ Hôm nay các bạn có ngày lễ vui vẻ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 115

Hành Dương vương không định tiếp xúc với người Lục gia, cuối cùng cũng khịt mũi xem thường, không tặng quà cáp gì cả. Mà Lục tam lang cũng chỉ buột miệng tìm cơ để tuyên cáo chủ quyền của mình, cảnh cáo Lưu Mộ đừng có động đến La Linh Dư. Chứ chàng cũng không để ý đến quà cáp thật.

Hiện tại có chuyện quan trọng hơn, là nếu như chàng đã đoán được đại khái từ kiếp của mình là gì, thì tất sẽ phải nghĩ cách đối phó.

Về phía triều đình, chàng đã cho người giục ngựa đưa tin về Kiến Nghiệp, muốn Trần vương nhanh chóng đưa lương thảo binh lực tới, không thể kéo dài thêm được nữa.

Còn ở Nam Dương, trước đó đã huấn luyện quân tiên phong một thời gian dài, nay nếu muốn cứu người, vừa hay có thể dùng bọn họ.

Có đủ nguyên nhân dẫn đến kết cục chiến bại trong mơ. Còn ở ngoài đời, Lục Quân đã từ từ lấp vào các chỗ trống đó. Từ cổ chí kim, triều đình luôn kiêng dè quận trưởng thông đồng len lút với các tướng sĩ trú đóng ở biên ải. Dù Lục tam lang đã đến Nam Dương, thì các quận xung quanh Nam Dương cũng khó phối hợp được. Lục Quân chết trong mơ cũng vì do không có người tiếp ứng.

Nhưng bây giờ thì không như vậy.

Hành Dương vương cũng là khách bên ngoài. Lưu Mộ cũng như Lục Quân, đều không sợ gì triều đình. Các quận lân cận cần thời gian và thảo luận để phối hợp với nhau. Nhưng khi Lưu Mộ vừa phân tích hơn thua, bọn họ lập tức gật đầu.

Thiếu niên quận vương có sự ngạo mạn tận xương tủy, lại có tác phong quả quyết của một vị đại tướng. Trải qua mấy tháng trui rèn ở biên ải, lệ khí trong mắt hắn đã giảm đi nhiều. Thời kỳ cậu thiếu niên áo hoa đỏ gấm đã rồi xa, hắn dần trở nên trầm lặng, nghiêm túc.

Hành Dương vương và hai người Lục Quân, La Diễm đứng trong doanh trường, trải bàn đồ ra trên bàn. Lục Quân nhớ tới hành động cứu đại sư và danh sĩ “... Đối phương đang được thế trong cuộc chiến lần này, không thể để Bắc quốc sử dụng đại sư hòa được được. Nay đại sư đang bị giam lỏng, chính là lúc tâm bất cam tình bất nguyện. Ta là danh sĩ đương thời, nếu ta đích thân đến thì có lẽ sẽ thuyết phục được đại sư rời đi. Còn những danh sĩ viết văn đã kích Bắc quốc, cũng phải cứu ra. Nếu đã muốn đột kích đi trước, tất quân tiên phong là lựa chọn tốt nhất. Nếu đã tiên phong, thì phải có người tiếp ứng ở hậu phương...”

Nhất định trong mơ là Ngụy tướng quân phải người tiếp ứng. Nhưng khi ấy Nam Dương đang bị mắc kẹt, Ngụy tướng quân không thể phân thân mà chu toàn.

Còn trên thực tế... Lưu Mộ gõ tay lên bàn đồ trên bàn, trầm ngâm “Linh của ta đang ở ngay dưới chân núi, đối đầu với quân Bắc. Nếu người qua biên giới từ nơi này thì ta có thể tiếp ứng...”

Lục Quân “ừ” một tiếng, lấy thêm mực đỏ vẽ vào, bàn bạc chi tiết với Hành Dương vương.Tới lúc thảo luận đến chuyện danh sĩ bị kẹt ở đất Lạc Dương, Lục Quân trầm ngâm suy tư. Lạc Dương là quận lớn, tiếp tế hậu phương của Bắc quốc tất phải đi qua Lạc Dương, tuyến phòng thủ ở Lạc Dương rất nghiêm, ra vào không dễ. Nếu muốn cứu người ở Lạc Dương thì phải mất nhiều sức hơn.

La Diễm cung cấp một thông tin hữu hiệu: “Thái thú Lạc Dương quản lý rất chặt chẽ, ở Lạc Dương năm năm, thế lực cũng khá lớn. Nhưng thái thú Lạc Dương có một khuyết điểm mà ít ai biết được, đó là ông ta là kẻ háo sắc, cũng không thể sinh con. Trước đó để ở lại Lạc Dương, được thái thú Lạc Dương tôn là thượng khách, vô tình cứu được một thiếu nữ bị ông ta chơi đùa. Để mới biết thì ra sau khi ông ta sủng hạnh mỹ nhân, sợ người ngoài biết được khuyết điểm của mình nên giết hết bọn họ. Không biết ông ta đã giam giữ bao nhiêu mỹ nhân trong phủ.”

Ánh mắt Lục Quân khẽ động.

Chợt bên tai nghe thấy âm thanh réo rắt của nữ lang.

Các nam nhân ở trong doanh trường đồng loạt nhìn ra ngoài, thấy La nữ lang đang phối hợp cùng với quân sĩ phát y phục mùa đông. Nữ lang nói lời nhỏ nhẹ, trông mắt lấp lánh sao xuyên, mỗi một lang quân được nàng nhìn hay nói chuyện, hoặc đỏ mặt hoặc ngẩn ngơ nhìn theo. Nam nhân vốn háo sắc, giai nhân như thế, có ai không thích ngắm nhìn?

La Linh Dư nhận ra ánh mắt bên này, xoay người sang mỉm cười.

Đây là đường muội của mình, trong lòng La Diễm không có ý khác thường, song vẫn cảm thấy Dư Nhi bây giờ đẹp hơn hồi tám bé nhiều; Hai mắt Lục Quân lóe sáng, cõi lòng đã bị sắc đẹp tuyệt thế kia làm rung động, nhưng định lực của chàng rất tốt, ngoài mặt vẫn không tỏ vẻ gì; còn Lưu Mộ mới là người hai mắt lóe sáng bởi cái nhìn kinh hồng của nữ lang, nhưng ngay sau đó lập tức tu ngưu buồn phiền.

Lưu Mộ lẩm nhẩm: “Thái thú háo sắc, trong phủ nhốt nhiều mỹ nhân. Nhưng giai nhân tuyệt sắc ngang vẻ đẹp khuynh thành, ai có thể thích hợp hơn La nương tử?”

Vừa có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, lại còn nhanh trí giao hoạt, sao không lợi dụng ưu thế của mình? Với sự hiểu biết của Lưu Mộ về La Linh Dư, tâm tư nữ lang này hơi độc địa, nhưng chưa chắc đã không muốn...

Ánh mắt La Diễm chợt động, cũng đồng ý với lời của Lưu Mộ. Quả thật đường muội của y quá đẹp...

Nhưng Lục Quân phản bác ngay: “Không được.”

Lưu Mộ liếc mắt nhìn chàng: “Ta biết người xem nàng ta là nữ nhân của mình, không muốn nàng ta phô bày vẻ đẹp trước lang quân khác, để người ta thèm thuồng. Nhưng đại nam tử hành sự, đâu thể chùn bước vì tư tình nhi nữ? Nàng Tây Thi, Chiêu Thuyền ngày xưa, chẳng phải cũng bốn ba vì quân vương sao*. Chẳng nhẽ La nương tử không làm được?”

(*Tây Thi là người con gái nước Việt. Khi nước Việt bị Ngô vương đánh bại và bắt Việt vương làm con tin, Tây Thi được chọn là một trong các mỹ nhân tiến cho Ngô vương, và nàng đã khiến Ngô vương say đắm, thả Việt vương về. Chiêu Thuyền là nhân vật hư cấu sống vào thời Tam Quốc, dưới sự tính kế của cha nuôi nàng là Vương Doãn, nàng đã mê hoặc được Đông Trác và Lữ Bố. Sau, Vương Doãn ra kế gả nàng cho Đông Trác làm thiếp, sau đó chọc tức Lữ Bố, khiến Bố đang tâm muốn giết Trác để giành lại Chiêu Thuyền. Cuối cùng, Đông Trác bị Lữ Bố giết hại.)

Lục Quân lạnh lùng cất tiếng: “Không cần phải nói nhiều, tuyệt đối không được.”

Tình cảm của Lưu Mộ dành cho La Linh Dư không sâu, thậm chí trong lòng còn sự sợ sùng như trà tử, muốn xem Lục Quân phụ lòng La Linh Dư, vứt bỏ Lưu Đường. Như thế nếu làm vậy, thì có thể chứng minh Lục Quân cũng chỉ thế mà thôi. Vị quận vương trẻ tuổi hay bắt hòa với Lục Quân híp mắt, đưa cọt: “Có lẽ nên để cho La nương tử biết, để nàng ta tự quyết định? La nương tử quen mình vì nghĩa, nhất định cũng sẽ sẵn sàng hy sinh vì chút chuyện này nhì?”

Lục Quân ngược mắt nhìn Lưu Mộ.

Ý giễu cợt trong mắt Lưu Mộ không hề thuyên giảm.

Kiên quyết đối đầu trực diện, dóm lửa trong bốn mắt cháy mạnh, chàng thanh niên cùng người thiếu niên đứng đối diện nhau, dáng người cao như từng bách. Tựa cảnh lan cây ngọc trước đình, phong lưu vô song; lại như cùng đứng trên vách núi hiểm trở, vô sắt kẽm *cheng*.

Lưu Mộ thu hồi vẻ mặt, thấy Lục Quân nhìn mình chăm chú: “Ta nói một lần cuối cùng, không được. Nếu người dám để nàng mạo hiểm, ta tuyệt đối không tha cho người. Quốc gia đại sự là quốc gia đại sự, nhưng người biết ta rồi đấy, ta sẵn sàng làm chuyện mình muốn làm, ta cũng có thể không quan tâm đến tất cả.”

“Thiện hạ Nam quốc vốn không phải là của ta. Nó không mang họ Lục, mà là họ Lưu.”

Lục Quân thấp giọng: “Nếu người dám ức hiếp nàng, nhất định ta sẽ phá nát giàng sơn họ Lưu của người.”

Lưu Mộ: “Người dám! Người tưởng mình là ai hà, người nghĩ mình đang nói gì! Không lẽ người dám mưu phản!”

Trong mắt Lục Quân mang theo tia cười: “Người cảm thấy ta có dám không?”

Lần này, lửa giận bùng lên trong mắt Lưu Mộ, nhưng vì kiêng kỵ nên không dám nói ra. Hắn thầm nghĩ rằng nghiêng lợi, nghĩ thế gia là đồ bại hoại! Chính vì địa vị không bị gò bó của thế gia nên mới kéo Nam quốc vào vũng bùn, đã thế đuôi to khó vẫy, chỉ có thể bị kéo sa chân cùng. Lục Quân đang uy hiếp hắn... Hắn hiểu con người Lục Quân, giả vờ thanh cao xuất trần, thực chất trong lòng chứa đầy đại nghĩa nước nhà... Nhưng hắn ta quá ích kỷ!

Hai người đứng đối nhau, La Diễm ở cạnh chần chờ lúng túng: “... Hai người đang cãi cái gì thế? Không để đường muội đi, vậy chắc chắn biểu ca có cách khác. Biểu ca còn chưa nói ra mà hai người đã định đánh nhau là sao? Là ta bỏ lỡ chuyện gì à?”

Nhưng Lục Quân và Lưu Mộ không nói tiếp nữa.

Sau đó trực tiếp bỏ qua vấn đề về La Linh Dư, thảo luận nội dung kế tiếp. Lưu Mộ không nói La Linh Dư phải làm thế nào nữa, Lục Quân cũng không bảo định làm gì để được thái thú Lạc Dương tin tưởng. Nhưng Lục Quân vẫn phải cố gắng kiềm nén, không chế mình. Chàng vốn hay bén, có thể lập tức nhận ra Lưu Mộ có hảo cảm với La Linh Dư.

Lưu Mộ thích La Linh Dư!

Trong giấc mơ của Lục nhị lang, Lưu Mộ còn cười La Linh Dư!

Lục Quân cực kỳ ghen ghét song lại không thể nói, không thể vạch rõ, sợ rằng sẽ khiến hai người này sinh tình thật.

Khó chịu đến thế mà vẫn phải nhẫn nhịn!

Hễ có chỗ khác biệt thì càng đáng tin hơn, Lục Quân cũng muốn để Lưu Mộ biến đi, đừng xuất hiện trước mắt La Linh Dư nữa.

***

Lục Quân và Lư Mộ âm thầm so tài, biểu hiện ra ngoài là đột nhiên quan tâm đến La Linh Dư một cách khác thường. Chỉ cần có cơ hội, là chàng lại thoải mái thân mật với La Linh Dư trước mặt mọi người, kéo tay nắm tay chỉ là chuyện thường, có lúc đang dùng bữa, chàng còn đút ăn cho La Linh Dư.

Lư Mộ đen mặt, hừ một tiếng, quay đầu bỏ đi.

La Diễm: “...?”

Y ngạc nhiên nhìn rồi nhảy cảm phát giác, song cũng đánh lăm như không biết. Chỉ là lúc y nhìn La Linh Dư có nhiều cảm khái: ai mà ngờ được cô nhóc hồi bé lớn lên, lại được nhiều nam nhân thích đến thế? Có điều Dư Nhi hoạt bát cơ trí như vậy, khéo ăn khéo nói lại còn khéo tay, được người ta thích cũng là bình thường.

La Linh Dư được chiều mà đâm lo, hưởng thụ sự đối xử thân mật của Lục Quân mấy ngày, cho tới khi tình hình cuộc chiến càng lúc càng gay gắt. Sau khi bàn bạc thỏa đáng về kế hoạch, Lục Quân mới đến tìm nàng, nói cho nàng biết suy đoán về nguy cơ trong giấc mơ.

Đêm hôm đó ánh sao thưa thớt, sương mù giăng khắp lối.

La nữ lang khéo tay, nàng ôm bàn vẽ, nghiền cơm xuen nên làm áo khoác giữ ấm cho các tướng sĩ như thế nào, rồi phải làm gì để thể gia Nam Dương chu cấp tiền. Nhưng Lục Quân vừa chậm rãi kể hết chuyện, thì mọi thứ trong đầu nàng bay biến, tay bị kim đâm phải. Song nàng vẫn chẳng hề nhận ra, mở miệng nói ngay: “Tốt quá rồi! Biết vì sao huynh sẽ chết thì để người khác làm chuyện đó là được mà.”

Không quan tâm người đó có chết hay không.

Lục Quân ngồi xồm xuống, cảm khăn trùm tay nàng lại, chậm rãi lắc đầu. La Linh Dư nhìn về mặt chàng, trong lòng nặng trĩu, sắc mặt nhạt phai. Quả nhiên, Lục Quân bình tĩnh nói: “Cách thỏa đáng nhất để đối đầu với nguy cơ là phải đương đầu ứng phó, chứ không phải né tránh. Cứ trốn mãi cũng không trốn được cả đời, lùi về sau một bước, biên số sẽ tăng lên gấp mười. Ta sẽ không trốn tránh.”

Chàng nói qua về kế hoạch của mình, chỉ vì để La Linh Dư yên tâm: “... Ta có nhiều sắp xếp như thế, sẽ không chết đâu. Tin ta, Linh Dư.”

Con người La Linh Dư cơ lại, chợt rút tay về.

Nàng sầm mặt, đứng dậy toan bỏ đi. Lục Quân sớm đoán được nàng sẽ như vậy, lập tức đứng lên cùng lúc với nàng, giro tay ôm nàng vào lòng. Mà La Linh Dư cũng đã lường đến chuyện đó, người nàng vừa xoay lại là giro tay đánh vào ngực chàng, cơ thể run lên: “Huynh đức độ quá nhì! Còn muội chỉ là đồ tiểu nhân, không đáng để nhắc đến! Muội không quan tâm những người khác sống chết thế nào, muội chỉ quan tâm một mình huynh đây! Huynh lại cảm thấy muội ích kỷ đúng không...”

“Không có, không hề có chuyện đó.” Lục Quân ôm nàng dỗ dành, cúi đầu hôn lên mặt nàng, chàng dùng sức, “Ta biết muội chỉ quan tâm mỗi ta, trong lòng ta rất vui...”

Nước mắt đọng trên làn má, La Linh Dư nghẹn ngào: “Huynh vui thì có ích gì, không phải vẫn vào chỗ chết sao?”

Lục Quân mỉm cười: “Nói gì thế. Ca ca còn chưa cưới được muội, chưa sinh con cháu đông cả đại sảnh, sao ca ca có thể chịu chết? Ta đã nói rồi, về sau sẽ không giấu giếm muội trong chuyện sinh tử nữa, nhưng muội xem, ta nói thật thì muội lại mất hứng. Hầy, Linh Dư, Linh Dư à...”

Chàng thờ dài, vỗ về nữ lang đang không vui. Lúc tay chàng lùa vào tóc mây của nàng, chàng cúi mặt xuống dán lên mặt La Linh Dư, để nàng nhìn vào đôi mắt chân thành của mình.

Lục Quân khẽ than: “Linh Dư à, Linh Dư...”

Từng tiếng từng tiếng một, vừa dịu dàng lại triền miên. Hồi thờ phá ra, chàng thấp giọng lầm bầm, trong đáy mắt chứa đựng biến tình, nữ lang trong vòng tay chàng lập tức cảm nhận được con run rẩy ở xương sống, huyết mạch nóng lên, bị chàng đưa đến đỏ mặt.

La Linh Dư bều môi: “Gọi hôn hả!”

Lục Quân bật cười, hôn chụt vào môi nàng, vừa chạm đã buông.

Nhẹ nhàng đụng vào, La Linh Dư chợt giương mắt, nàng nhón chân ôm lấy cổ chàng, nhiệt tình hôn đáp trả. Sự nhiệt tình đột ngột của nàng khiến cơ thể lang quân chấn động mạnh, cổ họng phát ra âm thanh trầm khàn, cánh tay vòng quanh eo nàng siết chặt. Chàng “ừ” một tiếng khó kìm nén, âm thanh như chảy qua cát. Lục Quân lùi về sau, tựa vào cây cột chống trong lều.

Giro tay lên giữ chặt gáy nàng.

Không nhanh không chậm, ngón tay gấp lại đè lên tóc nàng.

***

Thời tiết trên núi ngày càng lạnh đi, tướng sĩ canh phòng thay phiên theo ca. Trăng tròn tí tấp chiếu sáng trên cao, ánh sáng bàng bạc được gió cuốn vào qua khe hở ở cửa lều, từng tia sáng mỏng manh rơi lên mặt đôi nam nữ gần bó nhau.

Dao động như nước, đẹp tựa hoa đào.

Chiếc hôn mang theo nỗi niềm kìm nén, tình sâu như biển cùng con run rẩy.

Như người đuổi ta theo, quán quýt triền miên tới chết. Âm thanh hôn nhau rất nhỏ, gần như không nghe được.

Lò lửa trong lều vẫn cháy tí tách, ngọn lửa nhảy cao như liếm lấy con tim của hai người. Tay áo chàng như mây trời, rơi lên bên má nàng, sắc đỏ trên má nàng nhuộm tay áo chàng một vầng sáng vàng. Bàn đầu là đứng, rồi khi không thể ngăn được tình ý, áo khoác ngoài tuột xuống, cả hai ngã lên giường nhỏ.

Suối tóc nữ lang xỏa tung, tựa thác nước róc rách. Vành mắt nàng ửng đỏ, sóng mắt lấp lánh quyến rũ tựa làn nước ngày thu. Nàng như cây leo quấn lấy chàng, ôm chặt chàng. Chàng ngẩng đầu lên, nàng lập tức hôn vào cổ chàng, chàng nhòm người đẩy, nàng nhanh chóng tìm tới môi chàng.

Bên ngoài có tiếng quạ kêu, Lục Quân đột ngột choàng tỉnh.

Chàng lập tức tỉnh táo, thấy rõ hai người đang làm gì. Giữ lấy bà vai mềm mại của nữ lang, chàng khó khăn xoay mặt đi, không dám nhìn lâu. Tình cảnh này, từ lần đầu tiên vô tình thấy nàng lỏa thể, chàng đã mơ tưởng rất nhiều lần. Nhưng, nhưng... Lục Quân khàn giọng: “Không được! Linh Dư đứng lên, đứng dụ dỗ ta...”

La Linh Dư ôm chặt chàng, cọt sát vào chàng. Nụ cười lan đến khóe mắt, nàng giao hoạt chui vào lồng ngực nóng hổi cứng ngắc của chàng, ngẩng đầu liếm cảm chàng: “Không, muội muốn dụ dỗ huynh.”

Nàng treo lên tựa trán vào trán chàng, lại cắn môi chàng. Nàng như thần nữ Vu Sơn xông vào mộng cảnh của chàng, sương mù nổi lên mây giăng khắp lối, tựa như tiền lại ngỡ là yêu. Ham muốn trong Lục Quân tăng vọt, ngoài miệng nói không được, nhưng đốm lửa trong mắt sáng rực, bàn tay vuốt ve lên vùng da mịn màng ở cổ tay nàng.

Mềm mại, thơm thơm. Như bơ như tuyết.

Nữ lang mỉm cười: “Tuyệt Thần ca ca, huynh tưởng muội không biết hả? Huynh không chạm vào muội là vì sợ muội có thai, mà giờ mọi người đang bị kẹt trong chiến tranh, không thể tự vệ được, huynh cũng không bảo vệ được muội. Hừ, vậy mà lúc nào muội cũng muốn vui vẻ với huynh, muốn mang thai con của huynh. Nếu huynh không còn nữa, chắc chắn muội sẽ bị đám người xấu xa kia ức hiếp đến chết.”

“Muội chỉ là một tiểu nữ bé nhỏ trong thời loạn thế này thôi... Huynh ở dưới xuôi vàng có lính, thì cứ nhìn muội tội nghiệp bị ức hiếp tới chết đi!”

Nàng yếu điệu yếu đuối, sụt sịt muốn khóc, vui mặt xuống cổ chàng toan làm chuyện xấu.

Lục Quân siết chặt lực nắm cổ tay nhỏ nhắn của nàng, nàng lại hét to: “Ca ca, huynh làm đau người ta rồi!”

Lục Quân: “...”

Vừa thờ dài vừa bật cười, nhưng ngon lửa trong mắt vẫn cháy bập bùng.

Đúng là muốn chết mà... Nàng nâng cao thủ đoạn, khiến chàng lập tức cởi mũ tháo giáp, không nhắc nổi dồ... Lục Quân xoay người lại, đặt nàng xuống dưới thân. Chàng vừa hôn nàng vừa thờ dốc nói “Ta nói sẽ không chết tức là không chết! Cái cô ngốc nhà muội!”

La Linh Dư: “...” Lại mắng nàng ngốc rồi!

Nàng lăm nhăm rậm rì, quần quýt dây dưa, tức khắc khiến chàng mất toi nửa cái mạng. Còn chàng khi mất sức lúc lại kích động, đôi mắt nhìn thẳng vào nàng thâm trầm tựa màn đêm đen kịt.

***

Chim loan diên cuồng, chim phượng ngà nghiêng

Sách vở phẩm vàng bị ném xuống đất, ánh nến lò lửa đều đã bị dập tắt, ban đêm ồn ào kỳ quái.

Gầm đēm rơi xuống đất, tất cả mọi thứ trên giường đều bị quét sạch. Còn sợ bị người ngoài nghe thấy, cả hai buộc đề nén không dám lên tiếng. Khắp người toàn là mồ hôi, cơ thể run rẩy. Mỗi lần nữ lang không kìm được khẽ ngấm lên, là lập tức bị lang quân dùng miệng chặn lại. Rằng mỗi quần quýt, nụ hôn dần dà trở nên mập mờ.

Chàng thật sự rất thích nàng.

Yêu eo nàng.

Chân nàng.

Và cả ngực nàng.

Một khi lưu luyến không quên sẽ khiến chàng càng mụ mị, không như Lục tam lang có thể tự kiểm soát của thường ngày.

Màn đêm luôn gọi ra niềm tưởng sâu trong lòng người, mà niềm tưởng của chàng ấy chính là nàng. Gió to mưa lớn thôi thúc, chàng ôm chặt nàng, nghe nàng nức nở cầu xin tha thứ, còn trong lòng chàng lại cực kỳ hưng phấn

Muốn kháng khí đến chết với nàng, đó không phải là nói dối.

Chàng lớn như thế, mà chỉ thích mỗi nàng yêu tình này.

Nhưng La Linh Dư vẫn chẳng bớt lo. Sáng sớm thức dậy, hai lúm đồng tiền ẩn hiện bên má nàng, tóc đen xõa trên giường. Nữ lang mệt mỏi nghiêng mình nằm, trên vai chỉ toàn vết xanh vết tím, cánh tay cũng không nhắc lên nổi. Nàng ai oán nằm trên giường, nhìn Lục Quân đứng dậy trong quang sáng, nhìn chăm chăm vào vết cào do nữ tử gây ra ở sau lưng chàng. Thấy trên tám lưng chàng, những vết cào đó như dấu chân đạp trên núi tuyết. La Linh Dư lập tức vui vẻ.

La Linh Dư nhìn chàng mặc quần áo tử tế, nhân lúc trời chưa sáng mà ra ngoài, thì hừ một tiếng: “Ăn uống no say là xoay người bỏ đi. Người ta làm kỹ nữ còn được cho tiền, huynh lại chẳng cho muội gì cả.”

Lục Quân dùng chân.

Quay đầu lại, chàng mỉm cười, trong mắt như có biển sao rực rỡ, “Vậy ‘tinh’ của ca ca là ai ăn há?”

La Linh Dư ném gối đến: “... Đồ lưu manh!”

Lục Quân bật cười, cầm gối ném về lại, lúc chàng định đi thì La Linh Dư lại gọi chàng: “Lục Tuyệt Thần!”

Lục Quân: “Ừ?”

La Linh Dư bình tĩnh, nhẹ giọng nói: “Huynh không được quay đầu lại, huynh chỉ nghe muội nói thôi, muội sợ huynh mà ngoài lại thì sẽ khóc mất. Muội chỉ muốn nói là... Muội có thể làm góa phụ cho lang quân khác, nhưng muội không muốn làm góa phụ của huynh. Huynh, huynh hiểu không?”

Lòng ngực Lục Quân chấn động, người thông minh như chàng sao có thể không hiểu. Trong lòng nàng, chàng hoàn toàn không giống những người khác... Yêu cũng thế mà hận cũng vậy, thậm chí là cả không nể mặt.

Chàng khàn giọng: “Hiểu rồi. Muội... Yên tâm”

***

Đó là thời khắc thân mật cuối cùng của hai người, trước khi Lục Quân rời đi. Về sau chàng vẫn luôn bận rộn công vụ, La Linh Dư cũng có công việc phải làm, hai người không có thời gian gặp riêng nói đôi câu. Thình thoảng đưa mắt nhìn nhau, tình ý triền miên, khiến La Diễm và Lưu Mộ phải xấu hổ —— cảm giác như có như không, như xa như gần giữa hai người họ, người ngoài không cách nào chen chân vào nổi.

Ngày Đông Chí, Âm và Dương giao thoa, vạn vật mất đi vẻ tịch lặng, vòng tuần hoàn lặp lại. Lục Quân dẫn theo một toán quân tiên phong, dưới sự che chở của Ngụy tướng quân và Hành Dương vương, rời khỏi núi Phục Ngưu, lặng lẽ lên vào Bắc quốc, thế phải cứu được người.

La Linh Dư đứng trên đỉnh núi, trông ra xa đưa tiễn, vạt áo phất phơ trong làn gió.

Nếu muốn qua mặt quân địch, ắt sẽ không thể thấy được hành tung của đoàn người Lục Quân ở đỉnh núi. Nhìn một lúc rồi nàng xoay người đi xuống, tiếp tục bận rộn công chuyện dự bị trong quân. Trong giấc mơ của Lục nhị lang, nàng có đuổi theo chàng không, có chờ chàng không, hay trong chớp mắt, cả hai càng ngày càng rời xa...

Vận mệnh đang âm thầm thay đổi, lúc đầu chỉ là những vật nhỏ nhỏ trượt nhẹ, sau lại là sóng lớn cuốn trôi tất cả!

***

Lục Quân và quân tiên phong đã đến Lạc Dương, đúng như La Diễm mô tả, quân địch canh phòng rất nghiêm, khó mà lên vào. Bọn họ phải chia năm xẻ bảy mới vất và vào được thành. Đại sư hòa được bị giam trong phủ thái thú Lạc Dương, bọn họ dùng đủ cách hỏi thăm, biết thái thú Lạc Dương đúng là kẻ háo sắc.

Nhưng các người đẹp chẳng ai dám vào phủ đệ của thái thú.

Ở phủ đệ thái thú, ngoài quân sĩ ngày ngày ra vào báo cáo, những người khác có thể ra vào chính là ca nữ vũ nữ được thái thú chọn lựa.

Tất cả tui nghiur: “Chúng ta không quen thuộc Bắc quốc, kiếm đâu ra mỹ nhân đây? Lang quân à, ngài nói xem chúng ta nên làm gì đây?”

Chẳng lẽ bọn họ ít người như thế, còn phải liều mạng xông vào cứu người?

Lục Quân sờ cằm, xem thường: “Không phải chỉ là mỹ nhân thôi sợ, chuyện đó có gì khó.”

Mọi người: ... Đúng là khẩu khí lớn! Người không biết, e là tướng bọn họ dẫn theo mỹ nhân thật!

Nhưng rõ ràng thái thú muốn mỹ nhân tuyệt sắc, người đẹp bình thường đâu thể lọt vào mắt ông ta? Mà mỹ nhân tuyệt sắc ấy à, thứ cho bọn họ nói thẳng, nhưng nhiều năm qua, bọn họ chỉ thấy được mỗi giai nhân như La nữ lang hôn thê của Lục tam lang... Mà Lục nhị lang lại không cho ai động đến hôn thê của chàng.

Chẳng mấy chốc, bọn họ phát hiện mình đã sai rồi.

Mấy người Lục tam lang đi bừa vào một phường ca múa, Lục tam lang báo bọn họ chờ một lát. Mọi người tán ra, tụ năm tụ ba cắn hạt dưa thảo luận, ừ rừ không biết phải trả trộn vào phủ thái thú như thế nào. Bất chợt, có một người bị vồ vào vai ở phía sau.

Người này quay đầu lại, hít hà một tiếng. Những người khác cảnh giác, vội ngoái đầu nhìn, rồi đồng loạt chấn động:

Trước mặt bọn họ là một mỹ nhân cao ráo, sắc mặt lạnh lùng. Mỹ nhân tóc dài thướt tha dung mạo hoa nhường, tà váy nhẹ nhàng dài lưng bay bổng, sóng mắt lấp lánh, kiêu ngạo không buồn để ý tới ai. Sự mạnh mẽ, hòa cùng quý mỹ, khí chất mẫu thuẫn với người, càng tôn lên vẻ đẹp lạnh lùng của nàng.

Đây là một giai nhân có khí chất mạnh mẽ, đẹp như hoa sương.

Tất cả đều ngơ ngác si mê mà nhìn, người bị mỹ nhân vỗ vai kích động lắp bắp: “Nữ, nữ lang gọi tôi?”

Nhưng sự si mê đó chỉ tồn tại cho đến khi mỹ nhân mở miệng, thốt ra giọng nam: “Sao, cũng ổn chứ?”

Mọi người chấn động.

Sắc mặt dần phai: “Tam, tam, tam lang?!”

—— Cuối cùng là Lục tam lang tự mình cải trang thành mỹ nhân tuyệt sắc, muốn đi dụ dỗ thái thú?

Nhìn sắc mặt lạ lùng của họ, Lục Quân nhướn mày, thuận tiện cầm gương lên soi: “Kỳ lạ lắm à? Ta tự thấy không tệ, bình thường Dư Nhi mười mười nhà ta cũng trang điểm như thế này. Nhìn ta không xấu chứ?”

Lục Quân không biết con gái người ta trang điểm thế nào, song chàng lại có nàng người thương là La Linh Dư. Từ trước đến nay, Dư Nhi mười mười nhà chàng chuyên chú trọng sắc đẹp, mỗi lần ra ngoài đi chơi với chàng, nếu không trang điểm chải chuốt mấy canh giờ thì sẽ không ra ngoài, không gặp ai cả. Lục Quân cũng đã nói với nàng rồi, cũng không hiểu người sinh ra đã đẹp như nàng cần gì phải giả vờ như thế.

Mà dưới sự cố chấp của La Linh Dư, Lục Quân cũng học được các kỹ năng mất mặt như cách kẻ mày, thoa son, vẽ hoa diềm... Vừa hay hôm nay có thể dùng đến.

Mọi người hồn xiêu phách lạc: Lục tam lang đúng là, đúng là... Không hổ là ngọc lang nổi tiếng ở Kiến Nghiệp! Sao da mặt chàng có thể dày như vậy, còn có thể tự nhiên soi gương?!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sinh thời, Lục tam lang ở Đan Dương Kiến Nghiệp tuần tú phi phạm

Vì biết Lục tam lang là thân nam nhi nên khi thấy chàng giả nữ mà không có vẻ kỳ quặc, trái lại còn rất tự nhiên, thì quân tiên phong Nam quốc đang mặc thường phục đều có biểu cảm một lời khó nói. Nữ lang cao gầy lạnh lùng, nếu không biết là do Lục tam lang cải trang thì có lẽ bọn họ cũng mê tít mặt, nhưng sau khi biết đó chính là Lục tam lang... Mọi người cùng run bắn người, đoán được ý đồ của Lục Quân: “Không phải ngài định tự mình ra trận, dụ thái thú đây chứ? Khuôn mặt ổn rồi, chiều cao cũng miễn cưỡng giải thích được... Nhưng còn giọng thì sao?”

Lục Quân vén bào ngồi xuống, bộ dạng chẳng mấy quan tâm. Chàng không có phong thái nữ nhi, nhưng vì có gương mặt “thanh tú” cùng với khí chất lạnh lùng, nên trông chàng càng siêu phẩm thoát tục như tiên tử: “Luyện tập hai hôm là được, ta cũng sẽ tận lực nói ít đi.”

Lục Quân lại báo mọi người phát biểu ý kiến về lớp cải trang nữ tử của chàng. Bọn họ run lấy bầy đi quanh chàng một vòng mà vẫn không nêu ra được ý kiến. Là tuyệt thế giai nhân tuy khác khí chất song vẫn phong lưu quyền rũ giống La nữ lang, dĩ nhiên cũng mang vẻ đẹp lạnh lùng do Lục Quân cải trang mà có. Thậm chí nếu xét về mặt nào đó, càng lạnh lùng càng dễ khiến lang quân muốn theo đuổi—— là nàng tiên mỹ lệ xa cách cõi đời, nhân gian khó chạm thấu, thế thì những kẻ quý tộc thượng lưu tự xưng là có máu mặt sẽ rất muốn khiêu chiến độ khó cho xem.

Mọi người ngơ ngác như thần: rốt cuộc là nữ lang Lục tam lang thích thường xuyên trang điểm như thế, hay là Lục tam lang cảm thấy nữ lang như vậy mới được nam lang theo đuổi, còn chàng chẳng qua chỉ là đúng lúc?

Nam tử bình thường như bọn họ khó mà hiểu nổi hành động của Lục tam lang.

Bàn bạc thảo luận với nhau, mọi người chậm rãi tiếp nhận mục đích của Lục tam lang. Thậm chí còn có người nhìn lướt qua chàng, thầm cảm khái vì sao sắc đẹp thế này lại là nam mà không phải nữ, đúng là đáng tiếc. Khi mọi người nêu ý kiến, có một người sực nhớ ra, nhanh miệng hỏi: “Lang quân định bố trí thần phận gì cho mình? Lấy họ tên gì, người ở đâu, tới đây làm gì?”

Lục Quân: “Họ Trần, tên Tuyệt.”

Tất cả: ... Trần Tuyệt? Quả nhiên là tên nữ giới, chỉ có điều là cảm thấy là lạ...

Lục Quân xắn tay áo lên, tầm nhìn của mọi người rơi xuống cổ tay chàng. Xương tay thon dài, đốt ngón tay đều đặn, làn da sáng bóng, đúng là bàn tay đẹp đẽ. Nhưng... Nữ nhi nhà ai mà lại có xương tay nổi bật tới thế? Mọi người ngớ ra, nhìn Lục Quân *ồ* lên, lập tức vuốt tay áo xuống. Lục Quân nói: “Vẫn chưa quen với thân phận nữ nhi nên ta quên.” Chàng đã che đi hầu kết, có điều quên mất vẫn có thể nhận ra giới tính qua cổ tay.

Lục tam lang lạnh lùng nói: “Thần thể ấy hà... Đơn giản thôi, ta sẽ viết ra một bản, các người cứ dựa theo đó mà chép lại.”

Lục tam lang đứng dậy, tìm một góc bàn ở trong phòng rồi ngồi xuống, cầm bút trái gẩy ra, vung cán bút viết chữ. Viết ngây được một lúc, thấy mấy con chữ trên giấy như sắp bay ra khỏi sách vở, chàng chợt nhớ cũng phải nên thay đổi nét chữ, thế là Lục Quân xoay cán bút, chữ viết ra lập tức trở thành thể chữ Khải nắn nót đẹp đẽ. Theo sự thuận thục của Lục Quân, chữ của chàng ngày càng ngày ngắn nắn nót... Người ngoài nhìn thấy, gần xanh trên trán giật liên hồi.

Không dám làm phiền nhả hứng của Lục tam lang, mọi người khép cửa lại lui ra ngoài. Dựa vào cửa, binh sĩ trở mặt nhìn nhau.

Lục tam lang... đúng là thần tiên.

Một lúc sau mới có người nghĩ đến: “Trần Tuyệt... Tên tự của lang quân là Tuyệt Thần. Không phải là đảo ngược tên của ngài ấy ư sao*? Có phải lười quá không. Liệu có kẻ để ý phát hiện thì sao?”

(*Tuyệt Thần phát âm là xuế chén, đảo ngược lại tức chén xuế, đồng âm với Trần Tuyệt.)

Những người khác lập tức la lên: “Sao có thể phát hiện được!”

“Không ai phát hiện đâu!”

“Có kẻ điên mới phát hiện được chuyện này!”

Nếu không phải tận mắt chứng kiến thì ai mà tin nổi Lục tam lang lại già gái đẹp như vậy, lại còn rất tự nhiên nữa chứ. Dù La nữ lang có đứng ra... Ngoại trừ chiều cao hơi quá, thì tam lang cũng không thua kém La nữ lang ở điểm nào.

Vậy là thân phận Lục Quân đã biến mất, một nữ lang tên Trần Tuyệt bắt đầu xuất hiện tại phường ca múa bình thường ở Lạc Dương. Thần thể của nàng ta do chính Lục tam lang bịa ra, cực kỳ rắc rối, trải qua bao chuyện khiến người ta cảm khái rơi lệ. Trong câu chuyện do Lục tam lang thêu dệt, Trần Tuyệt mang hai dòng máu người Hán và Tác-ta, thuở bé lớn lên ở công bắc Bắc quốc, bị đẩy làm nô lệ, chịu biết bao tra tấn bất nạt. Nhưng Trần Tuyệt không chịu khuất phục trước số mệnh, tính nết bền bỉ kiên cường, cả gan chống lại chủ nhân, lặn lội đường xa quay về mẫu quốc, trên đường đi thì gặp phải chuyện, bị bán vào phường học nghệ, sau lại bỏ trốn với người ta, đang mận nong cùng một thiếu niên quý tộc thì bị chia tách, nhẩy xuống hồ tự vẫn lại được người ta cứu, khi báo đáp ân nhân thì gặp phải kẻ thù truy đuổi... Cuối cùng, trải qua không biết bao nhiêu chuyện tai họa, Trần Tuyệt bị một quân sĩ cải trang thành lái buôn, bán vào phường ca múa.

Không chỉ ông chủ phường ca múa sững sốt khi nghe câu chuyện này, ngay tới các quân sĩ lần đầu nghe được cũng phải trở mặt trước sự thăng trầm của câu chuyện, âm thầm nuốt nước bọt ——

“Lang quân cần gì phải thu xếp thần phận cho mình thàm như thế? Chẳng nhẽ là để thái thú cảm động? Thuộc hạ chưa từng nghe nói thái thú là người thương hoa tiếc ngọc.”

Lục Quân liếc nhìn bọn họ: “Phải trải qua nhiều chuyện thì tính cách mới thần bí. Câu chuyện lộn xộn, người ta có muốn tra xét nguồn gốc cũng khó. Giao thông lại không tiện, tạm thời thái thú sẽ không thể tra ra thân phận thật giả của ta. Trước lúc ông ta điều tra được, thì chúng ta cũng đã chuẩn bị rồi.”

Mọi người hiểu ra, gật đầu.

Từ ngày đầu tiên Lục Quân bước chân vào phường ca múa, chàng cũng chẳng che giấu tài hoa, ôm đàn cổ tấu khúc, thủ pháp tinh tường, khí chất cao quý vượt xa phàm tục, danh tiếng lập tức vang dội tại thành Lạc Dương.

Thời đại này, biết bao kẻ muốn theo đuổi mỹ nhân!

La Linh Dư là vì muốn gả vào hào môn nên mới gặp nhiều khó khăn, còn Lục Quân trong vai Trần Tuyết lại không cần vào hào môn, chỉ cần được thái thú Lạc Dương chọn vào phủ là đủ.

Khi danh tiếng của Trần Tuyết nương tử vang vọng khắp thành, vẫn có rất nhiều mỹ nhân được đưa vào phủ đệ của thái thú Lạc Dương, rồi lại được đưa ra trong tình trạng đã chết. Nữ tử Lạc Dương nom nớp bất an trước sự tàn bạo của thái thú, rất sợ mình bị nhìn trộm. Mà lúc ấy, Trần Tuyết nương tử một mình đi dạo trong sân vắng, thở ơ vơi tất cả đã lọt vào mắt của các thuộc hạ chuyên chọn mỹ nhân cho thái thú.

“Nữ tử này quá đẹp, chẳng qua hơi lạnh lùng, đáng cũng hơi cao...”

“Nhưng trong thành Lạc Dương này, ta không tìm được ai đẹp hơn nàng ta nữa cả.”

“Gần đây Nam Bắc giao chiến, trong ngoài thành Lạc Dương toàn là binh lính, thái thú đã đau đầu lắm rồi, càng lúc càng hung dữ. Chúng ta không chọc nổi thái thú đâu, cứ chọn mỹ nhân dâng lên thái thú đang ăn chay là được.”

***

Ở Nam Dương, Lục tam lang không khác gì cá gặp nước, nắm chặt thời cơ tiến vào phủ thái thú. Còn ở tại Nam Dương, tình hình trên chiến trường đã ổn định, La Linh Dư tranh thủ thời gian đến thăm hỏi nhóm binh sĩ của Hành Dương vương, đồng thời cũng ra tay giúp đỡ.

Mà cách thức giúp đỡ của nàng chính là dựa vào tài ăn nói của mình, thuyết phục thế gia phân phát lương thực cho quân sĩ.

Hành Dương vương ngạc nhiên, lòng cảm động: “Vất vả cho nương tử rồi.”

La Linh Dư cười khỏ, bụng nghĩ nếu chiến tranh mà không kết thúc, thế gia Nam Dương sẽ là những người không chịu nổi đầu tiên. Giữa thế gia và bách tính bình thường vẫn có vách ngăn tồn tại, hai bên không tin tưởng nhau. Nàng cũng phải điều chỉnh tính thể này đến một mức.

Nhưng La nữ lang vẫn tràn đầy sức sống. Tuy một nhọc song không hề biểu hiện ra ngoài. Các quân sĩ đi phân phát lương thực, còn nàng đích thân xuống bếp, nấu nướng cho các vị tướng quân như Hành Dương vương Lưu Mộ. Lúc dọn đĩa cá ngon lên bàn của Lưu Mộ, hân giật mình kinh hãi, nhìn nữ lang niền nở mím cười: “Món cá này được đặt tên là ‘cá trường thọ’, là món ăn nổi tiếng ở Nam Dương chúng tôi.”

Giọng của La Linh Dư nghe như vàng anh, rù rì êm tai. Nàng nói đây chính là cá chép Hoàng Hà, thịt ăn rất chắc, rất nổi tiếng. La Linh Dư nấu chung cá với câu kỷ, lại thêm gia vị do mình điều chế, thân cá đỏ au, trong miệng thơm mát. Cá nấu vừa nước, ngon miệng vô cùng.

Lưu Mộ ngồi trước bàn, nữ lang ân cần dọn đĩa cho hắn, giới thiệu nguồn gốc và cách chế biến món ăn, còn nhắc đến cả điển cố liên quan khiến hắn vui vẻ.

Nét mặt Lưu Mộ thoáng xao động. Nhìn La Linh Dư qua lại tất bật, chợt trong đầu hắn nảy sinh suy nghĩ kỳ quái, nghĩ nàng thông minh hoạt bát, lại am hiểu nhiều chuyện như vậy, nếu như chỉ một mình hắn trông thấy... Nàng còn biết viết thơ vẽ tranh, soạn khúc biên đạo điệu múa, tấu nhạc cùng người khác, lại biết cả nấu ăn. Nữ lang có đời sống thú vị như vậy... Ai cưới được nàng, có lẽ sẽ không có ngày nào phải nhàm chán cả.

Nhưng ai may mắn cưới được nàng đây!

Giọng của La Linh Dư đã kéo Lưu Mộ quay về với thực tại, nàng nhu mày lo lắng hỏi: “Sao công tử không ăn? Có chỗ nào tôi làm không tốt sao?”

Lưu Mộ lắc đầu.

Hắn gấp một đĩa, cá vào miệng lập tức tan ngay, quả nhiên rất ngon. Hai mắt Lưu Mộ bừng sáng, nhìn vào đôi mắt ngăm ý cười của La Linh Dư. La Linh Dư nhìn hắn nửa buổi, mới hỏi: “Gần đây huynh ấy có đưa tin về không?”

Lưu Mộ khựng lại, một lúc sau mới nhận ra “huynh ấy” mà nàng nói là ai. Nhất thời mùi vị bay biến, mất sạch hứng thú, thì ra nàng ân cần như vậy là có mục đích cả. Mục đích của La Linh Dư quá rõ ràng, nhưng lúc này Lưu Mộ mới cảm nhận được. Trong lòng hắn khó chịu, song dưới cái nhìn của nữ lang xinh đẹp, Lưu Mộ vẫn lạnh lùng trả lời: “Không có. Vào trọng địa Lạc Dương, không thể bại lộ hành tung được. Hắn ta sẽ không gửi tin về.”

La Linh Dư thất vọng gật đầu: “Chỉ là tôi lo lắng cho huynh ấy thôi.”

Lưu Mộ hừ lạnh: “Hắn ta thì có gì hay mà lo lắng!”

La Linh Dư nhận ra sự khinh thường của Lưu Mộ, có vẻ hắn có thành kiến rất nặng với Lục Quân. Nàng thoáng dừng lại, sau đó mới tò mò hỏi Lưu Mộ: “Nghe nói hồi trước, tam biểu ca từng học chung với điện hạ?”

Hứng thú của Lưu Mộ càng giảm đi: “... Ừ.”

Mắt La Linh Dư phát sáng, nghiêng người tới trước, lòng đề phòng với Lưu Mộ đã tuyên giảm: “Thế lúc đi học, tam biểu ca là người như thế nào? Có giống như bây giờ không? Nhị biểu ca nói hồi trẻ tam biểu ca rất phong lưu, bây giờ đã cứng chắc hơn nhiều rồi. Tôi thấy bây giờ tam biểu ca không thích rượu chè, vậy lúc đi học huynh ấy có vậy không?”

Lưu Mộ tức giận, cực kỳ mất kiên nhẫn, lúc này mới hay thì ra La Linh Dư muốn nói chuyện về thời kỳ niên thiếu của Lục Quân. Có gì hay mà nói! Có vài người, từ nhỏ đến lớn vẫn khiến người ta thấy ghét.

Lưu Mộ tức La Linh Dư: “Trước kia hắn ta cũng không phải người tốt đẹp gì. Cô muốn nghe thật sao?”

La Linh Dư gật đầu.

Lưu Mộ đặt đĩa xuống, hừ bảo: “Bây giờ Lục tam lang già vò già vẹt thành tâm quả dục, nhưng ngày trước hắn không như thế. Hồi đó hắn thích khoe khoang, mắt cao hơn đầu, viết thơ làm phú, văn chương truyền khắp thiên hạ. Hắn còn ý có dụng mạo xuất chúng, khiến các nữ tử phải tranh giành nhau. Tên này cũng không phải kẻ tốt lành gì. Vài thế gia ở Kiến Nghiệp có quan hệ thông gia với Lục gia, hôn nhân gia tộc không dễ từ chối, nhưng Lục tam lang có ý trả lời thư với nữ tử các nhà. Lúc này các nàng mới biết có bao nhiêu người đồng thời theo đuổi hắn ta, cãi nhau âm ỉ ngất trời. Trong năm đó, cứ là thế gia trở mặt thì tám chín phần do Lục tam lang làm chuyện xấu gây nên.”

La Linh Dư: “... Chứng tỏ tam biểu ca không thích nữ sắc.”

Lưu Mộ: “Hắn còn không coi trọng ân sư dạy học, cấu kết với các học sinh, lúc lên lớp ép tiên sinh phải ngồi nói hươu nói vượn với bọn họ. Tệ nhất là trong vòng một tháng, hắn đã khiến ba vị tiên sinh phải bỏ đi. Khiến nửa năm sau đó không ai dám đến dạy bọn ta.”

La Linh Dư: “... Học vấn của tam biểu ca tốt thật.”

Lưu Mộ: “Suốt một năm ròng bọn ta phải theo hắn đi chơi nay đây mai đó, không học hành ra gì, nhưng đến cuối năm tổng kết khóa, hắn lại có thành tích cao nhất. Rõ ràng mọi người chơi với nhau, nhưng hắn lại lén lút học sau lưng mọi người. Kẻ này xảo quyết như vậy, cô nói xem có đáng tức không?”

La Linh Dư: “... Có khi chỉ là do người ta có thiên phú cao hơn thường thôi mà.”

Lưu Mộ: “...”

Hắn nói câu nào là La Linh Dư lại khen câu đó. Lưu Mộ dần cảm miệng, ngờ người nhìn La Linh Dư, trong lòng tui nghi. Đương nhiên với La nữ lang, Lục tam lang khác hẳn những người khác rồi. Có lẽ từ trước tới giờ nàng ta chỉ thích một mình Lục Quân. Trong mắt nàng, những người khác không thể nào so được với Lục Quân. Lúc ở Kiến Nghiệp nàng còn che giấu, nhưng bây giờ thì đã có thể toại nguyện rồi...

Trong lòng bí ai, Lưu Mộ không muốn nói đến chuyện ngày xưa nữa nên chỉ đáp qua loa: “Nên có thể thấy, tam biểu ca của cô từ nhỏ đến lớn vẫn vậy, hắn sẽ không gặp chuyện gì ở Lạc Dương đâu.”

Lưu Mộ đứng dậy, không ăn cả nữa mà xoay người đi ra khỏi doanh trường.

La Linh Dư đang vui vẻ nghe kể chuyện, chợt thấy hắn sầm mặt bỏ đi, lập tức ngờ người. La Linh Dư đuổi theo hắn: “Công tử...”

Lưu Mộ nghiêm giọng ngắt lời: “Đừng đi theo ta!”

La Linh Dư giật mình.

Bóng lưng Lưu Mộ căng cứng: “Cô yên tâm, nếu ta và hắn đã giao hẹn thì tất sẽ tiếp ứng cho hắn, sẽ không cố ý đẩy hắn vào chỗ chết. Cô không cần phải lấy lòng ta, nói đỡ cho hắn. Tuy ta và hắn bất hòa, nhưng ta sẽ không gây khó dễ vào lúc này.”

La Linh Dư nhìn theo bóng lưng hắn, một lúc sau mới khom người nói khẽ: “Đa tạ công tử.”

***

Tại Lạc Dương vào lúc này, cuối cùng cũng có người giới thiệu gặp mặt, muốn Trần Tuyết nương từ vào phủ thái thú đánh đàn cho thái thú nghe. Vừa nghe được tin này, các quân sĩ đi theo Lục tam lang đến Lạc Dương, bấy giờ đang mai phục khắp nơi trong thành cũng rúng động, không dám tin vào tai mình: Lục tam lang có thể hợp hôn nam nhân thật!

Bọn họ tụ năm tụ ba, tách ra mục tiêu, leo lên đầu tường ở đối diện, dán mắt Trần Tuyết nương từ bước vào phủ đệ.

Xe lộng dừng lại trước phủ thái thú, y phục trắng muốt, tóc đen như thác, nữ lang cao kiêu ôm chiếc đàn cổ bước xuống xe. Nàng mặc thām y* kiểu cũ, nét mặt hồ hững, đôi mắt trong veo. Nàng ngẩng đầu nhìn tám biển ở cửa phủ, như có lớp sương bao phủ đôi đồng tử, có vẻ khoáng đạt mà lại chất chứa muộn phiền.

(*Thām y là một sự dạng biến thể của Hán phục, trang phục quân/váy đã được may lại với nhau để làm một bộ quần áo một mảnh, có hai loại riêng cho nam và nữ.Ảnh.)

Chỉ vô tình nhìn qua cũng si mê trước sắc đẹp của nàng

Mọi người nằm ở đầu tường: “...”

Trần Tuyết nương từ ôm đàn đi theo, lúc định vào phủ thì lại bị lính canh mặt không cảm xúc chặn lại. Lính canh phớt lờ vẻ đẹp của nàng, không nề mặt nói: “Xin nương từ dừng bước. Bất cứ ai vào phủ thái thú cũng sẽ bị soát người, xin nữ lang đặt đàn xuống, bước lên trước.”

Ánh mắt ai oán của Trần Tuyết mang theo nỗi thất vọng, nhẹ nhàng liếc qua. Nàng khẽ thờ dài, hơi thờ tựa hương Lan. Sóng mắt lấp lánh dao động, rực rỡ chói lóa, cái đẹp trong vô tình bất giác khiến quân sĩ đang nói chuyện phải ngán ra, cổ đỏ bừng. Lính canh lập bập: “Nữ, nữ lang dừng đề tôi phải làm khó...”

Những người nằm trên đầu tường đang quan sát Lục tam lang lập tức căng thẳng: Ngay rồi, còn cần soát người nữa. Sao Lục tam lang có thể bị người ta sờ được? Tạm không nhắc đến hai khối thịt trước ngực chàng là giả, nhưng thứ bên dưới đủ để dọa chết người ta rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117

Bị soát người là bước đầu tiên khi bước chân vào phủ đệ của thái thú, không có ngoại lệ.

Nhưng rất rõ ràng, Lục Quân không thể để người ta kiểm tra được.

Chàng ôm đàn đứng trước cửa, dáng thon chần dãi, có một vẻ đẹp lạnh lùng khó nói. Người ngoài nhìn sẽ thấy “nàng” kiêu ngạo thanh cao, không như người thường. Trong mắt đám lính canh, nữ lang tên gọi Trần Tuyết lại xem nhẹ đại đao bên hông bọn họ, cũng hoàn toàn coi thường gương mặt như hung thần ác sát của họ. Cảnh môi đỏ mọng của nữ lang nhuơn cong, giọng êm dịu như bông lướt qua con tim, khiến lòng người rúng động: “Ủy hiệp ta?”

Cách một con hèm, các quân sĩ nấp trên cây và trên tường run bắn mình, suýt nữa đã ngã xuống: Không ngờ giọng của tam lang... lại mị hoặc đến thế. Nếu không biết chàng là nam nhi, khéo có khi bọn họ cũng sẽ đỏ mặt mất.

Mà rất rõ ràng, lính canh bên kia đã bị ảnh hưởng bởi đôi mắt đen lầy của nữ lang. Hàng mi của nương tử Trần Tuyết cong vút như cánh chim, đôi mắt long lanh, lúc nàng tập trung nhìn người ta, vẻ phong hoa trong đôi mắt đẹp sóng sánh dao động... Cái đẹp trong ánh mắt đủ câu hồn nhiếp phách, nhưng nét nàng mặt vẫn hồ hững lạnh lùng, khí chất mâu thuẫn tập trung lên người khiến phòng tuyến của lính canh thất thủ.

Trần Tuyết nhìn cây đàn trong ngực mình, buồn bã nói: “Thiếp thân này chỉ có tài đánh đàn, bước chân vào phường ca hát để kiếm sống, ai ai cũng gọi thiếp một tiếng ‘đại gia’. Không ngờ rằng rành rành phủ quân mời thiếp đến đánh đàn, nhưng lại bị ngăn bước ở ngoài phủ đệ, bị làm nhục thiếp như vậy. Tuy thiếp chỉ là phận nữ nhi chơi đàn, nhưng cũng không nên bị coi rẻ như thế.”

Sóng mắt lưu chuyển, Lục Quân rom róm hai giọt nước mắt để phụ họa. Nhưng chàng không có bản lĩnh nói khác là khác thật như Dư Nhi muối muối nhà chàng. Chàng chớp mắt hoài mà vẫn chẳng có giọt nào rơi ra, thế là bên thoi, Lục tam lang khẽ thờ dài. Chàng thất vọng như vậy cũng khiến người nhìn không đành lòng, còn chàng không đợi đối phương lên tiếng đã ngồi ngay xuống đất.

Đánh đàn biểu diễn để kháng cự.

Chẳng mấy chốc, âm thanh vang khắp đất trời, tiếng đàn như thác đổ tấn công đến, vừa lên cao lại hạ xuống, quanh quẩn giữa thiên không. Thật đúng là xứng với câu “nội tâm lắng lại, hòa cùng vạn vật biến hóa trên thế gian.”

Lính canh lòng ngóng: “Nữ lang à, cô như thế, như thế... không hay lắm đâu.”

Ngồi trước cửa phủ thái thú đánh đàn, nhìn như nàng bị phủ quân ức hiếp vậy. Khí phách và tâm tính này rất được thời đại sùng bái. Nhưng trên thực tế, phủ quân không hề ở trong phủ.

Ngon đàn của Trần Tuyết phải gọi là cực kỳ xuất chúng, quân sĩ và người đi ngang qua ít nhiều đều dừng chân, nhìn nữ lang ngồi dưới đất đánh đàn. Nữ lang làn da trắng nõn, tóc xanh ôm lấy hai má, rơi trên áo, nàng cup mắt, toát lên vẻ đẹp nhà nhạn yên ắng.

Khó mà liên tưởng nàng với kỹ nữ chơi đàn cùng giới được.

Mọi người truyền tai nhau ——

“Nữ lang này là ai mà đánh đàn hay thế? Trước kia chưa thấy bao giờ.”

“Đáng tiếc lại vào phủ thái thú... Đáng là đáng tiếc.”

Lúc này, thái thú vừa từ doanh trại ngoài thành quay về, không ngờ bị chặn đường ngay trước cửa phủ nhà mình. Ông ta sốt ruột, người hầu đến hỏi mới biết đã có chuyện gì xảy ra. Có nữ lang dám diễn trò ngoài phủ đệ mình, thái thú vừa bất ngờ vừa thấy hứng thú. Ông ta xuống xe, chấp tay đi vào giữa đám đông, giả vờ là người bình thường xem là nữ tử nào mà lại to gan đến thế.

Tiếng đàn dừng lại, nữ lang ôm đàn đứng dậy, nhún nhường xoay người, khom lưng vái lạy ông ta, âm thanh khăn khăn có vẻ nị hoặc lòng người: “Thiếp bái kiến phủ quân.”

Thái thú chấn động, nhìn thẳng vào nàng.

Nữ lang thon thả đứng giữa đám đông, cao quý lạnh lùng như hạc, đáng là băng thanh ngọc khiết. Mặt nàng toát lên vẻ kiêu ngạo, cổ thon dài, gió thổi tay áo phất phơ. Tà váy bay lên, kéo dài chiếc bóng cao ngất của nàng. Thoạt nhìn lạnh lùng biết mấy.

Nhưng lại cực kỳ xinh đẹp.

Như đóa anh túc có thể hại chết người, song vẫn dụ dỗ người tìm đến.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, thái thú đã bị khí chất trên người nàng chinh phục, bất giác mở miệng: “Mời Trần nương tử vào phủ, không cần phải soát người.”

Người hầu sau lưng ông ta không đồng ý: “Phủ quân, nếu nữ lang này là gián điệp...”

Thái thú thấp giọng: “Không thể có chuyện đó được. Nam quốc điên hay sao mà để người cao ngạo thế này đến làm do thám? Nữ lang này thần bí, không dễ gì mời... Nếu ta thật sự chết trong tay nàng ta, thì cũng là nàng ta có thù oán cao siêu.”

Ở ngoài hềm, quân sĩ Nam quốc căng thẳng suốt một canh giờ, nhìn thái thú sau khi về thì mờ toang cửa phủ, còn đưa tay định đỡ Lục tam lang đi vào. Song Lục tam lang lại quá thanh cao, chẳng thèm liếc nhìn một cái, tự ôm đàn vào. Mặt thái thú cứng lại, có điều vẫn không để bụng.

Các quân sĩ: “...”

Không phải là Nam quốc muốn phái người cao ngạo như thế làm do thám. Chỉ là Lục tam lang quá giỏi giờ trò... Chẳng biết nam nhân thích nữ tử thế nào nên có thể lợi dụng điều đấy. Kiểu thần bí có độc như Trần Tuyết... cực kỳ giống sự thanh cao thường ngày của Lục tam lang. Khiến chàng điên mà như không điên.

***

Trần Tuyết chỉ là một kỹ nữ đánh đàn thần bí, trải qua nhiều biến cố trong đời ở Lạc Dương. Nàng nói mình đến từ vực Bắc, chịu nhiều đau khổ và nhìn rõ lòng người đời trá, nên mới luôn có vẻ ưu sầu trầm lắng. Trần Tuyết đẹp như vậy, dù ngồi dựa vào cửa sổ ngắm hồ đến xuất thần, thì vẻ uất ức trên mặt và giữa hai hàng chân mày của nàng cũng khiến người khác đau lòng.

Chỉ hận không thể đem mọi thứ tốt nhất trên thế gian bày ra trước mặt nàng, mặc nàng tự chọn.

Hơn nữa, lòng tự ái của nữ tử này còn rất lớn.

Thái thú háo sắc, nàng lại nói: “... Dễ dàng có được thì lại không vui. Vì sao phủ quân không giữ điều đẹp nhất đến cuối?” Thái thú bị tài ăn nói của nàng thuyết phục, cũng đồng tình với nàng.

Ngày đầu tiên để vào phủ thái thú mà không bị soát người, Trần Tuyết đã ngồi gầy đàn ngay ngoài cửa phủ. Sau khi thái thú biết rõ tính tình của nàng, thì nếu nàng chưa gặt đầu thì ông ta cũng chỉ dám dè dặt lấy lòng. Ông ta chấy tiết nước miếng, lại sợ sẽ khinh nhờn nàng... Chính thái thú cũng không biết vì sao trên người Trần Tuyết lại có khí chất được bao người theo đuổi như vậy.

Mà ngón đàn của nàng lại quá mức xuất sắc.

Danh tiếng của nàng ở Lạc Dương dần lớn mạnh, mỗi lần thái thú Lạc Dương dẫn vũ nữ ra ngoài dạo chơi thì sẽ mang theo nàng bầu bạn. Sau ba lần bốn lượt, tất cả sĩ tộc giới thượng lưu ở Lạc Dương đều biết đến sắc đẹp mỹ miều và tài đánh đàn xuất chúng của nữ tử này. Giữa các sĩ tộc có thể trao đổi kỹ nữ với nhau, nên đã có người đưa ra thỉnh cầu trao đổi mỹ nhân với thái thú Lạc Dương. Nhưng đến ông ta còn chưa ăn được mỹ nhân, thì đâu có chuyện đưa mỹ nhân cho kẻ khác?

Dưới sự làm phiền đầy bền bỉ của thái thú, cuối cùng nội tâm cô độc của Trần Tuyết cũng phá băng, nàng đã chịu mỉm cười với ông ta. Tuy tốc độ băng nứt không nhanh tẹo nào, ngắm cũng phải mất ba ngày. Nhưng thái thú lại rất kiên cố, cho rằng mình có bản lĩnh.

Vì Trần Tuyết từng bị nhiều người bắt nạt nên không thích nói chuyện với người ngoài. Thái thú cười đùa dẫn dắt nàng nói chuyện, thì nàng mới chịu mở lời đôi câu. Mới đầu ông ta dùng quân cơ Bắc quốc dò xét nàng, thấy nàng uể oải không có hứng thú thì mới yên tâm, tin rằng nàng không phải là do thám. Nhưng khi ông ta bắt đầu say sưa nói chuyện trong quân, đương nhiên không biết Trần Tuyết mà ông ta lấy lòng đang nghe rõ mồn một, ghi tạc trong lòng.

Phủ thái thú chậm rãi náo loạn.

Người hầu trong phủ, quân sĩ ra vào thỉnh thoảng nói chuyện với nữ tử này. Nàng rất hiểu việc kiêng kỵ dụng chạm với người khác, nên mỗi lần trò chuyện cũng cẩn trọng ba phần, trong mắt có vẻ run rẩy, muốn nói lại thôi, sâu kín yếu ớt, tiếc nuối thương xót... Dần dần, phủ thái thú loạn lên, người hầu và quân sĩ âm thầm đánh nhau, chỉ vì muốn biết rốt cuộc nàng thích ai. Nhưng khi đến trước mặt thái thú, bọn họ lại đồng loạt bảo vệ Trần Tuyết.

Chỉ nói chuyện đôi ba lời, chính Trần Tuyết cũng không nhớ mình đã từng nói chuyện với ai. Nhưng người theo đuổi nàng lại xếp cả hàng dài.

Quân sĩ Nam quốc âm thầm quan sát bọn họ, nhìn phủ thái thú bị một mình Trần Tuyết gây rối: ... Dù nam hay nữ cũng phải xiêu lòng, không hổ là ngọc lang Kiến Nghiệp.

Có một lần, hai vị quân sĩ đã vùng tay đánh nhau vì Trần Tuyết nương tử.

Tới tối khi uống rượu, thái thú nổi giận lật bàn, rút dao hỏi tội Trần Tuyết. Mọi người xung quanh nom nớp lo sợ nhưng cũng không giúp được gì, nhưng lúc này nữ lang đã chậm rãi đứng lên, rút trâm cài ra, quỳ xuống trước mặt thái thú đang nổi cơn tam bành. Trần Tuyết buồn hui, nói rằng nàng vô cùng ái mộ thái thú, trong lòng tuyệt đối không có người khác. Lục tam lang có tài văn chương, tuy Trần Tuyết chẳng đóng giả chỉ là kỹ nữ chơi đàn, nhưng dưới sự ảnh hưởng của chàng, nữ lang rơi lệ buồn bã, bộc lộ tâm lòng thâm mến với thái thú, khiến thái thú nghe đến ngẩn ngơ, ngỡ rằng đã tìm được tình yêu thật lòng.

Trần Tuyết quỳ dưới đất, ngẩng đầu lên ghen ngào: “... Thiếp nguyện bầu bạn với phủ quân trong suốt quãng đời còn lại.”

“Từ nhỏ thiếp có một nguyện vọng lớn, đây là mang đàn đi khắp thiên hạ để có được danh tiếng. Nhưng từ khi gặp phủ quân, thiếp bỗng hiểu ra điều đó không có nghĩa lý gì. Những thứ vật ngoài thân như vàng bạc, tất cả đều không bằng lang quân ngài.”

Giọng thái thú run run: “Nàng, nàng...”

Ông ta khom lưng, cầm lấy tay nàng: “Nàng nói đúng, nói đúng...”

Trần Tuyết cúi đầu, bên lên mỉm cười.

Con tim thái thú nhẹ nhõm sung sướng, ông ta lùi về sau hai bước cười to, không hề hay biết lúc Trần Tuyết chậm rãi đứng lên, nàng ghét bỏ dùng khăn tay trong áo lau đi. Khăn tay bị ném đi, lại khiến người ta giành giật.

***

Chỉ chưa tới nửa tháng, Trần Tuyết đã quay cho phủ thái thú Lạc Dương rơi vào cảnh trời long đất lở, thái thú tuyên bố muốn nạp làm nàng thiếp, còn lần đầu tiên dẫn nàng đi gặp danh sĩ bị nhốt trong phủ.

Thái thú rất xem thường những danh sĩ suốt ngày chơi chữ, viết văn đã kích triều chính, ảnh hưởng dư luận trong thiên hạ, ông ta muốn giày vò bọn họ tới chết. Sau mấy lần Trần Tuyết áp ứng, ông ta lập tức thu xếp cho những danh sĩ này về Sĩ Nữ Đồ cho nàng thiếp mới ông ta yêu thích.

Thái thú cười bảo: “Tuyệt Tuyệt của ta vào Sĩ Nữ Đồ rồi, mỹ danh sẽ truyền khắp thiên hạ.”

Lục Quân: “...”

Mặt chàng đen lại.

Chàng không hề muốn mỹ danh truyền khắp thiên hạ.

Nhưng vì để gặp mặt các danh sĩ này, Trần Tuyệt nữ lang đành phải ra về mừng rỡ cảm kích, cảm tạ ân điển của thái thú.

Đương nhiên các danh sĩ nào muốn về tranh cho một tiểu thiếp, bọn họ tự có phẩm đức của mình, Sĩ Nữ Đồ là chuẩn mực cho các nữ lang khắp thiên hạ, Trần Tuyệt là cái thả gì? Không đáng để nhắc đến. Thái thú bị các danh sĩ phi nhỏ làm nhục, Trần Tuyệt lại khuyên nhủ ông ta, bảo mình muốn vào nói chuyện với các danh sĩ một lúc.

Các danh sĩ bị giam giữ đã chịu đủ sự nhục nhã do thái thú Lạc Dương gây nên, dù đang bị nhốt cũng thà chết bất khuất, không chịu nghe thái thú, viết về những bức thư bức tranh mà mình không thích. Thái thú tức giận mắng chửi: “Một lũ heo nái ngu xuẩn! Dám xem thường ta hả, ta có thể giết chúng bất cứ lúc nào!”

Trong căn phòng tối đen như mực, các danh sĩ uốn thẳng sống lưng, ngao ngễ bất khuất. Cửa bị đẩy ra cái *két*, nữ lang xinh đẹp Trần Tuyệt bước vào.

Đây là lần đầu tiên Lục Tuyệt Thần gặp những danh sĩ này.

Ván đầu tiên đã mở, chàng cũng hỏi luôn chỗ đại sư hòa được bị nhốt, nghiên cứu xem nên thay thế người trong phủ thế nào để cứu những người này ra... Tất thấy đều đã có phương hướng.

Không biết Trần Tuyệt ở trong phòng nói chuyện với các danh sĩ thế nào, mà hai canh giờ sau khi Trần Tuyệt đi ra ngoài, các danh sĩ đã thay đổi ý định, đồng ý vào đêm thái thú nạp thiếp sẽ về tranh, để mỹ danh của nữ lang truyền khắp thiên hạ.

Sau khi hỏi được chỗ nhốt đại sư hòa được, Lục Quân không tìm cơ hội gặp người nữa, đỡ khiến kẻ khác nghi ngờ. Chàng đang nghĩ, đêm thái thú Lạc Dương muốn nạp Trần Tuyệt làm thiếp chính là cơ hội tốt để ra tay. Thái thú còn chưa kịp dụng đến dù chỉ là một ngón tay, thì mỹ thiếp mới của ông ta đã trở thành lang quân khỏi ngõ... nhất định thái thú sẽ ngạc nhiên lắm cho xem.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 118

Tại thành Nam Dương, thế cục cuộc chiến đang không quá ổn định. Thuộc súng loại mới của Bắc quốc có sức mạnh rất lớn, không vũ khí nào có thể so bì. Chư quận Nam quốc phương Bắc ở đã bắt tay với nhau, Ngụy tướng quân làm thống soái, có điều trong tình trạng binh mã và lương thảo ngày càng thiếu hụt, muốn đánh lui Bắc quốc là chuyện rất khó nói.

Mấy trận gần đây đã hao tổn binh lực Nam quốc quá nhiều, dù tập hợp dân binh thì số người có thể ra chiến trường cũng ngày một ít đi.

Vấn đề lương thảo có thể giải quyết bằng cách cướp quân lương của phe địch, song nếu không thắng thì vấn đề này cũng sẽ khó giải quyết.

Sau một trận tuyết lớn, khi đang dọn dẹp chiến trường, La Linh Dư tìm thấy Ngụy tướng quân ở bên ngoài lều chủ soái, mặt Ngụy tướng quân dính đầy máu đen, chiến bào khỏi giáp rách rưới, tuyết sương vương vãi rơi trên người. Hắn ngăn ngó nhìn những người khiêng cáng đi qua đi lại trên chiến trường, chợt nghe thấy tiếng bước chân ở sau lưng. Ngụy Tông ngoái đầu lại, ánh mắt dò dẫm.

Hắn chậm rãi nói: “... La nữ lang đấy à.”

La Linh Dư nhìn hắn, dịu dàng bảo: “Tướng quân bị thương rồi, nghe nói tướng quân nói trận lòi đình, không cho ai đến gần. Tôi muốn đến xem thế nào.”

Ngụy Tông cười khẽ, nhìn thấy vạt váy La Linh Dư cũng dính máu, nàng nhỏ bé yếu đuối, đứng trên chiến trường đầm máu xấu xí, lại trông như đóa hồng điểm lệ bung cánh nở rộ giữa thời chiến hỏa, đẹp đến chói lóa. Ngụy Tông xoay mặt đi, nói: “... Bên này không được, Nam Dương bắt đầu loạn rồi. Ta đã hứa với Lạc tam lang sẽ bảo vệ cô an toàn, nữ lang thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời thành đi.”

Rõ ràng bọn họ đã thắng Bắc quốc, cũng chiếm thế thượng phong, song vì triều đình mà bị ép rơi vào tình cảnh này.

Ngụy Tông rất tốt ruột, nhưng vì quyền cao chức trọng nên nỗi lòng này lại không được giải tỏa.

Con tim La Linh Dư rơi xuống vực thẳm, không ngờ cuộc chiến lại tệ hại đến mức đó. Song sắc mặt nàng vẫn không hề thay đổi, duy trì giọng điệu ôn tồn: “Tôi không đi. Tướng quân cần gì phải ủ rũ như vậy, không phải tam biểu ca của tôi đã lên vào Lạc Dương cứu người rồi sao? Nếu cứu được vị đại sư kia ra, Bắc quốc sẽ không có thuốc nổ, trái lại lợi ích đó sẽ về phe ta... Tướng quân không tin vào khả năng của tam biểu ca tôi sao?”

Ngụy Tông sốt ruột: “Tin thì có ích gì? La nữ lang, cô không biết đấy thôi! Nếu còn đánh nữa thì lương thực của chúng ta sẽ cạn kiệt! Binh lực đã ngày một ít đi, bây giờ tuyết còn rơi dày... Nếu lương thực hết, Lạc tam lang có thành công hay không thì khác gì nhau?”

Sau ngày Đông Chí trời đổ trận tuyết lớn, chính là thời điểm trong mơ của Lạc nhị lang.

Trong lòng La Linh Dư có nỗi băn khoăn khác, đối mặt với vấn đề mà Ngụy tướng quân nói, nàng cũng chỉ thờ ơ lạnh lùng: “Không có lương thực thì tìm thế gia đòi. Không biết đại thế gia Nam Dương dự trữ bao nhiêu lương thực. Tuy giờ bọn họ cũng bắt đầu khó khăn, song vẫn nhiều hơn binh dân. Nếu bọn họ quyên góp, nhất định sẽ kéo dài được một hai ngày. Rơi vào hoàn cảnh nguy cấp thế này, ắt thế gia phải đổ máu.”

Ngụy tướng quân biến sắc: “... Đối địch với thế gia ư?!”

Lục Quân dám làm vậy, bởi vì sau lưng chàng là hào môn cao cấp, nhưng Ngụy Tông lấy đầu ra sức đó?

La Linh Dư nhìn về nơi xa xăm, giọng nhẹ nhàng: “... Không phải đường ca của tôi đã về rồi đấy sao? Người mang hai dòng máu Lạc La rất thích hợp là người ‘đắc tội’. Tướng quân yên tâm, tam biểu ca của tôi đã có sắp xếp... Đường ca tôi sẽ giúp đỡ, sẽ không để tướng quân làm kẻ ác đầu.”

La Linh Dư: “Tóm lại, tướng quân không cần phải lo lắng về chuyện này. Tướng quân chỉ cần giúp biểu ca tôi tranh thủ thời gian là được.”

Những lời này, Ngụy Tông đánh gặc nhiều năm, chỉ cần nghĩ một lát là hiểu ngay. La Linh Dư chỉ nhắc nhở hắn sớm mà thôi. Cũng nhờ có lời nhắc nhở này mà Ngụy Tông được yên lòng.

Ngụy Tông ngăn ngó nhìn nàng, thấy tuyết đọng trên làn mi nữ lang, dung nhan mỹ miều, sắc mặt tràn đầy tự tin. Gió lớn cuốn theo bão tuyết khiến vạt váy tung bay, tuyết rơi xuống cỏ làm nàng rung mình vì lạnh. Phát hiện Ngụy Tông đang nhìn lên mình, nàng ngoái đầu lại nhoen miệng cười. Trông mặt nàng đen kịt, cháy lông như lửa ngoài đồng nội. Nàng đẹp như thế, cang ở trong nghịch cảnh thì càng chói lóa, không hề sợ sệt lo âu như các nữ lang bình thường.

La Linh Dư mỉm cười với hắn, sau đó ngồi xổm xuống, kéo tay hắn bắt đầu kiểm tra vết thương.

Ngụy Tông bất giác thốt lên: “Muội muội có cái nhìn sâu xa, ta đúng là xấu hổ...”

La Linh Dư lắc đầu: “Không phải. Chỉ là tôi đang giúp huynh ấy mà thôi.”

Trước khi đến Nam Dương, nàng đã xé thư của Lục Quân, đốt đồ Lục Quân tặng nàng, lúc ấy trong lòng nàng vô cùng sợ hãi, còn muốn rời khỏi Lục Quân. Nhưng nàng vẫn đến tìm chàng. Để rồi sau khi gặp chàng, những do dự trước đó lập tức biến mất. Một khi La Linh Dư đã quyết định thì sẽ rất kiên quyết cố chấp. Nàng không có nghĩa lớn, cũng không có lòng cảm thông... Nàng chỉ muốn Lục Quân sống sót.

Sống để cưới nàng.

Nàng ước ao về một hôn nhân hạnh phúc, nhất là cuộc sống hôn nhân sau khi gả cho Lục Quân. Giờ đây đang lại gần ước mơ như thế, dù Nam Dương bắt đầu có tuyết rơi, nàng cũng không muốn lùi bước về phía sau. Nàng mặc niệm trong lòng:

Huỳnh đã nói là huỳnh sẽ sống, huỳnh đã nói là huỳnh sẽ cưới muội... Huỳnh không thể nuốt lời được. Huỳnh nuốt lời tức là hại chết muội, muội không chấp nhận số mệnh như thế.

***

La Linh Dư tích cực trợ giúp quân đội xử lý vấn đề lương thực dự bị, quả nhiên trước khi đi Lục Quân đã nói chuyện với La Diễm. Lúc La Linh Dư đến tìm La Diễm, y đã khoác áo choàng, dẫn theo quân sĩ đi đến từng nhà gõ cửa, đàm phán với thế gia Nam Dương, yêu cầu bọn họ quyền góp lương thực. Nhưng lương thực của thế gia còn không đủ ăn, đâu có chuyện để ý tới La Diễm, tất sẽ đáp qua loa.

La Linh Dư cùng các nữ lang ngồi trong lầu bằng gỗ cho thương binh, chợt thị nữ Linh Ngọc được nàng sắp xếp đi nghe ngóng tin tức chạy ào vào, thấp giọng nói bên tai nàng: “Có thể gia sắp xếp cho con cháu nhà mình rời khỏi Nam Dương, hiện tại đã đến công thành rồi. Sợ là La nhị lang không thể khống chế được.”

Nữ lang bên cạnh giật mình, chỉ thấy La Linh Dư xách váy chạy ra ngoài theo thị nữ. Nữ lang “ồ” một tiếng, toan ngăn lại nhưng không kịp, nàng ta bèn chạy ra khỏi lầu, muốn hỏi xem La Linh Dư đi đâu. Nhưng chỉ thấy nữ lang chạy nhanh trên mặt tuyết, chẳng mấy chốc đã biến mất cùng thị nữ.

Nữ lang nọ: “...”

Bình thường La Linh Dư rất chậm rãi từ tốn, chưa bao giờ thấy nàng ta gấp gáp như vậy cả!

La Diễm đứng song song với các tộc trưởng thế gia tại công thành, đối phương muốn mở cửa thành để lang quân nhà mình ra khỏi thành, nhưng La Diễm không chịu, dẫn binh chặn ngay công thành không cho phép một ai rời khỏi. Ở xa gần đó có thứ dân quần áo rách rưới thô kệch, quan sát mâu thuẫn giữa thế gia và quân đội bên này, chỉ trò suy đoán gì đấy.

Hai bên tranh chấp ngày càng gay gắt ——

“La nhị lang, người đứng có quả đáng! Nam Dương vẫn là địa bàn của Phạm gia ta, cũng không phải Phạm gia ta không chịu góp lương thực. Chỉ cần người để vài con cháu trong tộc ta ra khỏi thành, Phạm gia ta sẽ chỉ việc để sên, quyền góp số lương thực các người cần trong một ngày, có được không?”

“Đa tạ Phạm quân đã tương trợ. Nhưng bây giờ không phải là thời điểm thích hợp để ra khỏi thành. Các nhà đây đều là thế gia có danh tiếng lâu năm ở Nam Dương, toàn bách tính đều đang nhìn vào. Nếu bây giờ mọi người bỏ chạy, chắc chắn lòng người sẽ tan rã... Lang quân nhìn những bách tính nghèo đói kia đi, bọn họ ra sức đến tận bây giờ, cũng là vì thấy mọi người vẫn còn ở đây.”

“Chỉ là đưa vài người ra khỏi thành mà thôi!”

La Diễm lắc đầu: “Chúng ta đều là thế gia, cần gì phải chơi trò bầy nhau như thế? Các ngài thấy Nam Dương vô vọng rồi nên mới muốn vứt bỏ nơi này đúng không? Ta không đồng ý.”

“Nếu người đã là thế gia, thì vì sao người không cân nhắc cho bọn ta! Nam Dương sắp bại tới nơi rồi! Chúng ta sắp thua rồi! Triều đình cũng bỏ mặc chúng ta... Lúc này không đi, chẳng nhẽ còn muốn chôn cùng? Người mang họ La... Bản thân người thì đại nghĩa lắm, năm đó lúc La thị Nhĩ Dương bị diệt tộc, ta cũng thương xót thông cảm, cũng khen các người một tiếng anh hùng. Nhưng La nhị lang, không lẽ vì các người từng hy sinh, mà nay bắt bọn ta phải hy sinh cùng?”

Các tộc trưởng thế gia lớn tiếng sĩ và La Diễm. La Diễm lùi về sau hai bước, áp lực lớn dần.

Bất chợt có tiếng vó ngựa làm chấn động mặt đất, một âm thanh uy nghiêm lạnh lùng truyền đến: “Ồn ào gì thế hả?!”

Mọi người đang chen chúc ở cổng thành thấy quân sĩ đến, người dẫn đầu nhảy xuống ngựa, sai bước đi tới chính là đại tướng quân Đinh Xuyên, gần đây đang tạm trú Nam Dương – Hành Dương vương Lư Mộ. Lư Mộ rút đao trong tay ra, chỉ vào mọi người ở cổng. Quân sĩ sau lưng hắn cũng đồng loạt làm cùng một động tác. Chẳng mấy chốc, mấy chục quân nhân cường tráng đã rút đao đứng thẳng, các tộc trưởng thế gia mặt cắt không còn giọt máu: “Các người muốn làm gì?!”

Lư Mộ lạnh lùng: “Quân tử đã ước định. Đã nói không được phép ra khỏi thành thì không được!”

“Còn nữa, bây giờ đã hết lương thực rồi. Các người cứ xem đó mà quyền góp, ít nhất phải góp đủ lương thực cho ngày mai và mốt. Nếu không giao ra thì đừng hòng kẻ nào được rời khỏi đây. La nhị lang, chuyện này vốn là do người phụ trách đúng không?”

Trong đáy mắt quân vương viết rõ sự không kiên nhẫn, có ý “chút chuyện nhỏ này mà cũng phải để ta ra mặt”. La Diễm cười khổ: muốn dao động được các thế gia cần phải có địa vị cao hơn. Mà rất rõ ràng, địa vị của La Diễm không đủ cao. Nếu Lư tam lang giải quyết chuyện này thì hay rồi... Nhưng những chuyện Lư tam lang phải làm đã quá nhiều.

Trong hỗn loạn rối ren, thế gia đã bị khí lạnh trên người Lư Mộ làm cho khiếp vía, không dám hó hé một lời. Sau lưng Lư Mộ, La Linh Dư chậm chậm đuổi đến, mặt trắng bệch.

Tộc trưởng Phạm gia lập tức hiểu ra, cảm tức nhìn La Linh Dư: “La nương tử, là cô đi tìm Hành Dương vương đúng không? Cô tìm viện binh để đối phó với bọn ta? Cô có còn là người Nam Dương, là nữ lang sĩ tộc Nam Dương nữa không?!”

Ngay tức khắc, bao ánh mắt của mọi người đều tập trung cả vào La Linh Dư. Trong số đó chứa nặng oán khí và ác ý. Lư Mộ nhủ mảy, nghĩ bụng đám lão già bọn họ lại uy hiếp một nữ tử nhỏ bé. Hắn bình tĩnh bước lên trước, muốn can La Linh Dư ra sau lưng. Nhưng La Linh Dư cũng chỉ tái mặt mà thôi, còn ý chí vẫn không hề sờn: “Nam Dương đang lâm vào cảnh nguy cấp, quân đội gặp nạn, mọi người phải nên bỏ ra mới được.”

Phụ thân của Phạm Thanh Thần cười khi chế giễu, ông ta vốn không thích cả cô nhi thân phận thấp kém này, sau khi con trai từ hôn với cô ta, ông ta càng không thêm che giấu sự chán ghét: “Từ bao giờ chuyện đó lại trở thành chuyện bọn ta nên làm hả? Bình lực và lương thảo Nam Dương không đủ là do bọn ta gây ra ư? Bọn ta không để cho các người phải bình sao? Tiền tài và lương thực của bọn ta, không phải bọn ta tự kiếm? Còn bây giờ, đến một tờ giấy nợ cũng không có, mà các người lại muốn chiếm hết lương thực. Thế gia ta không cung cấp nổi! Chịu khổ chịu đói, có mà không như thế! Bọn ta cần phải bị bóc lột, bị các người hút máu vào lúc này hả?!”

“Gia giáo của La gia Nhĩ Dương, thì ra cũng chỉ là mượn hoa dâng Phật*.”

(*Thành ngữ này có nghĩa là dùng thứ của người khác để đem tặng, tặng không xuất phát từ cái tâm.)

Hai mắt Lư Mộ tối sầm.

La Diễm cũng đành mặt lại.

Làn mị La Linh Dư rung lên, nàng nhìn thẳng vào Phạm quân: “Trong những ngày tháng bình thường, thế gia có được rạng rỡ là nhờ vào bách tính bình thường chu cấp. Đất đai, cây cấy, buôn bán, quân đội... toàn bộ đều là bọn họ đang nuôi các ông. Quốc nạn năm ngay trên đầu, lại còn ở chính trên đầu bàn của các ông, bình thường các ông lấy được gì thì bây giờ cũng nên bỏ ra. Bọn họ đã không còn sức nữa rồi, nhưng các ông thì vẫn còn... Dù quân đội trấn áp, cưỡng bách, ép các ông cung cấp lương thực, thì vào lúc này đều là những việc nên làm”

“Chỉ muốn xa hoa vào lúc thời bình, đến khi quốc gia lâm nguy lại không chịu cống hiến. Thiên hạ đâu có chuyện tốt như vậy.”

Nhất thời bầu không khí lạnh đi, Lư Mộ ngạc nhiên nhìn La Linh Dư, không ngờ nàng có thể nói ra lời này. Bản thân Lư Mộ không có hảo cảm với thế gia, nếu không phải Lư nhị lang cứ liên tục nhắc nhở bên tai hắn... Hắn không nghĩ rằng, La Linh Dư lại có x hiểu biết như vậy.

La Diễm cũng kinh ngạc nhìn đường muội nhà mình.

Từ đằng xa, trong bách tính đang nhìn chăm chăm bọn họ có người hét lớn: “La nương tử nói rất hay!”

“Đã đến lượt các ông cung cấp lương thực rồi! Bình thường chúng tôi cung phụng nhiều như thế, du sơn ngoạn thủy suốt ngày, mà bây giờ nói nghèo là nghèo hả? Tôi không tin!”

“Các ông không được rời khỏi thành! Nếu các ông đi, chúng tôi cũng sẽ trốn!”

Phạm quân hầm hầm đỏ mặt, bị một nữ lang mười mấy tuổi chi vào mũi mũi, còn bị đám thứ dân hò hét chỉ trích, ông ta vô cùng tức giận!

Ông ta định mở miệng phản bác, nhưng bị Lư Mộ ghét bỏ nói: “Đủ rồi! Chuyện đến đây chấm dứt!”

Hắn chỉ vào thế gia: “Góp lương thực rồi mới được đi.”

Các tộc trưởng thế gia bị chặn ở cổng thành trở mặt nhìn nhau, dưới gió tuyết, bọn họ cũng không thể cứ giằng co ở đây mãi được, lại còn bị đám bình dân nhìn chòng chọc. Sau khi các ông già tụt lại bàn bạc, bắt đầu đi đồng ý với điều kiện của Lư Mộ, nguyện ý viết chứng từ, cung cấp lương thực cho quân đội.

Lư Mộ thẳng sông lưng đứng cạnh La Linh Dư, nhìn La Diễm bận rộn ghi tên. Sắc trời âm u, La Linh Dư thấy bên kia không gay gắt nữa thì khẽ thở phào, dịch chuyển bước chân. Chợt có quân sĩ chạy đến, nói gì đó bên tai

quận vương. Nét mặt Lư Mộ vẫn như thường, chỉ báo mọi người thu lại đội hình, xoay người cưỡi ngựa toan rời đi.

La Linh Dư phản ứng rất nhanh, vội vã đuổi theo: “Công tử, có phải là tìn...”

Nàng muốn nói “có phải là tìn tức của huynh ấy không”.

Nhưng Lư Mộ đã ngắt lời nàng: “Tự ta sẽ giúp hần.”

Hắn cúi người xuống, nhìn nữ lang ngẩng mặt nhìn lên. Con người nàng trong veo lấp lánh, nhưng sự quan tâm trong ấy lại dành cho nam nhân khác. Con tim Lư Mộ nhói đau, song ngoài mặt vẫn nói với nàng: “Có tìn tức gì ta sẽ nói với cô, yên tâm”

Đúng là hắn nhận được tìn tức từ Lạc Dương truyền đến thật, hắn đang tính đi xem, nhưng hắn không muốn làm La Linh Dư phải khủng hoảng.

Lư Mộ phui đụn tuyết trên lưng ngựa, thúc một tiếng *cha* rồi nghiêng ngang rời đi. Toán quân theo sát sau lưng.

Dưới cổng thành ở phía sau, La Linh Dư thấp thòm nhìn theo, con tim đập phồng chồm nổi, gắng gượng không để mình phải nghĩ nhiều ——

Nhưng từ kiếp của Lục Quân vẫn đang ở ngay trước mắt. Nàng lại chẳng thể giải bày cùng ai nỗi lo âu này, chỉ một biến động nhỏ cũng đủ khiến nàng bất an. Nàng như chú chim sợ nả...

Bao giờ nàng mới có thể thấy chàng bình an quay về?

Nam nhân xấu xí, lúc nào cũng khiến nàng tức giận.

***

Trong Thái Sơ cung ở Kiến Nghiệp, một lớp tuyết mỏng bao phủ ngôi đền. Sương đêm giăng khắp hoàng thành, đèn lồng trên hành lang lay động, cung nhân thưa thớt. Bên ngoài tấm cung của đệ hạ, Trần vương Lư Thục đã điểm tỉnh đôi sấp một canh giờ, nhưng phụ hoàng của y vẫn chưa triệu y vào trong.

Y thấy bên trong đèn đuốc sáng trưng, nghe được tiếng ca hát... Đứng một lúc dưới hành lang, nhắm tính thì giờ, Lư Thục không đợi nữa mà đi thẳng vào trong. Hoạn quan bên ngoài định ngăn lại, nhưng sau khi được Lư Thục đưa mấy đỉnh vàng, bọn họ lập tức khép miệng. Nghĩ dù gì cũng là cha con ruột, hoàng tử vào trong có lẽ cũng không sao.

Trên vai Lư Thục toàn là băng tuyết, y vừa bước vào chỗ ấm áp trong điện thì tuyết lập tức tan ra, thấm ướt y phục.

Hoàng đế đệ hạ say bí tỉ sau bữa, mơ màng ngược mắt nhìn đến, thấy ba bốn chiếc bóng chấp chôn trước mặt. Ông ta trừng to mắt nhưng cũng nhận ra được người ấy là ai. Dù gì đứa con trai này cũng không hề nổi bật.

Công chúa Bắc quốc hầu hoàng đế uống rượu giết mình, nhìn vị quận vương đột nhiên đi vào: “Trần vương điện hạ, sao ngài lại vào đây? Đệ hạ không hề gọi ngài!”

Công chúa Bắc quốc muốn đuổi y đi, thậm chí còn xoay người tỏ cáo với đệ hạ. Nhưng hai mỹ nhân ngồi cạnh đệ hạ lại lờ mờ nàng ta, quần lấy đệ hạ không để công chúa Bắc quốc đến gần. Các nàng vỗ ngực thình an với Trần vương điện hạ, sau đó rót rượu bỏ đũa đưa đến bên môi đệ hạ: “Đệ hạ, Trần vương đến tìm ngài đây ạ.”

Âm thanh ông ọo chứa vẻ căm dỗ, không phải nữ lang đứng đắn như công chúa Bắc quốc có thể nói ra.

Sóng lớn nổi lên trong lòng công chúa Bắc quốc.

Trần vương Lư Thục bình tĩnh nói: “Các người xuống cả đi.”

Công chúa Bắc quốc không muốn, chỉ muốn khiến trách vị công tử đã xem thường quyền uy của đệ hạ. Nhưng hai phi tử hậu cung ngồi cạnh đệ hạ đều là người của Trần vương dâng lên. Các nàng cảm kích ơn tri ngộ của Lư Thục, nên khi Lư Thục báo các nàng đi xuống, các nàng lập tức đỡ công chúa Bắc quốc rời đi cùng.

Công chúa Bắc quốc liên tục ngoái đầu lại: “Người không thể, không thể... Đệ hạ, đệ hạ!”

Dưới ánh đèn, chiếc bóng sau bình phong chấp chôn dao động, không quá chân thực. Công chúa Bắc quốc thấy vị Trần vương kia bước lên bậc thềm, cúi người trước mặt đệ hạ. Từ nhỏ lớn lên trong thâm cung, thấy quá nhiều ám mưu quỷ kế, công chúa Bắc quốc chạy mồ hôi ròng ròng sau lưng, đầu óc trống trơn, cho rằng Trần vương muốn ám sát hoàng đế Nam quốc ——

Sao có thể chứ?!

Đệ hạ chính là...

Công chúa Bắc quốc vừa há miệng thì đã bị hai nữ lang bên cạnh bịt lại. Hai người kia liếc xéo nàng ta: “Hết cái gì mà hét? Cha con người ta nói lời riêng tư, cô ngăn cản làm gì? Không lẽ cô thật sự là mật thám do Bắc quốc phái đến? Hừ, không có lòng tốt, đáng đời đệ hạ không thêm gặp cô.”

Một khắc trôi qua, Trần vương bước ra ngoài, vẫn là gương mặt thanh tú, bình tĩnh đến mức gần như lạnh lùng. Y không giải thích gì với người khác, chỉ nói hoàng đế đã ngủ. Công chúa Bắc quốc gỡ tay che miệng mình ra, chạy ào vào đại điện kiểm tra.

Trong lòng nàng ta cực kỳ lo sợ, sợ rằng mình sẽ chứng kiến bí mật ám sát cung đình. Điều này khiến hai chân nàng ta nhũn ra, lúc bước lên bậc thềm, vì quá run rẩy nên ngã xuống đất. Nàng ta xoa đầu gối, vẫn kiên cường leo lên: “Đệ hạ, đệ hạ...”

Người không biết nội tình, nhất định sẽ nghĩ rằng vị công chúa này thật lòng yêu thích hoàng đế đệ hạ.

Lư Thục đi đến cửa đại điện cũng chỉ liếc một cái, rồi sau đó đi tiếp ra khỏi điện, che dù rồi khỏi hoàng thành.

Công chúa Bắc quốc nhào đến trước ghế hoàng đế Nam quốc, hai mắt đã nhắm l, nàng ta run rẩy tay xuống dưới mũi của lão hoàng đế. Nàng ta đã định khóc, nhưng lại cảm giác được hơi thở đều đều phả vào ngón tay.

Công chúa Bắc quốc: “...?!”

Lão hoàng đế thật sự chỉ nghĩ chứ không bị Lư Thục giết? Sao có thể? Nàng ta nghĩ nhiều rồi ư? Chẳng nhẽ Trần vương Lư Thục thật sự đúng như lời người ngoài nói, là người con có hiếu? Nửa đêm canh ba hắn ta đội tuyết vào cung, đứng trong tuyết suốt một canh giờ, không phải là hắn có mục đích khác, mà hắn ta thật sự chỉ là quan tâm tới phụ thân?

Công chúa Bắc quốc mù mờ, không tài nào hiểu nổi Lư Thục có ý gì.

Lư Thục ra đến cửa cung, đi dọc theo tường thành tới góc khuất, bắt chợt một bàn tay đưa ra, kéo y ra sau thân cây. Sau thân cây, Lục nhị lang Lục Hiến căng thẳng: “Đã lấy được rồi sao? Người thật sự lấy được thánh chỉ cho xuất binh xuất lương? Đệ hạ đồng ý thật?”

Lư Thục rút cuộn thánh chỉ nằm trong tay áo ra, cup mắt đáp: “Ông ấy, không đồng ý, nhưng lại uống, nhiều.”

Lục Hiến: “...”

Thái độ của Lư Thục quá đổi bình thản, khiến Lục Hiến cũng cho rằng đây là chuyện đương nhiên. Lư Thục đưa thánh chỉ cho hắn xem, Lục Hiến vội nhìn lướt qua, thấy đây đúng là thánh chỉ mà bọn họ mong muốn thì mới mỉm cười. Nhưng Lục nhị lang cũng phản ứng rất nhanh, bắt chợt ngắc đầu: “... Công tử, ý của ngài là không phải ngài làm giả thánh chỉ, mà chỉ đi vào lấy ngọc tỷ đóng dấu? Ngài, ngài làm thế là mưu phản đấy... Ngài không sợ nếu đệ hạ tỉnh lại, sẽ trị tội mình sao?!”

Lư Thục: “Tam lang, không đợi nổi nữa. Ta không thể, kéo dài tiếp.”

“... Nên ngài tính kế phụ thân mình sao?”

Lư Thục vẫn bình thản: “Ông ấy say.”

Chưa chắc ông ta đã nhớ xảy ra chuyện gì cụ thể. Mà cho dù nhớ... Lư Thục cup mắt: “Hy vọng Lục gia, chớ vọng động.”

Lục nhị lang siết chặt thánh chỉ trong tay.

Lưu Thục từ tốn nói chuyện: “Đêm dài lắm mộng, trong đêm nay đưa thánh chỉ, ra khỏi hoàng thành đi. Còn bệ hạ... ta sẽ đối phó.”

Chỉ cần Lục tam lang thắng, lại có Lục gia đứng về phía mình, Lưu Thục sẽ tìm được đường sống ở chỗ bệ hạ. Nhưng nếu Nam Dương bình bại... thì Lưu Thục sẽ bị khép tội chết.

Lục Hiến hoảng hốt, nhìn thẳng vào vị công tử trước mắt —— lần đầu tiên hắn biết được, thì ra vị Trần vương bề ngoài thanh tú, bình thường không xuất chúng này, vào lúc mấu chốt lại có hành động lớn như thế. Đến nguy tạo thánh chỉ y cũng dám làm!

Chỉ vì cứu tam đệ sao?

Lục Hiến thấp giọng: “... Xin điện hạ yên tâm, nếu bệ hạ trách cứ, nhất định Lục gia sẽ đứng về phía ngài.”

Lưu Thục “ừ” một tiếng rồi không nói gì thêm, tỏ ý Lục nhị lang đừng dài dòng nữa, trước khi bệ hạ tỉnh lại, mau đưa thiên binh vạn mã cùng lương thực trong thánh chỉ đến phương Bắc, như thế mới giải quyết xong chuyện quan trọng đầu tiên.

***

Mọi chuyện đang chậm rãi lệch khỏi quỹ tích trong mơ của Lục nhị lang.

Đêm đã khuya, tuyết rơi xuống Kiến Nghiệp, Lục nhị lang một mình ngồi xe lao vút đi trong gió rét. Trong lòng hắn ôm một thánh chỉ nóng hổi hùng hục, đi xe đến Tư Mã phủ vẫn đang sáng đèn ——

Hắn đã lấy được thánh chỉ rồi! Đại Tư Mã đã đồng ý lập tức xuất binh! Phải hành động trước khi trời sáng!

Nhanh lên, nhanh lên nữa đi!

***

Tại đất Nam Dương, binh mã đã thất mật, còn phải chu toàn với thế gia. La Linh Dư tích cực chạy đi chạy lại giữa quân đội và thế gia, thứ dân, nâng vận ngón tay, liên tục nhìn về nơi xa.

Ở trong thành Kiến Nghiệp, thánh chỉ giả được đưa tới Tư Mã phủ. Ngày hôm sau khi đội quân binh mã rời khỏi thành, Tư Mã phủ lại xảy ra hỏa hoạn, thiếu rui mẩy chục nghìn quyển trục, cũng biến thánh chỉ đêm qua thành tro. Trần vương điện hạ ngồi trong phủ, ra lệnh để người chăm mỗi lửa trực tiếp ra khỏi thành. Tư Mã phủ rơi vào hỗn loạn, Trần vương đi lên cao nhìn về nơi xa, lặng lẽ đợi bệ hạ sắp tỉnh triệu vào hỏi chuyện.

Lại đi lên hướng Bắc, trong thành Lạc Dương, con náo động do Trần Tuyết nương từ gây nên đang lặng lẽ hạ màn. Tuyết rơi nhiều ba ngày liền, nhưng cũng không khiến nhả hứng của thái thú Lạc Dương thuyên giảm. Trong đêm thái thú muốn nạp Trần Tuyết nương từ làm thiếp, ông ta mời quân nhân và sĩ tộc đến dự lễ. Tuyết đêm rơi trong sáng như nước, soi rọi nữ tử từ mỹ lệ đang đánh đàn sau tấm bình phong.

Một lần nữa, nhân sĩ sĩ tộc lại phản rưng dùi cảm khái trước phong thái của Trần Tuyết.

Trần Tuyết đi ra, cùng với thái thú mời rượu từng người một.

Giữa hồ nước trong sân có căn nhà nhỏ, danh sĩ phong lưu đang ngồi ở đó vẽ tranh cho Trần Tuyết.

Một lúc sau, Trần Tuyết tuyên bố muốn thay y phục, rời khỏi thái thú. Nhưng thái thú đợi lâu mà không thấy người về, cứ bắt an thấp thòm. Khách say trong bữa tiệc càng lúc càng nhiều, bầu không khí càng trở nên yên ắng. Thái thú bất an, chợt đứng bật dậy. Ông ta loạng choạng đi ra khỏi nhà, đầu óc mơ màng, nhưng vẫn túm lấy gã hầu đưa rượu hỏi: “Tuyết Tuyết đâu? Sao nàng ấy vẫn chưa quay lại?”

Người hầu đáp: “Hình như nữ lang đã về phòng rồi...”

Thái thú lắc đầu, ép mình phải tỉnh táo. Càng lúc ông ta càng thấy không yên tâm, trong viện yên ắng tới nỗi làm người ta khó chịu. Ông ta ngoái đầu nhìn những kẻ say bí tỉ trong bữa tiệc, vò rui rượu chảy ra đất, lại nhìn về căn nhà giữa hồ nước, bóng vẫn hắt lên bình phong, những danh sĩ kia chắc vẫn đang vẽ tranh... Thái thú lao đảo, đi đến trước phòng Trần Tuyết tìm người.

Ông ta đẩy cửa ra, lè nhè gọi: “Tuyết Tuyết, Tuyết Tuyết...”

Trong phòng tĩnh lặng, không thấp đèn nến, ông ta sờ soạng trong bóng tối, vô tình đá rơi bình phong, hại mình trật chân té ngã. Thái thú lập tức cảnh giác, nhưng vừa ngẩng đầu lên thì lại sững sốt, bởi vì ông ta thấy sau tấm bình phong, cửa sổ để mở, một người xoay lưng về phía ông ta, y phục đang mặc một nửa, sống lưng như tuyết đập vào mắt ông ta.

Đối phương để xỏa tóc, ngọc quan trên tóc nghiêng đi.

Chi mỗi bóng lưng đã đủ hai mắt ông ta nóng rực, miệng khô khốc: “Tuyết Tuyết...”

Người kia dừng động tác, ngoái đầu lại. Phong thái xán lạn, như ngọc đẹp được mài giữa cẩn thận, nhưng... nhưng lại có dáng vẻ nam tử

Lục Quân nhướn mày, khẽ bật cười.

Thái thú Lạc Dương tức giận, cảnh tỉnh bỏ dây: “Người là người phương nào? Sao lại ở trong phòng ái thiếp của ta? Người có quan hệ thế nào với nàng, người đâu! Không lẽ, không lẽ...”

Lục tam lang nửa cười nửa không, chàng mặc quần áo vào từ tế rồi chậm rãi đứng dậy, đưa ra một đáp án: “Không lẽ ta vụng trộm với ái thiếp của ông?”

Thái thú: “...!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 119

Những bông hoa tuyết chiếu tỏ khung cửa, luồng sáng màu sữa nhạt hắt lên người chàng lang quân đứng thẳng —— đây là lần đầu tiên trong đời thái thú Lạc Dương thấy khuôn mặt tuấn tú như chàng, là một dung mạo mà nếu nữ lang bình thường vô tình gặp phải trên đường, thì ắt hẳn sẽ nhìn không dứt mắt.

Dù quần áo chàng trông xộc xệch thì vẫn có cái đẹp của riêng nó.

Lúc thái thú lao đảo vào phòng thì thấy chàng kéo áo ngoài lên vai, thắt chặt trung y màu trắng bên trong. Chàng ngoái đầu nhìn lại, trong nét mặt vẻ uể oải xen lẫn châm biếm, khí chất như thế luôn làm người ngoài cảm thấy vô cùng tao nhã. Trong phòng không thấp đèn, thái thú chỉ lộ mờ phác đoán dựa vào ánh tuyết bên cửa sổ. Ông ta giật thót, bởi vì thấy hình như bên chàng lang quân là váy lụa màu đỏ màu xanh của nữ tử, còn có cả trâm cài, bộ điều và vòng tay ngọc thạch đang phản chiếu sắc huỳnh quang.

Những thứ đó... rõ ràng là đồ của Trần Tuyết!

Yêu đương vụng trộm!

Thái thú tái mặt: Trần Tuyết có tính cách thần bí luôn khiến ông ta đoán mãi không ra. Cuộc đời nàng lại long đong lận đận, thái thú cũng từng hoài nghi, cũng phái người điều tra thân thế nàng, nhưng vì nàng trải qua quá nhiều chuyện nên tạm thời không thể điều tra rõ. Bình thường Trần Tuyết lúc thì nóng lúc lại lạnh với ông ta, mỗi tiếng cười hay cái nhu mày đều tràn ngập ưu sầu. Mà lang quân trước mắt, lang quân này...

Lại có bộ dạng tuấn tú trong sáng y hệt như thế!

Ông ta hốt hoảng bước đến gần, cảm giác như người mình yêu và gã trước mặt chồng chéo lên nhau... Nhưng thái thú chỉ ôm chặt cái đầu đặc quánh của mình, cho rằng nhất định là do mình uống nhiều rồi. Sao có thể trùng khớp được? Nhất định Tuyết Tuyết của ông ta sẽ không phản bội ông ta, nhất định là bị gã nam nhân này ức hiếp...

Đầu óc thái thú rối bời, mạch suy nghĩ không được rõ ràng. Nhưng ông ta chỉ uống mấy ly thôi mà... Thái thú Lạc Dương không chịu nổi nữa, dựa lui sau, tay chống lên ván không để mình ngã xuống. Ông ta cố gắng giữ tinh táo: “Tuyệt Tuyệt đâu? Giao nàng ra, thì chuyện người ban đêm xông vào phủ đệ của thái thú, ta có thể...”

Lục Quân bước về phía ông ta. Lục tam lang đã khởi phục thân phận nam nhi, thân thái xán lạn như tuyết, mặt trắng tựa ngọc. Chàng từ trong bóng tối bước về phía thái thú, rõ ràng chỉ là chiếc áo bào tro kiểu nam thông dụng thuận lợi đi đêm, nhưng khi nằm trên thân hình cao to của chàng thì lại có khí chất phong lưu quý tộc xuất sắc. Vai rộng eo hẹp, bước đi chậm rãi. Chàng vừa nghe thấy thái thú nói thì đứng yên không cử động, chỉ có hàng lông mày là khẽ giật.

Thái thú phát điên: “Tuyệt Tuyệt của ta đâu?!”

Tuy ngoài miệng ông ta thì nói thế, nhưng bàn tay chống lên tấm ván đang sờ lưng tung trên bàn. Rốt cuộc ông ta cũng mò được giá cầm nắm, khi Lục Quân đến gần, thái thú chợt dùng lực đập giá cầm nắm xuống. Thái thú cũng không hề ham chiến, nhân khi giá cầm nắm chặn đối phương lại thì mình xoay người, chấp choạng lao ra ngoài, lớn tiếng hét lên: “Thích khách! Người đâu, có thích khách ——”

Trước khi thái thú báo động, những nơi trọng địa trong phủ thái thú đều có quân cơ canh chừng, khi âm thanh vừa ra khỏi miệng, cửa lập tức bị đẩy ra, ba bốn quân nhân xông vào. Không biết những người này bình thường làm gì nhưng tối nay không hề dính một giọt rượu, nét mặt cung kính trang nghiêm, trực tiếp rút đao xông về nam nhân đột ngột xuất hiện trong phòng.

Thái thú có cảm giác một cơn gió mát ập đến sau lưng, ông ta toan bỏ ra khỏi phòng, nhưng bà vai đã bị chụp lấy từ phía sau.

Lục tam lang cười khê: “Trốn cái gì mà trốn?”

Quân sĩ muốn giết chàng, còn chàng lại nhắm vào thái thú bước chân loạn choạng, không chế ông ta. Dù thái thú không phải quân nhân, nhưng xuất thân từ sĩ tộc cũng biết võ công, ông ta xoay người tung chưởng về phía Lục tam lang, muốn thoát khỏi tay đối phương. Nhưng thứ nhất là vì ông ta đã uống rượu mà hành động trì trệ, thứ hai là thân pháp của Lục Quân quá cao cường, mục tiêu lại rõ ràng, chàng tung chưởng vỗ vào ngực ông ta, đánh bật thái thú khiến ông ta đứng không nổi.

Quân sĩ: “Tặc từ chớ làm càn!”

Lục tam lang không đáp, chỉ nhìn thái thú chăm chăm.

Quân sĩ vào phòng không ngăn cản được Lục tam lang, khi chàng tấn công thái thú Lạc Dương không tuyệt đường trốn chạy, tay áo vung lên, lướt qua ông ta đánh nhau. Tà áo bay như hạc sà mặt nước, gương mặt lạnh lùng ngạo mạn đến gần, có một vẻ đẹp hoài cổ như bức tranh thủy mặc vẽ núi non trong đất trời. Mùi hương thoang thoảng như có như không từ trên người đối phương truyền đến. Mùi thơm này, chính là mùi khiến thái thú ngất ngây trong mấy ngày qua...

Đầu óc nổ tung, lần này thái thú nói điên thật rồi: “Rốt cuộc người và Trần Tuyệt có quan hệ gì? Tại sao trên người người lại có mùi của nàng? Nàng đâu rồi? Người...”

“Hừ ——!” Tâm trạng thái thú đã dao động, Lục Quân cũng không có lòng dạ nghĩ đến chuyện nữ nhi tình trường. Khi thái thú chụp cổ tay chàng chặt vắn, trong mắt Lục Quân vụt qua sự chán ghét, trở tay dè lấy cánh tay đối phương. Gió lạnh sau lưng vào tới, quân sĩ lao đến tấn công, Lục Quân dè chặt giữ thái thú rồi xoay người lại, để thái thú cản người ở sau lưng.

Thái thú bị luồng kinh phong đẩy sát khí đánh cho gãy răng chảy máu, ho khan liên tục.

Lục Quân không nói một lời, xách gài thái thú tinh thần hốt hoảng, chạy nhanh nhảy ra khỏi phòng. Chân đạp lên ngưỡng cửa, tuyết đang rơi, chàng đặt tay lên môi huyết sáo, báo động với đồng đội của mình. Chỉ trong chớp lát, tại hậu viện yên tĩnh của phủ thái thú bỗng có mấy chục người nhảy ra.

Vó sắt đụng nhau, ngựa hí tiếng dài!

Lập tức bóng người dao động.

Có người nghiêm trang quát: “Đi ——”

Tiếng huyết sáo dứt quãng, có người nấp trong đêm nói: “Lang quân, đã cứu được người rồi!”

Lục Quân: “Cứu người đi trước, những người khác theo ta chặn đường.”

“Vâng!”

Thương thay cho thái thú đã say lại còn bị Lục Quân xách trong tay. Lục Quân coi ông ta là công cụ dùng để kiểm, tay chàng luôn đặt trên cổ thái thú. Lục Quân nhu mày, lạnh lùng nói: “Dám tiến tới một bước thì ta sẽ bóp chết ông ta. Trường quan to nhất Lạc Dương, không đến nỗi phải chết trong đêm nay đây chứ?”

“Không được đụng vào phủ quân!”

“Tặc từ không được giết phủ quân!” Từ bốn phía xung quanh có quân nhân Bắc quốc xông ra, người hầu trong phủ thấy thái thú bị bắt thì lại “ném chuột sợ vỡ bình”, bước chân loạn choạng. Trong lúc đánh nhau, vì nhiều lần phản ứng trì hoãn mà bị quân nhân Nam quốc đoán được tấn công.

Chẳng mấy chốc, có người hiểu ra: “Trong rượu có độc sao? Vì sao đầu óc ta lại nặng trĩu thế này...”

Quân nhân Nam quốc theo sát Lục Quân, khi đã đảm bảo người bọn họ cứu đã rời đi, toán người còn lại căn ở phía sau cũng không có ý định đợi thêm nữa. Dù Lạc Dương không phải là cứ điểm quân sự của Bắc quốc, nhưng vì sự tồn tại của đại sư hòa được mà bình mã ở đây cũng không hề ít. Bọn họ phải dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi này, chạy vào địa bàn Nam quốc. Còn sự nghi hoặc của quân nhân Bắc quốc, bọn họ không định trả lời.

Thực ra trong rượu không có độc, vì mọi thứ ra vào phủ thái thú đều được qua kiểm tra, nếu có độc thì sao rượu có thể lên được bàn tiệc? Chẳng qua là quân sĩ Nam quốc nghe theo sự sắp đặt của Lục Quân, cho thêm bài thuốc bí truyền vào để rượu tinh khiết hơn, để khiến người ta uống say. Nam quốc ưa trà ưa rượu, bọn họ có rất nhiều cách để nâng cao độ tinh khiết cho rượu, làm người ta mê mẩn.

Uống nhiều rượu, đám quân nhân Bắc quốc đang truy kích dần bị bỏ lại.

Mà trước đó, chuyện mỹ nhân Lạc Dương Trần Tuyệt được thái thú nạp làm thiếp cũng là chuyện trọng đại không lớn không nhỏ. Muốn tổ chức vào lúc này, trong phủ thái thú phải có điều động sắp xếp trước thời hạn, nhu cầu cần người nhiều thì khả năng đục nước béo cò càng lớn. Dưới sự che chở của Trần Tuyệt, quân sĩ Nam quốc âm thầm trà trộn vào phủ thái thú, tất cả chỉ vì tối nay.

Nhấn nại mấy ngày, chỉ vì đợi hôm nay!

Thái thú bị Lục Quân xách trong tay, đầu óc đặc sánh lại còn bị lắc lư qua về. Suy nghĩ vừa hình thành thì lại bị vỡ vụn ra. Tuyệt phủ một màn sương trắng trên hồ, Lục Quân và đồng bọn phối hợp với nhau, cố gắng xông ra khỏi phủ. Bọn họ đạp lên mặt hồ, thái thú bị dùng đưa đầu đầu, lo lắng nhìn về căn phòng giữa hồ, thấy tuyết bóng bĩnh rồi, bình phong bị gió thổi ngã, giấy lộn trắng phau bay lên, mỹ nhân trên giấy mờ mờ ảo ảo. Những người giấy cắt nhỏ dán gần đến bị thổi bay khắp trời.

Thái thú nói giân: “Danh sĩ, danh sĩ... không thấy đâu hết! Biến mất từ lúc nào? Lúc ta uống rượu đi ra, còn thấy họ đang ngồi vẽ tranh!”

Lục Quân bật cười châm chọc.

Lục Quân vội đánh nhau, chàng cũng không có ý định giải thích với thái thú. Nhưng dù lúc này thái thú Lạc Dương uống say, thì sau khi thấy người giấy bay ra khỏi khung cửa cũng đã hiểu rõ: “Dùng kéo cắt người giấy đặt gần nền, bóng đen hắt lên cửa sổ khép chặt. Các người dùng thủ đoạn này để thay người... Vì sao, vì sao...”

Ông ta tái mặt: “Các người là mật thám Nam quốc! Các người đến cứu những danh sĩ kia! Đại sư, đại sư hòa được...”

Cuối cùng thái thú Lạc Dương cũng đã hiểu, dù mơ màng tới mấy cũng ý thức được Trần Tuyệt là già, nữ lang này chính là mật thám do Nam quốc phái đến mê hoặc ông ta. Nàng ta gây ra cục diện lớn như vậy ở Lạc Dương, rồi lại như gần như xa với ông ta, chính là vì muốn thăm hỏi chỗ bị giám của các danh sĩ và đại sư hòa được.

Thái thú đau đớn, cảm thấy bản thân đã nuôi ong tay áo. Ông ta quát lớn: “Trần Tuyệt! Ngươi hại ta quá thể thâm —— Ta sẽ không đội trời chung với ngươi ——”

Lục Quân đang xách ông ta đánh nhau, chợt bước chân lao đảo, nét mặt kỳ lạ ——

Ông ta vẫn chưa rõ Trần Tuyệt là ai sao? Không lẽ là thích Trần Tuyệt thật?

***

Trong thành Lạc Dương xảy ra chuyện, nửa đêm, khách khứa tham gia yến tiệc say đến mức bất tỉnh nhân sự, trường sử trong phủ thái thú dẫn người hầu lay từng người một thức dậy, song vẫn vô dụng. Chẳng mấy khi có chuyện lớn như thái thú nạp thiệp nên ai ai cũng uống quá chén say bí tỉ. Quân nhân Nam quốc xen lẫn trong khách khứa người hầu; còn quân nhân trong phủ thái thú nửa say nửa tỉnh, nên vì thế cũng không ngăn cản được quân nhân Nam quốc. Bọn họ chỉ biết tro mắt nhìn thủ lĩnh đối phương cấp thái thú chạy ra khỏi phủ, nghênh ngang đi về phía Nam.

Trường sử tra hỏi thuộc hạ: “Rốt cuộc kẻ kia là ai?! Vì sao lại xuất hiện trong phủ thái thú của chúng ta mà không một ai biết?!”

“Kẻ có gương mặt yêu nghiệt như thế, các người đừng nói với ta là chưa từng gặp!”

Các thuộc hạ cũng đau khổ: “Như ngài nói đấy ạ, gã ta quá tuần tú. Nếu thuộc hạ thật sự gặp ắt sẽ không quên. Nhưng thuộc hạ không nhớ, là vì chưa từng gặp người này bao giờ.”

“Chúng thuộc hạ không biết gã ta vào phủ lúc nào.”

“Còn nữa, Trần, Trần Tuyết nương tử... cũng mất tích. Lúc đến cứu phủ quân, hình như nghe loảng thoảng gì mà ‘vùng trộm’...”

Trường sử lạnh lùng nhìn sang, người đang nói lập tức ngậm miệng, không dám nhiều lời. Nửa đêm phủ thái thú tập hợp binh lực, tướng quân trú đóng ở Lạc Dương bị đánh thức vào nửa đêm canh ba, biết được thái thú và đại sư hòa được đã biến mất thì biến sắc, giờ tay tát thẳng vào mặt trường sử.

Dù vậy trường sử cũng không dám ho he câu gì.

Nhìn tướng quân tập hợp binh lực, đuổi theo ra khỏi thành Lạc Dương—— “Truyền lệnh! Đốt khói báo hiệu! Binh mã xung quanh lập tức tập trung lại, đuổi theo về phía Nam!”

“Không được để mật thám Nam quốc quay về Nam quốc! Không thể để đại sư rơi vào tay chúng.”

“Thông báo cho toàn bộ quân đội phe ta, để bọn họ gây áp lực lên những quận thành Nam Dương, gia tăng tấn công! Đến lúc quan trọng không cần phải giấu thủ đoạn nữa. Nếu không dốc hết toàn lực thì chúng ta ắt sẽ thua!”

Bắc quốc muốn thắng trận chiến lần này nhưng lại phải đối mặt với một vấn đề khó giải, đó là tài lực của bọn họ không hùng hậu bằng Nam quốc. Nên phải nhân lúc mùa đông, thừa dịp tinh thần quân Nam đang uể oải, quân Bắc hùng mạnh sẽ tấn công phòng tuyến của đối phương, nắm chặt cơ hội đàm phán với Nam quốc, cướp đất đai khỏi tay Nam quốc. Bắc quốc cũng đã hao tổn quá nhiều trong cuộc chiến này... Nếu không có đại sư hòa được, thì chắc chắn trận đánh thứ hai này sẽ thất bại!

Nhất định bộ hạ sẽ tức giận.

Nhanh, nhanh nữa lên! Tranh giật từng thời khắc, phải cướp được tiền cơ!

***

Đột nhiên quân Bắc tấn công mạnh mẽ, các quận thành lớn đông loạt phát tin cầu viện trợ, cho biết quân đội Bắc quốc ngang nhiên công thành. Bắt đầu từ đêm tuyết rơi nhiều, bọn chúng trở nên vô cùng điên cuồng.

Tin chiến sự được đưa đến chỗ Ngụy tướng quân, rồi rít nhờ Ngụy tướng quân giúp đỡ, yêu cầu phái binh lực đưa lương thảo. Bầy mồm tám miệng, chư quận muốn chống cự nhưng tài nguyên không đủ. Bọn họ đành phải bòn rút của thế gia, nhưng lương thực dự trữ của thế gia cũng không nhiều, còn phải nuôi sống con cháu trong tộc, giữa quân nhân và sĩ tộc liên tục va chạm nhau.

Cùng lúc đó, thứ dân cũng bắt đầu cạn kiệt lương thực.

Mọi tài nguyên đều ưu tiên cung cấp cho quân đội, nhưng theo thời gian trì hoãn, quận thành bị kẹt mấy ngày tuyết rơi dày, tài nguyên ở các nơi cũng dần phát sinh vấn đề.

Ngụy tướng quân đau đầu khổ sở, không biết phải đối phó với nguy cơ đó như thế nào. Mà lúc này, La Diễm về Nam quốc cùng với đường muội mình La Linh Dư vẫn chạy đây chạy đó, giải thích chu toàn với người ta, hòa hoãn mâu thuẫn giúp Ngụy tướng quân. Bọn họ giúp Ngụy tướng quân bận rộn, La Linh Dư lại nhiều lần khích lệ Ngụy tướng quân, hy vọng quân đội kiên trì thêm.

Ngụy tướng quân cắn răng nghiền lợi: “Bà mẹ nó, đám người Bắc đúng là đồ điên, tuyết rơi lớn như vậy cũng không sợ bị chôn trong tuyết, còn muốn đánh nhau. Ông đây sợ các người chắc? Xéo đi, đánh thì đánh!”

“Đừng có đòi binh đòi lương với ta nữa... Có đánh không! Ta hỏi có thể ra chiến trường không! Chỉ cần còn một hơi thở, các người cũng phải bỏ ra chỗ quân địch cắn đít chúng, nghe hiểu không!”

“Xóc tinh thần lên cho ta! Quân địch đột ngột tấn công mạnh, chắc chắn bọn chúng đã xảy ra chuyện, kế hoạch của Lục tham quân đã thành công! Lục tham quân sắp về rồi, chúng ta sẽ thắng!”

Trong tình thế căng thẳng, các bên tự bảo ban khích lệ nhau, che đi nỗi lo âu trong lòng.

La Linh Dư vẫn hỗ trợ ở hậu phương quân đội, các nữ lang quý tộc khác vẫn chữa trị vết thương cho các chiến sĩ. Các nữ lang ở cùng lâu với nàng lao lực mấy hôm, sắc mặt tái nhợt, yếu tới mức cảm kéo cũng run rẩy. Các nàng thay phiên nhau đến mà đã mệt mỏi rệu rã đến thế, vậy mà La Linh Dư vì để có thể biết được tin tức ở tiền tuyến đầu tiên, nên một ngày mười hai canh giờ thì có đến mười canh giờ nàng luôn tức tực trong quân doanh.

Những thứ bình thường được quý nữ chú trọng, nay đều bị ném cả ra sau đầu.

Con tim dần dần tê dại, nhưng vẫn phải cảm máu thay băng, đối thuốc liên tục...

La Linh Dư đang dụi đôi mắt đỏ bừng vì thức đêm, đột nhiên nghe thấy nữ lang bên cạnh ngạc nhiên hét lớn: “Ngụy rồi.”

Nữ lang đang ngồi ngược mặt lên nhìn sang. Hai tay nữ lang nọ đầy máu, kinh hãi nhìn khắp nơi tìm đồ: “La muội muội, dùng hết vải thưa rồi, cũng dùng hết thuốc mỡ rồi. Nếu có người bệnh tới nữa thì chúng ta biết phải bằng bố thế nào đây?”

Vừa dứt lời, các nữ lang khác cũng hoảng hốt xem được liệu còn dư, rồi cũng hoảng hốt nói thuốc không đủ dùng.

Đầu óc La Linh Dư trống rỗng: “... Thế gia...”

Các nữ lang liếc nàng: “Nhà chúng tôi chỉ có chút quyền chút tài đó mà thôi, chúng tôi không phải là y quán, có thuốc thì cũng đã góp từ sớm rồi. Cô có giục nữa thì nhà chúng tôi cũng không có đồ mà đem ra đâu.”

Trong ngoài lời của các nàng có sự oán hận về La Linh Dư. Các nữ tử cũng rất hay so sánh với nhau. Bình thường chưa chắc các nàng đã phục La Linh Dư, khi mâu thuẫn bùng nổ thì sẽ càng không thích. Trước kia La Linh Dư sẽ cố gắng thay đổi tình hình ấy, bây giờ La Linh Dư lại không quan tâm, mặc kệ các nàng thích nghĩ gì thì nghĩ, muốn làm gì thì làm.

Vì gần đây thế gia Nam Dương bị bóc lột nghiêm trọng, mà các nữ lang biết đọc biết viết, tới doanh trại bằng bố cho thương binh đều có xuất thân quý tộc. La Linh Dư bênh vực quân đội, bóc lột nhà của các nàng, thử hỏi làm sao các nàng vui cho được? Các nàng nhìn sang, thấy La Linh Dư đầu môi thì như có búa tạ đập vào ngực. Cũng may La Linh Dư vốn có thần kinh thô, lúc này không chút luống cuống. La Linh Dư đang định nghĩ cách thì màn cửa bị vén lên.

Thị nữ Linh Ngọc chạy ào vào, cúi gập người đặt tay lên đầu gối, hơi thở phả ra lập tức hóa thành sương trắng: “Nữ lang, người bảo nô tỳ theo dõi Hành Dương vương... Nô tỳ thấy, đại quân của bọn họ ra khỏi thành, nhưng không phải đi tiếp viện Ngụy tướng quân, mà đúng như người suy đoán, bọn họ đến đây núi Phục Ngưu.”

La Linh Dư đứng bật dậy, bàn tay trong tay áo nắm chặt. Nàng đột ngột kích động khiến các nữ lang trong lâu ngạc nhiên.

La Linh Dư chớp mắt: Lục Quân, nhất định Lục Quân có tin tức! Hành Dương vương muốn đi tiếp viện! Lục Quân về rồi, chàng đã về rồi...

La Linh Dư sốt sắng đi ra ngoài, nhưng vừa đi được hai bước thì dừng lại, bởi vì nàng nhớ ra mình chỉ là nữ lang yếu đuối, bất kể là Nam Dương đang chiến loạn hay trên núi Phục Ngưu có đánh nhau, nàng chạy đến cũng vô dụng. Có lẽ còn kéo chân sau của chàng...

La Linh Dư cắn răng.

Lại một tiểu binh vén màn chạy vào: “Nữ lang, lương thực ở tiền tuyến đã cạn kiệt rồi! Thế gia không góp lương thực nữa, tôi cũng không tìm được La nhị lang, Ngụy tướng quân bảo tôi đến tìm cô...”

Một người hầu khác chạy theo vào, oan ức phản bác: “Nói lung tung! Làm gì có chuyện chúng tôi không góp hà? Nhưng La nương tử à, chúng tôi thật sự không góp nữa rồi... Hôm qua chúng tôi cũng phải cắt com một

ngày, các lang quân trong nhà còn không ăn đồ no. Nữ lang cô xem, chúng tôi biết làm thế nào được nữa đây? Chẳng lẽ quân đội muốn ép chúng tôi vào đường chết đói?”

Lại có thêm những người khác bước vào lều, sắc mặt nghiêm nghị: “Các cô còn thuốc không? Lại có thương binh được đưa về, nhưng hết thuốc rồi.”

“Không có...”

“Chúng tôi không có...”

“Hết tron rồi...”

Mọi âm thanh ồn ào nhao nhao vấy quanh La Linh Dư. Bất tri bất giác, bọn họ đều dời La Linh Dư đưa ra quyết định. Người nghĩ kẻ là nàng thì người quyết định ắt cũng là nàng. La Linh Dư bé nhỏ đứng giữa đám đông, thì nữ muốn giải cứu nàng cũng phải bó tay. La Linh Dư bị mọi người nhờ vả, nhưng tâm trạng nàng đang dao động nên không cách nào yên tâm nổi, bởi vì nàng đang lo cho Lục Quân. Biết có lẽ đã đến thời khắc máu chốt của chàng, biết có lẽ từ kiếp đó sẽ đến, giờ nàng nào có tâm tư để ý đến chuyện khác.

Mặt nàng trắng bệch, mấy lần ép bản thân thả lỏng bình tĩnh nhưng vẫn vô dụng. Nàng biết mình nên nghĩ cách giải quyết vấn đề cho bọn họ, nhưng trong thâm tâm nàng lại nghĩ, ta không giải cứu được, ta muốn đi tìm Lục Quân...

Màn cửa lại bị vén lên, gió rét thổi vào khiến mấy người La Linh Dư run lấy bầy.

Nàng nhìn ra ngoài, thấy sắc trời tối đen, chẳng biết tuyết đã ngừng rơi tự bao giờ. Giờ đây chỉ còn một lớp sương bao phủ thế gian, càng gần mặt đất thì tầng sương lại càng dày. La Linh Dư ngẩn ngơ nhìn trời đất trắng xóa, nhìn sương trắng bằng bạc lơ lửng bồng bềnh. Gió lạnh ập vào mặt, áo lông cừu đỏ chói cùng áo choàng lông chồn trắng phau bị gió thổi bay.

Bất chợt La Linh Dư trở nên trống rỗng.

Nàng không biết mình đang thất thần vì điều gì, chỉ là khi thấy trận tuyết này, sương mù này, bất giác tim đập rộn rã...

Chẳng biết nàng đã ngẩn ngơ bao lâu, đột nhiên có người đẩy nàng: “La muội muội, có người đến tìm muội kia!”

Màn cửa lại bị vén lên, lần này là quân sĩ đi vào. Sương mù đã giăng, chỉ cần cách xa ba trượng thì sẽ không nhìn rõ.

Một người thiếu niên chậm rãi bước ra khỏi màn sương, dung mạo như họa, dịu dàng như ngọc. Mặt y tái nhợt có vẻ ốm yếu, nhưng trong mắt y có sự âm áp và sức mạnh dịu êm, khiến hai mắt La Linh Dư cay cay, hàng mi đánh nước.

Trong ánh mắt ngẩn ngơ của La Linh Dư, lang quân kia khẽ mỉm cười, mờ lờ với quân sĩ đang kích động: “Lương thực và dược liệu được đưa tới, tất cả đều đang ở cổng Nam. Không có binh lực, nhưng có dân binh Giang Nam tự nguyện vượt sông đến, chẳng biết có được không? Bao giờ thì ta có thể gặp Ngụy tướng quân?”

Quân sĩ kia đáp lời cảm tạ trước, sau đó nghiêng đầu nhìn La Linh Dư: “La nữ lang, vị lang quân này tự xưng là Chu Tử Ba, nói đến giúp đỡ chúng ta. Quân địch có mật thám nên phe ta không dám khinh thường. Chu lang nói cô biết y, liệu y có đáng tin không?”

La Linh Dư khẽ đáp: “Đáng tin.”

Quân sĩ yên tâm, nói một tiếng “đã đắc tội” rồi mới rời đi. Các nữ lang khác và người hầu từ mờ nhìn vị Chu lang mới tới, hai mắt các nữ lang lóe sáng. Nhưng Chu lang chỉ nhìn thẳng La Linh Dư khiến các nàng khó chịu... Sao lang quân nào cũng chỉ nhìn thấy mỗi La Linh Dư vậy? Trên đôi này cũng đâu phải chỉ có mình La Linh Dư là nữ.

Chu Dương Linh dịu dàng nhìn La Linh Dư, thờ dài một hơi, từ tốn nói: “Muội muội không quen biết ta sao? Ta đến chậm là vì bị vài chuyện làm trễ nải...”

Một đường lên Bắc gấp rất nhiều trở ngại. Chu Dương Linh cho toàn giải quyết chuyện lương thực binh mã xong, thì sức nhớ ra ở phương Bắc ngoài thiếu lương thực, có lẽ sẽ thiếu cả dược liệu, thế là nàng lại đi vòng một đoạn nữa. Sức khỏe của nàng vốn không tốt, trên đường đi còn đôi bệnh mấy hồi, song vẫn phải cố gắng chịu đựng để lên đường. Sau bao phen hành hạ, cuối cùng đoàn người cũng đã đến nơi.

Thấy nước mắt đọng trên làn mi La Linh Dư, Chu Dương Linh cau mày, ra vẻ áy náy: “Là ta không tốt, đến quá trễ, khiến muội muội phải khổ sở nhiều rồi...”

La Linh Dư nghẹn ngào: “Chu lang!”

Cõi lòng chua xót khôn nguôi, đến lúc nhìn thấy cổ nhân lại được vỗ về trấn an. Chu lang đã tới, Chu lang luôn bên vực nàng đã tới rồi. Hai mắt nàng đỏ ửng, tiến tới mấy bước nắm chặt cánh tay Chu Dương Linh, nhào đến dúi vào cổ đối phương òa khóc.

Chu Dương Linh cứng người, song cũng không né tránh mà chỉ vỗ vai nàng an ủi. Đối diện với những vẻ mặt khác nhau ở xung quanh, Chu Dương Linh giải thích: “Ta và La muội muội chỉ có tình huynh muội, chứ vị chó hiểu lắm.”

Các nữ lang vội vã nói không, nhưng thâm tâm lại nghĩ Lục tam lang còn là biểu ca của nàng đấy thôi, không phải tình huynh muội vẫn rẽ vào con đường kỳ quái sao?

***

Tuyết rơi bất tận trên núi Phục Ngưu, sương mù dần bao phủ rừng núi. Quân địch đuổi theo một đường, may mà có quân đội của Hành Dương vương tiếp ứng, hóa giải áp lực cho Lục Quân.

Xách thái thú đi trong tuyết, Lục Quân nhìn sương mù trên núi, cũng như La Linh Dư, không tránh khỏi nghĩ đến tuyến thời gian trong giấc mơ của Lục nhị lang.

Thái thú Lạc Dương bị Lục Quân chụp lấy cán kiếm nên hôn mê nhiều lần, lần này gió lạnh rót vào tai làm ông ta giật mình tỉnh táo. Phát hiện mình vẫn bị lang quân kia xách trong tay. Song lần này, trong trời đất ngập màn tuyết trắng, ông ta thấy lang quân đang nhìn sương mù, trong đôi mắt có vẻ thâm sâu thì nhất thời ngẩn ngơ.

Gò má tuần tú thanh nhả, môi đỏ cổ dài.

Lang quân đẹp như tranh vẽ đứng giữa tuyết, thân hình cao ráo, tay áo phấp phới như cánh nhạn vút bay.

Thái thú bật thốt lên: “Tuyết Tuyết?!”

Lục Quân chấn động, lập tức hoàn hồn: “... Suyt, đừng có gọi cái tên buồn nôn đó ra. Ta không muốn bị Dư Nhi muội muội nhà ta biết được.”

Thái thú đâu nghe rõ Lục Quân đang nói gì, mặt hần lúc xanh lúc trắng, tinh thần sụp đổ. Ông ta cầm ngược tay Lục Quân, Lục Quân định hất ra thì bỗng thái thú dùng lực mạnh, chụp lấy cổ tay chàng, dù bị đẩy thế nào cũng không chịu buông. Thái thú còn lại gần, nhìn chăm chăm vào mặt Lục tam lang: “Người là Tuyết Tuyết? Thì ra là thế, thì ra là thế... Sao có thể, ngực của người... Người và Tuyết Tuyết giống hệt nhau, rốt, rốt cuộc người là nam hay nữ...”

Rốt cuộc là nam, hay là nữ?

Người ông ta yêu, rốt cuộc là nam hay nữ?!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 120

“Rốt cuộc người là nam hay nữ?”

Lục Quân nghiêng đầu, cười g੄੄: “Người nghĩ vì sao ngày đó ta không cho phép soát người? Không lẽ còn muốn ta cởi đồ kiểm tra nữa há?”

Ngay tức khắc, thái thú biến sắc trở nên khó chịu.

Tuyết đã ngừng rơi, nhưng gió cuốn theo bông tuyết đập vào mặt liên tục. Sương giăng mặt mù, đất trời chìm trong một màu trắng xóa. Quân sĩ bên cạnh Lục tam lang cũng bị vây hãm trong sương mù trên núi, bàng hoàng nhìn xung quanh, lại thấy thái thú Lạc Dương bị bọn họ bắt làm con tin đột ngột nổi giận, giơ tay đâm vào mặt Lục Quân. Theo bản năng, Lục Quân nghiêng đầu né tránh, ngạc nhiên nhướn mày nhìn. Thái thú nú lấy lấy cổ áo Lục tam lang, ép sát tới gần.

Lục Quân khó hiểu.

Quân sĩ đứng cạnh rùn lên, toan đi lên hỗ trợ nhưng lại rụt mình —— thái thú néo vạt áo trước ngực Lục tam lang, ngón tay trắng bệch, mắt hần dò như sắp nhỏ máu, phủ đầy tia máu. Trên đường đi phải hứng chịu gió tuyết đan xen, cơ thể đã thấm mệt, ấy vậy mà lúc này thái thú Lạc Dương vẫn còn sức nổi giận: “Người là Trần Tuyết thật sao? Người già gái ư? Người, người, người. . . Đồ ác độc!”

Các quân sĩ. . . Ấy, già gái à.

Đầu thế gọi nó là ác độc được?

Chân mày Lục Quân giật giật, tròng mắt đen kịt thoáng dao động. Nhưng ánh mắt không hi nộ đó lại khiến thái thú đau đớn: Quả nhiên là Trần Tuyết rồi! Ánh mắt của Tuyết Tuyết ông ta cũng đẹp như vậy, đôi mắt hoa đào đa tình, đuôi hơi nhếch lên, nhưng trong đáy mắt lại không chứa tình. Tuyết Tuyết vừa như tình sâu nghĩa nặng, lại trong thật bạc tình. . . Tia sáng rực rỡ trong đáy mắt Lục Quân khiến thái thú Lạc Dương khó chịu.

Nhưng Lục tam lang là người có sức quan sát rất nhạy bén.

Trên mi chàng dính sương giá, là lũng liếc mắt nhìn thái thú đang tiu nghỉu: “. . . Người thích ta thật sao? Không lẽ người yêu ta từ cái nhìn đầu tiên?”

Các quân sĩ cứng mặt.

Gân xanh trên trán thái thú giật liên hồi, con giận bốc lên, lại vung tay đánh tới: “Ta chỉ thích Trần Tuyết! Trần Tuyết! Tuyết đối không phải là người. . . Rốt cuộc người là ai?!”

Các quân sĩ. . . Lang quân đáng thương, bị người ta lừa gạt tình cảm mà cũng không biết người kia là ai.

Dân tình thời đại này rất thoáng, chuyện thích người đồng giới cũng khá lưu hành trong tầng lớp sĩ tộc. Nhưng điều đó cũng chẳng hay ho gì mà nhắc tới. Tuy thái thú Lạc Dương háo sắc, song ông ta cũng chỉ thích nữ chứ không mê nam. Trần Tuyết là mỹ nhân thể gian hiểm gặp, kiêu ngạo thần bí, tâm tính mạnh mẽ. Nữ lang trên thế gian này đều nhỏ nhắn xinh xắn, còn người có khí chất mạnh mẽ cao ráo, đẹp đến thần hồn điên đảo như vậy, thì thái thú chỉ mới gặp một mình Trần Tuyết. Nữ lang đứng trên xe, tay áo bông bành. Lúc nâng nhìn về phương xa, gương mặt điểm lệ toát lên vẻ trầm lặng. Khí chất uy hiếp như giường cung bản tấn làm thái thú bất giác dõng theo.

Nàng ăn nói thận trọng, trầm mặc ít nói, trong mắt luôn có một lớp sương bao phủ. Người như thế, không nhìn thấu mà cũng không với tới được.

Nàng còn vì tuổi thơ bất hạnh nên luôn sầu muộn, hễ nàng nhìn mày là lại khiến thái thú muốn nàng vui vẻ noهن miệng cười.

Giai nhân Lạc Dương sắc sảo như ngọc, đẹp đủ khuynh thành, thích hợp đưa vào Sĩ Nữ Đồ để nam nữ khắp thiên hạ truyền nhau ca tụng.

Thái thú vừa nhìn đã thích nàng, nhớ mãi không quên. . . Nhưng lại chẳng hay, giai nhân như thế không phải nữ, mà là nam.

Lục tam lang liếc ông ta, trong đáy mắt có vẻ nghiền ngẫm, nhưng cũng không quá để ý. Lang quân như chàng được vạn người truy đuổi, trước kia người theo đuổi là các nữ lang, bây giờ lại có một gã nam nhân theo đuổi, song sự kiêu ngạo của chàng vẫn chẳng hề thay đổi. Mà chính vì chàng không để ý cũng không quan tâm nam nữ thế, nên mới càng khiến thái thú tức giận hơn. Ông ta muốn Trần Tuyết của mình, nhưng trước mắt chỉ có Lục tam lang chứ không có Trần Tuyết ——

Trần Tuyết là già, là hư cấu, từ đầu đến cuối không hề tồn tại.

Thái thú lại yêu một người không tồn tại.

Ông ta hét lớn, xông đến toan liều mạng với Lục Quân. Ông ta vô cùng phẫn nộ, sau khi tình rệu, sức lực và thần trí cũng đã quay về. Lục tam lang đứng là đẹp như thần tiên, nhưng tướng mạo càng xuất sắc, thái thú Lạc Dương càng xem là kẻ thù.

Lục Quân cau mày, thấy ông ta quá phiền toái. Tình giữ người này lại dễ làm con tin, nhưng đối phương vẫn cứ đuổi theo không tha. . . Lúc thái thú vung tay lên, các quân sĩ Nam quốc cũng vội hoàn hồn, còn Lục tam lang đã nhẹ nhàng đánh trả lại.

Lục tam lang là người tâm địa sắt đá, chưa bao giờ có lòng thương hoa tiếc ngọc.

Chỉ có La Linh Dư muốn hình muốn vẽ, quyến rũ vô song là người duy nhất công phá được thành lũy trong lòng chàng.

Mà tất nhiên, một nam nhân cao lớn thô kệch như thái thú Lạc Dương không thể khiến Lục Quân mềm lòng trong lúc đánh nhau.

Lục Quân còn có sức nói với thuộc hạ ngồi ở bên cạnh: “Sao chỉ nhìn mà không động há? Là địch hay bạn cũng không phân rõ ư?”

Các quân sĩ nuốt nước bọt: . . . Lục tam lang giật dây bọn họ lấy nhiều chọi một với thái thú đáng thương mền mọ chàng! Người này thật xấu, đã lừa gạt trái tim người ta, thì cũng nên để lại tính mạng chứ.

Thái thú có vẻ rất kích động, trong mắt ngập tràn khí lạnh sắc bén. Tình rệu xong, ông ta bắt đầu dụng võ. Cuối cùng, trên đoạn đường luôn cẩn thận trước sau cũng đã đổ máu. Khí thế quá mạnh, Lục Quân bị kẻ địch truy kích suốt dọc đường nên tinh thần đã kiệt quệ, liên tục lùi về phía sau. Lúc các quân sĩ cùng vây đến, thì thái thú chột xoay người bỏ chạy.

Lục tam lang sầm mặt: “Đuổi theo ——”

Nhưng khi bọn họ vừa lao vào màn sương thì chợt nghe thấy *keng* một tiếng. Lục Quân xoay mình nhảy lùi lại, cao giọng nhắc nhở, vội vã túm lấy người kéo về sau mấy trượng. Từ trong màn sương, hàng chục mũi tên phóng vọt ra, bao đến chỗ mấy người Lục Quân. Các quân sĩ khó khăn tránh mũi tên, khi được Lục tam lang nhắc nhở thì lên tinh thần cảnh giác: “Cẩn thận! Quân nhân Bắc quốc đuổi tới nơi rồi!”

Bước ra từ sương mù, quả nhiên toàn là quân nhân Bắc quốc trang bị hoàn hảo.

Đứng trước bọn họ chính là thái thú Lạc Dương. Thái thú cảm hận nhìn Lục tam lang: “Người tưởng ta không đề phòng với các người sao? Áo khoác trên người ta mặc đã được ngâm thuốc, quân nhân Bắc quốc có thể truy lùng theo mọi góc ngách. Đắm thích khách Nam quốc các người. . . Giao nộp Trần Tuyết ra. . . và cả đại sư hòa được nữa!”

Lục Quân vẫn bình thản nhìn ông ta.

Thái thú chỉ vào chàng: “Nếu người không để Trần Tuyết xuất hiện, không giao đại sư ra, thì hôm nay chính là ngày giỗ của người!”

Ông ta vẫn quyến luyến Trần Tuyết, vẫn hy vọng Lục tam lang hóa thân thành Trần Tuyết. Ông ta có thể giả như. . . Nhưng tất cả vẫn chỉ là giả dối. Lục tam lang tỉnh tỉnh lạnh lùng, không nhắc đến chuyện giao nộp “Trần Tuyết” và đại sư. Quân địch xông đến, chàng và đồng bọn lập tức nghênh chiến.

Quân đội Bắc quốc dốc sức đuổi theo, có thể thấy sự quan trọng của thái thú Lạc Dương và đại sư hòa được đáng đề Bắc quốc phái lực lượng tinh nhuệ nhất.

Còn phe Lục Quân vì đã chạy trốn quá lâu, nên lúc này đã sức cùng lực kiệt.

Dần dà, đoàn của Lục Quân bị phe địch bao vây, trong lúc giao chiến, quân nhân Nam quốc bị thương nhiều nhất. Lục Quân rút kiếm vung lên, cánh tay chàng bị thương một đường dài. Thái thú Lạc Dương vẫn ngại chưa đủ, cầm kiếm đích thân xông tới, coi Lục Quân như kẻ thù. Đồng thời lúc này, hai quân sĩ địch quốc cũng nhảy xổ đến sau lưng Lục Quân, cùng giơ cao kiếm chém xuống. Lục Quân loạng choạng xoay người lại, nhấc tay lên, tia lửa văng ra đập vào nhảy vào đôi mắt đen của chàng.

Hai quân sĩ phối hợp rất hoàn hảo, một trái một phải cùng giết Lục Quân, sức lực rất mạnh. Bông tuyết bay cao, cả hai ép Lục Quân lùi về sau, kiếm trong tay chỉ có thể đỡ phó với bọn chúng. Rồi bọn chúng nghiêm túc hét to: “Phủ quân!”

Thái thú ở sau lưng: “Đi chết đi!”

Lục Quân và địch đứng đối lập nhau, không có chỗ để trốn, kiếm của thái thú sắp đâm thẳng vào ngực chàng, tước đi tính mệnh của chàng. Quân sĩ Nam quốc đang hỗn chiến nên không giúp được, chỉ biết gào to: “Tam lang (tham quân) ——”

Lục Quân không thể phân thân, chàng cắn chặt răng, bấp tay rung lên, bị quân sĩ ép lùi về sau, trên trán đã lấm tẩm mồ hôi. Chàng không thoát được đợt tấn công của thái thú, nhưng đúng lúc thấy tính mạng sắp bị kẻ khác tước đoạt, bỗng một cán dao từ trong sương mù bay ra, đánh trúng bàn tay cầm kiếm của thái thú.

Tiếng bước chân hỗn loạn từ trong sương mù kéo tới, khó lòng phân biệt được địch hay ta, nhất thời hai phe đều căng thẳng. Cho đến khi trông thấy Hành Dương vương Lưu Mộ và quân nhân sau lưng chàng. Quân nhân Nam quốc vui mừng: “Viện binh tới rồi!”

Lục tam lang bị hai quân sĩ đánh gong kìm và Lưu Mộ đưa mắt nhìn nhau, sự ăn ý kỳ lạ lướt qua trong mắt cả hai. Chàng quận vương trẻ tuổi giờ tay lên, động tác vừa hạ xuống, hần và binh mã lập tức xông đến: “Giết!”

Lưu Mộ đích thân giết địch, sức mạnh tàn nhẫn, khí thế như đê nước ngọn núi. Tay thái thú bị đánh lệch, kiếm sắp đâm xuống cũng vắng đi. Lục Quân giết chết hai tên quân nhân của địch quốc, bên hông cũng chỉ bị thương nhẹ. Tình thế trở nên kịch liệt, thái thú nổi điên xông đến lần nữa, nhưng lần này, Lưu Mộ và binh lính đã nhảy vào tham đấu, giảm nhẹ áp lực cho Lục Quân.

Sợi tóc lướt qua gò má, dính vào vết máu đọng trên mặt. Bước ra khỏi chiến tuyến đầu tiên, Lục Quân thờ hồn hèn, nửa cánh tay đều đã nhừ nhối tê cứng. Chàng nhếch mép, bụng nghĩ quân nhân Bắc quốc đúng là dũng mãnh. Lục tam lang vùng tay lên, nhìn vết thương ở hông khâu*. nhân lúc Lưu Mộ đỡ sát chiêu thay mình, Lục Quân xé áo khoác băng vết thương lại. Rồi chàng lại nhắc kiếm, lao vào cuộc chiến.

(*Hở khâu: khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ.)

Số lượng quân địch không hề ít, lại còn toàn là tinh anh. Dù Nam quốc gĩa tăng binh lực thì đối phương cũng không chút sợ hãi.

Lưu Mộ lui về sau, tựa lưng cùng Lục Quân, quân địch vây thành hình tròn bao quanh bọn họ. Hai lang quân dùng tư thế vô cùng tin cậy nhìn tám hướng, cảnh giác quân địch đánh bất ngờ. Lục Quân tranh thủ hỏi: “Đã gặp được đại sư chưa? Đã dẫn bọn họ xuống núi chưa?”

Lưu Mộ: “Đã phái người hộ tống rồi... Lo cho chính mình đi đã!”

Lục Quân bật cười, nhìn quân địch vây quanh mình, giọng thốt ra vẫn điềm tĩnh như xưa: “Có giết tiếp không?”

Quận vương lau đi vết máu trên mặt, cười lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên sự lạnh lùng của loài lang sói: “Giết!”

Vừa dứt lời, cả hai đồng thời phi ra ngoài, giờ tay chém xuống, đao kiếm trong tay vạch nửa hình vòng cung, phối hợp cùng nhau giết sạch kẻ thù.

“Tuổi trai hào hiệp, kinh đô kết bạn hùng. Lòng thẳng rộng, đầu tóc dựng. Bàn luận chung, sống chết cùng*.”

(*Trích trong bài thơ “Lục châu ca đầu” của Hạ Chu, Nguyên Xuân Tảo dịch.)

Quen biết nhau trong thời niên thiếu, đầu về sau trở thành người dung thì vẫn từng quen. Quảng thời gian cười ngửa xông xáo khắp nơi, những ngày tháng cùng ăn cùng ở tại thư viện... Hồi ức lật mở, những ký ức tươi sáng ủa về.

Lưu Mộ cười to: “Lục tam lang, hai ta thi với nhau đi, xem ai giết được nhiều hơn ai! Người đừng chỉ dám ám sát cô mà không dám đối phó với kẻ thù thật sự!”

Lục Quân nhướn mày, trở kiếm giết ngược kẻ nhào đến sau lưng, thân pháp linh hoạt, hoán đổi vị trí với Lưu Mộ. Máu lại bắn lên mặt, càng làm nổi bật gương mặt ngọc ngà của chàng. Chàng híp mắt, trông có vẻ quỵến rũ tà mị. Chàng chỉ nghe tiếng Lưu Mộ mà không thấy người đâu. Sương mù đã bao trùm vạn vật, che lấp tất cả. Ít khi Lục tam lang bị kích thích như thế, chàng chậm rãi đáp: “Vậy thì thi xem.”

Sương giăng mù mịt giữa vùng núi, càng gần mặt đất thì sương càng dày. Rồi dần dà, chỉ cần cách xa ba bước thì sẽ không thấy người đâu, dưới chân hai bên càng lúc càng có nhiều thi thể ngã xuống. Nhưng không một ai dám thả lỏng, trong tiếng *keng keng* liên hồi, chỉ nhìn thấy vũ khí va chạm vào nhau phát ra tia lửa, cuộc chiến cực kỳ cam go!

***

Cuộc chiến trên núi Phục Ngưu rất kịch liệt căng thẳng, mà ở dưới núi, chư quận Nam quốc cũng không được thả lỏng một giây nào. Phương Bắc bị cuốn vào chiến hỏa, hoặc liều mạng cứu người, hoặc thế phải giao chiến. Binh mã triều đình và krong thảo ra Bắc cuộn cuộn mênh mông, quát roi da gục ngựa chiến, chỉ mong tốc độ ngày càng nhanh, tiếp viện kịp thời cho trận chiến phương Bắc.

Nửa ngày sau khi binh mã được triệu tập, hoàng đế Nam quốc tỉnh rượu mới hay chuyện gì đã xảy ra, mới biết được Trần vương đã tiến trăm hậu tấu.

Đợi tới tối, công chúa Bắc quốc nói với tất cả mọi người trong điện là chính mắt mình đã nhìn thấy đầu đuôi sự việc. Nàng ta cố gắng đồ tị lên đầu Trần vương. Chỉ cần triều đình Nam quốc bất hòa, có lợi cho Bắc quốc là được. Nhưng hoàng đế Nam quốc vẫn vẻ mặt lạnh tanh, không biết rốt cuộc ông ta có tin công chúa Bắc quốc hay không.

Tối hôm ấy, sau khi triệu tập Trần vương vào cung tra hỏi, Triệu vương Lưu Hộc cũng vào cung.

Lưu Hộc cầu kết với Bắc quốc, Bắc quốc nóng mắt đã hứa cho hần quận thành, bây giờ thấy sự tình đang dần thoát khỏi sự khống chế của mình, hần càng căm hận Trần vương Lưu Thục lắm chuyện. Trong mé phòng đại điện, Trần vương ngồi quý dọi hoàng đế triệu kiến, đưa ra một lời giải thích hoàn mỹ. Còn Triệu vương Lưu Hộc thì cúi đầu nói bên tai phụ thân, dưới mắt nhìn đệ đệ quý sau rèm ngọc, buông lời gièm pha: “... Đáng lý ra Bắc quốc có thể giải quyết chuyện này trong êm đềm với Nam quốc ta, nhưng giờ đã bị ngu đệ xáo tung lên hết.”

“Phụ Đại Tư Mã cũng đã bị cháy. Ai biết được thánh chỉ kia thật giả thế nào, rốt cuộc là phụ hoàng uống say tự viết hay có kẻ lợi dụng phụ hoàng say, tùy ý làm can.”

“Phụ hoàng không thể bỏ qua cho nó được. Bây giờ nó dám ý phụ hoàng say mà làm như vậy, nếu ngày sau nó nhân lúc phụ hoàng đang ngủ, mua chuộc cung nhân đi vào tẩm cung phụ hoàng, thì phải làm thế nào đây? Đã tám lang sói đáng bị trừng phạt, xin phụ hoàng đừng niệm tình cha con mà hãy nghiêm ngặt trị ngũ đệ. Như thế mới đầy đủ được ngũ đệ.”

Hai mắt bệ hạ chợt sáng lên.

Đang định mở miệng thì ngoài điện có quan Hoàng môn thưa: “Bệ hạ, Lục tướng cầu kiến. Có tuyền Lục tướng vào không ạ?”

Lục tướng, tức Lục Mậu – phụ thân của Lục nhị lang Lục Hiến, đồng thời cũng là tà thừa tướng đương triều.

Bệ hạ bình tĩnh nói: “Con trai ta cho rằng vì sao đêm hôm khuya khoắt, Lục tướng lại đến đây?”

Trần vương: “Lục gia đang cầu hôn muội muội ruột của ngũ đệ – Ninh Bình công chúa Lưu Đường cho Lục nhị lang. Hai nhà sắp kết thân đến nơi rồi. Mà xưa nay ngũ đệ lại có quan hệ tốt với Lục tam lang, đây không phải là bí mật ở Kiến Nghiệp. Mà nay Lục tam lang đang ở Nam Dương. Lưu Thục ngay tạo thánh chỉ chính là vì Lục tam lang. Chắc chắn Lục gia và ngũ đệ có liên quan, đêm khuya Lục tướng vào cung, có lẽ là vì muốn xin tha cho ngũ đệ.”

Bệ hạ không đưa ra ý kiến.

Triệu vương Lưu Hộc quan sát ánh mắt của phụ thân, nói tiếp: “Bây giờ thế gia quá lộnh hànhh, hoàng lệnh đưa ra cũng bị phớt lờ. Đêm khuya Lục tướng tới, chính là muốn dùng thế ép phụ hoàng bỏ qua cho ngũ đệ. Nhi thần lo nếu thế gia càng lớn mạnh như thế nữa, thì hoàng thất ta...”

Bệ hạ nói: “Gốc rễ của thế gia quá sâu.”

Lưu Hộc giật thót, nhay cảm đoán được sự bất năn của hoàng đế. Quả nhiên, dù phụ hoàng không còn để tâm tới chính vụ, nhưng cứ dựa mãi vào thế gia, bây giờ Lục tướng còn định thao túng mệnh lệnh của mình, ắt hoàng đế cũng nhìn không dạng.

Triệu vương thấp giọng: “Thế gia có thể lớn, nhưng Lục gia chỉ là một trong các thế gia Kiến Nghiệp. Có rất nhiều nhà không phục địa vị của Lục gia.”

Hoàng đế và con trai nhìn nhau trong chốc lát, sau đó tuyền Lục tướng vào điện. Triệu vương lặng lẽ lui ra, nghe hoàng đế trong đại điện thần thiết hàn huyên với Lục tướng, lúc nhắc đến Trần vương thì toàn bảo “không đến nỗi” “không đến nỗi” “Trần vương không sai”... Lưu Hộc nhếch mép, được quan Hoàng môn dẫn lui ra từ cửa sau.

Hắn biết, có Lục gia thì Trần vương Lưu Thục sẽ không mệnh hệ gì.

Chỉ có điều, cái dằm đó đã ghim trong tim bệ hạ lâu lắm rồi.

***

Phụ thân vào cung, Lục gia tận lực bảo vệ Lưu Thực, không để y chịu ảnh hưởng bởi chuyện truyền thánh chỉ. Lục gia kiêu ngạo, cho rằng bệ hạ sẽ nể mặt. Quả nhiên bệ hạ nể mặt thật, nói đã trấn an Trần vương rồi, còn tặng quà cả cho đứa con trai bị kinh hãi, sau đó ông ta đưa Lục tướng và Trần vương ra khỏi cung.

Suốt một đêm ròng, Lục nhị lang Lục Hiến không tài nào yên giấc nổi.

Nhận được tin bình an của Trần vương, hắn lại thức đêm ở Tư Mã phủ, đợi tin tức đại chiến ở phương Bắc. Càng ngày hắn càng cảm thấy đã đến gần tuyến thời gian trong mơ, là cảm giác bản năng khó nói. Hắn đeo ngọc phát trên cổ, ngày ngày niệm kinh cầu nguyện, mong cho tam đệ ở phương Bắc được bình an, mọi chuyện đều được cứu vãn kịp thời.

Trời dần tối rồi từ từ hừng sáng. Lục nhị lang xoay ngọc phát, nhắm mắt lăm bằm, khiến các sĩ đại phu ra vào nhìn ngó chỉ trỏ.

Một ngày mới đã tới, trời u ám có gió lớn. Lục nhị lang không biết ở phương Bắc ngăn dậm xa xôi, tuyết rơi che kín khắp thành, trời Đông tuyết phủ.

***

Trong lòng La Linh Dư cũng rất khó chịu bồn chồn.

Nàng ở Nam Dương, mà điều nàng biết cũng chỉ rõ ràng hơn cảm giác của Lục nhị lang Lục Hiến. Dù Chu lang đã đưa binh mã và lương thực tới, giảm bớt gánh nặng cho phương Bắc, nhưng lúc La Linh Dư hỗ trợ trong quân doanh thì mĩ mắt giắt liên tục, khiến nàng không tài nào bình tĩnh nổi.

Biết Hành Dương vương dẫn binh lên núi Thái Tử Vọng ở dãy Phục Ngưu, biết sau khi Chu lang đến, cuộc chiến ở Nam Dương đã đi theo chiều hướng tốt hơn, nhưng lòng nàng vẫn rồi rồi lo lắng. Vào sáng sớm sau khi có thảo được, La Linh Dư tiếp tục cùng các nữ lang khác ở trong quân doanh chữa trị cho thương binh. Nhưng sáng nay nàng là người làm sai sót nhiều nhất, thủ pháp cũng vụng về.

Tối xế trưa khi dùng bữa, La Linh Dư đi hỏi thăm thì mới biết được các danh sĩ đã lần lượt quay về.

Song, đại quân vẫn còn bị kẹt trong núi.

“Bên quân địch toàn là tinh anh, binh lực hùng mạnh, phe ta không bằng nên không thể kết thúc ngay được, cũng không biết là thắng hay bại.”

La Linh Dư cần mỗi nghe hết, lo lắng khôn nguôi. Nàng không ăn nữa cơm mà đi tìm Chu Dương Linh. Lúc này Chu Dương Linh đang bị các tướng quân vây xung quanh, dù bơ phờ vẫn cố gắng giải thích tình hình trên triều với bọn họ. La Linh Dư đến tìm Chu Dương Linh, nói thẳng: “Muộn muộn bọn họ đi lên núi Thái Tử Vọng với muội.”

Trong tình hình chiến tranh gay gắt, lúc này Ngụy tướng quân vẫn đang tiếp tục chỉ huy cuộc đại chiến, La Linh Dư nhắm mắt đến cầu người cũng tự biết bản thân đuối lý. Người mang trọng mệnh nổi lòng thiên hạ thì sẽ chỉ để ý tới cuộc chiến của Ngụy tướng quân, lấy Ngụy tướng quân làm trọng, nhưng nàng chỉ quan tâm mỗi Lục Quân.

La Linh Dư kiểm soát: “Đại sư hòa được vẫn chưa xuống núi, mà người kia rất lợi hại...”

Chu Dương Linh: “Được.”

La Linh Dư ngạc nhiên: “...”

Không ngờ lại có thể thuyết phục được Chu lang dễ như vậy, cũng không cần khốc lực năn nỉ mà y đã đồng ý. Nàng kinh ngạc nhìn y, cần mỗi nói: “Huynh không hỏi muội nguyên nhân...”

Chu Dương Linh: “Thời gian eo hẹp, không cần hỏi nguyên nhân. Muội muội tin ta thì ta cũng tin muội muội.”

La Linh Dư lấy hết can đảm: “Muội đúng là đồ ích kỷ...”

Chu Dương Linh không đồng ý: “Sao cứu người có thể là ích kỷ được? Cứu người không cần phân biệt, muội muội là nữ lang lợi hại nhất mà ta từng gặp. Muội muội luôn nói mình không phải là người tốt, nhưng không biết đã làm bao nhiêu chuyện cho đất nước này. Nhưng điều ta thích ở muội muội nhất, là muội muội chưa bao giờ khốc nhẹ vào lúc quan trọng.”

Nàng cố ý đùa giỡn, nhìn vào đôi mắt ửng đỏ của La Linh Dư. Sống mũi La Linh Dư còn cay cay, nhưng vừa bị nàng trêu thì lại phì cười.

Chu Dương Linh từ từ nói: “Chính là như vậy đấy. Muội muội cười lên trông xinh lắm... Ta thích nhìn muội muội cười nhất.”

Nói rồi, nàng điều một nhóm người đến để bọn họ theo La Linh Dư đi cứu người. Thậm chí nàng còn thúc giục La Linh Dư, bảo La Linh Dư đừng chậm trễ nữa. Chu Dương Linh giờ tay phải bụi trên vai La Linh Dư, trấn an nàng dù có xảy ra chuyện gì cũng phải bình tĩnh. Sau đôi câu an ủi, Chu lang rồi đi làm chuyện khác.

Thần tho đi ra, La Linh Dư đi được một bước lại ngoái đầu ba lần, thấy Chu Dương Linh trêu mến nhìn mình. Lòng nàng ấm áp, rung động: Chu lang tốt quá.

Nếu không phải nàng thích Lục Quân... thì Chu lang đúng là lang quân tốt để gả.

***

Rời khỏi doanh trại, cuối ngựa chạy đến núi Phục Ngưu, dẫn quân nhân lên núi giúp tìm người, cứu các danh sĩ và đại sư hòa được đang bị kẹt trong sương mù xuống núi. Cuộc chiến trên núi vẫn chưa kết thúc nên La Linh Dư không dám tùy tiện lên núi. Một nữ lang nhỏ bé như nàng chỉ lên núi vì quan tâm Lục Quân, nhưng ngộ nhờ trở thành rắc rối cho chàng thì sao?

Quân sĩ đi cùng tạm thời dựng một căn lều ở dưới núi, thị nữ nhìn thấy La Linh Dư sốt ruột đi qua đi lại trong tuyết.

Tuy trông nàng rất lo âu, nhưng vẫn giữ được bình tĩnh.

Bất thành linh, mọi người nghe thấy tiếng nổ *ầm* vọng đến từ trên đỉnh đầu. Ngực La Linh Dư thắt lại, nàng ngờ ngác một lúc rồi mới ngẩng đầu lên, thấy núi cao trước mặt giăng phủ màn sương trắng, sương mù tuôn trào như thác, bao vây cả ngọn núi. Thị nữ Linh Ngọc ngó người nhìn lên: “Sao giống lũ ập đến vậy... Nữ lang, đây là sương mù sao?”

La Linh Dư tái mặt, run giọng: “Không, không, không phải... Là tuyết lớn! Tuyết lớn!”

Nàng run rẩy, lý trí hoàn toàn biến mất. Nàng không còn nghĩ đến gì khác, lập tức chạy lên núi, hét lớn: “Lục Quân ——”

***

Có phe của Lưu Mộ gia nhập nên cuộc chiến trên núi dần có lợi cho Nam quốc.

Cảnh trong mơ của Lục nhị lang khác nhiều với thực tế. Trên đất máu chảy thành sông, thi thể bị tuyết vùi lấp, cánh tay cầm kiếm như môi không nhấc nổi... Nhưng người Bắc quốc cũng ngày một ít đi.

Lục Quân cũng bị thương trong cuộc chiến, nhưng may là không nguy hiểm đến tính mạng. Càng về lâu chàng càng sốt ruột. Chàng không biết mình đang lo điều gì, nhưng chàng có một trực giác, nhanh lên nhanh lên! Phải nhanh chóng kết thúc trận đánh này. Trong lòng chàng nghĩ thế, ngoài miệng cũng dặn vậy.

Khi Lục Quân lại giết một người nữa, trong vòng ba thước xung quanh không có kẻ địch lao đến. Chàng bình tĩnh đứng trên vùng máu, cánh tay đau nhức, đột ngột cảm thấy trời đất trở nên yên ắng một cách bất thường.

Chỉ nghe thấy tiếng gió thổi qua tai.

Gió thổi bay áo khoác màu xám trên người chàng.

Lục tam lang đứng giữa tuyết, bất chợt ngẩng đầu, nghiêng tai lên trên lắng nghe, rồi đột nhiên chàng biến sắc, lập tức tung mình nhảy ra ngoài mây trượng. Động tác của chàng rất nhanh, trên trán nổi gân xanh. Sương mù dày đặc nên không thấy được quân mình, chàng chỉ đánh cao giọng nhắc nhở: “Chạy mau! Có tuyết lớn ——!”

***

Gió lạnh truy đuổi, sương tuyết sụp, hết như lũ lụt từ ngàn thước trên cao đổ ập xuống.

Tuyết rơi vụn rơi xuống âm âm, tiếng động nghe như sấm đánh, chỉ trong chớp mắt tường chừng như có vạn mã lao nhanh.

Tuyết rơi từ chỗ cao xuống một cách không nhanh không chậm, đứng thẳng dậy như người tuyết khổng lồ, sai bước chân cường tráng đi vào nhân gian. Mọi người trên núi sợ hãi chạy trốn, mà trong mắt nó, bọn họ lại chỉ như con kiến hôi nhỏ bé. Nó dễ dàng vung tay lên, vô số tính mạng ngã xuống bên chân. Nó cụp mắt rồi lại giơ tay vô mạnh, đập xuống lang quân tuần tũ.

Lục Quân tái mặt, ngã nhào xuống đất, trên môi trong miệng toàn là tuyết. Lực sau lưng ập đến, chỉ chớp mắt chàng đã bị tuyết rơi che lấp.

Cả đất trời chìm trong mặng trắng

***

Chỉ trong khoảnh khắc phút chốc, chàng đã thấy được sự mạnh mẽ của thiên mệnh, thực khó lòng sửa đổi.

Trốn được sự truy sát của quân địch, thoát khỏi sự bức bách của triều đình, tránh được thích khách phe địch có thể một đao chết người... Nhưng đầu gối là có tuyết lờ.

Trời xanh muốn chàng chết.

Đây chính là tử kiếp của chàng

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121

Trời đất chìm vào cảnh tĩnh mịch, đột nhiên có tiếng *rắc* cực nhỏ vang lên, nghe như tiếng đụn tuyết đè gãy cành cây. Lục Quân đột ngột ngoái đầu lại, sương mù trong núi bị xung lực đập tan rồi xoắn lại ập đến như tuyết dâng trào, đó chính là “tuyết lờ”.

Cuồn cuộn mênh mông, không bờ bến.

Lục Quân gào to: “Chia nhau ra chạy——”

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, chàng không còn vẻ buồn tuồng như bình thường nữa, bắp thịt toàn thân căng siết, dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn ra ngoài. Nhưng cả ngọn núi đều bị tuyết như con hồng thủy bao trùm, trời đất yên ắng, chỉ nghe được tiếng thở của mình. Lục Quân tung mình nhảy mấy hồi, tốc độ rất nhanh, song vẫn không nhanh bằng tốc độ tuyết lờ.

Khi áp lực đập vào xương sống chàng, Lục Quân chỉ kịp nằm xuống đất xoay người lại, giơ tay áo lên che trước mặt và ngực. Xương sống chàng đã tránh được kiếp nạn, không bị đè gãy. Nhưng xung lực ập xuống vẫn đủ vùi lấp chàng, trước mắt trắng xóa, cả người bị cuốn vào trong đó.

Trời đất quay mòng mòng, ý thức biến mất.

...

Lục lấy lại ý thức thì chàng đang nghiêng mình nằm trong tuyết. Cả người đau nhức, quanh thân tê rần, Lục Quân phải đối mặt với nguy cơ bị đóng băng và cạn kiệt không khí.

Con tức ngực nhói lên liên tục.

Cánh tay đau dữ dội, vì duy trì tư thế giơ hai tay cản tuyết quá lâu, nên bây giờ hầu như không thể nhúc nhích.

Lục Quân kêu lên hai tiếng: “Có người không?”

Song chỉ có tiếng hít thở của mình chàng.

Chàng muốn cử động nhưng tứ chi lại không hoạt động theo ý.

Lục Quân nhắm mắt, cố giảm bớt lo lắng để mình bình tĩnh.

Rồi chàng cười khổ, thì ra đây chính là tử kiếp. Chàng ngẩn ngơ vạn tính nhưng vẫn thua trời cao, thua vì sự tự phụ của mình. Chàng đã từng đoán rất nhiều về tử kiếp của mình, lại không ngờ cuối cùng đã thua trong bàn tay tự nhiên. Cứ ngỡ rằng tích cực đối đầu thì sẽ thay đổi được tất cả, nhưng chàng vẫn nằm đây sắp chết.

Linh Dư có giận chàng không?

Nếu chàng... Linh Dư...

Chàng chỉ mới suy nghĩ thoáng qua, ngay lập tức ép mình không được nghĩ đến những thứ kia nữa. Điều quan trọng nhất trước mắt là tự cứu mình.

Trước đó Lục Quân đã bị thương trong lúc đánh nhau với kẻ địch, chàng chậm rãi kéo cánh tay tê cứng che trước người ra. Một cách chậm chậm, chàng đặt tay đặt lên mép rồi cắn nhẹ một cái, máu đỏ trên cánh tay nhỏ xuống. Lông mi Lục Quân run lên, nương theo ánh tuyết, cố gắng trọn mắt nhìn chăm chăm hướng máu nhỏ xuống.

Máu nhỏ xuống mặt chàng.

Làm gương mặt trắng bệch được nhuộm sắc đỏ, trông như yêu tinh.

Lục Quân dựa vào hướng máu chảy trên tay để đoán hướng tuyết đổ xuống. Tự cứu là đủ làm vào cảnh nguy khốn vẫn tìm được hướng tiến lên, sau khi chàng đoán được phương hướng, lập tức huy động sức mạnh toàn thân, đào tuyết ra thành một cái hang. Chàng như đang bơi trong nước, từng chút một bò ra ngoài.

Lục Quân biết mình phải nhanh lên.

Thời gian càng kéo dài, tuyết mịn sẽ tụ lại thành thể rắn. Đến lúc đó, thể lực của chàng mất sạch, nơi này không có không khí, muốn đào được tuyết cũng là chuyện không thể.

Lục Quân nhắm tính, chỉ cần nửa canh giờ chàng không ra được, không được cứu, thì hôm nay chính là ngày giỗ của chàng.

***

Nhưng đây không hẳn là con đường chết.

Thiên hạ này không có chuyện chắc chắn phải chết, dù là tình huống cứu tử nhất sinh thì trời cao vẫn để lại tia sáng hy vọng.

Tuyết lờ xảy ra bao trùm cả ngọn núi, dấu phân biệt được địch ta, bất kể là quân đội của Hành Dương vương hay binh mã Bắc quốc của thái thú Lạc Dương, tất cả đều bị chôn vùi. Điều vui mừng duy nhất là nơi này thuộc địa bàn Nam quốc, chỉ có người Nam quốc mới có khả năng cứu người, cho nên quân đội Nam quốc vẫn còn một tia hy vọng sống, còn quân đội Bắc quốc đã hoàn toàn rơi vào cảnh đường cùng.

Tại túp lều dưới chân núi, người được cứu sớm nhất chính là các danh sĩ chạy nhanh xuống núi, bao gồm cả đại sư hòa được. Mọi người được binh sĩ bảo vệ nên trận tuyết lờ không nguy hại gì đến mình, bọn họ được sắp xếp đi nghỉ ngơi, ngoài đầu lại nhìn mây mù quanh núi mà vẫn thấy sợ hãi.

Còn chưa nhận được tin tức từ Ngụy tướng quân, La Linh Dư đã ra lệnh: “Nhanh lên, lên núi cứu người trước đã! Phái người về nói với Chu lang một tiếng, để Chu lang huy động thêm người đến đây giúp đỡ.”

Nàng miễn cưỡng sắp xếp chuyện cứu người, nói rất nhanh, sắc mặt tái mét, bởi vì lòng nàng đã bay khỏi nơi này. Không ai có thể khuyên được La Linh Dư, khi nữ lang xách váy chạy đến trước mặt các binh sĩ định lên núi cứu người, muốn theo bọn họ lên núi, thì mọi người đều giật mình ngăn cản: “Trên núi vẫn còn nguy hiểm tuyệt lớn... Nữ lang yếu đuối...”

La Linh Dư ngắt lời: “Các người không cần phải để ý đến ta! Cơ thể ta rất khỏe, ta rất ít khi bị bệnh. Tuy trông ta yếu đuối nhưng đó là do ta già vò, thật ra ta rất mạnh...”

Mọi người: “...”

La Linh Dư: “Mọi người không cần phải để ý đến ta, không cần chăm sóc ta!”

Nữ lang xinh đẹp mở to mắt, đôi mắt sáng bóng ướt ướt, nhìn các lang quân đầy khăn cầu. Gần như thể gian này chẳng lang quân nào từ chối được một mỹ nhân như nàng.

Song, mọi người vẫn dần dợt: “Nếu là vì Lục tam lang, chúng tôi có thể...”

La Linh Dư: “Điều ta lo nhất chính là huynh ấy, ta hiểu huynh ấy nhất... Để ta đi đi, cho ta đi cùng đi!”

Nàng nghẹn ngào.

Thật ra nàng không quan tâm tới người khác.

Bọn họ có chết hay không cũng không liên quan đến nàng.

Nàng chỉ quan tâm một mình Lục Quân. Chẳng bình an thì nàng mới có tâm tư mua danh cầu lợi; chẳng không được bình an, thì nàng mua danh cầu lợi cho ai xem. Điều nàng luôn hy vọng là trong lòng Lục Quân, mình luôn là người khác biệt, để chẳng thấy được mặt tốt của nàng.

Đừng mãi nhìn vào khuyết điểm của nàng.

Đừng cứ cảm thấy nàng chỉ là tiểu nhân.

Nàng muốn gả cho chàng. Hôn phu của nàng sao có thể chết được?

...

Các quân sĩ không lay chuyển được La Linh Dư.

La nữ lang kiên quyết, dầu bọn họ có khuyên lon thế nào thì nàng vẫn muốn lên núi. Nàng còn nhanh mồm nhanh miệng, có thể thuyết phục được mọi người. Nàng đảm bảo sẽ không làm liên lụy tới ai, đảm bảo nếu xảy ra tuyết lở nữa thì sẽ không đi vào chỗ chết. Nàng vô cùng đáng thương, nói mình nhất định phải tìm được Lục Quân.

Mọi người mềm lòng đồng ý.

La Linh Dư lao đảo cùng mọi người đi lên núi. Sương mù trên núi vẫn chưa tan, nữ lang mặc váy trắng và khoác áo đỏ, vạt váy đi qua bùn lầy. Nàng cùng mọi người đào tuyết, nhìn cảnh vật xung quanh, đặt tay bên mép hô to: “Lục Quân, Lục Quân... Khụ khụ, Lục Quân ——”

Gió lùa vào miệng khiến nàng bị sặc tức ngực.

La Linh Dư nhào xuống đất, hể cảm nhận được động tĩnh là nàng lại đào tuyết, liều mạng mà đào để cứu người bên dưới ra. Mỗi lần thấy người cứu không phải là Lục Quân, La Linh Dư khó nén nổi thất vọng.

Thất vọng, cực kỳ thất vọng.

Nàng ịch ký thế đấy, nhỏ nhen thế đấy. Nếu không phải là Lục Quân, thì gả cho ai mà không như nhau.

Nàng chỉ có thể như con ruồi mất đầu, không bỏ qua một khả năng nào. Nàng quỳ xuống đất, bò lồm cồm về phía trước. Tay chạm phải băng tuyết lạnh lẽo, tro mắt thấy người cứu ra đã thành thi thể. Lòng nàng vỡ vụn như có tuyết lở.

Chỉ là không biểu hiện ra ngoài mặt.

Nữ lang che miệng, nước mắt rơi như nhũ châu, tuyệt vọng hét lên: “Lục Quân —— huynh ở đâu?! Huynh đã hứa với muội rồi mà...”

...

Nàng nói “ngần thu chỉ cần một lời, vật đổi sao dời vẫn mãi yêu”.

Lúc ấy chàng còn cười đáp được, nói sẽ cho nàng câu trả lời.

Liệu nàng có đợi được câu trả lời này không?

Nàng không muốn giấc mơ của Lục nhị lang xảy ra. Nàng lặn lội từ Kiến Nghiệp đến Nam Dương là vì muốn gả cho chàng, chứ không phải muốn nghiệm chứng giấc mơ kia.

***

Không khí dần loãng đi, đào được một lúc thì mất sức, nhưng vẫn không nghe thấy âm thanh bên ngoài, không cảm nhận được tiếng người.

Lục Quân thờ dốt dừng lại. Chàng không thể chết được, không thể để hồ hấp của mình cạn kiệt. Chàng đưa bàn tay dính máu xuống, sờ lấy hà bao thắt cùng với ngọc bội bên hông. Chính là chiếc hà bao thêu thủ công do La Linh Dư tặng chàng.

Lục Quân thờ dài, giọt máu trên tay rơi xuống hà bao. Chàng tỉ mỉ vuốt ve hình thù, thần trí dần trở nên mơ màng.

Biết trong cơn hỗn loạn, hình như bản thân đang nằm mơ.

***

Chàng hoảng hốt nhìn vì sao vụt qua, đêm lạnh như nước.

Chàng ngồi trong nhà đọc sách, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa. Một nữ lang đội mũ chụp đầu đứng ở cửa, ánh sáng trong phòng hắt ra, nàng gỡ mũ xuống để lộ gương mặt mỹ lệ —— là La Linh Dư. Nàng đứng trong luồng sáng nhạt của đèn lồng ở ngoài phòng, đèn lồng bị gió thổi đung đưa, vầng sáng hắt lên mặt nàng dao động như nước.

Lục tam lang đầu đội tiểu quan đi ra mở cửa, áo gấm hình mây nhẹ nhàng. Chàng cup mắt nhìn vạt váy nữ lang kéo dài trên đất. Lục nhị lang lạnh lùng đến mức vô tình, hỏi: “Muội tới làm gì?”

La Linh Dư nói nhỏ: “Bọn họ nội ngày mai huynh xuất chinh, rời khỏi Kiến Nghiệp, nên muội đến tiễn huynh.”

Lục Quân nhướn mày, trào phúng nói: “Không dám để Hành Dương vương phi tiễn ta.”

La Linh Dư làm như không nghe thấy, lần mi khe đóng, tạo nên một bóng mờ xót xa. Trong lòng Lục Quân trống rỗng, vừa đau đớn vừa khó chịu. Chàng chủ động đưa tay toan kéo nàng lại ôm, thì chợt thấy nàng chìa tay ra, đưa hà bao trong tay tới.

Về mặt La Linh Dư rất kiên cường, thấp giọng báo: “Muội xin đại sư chùa Khai Thiện vẽ bùa, cầu mong huynh được bình an. Muội tặng nó cho huynh, lần này... là lần cuối cùng muội gặp huynh.”

Chợt cơ thể Lục Quân cứng lại, không hề nhúc nhích.

Nàng tiến lên trước một bước, run run đưa tay ra, đầu ngón tay chạm vào eo chàng. Mắt nàng ươn ướt, giờ tay thắt hà bao lên hông chàng. Móng tay nàng lướt qua hà bao, giấu tâm ý vào bên trong. Nàng cảm thấy mù mịt mắt mắt, không biết liệu chàng có biết không.

Nàng không muốn gả cho Hành Dương vương, nhưng nàng bị Phạm Thanh Thần đe dọa, lại chứng kiến chuyện Hành Dương vương muốn sát hại đế vương, không muốn để chuyện này liên lụy tới Lục Quân... Nàng không muốn liên lụy đến chàng, nhưng trong lòng nàng lại có sự mong đợi nhỏ.

La Linh Dư cúi đầu, hai mắt rung rung, nhưng giọng nàng vẫn rất bình tĩnh: “Muội sắp gả cho Hành Dương vương rồi, sau khi thành thân, muội không thể để phụ quân ngờ vực về mình được. Nên huynh đừng đến tìm muội nữa, cũng đừng lên lút gặp muội. Dù gì hai ta cũng có quen biết nhau, huynh đừng can trở tiền đồ của muội, phá hủy danh dự của muội. Hành Dương vương được bề hạ thiên vị, nói không chừng sau này sẽ xưng đế, vậy thì muội chính là hoàng hậu rồi... Tôi nay là lần cuối cùng ta gặp nhau, hy vọng huynh đừng để ai biết được quan hệ giữa hai ta.”

Lục Quân cười nhạt: “Ta can trở tiền đồ của muội?”

Chàng bước tới trước, nàng lập tức lùi về sau. Chợt chàng đưa tay nắm chặt cổ tay nàng. Chàng đề nàng lên cây cột trong hành lang, sống mũi dán sát gương mặt lạnh lùng của nàng. Chàng thấp giọng: “Muội nói ta can trở tiền đồ của muội ư... Muội chỉ thích vinh hoa phú quý thôi sao, muội muốn thành thân đến thế ư?!”

La Linh Dư hạ quyết tâm, nhắm mắt đáp: “Đừng thế!”

Lục Quân tra hỏi: “Ta không có những thứ đó sao?!”

La Linh Dư: “... Huynh không thể để muội trở thành hoàng hậu được! Muội chỉ muốn tới cao vô thượng, muốn... Uhm! Lục Quân... Lục Quân...”

Môi nàng bị khóa lại.

Chàng cúi xuống hôn nàng.

Ôm chặt eo nàng mà hôn.

Lá chuối lạnh lẽo, ánh sáng lấp lánh long lanh như nước, Lục tam lang điên cuồng ôm hôn nàng. Chàng nắm chặt cổ tay nàng, mặc nàng đập lên ngực mình. Chàng không muốn thả nàng ra, trong lòng chất chứa một bụng lửa giận, chẳng biết đây là lần cuối cùng.

...

Chàng muốn thấp giọng cầu nàng.

Nhưng Lục tam lang tâm cao khí ngạo chưa bao giờ phải cầu xin ai.

Chàng viết thư một nửa, viết được mấy chữ “giấy ngắn ngủi tình dài trang” thì vo tròn vứt đi. Chàng thích nàng, lưu luyến nàng, lại giận nàng muốn gả cho kẻ khác. Nhưng chàng không chịu thừa nhận, cũng không chịu tro mắt nhìn.

Thế là chàng đến biên ải.

Trước cái đêm bị vạn tiễn xuyên tim, Lục Quân uống say bí tỉ. Vì tân đế lên ngôi, lại còn gấp gáp thành hôn, trước áp lực của triều đình, La Linh Dư bước lên hậu vị. Đúng như nàng mong muốn. Tướng sĩ biên ải tới lần la làm thân với Lục Quân, hỏi thăm chàng. Nghe nói hoàng hậu diện hạ là biểu muội của Lục tam lang, từng ở nhờ Lục gia...

Lục Quân im lặng.

Lòng cực kỳ tuyệt vọng, biết không có cách gì cứu vãn được mọi thứ nữa rồi.

Ngày thứ hai chàng chết, quân Bắc quốc đánh úp bất ngờ, tinh thần Lục tam lang rệu rã, vừa vì say vừa vì khó chịu. Chàng đón nhận kết cục bị vạn tiễn xuyên tim mà chết, thậm chí trước khi khuy gổ ngã xuống, chàng còn có cảm giác như được giải thoát ——

Trên đời này, nhìn chàng có vẻ xuất chúng, được nhiều người mến mộ theo đuổi.

Nhưng từ trước tới nay chàng không yêu ai, cũng không ai yêu chàng thật lòng.

Chàng hận La Linh Dư.

Hà bao bên hông chàng là hà bao chứa đựng tình cảm của La Linh Dư, song chàng không thêm liếc mắt nhìn một lần. Chàng cảm thấy nàng không yêu chàng, chàng không cần phải tự sa dọa, như một con cún khản cầu tình yêu của nàng. Tình yêu mà chàng cầu không được đó... Chàng thật sự rất hận nàng!

***

Lục tam lang mơ màng như người ngoài xem kịch. Vừa cảm thấy lạ lẫm lại vừa bị làm cho xúc động. Khi chàng chết dưới vạn tiễn, nỗi thất vọng trong giấc mơ như đánh mạnh lên người Lục Quân, ngực cũng bị khuyết một lỗ lớn, máu xối xả chảy ra ngoài.

Nhưng chuyện sau đó trong mơ lại phát sinh khác.

Khi tin tức Lục tam lang bỏ mình truyền về Kiến Nghiệp, trong Thái Sơ cung rộng lớn, tân hoàng hậu trẻ tuổi đang cắt tia hoa trong vườn. Lúc cung nữ nhẹ nhàng bẩm báo lại tin tức, gần như trong chớp mắt, nữ lang còn đang mỉm cười đột nhiên dờ dẩn.

Nàng ngẩn người, cây kéo trong tay rơi xuống đất.

Nàng nhanh chóng cúi đầu xuống. Tuy cung nữ không thấy được vẻ mặt nàng, nhưng Lục Quân biết nàng đang khóc.

Nàng căng người, nước mắt rơi xuống đọng thành vũng nước nhỏ.

Nàng bước nhanh trở về tẩm cung, không chịu nổi nữa, nhào lên giường che mặt mũi, bả vai run rẩy.

Trong tẩm cung ánh sáng le lói, La Linh Dư lên lút khóc nức nở, không dám phát ra một âm thanh nào. Tâm trạng nàng rất kiểm chế, cực kỳ đau đớn. Nàng cảm thấy mình khó chịu như đã chết... Nàng chưa bao giờ nghĩ chàng sẽ chết ở biên ải.

Nàng ôm lòng ích kỷ, tặng chàng hà bao, hy vọng cả đời này nam nhân kia sẽ không quên nàng. Sau này dù chàng cưới vợ sinh con, thì vợ chàng vẫn phải cúi đầu trước mặt nàng. Nàng luôn cao quý hơn người con gái ấy. Hễ vợ chàng gặp nàng lần nào thì chàng sẽ biết tin tức của nàng lần đó. Nàng muốn chàng nhớ mãi không quên, muốn trong lòng chàng có mình.

La Linh Dư và Lục Quân giận đối nhau, chàng không cúi đầu thì nàng cũng không cúi đầu, nàng không cúi đầu, chàng cũng không chịu cúi. Từ từ dây dưa, bọn họ có thời gian cả đời để giận đối.

Nhưng nàng không ngờ chàng lại chết.

Tam biểu ca của nàng. Tuyệt Thần ca ca hào hoa phong nhã của nàng... Chàng đã đi rồi.

***

Lục Quân chợt hoàn hồn, mở choàng mắt ra, trước mắt vẫn một màu trắng bạc. Chàng cảm nhận được nỗi đau như tác thỏ, giống như nằm mơ vậy. Mồ hôi lạnh đổ trên trán, Lục Quân nghĩ có lẽ là mơ thật.

Chính là giấc mộng đầu tiên mà Lục nhị lang chỉ nói qua loa.

Ngón tay Lục Quân tệ đại, lần nữa dùng sức đào tuyết ra, rồi lại dần vì khó thở mà bất tỉnh tiếp.

***

Lần này, cuồng phong rít gào, sương giăng mù mịt khắp núi tuyết.

Ngực Lục Quân đau nhói, chàng cúi đầu xuống, thấy máu trên bụng mình chảy xuống đất. Chàng tựa vào núi đá, không cử động được.

Lục Quân nhìn một lúc lâu mới nhận ra đây là núi Thái Tử Vọng.

Hình như chàng đang mơ giấc mộng chiêm bao thứ hai của nhị ca —— chàng trước khi chết.

Cứ ngồi yên, hoảng hốt chờ đợi cái chết.

Trong lòng khát khao muốn gặp nàng, chàng đã thấy bí mật nàng giấu trong hà bao. Nhưng tuyết rơi nhiều khắp núi, chàng không thấy nàng đâu.

Lục Quân cúi đầu cười gấu. Bất chợt, chàng mơ màng nghe thấy tiếng nàng gọi vang vọng giữa đất trời: “Lục Quân, Lục Quân ——”

Lục Quân dựa vào núi đá, tứ chi cứng ngắc không còn sức lực. Sinh mạng của chàng sắp biến mất, máu trên đất hòa chung với tuyết. Chàng nghĩ mình không đợi được nàng, hoặc có lẽ là mình nghe nhầm. Chàng lấy hết sức lực cuối cùng, cắn nát tay mình, viết xuống mấy chữ trên tuyết trắng ——

Ngàn thu trả nàng một lời, vật đổi sao dời vẫn còn yêu.

...

Nhìn lại quá khứ, nhớ mãi không quên, song chẳng thể nhìn nhau thêm lần nào nữa.

Vào khoảnh khắc cuối cùng của Lục tam lang, chàng cô độc tựa vào núi lớn, viết xuống những con chữ đó. Tuy chàng cho rằng La Linh Dư sẽ không xuất hiện, nhưng chàng vẫn nghĩ mình thật sự nghe được tiếng gọi của nàng... Chàng chỉ muốn cho mình ít an ủi.

Người chàng dần lạnh cóng.

Tuyết che trên hàng mi, Lục Quân nhắm mắt lại.

Lại một lần nữa, chàng nghe được giọng nữ vọng lại từ nơi xa: “Lục Quân huynh đang ở đâu ——”

Lục Quân nhắm mắt. Ngăn cách quá xa xôi, biết có lẽ nàng không ở gần đây, có lẽ nàng không nghe thấy. Chàng chỉ nói với chính mình: “Linh Dư...”

Nhưng chàng không thể nói gì.

Thất vọng, mong đợi. Khẩn cầu, cự tuyệt.

Chàng không cam lòng, không muốn chết như vậy. Nhưng chàng đã hết cách rồi. Dù nàng xuất hiện thì với tình trạng bây giờ của chàng, chàng cũng không sống nổi.

Đúng vậy, dù tiếng gọi của nàng ngày càng gần, thì chàng cũng không thể lên tiếng đáp lại.

Vì chàng sẽ chết. Vì không muốn nàng thấy mình chết như thế nào. Chàng cảm thấy có lỗi với nàng, đã khiến tình yêu của nàng phí hoài... Đến cuối cùng, giấc mộng vinh hoa phú quý của nàng đã bị chàng chặt đứt.

Là chàng hại nàng.

...

Cuối cùng nữ lang cũng tìm được chàng sau khi chết, nàng ôm chàng òa khóc, nước mắt rơi xuống hõm vai chàng.

Lục Quân im lặng nhìn La Linh Dư nở nụ, sau đó quay về Kiến Nghiệp. Nàng buồn bã tới cùng, không muốn gả cho bất kỳ ai.

Đêm dài đằng đẵng, đèn lưu ly năm màu. Chàng lặng lẽ nhìn hết mọi thứ, như thể chứng thật sự xảy ra trước mắt chàng. Lục Quân cup mắt nghĩ:

Bất kể đây là giấc mơ của ai, chàng vẫn hy vọng trong thế giới không có bản thân, La Linh Dư có thể quên đi bản thân chàng để sống vui vẻ hơn.

***

“Lục Quân, Lục Quân ——” Giữa đất trời lại vang vọng tiếng gọi của nữ lang.

Trong mơ nhẹ nhàng trôi đi mấy năm, thời gian trôi qua rất lâu, không còn chàng và nàng nữa. Trên thực tế, Lục Quân vô tri vô giác, mũi bị tuyết chặn, run rẩy mở mắt ra, mơ hồ nghe thấy tiếng của La Linh Dư.

Mơ và thực khiến đầu chàng rối loạn, làm chàng không phân biệt được đâu là thật đâu là giả. Nhưng chàng nghe thấy âm thanh của nàng, chàng lại im lặng.

Nhớ lại trong mơ nàng đã rơi lệ buồn bã.

Chàng nắm chặt hà bao bên hông, nghĩ mình không thể chết được.

Mặc kệ đó là giấc mơ của ai, chàng đều không thể chết, không thể để La Linh Dư mất hy vọng.

Lục tam lang bị chôn vùi dưới tuyết không thể động đậy, lấy hết sức bình sinh cuối cùng, chàng lớn tiếng đáp lời: “Linh Dư... Cứu mạng... Cứu mạng ——”

...

Tổng cộng mất nửa canh giờ từ lúc tuyết lờ cho tới khi cứu người.

La Linh Dư mơ hồ nghe thấy tiếng gọi yếu ớt của lang quân, nàng vội chụp lấy người bên cạnh toan kéo đi giải cứu. Nhưng người kia không tin nàng, vì họ không nghe thấy gì cả. Bọn họ nhìn La Linh Dư với vẻ thương cảm, cho rằng nữ lang quá lo lắng nên mới nghe nhầm.

Chuyện của Lục tam lang đã tạo nên cú dả kích lớn với nàng. Nữ lang thật đáng thương.

La Linh Dư không cảm thấy thế, nàng cho rằng nhất định Lục Quân đang cầu cứu. Dù không phải thì nàng không sẽ không bỏ qua bất cứ một cơ hội nào.

Nàng kéo người, ép họ đi theo mình: “Chính là Lục Quân... Chính là tam biểu ca, ta không nghe nhầm đâu, sao có chuyện ta không nghe ra giọng của huynh ấy...”

Dưới sự kiên trì của La Linh Dư, lại bị sắc đẹp của nàng mê hoặc, các quân sĩ bắt đầu đi đi theo hướng nàng chỉ để cứu người. Điều khiến người ta bất ngờ là nữ lang quý xuống đất, cùng đào tuyết với bọn họ. Bọn họ còn chưa thấy gì thì nữ lang đã chấn động, hét lớn: “Là huynh ấy, là huynh ấy —— nhanh lên!”

Giọng nàng dồn dập, vẻ mặt điềm tĩnh bỗng chốc thay đổi.

La Linh Dư cùng mọi người hợp sức kéo Lục Quân ra khỏi đồng tuyết. Nơi bọn họ đào còn có một lỗ nhỏ, trên tuyết còn dính máu, chính là dấu vết Lục Quân tự cứu mình. Những người khác đi xem cái lỗ Lục Quân đào, lại nhìn thấy máu trên móng tay Lục Quân. Bọn họ xuýt xoa khen: “Lục tam quân tự cứu mình sao? Lại còn dùng máu để đoán phương hướng? Không hổ là tam quân.”

La Linh Dư lại như không nghe thấy.

Nàng đau đầu nhìn Lục Quân đang nhắm mắt ngủ, băng sương phủ quanh người nàng. Lông mi nàng đọng nước mắt, nhưng khóe môi lại nhoeo lên như đang cười. Nữ lang y phục bẩn thỉu ngồi bệt xuống đất, trên mặt có vẻ như cười như khóc. La Linh Dư suy sụp, nhào đến ôm chặt cơ thể cứng ngắc của chàng.

Nàng chôn mặt vào hõm cổ Lục Quân, khóc sút sùi: “Muội biết là huynh mà, muội biết mà... Bọn họ nói muội nghe lầm, nhưng muội biết không phải... Tuyết Thần ca ca, hu hu hu...”

...

“Muội hận huynh chết đi được hu hu hu!”

“Huỳnh đã hứa gì với muội rồi! Rõ ràng huỳnh đã hứa rồi mà ——”

Lang quân được nâng ôm vào lòng mà khóc lóc. Những giọt lệ nóng của nàng rơi lên cổ chàng, khiến bắp thịt đông cứng buốt giá của chàng lại khẽ giật. Ngón tay nằm trong tay nàng cũng nhẹ nhàng cử động. NỮ lang cứng người, phát giác cổ tay chàng đang nhẹ nhàng cử động, rồi chàng trở tay, ngón tay lạnh băng đặt lên cổ tay nàng, dịu dàng xoa.

La Linh Dư cúi xuống, nhìn hai hàng mi chàng chậm rãi rung lên, từ từ mở mắt.

Chàng được nâng ôm trong lòng, trên mặt vẫn còn đọng sương. Đôi mắt đen láy, lang quân nở nụ cười yếu ớt với nàng ——

“... Xin lỗi muội... Và cả, đã lâu không gặp.”

...

Bất luận có phải đang mơ hay không, không biết là thật hay giả.

Thì đúng thật vậy, đã lâu không gặp.

– Hết quyển 2 –

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Gặp vua

Tháng Giêng năm Nguyên Sóc thứ mười lăm, chiến tranh hai nước Nam Bắc chấm dứt.

Nam quốc chiến thắng trong nhục nhằn.

Về sau, hai nước tổ chức đàm phán nghị hòa.

Qua hết năm, kinh đô Kiến Nghiệp đã nở mầm xanh, còn ở chư quận Nam Dương phương Bắc vẫn gặp tuyết rơi vài lần. Khi những đụn tuyết đọng trên mái nhà tan ra nhỏ xuống, tạo thành dòng rả rích ngày đêm.

Suốt một tháng ròng, Lục tam lang Lục Quân nằm trên giường bệnh nghỉ ngơi, trong mơ hồ, thứ âm thanh chàng nghe thấy nhiều nhất chính là tiếng nước chảy đó.

Rồi còn tiếng người đi đi lại lại, và cả tiếng nói chuyện cũng quanh quẩn bên tai.

Lục Quân bị bệnh hơn nửa tháng, La Linh Dư khóc suốt suốt, muốn đưa Lục Quân về La gia dưỡng bệnh. Nhưng thân Lục Quân mang quá nhiều chức vụ, vừa là thứ sử một châu vừa là tham quân trong quân đội, nên ngày nào cũng có rất nhiều người tới hỏi chàng chuyện chính sự quân cơ, Lục Quân ở La gia cũng không tiện cho lắm. La Linh Dư đành nén đau lấy ra những thứ mình yêu thích, mọi cạn tiền dành dụm để mua một căn nhà trong thành Nam Dương cho Lục Quân. Nàng tự mình an ủi, chỉ cần gả cho Lục Quân thì số tiền bỏ ra sẽ tự động quay về. Thế là ngày nào cũng như ngày nào, sáng sớm nữ lang ra cửa chăm sóc hôn phu, đến tối lại ngồi xe quay về La gia nghỉ ngơi.

Bỗng có một hôm nàng không về nhà.

La gia ở Nam Dương nhấm mất làm ngơ —— La Linh Dư đã cứu Lục tam lang, nên hiện tại nàng không chỉ là nàng dâu chưa qua cửa của Lục gia, mà còn là ân nhân cứu mạng của Lục tam lang. Điều này có tác dụng rất lớn trong việc gia tăng địa vị của La Linh Dư sau khi thành thân, thế nên La thị Nam Dương cũng rất vui. Dù gì thì “cùng vinh hoa chung tồn tại”, bọn họ còn mong La Linh Dư được Lục tam lang thích nữa là.

Lục Quân đang bệnh mà vẫn phải xử lý công vụ, cho tới khi bệnh tình kéo dài không dứt, thậm chí lên cơn sốt nhẹ. La Linh Dư cần nhẫn rất nhiều lần với chàng về chuyện này, cuối cùng ép Lục Quân phải xin triều đình hạ chỉ, phái nhân tài đến đảm đương chức vụ thường ngày thay Lục Quân. Ngày trước triều đình Kiến Nghiệp luôn vờ như không thấy lời thỉnh cầu của Lục Quân, bây giờ lại rất tích cực hồi đáp.

Không quá mười ngày, triều đình đã phái quan viên đến nhậm chức tân thứ sử của châu. Lục Quân được thăng quan, chỉ cần xử lý tốt chuyện đàm phán cuối cùng giữa hai nước Nam Bắc là được, dọi bàn giao xong mọi công việc ở Nam Dương cho người kế nhiệm rồi quay về Kiến Nghiệp, Lục tam lang sẽ là Trung thư giám. Thượng thư có quyền lớn, Trung thư giám đảm nhận một phần quyền hạn trong Thượng thư đài, nắm giữ tin tức cơ mật quan trọng trong tay. Bởi vì bầu bạn lâu dài bên người đế vương, nên từ xưa tới nay, nơi ở của Trung thư giám được gọi là “Phượng Hoàng trĩ”.

Vào trung ương nắm giữ cơ mật, là con đường ắt phải đi để trở thành Thị trung. Làm Thị trung rồi sẽ thăng quan tiếp, bước lên chức Thừa tướng*.

(*Có thể thế giả đã tham khảo chức vụ theo thời nhà Tấn và Nam Bắc triều, Trung thư giám và Thị trung đều là thư ký trưởng của Hoàng đế, Thừa tướng là chức vụ tối cao, phục lại Tam công.)

Lục gia đã trải cơn đường rộng rãi thênh thang cho Lục Quân, chỉ xem Lục Quân có gánh nổi hay không.

Lục tam lang phụ trách chuyện đàm phán giữa hai nước Nam Bắc lần này, các quan viên còn lại chỉ làm nền. Bắc quốc phái quan viên đến, đầu tiên là chuộc thái thú Lạc Dương suýt nữa chết trong tuyết lở về, sau đó mới đàm phán. Mặt thái thú Lạc Dương xám nhur tro tàn, lần này Bắc quốc thất bại ra nông nổi ấy cũng có phần do ông ta háo sắc, vút bỏ đại sư hòa được. Thái thú Lạc Dương sợ khi về Bắc quốc sẽ bị cách chức.

Hai bên tranh nhau từng tấc đất, nên cuộc đàm phán mãi không có kết quả.

Điều bất ngờ là, khi triều đình phái Thuộc quan tới giúp Lục Quân, có một người khiến Lục tam lang ngạc nhiên vui mừng —— nhị ca của chàng, Lục nhị lang Lục Hiến cũng đi theo Thuộc quan đến đàm phán.

Lục Quân trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng cho rằng nhị ca tới đàm phán là giả, thậm chí mới là mục đích thật. Quả nhiên không sai, Lục nhị lang Lục Hiến vất vả thuyết phục cha mẹ, giải thích hết nước rằng Nam Dương đã an toàn thì Lục tướng và Lục phu nhân mới lưu luyến cho con trai rời đi. Lục nhị lang chỉ gặp mặt qua loa với viên quan đàm phán Bắc quốc một lần, ngày hôm sau lập tức ngồi xe đến nhà tam đệ, thăm tam đệ.

Lục Hiến sốt sắng không yên, khi thấy tam đệ nằm trên giường bệnh thì hân mĩ thái lỏng, đồng thời cũng thấy xót xa. Thấy chàng lang quân đã gầy đi, ngồi tựa vào gối dựa, áo trắng rộng rãi khoác trên người chàng như làn sương tuyết. Tóc dài thắt nửa, hai mắt đen láy, tuy gương mặt trắng bợt và tinh thần cũng uể oải, nhưng lang quân gầy gò như thế lại có thể khác xa ngày thường.

Đủ khiến nữ lang toàn thiên hạ điên đảo vì chàng.

Lục Hiến cảm khái, tam đệ có căn cơ bề ngoài tốt thật, dầm mưa dãi nắng hơn nửa năm mà vẫn là lang quân quý tộc phong lưu cao quý. Nhưng dù là gì, bất kể giấc mơ của mình loạn thế nào, cuối cùng Lục Quân cũng đã qua được từ kiếp, chàng vẫn còn sống. Ngồi trước giường của tam đệ, Lục Hiến nói: “Tốt quá rồi... Thấy đệ khỏe mạnh thì huynh mới có thể yên tâm. Phụ thân không cho phép huynh đến Nam Dương, đệ không biết huynh lo lắng đệ gặp chuyện như thế nào đâu...”

Lục nhị lang cau mày, nghĩ lại vẫn thấy sợ.

Phụ thân Lục Mậu không cho phép hấn mạo hiểm, hấn chỉ có thể viết thư gửi tam đệ. Nhưng thư truyền đi cũng cần thời gian, hấn cứ sợ thư của mình không đến kịp thì sẽ làm trễ nãi tam đệ. Ngày ngày thấp thòm sợ hãi, lúc này mới niệm A di đà phật: “Huỳnh biết Phật tổ sẽ bảo vệ tam đệ mà...”

Lục Quân không nói nên lời: ... Chẳng lẽ việc chàng sống sót không phải dựa vào mình và La Linh Dư, Lục Hiến, Trần vương, Chu Dương Linh giúp đỡ, mà là nhờ có Phật tổ phù hộ sao?

Lục Quân trấn định đưa cuộc đối thoại về lại đề tài bình thường: “Người đệ phải cảm ơn nhất chính là nhị ca, nhị ca đã lo lắng nhiều cho đệ rồi”

Lục nhị lang nghe thế thì vội vã lắc đầu, tỏ ý mình cũng không làm gì hết. Hấn nhìn thấy hai mắt tam đệ sáng lên, có vẻ đang trầm ngâm, thế là chủ động nhắc tới chuyện mà cả hai đều đang nghĩ đến: “... Nhờ có giấc mơ tiên

đoán của huynh.”

Lục Quân dùng lại.

Đầu óc hỗn loạn, trong chớp mắt nhớ lại những câu chuyện không có thật mà mình nằm mơ khi thôi thóp. Sự hành hạ đau khổ và xúc động trong mơ, đến lúc tỉnh lại vẫn còn cảm nhận được. Như thể những chuyện đó đã thật sự xảy ra. Quả thật, nếu không phải có Lục nhị lang can thiệp thì có lẽ sự việc sẽ xảy ra đúng như vậy... Nhưng gánh nặng trong Lục Quân cũng đã giảm bớt đi nửa, vì dù gì chàng cũng đã thoát khỏi tử kiếp của mình.

Lục Quân lại nói cảm ơn.

Lòng chàng vẫn không được bình tĩnh, bất an nghĩ nhiều về giấc mơ của Lục nhị lang, song cuối cùng lại không hỏi gì.

Lục nhị lang ừ ừ: “... Theo quy luật của hai lần trước, hễ ngoài đời xảy ra chuyện thúc đẩy tác dụng, thì huynh sẽ lại nằm mơ. Nhưng đến nay đã một tháng từ sau tử kiếp của đệ, huynh vẫn không mơ thấy gì nữa. Huynh thật sự rất bất an.”

Lục Quân: “... Nhị ca, giấc mơ của huynh chỉ là giấc mơ tiên tri. Nếu chuyện gì cũng thấy được quý đạo thì cần gì phải chờ huynh tiên đoán? Trung tâm trong giấc mơ của huynh là đệ, nếu đệ đã sống thì có lẽ sau này huynh sẽ không mơ nữa. Thoát khỏi nó, huynh nên nhẹ nhõm mới phải.”

Lục Hiến: “...”

Ngoài mặt hần vẫn điềm tĩnh, nhưng trong lòng lại mù mờ, không hiểu tam đệ đang nói gì. Cái gì gọi là “nếu chuyện gì cũng thấy được quý đạo”? Thấy quý đạo ở đâu cơ? Sao hần không thấy gì hết vậy? Người nằm mơ là hần mà? Sao giọng điệu tam đệ nghe có vẻ còn biết nhiều hơn cả hần thể? Có phải người với người khác biệt nhau... lớn quá rồi không?

Lục Hiến vẫn gầy gù: “Không phải huynh muốn biết tương lai gì đâu. Chỉ là huynh đang nghĩ, không biết giấc mơ của mình có ý gì nữa. Huynh phát hiện ra rồi, các sự việc trong giấc mơ thứ nhất với giấc mơ thứ hai đều ít nhiều chông chéo lên nhau. Ví dụ như Nam Dương cũng bị cuốn vào chiến loạn, tam đệ cũng sắp chết. Sở dĩ huynh lo lắng như vậy là vì sau đó, bất kể là giấc mơ thứ nhất hay thứ hai, Kiến Nghiệp cũng sẽ xảy ra chiến tranh, người người chạy trốn về phương Nam.”

Trong lòng Lục Quân khựng lại, bất ngờ nhìn nhị ca: “Có lẽ huynh đoán không sai.”

Được tam đệ khuyến khích, trong lòng Lục nhị lang rất vui, cứ tưởng mình đã nâng cao khả năng nhìn nhận sự việc, có thể thảo luận những chuyện này với tam đệ. Hần tiếp tục suy đoán: “Như thế có thể thấy, không chỉ ứng mỗi tử kiếp của tam đệ mà mà La biểu muội cũng như vậy. Trong giấc mơ đầu tiên của huynh, cuối cùng La biểu muội cũng chết.”

Lục Quân sầm mặt.

Chàng nhớ tới chuyện sau khi La Linh Dư gả cho Hành Dương vương. Tuy trên thực tế La Linh Dư và Hành Dương vương không quen thân lắm, nhưng cái gai này vẫn đâm vào lòng Lục Quân, khiến mỗi lần chàng nhớ đến là lại khó chịu, ghen tị không thôi.

Chẳng qua chàng không biểu hiện ra.

Lục nhị lang không chú ý thấy mặt tam đệ tối đi một nửa, tiếp tục nói thẳng: “Còn trong giấc mơ thứ hai, cuối cùng La biểu muội lại rời khỏi Kiến Nghiệp, không biết ra sao. Huynh cũng không biết muội ấy dẫn Họa Nhi đi đâu... Nhưng có một khả năng, sở dĩ ‘không biết ra sao’ là vì muội ấy đã không còn ở nhân gian.”

Khóe mắt Lục Quân giật giật: “...”

Chàng thờ dãi nhìn nhị ca.

Lục nhị lang đau lòng, khổ sở nói: “Tiếp theo đây, nói không chừng chính là tử kiếp của La biểu muội.”

Lục Quân: “Huynh nghĩ nhiều rồi.”

Lục nhị lang: “Rõ ràng trong mơ là thể mà.”

Lục Quân bình tĩnh: “Huynh hiểu sai rồi.”

Lục nhị lang: “...”

Lục Quân: “Linh Dư sẽ không sao cả. Trong giấc mơ đầu tiên của huynh, muội ấy chết là vì Nam quốc bị diệt vong. Trong tình cảnh ấy thì bất cứ ai cũng có thể chết cả. Đó là kết quả tất sẽ xảy ra, không phải vô duyên vô cớ bất ngờ. Giấc mơ thứ hai của huynh, muội ấy rời khỏi Kiến Nghiệp thì chính là rời khỏi Kiến Nghiệp. Linh Dư không phải người thích tự vẫn, chẳng qua là quá đau lòng, không muốn ngày ngày nhìn cổ nhân nữa nên mới rời đi. Có gì lại chết?”

Lục Quân dùng lại rồi nói: “Mà bây giờ, những căn nguyên đó đều bị cắt đứt. Những kết quả kia của muội ấy sẽ không tồn tại. Nhị ca nghĩ nhiều rồi.”

Lục nhị lang: “... Nếu đệ để nằm mơ thì hay quá. Huynh không hiểu gì cả.”

Lục Quân bật cười, lơ đãng nói: “Nhị ca mới là giấu tài, là người may mắn lắm đấy. Nhị ca không để ý sao, bất kể giấc mơ của huynh thể nào thì huynh vẫn là người sống sót. Không, không chỉ mỗi sống, mà còn không gặp bất trắc gì, không phải trải qua đại nạn. Người bên cạnh hoặc chết hoặc tha hương, còn huynh vẫn mãi mãi đứng ngoài nhìn.”

Lục Hiến từng sờ, chọt cơ thể cứng lại, cho tới nay hần chưa hề nghĩ đến điều này.

Hần thấy tam đệ mỉm cười, nói với vẻ sâu xa: “Nhị ca, huynh mới là người được trời cao thiên vị. Nếu là người khác, e cả đời cũng không có được may mắn như vậy.”

Lục nhị lang được tam đệ thuyết phục, ngo ngắc đi ra khỏi cửa, suy nghĩ xem có phải do mình luôn bình an vô sự nên mới có thể cứu được tam đệ không. Đồng thời Lục nhị lang cũng buồn thiu, suy luận về giấc mơ tiên tri mà mình vấp và phát triển được lại bị tam đệ phủ nhận. Hần không cam lòng bảo tam đệ đoán thử, song tam đệ lại nói mình phải làm thí nghiệm đã, nhìn xem có giống với giấc mơ của hần không.

Lục Hiến nghiêm mặt rồi đi, dù gì thì hần cũng không hiểu Lục Quân đang thần bí nói gì nữa. Lục Hiến hít sâu, quyết định vẫn nên đơn giản hóa mọi thứ, đi thăm hỏi tướng sĩ cấp dưới. Những chuyện rắc rối đó để mình tam đệ đau đầu là đủ rồi.

***

Thật ra lúc Lục Hiến tới thăm Lục tam lang, La Linh Dư đang ở trong nhà.

Chỉ là huynh đệ người ta đang nói chuyện, nàng lại trông đợi Lục Quân âm chi chuyện cười mình với Lục Hiến nên ra vẻ xấu hổ đi ra ngoài, hy vọng Lục tam lang biết được sự cẩn thận của nàng. La Linh Dư ngày thơ lạc quan, ngóng được cười đến mức khổ sở, nhưng lại không biết Lục Quân không có thói quen thảo luận những chuyện như vậy với người khác. Nàng nhớ thì nữ nghe lên hai người nói chuyện, Linh Ngọc trở về nói không nghe thấy Lục tam lang nhắc đến chuyện cười biểu tiêu thư, La Linh Dư cực kỳ thất vọng.

Đứng lúc sắp bước sang năm mới, thị nữ nói nên cắt may quần áo, đặt mua đồ mới. Linh Ngọc lấy lòng biểu tiêu thư, cố ý hỏi biểu tiêu thư về chuyện phối hợp y phục thường ngày của Lục tam lang. Linh Ngọc cười nói: “Đây là quần áo Lục tam lang mặc từ khi đến Nam Dương cho tới nay. Quần sự đem đến, hỏi biểu tiêu thư có nên vứt đi để may đồ mới không? Hay là đợi chúng ta về Kiến Nghiệp rồi tính tiếp?”

“Tam lang chưa bao giờ lo những việc này. Chuyện ăn mặc thường ngày, trước kia đều do Cẩm Nguyệt tỷ tỷ lo liệu. Đáng tiếc hiện tại Cẩm Nguyệt tỷ tỷ đang ở Kiến Nghiệp, quần sự Nam Dương không dám tới hỏi tam lang nên đành đến tìm biểu tiêu thư nhờ giúp.”

La Linh Dư thấy quần áo của Lục Quân thì nõi giận, nàng tiện tay gạt đồ cũ của chàng đi, định nói là đem đốt hết đi. Nhưng lúc giờ tay gạt thì có một chiếc khăn màu hồng từ trong đồng đồ nhẹ nhàng rơi ra. Hai mắt La Linh Dư mở to, nhìn chiếc khăn rơi xuống đầu gối nàng.

... Khăn của con gái!

Còn thù hình uyên ương!

Đầu La Linh Dư nỏ ầm, như có thiên lôi đánh khiến toàn thân tê dại. Nàng không dám tin, nhưng vẫn run run đưa tay cầm chiếc khăn lên. Thị nữ Linh Ngọc cũng đoán được gì đó, vội đưa mắt nhìn. Thấy biểu tiêu thư mở khăn ra nhìn kỹ, trên khăn thêu đôi chim uyên ương nghịch nước, tình nồng ý mật, thủ pháp rất bình thường, không có gì đáng khen.

Ở dưới khóc phải chiếc khăn thêu hai con chữ nhỏ nhỏ —— “Trần Tuyết”.

Nhìn qua là biết ngay tên của phái nữ.

La Linh Dư: “...”

Mặt nàng trắng bệch, rồi tức tới nỗi cơ thể run lên —— trước sau nàng luôn ở bên cạnh Lục Quân, chưa từng thấy chàng qua lại với nữ lang nào. Chàng vẫn còn già vờ ra vẻ không gần nữ sắc ở trước mặt nàng. Mà thời gian nàng không ở cạnh chàng, tổng cộng chỉ có hai quãng thời gian là khi nàng chưa tới Nam Dương và khi chàng đến Lạc Dương.

Với sự ngạo mạn của Lục Quân, nếu không phải chàng rất để ý về nữ lang đó thì sao chàng có thể nhận khăn tay của người ta? Ngày trước khi La Linh Dư định quyến rũ Lục Quân, tới hoa lệ của nàng chàng còn không chịu nhận.

Nhưng lại nhận khăn tay của người khác!

Thị nữ lo lắng nhìn biểu tình thư ngời yên trên giường dần lạnh lùng, sắp vặn nát khăn tay. Nữ lang cứ nhìn mãi chiếc khăn kia, nghĩ đến lang quân nàng thích cười đùa ở trên giường với nữ lang khác, rèm đồ tung bay, La Linh Dư đau tim gần chết ——

Rốt cuộc Trần Tuyết là ai?!

Có phải chàng có quan hệ thân mật với nữ lang tên “Trần Tuyết” đó không? Nên mới cầm khăn tay của người ta?

Nam nhân đứng là đồ khốn nạn! Mới lừa nàng xong, mới nói trong lòng có nàng, vừa quay đầu đi đã bắt đầu ra ngoài ăn vụng... Nàng còn tưởng Lục Quân không như thế, kết quả là... Nàng muốn giết đôi gian phu dâm phụ này, hu hu hu!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123

—— Trần Tuyết là ai?

Câu hỏi này đã khiến La Linh Dư đau đầu rất nhiều ngày.

La Linh Dư vốn hay nghĩ nhiều, có điều tuy nàng rất bức thì vẫn không dùng dùng nỗi giận, cầm chiếc khăn đó đi chất vấn Lục Quân. Ngộ nhờ là nàng hiểu lầm thì sao? Ngộ nhờ Lục Quân xảo quyết, không chịu thừa nhận thì sao?

Nàng không diễn tả được cảm nhận lúc này của mình. Nếu là lang quân khác, có thể nàng sẽ không phải xoắn xuýt, không phải hỏi nhiều. Sinh ra trong sĩ tộc thượng lưu, La Linh Dư biết rõ lang quân quý tộc thường hay vùng vờ. Chẳng mấy ai mà không lên án thật, là một nữ lang thông minh thì sẽ giả vờ như không biết, chỉ âm thầm giải quyết “miếng thịt” đó. Nhưng khi chuyện như vậy xảy ra trên người Lục Quân, thì nàng lại nuốt không trôi cục tức này.

Nàng và Lục Quân đã phát triển tới mức bàn chuyện cưới gả rồi, chàng cũng sắp cưới nàng rồi. Nếu chàng thật sự tăng tịu với nữ lang khác vào lúc này... Nàng tính vốn nhỏ nhen, cục tức mắc nghẹn ở họng, hễ nhớ đến là khó chịu, thật sự không có cách nào gả cho chàng nổi. Nàng không gả cho chàng, vậy không phải bao nhiêu tình lực nàng phí hoài với chàng đều uống phí cả sao? Những tật xấu của Lục Quân được nàng sửa, chẳng phải các nữ lang sau này cũng được hưởng không à?

Có kẻ ngu mới truy cứu có phải Lục tam lang lên nàng ăn vụng không.

Nhưng La Linh Dư cầm chiếc khăn tay kia lại thấy chán ghét, không chịu nổi. Nàng đợi thêm mấy hôm, vẫn ngày ngày đi thăm Lục Quân như trước, nàng phát hiện Lục Quân không hề phát hiện trong đồng quần áo của mình thiếu đi chiếc khăn tay. La Linh Dư thấy sắc mặt chàng vẫn điềm nhiên như không thì lại đa nghi, đoán không rõ là chàng không biết thật, hay chàng trong lòng sốt ruột nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ để lừa mình.

Nói Lục Quân tuyệt đối không lừa nàng thì nàng không tin, chàng sắc sảo đến vậy mà; nói nàng có thể nhận ra ngay sự che giấu lừa gạt của chàng, La Linh Dư càng không tin mình có thể nhìn thấu được khả năng nói dối của Lục Quân.

Thế là nàng tự âm thầm điều tra.

Khả năng đầu tiên mà Lục Quân vùng vờ là lúc nàng chưa tới Nam Dương. Quãng thời gian đó chiến sự ở Nam Dương chưa quá căng thẳng, chàng còn có thời gian ăn vụng. Về sau quá bận, đến công vụ chàng còn phê duyệt không hết, Lục tam lang là người kiêu ngạo, tuyệt đối không thể không dẫn nổi lòng thèm thịt mà lên kút sau lưng nàng. Vì thế, La Linh Dư cố tình đến chỗ Ngụy tướng quân Ngụy Tông hỏi thăm thông tin.

Nữ lang xinh đẹp tuyệt trần chỉ mới nhoeo miệng cười đã khiến Ngụy Tông thần tho, nàng hỏi gì thì ngoan ngoãn trả lời.

Ngụy tướng quân hếch mũi lên trời, phê phán Lục tam lang từ đầu tới đuôi: “... Lục tham quân có tính cách vương công quý tộc, mắt lại cao hơn đầu. Nữ lang không biết đầy thôi, lúc hần mới tới Nam Dương, trên tay ai có bùn mà vô tình đụng phải hần, là hần có thể sầm mặt suốt một ngày đấy. Cô có thể tưởng tượng được vẻ mặt kia của Lục tham quân đúng không? Với có một lần nói chuyện, ông đây nói nhầm một chữ thôi, mà cô có biết ánh mắt lúc đó của hần khiến ta đau lòng thế nào không? Trong mắt hần không có ai cả... Mỗi lần ông đây thấy đáng về không xem ai ra gì của hần là lại muốn đánh cho một trận. Mẹ nó, hần là người, còn bọn ta không phải là người hả? Không xứng để hần nhìn sao?”

Ngụy tướng quân hùng hổ, tuy bây giờ quan hệ với Lục tam lang đã hòa hoãn rất nhiều, nhưng hễ nhắc đến khuyết điểm của Lục tam lang thì vẫn than phiền —— “Lang quân khác tông quân rèn luyện, dần dà cũng quen với cuộc sống bừa bộn. Nhưng Lục tam lang thì không như vậy, hần đề bọn ta phải quen với hần! Nửa năm trôi qua, có nhìn đi, hễ có thể là Lục tam lang sẽ không đến doanh trại, thích làm thế nào thoải mái thì làm...”

La Linh Dư rất hiểu tâm trạng của Ngụy tướng quân.

Vì Lục Quân chính là người như thế. Nhớ lại lúc mới quen chàng, không biết nàng đã bị chàng nhìn với ánh mắt chê bai bao nhiêu lần. Chính là ánh mắt nửa cười nửa không, đứng ngoài xem trò vui khiến người ta khó chịu.

Nhưng hiện tại không phải là lúc để chỉ trích Lục Quân với Ngụy tướng quân, La Linh Dư nhân lúc Ngụy tướng quân khát nước, vội xen lời hỏi: “Thế có nữ lang nào theo đuổi huyinh ấy không?”

Ngụy tướng quân lập tức nhớ lại những mỹ nhân ngày trước mình đưa cho Lục Quân mà bị trả vế, cả giận nói: “Đến cả nữ nhân mà hần cũng xem thường! Ai mà chăm sóc được hần? La nữ lang, sao cô lại chịu được hần vậy...”

La Linh Dư mỉm môi cười, không dám nói thật ra thì mình cũng chỉ là kẻ tám lạng người nửa cân với Lục Quân.

La Linh Dư đã lấy được câu trả lời mong muốn từ chỗ Ngụy tướng quân, nàng nhanh chóng rời đi, để lại bóng lưng thướt tha xinh đẹp làm Ngụy tướng quân ngẩn ngơ. Ngụy Tông nghĩ bụng, nếu chỉ nhìn từ dung mạo thì Lục tam lang và La nương tử cũng xứng đôi như Kim đồng Ngọc nữ. La Linh Dư lại kiểm tra thêm, xác nhận trước khi nàng đến Nam Dương, không hề có nữ lang nào ở cạnh Lục Quân, thế là nàng khoanh vùng khoảng thời gian khi Lục tam lang đi Lạc Dương.

Đã có chuyện gì xảy ra ở Lạc Dương, Lục Quân cứu các danh sĩ kia ra như thế nào? Tất cả đều là chuyện cơ mật nên La Linh Dư không tiện hỏi thăm. Nhưng “Trần Tuyết” thì là quân cơ cái gì? La Linh Dư vất vả lấy được danh sách các quân sĩ đi cùng Lục Quân đến Lạc Dương, nàng định đi hỏi từng người một trong danh sách.

Trong bữa sáng sau giờ luyện binh, La nữ lang tới bụng lại đến doanh trại giúp mọi người cải thiện cơm nước, khiến các tướng sĩ xấu hổ. Nữ lang như hoa hồ điệp lo toan chu toàn trong đám đông, tìm được cơ hội vui vẻ trò chuyện với các quân sĩ, bỗng La Linh Dư thuận miệng hỏi: “Nghe nói trong thành Lạc Dương có một nữ lang rất nổi tiếng, họ Trần tên Tuyết, các huyinh đã từng nghe nhắc đến bao giờ chưa?”

“Phi ——” Bọn họ đồng loạt phun cháo ra, bị sặc ho dữ dội.

Chu Dương Linh bên kia nghe thấy động tĩnh thì nhìn sang. La Linh Dư đỏ mặt đứng dậy, vội khoát tay tỏ ý không có gì, sau đó nhanh chóng vờ vai bọn họ, không ngờ cái tên “Trần Tuyết” lại làm họ có phản ứng mạnh đến thế. Bọn họ xong rồi thì mới ngẩng đầu lên, sắc mặt kỳ lạ. Thấy đôi mắt lấp lánh của nữ lang, mọi người lạ lùng hỏi: “Ai nói cho nữ lang biết về Trần Tuyết?”

La Linh Dư giả mù sa mưa mỉm cười, còn dùng khăn tay che má: “Đương nhiên là tam biểu ca của ta rồi.”

Mọi người: “A...”

Bọn họ nhìn nhau, một lời khó mà nói hết được: Lục tam lang đứng là đứng sĩ. Không chỉ bản thân giả gái, mà chàng còn dám nói chuyện này cho La nương tử nghe. Đa mặt dày thật đấy. Chẳng lẽ đây chính là lý do mà Lục tam lang có thể cưới La nương tử, còn bọn họ chỉ biết thờ ngấn than dài?

La Linh Dư không hài lòng: “Nói đi mà! Sao lại không nói gì vậy? Rốt cuộc Trần Tuyết là ai? Vì sao tam biểu ca của ta lại biết nàng ta?”

Mọi người lại nhìn nhau, một người trong đó đề dặt hỏi: “Có thể... Là... là biết trước rồi?”

Trông mắt La Linh Dư co lại. Nàng giờ nhìn mặt đoán ý, đương nhiên có thể nhận ra ánh mắt né tránh của họ. Mà bọn họ càng né tránh thì càng chứng minh suy đoán trong lòng nàng —— Lục Quân là trưởng quan của bọn họ, Lục Quân vụng trộm ăn thịt, vì lấy lòng quan trên nên bọn họ giữ kín bí mật này.

La Linh Dư đau lòng, nhưng biết dù có hỏi lại thì bọn họ cũng không nói thật.

Nàng đánh ám chỉ bóng gió: “... Thật ra thì lang quân tam thể tứ thiếp cũng là chuyện bình thường. Tam biểu ca đứng là, chỉ trách huyênh ấy không nói rõ với ta. Làm như ta là kẻ không hiểu chuyện vậy. Dù để Trần Tuyết tỷ vào cửa, ta cũng rất độ lượng mà.”

Mọi người: “... A, tam lang sẽ không để, để Trần, Trần... vào cửa đâu. La nương tử đừng nghĩ nhiều.”

Dù Lục tam lang muốn thì ngài ấy cũng không có khả năng đó đâu. Sao ngài ấy có thể nạp chính mình làm tiểu thiếp được?

Mọi người càng né tránh La Linh Dư dữ dội. Nào ngờ bọn họ càng né, La Linh Dư càng tức tối, lửa giận với Lục Quân càng nhiều. Nhưng La Linh Dư có một ưu điểm, đó chính là nàng biết dè nén cơn giận. Tuy trong lòng tức tới mức chỉ muốn xé nát Lục Quân và à hồ ly tinh đó ra, nhưng ngoài mặt nàng vẫn cười hỏi thăm: “Tam biểu ca ta hay gặp mỹ nhân, mà người có thể khiến huyênh ấy rung động cũng không nhiều. Trần Tuyết nương tử là mỹ nhân nổi tiếng ở Lạc Dương đúng không?”

Bọn họ nhớ lại chuyện náo động mà Lục tam lang gây ra ở Lạc Dương, âm ờ đáp: “... Danh tiếng lớn thật...”

La Linh Dư: “Nữ lang kia có xuất thân thế nào? Giới cái gì?”

Trên trán bọn họ đỏ mồ hôi lạnh: “Là nữ, nữ tử chơi đàn... Có điều nữ lang à, nữ lang suy nghĩ nhiều rồi...”

La Linh Dư ngắt lời, nghiêng người tới hỏi: “Vậy không biết là ta đẹp hay Trần Tuyết tỷ tỷ đẹp hơn?”

Các quân sĩ suy sụp: Trong mắt bọn họ, đương nhiên La nữ lang đẹp nhất rồi! Nhưng phải thú nhận Lục tam quân đóng giả Trần Tuyết quá đẹp, nếu không sao có thể khiến thái thú Lạc Dương nhìn quen nữ nhân cũng phải hoa mắt? Hơn nữa, Lục tam quân còn là trưởng quan của bọn họ, bọn họ cũng không thể chê bai Lục tam quân được.

Mấy người run lấy bầy: “Vấn, vấn đề này... Tự đi hỏi tham quân là được rồi...”

Bọn họ vừa dứt lời thì thấy La Linh Dư còn định nói tiếp, nhưng bọn họ sợ nữ lang này lắm rồi. Trong đầu nghĩ, La nương tử nhìn dịu dàng hiền lương là thế, sao lời nói ra lại chứa nhiều cạm bẫy vậy? Đằng sau câu hỏi nào cũng đầy tâm cơ, khiến người ta không thể trả lời. Ấn tượng mà La Linh Dư tạo ra trước đó hoàn toàn khác hẳn với biểu hiện lúc này của nàng, dọa các quân sĩ phải bỏ chạy, không dám nói chuyện với La Linh Dư nữa.

Lúc này Chu Dương Linh đi đến, đứng sau lưng La Linh Dư nhìn gò má trắng nõn của nàng, trong mắt ẩn chứa tức giận và đau lòng. Chu Dương Linh cúi đầu, hỏi khẽ: “Muội muội sao vậy?”

Hai vai La Linh Dư cứng lên, cắn môi dưới. Trong lòng nàng có kích động muốn tâm sự, nhưng cuối cùng vẫn giữ mặt mũi cho Lục Quân, không muốn nói nhiều về chuyện này. Chỉ là nàng cau mày, trong lòng than thở, bắt đầu lo cho tương lai của mình và Lục Quân —— nàng vẫn khẳng khẳng muốn làm rõ cây gai “Trần Tuyết” này.

Lòng nàng vốn nhỏ nhen, nếu cây gai này mà lộ thật thì liệu nàng và Lục Quân còn có tương lai không?

Nhưng rồi khỏi chàng... thì lại không nữa, lòng đau như cắt.

***

La Linh Dư hơi sợ, không dám thăm dò nữa. Nàng trần trọc một đêm không ngủ. Sáng sớm tinh dậy, nàng tự thuyết phục mình thôi bỏ qua đi, đừng hỏi nhiều nữa. La Linh Dư không dám đi gặp Lục Quân, sợ mình không kìm nén được mà chất vấn ngay mặt, cãi nhau với chàng đến mức không thể hòa giải. Nàng ưỡ ẹo chải tóc, khi thì nữ hài hành trình hôm nay, nàng ngăn người một lúc rồi vẫn quyết định tới doanh trại xem sao.

Ái tình làm kẻ thế gian phải lo được lo mất.

Khiến nàng vừa không nở rời xa chàng, lại hận chàng vừa vô tình cũng đa tình.

La Linh Dư không muốn nghe ngóng gì về “Trần Tuyết”, nhưng không ngờ hôm nay lại đúng lúc hai nước đang trao đổi tù binh. Thái thú Lạc Dương râu ria xồm xoàm, tinh thần sa sút trở lại doanh trại của đoàn sứ thần Bắc quốc, lúc mọi người sắp đi qua cửa rào tre rời khỏi doanh trại, thái thú Lạc Dương chợt thấy nữ lang mặc váy dài ở cạnh cửa, ánh mắt lập tức thay đổi.

Thái thú Lạc Dương trầm mặc một lúc rồi bước tới, cách hàng rào hỏi nữ lang ở bên ngoài: “Là... La nương tử đúng không? Là hôn thê của Lục tam lang?”

Bị bất mấy ngày, thái thú Lạc Dương đã biết rõ Lục tam lang là ai và quan hệ cá nhân của chàng như thế nào.

La Linh Dư ngạc nhiên, sau khi thái thú Lạc Dương giới thiệu thân phận của mình, nữ lang mới khom người vái: “Đúng thế... Ngày trước tam biểu ca ta ở Lạc Dương, có phải đã đắc tội gì với phủ quân không? Hai nước giao chiến, mong phủ quân bỏ qua cho.”

Mặt thái thú Lạc Dương cứng lại.

La Linh Dư nhìn ông ta với vẻ kỳ lạ.

Cả hai trở mặt nhìn nhau nửa buổi, La Linh Dư bắt đầu nghi ngờ, không biết người này chạy đến nói chuyện với mình là có ý gì, chẳng nhẽ thèm thường sắc đẹp của mình? Vừa nghĩ đến đây, La Linh Dư thần nhiên lùi về sau hai bước.

Nào ngờ thái thú xoắn xuýt cả buổi, vẫn không nhận được mà hỏi: “... Lục tam lang... đã khỏe lại chưa? Hình như không thấy y đâu.”

La Linh Dư: “...”

Cứ cảm thấy có gì là lạ.

Nàng đưa mắt nhìn đối phương, cân nhắc trả lời: “Vẫn còn bị thương sau vụ tuyết lờ. Huyênh ấy đang dưỡng bệnh, cũng sắp khỏe rồi. Nếu phủ quân đã biết tam biểu ca, mà hai nước lại đang nghị hòa, vậy phủ quân có muốn đi thăm tam biểu ca của ta không?”

Phản ứng của thái thú Lạc Dương rất kích động: “Không!”

La Linh Dư giật mình, lại lùi về sau một bước nữa: “... Không đi thì thôi.”

Thái thú Lạc Dương nhìn sắc mặt của nữ lang, cũng thấy phản ứng của mình thái quá. Nhưng trong lòng ông ta rất bức, sao mình có thể không phản ứng thái quá được? Ông ta miễn mộ Trần Tuyết, thế mà Trần Tuyết lại do Lục tam lang cải trang, nhưng rõ ràng ông ta không thích nam sắc... Lục tam lang đúng là kẻ đáng sợ.

Ông ta vừa muốn gặp.

Lại không dám gặp.

La Linh Dư nhìn thái thú, lúc đối phương mang vẻ mặt phức tạp, thất hồn lạc phách xoay người rồi đi, nàng đột ngột lên tiếng hỏi: “Phủ quân có quan hệ như thế nào với Trần Tuyết nương tử?”

Thái thú Lạc Dương: “...?”

Ông ta chậm rãi nhìn nữ lang, nói: “Nàng, nàng... vốn là tiểu thiếp ta muốn nạp.”

Thái thú cười khò: “Ta chưa bao giờ thích một nữ nhân như thế... Ta cực kỳ yêu mến nàng, nào ngờ, nào ngờ... Hầy.”

La Linh Dư: “...!”

Thái thú Lạc Dương rời đi, nhưng tiếng thờ dài ông ta để lại đã đủ để La Linh Dư tưởng tượng phong phú.

***

Bây giờ La Linh Dư đã đoán được rồi.

À hồ ly tinh tên Trần Tuyết là mỹ nhân số một Lạc Dương. Không chỉ qua lại mập mờ với thái thú Lạc Dương, mà còn quyến rũ Lạc tam lang mới đến Lạc Dương. Lạc tam lang và thái thú cùng tranh nhau một nữ nhân, với khí chất dung mạo của Lạc tam lang, người phong hoa tuyết đại như chàng sao có thể thua thái thú được?

Thế là à hồ ly tinh tên Trần Tuyết đã ngã vào vòng tay của Lạc tam lang.

Sau khi mưa một lần với chàng, à ta còn tặng chàng khăn tay mình luôn mang theo bên ngoài. Đoán có lẽ nữ lang này còn rung rung hai mắt, lưu luyến không muốn rời xa Lạc tam lang.

Chính vì nguyên nhân này, nên thái thú Lạc Dương mới có thái độ kỳ lạ khi nghe nhắc đến Lạc tam lang.

***

Khi Lạc Quân vẫn không hay biết gì, La Linh Dư đã gán rất nhiều tội danh cho chàng.

Lạc Quân vốn đang dưỡng thương nên mù tịt, hết tinh lại ngủ. Tinh thần của chàng không được tốt như trước, mỗi lần thức dậy lại có một đồng người đứng xếp hàng chờ gặp chàng. Đợi tới khi Lạc Quân vắt và lấy lại tinh thần, chàng nhạy cảm đột nhiên phát hiện, đã mười ngày liền chàng không thấy La Linh Dư đâu.

Lạc Quân nhũu mày híp mắt: không phải chứ.

Với tính cách của Dư Nhi muội muội nhà chàng, không phải lúc chàng bị bệnh là cơ hội tốt để nàng thể hiện bản lĩnh sao? Sao nàng có thể mãi lâu như vậy mà không tới thăm chàng?

Vừa nghĩ đến đây, Lạc Quân không ngồi yên nổi nữa, nghĩ nếu nàng không đến gặp thì chàng sẽ đi tìm nàng. Chàng không hề hay rằng, Dư Nhi muội muội nhà chàng đang mù mờ không biết có nên nói chuyện chia tay với chàng không.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 124

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vào độ tuyết rơi một lần cuối cùng.

Chiến tranh kết thúc, ai cuối năm cũng đã qua. Lúc đi xe qua ngõ, vén rèm mờ cửa sẽ trông thấy lác đác vài người đi lại trên đường. Tuyết như những hạt muối đọng một lớp mỏng trên mặt đất, óng ánh ngân quang. Xe ngựa mới dài đi đến La phủ, người hầu chạy lên gõ cửa thông báo trước, rồi lang quân mặc áo khoác da cáo màu trắng bước xuống xe, đi vào nhà dưới sự dẫn đường của người hầu. Tuy vì bị bệnh mà chàng phải mặc áo dày hơn, sắc mặt cũng tiêu tụy đôi phần, nhưng gương mặt tuấn tú khôi ngô khi chàng tho ơ nhìn lướt qua đủ khiến các nữ lang La gia ngẩn ngơ, tim đập thình thịch.

Đáng tiếc Lạc tam lang vốn lạnh lùng, chàng không có ý định dừng bước thân thiện chào hỏi với ai. Tuyết nhẹ nhàng rơi xuống mặt hồ, ngưng thành lớp sương dày lơ lửng trên hồ. Các nữ lang í ới gọi bạn đến nhìn Lạc tam lang, dường như cũng chỉ có cách đó để thu hút sự chú ý của Lạc tam lang...

Lang quân này đúng là quá thanh cao.

Đến khi Lạc Quân đặt chân vào viện La Linh Dư, thì vẻ lạnh lùng khách sáo, không muốn hàn huyên với ai chậm rãi tan biến, chàng đứng nhìn đến ngẩn ngơ. Bởi vì dưới bóng tuyết trong buổi chiều hôm, chàng đứng ở cửa viện trông thấy nữ lang thướt tha trên hành lang. Nàng mặc chiếc váy dài màu xanh biếc, gấu váy bên dưới trắng tinh khôi, lại đội tóc giả quấn thành hình chữ thập*. Tóc mây đen nồng, giữa trán dán hoa diễm, La Linh Dư ngẩng đầu nhìn đèn lồng treo trên hành lang, chuyện trò rôm rả với một thị nữ. Tuyết trắng bên ngoài hòa cùng tia sáng đèn lồng hắt lên mặt nàng, tôn lên làn da trắng mịn của nàng.

(*Búi tóc chữ thập: ảnh.)

Lạc Quân bất giác mỉm cười: La Linh Dư đúng là La Linh Dư. Dù không ra khỏi cửa, chỉ ở trong viện mình thì vẫn trang điểm đẹp đẽ như thế, không hề có chút sơ sài. Nàng có thể ra ngoài bất cứ lúc nào, cũng có thể đón khách bất kể lúc nào mà không cần phải lóng ngóng.

Tuyết rơi rất phất, chàng nhìn nữ lang hình như đang nói chuyện gỡ đèn lồng với thị nữ. Các thị nữ vụng về mãi không lấy xuống được, La Linh Dư nhìn mà sốt ruột. Có lẽ người khéo tay như La Linh Dư nhìn không đáng cử chỉ vụng về, thế là nàng trực tiếp đỡ thang tự mình leo lên gỡ đèn lồng. Các thị nữ vây quanh nữ lang, căng thẳng sợ nữ lang ngã. La Linh Dư nhanh chóng gỡ được hai chiếc đèn lồng treo gần đó, vừa trèo xuống khỏi thang là thị nữ vội đỡ đèn lồng giúp nàng.

Tuyết rơi xuống mặt và cánh tay, đúng là lạnh thật đấy.

La Linh Dư chà xát hai tay để cơ thể ấm lên. Các thị nữ sợ nữ lang té ngã, vội tự mình đỡ thang trèo lên gỡ đèn lồng. La Linh Dư cũng không ngăn lại, nàng mỉm cười đứng trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn các thị nữ làm việc, ngoài miệng chỉ huy: “Đừng vội, nhẹ nhàng chậm chút. Đại sự thế tạo chiếc thang đèn này đã qua đời, nếu các người làm hỏng thì cũng không có để bù đâu.”

Các thị nữ mỉm cười: “Nương tử yên tâm đi, nô tỳ sẽ cẩn thận.”

Tuyệt như soi sáng gương mặt La Linh Dư, Lục Quân nhìn đến xuất thần. Chẳng ngần ngại nghĩ tới giấc mơ của mình, trong giấc mơ khi chàng rời khỏi nhân thế, chàng không thấy La Linh Dư cười đầy sức sống như vậy lần nào nữa. Ở trong mơ, chàng lang bạt theo nàng rất lâu rất lâu. Nỗi đau tê tâm liệt phế như thể đích thân trải qua, đến nay nhớ lại vẫn còn sợ hãi.

... Giấc mơ không rõ thật giả, nhưng giờ đây giữa lúc trời đổ tuyết, khi La Linh Dư ngẩng mặt lên nhìn đèn lồng, chợt khiến chàng cảm thấy ấm áp lưu luyến.

Có cảm giác “được chờ đợi” và “không phụ lòng”.

La Linh Dư giúp thị nữ tháo đèn lồng trên hành lang xuống, các thị nữ ôm đèn đi cất, La Linh Dư ngồi trên lan can chờ bọn họ về. Bỗng sau lưng truyền đến giọng nam như dòng suối mát, chạy qua buồm tím: “... Sao không treo đèn lưu ly năm màu mà ta tặng muội? Đèn ta tặng muội có vẻ mười hai ný nhân, muội không thích à?”

La Linh Dư giật mình, hoảng hốt đứng bật dậy hoảng lui sau. Lục Quân đứng sát ngay sau lưng, nên khi nàng vừa xoay vai thì ngã vào lòng Lục Quân. Chàng đứng gần như vậy, tạo cảm giác như thể nàng không kim nén nổi mà lao vào lòng chàng vậy. Còn Lục Quân chỉ khẽ động lồng mày, giờ tay ôm eo nàng. Chàng không cho nàng cơ hội vùng vẫy, trực tiếp ôm nàng vào lòng.

La Linh Dư cứng người: Lục Quân! Sao chàng lại đến đây? Không phải đang đường thương ư?

La Linh Dư rối rắm vì “Trần Tuyết” nên mới né tránh Lục Quân, không muốn gặp chàng. Nhưng Lục Quân lại không biết chuyện đó. Ấn tượng của chàng vẫn dừng lại ở lần hai người cười đùa thân mật lúc trước, khi ấy nàng khéo léo ngồi trên giường bằng gỗ vết thương cho chàng, nước mắt tuôn rơi như suối, khiến chàng nhìn đến nỗi lòng quặn đau. Lục Quân cho rằng, bấy giờ cũng như vậy.

Khỏe mới chàng thấp thoáng nụ cười, cúi mặt xuống, sống mũi dán lên mặt nàng.

La Linh Dư chống cự, tuy sau lưng được chàng ôm lấy nhưng vẫn né ra sau.

Lục Quân không để ý, cho rằng nàng chỉ đang làm vẻ. Hơi thở của chàng phả lên mặt nàng, nhẹ nhàng phe phẩy như lông vũ. Âm thanh dịu dàng mềm mại, mang theo tiếng thờ dài: “Dư Nhi muội muội, sao lâu như vậy mà không đến gặp...”

La Linh Dư: “Muội... Ừm”

Nàng vừa mở miệng thì cánh môi đã bị ngâm lấy. Nàng đẩy chàng ra, chàng lại đè nàng lên cột hành lang, hôn sâu hơn.

Triền miên quấn quýt, tựa tình nồng hòa chung vào máu.

Mười ngón tay đan xen đè nàng lên cột trụ, vì mặc áo dây nên khi chàng hôn nàng, hơi thở ấm áp lướt qua khiến La Linh Dư lập tức hoản hồn. Trong thoáng chốc thất thần, chỉ thấy nụ cười trong mắt chàng càng đậm sâu, đầu lưỡi quấn lấy lưỡi nàng, nhẹ nhàng mon trôn.

Dáng vẻ dịu dỏ nàng như thể... Chàng cắn mút làm lưỡi nàng râm ran.

La Linh Dư hơi thở dồn dập: “Ừm ừm ừm!”

Các thị nữ cất đèn lồng xong, vừa trở lại thì thấy trong viện có thêm người, người hầu ở cửa viện khoát tay nháy mắt với các nàng. Các thị nữ nhìn thấy đèn lồng rơi lộn xộn trên đất, ánh đèn do đó giao hòa cùng tuyết trắng, ánh sáng lúc mờ lúc tỏ, lang quân tuần tú ôm chặt nữ lang của các nàng, xoay lưng lại chẳng rõ làm gì.

Các thị nữ đỏ mặt, thức rồi xoay người rời đi.

Còn trên hành lang, hai chân La Linh Dư mềm ra trong cái hôn của Lục Quân, nàng khuyu chân ngã xuống, lưng dán lên lan can. Lan can vừa lạnh vừa cứng khiến nàng hoản hồn từ chiếc hôn nồng nàn. La Linh Dư thấy Lục Quân áp sát mặt vào mình, hàng mi dài, hai mắt đen láy. Nàng đã bị sắc đẹp của chàng mê hoặc, nhưng say trong môi hôn lại bất chợt làm La Linh Dư nhói lòng.

Nàng thật sự... thật sự không chịu nổi khi chàng mỉm cười như thế, dịu dàng với nữ lang khác!

La Linh Dư giờ khuỷu tay lên đánh vào hông chàng. Lục Quân bị đau lùi về sau. Chàng sờ lên khóe môi, trên ngón tay có dính vài giọt máu. Lục Quân nhướn mày: “Muội dám cắn ta?”

La Linh Dư phớt lờ lời trêu chọc của chàng, nàng ngồi còn chàng đứng, giờ tay che giữa hai người, hỏi: “Trần Tuyết là ai?”

Lục Quân: “...!”

Con người chàng chợt động, trở nên đen sẫm lạnh lùng.

Nhưng phản ứng của Lục Quân cũng rất nhanh. Trong đầu đang nghĩ vì lý do gì mà La Linh Dư đột nhiên hỏi như vậy, thì ngoài miệng chàng đã ôn tồn nói: “Có ai nói lung tung với muội à? Đừng tin người khác mà không tin ta. Chỉ là một nữ lang ta gặp khi ở Lạc Dương thôi, không có gì đâu.”

Dĩ nhiên chàng sẽ tuyệt đối không thừa nhận Trần Tuyết là ai.

Chàng nhìn mặt nàng phán đoán, chậm rãi ngồi xuống. Chàng nắm tay nàng đưa lên môi hôn. La Linh Dư xoay mặt đi chỗ khác, muốn né tránh nhưng Lục Quân cứ ôm không buông, giải thích: “Thật sự không có gì cả. Chỉ là ta cần người giúp đỡ khi trả nợ vào phủ thái thú Lạc Dương. Trần Tuyết kia chỉ giúp ta một chuyện mà thôi.”

Chàng giữ lấy hai vai La Linh Dư, nàng toan né đi nhưng lại không thể, bởi vì nhìn chàng có vẻ nắm hồ nhưng lại rất dùng sức, khiến nàng không đứng dậy được. Sự tình đã được nhắc tới, nàng cần môi dưới, rồi cuộc trong lòng vẫn không cam lòng, lại ngắt đầu hỏi: “Nếu huynh và nàng ta chỉ là quen biết bình thường, vậy vì sao huynh lại có khăn của nàng ta?”

Lục Quân bắt ngờ chớp mắt.

Chàng thật sự không biết trong người mình có gì. Có thể là hôm đó khi thoát thân khỏi phủ thái thú, thái thú xông vào quá vội vàng nên chàng mới tiện tay nhét khăn của Trần Tuyết vào người, lại không ngờ mang nó theo. Đến lúc về chàng lại bị bệnh, La Linh Dư chăm sóc chàng, nói không chừng đã thấy được vật cũ của Trần Tuyết ở đâu đó.

Trong lòng đoán được tám chín phần, Lục Quân thả lỏng, buột miệng nói: “Có thể nàng ta vô tình để quên? Ai mà biết được. Dư Nhi muội muội đừng nhắc tới nàng ta nữa.”

Tuy Lục Quân nhảy bén nhưng suy cho cùng vẫn là nam nhân, chàng không biết mình gấp gáp liếm cho qua đề tài, nhắc tới Trần Tuyết là có vẻ qua loa như thế, thì trong mắt La Linh Dư ấy chính là giấu đầu hở đuôi.

La Linh Dư ngờ ngác nhìn chàng, ngón tay được chàng nắm dần lạnh đi. Thái độ của chàng chính là điều chứng thực tốt nhất cho suy đoán của nàng—— nếu không phải trong lòng có quỷ, thì việc gì trốn tránh như thế?

Nàng gục đầu xuống, Lục Quân phát hiện ánh mắt buồn thương của nàng, cúi đầu hỏi: “Muội không tin ta?”

Rồi chàng dừng lại.

Lục Quân là người kiêu ngạo, chàng thật sự không muốn nhắc tới “Trần Tuyết”, nhất là còn đề lộ chuyện này trước mặt La Linh Dư. Nhưng hai mắt nữ lang đã đỏ ửng... Lục Quân đành nói thêm: “Thật sự không có gì. Ta và nàng ta... không thể làm gì được cả. Muội cứ coi như trên đời không hề có nữ lang này được không? Ta đảm bảo nàng ta sẽ không xuất hiện trước mặt muội nữa.”

Vành mắt La Linh Dư đỏ lên: “Đưa vào đâu mà huynh chắc chắn nàng ta sẽ không xuất hiện trước mặt muội? Huynh có ý gì hả, huynh cảm thấy muội không bằng nàng ta ư? Nên mới không để nàng ta xuất hiện trước mặt muội? Muội thua kém nàng ta ở điểm nào?”

Lục Quân: “...”

Chàng vẫn nghĩ cách dỗ dành La Linh Dư, lúc này lại đổi lời: “Ta sai rồi, nàng ta còn không bằng một đốt ngón tay của muội muội. Nàng ta thật sự chỉ là người qua đường, muội muội nên quên đi.”

Nước mắt La Linh Dư chỉ chực trào ra, nhìn hai mắt Lục Quân co lại, đau lòng theo. Lại nghe thấy nàng nghẹn ngào: “Sao huynh có thể đảm bảo nàng ta không xuất hiện trước mặt muội? Chẳng lẽ huynh với nàng ta có gì đó, nhưng huynh không nỡ bỏ muội nên mới có ý định giết người diệt khẩu? Không thì vì sao có thể đảm bảo tuyệt đối đến thế?!”

Lục Quân: “...”

Chàng bị phản bác đến mức á khẩu, không trả lời được.

La Linh Dư bỗng ngẩng đầu lên, nâng lấy hết dừng khí nắm cổ áo chàng, giọng run run: “Có phải hai người, có phải...”

Lục Quân vờ như chưa biết là có ý gì, chàng cảm thấy quá hoang đường, không đợi nàng hỏi hết đã bật thốt: “Không có! Làm sao có thể như vậy được!”

Lúc này, vai nữ lang thả lỏng đi. La Linh Dư cắn đau môi mình, nhưng nàng sợ nhất là câu trả lời kia, Lục Quân như đinh đóng cột nói với nàng là không có. Chàng phản ứng nhanh như thể, thái độ kiên định đến vậy, có lẽ là thật. Nhưng liệu có đúng vậy thật không?

Nếu chàng chỉ vì không muốn chia tay nàng, nên mới lừa nàng thì sao?

La Linh Dư mù mờ, Lục Quân đưa tay giữ lấy nàng, để nàng chôn mặt vào lồng mình. Lệ dính ướt làn má, đâm vào cổ chàng. Được hơi thở ấm áp quanh thân lang quân bủa vây, La Linh Dư không nhận được nữa, khóc nức lên giờ tay ôm cổ chàng.

Nàng cảm thấy mình tiêu rồi.

Ngân thu chỉ cần một lời, vật đổi sao dời vẫn mãi yêu.

Nàng thật sự rất thích chàng... Thích đến mức hèn mọn vậy đấy. Thích tới nỗi nghi ngờ chàng vùng trộm sau lưng mình, nhưng vẫn không thể gần cổ gần mặt bất hòa với chàng được, mà vẫn muốn cứu vãn, muốn nghe chàng giải thích... Nàng không muốn rời xa Lục Quân, lúc nàng cứu chàng trong trận tuyết lớn, ôm chàng òa khóc giữa trời đất bao la, thì đã định trước là lòng này thuộc về chàng rồi.

Lục Quân dịu dàng: “Linh Dư, hãy tin ta. Đừng nhắc đến Trần Tuyết nữa.”

Tay chàng đỡ sau gáy nàng, nói: “Ta thề với muội, ta tuyệt đối không thể nào ân ái với Trần Tuyết, làm tổn thương muội được. Muội phải tin ta... Bên cạnh ta có biết bao nữ lang, nếu muội không tin ta thì sau này chúng ta sẽ ra sao? Bao lang quân cũng xúm quanh nàng, ta cũng không thể vì chuyện đó mà ghen, giận đối với muội cả ngày được, đúng không? Chúng ta phải nên tin tưởng lẫn nhau.”

Một lúc sau, vui mặt vào cổ chàng, nữ lang hai mắt ngấn lệ buồn bã nói nhỏ: “Huynh nói đúng... Nếu chúng ta đã ở bên nhau, thì muội phải nên tin huynh.”

Lục Quân khẽ thở phào.

***

Hai người cáo biệt nhau trong hòa bình, hẹn hôm khác sẽ gặp lại.

Lục Quân rời đi trong tâm tình phơi phới, nhìn La Linh Dư tuy khóc sưng mắt song tinh thần đã khá hơn nhiều. Nhưng đây chỉ là điều chàng thấy, sau khi chàng rời đi, La Linh Dư lại sầm mặt. Ngay trước mặt Lục Quân, dựa theo hy vọng của chàng mà ra về rộng lượng tha thứ, nhưng khi vào phòng, nhào lên giường, nữ lang lại nức nở bắt đầu khóc nức.

Lục Quân lừa nàng!

Nàng cho rằng chàng thông minh đến thế, nếu chàng lừa nàng thì nàng sẽ không nhìn ra. Thực tế là càng lúc La Linh Dư càng hiểu chàng, nàng phát hiện mình có thể nhìn ra Lục Quân đang né tránh điều gì——

Tuy chàng dịu dàng trấn an nàng, nhưng chàng vẫn luôn trốn tránh vấn đề “Trần Tuyết”.

Từ lúc hoảng hôn cho đến khi tỉnh tới, Lục Quân chỉ nói qua qua về Trần Tuyết. Chàng không chịu tiết lộ một tin tức nào, Trần Tuyết mà chàng nhắc đến còn không sinh động bằng lời miêu tả của thuộc hạ chàng.

Chàng nói Trần Tuyết vô tình làm rơi khăn tay ở chỗ chàng... Nhưng La Linh Dư biết Lục Quân khó lấy lòng đến đâu, Lục Quân tuyệt đối không dễ dàng cho phép nữ lang xa lạ để lại đồ ở chỗ mình, nhất là khi còn là thứ đồ riêng tư như khăn tay.

La Linh Dư khóc tới mức không thở được, khó chịu muốn chết: “... Huynh nói dối, huynh lừa muội... Huynh nói huynh không ân ái với nàng ta, nhưng lúc không ân ái, ai biết được giữa hai người đã xảy ra chuyện gì? Lục Quân, huynh lại chơi trò nhập nhằng câu chữ với muội... Huynh tưởng muội là đồ ngốc hả? Không phải ngày trước huynh chưa ngủ với muội, nhưng cũng ôm ấp sờ mó đủ đầy thôi sao? Huynh ăn hết đậu hũ của muội rồi... Nhưng huynh thật sự không chạm đến muội... Nếu huynh làm thế với Trần Tuyết... Dĩ nhiên huynh không có gì với à ta rồi, nên mới không sợ muội đi thăm dò... Nhưng giữa nam nữ, chẳng lẽ không có chuyện đó thì sẽ trong sạch hả?!”

Nhưng khóc lúc một hồi, La Linh Dư lại từ từ thuyết phục mình: “Không, huynh ấy thích mình mà... Nếu không sẽ không nói dối lừa mình, còn hứa không để Trần Tuyết xuất hiện nữa... Huynh ấy thà giết Trần Tuyết chứ không để mình phải đau lòng, trong lòng huynh ấy có mình... Mình phải tin huynh ấy, sau này huynh ấy sẽ không...”

Nhưng, làm thế nào thì mới có thể nhỏ được cái gai trong lòng nàng đây?

***

Người yêu nhau thường như thế đấy. Rất ít ai có được dừng khí đoạn tuyệt. Dù có thế nào thì cũng phải tìm ra mười ngàn cái cớ, không nỡ từ bỏ. Nghĩ bụng, đầu sao thì... đầu sao cũng đã đi đến bước này rồi.

Lúc Chu Dương Linh gặp lại La Linh Dư, phát hiện nàng gầy sọp hẳn đi. Chu Dương Linh ngạc nhiên, chỉ trong vòng hai ngày ngắn ngủi, sao nữ lang xinh đẹp vô song lại tiêu tụy thế này?

Hai người ngồi trên thềm cỏ trong bãi thả ngựa, La Linh Dư buồn bã ủ rũ, Chu Dương Linh cau mày, khác hẳn dáng vẻ dịu dàng của những ngày qua: “Sao muội muội lại gầy thế này? Có người bắt nạt muội hả?”

La Linh Dư lắc đầu.

Sợ Chu Dương Linh hỏi nhiều, nàng chuyển đề tài: “Chuyện ở Nam Dương kết thúc rồi, Chu lang sẽ về Kiến Nghiệp chứ? Có về chung với bọn muội không?”

Trong thoáng chốc, nét mặt Chu Dương Linh thay đổi.

Nàng nghĩ đến Trần vương Lưu Thục đang ở Kiến Nghiệp, lập tức cảm nhận được độ nóng của chiếc túi thơm nằm trong lòng.

Chu Dương Linh ngăn người một lúc rồi mới trả lời: “Không, ta không về Kiến Nghiệp nữa... Cũng đã đến lúc ta nên về Nghi thành rồi. Đã một năm ta chưa về nhà, phụ thân ta hỏi rất nhiều lần, ta phải về nhà báo bình an.”

La Linh Dư kinh ngạc, Chu Dương Linh lại cười nói: “Có điều không sao. Bao giờ muội muội và Lục tam lang thành thân, ta vẫn sẽ đến Kiến Nghiệp ăn mừng.”

Ngày đại hôn...

Hai mắt La Linh Dư tối đi.

Nàng do dự, nói trong lòng: “... Nếu muội không muốn thành thân thì sao?”

Chu Dương Linh sững sờ.

La Linh Dư: “Lúc trước muội đã từ hôn với Phạm tứ lang, nếu lại từ hôn với Lục Tuyết Thần nữa... thì huynh có cảm thấy muội rất khó nói chuyện không? Có khi nào muội sẽ không tái giá tiếp được nữa không? Hơn nữa, Tuyết Thần ca... thật sự tốt với muội...”

Chu Dương Linh nhẹ nhàng nói: “Nếu ý thật sự tốt với muội muội, thì việc gì đã đến lúc này rồi mà muội còn muốn từ hôn. Ta hiểu muội muội... Muội muội đừng có lo gì về cái nhìn của người đời. Nếu muội muội đã đưa ra quyết định, bắt kể người ngoài nghĩ thế nào thì ta vẫn luôn ủng hộ muội muội.”

La Linh Dư: “...”

Nàng ngược mắt lên, ngạc nhiên lần cảm động đan xen trong mắt nàng, lang quân dịu dàng như ngọc lại tốt như vậy... Nàng tựa đầu lên vai Chu lang, nhắm hai mắt nói nhỏ: “Chu lang à, huynh tốt quá. Nếu muội có thể ở bên huynh, nhất định huynh sẽ không khiến muội phải khổ sở như vậy...”

Chu Dương Linh mắt tự nhiên, nghe thấy nàng nói thế thì người cứng đờ.

Nhưng Chu Dương Linh còn chưa kịp làm gì, sau lưng đã truyền đến âm thanh lạnh lẽo: “La Linh Dư, lại đây!”

La Linh Dư hốt hoảng vội đứng bật dậy, thấy Lục Quân đi đến bãi thả ngựa. Chẳng cười đùa đi tới, lạnh lùng nhìn cảnh nàng và Chu Dương Linh thân mật tâm sự. Dưới cái nhìn đó của chàng, La Linh Dư lúng túng, cảm thấy chàng đã hiểu lầm mình với Chu lang. Lục Quân thấy nàng bất động, cổ dẫn xuống lửa giận trong lòng. Chàng nhay xuống ngựa đi tới, nắm lấy cổ tay La Linh Dư toan kéo nàng đi.

Nhưng Chu Dương Linh đã ngăn cản: “Lục tam lang.”

Lục Quân dừng bước.

Trong mắt Chu Dương Linh không hề có ý cười: “Huynh đừng bắt nạt La muội muội.”

Lục Quân nhìn chằm chằm, bình thản nói: “Ta biết. Không phải cô phải lo, cô cứ lo liệu mấy chuyện của mình trước đi. . . Ví dụ như cô và Trần vương như thế nào, còn có thể giấu được bao lâu?”

Chu Dương Linh: “. . .!”

Khi Lục tam lang không nể mặt thì đúng là không nể thật. Chu Dương Linh cau mày, mắt thấy chàng kéo La Linh Dư rồi đi, ôm nàng lên ngựa. Chu Dương Linh khẽ thở dài, bấy giờ mới chặc chặc giữa La Linh Dư và Lục Quân đã xảy ra vấn đề thật.

Nàng cười khổ: Nàng và La Linh Dư đúng là đồng bệnh tương liên.

Đến chuyện nàng “nữ giả nam trang”, vừa bị phụ thân thúc giục lại bị Trần vương điều tra. . . Lửa đốt đến dưới chân rồi, càng lúc càng gần ngày bị bại lộ.

Tới lúc đó thì nên làm gì để chu toàn được đây?

***

Lục Quân kìm nén lửa giận trong lòng. Chàng biết Chu Dương Linh là nữ giới, biết Chu Dương Linh rất quan tâm La Linh Dư, mà bản thân La Linh Dư lại là ngọn cỏ đầu tường, ai tốt với nàng thì nàng sẽ vui vẻ cười ngoác miệng tai. Thậm chí còn nảy sinh ý định gả cho người ta.

Dĩ nhiên bấy giờ La Linh Dư phải gả cho chàng.

Nhưng nàng lại chạy đi kể khổ với Chu Dương Linh, tựa đầu lên vai Chu Dương Linh, sự dao động trong lòng nàng, sao Lục Quân có thể không nhận ra? Tình cảm của nàng với chàng lại bị dao động? Cũng chỉ vì một “Trần Tuyết”?

Vì sao nàng không thể quên người kia đi?

Đưa La Linh Dư đi thẳng về nhà mình, đuổi người hầu lui xuống. Lục Quân kéo nữ lang vào phòng, đóng sầm cửa lại. Chàng nhìn về mặt nhợt nhạt của La Linh Dư, miễn cưỡng ép mình bình tĩnh lại. Chàng ngồi xuống, cố chịu đựng sự phiền não trong lòng, khuỷu tay chống lên bàn gỗ, tay xoa trán. Lục Quân im lặng một lúc rồi lên tiếng: “Rốt cuộc là muội bắt măn chuyện gì?”

La Linh Dư luống cuống đứng yên, nhìn đáng vẻ đau đầu của chàng, đáp: “Muội, muội không bắt măn gì cả. . .”

Lục Quân còn chẳng động chân mày: “Nói thật khó lắm à?”

La Linh Dư: “. . .”

Nhìn đáng vẻ phiền não của chàng, cứ như nàng đã làm chuyện gì có lỗi với chàng, khiến chàng phải cố gắng nhẫn nhịn. Nhưng rốt cuộc là ai sai trước hả? La Linh Dư la lên: “Muội bắt măn về huynh với Trần Tuyết!”

Lục Quân: “Ta đã nói không có gì rồi kia mà! Không có gì chính là không có gì! Vì sao muội không tin? Không phải muội nói sẽ tin ta sao?”

La Linh Dư cười nhạt: “Tin huynh? Sao muội có thể tin huynh được? Lúc muội mới quen huynh, tặng huynh có mấy ly trà mà muội cũng phải tìm quan hệ, phải lấy lòng Cẩm Nguyệt tỷ tỷ thì mới có thể đưa được đến tay huynh. Liệu Trần Tuyết tặng khăn tay có khó khăn như muội ngày trước không hả? Có phải huynh cất khăn tay của nàng ta vào trong áo, một đường đem về Nam Dương không? Hề nhắc đến nàng ta là huynh lại không muốn nói chuyện, thái độ của huynh như vậy là bình thường sao? Nếu huynh thật sự không có chuyện gì, vậy thì giải thích rõ với muội đi, hoặc nói bóng gió để người ngoài giải thích rõ với muội. Nhưng huynh không làm gì cả. Huynh gấp gáp lập liêm cho qua, huynh cảm thấy mình có thể cho qua được hả?”

Lục Quân chậm rãi ngược mắt nhìn lên.

Mặt chàng trắng như tuyết, tay đặt lên huyết thái dương, con ngươi sâu thẳm thẳm: “Vì sao không thể cho qua? Vì sao cứ khẳng khẳng muốn nói tới?”

La Linh Dư: “Sao phải cho qua?! Mỗi một câu muội nói với huynh, muội đều nghĩ có phải Trần Tuyết cũng nói với huynh như vậy không. Huynh tốt với muội, muội cũng nghĩ có phải huynh cũng tốt với Trần Tuyết như vậy không. Ngay cả khi muội đang cười với huynh thì trong đầu vẫn nghĩ, liệu có phải Trần Tuyết cũng từng cười với huynh như vậy không. . . Muội nghĩ đến điên rồi đấy huynh biết không hả?”

Lục Quân: “Quên nàng ta đi!”

La Linh Dư: “Không quên được!”

Chàng đứng dậy đi về phía nàng. La Linh Dư gạt mình lui về phía sau, nhưng lại không thể tránh thoát. Chàng ôm eo nàng cúi người định hôn nàng. Nhưng một khắc sau, môi của chàng đã bị tiểu nữ nhả tám cắn nát. Chàng không chịu buông nàng ra, mà nàng cũng không chịu để chàng hôn, thế là nhấc đầu gối lên đá vào đùi chàng chằng.

Lục Quân gặp người né tránh, lập tức buông nàng ra.

Cơ thể chàng, hai mắt đỏ sẫm: “Muội điên rồi hả?”

La Linh Dư lui về phía sau, thấy chàng định đuổi theo thì nàng lại cầm giá cấm nển đập chàng. Lục Quân giơ tay đỡ, giá cấm nển đập xuống tay. Chàng nổi cơn tam bành: “La Linh Dư!”

La Linh Dư lại cầm gối ngọc ném chàng, khiến Lục Quân không thể không lui về sau. Nữ lang thờ dốt: “Cách xa muội ba bước! Từ nay về sau không được tới gần muội, không được động đến muội!”

Lục Quân sầm mặt: “Ta là nam nhân của muội, muội lại cấm ta không được tới gần muội, không được động đến muội?”

La Linh Dư nói: “Huynh làm muội thấy ghét.”

Lục Quân: “. . . Muội nói gì? Lập lại lần nữa!”

Ánh mắt chàng lập tức thay đổi, vẻ hung tàn giận dữ khiến khí thế chàng bùng lên. Lục tam lang thanh cao khoan thai chưa bao giờ như thế, lần đầu tiên chàng nghe thấy một nữ lang nói mình “chán ghét”. Lại còn là La Linh Dư nói. Lòng chàng đau như cắt, cực kỳ tức giận, định đi tới trước chụp tay nàng lại.

La Linh Dư lại dùng sức cầm đồ đập chàng, không cho phép chàng đến gần.

Lục Quân: “Đồ điên này!”

La Linh Dư: “Đầu so được với huynh. Một mặt thì diễn trò với muội, giả vờ không thích nữ sắc. Nhưng dạo mắt đã nấp mờ trai gái với nữ lang khác. Huynh tưởng huynh không nhắc đến thì nó sẽ không tồn tại ư? Muội nói cho huynh biết, sau này không được phép chạm vào muội. Huynh hôn muội, muội cũng có thể tưởng tượng được đáng về huynh hôn Trần Tuyết! Huynh chán ghét như thế, tránh xa muội ra!”

Ở ngoài phòng khi nghe thấy tiếng đập đồ *bình bốp*, thanh thế lớn tới độ ai ai cũng sợ hãi. Thật sự không biết lang quân và nữ lang đang cãi nhau gì ở trong phòng nữa. Người hầu hỏi thử, hai người trong phòng đồng thời lên tiếng: “Không được đi vào!”

Trong phòng, La Linh Dư và Lục Quân cùng thở hổn hển, quắc mắt nhìn đối phương. Giữa bọn họ là liệt sử bề thành mãnh, xanh xanh trắng trắng. Không biết có bao nhiêu là đồ danh phẩm quý báu, nhưng lúc này cả hai đang tức giận, ai còn để ý tới chuyện này?

Những thứ La Linh Dư có thể ôm nếm đều đã hết, tay Lục Quân bị nàng đập chảy máu, nhưng chàng không hề định đi băng bó, chỉ nhìn nàng chằm chặp. Lòng ngực Lục tam lang tức giận đau đớn, mới định cắt bước thì lại thấy La Linh Dư lại nhanh chóng ôm gối gỗ đỡ cửa sổ vào lòng, cảnh giác nhìn chàng.

Lục Quân tức giận bật cười: “Muội còn định cầm gậy đánh ta ư?”

La Linh Dư không đáp, nhưng đáng về của nàng rõ là không cho phép chàng đến.

Hai người nhìn nhau, một lúc sau, Lục Quân mới dần bình tĩnh lại. Chàng mặt mũi nói: “Làm thế có ý gì? Không tin ta như vậy, cãi nhau với ta như vậy... có ý gì?”

La Linh Dư ngăn người.

Nàng đặt gậy gỗ xuống như thể bị chàng thuyết phục. Nàng ngơ ngác nói: “Đúng thế, suốt ngày cãi nhau bị người ta ghét bỏ, là có ý gì?”

Lục Quân: “Ta không ghét muội, muội tức giận cũng đừng hắt nước bẩn lên người ta.”

Nhưng La Linh Dư lại không nghe thấy, chỉ lẩm bẩm: “Suốt ngày như thế, chỉ bằng... chia tay còn hơn.”

Lục Quân chấn động, bấp thính căng lên, không thể tin nổi: “Muội nói gì?”

Nhưng La Linh Dư đã không lên tiếng nữa. Nàng không còn gậy gỗ đánh chàng như lúc này, nàng nhìn tay chàng có máu chảy, cảm thấy mình đúng là giống kẻ điên thật. Đường đường Lục tam lang lại bị nàng đánh ra như thế, người ngoài ai mà tin nổi? Thật sự không nghĩa lý gì. Hai mắt La Linh Dư ầng ầng, ngồi xuống, nàng không muốn nói chuyện với Lục Quân nữa, thay vào đó lại bắt đầu lặng lẽ rơi lệ.

Con người Lục Quân co lại.

Chàng khó chịu xoay mặt nhìn đi nơi khác, trầm giọng nói: “Không được khóc. Ta không mắc bẫy đâu.”

La Linh Dư không quan tâm đến chàng, nước mắt rơi là chảy, từng giọt nổi thành chuỗi trần châu lăn dài trên má. Hai mắt nhật nhòa hai tai ửng đỏ, nữ lang xinh đẹp tức tưởi khóc lóc. Nàng vốn giỏi khóc, Lục Quân càng nhìn thì nàng càng mau nước mắt. Nàng khóc rất dữ, lúc đầu chỉ im lặng rơi lệ, về sau không chịu nổi nữa, hai vai run lên, nước mắt tuôn trào khóc thành tiếng.

Nức nở nghẹn ngào.

Tiếng khóc nỉ non.

Mặt Lục Quân dần cứng lại.

Chàng cúi đầu chửi thề, lần đầu tiên Lục tam lang nói tục, đáng tiếc La Linh Dư lại không nghe rõ. Nàng chỉ thấy bỗng chàng giờ chân đá bay chiếc bàn, bàn vỡ thành hai nửa. La Linh Dư lại càng khóc thảm hơn. Lục Quân xoay người rời đi, thấy chàng có vẻ bỏ đi thật, vậy là La Linh Dư vừa khóc vừa tìm đồ, muốn đem đồ của mình để lại trong phòng chàng mà đi.

Cứ như vậy mà chia tay thôi.

Nàng ý thức được lòng mình quá nhỏ nhen, hơn nữa chỉ nhỏ nhen với một mình Lục Quân. Nàng thật sự không chịu nổi... La Linh Dư khóc nức lên, vì khóc quá dữ nên không thở được, mà nàng cũng không thể ra ngoài. Nàng không thể để người hầu thấy mình khóc lóc rời khỏi chốn của Lục Quân như vậy. Dù nàng rời đi, nàng cũng không thể để mình mất mặt.

Dần dà nước mắt cũng cạn khô, thế mà Lục Quân vẫn chưa quay lại, thật sự bỏ nàng lại. Cả người La Linh Dư lạnh buốt, vừa tự ái lại đau lòng, nghĩ có phải chàng cũng cảm thấy mệt mỏi, muốn dừng lại hay không? Vừa nghĩ đến đó, nước mắt lại ứa trào.

Cửa gỗ hai tiếng.

La Linh Dư không nghe thấy.

Cửa lại gỗ hai tiếng.

La Linh Dư cau kinh: “Không có Lục Quân ở đây!”

Âm thanh ngoài cửa trầm thấp mềm mại, từ tốn nói: “Không tìm Lục Quân, mà là tìm muội.”

La Linh Dư ngạc nhiên, dụi hai mắt đỏ hoe, hồ nghi hỏi: “Cô, cô là ai?”

Âm thanh xôm xộp ngoài cửa bật cười, như dán vào tai nàng mà thủ thỉ: “Không phải muội luôn muốn gặp ta sao... Ta là Trần Tuyết đây.”

La Linh Dư nhảy dựng lên, sắc mặt tái xanh, mắng to: “Lục Tuyết Thần, ta giết huynh!”

Còn nói không lừa nàng! Chàng dám kim ốc tàng Kiều!

Hai mắt La Linh Dư đỏ như máu, muốn tìm gương đồng sửa sang lại dung mạo. Tuy nàng khóc sưng hai mắt, nhưng tình địch đến cười nhạo nàng thì sao có thể chịu thua được?

La Linh Dư cắn răng nghiền lợi: Không phải là thời Trần Tuyết ư? Trái lại nàng muốn xem nàng ta đẹp đến đâu, Lục Quân dựa vào đâu mà nàng Kiều trong kim ốc không phải nàng, mà là Trần Tuyết!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125

“Muội muội, sao vẫn chưa mở cửa?” Giọng nữ ngoài cửa trầm khàn, nhưng nghe lại du dương phe phẩy vào lòng, khiến người nghe bần rần, ngứa ngáy khó chịu.

—— Không hở là hồ ly tinh!

La nữ lang ở trong phòng nghiền răng nghiền lợi.

Như thế thì lại càng không dễ mở cửa.

Nàng vội vã muốn sửa sang mặt mũi tóc tai, nhưng lại không tìm thấy gương đồng đâu. La Linh Dư khóc không ra nước mắt, ngay đến chậu nước để rửa mặt cũng không thấy, nàng đành dựa vào cảm giác để chải lại tóc, tự lực lại miễn cưỡng chỉnh trang. Mà bây giờ trong phòng toàn là đồ sứ bị nàng đập bể, còn có cả cái bàn bị Lục Quân đá gãy nửa lúc này. La Linh Dư đỏ mặt: Sao nàng có thể để Trần Tuyết cười nhạo, để Trần Tuyết nhận ra Lục Quân đã bàn gậy gỗ với mình?

La Linh Dư luống cuống dọn mảnh vỡ trên nền nhà, lại vội vã giấu hai nửa của chiếc bàn nhỏ đi.

Bận rộn tới nỗi mồ hôi nhễ nhại.

Tiếng gõ cửa lại vang lên, nghe thấy bên trong có tiếng động. Trần Tuyết nửa cười nửa không: “Không biết có phải muội muội đang rửa mặt chải đầu không? Không lẽ còn muốn ta đợi hai canh giờ?”

Với sự hiểu biết của Lục Quân về La Linh Dư, không phải La Linh Dư toàn rửa mặt chải đầu trên hai canh giờ trước khi ra ngoài gặp người sao? Chàng cũng không muốn để Trần Tuyết đợi hai canh giờ.

Trần Tuyết mới than phiền không lâu thì cửa đã mở, La Linh Dư đi ra mở cửa.

La Linh Dư cố nén sự căm ghét, vừa không muốn bị Trần Tuyết thấy lớp trang điểm sơ sài của mình. Cho nên lúc đi ra mở cửa, nàng chỉ nhanh chóng nhìn lướt qua nàng ta rồi cup mắt, ra về nữ lang sĩ tộc cao quý. La nữ

lang vai nhỏ eo thon, vóc dáng thướt tha, người mặc váy xanh, mỗi bước đi toát lên vẻ yếu điệu phong lưu.

La Linh Dư mỉm cười mời người vào nhà: “Mời Trần nương tử.”

Nàng chỉ mới hờ hững nhìn lướt qua Trần Tuyết, nhưng vẫn đủ khiến lòng thầm kinh hãi, sao nữ lang này lại cao đến thế? Chỉ là nữ tử phường dân hát, mặc váy đầm thắt dài lụa dài, vậy mà qua mỗi bước đi lại bộc lộ được vẻ trang nhã, khí chất lẫn dung mạo đều có sự lạnh lùng, cô độc xuất trần, không hiểu sao còn giống cả quý nữ hơn nữ lang sĩ tộc như nàng.

Nhưng La Linh Dư cũng thầm vui: vẻ đáng của mình đẹp hơn Trần Tuyết nhiều. Không phải Lục Tuyết Thần thích ngực mình sao? Còn ngực của Trần Tuyết lại phẳng lì như tấm ván.

La Linh Dư không nhận ra chàng ngay. Lòng này Trần Tuyết giật giật, còi giày đi vào nhà, cảm thấy thú vị. Tới lúc vào phòng, đôi mắt lạnh lẽo của “nàng” nhìn thoáng qua bố trí trong phòng, chỉ thấy căn phòng sáng sủa sạch sẽ, dấu tích lộn xộn trước khi Lục Quân rời đi đã hoàn toàn biến mất. Mời Trần Tuyết cong lên, cười một tiếng đầy tế nhị.

Thế nhưng nụ cười này rơi vào đuôi mắt La Linh Dư, lại giống như đang khiêu khích.

La Linh Dư bung trà dâng nước cho nữ tử kia, tóc mây rũ xuống khi đang chăm trà. Nàng không nhìn Trần Tuyết, nhưng vẫn nghiêng mặt cup mắt, phô ra dung nhan xinh đẹp nhất của mình để nàng ta thấy. La Linh Dư thờ dãi như khoe khoang: “Đã khiến tỷ tỷ chế cười rồi. Phòng có hơi sơ sài, thực ra vì trước đó cãi nhau với Tuyết Thần ca ca nên ta có ném đồ đi, huynh ấy mới bảo là để lần sau mua tặng ta. À thêm huynh ấy tặng chứ? Nhưng huynh ấy lại khẳng khái đòi tặng, hầy.”

Trần Tuyết cười khê, chậm rãi nói: “Ồ... Thế sao? Hẳn không có ở đây à?”

La Linh Dư cho rằng nữ nhân này đến để tìm Lục Quân, gai toàn thân dựng đứng. Nàng ngồi xuống đối diện nữ lang, dùng khăn che mặt như vô cùng xấu hổ, oán trách: “Tuyết Thần ca ca bảo muội chờ huynh ấy ‘trong nhà mình’, huynh ấy cũng không nói với muội là Trần Tuyết tỷ tỷ sẽ đến.”

La Linh Dư giả mù sa mưa, ra vẻ nữ chủ nhân: “Không bằng để ta cho người hầu báo với huynh ấy một tiếng nhé?”

Trần Tuyết ồ lên: “Không phải muội muội muốn gặp ta sao?”

La Linh Dư cup mắt, thăm mắng Lục Quân ngay đến chuyện này mà cũng nói với Trần Tuyết, nhưng ngoài mặt vẫn don hậu mỉm cười: “Nào có. Tuyết Thần ca ca lại nói lung tung rồi. Tỷ tỷ uống trà đi, ta tự pha đấy.”

Trần Tuyết nhấp một hớp, bỗng mỉm cười: “Muội muội pha à? Không lẽ không phải là Lục Quân pha?”

À ta có thể uống trà Lục Quân pha ư?! Rốt cuộc Lục Quân và à thân mật tới đâu hả?

Mí mắt La Linh Dư giật giật, nhìn tư thế Trần Tuyết cầm ly trà có vẻ trang nhã cao quý. Nàng lại ai oán nhìn lên, thấy nữ lang đối diện gio tay che mặt, chỉ để lộ mỗi đôi mắt. Phát hiện La Linh Dư nhìn mình, đôi mắt ẩn tình như nhuộm cánh hoa đào của Trần Tuyết cũng nhìn sang... La Linh Dư cảm thấy quen quen, nhưng nàng đang bị lửa ghen thiêu cháy, không có tâm tư nghĩ xem quen mắt ở đâu.

La Linh Dư có ý hỏi: “Nghe nói tỷ tỷ đến từ Lạc Dương, vốn là đàn nữ. Người Lạc Dương cũng uống trà sao, ta đúng là hạn hẹp, cứ tưởng đàn nữ không biết uống trà.”

Nàng cố ý chế giễu đối phương xuất thân thấp kém.

Trần Tuyết khiêm tốn đáp: “Cũng là... bản lĩnh của Lục Quân. Ta vốn chỉ biết đánh đàn, nhưng thực chất nhà ta có rất nhiều sách, nói một tiếng ‘học thức uyên bác’ cũng không sai.”

Trong lời nảm ám chỉ thân phận thật của mình, nhưng La Linh Dư nghe vào thì lại thành khoe khoang. Rõ ràng là khoe khoang. Dựa vào cái gì mà Lục Quân lại hại thì Trần Tuyết cũng lợi hại? La Linh Dư nín nhịn, hốc mắt đỏ lên, lòng chua xót.

La Linh Dư nói chuyện với nàng ta, Trần Tuyết không nhanh không chậm trả lời.

La Linh Dư lời trong lời ngoài tỏ rõ thân phận, khoe khoang tình cảm của mình với Lục Quân, ám chỉ đối phương nên tự biết khó mà lui, Trần Tuyết lại làm như nghe không hiểu, bất kể La Linh Dư nói gì, Trần Tuyết cũng nửa cần đánh trả tám lạng, nhẹ nhàng tiếp đề tài, thuận tiện cũng khoe ra quan hệ đặc biệt của mình với Lục Quân.

Đúng là đồ không biết xấu hổ! Sao có thể mặt dày hơn cả nàng vậy chứ! La Linh Dư tức tới độ chỉ muốn hất thẳng ly trà nóng vào mặt Trần Tuyết!

Ngay từ nhỏ, La Linh Dư đã trưởng thành lớn lên cùng các nữ lang khác, bản thân nàng tâm cơ nặng, trong ngoài bất nhất, bình thường xã giao với người ta bao giờ cũng đắc thắng. Nhưng tối nay nàng lại gặp phải một đối thủ nặng ký, nữ lang này chính là bản sao của nàng, trong ngoài cực kỳ bất nhất, bề ngoài lại có khí chất cao quý xuất trần, giọng nói mang phong cách riêng, song cũng tàn độc này nọ với nàng chứ không vào chính đề.

... Trong lòng La Linh Dư muốn học máu.

Chưa bao giờ gặp hồ ly tinh nào có thể đánh nhau như kỳ phùng địch thủ với nàng thế này!

Suy cho cùng vẫn là nữ lang mười lăm tuổi, già vờ thì già vờ, nhưng trước đó mới gây gỗ với Lục Quân, giờ lại bị Trần Tuyết khiêu khích cả buổi, trong lòng La Linh Dư vừa ầm ức lại đỏ kị, không kiên trì thêm được nữa. Lòng nàng nhỏ nhen, dù cảnh cáo mình xấu xí không dám nhìn thẳng, thì nàng vẫn muốn nhìn rõ xem vóc dáng Trần Tuyết thế nào. Nàng chột giương mắt, ngẩng đầu nhìn thẳng Trần Tuyết ngồi đối diện.

Nhìn một cái, đầu tiên là cảm thấy rất đẹp.

Nhưng cảm giác quen thuộc kỳ lạ lại ủa đến.

Trần Tuyết phát hiện nàng lại nhìn mình, cong môi lên nửa cười nửa không.

La Linh Dư ngờ ngác nhìn Trần Tuyết toát lên khí chất cao quý, không có vẻ đẹp của con gái bình thường, trong xương tủy nàng ta có sự đoan chính, đường viền môi cong lên đầy sắc bén. Đường nét gương mặt nữ lang này không mềm mại, vừa có vẻ đoan trang của tiểu thư khuê các, đồng thời cũng có sự lạnh lùng băng giá. Nàng ta thực sự rất đẹp. Tư thế ngồi ngay ngắn, từ từ nhìn lại, khoan thai, ổn định. Vẻ đẹp sắc sảo như thế rất dễ để đầu người khác, khiến người ta nhìn đến đắm say...

Không nói không cười, vẫn có thể khiến người ta nhớ mãi không quên.

La Linh Dư ghen nứt mắt.

Cho tới khi Trần Tuyết bình tĩnh nhìn nàng.

Trần Tuyết khê thờ dãi. Rồi bỗng nàng ta nghiêng người tới trước, gio tay nâng cằm La Linh Dư lên. La Linh Dư tròn to mắt, bỗng nghe thấy giọng của Trần Tuyết thay đổi: “Đồ ngốc, nhìn ta chăm chăm như thế, có nhìn ra hoa nở được không?”

La Linh Dư run lên: giọng giọng giọng giọng nam hóa này, giống giống giống y hệt người nào đó...

Nàng tròn mắt cứng đờ người, còn chưa kịp phản ứng thì Trần Tuyết nương tử đã cúi xuống, cách một chiếc bàn, hôn lên đôi môi mềm mại của nàng.

Đề ép, mút mát. Cuốn lưỡi nàng xoay vòng. Ngón tay thả lỏng xoa tóc nàng, lông mi dài của “nữ lang” như bàn chải, rơi xuống mặt nàng. Lại còn vừa cười vừa hôn.

La Linh Dư: “...!”

Nàng bị một nữ lang cưỡng hôn! Bị một NỮ NHÂN cưỡng hôn!

Sao Trần Tuyết lại hôn nàng? Chẳng lẽ Trần Tuyết không phải là tình nhân của Lục Tuyết Thần? Vì sao... Ừm... mới của Trần Tuyết, mùi vị khi nàng ta hôn mình... Gương mặt vô song của nàng ta áp sát, cả tần số hô hấp của nàng ta...

Trần Tuyết giữ sau gáy nàng, vừa hôn vừa thờ dãi: “Muội muội ngốc, tới giờ mà vẫn không nhận ra ta sao?”

La Linh Dư chột đẩy nàng ta ra, đập mạnh vào vai nữ lang. Nàng bị hôn tới nỗi đầu lưỡi tê rần, cảm giác bị nữ lang hôn rất kỳ quái. Nữ nhân đối diện sức quá lớn, nàng bị nắm cổ tay không vùng ra được. La Linh Dư đẩy nàng ta ra, che đôi môi đỏ mọng ướt át của mình. La Linh Dư thờ hôn hên nhảy dựng lên, giọng vút cao: “Lục Tuyết Thần!?”

La Linh Dư suy sụp: “Sao lại là huynh?!”

Lục Quân bị La Linh Dư đẩy ngã xuống sàn, quần áo xộc xệch, chàng lau sạch son trên miệng mình. Mặt hơi cứng, nhưng lúc ngẩng đầu nhìn nàng, Lục Quân vẫn ung dung nhưn mây: “... Muội muội ngoan, vẫn là ta mà.”

“Nếu không muội tưởng là ai?”

La Linh Dư: “...”

...

Thái độ ậm ừ của các quân sĩ, thái độ không muốn nói nhiều của Lục Quân khi nhắc đến Trần Tuyết.

Còn cả ám chỉ trong ngoài của Trần Tuyết nữa.

Lục Quân quen thuộc với Trần Tuyết.

Vì sao khăn tay của Trần Tuyết lại ở trên người Lục Quân, vì sao Lục Quân có thể đảm bảo Trần Tuyết vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trước mặt nàng.

Tất cả, cuối cùng cũng tò tưởng.

...

La Linh Dư ngồi sõng soãi trên sàn, ngơ ngác nhìn tình lang mặc váy nữ ở đối diện với vẻ mặt phức tạp. Trần Tuyết xinh đẹp tuyệt thế kia bước tới, ôm eo nàng kéo nàng vào lòng, để nàng dán mặt lên cổ Trần Tuyết.

Nhưng lại là giọng nam của Lục Quân: “... Đã bảo đừng nghĩ nhiều rồi, muội lại cứ không tin ta, nên ta phải đành như vậy.”

La Linh Dư nhéo ống tay áo của chàng, run lấy bầy: “Thì ra, thì ra... Tuyết Thần ca ca, Trần Tuyết tỷ tỷ, lại là một... Đúng rồi, muội ngốc quá, không phải Trần Tuyết đọc ngược lại là Tuyết Thần sao, vậy mà muội không phát hiện, lại còn tức giận với huynh...”

Tức giận này đúng là không ra gì mà!

Trong thoáng chốc đã hiểu vì sao Lục Quân lại có phản ứng kháng cự kịch liệt khi nhắc đến Trần Tuyết, không phải chàng vụn trộm, mà là chàng không muốn để nàng thấy chuyện mình mất mặt. Chàng vốn không định để “Trần Tuyết” xuất hiện lại, chàng mệt mỏi hỏi “vì sao không thể quên”... Nhưng vì để Dư Nhi muội muội của chàng thôi khóc, để La Linh Dư nhỏ sạch chiếc gai này, Lục Quân vẫn nhắm mắt để “Trần Tuyết” xuất hiện.

Chàng thích nàng đến vậy đấy, thích đến mức hy sinh sự kiêu ngạo của mình để vỗ về nàng.

La Linh Dư run run, giọng buồn phiền: “Sao, sao huynh không nói sớm, còn để muội hiểu lầm...”

Lục Quân xoa tóc nàng, vỗ gáy nàng, an ủi nàng đừng khóc nữa. Nhưng nàng ôm cổ chàng, vùi mặt vào hõm vai, cơ thể lại run rất dữ, có gì đó sai sai.

Lục Quân: “...”

Chàng bình tĩnh nhéo vào gáy nàng, kéo tiểu nữ đang chôn trong ngực mình ra, nhìn vào mặt nàng. La Linh Dư rất nghiêm túc, nhưng sau khi đối mặt với Lục Quân, thấy Trần Tuyết xinh đẹp như thế... La Linh Dư không kìm nén được mà lại run rẩy cười thành tiếng, nghiêng ngả trong ngực Lục Quân.

Nàng còn trắng trợn cười nhạo: “Ha ha ha, huynh lại già nữ! Trần Tuyết tỷ tỷ đẹp thật đấy... Sau này muội không muốn Tuyết Thần ca ca nữa, muội muốn Trần Tuyết tỷ tỷ có được không? Trần Tuyết tỷ tỷ, muội thích tỷ lắm. Tỷ đẹp như vậy, sau này muội dạy tỷ trang điểm có được không? Tỷ xem, tỷ dán hoa diên bĩ lệch rồi kia...”

Mặt Lục Quân đen đi: “La Linh Dư, đừng có quá đáng.”

La Linh Dư cười đau cả bụng: “Tỷ tỷ, tỷ có thể làm gì... A! Lưu manh!”

Bởi chàng ôm nàng, cách một lớp quần áo, đột nhiên có lực mạnh đụng vào hông nàng. La Linh Dư đỏ mặt, lại bị Lục Quân ngấm lấy cánh môi rồi đẩy ngã xuống đất. Áo quần của cả hai xộc xệch, chàng vẫn mặc nữ trang, cứ như thể móc vào chân nàng, ôm mặt nàng hôn sâu...

Cả căn phòng rối tung, ngập trong mờ ám dầm tình.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126

Rèm phát phơ trong cơn gió chiều, hoa Tịnh Đế bung cánh nở rộ.

Căn phòng này không phải là phòng ngủ của Lục tam lang, mà chỉ là phòng nghỉ ngơi bình thường. Không gian nhỏ, nếu vụn trộm thì càng mang lại bí mật kích thích. Lục Quân ôm La Linh Dư lên sạp rồi xoay mình áp sát, khóa mắt trông thấy hai nửa chiếc bàn bị chàng giấu trong góc, lòng chàng chợt động, ôm cổ nàng mà hôn.

Nữ lang dưới thân run lên từng cơn, giờ tay che môi lại, cười tới nỗi khóe mắt ửng đỏ, nước mắt trào ra. La Linh Dư ồng ọ: “Muội, muội không được... Trần Tuyết tỷ tỷ muội không được...”

Gần xanh trên trán Lục Quân giật liên hồi.

Nàng gọi “Trần Tuyết tỷ tỷ” tiếng nào là sắc mặt chàng lại đen đi theo tiếng ấy. Nhưng chàng biết mình càng cần thì La Linh Dư sẽ càng cố ý làm tới. Vậy là Lục tam lang chẳng nói chẳng rằng, đặt tay lên cổ tay nàng, nhẹ nhàng xoa. Lúc cả cánh tay nàng bắt đầu tê dại, chàng cúi người đè xuống.

Hôn lên tay nàng.

Tay nàng uơn ướt, ngực run lên, hai mắt đỏ ngầu.

Xuyên qua khe hở ngón tay nhìn người trước mặt, La Linh Dư chợt cau mày. Mái tóc nàng như hòa lẫn với chàng, chàng ôm siết eo nàng, kéo nàng lại gần mình. Mỷ nhân trước mắt vẫn trang điểm đậm, dung mạo tựa khuôn trăng, tóc đen như áng mây, lớp vỏ mỹ nhân khiến lòng bập bùng. Mà dưới lớp vỏ Trần Tuyết ấy lại chính là Tuyết Thần ca ca của nàng, đang ním cười cắn tay nàng. Phát hiện nàng đang nhìn mình, chàng khẽ nhưn mây.

La Linh Dư rất thích lông mày chàng, chàng chỉ mới nhưn nhẹ là mặt nàng đã đỏ rực. Nàng đưa tay sờ lên lông mày chàng với vẻ đầy si mê, đồng thời cũng không tránh được cảm dỗ của chàng. La Linh Dư ôm cổ chàng, run lấy bầy hế lần mới.

Thơm nồng mềm mại, vui sướng ngọt ngào, chìm trong cơn say.

Cả hai cùng chấn động, rồi hai mắt Lục Quân tối hần đi, lực càng thêm mạnh. Hầu kết chàng di chuyển lên xuống, hơi thở rối loạn. Về thờ ơ đã biến mất, chỉ còn lại sự cuồng dã cuồng điên chực chờ bùng nổ. Chàng vẫn luôn không chể sởi lần, tính toán thời gian nàng đến kỳ, không để nàng có thai. Về sau thì bị bệnh nửa tháng. Bấy giờ tính lại, lần cuối chạm vào nàng đã là chuyện của một tháng trước.

Một tháng một lần.

Thậm chí là hai tháng một lần.

Không thể không nói, khả năng kiềm chế của Lục tam lang đúng là quá xuất sắc.

***

Nếu có người hầu đi qua, cách một tấm rèm, có thể nhìn thấy hai giai nhân tuyệt sắc trong phòng đang hôn nhau nồng nàn.

Cùng là mỹ nhân ăn vận đồ nữ, cùng nhắm mắt. Ánh sáng lần lượt giao thoa, tràn đi lên cổ. Một người cao quý như hạc sà mặt nước, một người xinh đẹp tựa ngon lửa cháy lan. Trâm cài rơi xuống, tóc đen xỏa tung, hai nữ nhắm mắt quấn chặt lấy nhau, hơi thở như xa như gần hòa cùng làm một, khung cảnh ấy toát lên một vẻ phong vận. Mỹ nhân để một mỹ nhân, y phục cời nửa, hôn ngắt ngắt làm mỹ nhân dưới thân nức nở kháng cự. Nhưng khi những cơn sóng bạc đầu vỗ đến, sự phản kháng kia vào lúc chỉ như bọt sóng dập dềnh, hoàn toàn vô dụng.

Phát ra âm thanh khiến người nghe phải đỏ tai.

Cảnh đẹp ý vui, mà lòng tràn đầy kinh hãi.

...

Cứ bị Lục Quân đè dưới thân gây vô hành hạ. Chính La Linh Dư cũng không biết vì sao, có lẽ chàng bị bệnh đã lâu, cũng lâu rồi nàng chưa thân mật như vậy với chàng, hoặc có lẽ do chàng đóng giả thành “Trần Tuyết” đã kích thích thị giác quá mạnh.

Mà dù là lý do gì, cũng khiến nàng vô cùng xúc động. Bất kể chàng có treu đùa nàng ra sao, mồ hôi nóng bám đầy toàn thân nàng, nàng vẫn ôm lấy chàng ướt sũng cao cổ, chỉ muốn gần gũi cùng chàng.

Nữ lang càng động tình thì lang quân càng hưng phấn.

Bình thường người có cao quý đến đâu, xem thường nữ sắc thế nào, thì vào lúc này khi thấy nữ lang mình yêu thút thít rơi lệ trong ngực, cũng sẽ sinh ra dự vọng ngược đãi —— muốn bắt nạt nàng, để nàng khóc lớn hơn nữa.

Đáng tiếc điều kiện không cho phép.

Không có giường lớn có thể để Lục Quân phát huy. Một tấm sạp thực sự không đủ dùng.

Chàng đành phải kim nén, ứng phó lúc thích hợp. Tuy không thể thỏa chí say sưa song cũng có mùi vị khác.

Lúc đầu La Linh Dư còn kích động, sau đó lại khóc nức: “Đủ chưa, đã đủ chưa? Huynh nói lát nữa sẽ ổn, nhưng người ta đau quá!”

Váy nàng đã bị xé rách, môi Lục Quân hôn lên lưng nàng, khiến xương vai nàng run rẩy. Cơn mưa hôn rơi liên tiếp xuống lưng, lang quân tựa sát vào lưng nàng, tóc xanh xỏa lên người nàng, động tác của chàng cứ như đang chơi đàn trên người nàng.

Lục Quân cười: “Mới thế mà không chịu nổi hả? Ca ca vẫn chưa thỏa chí hứng đâu.”

La Linh Dư run lên.

Sau đó lại khóc, “Huynh ra đi, huynh làm chân muội đau quá, muội không muốn huynh nữa! Muội muốn Trần Tuyết tỷ tỷ, hu hu hu...”

Người sau lưng uy hiếp nàng: “Không có Trần Tuyết. Đừng nhắc đến nữa.”

Đôi mắt La Linh Dư lấp lánh, rõ ràng nàng bị chàng bấm eo làm đau tê tái, không thể đè nén được cảm giác yếu mềm kia. Nhưng khi Lục Quân vừa mở miệng, nàng lập tức nhớ tới Trần Tuyết. Nữ lang phì một tiếng, vừa rồi còn khóc nức nở thì bây giờ đã run rẩy cười không khép miệng.

Lục Quân: “La Linh Dư, muội cố ý chọc tức ta đúng không?”

Nữ lang làm nũng: “Có đâu? Chỉ là người ta thích Trần Tuyết tỷ tỷ thôi mà...”

Rồi nàng xoay người hôn lên môi chàng, cười run cả vai: “Muội cũng thích cả Tuyết Thần ca ca nữa.”

***

Chỉ mỗi giây vỏ đã mất hơn nửa canh giờ, chưa gì đã vội vã kết thúc.

Cả người La Linh Dư ướt đầm mồ hôi, vui vào lòng chàng. Lục Quân cúi đầu hôn nàng, đau lòng thăm dò: “Trời đã tối rồi... Tối nay có ở lại không?”

La Linh Dư lắc đầu, gầy gù muốn ngồi dậy: “Muội có hẹn tối nay đánh đàn với một tâu tẩu. Nếu giờ không về, không phải mọi người đều biết huynh với muội đã làm gì à? Muội không muốn.”

Lục Quân không vui vì bị từ chối, chàng liếc nhìn vết hôn trên cổ chàng: “... Muội cứ thế về thì người ngoài sẽ không biết sao?”

Nhưng La Linh Dư rất kiên quyết, dù Lục Quân có khuyên nàng ở lại, dù chân nàng không đứng vững, nàng vẫn kháng kháng đòi về La gia. Có đôi lúc Lục Quân rất bực vì sự quả quyết của nàng, không ai có thể lay chuyển được ý chí, không ai có thể đã động được nàng. Lục Quân đành giơ tay che mắt nàng, thở dài: “Muội nghỉ ngơi một lát đi, ta sẽ thu dọn giúp muội rồi sẽ đưa muội về.”

La Linh Dư thấy chàng không cản nữa, lúc này mới hài lòng vui trong lòng chàng, nhắm mắt giả vờ ngủ, hóa giải mệt mỏi quanh thân, đồng thời để mặc Lục Quân giải quyết dấu vết trên người cả hai.

Vì đồ trong phòng vỡ quá nhiều, dấu vết sau trận cãi cọ quá rõ ràng, Lục Quân không muốn lãng phí ở đây nữa. Chàng cũng không gọi người hầu vào thu dọn, vợ vội tắm chân bọc kín nữ lang trong lòng, rồi mới ôm nàng ra cửa đi đến phòng mình, lại cho người đun nước để nàng tắm rửa.

Lục tam lang ôm La Linh Dư đi giữa sân.

Người hầu trong sân giật mí mắt, tất cả cúi gục đầu không dám ngẩng lên, không dám nhìn xiêm y phái nữ trên người Lục tam lang.

Nhưng bây giờ Lục Quân đã là đại nhân vật ở Nam Dương, rất nhiều chuyện cần thỉnh giáo chàng. Thế nên khi Lục Quân ôm La Linh Dư đi trong trường lang, chợt khúc mắt nheo lại, vì đuôi mắt trông thấy bóng dáng cao to của Ngự tướng quân Ngụy Tông. Ngự tướng quân được người hầu dẫn đến thư phòng của Lục Quân, cách một hành lang, tuyệt nửa đã mặt đối mặt với Lục tam lang.

Lục Quân xoay mũi chân đổi sang hướng khác, tránh Ngụy tông.

Nhưng Ngụy Tông là người không nhạy bén. Hần vồn cúi đầu, cau mày nghĩ đến điều kiện mà Bắc quốc đưa ra, định tới đây hỏi ý của Lục Quân xem thế nào. Có người đi qua, Ngụy Tông phản ứng rất nhanh, chỉ thấy rèm tung bay, ánh trắng đu đưa, cách hoa cỏ ở trường lang, nhắc thấy bóng nữ lang tuổi tóc như mây, gò má thanh tú.

Dường như trong lòng nàng còn ôm một người khác.

Ngụy Tông thấy trong nhà này còn có người, lại bị mặt bên của nữ lang kia làm chấn động. Hần sai bước đi tới: “Nữ lang, nữ lang... Kia nàng, đừng đi mà.”

Cách mấy tấm rèm và hành lang dài, nữ lang kia càng lúc càng xa hẳn. Đường nét gương mặt sắc sảo, thân hình cao ráo dưới ánh trăng, khí chất trầm tĩnh lạnh lùng, lụa trắng tung bay, gấu váy như làn khói mỏng... Trong phút chốc đã dội thẳng vào buồng tim của Ngụy tướng quân, khiến Ngụy tướng quân ngăn ngor.

Nhưng mỹ nhân rất quen thuộc với hành lang đình viện, chỉ chớp mắt đã biến mất dưới mí mắt Ngụy Tông. Mặc kệ lang quân đuổi theo sau lưng hồ hoán thế nào, nữ lang vẫn kiên quyết đi thẳng, không hề ngoái đầu.

Ngụy Tông buồn bã dừng bước, hần nghĩ ngợi một lúc, nhìn thì nữ dẫn đường càng lúc càng cúi thấp đầu, càng lúc càng đỏ mặt. Ngụy Tông chắc một tiếng: “Mỹ nhân này là ai vậy? Sao trong nhà Lục tam lang lại có mỹ nhân như thế?”

Thị nữ im lặng nửa buổi, cuối cùng vẫn không dám lừa tướng quân, chỉ ậm ừ nói: “Đã là nhà của tam lang thì có thể là ai ạ?”

Ngụy Tông chấn động, rõ ràng giai nhân tuyệt sắc kia không thể là La nương tử rồi. La nương tử không cao như vậy, hơn nữa cũng không có sức để ôm thêm một người... Thị nữ cho rằng mình đã ra hiệu câu trả lời cho

Nguy Tông, không ngờ vị Ngụy tướng quân này lại kinh hãi nói: “Lục tam lang đúng là quá to gan! Hắn dám kim ốc tàng Kiều, giấu mỹ nhân như vậy ở trong nhà mình!”

Thị nữ: “...”

Lại nghe thấy Ngụy tướng quân cảm phẫn: “Sao hắn có thể như vậy được? Hắn có La nương tử rồi mà vẫn chưa đủ ư? Hắn định cất giữ toàn mỹ nhân thiên hạ sao? Hắn không cho nam nhân khác một đường sống sao? Dù có khỏi ngộ tuần tử tới đâu cũng không thể làm vậy được.”

Thị nữ không nói gì, nhìn Ngụy tướng quân suy sụp.

***

Đêm đó Ngụy tướng quân không được gặp Lục tam lang, hắn cũng không tiếp nhận nỗi chuyện Lục tam lang giấu một mỹ nhân trong phủ, thất hồn lạc phách rời đi. Mấy ngày sau, lúc gặp lại Lục tam lang, Ngụy Tông bóng gió nhắc đến chuyện này, nhưng Lục Quân né tránh không đáp, không thừa nhận mình giấu mỹ nhân.

Nguy Tông lại tìm đến La Linh Dư hỏi thăm, đầu gi hắn cũng có quen biết với La Linh Dư, sợ La nữ lang xinh đẹp bị Lục tam lang lừa.

NHưng phản ứng của La Linh Dư càng thêm kỳ lạ.

Muốn cười lại không dám cười, nữ lang cúi đầu, bà vai run dử dội, âm thanh trở nên khàn khàn vì phải kìm nén: “Ta biết mà... Trần Tuyết đó... không phải là người ngoài. Tướng quân đừng nghĩ nhiều, tam biểu của ta không lừa ta đâu.”

Nguy Tông ngăn người, sau đó si mê: Trần Tuyết... Nghe tên đã biết là mỹ nhân rồi đó!

***

Lục Quân không quá để ý đến những chuyện vặt vãnh như vậy. Sau khi chàng khỏi bệnh và vết thương trên cơ thể cũng lành lặn, Lục tam lang lại bắt tay vào xử lý chính vụ, hỏi rất nhiều chuyện về cuộc đàm phán giữa hai nước. Lục tam lang rất nhạy bén, có thể nhìn thấy rõ gốc rễ sự việc. Có một thượng quan như thế, các thuộc hạ đều nâng cao tinh thần làm việc, sợ lúc trả lời sẽ bị lang quân nhìn thấu.

Nhưng cũng có kẻ không phục đại danh của Lục tam lang

Cho rằng Lục tam lang chỉ dựa vào gia thế, người ngoài ở vào địa vị của chàng, chưa chắc đã thua chàng.

Người này chính là quan đàm phán do triều đình phái tới, tên là Hàn Minh Từ. Hàn Minh Từ chỉ phối hợp với Lục tam lang xử lý xong hiệp ước giữa hai nước, sau khi Lục tam lang về Kiến Nghiệp, thứ sử châu này chính là hắn. Lúc Lục tam lang ốm bệnh, công việc đàm phán vẫn tiến hành không tệ. Đột nhiên có một hôm, Lục tam lang lại báo hắn đem hồ sơ ghi chép cận kề tới, Hàn Minh Từ cũng rất tự tin.

Trong phòng, Lục tam lang đang đọc nội dung đàm phán mấy lần trước được ghi chép lại, nghe Hàn Minh Từ đồng dặc nói.

Hàn Minh Từ bảo: “Ta phải tranh cãi với Bắc quốc nửa tháng mới lấy được những điều kiện này. Nếu lang quân cảm thấy không thành vấn đề thì nên báo lên bệ hạ, để bệ hạ quyết định...”

Đột nhiên Lục Quân ngắt lời: “Vi sao phải đưa Nhĩ Dương cho Bắc quốc?”

Hàn Minh Từ vẫn cười nói: “Bắc quốc sẽ đền tiền bạc...”

Lục Quân: “Nếu ta nhớ không lầm, năm nay triều đình mới hạ thánh chỉ mới, trong các quận bị cuốn vào chiến tranh lần này, ngoại trừ Nhĩ Dương thì Đình Xuyên, Nam Dương cùng các quận lân cận đều thống nhất xếp vào bán đồ châu bên cạnh. Mà châu đó lại thuộc về Triệu vương.”

Hàn Minh Từ biến sắc: sao trí nhớ của Lục tam lang lại tốt đến thế? Thay đổi châu quận là chuyện rất phức tạp, thống nhất châu quận cũng chỉ là thay đổi bình thường trong đó mà thôi. Tuy Lục tam lang bị bệnh... nhưng vẫn nhớ được?

Lục Quân giương mắt, liếc mắt nhìn hắn ta: “Ồ, ra là người của Triệu vương? Triệu vương phái người tới đàm phán, chắc tốn không ít công sức ở trên triều đâu nhỉ?”

Mặt Hàn Minh Từ đỏ phừng phừng: “Lục tam lang, người chớ có bôi nhọ thanh danh của ta, ta chỉ là...”

Lục tam lang khép hồ sơ lại, hờ hững lên tiếng: “Đàm phán lại. Điều kiện của lần này không được. Ta tuyệt đối sẽ không để Triệu vương diện hạ lấy chuyện công làm chuyện tư.”

Hàn Minh Từ đầu tranh: “Nhưng bọn ta đã đàm phán nửa tháng, Bắc quốc cũng chấp nhận rồi...”

Lục Quân lăng lẳng nhìn hắn: “Đàm phán lại. Ta không quan tâm Triệu vương định để người làm gì ở Nam Dương, cầu kết gì với Bắc quốc. Nhưng nếu chuyện đàm phán đã do ta phụ trách, thì phải nghe theo ta.”

Hàn Minh Từ hoảng sợ, vội ngậm miệng lại, mặt tái nhợt rời khỏi phòng. Trước đó đã nghe nói Lục tam lang rất lợi hại, nhưng không ngờ lại nhạy bén đến mức này...

Ở trong phòng, Lục Quân nhắm mắt, ngón tay gấp lại gõ lên bàn: Xem ra Triệu vương diện hạ vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn lợi dụng cuộc chiến hai nước Nam quốc để mưu đồ chuyện tư. Còn Triệu vương có thể làm ra chuyện gì, đương nhiên Trần vương không quan tâm.

Xưa nay Lưu Thục không để ý đến những chuyện như vậy. Lục Quân biết Lưu Thục, chỉ cần huyênh dệ mình không bán nước, không làm chuyện nguy hại tới quốc gia, thì y cũng sẽ không xen vào chuyện lục đục giữa các huynh đệ. Để mặc các hoàng tử tranh quyền đoạt lợi, đầu đá gay gắt. Lưu Thục không tham gia, cũng không nhúng tay vào.

Mặc Triệu vương phái Hàn Minh Từ tới Nam Dương mưu quyền cho Triệu vương.

Lục Quân nhắm mắt, hàn quang lóe lên: Ngày trước Lưu Thục không bận tâm những chuyện này. Nhưng bây giờ... có lẽ Lưu Thục sẽ bận tâm.

Sau khi Lục Quân nhìn rõ giấc mơ của nhị ca, Lục Quân còn có thể đoán được hướng dự báo tiếp theo của giấc mơ... Lục Quân nhanh chóng suy nghĩ, dù có ép cũng phải ép Lưu Thục đi vào con đường mình mà hy vọng y đi.

Điều nhưc đầu duy nhất là, một nhân tố không ổn định như Hàn Minh Từ lại cứ nhảy lên nhảy xuống, gây chuyện ở Nam Dương. Lục Quân muốn đàn áp người này, thế thì thời gian về Kiến Nghiệp sẽ phải kéo dài.

Vậy bao giờ chàng mới có thể thành thân với La Linh Dư đây?

Lục Quân cảm thấy muộn phiền.

***

Sau khi Lục Quân khỏi bệnh, chuyện đàm phán lại được tiến hành từ đầu, người hai nước đều có lời ra lời vào không thích. Nhưng tại Nam Dương nơi thứ sử có quyền lực lớn nhất, hai bên chẳng thể nói được gì, đành phải phối hợp cùng Lục Quân đàm phán lại lần nữa. Bắc quốc vốn không muốn đối địch với Lục tam lang, bọn họ không muốn đối địch với bất cứ một danh sĩ giới ăn nói nào cả. Miệng lưỡi của danh sĩ, người thường không thể so sánh được.

Nhưng Triệu vương lại quá lỗ mãng, người phái đến thật sự rất vô dụng, cuối cùng lại để Lục Quân phải đích thân ra trận, chu toàn với sứ thần Bắc quốc.

Ngày nào người Bắc quốc cũng bị Lục Quân nói đến mức muốn học máu, còn thái thú Lạc Dương ở trong đoàn sứ thần Bắc quốc cũng ngày ngày nghe trưởng quan quay về mắng chửi chàng, mỗi lần như vậy là tâm trạng lại trở nên phức tạp —— ông ta nhớ Tuyết Tuyết quá.

Nhưng sợ là Tuyết Tuyết của ông ta sẽ không xuất hiện lại nữa.

Chỉ có thể đối diện với gương mặt thanh cao ngạo mạn của Lục Quân, nhìn bọn họ bằng nửa con mắt.

Trong lúc tiến hành đàm phán, các sĩ tộc ở Nam Dương lại sống lại sau chiến loạn. La Linh Dư lại có tâm trạng tới quân doanh hỏi thăm sức khỏe các quân sĩ, đưa thức ăn quần áo cho bọn họ. Phu quân tương lai của nàng phong thái nhẹ nhàng, ngày ngày được người Nam quốc khen, bị người Bắc quốc mắng, nữ lang cũng vì thế mà cảm thấy tự hào.

Tối một hôm nào đó khi nàng đến doanh trại, thấy đèn thấp sáng, biết người của hai nước vẫn đang tranh cãi trong quân doanh. Người hầu của Lục Quân đến truyền lời bảo nàng đợi một lát, lang quân nói chuyện xong sẽ

dùng bữa tối với nàng. La Linh Dư mỉm cười đáp được, cũng không muốn vào doanh trường đội. Nàng thấy các quân sĩ tranh nhau miếng ăn, bản thân tìm một chỗ cạnh đó ngồi yên, mỉm cười nhìn bọn họ.

Nữ lang thấy chán, bèn nhặt cành cây lên viết vài ba chữ xuống đất.

Chỉ nguệch ngoạc mấy con chữ ——

Ngàn thu chỉ cần một lời, vật đổi sao dời vẫn mãi yêu.

Dưới ánh đèn tù mù, La Linh Dư ngẩn người nhìn những chữ này cả buổi, lúc cầm cành cây toan xóa đi, chợt sau lưng truyền đến giọng của Lục Quân: “Linh Dư, chúng ta thành thân đi. Không về Kiến Nghiệp nữa, thành thân ngay tại Nam Dương đi.”

La Linh Dư giật mình, không biết chàng đến tự bao giờ. Nàng quay phắt đầu lại, kinh ngạc nhìn chàng. Nàng xấu hổ đỏ mặt, cho rằng mấy chữ mình viết bữa khiến chàng cảm thấy mình đang ép cưới. La Linh Dư mở miệng toan giải thích, nhưng Lục Quân đã ngồi xồm xuống, ôm lấy nàng từ đằng sau, nắm tay nàng và cả cành cây trong tay.

Lục Quân dùng sức, lạng lẽ viết xuống một hàng chữ ở cạnh chữ của nàng ——

Ngàn thu trả nàng một lời, vật đổi sao dời vẫn còn yêu.

La Linh Dư ngo ngác, bàn tay run lên, sức lực bay biến. Lục Quân nắm chặt tay nàng, truyền nhiệt độ nóng bỏng cho nàng. Chàng cúi đầu hôn lên trán nàng, thấp giọng nói: “Đây cũng là câu trả lời của ta... Chúng ta thành thân thôi, ở tại nơi này. Có được không?”

Giọng chàng trầm khàn đầy kiềm chế: “Ta không muốn kéo dài nữa... Ca ca thích muội đến chết...”

Hơi thở của chàng phả vào mặt, xương quai xanh La Linh Dư run lên, nàng run giọng đáp: “Muội, muội... Muội không ép huynh đâu...”

Lục Quân ôm nàng, đang định giải thích thì bất chợt một giọng nam hùng hồn vang lên: “Lục tham quân, người trốn ở đây hả? Nè người trốn cái gì thế hả, người sợ ta vậy sao? Ta chỉ muốn hỏi người, vị Trần Tuyết nương tử kia, người lại không thể nói gì đó để tạo cơ hội cho huynh đệ được à? Dầu gì mọi người cũng quen biết với nhau, để ta cưới một mỹ nhân, người không vui cái gì?”

Lục Quân cứng người: “...”

La Linh Dư nằm trong lòng chàng run bắn mình, không tin nổi ngẩng đầu lên, thấy sắc mặt đen như mực của tình lang: xem chừng tâm trạng chàng đã tệ lắm rồi.

Bầu không khí màu hồng đã bị đập tan.

Mỹ nhân trong lòng cười nghiêng ngả.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nỗi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127

Nguy tướng quân không thể gặp được Trần Tuyết nương tử, lại càng không thể cưới được nữ lang này. Thế là chuyện đó đã khiến Ngụy Tông cực kỳ bất mãn trong suốt thời gian dài, cho rằng Lục tam lang muốn nhắm vào mình.

Thậm chí Ngụy Tông bắt đầu hoài nghi, liệu trên thế gian này có tồn tại “Trần Tuyết” không.

Nữ lang ấy là mỹ nữ mức tiếng ở Lạc Dương, người người khen đẹp, tán tụng phong thái tài hoa của nàng, nhưng thế nhân chỉ thấy được dung mạo của nàng qua Sĩ Nữ đồ truyền khắp thiên hạ. Ở thời đại này, Sĩ Nữ Đồ được xưng là “Thiên hạ mỹ nhân đồ”, có thể lưu truyền thiên cổ, phải là mỹ nữ cao quý mới được đưa vào trong sách. Ấy thế mà khi có người đến Lạc Dương để chiêm ngưỡng Trần Tuyết, thì không lần nào có thể gặp được nàng ta. Đây là chuyện vô cùng kỳ quái ở Nam quốc.

Có điều đây chỉ là những chuyện về sau.

Hiện tại, Lục Quân chỉ bị Ngụy Tông phá đám mà bỏ lỡ cơ hội cầu hôn La Linh Dư. La Linh Dư nằm cười nghiêng ngả trong lòng lang quân, chợt ngược mắt lên thì trông thấy đôi mắt đen kịt của chàng, nàng chợt giật mình, có một trực giác khó tả, biết nhất định chàng sẽ còn câu hôn lại.

Lục tam lang là người không thích bàn tới chuyện cưới gả, mà một khi khi chàng đã có ý định đó thì không muốn bị ai phá bình. Trong khoảng thời gian cuối cùng ở Nam Dương, Lục Quân vừa đại diện triều đình Nam quốc đàm phán với sứ thần Bắc quốc, vừa âm thầm bắt đầu tổ chức hôn lễ. Khi chàng tiết lộ kế hoạch với huynh trưởng Lục nhị lang, Lục nhị lang vô cùng kinh ngạc, sau đó thờ dãi: “Đệ sẽ bị tổ phụ tổ mẫu mắng cho xem.”

Làm gì có chuyện lang quân nhà mình cưới vợ nhưng không tổ chức ở trong nhà, mà lại chạy đến chỗ của nhà gái?

Gấp gấp đến thế sao? Như vợ và dâng lên cho người ta vậy.

Nhìn thế nào cũng có vẻ thua một bậc.

Lục Quân không quan tâm chuyện đó lắm, chàng đã kéo dài hôn sự này từ tháng Chín năm ngoái cho đến bây giờ rồi. Đã nửa năm trôi qua, những người cứng đầu ở Lục gia cũng đành khuất phục. Lục Quân gửi thư về nhà liên tục, Kiến Nghiệp bắt đầu đi gặt đầu, đồng ý để Lục tam lang thành thân ở Nam Dương. Nhưng sau khi thành thân, Lục tam lang nhất định phải dẫn vợ về Kiến Nghiệp ra mắt trưởng bối, không thể ở lại Nam Dương được.

Vào một ngày đầu tháng Hai, hơn một tháng sau khi hai nước Nam Bắc cải nhau chuyện đàm phán, cuối cùng Nhị Dương vẫn được liệt vào biên giới Nam quốc. Hai bên bắt đầu tiến hành giai đoạn hai của đàm phán, thế là Hàn Minh Tử bị Triệu vương Lưu Hộc viết thư mắng không ngớt đầu lên được. Còn Lục Quân lại tỉnh thần phơi phới, sau khi giải quyết được phần nào chính vụ, chàng đã có thời gian lo liệu chuyện riêng của mình.

Một ngày nào đó khi quân sĩ thao luyện ở trên núi, Lục Quân mời La Linh Dư đi xe lên núi Thái Tử Vọng thăm các quân sĩ.

La Linh Dư xao xuyến, gật đầu đồng ý.

Tuy hiện tại chiến sự đã dừng, nhưng vẫn phải đề phòng với Bắc quốc. Lục Quân lên núi tuần tra, thăm hỏi tình hình trong quân, thân là tham quân, cũng coi như làm hết mình vì chức vụ. La Linh Dư đi với chàng một quãng, sau đó Lục Quân nói chuyện với các tướng sĩ, nàng thức thời tránh đi.

Ban đêm tự gác ngủ lại quân doanh trên núi.

Lục Quân đem theo rượu ngon từ dưới núi lên, chiêu đãi quân sĩ. Buổi tối mở bữa tiệc nhỏ, các tướng sĩ đóng quân tại biên ải đều đến tham dự, mời rượu Lục tham quân. La Linh Dư ngạc nhiên khi phát hiện, bình thường Lục Quân có vẻ khá xa cách với các quân sĩ, nhưng sau một thời gian dài cùng ăn cùng ở, lang quân quý tộc cũng đã có quan hệ tốt với các binh sĩ hàn mọn. Còn các tướng sĩ khi nhắc đến Lục tam lang, bọn họ cũng rất kính nể.

Trong bữa tiệc nhỏ tối nay, mới đầu vì thân phận Lục Quân nên mọi người khá gò bó; nhưng rượu quá tam tuần, các vị tướng quân lập tức mời rượu: “Tham quân, ta kính ngài một ly! Lúc trước ngài tới, bọn ta luôn có địch ý với ngài, nhiều lần đưa cọt ngài, quả thực xấu hổ... Bây giờ bọn ta đều biết tham quân là người có mưu lớn, bọn ta đã coi thường tấm lòng của ngài rồi!”

Nghiêm nhiên Lục Quân đáp lễ lại.

Còn La Linh Dư đang đoan trang ngồi trong góc phòng, tuy xinh đẹp vô song, nhưng vì nàng là hôn thê của Lục tam lang và Lục tam lang cũng đang ngồi gần đó, nên các quân sĩ không dám tới bắt chuyện với nàng. Thế nên cứ cảm có cảm giác không quá thoải mái. Song La Linh Dư vẫn gầy thơ không phát giác, cánh nam nhân bọn họ uống rượu lạnh, nàng thì tự mình hâm rượu nóng, trốn trong góc vui vẻ uống một mình. Thỉnh thoảng ngược mắt lên, thấy dưới ánh nến khỏa mắt Lục Quân đã nhuộm đỏ, mặt sáng như sao, La Linh Dư bèn nghiêng đầu dần dò thị nữ: “Tối khuyển nhỏ tam biểu ca một câu, huynh ấy không thích uống rượu, đừng để người ta chước say.”

Lục Quân đang có tâm sự trong lòng, lại không tin vào từ phẩm của mình, dĩ nhiên sẽ không chế từ lượng không để mình say. Cho nên lúc thị nữ Linh Ngọc đến khuyên nhủ, dưới cái nhìn chế nhạo của chúng tướng sĩ, Lục Quân vẫn bình tĩnh như thường, càng lúc càng uống ít rượu.

Chàng uống ít đi, nhưng các tướng sĩ bên dưới vẫn chèn lấn say sưa. Chẳng mấy chốc đã tùm tùm lại vung quyền với nhau, hoặc ôm vò rượu say bí tỉ, ngã xuống đất uống như điên. Các tướng sĩ ai cũng say, chẳng mấy người để ý đến chàng, Lục Quân thong thả đứng dậy, đi về phía La Linh Dư đang mỉm cười trong góc.

Sau khi các tướng sĩ say, bọn họ cũng dám lấy hết dũng khí hỏi chuyện với La nữ lang. Ở trong góc phòng, các quân sĩ nhao nhao muốn La nữ lang uống rượu. La Linh Dư cầm lấy ly rượu đưa lên bên mép, nhưng nàng còn chưa kịp uống thì một bàn tay bỗng vươn ra. Dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, La Linh Dư nghiêng đầu, nhìn lang quân đang đứng ở sau lưng, điểm nhiệm đặt môi lên đúng vị trí đầu son ở ly, uống ly rượu ấy thay nàng.

Mọi người: “Ồ...”

Thời buổi này, nam nữ hẹn hò bí mật hay công khai đều bình thường. Nhưng thân mật dưới bao cái nhìn trừng trừng như thế, tự có người hoặc hiểu ý bật cười, hoặc nhao nhao xem cuộc vui. Ánh nến lay lắt, La Linh Dư bị bọn họ nhìn cười đùa làm cho đỏ mặt, tìm đập thỉnh thình: Đúng là, chàng uống ly rượu của nàng là công khai chòng ghẹo nàng rồi.

Lục Quân uống xong thì nhìn quanh bốn phía: “Ta mượn Dư Nhi muội muội một chút, chừ vị không có ý kiến gì chứ?”

Mọi người vội vàng nói: “Tham quân cứ tự nhiên!”

La Linh Dư xấu hổ cúi đầu xuống, được Lục Quân nắm cổ tay kéo dậy, nàng nửa thật nửa giả ra vẻ tiểu nữ nhi ngây thơ đáng yêu, bắt đầu đi để Lục tam lang kéo đi. Gió mát hây hây, La Linh Dư được Lục Quân nắm tay rồi đi. Bước chân chàng vững vàng, gió thổi hơi thở của chàng tới nữ lang ở sau lưng. Mùi hương nhàn nhạt, phảng phất vị rượu.

La Linh Dư tò mò, với cả nàng cũng không thích đi tới đi lui: “Tuyệt Thần ca ca, huynh dẫn muội đi đâu thế? Có quà tặng muội à, sao không lấy ra cho muội xem?”

Lục Quân ngoái đầu, chế giễu nàng: “Mới đi được hai bước đã mệt. Muội muội mà ngồi xuống nữa, khéo có khi ngồi hết cả ngày xuân.”

La Linh Dư âm thầm lườm chàng, mắng chàng lại chê nàng không thích vận động. Nàng vốn không vận động, nhưng thời gian qua ngày nào cũng ra ngoài, chẳng lẽ giờ không cho nghỉ ngơi à? Tuy vất vả bốn ba vì để có thanh danh tên tuổi, nhưng háo thanh danh thì không có lợi cho chàng chăng? Chàng lại còn cười nhạo nàng, đúng là đồ vô tình.

Lục Quân dẫn La Linh Dư rẽ Đông rẽ Tây, ra khỏi doanh trại, băng qua khu rừng, leo lên gò núi. Hai người đi đến bên vách đá, sương đêm dày đặc, La Linh Dư cúi đầu, bốn phía chung quanh là một màu đen sẫm, không thấy được gì. Chỉ thấy mỗi trời sao lấp lánh ở trên đỉnh đầu. Còn đang thắc mắc thì Lục Quân kéo nàng đi tới chỗ vách núi đá nhô ra ở sườn dốc, cao cỡ một người.

Chàng buông cổ tay nàng ra. Đứng trước vách đá, một tay Lục Quân đốt đuốc thấp sáng, một tay giơ ra gạt cành lá dây mây phủ trên vách. Chàng hắt cằm, giọng ôn tồn: “Dư Nhi muội muội, lại đây mà xem.”

La Linh Dư đứng sau lưng chàng, cây đuốc trong tay chàng chiếu sáng vách đá. Trên đá là những vết khắc ngang dọc lờ mờ, có hai hàng chữ được khắc ở hai bên.

Không biết từ lúc nào, Lục Quân đã khắc lên vách đá điều nàng luôn muốn nói với chàng, cùng lời nói chàng muốn nói nhưng vẫn chưa có cơ hội ——

Chỗ bên phải là “*ngân thu chi cần một lời, vật đổi sao dời vẫn mãi yêu*”, bên trái đáp lại “*ngân thu trả nàng một lời, vật đổi sao dời vẫn còn yêu*”. Chữ viết phóng khoáng, sắc bén như có thể phá thùng cá đá. La Linh Dư đã thấy con chữ tiêu sái không gò bó như thể rất nhiều lần, chính là một kiểu thư pháp mà Lục Quân am hiểu nhất.

La Linh Dư khựng lại, nhất thời nghẹn ngào. Nàng nhắc bước đi tới, tay bắt gác đặt lên vách đá, giọng run run: “Huynh, huynh...”

Câu thơ hai bên đối đáp với nhau, điểm hơi khác là ở dưới góc phải lời hồi đáp của Lục Quân có viết một chữ “*Quân*”. Còn dưới góc phải ở bên câu nói của nữ tử lại trống trơn, không lưu lại gì. Tuy Lục Quân khắc lại chữ nhưng không khắc tên thay nàng.

Sao trên trời xán lạn, gió thổi to ở bên sườn núi, vạt váy La Linh Dư như khói phấp phới, bao nhiêu nghi ngờ đã bị gió thổi bay. Ánh lửa chớp chớp hắt lên đá, tay áo lang quân giờ lên như quạt cùng nữ lang, bóng người in trên vách cũng chồng lên nhau.

Lục Quân đứng sau lưng kéo tay nàng, từ từ khắc chữ lên vách đá lạnh lẽo. Giọng chàng du dương như tiếng đàn: “*Lấy năm tháng làm bằng, có núi đá làm chứng*.”

“*Núi Thái Tử Vọng bất di bất dịch, lời thề của hai ta sẽ có trời đất minh giám*. Dù đã đi hết quãng đường cuộc đời, mười triệu năm sau ngọn núi vẫn không chuyển dời, tình yêu mãi không đổi thay.”

Chàng nắm tay nàng, cúi đầu khẽ vào bên tai nàng, dịu dàng hỏi: “*Linh Dư, đồng ý nhé?*”

Cô họng La Linh Dư như bị bóng vại chặn lại, nàng không dám lên tiếng, sợ mình nói ra thì sẽ bật khóc, không ngăn được nước mắt thành dòng. Nàng cực kỳ thiếu thốn tình cảm, thế nên rất hâm mộ người khác có được gia đình mỹ mãn. Thứ nàng ra sức đề lấy về, thực ra chính bản thân cũng không quá tin tưởng. Còn Lục Quân, Lục Quân... Nàng hít mũi, chớp mắt rơi lệ, ngoài miệng phản nản: “*Lời thề gì chứ? Chỉ có tên của huynh, còn muội không có gì*.”

Lục Quân mỉm cười, nói: “*Lại đây*.”

Đúng là chuẩn bị đầy đủ, ngay từ đầu đã cố ý chuẩn bị như thế. Sau lời phản nản của La Linh Dư, Lục Quân lấy ra một con dao khắc từ trong tay áo như làm ảo thuật. Chàng ôm lấy nữ lang từ phía sau, nắm lấy bàn tay nàng đang cầm dao, rạch từng nét một sau hai dòng thơ của nàng, cùng khắc xuống tên nàng, “*Dư*”.

—— *Ngân thu chi cần một lời, vật đổi sao dời vẫn mãi yêu*.

—— *Tình yêu ấy, bất di bất dịch như ngọn núi đứng sừng sững*.

Đèn đêm lửa thắp ở nơi xa, bao ồn ào ở chốn nhân gian cũng trở nên xa xôi tí tắp. Thế núi uốn lượn lên xuống, phủ một màu xanh tựa mây ngài, và trên đỉnh đầu là những vì tinh tú chậm rãi di động chiếu sáng. Trời đất bao la bát ngát, tiếng quân sĩ uống rượu hát hò ở trong quân doanh phương xa truyền tới, còn ở gần đây là đôi nam nữ ôm nhau cạnh vách đá. Vạt váy đỏ quần quanh, lang quân ôm nữ lang từ đằng sau, kéo tay nàng. Tay trái giơ đuốc, tay phải khắc dao, hơi thở cận kề, cả hai tập trung khắc chữ trên vách núi.

Yên tĩnh, tịnh trọng.

Chẳng biết bắt đầu từ đâu, cũng không cầu hướng về. Tình yêu dạt dào bắt đầu từ bao giờ không hay, lại cứ dâng trào về phương xa, chảy dài không dừng.

Tình yêu là đôi bên bình đẳng, không phải lưỡng bại câu thương, là trắng tròn hoa thắm, đoàn tụ sum vầy. Trong đêm hôm nay, lấy năm tháng thành bằng, có núi đá làm chứng cho tình yêu ấy. Núi đá không di chuyển, hỡi hạn chi tình này.

***

Ở quận thành Nam quốc dưới chân núi, Lục nhị lang Lục Hiến trở mình trong mơ. Cũng nhớ giấc mơ, hẳn thấy được tương lai nhanh hơn mọi người ——

Là tháng Ba năm nay, Lục tam lang và biểu muội La Linh Dư thành thân tại Nam Dương.

Sau khi cuộc đàm phán ở Nam Dương kết thúc, đôi phu thê cùng quay về Kiến Nghiệp ra mắt trưởng bối.

Vui vẻ hòa thuận, đúng là quãng thời gian ấm áp nhất mà Lục nhị lang từng nằm mơ thấy.

Ở trong mơ, khoe miệng Lục nhị lang cong lên, rồi đột nhiên hần mở to mắt, hơi thở dồn dập. Hẳn nằm mơ thấy thành Kiến Nghiệp xảy ra loạn lạc, thấy khói lửa chiến tranh lại bùng phát.

Còn nằm mơ thấy... La biểu muội sinh non.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook-Full.Net.

Chương 128

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giấc mơ của Lục nhị lang Lục Hiển đang bình thường thì bỗng biến cố xảy ra đột ngột, bởi vì tuyến thời gian quá rối nên hắn cũng không hiểu được. Trước kia hề có gì thì hắn sẽ cầu thần bái Phật, vất vả giải mộng, mà lại còn hay giải sai. Có điều từ khi tam đệ cũng biết giấc mơ của hắn, Lục Hiển không còn thấy căng thẳng nữa.

Ban đêm tỉnh lại từ trong giấc mơ, Lục Hiển uống vội mấy ly trà nguội, lòng vẫn chấn động với chuyện La biểu muội sinh non trong mơ.

Hắn không mơ thấy chuyện xảy ra sau khi sinh non, nhưng xét tình cảm của tam đệ dành cho La biểu muội nhiều như thế, ắt đệ ấy sẽ đau lòng tới chết. Xưa nay tam đệ vốn cô độc, cuộc đời cũng trắc trở chồng gai, tuy có vợ nhưng nếu mất con thì không biết đã kích nặng nề tới đâu?

Điều may mắn duy nhất là, những giấc mơ trước nếu không chết cũng bị thương, thì lần này, dù Lục nhị lang có triện tới mấy cũng có thể nhận ra nguy cơ không quá đáng sợ. Trong đêm lạnh, Lục Hiển ngồi trên giường trúc uống hết ly trà nguội này đến ly trà nguội khác, đắm chiều nghĩ ngợi ——

Chẳng lẽ nguy cơ lần này không lớn là vì có tam đệ tham gia vào?

Phải nói rõ cho tam đệ biết về giấc mơ này thôi.

***

Chỉ có điều, mấy ngày nay Lục tam lang cực kỳ bận bịu, thứ nhất là đang chuyện đàm phán với Bắc quốc đang trong lúc đầu sôi sục, thứ hai là đã vào xuân, thân là thứ sử phải đích thân tự giám sát đốc thúc chuyện nông vụ đầu mùa xuân; ba là, chàng đang bận trao đổi với trưởng bối La gia, chọn ngày lành tháng tốt để thành hôn.

Hiện tại chuyện sinh non chưa phải gấp gáp gì, Lục Hiển định đợi tam đệ hết bận mới nói sau. Nhưng vì trong lòng đã có tính toán nên khi gặp lại La Linh Dư, Lục Hiển cứ bắt giác cup mắt nhìn vùng bụng phẳng lì của biểu muội, vui vẻ suy đoán xem biểu muội mang thai lúc nào. Tính toán ngày giờ, có lẽ là không lâu sau khi hai người thành hôn chẳng?

La Linh Dư bị nhìn đến mức lúng túng: “...”

Nhị biểu ca vẫn kỳ lạ quá.

Ngày tháng Hai lập đàn cúng tế thần Nông, cầu xin mùa màng ngũ cốc bội thu. Quan viên Nam quốc và người Nam Dương theo chân trưởng quan tối cao của họ — thứ sử Lục tam lang Lục Quân cùng kiểm tra chuyện đồng áng, tự mình trông tọt, thăm hỏi nông phu. Sau chiến tranh, rất nhiều ruộng đồng đã bị phá hủy, thế nên Lục Quân còn đặc biệt viết sớ gửi về Kiến Nghiệp, xin triều đình coi trọng chuyện canh nông.

Các lang quân ra ngoài lo liệu chuyện nông, các nữ lang cũng không cam lòng yếu thế.

Sau chiến loạn, quận thành cần phải khôi phục, mấy tháng gần đây các nữ lang sĩ tộc Nam Dương cũng đã quen với việc giúp đỡ bách tính người nghèo. Thế nên khi La Linh Dư mời các nàng cùng đi đỡ đàn chuyện nông, các nàng liền cười hi, vác cuốc đi chơi cũng coi như là chuyện mới lạ, thế là cũng gật đầu đáp ứng.

Nhưng chuyện nông vốn khổ chứ đâu sướng như các nữ lang nghĩ. Ban đầu còn dạt dào hứng thú, nhưng sau nửa ngày, các nàng lần lượt rồi rít tìm có rồi đi.

Tới lúc hoàng hôn, Lục Quân đến ruộng tìm La Linh Dư, trông thấy nữ lang vui vẻ mình giữa cánh đồng xanh um. Uyển chuyển thướt tha như đang rẽ hoa gặt liểu, nữ lang cúi người cấy mạ xuống bùn, trên trán lấm tấm mồ hôi, vạt áo gấu váy dính toàn bùn. Ở trên bờ ruộng, các nữ lang khác đứng lều bầy tiệc, chỉ dám đứng xa nhìn lại, không một ai có dũng khí xuống ruộng.

Lục tam lang đứng giữa những thửa ruộng chính tề, trường quan bạch ngọc dắt trong tóc, chàng mặc áo trắng ống rộng, dưới quần xiêm đỏ làm nổi bật áo đen bên trong, bên hông đeo đai ngọc, chân đi giày mũi hếch*, chính là trào lưu ở thời đại này. Lục Quân đứng thẳng bên bờ, trông lồi lạc lỵ bực nào.

(*Hình ảnh minh họa Lục tam lang ăn mặc.)

Các nữ lang sĩ tộc đứng ngoài ruộng đỏ mặt hồi hận. Nghĩ nếu mình cũng bận rộn như La Linh Dư, có lẽ Lục tam lang cũng đứng cạnh nhìn.

Ở mép ruộng, La Linh Dư nghiêng đầu hỏi Lục Quân: “Không phải các huynh cũng tế sao, sao còn xong nhanh hơn cả bọn muội vậy?”

Lục Quân cười khẽ, giẫm lên bóng nàng đi theo sau lưng, nhìn nàng đi qua khóm sắc xanh cao nửa người. Lục Quân nói: “Làm đáng cho có thôi. Cũng chỉ có muội muội mới thật lòng đi làm ruộng.” Công của triều đình là ở chỗ dạy dỗ đốc thúc, chứ không phải thật sự để các sĩ phu xuống ruộng, cấy mạ gieo trồng như nông phu.

La Linh Dư ngẩng đầu, cười tít mắt: “Muội cũng làm đáng thôi.”

Chỉ là dù nàng làm đáng thì cũng rất thành tâm. Lục Quân đã lĩnh giáo rồi.

Lục Quân mỉm cười không nói, tình thăm dịu êm lại nồng nàn trong ánh mắt chàng. La Linh Dư đứng là như nàng nói, chỉ làm vậy để lấy thanh danh. Dù nàng có làm nhiều hơn nữa, giúp người ta nhiều hơn nữa, thì chung quy cũng có mục đích cả. Tự thấy mình đã vất vả làm gương một ngày, La Linh Dư nghiêng đầu trò chuyện với thị nữ bên cạnh, rồi đưa cuộc đua nón lá cho thị nữ cất, coi như kết thúc.

Lục tam lang đứng cạnh khiến tâm nàng đập thình thịch, hai má đỏ bừng, vừa lúng túng lại vừa vui mừng. Bởi vì nàng nhớ lại lời thề đêm đó. Nàng lặng lẽ liếc nhìn Lục Quân, phát giác Lục Quân cũng đang nhìn mình. Bốn mắt chạm nhau, nụ cười trong mắt chàng càng thêm đậm, nói khẽ —— “Có gì không? Hình như muội muội vẫn chưa trả lời ta thì phải?”

La Linh Dư nghiêng đầu, nhìn các lang quân nữ lang đứng túm tụm ở trên bờ.

Và cả nông phu nông phụ đang tất bật dưới ruộng.

La Linh Dư mắng chàng: Cái người này... Đã bàn chuyện ngày lành tháng tốt với La phu nhân rồi, thế mà vẫn muốn chờ nàng nói nữa.

Lục Quân im lặng, sau đó nói như tự giễu: “Không chính miệng muội muội nói ra, ta vẫn luôn bắt an.”

La Linh Dư thoáng ngẫm nghĩ, rồi nàng cúi đầu nhìn một lượt giữa ruộng đồng, đưa tay nhặt cành cây ở dưới đất lên. Nàng đứng dậy, eo nhỏ vai thon, vạt váy kéo dài trên đất, vừa hay cành trong tay có thể chống xuống đất. La Linh Dư cầm cành gỗ, dịu dàng nói với Lục Quân: “Tuyệt Thần ca ca, huynh nhìn muội nhé.”

Lục Quân nhìn theo.

Thấy nữ lang mặc váy trắng lùi về sau một bước, cành gỗ chia xuống đất viết mấy chữ —— *“Tình thiếp vốn hẹp hòi, sau khi gả cho chàng, chàng không được nạp thiếp. Chàng đồng ý không?”*

Lục Quân nhìn một hồi, nhưn mảy mím cười.

Thị nữ Linh Ngọc đứng ngay cạnh biểu tiểu thư, thấy nữ lang cup mắt mỉm cười chồm chồm, nhưng biểu cảm lại khá căng thẳng. Còn Lục tam lang nhìn chữ viết của biểu tiểu thư xong thì không nói gì, trái lại chàng cũng ngồi xổm xuống, nhặt một cành cây trên đất lên. Đứng bên phải La Linh Dư, Lục Quân lùi về sau một bước, rạch nét xuống mặt đất —— *“Đồng ý.”*

Lục Quân dừng lại, sau đó viết tiếp: *“Sau khi làm vợ ta, Mít Ướt không được dây dưa với các lang quân khác. Nàng đồng ý không?”*

La Linh Dư cười khẽ, lại lùi về sau một bước, viết: *“Đồng ý.”*

Thị nữ Linh Ngọc mở to đôi mắt không chớp, nhìn Lục tam lang và biểu tiểu thư cứ lùi về sau từng bước một, cành cây trong tay bọn họ vạch xuống đất, viết một câu lại một câu, đáp một câu lại hỏi tiếp câu khác ——

“Nếu muội làm sai chuyện, người ngoài có thể trách mắng dạy bảomuội, nhưng huynh thì không được.”

“Đương nhiên là an ủi muội muội trước, rồi mới dạy muội muội sau.”

La Linh Dư hừ một tiếng.

Con gió hây hây lướt qua mặt, chàng bước lùi ra sau nàng một bước. Nàng đi theo bước chân chàng, lại lùi về sau, viết tiếp:

“Muội rất hay ghen. Nếu muội ghen với nữ lang khác, huynh phải đứng về phía muội, không được nói giúp người khác, không thể làm muội cụt hứng.”

“Đĩ nhiên rồi. Ta có tính xấu, thường xuyên trờ mặt, nếu muội muội thấy ta lật mặt thì cũng đừng chọc giận ta. Ta thực tình không cố ý, một lát sau sẽ bình thường lại.”

La Linh Dư: *“Huynh phải nghe muội nói hết đã, đừng có luôn nghĩ xấu muội.”*

Lục Quân: *“Muội đừng có luôn nghi ngờ trước sau. Ta đã không ghét bỏ gì muội từ lâu rồi, nhưng muội lại cứ cảm thấy ta đang xem thường muội.”*

“Có tâm sự thì phải nói với muội. Muội muốn chia sẻ với ca ca.”

“Muội muội cũng phải chia sẻ bí mật với ta.”

“Tuyệt Thần ca ca phải tôn trọng muội.”

“Cũng xin Dư Nhi muội muội tôn trọng ta.”

“Huynh không được phê bình muội. Sau khi muội gả đến Kiến Nghiệplàm dâu Lục gia, tức là đã trở thành người nhà các huynh rồi. Muội không có chỗ dựa, nếu huynh đuổi muội đi, muội cũng không biết mình có thể đi đâu.”

“... Sẽ không bao giờ có chuyện đó. Ta cũng sợ mỗi lần muội muội cãi nhau với ta, đều nói muốn rời khỏi ta. Ta không chịu nổi điều đó.”

“Ca ca sẽ tốt với muội, thích muộimãi mãi?”

“Ta biết vì sao muội muội muốn thành thân. Nhưng nếu có ngày ta không còn tiền tài nữa, muội có còn ở lại cạnh ta không? Hay muội sẽ phản bội ta, vứt bỏ ta.”

La Linh Dư ngẩn người, vành mắt nóng lên.

Có lẽ vì cái tính ngại bẩn yêu cầu của nàng đã làm chàng bất an, nhưng chàng đâu hay nàng đang dần dần từ bỏ những yêu cầu trước kia của mình, chỉ vì chàng. Nàng chậm rãi: *“Không đâu. Muội thích ca ca, bất kể ca ca giàu hay nghèo, quyền thế ngút trời hay bại sản lưu đày, muội cũng sẽ không rời xa ca ca.”*

Lục Quân nói: *“Lòng ta cũng như lòng muội.”*

Cánh đồng phì nhiêu thừa ruộng vô biên, một màu xanh lục trải dài bất tận. Các lang quân nữ lang đứng ở ngoài ruộng, thị nữ Linh Ngọc đi theo biểu tiểu thư và tam lang nhà mình, còn cả nông dân dừng lại nghỉ ngơi, tất cả đều ngạc nhiên nhìn Lục Quân và La Linh Dư. Nhìn gió thổi bay y phục của tài tử giai nhân, sườn mặt bên trông như ngọc đẹp, cả hai cúi đầu viết chữ. Chậm rãi lùi về sau, Chậm rãi viết chữ.

Đồng xanh lúa rì rào, ở khoảng đất trống giữa ruộng đồng là chi chít những câu một hỏi một đáp. Không biết có thể hỏi bao nhiêu, chẳng biết điểm cuối ở nơi nào. Song, khi hai người mắt chạm mắt, tay chạm tay như có như không, thì bao điều sợ hãi trong lòng cùng với sự mù mờ của tơ tình đã dần lắng xuống ——

Nhân duyên ấy, ắt có trời định trước.

Nhưng nhân duyên do trời định nhưng cũng sẽ có sai lầm. Người trong cuộc phải luôn mở xè tâm sự, phải hỏi rõ lời. Nếu không nói ra được thì phải viết ra. Chỉ khi như thế thì mới có thể yên tâm, mới có thể tin vào định số nhân duyên.

Mới đầu thị nữ Linh Ngọc chỉ mờ to mắt, ngây ngốc nhìn với vẻ khiếp sợ. Nhưng sau đó bỗng nàng ta hoàn hồn, chậm chậm rồi đi rồi quay về, đi tới chỗ đôi nam nữ cứ vừa lùi vừa viết. Chữ chẳng chịt trên mặt đất như mặt ngư, rõ như ban ngày. Thị nữ một tay cầm sách một tay cầm bút, nhanh chóng ghi lại lời văn đáp của lang quân và nữ lang.

Vấn tình ở ruộng đất.

Trở thành giai thoại truyền đời.

***

“Cha ——” Một toán người cười tuấn mã phi đến, mấy người thanh niên nháy xuống từ trên ngựa. Có quan viên Nam quốc, cũng có quan viên Bắc quốc. Bọn họ muốn hỏi Lục tam lang về chuyện đàm phán hai nước Nam quốc, nhưng đang định gọi người thì bị Lục nhị lang Lục Hiến đứng bên ngoài ruộng quát, tỏ ý bọn họ đừng làm phiền hai người dưới kia. Lục nhị lang ngăn ngừa nhìn dưới ánh nắng nhạt màu, đôi trai tài gái sắc cúi đầu giương mắt mỉm cười, khăng khít thân mật vô cùng.

Hắn không biết những người đứng phía sau cũng ngăn người khi nhìn Lục Quân và La Linh Dư theo tầm mắt hắn, rồi im lặng một cách kỳ lạ.

Hành Dương vương Lưu Mộ nhìn La Linh Dư, hai mắt tối sầm, thăm như: Nếu ta và La nương từ như thế... thì hay biết mấy.

Thái tử Lục Dương đi theo sau trưởng quan Bắc quốc cũng thất hồn lạc phách, nhủ thầm: Nếu Tuyệt Tuyệt là tiểu thiếp của ta thật... thì hay biết mấy.

Tình nhân thành đôi, tuyệt đại giai nhân. Ở khoảnh khắc nhân duyên đã định, sẽ có người ít nhiều cũng cảm thấy đau lòng mất mát. Chỉ có điều, chuyện đó không quan trọng.

***

Đầu tiên là đột ngột cáo hôn, rồi lại đến khắc chữ lấy thẻ trong đêm tối, cuối cùng là vấn đáp ở giữa ruộng đồng. Sau ba lần chuẩn bị, Lục tam lang mới nghe được một tiếng “được” từ La Linh Dư.

Giống y hệt trong giấc mơ của Lục nhị lang, không ai ngăn cản, Lục tam lang cũng không đợi nổi nữa. Sau khi La Linh Dư dè dặt gặt đầu, trung tuần tháng Ba chính là ngày lành tháng tốt, vào ngày hôm ấy, Lục tam lang cưới nữ lang La Linh Dư của La thị Nam Dương về làm vợ.

Chu Dương Linh vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, có thể thấy hai người này thành hôn trước khi nàng rời đi là đã an ủi nàng đôi phần rồi; Phạm tứ lang của Phạm thị Nam Dương say bí tỉ, không dám đến dự lễ.

Kể ra thì điều kiện ở Nam Dương có hơi kém, không bằng Kiến Nghiệp. Nhưng trong phạm vi khả năng của mình, Lục Quân vẫn cho La Linh Dư một tiệc cưới vô cùng rạng rỡ, thỏa mãn lòng hư vinh của nàng. Cuộc hôn nhân này, quý thân xui khiến thế nào lại dẫn quan viên Nam quốc và Bắc quốc cùng tới dự lễ. Vì cuộc đám phán tiến hành không tệ nên quan viên Bắc quốc cũng chuẩn bị quà cáp chu đáo, tới chúc mừng Lục tam lang rước kiều thế về nhà.

Quà chúc mừng ở Kiến Nghiệp cũng chảy vào không ngừng.

Sĩ tộc thượng lưu và hàn môn tâm trung cũng được mới tới, quân đội và quan viên từng chịu ân huệ nên cũng tới chúc mừng. Danh vọng của Lục tam lang vang dội ở Nam Dương, La nữ lang cũng có được tiếng thơm, hôn nhân của đôi Kim đồng Ngọc nữ này lại trở thành giai thoại truyền khắp dân gian. Hôn lễ xa hoa, khí thế ngút trời, vượt quá sức tưởng tượng.

Từ trời tối đến khi trời sáng rồi lại tới tận chiều hôm, tiếng đàn sáo ca hát liên miên, trái cây đủ màu dồn dập dâng lên.

Khi sắc trời còn chưa sáng, Lục tam lang mặc áo cưới đến La gia đón nữ lang xuất giá. Đường ca La Diễn của La Linh Dư công nàng ra, giao nàng vào trong tay Lục tam lang. Tiếp đến, cả hai cùng lên xe đi dạo một vòng trong thành Nam Dương. Lang quân và nữ lang tiếp nhận quà cáp của người qua đường, có mấy lần xe ngựa bị chặn không đi được.

Các nữ tử hô to: “Lang quân, lang quân...”

Cũng có nam tử đau lòng: “Sao La nữ lang lại xuất giá rồi...”

Trên quãng đường hết đi lại dừng, người qua đường đi theo hứng hạt dưa vàng hạt dưa bạc rơi xuống, tiền muôn bạc biển của Lục gia khiến dân chúng rất háo hức vui mừng. Phải một canh giờ trôi qua, Lục Quân mới dẫn được La Linh Dư từ La gia đến Lục trạch tạm thời – mà vốn hai nơi chỉ cách nhau có hai con hẻm.

Trường bối không có ở đây, Lục nhị lang dẫn tân lang tân nương hành lễ theo người chủ trì. Hai người bái thiên địa trước, rồi lại bái bái vị của cha mẹ hai người. Trường bối Lục gia không có mặt, trường bối La thị Nam Dương đứng bên nhìn đó cả vành mắt, thờ dài cảm khái vì cả hai vẫn còn trẻ mà đã mất cha mất mẹ. Cuối cùng, Lục Quân và La Linh Dư mới trịnh trọng giao bái.

Tới khi ngẩng đầu lên, Lục Quân chỉ thấy trước mắt toàn ngọc đẹp, người đối diện dùng quạt che mặt, chỉ lộ đôi mắt mỉm cười.

Bọn họ làm lễ trước tất cả mọi người, quý xuống trước bàn cùng cắn một miếng thịt, cùng uống rượu hợp cần. Một sợi tơ đỏ nối giữa tay cả hai, sau khi lễ xong, Lục Quân nắm tay nữ lang cầm quạt đi đến phòng tân hôn ở đằng sau. Người dự lễ vẫn còn quyến luyến, toan định đi theo. Lúc này Nam quốc đang thịnh hành tập tục nháo động phòng, La Linh Dư lại là giai nhân như thế, ai mà không muốn vào phòng tân hôn thăm hỏi tân nương?

Nhưng tân lang lại quá hẹp hòi. Bọn họ mới ra khỏi đại sảnh thì binh sĩ trong quân đã bước ra, nghiêm túc ngăn cản, không để tân khách đến nháo động phòng.

Có tranh chấp cũng có khuyến nhủ.

Sau một hồi gây vò, lại mất một canh giờ nữa thì phòng tân hôn mới yên tĩnh lại. Trong phòng yên ắng, trên tay La Linh Dư đau nhức, thấy không có động tĩnh thì bèn đặt quạt nhưng trong tay xuống. Vừa đặt xuống, lập tức trông thấy Lục Quân ngồi cạnh nàng, trong mắt là ngọn lửa bập bùng. Bầu không khí yên tĩnh đến mức quái dị, làm cả hai thấy xấu hổ ngại ngùng.

Con tim La Linh Dư run lên, nhìn Lục Quân đôi mắt đi nơi khác, rót một ly rượu rồi đứng dậy tiến về phía nàng. Chẳng đứng trước mặt nàng, lúc cúi người đưa rượu thì thấy La Linh Dư sững lại, trong mắt chột hiện lên vẻ giáo hoạt.

La Linh Dư nhận lấy ly rượu trong tay chàng, ngẩng đầu lên cười với chàng: “Cám ơn phu quân.”

Nàng ngọt ngào gọi một tiếng “phu quân” khiến lồng ngực Lục Quân nóng bừng. Nhưng Lục Quân nhìn nàng, cảm thấy lời “cám ơn” này có vẻ kỳ quái. Chàng nghiêng đầu: “Cám ơn ta cái gì?”

La Linh Dư: “Ngày hôm đó thiếp cầu Phật tổ Bồ tát, sốt sắng không khác gì ruồi dứt đầu. Thiếp cầu nguyện, hy vọng mình có thể gả cho một phu quân tốt, nhưng phu quân lại mắng thiếp, nói thiếp cầu Bồ tát thì chỉ bằng cầu chàng. Lúc đó phu quân mắng thiếp đến nỗi làm thiếp không ngóc đầu lên được, nói chuyện rất khó nghe.”

Lục Quân mỉm cười, nghiêng người ở trên giường, thông dong ưu nhã tựa núi ngọc nghiêng đổ. Chàng cười nói: “Ta có đối xử tệ với nàng thế ư? Sao ta không nhớ nhỉ.”

La Linh Dư dẫu môi, nàng đứng dậy, một hơi uống cạn rượu chàng đưa tới, sau đó mới dèo miệng: “Chàng tệ như vậy đấy... Nhưng thiếp vẫn phải cảm ơn phu quân, đã để thiếp được gả cho một phu quân tốt như mong muốn.”

Lục Quân vươn tay ôm nàng vào lòng, ngời nhẹ ở cổ nàng, khăn giọng chế nhạo: “Ồ... Vậy ai là phu quân tốt? Mít Ướt đang khen ai đấy?”

“Chàng... Biết rồi còn hỏi!”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129

Loan phượng đào điền trong đêm động phòng hoa chúc, vuốt ve ai đáng vẻ thướt tha.

Mới đầu nữ lang còn thốt lên tiếng kêu bé nhỏ, có phần không dễ chịu, song lang quân lại chẳng nói chẳng rằng, chốc chốc lên tiếng đùa giỡm đôi câu; rồi về sau, nàng khàn khàn rên khẽ, giọng kéo dài như dệt tơ, mềm mại cứ vào tim chàng. Có kim nén cũng có trầm luân hướng thụ, âm thanh nam nữ như hòa vào nhau, lúc nặng lúc nhẹ như đàn cô ngân khúc. Người ngoài nghe thấy lại đỏ mặt tía tai.

Nam nữ ái ân xưa nay đã vậy.

Rồi dần dà cũng quen, người trong cuộc chậm rãi nếm được mỹ vị. Tinh tứ ôm ấp, quyến rũ dụ dỗ, mồ hôi ướt đầm toàn thân, quần quít chẳng muốn rời xa.

***

Sau khi thành thân, Lục tam lang tỉnh thần phơi phơi suốt ngày. Hôm sau khi bàn luận chuyện công việc, ai ai cũng dễ bề nhận thấy nụ cười luôn thường trực trên môi chàng, thân thiết hơn hẳn so với hình tượng thanh cao không thể với tới bình thường. Trong ngày hôm ấy, biết bao người kẻ ao ước kẻ ghen tị cùng than: La nữ lang đúng là có bản lĩnh, có thể khiến lang quân kiêu ngạo như thế phải cúi người.

Ồ, giờ đây không phải là La nữ lang nữa rồi, phải là Lục tam thiếu phu nhân mới đúng.

Có điều Lục Quân cũng chỉ vui vẻ được trong ngày hôm ấy mà thôi, bởi vì buổi tối nhị ca Lục Hiển mặt mày ù dột, thờ dài thườn thượt đã đến thăm. Lục nhị lang thấy La biểu muội ở trong phòng, nhìn nữ lang xinh đẹp đang chỉ huy thì nữ người hầu bưng trà rót nước. Địa bàn của tam đệ đã có thêm một nàng kiều, sau này sẽ còn luôn ở đây, Lục Hiển vẫn chưa quen lắm. Nhưng đồng thời Lục nhị lang cũng thầm vui: đúng là vì nhỏ có mình giúp, nên tam đệ và biểu muội mới có thể sửa được chuyện tốt trăm năm. Nếu mình có thể giúp đệ muội muội đến bước này, thì có lẽ cũng giải quyết được mọi họa sinh non chăng?

La Linh Dư gòì nhìn mặt đoán ý, thấy Lục nhị lang đến tìm phu quân nói chuyện, không đợi nhị biểu ca ám chỉ thì nàng đã tự tìm có đi ra ngoài, nhường lại địa bàn trong phòng cho nhị biểu ca.

Nữ quân thướt tha dẫn tất cả người hầu trong phòng lui ra, còn quan tâm khép cửa lại. Lục Hiển nhìn đến trợn mắt há mồm, tới khi hoàn hồn, mới cúi đầu nói với Lục Quân đang ngồi nghiêm chỉnh: “... Biểu muội biết thức thời như vậy, muốn làm tam đệ khuây khỏa sao?”

Lục Quân ngồi trước bàn nhỏ, nghe thấy thế thì sờ cằm, nửa cười nửa không: “... Đúng vậy.”

Chàng sớm đã đoán được La Linh Dư sẽ như thế nào khi trở thành vợ, nhất định sẽ chăm sóc phu quân hết mực. Ngày trước chàng còn ghen tị với lang quân có thể cưới được La Linh Dư, nào ngờ một năm sau, người ôm mỹ nhân về lại là chàng. Từ khi chàng và La Linh Dư quen nhau, cả hai luôn đầu trí đầu dưng, rồi từ chán ghét trở thành tình yêu... Kể ra cũng truyền kỳ.

Có điều Lục Quân và La Linh Dư không giống nhau, La Linh Dư rất thích khoe khoang này nọ, nhưng Lục Quân lại không thích chia sẻ tâm sự của mình với người ngoài. Chàng mỉm cười, lướt qua chủ đề mình cưới vợ, đưa tay nhắc lấy bình trà trên bàn, rót trà cho nhị ca: “Nhị ca lại niềm mơ thấy gì sao? Giấu lâu như vậy, đã vắt và cho nhị ca rồi.”

Lục Hiến một lời khó nói hết: ... Bấy giờ hân mới tới, thế mà tam đệ đã đoán ra hân giấu giặc mơ kia rất lâu rồi sao?

Lục Hiến trầm ổn, trừng mắt không vui nhìn tam đệ có vẻ tùy tiện. Lục Quân vẫn bình thản, lúc này Lục Hiến mới thờ dài, thấp giọng nói: “... Huỳnh vốn không muốn kể lại giấc mơ này, bởi vì chỉ mơ thấy một phần, không đầu không đuôi, không biết về sau sẽ xảy ra chuyện gì. Năm vừa qua huỳnh cũng giải mộng, nhưng có điều vì lờ mờ nên tính sai. Huỳnh cũng sợ đệ nghĩ sai chủ ý của giấc mơ.”

Lục Hiến thoáng im lặng, sau đó mới nói ——

“... Huỳnh nằm mơ thấy vào mùa hè, Kiến Nghiệp xảy ra bạo loạn, các thế lực khắp nơi hỗn chiến. Chiến tranh ảnh hưởng đến thành Đan Dương. Khi ấy toàn bộ Lục gia đều ở trong thành Đan Dương, chiến lửa lan đến trên người nữ quyền Lục Quân. La biểu muội bốn ba trước sau, cứu người từ trong lửa ở chỗ kẻ địch... Rất loạn, nơi nơi toàn là máu, toàn là kẻ địch xông vào. Lục gia có hộ vệ nghiêm ngặt, mới đầu các nữ quyền rất hoảng hốt, về sau cũng nghe theo sắp xếp của La biểu muội. Nhưng La biểu muội bị chân kinh, ngày đêm đó muội ấy sinh non.”

Lục Hiến khiếp sợ, cảnh tượng trong mơ lại hiện lên rõ rệt trước mắt, mơ hồ có thể thấy được trong con hẻm âm u, nữ lang ôm bụng ngồi xổm xuống. Mồ hôi lạnh túa ra đầy đầu, dưới váy dính máu. Dù vẫn luôn tỉnh táo bốn ba, chu toàn với kẻ địch, lại có thể giúp phu quân cứu người nhà, nhưng máu thấm ra váy càng lúc càng nhiều, đến La Linh Dư cũng sợ hãi.

Nàng sợ hãi rơi lệ, cánh tay túm lấy thị nữ run lên: “Làm sao đây, làm sao đây... Ta không cố ý...”

Nàng khóc lóc: “Tuyệt Thần ca ca... Tuyệt Thần ca ca, mau đi tìm huỳnh ấy đi! Hu hu hu, tìm huỳnh ấy ——”

Trong lòng nàng hoảng hốt sợ hãi, ôm bụng khó chịu. Đây là đứa bé đầu tiên của dòng chính Lục gia trong thế hệ này, được cả gia tộc coi trọng. Đây cũng là đứa con đầu tiên của Lục Quân, nhưng... Trong con hẻm tối mù, chiến hỏa khắp nơi, biểu muội lại chỉ có một mình, nghẹn ngào khóc nức, cuối cùng ngất xỉu trong ngực thị nữ, cảnh tượng đó liên tục hiện lên trước mắt Lục nhị lang sau khi hân tỉnh lại. Khi Lục Hiến nói lại giấc mơ này cho Lục Quân, lòng vẫn còn đau thương.

Trông mắt Lục Quân co lại, chẳng cup mắt không nói gì.

Lục nhị lang thấy chàng như thế thì do dự, an ủi bảo: “Thực ra giấc mơ này rất dễ hóa giải, dễ hơn so với từ cục ngày trước của đệ nhiều. Nếu La biểu muội đã sinh non, vậy muốn giải giấc mơ này thì tạm thời tam đệ đừng chạm vào muội ấy là được. Như vậy, muội ấy sẽ không mang thai, dĩ nhiên sẽ không xảy ra bất trắc trong chiến tranh.”

Lục Quân chán động.

Chàng giương mắt nhìn nhị ca chân thành đưa ra ý kiến. Lục Quân không nhịn được nói: “Đệ mới cưới vợ, huỳnh lại bảo đệ đừng chạm vào nàng ấy? Nhị ca, là huỳnh điên hay đệ điên đây?”

Lục Hiến không vui: “Sống chết trước mắt, sắc quan trọng đến vậy sao?”

Lục Quân: “...”

Chàng giơ tay che mặt thờ dài, không nói gì thêm nữa. Nhị ca nhàn hạ trang nhã, chỉ biết đến thơ văn, không phải là người háo sắc. Tất nhiên sẽ không biết khi nếm được sắc rồi, trong lòng muốn nhịn thì thân thể cũng khó mà nhịn nổi. Chết dưới hoa mẫu đơn... Lục nhị lang vẫn chưa gặp được bông mẫu đơn của mình, cho nên cũng không biết lang quân thành thân rồi thì sẽ nghiệm sắc, cứ nghĩ đến chuyện kia, khó mà nhịn được.

Lục tam lang chỉ thấp giọng nói: “Chuyện này... cứ coi như là bất trắc đi. Đa tạ nhị ca đã nhắc nhở, đệ và Linh Dư sẽ lưu ý. Chuyện trong mơ... Đệ tuyệt đối không cho phép nó xảy ra.”

Lục Hiến gật đầu, nhìn sắc mặt điềm tĩnh của tam đệ thì chán chừ: “Tuyệt Thần, từ khi có đệ nhắc nhở huỳnh, nói huỳnh là người may mắn được trời cao quan tâm, huỳnh lại có cảm giác... huỳnh ngờ rằng, bản thân vốn không phải mơ thấy tình yêu của đệ và La biểu muội. Huỳnh chỉ nhìn chăm chăm vào tình yêu của đệ... Có lẽ do huỳnh chỉ quen thuộc với đệ, mà trong mơ đệ lại rất quan trọng. Cứ như nhất cử nhất động đều có thể thay đổi con đường tương lai. Nhưng cho đến bây giờ, mâu chốt giữa thực và mơ không phải là tình cảm của đệ, thực chất giấc mơ của huỳnh là thế cục của Nam quốc trong tương lai.”

Lục Quân nhướn mày, bắt ngờ nhìn hân.

Tìm Lục Hiến đập thịch, biết ánh mắt này của Lục Quân có nghĩa là có thể mình đã đoán đúng. Rốt cuộc hân cũng đoán trúng được một lần, Lục Hiến vốn cũng kích động, cầm tay tam đệ đặt ở trên bàn: “Vậy có phải ý bảo rằng, muốn huỳnh thay đổi thế cục của Nam quốc không? Huỳnh quan trọng tới vậy sao? Huỳnh có thể làm gì... Đứng rồi tam đệ, vì sao ở trong mơ, lúc thành Đan Dương bốc cháy, biểu muội chăm sóc người nhà, thì cả hai chúng ta đều không ở trong thành Đan Dương? Khi đó nếu đệ ở bên cạnh biểu muội, thì muội ấy cũng không đến nỗi...”

Sắc mặt Lục Quân khá trầm tĩnh.

Có thể Lục Hiến không giải được giấc mộng của mình, song hân hiểu tam đệ. Mi tâm hân giật giật, nghiêng người tới trước, run rẩy thấp giọng: “... Đệ biết vì sao xảy ra chiến hỏa trong thành Kiến Nghiệp đúng không? Có liên quan đến đệ?”

Sau một lúc yên lặng, lời Lục Quân nói ra khiến Lục nhị lang khiếp sợ như nghe thấy sấm sét giữa trời quang: “Nói thật, giấc mơ này của nhị ca thực sự khiến đệ khá bất ngờ. Đệ không biết Linh Dư có thể sinh non... Bấy giờ biết rồi thì ắt sẽ tránh. Nhưng ngoài điều đó ra, thật sự không cần nhị ca nói cho đệ biết thì đệ cũng có thể đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Thậm chí đệ có thể đoán được huỳnh sẽ mơ thấy gì sau khi Linh Dư sinh non.”

Lục Hiến: “...!”

Nhìn ánh mắt tam đệ thâm trầm, đầy mắt đầy đóm lửa, chậm rãi nói: “Nhị ca, vì sao huỳnh cứ liên tục nằm mơ? Vì đệ phòng tai nạn sắp đến sao? Luôn đề phòng, đề đặt đeo cùm nháy múa ở cạnh quỹ đạo sự kiện như thế, có phải rất mệt không? Đệ đã thí nghiệm nhiều lần, trước đó có suy đoán rồi, bây giờ chỉ là nhị ca chứng minh suy đoán của đệ thôi... Mỗi một lời nói hành động hay quyết định bị thay đổi, thì giấc mơ tiên tri của huỳnh, về mặt nào đó sẽ bị đệ thao túng.”

“Đệ còn đoán được sau chuyện Linh Dư sinh non, nhị ca sẽ nằm mơ thấy gì... Nhưng đệ không thể nói với huỳnh. Một khi huỳnh kinh động thì sẽ hỏng đại sự của đệ. Huỳnh chỉ cần biết, đệ không cần mộng dạy đệ nên làm gì, mà là đệ sẽ thao túng tương lai đó đi về phía nào.”

“Nhị ca vất vả lâu rồi. Sau này, chỉ cần không có tai nạn thì nhị ca cứ đứng ngoài chờ xem thôi. Đối với đệ thì câu chuyện trong mơ của huỳnh không còn ích lợi gì, cũng không dẫn đường được gì, nhị ca không cần phải nói cho đệ nghe. Ồ, nhưng dĩ nhiên, nếu nhị ca nằm mơ thấy Dư Nhi muội muội thể nào thì vẫn có thể nói cùng đệ.”

Lục Hiến trở mặt, nghiêng rằng: “Được, huỳnh không hỏi nhiều... Nhưng đệ thừa nhận chiến tranh Kiến Nghiệp xảy ra là vì có đệ những tay đứng không? Đệ muốn làm gì?”

Lục Quân dăm chiêu: “Vốn cũng không phải do đệ những tay... Nhưng hiện tại sẽ bắt đầu vì đệ. Nhị ca cứ im lặng theo dõi thay đổi là được. Nhị ca hãy tin đệ, đệ tuyệt đối không làm chuyện bất lợi với Nam quốc.”

Lục Hiến nói chuyện với tam đệ hai canh giờ liền, cuối cùng rời khỏi phủ đệ của Lục tam lang trong ngơ ngác. Trước khi đi, Lục Quân tiễn huỳnh cả ra khỏi phủ, dặn dò: “Nhị ca đừng nói với ai về giấc mơ này cả... Vì không ảnh hưởng đến đại kế của đệ.”

Lục nhị lang buồn bã gật đầu, được tam đệ tiễn ra cửa. Cũng may giờ đây gánh nặng trên vai Lục Hiến đã nhẹ đi, bởi vì Lục tam lang đã nói rất rõ với hân, giấc mơ của hân không có ích gì nữa, hân không cần phải cứ căng thẳng trước sau, cầu thần bái Phật đầu toàn đầu hồi. Sự nghi ngờ bắt an của hân đã được Lục Quân tiếp nhận toàn bộ. Lục Hiến ý thức được tam đệ có mưu đồ, đáng tiếc tam đệ đã không muốn nói, thì bất luận hân có làm gì cũng không tra hỏi được.

Lục Hiến cười khổ: Mơ lâu như vậy... Cuối cùng lại được bảo là mơ không có ích gì, cứ giao hết cho Lục Quân là được.

Có lẽ hân có số mệnh của một sĩ đại phu nhân tàn rồi.

***

Lục Quân không thể nói với nhị ca là chiến tranh Kiến Nghiệp có liên quan đến chuyện các hoàng tử tranh quyền đoạt lợi. Sau khi chàng làm thí nghiệm về giấc mơ Lục nhị lang, bèn viết thư hỏi Trần vương Lưu Thục đang ở Kiến Nghiệp. Lưu Thục nói Lão hoàng đế vốn lớn tuổi, gần đây không chỉ bị nữ sắc mù mị mà còn trầm mê chuyện huyền đàn, chỉ nghe lời phương sĩ đạo sĩ, uống đan dược lung tung, coi thái y như không. Lão hoàng đế không còn sống được bao lâu nữa... Thế nên động thái của các công tử Kiến Nghiệp cũng càng lúc càng to gan.

Triệu vương Lưu Hôe chỉ là một phần nhỏ trong đó mà thôi.

Nhưng thứ sử Hàn Minh Từ mới được phái tới Nam Dương lại đề Lục Quân phát hiện ra Lưu Hôe có cấu kết, mưu đồ với Bắc quốc. Trong lời xàm ngôn của công chúa Bắc quốc và sự giúp đỡ của quan viên Kiến Nghiệp có quan hệ tốt với sử thần Bắc quốc, châu quận Nam quốc lại được phân chia lần nữa, chỉ cần Đinh Xuyên, Nam Dương xếp vào phạm vi thế lực của Lưu Hôe thì Lưu Hôe sẽ được lợi lớn, nên nghiễm nhiên sẽ muốn trao tặng Bắc quốc. Vốn định chia nhỏ Nhĩ Dương cho Bắc quốc, nhưng sự đền đáp của Triệu vương... đã bị Lục Quân nhay ben chặt đứt.

Bắc quốc không lấy được lợi, dĩ nhiên sẽ không cam lòng, thế là Lưu Hộc phải trả cái giá lớn.

Chiến tranh Kiến Nghiệp nổi lên, chỉ dựa vào các công tử trẻ tuổi không có binh lực trong tay thì khó mà chống chọi được. Tất nhiên là do Bắc quốc gây ảnh hưởng dẫn đến... Chỉ trong chớp mắt, Lục Quân đoán được hiện tại trong quốc đó Kiến Nghiệp Nam quốc, sợ là đã có quân đội Bắc quốc tràn vào đó, chờ thừa nước đục thả câu.

Lục Quân mỉm cười: Muốn đục nước béo cò à... Chẳng nghĩ đến nguyên nhân gây ra chiến tranh ở Kiến Nghiệp, không phải bây giờ đã đến lúc rồi sao?

Lục tam lang cup mắt, trái lại chẳng đã kìm hãm giấc mơ của Lục nhị lang, vung tay thay đổi mọi chiều hướng. Chẳng muốn thao túng mọi chuyện phải tiếp diễn theo như chàng muốn, muốn từng bước một đưa bạn tốt nhiều năm của mình đi vào con đường mà chàng hy vọng Lưu Thục sẽ đi. Xem ra bây giờ không thể không tranh đoạt rồi... Nhưng lại không thể kìm giấc mơ của nhị ca với người ngoài, có nói thì người ta cũng không tin. Lục Quân dứt khoát tự mình đẩy chuyện đi về phía trước.

***

Chuyện trò với nhị ca một đêm, sau đó lại lưỡng lự trầm ngâm, viết mấy phong thư gửi cho Trần vương Lưu Thục ở Kiến Nghiệp. Xong xuôi tất thấy mà La Linh Dư vẫn chưa về, Lục Quân nghĩ đến chuyện có thể nàng sẽ sinh non, trong lòng lập tức thấy áp lực. Chàng xoa trán, đi ra ngoài tìm La Linh Dư.

La Linh Dư đợi trong nhả xá tại phòng bên, đang rửa quần cò. Một thau nước đặt trước mặt nàng, ngón tay trắng nõn của nàng khuấy nước, cùng thị nữ đỏ cò vào trong thau. Những quần cò trắng đen như đá bóng lọt văng lung tung, ánh nước loang lổ hắt lên trên mặt nữ lang đang khom lưng, từng tia sáng dao động dập dề.

Đôi mắt Lục Quân u ám, im lặng nhìn nàng một lúc lâu.

La Linh Dư nhanh chóng phát hiện, ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn chàng, dùng ánh mắt hỏi có phải nhị biểu ca đã đi rồi không. La Linh Dư ngáp: “Tuyệt Thần ca ca tới đây làm gì thế? Muội rửa xong cò sẽ về phòng ngay.”

Lục Quân đi tới, ra hiệu cho thị nữ lui ra. Chàng đứng sau lưng La Linh Dư, bắt thỉnh linh vân tay vuốt ve càn cò trắng ngần của nàng. Chàng mới từ bên ngoài vào nên ngón tay rất lạnh, làm nữ lang so vai, xoay người mắng khẽ: “Huỳnh làm gì thế?! Huỳnh đứng là xấu xa, cứ thích bắt nạt muội!”

Lục Quân nhìn ánh mắt nén giận của nàng thì bật cười một tiếng, như thể chỉ thích trêu cợt nàng.

La Linh Dư nổi giận, muốn nhảy lên liều mạng với đồ xấu xa, thì bất chợt Lục Quân đã cúi người, ôm lấy vai nàng từ phía sau, môi chạm nhẹ lên tóc mai nàng, chứa tình nồng dịu dàng. La Linh Dư nhạy cảm: “Huỳnh sao thế? Mắt húng à? Nhị biểu ca đã nói gì ư?”

Lục Quân cup mắt, tầm mắt vượt qua đôi ngực cong vút mà rơi xuống bụng nàng. Trong lòng lại thấy áp lực, Lục Quân thử thăm dò: “Đầu tháng sau khi đàm phán xong, sẽ trở về Kiến Nghiệp. Dư Nhi muội muội thấy... muội đừng về Kiến Nghiệp nữa, đến Nghi thành với Chu lang thì sao?”

La Linh Dư: “...!”

Nàng hỏi: “Tại sao?”

Lục Quân đáp bằng quơ: “E là Kiến Nghiệp sẽ xảy ra chiến loạn... Ta lo muội bị cuốn vào trong đó, phải chịu khổ. Nếu muội ở Nghi thành, có Chu Tử Ba, và cả danh sĩ của Chu Đàm chăm sóc... thì ta yên tâm hơn. Dư Nhi muội muội có đồng ý không?”

Chàng như đang bàn bạc với nàng, nhưng ý tứ trong câu lại rất rõ ràng, hiển nhiên là chàng đã có chủ ý. La Linh Dư được chàng ôm lấy từ phía sau, nhũ mảy. Nàng không thích Lục Quân sắp xếp mọi thứ cho mình, nàng cũng không vui khi phải rời khỏi Lục Quân. Vất vả lắm nàng mới gả cho chàng, còn chưa gần gũi được hai hôm thì chàng lại muốn đưa nàng đi... Nhưng La Linh Dư nhìn lang quân dán vào mặt nàng, thấy sắc mặt Lục Quân hồ hững, có vẻ tinh thần không tốt lắm.

Tím nàng mềm đi, không muốn mới thành thân đã gây gổ với chàng.

Nữ lang dịu dàng cười nói: “Muội nghe theo phu quân hết. Muội thích việc gì cũng có phu quân chăm sóc.”

Lục Quân miễn cưỡng mỉm cười, khen nàng hiểu chuyện. Lòng chàng không yên nên không phát hiện nữ lang trong ngực đảo mắt liên hồi. Rõ ràng là không có ý định an phận.

***

Ngày hôm sau, Lục Quân nói với Chu Dương Linh về sắp xếp cho La Linh Dư. Chiến sự Nam Bắc đã kết thúc, phụ thân Nghi thành nôn nóng thúc giục, Chu Dương Linh cũng sắp phải về Nghi thành. Lúc nàng đang buồn rầu thì Lục Quân lại gửi gắm La Linh Dư cho nàng, Chu lang nữ giả nam trang sững sốt, nhưng nàng thông minh, ngay lập tức phát giác ra điều gì đây. Song Chu Dương Linh có ưu điểm là chưa bao giờ bối rối gây khó dễ, nên nàng đồng ý ngay.

Chu Dương Linh nói: “Tam lang yên tâm, nhất định ta sẽ chăm sóc La muội muội như muội muội ruột của mình.”

Lục tam lang càng không yên tâm: “Đừng chăm sóc quá. Dư Nhi nhà ta là ngọc cò đầu tường, trong chuyện tình cảm thường nhìn cái này cũng tốt, nhìn cái kia cũng không tệ, thường hay mơ hồ. Cô mà tốt với nàng quá, nàng lại dễ sinh tình... Cô đừng có vì ta mà chăm sóc ra một phu nhân hồng hạnh vượt tường là được.”

Chu Dương Linh ngẩn người, sau đó mỉm cười: “...”

Nhưng chiều hôm ấy, lúc Chu Dương Linh đang thu dọn hành trang để về Nghi thành thì La Linh Dư chạy đến, thở hổn hển đi vào tìm nàng: “Chu lang, Chu lang... Huỳnh phải giúp muội!”

Chu Dương Linh đặt đồ trong tay xuống, quan tâm hỏi nàng đã gặp phải chuyện gì.

Nữ lang thở dốc, được Chu lang đỡ ngồi xuống. La Linh Dư che mặt nức nở, nước mắt chan chứa. Nàng vô cùng buồn bã, oán niệm liên tục: “Phu quân muội là đồ khốn, bọn muội chỉ mới thành thân mà chàng đã muốn vứt bỏ muội, định về Kiến Nghiệp một mình. Ngoài miệng thì nói là tốt cho muội, nhưng ai biết trong lòng nghĩ gì? Không biết có phải do cảm thấy muội làm chàng mất thể diện, nên mới không muốn để muội về Kiến Nghiệp với chàng?”

“Trước đó chàng còn nói muội, trách muội lắm chuyện...”

Chu Dương Linh: “...”

Biểu cảm một lời khó nói.

Cặp phu thê này... cặp phu thê này... Trước sau giải thích lệch lạc như thế, bọn họ đúng là biết chơi mình mà.

La Linh Dư buông tay xuống, ngẩng mặt lên, hai mắt ửng đỏ, chớp đôi mắt sáng đầy động lòng: “Muội chỉ có Chu lang thôi, Chu lang à, huỳnh phải giúp muội đây. Muội không thể bị vứt bỏ được...”

Chu Dương Linh thật sự, thật sự không thoát được sự cầu khẩn nũng nịu của La Linh Dư, bèn bắt đầu dĩ đồng ý.

Nàng sao có thể chơi lại được đôi phu thê tân hôn này đây?

Chu Dương Linh chỉ nói: “Đáng tiếc tam lang khó đối phó, y nhạy cảm đa nghi, ta nói với y, sợ y cũng không tin ta.”

La Linh Dư cười thần bí: “Chỉ cần Chu lang giúp muội là được rồi. Còn về phu quân... Muội có cách để huỳnh ấy nghe.”

***

Đêm hôm ấy rất yên ả, ban đêm Lục Quân muốn ăn ái nhưng lại bị La Linh Dư từ chối. Trong lòng Lục Quân vẫn còn canh cánh chuyện sinh non, nên khi nàng không chịu thì chàng cũng không ép. Nhưng đến hôm sau khi làm việc xong trở về phủ, Lục Quân đi vào thư phòng, vốn chỉ muốn đọc sách một lát. Chàng cầm sách vào nhà, bất ngờ thấy La Linh Dư cũng ở trong phòng, đang nằm trên bàn vẽ gì đấy.

Lục Quân đi qua bên người nàng, bắt gấc nghiêng đầu nhìn nàng thêm mấy bận. Bởi vì hôm nay nữ lang mặc y phục mỏng như cánh ve, lụa mỏng mười mấy lớp, nhưng Lục Quân vẫn có thể thấy được yếm đỏ đằng sau y phục, vật vậy trắng như tuyết, còn cả làn da như băng ngọc kia nữa. Nữ lang chỉ cài trâm bạc, mái tóc dài xoa tung trên vai, gò má như minh ngọc, không điểm trang phấn son.

Lục Quân lại nhìn nàng.

Bởi vì chàng gần như chưa thấy La Linh Dư không trang điểm bao giờ. Con người nàng rất coi trọng dung mạo, lúc gặp người ta, dù là gặp chàng thì nhất định cũng phải trang điểm kỹ càng. Ngay đến son phấn nàng điều chế cũng không chỉ có màu sắc rực rỡ, mà còn không có độc có thể ăn, cho nên Lục Quân cũng không nói được gì. Nhưng chàng vẫn tiếc nuối khi rất ít thấy dáng vẻ không son phấn của La Linh Dư ——

Mà bây giờ, nữ lang đứng cách chàng mấy trượng cúi đầu về tranh lại không hề điểm trang.

Lục này trông nàng rất nhỏ nhắn xinh xắn, ít đi điểm sắc nhưng lại nhiều thêm nét thơ ngây. Cuối cùng cũng giống dáng vẻ một cô gái mười mấy tuổi...

Bỗng La Linh Dư nghiêng đầu, nhìn lang quân ngồi nghiêng trên giường. Con người nàng sáng loáng, bất thình lình nhìn tới, Lục Quân cũng không né tránh, còn cười nhìn nàng. La Linh Dư chất vấn: “Huynh nhìn muội làm gì?”

Lục Quân hơi cụp mắt, nửa cười nửa không: “Muội muội lớn rồi.”

La Linh Dư ngạc nhiên, đầu óc lại mơ màng. Nàng không trang điểm vốn là để quyến rũ Lục Quân. Thường xuyên để phu quân có cảm thụ mới là điều La Linh Dư vẫn luôn kiên trì. Nhưng lúc nàng không trang điểm có lẽ trông sẽ nhỏ tuổi hơn, vì sao Lục Quân lại nói là nàng “lớn” được?

La Linh Dư nhìn xuống theo ánh mắt Lục tam lang, thấy mắt chàng nhìn thẳng vào ngực nàng...

La Linh Dư: “...”

Khóe mắt ửng đỏ, nữ lang nhảy lên!

Nàng cũng biết người này vốn lưu manh mà.

La Linh Dư lúng túng chạy trốn, Lục Quân cười khẽ một tiếng, không nhúc nhích đứng dậy mà cúi đầu đọc sách thật. Nhưng một lát sau, tiếng bước chân rồi đi đã quay lại, đuôi mắt Lục Quân liếc thấy vật vấy nữ lang lướt qua trước mặt mình, chàng cúi đầu, lại được nữ lang nghiêng người ôm lấy.

La Linh Dư quỳ ngồi trên giường, ôm cổ lang quân đang dựa vào gối, môi dán môi chàng, hôn nhau say đắm.

Lục Quân bị bất ngờ làm dịch tới, khẽ “um” một tiếng.

“Bộp.” Cuốn sách trong tay chàng rơi xuống đất, tiểu nương từ co rúc người vào lòng chàng. Một lúc lâu sau, Lục Quân đòi môi đi, xoa nàng nói khẽ: “... Muội uống rượu à?”

La Linh Dư: “Đúng thế, Tuyệt Thần ca ca cũng uống chứ?”

Lục Quân cảm thấy không đúng, theo bản năng muốn từ chối, lại nghe thấy La Linh Dư vui trong lòng chàng làm nũng: “Người ta thích huynh thật mà, muốn ân ái với huynh. Ca ca không muốn sao?”

Bàn tay Lục Quân nắm lấy cổ tay nàng chợt trở nên căng thẳng, hô hấp dần nặng.

Tiểu yêu tinh trong lòng chàng quyến rũ, gần gũi ai oán: “Nhưng lần trước huynh khiến muội không thoải mái, nghe nói uống rượu có thể trợ hứng. Ca ca cũng uống ít chứ?”

...

Lục Quân không có tư lượng cao, cho nên rất dễ bị hạ gục.

Nhưng thế nhân hiếm khi thấy dáng vẻ Lục tam lang làm cán, bởi vì sau khi chàng say, chẳng qua cũng chỉ phóng đảng hơn bình thường chút mà thôi. Thoạt nhìn bề ngoài thì vẫn là dáng vẻ trước sau như một. La Linh Dư quá ngọt quá đẹp, Lục Quân biết rõ là bấy song vẫn bị tán nương nhà chàng hạ gục.

Trong cơn phóng túng, chàng giãy vò nữ lang đến mức bán sống bán chết, còn kịch liệt hơn thường nhiều. Nàng càng rên thì chàng càng hưng phấn, càng không khống chế được lực dưới tay.

Nhưng chàng chỉ làm một lần rồi dừng lại, sau đó lăn ra ngủ say.

La Linh Dư hai đùi run run vòng qua chàng, từ trong màn bỏ ra ngoài, khắp người đầy dấu vết, cánh tay cũng phát run. Nàng trang điểm che đi dấu vết, sau đó đội nón rộng vành ra ngoài. Nàng chuốc say Lục Quân, đương nhiên là vì có chuyện muốn làm.

***

Đêm hôm ấy vốn Lục nhị lang đã ngủ, nhưng lại bị La Linh Dư gõ cửa đánh thức. Biểu muội yêu cầu hẳn kể lại mình đã nói gì với Lục Quân, Lục nhị lang không chịu, La Linh Dư lập tức uy hiếp ——

“Nếu huynh không nói, thì muội sẽ nói với Tuyệt Thần ca ca là huynh mặt người dạ thú, có lòng bất chính với muội, bắt nạt muội.”

Lục Hiến: “...”

Hắn khiếp sợ: “... Biểu muội!”

Sao muội lại là người như vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130

La Linh Dư cảm thấy, nhìn nhị biểu ca có vẻ trầm tĩnh nghiêm túc, song thực chất lại khá ngốc.

Hơn nữa bây giờ nàng cũng đã xuất giá rồi, có thể thỉnh thoảng để lộ bản tính thật trước mặt người nhà phu quân. Dù gì thì... bọn họ cũng không thể giết dây xúi Lục Quân bỏ vợ được.

Thế là trong đêm hôm ấy, nàng đến uy hiếp Lục nhị lang Lục Hiến, ép hẳn phải tiết lộ là mình đã nói gì với Lục tam lang —— “Từ sau khi huynh rời đi, tâm trạng của Tuyệt Thần ca ca trở nên kém hẳn. Nhất định là huynh đã nói gì đó nên mới làm chàng mất hứng.”

Nữ lang xinh đẹp đi vào nhà, nàng nhìn sắc mặt cứng đờ của Lục nhị lang, vừa ngồi xuống vừa nghiêm túc nói: “Muội tuyệt đối sẽ không để chuyện làm phu quân nhà muội mất hứng xảy ra.”

Lục Hiến chấn động, nhìn gương mặt xinh xắn tuyệt trần của biểu muội dưới ánh nến.

Một lúc sau, Lục Hiến chậm rãi thờ dài, bụng nghĩ đằng nào biểu muội cũng đã biết mình nằm mơ, nói với muội ấy thì có chuyện gì được chứ? Tuy tam đệ dặn hẳn không được nói với người ngoài, nhưng La biểu muội đâu phải người ngoài? Thế là Lục Hiến từ tốn thuật lại giấc mộng.

La Linh Dư im lặng lắng nghe, dường như mừng rỡ được tình cảnh đêm ấy theo lời kể của Lục Hiến. Nàng cứu người nhà của Lục Quân, vậy mà lại vấp và sinh non...

La Linh Dư cũng không làm khó Lục nhị lang nhiều, sau khi nghe xong câu chuyện, nàng lập tức đứng dậy chào tạm biệt. Lục Hiến tiễn nàng đến cửa viện, thấy biểu muội bình tĩnh như thế thì muốn nói lại thôi, hẳn chỉ muốn khuyên biểu muội cứ yên tâm. Muốn nói có tam đệ ở đây, nhất định biểu muội sẽ không gặp chuyện giống như trong mơ.

Nhưng tâm trạng của La Linh Dư đang bất ổn, không chú ý nhiều đến sắc mặt nhị biểu ca, uể oải ngồi lên xe về nhà.

Trước sau xuất hành chỉ một một canh giờ, lúc về lại nhà, huân hương trong phòng vẫn chưa cháy hết. Trong không khí ngập tràn mùi hương già nam* cùng thứ mùi mập mờ giữa đôi nam nữ, La Linh Dư ngần ngơ ngồi xuống. Có ba loại hương thượng đẳng, đó là già nam hương, trầm hương và đàn hương, trong đó già nam là loại đắt nhất. Đắt tới nỗi dù khi nhà nàng chưa lâm vào cảnh khốn khó, La gia Nhị Dương cũng không thể ngày ngày dùng

già nam hương được; nhưng từ sau khi gả cho Lục Quân, nàng mới biết Lục Quân thích dùng hương xông, lại còn là loại già nam hương thượng đẳng.

(*Già nam là tên một loại cây thân gỗ giống trầm hương, hương già nam là loại hương quý giá nhất.)

Thứ người bình thường không xài nổi thì Lục tam lang lại dùng mỗi ngày, đối với chàng chỉ là vật bình thường, thật sự không đáng giá.

Thứ chàng không để ý lại khiến nàng hăm mộ đồ mất. La Linh Dư gả cho chàng thì mới có được cuộc sống mình hằng mơ. Nhưng còn chưa sung sướng được mấy hôm, Lục nhị lang lại nói với nàng là có thể nàng sẽ sinh non... Trong mắt La Linh Dư, đó không chỉ là sinh non. Có thể tránh được chuyện sinh non, nhưng những chuyện khác thì khó mà tránh nổi. Nàng cũng giống Lục Quân, có thể thông qua chuyện sinh non mà thấy được Kiến Nghiệp sắp rơi vào cảnh bất ổn.

Đối với nữ lang xu lợi tránh hại mà nói, dự đoán bất ổn này thực sự quá tệ.

Nàng có thể đồng cam với Lục Quân, nhưng liệu nàng có dũng khí để cộng khổ không?

Lửa trong lư hương vẫn còn cháy, La Linh Dư lại bỏ thêm hương liệu vào lư. Ngần ngợ ngồi ngoài nhà một hồi lâu, chờ tới khi người âm lên thì mới tháo nón lá, cởi ngoại bào, rút trầm cài rồi mới vào trong phòng. Nàng vén màn lên ngồi xuống giường, ngửi thấy mùi nam nữ ân ái cùng với mùi rượu. Chỉ khi ngồi xuống nơi đây, La Linh Dư mới bắt giác dò mặt.

Nàng ngồi gẩn ánh nệm mơ màng ở ngoài màn, cup mắt nhìn chàng thanh niên nằm trong chăn. Chăn gấm chỉ đắp đến trước ngực, để lộ cả vai và cổ. Lúc mặc y phục là một Lục Quân phong lưu vô song, đến khi cởi đồ ra lại thấy rõ chàng có da có thịt, vai rộng eo gầy chân dài. Ông trời đúng là ưu ái chàng, chàng ngủ mê man, tóc dài xỏa trên gối, vài sợi rơi lên má, mặt đỏ ửng vì rượu. Trong ánh sáng tù mù, có lẽ vì uống say nên hơi khó chịu, chàng khẽ cau mày, lông mi vừa dài vừa đen, đường viền rõ ràng, cánh môi đỏ tươi bóng loáng.

Đúng là lang quân như ngọc.

Dù là đang tỉnh hay thiếp ngủ.

La Linh Dư nhìn ở khoảng cách gần, trong đầu có cảm giác ngạt thở. Rốt cuộc cũng đã hiểu cảm giác khi các nữ lang Kiến Nghiệp mê mẩn ngọc lang. Nàng nhoeén miệng cười, gợn tay lướt qua mí mắt chàng, móng tay nghịch ngợm cào nhẹ hạt cải. Thật là mỹ nhân như nàng lại càng thích mỹ nhân. Trong mắt nàng, những lang quân khác thật sự rất bình thường, chỉ có Lục Quân mới có thể khiến nàng say như điều đó...

La Linh Dư cúi đầu xuống, in dấu nụ hôn phớt lên môi chàng.

Thời nên thả rèm, nàng vui mình vào trong lòng chàng. Nghe nhịp tim trầm ổn của Lục tam lang, La Linh Dư ôm siết chàng, nỗi bất an từ từ bay biến. Nàng bắt đầu thấy mệt, nhắm nghiền hai mắt... Tâm sự phiền toái kia, thời cứ để ngày mai hằng nghĩ vậy.

***

La Linh Dư xoắn xuýt trong lòng, nàng vẫn chưa đưa ra quyết định, không biết có nên nói với Lục Quân không. Chính nàng còn chưa hạ quyết tâm, cho nên nếu nói với chàng thì rất dễ bị chàng giật dây theo ý mình. Nàng không muốn như vậy. Huống hồ Lục Quân còn đề nàng đến Nghi thành, theo như chủ ý của La Linh Dư, nàng vốn nên bằng lòng... Nhưng bây giờ chỉ thấy lòng buồn bã.

Chiều thứ ba sau khi nói chuyện với Lục nhị lang, trong lúc rảnh rỗi, La Linh Dư ngồi trong nhà, thu dọn hành trang mà Lục Quân dặn nàng chuẩn bị để đến Nghi thành. Nàng cũng không biết rốt cuộc mình có nên đến Nghi thành hay không. Vì không để Lục Quân nghi ngờ, nên tạm thời vẫn nên nghe lời chàng đã.

Tối xế chiều, Lục Quân trở về nhà, thay áo mặc ở nhà rồi đi ra. La Linh Dư ngạc nhiên: “Huynh không ra ngoài nữa à?”

Lục Quân lười biếng: “Không lẽ chuyện gì cũng cần đích thân ta làm hả, triều đình nuôi nhiều người rảnh rỗi vậy à?”

Đôi đồng tử của La Linh Dư khẽ xoay tròn, nàng đi vào phòng ôm y phục chàng mới thay ra, dặn thị nữ đem đi giặt. Rồi nàng lại quay vào trong phòng, ngồi trên giường đang chất đống quần áo, tiếp tục thu dọn hành trang xuôi Nam. Lục Quân khựng lại, viết vài phong thư ở bên bàn rồi đem ra ngoài đưa cho người gửi thư, tới khi quay về thì đi hai vòng, cuối cùng là cầm một cuốn sách, ngồi xuống cạnh La Linh Dư.

La Linh Dư tròn mắt: người này đúng là... Nhà lớn như thế, chàng lại muốn chen chúc với nàng ở nơi chật hẹp.

Lục Quân làm như không thấy nàng lườm mình, nằm nghiêng trên giường, tay cầm sách nhưng lòng chẳng thể nào bình tĩnh, lật được vài trang lại không nhìn được ngược mắt lên, nhìn bóng lưng nàng mấy hồi. Nàng thông thả xếp quần áo, Lục Quân gợn tay ra, xoa nhẹ vào bên hông nàng.

La Linh Dư cứng người, sợ hãi bật lên thành tiếng. Không biết sóng lưng cứng lại hay thả lỏng, chỉ thấy eo nàng bị lang quân sau lưng ôm lấy, cười bảo: “Hơn một ngày không gặp, sao muội muội chỉ biết xếp quần áo mà không để ý tới ca ca vậy?”

La Linh Dư bị ôm ngang từ phía sau, cánh tay chàng vừa rắn chắc vừa nóng. Nàng không thoát được, thế là dùng vòng ngọc trên tay đánh chàng, mắng: “Còn không phải là huynh bảo muội thu dọn sao! Bây giờ lại trách muội tập trung quá hả? Tuyệt Thân ca ca sao lại khó lấy lòng như vậy?”

Hơi thở của Lục Quân vẫn vù phả trên cổ nàng, nóng bỏng, khiêu khích: “Ca ca chỉ bảo muội thu dọn chúng khi không có ai, còn lúc có mặt ca ca, không phải muội nên cùng ca ca sao?”

Hai tai La Linh Dư ngứa ngáy, bị chàng quấy rối phải nghiêng đầu ra sau né tránh. Nàng vốn tiu ngưu buồn bã vì tâm sự nặng nề, cũng không có tâm tư đùa giỡn với Lục Quân. Nhưng khi Lục Quân ôm nàng từ phía sau, trêu chọc nàng như có như không, là nàng lại không giấu được sung sướng bị khuấy động bên trong, hai tai đỏ bừng như nhuộm dịch hoa, để lộ nụ cười tươi tắn. Nàng nghiêng mặt đi, chạm nhẹ vào môi chàng. Nhìn đôi mắt sáng bóng của chàng, nàng tỉnh ngịch hỏi: “Cùng Tuyệt Thân ca ca làm gì? Ngâm thơ về tranh? Hay đánh cờ đụn trà?”

Lục Quân nờ nữ cười biếng nhác, chàng bận rộn suốt một ngày dài, làm gì còn hứng thú đó nữa. Chàng qua thấy nàng rảnh rỗi nên mới muốn trêu nàng mà thôi. Lục Quân cười bảo: “Không làm gì cả, nằm với ca ca một lát.”

La Linh Dư cau mày: “Ban ngày ban mặt...”

Lục Quân thờ dài.

La Linh Dư thấy đôi mắt đen của chàng lộ vẻ âm thầm, thế là lại mềm lòng. Thời đại này giày dép để ở bên ngoài, người đi trong nhà chỉ cần mặc vớ là được. Lục Quân “mời” La Linh Dư nằm cùng, thế là nàng ôm đồng quần áo đặt lên bàn ở dưới giường, sau đó ngồi lên giường, tựa vào lòng Lục Quân.

Một chiếc giường nhỏ, đôi nam nữ mặt đối mặt nằm kề nhau, hơi thở quấn quít.

Ánh trăng lọt qua khe cửa như đi qua tấm rây, từng tia sáng hắt xuống mặt đất nhẹ nhàng dao động, thoáng thấy những hạt bụi lơ lửng trong không khí. Hiếm khi trong phòng có lúc yên tĩnh, La Linh Dư nghiêng đầu tựa vào ngực Lục Quân, có cảm giác nằm thẳng tĩnh lặng, chỉ muốn nằm mãi như thế với chàng mà không nói gì, cũng chẳng cần làm gì.

Vào lúc này, La Linh Dư mới có tâm tư nói ra mấy lời cho thoải mái.

Nàng thấp giọng hỏi Lục Quân: “Tuyệt Thân ca ca, nếu muội mang thai, vậy huynh thích bé trai hay bé gái?”

Lục Quân rất nhay cảm, cup mắt nhìn, giọng căng thẳng thấy rõ: “... Muội mang thai?”

Chàng lập tức ngừng đến giấc mơ tiên tri của Lục nhị lang, cơ thể căng cứng, chỉ nghe giọng thì khó phân biệt là thích hay ghét. La Linh Dư vội an ủi chàng: “Không có không có, quý thùy của muội mới đến mười mấy ngày trước, huynh quên rồi à?” Nàng nhìn đôi mắt Lục Quân chợt lóe sáng, thoáng thả lỏng thì tiếp tục thả trạ hỏi: “Muội chỉ thảo luận với huynh vậy thôi. Huynh thích con trai hay con gái?”

Lục Quân cong môi, hỏi ngược lại “Muội cảm thấy thế nào?”

La Linh Dư: “...”

Lục Quân: “Những gì bình thường hay thấy thì sẽ có xu hướng bớt thích hơn. Dù bây giờ ta nói với muội con trai hay con gái cũng được, ta đều thích cả, nhưng thật ra muội cũng biết đấy, tất nhiên trong lòng ta cũng có thiên vị. Đợi đến lúc muội sinh con thật, nếu như đúng như ta thích thì ta rất vui, chẳng phải là chân thành hơn nhiều so với bây giờ nói với muội là ‘con trai hay con gái cũng yêu’ à?”

Chàng vòng tới vòng lui nhưng vẫn không chịu nói rõ. La Linh Dư thông minh, vội hỏi ngược lại: “... Là con gái đúng không? Huynh thích con gái?”

Lục Quân mỉm cười: “Ta cũng không nói gì cả, sau này đừng trách tội lên đầu ta đấy.”

La Linh Dư cười hừ, bấm vào bên hông chàng, nghĩ người này gian xảo thật đấy. Có điều nàng không tức giận, cũng không phải cố ý muốn chọc tức chàng. Bấy giờ nàng chưa mang thai, nên rất tò mò về chuyện này: “Vì sao lại thích con gái?”

Nàng đỏ mặt, nghĩ bụng không lẽ chàng yêu mình đến thế, muốn một cô con gái giống mình?

Lục Quân lờ ỉ ý nhiều: “Nhà ta có rất ít con gái. Thấy ít nên đương nhiên là thích hơn.”

La Linh Dư: “...”

Nàng trợn to mắt: “Chỉ thế thôi ư?! Đây là lý do của huynh sao? Vì Lục gia các huynh thiếu nữ lang nên huynh mới thích? Chỉ vì bình thường không hay gặp?”

Lục Quân đưa tay búng vào trán nàng: “Muội kích động cái gì? Lý do này còn chưa đủ sao? Nói cho muội biết, nếu muội có thể sinh con gái, thì địa vị của muội ở Lục gia... Tới lúc đó không cần muội phải nghĩ cách đi lấy lòng tổ mẫu nữa, trái lại bọn họ sẽ nâng muội như nâng trứng. Nhà ra gần như không có con gái, nếu có một người, thì sẽ được tất cả mọi người nuông chiều thương yêu hết mực.”

La Linh Dư: “Không đến mức ấy chứ?”

Lục Quân đáp: “Nhà ta vốn ở thành Đan Dương, tổ phụ ta nói thành Đan Dương cách Thái Sơ cùng ở Kiến Nghiệp hơi xa, các nhi lang trong nhà vào triều vất vả, thế nên cả nhà mới chuyển đến hẻm Ô Y. Nhưng nguyên nhân thực chất là do tổ phụ ta tìm người xem bói, bói có phải nhà ta ít nữ là vì phong thủy không tốt không. Cả nhà chuyển tới ngõ Ô Y là vì tổ phụ cảm thấy phong thủy ở Đan Dương không tốt, ảnh hưởng Lục gia không sinh được con gái.”

La Linh Dư nghe mà ngẩn ngơ.

Lại thấy Lục Quân nhoeén miệng cười giễu: “Có điều chuyển tới hẻm Ô Y rồi mà vẫn không sinh được con gái. Có lẽ tổ phụ ta bị lừa rồi, ha ha ha.”

La Linh Dư: “... Huynh đúng là đồ tồi, đến tổ phụ mình mà huynh cũng cười nhạo!”

Nàng nghiêng đầu gối lên ngực lang quân, trong lòng rất thích nói những chuyện này với Lục Quân. Điều này khiến nàng cảm thấy bọn họ chính là vợ chồng, chẳng không còn coi nàng là người ngoài nữa. Nhất là với người rất ít khi tàn nhẫn như Lục tam lang, nhưng hề chàng đã mở lời thì toàn là chuyện thú vị. Đôi mắt nữ lang trong suốt, thúc giục Lục Quân nói thêm đôi câu: “Thật sao? Trong nhà huynh thích con gái đến vậy à?”

Lục Quân: “Đĩ nhiên là thật rồi. Đại tỷ Lục Thanh Dục của ta bây giờ đã gả đến Hán Trung, nên muội mới chưa gặp tỷ ấy bao giờ. Tỷ ấy là nữ tử duy nhất ở thế hệ bọn ta, bất luận là dòng chính hay dòng thứ. Nếu muội đến sớm mấy năm, gặp được đại tỷ ta thì muội sẽ biết nhà ta nuông chiều tỷ ấy tới mức nào. Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần đại tỷ ta thờ dài là trong nhà ta có thể căng thẳng suốt một ngày, sợ tỷ ấy buồn chán. Đại tỷ ta mắng người khác là thẳng tính, đại tỷ ta không thích đi học thì có hào khí nam nhi, đại tỷ ta tập võ không được là vì nhà giàu rồi, không cần học những thứ đó.”

“Hồi còn bé, hề đại tỷ ta nhấn mặt cau mày là ta và nhị ca đều bị chất vấn, hỏi có phải đã khiến đại tỷ mất hứng không. Bả mẫu của ta, chính là mẫu thân của nhị ca... Ồ, muội cũng biết đấy, bà ấy sợ lời ong tiếng ve nói bả chỉ biết nhìn chăm chú phòng nhị, cho nên từ khi ta đến Kiến Nghiệp, bà ấy không hề quản chuyện phòng nhị. Nhưng chỉ cần đại tỷ ta gặp chuyện, thì dù ta có làm gì hay không cũng vẫn bị bà ấy vặn hỏi. Bấy giờ muội thấy bả mẫu ta thương nhị ca, tốt với nhị ca... Nói thật, đả ngộ mà nhị ca nhận được bấy giờ còn không bằng một phần của đại tỷ ngày xưa.”

Lục Quân gợn tay ra, vuốt ve gương mặt tròn má hả mỗm của biểu muội.

Trong mắt chàng chan chứa triu mến, than nhẹ: “Muội may mắn lắm đấy có biết không hả? Nếu đến sớm hai năm khi đại tỷ ta vẫn còn ở khuê phòng, thì làm gì có ai muốn đón các biểu tiểu thư như muội đến Lục gia ở? Đại tỷ ta tri hoãn nãi đến năm hai mươi tuổi, trong nhà không thể tri hoãn được nữa, nên mới quyến luyến đề tỷ ấy xuất giá. Người nhà ta còn tính đề lang quân ở rể, hoặc đề đại tỷ gả đến nhà nào đó ở Kiến Nghiệp là được rồi... Đáng tiếc đại tỷ ta kháng kháng muốn gả tới Hán Trung. Một hai năm sau khi tỷ ấy xuất giá, muội không biết không khí trong nhà ta nặng nề thế nào đâu. Cả ngày không ai dám ho he lớn tiếng, sợ tức cảnh sinh tình, nhớ đến đại tỷ.”

La Linh Dư kinh hãi: “Khoa, khoa tương quá...”

Chàng ôm thế tử của mình: “Ngày trước khi đại tỷ ở nhà, ta bị đề đầu thăm lăm... May mà tỷ ấy thành thân rồi. Lúc đó ta chỉ hận không thể đốt pháo ăn mừng. Dư Nhị muội muội có biết mình may mắn lắm không? Muội có thể đầu thàng các biểu tiểu thư, bởi vì mọi người đều coi biểu tiểu thư là như nhau. Nếu gặp phải đại tỷ, chắc chắn người nhà ta sẽ thiên vị tỷ ấy cho xem...”

La Linh Dư run lên: “Đại tỷ của huynh sẽ không về Kiến Nghiệp nữa chứ? Tỷ ấy đã thành thân rồi, thì sống chết thế nào cũng sẽ ở ngay Hán Trung đúng không?”

Lục Quân nheo mắt nàng, híp mắt nửa cười nửa không: “Không sao đâu, ta sẽ bảo vệ muội... Nên là đồ vô lương tâm, có biết ca ca thương muội thế nào không?”

La Linh Dư vui đầu vào lòng chàng, cọt mọt cái. Nói lời ong tiếng ve này với chàng, người mũi thơm thoang thoang trên người chàng, nàng quyến luyến không thôi, không muốn rời xa chàng. Nàng thích Lục Quân đến thế đấy, khi chàng ôm nàng nằm trên giường tán gẫu, nàng càng tin rằng mình không thể rời xa chàng được... La Linh Dư cắn chặt răng, nghĩ thôi thì chung họa nạn thôi mà, có gì đâu chứ, trên đời này còn có chuyện gì khiến nàng đứt ruột đứt gan bằng việc rời xa Lục Quân?

La Linh Dư cọt đầu trong ngực chàng, mượn động tác bé nhỏ này để biểu đạt tình yêu của mình. Cánh tay Lục Quân ôm eo nàng chọt cứng lại, nữ lang vui mặt trong lòng phu quân, lắng nghe tiếng tim đập dồn dập của chàng. Cũng đúng lúc ấy, bụng nàng nhanh chóng bị một vật nào đó đâm vào...

La Linh Dư hoảng sợ ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt đen láy sâu thẳm của Lục Quân.

Nàng nũng nịu gọi: “Tuyệt Thần ca ca...”

Lục Quân khàn giọng cười: “Vốn chỉ muốn nằm chơi thôi. Là muội trêu chọc ta.” Tay chàng đặt lên ngực nàng, ngón tay gập lại, nặng nề đè xuống.

A lên một tiếng, nữ lang đỏ mặt tía tai, úp úp mở mở muốn né tránh. Nhưng nàng đâu tránh được, chỉ chốc lát đã bị đè xuống dưới thân, mái tóc dài cùng cây trâm bạch ngọc trong tóc đứng đưa giữa khuỷu tay. Nữ lang đỏ mặt: “Trời vẫn đang sáng mà...”

Mắt Lục Quân đen thẳm thẳm, chàng chậm chậm gợn tay lên, mu bàn tay nhẹ nhàng đi động dọc theo đỉnh núi. Vài cái vuốt ve vài cái chạm khẽ, chẳng mấy chốc đã cởi vạt áo trước ngực nàng ra. Trong khoảnh khắc ấy, ánh mắt lang quân càng trở nên đen hơn: “Có hương vị khác.”

La Linh Dư: “...”

Mắt nàng đỏ bừng, giữ chặt tay chàng không cho chàng nhúc nhích. Lục Quân nhướn mày nhìn, La Linh Dư ảo não, làm nũng dán mặt vào tay chàng. Mắt nữ lang như hồ nước sáng rực dao động, chớp mắt đầy đáng yêu: “Phu quân, muội không muốn đâu. Chỗ đó của muội vẫn còn sưng, không thoải mái lắm, đợi hai ngày nữa...”

Lục Quân cụp mắt, tò ý nàng nhìn sự biến đổi trên cơ thể mình. Chàng cười nhạt, chậm rãi nói: “Muội muội à, có một số việc không thể chờ được...”

La Linh Dư cắn răng: “Muội thật sự không được... Hay để muội dùng cách khác giúp huynh?”

Bàn tay của Lục Quân đặt trên ngực nàng khựng lại, chàng dán mắt nhìn nàng một hồi, rồi đột nhiên mỉm cười. Nụ cười âm u kỳ quái ấy khiến La Linh Dư lập tức hối hận. Nhưng Lục Quân nắm lấy tay nàng, dán vào tai nàng, thấp giọng nói đôi chữ.

La Linh Dư đỏ mặt, đánh chàng: “Lưu manh! Ai thêm ngâm của huynh hả!”

Lục Quân ra vẻ rộng lượng: “Hai chọn một, ta nghe muội cả.”

La Linh Dư bực tức nhìn chàng, còn chàng vẫn kiên nhẫn đợi. Nàng lại cầu khẩn đôi câu, nhưng Lục Quân chỉ nhìn nàng cười mà không nói gì. Rốt cuộc La Linh Dư cũng hết cách, đành miễn cưỡng gật đầu. Nàng nhắm mắt, xấu hổ: “Huynh coi đó ra đi!”

Lục Quân cúi xuống, hôn nhẹ lên mặt nàng, nói giỡn: “Buồn cái gì chứ? Lần sau ca ca cũng sẽ giúp muội...”

La Linh Dư: “Câm miệng! Không được nói!”

Da mặt nàng vẫn chưa dấy đến trình độ như Lục Quân.

...

Sau khi trở thành vợ chồng, một vài ranh giới nào đó càng ngày càng thấp.

Nhưng cũng thật sự sung sướng.

Nhỏ thứ trong miệng ra, được lang quân yêu mến dứt hóp nước, còn bị hỏi có khó chịu không. Hai má La Linh Dư ửng đỏ, trên hàng mi vẫn còn dính nước, tựa giọt nước vương trên cánh đào, trắng mịn đáng yêu. Ngáng đầu nhìn gương mặt tuấn tú của Lục Quân, nàng ngán ngợ xoa cằm, lắc đầu đáp: “... Hơi môi miệng thôi.”

Lục tam lang dán môi lên môi nàng, hôn sâu vô về.

Tay nàng ôm gáy chàng, khi được chàng bế đặt xuống giường thì khẽ thờ hất một hơi —— nàng đã nghĩ thông suốt rồi, nàng thực sự không thể rời xa Lục Quân.

Nàng thích ở bên Lục Quân, bất kể làm gì, dù là bị chàng bắt nạt. Nàng có thể cẩn thận bảo vệ mình, không để mình bị kinh động sinh non, không bị ngoại vật gây vỡ làm khổ. Nàng không muốn phải đến Nghi thành, rời xa chàng. Ai biết được loạn Kiến Nghiệp bao lâu mới kết thúc, chỉ mới thành thân, nàng không muốn phải chia xa với phu quân nhà mình.

Nàng vuốt ve vùng bụng phẳng lì của mình, kiên định đón nhận điều khảo nghiệm sắp đến, gió thổi ắt có rạp!

***

Tuy La Linh Dư đã nghĩ thông suốt, nhưng nàng lại sợ Lục Quân không đồng ý. Đang lúc quan trọng trong cuộc đàm phán giữa hai nước Nam Bắc, La Linh Dư không muốn cãi nhau với chàng vào lúc này, làm chàng thêm mệt mỏi. La Linh Dư cho rằng tiền trạm hậu tẩu mới là cách thức tốt nhất. Lục Quân sắp xếp để nàng và Chu Dương Linh đến Nghi thành, ngoài mặt La Linh Dư ngoan ngoãn đồng ý, nhưng trong lòng lại suy nghĩ, phải làm thế nào để Lục Quân nhảy bèn không thể phát hiện ra suy tính của mình.

Phương pháp thích đáng nhất là dùng sắc quyến rũ.

Đáng thương cho Lục tam lang gần đây liên tục ngạc nhiên vui vẻ, cho rằng sau khi thành thân La Linh Dư đã trở nên ngoan ngoãn, mình bảo nàng làm gì nàng cũng làm. Chàng thầm đắc ý, lại không ngờ La Linh Dư đang mê muội chàng, để chàng yên tâm về mình.

Vào đầu tháng Tư, trải qua tranh chấp giằng co liên hồi, cuối cùng cuộc đàm phán tại biên giới hai nước Nam Bắc cũng kết thúc. Sứ thần Bắc quốc hài lòng rời khỏi Nam Dương, dẫn theo thái thú Lạc Dương đi một bước ngoài đầu ba lần, tâm trạng phức tạp. Thái thú Lạc Dương vẫn còn nhớ mong về Trần Tuyết, đã lâu rồi Trần Tuyết không xuất hiện.

Trong đêm trước khi rời khỏi Nam Dương, Lục nhị lang Lục Hiến thảo luận với tam đệ vài chuyện, tới khi đi ra khỏi phủ thì nghe thấy có người thổi huyền. Tiếng huyền bổng bình giữa đất trời, thanh lạnh mà lại tinh mịn có đơn. Lòng ngực Lục Hiến mềm ra, chỉ ít cảm thụ nghệ thuật của hân cũng không hề kém cạnh ai. Hân nghe ra sự cô quạnh thể lương trong tiếng huyền, bắt tri bất giác bước chân đi theo tiếng huyền.

Khi tiếng huyền dừng lại cũng là Lục Hiến đứng trên gò núi ngoài thành Nam Dương, nhìn thấy Hành Dương vương Lưu Mộ.

Thiếu niên quận vương thiếu niên ngồi dưới trăng thổi huyền, vẻ mặt lạnh lùng. Thổi xong khúc huyền ấy thì hân đứng dậy. Nhưng vừa ngoài đầu, chàng thiếu niên lại thấy có người đang đứng sau lưng mình — chính là Lục Hiến đang nhìn hân với ánh mắt phức tạp và ẩn chứa lệ nóng.

Lưu Mộ: “...”

Lục Hiến: “... Có phải bọn ta đi rồi, ngài khó chịu lắm không?”

Lưu Mộ lập tức cứng mặt, trong mắt lóe lên sự sắc bén tá ác. Tính khí bạo ngược của hân lập tức bùng phát, nhưng nhìn bộ dạng văn nhân nho nhã của Lục nhị lang, Lưu Mộ lại nghĩ ắt hân ta sẽ không dờ nổi một quyền của mình. Thế là thiếu niên quận vương chỉ cười nhạt một tiếng rồi chấp tay rời đi.

Song, lại bị Lục Hiến ngăn cản.

Lục nhị lang thấp giọng: “Xin lỗi, là ta quên ngài... Tất cả mọi người đều đi cả, thế mà ngài vẫn phải canh phòng biên cương ở Đình Xuyên tiếp. Bệ hạ lại không có ý triệu ngài về... Ngài nhớ Kiến Nghiệp lắm đúng không? Huỳnh trưởng và mẫu thân ngài...”

Mặt Lưu Mộ lập tức vận vạo, giọng tay chụp lấy cổ họng Lục Hiến, chỉ cần hơi dùng lực là có thể bóp chết thanh niên này: “Im mồm! Không được phép nhắc đến bọn họ!”

Lúc này Lưu Mộ chẳng thêm che giấu bản tính hung ác, hân cắn răng nghiền lợi: “... Cô không biết người đang nghĩ bậy cái gì! Nhưng cấm người nhìn cô với ánh mắt ‘tội nghiệp’ đấy nữa! Còn nhìn thì cô sẽ móc mắt người!”

Lục Hiến khó thở, trở tay chụp lấy tay hân. Hành động ấy đủ khiến đồng tử Lưu Mộ co lại. Nghe Lục Hiến thở hổn hển: “Ngài, ngài yên tâm... Đợi ta về tới Kiến Nghiệp, ta sẽ nghĩ cách, để ngài về Kiến Nghiệp một chuyến. Đứng, đứng rồi, ta có hôn sự... Có thể để ngài làm bạn tốt của ta, mời ngài trở về Kiến Nghiệp dự lễ?”

Lưu Mộ tức giận: “Ta không như thế! Ta không có!”

Lục Hiến: “Chẳng nhẽ ngài vẫn còn thích biểu muội ta? Công tử, chân trời nào mà không có hoa thơm? Ngài cần gì phải như vậy?”

Lưu Mộ: “...”

Bàn tay giữ cổ lang quân thả lỏng ra.

Ánh mắt Lưu Mộ trở nên phức tạp: “Người...” Không phải là kẻ ngu thật?

Nhưng cuối cùng hân lại cụp mắt, lời nói ra lại là: “... Đừng thế, La nương tử thành thân rồi... Ta rất nhớ mẫu thân mình.”

Thái hậu à, mẫu thân của hân... nghe lời của huỳnh trưởng mà dần hồi hột với hân. Thiếu niên quận vương tự giễu bật cười, ngày hôm đó khi quyết định đến Đình Xuyên, một phần lớn cũng vì uất nghẹn. Thế nhưng đã nửa năm rồi, đến Lục tam lang cũng phải đi rồi, vậy mà hân lại... Không một ai triệu hân về Kiến Nghiệp.

Suy cho cùng vẫn không cam lòng, Lưu Mộ vẫn ôm một tia ảo tưởng như vậy với người thân của mình —— huỳnh sơ ta đoạt ngôi vị hoàng đế của mình, vậy ta sẽ đoạt cho huỳnh xem, ta không đoạt được, huỳnh kiêng kỵ ta, vậy ta sẽ đi xa tha hương. Như thế đã đủ chưa? Như vậy vẫn chưa đủ sao?

Rốt cuộc huỳnh còn muốn ta thế nào nữa?

Mẫu thân, huỳnh trưởng... Hai người muốn ta chết thật thì mời yên tâm ư?

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131

Lưu Mộ không biết lời Lục nhị lang có đáng tin hay không.

Xưa nay hân vốn ghét thế gia thế lớn. Từ nhỏ hân đã được mọi người nuông chiều, hình thành nên tính cách coi trời bằng vung. Cho đến gần một năm qua mới hay rằng, mọi yêu thương cưng chiều đều là giả dối, thứ hoàng huỳnh thực sự muốn cho hân lại là tấm bùa đòi mạng. Ngược lại, một lang quân sĩ tộc mà hân luôn chế bai lại một mực quan tâm đến hân. Dù nhìn sự quan tâm này chỉ như thuận tiện khi chiều cô La nương tử mà thôi. Quan hệ giữa La nương tử và Lục tam lang trở nên tốt đẹp, Lục nhị lang cũng không còn xuất hiện trước mắt hân nữa.

Lưu Mộ cười giễu. Chẳng lẽ mỗi một người tốt với hân đều có mục đích cả sao?

Thời trẻ hân được yêu thương hết mực, sao giờ đây lại như kẻ cô đơn?

Hiện tại chỉ có phụ tá Không tiền sinh là vẫn đối xử với hắn như xưa, chăm sóc hắn như một đứa trẻ. Những người khác... khỏi nhắc đến đi.

Nhưng khi Lục nhị lang Lục Hiến lại xuất hiện, nói sẽ nghĩ cách để Lưu Mộ quay về Kiến Nghiệp lần nữa, để Lưu Mộ gặp mẫu hậu của mình ít nhất một lần... Lưu Mộ nghiêm mặt, ngoài mặt chăm chọc là thế song trong lòng vẫn ôm một tia hy vọng. Có lẽ Lục nhị lang thật sự có thể để hắn về Kiến Nghiệp?

***

Gió đêm thổi hiu hiu, làn sương mỏng bao phủ cánh rừng. Trong khu rừng cách Nam Dương mười mấy dặm có xe ngựa dừng lại, khi mọi người dựng lều vải, La Linh Dư và Chu Dương Linh dắt ngựa tản bộ dọc bờ hồ, thuận tiện cáo biệt.

Chu Dương Linh vẫn mặc nam trang, đằng sau gương mặt tuấn tú thắm nhuận vẻ mệt mỏi. Bôn ba gần mấy tháng trời khiến nàng cực kỳ khó chịu. Giờ đây phải tiếp tục chống đỡ để về Nghi thành. Nàng chỉ nói chuyện với La Linh Dư một hồi mà đã nhũn mảy, ho khan liên tục.

La Linh Dư sốt sắng: “Chu lang, hay là hai chúng ta cùng ở lại đi? Huynh bị bệnh như vậy, sao chịu nổi đường đi vất vả?”

Chu Dương Linh lắc đầu, trấn an nàng: “Không sao, đây chỉ là bệnh cũ thôi... Phụ thân ta đã giục lâu rồi, ta mà không về thì ông ấy sẽ nổi điên cho xem.”

La Linh Dư thảm thán, nghĩ có phụ thân nào chỉ biết giục con trai về nhà mà không chú ý đến con mình người yếu lắm bệnh? Nhưng dù gì đó cũng là phụ thân người ta, nàng không thể than phiền ngoài miệng, khiến người ta nghi ngờ được.

Chu Dương Linh lại thất thần.

Phụ thân nàng là danh sĩ đương thời, đứng đầu giới hàn môn. Để con gái già nam xuất hành một năm đã là cực hạn rồi. Chu Đàm không thể để con gái bảo bối dùng thân phận nam nhi lưu lạc bên ngoài mãi được. Gần một năm nay, liên tục có người đến hỏi thăm Chu Tử Ba là ai. Chu Đàm cũng hao hết tâm huyết để che giấu giúp con gái.

Nhưng con gái lớn rồi cũng phải thành thân, không thể chạy lung tung khắp nơi. Huống hồ, bên phía Trần vương Lưu Thục đã...

Hai nữ cùng đi dạo trong rừng đêm, Chu Dương Linh ôm mối tâm sự nặng nề, còn La Linh Dư vẫn mềm mỏng căn dặn: “Thế cũng tốt. Vậy muội không đi tiếp với Chu lang nữa, muội ở lại đây chờ phu quân vào Nam, như vậy sẽ dễ đuổi theo đoàn xe của phu quân hơn. Chu lang huynh đi đường phải chú ý thân thể đấy, huynh không thể phơi nắng lâu, nên bình thường nhớ cẩn thận chút...”

La Linh Dư là một nữ tử rất giỏi chăm sóc người khác, nói rất nhiều lời căn dặn tỉ mỉ. Trước khi đi, nhìn chiếc áo khoác rộng rãi khoác trên người Chu lang, vóc dáng gầy biết mấy, thậm chí La Linh Dư có chút hăm mộ: “Muội mà có được xương cốt như Chu lang thì hay rồi... Mong manh, lắm bệnh, thì phu quân muội mới chịu lao tâm khổ tứ...”

Vì nàng khá hoạt bát năng động, nên giờ mới muốn tìm ít chuyện cho Lục tam lang tự phụ kiêu ngạo kia.

Nhưng Chu Dương Linh lại cau mày, nắc nê: “Sao muội muội lại có thể đùa như vậy? Không bệnh không họa ấy là phúc khí. Muội muội không biết ta hăm mộ muội thế nào đâu.”

La Linh Dư bị nói thế thì đỏ mặt, rồi lại bất ngờ nhìn Chu lang. Ý nói lời này nghe là thật đấy. Một nam nhi như y lại hăm mộ nữ lang như mình làm gì? Nếu muốn hăm mộ, thì đối tượng cũng nên là người như Lục Quân mới đúng chứ?

Nhưng Chu Dương Linh không định đi sâu vào đề tài này.

Đã đến cuối lộ trình, người hầu theo sau cứ thúc giục mãi. La Linh Dư buồn bã dừng bước, nhìn Chu Dương Linh xoay người, đối diện với nàng. Chu lang trịnh trọng chấp tay, gió thổi ống tay áo tung bay, lang quân thiếu niên sắc mặt ôn tồn, có vẻ đẹp thoát tục như ở chốn sơn thủy. Chu Dương Linh thành tâm nói: “Một năm qua được quen biết với muội muội, là một năm ta thấy vui vẻ nhất... Nhưng dù gặp hay chia tay cũng đều là duyên. Muội muội tiến tới đây là được rồi, đừng đi theo nữa.”

La Linh Dư ngo ngắc gật đầu, nhìn Chu Dương Linh xoay người toan lên ngựa, nàng vội nhảy đến trước một bước. Ngọc bội bên hông va chạm vào nhau, tay áo nữ lang lay động, làm nổi bật vòng eo nhỏ nhắn và vóc dáng yếu điệu thướt tha. La Linh Dư ngược mắt lên, không kìm lòng được hỏi: “Chu lang... Huynh còn tới Kiến Nghiệp nữa không, chúng ta còn có cơ hội gặp lại nhau nữa không?”

Chu Dương Linh ngăn người, sau đó cười nói: “Đương nhiên là có rồi, ta sẽ còn đến Kiến Nghiệp nữa.”

Thấy nữ lang yên tâm, Chu Dương Linh động lòng, nói khẽ: “Đợi đến ngày gặp lại, ta có một bí mật muốn nói cho muội muội biết. Hy vọng muội muội biết rồi, đến lúc ấy đừng giận ta.”

La Linh Dư nhoen miệng cười, rộng lượng nói: “Muội sẽ không giận Chu lang đâu.”

Đầu sao thì, đây cũng là lang quân nàng muốn gả nhất ngoài Lục tam lang mà.

***

Chu Dương Linh cứ thế cáo từ rồi đi, nàng dẫn theo phần lớn người hầu, chỉ để lại mười mấy người bảo vệ La Linh Dư. La Linh Dư chu toàn với phu quân nhà mình thế nào, Chu Dương Linh không định xen vào. Bởi vì nàng còn một chuyện đau đầu khác —— thân nữ nhi của nàng đã không thể giấu giếm được nữa rồi.

Hồi Tết, Trần vương có tặng nàng một bộ trân ngọc.

Lúc ấy Lục Quân đang đổ bệnh, thành Nam Dương rối ren, tuy Chu Dương Linh cực kỳ hoảng hốt nhưng cũng không dám nói gì nhiều.

Nàng thấp thóm sợ hãi suốt mấy tháng, nhưng Trần vương Lưu Thục cũng không tính thúc giục hay có ý chất vấn nàng. Khi Chu Dương Linh vừa thả lỏng thì tin tức của phụ thân ở Nghi thành lại đến.

Bí mật lớn nhất của nàng, chính là nàng không phải nam nhi mà là nữ nữ.

Trần vương đã thăm dò được bí mật của nàng... Thật ra đến Chu Dương Linh cũng bất ngờ, không ngờ đến tận bây giờ Lưu Thục mới biết. Ý không hề điều tra nàng.

Không điều tra nàng... Rốt cuộc là y đã nản chí hay là quá tin tưởng đây? Rốt cuộc y có tâm trạng thế nào với nàng đây?

Nhưng, bây giờ nghĩ những chuyện đó thì cũng không còn tác dụng gì.

Chu Dương Linh thở dài, trong ánh mắt dần lấy lại bình tĩnh. Có lẽ, lần kế xuất hiện trước mặt mọi người không phải là lang quân Chu Tử Ba, mà là nữ lang Chu Dương Linh. Nàng cải trang suốt một năm, cuối cùng cũng nên đặt dấu chấm hết rồi.

***

Không lâu sau khi La Linh Dư và Chu Dương Linh rời đi, Lục Quân cũng đã bàn giao xong xuôi công việc ở Nam Dương, đoàn người bắt đầu về Nam, cả một đội quân dài dằng dặc.

Ở Kiến Nghiệp, Trần vương Lưu Thục vừa nhận được tin thì lập tức thả lỏng, nghĩ bụng, cuối cùng Lục Quân cũng đã bình an quay về.

Lưu Thục ngồi trong thư phòng đọc thư, lại kiên nhẫn viết thư hồi âm. Từ sau chuyện ngụy tạo thánh chỉ lần trước, hoàng đế bề hạ cực kỳ dễ phòng y, y đã bị giam lỏng trong vương phủ, đã lâu rồi chưa có cơ hội vào cung gặp vua. Lưu Thục không quan tâm lắm đến chuyện có gặp được phụ hoàng không, phụ hoàng y trăm mê nữ sắc, huynh đệ lại mị nị tranh quyền, còn y ngồi trong thư phòng viết thư hồi âm.

Lục Quân ám chỉ y điều tra tình hình Kiến Nghiệp, nghi ngờ Bắc quốc có gián điệp trà trộn vào Kiến Nghiệp hồng đục nước béo cò.

Lưu Thục trầm ngâm, hai mắt lóe sáng. Điều tra Kiến Nghiệp, ừm... cũng coi như là chuyện lớn rồi.

Trong lòng y đã tự có quyết định, chỉ ghi nhớ chuyện quan trọng, chuyện không quan trọng thì bỏ qua. Nhưng khi đọc thấy Lục tam lang nhắc đến chuyện hồi kinh, thì tìm Lưu Thục đập mạnh. Tuy Lục Quân không nói rõ điều y đang nghĩ, nhưng trong thoáng chốc, y không kìm được nghĩ, phải chăng cũng có Chu Dương Linh trong đoàn quân hồi kinh?

“Chu Dương Linh...” Lưu Thục lẩm bẫm cái tên này, có cảm giác miệng thơm ngát mùi hương, y nhoen miệng cười.

Đúng là một cái tên rất đẹp.

Chỉ nghe đã thấy là có vẻ đẹp của chốn chung linh đục tú*.

(**Cum từ chỉ môi trường tốt đẹp sẽ sinh ra những nhân vật ưu tú.*)

Người như nàng... Mặc nam trang đã tuần tú thoát tục như vậy, nếu mặc nữ trang thì sẽ thế nào nữa đây?

Lưu Thục khẽ thở dài, đúng là tiểu quý nghịch ngợm. Nữ cái nam trang lâu như thế, lại còn quá thành công, khiến y cứ hoài nghi bản thân có sở thích tình yêu đồng giới, lòng buồn bã khổ sở không thôi. Nếu không phải khi rời khỏi Kiến Nghiệp, Chu Dương Linh cần danh tiếng mà phải đưa ngọn núi lớn Chu Đàm ra, thì Lưu Thục vẫn sẽ không điều tra nàng. Quá tin tưởng nàng, lại cảm thấy không còn hy vọng nên từ từ chán nản, bởi vậy từ đầu chí cuối y mới chẳng muốn điều tra.

Thế mà tra rồi, lại phát hiện trước đây Chu Dương Linh thường hành tẩu trong thân phận “Chu Từ Ba”. Bởi vì cơ thể con gái yếu đuối, mà danh sĩ Chu Đàm cũng hết mực thương yêu nàng, nên khi Chu Dương Linh giả thành nam nhi, Chu Đàm không những không nói gì mà còn giúp con gái che giấu. Có điều lần này đã chẳng che giấu nổi nữa rồi...

Lưu Thục hân hoan vui sướng, đồng thời cũng phàn nàn Lục tam lang. Lục Quân đã từng gặp Chu Dương Linh, với bản lĩnh của Lục Quân, có lẽ từ sớm đã biết Chu Dương Linh là nữ. Nhưng chàng lại không nói, chỉ đứng nhìn y cười nhạo... Tất xấu này của Lục Quân đúng là...

Lưu Thục oán trách bản tốt nấy câu, lại tiếp tục đọc thư. Nhưng đọc tới cuối thư, y hốt hoảng đứng bật dậy không tin nổi. Không biết có phải Lục Quân cố ý hay không mà nói đồng dài rất nhiều chuyện, làm trái tim Lưu Thục cũng phập phồng lên xuống hơn nửa trang giấy. Thế mà ở cuối thư Lục Quân chỉ hỏi hột nói, Chu Từ Ba đã về Nghi thành, không đến Kiến Nghiệp nữa.

Lưu Thục: “...”

Y mất hồn ngã ngồi xuống, im lặng một hồi lâu. Ngồi trong góc tối cụp mắt xuống, bàn tay run lên bần bật, lòng ngập tràn thất vọng, gương mặt tuần tú của y trở nên tái nhợt.

Bất thình lình có hai tiếng gõ cửa vang lên, Lưu Thục không nói gì mà chỉ đẩy cửa ra, một nữ lang trẻ tuổi đỏ mặt đi đi lại lại bên ngoài. Ninh Bình công chúa Lưu Đường nhìn ngó dáo dác ở cửa, chạm phải cái nhìn của huynh trưởng, nàng đỏ mặt, cảm thán: “Ca, ca ca, lúc muội đến có thấy người ở dịch trạm đưa thư tới, cho nên đã lấy đến cho huynh đấy. Có phải Lục nhị lang sắp về không?”

Lưu Thục nhìn nàng, gật đầu.

Lập tức trong mắt Lưu Đường toát lên sự vui mừng, lấp lánh dịu dàng. Nhưng khi hoàng huynh đưa mắt nhìn đến, nàng lại xấu hổ cúi đầu. Cúi đầu nhìn thư trong tay, Lưu Đường mới sực nhớ ra chuyện quan trọng, nàng nhún nhún bước vào phòng: “Thư của huynh... là do một người tên là ‘Chu Dương Linh’ viết... A ca ca!”

Thư trong tay nàng nhanh chóng bị giật lấy.

Lưu Đường ngạc nhiên ngừng phất đầu lên, nhìn ca ca bình thường luôn âm trầm không nói gì, thế mà lúc này đến hơi thở cũng trở nên dồn dập, lồng ngực phập phồng. Đôi mắt Lưu Đường chợt lóe sáng, nghĩ bụng, Chu Dương Linh... là tên nữ đứng không nhí? Không ngờ ca ca lại viết thư với một nữ lang đấy!

Lưu Thục nhận lấy thư của Chu Dương Linh.

Từ nhỏ Chu Dương Linh đã được phụ thân dốc lòng bồi dưỡng, nên nét chữ của nàng không hề thanh tú như nữ nhi người ta, trái lại rất phóng khoáng, lực thấu trang giấy. Chữ viết trong phong thư vẫn là nét chữ của Chu Từ Ba mà Lưu Thục hay thấy, chỉ ít là về mặt chữ viết, Chu Dương Linh không hề lừa y.

Chu Dương Linh viết thư xin lỗi, nói mình không biết làm thế nào... Cuối cùng nói không về Kiến Nghiệp được, phải về Nghi thành thăm phụ thân. Lại nói rõ là sẽ chu toàn với Chu Đàm, nói tốt cho y ở trước mặt ông. Chu Dương Linh nói y thiết thực, bảo rằng nhất định hân môn sẽ đứng về phía Trần vương, giúp y cân bằng quan hệ sắp đổ vỡ giữa hoàng thất và sĩ tộc.

Lưu Thục nhoeo miệng cười, dưới cái nhìn lấy làm lạ của muội muội, y trịnh trọng gấp bức thư lại.

Lưu Đường: “Thư viết gì mà trông ca ca vui thế?”

Lưu Thục: “... Thư tình.”

Lưu Đường tròn to mắt: “...! Muội sắp có tấu tấu rồi hả?”

Lưu Thục không trả lời muội muội, ngón tay y lướt qua trang giấy, dường như có thể thấy được góc nghiêng dịu dàng của Chu Dương Linh khi nàng ngồi viết thư bên bàn. Gương mặt nàng cùng nụ cười của nàng hiện rõ mồn một trước mắt.

Lưu Thục cụp mắt, làn mi khẽ rung lên. Vì nói lắp mà hai mươi mấy năm qua y sống không khác gì tăng sư khổ hạnh, đến một người yêu thương cũng không có. Quanh đi quản lại bên người chỉ có mỗi Lục tam lang. Sợ bí mật nói lắp bị lộ nên không dám thích ai, còn lo lắng người đó sẽ bị mình làm liên lụy... Nên có thể nói rằng, Chu Dương Linh là sắc màu rực rỡ duy nhất trong cuộc sống khổ hạnh phòng bị của y.

Y luôn kìm nén như vậy, thì liệu có nhận được phần thưởng cho mình không?

***

Nam sĩ nữ oán trong thế gian đều thế.

Không quan tâm Trần vương với Chu Dương Linh đã đi đến bước nào rồi, chỉ biết khi đại đội của Lục Quân về Nam, thì nhất định sẽ chạm mặt với đoàn người La Linh Dư vốn đã đi xa hơn bọn họ. Khi nghỉ ngơi, ắt dịch trạm triều đình sẽ nghênh đón chiêu đãi đoàn người của Lục tam lang. Lục nhị lang Lục Hiến sắp xếp công việc xong xuôi rồi quay về phòng mình, nhưng mới nhấp một ngụm trà thì nghe nói có người tìm mình.

Tiểu lại ở dịch trạm báo: “Có một nữ lang đội mũ che đến tìm lang quân. Tuy không thấy rõ dung mạo, nhưng nhìn thân hình cũng biết ngay là mỹ nhân. Được mỹ nhân ngàn dặm tìm đến, lang quân đúng là có phúc.”

Lục nhị lang mũ mờ, lại rạo rức trông mong.

Cho tới khi hân gặp nữ lang đến nhờ cậy mình ở trong phòng. Vì trước đó thị nữ Linh Ngọc cũng được La Linh Dư dẫn phái đội mũ che, nên lúc nàng ta tháo mũ xuống, khom lưng thỉnh an Lục nhị lang, làm mí mắt Lục nhị lang giật mình. Lục Hiến lại nhìn nữ lang bên cạnh Linh Ngọc, nàng cũng gỡ mũ để lộ gương mặt xinh đẹp tuyệt thế, cười chúm chím chào hân: “Nhị biểu ca, đã lâu không gặp.”

Lục Hiến: “...”

Lục Hiến khiếp sợ, hơn nữa còn có cảm giác bị lừa dối: “Không phải muội vào Nam với Chu lang rồi sao? Vì sao vẫn còn ở đây? Vì sao không đến tìm phu quân muội mà lại đến tìm ta?”

La Linh Dư âm ỉc chau mày, nàng chớp mắt đầy đáng thương, thấp giọng nói nhỏ: “Nhị biểu ca à, không phải muội không chịu gặp phu quân mình. Nhưng nếu muội gặp chàng vào lúc này, thì thế nào chàng cũng sẽ đóng gói cho người đưa muội đến Nghi thành cho xem. Muội không sợ hiểm cảnh ở Kiến Nghiệp, muội chỉ muốn ở lại cạnh chàng thôi. Nếu muội theo quân đến Kiến Nghiệp rồi, nhất định chàng không thể nửa đường đưa muội đi được. Đến khi ấy có các trưởng bối Lục gia giữ muội lại, muội đi tìm chàng, không phải chàng cũng chỉ có thể giữ muội lại sao?”

Giọng Lục Hiến run run: “... Vì sao muội không nói thẳng với đệ ấy là mình muốn ở lại?”

La Linh Dư đầu môi: “Chàng cương quyết đưa muội đi, việc gì muội phải làm mất mặt, khẳng khẳng đuổi theo chàng năn nỉ chàng làm gì?”

Lục Hiến: “... Muội không xin đệ ấy thu nhận mình, nên muội tới hành hạ ta hà.”

La Linh Dư xấu hổ, cũng cảm thấy mình luôn bắt nạt nhị biểu ca hiền lành là không tốt. Nhưng nàng nhanh chóng vứt bỏ suy nghĩ lúng túng ấy đi, bước tới túm lấy tay Lục nhị lang mà năn nỉ: “Nhị biểu ca à, huynh cho muội ở lại đi mà. Đến lúc đó sẽ cho tam biểu ca một ngác nhiên vui mừng. Huynh giữ muội lại trong quân đi, chuyện gì muội cũng làm được hết, huynh cứ sai bảo muội như thị nữ là được. Hừ, muội còn muốn xem, nếu không có muội ở bên, phu quân muội có chịu nổi cô đơn không?”

Trong mắt La Linh Dư vụt qua vẻ hung ác.

Trước đó đã có chuyện Trần Tuyết, tuy chỉ là hiểu lầm nhưng ít nhất cũng dễ La Linh Dư cảnh giác. Tài danh của phu quân nàng lan xa, nữ lang kính mến chàng ngày một nhiều hơn. Trước khi kết hôn khác với sau khi kết hôn, La Linh Dư muốn khảo sát phẩm hạnh của Lục Quân.

Lục Hiến cười khổ: “Biểu muội à... Muội với tam đệ chơi trò tình thú, vì sao phải kéo ta vào?”

Trách hấn ngày đó lấm mồm, nói chuyện sinh non với biểu muội ư?

Ngày trước Lục Hiến chỉ cho rằng La biểu muội là một nữ lang không hiền lành, có tâm cơ sẽ bảo vệ mình, nhưng gần đây sau khi thành thân với tam đệ, hấn mới biết thì ra mình đã nghĩ tốt La biểu muội quá rồi. Tuy La Linh Dư nói mặc hấn sắp xếp, chỉ cần ở lại trong quán là được. Nhưng Lục Hiến đâu dám để La Linh Dư sống khổ?

Nữ lang nũng nịu, mắt thu sóng sánh, mỗi một cái nhìn đều liên tục ám chỉ hấn. Đa đầu Lục nhị lang tê rần, hiểu được ám chỉ của biểu muội, bèn để biểu muội cải trang thành thị nữ, dọn dẹp phòng của Lục Quân khi không có mặt chàng. Còn bình thường, La Linh Dư và thị nữ Linh Ngọc sẽ nghỉ ngơi chung một phòng. Coi như là La Linh Dư cải trang thành thị nữ hầu hạ Lục nhị lang, còn Linh Ngọc vẫn phục vụ nữ lang.

La Linh Dư vui mừng đáp được.

Nàng chưa bao giờ làm thị nữ, huống hồ là tự Lục nhị lang phân phó, làm thị nữ chỉ hầu hạ một mình Lục tam lang. Người ngoài thấy nàng đeo mũ che, vóc dáng thướt tha, cũng muốn trêu ghẹo nhưng lại ngại Lục nhị lang, nên chỉ dám quan sát hai ngày. Sau hai ngày, bọn họ càng phát hiện nữ lang này quá thần bí, không lẽ là tình nhân của Lục nhị lang?

Đáng sợ quá.

Lang quân thế giả đúng là không chú trọng gì. Nghe nói Lục nhị lang sắp thành thân rồi, thế mà còn dám công khai dẫn theo một thị nữ xinh đẹp không rồi.

Tam không bàn đến tin từ dư tửu hậu giữa các người hầu, hai hôm nay, Lục nhị lang cứ cảm thấy có điều gì đây là lạ. Một lang quân quý tộc thượng lưu như chàng, từ nhỏ đã quen dùng thị nữ, nhưng vì chàng quá xoi mói nên nhiều năm qua, gần như không có một thị nữ nào có thể hợp ý chàng. Chàng không chỉ muốn thị nữ biết chữ, mà còn muốn thị nữ là tài nữ, chàng nói gì thì đôi phương cũng có thể lập tức tiếp lời; thị nữ còn phải có cuộc sống thú vị, bài trí trong phòng phải thường xuyên thay đổi, nhưng không được sai sót; thị nữ phải nghe được ẩn ý trong lời, lúc chàng đánh đàn về tranh, thị nữ không được mù tịt ra mặt... Trình độ thị nữ mà Lục nhị lang muốn, đến quý nữ thượng lưu cũng không làm được.

Trước kia ở Lục gia Kiến Nghiệp, nhờ có Cẩm Nguyệt phi hết tâm tư dạy dỗ thị nữ, nên bọn họ mới miễn cưỡng không làm gì sai trước mặt Lục nhị lang. Nhưng muốn đạt đến trình độ mà Lục nhị lang hài lòng thì còn lâu.

Sau khi rời khỏi Kiến Nghiệp, thị nữ phục vụ không được Cẩm Nguyệt dạy dỗ, trình độ kém hẳn đi. Lục Quân vẫn chế bài trước sau, nhưng dù chàng coi trọng hay không coi trọng ai thì cũng sẽ không nói ra. Hồi Lục Quân ở Nam Dương cũng chưa gặp thị nữ làm chàng hài lòng, thế mà trên đoạn đường trở về Kiến Nghiệp, mỗi lần ở dịch trạm, thị nữ thu dọn phòng lại bất ngờ khiến chàng hài lòng.

Biết cảm hoa trong phòng, hoa theo mùa không hề nhảm chán, không lẫn nào giống nhau, trên cánh hoa còn đọng giọt sương;

Biết thay rèm cửa sổ. Bố trí phòng ốc ở dịch trạm vốn đơn điệu, Lục Quân đã không vừa mắt tấm rèm kia đã lâu, giờ đây rèm cửa sổ đã được cắt may thay thế;

Xiêm y hằng ngày đều đã được ủi thẳng vào đêm hôm trước, xông hương không nồng, trước kia Lục nhị lang cũng từng dạy bảo Cẩm Nguyệt xông mùi như thế, nhưng cuối cùng lại công cốc;

Sách đang đọc dở sẽ không tiện tay dọn dẹp cho chàng, mà biết ý làm đánh dấu nhắc nhở; thời mực mới vì quá khô nên chàng không thích dùng, thế mà ngày hôm sau đã được thay một loại mực khác...

Lục tam lang ngạc nhiên, chàng chưa bao giờ gặp được thị nữ nào hiểu chuyện như vậy. Lục Quân động lòng, muốn giữ thị nữ này lại phục vụ. Nhưng chàng hỏi mấy lần mà nàng ta vẫn không chịu lộ mặt. Lục Quân trầm ngâm, bất thành lĩnh có một suy nghĩ chợt lóe. Lục Quân chưa bao giờ phí công nhiều vào những chuyện như thế, sau khi nghe nói thị nữ này do nhị ca sắp xếp, chàng lập tức đi tìm Lục nhị lang hỏi.

Lục Hiến khổ sở, cười gìa là: “Cảm thấy dùng được thì để cứ dùng đi. Cần gì vì người ta để dùng mà khăng khăng gặp người ta?”

Lục Quân bắt được vẻ mặt khác thường của nhị ca, khẽ mỉm cười đẩy ý tứ: “Đệ chỉ không ngờ trên đời này còn có nữ lang hiểu đệ hơn La Linh Dư. Đệ có ý định nạp nữ lang này vào phòng...”

Lục Hiến căng thẳng: “... Sao đệ có thể thay đổi thất thường như vậy, nếu để biểu muội biết...”

Lục Quân nhìn về mặt nhị ca, cười khê: “Sao biểu muội biết được, trừ phi...” Chàng giương mắt, lạnh mặt: “Có Linh Dư ở đây?”

Phản ứng của Lục Hiến hơi chậm, Lục tam lang thả lỏng vai, cười khẳng định: “Xem ra chính là Linh Dư rồi. Đệ còn nói mà, sao trên đời này có thể có thị nữ hợp tâm ý đệ đến thế.”

Với tính cách xoi mói như chàng, trình độ của thị nữ vốn không hề theo kịp. Người có thể theo kịp thì không cam tâm làm một thị nữ. Nếu là La Linh Dư... vậy thì có thể minh bạch rồi. Chỉ là không ngờ đồ xấu xa kia lại liên thủ với nhị ca lừa chàng. Không muốn đi Nghi thành thì thôi, lại còn muốn lừa chàng...

Lục nhị lang thầm kêu khổ. Chàng không biết vì sao chỉ thông qua mình mà tam đệ lại đoán ra được là La Linh Dư, nhưng đoán ra cũng tốt, đôi vợ chồng son này đừng gầy vò hấn nữa là được rồi.

Lục nhị lang lau mặt, thả lỏng nói: “Nếu đệ đoán được rồi thì để huynh dẫn đệ đi tìm muội ấy.”

Lục Quân không lên tiếng.

Ngay đêm hôm ấy, Lục nhị lang rón rén dẫn tam đệ đến phòng của thị nữ, tìm La Linh Dư. Hai lang quân đi vòng qua tuần tra trong đêm như kẻ trộm, Lục Quân vẫn bình tĩnh, nhưng mấy lần tìm Lục Hiến đã muốn nảy ra khỏi cổ họng. Vất vả lấm mới đẩy cửa phòng thị nữ nghỉ ngơi ra, không đánh thức thị nữ Linh Ngọc đang ngủ trên giường khác, Lục Quân ngồi xuống mép giường của La Linh Dư.

Cúi người vén màn lên, nhìn nữ lang say giấc trên giường.

Trong mắt Lục Quân chứa chan tình nồng, ấy vậy mà chàng lại gio tay véo mạnh vào mặt nữ lang, làm nữ lang đang say giấc bị đau, nhưng không tỉnh dậy. Thấy nàng không tỉnh, Lục Quân như tìm được món đồ chơi thú vị, lại véo vào má bên kia của nữ lang như muốn bóp ra nước.

Lục nhị lang: “...”

Đệ đệ lại bắt nạt phu nhân nhà mình như vậy đây.

***

Lục Quân hài lòng ra ngoài với nhị ca, đứng ở trong sân, Lục Hiến sốt ruột nói: “Được rồi, đã gặp được La Linh Dư, hai người cũng sắp hòa rồi. Đệ mau dẫn muội ấy về phòng mình ngủ đi.”

Nhưng Lục Quân lại từ chối.

Chàng cười thần bí, lạnh lùng nói: “Phu nhân đã muốn chơi, sao đệ không thể chơi lại?” Rồi chàng ngoái đầu nhìn Lục nhị lang: “Nhị ca sẽ giúp đệ chứ?”

Lục nhị lang: “... Hai đứa đúng là lăm trò đủ chuyện!”

***

Đáng tiếc Lục nhị lang lại quá hiền. Hấn không nỡ phụ lòng biểu muội, lại không muốn làm tam đệ đau lòng. Lục nhị lang như gián điệp hai mang, phải chu toàn giữa hai người.

Nói cho La Linh Dư biết tin tức của Lục Quân xong, lại nói cho Lục Quân biết La Linh Dư thế nào.

Ngày nào tin gan của Lục nhị lang cũng nhảy lên nhảy xuống, không hiểu nổi trò mèo của đôi vợ chồng này.

Mà La Linh Dư không phải người ngốc. Lúc nàng giả làm thị nữ chăm sóc Lục Quân, phát hiện trong phòng mình thường xuyên có thêm mấy thứ, ví dụ như bánh ngọt hay hoa quả. Dù là mấy thứ vặt vãnh không đáng tiền, nhưng đủ làm người ta vui vẻ. Thị nữ Linh Ngọc thấy thế thì mỉa mắt giết liên hồi, La Linh Dư lúng túng: “Hay là do sức hút của ta lớn quá?”

Nàng bất ngờ, nghĩ ngày nào mình cũng đội mũ che, không lẽ đã trêu chọc được vị lang quân nào sao?

La Linh Dư âm thầm điều tra, nhưng không nhìn ra là lang quân xấu hổ nào có ý với mình. Mà mỗi đêm khi về phòng, số quà nhận được nhiều vô vãn. Nàng hơi khó chịu, không thể để Lục nhị lang biết chuyện này được, nhị biểu ca sẽ nghĩ ngờ nàng không chừng mực.

Lại đến một tối nhận được kẹo đường thôi, La Linh Dư không kiểm chế được nữa, nghĩa chính ngôn từ để lại một tờ giấy ở trong phòng, uyển chuyển nhắc nhở: “*Rất vui vì được lang quân yêu quý, nhưng thiếp đã là vợ người ta, xin lang quân tự trọng.*”

Song ngày đêm đó, nàng nhận được giấy hồi âm, nội dung trên đó cực kỳ cợt nhả —— “*Cần gì phải để cái nét làm vợ khiến mình mệt mỏi, nàng có muốn Hồng Hạnh vượt tường?*”

La Linh Dư trở mặt, bàn tay cầm giấy run lên. Lần đầu tiên nàng gặp người da mặt dày đến vậy: “...”

Hồng Hạnh vượt tường?!

Có người mời nàng Hồng Hạnh vượt tường?!

Thị nữ hít sâu: “... Nữ lang à, sức hút của ngài lớn thật...” Nàng ta âm thầm hoài nghi, lặng lẽ quan sát nét mặt đầy ưu sầu của La Linh Dư mấy lần. Cùng đội mũ che, vì sao không có ai quyền rũ mình? Đội mũ che thì cũng có thể nhìn ra biểu tình thư là mỹ nhân sao?

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132

Ở trong phòng, thị nữ Linh Ngọc cất tâm đèn rồi quay lại, phát hiện nữ quân vẫn rầu rĩ ngồi đó, tay cầm tờ giấy kia lật trái lật phải nhìn kỹ.

Linh Ngọc khuyên nhủ: “Nữ lang đừng nghĩ nhiều nữa. Tuy nữ lang xuất hành luôn đội mũ che, nhưng cũng không thể chắc chắn là không có lang quân nào nhìn thấy dung mạo của nữ lang. Nữ quân đẹp như vậy, mà chuyện này trong quân có đến chín phần toàn là nam, được người ta theo đuổi âu cũng là bình thường.” Nàng sợ La Linh Dư đa nghi bệnh nặng, còn bồi thêm một câu, “Nữ quân yên tâm đi, nhất định nô tỳ sẽ không báo chuyện này lại với tam lang đâu.”

“Không phải.” La Linh Dư lắc đầu, nàng nhu mày, vẻ mặt do dự, “Linh Ngọc người lại đây xem, sao ta cảm thấy nét chữ này trông quen quen?”

Thị nữ như Linh Ngọc vẫn có thể nhận diện được chữ cái, không đến mức mù chữ. Nhưng nếu bảo ngâm thơ thì chịu. Linh Ngọc đi đến cùng nghiền cứu nét chữ với La Linh Dư, rồi cũng đành nghi hoặc lắc đầu, bày tỏ không nhận ra.

Bút pháp đầy ẩn ý, hàng chữ nắn nót ngay lối, rất có vị cổ xưa.

Nhưng Linh Ngọc tin chắc mình chưa từng thấy nét chữ ấy bao giờ. Nàng quan sát vẻ mặt do dự của La Linh Dư, bất giác ngạc nhiên: “Không lẽ nữ lang nghi ngờ tờ giấy này là do tam lang viết? Chữ của tam lang không như thế đâu.”

La Linh Dư im lặng một lúc rồi đối đáp qua loa với thị nữ vài câu. Nàng cất giấy đi, lòng quyết định mai sẽ thử đi thăm dò Lục nhị lang Lục Hiển. Thị nữ vô tâm thổi tắt đèn để ngủ, không hay biết nữ lang nhà mình vẫn đang bồn khoăn về chữ viết kia ——

Chữ viết trên tờ giấy trông rất nắn nót truyền thống, nhân sĩ bình thường khó mà luyện được chữ đẹp như thế. Người có thể viết ra chữ viết ấy, hẳn từ nhỏ phải đọc thuộc thi thư luyện chữ liên tục, tức chỉ có lang quân sĩ tộc mới có căn cơ này. Nhưng hiện tại trong số bọn họ toàn là quân nhân, xuất thân thấp thì nhiều, chỉ lác đác vài ba sĩ tộc thượng lưu. Mà tuổi tác của những người này lại quá lớn, dù tuổi làm tổ phụ nàng. Sao có thể da mặt dày quyền rũ thị nữ như nàng được?

Có lẽ là nàng đã nghĩ nhiều, nhưng thấy nét bút đó, nàng cứ mãi nghĩ đến phu quân Lục Quân nhà mình.

Lục Quân là danh sĩ, là Tầm Mai cư sĩ, là bậc thầy thư pháp nổi tiếng thiên hạ. Chữ của chàng thường theo lối cuồng thảo, nhưng chàng cũng biết kiểu chữ khác. Chỉ ít là La Linh Dư đã thấy hai kiểu chữ khác nhau của chàng... La Linh Dư thầm oán giận: chẳng lẽ tờ giấy này thật sự do phu quân của nàng viết sao? Phu quân nàng nhân lúc nàng vắng mặt mà dụ dỗ thiếu nữ xa lạ?

Nhất định phải gạ hỏi Lục nhị lang mới được.

***

Lục Hiển quá dễ bị gạ hỏi.

Khi La Linh Dư đội mũ che chạy đến phòng mình, Lục Hiển thực sự không biết phải thế nào. La Linh Dư lấy tờ giấy kia ra, muốn nhị lang cho chỉ thị. Nàng quan sát sắc mặt của nhị biểu ca, thấy Lục Hiển sững sốt, sau đó là lúng túng.

La Linh Dư lập tức nổi giận: “Quả nhiên muội đoán không sai, chính là Lục Quân viết mà! Đồ xấu xa!”

Biểu cảm của Lục Hiển rất quái gở.

Nhưng lại mơ hồ thấy thoải mái.

Theo hần thấy, tam đệ biết đối phương là La biểu muội, mà giờ La biểu muội cũng biết đối phương là tam đệ. Coi như thần xui quý khiến hai người đã nhận ra nhau, thế thì nên kết thúc quan hệ kỳ lạ này, mau mau gặp mặt nhận nhau đi.

Lục nhị lang bình tĩnh mở miệng khuyên giải, thấy La Linh Dư kìm nén tức giận, lồng ngực phập phồng. Hần vội dôi mắt đi không dám nhìn lâu, La Linh Dư đi lại quanh quẩn trong phòng, cắn răng nghiền lợi: “Nhất định là do chàng thấy muội không có ở đây, thấy tiểu thị nữ người ta vừa mất nên mới đi quyến rũ. Muội biết ngay mà, tâm địa gian xảo như chàng đúng là không đáng tin. Nhưng chàng cũng thật quá đáng! Ngay đến mặt thị nữ chàng còn chưa thấy mà đã tặng đồ cho người ta...”

Nhất định là do nàng già làm thị nữ quá dụ dăng nết na, nên mới nắm được trái tim Lục Quân. Vành mắt La Linh Dư đỏ bừng: “Muội tuyệt đối không tha cho huynh ấy!”

Lục Hiển: “Theo huynh thấy, hay là để huynh hẹn tam lang ra...”

La Linh Dư: “Không! chàng đã muốn chơi thì muội sẽ chiều... Nếu chàng thật sự, thật sự... Muội sẽ hòa ly với chàng!”

Lục Hiển: “Áy... biểu muội à...”

Nhưng hần không cần kịp, thấy La Linh Dư xông đến như gió rồi lại chạy ào đi như một cơn gió, ngay đến ống tay áo hần cũng không kịp chạm tới. Lục nhị lang không thể tin nổi, không biết sao chuyện lại xảy ra đến mức này. Hần thật sự nhức đầu với đôi vạ chồng son này, nhất thời tâm trạng càng trở nên nặng nề.

***

La Linh Dư quay về, cổ găng kìm nén phần uất trong lòng, già vờ ra vẻ thiếu nữ mơ mộng tình xuân, nâng bút viết chữ: “*Thiếp rất vui.*”

—— không phải là Hồng Hạnh vượt tường thôi sao? Đến đi.

Nàng để lại tờ giấy trong phòng thị nữ, dưới cái nhìn một lời khó nói của Linh Ngọc, nàng bình tĩnh lên giường nghỉ ngơi, lặng lẽ đợi người nào đó nhân lúc mình không có ở trong phòng mà đến lấy giấy đi. Và Lục Quân cũng không làm La Linh Dư thất vọng, vào sáng sớm ngày hôm sau, Lục Quân đã lấy được tờ giấy La Linh Dư viết trước khi ngủ.

Vào sáng sớm, hoa cầm bên cửa sổ, nhờ có thị nữ bày biện mà đêm qua chàng ngủ rất ngon, ngủ một mạch đến tận trời sáng. Nhưng tâm trạng tốt của Lục Quân đã lập tức biến mất khi nhìn thấy tờ giấy nọ. Mặt chàng cứng lại, nặng nề âm u. Thị nữ La Linh Dư đội mũ che, quanh quẩn trong phòng muốn xem phản ứng của chàng như thế nào, rồi bất giác cảm nhận được cơn ớn lạnh ập tới từ phía sau. Nàng nhảy cảm ngoài đầu, cách lộp lộp, thấy Lục Quân bước đi phẫm phẫm, đẩy cửa xông ra ngoài.

Từ đầu chí cuối, không hề nhìn tiểu thị nữ là nàng lấy một cái.

Còn Lục nhị lang đang thà dùng bữa sáng thì bị đệ Lục Quân xông vào phá đám.

Lục Quân gần đỡ, kéo người duy nhất biết chuyện là nhị ca ra, muốn nhị ca xem phu nhân nhà mình định Hồng Hạnh vượt tường thế nào: “Nàng có ý gì? Thấy đệ không có ở đây, lang quân khác chỉ mới dụ dỗ vài câu mà

nàng đã gạt đầu rồi sao? Nàng còn nói ‘rất vui’, vui cái gì? Có gì hay mà vui!”

Lục Hiến: “...”

Hắn khó xử: “Nếu huynh nhớ không lầm, thì đệ là người viết giấy quyền rũ biểu muội trước mà?”

Lục Quân thoáng dừng lại, sau đó đôi mắt nhướn lên, vẻ mặt kiêu căng, lạnh lùng nói: “Đệ chỉ muốn thăm dò xem nàng có trung trinh hay không, có thể giữ vì đệ không. Bây giờ, nàng đúng là khiến đệ thất vọng.”

Lưu Thục: “Huynh thấy hay là thôi đi...”

“Không.” Hai mắt đệ để sáng lấp lánh như viên ngọc, không biết khi dụ dỗ người sẽ trông yêu nghiệt thế nào, “Đệ muốn thử tiếp, xem nàng có đặt phu quân là đệ ở trong lòng không.”

Lục nhị lang: “...”

Tốt bụng đúng là quá mệt.

Đệ đệ muội muội cũng quá quái đản, quá biết cách giầy vò, hai kẻ lập dị nên duyên vợ chồng, thế mà lại khiến người ngoài đứng xem như hán phải mệt mỏi.

Mất thấy không cách nào rung chuyển được quyết tâm của Lục tam lang, Lục nhị lang đành nói: “Đệ cứ làm đi. Huynh chỉ có một yêu cầu, chuyện hư hỏng của hai đứa, đừng để cho huynh biết có được không hả?”

Lục Quân cười g੄u, đương nhiên câu trả lời sẽ là “không” rồi. Nhị ca là người duy nhất biết rõ tình hình, có thể máng La Linh Dư cùng với chàng, sao Lục Quân có thể bỏ qua?

...

Cùng là câu hỏi ấy, nhưng lại xảy ra giữa Lục nhị lang và La Linh Dư.

Câu trả lời của La Linh Dư giống y hệt Lục Quân, không hổ là vợ chồng: “Sao có thể không để nhị ca biết được? Người bắt nạt muội là đệ đệ của huynh mà!”

Lục Hiến: “...”

Hắn im lặng, quyết định không quan tâm nữa. Hắn không giải quyết được ải, đành im lặng đứng ngoài xem hai người này giầy vò thế nào.

***

La Linh Dư và Lục Quân đều biết đối phương là ải, nhưng cũng cho rằng đối phương không biết mình.

Mấy ngày sau đó, La Linh Dư và Lục Quân truyền giấy tình từ với nhau, hồn nhiên đóng vai đôi cầu nam nữ lên bạn đời vùng trộm——

“Ca ca nhậm chức ở đâu đấy? Vì sao muội chưa từng gặp bao giờ?”

“Làm thủ hạ của một tướng quân. Vì mặt xấu nên không dám gặp muội muội. Một thị nữ như muội vì sao chỉ hầu hạ một mình Lục tham quân? Không biết Lục tham quân có tốt với muội muội không?”

“Ca ca à, Lục tham quân chỉ là đồ bên ngoài dát ngọc dát vàng, thực chất bên trong mục rữa cả ra, chỉ được cái mã thôi, không cần phải nhắc đến đâu. Muội muội vẫn thích người oai hùng hào sảng như ca ca, không thích kiểu văn nhân tâm cơ thâm trầm như Lục tham quân... Có điều muội nghe nói Lục tham quân có một vị phu nhân cực kỳ xinh đẹp, ca ca đã gặp bao giờ chưa? Có động tâm trước nữ lang đó không?”

“Muội muội chớ lo, La nương tử kia không khác gì mỹ nhân người gổ, chỉ thể mã thôi.”

Cứ thế dò xét lẫn nhau, La Linh Dư nhìn chằm chằm đánh giá “chỉ thể mã thôi” của Lục Quân, gương mặt trở nên vận vẽ, nếu bây giờ Lục Quân đứng trước mặt nàng, nàng chỉ hận không cào chết chàng——“Chỉ thể mã thôi” là cái gì? Nàng *chỉ thể mã thôi* ở điểm nào hả? Chẳng lẽ chàng gặp ải đẹp hơn nàng nữa sao? Còn nói nàng là “mỹ nhân người gổ”, đúng là quá đáng!

Cùng lúc đó, Lục Quân bên kia cũng tức tới mức nội thương trước đánh giá “chỉ có mã ngoài” của phu nhân nhà mình——Sao chàng chỉ có thể có cái mã há, sao có thể là đồ bên ngoài dát ngọc dát vàng bên trong mục rữa được? Chàng không thỏa mãn được nàng ư? Người nào đó ban đêm khóc lóc kêu la “không muốn” lại không biết chàng như thế nào ư?

Đúng là tức tới mức học máu.

Nhưng cả hai vẫn cứ nhẫn nhịn, tiếp tục dụ dỗ đối phương. Đến khi tức không nhịn được nữa, bọn họ cực kỳ sốt ruột——

“Ca ca (muội muội), ta không ngại gặp huynh (muội) đâu, nói chuyện với huynh (muội) rất vui, chỉ bằng hẹn thời gian gặp mặt đi?”

...

Cả hai rất ăn nhịp với nhau, hẹn xong thời gian gặp mặt, không hẹn mà cùng đến chỗ nhị ca Lục nhị lang.

Trong tay hai người đều cầm bằng chứng đối phương “vụng trộm”, sắc mặt tái mét, đồng thời cũng có cảm giác hãnh diện: “Nhị ca huynh cứ chờ xem, giờ Tý tối nay, muội (đệ) muốn xem xem chàng (nàng) định cái thế nào. Dám lên ăn vụng sau lưng muội (đệ), muội (đệ) tuyệt đối sẽ không để chàng tha thứ cho chàng (nàng).”

“À, đúng là sốt ruột thật, không biết khi chàng (nàng) phát hiện đối phương là muội (đệ) thì sẽ có biểu cảm gì. Nhất định sẽ vừa hối hận vừa thối mác, dùng hết cách nài nỉ muội (đệ) thông cảm, muốn níu giữ muội (đệ)? Hừ, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?”

Lục nhị lang Lục Hiến: “...”

Im lặng nhìn hai người.

Nói thật, Lục Hiến cũng rất mong đợi tình cảnh sau khi đệ đệ muội muội gặp nhau, chắc chắn sẽ vô cùng xuất sắc lắm.

***

Trăng treo đầu cành liễu, hẹn người sau hoàng hôn.

Lại bốn ba một ngày dài, buổi tối về dịch trạm mới được nghỉ ngơi. Mãn đêm buông xuống, La Linh Dư ở trong phòng thị nữ và Lục Quân ở trong phòng tham quân cùng lặng lẽ né tránh tuần tra, đi trong bóng tối ở xó xỉnh. Bọn họ hẹn nhau ở chuồng ngựa, gặp mặt đối tượng mình vụng trộm

Sương đêm đã giăng, một cõi lặng thinh.

La Linh Dư tới trước chuồng ngựa, ôm một bụng phần nộ lẫn kỳ vọng mà đợi Lục Quân. Lúc này nàng khá mâu thuẫn, vừa tức Lục Quân vì lên lút vụng trộm sau lưng mình, vừa thầm đắc ý vì đối tượng thu hút chàng là mình, nghĩ bụng, không lẽ bất kể mình có là thị nữ thì cũng có thể quyến rũ được chàng? Dù gì cũng nhiều thị nữ đến thế, nhưng Lục Quân chỉ viết giấy cho mình nàng. Thế là vừa tức giận lại vừa tự đắc.

La nữ lang có ý rửa mặt chải đầu trước khi tới đây, bây giờ đang rướn cổ chờ “tình nhân”. Thời gian dài trôi, tim nàng càng lúc càng đập nhanh, trong mắt dâng lên mong đợi: tuy ngày nào cũng đội mũ che đến sửa sang phòng ốc của Lục Quân, thỉnh thoảng cũng chạm mặt chàng. Nhưng nàng đội mũ che, phu quân nàng luôn nhìn thẳng, nên dù ngày ngày gặp mặt, thì nàng cũng có cảm giác như đã lâu rồi mình chưa gặp chàng.

Phu quân của nàng thanh tao quý, kiêu ngạo như vậy đấy. Mặt mũi sáng sủa, sống mũi cao, môi đỏ như chu sa...

Trong làn sương mỏng, một bóng người nam nhân chậm rãi đến gần chuồng ngựa. Bởi vì đứng xa nên nhìn không rõ, chỉ thấy tay áo người đến phất phơ trong gió, thân hình cao ráo, có phong thái cao sang. Tư thế ấy, không phải Lục Quân thì là ai?

Tim La Linh Dư càng đập mạnh.

Người đến bước tới, đối mặt với đối phương. La Linh Dư nhanh chóng nhìn chàng một cái, thấy vẻ mặt chàng vẫn điềm tĩnh như sơn thủy, nàng cố dè nén sự si mê vui vẻ trong lòng, vì quá căng thẳng nên không phát hiện Lục

Quần nhướn mày, sắc mặt cực kỳ thờ ơ lạnh nhạt.

La Linh Dư và Lục Quân gần như đồng thời mở miệng: “Lén ta (muội) tìm vui, muội (huynh) không nghĩ tới ta (muội) sao?”

Giọng nam trong trẻo lạnh lùng cùng giọng nữ yêu kiều vang lên cùng nhau, Lục Quân và La Linh Dư đồng thời sùng sốt, không ngờ đối phương cũng nói lời giống mình: “…”

Ngay sau đó, hai người lại đồng thời mở miệng: “… Muội (huynh) thăm dò ta (muội)?”

La Linh Dư: “…”

Lục Quân: “…”

Cả hai đồng thanh mở miệng lần thứ ba: “… Muội (huynh) không tin ta (muội)?!”

Cả hai lại: “…”

La Linh Dư da mặt mòng, mặt thoát đỏ, tức đến nổi gặm chân: “Không được bắt chước muội nói chuyện, huynh là đồ tồi!”

Lục Quân hơi nhướn mày, cup mắt. Đôi mắt hoa đào của chàng vốn thâm tình, nhưng vào lúc này, khi đối diện với nàng, vẻ mặt chàng có phần lúng túng.

…

Có gì lúng túng hơn việc cố ý thăm dò đối phương, kết quả phát hiện đối phương cũng như vậy?

Có gì khiến tâm tình phức tạp hơn so với việc mình đa nghi, kết quả phát hiện đối phương cũng như vậy?

…

Hai người đứng ngăn ra không khác gì cây cọc gỗ, một lúc sau, vẫn là Lục Quân mặt dày hơn.

Chàng cười khê: “… Dư Nhi muội muội đúng là lợi hại. Đã biết ta từ sớm mà còn cố ý chọc tức ta?”

La Linh Dư mắng: “Không phải huynh cũng vậy sao?”

Trong lòng nàng khó chịu biết mấy ——

Ngăn dạm xa xôi bỏ lại Chu lang đến tìm Lục Quân, muốn nói với Lục Quân mình yêu chàng thế nào, để ý chàng ra sao, kể lễ mình thà bất chấp nguy hiểm, dù mạo hiểm tính mạng cũng muốn chung hoạn nạn với chàng.

Nguyên bản vốn phải là như thế. Như vậy Lục Quân mới cảm động, mới càng yêu mình thêm.

Nào ngờ, nào ngờ… Bấy giờ đúng là lúng túng, ai còn nặng tình nổi nữa?

Hai người đối mặt, lén lút nhìn đối phương, lại cứng mặt dời mắt đi, vẫn im lặng.

La Linh Dư thất vọng: “Tuyệt Thân ca ca, người ta thích huynh lắm đó. Chỉ vì mới thành thân, huynh lại xuất sắc như vậy, nên mới không kim được mà… muốn trêu huynh.”

Lục Quân khách khí: “Ta cũng vậy.”

Lục Quân khựng lại, “Muội muội lại đây ôm cái nào… Khoảng thời gian qua không xảy ra chuyện gì chứ?”

La Linh Dư thở phào một hơi: “Đương nhiên rồi.”

Hai người khách khí ôm nhau, giả như vui vẻ khi tương phùng. Có điều tâm trạng lúc này cực kỳ khó tả.

…

Ngày hôm sau trong lúc ăn sáng, Lục nhị lang Lục Hiến tò mò không biết đêm qua, đệ đệ muội muội có thảo luận ra được kết quả gì không. Hắn cảm khái, nghĩ tiểu biệt thắng tân hôn, không biết tối qua thế nào, nhưng đệ đệ muội muội đã lâu không gặp, nhất định sẽ lừa gạt rom khó bỏ khó phân? Lục nhị lang vô cùng quan tâm, quyết định cho tam đệ và biểu muội thêm ít thời gian nữa.

Lục nhị lang ăn sáng xong mới thông thả đến gõ cửa phòng tam đệ. Cửa mở ra, quả nhiên thấy La biểu muội ngồi ở chỗ tam đệ.

Hai người này lại dậy từ sớm, đang dùng bữa sáng, còn vô cùng khách khí chào hỏi lẫn.

Lục nhị lang bất ngờ, đảo mắt nhìn quanh phòng. Phát hiện hình như mọi thứ ngay ngắn sạch sẽ quá mức? Hắn ngạc nhiên khi tính sổ của tam đệ không phát tác, tới lúc nhìn lại thì chỉ thấy Lục Quân và La Linh Dư khách khí cứng người ngồi với nhau dùng bữa sáng. Nàng một tiếng “ca ca”, chàng một tiếng “muội muội”, cổ ra vẻ bình tĩnh để xua đi bầu không khí ngột ngạt tù đọng.

Lục Hiến: “…”

Hắn mỉm cười, trong lòng đã sáng tỏ. Xem ra câu chuyện đêm qua vô cùng xuất sắc.

Vợ chồng Lục Quân chỉ lúng túng ba hôm, sau đó thì đầu lại vào đây. Đến lúc này, bọn họ không còn nhớ mình lừa dối phương và đối phương cũng giấu giếm mình, hai người chọc ghẹo qua lại, Lục Quân và La Linh Dư mới hoan ái với nhau mấy lần. Đêm đã khuya, trong màn đêm mùi tình ái. La Linh Dư chôn mặt vào lồng ngực rộng rãi của phu quân, lúc bấy giờ mới có tâm trạng nhắc đến chuyện mình rời khỏi Chu lang, cùng Lục Quân về Kiến Nghiệp.

Nàng bắt an: “Không phải muội không nghe lời huynh, chỉ là muội cảm thấy mình sẽ giúp được huynh… Muội sẽ không bỏ con của huynh đâu.”

Nàng bồn chồn thấp thòm, sợ Lục Quân tính một lần nợ cũ nợ mới, nổi giận với nàng. Nhưng mấy ngày nay Lục Quân đã xây dựng tâm lý, mới đầu có mất hứng song giờ mọi chuyện cũng đã qua. Nằm trên giường, lang quân ôm eo nữ lang. Xúc cảm trên tay mịn màng tron nhẵn, như có tuyết phủ sương đọng, khiến chàng yêu thích không rời.

Tâm trạng chàng đã tốt lên nên không còn để ý đến chuyện đó nữa, “Không sao. Về thì về thôi. Dư Nhi muội muội có bản lĩnh mà, có thể giúp được ca ca rất nhiều. Ca ca sẽ ra sức bảo vệ muội muội, sẽ không để xảy ra bất trắc gì.”

Lục Quân không trách nàng tự chủ trương, nhưng La Linh Dư lại bắt đầu thiếu tự tin: “Nếu, nếu muội sinh non thật… thì như vậy sao được? Muội không sợ điều gì khác, chỉ sợ chuyện đó thôi.”

Lục Quân thờ ắt ra, khê nói: “Nhị ca từng đề nghị ta không nên chạm vào muội, đây cũng là một cách tốt để muội không mang thai. Hai ta còn trẻ, không cần vội và sinh con. Mọi chuyện ở Kiến Nghiệp lắng xuống rồi tính tới chuyện mang thai cũng được, thế cũng tốt hơn là bắt ngờ vội vàng.”

La Linh Dư: “…”

Nàng lập tức bỏ dậy từ trong ngực Lục Quân, tóc đen xoa tung trên giường, tỏ lên gương mặt xinh xắn nhỏ nhắn to chừng bàn tay của nàng. Nàng khiếp sợ ra mặt: “Cái gì? Sau này huynh không chạm vào muội nữa?”

Lục Quân nhướn mày, một tia đùa giỡn lóe lên trong mắt, chàng nhìn thẳng nàng.

Hàng mi Lục Quân giãn ra, ánh mắt đầy hứng thú kia khiến La Linh Dư đỏ mặt. Nàng có thể nhìn ra suy nghĩ của chàng trong ánh mắt ấy. Còn chưa kịp làm gì thì Lục Quân đã đưa tay ra, kéo nàng về lại trong vòng tay. Lục Quân hôn phớt lên cằm nàng, nửa cười nửa không: “Ta còn tưởng muội muội không thích chuyện này chứ. Xem ra muội muội cũng nghiệm rồi… Nhưng hỏi muội muội một câu, ca ca có làm muội muội thoải mái không?”

La Linh Dư đỏ mặt, gượng dỗi: “Nào có? Eo người ta đau muốn chết đi được, thoải mái chỗ nào chứ?”

Lục Quân mỉm cười, hai mắt chàng sáng rực, kệ độ đồ nàng. Đuôi mắt xếch lên, trong mắt dong đầy sự lưu luyến quyến rũ như kẻ ngã say. Nàng né người dời tầm mắt đi nơi khác, chàng lại gạt tóc dính trên má nàng ra, sau

đó hôn lên vành tai nàng. Hoi thờ triển miên, tai nàng dần ứng đó, cơ thể cũng run rẩy trong lòng chàng. Lời nữ nhân nói là thật hay già, chàng vẫn phân biệt rõ.

“Muội muội ngọc,” Lục Quân ngấm vành tai nàng, lăm bắm như vuốt ve, “Có rất nhiều cách để không mang thai mà, không phải có canh tránh thai đấy sao... Muội muội ngon ngọt như vậy, sao ca ca có thể không chạm vào muội được?”

“Ngực muội muội...”

La Linh Dư giờ tay bịt miệng chàng lại, hậm hực nói: “Đừng nói nữa! Không cho nói nữa! Sao cứ vào lúc này là huynh lại nhiều lời thế hả?”

***

Cứ vừa đi vừa chơi như thế một phen, cuối cùng vào cuối tháng Tư, đoàn người cũng về đến Kiến Nghiệp. Trong thành Kiến Nghiệp, Trần vương Lưu Thục chờ đợi đã lâu.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133

Cuối tháng Tư năm Nguyên Sóc thứ mười lăm, đại quân xuôi Nam vào hồ Huyền Vũ, hiện tại đang dừng lại ở ngoài thành Kiến Nghiệp đợi lệnh. Tại một nơi khác, có vài chiếc thuyền lớn tiến vào hồ Huyền Vũ bằng đường thủy, chụ vờ quan văn quan võ cùng ngồi thuyền đến Kiến Nghiệp báo cáo công tác. Trong số ấy chỉ có duy nhất một nữ quân, chính là La Linh Dư – nàng dâu mới cưới của Lục tam lang. Vì để tiện chăm sóc nàng mà hai người đi một con thuyền khác.

Trời hừng sáng, chiếc thuyền lững thững xuất hiện từ trong màn sương, thị nữ đứng ngoài báo rằng chỉ chốc lát nữa thuyền sẽ cập bến, mời tam lang và tam thiếu phu nhân chuẩn bị sẵn sàng.

Gió hiu hiu thổi vào mặt nước trong veo, những con sóng lăn tăn dập dềnh. Mờ cửa sổ ra, La Linh Dư cài trâm lên sợi tóc đen, giữa trán dán hoa, mặc váy dài quét đất đứng bên khung cửa, vai nhỏ eo thon, thân hình thuần tha. Đôi mắt trong suốt của nàng nhìn vào mặt nước lấp lánh ngoài cửa, lắng tai nghe tiếng nước bị bơm

Bất chợt nàng cảm thấy ngẩn ngơ, nhớ lại lần trước khi vào thành bằng đường thủy này, mối nghiệt duyên giữa nàng và Lục Quân đã bắt đầu từ nơi đây; lúc ấy nàng nào có hay, chỉ một năm sau, lang quân ngày đó bị nàng tuyệt tình đẩy xuống vùng nước tại đây đã trở thành phu quân của nàng.

Chuyện cũ hiện rõ như mây trời, La Linh Dư cong môi mỉm cười.

Bất chợt sau lưng thấy ấm áp, lang quân đã áp người tiến đến, ôm lấy eo nàng từ phía sau. Cửa sổ mở toang, chàng lơ dềnh nghiêng đầu hôn chụt lên má phu nhân nhà mình. Nhưng chỉ vừa hôn thì chàng đã cau mày, không vui nói: “Sao lại khó ăn thế này?”

Chàng đang nói phẩn trên mặt nàng.

Lục Quân đã sớm quen với chuyện mỗi ngày mở mắt ra, thế tử của chàng luôn cẩn thận trang điểm. Nếu không chau chườt thì La Linh Dư sẽ không ra ngoài. Cũng chỉ có son phấn của nàng là tự tay nàng điều chế, vừa thơm vừa ngọt, ăn cũng không sao, nên Lục Quân mới chấp nhận... Nhưng hôm nay khi chàng hôn nàng, trên môi lại có vị chát.

La Linh Dư an ủi phu quân khó chịu nhà mình, quở trách: “Trước đó Nam Dương còn đang chiến tranh, trên đường về muội lại luôn song hành với huynh, làm gì có thời gian điều chế hoa phấn? Đồ ngày trước đã dùng hết rồi, bây giờ phải mua tạm bên ngoài... Nếu phu quân không thích thì đừng động tay chân với muội nữa.”

Lục Quân lập tức buông tay ra, lùi về sau hai bước.

La Linh Dư: “...”

Nàng thờ hắt ra, xoay người lại đánh Lục Quân: “Huynh ghét muội thật đấy hả?!”

Lục Quân mỉm cười, ôm phu nhân đang tức giận vào lòng. Nàng tức tới mức mặt đỏ bừng, dắm vào ngực chàng. Chàng không khỏi buồn cười, nắm tay nàng hôn một cái. La Linh Dư cố ý nói: “Phấn trên tay cũng không ăn được đâu, huynh hôn bậy bạ như vậy, không sợ muội bỏ độc hại chết huynh hả?”

Lục Quân cười to, nhấc bổng cả người nàng lên. Đây là lần đầu tiên chàng đột ngột nhấc người lên như thế, làm nữ lang hoảng hốt hét toáng lên, vỗ vào cánh tay chàng, song chàng vẫn không buông. Chàng cười chẳng dừng, cơ mặt giãn ra, nụ cười đông đầy trong ánh mắt. Kéo La Linh Dư vào lòng rồi xoay người nàng lại, nữ lang thét lên ôm siết cổ chàng. Nàng càng sợ hãi thì càng ôm chàng chặt hơn. Cơ thể nữ lang dính chặt trong lòng chàng, tìm đập thình thịch, nàng dán sát chàng như thế, khiến chàng có thể cảm nhận được độ cong mềm mại trước ngực nàng.

Ngoài cửa sổ, thị nữ từ trong khoang thuyền đi qua, nghe thấy tiếng hét của nữ quân thì rồi rít nhìn lại, rồi bất giác thẹn thùng nhìn đi nơi khác. Đuôi mắt thoáng thấy Lục Quân ôm phu nhân nhà mình, cúi đầu hôn lên trán nàng, hai mắt sáng rực: “Nói gì thế hả? Ca ca sẵn lòng chết trên người muội!”

La Linh Dư ngược mặt lên, nhìn thấy tình ý dạt dào trong mắt chàng, nụ cười rạn rở tựa ngàn xuân. Lang quân có dung mạo tuấn tú, xưa nay luôn được nhiều người ghé mắt nhìn. Trước kia chàng cười rất hờ hững. Còn nay, chàng ôm nàng xoay một vòng, tay áo như ôm lấy nàng... Đây cũng là lần đầu tiên La Linh Dư thấy chàng cười thoải mái như thế, bất giác trong mắt toát lên vẻ hôn hờ ——

Thì ra khi vui vẻ thật sự, Lục Quân sẽ có dáng vẻ như thế.

La Linh Dư xuất thần, Lục Quân cười đủ rồi mới tựa vào trán nàng, dịu dàng hỏi: “Sắp về tới Kiến Nghiệp rồi... Thật sự không muốn ta đưa muội về Lục gia hả?”

Mặc dù lúc này Lục Quân và nàng đang ở chung một chiếc thuyền, nhưng lát nữa lên bờ, chàng phải cùng các quan viên khác vào cung gặp vua, báo cáo chuyện quân với hoàng đế bề hạ. Tuy kiểu thế mới cưới là biểu muội của chàng, nhưng đây lại là lần đầu nàng dùng thân phận mới trở về Lục gia. Lục Quân luôn ngạo mạn với người ngoài, song trong lòng biết cửa Lục gia khó mà bước vào.

Lồng ngực La Linh Dư run lên.

Nàng hiểu được lời bóng gió của Lục Quân. Nàng vốn xuất thân kém, thực sự không xứng với Lục Quân. Nếu Lục tam lang về Lục gia cùng nàng thì hay rồi, còn nếu nàng về một mình, không biết sẽ bị bao người lời ong tiếng ve nữa. Trong mắt người ngoài, nàng gả cho Lục Quân là trèo cao, còn Lục Quân tự sa ngã. Sĩ tộc chú trọng môn đệ, đây lại là cuộc hôn nhân không hề xứng đôi.

Áp lực phải gánh lớn biết mấy.

Nhưng La Linh Dư vẫn mỉm cười, nâng cao tinh thần: “Ai cần huynh đưa muội về? Huynh không đưa muội về, bọn họ sẽ nói huynh không thích muội; nhưng nếu huynh về với muội, bọn họ cũng sẽ nói muội nhỏ nhen. Đẳng nào cũng nói được. La Linh Dư muội một lòng gả vào hào môn, sao có thể không chịu nổi mấy thứ đó... Phu quân cứ yên tâm làm việc đi. Đợi đến khi huynh rảnh rồi, nhất định sẽ thấy muội đã xử lý hậu viện của huynh xong xuôi hết rồi.”

Nàng lờm lếu Lục Quân.

Hai mắt Lục Quân phát sáng, càng ôm nàng chặt hơn. Dù son môi nàng không ăn được, chàng vẫn không kìm nổi lòng mà cúi đầu, hôn lên môi nàng —— chàng rất thích La Linh Dư có thể tự mình gánh vác, hùng tâm tráng chí như vậy.

Nếu đưa nữ lang khác vào đại gia tộc như Lục gia, chàng sẽ lo lắng thế tử sẽ bị bắt nạt; nhưng La Linh Dư lại không quan tâm đến chuyện đó... Lục Quân rất yên tâm về nàng.

La Linh Dư nghiêng đầu, nhìn mặt hồ tĩnh lặng ——

Một năm trước còn là biểu tiểu thư, một năm sau đã là Lục tam thiếu phu nhân.

Kiến Nghiệp, mảnh đất ngợp trong vàng son, chốn xa hoa trụy lạc, nàng đã trở lại rồi!

***

Đến bến thuyền, La Linh Dư mỉm cười chào tạm biệt ba quân, đưa mắt nhìn các tướng quân đại thần lên xe cưỡi ngựa, đi vào hoàng thành. Đợi tới khi không còn thấy bóng phu quân nàng đâu, La Linh Dư mới quay đầu, nắm chặt tay thị nữ Linh Ngọc. Rộn ràng náo nhiệt, đi lướt qua nhau. Nữ lang xinh xắn đứng ở mũi thuyền, nhìn người hầu Lục gia đến đón.

Váy dài thướt tha, một thoáng kinh hồng.

Thê tử của Lục tam lang như hoa đào tháng Ba, còn đẹp hơn lần đầu gặp mặt.

Người hầu Lục gia ngần ngại nhìn ngắm, nhất thời không nhận ra đây chính là biểu tiểu thư. Vẫn là tiểu nương tử kích động nghẹn ngào chạy ùa ra, hô to với người đẹp đứng trong gió —— “Tỷ! Tỷ ơi!”

La Linh Dư kích động: “Họa Nhi!”

Muội muội nhào vào lòng nàng, ôm eo nàng nhảy cẫng lên, vừa khóc vừa cười. Chưa bao giờ chia ly tỷ tỷ lâu đến vậy, lúc gặp lại mới biết nhớ nhưng nhiều thế nào. La Vân Họa ngẩng đầu lên, hai mắt hoen đỏ: “Tỷ tỷ xấu quá. Tỷ thành thần rồi mà không đón muội đến, muội cứ tưởng tỷ không cần muội nữa. Hu hu hu, sau này muội sẽ ngoan ngoãn nghe lời, tỷ đừng bỏ muội ở lại lâu như vậy nữa.…”

Cô bé nghẹn ngào tức tưởi, khóc không dừng được. Không nói đến La Linh Dư đỏ mắt, ngay tới các ma ma thị nữ cũng rom róm, tám mồm chín miệng nói tiểu nương tử rất ngoan, nhớ nữ lang rất nhiều.

Sau đó mọi người nói: “Lần này đúng là vui mừng, sau này không phải là ‘biểu tiểu thư’ nữa mà là ‘tam thiếu phu nhân’. Sẽ ở lại rất lâu rất lâu.”

La Linh Dư mỉm cười, như giọt nước đọng trên hoa lê.

Không nhắc đến thái độ mập mờ của các trưởng bối Lục gia, thì người hầu Lục gia vẫn rất thích vị biểu tiểu thư biết đối nhân xử thế này. Bọn họ nhiệt tình nghênh đón nữ lang, mời nữ lang lên xe. La Vân Họa nắm tay áo tỷ tỷ, ngoan ngoãn ngồi vào xe với tỷ tỷ. Vừa ngồi dựa vào tỷ tỷ, cô bé đột nhiên nghĩ đến điều gì đấy, lập tức thò đầu ra ngoài cửa sổ, khoát tay về một phía tỏ ý tạm biệt.

La Linh Dư: “Họa Nhi, muội đang chào ai đấy?”

La Vân Họa lập tức rụt đầu về, lăm ở trong lòng tỷ tỷ, ậm ừ đáp: “Chỉ là một người bạn thôi, không có gì đâu ạ.”

La Linh Dư vén rèm lên nhìn ra ngoài. Nàng liếc thấy có bóng người xoay mình rồi đi ở trong góc trà lâu, đang định nhìn kỹ thì bóng người kia đã biến mất. La Linh Dư ngoái đầu nhìn muội muội im lặng không ho he gì thêm, đành nuốt xuống nghĩ ngó trong lòng trước.

Đoàn xe Lục gia rời đi.

Chàng thiếu niên Việt Từ Hàn lẳng lặng đứng trong góc trà lâu, đưa mắt nhìn bọn họ rời đi. Bấy giờ hẳn đã chơi thân với muội muội La Vân Họa của La Linh Dư, nhưng hẳn không biết tỷ phu của La Vân Họa là Lục Quân – người lúc này đang gấp mặt Trần vương Lưu Thục. Hai người cùng nhau tiến cung, Lưu Thục lờn ít ý nhiều ——

“Nếu có vấn đề, thì chỉ có thể, là nhóm lưu dân kia.”

Tay áo Lục Quân bay trong gió, bước lên kim điện, trao đổi ánh mắt với Trần vương, chàng lạnh lùng nói: “Vây thì trừ khử hết tất cả.”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nỗi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134

Khi trở lại Kiến Nghiệp, vì Lục tam lang có công giải quyết tình hình chiến sự biên giới và đàm phán hòa bình, thế là chàng được đảm nhận chức Trung Thư giám, vào trung tâm chính quyền. Trong số các lang quân cùng thế hệ ở Lục gia, Lục Quân là người trẻ duy nhất có thể vào đến trung tâm chính quyền. Tuy cũng nhờ có hào quang chiến sự, nhưng năng lực của bản thân chàng vẫn khiến người người khâm phục.

Tà tướng Lục Mậu thờ phào, bây giờ ông đã thấy được tia sáng tương lai của Lục gia rồi. Bao năm qua, tuy tam lang là danh sĩ nhưng suốt ngày chỉ mãi chơi bời cùng Trần vương, không để ý đến chính sự; còn con trai Lục Hiên của ông lại chỉ thích du sơn ngoạn thủy, tâm tư cũng không đặt ở triều chính, Lục Mậu vẫn lo ngay ngáy, không biết tui nhỏ có giữ được địa vị của Lục gia ở Kiến Nghiệp không. Nay Lục tam lang đã vào triều đình, lại xuất thân từ dòng chính Lục gia, nên dù con trai không được thăng quan thì Lục Mậu cũng sẽ dốc sức giúp đỡ.

Rất có thể Lục Quân chính là gia chủ Lục gia đời kế tiếp.

Đại gia tộc như Lục gia chỉ muốn mãi mãi hưng thịnh phồn vinh, thế nên cũng không hạn chế khi chọn chủ quân đương gia, không nhất thiết phải luôn là đích trưởng. Nếu lang quân xuất sắc không xuất thân từ dòng chính thì Lục gia sẽ dễ lang quân đó làm con thừa tự, dù gì cũng phải là dòng chính. Còn bây giờ chỉ ít bản thân Lục Quân cũng đã thuộc dòng chính, có thể đảm bảo huyết thống Lục gia thuần khiết... Tuy cũng tiếc cho con trai mình, song nếu xét toàn diện thì Lục tướng vẫn ủng hộ Lục Quân nắm quyền.

Nếu đệ đệ ông vẫn còn sống, thấy con trai xuất sắc như vậy, ắt hẳn cũng vui lắm đúng không?

***

Đảm nhiệm Trung Thư giám, có quyền của Thượng Thư đài, lại dùng thế lực của mình giúp Trần vương Lưu Thục đang không được bề hạ thích có thể xoay mình. Công việc triều chính rất nhiều, Lục Quân bận tới mức chẳng mấy khi về nhà. Lúc chàng không có nhà, nội viện Lục gia cũng xảy ra không ít chuyện.

Ngày đầu tiên La Linh Dư bước vào cửa với thân phận tam thiếu phu nhân, các trưởng bối Lục gia đã ra oai phủ đầu với nàng. Theo lý mà nói thì nàng là tam thiếu phu nhân chính thống, sau khi kết hôn sẽ vào từ đường để bái kiến tổ tông Lục gia, đồng thời cũng ghi tên vào gia phả. Nhưng tộc trưởng Lục gia lại tìm hết cơ này có nọ để kéo dài thời gian, không chịu cho nàng vào từ đường.

Tộc trưởng Lục gia vẫn có thành kiến rất lớn về xuất thân của thê tử của Lục tam lang. Vì trước đó Lục lão phu nhân và Lục lão quân hầu nói hộ cháu trai, nên tộc trưởng mới nhắm mắt đồng ý để La Linh Dư vào cửa. Nhưng ông không nói là để nàng vào từ đường. Chỉ là một nữ sĩ tộc suy yếu, không môn đăng hộ đối với Lục gia, người bên ngoài sẽ suốt ngày chỉ trỏ Lục gia nói này nọ, cười nhạo Lục tam lang sa ngã... Tộc trưởng rất bức mình, nhưng ông không mắng thẳng mặt La Linh Dư là đã có tu đường lắm rồi.

Dĩ nhiên có một phần lý do khác ông không mắng thẳng mặt La Linh Dư, đó chính là vì nàng quá đẹp, không mắng nổi.

Lục lão phu nhân không có ý kiến gì với chuyện lần này.

Lục phu nhân càng không có quyền nhúng tay vào, với cả La Linh Dư cũng không phải con dâu bà, bà không cần phải tâm.

Toàn thể Lục gia đang chờ chờ cơ hội để cười nhạo La Linh Dư.

Nhưng La Linh Dư rất bình tĩnh.

Nàng đã không còn là nữ lang mới đến Kiến Nghiệp năm ngoái, chỉ vì không có ai tổ chức sinh nhật cho mình mà khóc nhè. Lúc ấy không có nơi nương tựa, không biết trước con đường tương lai, trong lòng nàng đau khổ, bị áp lực bên ngoài đè ép đến mức không thở nổi nên mới khóc òa, khiến Lục Quân cười chê nàng. Song, bây giờ đã không như vậy nữa rồi. Nàng đã thành thân, đã có người để dựa dẫm. Nàng biết rõ Lục Quân thích nàng, dù Lục gia có phàn đối thì chàng cũng sẽ không vứt bỏ nàng.

Chỉ có chính nàng và Lục Quân mới lay chuyển được tình cảm giữa hai người.

Không lo phòng xa, chỉ khi lòng yên ổn thì mới có thể bình tĩnh xử lý mâu thuẫn trước mắt.

Ngày đầu tiên trở lại Lục gia, La Linh Dư mỉm cười đi thăm hỏi các trưởng bối trước. Nàng vốn dĩ miệng mồm lạnh lợi, lời trong lời ngoài nhắc đến Ninh Bình công chúa chưa qua cửa, lại khoe ra tình hữu nghị giữa mình và công chúa, còn nói sau này khi công chúa qua cửa, nhất định mình sẽ quan tâm nàng... Thế là La Linh Dư đã đánh động được Lục phu nhân, để Lục phu nhân dẫn nàng đem theo quà cáp đến bái kiến trưởng bối Lục gia.

Nữ lang có gương mặt phù dung, mắt phượng mày ngài, dáng vẻ phong lưu thướt tha, bước đi uyển chuyển như rẽ hoa gat liễu. Trong mắt nàng đọng đầy ý cười, bất kể trưởng bối Lục gia nói gì thì cũng đứng mực đáp lại.

Thái độ rất tốt, còn đem theo đặc sản ở Nam Dương tới. Quà tặng không chỉ hợp sở thích cá nhân của mỗi người, mà còn không bỏ sót bất cứ một ai. Chỉ nội trong ngày hôm đó, sắc mặt các trưởng bối Lục gia đã khá hơn rất nhiều.

Chỉ ít là vào bữa cơm tối, bọn họ không làm khó La Linh Dư ở trên bàn ăn.

Đêm ấy La Linh Dư ở tại Tuyệt Tổ viện, sáng hôm sau mới cùng các thị nữ sửa sang dọn dẹp viện tử, sau đó mới chậm rãi dọn đến phòng nhị Thanh viện. Dưới sự chỉ dẫn của Cẩm Nguyệt, các thị nữ thấp thòm bắt an đôn tam thiếu phu nhân tới. Tuy trước kia biểu tiêu thư cũng từng đến Thanh viện, hay cười đùa trò chuyện với thị nữ Cẩm Nguyệt, cũng thông cảm các nàng thường xuyên bị Tam lang xoi mói bắt bẻ làm khó. Nhưng ai mà biết biểu tiêu thư trở thành tam thiếu phu nhân thì còn đối tốt với các nàng nữa không?

Có không ít lang quân sau khi thành thân, người hầu trong nhà đều đổi một lượt, thay thành người của nữ quân.

La Linh Dư dùng một ngày để xử lý công việc bên trong Thanh viện. Ngoài Linh Tế ra, thị nữ của nàng toàn là người của Lục gia, nên nếu đã vậy thì dĩ nhiên cũng sẽ dùng người hầu của Lục Quân. La Linh Dư lại hỏi Cẩm Nguyệt, sau khi biết bình thường Lục tam lang hay bắt bẻ những gì, nàng quyết định vẫn dùng người cũ —— dạy thị nữ mới rất mất thời gian, cũng không thể để phu quân nàng phải “chịu khổ” sau khi cưới được.

Dưới sự hỗ trợ của Cẩm Nguyệt, La Linh Dư vừa dần vừa xoa đã thu phục được bọn họ.

Ngày thứ ba, La Linh Dư bắt đầu nhàn vào vị tộc trưởng Lục gia không chịu cho nàng vào từ đường, triển khai kế hoạch một cách tỉ mỉ. Nàng nói xa nói gần, bắt đầu từ con cái thúc tẩu của tộc trưởng. Tộc trưởng cũng không phải là quả cầu sắt, thế nào cũng có quan hệ bên cạnh để nàng tìm được kẽ hở, đánh động vị tộc trưởng này...

Ba ngày sau, La Linh Dư đã giải quyết được mâu thuẫn giữa con dâu và con út của tộc trưởng, đối phương hứa thắng sẽ để nàng gặp tộc trưởng.

Lại một ngày trời qua, Lục Quân đang bận rộn thì nhận được lời nhắn của thế tử, chàng vội về nhà rồi cùng với La Linh Dư bước vào từ đường, trông thấy cái tên của thế tử viết cạnh tên mình. Lục Quân chỉ nán lại vài canh giờ rồi hấp tấp rời đi, sau lưng chàng, các lang quân Lục gia buồn bã nhìn biểu tiêu thư xinh đẹp cuối cùng đã từ bỏ bọn họ, gả cho tam lang.

Mà để báo đáp lại sự giúp đỡ của Lục phu nhân, La Linh Dư lập tức đi tìm con dâu của Lục phu nhân – Ninh Bình công chúa Lưu Đường. Nàng nhiều lần mời Lưu Đường đến làm khách, hòng tạo cơ hội cho Lưu Đường và Lục nhị lang ở riêng với nhau. Lục phu nhân cũng bảnh ít đi bảnh quý lại với La Linh Dư, vô cùng hài lòng.

Lục lão phu nhân lạnh lùng nhìn mấy ngày, bà không khỏi thừa nhận, Lục lão quân hầu đã phân tích rất đúng. Có lẽ xuất thân của tam thiếu phu nhân hơi kém, nhưng năng lực làm việc – tạm bỏ đi sự “hăng nổ” của trước kia – đúng là xuất sắc, đáng để tuyên dương.

Quá “hăng nổ” là vì La Linh Dư nóng lòng muốn thành thân, sốt ruột muốn tìm người giúp nàng xử lý rắc rối phía sau; khi nàng đã tìm được rồi thì không cần phải hăng nổ như vậy nữa, trái lại nàng sẽ chuẩn bị chu đáo để đối phó với người vật bên ngoài. Hơn nữa chiến tranh ở Nam Dương cũng đã để nàng mở mang tầm nhìn.

Không còn hẹp hòi với chút on huệ nữa, tầm mắt có thể nhìn xa trông rộng, đây mới là điều khiến Lục lão phu nhân bắt đầu xem trọng La Linh Dư.

Hôm đó khi đang dùng bữa sáng, La Linh Dư cười bảo muốn tổ chức tiệc, mời các nữ lang lang quân Kiến Nghiệp đến nhà. Vì Lục phu nhân vẫn không thích ra ngoài nên Lục gia rất ít tổ chức tiệc rượu, giờ thấy tam thiếu phu nhân nói thú vị như vậy, các nữ quyến cũng vô cùng hứng thú.

Ấn sáng xong, các nữ quyến xúm quanh La Linh Dư hỏi cụ thể chi tiết, còn Lục phu nhân thì ngồi yên trong phòng, cùng súc miệng với mẹ chồng.

Nhấp một ly trà, Lục lão phu nhân chậm rãi nói: “Bắt đầu từ mai để Linh Dư đi theo con, giúp con quản lý việc nội trợ.”

Lục phu nhân: “...”

Xưa nay chỉ có đương gia nữ quân mới có quyền quản lý việc nội trợ. Ví dụ như La Linh Dư chỉ có quyền quản lý chuyện ở Thanh viện, nhưng không thể vươn tay đến phòng lớn được. Nhưng nếu Lục phu nhân muốn thì bà có thể nhúng tay vào chuyện trong viện Lục tam lang. Chỉ là Lục phu nhân xuất thân cao quý, không muốn để người ta nói ra nói vào nên mới không quản chuyện phòng nhì.

Bây giờ Lục lão phu nhân lại để La Linh Dư đi theo bà học quản lý việc nội trợ Lục gia... Ấn ý ấy, chẳng lẽ sau này muốn trao quyền làm đương gia Lục gia cho La Linh Dư?

Thế con dâu bà phải làm thế nào?

Lục phu nhân nhăn mặt: “Mẫu thân...”

Lục lão phu nhân không nhìn nổi gương mặt khổ sở của con dâu, khoát tay nói: “Chỉ là bảo theo chân con giúp đỡ mà thôi. Đợi Ninh Bình công chúa qua cửa thì cũng để nó theo con học tập. Con cái đời kế tiếp ai nắm quyền, bây giờ nói vẫn còn sớm. Nếu con coi trọng Ninh Bình công chúa thì bình thường nhớ chỉ dạy nhiều thêm là được.”

Lục phu nhân rầu rĩ: “... Vâng.”

Nhưng chia quyền với La Linh Dư ư? Sao bà không có chút lòng tin gì với con dâu mình thế này?

Lục lão phu nhân đã nói như vậy, Lục phu nhân đành phải nghe theo. La Linh Dư rất vui, nàng không ngờ mới sớm thế mà mình đã có thể tham gia vào chuyện nội trạch ở Lục gia. Nàng cho rằng ít nhất phải chờ thêm một hai năm nữa, nhưng nếu Lục phu nhân đã để nàng đi theo, thì dĩ nhiên La Linh Dư sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Người nhà nàng qua đời từ sớm, người thân còn lại chỉ có mỗi đại bá mẫu, nhưng bà lại chỉ thích chơi đùa, bình thường cũng không dạy nàng quản lý chuyện nội trợ. Sau đó đến La gia ở Nam Dương, chỉ mỗi việc học cảm kỳ thi họa đã hao hết tâm tư, làm gì còn thời gian để học những thứ khác lấy lòng trưởng bối? Một tiết học của Lục phu nhân, là nữ lang sĩ tộc bình thường thì sẽ không để ý, nhưng với La Linh Dư lại là lần đầu tiên.

Thế nên là nàng càng phí tâm hơn.

Hiệu quả càng xuất sắc.

***

Theo tục, cứ lên triều năm ngày thì được nghỉ hưu một ngày. Khi Lục tam lang Lục Quân trở lại Lục gia, chàng nghe thấy toàn thể Lục gia đều khen ngợi phu nhân nhà mình. Tuy bình thường Lục Quân không quá để ý đến những chuyện này, nhưng khi ai ai cũng khen thế tử của chàng, chàng vẫn lấy làm đắc ý.

Chiều hôm đó, La Linh Dư ngồi trong phòng gầy bàn tính. Muội muội nàng tính tình hoạt bát, từ sáng sớm đã ra khỏi nhà đi chơi. Thế nên bây giờ, trong phòng chỉ có một mình La Linh Dư im lặng gầy bàn tính tính toán. Nàng đang nhắc bút viết chữ thì chợt nghe tiếng châu ngọc va chạm nhau, có tiếng bước chân từ bên ngoài đi vào.

Các thị nữ không thông báo, La Linh Dư ngăn người, ngờ ngác đang nghĩ xem là ai thì lang quân đã cúi người xuống, giơ tay ôm eo nàng từ phía sau.

Sống mũi Lục Quân sượt qua gò má mịn màng của nàng, cảm giác mát lạnh khiến mặt hồ trong lòng nữ lang dao động. Lại nghe thấy chàng cười bảo: “Không được rồi, nghe nói tam thiếu phu nhân rất tiến bộ, giờ đã bắt đầu quản lý chuyện nội trợ rồi. Trên đường về, bọn người hầu đều tới hỏi ta bao giờ sẽ phát tiền tháng này. Ta còn hồ nghi không biết hỏi ta làm gì... Không ngờ là ta dính hào quang của tam thiếu phu nhân.”

Được chàng ôm eo từ phía sau, người thấy mùi hương thanh mát từ trong tay áo chàng, bên hông bông tê rần, tâm thần bất giác hốt hoảng. Nàng cố gắng bình tĩnh, khiêm tốn nói: “Làm gì có? Chỉ là theo chân bá mẫu giúp đỡ thôi. Vẫn phải nghe lời bá mẫu mà.”

Sau khi thành thân, đương nhiên nàng sẽ gọi Lục phu nhân là “bá mẫu” như Lục Quân, chứ không phải là “biểu bá mẫu” nữa.

Lục Quân cạ vào mặt nàng, nghiêm túc nói: “Xem ra đúng là lợi hại thật. Cũng biết khiêm tốn nữa rồi.”

La Linh Dư cảm thấy mình rất lợi hại, chỉ là đối trả chút tí thôi. Lục Quân vừa trêu nàng như thế, nàng lập tức bật cười hi hi. Nữ lang dương dương đắc ý ngửa đầu lui sau, lỗ mũi vênh cao chạm vào phu quân đang mặt cúi xuống. Cảm giác tê tê như có như không chạy thẳng sống lưng. Má kề má, chàng tuấn tú nàng tuyệt sắc, đúng là cảnh đẹp ý vui.

La Linh Dư không kim được mà bật cười, ngã nghiêng trong lòng chàng. Lục Quân giơ tay bẻ nàng lên. Nữ lang sợ hãi ôm lấy cổ chàng, khiếp sợ nhìn chàng ôm mình xoay một vòng. Tay áo bay cao, Lục Quân ôm nàng ngồi xuống giường nhỏ bên cạnh.

La Linh Dư bật cười nghiêng ngả, muốn khiêm tốn đối câu, nhưng ở trước mặt Lục Quân lại không nhận được muốn chia sẻ với chàng: “Đúng rồi, người nhà huynh ai cũng khen muội cả. Đợi muội tìm được cơ hội, sẽ âm thầm thêm tiền tháng cho huynh.”

Nàng thân mật cò vào chàng: “Phu quân muội bận rộn một đời đến thế, mỗi tháng chỉ được có mấy lượng bạc thì làm sao đủ dùng?”

Lục Quân mỉm cười: “Vậy sau này mời tam thiếu phu nhân chăm sóc.”

Thật ra cả chàng và La Linh Dư đều biết rõ, chàng vốn tiêu dùng xa hoa, chút tiền tháng của Lục gia không hề đủ cho chàng nhét kẻ rãng. Lấy tiền tháng của Lục gia chỉ là tượng trưng thân phận mà thôi.

Lục Quân ôm La Linh Dư, để nàng ngồi trên đầu gối mình. Nữ lang hưng phấn kể với chàng những chuyện thú vị trong nhà, nói mình quản việc nội trợ giỏi đến đâu. Sóng mắt nàng lấp lánh, chớp mắt nhìn Lục Quân đầy mong đợi, chờ Lục Quân cổ vũ khen nâng. Nhưng Lục Quân lại cố ý nói: “Đừng có đắc ý quên mình. Đợi phu nhân của nhị ca qua cửa, muội cũng đừng giành giật với người ta. Ta không muốn vì thế mà sinh sự với nhị ca.”

La Linh Dư xem thường: “Biết nhiều khổ nhiều. Huynh ở trong triều nhậm chức thăng quan nhanh như thế, không phải cũng đang tranh giành với nhị ca à? Bất kể sau này có thế nào, cũng không thể vừa bắt đầu đã vứt bỏ được.”

Lục Quân mỉm cười, cũng chẳng quá để tâm: “Tùy muội vậy.”

Chàng chỉ ngại đại gia tộc như Lục gia có quá nhiều công việc, quá rắc rối. Nhưng La Linh Dư không sợ rắc rối, trái lại còn tràn đầy động lực, thời thì tùy nàng vậy. Có điều vất vả lắm chàng mới có thời gian ở nhà, dĩ nhiên không muốn nhìn La Linh Dư gây bần tình rồi... Lục Quân đưa tay ra, bấm vào bên hông nàng.

Làn da mềm mại non nớt như dịch hoa vậy.

Chàng mới véo nhẹ mà nàng đã hét lên.

Giơ tay đập xuống vai chàng, nữ lang lườm yêu, tình ý miên man quyến rũ chàng.

Lục Quân cười khê: “... Muốn à?”

La Linh Dư trừng chàng, nhưng chàng rất nghiêm túc, lập tức lại gần hôn lên môi nàng. Lồng ngực La Linh Dư nóng lên, ôm chặt lấy chàng. Đã lâu rồi nàng không gặp Lục Quân, chàng lại khôi ngô như vậy kia mà, nói thật, lúc ôm eo chàng thì nàng động lòng rồi. La Linh Dư nhắm mắt, chuẩn bị đón nhận màn “hành hạ” của Lục Quân.

Chợt chàng rời đi, cánh môi tách ra.

Trên môi Lục Quân dính một hạt hoa thắm đỏ, làm nổi bật gương mặt như ngọc của chàng, toát lên một vẻ đẹp yêu mị cùng cực. Song chàng lại cau mày: “... Sao son hôm nay lại ngọt thế, tay nghề muội kém đi vậy rồi à?”

Chàng thất vọng nhìn nàng.

La Linh Dư cắn răng: “... Người này đúng là lắm tật xấu, lúc trước hôn nàng thì chê đắng, bây giờ lại chê ngọt.”

La Linh Dư không chịu nổi khi chàng thất vọng với mình, bèn giải thích: “Là muội đưa công thức để Cẩm Nguyệt và Linh Ngọc điều chế. Cả ngày muội ở với Lục phu nhân, làm gì còn thời gian tự mình điều chế? Huynh không được chê muội kém hơn trước!”

Nàng hít một hơi lên cầm chàng, nũng nịu nói: “Tuyệt Thân ca ca không có ở đây, muội làm gì có tâm tư lo chuyện khác.”

Không có tâm tư điều chế son phấn, nhưng lại có tâm tư quản việc nội trợ. Chỉ là một tiểu nữ thấy lợi thì động tâm mà thôi. Lục Quân không vạch trần nàng, chỉ mỉm cười bảo: “Thế làm sao bây giờ? Ngọt như vậy, ca ca không hôn tiếp được.”

Uổng công nàng rạo rục xuân tâm, thế mà chàng lại lắm chuyện đến vậy. La Linh Dư tức giận: “... Chê ngọt thì đừng có hôn nữa!”

Nàng vùng vằng trong lòng chàng toan muốn đứng dậy, không phục vụ chàng nữa.

Lục Quân ôm eo nàng từ phía sau, kéo nàng về lại, cười nói: “Được rồi được rồi, đừng giận nữa, ca ca điều chế son với muội được không?”

La Linh Dư động lòng, mắt phượng lườm chàng: “Thật không?”

Lục Quân nhìn thế thì xinh đẹp nhà mình, trong mắt tối lại, giọng khàn khàn: “Dĩ nhiên là thật rồi... Có điều trước đó mời phu nhân đi tắm rửa đã. Làm vì phu thoải mái đã rồi tính sau.”

La Linh Dư: “...”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 135

Thời tiết vào Hè, trời càng lúc càng nóng nực. Tiếng ve kêu dứt đoạn vang lên, khiến người ta càng trở nên uể oải, chỉ muốn nằm dí một chỗ trong nhà không đi đâu.

Sau giấc ngủ trưa, thị nữ Thanh Yêu đi vào báo với Lục phu nhân là có Ninh Bình công chúa đến chơi. Thị nữ cầm quạt đứng cạnh phe phẩy, gió thổi hây hây. Lục phu nhân nằm dựa vào tháp, uể oải không có tinh thần tiếp đón ai, thế là bèn cho người hầu tìm tam thiếu phu nhân đến. Ý muốn để tam thiếu phu nhân tiếp khách thay bà.

Thị nữ Thanh Yêu bẩm nói: “Phu nhân quên rồi ư? Hai hôm nay triều đình được nghỉ hưu một, tam lang ở nhà, tam thiếu phu nhân đã sớm báo là nàng muốn nghỉ hai ngày để ở bên tam lang.”

Bàn tay đang xoa trán của Lục phu nhân khựng lại, lúc bấy giờ bà mới nhớ ra chuyện này.

Phu quân nghỉ hưu một, nữ quân phải ở nhà kẻ bên chăm sóc... Khi La Linh Dư có quyền quản chuyện nội trợ thì Lục phu nhân lại lo cho tương lai của con dâu mình, nhưng khi La Linh Dư không quản lý, Lục phu nhân lại không không hiểu nổi, chỉ là một nam nhân thôi mà, cần gì phải kẻ kẻ ở bên. Chẳng lẽ đi gặp người hầu, tính toán sổ sách thì sẽ làm chậm trễ La Linh Dư trò chuyện với Lục tam lang ư? Lang quân ở nhà đâu phải chuyện to tát, cần gì phải đặc biệt xin nghỉ?

Nhưng rõ ràng rành, với tam thiếu phu nhân thì phu quân nàng đang cần người bầu bạn.

Lục phu nhân suy nghĩ bảo thù không có chung tư tưởng với La Linh Dư, dĩ nhiên bà sẽ không hiểu được chuyện tình thú giữa phu thê mới cưới. Bây giờ La Linh Dư không tiếp đãi Ninh Bình công chúa, Lục phu nhân lại sợ các nữ quyền tiểu bối khác không quen công chúa, rồi cũng sợ nể mình không đi gặp thì sẽ dọa con dâu nhút nhát... Cuối cùng Lục phu nhân đành đích thân ra cửa đón người.

Trước khi đi còn hỏi Lục nhị lang đang ở đâu.

Thị nữ đáp, nhị lang đang ở phủ nha.

Lục phu nhân lập tức nổi giận: “... Cùng là ngày hưu một, vì sao tam lang về nhà còn con trai ta thì không về? Nó còn muốn cưới vợ nữa không há?!”

Thanh Yêu nhả nhện khuyên phu nhân: “Chỉ là nhị lang vẫn chưa thông suốt thôi ạ.”

Lục phu nhân mắt kiên nhẫn: “Tranh thủ thời gian báo nó về nhà ngay, tiếp hôn thê của nó!”

Trong phòng khách, Lưu Đường thấp thòm đợi mẹ chồng tương lai tới, sau khi hỏi thăm La Linh Dư, biết La Linh Dư không đến thì lại càng bất an, sợ mình đến nhầm giờ. Mà Lục phu nhân lại rất dịu dàng với con dâu, ngồi xuống chậm rãi nói chuyện với nàng. Nhưng rõ ràng Lục phu nhân không phải người thú vị, nghiêm túc hết như đang giáo huấn, thấy công chúa ngày càng im lặng, Lục phu nhân nhắm mắt đề nghị —— “Đường Nhi vẫn chưa đi dạo sân vườn nhà ta bao giờ đúng không, ta dẫn Đường Nhi đi chơi nhé?”

Lưu Đường nhỏ nhẹ đáp: “Vâng ạ. Liệu có làm phiền phu nhân không?”

Thế là một đám người hầu đi theo Lục phu nhân và Ninh Bình công chúa dạo vườn. Dọc trên đường đi, rồi cuộc Lục phu nhân cũng đã nghỉ ra đề tài, cố gắng thảo luận mấy câu với Lưư Đường về chuyện “nội trợ”. Lưư Đường dè dặt đi cùng mẹ chồng tương lai, có điều khi nghe thấy mẹ chồng bóng gió ám chỉ cho nàng đi theo học quản lý nội trợ khi qua cửa, là tiểu công chúa lại hơi sợ sệt.

Băng qua đình tạ điện đường, lầu các cao vút, đoàn người đi trên hành lang cầu đá, lan can chạm trổ quanh co, nước hồ trong vắt. Hai bên bờ hồ rợp bóng cây to, hoa sen dưới nước chuôi tây trên cạn, ánh nắng hòa cùng cơn sóng lăn tăn lắt lết trên hành lang, đoàn người đắm bóng đi qua. Lục phu nhân đang định nói chuyện với Lưư Đường thì chợt nghe thấy tiểu công chúa ngạc nhiên hô to. Lưư Đường đuổi người ra khỏi lan can, nhìn xuống bên dưới, gọi to: “Phu nhân nhìn kia!”

Hồ dưới hành lang lẩn lẩn những con sóng nhỏ, những bông sen đang đua trong gió, cánh hoa như tia nắng đỏ rực phủ trần. Hồ lớn ở hậu viện Lục gia nổi với sông Tần Hoài, trong hồ trồng hoa sen trăm năm, cứ đến mùa hè hằng năm là hoa lại nở rộ che kín cả mặt hồ, là phong cảnh hiếm thấy tại Lục gia. Nhưng lúc này lý do làm Lưư Đường kêu lên không phải vì thấy hoa nở trong hồ, mà ở dưới hồ sen, nàng nhìn thấy vợ chồng Lục Quân đang chèo thuyền, còn có cả tiểu nương tử La Văn Họa đi cùng.

Lá sen to chùng chiếc mầm, hai màu lục hồng đan xen vào nhau, như nối liền với trời xanh, trông ra vô tận. Thuyền nhỏ dừng giữa lá sen, được lá và hoa vây phủ, Lục Quân dứt khoát gác mái chèo trên thân thuyền, để mặc con thuyền đang đưa theo dòng nước. Lục Quân và La Linh Dư ngồi đối diện nhau, kéo tay áo tát nước hái sen. Trên mũi thuyền có rất nhiều đài sen, Lục Quân hái sen, La Linh Dư bóc hạt sen, thuận tiện cho tiểu nữ lang La Văn Họa ở đầu kia của thuyền.

Giọng La Văn Họa trong trẻo như chim oanh, rung đùi đắc ý ngâm bài thơ cổ ——

“Hồ trong phủ kín lá sen, lụa hồng khoác cánh phải khen diễm kiều.”*

“Thuyền lan có mái chèo vàng, dạo chơi ngất ngổ bên bờ Giang Nam.”**

“Sen xanh biếc mọc suối sâu, mặt trời sớm đẹp tươi màu diễm tồ.”***

(*Trích bài Nam Dương Độ trong chùm thơ Nhạc Phủ.)

(** Trích bài Thái Liên Khúc của Lưư Hiếu Uy, Cùn dịch.)

(*** Trích bài Phù Dung của Lý Bạch, Thái dịch, nguồn thivien.net.)

Vất hết óc mà cũng chỉ đọc được mấy câu có sẵn trong đầu, La Văn Họa năn nỉ: “Chỉ có vài câu đó thôi, muội chỉ nhớ được chừng đó... Tỷ tỷ, tỷ phụ, cho muội ăn hạt sen với!”

La Linh Dư thấy muội muội thúc giục thì hơi báo: “Tỷ đang bận, không rảnh. Mối đọc có mấy câu đã đòi ăn, muội đừng là tham ăn.”

Tuy miệng nàng báo mình đang bận, thực chất chỉ là bận bóc hạt sen, dứt vào miệng phu quân nàng. Lục tam lang cup mắt, cười khê trên nàng. Hai mắt La Linh Dư nở nụ cười, lúc bấy giờ mới chú ý đến muội muội. La Văn Họa biao mũi, trợn mắt nhìn tỷ tỷ. Lục Quân ở cạnh nửa cười nửa không: “Họa Nhi mấy tuổi rồi?”

La Linh Dư ngạc nhiên, ngừng đầu nhìn chàng, thầm nghĩ chẳng lẽ Lục Quân có ý làm mai cho muội muội nàng từ bây giờ ư? Nàng rất vui, luôn hy vọng hôn nhân của muội muội thuận lợi hơn mình. La Linh Dư đang định lấy lòng Lục Quân, nào ngờ Lục Quân lại nhìn nàng trêu đùa rồi dỗi mất đi.

La Linh Dư: ... Không lẽ người này đang bôn cọt nàng?

Lưư Đường và La Linh Dư dẫn theo tiểu muội muội chơi đùa trong ao sen, chợt nghe thấy Lưư Đường gọi từ bên trên: “Tam lang, La tỷ tỷ, Họa Nhi, mọi người đang làm gì vậy?”

Ba người đồng loạt ngừng đầu lên, ngược ánh mặt trời, chỉ thấy có một đám đông đứng trên cầu đá, dẫn đầu là Lục phu nhân sắc mặt khó dò và Ninh Bình công chúa tò mò mừng rỡ. Lục tam lang là người rất tự phụ, chàng chỉ ngồi trên thuyền, gạt đầu với mọi người ở xa coi như chào hỏi. Tiểu nương tử La Văn Họa hoạt bát, đứng lên vẫy tay chào mọi người. Vạt áo La Linh Dư bay bay trong gió, duyên dáng đứng dậy, mỉm cười trả lời: “Phu nhân, công chúa điện hạ, Linh Dư muốn náu trà hoa sen với phu quân, vừa hay hoa sen trong nhà cũng đã nở nên đến thử xem sao.”

Trà hoa sen?

Mọi người đứng trên bờ sững sốt, chưa từng nghe bao giờ. Có điều nghe tên cũng biết trà này sẽ như thế nào.

Hai mắt Lưư Đường lóe sáng, sùng bái nhìn tuần nam mỹ nữ ở mũi thuyền: Lục tam lang và La tỷ tỷ đúng là tài, cứ như dù là gì thì bọn họ cũng có thể đem ra mảy mò chơi thử được cả.

Lục phu nhân nhìn đài sen ở mũi thuyền, im lặng không nói gì. Nhưng trà hoa sen... Lục phu nhân nghĩ đến chuyện hoa sen trong hồ đều bị ngắt hết, trong hồ tro trụi không còn gì, thế là bèn nhắc nhở: “Khụ khụ, mấy đứa hái hai cây là được rồi, đừng hái hết toàn bộ. Dù muốn nấu trà hoa sen gì đó thì cũng đừng quên tiếc ngắm hoa hai ngày nữa. Nếu hái hoa hết thì còn gì để ngắm!”

Chính mắt Lục phu nhân có thể thấy, khi lang quân đang gấp chân thông thả ngồi trên thuyền nghe thấy thế, hăng mi dài khê nhướn lên. Lục Quân thanh cao, chàng chỉ khẽch mép cười mà không nói gì.

La Linh Dư mím môi, khê cười. Thấy mấy người Lục phu nhân nghi hoặc ra mặt, nàng ôn tồn giải thích: “Trà hoa sen không phải là hái hoa sen để pha trà đâu ạ. Con và phu quân có tra sách cổ, thử làm lại món trà như trong sách viết —— trong sách nói là vốc một ít lá trà rồi bọc lại bằng vải thưa, đặt vào giữa đài sen đang nở. Hoa sớm nở tối khép. Ban đêm trong hoa sẽ có sương rơi xuống, giọt nước ngấm vào lá trà trong túi vải. Sáng sớm lại lấy túi trà được ủ trong hoa suốt đêm ra, đem đi pha trà. Đấy mới là ‘trà hoa sen’ ạ.”

Lưư Đường mở to hai mắt, lần đầu tiên nghe được cách pha chế mới lạ này, thế là nâng “oa” lên: “Hai người... Đọc sách nhiều thật đấy, đến chuyện hiếm lạ như vậy mà cũng biết.”

La Linh Dư bật cười, lại khiêm tốn nói: “Đấy cũng là lần đầu tiên ta biết đấy. Là phu quân ta đọc sách thấy được... Vừa hay buổi chiều cũng đang rảnh nên mới muốn thử nghiệm xem thế nào.”

Lục phu nhân lập tức đỏ mặt, bà đã biết vì sao vừa nãy Lục tam lang lại nửa cười nửa không —— Lục Quân vốn thanh cao, e là trong lòng đang cười nhạo bà. Nếu không phải La Linh Dư giải thích, sợ là Lục phu nhân còn bị Lục Quân thâm chế giễu nữa, mà chính bản thân bà lại không biết Lục Quân đang cười cái gì.

... Cái thằng nhóc tam lang này!

La Linh Dư thấy sắc mặt Lục phu nhân trở nên khó coi lúng túng, lập tức giả ngốc, cười bổ sung: “Đội con và phu quân nghiên cứu xong món trà này, nhất định sẽ đem biết biểu mẫu, để biểu mẫu nếm thử.”

Lúc này về mặt Lục phu nhân mới khá lên, bà gạt đầu. Nhưng khi nghiêng đầu thấy công chúa Lưư Đường ra vẻ hăm dọa, lòng bà bỗng khựng lại. Lưư Đường hăm dọa sùng bái nhìn hai người trên hồ, Lục phu nhân ho khan mấy lần, tiểu công chúa vẫn cứ quyen luyến không muốn rời đi. Lục phu nhân rất không biết phải làm thế nào, một lần nữa bực dọc vì cậu con trai mãi chưa thấy về ——

Sao giữa người và người lại chênh lệch đến thế?

Tam lang nó không chỉ là danh sĩ, mà còn biết lấy chuyện lý kỳ thú vị trong sách để lấy lòng thế tử, vui vẻ cùng thế tử. Trời nắng như vậy mà vẫn có hứng thú đi nghiên cứu trà gì đấy.

Còn con trai bà lại không khác gì khúc gỗ, không hề biết phải lấy lòng nàng dâu tương lai như thế nào.

... Khó trách tuy ở nhờ Lục gia, nhưng người La Linh Dư thích lại là Lục Quân chứ không phải là Lục Hiên.

***

Sau khi Lục Hiên về, lẽ tất nhiên là bị mẫu thân mắng một trận, nhất thời cũng thấy áy náy, hần bèn tuyên bố nhất định sẽ đền bù cho công chúa thật tốt. Nhưng Lục Hiên không có nhiều thời gian để nuôi dưỡng tình cảm với hôn thê trước khi cưới, bởi vì Lục gia và hoàng thất đã định xong ngày tổ chức hôn lễ cho Lục nhị lang và Ninh Bình công chúa, ngay tại tháng sau. Trong mơ màng, Lục nhị lang Lục Hiên tiếp nhận lời chúc mừng của mọi người, đột nhiên nhớ ra hình như mình đã quên Hành Dương vương Lưư Mộ.

Hắn đã hứa sẽ mượn chuyện hôn sự để xin bề hạ cho Lưư Mộ quay về Kiến Nghiệp một chuyến.

Tối mùa hè mưa rơi rả rịch, Lục Hiên đi lại trong thư phòng, đang nghĩ nên viết tấu chương này như thế nào. Trong màn mưa dai dẳng, chợt có người gõ cửa ở bên ngoài. Lục Hiên mở cửa ra, trong đêm đen, hần thấy Lục Quân và La Linh Dư nắm tay nhau đứng ở cửa.

Nước mưa rơi tí tách, hai người mặc áo tối đen lả lả, vẫn là mỹ nhân như ngọc. Không có thị nữ đi theo, La Linh Dư tay nhắc đèn lồng. Lục Quân thì xách một cái giỏ, dưới sự ngạc nhiên của Lục Hiên, Lục Quân đưa giỏ tới trước, lấy trà hoa sen ra. La Linh Dư đứng cạnh giải thích: “Mấy hôm trước đã hứa với bà mẫu là sẽ biểu trà hoa sen. Nhị ca nếm thử xem, nếu như thấy ngon thì bọn muội sẽ lại đưa đến.”

Lục Hiến: “Hai đứa...”

Lục tam lang không đợi Lục nhị lang nói hết câu, bình tĩnh ngắt lời: “Đệ và Linh Dư không nán lại nữa, phải đưa số trà còn lại đến chỗ các trưởng bối.”

Lục Quân cúi đầu nhìn La Linh Dư, trong mắt đọng đầy tình ý dịu dàng. La Linh Dư biết đối nhân xử thế như vậy, vừa hay chàng đang ở trong nhà, dĩ nhiên phải đặc biệt đi cùng nàng một chuyến rồi. Không thể để người Lục gia cảm thấy Lục tam lang không coi trọng phụ nhân mình được.

Lúc Lục Quân cúi đầu, La Linh Dư che mặt khẽ cười, trông mắt như nước nhẹ nhàng lướt qua trên người Lục tam lang. Ánh mắt hai người rơi lên người đối phương như có như không, rồi lại lơ đãng dời đi. Lục Quân cúi đầu sửa lại áo mũ cho La Linh Dư, tay áo chàng khẽ lướt qua gò má uơn ướn của nàng. Suông mù giăng khắp chốn, mưa rào rích liên tục, La Linh Dư dời mắt đi chỗ khác, tới khi ngoái đầu về thì tầm mắt lại rơi lên người Lục Quân.

Lục Quân bỗng nhướn mắt nhìn nàng, nàng mỉm môi mỉm cười, chỉ thấy chàng sửa áo mũ cho mình thế nào, còn bản thân thì đứng yên không động tay chân.

Cùng đồng hành trong mưa gió, đứng là một ngày may mắn. Lục nhị lang cứ thế nhìn phu thê hai người đối mưa đi đến, rồi lại chậm rãi rời đi trong làn mưa.

Mưa rơi tí tách, róc rách như ngọn suối nhỏ rơi xuống rêu xanh, giọt nước bắn lên như rèm châu.

Bóng lưng nam nữ dần khuất trong đêm, xuyên qua màn sương mưa bụi, tựa như thần tiên.

...

Mưa vẫn không ngừng rơi, Lục nhị lang khẽ mỉm cười, khép cửa lại rồi quay về bên bàn, tiếp tục viết tấu chương. Viết xong lại sửa, liên tục trau chuốt, chỉ vì một tấu chương này có thể tranh thủ mọi cơ hội cho Lưu Mộ. Rồi hẳn dần thấm mệt, dựa vào bàn ngủ gục.

Trong đêm mưa rào rích ngoài cửa, giữa cơn mơ màng, hẳn lại tiếp tục mơ thấy giấc mộng dở dang lần trước.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136

Cánh mộng dần dịch chuyển, Lục nhị lang thành thần. Đồng như đã hứa, hẳn bắt tay với các đại phu thuyết phục được bệ hạ, hứa để Hành Dương vương Lưu Mộ về Kiến Nghiệp. Nhưng vì chưa chuẩn bị đầy đủ, nên lúc triều đình hạ thánh chỉ thì hôn sự của Lục nhị lang đã qua lâu rồi.

Lưu Mộ ở biên ải mòn mỏi trông mong, nhưng thứ đợi được không phải là thánh chỉ triệu hẳn về đó, mà là biên giới có loạn kẻ gian, quân đội Bắc quốc ùn ùn kéo tới.

Cùng lúc đó, các vị công tử ở Kiến Nghiệp đánh nhau đoạt ngôi vị, La Linh Dư sảy thai trong cuộc chiến ấy.

Kiến Nghiệp rơi vào tình cảnh loạn lạc, không ai còn tâm trạng bận tâm tới cuộc chiến biên giới. Không một ai ngờ là quân đội Bắc quốc sẽ bội tín, đại quân đánh lên trong đêm, tấn công thẳng vào quận Đình Xuyên. Lưu Mộ dẫn quân chống cự, khi chiến hỏa bốc lên, chàng thiếu niên vừa là quận vương vừa là tướng quân đốt khói hiệu, cầu triều đình giúp đỡ. Lục nhị lang trong trạng thái du hồn nhìn thấy rõ, Lưu Mộ đã chết trong cuộc chiến kia.

Lửa cháy hừng hực, máu Lưu Mộ chảy cạn. Thi thể xung quanh chất thành núi, máu chảy thành sông, vô ngựa quân địch dẫm qua người hẳn. Tàn tướng quân Bắc quốc đảm nhiệm cuộc chiến lần này. Cuối cùng triều đình Nam quốc cũng phải quân đội tới, kịp thời ngăn chặn cuộc chiến. Mà kết quả đàm phán của hai nước Nam Bắc là, cuộc chiến biên giới lần này không phải do Bắc quốc gây ra. Nhóm quân đội lấy danh Bắc quốc để đánh này thực chất là nghịch tặc Bắc quốc phản bội triều đình, đến để báo thù. Bắc quốc giao thi thể của đàm nghịch tặc cho Nam quốc, lại bồi thường vô số vàng bạc, coi như chuyện này kết thúc tại đây. Từ đây trở đi, Bắc quốc bị Nam quốc đề phòng nghiêm ngặt, trong hơn mười năm tới không còn cuộc xâm lăng nơi biên ải nữa.

Ở trong mơ, vành mắt Lục Hiến như sắp nứt toác, lạnh lùng hét lớn: “Không đúng! Điều này không đúng!”

Hắn trở mắt nhìn chăm chăm quan viên Nam quốc kiểm tra thi thể nghịch tặc Bắc quốc, cửa vại vừa được vén lên thì cơ thể đông cứng lại. Cậu tướng quân thiếu niên đã chết nằm trên băng ca, gương mặt lạnh như băng tuyết, môi lại đỏ thẫm như máu. Tướng quân thiếu niên đã chết có gương mặt tuấn tú, đường nét sắc bén như lưỡi dao. Dù đã tắt thở thì quanh thân vẫn toát lên khí chất cao quý, như thanh bào kiếm đâm vào buồng tim mọi người.

Ngay lần đầu tiên nhìn thấy người thiếu niên, ánh mắt Lục nhị lang thay đổi rõ rệt.

Thế nhưng quan viên Nam quốc kiểm tra thi thể chỉ đối chiếu họ tên, không hề nhận ra cậu thiếu niên này. Quan viên đi cùng bất ngờ nói: “... Tên nghịch tặc này trẻ thật, đúng là đáng tiếc.”

Lục nhị lang trong mơ nhìn chăm chăm thi thể kia, hẳn gào lớn: “Không đúng! Bắc quốc nói dối! Bọn chúng nói dối!”

Thiếu niên đã chết kia, hẳn đã gặp ở trong mơ rồi. Trong giấc mơ mà Lục nhị lang chết trong ngày sương tuyết, cậu thiếu niên này từng vác đao xuất hiện, gây ra cái chết của Lục tam lang. Mà ngoài đời Lục tam lang không hề chết, thiếu niên này cũng không đến núi tuyết giết người.

Nên sau khi không tìm được hắn, Lục nhị lang cũng không hao tâm nhiều.

Nhưng, nhưng... Giấc mơ vẫn tiếp tục, cậu thiếu niên vốn giết Lục tam lang không xuất hiện ở núi tuyết hôm đó, nhưng nay lại xuất hiện trong trận đánh tại Đình Xuyên, cũng bị coi là vật hy sinh, bị Bắc quốc đưa cho Nam quốc, kết thúc cuộc chiến này.

Đầu óc Lục nhị lang Lục Hiến trống rỗng, hẳn mơ hồ nhận thấy có điều sai sai, nhưng mơ thứ xảy ra quá lạ, nhất thời hắn không nghĩ ra.

Quân vương chết, được người đời thương tiếc đôi câu rồi nhanh chóng chìm vào quên lãng. Hoàng đế bệ hạ vốn không nói nhiều, Lưu Mộ lại luôn bị các công tử hoàng thất đối địch. Sau khi hắn chết, cả hoàng tộc im lặng như tờ, không một ai lên tiếng đòi công bằng cho hắn. Về sau Nam quốc không truy cứu Bắc quốc nữa, Bắc quốc cũng làm như chuyện này chưa từng xảy ra.

Mà sự tình sau đó càng khiến Lục Hiến ngạc nhiên hơn.

Bất thình lình, Trần vương Lưu Thực bị bắt giam hạ ngục với tội danh “lừa vua dối trời”.

Lục gia bị Trần vương làm liên lụy, bị các danh môn khác ở Kiến Nghiệp “thăm hỏi”. Đang lúc sốt đầu mê trán, đột nhiên Lục gia tạo phản. Người dẫn đầu chính là Lục tam lang Lục Quân. Cuộc chiến ở Kiến Nghiệp bùng nổ, Lục tam lang dẫn theo Lục gia chống lại triều đình, Lục gia trốn đến Nghi thành, giới hàn môn cũng đi theo.

Thế lực Nam quốc chia làm hai, các đại thế gia Kiến Nghiệp đứng về phía hoàng thất, đối lập với Lục gia và hàn môn. Ngọn lửa chiến tranh lại nổ ra... Trong mơ, Lục Hiến thấy rõ đôi mắt Lục Quân như màn đêm âm u sâu lắng. Vẫn là lang quân quý tộc tuấn tú, nhưng lúc này trong đáy mắt chàng đang mơ hồ che giấu điều gì đó.

...

Cả người Lục Hiến thấm đẫm mồ hôi lạnh, kinh hoàng bật dậy khỏi giấc mộng.

Trắng sáng vằng vặc trong đêm lạnh, bụi chuối in bóng lên cửa sổ. Lang quân nằm trên bàn đột nhiên bật dậy, hai mắt đảo nhanh, ánh trăng chiếu lên con số đang viết dở đặt ở trước mặt. Chứng tỏ giấc mơ vừa rồi là thật.

Hành Dương vương không đến kịp buổi tiệc thành hôn của Lục nhị lang. Hắn vì dân vì nước mà chết ở biên ải, sau khi chết lại không một ai truy điệu cúng tế.

Tam đệ... Lục Quân...

Bất thình lình một tia sáng lóe lên trong đầu, bàn tay Lục Hiến đang cầm cuốn sổ run lên, cơ mặt căng ra —— giấc mơ kia chính là kết cục!

Cuối cùng hắn cũng đã hiểu rõ vì sao khi mình muốn thảo luận với tam đệ về giấc mơ, thì tam đệ lại im ỏi nói hắn không cần phải báo nữa, bởi vì Lục Quân biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì. Lục Quân biết những chuyện xảy ra

sau khi La Linh Dư sinh non, sau khi Trần vương vào ngục, bắt kẻ là Lục Quân lúc nào thì tâm tình chàng vẫn luôn thống nhất.

Mưu phản.

Chính là con đường duy nhất mà Lục tam lang sẽ đi.

Nên mới “không cần phải nói nhiều”, “đệ cũng đoán được đại khái rồi”, “nhị ca không cần nói mình nằm mơ thấy gì với người khác”.

Khi Lục Hiển nói cho Lục Quân biết về giấc mơ La Linh Dư có thể sinh non, ngay từ đầu Lục Quân đã nghĩ đến kết cục. Mà thực tế, ở hiện tại... Có lẽ vì để có thể dễ dàng tiến tới kết cục này hơn, chắc hẳn Lục Quân đã đang bỏ trí tất cả. Lục tam lang liền topic mặt Trần vương, quân đội ở Tư Không phủ Kiến được điều động rất thường xuyên...

Lục nhị lang ngăn ngó cười khỏ, tay chống trán: tam đệ ơi là tam đệ! Thì ra đệ có lòng bất tuân! Hèn gì đệ không chịu nói rõ! Hèn gì hôm đó đệ muốn La biểu muội đến Nghi thành.

Không chỉ đơn giản là lo nàng sinh non.

Mà mà là đệ ý thức được nhiều điều hơn so với những gì huynh thấy.

Thì ra là thế, thì ra là thế...

...

Nhưng mà, điều này có thể trách Lục Quân được ư?

Từ khi Lục Quân đi Nam quốc, cho đến khi chàng quay về Kiến Nghiệp, thái độ của triều đình Kiến Nghiệp, thái độ của các đại thế gia đề phòng Lục gia... quá rõ ràng.

Sự bàng quan của lão hoàng đế, dị tâm của các hoàng tử, rồi mọi người liên tục chối bỏ giúp sức trong trận chiến biên ải.

Cứ tưởng rằng Lục tam lang không đề ý.

Nhưng thực chất chàng rất đề tâm.

Chàng là người có tính cách hào hiệp luôn đặt lý tưởng lên trên hết, đáy mắt không bỏ sót bất cứ một hạt cát nào, mà giờ đây cả một nhúm cát đều muốn che đậy mắt chàng. Suýt chết mấy lần chỉ vì triều đình thơ ơ, sao Lục Quân có thể thật sự làm như chưa có chuyện gì xảy ra, chỉ bởi vì không tìm được kẻ thù quan trọng nhất?

Các công tử Kiến Nghiệp đầu đá nhau cướp đoạt ngôi vị, La Linh Dư sinh non, Lưu Thục vào ngục, tất cả chính là ngòi nổ.

Mà trên thực tế thì ngoài những ngòi nổ đó ra, sự tình vẫn phát triển theo ý của Lục Quân.

Đấy chính là Lục Quân.

***

Ngày hôm sau khi bãi triều, các lang quân Lục gia cùng chung đường về. Lục Quân bỗng nhìn sang bên cạnh, thấy nhị ca liên tục nhìn mình bằng ánh mắt kỳ quái phức tạp. Ngay từ sáng sớm, ánh mắt Lục nhị lang như đóng đinh trên người chàng, cái nhìn kỳ quái ấy khiến con người Lục Quân chợt lóe lên. Lang quân nửa hời nửa giỡn: “Không phải nhị ca lại nằm mơ đấy chứ?”

Lục nhị lang: “...”

Hắn hoàn hồn, thấy các lang quân Lục gia khác cũng đang tò mò nhìn mình. Lục nhị lang ưỡn thẳng sống lưng, vội kéo Lục Quân sang bên cạnh, giận mắng: “Từ không nói quái, lực, loạn, thần! Đệ có thể đừng nói lớn như vậy trước đám đông được không?”

Lại còn không coi giấc mơ của hắn ra gì!

Lục Quân nhướn mày, liếc xéo nhị ca: “Căng thẳng như vậy, xem ra là nằm mơ thật rồi.” Dừng lại một lúc, Lục Quân trầm ngâm, “Nhị ca có suy nghĩ gì mới với đệ à? Chẳng lẽ muốn ngăn cản đệ?”

Lục Hiển bình tĩnh nhìn tam đệ thờ ơ, trong lòng buồn rầu song ngoài mặt vẫn điềm tĩnh. Hắn lắc đầu thờ dãi: “Huynh làm gì có bản lĩnh ngăn đệ.”

Trong lòng đã rõ nhưng lại chẳng nói ra, hắn gần như thừa nhận mình đã biết Lục Quân muốn làm gì. Điều Lục nhị lang lo lắng là tam lang sẽ kéo Lục gia vào vùng bùn này. Nhưng hắn lại bất giác nghĩ, nếu Lục Quân đã sớm đoán được mình sẽ lựa chọn như thế nào, nói không chừng ở ngoài đời, hắn sẽ để con đường đó phát triển theo chiều hướng tốt hơn.

Lục nhị lang đứng trên thềm son trước cung điện nói chuyện cùng tam đệ. quan viên xung quanh lui tới không ngừng, Lục tam lang thân cao như trúc, phong thái chính trực, song luôn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng từ đầu tới cuối.

Nhìn góc má của tam đệ, rốt cuộc Lục Hiển cũng thờ dãi, thừa nhận: giấc mơ của hắn vốn không phải là chuyện tình yêu của Lục Quân và La Linh Dư. Điều hắn nằm mơ tiên đoán chính là tương lai tệ hại của Nam quốc. Mỗi lần sự tình đi theo chiều hướng bất lợi thì cảnh trong mơ sẽ rõ ràng, hồng mong ngoài đời có người tài ra tay, thay đổi cục diện tệ hại kia.

Vừa hay, Lục tam lang Lục Quân chính là người có thể thay đổi được thế cục.

Sự tồn vong của Nam quốc được quán chặt vào vận mệnh của Lục Quân.

Chàng chết vì vận tiền xuyên tim, Lưu Mộ lên ngôi, Nam quốc bị diệt vong.

Chàng chết trong núi tuyết, không ai có khả năng chống lại thiên quân vạn mã của Bắc quốc, Nam quốc vẫn bị diệt vong.

Khi chàng sống, trong tai họa thứ ba sẽ xảy ra tiếp theo ở Kiến Nghiệp, người làm chủ tất cả chỉ có mình Lục Quân.

Trời cao ban cho vận mệnh thật trùng hợp, mọi nhất cử nhất động của Lục tam lang đều ảnh hưởng tới quốc gia này.

...

Sợ rằng đây mới là bí mật lớn nhất trong giấc mơ của Lục nhị lang.

...

Lục nhị lang cười khỏ.

Lục Quân liếc hắn.

Nhìn Lục Hiển thả lỏng bà vai, cười than: “Được rồi, mọi việc đều nghe đệ. Đệ cứ sắp xếp tất cả đi... Nếu đệ cần huynh làm gì thì cứ nói. Tuy huynh không nhìn xa trông rộng bằng đệ, cũng không thấy được nhiều điều như đệ, nhưng chỉ ít nếu đệ hy vọng huynh làm gì giúp đỡ mình, thì huynh sẽ cố gắng hết sức. Tam đệ có tin huynh không?”

Lục Quân nhướn mày cười: “Đương nhiên là tin rồi. Nhị ca quên đệ đã nói gì rồi à? Huynh là người được trời cao ưu ái... Đến người may mắn được ông trời lựa chọn mà đệ không tin, thì đệ còn tin ai được nữa?”

Lục nhị lang cười mắng chàng: “Biến!”

Đúng lúc có gã hầu bước tới, thấp giọng nói xe của Trần vương điện hạ đã đợi ở bên ngoài. Lục Quân khựng lại, Lục nhị lang sốt ruột muốn được tham gia: “Sau này Trần vương và Lục gia ta cũng là người một nhà, sao Trần vương điện hạ chỉ toàn nói chuyện với một mình đệ vậy? Tam lang, hôm nào rảnh rồi đệ mời Trần vương đến nhà uống trà đi. Nói gì thì, ta cũng coi ngài ấy là...”

Lục nhị lang dòm mặt, bình tĩnh háng giọng, âm thanh yếu ớt: “Là anh vợ.”

Lục Quân: “...”

Chàng cười phì, đáp: “Được.”

Vẫy tay tạm biệt nhị ca, Lục Quân chấp tay đi theo người hầu, tiến về phía đường lớn ở dưới bậc thang.

Lục nhị lang đứng nguyên tại chỗ, cảm khái nhìn theo bóng lưng tam lang. Hắn mơ hồ cảm thấy dường như mình đã quên điều gì đó, đến khi tam lang ra khỏi cửa cung, cuối cùng Lục Hiến cũng sức nhớ ra —— “Nguy rồi, mình lại quên Hành Dương vương rồi!”

Trong lòng hân ý ấy, vì từ đầu tới đuôi chính mắt hắn đã chứng kiến sống chết của Lưu Mộ, nhưng hắn lại chỉ quan tâm mỗi tam đệ. Lưu Mộ chỉ như nhân tiện tham gia vào vậy. Ngay tới giấc mơ đêm qua cũng thế, mới đầu hắn cũng bất bình vì Lưu Mộ, nhưng sau khi phát hiện Lục Quân mưu phản, ánh mắt của Lục Hiến lại bám riết tam đệ không rời. Sau khi tình đầy cũng quên cái chết của Lưu Mộ.

Lưu Mộ cũng là bạn hắn, thế mà hắn lại không để ý đến bạn bè.

Lục Hiến khó chịu, hắn đã chứng kiến người thiếu niên kia chết hai lần. Đầu là kẻ hy sinh trong quốc nạn... Con đường Lục Quân đi là do chàng tự tìm, nhưng Lưu Mộ lại là người xui xẻo bị dính líu.

Ở trong mơ, rốt cuộc trước khi chết, Lưu Mộ sẵn sàng một lòng vì nước, hay cũng sẽ phần uất bất bình, ý thức được triều đình đang mưu tính mình?

Lục nhị lang lầm bầm: “Mình không chỉ nên giúp tam đệ, mà mình cũng cần cứu cả Lưu Mộ nữa... Y không phải kẻ ác, y không đáng chết.”

Không ai là kẻ ác cả, không một ai phải đáng chết.

Lục nhị lang sụp mắt, thần sắc trong mắt dần kiên định —— nhất định hắn phải để Lưu Mộ quay về, để Lưu Mộ đến dự tiệc cưới!

Đúng rồi, còn có cả thiếu niên đã chết kia nữa... Lục Hiến vội vã đuổi theo Lục Quân, nhắc tới cậu thiếu niên kỳ lạ kia, phái người đến biên giới Bắc quốc kiểm tra xem cậu ta đang ở đâu. Nhất định phải coi chừng cậu ta.

***

Bất kể là Lục Quân hay Lục Hiến, không một ai ngờ rằng cậu thiếu niên đó tên là Việt Từ Hàn. Hắn không hề ở biên ải mà vốn dĩ đang ở Kiến Nghiệp, ngay dưới mí mắt Lục gia. Hắn còn là bạn của La Văn Hòa em vợ Lục Quân, thường xuyên giúp La Văn Hòa vài việc vặt.

Lục Quân đã nói là giữ lời, địa điểm cuộc hẹn tiếp theo của Trần vương và Lục Quân là ở Lục gia. La Linh Dư là người giỏi giang, chủ động giúp chàng đón khách. Sau khi phu quân đánh mất âm chi, La Linh Dư lập tức cho người mời nhị ca tới.

Lục Hiến vừa thấp thòm lẫn hưng phấn, bởi vì đây là lần đầu tiên hắn tham dự cuộc gặp mặt nói chuyện giữa Lục Quân và Lưu Thục.

Trong buổi nói chuyện, hắn âm ờ ám chỉ Trần vương bị mây hoàng tử để mất, có thể sẽ bị bỏ tù. Trần vương có gương mặt tuấn tú điềm đạm, nhưng sắc mặt lại cực kỳ lạnh lẽo. Lục Hiến vắt hết óc dùng chứng cứ có ngoài đời để uyển chuyển nhắc nhở Trần vương, thì Lưu Thục chỉ bình tĩnh ngồi đó, im lặng lắng nghe không nói gì.

Lục Hiến nói đến khó miệng khô lưỡi: “...”

Hắn cau mày: “Trong cuộc chiến Nam Dương lần trước, nếu không bị công tử và tam đệ quý rồi, thì rất có khả năng Triệu vương phát tài. Cũng bởi vì chuyện làm giả thánh chỉ mà đắc tội với bệ hạ. Nếu có thể, tất bọn họ sẽ tìm cơ hãm hại công tử... Công tử phải đề phòng đấy.”

Lưu Thục đưa mắt nhìn Lục Quân, trầm ngâm suy nghĩ: “... Ồ.”

Lục Hiến: “...”

Trần vương này bị gì vậy? Cứ tưởng y không thích nói chuyện, chỉ ra vẻ lạnh lùng khi đối mặt với người ngoài, sao bây giờ không có ai mà Lưu Thục vẫn miệng kín như bưng thế?

Lục Hiến đành chịu: “Không biết hai người có suy nghĩ gì về tình hình trước mắt không?”

Lưu Thục tựa lưng đang trầm tư, có lần mi đậm như phái nữ. Nhưng y không lên tiếng nói gì, Lục tam lang thấy Lục nhị lang ngày càng cứng người thì khẽ mỉm cười, gõ tay lên bàn nói mấy câu: “Không thể không đề phòng họa lưu dân ở Kiến Nghiệp. Trước đó Trần vương đã phái người đến thăm viếng các chùa lớn đạo quan trong dân gian, ghi lại tin tức về những lưu dân kia. Bọn đệ phát hiện, quả nhiên có rất nhiều kẻ có thông tin bất thường. Trong số đó, nhóm lưu dân do Trần nương tử cứu có vấn đề nhiều nhất. Trước đây chỉ là bí mật điều tra, bây giờ có mấy điểm không đúng, nếu có thể trực tiếp điều tra từ Trần nương tử thì quá tuyệt.”

Lục Quân đỡ trán: “Vấn đề duy nhất là người nhà Trần gia không ở Kiến Nghiệp, chủ nhân Trần gia chỉ có một mình Trần nương tử. Nếu quân đội tùy tiện bao vây Trần phủ thì sẽ bị nói là áp bức kẻ yếu, bị người khác xem thường. Các thế gia khác nghĩ đến thân mình, ắt cũng sẽ can thiệp.”

Mới đầu Lục Hiến không hiểu Lục Quân đau đầu cái gì, nhưng khi Lục Quân nói xong câu mơ hồ kia, hắn đột nhiên nhớ ra: “... Trần nương tử mà đệ nói, chẳng lẽ chính là Trần Tú con gái Trần đại nho đã theo đuôi đệ rất nhiều năm đó ư?”

Lục Quân không lên tiếng.

Lục Hiến “à” lên, nhất thời đã biết vì sao Lục Quân khó xử. Đối với nữ tử người ta, Lục Quân luôn lạnh lùng sắt đá. Suy cho cùng đối phương cũng là nữ lang kính mến Lục Quân đã nhiều năm, chuyện Trần Tú thích Lục Quân, khắp cả Kiến Nghiệp không ai không biết. Vì Lục Quân mà Trần Tú còn kéo dài hôn sự của mình nhiều năm, thế mà Lục Quân lại âm thầm cưới La Linh Dư. Trong mắt mọi người ở Kiến Nghiệp, Lục Quân thà cưới một biểu muội gia cảnh sa sút còn hơn là cho Trần Tú một cơ hội. Đúng là làm nhục Trần Tú.

Lục Quân liếc nhị ca, nói: “Huynh nghĩ nhiều rồi.”

Lục Quân: “Đệ không muốn tiếp xúc với nàng chỉ là vì nàng ta quá phiền phức mà thôi. Nàng ta tự động tay động chân với đệ, muốn có quan hệ thân mật với đệ, nói thật đệ ghét nhất người ta làm vậy với mình. Nếu tiếp xúc với nàng ta thì nàng ta sẽ như ngày trước cho xem, và nhất định đệ vẫn sẽ không nề mặt nàng... Không biết trong giới danh môn Kiến Nghiệp sẽ lại nảy sinh bao lời ong tiếng ve vì chuyện này nữa đây.”

Lục Hiến và Lưu Thục mỉm cười, biết với danh tiếng của Lục tam lang, chỉ cần ngày trước chàng làm gì thì ngày hôm sau chuyện đó sẽ truyền khắp thành. Trần nương tử mang tới rắc rối như vậy, hiển nhiên Lục Quân thấy rất phiền. Thế nhân luôn dán mắt nhìn chăm chú nhất cử nhất động của danh sĩ, Lục tam lang mắng Trần Tú một câu, thiên hạ sẽ đồn là hai người tình đậm sâu nhưng lại không thể ở bên nhau... Huống hồ xuất thân của La Linh Dư vốn không tốt, người đời không cảm thấy Lục Quân thật sự yêu biểu muội mình, mà chỉ cảm thấy vị biểu muội kia có thù đoạn quá bi ối, nên mới có thể khiến Lục Quân phải cưới nàng cho bằng được. Với một nữ lang không có xuất thân tốt, tiếng xấu sẽ mang đến ảnh hưởng bất lợi cho nàng nhiều hơn so với nữ lang danh môn.

Trở thành biểu muội ác độc trong mắt người đời.

Lục Hiến mỉm cười: “Tam đệ tốt với biểu muội thật đấy, còn để ý đến thanh danh của muội ấy như vậy...”

Lục Quân: “Đệ chỉ sợ nàng lại khóc nhè, bắt đệ dỗ nàng.”

La Linh Dư là người nhỏ mọn, sao có thể chịu nổi khi mình bị hắt nước bẩn? Không biết sẽ gây ra bao nhiêu chuyện đấy.

Mọi người thảo luận đôi câu về chuyện này, sau đó lại bàn bạc nên ra tay với mật thám Bắc quốc như thế nào. Bọn họ có thể điều tra ra được một nhóm người, nhưng không thể tra được toàn bộ những kẻ ẩn trong bóng tối. Lục soát Trần phủ chính là muốn bứt dây động rừng, để đám mật thám Bắc quốc kia nhận ra thời cơ không đúng, mau chóng hành động. Còn Lục Quân và Trần vương đã sớm chờ đợi bọn chúng.

Như vậy, nên ra tay vào lúc nào đây?

Nhất định phải là một cơ hội cực kỳ long trọng, toàn dân cùng vui, để mật thám nhìn ra đây là thời cơ tốt để gây chuyện.

Rốt cuộc Lưu Thục cũng lên tiếng: “Cần đây có, ngày vui nào không?”

Tết Đoan Ngọ tháng Năm đã qua, tháng Sáu lại không có lễ, tháng Bảy có Thất tịch, tết Trung Nguyên và Vu Lan, cách nhau những hai tháng trời. Biến số không nhiều lắm.

Lục Hiến lầm bầm: “Cần đây... tức đầu tháng sau, có hôn sự của ta và Ninh Bình công chúa.”

Lưu Thục đứng lại.

Lục Quân lập tức gạt phắt đi: “Không được, sao có thể lợi dụng hôn sự của nhị ca được...”

Có ai muốn lấy hôn sự của mình làm mồi câu? Cả đời chỉ có hôn sự long trọng một lần, nhưng về sau khi nhớ lại, lại chỉ thấy mỗi chiến loạn. Ai mà muốn điều đó xảy ra?

Nhưng đột nhiên Lục Hiến nghĩ đến Lưu Mộ, thế là lập tức mở miệng: “Không, ta sẵn lòng.”

Lục Quân cau mày: “...?!”

Tím Lục Hiến đập nhanh, hẳn nhớ sau khi hôn sự của mình được tổ chức một thời gian thì Lưu Mộ mới chết. Nếu hẳn để Lưu Mộ quay về sớm, để Lưu Mộ nhất định về tới Kiến Nghiệp... thì hẳn ta sẽ không chết!

Lục Hiến đứng lên, nhìn về phía Lưu Thục: “Ta sẽ bàn bạc với công chúa... Nếu công chúa không có ý kiến gì thì cứ lấy hôn sự của chúng ta làm mồi như đi. Điện hạ, không phải ta không trân trọng công chúa, chỉ là khó mà có được cơ hội. Nhất định ta sẽ bồi thường cho công chúa, còn hôn sự này, chắc chắn sẽ là hôn sự long trọng nhất Kiến Nghiệp. Chỉ là, chỉ là sẽ có vài bất trắc... Nhưng sẽ không ảnh hưởng đến Lục gia hay công chúa. Ta...”

Lưu Thục: “Ngươi, không cần giải thích. Nếu Đường Nhi, bằng lòng, cô cũng không phản đối.”

***

Ninh Bình công chúa Lưu Đường là một cô công chúa dịu dàng, lại rất hay mắc cỡ.

Khi Lục nhị lang điếm đạm giải thích với nàng là vì sao phải làm như thế, khi Lục nhị lang đứng trước mặt nàng, tha thiết ngược mắt nhìn nàng, tiểu công chúa đỏ mặt gật đầu, lắp bắp nói: “Không, không, không sao! Thiếp không ngại. Chẳng, chẳng đã không ngại, thì thiếp cũng không ngại.”

Nàng thấp giọng: “Thiếp nguyện ý giúp ca ca mình, và cả... phu quân.”

Lục nhị lang nắm lấy tay nàng, bàn tay của cả hai khẽ run lên. Trong yên tĩnh, nhất thời hai người không nói gì. Một lúc lâu sau, Lục Hiến dịu dàng thấp giọng nói: “Điện hạ... Ngoài hôn sự ta, ta sẽ đối xử thật tốt với nàng...”

***

Đối với chuyện lục soát Trần phủ, bởi vì Lục Quân thật sự không muốn qua lại với Trần Tú nên đành nhờ đến La Linh Dư. Lục Quân ra vẻ đương nhiên: “Muội ra mặt cũng tốt, không phải muội là kẻ thù cũ của nàng ta sao? Lân nào gặp nhau cũng ôn ào.”

La Linh Dư lườm chàng. Chàng cảm thấy Trần Tú rắc rối, chẳng lẽ nàng không thế ư?

Nhưng đây là lần đầu tiên phu quân nhờ nàng sau khi thành thân, cho nên La Linh Dư vẫn đồng ý.

***

Đã cứu trợ rất nhiều lưu dân, cung cấp phòng nghỉ thức ăn, làm nhiều việc thiện, song tâm trạng của Trần Tú không hề khá chút nào.

Vì Lục tam lang đã thành thân.

Chàng thành thân rồi, chàng cưới La Linh Dư, còn tổ chức hôn lễ ở Nam Dương. Lang quân nàng ta miễn mấy nhiều năm vẫn không cho nàng ta một cơ hội. Rốt cuộc tiểu yêu tinh La Linh Dư kia tốt ở chỗ nào? Vì sao Lục Quân không chọn mình, lại đi chọn một nữ lang có nhân phẩm thấp kém như vậy? Trần Tú ủ rũ ngồi trong phủ, vì tâm trạng không tốt, nên gần đây nàng ta cũng không biết đến chuyện lưu dân bị điều tra.

Các nữ lang có quan hệ thân thiết thường hay nịnh nọt con gái của Trần đại nho, nên dĩ nhiên cũng biết suy nghĩ của Trần Tú. Bọn họ đến Trần phủ an ủi Trần Tú, cùng Trần Tú mắng La tiểu yêu tinh đã cướp Lục tam lang. Các nữ lang ngồi với nhau, ôm mỗi ghen tị, liên tục tấn công La Linh Dư. Sắc mặt Trần Tú vẫn rất khó coi, có một nữ lang khuyên: “Trần nương tử à, cần gì phải cảm thấy La Linh Dư kia có gì đặc biệt hơn người. Chẳng qua lấy được chức Hoa thần vào năm ngoái mà thôi, năm nay Hoa thần nhất định sẽ quay về trong tay tỷ tỷ, chứ không phải nàng ta.”

Trần Tú hừ một tiếng.

Một nữ lang khác lại nói: “Còn nữa nhé, năm nay trong tập Sĩ Nữ Đồ, người đẹp nhất không phải là nàng ta đâu.”

Trần Tú: “Ồ?”

Nàng ta rất ngạc nhiên, thiên hạ này lại có nữ lang xinh đẹp hơn cả La Linh Dư ư? Tuy Trần Tú không thừa nhận, nhưng trong lòng nàng ta vẫn cảm thấy La Linh Dư là đồ xấu xa, có thể lừa Lục tam lang cưới mình, chắc chắn nguyên nhân chính là vì La Linh Dư quá đẹp. Sắc đẹp mỹ miều sẽ che lấp tầm mắt của lang quân, để Lục tam lang không thấy được tâm cơ xấu xa của nàng.

Nữ lang kia nói với Trần Tú: “Năm nay trong Sĩ Nữ Đồ có vẻ thêm một người, là mỹ nhân nổi danh ở Lạc Dương Bắc quốc, tên là Trần Tuyết. Nữ lang kia được xưng là đệ nhất Lạc Dương, được chọn đưa vào Sĩ Nữ Đồ. Quả thật dung mạo rất đẹp, chưa chắc La Linh Dư đã sánh bằng nàng ta. Chỉ có điều, có điều...”

Nữ lang kia do dự.

Trần Tú tò mò truy hỏi.

Nữ lang kia đỏ mặt: “Ta cứ cảm thấy, mỹ nhân Lạc Dương tên Trần Tuyết đó, có vẻ rất giống... tam lang.”

Trần Tú nói ngay: “Thế ư? Cô có Sĩ Nữ Đồ đó không, lấy ra cho ta xem đi. Ta muốn xem xem là Trần Tuyết đẹp hay La Linh Dư đẹp. Hừ, nếu Trần Tuyết đẹp... Để ta xem La Linh Dư còn mặt mũi nào mà điều vô giương oai ở cạnh ta không!”

Nàng ta bị La Linh Dư chọc tức quá nhiều lần, nên rất muốn xem nữ lang luôn coi trọng dung mạo của mình bị thất thế về chính phương diện này —— như thế, nàng ta mới miễn cưỡng thả lỏng mối hận khi đối phương gả cho Lục tam lang.

Các nữ lang mở Sĩ Nữ Đồ ra, lúc bọn họ đang thưởng thức vẻ đẹp của Trần Tuyết thì xe của La Linh Dư và Lục Quân đã đến cửa Trần phủ, hai người họ đưa danh thiếp ra. Lục Quân muốn lục soát tìm người, còn La Linh Dư sẽ tạo ra tranh chấp với Trần Tú, cho phu quân cơ hội. Hai vợ chồng không ngờ, trần trở ở hai nước Nam Bắc mấy tháng, Trần Tuyết nương tử lại trở thành đề tài chính tán gẫu của các nữ lang Kiến Nghiệp ——

“Một trong những câu đố chưa giải ở Kiến Nghiệp là, vì sao mỹ nhân Lạc Dương Trần Tuyết lại tương tự Lục tam lang Đan Dương đến thế. Là Lục gia tư thông với địch, hay là con ngoài giả thú? Lục gia vốn dương thịnh âm suy, có phải là vì đưa nữ lang trong nhà đến Bắc quốc không?”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137

Trần Tú cùng các nữ lang ngồi trên sạp đặt giữa viện, mở bức tranh mô phỏng Sĩ Nữ Đồ ra.

Trong tranh là cảnh tòa đình nhỏ dựng giữa một hồ xanh biếc, mỹ nhân ngồi dựa vào lan can. Cả dung mạo lẫn vóc dáng đều rất đẹp, người mặc thắm y thuần một màu trắng, tôn lên khí chất cao quý xuất trần. Dưới ánh trắng bàng bạc, con gió thổi bay tà váy nàng. Mặt nghiêng ẩn dưới bóng râm, toát lên vẻ đẹp trầm tĩnh, đọng lại trong dòng chảy thời gian. Một sắc đẹp lặng yên tương phản với cảnh vật, trong thoáng chốc, khiến bao người buồn bã vì phải thức tỉnh khỏi giấc mộng đẹp.

Các nữ lang nhìn đến gần ngơ, qua một lúc sau mới xì xào bàn tán: “Là danh sĩ nào vẽ tranh vậy? Khí chất xuất chúng quá!”

“Đây chính là mỹ nữ Trần Tuyết ở Lạc Dương Bắc quốc sao? Nghe báo chí là nữ tử chơi đàn, nhưng khí chất thế này, hèn gì được danh sĩ về...”

Mọi người năm mồm bảy miệng khen ngợi tán thưởng. Trần Tú cũng lộ vẻ ngơ ngác, ngón tay lướt qua gương mặt mỹ nhân trong tranh. Được danh sĩ tán thưởng không dễ, mà vào Sĩ Nữ Đồ lại càng không. Trần Tú tự xưng là tài nữ, là Hoa thần nhiều năm liền, nhờ có tài nên mới được danh sĩ vẽ tranh đưa vào Sĩ Nữ Đồ. Sĩ Nữ Đồ có đến ngàn vạn, nhưng Trần Tú không phải đẹp xuất sắc, nên nàng ta khó mà bắt kịp mỹ nhân xếp hạng đầu...

Vì vậy nàng ta vẫn luôn đồ kỵ với La Linh Dư.

Bây giờ lại thêm một người nữa, chính là Trần Tuyết Lạc Dương.

Xem tranh xong, các nữ lang rồi rít khen ngợi, một nữ lang thấp giọng nói: “Quả nhiên là nhìn thoáng qua cũng hơi giống Lục tam lang...”

Các nữ lang im lặng, ít nhiều gì trong lòng cũng có vẻ hồ nghi. Không phải bọn họ nghi ngờ Lục tam lang giả gái, bởi vì bình thường chẳng mấy ai có thể nghĩ đến chuyện kinh hãi đó được. Các nàng chỉ thầm suy đoán, rốt cuộc Lục tam lang và nữ lang này có quan hệ như thế nào? Chẳng lẽ ở Lạc Dương có con côi của Lục gia? Lục gia là danh môn đứng đầu Kiến Nghiệp Nam quốc, thế mà đứa con mồ côi của Lục gia lại xuất hiện ở Lạc Dương Bắc quốc... Ý nghĩa chính trị ẩn giấu trong đó khiến người ta không lạnh mà run.

Các nữ lang này có xuất thân danh môn, nhiều ít đều nhạy cảm về chuyện chính trị. Một người nói “có hơi giống Lục tam lang”, các nữ lang khác chỉ mỉm môi cười không đáp. Nhưng trong lòng nghĩ, nhất định về nhà phải nói lại chuyện này cho phụ huynh biết mới được, có lẽ trong này còn có điều kỳ lạ.

Nhưng thực chất chỉ là Lục tam lang xui xẻo thôi.

Vốn chẳng có việc gì, nhưng tranh danh sĩ về lại đưa đến cho chàng một đống rắc rối. Hôm đó khi cứu các danh sĩ ra khỏi Lạc Dương, Lục Quân cũng từng yêu cầu bọn họ hủy bức vẽ về Trần Tuyết đi, chỉ cần danh sĩ không vẽ thì cái tên của Trần Tuyết cũng sẽ không lan xa. Chẳng không định xóa bỏ dấu vết của Trần Tuyết ở Lạc Dương, vì chàng thấy “Trần Tuyết” vẫn còn hữu dụng cho sau này. Nhưng Lục Quân không ngờ, các danh sĩ luôn mồm đồng ý sẽ giữ kín chuyện cho chàng, nhưng một người trong số họ lại không nỡ hủy bức tranh vẽ Lục tam lang. Người này không chia sẻ với ai, chỉ khi ở một mình thì sẽ lấy bức họa ra tự tiêu khiển, cười thầm thì ra Lục tam lang cũng có lúc xấu hổ.

Không ngờ có một hôm, đạo tặc xông vào phòng của danh sĩ. Tồn thất tài sản cũng chẳng sao, nhưng bởi vì thế mà bức vẽ danh sĩ giữ lại để lẳng lẽ thường thức đã lưu truyền ra ngoài.

Và cả thái thú Lạc Dương đã bị cách chức kia nữa, lúc rồi đi ông ta miệng kín như bưng, kiên quyết không nhắc đến vì sao không thấy tiểu thiếp Trần Tuyết nữa. Dân chúng Lạc Dương còn tưởng Trần Tuyết nữ lang vẫn ở Lạc Dương...

Sĩ Nữ Đồ truyền ra, ở Lạc Dương có người nịnh nọt vì để tỏ vẻ mình có quan hệ tốt với danh sĩ, bản thân từng được xem qua Sĩ Nữ Đồ, thế là vỗ ngực đảm bảo mình đã gặp Trần Tuyết. Trần Tuyết biến mất, người trước đó đã gặp nàng cũng bắt đầu khen Trần Tuyết đẹp. Sau khi Bắc quốc thất bại trong cuộc chiến, thái thú cũ ở Lạc Dương rồi đi, bầu không khí ở đây rất tù đọng, thế nên thảo luận về vẻ đẹp của Trần Tuyết đã biến thành một kiểu tự an ủi của dân chúng Lạc Dương.

Quá nhiều chuyện trùng hợp xảy ra, mọi người bắt đầu truyền tai nhau Trần Tuyết có mũi có mắt, như thế nữ lang này thực sự tồn tại vậy.

Rất nhiều người thể thốt từng gặp Trần Tuyết, rất nhiều người khoe rằng mình từng nói chuyện với Trần Tuyết, còn có người dùng giọng điệu mập mờ bịa ra câu chuyện phong lưu với nàng... Vì giữa hai nước Nam Bắc có khoảng cách địa lý nhất định, nên Lục tam lang Lục Quân đang ở Kiến Nghiệp nơi xa đâu hay rằng, Trần Tuyết đã được người Lạc Dương tôn lên hàng tuyệt đại mỹ nhân.

Càng không gặp được người, thì càng trở thành bóng hồng tuyệt thế.

Mà bây giờ chỉ có Sĩ Nữ Đồ là truyền đến Nam quốc, có thể nói là may mắn cho Lục Quân lắm rồi.

Các nữ lang và Trần Tú cùng ngắm nghía bức họa, mỗi người mang một vẻ mặt khác nhau, chợt lúc này có quân sự vội vã vào sân, báo lại rằng Trần gia đã bị Lục tam lang dẫn quân bao vây. Trần Tú thất kinh biến sắc, không ngờ Lục gia lại to gan đến mức ấy. Dưới sự ngạc nhiên của các nữ lang, Trần Tú đi ra ngoài, nghiêm túc hỏi: “Đưa vào đâu mà lại bao vây Trần gia há? Trần gia ta từng vi phạm pháp lệnh ư? Lục tam lang không thể làm vậy với ta được... Huynh ấy từng trao đổi kiến thức với phụ thân ta, huynh ấy với ta...”

Quân sự cười khỏ, vội la lên: “Nữ lang, đừng làm chuyện đại đột! Tư quân của Trần gia đã ngăn cản rồi, nhưng Lục tam lang lại dẫn quân từ Đại Tư Mã, hấn ta...”

Trong lúc nói chuyện, tiếng binh khí và chạm cùng tiếng đánh nhau từ tiền viện truyền đến. Năm ngoái người nhà Trần gia rời khỏi Kiến Nghiệp, ban đầu nói là đi tránh nắng, nhưng sau đó lại không quay về nữa. Trần đại nho nhiều lần gửi thư đến Kiến Nghiệp, đề con gái đi tìm ông. Năm ngoái Trần Tú kiên quyết không chịu đi, năm nay sau khi Lục tam lang thành thân, Trần Tú tuyệt vọng, lòng đã yếu dần, bắt đầu bán bớt gia sản, chuẩn bị đi tìm cha mẹ... Nào ngờ trước khi nàng ta rồi đi thì lại xảy ra chuyện này!

Trong lòng Trần Tú không tin, tìm đủ lý do cho Lục Quân. Nàng ta và quân sự chạy vội tới tiền viện, kinh hãi thấy tư quân của Trần gia đã bị áp chế, Lục Quân dẫn theo đại quân bao vây nơi này. Sau khi áp chế tư quân và người hầu của Trần gia, quân đội lập tức chạy thẳng về phía Trần Tú. Trần Tú trắng bệch mặt, nhưng quân đội hai mắt nhìn thẳng, chạy ngang qua nàng ta —— “Lục soát! Điều tra rõ ràng từng tài liệu cá nhân một! Không được để bất cứ ai rời đi!”

Trần Tú hoảng hốt nhìn quân đội lục soát, nàng mơ màng không biết bọn họ đang tìm gì, chỉ cần rằng cảm hận nói: “Dừng tay, dừng lại! Các người đúng là to gan, các người dám lục soát Trần gia, các người...”

Nàng ta chột im bật, vì nàng ta trông thấy Lục tam lang đi tới từ phía sau quân đội.

Chàng mặc áo dài trắng, bên dưới mặc đồ đen, tóc đội ngọc quan hồng buộc đai vàng. Lục Quân đứng ở cửa đại viện Trần gia, hai mắt chàng trong suốt, khi chàng bình tĩnh nhìn tòa đại viện trầm nghiêm, tia nắng mặt trời chiếu rọi lên mặt và người chàng. Như cành lan cây ngọc, mặt tựa quan ngọc, đường nét gương mặt toát lên khí chất xa xăm, làm lu mờ mọi thứ xung quanh... Trần Tú vừa thấy chàng thì tròn mắt co lại, giọng run rẩy: “Tam lang!”

Lục Quân: “...”

Lục Quân nhìn nàng ta, hai mắt tối đi, vẫn một vẻ mặt không cảm giác: “Trần nương tử đừng sợ. Có người tố cáo với Tư Mã tự là có lưu dân đang làm loạn trong thành Kiến Nghiệp. Hôm nay chỉ là đến Trần phủ điều tra những lưu dân kia, hỏi vài câu mà thôi. Không ảnh hưởng đến Trần gia.”

Trần Tú lạnh lùng, quân sự đứng bên nòn nóng, lại bị nàng ta dùng ánh mắt trách mắng. Nàng ta đứng thẳng lưng, đi về phía Lục Quân: “Đây là nguyên nhân huynh lục soát Trần gia ư? Huynh không coi ta ra gì như vậy, không lẽ là sợ điều gì sao? Thậm chí cũng không ngờ ngừng đến tình ý của đôi ta ngày xưa. Huynh đối với ta như vậy...”

Nữ lang kiêu ngạo nhìn thẳng vào chàng.

Lục Quân bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Lại nữa rồi.

Trần Tú cứ mãi như vậy.

Nàng luôn cho rằng chàng và nàng ta đều là người thanh cao, nhưng nàng ta thanh cao thật, còn chàng vì không muốn phiền toái nên mới giả vờ. Trần Tú không nhắc tới Trần gia mà chỉ nói về mình, giống hệt ngày trước. Trần Tú không chịu tiếp nhận sự thật là Lục Quân không phải loại người như nàng ta, nàng ta thấy với tình cảm gần mười năm giữa hai người, ắt hẳn trong lòng Lục Quân sẽ dao động...

Trong đôi mắt lạnh lẽo của Trần Tú có ánh lửa bùng lên, thấp thoáng nước mắt. Nàng ta cảm thấy âm ức vì Lục Quân làm như vậy, lấy bấy đưa tay ra muốn kéo tay áo Lục Quân: “Lục tam lang, sao huynh lại lục soát nhà ta...”

Chợt sau lưng Lục Quân truyền đến giọng nữ cười nói: “Đã nói là làm theo chuyện công rồi còn gì, Trần tỷ tỷ đau lòng như thế để làm gì há?”

Cánh tay Trần Tú khựng lại giữa không trung... Trời ơi, âm thanh như ác mộng này sao lại quen tai đến thế!

Nàng cứng người nhìn lại, thấy nữ lang kia vượt qua ngưỡng cửa, vạt váy xòe đất như quét mai. Trang điểm tỉ mỉ, gương mặt trong sáng thanh cao, La Linh Dư thướt tha bước tới, mỉm cười nhìn nàng ta. Trong lòng Trần Tú hết âm lên, lập tức nhớ lại những lần thua thảm hại khi đối đầu với La Linh Dư.

Trần Tú đổi giọng: “Cô đến đây làm gì?”

Nàng ta không tin, nhìn Lục Quân: “... Lục tam lang, huynh, huynh làm nhục ta như thế ư?! Huynh ghét ta đến vậy sao?”

Biết rõ nàng và La Linh Dư không hợp nhau, biết rõ nàng ái mộ chàng đến đâu. Chàng đã cưới La Linh Dư rồi, thế mà hôm nay, hôm nay còn dẫn theo La Linh Dư, đến cười nhạo nàng, làm nhục nàng...

Lục Quân ghét nhất là Trần Tú như vậy, ngày xưa chẳng phải hao tâm tổn trí rất nhiều mới thoát khỏi sự bám dính của nữ lang này. Bây giờ đã có La Linh Dư ở đây, Lục Quân nháy mắt ra hiệu với La Linh Dư, nàng hiểu ý gật đầu. Hình ảnh ấy đập vào mắt Trần Tú thì lại thành hai người mất đi mây lại ngay trước mặt nàng ta. Trần Tú tức tới nỗi cơ thể run lên, lại vừa hồ thẹn khôn cùng. Khi nàng ta cảm thấy cả người lạnh toát thì bỗng La Linh Dư thân thiết ôm tay nàng ta, cười bảo: “Tỷ tỷ nghĩ gì vậy? Tỷ tỷ không cần phải nhay cảm thế quá đâu, ta và phu quân cũng không có ác ý gì. Ta chỉ sợ tỷ tỷ hiểu lầm, nên mới đến để giải thích đây. Ta sợ tỷ tỷ ngờ vực nhiều...”

Trần Tú đẩy nàng ra.

La Linh Dư cương quyết kéo tay nàng ta, không chịu buông.

Trần Tú tức giận: “Người đi đi! Ta...”

Nàng ta xoay người nhìn tình hình ở hậu viện, nhưng La Linh Dư đã kéo nàng ta đi: “Tỷ tỷ chớ vội, những lưu dân kia năm ngoái đã gây họa cho tỷ tỷ, khiến Trần gia và Lục gia này sinh xích mích. Việc gì tỷ tỷ phải để ý tới bọn họ.”

Trần Tú cười nhạt: “Dĩ nhiên ta không phải cô. Cô cứu tế dân tỵ nạn chỉ vì cái danh hảo, còn ta một lòng làm việc thiện.” Nàng ta dừng lại, nhìn sang Lục Quân, trong miệng thiết tha, “Tam lang huynh nhìn đi, nữ nhân mà huynh cứu...”

La Linh Dư ngắt lời, ra vẻ tủi thân: “Trần tỷ tỷ, ta không biết vì sao tỷ lại có nhiều thành kiến với ta đến vậy. Ta làm gì tỷ cũng suy đoán ác ý, tỷ chê bai ta nhiều lần, dù ta trốn đến Nam Dương rồi thì tỷ vẫn không buông tha ta. Trần tỷ tỷ à, bây giờ Trần gia chỉ còn lại một mình tỷ thôi, tranh chấp có ích gì? Ta đang giúp tỷ mà tỷ lại hiểu lầm ta...”

La Linh Dư nói liền một tràng dài.

Trần Tú đã chứng kiến quá nhiều chuyện La Linh Dư đổi trắng thay đen, nàng ta liên tục nhìn Lục Quân với ánh mắt sốt ruột. Nhưng Lục Quân vẫn đứng yên như núi, làm như không nghe thấy hai nữ lang đang tranh chấp ở gần đó. Mấy lần Trần Tú chỉ muốn thoát khỏi La Linh Dư để đến hậu viện xem lưu dân thế nào, nàng ta nghe thấy âm thanh hò hét loạn cả lên, trong lòng cũng khó chịu nên khó tránh khỏi nghĩ nhiều. Nhưng cô nàng La Linh Dư này cứ quấn chặt lấy nàng ta, nói chuyện cứ rom róm nước mắt làm Trần Tú tức học máu.

Trần Tú: “Buông ta ra!”

La Linh Dư mỉm cười, nhưng trong mắt lại ra vẻ rụt rè sợ hãi: “Trần tỷ tỷ, tỷ lại quát ta nữa rồi. Ta thay mặt phu quân xin lỗi tỷ được không? Chúng ta ngồi xuống uống trà ăn bánh đi...”

Phía sau hai người, các nữ lang đến tìm Trần Tú chơi thấy tình hình không ổn, cũng vội chạy ra ngoài. Trên đường đi ra, các nữ tử thấy quân đội xông vào như châu chấu để bắt người thì hoảng hốt ra mặt, nhưng lại không ai ngăn cản các nàng. Ra khỏi viện tử, thấy Lục tam lang ở tiền viện chặn cửa, La Linh Dư và Trần Tú lúi lúi kéo kéo, âm ỉ không dừng.

Các nữ lang sợ hãi, cúi đầu muốn lướt qua bọn họ rồi khỏi Trần phủ.

Lục Quân đứng chặn ở cửa phủ để ra uy, chợt thấy có mấy nữ lang cúi đầu muốn đi ra khỏi Trần gia. Lục Quân nhìn chăm chăm các nàng, trong lòng đang nghĩ có nên tha cho đi không. Chàng tự thấy mục đích điều tra lưu dân hôm nay là để đánh răn động cơ, để các mật thám Kiến Nghiệp ra tay, nhưng nói không chừng sẽ có kẻ đầu óc vụng về, sẽ bị sa lưới ngay hôm nay...

Lục Quân dán mắt nhìn các nữ lang kia, đang đoán xem rốt cuộc các nàng là nhân sĩ Kiến Nghiệp hay mật thám, thì các nữ lang bị chàng nhìn càng trở nên hoảng loạn. Bị ngọc lang như Lục tam lang nhìn chăm chú, các nữ lang mặt đỏ tía tai, bất giác ngẩng đầu nhìn lại. Sau khi thành thân, Lục tam lang vẫn có phong thái như trước, khắp thành Kiến Nghiệp vẫn đồn thổi về truyền thuyết của Lục tam lang, nhưng đã lâu lắm rồi Lục tam lang chưa xuất hiện trước mặt các nữ lang.

mắt chàng sáng như sao, áo khoác bông bành... Một nữ lang hốt hoảng, cuộn tranh trong tay rơi xuống đất kêu cái *cộp*, tranh trải ra.

Lục Quân cúi mắt nhìn, đến khi chàng thấy rõ bức tranh thì sắc mặt đại biến. Nữ lang đó hốt hoảng ngồi xổm xuống thu tranh lại, nhưng Lục Quân đã nhanh tay chụp lấy đầu kia của cuộn tranh. Nữ lang không rút ra được, lại thấy sắc mặt Lục Quân sai sai, tưởng rằng là do người trong tranh. Nàng ta đỏ mặt nói: “Cái này, đây là Sĩ Nữ Đồ, nữ lang này là mỹ nhân Lạc Dương, đại danh kmg lấy...”

Ngón tay Lục Quân ca lên trên bức tranh, trên tay dính một lớp phấn mịn màng. Sắc mặt chàng càng trở nên khó coi: “... Đây là bản sao? Không phải hàng thật?”

... Hàng giả xuất hiện thì chứng tỏ là có rất nhiều kẻ đồ xô muốn có.

Chàng nhìn sang nữ lang nọ: “Nữ lang có biết bản gốc bức tranh này ở đâu không?”

... Chàng tuyệt đối không thể để tranh về Trần Tuyết truyền đi khắp nơi được!

Tuy La Linh Dư có ý quấn chặt Trần Tú, nhưng mắt nàng vẫn nhìn tám hướng, nhanh chóng phát hiện Lục Quân ngồi xổm xuống dưới đất, hình như đang giành tranh về với nữ lang kia. Nàng nhìn lướt qua, thấy quai hàm chàng bạnh ra, sắc mặt... không tốt cho lắm. La Linh Dư đi tới, dịu dàng nói: “Phu quân, có chuyện gì... A.”

Nàng cúi đầu xuống, trông thấy “Trần Tuyết” ở trong tranh thì khựng lại. Nàng cup mắt run vai, cắn môi cố nén dục vọng muốn bật cười như điên —— Lục Tuyết Thần, ha ha ha thì ra huynh cũng có ngày hôm nay! Bức tranh giả này vẽ đẹp như thế, không biết bản gốc đã bị bao nhiêu người xem qua ha ha ha...

Nữ lang kia vẫn giải thích: “Ta cũng không biết bản gốc ở đâu, chỉ là tranh của Trương đại gia rất nổi tiếng, ta tìm quan hệ để lấy một bản sao...”

Trần Tú cũng đi đến, trong chớp mắt đã biết rõ có chuyện gì xảy ra. Nàng ta thấy vẻ mặt Lục Quân phủ đầy băng giá, La Linh Dư nhìn chăm chăm bức tranh, trong mắt đọng đầy hứng thú, ánh lệ long lanh. Không biết hai vai La Linh Dư run lên là vì cố gắng nén cười, Trần Tú cứ tưởng La Linh Dư thấy tranh thì nổi giận. Trần Tú hừ một tiếng: “Trong thành Kiến Nghiệp luôn có người kiến thức hạn hẹp, khen La nương tử là đệ nhất mỹ nữ. Ta thấy chưa chắc đâu, không nhắc đến nữ lang Chu Dương Linh thần bí ở Nghi thành, thì tính ra vẫn còn có nhiều người hơn hẳn La nương tử...”

Chu Dương Linh ở Nghi thành.

Ánh mắt La Linh Dư tối lại, hừ cười trong bụng. Chưa gặp Chu Dương Linh bao giờ, dĩ nhiên sẽ không đáng để chú ý tới. Nhưng Trần Tú nói còn có người khác, La Linh Dư lại không phục: Đẹp hơn nàng ư? Không tin không tin!

Trần Tú: “Ta chỉ cần nêu tên một người thôi, chưa chắc cô đã so được rồi.”

Lúc này La Linh Dư quên khuấy sự khó chịu của phu quân nàng, trong lòng Lục Quân biết có lấy một bức tranh hàng nhái cũng vô dụng, chàng sầm mặt đứng dậy, nghe thấy phu nhân nhà mình lại đầu khẩu với người ta. Lục Quân nghiêm mặt nhìn sang, nhưng La Linh Dư không hề nhìn lại. Khóc mỗi nữ lang cong lên, búng búng hứng thú hỏi: “Ồ? Tỷ nói ta kém hơn à?”

Trần Tú nhìn nàng đầy gầu cọt, cup mắt ý chỉ bức tranh ở dưới đất. Trần Tú thốt lên từng câu từng chữ một: “Trần Tuyết Lạc Dương, chưa chắc cô đã đẹp bằng nàng”

Lục Quân đứng cạnh chấn động: “...!”

La Linh Dư chậm rãi ngược mặt lên, tạo thành hình bóng kính hồn nhiếp phách. Làn mi khẽ động, trong mắt long lanh, nàng nhìn Lục Quân đứng bên cạnh. La Linh Dư chậm rãi giơ tay lên đỡ tai, ánh mắt xoay vòng rồi đảo lại nhìn Trần Tú. Trần Tú chắc chắn La Linh Dư rất ghen tỵ, không muốn thừa nhận mình thua kém người ta.

Nào ngờ La Linh Dư lại mỉm cười: “À... Tỷ nói Trần Tuyết à. Trần Tuyết tỷ tỷ ấy hà, dĩ nhiên là ta phục rồi. Với Trần Tuyết tỷ tỷ, ta cam bái hạ phong.”

“Đồ đầu phải nữ lang bình thường.”

Nàng càng nói, sắc mặt Lục Quân càng xám.

Lục Quân: “Im mồm! Đi, không được nói nữa.”

La Linh Dư rất có hứng thú muốn nói chuyện, muốn kéo tay Trần Tú đang đứng đực ra nói thêm hai câu, nhưng nàng đã bị Lục Quân níu tay kéo đi. Lục Quân không nán lại ở Trần phủ nữa, chỉ dặn quân sĩ nếu lục soát có kết quả thì báo cho chàng biết, rồi chàng cố chấp kéo phu nhân thích xem vui không chê lõn chuyện nhà mình đi thẳng.

La Linh Dư: “Ồ, ơ, ơ! Đáng ghét, sao lại kéo muội không cho muội nói chứ? Rõ ràng muội đang vui vẻ trò chuyện với Trần tỷ tỷ mà... Hiếm lắm mới tìm được đề tài chung với Trần tỷ tỷ, Trần tỷ tỷ hôm khác chúng ta trò chuyện tiếp nhé!”

Trần Tú bị bỏ lại đứng ngẩn ngơ, nhìn đôi phu thê vội đến vội đi. Trần Tú tính kiêu ngạo, nàng ta vốn không hề cam lòng, nhưng lúc này cũng mù mờ quay sang hỏi nữ lang bên cạnh: “... Hai người kia tránh cái gì vậy?”

Sau đó là cảm thấy mất mát.

Trong viện từ rỗi ren lộn xộn, lúc có Lục Quân, Trần Tú muốn đối đầu không cho phép chàng lục soát; nhưng chàng đi rồi, nàng bị La Linh Dư lôi kéo nửa buổi, cũng nhận ra Lục Quân không có ý định nhắm vào Trần gia. Trong lòng thất vọng, nhưng lòng ngực lại khó chịu khi nhìn đôi phu thê kia một xướng một họa; giữa Lục Quân và La Linh Dư không có chỗ trống để nàng ta chen vào.

Nàng ta không muốn thừa nhận, nhưng bây giờ nàng ta nghĩ, Lục Quân thật sự thích La Linh Dư.

... Thật vậy, cũng đã đến lúc nên buông tay rồi.

***

Lục Quân và La Linh Dư ngồi trong xe đi về, thấy La Linh Dư ra vẻ thất vọng, Lục Quân cắn răng nghiêng lợi: “Bảo muội đi giúp đỡ, muội lại còn làm loạn thêm! Có phải nếu không chê ta trước mặt người khác thì muội thấy thiếu thốn lắm không?”

La Linh Dư lườm chàng.

Định mắng chàng vài câu nhưng thấy sắc mặt chàng không vui, nàng bèn thay đổi suy nghĩ, trong lòng nảy sinh đồng tình. La Linh Dư mỉm cười, đầu môi nói bất chấp “nỗi đau” của Lục Quân: “Hừ, huynh còn nói muội hà. Không phải huynh nên lấy lòng muội sao?”

Lục Quân nhướn mày.

La Linh Dư: “Tranh về Trần Tuyết đại danh鼎鼎 đã truyền đến Kiến Nghiệp, ở Kiến Nghiệp rốt cuộc có bao nhiêu người quen thuộc với tướng mạo của Lục tam lang hà. Nếu Trần Tuyết tỷ tỷ là mỹ nhân thật thì thôi, còn có thể đầu sắc với muội... Lục Tuyết Thần, huynh cứ chờ bị người ta hỏi thăm đi. Nếu huynh không muốn bị mọi người biết chuyện mình mất mặt, thì không phải huynh nên nhờ muội che giấu giúp sao? Huynh còn dám mắng muội hà, đặc tội với muội thì ai sẽ giúp huynh đây?”

Lục Quân: “...”

Chàng sầm mặt, cứng người ngồi trong xe. Chàng cup mắt trầm tư, phải nhanh chóng phá hủy tất cả tranh bản sao ở Kiến Nghiệp mới được. Nhưng những người đã từng thấy trước đó... Hèn gì gần đây hay có người nhìn chàng, muốn nói lại thôi.

Sau một hồi im lặng trầm ngâm, Lục Quân tiến tới trước mặt La Linh Dư, cười lấy lòng nàng: “Xin phu nhân giúp cho, đừng để cả thiên hạ biết đến chuyện mất mặt này của ta.”

La Linh Dư liếc chàng: “Vậy huynh nên xin muội thế nào đây?”

Lục Quân cười: “Hầu phu nhân sáng khoái có được không?”

La Linh Dư: “...!”

Nàng giờ tay đâm vào ngực chàng, tức giận mắng: “Huynh là đồ hạ lưu...”

Nhưng Lục Quân đã nhân cơ hội kéo nàng vào lòng, nàng bé nhỏ thút thta, ngực nở eo thon, vóc dáng đẹp đến thế. Lục Quân ôm nàng ngồi trên đùi cúi mặt hôn, chàng hôn nàng như treu đùa, thân mật hôn từ sau tai xuống sống lưng, như có mưa phùn rơi xuống, khiến La Linh Dư mềm nhũn rã rời. Nàng ngẩng mặt lên thờ dốc kịch liệt, chàng nhanh chóng vói tay vào.

La Linh Dư thất kinh, cách quần áo để lên bàn tay đang sờ loạn trong áo lót của nàng. Nàng hét: “Không phải chúng ta đang thảo luận nên giải quyết chuyện của Trần Tuyết như thế nào sao?! Vì sao, vì sao huynh...”

Đột nhiên bắt đầu biến thành cảm thú vậy?

Giọng Lục Quân trầm khàn, mứt lấy vành tai đỏ bừng của nàng, bên dưới là đôi bông tai dung đưa: “Dư Nhi muội muội có lần da nồn nà tựa mờ, như có thể nặn ra nước... Ca ca làm gì còn tâm trạng thảo luận Trần Tuyết này kia nữa? Kể nó đi, bây giờ ca ca chỉ muốn muội muội mà thôi...”

Chàng mỉm cười chôn mặt vào giữa ngực nàng, giọng ậm ừ. Lúc chàng thờ dốc, hơi thờ vờn quanh cổ ngọc nàng, La Linh Dư run rẩy, trong chớp mắt da thịt trở nên ửng đỏ. Lại nghe giọng chàng như thờ dãi: “Muốn muội muội khóc dưới người ca ca...”

Trong cổ xe chồng chành, La Linh Dư nắm chặt tay chàng, run run nói: “Đang ở, đang ở bên ngoài, là trong xe... Huynh đừng làm loạn... Tuyết Thần ca ca, huynh đừng làm rộn...”

Nhưng Lục Quân không định tha cho nàng.

Tay chàng đè lên vùng bụng phẳng lì của nàng, hôn nàng, ánh mắt càng trở nên tối tăm: “Ồ trong mơ, lúc này muội đã mang thai. Nhưng bây giờ phải để muội phòng thai, đúng là đáng tiếc...”

La Linh Dư hừ lạnh: “Muội biết ngay mà, huynh muốn muội sinh con cho mình chứ gì. Muội là công cụ sinh con cho huynh hả!”

Lục Quân: “...”

Chàng nửa cười nửa không: “Có phải công cụ hay không muội còn không biết sao? Ca ca còn trông muội muội không bao giờ có thai đây. Eo này, rồi đôi chân này của muội muội...” Chàng hít hà, ấn nàng vào trước ngực, vừa như thoải mái lại vừa như khô sở, chàng ôm chặt nàng: “Thật đúng là quá sung sướng...”

...

“Lang quân, nữ quân, đã đến rồi ă!” Phu xe bên ngoài cung kính thưa, sau đó kéo cửa xe ra.

Giọng nữ trong xe dồn dập cao vút: “Đừng...”

Phu xe vừa mở cửa ra, chỉ mới thấy bóng hồng thì cửa xe đã nhanh chóng bị đóng lại. Phu xe sững sờ, sau đó cúi đầu xuống, tai đỏ bừng, lúng túng không dám nói gì.

Một lát sau, gã nghe thấy trong xe có tiếng tát tai. Không ai nói gì, sau đó cửa xe mở ra, nữ quân vô song của bọn họ không đợi người đưa ghê đở tới đã nhảy thẳng xuống, bước nhanh về phía trước. Lang quân chậm rãi xuống xe theo, phu xe ngẩng đầu lên, thấy lang quân giờ tay che mặt, hình như có dấu bản tay... Lục Quân liếc sang, phu xe lập tức cúi gằm đầu, làm như không thấy gì.

...

Ngày hôm đó, toàn thể Lục gia đều biết Lục tam lang và phu nhân vừa về phòng đã cãi ầm ĩ, hơn nữa hình như còn vung tay vung chân.

Lục Quân cáo bệnh, mấy ngày liền không chịu ra ngoài gặp khách. Lục Quân chột dạ, sau khi bắt hoà thì rất chiều chuộng La Linh Dư, nhưng theo như người hầu nói, Lục Quân và La Linh Dư đã chia phòng nhiều ngày rồi. Điều này khiến Lục lão phu nhân muốn ôm chặt trai thầm cuồng lên.

Lần chiến tranh đó rất thần bí, La Linh Dư sụ mặt mấy ngày, Lục lão phu nhân không hỏi được gì. Bởi vì bà chỉ mới móm lời thì La Linh Dư đã cười lạnh.

Lục lão phu nhân: “...”

Thế là ngày đến Lục lão phu nhân cũng không hỏi đôi phu thê này đang cãi nhau chuyện gì.

Khi Lục lão phu nhân lần nữa hỏi đến trong phòng Lục tam lang là bởi vì sự kiện bức họa của Trần Tuyết bắt đầu bị tiêu hủy. Nhưng dĩ nhiên Lục gia có người nghe được lời bóng gió, cố ý tìm được bức tranh bản sao về, thế là đem chuyện của Trần Tuyết đến trước mặt Lục lão phu nhân. Người ngoài hoài nghi không biết có phải Lục gia có con côi ở Lạc Dương không, ngày đến Trần vương cũng hỏi Lục Quân, nhưng bị Lục Quân kiên quyết phản bác thì mới bản tin bản nghi đề nghi ngờ xuống; còn Lục lão phu nhân biết rõ không có âm mưu, Lục gia không thể có con côi ở Lạc Dương được.

Lục tam lang không chịu ra ngoài gặp ai, thế là bà gọi La Linh Dư đến hỏi.

Mà La Linh Dư đang còn giận Lục Quân, giận chàng làm bậy suýt nữa bị người hầu thấy, nên khi Lục lão phu nhân vừa hỏi, nàng cười lạnh trong lòng rồi lập tức quỳ xuống, nước mắt rơi như mưa.

Lục lão phu nhân và mấy người Lục phu nhân ngạc nhiên nhìn.

Thấy La Linh Dư khóc như hoa lê ướt đầm trong mưa, nước nỡ thưa: “Tổ mẫu, bá mẫu, hai người nghĩ vì sao con lại gây gổ với phu quân? Chính là vì Trần Tuyết kia... Hồi trước khi ở Nam Dương, phu quân vì thi hành một nhiệm vụ nên có tới Lục Dương, từng lên lút qua lại với Trần Tuyết đó... Vất vả lắm con mới thuyết phục được chàng, để chàng nghĩ đến danh tiếng Lục gia mà dừng gây ra chuyện bê bối. Chàng được con khuyên ôn rồi... Nào ngờ lần này ở Kiến Nghiệp, vừa thấy tranh vẽ của á hồ ly tinh Trần Tuyết kia, chàng lại đòi nạp hồ ly tinh kia làm thiếp! Chàng muốn nạp một nữ tử chơi đàn làm thiếp, tổ mẫu à, hu hu hu...”

La Linh Dư nghẹn ngào nước nỡ, khóc trong lòng Lục lão phu nhân. Nàng vừa gạt lệ già vờ đáng thương, vừa thầm nghĩ trong lòng: Phải mượn cơ hội này triệt tiêu khả năng Lục Quân nạp thiếp mới được. Chí ít là trong vòng mấy năm tới, không thể để trường bối Lục gia giục Lục Quân nạp thiếp!

Lục lão phu nhân tức giận: “Tam lang đúng là to gan! Linh Dư đừng khóc nữa, tổ mẫu sẽ làm chủ cho cháu... Gọi tam lang tới đây cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 138

Lục Quân đang ở nhà tranh thủ nghỉ hưu một, chẳng ngờ lại bị Lục lão phu nhân gọi tới. Lần này thái độ của ma ma do Lục lão phu nhân phái đến rất cương quyết, Lục tam lang không tìm được lý do thoái thác, có điều chàng nghĩ chắc cũng không ai nhìn ra dấu vết trên mặt, thế là lúc này mới đồng ý đi. Khi chàng tới viện từ của lão phu nhân thì cũng là lúc các nữ quyến rời đi sau buổi thính an buổi sáng, chìm trong lồng treo ngoài hành lang kêu chiêm chiếp. Trong sân gió thổi rì rào, là ngò đồng dung đưa. Có thị nữ trông thấy chàng đến, đứng từ xa đã vén rèm lên.

Các thị nữ trong sân do mặt quan sát Lục tam lang, tay áo lang quân phấp phới như mây bay, chàng vẫn bộ dạng cầm y ngọc quan, không nhiễm bụi trần. Chỉ nhìn thôi mà tìm các nàng đã đập rộn rã, bụng nghĩ, lang quân như vậy mà muốn nạp thiếp, không biết nữ tử kia may mắn đến nhường nào... Là nữ lang trèo cao tam lang, chứ không phải tam lang lợi dụng nữ tử. Cũng chẳng trách biểu tiêu thư không thích chia sẻ với nữ tử khác.

Cây in bóng lên khung cửa, gương mặt phụ nhân thoáng qua trước mắt Lục Quân.

Lục Quân cúi đầu vào nhà, càng lại gần thì càng có thể nghe thấy phu nhân nhà chàng đang khóc lóc: “Tổ mẫu, hu hu hu, người nhìn đi, đây là chiếc khăn tay ngày đó Trần Tuyết đưa chàng, chàng luôn giữ nó bên người, có thể thấy chàng rất quý trọng nó. Hức, không phải cháu không phản đối phu quân nạp thiếp, chỉ là nhà chúng ta như thế, sao có thể để một đàn nữ vào cửa được? Mà à ta lại còn là người Bắc quốc. Không phải phu quân muốn ép chúng ta vào chỗ chết đây chứ?”

Tìm Lục Quân đập trật một nhịp, lập tức ý thức được vấn đề.

Chàng đi vòng qua bình phong vào bên trong, thấy mấy tẩu mấy thím đang vây quanh lão phu nhân, lão phu nhân ngồi trên ghế, La Linh Dư vừa ôm mặt khóc lóc, vừa giơ khăn tay ra để mọi người nhìn. Các nữ quyến đều thấy được chiếc khăn ấy, lại phối hợp thêm lời trình bày cực kỳ cặn kẽ của La Linh Dư, mọi người thờ dài, đồng cảm khuyên La Linh Dư đừng buồn nữa, mọi người sẽ làm chủ cho nàng.

Lục Quân: “...”

Thấy thế từ nằm trên đầu gối tổ mẫu khóc, chàng lập tức phát giác được điều không ổn, tới khi định thần nhìn lại thì thấy nữ lang che nửa má, ngoài đầu nhìn chàng. Nước mắt giàn giụa. La Linh Dư vừa thấy chàng thì lệ trong mắt ứa ra, khóc nức nở thành tiếng, nghẹn ngào nói không nên lời.

Thế là nàng lại nằm trên đầu gối lão phu nhân khóc hu hu.

Lục lão phu nhân thấy Lục Quân, lập tức nổi giận: “Đưa cháu mắt nết! Cháu xem cháu đã bắt nạt thế từ xinh đẹp của mình ra gì rồi hả? Cô à Trần Tuyết kia có gì đẹp há, ta thấy còn không bằng một đầu ngón tay của Linh Dư! Thế từ nhà cháu đẹp như thế cháu không quan tâm, trái lại chạy ra ngoài vùng trộm. Lục già dạy cháu như thế há? Cháu không thấy mình phụ lòng ta và tổ phụ, phụ lòng cha mẹ mất sớm của cháu há? Còn không mau quý xuống!”

Lục Quân nhướn mày, vô cùng bình thản.

La Linh Dư bị chàng liếc nhìn thì càng run lên, khóc dữ hơn: “Hu hu hu, tổ mẫu ơi, chàng trừng mắt với cháu...”

Lục Quân: “...”

Lục phu nhân cũng nhìn không dạng: “Tam lang à, ngày đó lúc con đòi kết hôn với Linh Dư đã cam đoan thế nào hả? Bây giờ mới được mấy tháng mà con đã lừa dối con bé hả?”

Lục lão phu nhân: “Quý xuống!”

La Linh Dư cho mọi người nhìn khăn tay của Trần Tuyết, nàng cố ý làm lớn chuyện lên, nhưng kỷ thực trong lòng nàng không chắc chắn lắm, sợ Lục Quân nổi nóng tại chỗ thì sẽ không cho nàng mặt mũi. Nhưng chàng dựa vào đâu mà nổi nóng chứ? Trước đó nếu không phải chàng làm bấy ở trên xe, cưỡng ép nàng thì nàng đâu đến mức bị người ta bắt gắp. Lục Quân nọ nàng, theo lý phải trả. Trong lòng xây dựng tâm lý như vậy, La Linh Dư không dám ngoài đầu nhìn Lục Quân. Một lúc sau, nghe thấy sau lưng có động tĩnh, từ sau chiếc khăn, đôi mắt yêu kiều ươn ướt của nàng lặng lẽ nhìn tới, thấy Lục Quân vén bảo quý xuống.

Gương mặt Lục Quân lạnh lẽo, con ngươi đen như màn đêm liếc nhìn nàng.

La Linh Dư vội và dời mắt đi, hai tay ôm ngực, rốt cuộc cũng thờ phào —— Tuyết Thần ca ca phản ứng thế này, tuy sắc mặt khó coi nhưng rốt cuộc cũng đồng ý diễn trò với nàng rồi.

Chiếc khăn của Trần Tuyết được truyền qua tay tất cả nữ quyến trong nhà, cuối cùng quay về trong tay Lục lão phu nhân. Lục lão phu nhân cúi đầu nhìn cháu trai, thấy chàng có thái độ nhận sai thì cũng hài lòng, bèn tận tình khuyên: “Tam lang à, cháu thật sự làm chuyện mờ ám với Trần Tuyết kia sao?”

La Linh Dư giàn giụa nước mắt nhìn lại.

Lục Quân nhìn nàng.

Lục lão phu nhân: “Nói chuyện! Cháu trừng mắt nhìn thế từ mình làm gì? Tam lang ta nói cho cháu biết, cháu không được dọa Linh Dư. Nếu không phải Sĩ Nữ Đồ của Trần Tuyết được truyền ra thì cả nhà cũng bị cháu gạt rồi. Một đàn nữ như nàng ta, sao có thể vào Sĩ Nữ Đồ? Có phải cháu vẽ tranh cho nàng ta, nâng cao thanh danh của nàng ta không? Cháu đang trông chờ gì há, rốt cuộc cháu và Trần Tuyết kia đã có chuyện gì? Trong chuyện này có hiểu lầm gì không?”

Lục lão phu nhân một lòng trông mong —— bà không tin Lục Quân có quan hệ mờ ám với một đàn nữ. Lục Quân xuất sắc như vậy, thẳng bé muốn kiểu nữ nhân gì cũng có, thậm chí nữ tử còn phải phải còn đứng xếp hàng giành giật thẳng bé kia mà? Sao thẳng bé có thể rung động trước một nữ tử xuất thân thấp kém như vậy được? Nếu lấy bối cảnh của Trần Tuyết ra so, thì xuất thân của La Linh Dư vẫn cao hơn nhiều.

Lục lão phu nhân không còn chê xuất thân cháu đâu mình thấp kém nữa.

Thế là, chuyện Trần Tuyết và Lục tam lang có gương mặt giống nhau cũng không còn quan trọng.

Lục Quân bị chất vấn một lúc lâu, trầm ngâm một hồi rồi chàng chậm rãi nói: “Không có hiểu lầm ạ. Cháu và Trần Tuyết nương tử... có duyên rất sâu. Gặp nàng rồi mới cảm thấy, đáng nhờ nàng nên ở bên cạnh cháu bầu bạn hằng ngày. Nếu không phải La Linh Dư ngăn cản, bây giờ Trần Tuyết nên ở trong viện từ của cháu, cùng cháu ngâm thơ đối ẩm, ngắm trăng ngắm hoa.”

La Linh Dư: “...”

Nàng vừa gạt vờ khóc lóc đáng thương, vừa thán phục vì độ mặt dày của Lục Quân —— có duyên rất sâu? Bầu bạn hằng ngày?

Lục Quân với Trần Tuyết ư?

Lục Quân vừa dứt lời, Lục lão phu nhân lập tức nổi trận lôi đình: “Vô liêm sĩ!”

Lục Quân cười cười, trong mắt lộ vẻ chán ghét: “La Linh Dư, nàng dám tố cáo trước mặt tổ mẫu? Không sợ ta bỏ nàng sao?”

La Linh Dư ngăn người, sau đó càng khóc to hơn.

Lục phu nhân cũng không vui: “Tam lang à, sao con có thể nói chuyện với Linh Dư như vậy?”

Lục Quân phớt lờ: “Tổ mẫu, nam nhi tam thế tử thiếp là chuyện quá đỗi bình thường. Ngày xưa khi cháu cưới Linh Dư, cháu đâu có ngờ nàng hay ghen đến thế. Hờ một tí là cãi nhau gây chuyện với cháu. Đứng là bà cháu... Nếu sớm biết như thế thì cháu đã không cưới nàng rồi. Vẫn là Trần Tuyết tốt hơn nhiều, vừa xinh đẹp lại vừa thức thời, còn hiếu quy củ, rất tâm đầu ý hợp với cháu...”

Lục lão phu nhân nổi giận, cầm giò cấm nén trên bàn ném vào Lục Quân. Tia lửa và đèn dầu văng ra, La Linh Dư hốt hoảng: “Tổ mẫu!”

La Linh Dư vốn chỉ diễn trò thôi, đâu ngờ nhìn Lục Quân bị đánh bị phỏng thật. Giã cấm nén đập xuống, nàng lập tức nhảy lên ko về phía Lục Quân. Nhưng động tác của La Linh Dư khá chậm, không nhanh bằng tốc độ giã cấm nén. Lục Quân nghiêng đầu né được giò cấm nén, bắt chọt lại đồ thế tử từ vào lòng mình.

Đến rồi xuống đất, ngọn lửa liếm vào màn bốc cháy. Các nữ quyến xung quanh đang bình thần ngồi xem lập tức loạn cả lên: “Người đâu, người đâu!”

La Linh Dư quỳ xuống dưới đất, hốt hoảng sờ mặt và tay Lục Quân: “Huynh không bị phỏng đấy chứ? Lục Quân, huynh có bị thương ở đâu không...”

Trông mặt phủ đầy giá lạnh của Lục Quân khựng lại, thấy nàng quan tâm đến mình như thế, quên cả diễn trò mà nhào tới ôm chàng, chàng vô cùng hưởng thụ, băng sương trong mắt tan ra, đáy mắt lấp lánh muốn ngân ánh sao, khẽ mỉm cười. Xung quanh hết tán loạn, người nồn nóng hỏi lão phu nhân, kẻ vội vã dập lửa. Nhân lúc không ai chú ý, Lục Quân cúi đầu mổ nhẹ lên môi La Linh Dư.

Chàng nửa cười nửa không: “Nha đầu xấu xa, để xem ta sẽ chinh phục thế nào.”

Trong mắt La Linh Dư vẫn vương lệ, trên môi chọt thấy lành lạnh. Mùi hương trên người chàng ập tới, môi sượt qua môi và mặt nàng, vừa ấm vừa lạnh. Đã mấy ngày không chung phòng, ý chí của nàng cũng dần yếu đi, nay bị trêu đùa như thế càng khiến trong lòng nhộn nhạo. Hơn nữa xung quanh lại có quá nhiều người, La Linh Dư căng thẳng tới mức mặt đỏ bừng.

Lửa chỉ đốt cháy một mảng nhỏ ở tấm màn, Lục lão phu nhân cũng chỉ định làm ra vẻ mà thôi. Ngọn lửa nhanh chóng được dập tắt, mọi người ngồi xuống, vừa bình tĩnh lại thì thấy một môi. Điều khiến mọi người tiếc nuối là, khăn tay của Trần Tuyết đã bị lão phu nhân nhân cơ hội thiếu đốt. Hai mắt La Linh Dư chọt lóe lên, nàng biết ngoài mặt Lục lão phu nhân đứng về phía mình, nhưng sâu trong lòng vẫn theo Lục Quân. Nàng hừ một tiếng, cực kỳ đố kỵ khi Lục Quân được mọi người yêu thương, thế là trợn mắt nhìn Lục Quân.

Lục lão phu nhân khuyên giải hai người: “Tam lang à, Trần Tuyết gì đó, cháu đừng nghĩ tới nữa. Ta không tin thế tử của cháu lại thua kém một đàn nữ. Nhất định là cháu và Linh Dư có hiểu lầm gì rồi. Nhà chúng ta cũng không thích dạng kia. Ta còn nhớ cháu từng viết thư nói với ta là thích Linh Dư như thế nào...”

Lục Quân: “Khụ, khụ!”

Lục lão phu nhân thấy chàng ho khan thì ngạc nhiên.

La Linh Dư đột nhiên ngược mắt lên: “Cái gì ạ? Chẳng biết thư nói thích cháu thế nào sao? Tổ mẫu còn giữ thư không? Cháu muốn xem...”

Lục lão phu nhân nhìn hai người, Lục Quân liên tục ho khan ám chỉ, La Linh Dư lại chớp mắt đầy mong ngóng, nhất thời lão phu nhân bị thái độ của cả hai làm cho hồ đồ, cảm thấy không giống như đang cãi nhau. Nhưng cũng không nói rõ được nguyên do. Lục lão phu nhân nghĩ ngợi, rồi bảo thị nữ lấy thư tới.

Các nữ quyến cũng bưng bưng hứng thú, đi đến vây xem Lục Quân viết thư như thế nào ——

“Tổ mẫu, cháu vốn không muốn lấy vợ. Nếu không phải nàng thì sẽ không có người nào cả.”

“Ngàn dặm tình sầu vạn dặm nhớ mong, mấy ai chẳng vì nỗi tương tư.”

“Cháu chỉ muốn cưới nàng.”

“Xin tổ mẫu tác thành.”

La Linh Dư ngồi cạnh Lục lão phu nhân, đọc từng bức thư một. Ý lệ trong mắt nàng dần tan biến, nàng bụm miệng liên tục cười trộm, đồng thời cũng lén nhìn Lục tam lang đang quỳ dưới đất. Sự khiêu khích và dụ dỗ trong ánh mắt ấy được Lục Quân thu trọn. Lục Quân nhướn mày, trên mặt cổ ra vẻ lạnh lùng, song trong lòng lại nóng ran ngứa ngáy, chỉ hận không thể ôm nàng đè xuống dưới người ——

Dám quyền rũ chàng ngay trước mắt mọi người.

Lục lão phu nhân: “Cháu nhìn đi, hai đứa cũng từng tốt với nhau như vậy. Trần Tuyết gì đó, sao có thể so được với hai đứa? Tam lang à, sau này cháu đừng nhắc lại chuyện để Trần Tuyết vào cửa nữa, Linh Dư, cháu cũng tha cho tam lang đi. Hai đứa cháu đây, mau sinh cho ta chất gái mới là quan trọng.”

La Linh Dư nhảy bén nghe được, lão phu nhân trông đợi “chất gái” chứ không phải là “chất trai”. Trường bối hy vọng quá rõ rệt khiến áp lực của nàng cũng lớn hơn, nghĩ đến lời nguyên dương thịnh âm suy ở Lục gia vẫn chưa được phá.

La Linh Dư đang thấp thỏm thì lại nghe thấy Lục lão phu nhân nửa đùa nửa nghiêm túc nói: “Tam lang, không thể bắt nạt thế tử của cháu được. Ba năm sau khi thành thân, cháu không được nhắc lại chuyện nạp thiếp nữa.”

Lục Quân ra vẻ bất đắc dĩ, buồn rầu đáp: “... Vâng ạ.”

Lục Quân và La Linh Dư cùng diễn trò, buồn bức không vui, được Lục lão phu nhân kéo tay nắm lấy nhau. Lại được các nữ quyến khác khuyên nhủ, hai người bị ép nắm tay, ngoài mặt không quan tâm lắm. Trước khi rời đi, Lục Quân hờ hững còn La Linh Dư đầu môi.

Đôi phu thê bước ra khỏi cửa, thị nữ đi ra theo, một lúc sau quay vào báo, Lục tam lang và tam thiếu phu nhân không cãi nhau nữa mà đã về viện thật rồi.

Lúc này Lục lão phu nhân mới thờ dãi: “... Hai cái đứa oan gia này, suốt ngày gây chuyện âm thầm! Không để ta yên tâm được ngày nào.”

Lục phu nhân cười bảo: “Đấy gọi là oan gia khó tránh đấy ạ.”

Các nữ quyến khác cũng nhao nhao khuyên nhủ: “Lão phu nhân yên tâm, hai đứa nó không chia tay được đâu. Con thấy hai đứa thích gần gũi thôi, chứ tình cảm vẫn còn tốt lắm”

***

Rời khỏi viện từ của lão phu nhân, trên đường trở về Thanh viện, vì để mọi người yên tâm mà Lục Quân và La Linh Dư vẫn tay nắm chặt tay. Dần dà, tay nàng càng đỏ nhiều mồ hôi.

Đến trong rừng hoa, cách Thanh viện còn chưa tới hai bước nữa, Lục Quân dừng lại buông tay thế tử ra, nhìn mồ hôi trên tay với ánh mắt ghét bỏ. Chàng hất cầm, giao tay ra với La Linh Dư: “Khăn tay.”

La Linh Dư: “... Huynh chê mồ hôi trên tay muội mà còn đòi lấy khăn của muội hả? Lục Tuyết Thần huynh đúng là đồ khôn!”

Tuy ngoài miệng nói vậy và mắt thì lườm phu quân, nhưng nàng vẫn ném khăn sạch vào lòng Lục tam lang. Lục Quân cúi đầu lau tay, La Linh Dư xoay người toan bỏ đi nhưng lại bị người ta giữ tay áo lại. Nàng không phản ứng kịp, lập tức ngã ngửa ra sau, ngã vào vòng tay Lục Quân. Chàng tiến về phía trước, nàng cứng người lùi ra sau. Cuối cùng, nữ lang tựa vào trên cây hoa, ngẩng đầu vờ bình tĩnh nhìn chàng.

La Linh Dư mắng: “Huynh làm đau tay muội đấy!”

Lục Quân mỉm cười, giao tay về mặt nàng. Đã lâu rồi chàng không véo mặt nàng, La Linh Dư cũng suýt quên tật xấu này của chàng. Bấy giờ chàng vừa véo một cái thì nàng lập tức la lên, trong mắt dâng lên hơi nước, tức giận nhưng không dám nói gì, chỉ có thể trợn mắt nhìn chàng. Lục Quân cup mắt, ôn tồn nói: “Lại giả vờ với ta rồi. Không phải ta đã nói là ta sẽ không bị bộ dạng này của muội lừa sao?”

Lục Quân véo mặt nàng, thờ dãi bảo: “Gây chuyện gì ở chỗ tổ mẫu thế hả?”

La Linh Dư: “Không gây gì hết... Chỉ là giải thích về sự tồn tại của Trần Tuyết giúp huynh thôi... Á đau đau đau, huynh đừng véo mặt muội nữa. Mặt muội bị huynh véo mộp ra rồi... Hu hu hu, muội nói thật mà, muội đang giúp huynh giải quyết Trần Tuyết mà. Muội tốt với huynh lắm đó...”

Lục Quân xi một tiếng, nghĩ nàng đúng là mạnh miệng. Chàng nhướn mày, không muốn nghe nàng nói vờ vắn nữa. Lang quân giao tay ôm gáy nàng, khi nàng trợn to đôi mắt đẹp, chàng lập tức cúi xuống hôn nàng. Triền miên quấn quýt lại nùng tình, mờ ám này nọ, tình sinh ý động. Chàng đè La Linh Dư lên cây hôn, hoa lá trên đỉnh đầu rơi lá cả. Trong cơn say giữa chiếc hôn nồng nàn, xương sống nữ lang mềm nhũn ra, không thờ nổi.

Mặt nàng càng lúc càng đỏ, ban đầu kiên quyết chống cự viên đạn bọc đường của chàng, sau đó lại bị sắc đẹp mê hoặc, bất giác vươn tay ôm lấy cổ chàng. Nàng ngưỡng cao cổ, ngực dán vào ngực chàng, cơ thể mềm ra trong lòng chàng. Nàng ngã ngồi xuống, chàng cũng quý xuống theo.

Hai người say sưa hôn nhau, mặt đỏ bừng làn môi run khê, ôm đối phương đầy tình ý.

Giữa cơn mê tình đậm, bất chợt môi Lục Quân dôi khỏi môi La Linh Dư, chàng ngậm vành tai nàng mất mát. La Linh Dư run lên trong lòng chàng, khổ sở nức nở thành tiếng, phát ra tiếng thờ gấp như mèo khóc. Tay nàng giữ chặt gáy chàng, khi nhận thức được ý vị thì chàng lại khiêu khích nàng, khiến nàng nhanh chóng thất thủ hơn.

Nhưng khi tâm trạng đang mơ màng, La Linh Dư đột ngột nghe thấy Lục Quân nói: “Ngoài giải thích về Trần Tuyết ra, muội không có mục đích khác ư?”

La Linh Dư: “...”

Nàng lập tức hoàn hồn.

Ý thức được chàng đang dụ dỗ mình, mà vẫn còn... La Linh Dư ảo não: “Huynh lại dùng thủ đoạn này rồi! Lần nào cũng muốn muội thuận theo huynh, bao giờ cũng vậy!”

Lục Quân: “Vậy thì phải làm thế nào đây? Với kẻ địch, ta chỉ có thể hoặc giết hoặc dụng hình. Có điều Dư Nhi muội muội đẹp như vậy, sao ta nỡ dùng thủ đoạn khác ức hiếp muội muội chứ? Hôn muội mà muội còn không vui nữa hả?”

La Linh Dư đắm vào vai chàng.

Lục Quân cup mắt nhìn nàng, nửa cười nửa không: “Muôn hôn nữa không?”

La Linh Dư mắng: “... Hôn.”

Nàng hạnh phúc dẫu môi đôi hôn, đôi lại tiếng cười khê của chàng. Trước đó vì chuyện trong xe mà cãi nhau một hồi, nhưng bảo tức giận thật thì cũng không phải. Đây chỉ là mức gây sự nhẹ nhất giữa hai người, thậm chí còn tỏ vẻ thú vị. Vừa có nấc thang, cả hai đã vội vã bước xuống, xông vào lòng đối phương.

La Linh Dư bị Lục Quân dụ dỗ mấy lần, mới giải thích: “Ngoài nói rõ về Trần Tuyết ra, thì đương nhiên là như huynh đoán rồi, muội muốn dùng chuyện Trần Tuyết để đạt được mục đích không cho huynh nạp thiếp. Không phải cuối cùng tỏ mâu cũng đồng ý, nói trong vòng ba năm sau khi hai ta thành thân, huynh không được nạp thiếp sao? Đương nhiên bà sẽ không tự và mặt, thúc giục huynh nạp thiếp được. Chỉ ít là nội trong vòng ba năm, muội không cần phải quan tâm đến chuyện này nữa.”

La Linh Dư vui vẻ, đương đương tự đắc: “Xem ra Trần Tuyết tỷ tỷ dễ xài thật đấy. Đáng tiếc đã lâu rồi muội chưa được gặp lại nàng.”

Nàng nhìn Lục Quân âm chi.

Lục Quân mỉm cười: “Thế thì chuẩn bị sẵn sàng đi, muội sẽ mãi mãi không bao giờ gặp lại nàng ta nữa.”

La Linh Dư: “Hút!”

Nàng tức giận đắm vào ngực chàng, nhưng cũng chỉ làm ra vẻ thôi, vô cùng miễn cưỡng.

Lục Quân vẫn chưa từ bỏ vấn đề trước đó: “Ta không thể khiến muội yên tâm được sao? Muội nom nớp về nguy cơ như vậy làm gì, hai ta chỉ mới thành thân được hai tháng, vậy mà muội đã nghĩ đến chuyện ta nạp thiếp.”

La Linh Dư cười gượng: “... Muội chỉ phòng ngừa thôi.”

Nàng nhìn sắc mặt lạnh lùng của Lục Quân, lại nghe thấy giọng chàng lạnh lẽo, biết chàng mất hứng thật rồi. La Linh Dư đau mắt, vui mình trong lòng chàng, ôm cổ chàng làm nũng: “Không phải là người ta không tin huynh, nhưng là tam thiếu phu nhân, muội không muốn đề kiêu chuyện phiền lòng làm ca ca bận tâm. Rõ ràng là chuyện trong hậu viện, muội lại có thể tiêu trừ tai họa ngầm, giải quyết chuyện rắc rối cho ca ca, sao ca ca không khen muội mà lại còn trách muội nhiều chuyện hả?”

Lục Quân liếc nàng: “Vậy là ta phải cảm ơn muội đã gây chuyện khiến mọi người trong nhà đều biết ta vụng trộm sau lưng muội, bị một hồ ly tinh Trần Tuyết dụ dỗ thất hôn lạc phách?”

La Linh Dư xấu hổ: “... Sao có thể nói như vậy được. Không làm lớn chuyện lên thì không dễ giải thích chuyện Trần Tuyết đâu. Nếu đã làm lớn chuyện thì cũng phải phát huyết tác dụng chứ.”

Lục Quân cười khê: “Muội muội xích mích với ta mấy ngày, chia phòng mấy ngày, lại còn tát ta... Ngày trước ta đã nói gì rồi, không được phép đánh ta trước mặt mọi người, không được làm ta mất mặt, muội quên rồi hả?”

La Linh Dư cãi: “Lúc đó ở trong xe mà, đâu phải trước mặt người khác. Muội vẫn giữ mặt mũi cho huynh đấy chứ Tuyết Thần ca ca.”

Lục Quân “ồ” lên: “Vậy còn tung tin báo ta không đúng đắn, thấy sắc quên nghĩa? Giữ mặt mũi cho ta thế đấy hả?”

La Linh Dư: “...”

Nàng cứng cổ, thẹn quá hóa giận: “Huynh đúng là vô vị. Được rồi được rồi, nếu huynh không kéo áo muội thì muội sẽ đánh huynh chặc? Muội bảo ‘đừng mà đừng mà’ rồi, huynh lại bảo ‘không sao’. Lúc thì ‘cho ta sờ chút, lúc lại ‘chỉ sờ bên ngoài thôi’, hừ, lừa ai hả! Cuối cùng còn không phải dè muội mà nổi điên sao? Muội càng không chịu thì huynh càng hưng phấn, khẳng khẳng ép muội làm với huynh. Muội đau đến chết đi được, còn huynh lại nổi thú tính, bộ muội làm sai hả?”

Lục Quân mỉm cười: “Cuối cùng cũng trách ta không biết tinh thú à? Muội muội đúng là quý nhân hay quên. Lúc ta nhẹ nhàng, muội muội cũng biết ta làm gì, cố ý trêu nhưng muội không hành động, đến lúc ta nặng tay thì muội lại trách ta nổi điên, không thông cảm cho muội. Bấy giờ không nhẹ không nặng, rốt cuộc tiêu chuẩn là gì, muội muội quy định thử xem.”

La Linh Dư lấy tay che miệng cười: “...”

Nàng ưỡn lưng tính tranh biện, song vẫn không mặt dày được như chàng. Lục Quân mặt không đổi sắc, còn La Linh Dư bị nói tới mức mặt phỉếm đỏ, ánh mắt né tránh. Sau đó nàng hoàn hồn —— “Đáng ghét! Vì sao muội phải thảo luận chuyện này với huynh hả?”

Nàng không muốn cãi nhau với Lục Quân, đứng dậy toan đi nhưng bị Lục Quân kéo lại, ôm chầm vào lòng. Chàng quý xuống bãi cỏ, ôm nữ lang gầy gù vào lòng, cúi đầu mút ngón tay nàng. Nàng nằm trong lòng chàng nức nở, tròng mắt nhanh chóng ướt át, thái độ yếu dần. Lục Quân nhẹ nhàng thốt ra mấy chữ vào bên tai nàng: “Thế là xong rồi đấy hả? Tung tin bậy về nhân phẩm của ca ca, không định trả lại à?”

La Linh Dư: “Huynh định làm gì?”

Lục Quân: “Ta có thể làm gì được nữa?” Chàng quan sát nàng một lượt từ trên xuống dưới, lại véo vào mặt nàng làm nàng bật cười, còn chàng nghiêm túc, thất vọng cười: “Lần da Mít Ướt non mềm thế này, miễn cưỡng vào mắt ca ca. Ta thấy Mít Ướt cũng không có gì khác, đành phải chịu thiệt cho Mít Ướt nếm thịt vậy.”

La Linh Dư bị chàng đùa giỡn, vừa tức vừa buồn cười: “Huynh chịu thiệt? Huynh đúng là được hỏi còn khoe mẽ.”

Ồn ào một hồi, cuối cùng lửa tình cũng cháy được, không đợi thêm nổi nữa rồi. Bởi vì La Linh Dư không chịu làm ở ngoài, Lục Quân nhận nhạo ôm nàng, vội vã quay về Thanh viện. Vừa đóng cửa lại, suốt một buổi chiều, hai chủ nhân không hề ra ngoài.

Các thị nữ cũng hiểu được chuyện gì.

***

Sau khi lục soát viện từ Trần gia, cũng tra xét đám lưu dân một lượt, trong Kiến Nghiệp đã không còn kẻ nào ẩn nấp, còn các nhân tố không ổn định lại bắt đầu rục rịch. Mật thám Bắc quốc mai phục ở quốc đô Nam quốc cũng không thể không liên lạc với Triệu vương điện hạ Lưu Hộc. Lưu Hộc vốn chỉ muốn mấy quân, nhưng bây giờ Bắc quốc lại đưa ra điều kiện vô cùng tốt ——

Giúp điện hạ lên ngôi thì sao?

Lưu Hộc nghĩ ngợi, không biết người Bắc quốc có thể giúp mình như thế nào, bọn họ lại đưa ra yêu cầu: “Muốn mời hoàng đế Nam quốc đến Bắc quốc ta làm khách, được chứ?”

“Công tử, cơ hội là thứ vật qua rất nhanh, đừng bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy. Bây giờ Kiến Nghiệp bị Trần vương và Lục gia canh giữ, mọi người đã bị ép vào ngõ cụt rồi... Nếu không liều mạng, công tử nhất định sẽ thua trong tay Trần vương. Thủ đoạn của hắn rất ghê gớm, sau lưng lại có Lục gia. Nếu chỉ đấu đơn độc thì công tử không thắng nổi đâu.”

Giọng Triệu vương run run: “Nhưng nếu thất bại...”

Mật thám Bắc quốc cười: “Đầu phải để công tử ra tay, công tử chỉ cần giúp chúng tôi dẫn quân đội Kiến Nghiệp rời đi là được. Cho dù thất bại thì cũng không liên lụy tới công tử.”

“Công tử yên tâm, cuộc chiến trong Kiến Nghiệp, chúng tôi tự có sắp xếp. Hoàng đế bệ hạ cũng có người hộ tống. Công tử chỉ cần ‘dọn đất’ cho Kiến Nghiệp là được rồi.”

Triệu vương do dự, nhưng rốt cuộc cũng bị đã tâm lần át, hắn gật đầu đồng ý.

***

Cùng lúc ấy ở biên ải, rốt cuộc Lưu Mộ cũng nhận được thánh chỉ triệu hắn về đô mà Lục nhị lang đã hứa ——

Triều đình cho phép Hành Dương vương về Kiến Nghiệp một tháng, tham dự hôn lễ của Lục nhị lang.

Nhận được thánh chỉ, Lưu Mộ đứng bật dậy, vì kích động mà hai vai run lên dừ dội: Lục Hiến thật sự làm được! Minh có thể về Kiến Nghiệp rồi!

***

Ở Nghi thành, danh sĩ Chu Đàm đang đề thơ từ dọn dẹp hành trang. Danh sĩ một đời đứng trước bích họa ở đại sảnh vuốt râu, trầm tư nghĩ về chuyện ở Kiến Nghiệp. Trần vương mời ông cùng đại diện hàn môn đến Kiến Nghiệp, chính thức phá vỡ quyền quý lớn mạnh của sĩ tộc. Trần vương rất thành ý, đã thư từ qua lại với Chu Đàm suốt hai năm. Hai bên liên tục hợp tác với nhau, cũng lúc càng hiểu sâu về đối phương, cho nên lần này, khi Trần vương cặn kẽ kể về hoài bão chính trị của mình, Chu Đàm lập tức đồng ý.

Chu Đàm im lặng nghĩ: gia tăng cơ hội để hàn môn vào giới thượng lưu, những tay vào chính sự, rốt cuộc lần này mình quyết định có đứng không?

“Phụ thân,” Một giọng nữ trong trẻo như tiếng ca vang lên ở sau lưng, người nő đây cửa đi vào, “Con rất rõ tình hình ở Kiến Nghiệp. Rễ cây sĩ tộc ở đó đan xen nhau, con không yên tâm lắm, con cũng muốn cùng phụ thân đến Kiến Nghiệp.”

Chu Đàm xoay người lại, thấy cô con gái xinh đẹp đang mỉm cười đứng trước cửa.

Chu Dương Linh ăn vận y phục nữ, áo trắng váy hồng, chải búi tóc lẳng lơ, gương mặt tuyệt trần vô song. Nàng đẹp như thần tiên, ốm yếu nhưng trong sáng, ẩn chứa vẻ đẹp của loài hoa nở trong núi. Mỹ nhân của chốn chung linh dục tú, lúc cau mày lại càng như Tây Thi, thể gian khó cầu.

Đây chính là dung mạo thật của Chu Dương Linh.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139

Những ngày gần đây Trần vương đang điều tra lưu dân, những người không có hoặc có thân phận không rõ ràng sẽ bị đuổi ra khỏi Kiến Nghiệp. Thế là, rất nhiều lưu dân bắt đầu trốn đông trốn tây, thấy quan sai là nom nớp sợ hãi.

Sao với việc năm ngoái triều đình cứu trợ lưu dân, chuyện lần này thật sự không biết đã khiến bao kẻ thảm oán hận.

Đồng thời cũng vì chính sách này mà mật thám Bắc quốc đang vô cùng đau đầu. Từ sau khi Trần vương Lưu Thục tiếp quân Đại Tư Mã, y gần như có thể điều động được quân đội Kiến Nghiệp. Có Lưu Thục canh chừng, khả năng bọn chúng lật đổ chính quyền cực thấp, thậm chí còn bị Trần vương điện hạ ép đến mức phải tự giải thoát.

Hôn sự của Lục nhị lang Lục gia đã được định vào thượng tuần tháng Sáu, theo như được biết, đây là đám cưới rầm rộ nhất trong vòng mười năm qua và mười năm tới ở Kiến Nghiệp. Mật thám Bắc quốc rục rịch ——

“Nếu đã là hôn sự long trọng nhất trong vòng mười năm qua và mười năm tới, thì chắc chắn Lục gia sẽ mời rất nhiều người đến tham gia. Lúc đó sẽ là lúc Kiến Nghiệp hỗn loạn nhất, chúng ta ra tay vào khi ấy là được.”

Cậu thiếu niên Việt Từ Hàn nghe thấy cấp trên của mình – tức nam nhân trung niên kia nhắc đến khả năng lật đổ chính quyền Kiến Nghiệp. Bọn họ đang ở trong căn phòng tối đen như mực, tại đây có rất nhiều quân nhân Bắc quốc cải trang thành lưu dân đang hiện kẻ. Chỉ có Việt Từ Hàn là lạnh lùng trầm mặc nghe bọn họ nói chuyện, không tham gia mà nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài khung cửa chỉ là cảnh sắc bình thường, hoa hồng liễu xanh, cảnh lá rụng đưa trên mặt hồ xanh biếc, lục bình phủ kín, gọn sóng lăn tăn. Phong cảnh bình thường ấy lại khiến hắn quyền luyến.

Chợt gã nam nhân trung niên hô to: “Việt Từ Hàn!”

Cậu thiếu niên hoàn hồn, phát hiện mọi người trong nhà đều đang nhìn mình. Hắn vẫn giữ nguyên im lặng.

Làm việc chung với tên thiếu niên này gần một năm, gã ta đã nhìn thấu tính cách của Việt Từ Hàn. Hừ lạnh trong lòng, nhưng ngoài mặt gã vẫn làm ra vẻ khích lệ: “Chúng ta đang gây hỗn chiến ở Kiến Nghiệp, nhưng bọn ta chỉ là tiêu lâu la, nhiệm vụ quan trọng vẫn phải giao cho ngươi... Bất tên hoàng đế Nam quốc đến thẳng biên giới Bắc quốc, tới lúc đó sẽ có người giúp ngươi!”

“Ngươi có võ nghệ cao cường, nhiệm vụ này chỉ ngươi mới có thể hoàn thành.”

“Đưa hoàng đế Nam quốc tới Bắc quốc chúng ta thì nhiệm vụ của ngươi sẽ kết thúc. Cho dù tất cả chúng ta có chết ở Kiến Nghiệp... Sau khi ngươi hoàn thành nhiệm vụ thì có thể quay về Trường An. Rồi ngươi sẽ có được điều ngươi muốn.”

Việt Từ Hàn đến Nam quốc thì hành nhiệm vụ, vì hắn là con riêng của đại tướng Việt tướng quân nổi danh Bắc quốc, hắn muốn mình lần đầu thân xuất thân thấp kém được rạng rỡ quay về cạnh cha. Mà giờ đã một năm trôi qua, hy vọng của Việt Từ Hàn thật quá mù mịt, càng lúc càng hư vô. Hắn nghĩ, liệu mình có quay về được thật không?

Nhưng gã nam nhân trung niên kia đã ra lệnh, Việt Từ Hàn vẫn thấp giọng đáp lại. Hắn vốn không có quyền từ chối, nhưng...

Có lẽ hắn phải về Bắc quốc.

La Văn Họa... e rằng cũng không thể gặp lại rồi.

***

Tháng Sáu trời đổ mưa to, cơn mưa đến bất ngờ không kịp trở tay.

La Văn Họa cẩn thận ôm một chậu hoa quý giá rồi khỏi nhà ty muội tốt. Tiểu khuê mật của cô bé nói loài hoa này rất quý, dặn cô bé phải chăm bón thật tốt. Tiểu nương tử ôm một chậu bóng chỉ có cành không có hoa, lúc ngồi trên xe quay về nhà, nghĩ không biết đây là hoa gì.

Quay về phải thỉnh giáo ty phu kiến thức uyên thâm mới được!

Khi cỗ xe sắp đến ngõ Ô Y, phu xe lúng túng báo xe bị hỏng rồi. Tiểu nương tử hứng thú ôm hoa xuống xe, tươi tắn nói: “Vay mọi người sửa xe đi... Không cần đi theo ta đâu, ta đi thẳng về nhà là được!”

Tiểu nương tử ra ngoài chơi không dẫn theo thị nữ, chỉ có mỗi phu xe đi cùng. La Văn Họa để phu xe ở lại, vui vẻ ôm hoa đi một mình, mặc phu xe có gọi thế nào cũng không ngoài đầu.

La Văn Họa đang đi thì đột nhiên trời đổ mưa to, chẳng chút dấu hiệu báo trước. Tiểu nương tử kêu “ôi chao”, rồi ôm hoa núp dưới mái hiên ở ven đường. Cô bé cẩn mõi, phán đoán tình hình cơn mưa và lộ trình về nhà, sau

đó quyết định đội mưa xông thẳng ra ngoài.

Nhưng La Văn Họa chỉ mới sai bước định chạy đi thì đột nhiên một cánh tay từ phía sau vươn ra, kéo cô bé về lại dưới mái hiên.

Màn mưa tự lại xuôi theo mái hiên chảy xuống như sông dài, rách róc liền tù tì. Cách màn mưa, La Văn Họa chớp đôi mắt đen kịt tròn xoe, nhận ra người đang níu cổ tay mình. Cô bé cong mắt cười, lạnh lùng gọi: “Từ Hàn ca ca! Huynh đến tìm ta chơi hả?”

La Văn Họa khó xử: nhưng cô bé phải đem hoa về nhà... huống hồ mưa lớn thế này.

Việt Từ Hàn cúi đầu nhìn La Văn Họa, làn mưa mờ ảo khiến vẻ mặt hắn trở nên mờ mịt, âm thanh cũng im ỉm: “Ta phải rời khỏi Kiến Nghiệp, về nhà.”

La Văn Họa ngăn ra, bỗng cảm thấy con tim trống rỗng, ngơ ngác ngược mặt trông lên.

Cô bé nhanh chóng nói: “Chỉ mấy ngày nữa sẽ là hôn lễ của nhị biểu ca ta, huynh không tới sao? Ta sẽ gửi thiệp cho huynh!”

... Thân phận của hắn có vấn đề.

Vì tỷ phu Lục Quân đang phụ trách chuyện này, nên La Văn Họa biết rõ, những lưu dân rời khỏi Kiến Nghiệp lúc này ít nhiều gì cũng có vấn đề về thân phận. La Văn Họa hoảng hốt nhớ lại năm ngoái khi mình và Lục tiểu tử lang Lục Sưởng bị lưu dân truy đuổi, từ đó Lục gia và Trần gia này sinh xích mích... Khi ấy, Việt Từ Hàn cũng có mặt ở đó.

La Văn Họa không dám tin vào suy đoán của mình, nên mới lấy hôn lễ của nhị ca Lục Hiến nhằm thăm dò Việt Từ Hàn. Tỷ tỷ và tỷ phu cô bé vô tình tiết lộ, dường như trong hôn lễ của nhị biểu ca sẽ xảy ra chuyện gì đó. Nếu, nếu Việt Từ Hàn là người mà tam biểu ca muốn bắt... thì hắn sẽ không bỏ qua hôn lễ của nhị biểu ca.

Nào ngờ Việt Từ Hàn lắc đầu, thấp giọng đáp: “Thời gian gấp rút, sợ là ta không đi được.”

La Văn Họa ngăn ra, thoáng thờ phào.

Hắn không tới hôn lễ, vậy chắc chắn mình đã nghĩ nhiều rồi, tiểu ca ca Việt Từ Hàn của cô bé không phải là đối tượng biểu ca muốn bắt.

Nhưng tiểu nương tử chỉ vui vẻ trong thoáng chốc rồi lại buồn rầu. Vì hắn nói mình phải đi.

... Lại phải đi nữa rồi.

La Văn Họa cup mắt, giọng run lên: “Tiểu ca ca, huynh từ già ta... có phải là vì sẽ không trở lại nữa không?”

Việt Từ Hàn im lặng.

La Văn Họa hiểu rồi.

Hai mắt cô bé ướt ướt, nước mắt cùng nước mưa tã tã làm đỏ vành mắt. Cô bé nói khẽ: “Chúc tiểu ca ca một đường bình an, mong ước được như nguyện.”

Dù không phải là người xấu tỷ phu muốn bắt, nhưng nếu là lưu dân rời đi thì chắc chắn có vấn đề gì đó. Cô bé không biết nói gì, giả vờ như không biết cũng đã nể tình hai người chơi với nhau trong thời gian qua.

Thiếu nữ đứng trong màn mưa lớn, nâng niu chậu hoa của mình, đi về phía ngược lại với Việt Từ Hàn.

Hai người đi lướt qua nhau, ánh mắt chẳng hề đi dỗi.

Nghe thấy tiếng mưa bên tai như sấm rền, trong lòng cả hai đều đặng chất, nghẹn bụng, có lẽ đây là lần gặp mặt cuối cùng.

...

Tạm biệt.

Tiểu ca ca của cô bé.

Vì huynh không phải người tốt nên ta cũng không muốn tặng gì cho huynh. Chỉ là chuyện này núi cao đường xa, hy vọng huynh không làm cũng như không muốn làm chuyện ác, và quên ta đi.

***

Trong Thái Sơ cung ở Kiến Nghiệp, cơ thể lão hoàng đế ngày càng suy yếu, càng lúc càng uống nhiều thuốc, nhưng hiệu quả lại kém dần. Vào thời điểm này năm ngoái, Hành Dương vương Lưu Mộ muốn dùng đan dược để hại chết lão hoàng đế, về sau đã được Lục nhị lang Lục Hiến ngăn cản. Nhưng nào ngờ một năm sau, tuy lão hoàng đế không bị Lưu Mộ hãm hại, song vẫn bước vào con đường này.

Uống đan dược quá độ sẽ dẫn tới chết. Điều này sĩ tộc thượng lưu đều biết, nhưng không rõ lão hoàng đế không tin vào cách nói này, hay là đã không thể rồi bỏ đan dược nổi nữa rồi. Cơ thể dần yếu ớt, các đạo sĩ lừa gạt dối câu, ông ta lại thúc giục người ta luyện đan.

Vào những lúc khác thì sống mơ màng trong hậu cung với mỹ nhân, tiêu phí cuộc đời.

Quần cò mai phục là công chúa Bắc quốc đã lăng phí nhiều thời gian lâu, cuối cùng vào lúc này cũng có tác dụng. Sau cuộc hoan ái bất thâu, công chúa Bắc quốc dịu dàng đượm tình nói với hoàng đế Kiến Nghiệp: “Bệ hạ cứ nói cơ thể không khỏe, nhưng thiếp thấy vẫn còn cường tráng lắm... Chỉ là Bắc quốc thiếp có tục xưng hý, hòng để không khí vui mừng lây qua mình. Không biết có phải Nam quốc cũng vậy không. Thiếp nghe nói nhị lang Lục gia đã thành thân, hôn sự rất long trọng. Sao bệ hạ không đi góp vui, lây hý khí?”

Lão hoàng đế dao động. Gần đây ông ta rất sợ, cơ thể ngày một suy yếu. Vì để sống lâu trăm tuổi mà ông ta mê vào những lời kỳ quái. Nên so với chuyện theo đuổi những điều kỳ lạ, đến hôn lễ của thần tử xưng hý cũng là phương thức rất bình thường.

Điều duy nhất khiến lão hoàng đế không vui là Lục gia.

Lục gia là hào môn Kiến Nghiệp, không thêm nề mặt hoàng đế. Thế mà ông ta vẫn phải đến chúc mừng đám cưới của hạ thần ư?

Lão hoàng đế do dự: “... Để sau hẵng nói.”

Nhưng trong lòng ông ta đã dao động, chỉ cần công chúa Bắc quốc khuyên thêm hai lần, nhất định ông ta sẽ đồng ý.

Công chúa Bắc quốc tự tin mỉm cười.

Bất chợt, nụ cười của nàng ta tắt ngấm——lão đầu tử này đúng là dễ thuyết phục, thế nhưng cùng một kiểu, vậy mà ngày xưa nàng ta lại không thể khiến Lục tam lang dao động.

Lục tam lang là lang quân tước tử nhất nàng ta từng gặp, đồng thời cũng là người khó nói chuyện nhất. Nghe nói chàng đã cưới biểu muội La Linh Dư ở Nam Dương rồi. Chàng thật sự cưới nữ lang suốt ngày khóc lóc không có tính tự chủ đó ư, chẳng lẽ chàng thích nữ lang đáng thương yếu đuối như vậy?

Đến bây giờ công chúa Bắc quốc vẫn chưa biết được bộ mặt thật của La Linh Dư, nhưng trong lòng nàng ta đã căm hận vợ chồng Lục Quân và La Linh Dư ngàn vạn lần. Nàng ta hận mình không gả được cho Lục Quân, hận Lục Quân không nề mặt mình, cũng hận La Linh Dư có thể dễ dàng gả được cho nam nhân nàng ta nhìn trúng.

Nếu khiến nàng ta xấu hổ thế này, thì cặp phu thê đó nên đi chết đi.

Nàng ta buông lời gièm pha bên tai lão hoàng đế. Nếu nàng ta đã không có được lang quân kia, thì nàng ta cũng muốn tất cả mọi người đều không có được.

Chết là tốt nhất.

***

Mưa to liên miên suốt mấy ngày.

Lúc này, Triệu vương Lưu Hòe đang trầm ngâm nhìn đất trời. Phụ tá của hắn đi đến sau lưng, chân mày nhíu chặt, hỏi: “Công tử thật sự đã quyết định, định hợp tác với mặt thám Bắc quốc thật sao?”

“Chúng ta thật sự phải dẫn quân đội của Kinh triệu doanh đi dò, để tặc từ Bắc quốc lật đổ Kiến Nghiệp ta?”

“Đám người Bắc quốc kia có thật sẽ hy sinh mình mà tác thành cho chúng ta không? Công tử à, nhất định phải tránh chuyện báo hồ lộng da!”

Phụ tá sâu sắc khuyên nhủ, Lưu Hòe thờ dãi.

Vị Triệu vương điện hạ này bị lợi che mờ đôi mắt, chứ bản thân ông ta không tin vào lời ba hoa của mặt thám Bắc quốc. Lưu Hòe nói: “Tất nhiên sẽ không tin bọn chúng hoàn toàn... Để xem sao đã.”

“Liên lạc với các công tử khác... Nếu tìm được cơ hội thích hợp, đương nhiên ta sẽ ra tay. Nếu không đủ thì cần quân đội của bọn họ.”

Kiến Nghiệp vẫn không thể nào tránh được tai họa này, mỗi người có lòng tính toán riêng, chờ đợi vờ kịch hay.

***

Thượng tuần tháng Sáu, mọi chuyện đã được sắp xếp đầu vào đấy, hôn lễ của Lục nhị lang Lục Hiến và công chúa Ninh Bình được cử hành đúng thời hạn.

Một ngày trước hôn lễ, Lục Hiến vô cùng lo lắng. Hắn biết nhất định ngày mai trong hôn lễ sẽ xảy ra chuyện gì đó, song vì đệ đệ khốn kiếp của hắn một lòng muốn sửa lại giấc mộng nên vẫn chưa để lộ bất cứ thời cơ gì. Đã rất lâu rồi Lục nhị lang không nằm mơ, không biết ngày hôm nay sẽ xảy ra điều gì.

Vốn ở trong mơ, Kiến Nghiệp sẽ xảy ra chiến loạn tương tự vào tháng Bảy. Song cuộc chiến này chỉ chợt lóe lên trong mơ của Lục Hiến rồi biến mất, Lục Hiến chỉ nhớ nó đã khiến triều đình kéo dài thời gian, làm lỡ việc quân cơ, hại chết Hành Dương vương Lưu Mộ đang ở biên ải.

Nhưng trên thực tế, vì cứu Lưu Mộ mà Lục Hiến đã xúc tiến để cuộc chiến xảy ra sớm một tháng. Tâm hắn loạn như cào cào, chỉ có thể lựa chọn tin vào phán đoán của tam đệ ——

Nhưng mấy ngày nay ông trời đang làm biếng đấy hả? Ngay cả gần hôn lễ, theo lý mà nói thì hắn nên nằm mơ, nằm mơ thấy chi tiết trong cuộc chiến, từ đó nhắc nhở tam đệ.

Nhưng đáng này lại không có gì!

Mang theo tâm trạng lo âu, ngày hôn lễ chậm rãi đến gần.

Ninh Bình công chúa Lưu Đường xuất giá, đội nghi trượng kéo dài hơn mười dặm. Tuy công chúa không được sủng ái trong hoàng thất, nhưng Lục nhị lang vẫn có địa vị tôn quý ở Lục gia. Hơn nữa danh môn Kiến Nghiệp đều đến dự lễ, tặng vô số vàng bạc ngọc thạch.

Tới lúc hoàng hôn, Lục Hiến nắm tay công chúa Lưu Đường cùng ngồi xe đi dạo quanh thành, để dân chúng dự lễ. Lục gia giàu có phóng khoáng, rải rất nhiều kim ngọc cho bá tánh tham gia. Tiếng vàng kêu *leng xeng* khiến bao người giành giật.

Đồng thời pháo hoa cũng nổ rộ trên đỉnh đầu, năm màu giao thoa chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Tại Lục gia, La Linh Dư giúp các nữ quyến lo liệu hôn lễ, dù ghen tị đến mức nứt mắt thì vẫn cố nén lại niềm ao ước, cùng phu quân đón tiếp khách khứa.

Chuyện này nàng còn có thể miễn cưỡng chịu đựng được, song ngay sau đó, khi người chủ trì mới bắt đầu hát xướng thì có hoạn quan cắt cái giọng the thế hỏ to ——

“Bệ hạ giá lâm!”

Nhất thời, mọi người trên bàn tiệc sững sốt, vội và đứng bật dậy. Đới phu thê tân hôn Lục Hiến và Lưu Đường đi ra ngoài đầu tiên, đích thân nghênh đón bệ hạ. Hoàng đế bệ hạ và công chúa Bắc quốc cùng đến, cười ha ha cho người đưa đại lễ, chúc phúc đôi phu thê.

Trần vương Lưu Thục đứng xem khẽ liếc nhìn công chúa Bắc quốc. Thấy ánh mắt của nữ nhân kia liên tục rơi lên người Lục Quân, hai mắt Lưu Thục chợt lóe lên, kịp thời nhận ra được vài thông tin thú vị.

Lục Quân thì đã quá quen với chuyện được các nữ lang nhìn chăm chăm. Dù đang trong hôn lễ của nhị ca, dù Lục Quân đã thành thân, thì các nữ lang trên bàn tiệc vẫn nhìn chàng không dứt mắt, Lục Quân đều biết cả. Mà khi có nhiều nữ lang nhìn mình như thế, Lục Quân càng không để ý đến ánh mắt của công chúa Bắc quốc.

Trông mắt của cô nàng công chúa càng tối đi.

Lục Quân dáng cao như ngọc, chàng như hạc đứng trong bầy gà, tuy không đi tới, nhưng chàng vẫn trầm ngâm nhìn hoàng đế bệ hạ bất ngờ xuất hiện. E rằng đây là ngoại lệ duy nhất trong dự đoán của chàng... Gân trăn Lục Quân giật khẽ, cảm thấy mưu đồ của Bắc quốc còn lớn hơn so với mình nghĩ.

Chàng đang trầm tư thì đột nhiên có ai đó đập vào chân, bên hông cũng bị véo đau. Lục Quân cụp mắt xuống, chụp lấy bàn tay La Linh Dư đang làm loạn ở thắt lưng chàng: “Véo ta làm gì?”

La Linh Dư ghen tị đến chết. Nàng không dám biểu hiện với người khác, khiến người ta thấy mình hẹp hòi. Nhưng khi đối mặt với Lục Quân, nàng không thể che giấu được nữa. Hai mắt nàng lấp lánh nhìn chăm chăm hoàng đế được Lục gia mời ngồi ghế trên, nàng giẫm chân phu quân rồi véo hông chàng, mắng khẽ: “Huynh nhìn đi nhìn đi! Huynh nhìn người ta đi! Hôn lễ người ta quy mô lớn thế nào, mấy trăm vạn lượng pháo hoa nói đốt là đốt, ngay cả hoàng đế bệ hạ cũng mời tới... Lại nhìn huynh đi! Lúc huynh cưới muội là kiểu gì hả, nghèo khó như vậy... Muội cũng muốn có hôn lễ long trọng. Lục Tuyệt Thần, đều tại huynh hết!”

Lục Quân: “... Hôn sự của nhị ca là có mục đích khác, nếu không cũng không long trọng đến thế. Huynh ấy hy sinh hôn lễ của mình, có thể sẽ thấy máu trong bữa tiệc, muội tưởng đấy là chuyện tốt hả?”

La Linh Dư: “Muội mặc kệ! Muội cảm thấy người ta tốt đó... Tuyệt Thần ca ca, huynh nhìn huynh đi, ban đầu huynh cưới muội đúng là quá qua loa mà, hu hu hu.”

Lục Quân cười khẽ, xoa đầu nàng: “Muốn hôn lễ rạng rỡ cũng được thôi. Có bao giờ ca ca không thỏa mãn muội đâu?”

La Linh Dư ngạc nhiên nhìn chàng, không ngờ đến chuyện này chàng cũng có thể thỏa mãn.

Lại nghe Lục Quân nói: “Trước hết để vi phu bỏ muội đã. Rồi chúng ta lại tổ chức hôn lễ rầm rộ hơn nữa, được không?”

La Linh Dư: “...”

Trợn mắt trừng chàng: Cái tên xấu xa này!

***

Trong đêm Lục nhị lang cưới vợ, lưu dân Kiến Nghiệp chuẩn bị hành động, quân đội ở Tư Mã tự canh chừng đám người này sát sao. Thiếu niên Việt Từ Hàn và các thuộc hạ nhắm mắt, đứng yên chờ trên con đường mà nghi giá của hoàng đế sẽ đi qua.

Ánh đao lạnh lẽo chiếu sáng tinh không.

Cùng lúc ấy, vô ngựa giẫm băng, phóng đi nhanh như cắt, Hành Dương vương dẫn đầu đội binh, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Kiến Nghiệp. Càng lúc càng gần, từ từ đến gần ngoại ô Kiến Nghiệp. Tòa cổ thành rực rỡ đèn đuốc ngày càng hiện rõ trong tầm mắt, cũng khiến con tim Lưu Mộ dần kích động.

Tại phía Bắc đường thủy, các hân môn cùng nhau lên thuyền, đi theo danh sĩ Chu Đàm đến Kiến Nghiệp tiếp viện cho Trần vương Lưu Thục. Dưới mí mắt của phụ thân, Chu Dương Linh đã quay về với cách ăn vận nữ trang, trên đường đi không biết đã khiến bao kẻ ghé mắt nhìn.

Nữ lang đứng trên mũi thuyền, gió lạnh ập vào mặt, đôi mắt nàng đen láy, bàn tay bắt gác nắm lấy túi hương trong ngực được người nào đó tặng.

....

Mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh tựa tường thành.

Dưới sự ảnh hưởng do Lục Quân bình thân gạt đây, mọi chuyện đã trở nên bất đồng với giấc mơ của Lục nhị lang. Mỗi ý nghĩ của từng cá nhân khác nhau đều ảnh hưởng đến đại sự.

Chỉ có Lục nhị lang là vẫn mơ màng, vừa lấy làm lạ vì sao lão hoàng đế lại tới dự lễ, vừa lo lắng chi tiết trong cuộc chiến loạn... Đêm động phòng, liệu hẳn có nên bỏ lại thê tử mới cưới, nằm ngủ một giấc thật ngon để chiêm bao không?

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140

Lục Quân và La Linh Dư cười đùa với nhau; lão hoàng đế không nán lại ở hôn lễ của Lục nhị lang quá lâu, chẳng mấy chốc đã rời đi. Đương nhiên công chúa Bắc quốc cũng đi theo.

Hầu hết mọi người tham dự buổi hôn lễ đều cảm khái, quả nhiên Lục gia đúng là có quyền cao chức trọng, lang quân thành thân mà có thể mời được cả hoàng đế bệ hạ đến ra mặt. Đúng là ăn sung lớn.

Tiền lão hoàng đế ra cửa, Lục Quân thờ ơ, Trần vương ngẫm nghĩ rồi dặn kẻ dưới: “Bảo vệ bệ hạ.”

Một tia sáng chợt vụt qua trong mắt Lục Quân, bụng nghĩ Lư Thục đúng là có lòng tốt. Biết tới nay bắt ổn, sợ phụ thân gặp chuyện nên y phải thêm người bảo vệ. Đáng tiếc... Lục Quân đoán có công chúa Bắc quốc đi cùng, e là hoàng đế... Quả đúng là vậy, Lục Quân thấy tùy tùng khó xử quay về bẩm với Trần vương: “Bệ hạ quát chúng thuộc hạ một trận, nghỉ ngơi ngại giám thị bệ hạ, bệ hạ không cho phép ngại phải người theo.”

Lư Thục: “...”

Y im lặng không nói gì, một lần nữa vị quận vương này nhận ra lão hoàng đế không có đầu óc trong chuyện chính trị.

Lục Quân đứng sau lưng y cười khê.

Lư Thục ngồi đầu giường, nghĩ rằng Lục Quân đã sớm đoán được tình huống này. Y thấp giọng cảnh cáo: “Không được, làm vậy, ông ấy là, hoàng đế, cai quản xã tắc, Nam quốc.”

Lục Quân ra vẻ vô tội: “Thì sao, huynh còn quản ta nghĩ gì nữa à? Ta nghĩ gì thì có liên quan gì?”

Có điều con người Lục Quân ấy à, chẳng nghĩ gì thì chuyện đó sẽ rất dễ trở thành sự thật, chứ không phải do Lư Thục nghĩ nhiều. Nhưng chuyện Lư Thục ngay tạo thánh chỉ giúp Lục Quân vẫn còn đó, nên dù ngoài mặt hoàng đế bệ hạ ra vẻ thông cảm tới đâu, thì trong thâm tâm vẫn đề phòng người con trai này. Mọi ý tốt của Lư Thục đều bị hoàng đế hiểu thành “đã tâm lang sói”.

Lư Thục không biết phải làm sao, nhưng sự tồn tại của hoàng đế bệ hạ rất quan trọng, y tất phải... .

Lục Quân thờ ơ: “Người ta không cảm kích thì việc gì huynh phải làm không công như vậy? Bận rộn nhiều, người ta lại tưởng huynh thêm thường ngại vàng, đề phòng huynh như kẻ gian.”

“A Man, làm nhiều sai nhiều. Bây giờ đến lượt huynh rồi.”

Lư Thục kinh hãi. Với sự hiểu biết của y về Lục Quân, y không cho rằng Lục Quân đang trấn an mình. Trái lại y có cảm giác, Lục Quân muốn hướng y đi theo con đường nào đó... Quận vương cau mày, làn mi run nhẹ, trông mất lay động, suy tính xem Lục Quân đang muốn làm gì.

Y còn chưa đoán được mục đích của Lục Quân thì trong tiếng ca náo nhiệt chúc mừng, chợt mặt đất truyền đến chấn động mạnh. Khách khứa được mời tới bữa tiệc hốt hoảng, lao đảo ngã trái ngã phải. Cũng trong lúc đó, từ bốn phương tám hướng truyền tới tiếng nổ ầm ầm.

Mọi người bàng hoàng hãi hùng ——

“Có chuyện gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì thế? Có chuyện ở đâu vậy?”

“A! Mọi người đừng chạy nữa, tay ta bị giẫm trúng rồi!”

Các nhị lang Lục gia và tới từ cực kỳ nghiêm túc, tuy bản thân rất lo sợ nhưng vẫn trấn an mọi người trước. Bọn người hầu thì không hề hay biết gì, chỉ một lòng duy trì trật tự trong hôn lễ. Nhưng còn các nhị lang Lục gia, bọn họ phần nào biết được Lục Quân và Lục Hiến muốn làm gì. Họ liên tục ngoái đầu, vừa phải người đến phòng tân hôn tìm nhị lang, vừa đưa mắt tìm Lục tam lang trong đám đông.

Trong tiếng nổ vang trời, La Linh Dư chẳng chút kinh sợ.

Lúc ấy nàng đang đứng chung với các nữ quyến, định đến phòng tân hôn thăm Ninh Bình công chúa Lư Đường. Phu quân Lục Quân và Trần vương đang đứng nói chuyện với nhau, không biết hai người họ nói gì, chợt ló tai Lục Quân khẽ động, xoay người vội vã tìm người. Lục Quân trông thấy nữ lang vóc dáng thướt tha đứng sau ánh đèn, chẳng nghiêm mặt, nhanh chóng sai bước đi đến.

Các nữ lang đứng cùng La Linh Dư ngạc nhiên, nhìn Lục tam lang đi tới trước mặt La Linh Dư cũng đang ngạc nhiên như họ. Lục Quân giơ hai tay ra, bịt kín tai nàng. Chàng mở miệng, âm thanh như tiếng suối réo rắt: “Ôm ta.”

La Linh Dư ngẩn ngơ làm theo, dưới cái nhìn của bao người, nàng ôm lấy chàng, chôn mặt vào lòng phu quân.

Trong mắt chúng nữ hiện lên vẻ hăm mộ và thất vọng, cũng có người lấy làm ghen tị. Nhưng bọn họ chưa kịp nói gì thì chợt chấn động từ phương xa truyền đến dồn dập. Các nữ lang ngã xuống, sợ hãi kêu lên ôm tai chạy trốn, người nào người nấy sắc mặt tái nhợt.

Chỉ có La Linh Dư được Lục Quân ôm vào lòng, hai tai bị chàng che lấp. Chàng đứng thẳng như tùng hạc, bàn tay ấm áp bảo vệ nàng trong lòng, để nàng chỉ nghe được mỗi nhịp tim ổn định của chàng.

Nữ lang thấy cảnh hỗn loạn trước mắt như cách xa, không liên quan gì đến mình. Trong mắt nàng phản chiếu ánh sáng lung linh, hàng mi rung lên nhẹ nhẹ, khi ngừng đầu nhìn chàng, trong lòng La Linh Dư chợt có cảm giác bình yên, cảm nhận được tình ý dịu dàng của Lục Quân.

La Linh Dư cúi đầu, khẽ mỉm cười: Tuyệt Thần ca ca tốt thế này... Dù hôn sự của nhị ca trông có rạn vỡ tới mấy, nàng cũng không còn hăm mộ nữa.

Hai người họ là một gốc tình nồng ấm có có trong cảnh rối ren, nhưng một lát sau Lư Thục đã đi tới, chỉ một lời ngăn ngại vội vàng: “Tam lang, đi!”

Chiến loạn bên ngoài đã bắt đầu, người hầu vây quanh Lục trạch, không để tân khách rời đi. Quân đội được điều động cả một số lượng lớn, người hầu chạy tứ phía, ngọn đuốc chiếu sáng khuôn mặt của mọi người, tất cả đều ý thức được đã có chuyện xảy ra.

Trong khi ấy, Lục nhị lang mặc trang phục tân lang thờ hôn hên lao ra từ phòng tân hôn. Hắn chạy đến cạnh Lục tam lang và Lư Thục: “Bắt, bắt đầu rồi đúng không?”

“Đúng thế.” Lục Quân đẩy La Linh Dư về phía Lục Hiến, tỏ ý để nàng đứng sau lưng nhị ca, “Nhị ca, điều động tư binh bảo vệ Lục gia, không được để bất cứ ai rời khỏi nơi này. Nếu có địch tấn công, tư binh Lục gia sẽ là hậu thuẫn vững chắc của nhị ca.”

Trong lúc nói chuyện, các nhị lang khác của Lục gia đã đi đến cửa: “Tam lang (tam ca)...”

Lục Quân bình tĩnh đáp: “Những người khác theo ta và Trần vương điện hạ ra ngoài, không biết số lượng kẻ địch thế nào, chúng ta sẽ chia nhau ra chiến đấu!”

Mọi người gật đầu, Lục nhị lang sợ run bản mình. Hắn cứ tưởng Lục Quân cho rằng hẳn có thể nằm mơ thì sẽ dễ hẳn ra ngoài chiến đấu. Không ngờ mình là người ở lại bảo vệ Lục trạch...

Lục Quân nhìn La Linh Dư.

Chàng muốn nói gì đó, nhưng trong mắt lại thoáng có điều cố kỵ. Nữ lang bị đẩy ra sau lưng Lục Hiến cong môi, mỉm cười với chàng: “Phu quân yên tâm đi, muội sẽ giúp nhị ca.”

“... Không cần phải nhiệt tình quá.” Lục Quân nghĩ đến chuyện La Linh Dư sinh non trong mơ, tim chợt thất lại, nói không chừng tới nay sẽ xảy ra chuyện ấy, chẳng không nhận được dặn nài. “Linh Dư, lo cho mình trước đã.”

La Linh Dư ngơ ngác rồi nhanh chóng lấy lại phản ứng, nài mồm cười gắt đầu. Cuối cùng đôi phu thê nhìn nhau, Lục nhị lang đứng nguyên tại chỗ, những lang quân khác theo Lục tam lang và Trần vương rời khỏi phủ.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Thấy một nhóm lớn nhì lang Lục gia rời phủ, khách khứa sốt ruột, “Rốt cuộc là có chuyện gì, vì sao không để bọn ta đi? Không lẽ Lục gia muốn giam lỏng bọn ta?”

Lục nhị lang hoàn hồn, vội vã đi trấn an các vị khách, cũng cho người ta một lời giải thích.

Các nữ quyến cũng rất hết hoảng, La Linh Dư nhìn Lục Quân rời đi rồi mới quay về chỗ treo đèn ban này.

Phòng tân hôn được trang hoàng tinh xảo, lúc này tân nương đã đặt quạt xuống, hoảng hốt đứng cạnh mẹ chồng là Lục phu nhân.

La Linh Dư đi vào phòng, Lục lão phu nhân cùng nữ quyến vội vã phái thị nữ đến mời.

La Linh Dư trấn an bọn họ, rồi từ trong phòng đi ra, thấy toàn bộ phủ trạch vẫn rồi ren. Từ bình trấn áp, Lục nhị lang vất và giải thích nhưng tiếng nổ bên ngoài cứ vang lên liên tiếp, Lục gia không cho phép ai rời đi lại càng khiến mọi người sợ hãi.

Có kẻ kêu lên: “Bọn ta sống chết thế nào thì liên quan gì tới người? Để bọn ta đi! Không cho bọn ta rời khỏi đây, rốt cuộc Lục gia đang mưu tính chuyện gì?”

Lục Hiến ôn tồn: “Bên ngoài có chiến tranh...”

“Nói không sai.” La Linh Dư đi tới, đứng sau lưng Lục Hiến, mím cười với vị khách đỏ mặt ở đối diện, cũng kéo Lục Hiến báo, “Nhị ca việc gì phải ngăn không cho người ta ra ngoài? Nếu khách muốn đi thì cũng được thôi. Lục gia ta không thể nhốt họ được.”

Lục nhị lang cuống lên: “Đệ muội!”

La Linh Dư phớt lờ sự tốt bụng của Lục nhị lang, chỉ gật đầu với những người nhao nhao đòi đi, uyển chuyển mím cười. Nàng khách khí lễ phép, Lục nhị lang không cho phép ai rời đi, còn nài lại bảo bình lùi ra, thoải mái tiễn người rời khỏi Lục trạch. Lúc này, mấy vị khách đã bị thái độ của nàng làm cho nghi ngờ, nhất thời do dự. Có người vẫn muốn đi, song một số khác không nhắc đến chuyện ra ngoài nữa.

Thấy thật sự có khách rời đi, Lục nhị lang không vui: “Biểu muội, muội làm gì thế? Trước khi tam lang rời đi đã dặn muội như vậy hả?”

La Linh Dư không vui, hồ hững đáp: “Nhị ca nhốt người ta không cho người ta đi, huynh có lòng tốt, nhưng người ta cho rằng huynh muốn giam bọn họ. Không bằng để bọn họ ra ngoài xem tình hình thế nào. Có bản lĩnh thì tự bình an về nhà đi, cũng giảm bớt gánh nặng cho chúng ta. Không có bản lĩnh thì sẽ về lại đây, rồi cảm ơn chúng ta thôi. Hai bên đều chu toàn, không phải rất tốt sao?”

Lục nhị lang: “...”

Hắn thờ dãi: “Biểu muội, muội đấy...”

Quá cơ mưu rồi.

...

Trong Lục phủ, Lục nhị lang và La Linh Dư thu xếp chuyện hậu trạch đầu vào đây. Còn ở bên ngoài, mọi đường phố lớn nhỏ trong thành Kiến Nghiệp có rất nhiều quân Bắc quốc cải trang thành lưu dân. Ban đầu bọn chúng phóng hỏa đốt thành, gây ra hỗn loạn khắp nơi. Quân tuần tra của Kinh Triệu đoàn phát hiện đầu tiên, lúc định đến trấn áp thì Kinh Triệu phủ đoán lại nhận được tin hậu trạch của Triệu vương điện hạ bị cháy, cần quân của Kinh Triệu đoàn đến hỗ trợ dập lửa.

Kinh Triệu phủ đoán do dự, hai bên đều không thể đắc tội, đánh phải chia binh. Vừa chia như thế, thì số lượng lưu dân do quân nhân Bắc quốc cải trang cũng tăng lên, đè ép Kinh Triệu đoàn, không hề coi đối phương ra gì!

Trăng sáng sao thưa, là cơ hội rất tốt để chiếm đóng Kiến Nghiệp! Không thể bỏ qua bất cứ nơi quan trọng nào!

Nhưng nhóm quân địch này chỉ chiếm được tiền cơ, chẳng mấy chốc bọn chúng đã nghênh đón đối thủ thực sự —— Trần vương dẫn quân đội ở Đại Tư Mã đến đánh!

Phần lớn quân đội đều được điều vào trong thành, che lấp trong ngõ, lặng lẽ đợi đêm này đã lâu!

Lưu Thục, Lục Quân cùng các lang quân tách nhau ra, dẫn quân ứng chiến với quân địch nấp trong phố lớn hẻm nhỏ. Binh khí sắc bén giao nhau, trên đỉnh đầu là vầng trăng sáng, tầng mây đen di chuyển rất nhanh.

Quân địch sốt ruột: “Các huynh đệ xông lên! Chúng ta không có cơ hội rút lui nữa rồi!”

Lục Quân bình tĩnh: “Xông lên. Chặn đường bọn chúng lại.”

Hàng mi dài của Lục Quân che sát mắt: “Người đâu, đếm số người của bọn chúng, xem có khớp với số người mất tích trong ghi chép lưu dân không.”

Lục Thục lấp bắp, may mà quân lệnh ngắn. Ý và Lục Quân cùng phối hợp, lời ít ý nhiều, chỉ huy đại quân tìm kiếm kẻ địch sa lưới. Địch quân cải trang thành lưu dân công chiếm Kiến Nghiệp, chán mấy Lưu Thục nhũn nhủt, cảm thấy còn có gì đó bị mình bỏ sót ——

Tuy số lượng quân địch khá đông, nhưng chẳng lẽ bọn chúng không có tiếp ứng bên ngoài, dựa vào mỗi chúng là có thể công chiếm Kiến Nghiệp sao?

Trừ khi, trừ khi... Bọn chúng có ngoại ứng, song mục tiêu lại không ở đây.

Lưu Thục bỗng hét lên: “Không xong rồi!”

Lục Quân nhướn mày, bị Lưu Thục lạnh lùng nhìn sang. Lưu Thục không có ý định trách cứ Lục Quân, y vung tay áo lên, đi lướt qua chàng. Lưu Thục xoay người rời đi, vội vã nói: “Nhanh lên! Tìm người, đi tìm hoàng đế, bệ hạ! Phải tìm được bệ hạ!”

Ra lệnh rất rõ ràng!

Lục Quân tiếc nuối, không ngờ Lưu Thục có thể phản ứng kịp. Ừm, có điều thời gian đã bị kéo dài rồi.

Lưu Thục dẫn binh rời đi. Lục Quân đứng tại chỗ chỉ huy đối địch: “Tiếp tục đi. Đầu của bọn chúng! Giết!”

Đứng chỉ huy phía sau vạn quân, chàng lang quân mang vẻ mặt lạnh lẽo, hùng dũng bất động. Suy nghĩ của chàng và Lưu Thục khác nhau. Lưu Thục không có lòng tranh để vị, làm việc gì cũng nhường bộ, chỉ muốn ổn thỏa không cần chiến công; nhưng Lục Quân không muốn Lưu Thục cứ mãi nhường bộ như vậy.

Lùi mãi lùi mãi, sẽ lùi đến bước bị người ta coi là mầm bệnh mà diệt trừ.

Nếu đến cuối cùng phải đi vào đường mưu phản, chẳng thà ngay từ đầu bước lên con đường thành thang!

***

Đêm dài đằng đằng, binh mã Kinh Triệu đoàn bị điều động, chậm chạp mãi không đến, bởi vì tới nay hậu viện của Triệu vương xảy ra quá nhiều chuyện.

Lãnh binh đại chiến với địch, Lục Quân dẫn người rời đi, phát ra mệnh lệnh mới: “Liên lạc với Trần vương điện hạ, tìm bệ hạ!”

Nếu có thể tìm được bệ hạ trước Trần vương, giết chết lão già cản trở đó, thì cục diện này mới càng thú vị.

***

Hoàng đế Nam quốc đã rời khỏi Lục phủ, ngồi lên xe chậm rãi quay về Thái Sơ cung. Nào ngờ, mây đen che lấp vầng trăng, chuyện đột ngột xảy ra!

Con đường phía trước bị ngăn cản, đội nghi trọng hồi cung gấp phải quân địch. Bọn chúng xông ra từ hai bên đường phố, lao thẳng về phía đội nghi trọng của hoàng đế. Đội trưởng đội nghi trọng hét lớn, song đối phương lại như không nghe thấy, trực tiếp ra tay giết người!

“A ——” Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên hồi!

Người Bắc quốc: “Bắt tên cầu hoàng đế kia lại, đừng để lão ta chạy thoát!”

Lão hoàng đế sợ hãi, vội vã xuống xe, được hoạn quan che chở chạy trốn. Trên đường đi, tùy tùng hộ tống và hoạn quan chết liên tục. Trốn vào trong con ngõ, hoạn quan cuối cùng đã bỏ mạng ngã xuống, tiếng bước chân truy đuổi không ngừng vang lên từ phía sau, lão hoàng đế sợ tới mức tay run lên bần bật. Chẳng màng đến tôn nghiêm của hoàng đế, ông ta bước một bước thờ một hồi, mồ hôi túa ra như tắm. Bỗng sau lưng truyền đến tiếng kêu cứu của nữ lang: “Bệ hạ, bệ hạ! Đội thiếp với...”

Lão hoàng đế sực nhớ ra nàng hậu phi là công chúa Bắc quốc này, trong lòng ông ta thăm rủa phiền phức, nhưng bước chân đã chậm lại. Một tay ông ta đỡ tường, một tay vẫy ra sau, “Đến đây... A, người!”

Hậu phi xinh đẹp trẻ trung của ông ta đi tới. Mà không chỉ thế, ở sau lưng là quân đội Bắc quốc được nàng ta dẫn đến, chạm trán với hoàng đế Nam quốc.

Hoàng đế Nam quốc hoảng sợ, quay đầu toan bỏ chạy, nhưng một thiếu niên mặc võ bào màu xám đã nhảy xuống từ trên tường! Thiếu niên như mảnh hồ xuống núi, oai phong bất phàm. Kiểm trong tay hắc lao đến như phá núi sông, khí thế hùng tráng, chặt đứt đường chạy trốn của lão hoàng đế.

Kiểm trong tay hắc gác ngang trên cổ lão hoàng đế.

Việt Từ Hàn lạnh lùng: “Đi theo ta.”

Hắn vung tay lên, quân đội sau lưng đuổi theo, hộ tống hắn ra khỏi thành, dẫn lão già này rời đi. Hoàng đế Nam quốc dễ dàng sa lưới, đúng là khiến thiên hạ phải cười nhạo. Ông ta ôm cái đầu tím bầm sưng vù, bị cậu thiếu niên kéo lại, loạng choạng như bao bố. Ông ta nổi trận mắng chửi: “Tiện nhân! Mì là đồ tiện nhân! Trảm lại tin tiện nhân nhà mì...”

Công chúa Bắc quốc hồ hững nhìn theo, nghe thấy âm thanh của lão hoàng đế càng lúc càng cách xa mình, nàng ta cười lạnh.

Một lão già mà thôi...

Nàng ta xoay người, bất chợt hai mắt mở to, máu trong người như đông lại. Vì trong ánh sáng tù mù ở con hẻm âm u sau lưng nàng ta, Lục Quân đang đứng đó.

Giọng của công chúa Bắc quốc run lên: “Người... đã thấy bệ hạ...”

Lục Quân: “Bệ hạ ư? Không thấy. Người đâu, bắt à công chúa này lại! Cho người đến Thái Sơ cung hỏi vì sao công chúa vẫn chưa về, vì sao bệ hạ không ở chung với à ta.”

Công chúa Bắc quốc: “...”

Thoảng mờ mịt, nàng ta lập tức kịp phản ứng lại. Lục tam lang không vội cứu hoàng đế bệ hạ, hay nói là... chẳng chỉ mong hoàng đế bệ hạ chết đi. Chẳng vội vã như thế, là vì muốn tìm con đề thể tội cho chuyện tối nay.

***

Lục Quân lại thành công kéo dài thời gian cho quân địch đưa lão hoàng đế đi. Việt Từ Hàn và lưu dân gắng sức liều chết xung phong, công phá cửa thành. Bọn họ đang đại chiến ở cổng thành, sau khi chết một nửa, cuối cùng cũng đưa lão hoàng đế đầu óc mơ màng ra khỏi thành.

Lão hoàng đế gào thét: “Buông trẫm ra! Người đâu, cứu trẫm ——”

Gió rét lạnh lẽo rít gào, thổi qua đầy lòng. Lửa cháy khắp nơi trong tòa thành Kiến Nghiệp lớn như thế, chiến tranh bốn bề, song chẳng một ai đến cứu bệ hạ ông ta. Lão hoàng đế dần cảm thấy bị thương, bị Việt Từ Hàn đưa ra thành, ông ta biết mình càng có ít hy vọng đi.

Chỉ sợ ông ta sẽ trở thành nỗi nhục nhã của Nam quốc.

Bất thình lình, chấn động khắp trời đất từ xa truyền tới. Việt Từ Hàn cùng đám người Bắc quốc ngẩng đầu lên, thấy đại quân khoác sao chổi trắng, vó ngựa băng qua sông, nước bắn lên như những vì tinh tú ở nơi xa xăm rơi xuống.

Đồng tử Việt Từ Hàn chợt khựng lại, bàn tay giữ lão hoàng đế dùng sức mạnh.

Lão hoàng đế mắt mờ nhưng vẫn cố gắng nhìn xem đó là ai, rồi ông ta lập tức kích động: “Là quân đội Nam quốc ta, là Nam quốc ta...!”

Nhưng ngay sau đó đã im bặt đi, bởi vì khi hai quân đối mặt, lão hoàng đế nhận ra tướng quân dẫn binh đứng đầu, chẳng thiếu niên đầy khí thế, ngồi trên lưng ngựa cúi đầu nhìn xuống ấy chính là Hành Dương vương Lưu Mộ ——

Huynh đệ hai người nhìn nhau, một người cơ thể suy yếu lâu năm, một người vẫn là thiếu niên cường tráng.

Dòng thời gian như dịch chuyển, sự khó xử của tiên đế lại hiện ra trước mắt: chọn người ngồi vào đế vị, rồi cuộc là chọn con trai trưởng được sĩ tộc hào môn ủng hộ, hay là người con út mình yêu thương nhất?

...

Nhiều năm đã trôi qua, người con út của ngày xưa liên tục bị huynh trưởng hãm hại, khi đối mặt với người huynh trưởng đang lâm nguy, rồi cuộc hẳn sẽ cứu giúp hay lạnh lùng đứng xem? Vào lúc khi đến cả con ruột của lão hoàng đế cũng hãm hại mình, thì Hành Dương vương Lưu Mộ sẽ lựa chọn thế nào?

Lão hoàng đế tuyệt vọng vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141

Trong đêm khuya lạnh lẽo, màn sương mù mùng lờ lững như dòng nước trôi êm đềm. Cách một bức tường thành, trong thành nội chiến khắp nơi, ngoài thành là Hành Dương vương dẫn binh mã lao ra khỏi màn sương, chặn đầu đám người Việt Từ Hàn bắt lão hoàng đế.

Lưu Mộ chỉ kinh ngạc một chớp mắt rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, dễ dàng nhận ra trong thành Kiến Nghiệp có biến, hoàng huynh của hắn trở thành chiến lợi phẩm. Đám người Việt Từ Hàn bất ngờ rút kiếm, đẩy hoàng đế Nam quốc ra sau cùng, còn Việt Từ Hàn đứng đầu, cơ bắp toàn thân căng tràn, đưa mắt nhìn vị quân vương oai phong ngồi trên lưng ngựa.

Lưu Mộ cũng dẫn binh theo, nhưng hắn hồi đó tất thế đem theo thiên quân vạn mã về. Triều đình chỉ cho phép hắn dẫn theo mấy chục thân tín về, và còn có cả Không tiên sinh ngồi xe ngựa, thờ phi phò suốt quãng đường.

Mà những kẻ bắt giữ hoàng đế ở phía đối diện cũng có số lượng tương tự. Có gan đưa hoàng đế ra khỏi Kiến Nghiệp, trừ khi bọn chúng có nội ứng, không thì võ công phải rất cao cường. Mà thôi, muốn cứu hoàng đế thì bản thân Lưu Mộ cũng phải hy sinh.

Hành Dương vương nhanh chóng phán đoán tình hình, sau đó quay sang nhìn hoàng đế tóc tai bù xù. Trong thoáng chốc, huynh đệ có độ tuổi kém gần một con giáp chợt có cảm giác như bãi bê hóa nương dâu.

Mặt lão hoàng đế lúc xanh lúc trắng, sự lúng túng, khó chịu và tức giận vụt qua trong chớp mắt. Nhưng bị Việt Từ Hàn bóp cổ, lão hoàng đế đang bị cái chết bao trùm, ông ta chỉ biết liều mạng phát ra tín hiệu cầu cứu: “Cứu trẫm! Nhanh cứu trẫm —— bọn chúng là loạn đảng Bắc quốc, không thể để chúng được như ý!”

“Nếu hoàng đế Nam quốc bị bắt tới Bắc quốc, Nam quốc ta còn mặt mũi nào nữa?”

Lưu Mộ sầm mặt, đáy mắt sục sôi tức giận.

Lão hoàng đế thấy hắn có vẻ động tâm, trong lòng chợt dâng lên kỳ vọng. Ông ta vội vã đánh thức tình huynh đệ giữa mình và vị quân vương thiếu niên ——

“A Mộ, cứu ta với! Ta là huynh trưởng của đệ! Là hoàng huynh duy nhất của đệ! Trước khi băng hà, phụ hoàng đã dặn huynh đệ chúng ta phải giúp đỡ nhau, cùng bảo vệ Nam quốc!”

“A Mộ, A Mộ đệ không nhớ sao? Khi còn bé, đệ được huynh trưởng nuôi lớn mà. Đệ muốn gì huynh trưởng cũng cho đệ... A Mộ, cứu ta!”

Con người Lưu Mộ co lại, gân xanh in hằn trên mu bàn tay siết chặt dây cương, gương mặt như sắt sừ sứa nứt toác. Trong thoáng chốc im lặng, hai phe địch ta đối đầu nhau, khi mâu thuẫn sắp sửa bùng nổ, Lưu Mộ cúi đầu, “Kìa xem thường lệ đơm hoa, hoa đơm rục rồi biết là mấy mươi. Đem gương nhân sự ra soi, mới tình huynh đệ trên đời vẫn hơn.”*

(*Bài thơ trong tập Thường Lệ của Khổng Tử, Nguyên Văn Thọ dịch.)

Lão hoàng đế bỗng khựng lại, như có tảng đá dội vào lòng: “...”

Lưu Mộ lặp lại, “Đem gương nhân sự ra soi, mới tình huynh đệ trên đời vẫn hơn... Bài thơ này, hoàng huynh đã từng dạy ta, hoàng huynh còn nhớ những chuyện này không?”

...

Kìa xem thường lệ đơm hoa, hoa đơm rục rồi biết là mấy mươi. Hồi ức thuở nhỏ ấy như ký ức vĩnh hằng của cuộc đời.

Tiền hoàng sống lâu, khi hoàng đế Nam quốc hiện tại còn là thái tử, ông ta nhận nhiệm bốn mươi mấy năm, nhưng không chờ được khi lão hoàng đế qua đời, mà trái lại lại chờ được hoàng đế sinh cho mình một đệ đệ.

Già rồi mà có con, Lưu Mộ ra đời sau huynh trưởng trước hắn gần mười năm. Thế nên khi Lưu Mộ chào đời, tiền hoàng rất thương yêu chiều chuộng hắn, con nhỏ chưa lớn đã được phong vương.

Còn lão hoàng đế bây giờ, bất kể là vì lấy lòng phụ hoàng mình hay thật sự thích ấu đệ, ông ta vẫn rất chiều Lưu Mộ. Nuôi dưỡng Lưu Mộ như con trai, thậm chí còn thân thiết hơn cả con trai.

Đến nay Lưu Mộ vẫn còn nhớ, phụ thân lớn tuổi không còn sức lực, từ nhỏ hắn được một tay vị hoàng huynh này chăm bẵm nuôi nấng. Tính tình bản thân trở nên bá đạo ngang ngược, chưa chắc đã không có công lao của hoàng huynh.

Sự hung ác, nóng giận của hắn, thậm chí cả sự ngay thẳng và kiêu ngạo đều có công lao của hoàng huynh.

Đến nay nhớ lại những buổi tối trước khi ngủ, hoàng huynh thường đọc sách đồ hán ngữ ngon. Hắn nghịch ngợm hiếu động, không chịu ngủ yên, nhiều lần giờ trò trêu hoàng huynh. Trong mắt hoàng huynh lộ vẻ bất đắc dĩ, dù hắn có gây chuyện thế nào, hoàng huynh cũng không nổi giận. Trong ký ức của Lưu Mộ, vẫn còn văng vẳng bài thơ thuộc lâu quanh quẩn bên tai hằng năm khi còn nhỏ ——

“Kìa xem thường lệ đơm hoa, hoa đơm rục rồi biết là mấy mươi. Đem gương nhân sự ra soi, mới tình huynh đệ trên đời vẫn hơn...”

“Nhà ta ta có an bài, vợ con ta có hòa hài ấm êm. Nghĩ cho tường tận thử xem, thử xem có phải có nên chăng là.”

(*Bài thơ trong tập Thường Lệ của Khổng Tử, nguồn nhantut.net.)

...

Một sớm một chiều cũng là on nuôi dưỡng. Có phải mọi thứ bắt đầu thay đổi từ đi chiếu của phụ hoàng không?

Thực tình đến nay Lưu Mộ cũng không biết cái thứ gọi là đi chiếu đó có tồn tại không, là thật hay là giả. Nhưng hắn không quan tâm. Từ xưa hắn đã cảm thấy hoàng huynh sẽ là hoàng đế, còn mình là quận vương. Thuở nhỏ mình có thể bá đạo, sau khi lớn lên các công tử cung kính với mình là chuyện đương nhiên.

Nhưng hoàng huynh lại muốn giết mình... Đối với bản thân hắn mà nói, mọi chuyện đã bắt đầu thay đổi từ nơi này.

Đến tối mệnh mông vô biên, hai huynh đệ tuổi tác kém gần một giáp đứng nhìn nhau ở hai chiến tuyến. Qua một lúc lâu sau, lão hoàng đế nhắm mắt, giọng run run: “Thường lệ đơm hoa... Ta nhớ, ta nhớ!”

Đầu ông ta kêu ừ ừ, nước mắt chảy dài, trong giây lát mọi suy nghĩ trở nên trống rỗng. Ông ta từng thật lòng thương yêu người đệ đệ này, cũng từng thật lòng thích hắn. Các con của ông ta không khác gì công cụ, là công cụ để ông ta cân nhắc thế gia, lôi kéo thế gia. Ông ta đã hy sinh rất nhiều vì vương vị, coi đệ đệ như con trai mà nuôi nấng... Ông ta cứ tưởng, đệ đệ còn nhỏ như thế, có lẽ sẽ không ảnh hưởng đến ngôi vị hoàng đế của mình.

Khi Lưu Mộ nhìn lão hoàng đế nhắm mắt đầy tủi nhục, hắn khẽ thờ phào, nở nụ cười. Tùy từng sau lưng thấy tướng quân của bọn họ ngồi thẳng lưng lên, rồi soạn một tiếng rút trường kiếm bên hông ra ——

“Giết! Cùng ta cứu bề hạ!”

Nói thì chậm song xảy ra lại nhanh, sau khi hét lớn một tiếng, Lưu Mộ tung mình bay lên. Hắn nhảy xuống khỏi đại mã to lớn, kiếm trong tay chém tới, lao về phía Việt Từ Hàn. Con người của Việt Từ Hàn đột nhiên co lại, dồn lực vào bắp thịt, hắn lập tức như mảnh long lao xuống sông, tiến lên nghênh đón Lưu Mộ!

“Keng ——”

Tia lửa đao kiếm lướt qua, phản chiếu vào đôi mắt của cả hai thiếu niên.

Gió lạnh ủa đến, phá núi chém sông!

Dưới sự hướng dẫn của thủ lĩnh, quân mã hai bên hào hứng xông lên vùng binh khí, miệng hét lớn, liều chết lao vào đối phương ——

***

“Rầm!”

Tiếng đập cửa kịch liệt vang lên. Tình hình bên ngoài Lục phủ cũng rất ồn ào, cách một cánh cửa vẫn có thể nghe thấy tiếng binh khí giao chiến trong hẻm, còn cả tiếng quân địch quân ta đụng vào tường. Tư binh của Lục gia bao vây bốn phía cửa phủ, phòng thủ vô cùng nghiêm ngặt.

Những vị khách đòi về trước đó tái mặt chạy về lại, thế nhưng lại không về được, trong lòng mọi người có suy đoán, tâm tình càng trở nên nặng nề. Đồng thời có người đập cửa cầu cứu xin mở cửa, mong Lục gia thu nhận.

Các tư binh không để bất cứ ai đi vào, Lục Hiển cuống lên, cố gắng nói lý với binh lính: “Có thể trốn đến chỗ này, nhờ Lục gia giúp đỡ thì đều là người tin tưởng chúng ta! Cũng có người vừa đi ra ngoài lại không thể quay về, sao có thể không mở cửa?!”

Thủ lĩnh tư binh không động đây, “Xin nhị lang thứ lỗi, mật thám Bắc quốc lừa chúng ta, trà trộn vào Kiến Nghiệp, chúng ta không thể đoán được bọn họ ai là ai. Kế thừa đáng nhất là đóng cửa, bảo vệ mọi người trong nhà.”

Lục Hiển: “Ngươi, ngươi...”

Tiếng đập cửa vang lên dữ dội tiếng, người ngoài cửa cầu cứu hòa chung với tiếng la hét thảm thiết. Quân địch truy sát, máu chảy vào qua khe cửa. Quân đội Bắc quốc nhắm vào tất cả những kẻ có binh lực trong thành Kiến Nghiệp, một thế gia chưa chuẩn bị sẵn sàng nhất thời trở nên hỗn loạn. Lúc cả thành đang chém giết, bọn họ lập tức đến cửa Lục gia cầu cứu.

Người thanh niên ngoài cửa hét lớn: “Mở cửa! Mở cửa ra, là tam lang nói chúng tôi tới!”

Lục nhị lang Lục Hiển run rẩy chỉ vào cửa: “Ngoài cửa chính là Tề tam lang Tề An! Ngươi không nhận ra giọng của y sao? Trước khi rời đi, tam đệ đã giao lại mọi chuyện trong phủ cho ta, ta ra lệnh cho ngươi mở cửa!”

Thủ lĩnh tư binh ôm quyền đáp: “Tam lang chỉ để nhị lang phụ trách việc trong nhà. Tam lang nói nhị lang không quai quyết, không giỏi phán đoán thế cục. Xin nhị lang đừng hỏi đến chiến sự ở ngoài cửa nữa.”

Lục Hiển: “Ngươi, ngươi... Đó là Tề tam lang!”

Hắn không nói lại tên thủ lĩnh cứng đầu này nữa, tức khắc xoay người đi tìm phụ thân mình, muốn phụ thân để đám binh lính này rút lui hết đi. Lục tướng ngồi chung với các tộc trưởng Lục gia, đồng thời an ủi khách khứa đến Lục gia dự lễ cưới. Được con trai nhờ giúp đỡ, Lục tướng chỉ nói: “Nghe theo tam lang đi. Chuyện đêm nay toàn quyền giao cho tam lang, con cứ phụ tá thẳng bé là được.”

Lục Hiến hết cách, đành phải đi ra cửa. Âm thanh cầu cứu ngoài cửa càng yếu dần, quân đội trong cửa không chịu rút lui, Lục Hiến cuống tới mức vành mắt sắp nứt toác. Vào lúc lo âu, chợt La Linh Dư lên tiếng: “Mở cửa, để Tề tam lang vào.”

Lục Hiến run lên như gặp được cứu tinh, vội xoay người lại cầm lấy tay La Linh Dư, kích động nói: “Biểu muội!”

Thủ lĩnh tư binh vẫn làm khó: “Nữ lang, không phải chúng tôi máu lạnh, mà thật ra...”

La Linh Dư cười khê, nâng gát tay nhấc ca ra, vuốt lọn tóc đen ra sau tai. Đôi mắt nàng chớp chớp, sinh động như hồ nước xuân. Nàng dịu dàng nhìn thủ lĩnh, tức khắc mặt gãi đỏ bừng.

Lục Hiến: “...”

Mỹ, mỹ, mỹ nhân kếp!

Thấy La Linh Dư đi tới đưa tay gõ cửa, cao giọng nói với bên ngoài: “Xin lang quân nói rõ thân phận, tuổi tác và gia thế của mình. Chúng tôi phải xem là địch hay bạn thì mới có thể để lang quân vào cửa tránh nạn!”

Đứng ngoài đập cửa điên cuồng nhưng không được cứu, Tề tam lang Tề An vốn đã tuyệt vọng, áo khoác y nhuộm đầy máu, không ngờ chỉ ra ngoài chơi với bạn bè mà lại gặp nạn. Người hầu đã chết trong lúc chạy trốn, quân địch truy sát sắp tới nơi rồi, lúc y rơi vào sợ hãi, lập tức nghe được âm thanh giòn giã của người trong lòng, tức khắc cao giọng trả lời: “Ta ta ta là Tề tam lang, phủ trạch ở phía Bắc tòa thành...”

Chỉ mấy câu đơn giản như vậy, y nín thở nước mắt lên. Rồi cánh cửa Lục gia chậm rãi mở ra, quân đội bước ra dàn hàng, nữ lang xinh đẹp vạt váy như sương đi tới, khom lưng kiểm tra y. Hai mắt Tề tam lang đắm lệ, nắm lấy tay La Linh Dư, giọng run run: “La muội muội, ta biết muội là người tốt bụng mà!”

Cùng lúc đó, truy binh trong ngõ đã đuổi tới, tư binh của Lục trạch cầm vũ khí nghênh chiến!

Chiến tranh bùng nổ!

Đón Tề tam lang vào phủ bảo vệ, nghe Tề tam lang thuật lại tình hình bên ngoài, khách dự lễ khắp khỏi vui mừng, may mà Lục gia đã chuẩn bị sớm. Với cách đó, La Linh Dư và Lục Hiến đã để mọi người đến nhờ cậy vào trốn.

Chuyện này đã bị quân địch nhận ra. Chỉ huy trưởng của quân Bắc quốc trong thành chính là gã nam nhân trung niên luôn mồm mắng Việt Từ Hán. Gã ta trốn trong góc, sau khi thấy hành động của Lục gia thì này ra một suy nghĩ.

Gã híp mắt, phái người đuổi theo giết nữ lang Trần gia Trần Tú. Trần Tú hoảng hốt, tư binh trong phủ không ngăn cản kịp, khi đám lưu dân xông vào chém giết, Trần Tú được người hầu hộ tống trốn ra ngoài. Trên đường đi đụng phải quân đội của Trần vương, bèn bảo nàng đến Lục gia cầu trợ.

Chỉ trong một đêm, tòa thành Kiến Nghiệp đã trở thành hang quỷ giết người, cái chết liên tục xảy ra trước mặt Trần Tú. Mà kẻ giết quân đội Kiến Nghiệp lại chính là những gương mặt rất quen thuộc với nàng ta —— chúng là những kẻ trong sổ các lưu dân kia.

Nuôi cạp gây họa, sẽ có ngày bị cạp xơi tái.

Lão đạo ngã xuống khỏi xe, mặt dính đầy bụi bẩn máu me, Trần Tú nhào đến cửa phủ trạch Lục gia. Trăng sáng sương lạnh, ở cửa Lục phủ chỉ có hai con sư tử đá lạnh lùng nhìn nàng ta. Trần Tú run rẩy đập cửa, khóc lóc: “Ta, ta, ta là con gái của Trần đại nho, Trần Tú, ta...”

Một thanh trường thương lao đến sau lưng, nữ lang sợ hãi hét lên, chợt cánh cửa hy vọng trước mặt nàng ta bỗng mở ra. Quân nhân đẩy khí thế bước ra khỏi phủ, ứng chiến với truy binh. Trần Tú mềm oặt tay chân bò trên đất, chợt một bóng mờ phủ phía trên, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng ta.

Trần Tú ngẩng đầu, đôi mắt sợ hãi nhìn lên gương mặt xinh đẹp của La Linh Dư.

Nữ lang này – thể tử của Lục Quân nhiều lần khiến nàng ta khó chịu, vào lúc này đang nắm tay nàng ta, ôm đôi vai run lên bàn bật của nàng ta, ôn tồn trấn an: “Trần tỷ tỷ đừng sợ nữa, đến được đây là không sao rồi...”

Trần Tú ngạc nhiên nhìn nàng. Nữ lang như tiên từ thần thánh từ trên trời hạ xuống. Nàng dịu dàng nhìn, nhiệt độ trong mắt như xua tan bụi bặm trong lòng Trần Tú.

Hai mắt Trần Tú ầng àng, nhào vào lòng La Linh Dư khóc to: “La muội muội, cảm ơn muội.”

—— Nàng thua rồi, tâm phục khẩu phục.

La Linh Dư là thể tử của Lục Quân thì cứ thế đi. Chỉ có La Linh Dư như thể mới xứng với Lục tam lang.

***

Gã nam nhân trung niên thấy đến cả Trần Tú có quan hệ mập mờ với Lục Quân mà La Linh Dư cũng chịu cứu, trong mắt lộ vẻ châm biếm, nghĩ quả nhiên mình đoán không sai, nữ lang này chỉ là một nữ lang sĩ tộc hiền lành ngày thơ. Không có Lục Quân ở đây, nếu ai đến cầu cứu thì nàng ta đều sẽ cứu.

Mấy lần trước tính kẻ hãm hại La Linh Dư, lần đầu tiên muốn chặn xe La Linh Dư, lần thứ hai muốn bao vây La Linh Dư làm tổn hại danh tiếng của nàng ta... Nhưng nàng ta vẫn có thể tránh thoát. Gã nghĩ chỉ là không may mắn thôi. Nhưng cái sự không may này cũng nên chấm dứt rồi.

Trong thành Kiến Nghiệp, Trần vương và Lục Quân đã chuẩn bị đầy đủ, quả thực Bắc quốc rất khó tấn công. Vì dễ tranh thủ thời gian cho Việt Từ Hán nên quân Bắc quốc không thể bại nhanh được. Quân Bắc muốn đạt được cơ hội ở Kiến Nghiệp, đương nhiên sẽ nhắm vào thể gia danh môn. Nếu đánh tan từ bên trong Lục trạch, hơn nữa đám người sĩ tộc sẽ chết trong tối nay, thì dù phe nào thắng thua, Kiến Nghiệp vẫn tổn thất thể thâm.

Vừa nghĩ đến đây, gã nam nhân trung niên vội cải trang, cẩn dặn thuộc hạ của mình vài câu. Gã hít sâu một hơi rồi lao vào chạy vào ngõ Ô Y, giả vờ như bị người ta truy sát.

Gã ta cao giọng hét lên: “Cứu tôi với, cứu tôi với ——”

Gã ngã nhào xuống cửa Lục gia, dùng sức đập cửa, giống như những người trước đó. Nữ lang trong cửa dịu dàng hỏi thân phận gã, gã ta bịa đại nên một thân phận lang quân sĩ tộc, chờ để mở cửa.

Nhưng ở bên trong, La Linh Dư lại nói với Lục nhị lang đang ngạc nhiên ra mặt: “Không thể mở cửa, hẳn ta là giả. Sĩ tộc Kiến Nghiệp không có lang quân như thế.”

La Linh Dư xoay người dặn thủ lĩnh tư binh: “Có thể là quân địch cải trang. Các người đi ra từ cửa sau bao vây lại... Bọn chúng đến lúc này, ắt hẳn là muốn bao vây phe ta. Tới Lục gia thăm dò, muốn vào Lục gia, nói không chừng thân phận của kẻ địch rất cao, có thể sẽ có hữu dụng.”

Chỉ trong một đêm, thủ lĩnh tư binh đã hoàn toàn kính nể tam thiếu phu nhân: “Vâng!”

Rồi gã xoay người điều binh, đi ra từ cửa sau bao vây.

Còn ở tại chỗ, Lục Hiến thắc mắc: “Sao biểu muội biết được thân phận của người ngoài cửa là giả?”

La Linh Dư thuận miệng đáp: “Đương nhiên là giả rồi. Ở Kiến Nghiệp, lang quân sĩ tộc từ mười lăm đến năm mươi, có người nào mà muội không biết?”

Lục Hiến: “...”

Hắn càng không hiểu.

Nhưng La Linh Dư đã kịp thời phản ứng ra mình nói gi, mặt thoát đỏ, vội xoay người đi, không chịu nói rõ với Lục nhị lang —— đương nhiên nàng đã thuộc nằm lòng lang quân sĩ tộc từ mười lăm đến năm mươi tuổi ở Kiến Nghiệp rồi.

Vì vốn nàng đến Kiến Nghiệp là ôm mộng gã vào hào môn, thế nên đã học thuộc.

Nhưng Lục Hiến lại không biết, còn khen La Linh Dư: “Muội muội thông minh thật, đợi tam lang về, nhất định nhị ca sẽ khen biểu muội trước mặt tam lang...”

La Linh Dư hốt hoảng, bật thốt: “Đừng đừng, muội, muội làm việc tốt không lưu tên, không muốn phu quân biết.”

Xin nhị biểu ca đấy, chớ để Lục Quân biết nàng tìm hiểu rõ ràng thân phận lang quân Kiến Nghiệp như vậy! Lục Quân sẽ lột sống nàng mất!

Lục Hiến: “...?”

La Linh Dư vội nói sang chuyện khác, giục Lục Hiến: “Nhị ca, muội thấy tối nay nhiều chuyện, hai ta cùng lo liệu thì cả tinh thần lẫn thể lực sẽ không trụ nổi mất. Hay là chúng ta thay phiên nhau đi? Nhị ca đi nghỉ trước, sau nửa đêm đổi với muội?”

Lục nhị lang động lòng, quên luôn sự kỳ quái của La biểu muội, vì hần bị giày vò suốt đêm, cũng đang định ngủ để nằm mơ xem có thấy giúp cho thực tế không.

...

Lục nhị lang đi nghỉ, giao chuyện bảo vệ nội bộ Lục trạch cho La Linh Dư. Trưởng bối Lục gia có phê bình kín đáo, nhưng Lục nhị lang lại rất tin vào La Linh Dư; Lục lão phu nhân và nữ quyến chần chừ, nhưng rồi cũng bảo đảm với các lang quân là La Linh Dư xử sự không tệ.

Tộc trưởng Lục gia vẫn phê bình: “Có thể chấp chương việc nội trợ không có nghĩa là có thể làm chủ chuyện tối nay! Nhị lang bị gì thế há?”

Nhưng trong nhà không thể sinh loạn, tuy có trưởng bối phê bình, nhưng dưới sự trấn áp của Lục tướng, cuối cùng cũng lưỡng lự quyết định để xem sao. Thực tình Lục tướng cũng không tin một nữ lang như La Linh Dư có thể làm gì, nhưng vào lúc này phu nhân của ông lại ủng hộ La Linh Dư.

Lục phu nhân nói: “Bình thường nam lang các ông ở bên ngoài nên không biết La Linh Dư thế nào. Tôi có thể đảm bảo cho tam thiếu phu nhân. Thủ đoạn của tam thiếu phu nhân, e là còn lợi hại hơn con trai ông nhiều.”

Thế là, trên dưới Lục gia đều hoài nghi xem La Linh Dư không chế chuyện tối nay thế nào. Còn Lục nhị lang bị Lục tướng và Lục phu nhân nói liên tục, sau khi trở lại phòng thì vội vã nói mấy câu với thể từ mới cưới là Ninh Bình công chúa Lưu Đường.

Lưu Đường đã thay váy cưới, trông như nàng dâu bình thường chăm sóc phu quân. Nàng rất hiểu chuyện, dõ mặt sửa chấn gối cho phu quân mình: “Phu quân yên tâm nghỉ ngơi đi, lát nữa thiếp sẽ gọi chàng dậy, thay phiên cho La tỷ tỷ.”

Lục Hiến nắm tay công chúa, dịu dàng nhìn nàng. Hần há miệng toan lên tiếng, nhưng cuối cùng chỉ thấp giọng thốt ra một câu “đa tạ”. Buông rèm xuống, lang quân nửa bất an, ép mình nhanh chóng nằm ngủ.

***

Lục nhị lang đoán không sai.

Quả nhiên hần nằm mơ thấy chuyện xảy ra vào lúc này.

Kiến Nghiệp đại loạn, La Linh Dư sinh non, hoàng đế bị người Bắc quốc bắt ra khỏi đô thành. Trong khi hoàng đế Nam quốc đang rơi vào cảnh nghìn cân treo sợi tóc, thì Triệu vương Lưu Hòe đứng ra ——

...

Một tia sấm rạch ngang đất trời như rồng trở mình!

Trong phủ Triệu vương, Triệu vương Lưu Hòe đột nhiên mở mắt ra, thấp giọng: “Không đúng, không đúng...”

Động tĩnh bên ngoài không đúng, nên thay đổi sách lược!

...

Ở trong ngõ Ô Y, tư binh Lục gia bao vây từ phía sau, từng bước một tấn công quân chủ lực Bắc quốc do gã nam nhân trung niên dẫn đầu.

Trong thành chiến đấu, Lục tam lang Lục Quân dẫn người áp giải công chúa Bắc quốc. Đi ra khỏi con ngõ, một vùng mây che lấp vắng trắng. Lang quân tuần tú ngược mắt lên, trầm tư nghĩ ngợi.

Lục Quân thấp giọng: “Kéo dài xong thời gian rồi đúng không?”

Con người chẳng đen đi, chẳng không cần hỏi đến giấc mơ của nhị ca thì vẫn đoán được chuyện gì đang xảy ra, hai con đường khác nhau, phát triển theo chiều hướng khác nhau —— Nhìn phủ Triệu vương xuất binh, phối hợp với Kinh Triệu doãn trấn áp quân địch Kiến Nghiệp. Triệu vương Lưu Hòe đích thân ra khỏi thành, trợ giúp hoàng đế. Nhanh hơn so với hần một bước là binh mã của Trần vương Lưu Thục đã ra khỏi cổng thành.

Quân đội của Hành Dương vương Lưu Mộ và đám người Việt Tử Hân đứng đối diện nhau, bọn họ không hề hay biết, binh lực đến từ bốn phương tám hướng đang bao vây bọn họ!

Thế cục lại xoay chuyển!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142

Mộng và thực đan xen vào nhau, như từng sợi tơ dệt thành lưới giăng trước mắt, rồi cuối cùng biến thành một mê cung lớn.

Lục nhị lang Lục Hiến đang ở giữa mê cung, chỉ vừa chớp mắt một lúc mà trên trán đã lấm tẩm mồ hôi. Hần thấy đêm nay đã bùng nổ chiến tranh, cả Kiến Nghiệp như chìm trong ngọn lửa địa ngục.

Cũng như cuộc chiến nổ ra ở gần Lục gia vậy.

Trong mơ đang là Phật tiết tháng Bảy, trên đường nườm nượp người qua kẻ lại đi lướt qua nhau, chen chúc đồ xô đến Đan Dương, tại Lục gia Đan Dương, mọi sự do La Linh Dư làm chủ; trên thực tế là hôn sự đầu tháng Sáu, cách cuộc chiến một bức tường, nhân sĩ sĩ tộc đập cửa cầu cứu, và cũng là La Linh Dư làm chủ để bọn họ vào.

Cũng là lưu dân, cũng là mật thám Bắc quốc liêu chết đánh một trận cuối cùng. Trong mơ của Lục Hiến, bọn chúng xem hoàng đế là mồi dụ, Kiến Nghiệp loạn lạc, cuối cùng Lục Hiến vẫn không tìm được cậu thiếu niên đã bắt hoàng đế đi!

Phải là người mạnh mẽ tới đâu mà có thể đối đầu với cả thiên quân vạn mã?

Triệu vương Lưu Hòe ở trong cơn kỳ uy vũ bất phàm, hần từ trên trời hạ xuống, dẫn theo tư binh trong phủ giao chiến với thiếu niên đã bắt hoàng đế. Cho đến khi Kinh Triệu doãn và Trần vương chạy tới nơi, Lưu Hòe vừa liêu chết bảo vệ hoàng đế, vừa để thiếu niên kia chạy trốn nhân lúc rối loạn.

Lục Hiến biết rõ, dù bây giờ thiếu niên kia chạy trốn được, thì mấy ngày sau khi đến biên ải, hần vẫn sẽ bị sát hại như vật hy sinh, làm câu trả lời của Bắc quốc dành cho Nam quốc.

Sau chuyện này, vì Triệu vương đã cứu hoàng đế nên rất được ông ta tin tưởng. Hần cùng các công tử khác hãm hại Trần vương, từ đó ngồi vững trên ghế thái tử...

Triệu vương!

Thì ra không chỉ người thiếu niên kia không ở biên ải, mà tại ngay Kiến Nghiệp, đến cả cuộc chiến lần này cũng có nhân tố bên ngoài là Triệu vương góp phần!

Lục nhị lang ngủ mơ không yên, hơi thở nặng nề, cơ bắp căng ra, mồ hôi chảy ròng ròng. Thế từ Lưư Đườngđi vào tỉnh xem hần thể nào rồi, thấy Lục Hiến ngủ bất an như thể thì lo lắng sợ hãi, bèn giờ tay đẩy hần, thấp giọng gọi tên hần.

Lục Hiến choàng tỉnh, nằm ở đầu giường thờ hồn hần. Lưư Đường vỗ vào lưng hần: “Phu quân...”

Tay bị Lục Hiến nắm ngược lại, hần vội vã toan xuống giường, giọng khản đặc: “Nhanh, nhanh lên, đỡ ta ra ngoài! Ta muốn tìm tam đệ, tam đệ sai rồi, tất cả đều sai rồi...”

Hần đã biết vì sao một người vốn không tranh giành như Trần vương Lưư Thục lại bị hãm hại; biết trước khi Lục Quân gán cho Trần vương cái tội mưu phản thì là ai đang làm loạn; biết trận chiến tối nay ở Kiến Nghiệp, ai là kẻ có lợi...

Lục Hiến không hề biết chuyện Triệu vương Lưư Hòe hợp tác với mặt thám Bắc quốc, nhưng trong tất cả mọi người thì chỉ có Triệu vương là người có phản ứng nhanh nhất, còn cứu hoàng đế bệ hạ về sớm hơn cả Kinh Triệu doãn, Lục Hiến cảm thấy không ổn.

Chuyện này không đúng, nhất định là có vấn đề! Hần muốn báo cho tam đệ biết, để tam đệ đề phòng Triệu vương, đừng bị trúng kế...

Lục Hiến tỉnh lại từ cơn ác mộng, tinh thần không tốt, hần vùng vẫy muốn xuống giường nhưng hai chân lại vô lực. Ninh Bình công chúa Lưư Đường cố gắng đỡ hần dậy, lòng ngập tràn sợ hãi, không biết vì sao hần lại thế. Mới ngày đầu tiên mà phu quân đã dọa nạt sợ rồi, “Chàng sao thế? Chàng đừng vậy mà...”

Lục Hiến ngăn người trước tiếng nức nở của thế tử, hần thoáng khựng lại, sau mới nhận ra mình đã làm nạt sợ. Lục Hiến cười khổ, đã quen với cuộc sống an nhàn, cũng quen ra về quân tử với bên ngoài, nhưng hần còn có một mặt khác, hần tốt như công chúa tướng tượng.

Lục Hiến ôn tồn đáp: “Công chúa đừng khóc...”

Ngoài miệng an ủi thế, trong lòng hần vẫn nghĩ đến chuyện của Triệu vương. Đúng lúc này rèm ngoài cửa được vén lên, La Linh Dư cất tiếng bước vào: “Nhị ca sao thế? Có phải gặp ác mộng không? Hình như muội nghe thấy công chúa khóc?”

Lưư Đường vội vã lau nước mắt: “Không có...”

Lục nhị lang chợt động, sửa sang lại y phục rồi nói với thế nữ: “Mời biểu muội vào nói chuyện.”

Hần vừa tỉnh dậy khỏi mộng, thứ nhất là tinh thần vẫn còn hoảng hốt, thứ hai là bên cạnh có kiều thế còn lạ lẫm cần được trấn an, thứ ba là... Lục nhị lang buồn buồn, không khỏi không thừa nhận, La Linh Dư thích hợp những chuyện này hơn hần.

Nàng cũng giống tam đệ, bình thường khá trấn tĩnh, rất ít khi luống cuống. Nói với nàng chuyện của Trần vương, nhất định nàng sẽ có cách thông báo với tam đệ, để tam đệ cẩn thận.

...

Tiếng binh khí chạm nhau chói tai trong thành cuốn đi toàn bộ, mộng và thực như mê cung to lớn, lúc thì tách ra theo các hướng bất đồng, lúc lại lần lượt giao thoa.

Trong mơ, Lục nhị lang thấy Triệu vương ra khỏi thành cứu lão hoàng đế bị bắt đi; còn trên thực tế, đoàn người bắt lão hoàng đế đã chạm trán Hành Dương vương Lưư Mộ từ biên ải quay về Kiến Nghiệp.

Lưư Mộ và Việt Từ Hàn đối chiến, cùng là thiếu niên giỏi võ, cùng có sức cân thiên sơn, vì một hoàng đế Nam quốc, hai người dốc hết toàn lực, toàn thân đầm máu. Mà chính sự bạo lực tàn khốc trong xương cốt đã thôi thúc Lưư Mộ không được bỏ qua gã thiếu niên trước mặt.

Trong hần chỉ có một suy nghĩ, giết kẻ này thì mới có thể cứu hoàng huynh!

Nhưng ở trong mơ, Triệu vương chỉ cần để Việt Từ Hàn chạy ù là có thể đưa lão hoàng đế về... Giờ không đi đường tắt, trên người Lưư Mộ và Việt Từ Hàn có rất nhiều vết thương lớn nhỏ.

Hai thiếu niên hùng dũng lạnh lùng nhìn đối phương, áo khoác bay lên thắm đẫm giá rét!

Chiến lực hai bên chẳng mấy kém nhau, dù phe nào muốn thắng hoặc muốn đi thì cũng không dễ gì. Nhưng chắc chắn Lưư Mộ sẽ là phe giành chiến thắng, bởi vì Trần vương Lưư Thục đã dẫn theo vạn quân, xông ra khỏi thành chạy đến tiếp viện——

“Tiểu hoàng thúc! Không được để chúng chạy!”

Quân đội của Trần vương gia nhập cuộc chiến, chỉ chớp mắt tình hình đã mất cân bằng.

Lão hoàng đế ngồi dưới đất, mái tóc dài bị gió thổi rối bù. Người hai bên đều đang tranh ông ta, tới khi chiến đấu lại không ngó ngang gì. Lão hoàng đế nhìn Lưư Mộ và Việt Từ Hàn đánh nhau, trong đôi mắt sâu hoắm của ông ta lộ vẻ u ám, nhìn Lưư Mộ chăm chú.

Thường đệ thương đệ, từng là đệ đệ ông ta hết mực yêu thương.

***

Triệu vương Lưư Hòe dẫn quân đội Kinh Triệu doãn ra khỏi thành, hần cho người đi thông báo với các công tử khác, nhưng hần đã quyết định sẽ chiếm tiên cơ đầu tiên. Sự hợp tác với Bắc quốc vẫn chưa vững chắc, vị quân vương thoát trọng hồ đồ, bị lợi che mờ mắt, nhưng trước khi hần không nhận được lợi thì sẽ không hoàn toàn tin vào lời hứa hẹn ba hoa của người Bắc quốc.

Tình hình tối nay không ổn.

Người hầu trong phủ đi ra tìm hiểu, nói trong thành Kiến Nghiệp xảy ra đại loạn, song phương giao chiến liên tục. Nhưng trước đó Triệu vương đã điều Kinh Triệu doãn đi, Kiến Nghiệp lấy đâu ra nhiều quân đội như thế? Từ khi có người điều binh trước, có người có kế hoạch sắp đặt. Mà Trần vương Lưư Thục là kẻ đứng mũi chịu sào, vì trước đó y từng điều tra kỹ thân phận lưư dân ở Kiến Nghiệp nên lập tức bị Triệu vương nghi ngờ.

Lưư Hòe cắn răng: Lại là Lưư Thục, lần nào cũng là Lưư Thục! Cái thằng ranh này đã làm hỏng bao nhiêu chuyện của hần! Sao có thể bỏ qua?!

Lúc quân đội của Triệu vương xuất hiện ở cổng thành thì bị ngăn cản. Đối phương không nói một lời, không cho Triệu vương cơ hội nói rõ thân phận mà đã xông vào chém giết. Bị cuốn vào cuộc chiến, Lưư Hòe lạnh lùng nhìn lên toà tháp thủ thành, chàng lang quân y phục nhẹ nhàng, lăm lăm mỹ ngọc, bình tĩnh nhìn cuộc chiến bên dưới, đó không phải Lục tam lang Lục Quân thì là ai?

Cuộc chiến này không kéo dài quá lâu, chỉ trong một khắc đã được thuộc hạ của Triệu vương nói rõ thân phận, hai bên lập tức thu binh. Lục Quân xuống lầu, đứng đối diện với Lưư Hòe. Lục Quân không yên lòng, nhìn Lưư Hòe tức giận quát vấn mình: “Không phải Lục tam lang đang ngăn cản họa lưư dân trong thành há? Sao lại ra tay với ta?!”

Lục Quân cười nhạt đáp: “Mặt thám Bắc quốc giỏi nhất là ngụy trang, trong thành giao chiến thì cũng chỉ có hai phe. Do ta tưởng quân đội của điện hạ là đám mặt thám kia cải trang. Đã đắc tội với công tử rồi, mong công tử lượng thứ.”

Lưư Hòe tròn mắt nhìn chàng, chỉ hận không thể xé xác tên này—— chuyện đã làm rồi, hần không bỏ qua thì còn biết thế nào được nữa?!

Một vị tướng thuộc hạ của Lưư Hòe nhắc nhở: “Công tử, chúng ta còn có việc.”

Được thuộc hạ nhắc, Lưư Hòe không cam lòng hoàn hồn, hần thu lại cái nhìn oán hận của mình, xoay người lên ngựa: “Chúng ta đi——”

... Món nợ hôm nay, ngày khác ta sẽ thanh toán!

“Cha——”

Tới khi trời hừng sáng, trong thành hỗn loạn không một ai ra cửa nữa. Chém giết trong thành đã rồi ren tới mứcấy, Lục Quân vừa trầm ngâm nghĩ xem đã có chuyện gì xảy ra, vừa đứng trên cổng thành, đưa mắt nhìn đội quân ra khỏi thành.

Chàng cười nhạt: giờ ngăn cản như vậy, tất cả mọi người đều bị kéo dài thời gian chỉ ít là một khắc. Trong một khắc ấy, có thể xảy ra rất nhiều chuyện.

Hai mắt Lục Quân tối đen, nhìn về phía sương mù ở phương xa ngoài thành: Hẳn bây giờ Lưu Thục đã cứu lão hoàng đế rồi đúng không? Đã đặt bước đầu tiên lên vị trí thái tử rồi đúng không?

Chàng muốn mượn cuộc chiến lần này để đưa Lưu Thục lên vị trí mà mình hy vọng y sẽ lên. Chàng nghĩ, có phải mình vẫn có nơi nào chưa chu toàn không, chợt công chúa Bắc quốc đứng sau lưng chàng chăm chọc: “Lục tam lang có thủ đoạn thật đấy. Biết rõ Trần vương ra khỏi thành trước mà còn để Triệu vương đi theo. Rốt cuộc là muốn Triệu vương nhìn điều gì?”

Đuôi mắt Lục Quân nhếch lên cợt nhả: “Có lẽ là để Triệu vương nhìn xem âm mưu của hần và Bắc quốc bị phát hiện? Cho cơ hội hần tranh giành lần cuối trước khi chết?”

Công chúa Bắc quốc: “...?”

Nàng ta thốt lên: “Người biết rồi...”

Lục Quân thờ ơ: “Chuyện này thì có gì mà không biết. Bây giờ ai cũng đang trốn tránh sự chuyện dính vào mình. Cho dù muốn xuất quân, khi phát hiện Kiến Nghiệp đã có quân đội chống lại địch thì cũng sẽ hành động chậm hơn. Ta đứng ở cổng thành, không lẽ công chúa tưởng ta đang ngắm cảnh?”

Rồi chàng chậm rãi nói tiếp: “Ta đang đợi kẻ đầu tiên chạy đến đây. Ai là kẻ đầu tiên đến, thì chính là kẻ sợ bị phát hiện bí mật nhất. Không lẽ thành Kiến Nghiệp yếu tới mức không chịu nổi một đòn tấn công, có thể để lưu dân đánh chiếm? Không có nội ứng thì lưu dân có ích lợi gì.”

Trên cổng thành gió lốc rít gào, đèn lồng màu đỏ bị gió thổi va vào nhau kêu tưng tang, mặt trời ló rạng nơi chân trời, nhuộm đỏ nửa vùng thiên không. Còn gương mặt của công chúa Bắc quốc lại như mất máu, ngày càng tái nhợt. Vốn nàng ta còn có thể giả vờ bình tĩnh, ôm một tia hy vọng. Nhưng nay nàng ta mới biết mình đúng là đồ ngốc, Lục Quân đã liệu được mọi chuyện...

E là nàng ta phải chết...

Bây giờ công chúa Bắc quốc mới cảm thấy sợ, đứng trước mặt Lục tam lang, nàng ta không che giấu được đã tâm của quân Bắc quốc, cũng không thể trông cậy Triệu vương sẽ gánh tội để bảo vệ nàng ta, nàng ta chỉ có thể, chỉ có thể... Công chúa nhìn bóng lưng của lang quân đang đỡ tường thành, như sóng lớn vỗ bờ, bề ngoài lạnh lùng thờ ơ, bên trong lại ẩn chứa khí thế không lồ.

Nàng ta chậm rãi đi đến, ngày càng gần chàng, nhìn bóng lưng chàng, khàn giọng nói: “Tam lang, chúng ta ở Nam Dương không đánh không quen nhau, lúc ấy tốt biết bao, thỉnh thoảng hai ta còn cười nói với nhau... Ai mà ngờ rằng, chúng ta lại đi đến bước này.”

Lục Quân: “...”

Chàng là người rất nhạy bén, công chúa Bắc quốc kể lể chuyện tình, chàng nghiêng đầu nhìn nàng ta.

Công chúa Bắc quốc nhìn chân trời vô biên ngoài xa, nhẹ nhàng nói: “Nếu khi đó chàng... Thì ta đã đâu đến mức bị đưa đến cạnh một ông già. Ông ta già như thế, sao có thể so được với chàng... Chàng biết không, ta vẫn còn rất thích chàng.”

Lục Quân nửa cười nửa không: “Ồ?”

Chàng không giấu cợt khiến công chúa Bắc quốc ngẩn ra, tưởng rằng có hy vọng, thế là sinh lòng vui mừng. Nàng ta cố kìm nén sự hưng phấn trong giọng nói, tiến lại gần chàng. Càng đến gần thì càng ngửi thấy mùi hương thoang thoảng thanh mát trên người chàng, khiến nàng ta loạng choạng. Nàng ta cúi đầu nhìn bàn tay chàng đang đặt trên đầu tường, xương cổ tay thon dài... Con tim như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Nàng ta đã quen với chuyện phòng the, biết được chỗ tốt của nam nhân. Cuộc sống hậu cung không thú vị, lão hoàng đế Nam quốc già như vậy, một nữ lang như hoa như nàng ta lại phải cùng một đám nữ nhân chốn hậu cung tranh sủng của một lão già, đúng là chàm chọc... Nhục Lục tam lang, Lục tam lang! Tướng mạo chàng tuấn tú như thế, khí chất xuất trần đến thế, lúc mặc quần áo đã như vậy, nếu như cởi áo ra, để lộ xương sống và cơ thể trẻ trung kia...

Nhưng chàng chỉ có một nữ nhân! La Linh Dư lại còn nhu nhược không khác gì loài tằm gửi, chàng nói gì nàng ta cũng gật đầu. Nếu bây giờ nàng ta chịu hạ mình, nếu nàng ta... công chúa Bắc quốc thờ đốn dập, cảm giác cô quạnh tịch mịch từ sâu trong tim dâng lên, hào cảm với Lục tam lang bị chôn sâu đã tiếp thêm dũng khí cho nàng ta.

Nàng ta chợt đưa tay ra, phẩy lên tay chàng. Lục Quân khựng lại, định rụt tay về thì công chúa Bắc quốc đã nắm lấy, vội ngẩng đầu lên nhìn chàng đầy thiết tha: “Tam lang, chàng nạp ta đi. Ta sẵn sàng cho chàng biết hết mọi âm mưu kế hoạch của Bắc quốc về Nam quốc... Chỉ cần chàng bằng lòng...” Nàng ta đỏ mặt, dù gì cũng là công chúa, làm loại chuyện này đúng là khó chịu, “Để ta ở lại cạnh chàng, dù làm một tiểu thiếp ta cũng đồng ý. Ta không muốn chết... Ta sẵn sàng bỏ ra mọi thứ.”

Nàng chừa chan tình ý, thấy chàng nhướn mày, tuấn tú làm sao... Lục Quân rút tay ra, khiến thâm tâm công chúa Bắc quốc vô cùng buồn bã. Bất chợt chàng cong môi, cúi người áp sát nàng ta.

Lục Quân quan sát nàng công chúa mặt mày đỏ ửng trước mắt, cũng sất đá dấy, nhưng mạng không do mình. Sinh ra với vẻ đẹp mỹ lệ, trước đó vào hậu cung bệ hạ, bây giờ nói chuyện này với chàng, thật đúng là có vị của thiếu phụ... Nhưng có điều, con người Lục Quân rất khó lấy lòng.

Công chúa Bắc quốc xấu hổ thẹn thùng, Lục Quân cúi người như tò mò: “Cô đang quyến rũ ta?”

Công chúa Bắc quốc: “...!”

Nàng ta không biết gì về Lục Quân cả, nàng ta chỉ thấy Lục tam lang điển trai, nàng ta không như Trần Tú, thường xuyên phải nghe những lời khó nghe của Lục tam lang. Mà hiện tại nàng ta đã được mở mang rồi. Bởi vì Lục Quân nói: “Đưa vào đâu có cho rằng ta cần một nữ nhân từng ngủ với kẻ khác? Ta đối bụng đến mức ăn tap vậy sao?”

“Ngày xưa khi cô còn trinh tã cũng không thêm, vì sao bây giờ ta phải muốn?”

Công chúa Bắc quốc: “... Người!”

Nàng ta bị Lục Quân làm nhục, thời gian như quay ngược lại, cảm giác xấu hổ vì coi trần tục đồ chàng nửa năm trước lại ập tới. Nàng ta choáng váng, tai ù cả lên, nhìn chăm chăm Lục Quân, hai mắt ngẩn lẹ. Mặt nàng ta càng lúc càng trắng, ánh mắt nhìn chàng ngập tràn hận thù.

Công chúa Bắc quốc: “Lục Quân, người đối xử với một nữ lang thích mình như thế, người đúng là vô liêm sỉ!”

“Người xem thường nữ tử, sớm muộn gì cũng có ngày người gặp phải một nữ tử trị người!”

Lục Quân khinh bỉ, chỉ coi như nàng ta nổi cơn điên. Trong mắt chàng, à công chúa Bắc quốc này đã là một người chết, chàng không muốn tốn nước bọt.

Bỗng lúc này có người lên lầu, tiếng bước chân không ngừng, Lục Quân tưởng có quân tình mới nên né người nhìn lại. Nhưng rồi chàng lại ngăn ra, vì chàng thấy các quân sĩ dẫn người đi lên cổng thành tiến về phía chàng không phải là tiểu binh truyền tin mà là một nữ lang xinh đẹp khoác áo đỏ đội nón rộng vành.

Nữ lang gỡ nón xuống, nhoen miệng cười nhìn chàng. Trên chiếc nón phủ một lớp nhung trắng ngần, tôn lên gương mặt như tuyết như ngọc của chàng. Nữ lang mỉm cười đi lên, ánh mắt như có như không lướt qua công chúa Bắc quốc sau lưng Lục Quân.

Lục Quân: “Linh Dư!”

Chàng thấy nàng đến một cách đột ngột như vậy thì giật mình, tưởng Lục gia gặp điều bất trắc, nàng gặp chuyện gì đó. Chàng bước tới trước vội vàng đỡ nàng.

Công chúa Bắc quốc cũng nhận ra La Linh Dư, nàng ta tức giận hét lên: “Người tới đây làm gì?!”

Nàng ta còn tưởng La Linh Dư vẫn yếu đuối như biểu hiện ngày xưa, mình có thể lấn áp.

Lục Quân cau mày, nhưng La Linh Dư đã giành trước. Tay nàng được Lục Quân nắm lấy, eo được chàng kéo vào, nàng nghiêng đầu, đôi mắt quét qua trên mặt Lục Quân và công chúa Bắc quốc, nở nụ cười vô tội lại giảo hoạt, âm thanh ngọt ngào như ra vẻ xin lỗi: “Có lẽ ta chính là nữ nhân có thể trị Tuyệt Thần ca ca đây.”

Công chúa Bắc quốc ngăn ra: “...”

Trong nháy mắt Lục Quân sáng tỏ, cúi đầu nhìn La Linh Dư: “Muội nghe thấy ta và nàng ta nói gì à?”

—— Công chúa Bắc quốc vừa rồi căn rằng nghiêng lợi mới sớm muộn gì cũng có nữ nhân trị Lục Quân, vừa dứt lời La Linh Dư lững thững đi tới. Nói là trùng hợp, Lục Quân không tin.

La Linh Dư xấu hổ: “Người ta được nhị ca nhờ đi tìm huynh đó. Nào ngờ nghe được câu chuyện đậm tình chàng ý thiếp của hai người... Muội không tiện làm phiền, nên đứng lại nghe thêm.”

Nàng nhướn mày nhìn chàng, ánh mắt sáng bừng; thuận tiện nhìn xem huynh có ngoại tình sau lưng ta không.

Lục Quân cười khê: “Thế xem ra biểu hiện của ta đã làm muội muội rất hài lòng.”

Lục Quân muốn giả vờ làm một nữ quân rộng lượng, nhưng khi nhìn vào đôi mắt hoa đào của Lục Quân, nàng không nhịn được cười phì thành tiếng, che nửa bên má. Sóng mắt lấp lánh ngập tràn quyền rũ.

Các quân sĩ bên cạnh cúi đầu không nhìn, Lục Quân bị sắc đẹp của La Linh Dư mê hoặc, con tim run lên. Chẳng như không đủ định lực lại không kim nén nổi, cúi đầu hôn lên vành tai hoa đào của nàng.

La Linh Dư bị dọa giật mình, tay bấm một cái ở ngang hông chàng, trợn to mắt nhìn chàng —— Lục Tuyết Thần huynh có tự trọng giùm cái! Đừng có phò cái tác phong không đứng đắn trong khuê phòng ra ngoài, làm người ta cảm thấy muội dụ dỗ huynh hạo sắc!

Lục Quân yêu chết đi được ánh mắt này của nàng, vì qua đó, chàng có thể đoán được lần này nàng đến cùng không có chuyện gì quan trọng, nên mới không sốt ruột. Nhưng suy cho cùng vẫn không đúng hoàn cảnh, Lục Quân chỉ biết thờ dài, không thể đối với nàng như thường.

Mà ở bên kia, công chúa Bắc quốc bị ngớ lợ tức đến mức toàn thân run lên: ... Đôi câu nam nữ này!

Câu nam nữ cố ý kích thích nàng ta!

Quả nhiên La Linh Dư liếc sang, như xác nhận suy đoán của nàng ta. La Linh Dư nũng nịu được Lục Quân đẩy đi về phía bên kia, nàng nói với Lục Quân: “Vốn muội được nhị ca nhờ nhắc huynh chú ý Triệu vương... Nhưng lúc muội đến, nói chuyện với quân sĩ bên dưới mới hay là Triệu vương vừa đi rồi, nên muội đoán huynh không bị lừa, không cần nhị ca nhắc nhở, huynh cũng biết Triệu vương có vấn đề. Thế là muội yên tâm rồi.”

Nàng nói một tràng dài, Lục Quân chỉ *ừ* một tiếng như có như không: “Muội nói chuyện với quân sĩ mà biết được nhiều thế ư? Là quân sĩ nào?”

La Linh Dư bật cười: “Đáng ghét! Huynh cần gì ghen hã, chỉ nói dối lời thôi mà. Ca ca đừng nói chuyện này nữa, muội còn dẫn một người đến cho ca ca đây. Có người Bắc quốc cải trang thành lang quân sĩ tộc Kiến Nghiệp, bị muội bắt được, muội thấy gã ta có thể nói ra gì đó, nên dẫn đến cho ca ca...”

Nàng chớp mắt, lúc ngừng đầu nhìn chàng lại không nén được tự đắc. Kéo tay Lục Quân, lần mi La Linh Dư cong vút như bay, trong mắt viết “mau khen muội đi”.

Lục Quân: “Ồ... Sao muội biết lang quân sĩ tộc đó là hàng giả?”

La Linh Dư khựng lại: “... Trước đó muội có tìm hiểu.”

Quân sĩ bên cạnh giục: “Lang quân!”

Lục Quân tế nhị nhìn La Linh Dư, La Linh Dư ra vẻ vô tội, bị Lục Quân nhéo mũi. Chàng thấp giọng: “Muội tự thu xếp đi... Đợi đến lúc về ta sẽ chinh muội.”

La Linh Dư: “Này!”

Chàng bận rộn thật, quân sĩ vừa giục là chàng đi ngay, còn dẫn theo công chúa Bắc quốc kia đi, để nàng lại một mình nơi này. Người hầu bên cạnh không dám nhìn thẳng nữ lang xinh đẹp, tất không biết lỗ mũi La Linh Dư bị Lục Quân vào xiên —— đáng ghét! Nàng cố tình đến đây giúp chàng, chàng lại xoi mói mấy chuyện nhỏ nhặt, ghen lung tung vô vẩn...

Lưu Đường xụ mặt, đứng trên tường thành nhìn xuống dưới, thấy tia sáng bình minh dâng lên, ánh đỏ đầy trời. Thấy bọn họ cười ngửa, thấy bụi đất mịn mù, thấy lang quân dẫn đầu oai hùng... La Linh Dư che má, khẽ mỉm cười.

...

Mà lúc này ở ngoài thành, cuộc chiến cũng kết thúc khi đại quân của Trần vương đến giúp. Việt Từ Hàn không thoát đi như trong mơ của Lục nhị lang, chỉ vì Lưu Mộ quá mạnh. Mấy chục mật thám Bắc quốc đều bị bắt giữ.

Trần vương đỡ phụ hoàng cao tuổi đứng dậy, sắc mặt ông ta vô cùng khó coi.

Được con trai đỡ lên xe hời đồ, lão hoàng đế nhìn thiếu niên anh tài được quân sĩ vây quanh sau lưng. Cụp mắt, lão hoàng đế nói với Trần vương: “Chuyện tối nay, không được tiết lộ. Giết Lưu Mộ.”

Lưu Thục: “...!”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 143

Đêm tối qua đi, bầu trời dần hừng sáng, những đụn mây vẫn còn mờ mờ sắc đen, từng cơn gió rét cắt da cắt thịt thổi vào vù. Lão hoàng đế vừa dứt lời, lập tức ngồi lên ngư liễn, nhắm nghiền hai mắt. Các tướng quân báo cáo tình hình Kiến Nghiệp với lão hoàng đế, còn Trần vương Lưu Thục lại đứng người đứng nguyên tại chỗ, rồi sau đó ngoài đầu nhìn Hành Dương vương Lưu Mộ giữa vòng vây của thuộc hạ.

Dù đã có thuộc hạ bảo vệ, trên người hắn vẫn có rất nhiều vết thương lớn nhỏ ngang dọc, ấy vậy mà hắn chẳng chút bận tâm, xem chừng tâm trạng rất tốt. Cứ tưởng quan hệ giữa mình và huynh trưởng đã được bù đắp, cứ tưởng hoàng huynh từng yêu thương mình ngày xưa đã quay về... Lưu Thục thấy đáng vẻ muốn cười to của hắn thì con tim lại bị bóp nghẹt.

Lưu Thục biết rõ hoàng đế vô tình thế nào, chỉ vì ngại vàng mà năm xưa hoàng đế bệ hạ đã hy sinh rất nhiều điều, cho nên với ông ta, tình cảm là một thứ gì đó xa xỉ. Vất vả lắm mới trở thành đế vương, đương nhiên sẽ muốn hưởng thụ tất thảy những tham vọng ngày trước, ấy là phổ trương, xa hoa, hào sắc và câu tiền vẩn đạo. Và chỉ có tình cảm là thứ ông ta coi thường bỏ mặc, chính vì vậy nên vào lúc này, ông ta càng không quan tâm tới Lưu Mộ.

... Đường đường là quận vương một phương, lại vừa cứu hoàng đế thoát khỏi tay kẻ thù, đáng lẽ ra phải được trọng thưởng, ấy vậy mà chỉ vì sợ bị mọi người biết được chuyện mất mặt của mình, mà hoàng đế lại muốn giết Lưu Mộ?

“Phụ hoàng, phụ hoàng ——”

Khi Trần vương sững người như pho tượng, thì bất chợt Lưu Mộ nhận ra ánh mắt kỳ quặc của Lưu Thục. Cách đám đông, hắn đưa mắt nhìn sang, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc. Lưu Thục đứng yên tại chỗ, đa số quân đội đều hướng về phía chàng, bởi vì chàng chấp chương toàn bộ Từ Mã tự. Nhưng mệnh lệnh giết Lưu Mộ... sao lại khó hạ lệnh thế này.

Thật sự không đáng.

Tù binh đã bị áp giải, người Bắc quốc đầu hàng, lúc Trần vương thoát chốn cứ thì chợt bụi đất mịn mù bay lên, từ xa lại gần, thì ra là Triệu vương Lưu Hòe chạy tới. Lưu Hòe vừa đến nơi thì lập tức ngã xuống ngựa, lăn tròn trên đất ra chiều thảm hại, nét mặt đau thương hai mắt rung rung. Thân ở nhà đế vương, có ai không gọi diễn xuất? Gạt phẳng Lưu Thục ngang đường mình ra, Lưu Hòe nhào đến trước xa giá của lão hoàng đế, thẳm thiết khóc lóc: “Nhị thân sơ suất, cứu gì chậm trễ, xin phụ hoàng không trách phạt...”

“Công tử, công tử!” Phụ tá đứng cạnh Trần vương Lưu Thục thúc giục. Tuy trông diện hạ rất điềm đạm nhưng xưa nay luôn làm việc quả quyết, có điều vì sao lần này Triệu vương đã đến rồi, mà diện hạ vẫn không bắt Hành Dương vương?

“Sao?” Rốt cuộc Lưu Mộ cũng cảm thấy ánh mắt của Lưu Thục có điều không đúng, hắn gạt đám đông ra, tiến về phía người cháu trai này.

Lưu Mộ tưởng vì phát hiện quân địch Bắc quốc vẫn còn có âm mưu nào đó, cho nên mới tới tận đây. Nào ngờ Lưu Thục im lặng, phụ tá đứng cạnh nồn nóng giục: “Công tử, công tử!”

—— Công tử mau hạ lệnh đi, đừng quên bên cạnh còn có một Triệu vương đang đợi tẩy trắng cướp công!

Nhưng mãi mà Lưư Thục không hạ lệnh: dưới cái nhìn chòng chọc của quân Bắc, Nam quốc thật sự rất cần nhân tài, nay bởi vì ý nghĩ cá nhân của đế vương mà phải hy sinh một quận vương giỏi dẫn binh tác chiến, thực sự không đáng tí nào.

“Trần vương, bệ hạ cho thuộc hạ tới hỏi ngài thế nào rồi? Có phải có nghĩ vấn gì không?” Một vị tướng quân chen đến cạnh Trần vương Lưư Thục.

“Hiiiiii ———” Một đám ngựa như sấm lao đến, cuộn cuộn trong ánh dương đỏ rực, nhanh chóng lại gần. Người thanh niên dẫn đầu hiên ngang nhảy xuống ngựa, đi theo người hầu đến bái kiến hoàng đế bệ hạ đang trong cơn hoảng hốt. Thấy ánh mắt né tránh của Triệu vương, chàng suy nghĩ nghiền ngẫm, thoáng dừng lại.

Rồi sau đó, Lục Quân liếc mắt nhìn Lưư Thục.

Lưư Thục run bắn lên. Y giương mắt, trông mắt đỏ rực tựa hoàng hôn, lạnh lùng nhìn thẳng Lưư Mộ. Dưới ánh mắt mang tính ám chi liên tục đó, rốt cuộc Lưư Mộ cũng phát hiện ra, hân binh tinh lùì về phía sau.

Lưư Thục mở miệng: “Bắt lại.”

Người bên cạnh đã sớm đợi lệnh này, nên khi Trần vương mở miệng, mọi người đã lao vào Lưư Mộ và tùy tùng của hắn như hổ. Tùy tùng của Lưư Mộ ngạc nhiên, đồng tử trong mắt Lưư Mộ co siết lại. Vừa phản kháng vừa giơ cao tay, Lưư Mộ hét lớn: “Lưư Thục ———”

Nhưng chỉ vừa gọi tên Lưư Thục, hắn đã lập tức sực hiểu, ánh mắt dờ dẩn trống rỗng, nhìn ngư liễn của đế vương chăm chấp với vẻ khó tin. Ánh nắng dâng lên chiếu vào mắt làm hắn nhức nhối, dường như bên tai còn vang vọng câu thơ “đem gương nhân sự ra soi, mỗi tình huynh đệ trên đời vẫn hơn”, ấy vậy mà, hoàng huynh của hắn lại lần nữa giờ vũ khí nhắm vào hắn...

Lưư Mộ lăm bắm: “Vi sao...”

Con tim Lưư Thục trở nên nặng trĩch, nhìn người thiếu niên kia phản kháng, nhưng chỉ chốc lát đã bị quân sĩ bắt giữ, quỳ xuống. Đầu gối đập xuống mặt đất lạnh lẽo, ngư liễn của đế vương được nâng lên, đoán người nổi đuôi nhau quay về Kiến Nghiệp. Ngay tới Triệu vương cầu kết với người Bắc quốc cũng không hiểu gì, vì sao Lưư Mộ đã liều mình cứu bệ hạ lại bị quân sĩ áp giải.

Lưư Mộ giận dữ gầm lên: “Tại sao?”

“Ta đã làm sai chuyện gì?”

“Rốt cuộc muốn ta phải như thế nào?!

Lưư Thục xoay mặt đi, sai bảo: “Bắt Hành Dương vương lại. Người Bắc quốc gây chuyện ở Kiến Nghiệp, chuyện này cần điều tra kỹ, cần bắt Hành Dương vương, tra hỏi.”

Phụ tá của y: “Công tử!”

Rõ ràng bệ hạ hạ lệnh giết chết tại chỗ, cần gì phải làm điều thừa thải như vậy? Uống công vô ích, Lưư Mộ sẽ không nể tình, lại còn bị bệ hạ trách tội. Việc gì công tử phải kéo ân oán hoàng gia lên người mình?

Lưư Thục không giải thích. Hàng mi y dày đậm, vẫn là vẻ mặt tuấn tú bình đạm, nhưng giờ đây nội tâm lại vô cùng lạnh lẽo, hiếm khi y có lúc không quai quýt như vậy. Mà một khi đã đưa ra quyết định thì sẽ thi hành.

Lưư Thục không muốn giết Hành Dương vương. Hành Dương vương là tướng tài, Nam quốc cần hắn. Bởi vì một lời nói của đế vương mà giết Hành Dương vương, Lưư Thục không muốn.

Nhưng tất cả mọi người đều đang nhìn vào mình, y không có lý do gì để thả Hành Dương vương tại chỗ. Như thế sẽ khiến kẻ khác chỉ trích gây chuyện.

Chỉ có thể bắt người trước, có thể dùng có “ở nơi đông người không tiện bắt hòa” để gạt bệ hạ. Nếu Lưư Thục không ra tay thì cũng sẽ có kẻ khác sót ruột nhận làm chuyện xấu này. Vì để bảo vệ tính mạng Lưư Mộ, Lưư Thục đành phải ôm chuyện vào mình.

Từ xưa tới nay Lưư Thục không sợ phiền toái, cũng không né tránh lợi hại, điều y luôn trăn trở là làm thế nào để Nam quốc phát triển.

Mệnh lệnh vừa dứt, Lưư Mộ tái mặt, ngơ ngác để quân sĩ dẫn đi. Cánh tùy tùng của hắn nổi giận, tức miệng nằng to, nhưng Trần vương chẳng hề nhúc nhích, âm thầm nhẫn nhục. Y ngoái đầu nhìn Lục tam lang, thấy Lục tam lang khẽ mỉm cười.

Trao đổi ánh mắt với bạn tốt, Lưư Thục biết mình đã bị Lục Quân gai bẫy ——— e rằng chính Lục Quân muốn y phải đối mặt với cục diện này. Nhìn thấu sự nhẫn tâm của hoàng đế, thấy dã tâm của Triệu vương và sự vô tội của Lưư Mộ, thấy cả tương lai đầy bất an của Nam quốc.

Lưư Thục chẳng nói chẳng rằng, y sầm mặt lên ngựa, có hơi giận Lục Quân. Giận chàng vì sao lại lừa mình như vậy?

Vừa lên ngựa, đoàn quân đi theo định quay về thành, nhưng vó sắt vừa hạ xuống thì chợt nghe thấy tiếng chuông buộc ngựa vang lên, từ một phương truyền đến. Y nghiêng đầu, thấy chỉ trong vòng mười trượng ở phía sau có một ông cụ đứng thẳng, thờ phỉ phò hớn hên.

Ông cụ kia mặc áo gai đi giày cỏ, vì quá mệt mỏi trong lúc chạy trốn nên nhếch nhác không khác gì dân tị nạn chạy nạn. Ông cụ đỡ thân cây thờ dốc, bên cạnh là người hầu đeo tay nải đi theo. Trên mặt ông đầy nếp nhăn in dấu tang thương, vừa mù mờ lại ngạc nhiên nhìn tất cả mọi chuyện.

Ông ta kêu lên: “Công tử ———”

Lưư Mộ chấn động, ngẩng phát đầu lên, nhay bén nhận ra Không tiền sinh. Không tiền sinh cũng quay về cùng hắn, nhưng vì ông đã cao tuổi nên không theo kịp hắn, chỉ có thể ngồi xe đi đường theo sau. Không tiền sinh vất vả đuổi theo, nhưng lại tận mắt chứng kiến mọi người bị bắt.

Lưư Mộ không còn để ý gì đến chuyện ăn năn hối hận nữa, hắn hét to: “Đi đi ———”

Hắn lạnh lùng nói: “Cô cất chức người, người nghe lời thái hậu giám thị cô nhiều năm, cô đã chịu đủ lắm rồi, cắt đi! Đừng để cô gặp lại người nữa!”

Không tiền sinh run lên, đôi mắt đục ngầu đau đớn co lại. Ông ta nhận thấy tình hình đang diễn ra đó có điều không đúng. Lùi về sau một bước, nhưng ông ta tuổi già sức yếu, ý thức được mình không tránh khỏi, thế là đành đứng lại.

Không tiền sinh run rẩy bước lên trước: “Trần vương điện hạ, không biết công tử nhà ta đắc tội gì với ngài, ngài ấy còn trẻ nóng tính, dù làm sai chuyện cũng không biết, xin điện hạ khoan dung...”

Lưư Mộ mắng lớn: “Lão thất phu, ai cần ông xin há?! Cút ngay, người tưởng cô không biết người có ý định gì há? Lão thất phu xéo đi, đừng có cản đường!”

Không tiền sinh tiếp tục cầu xin Trần vương: “Điện hạ...”

Một ông già cầu khẩn cùng một thiếu niên nổi giận, mắt cả hai đỏ bừng, cơ thể run bần bật. Tình nghĩa này, không biết còn sâu bao nhiêu so với phụ hoàng tâm địa sắt đá. Lưư Thục im lặng nhìn, sau đó từ từ nói: “Ông cản đường làm gì? Tránh ra, đứng để cô hỏi thành chậm trễ.”

Người bên cạnh: “Công tử, rõ ràng ông ta là...”

Lưư Thục: “Ta không biết rõ, phải cần người nhắc nhở ư?”

Lưư Thục xưa nay vốn lạnh lùng ít nói. Vì ít nói nên mỗi câu thốt ra đều ẩn chứa sức nặng, không cho kẻ khác phản bác. Các thuộc hạ bắt đầu đi nhường đường, nhìn Trần vương điện hạ cười ngựa đi qua, bọn họ biết rõ nên bắt ông cụ kia lại, song bây giờ chỉ đánh phải bỏ qua.

Lưư Thục thở phào.

Lúc Lưư Thục cười ngựa đi qua, chợt nghe thấy thiếu niên thấp giọng nói: “Cám ơn.”

Lưư Thục chợt sầm mặt, trông rất khó coi ——— làm chuyện ác mà lại được người ta cảm ơn, thực là nhục nhã!

***

Hoàng đế bệ hạ bình an hồi cung, sau khi về cung lại đồ bệnh nặng. Chỉ chớp mắt lão hoàng đế đã già yếu hẳn đi, suốt ngày run rẩy, sợ hãi đa nghi, không dám rời khỏi tấm cung một bước.

Nghe nói nàng công chúa Bắc quốc mất tích đã bị giết trên đường đi, Lục tam lang tìm một thi thể nữ đến, nhưng lão hoàng đế vừa chán ghét vừa sợ hãi nên không chịu nhìn lấy một lần. Lão hoàng đế nấp trong tấm cung chửi rủa Bắc quốc, trách nặng đối phương vô si.

Rồi ông ta lại dùng ánh mắt quý dị, lo lắng hỏi Hành Dương vương còn sống không, vì sao không giết đi. Ông ta đi tới đi lui trên đại điện Bàn Long khảm vàng nguy nga, khuá khoảng hai tay như mắc bệnh điên, ánh mắt quái gở, miệng lầm nhảm: “Trẫm vẫn là hoàng đế! Trẫm không sai! Tất cả là do Lư Mộ làm sai!”

Trần vương thường xuyên bị ông ta hỏi, cũng nhìn đứa con trai này đầy

đầy oán trách.

Thái độ với Triệu vương cũng như thế —— có người tố cáo rằng Triệu vương cấu kết với mật thám Bắc quốc, gây nên hỗn loạn ở Kiến Nghiệp. Triệu vương vội phủi sạch, tức giận mắng chửi mật thám Bắc quốc nói điều là vì muốn Nam quốc xảy ra nội loạn. Triệu vương lúc đó quỳ xuống dưới chân hoàng đế, cầu xin phụ hoàng chờ tin người nói xằng bậy. Lão hoàng đế nửa tin nửa ngờ: “Chỉ mong người vô tội thật.”

Trần vương: “Tất cả là do đám mật thám Bắc quốc nói lung tung, nhi thần tuyệt đối không bán nước. Trần vương... Đúng, từ xưa tới nay nó không vừa mắt nhi thần, bệ hạ giao chuyện tra hỏi mật thám cho nó, chính là cho nó cơ hội để loại bỏ kẻ đối đầu. Phụ hoàng, nhi thần vô tội! Người không thể nghe Trần vương nói được...”

Hắn thấp thòm bất an, lợi dụng lòng hiềm nghi của lão hoàng đế với Trần vương, gắng sức phản kháng số mạng bị mật thám Bắc quốc kéo xuống bùn.

Quả nhiên lão hoàng đế quay sang nghi ngờ Trần vương. Nhắc đến Trần vương là lại nói tới Lư Mộ vẫn đang bị nhốt, vẫn đang bị điều tra... Có gì mà phải điều tra nữa? Lư Mộ ở biên ải, hẳn thì biết gì về chiến loạn Kiến Nghiệp, Trần vương muốn điều tra Lư Mộ, rõ ràng là định kéo dài thời gian!

Lão hoàng đế thất vọng: “Trần vương ngày càng không nghe lời.”

Ông ta không nghĩ ra, Lư Thục này xưa mình nói gì nghe nấy, không hỏi nguyên nhân cũng không kiểm soát, năng lực làm việc rất khiến người ta yên tâm đã đi đâu rồi. Vì sao một năm qua, Lư Thục hết làm giả thánh chỉ rồi đến bảo vệ loạn thần tặc tử là thế nào...

Lão hoàng đế ngồi xuống che mặt, lầm nhảm như điên đại: “Thay đổi rồi, tất cả đã thay đổi rồi... Trẫm vẫn là hoàng đế!”

Triệu vương Lư Hô đứng bên dưới nhìn: “...”

Mắt nhắm lại, hần ý thức được phụ hoàng đã bị chuyện này làm kinh động, thần chí dần mờ mịt. Muốn chạy khỏi, ắt phải tự mình nghĩ cách. Con người Triệu vương thoáng xao động, Trần vương đã dùng mật thám Bắc quốc để chen ép hắn. Chỉ cần toàn bộ triều đình bức tử bọn chúng, thì không ai có thể cản ngược lại mình nữa.

Thế là, khi Trần vương đang thăm án, Triệu vương tích cực hoạt động định thuyết phục các đại si phu trên triều. Nhưng thái độ của bọn rất mơ hồ, vì đêm đó bọn họ từng chịu ơn của Lục gia, nên bây giờ không muốn đắc tội với Lục Quân. Triệu vương càng tức giận, trong tuyệt vọng, lại càng tích cực tự cứu mình hơn.

Chi có điều ngay chính hắn cũng biết, đây chỉ là sự giãy giụa cuối cùng của con châu chấu sau thu*. Nhưng thế thì sao? Hắn không sống tốt, Trần vương cũng không khá hơn hắn là bao.

(*Nguyên câu: Châu chấu sau mùa thu, chẳng nhảy nhót được mấy ngày nữa.)

***

Vào một hôm mưa to, mưa từ trên trời trút xuống như sóng lớn đến từ chân trời, âm thanh chấn động một vùng.

Không có ai canh gác, trong một góc tại thư phòng, Trần vương Lư Thục im lặng ngồi đấy. Trước bàn bày giấy bút, trên giấy Tuyên Thanh chỉ viết một chữ “giết”, nhưng y bất động như vậy đã lâu.

Chỉ vì nhìn thấy đáng về thảm hại của mình mà bệ hạ muốn giết Lư Mộ. Giết Lư Mộ rồi, có lẽ người bị xử tiếp theo sẽ chính là y. Xưa nay phụ hoàng không quan tâm đến bọn họ ai sống ai chết, ông có rất nhiều con trai, người này không được thì đổi người khác. Lòng buồn già biết bao.

Trương lai của Nam quốc, há có thể kỳ vọng vào quân vương như vậy?

Lục tam lang để y tận mắt chứng kiến sự ác độc vô tâm của phụ thân mình, nếu như không phản kháng, kẻ tiếp theo phải chết chính là mình... Lục Quân đang ép y...

Lư Thục nhắm mắt, lẩm bẩm: “Lục Tuyệt Thần... Cái đồ vô liêm sỉ nhà ngươi!”

Y chợt đứng bật dậy, che dù đi ra cửa. Lúc người hầu đến hỏi, Trần vương đã ngồi lên xe: “Đi tìm tam lang.”

***

Mưa rơi tí tách, màn sương dày bao phủ khắp đất trời.

Vừa đi ra khỏi viện của tỷ phu tỷ tỷ, La Vân Họa che dù ngâm nga, tung tăng nô đùa trong màn mưa. Lúc cô bé xoay dù múa, chợt đụng phải một thị nữ xinh đẹp đi đến.

Cầm Nguyệt: “Ồi tiểu nương tử!”

Một thị nữ khác che dù, còn Cầm Nguyệt ôm trong lòng chồng hồ sơ cao cỡ nửa người. Nàng cẩn thận bước đi chậm rãi, tới lúc rẽ ngoặt thì vô tình đụng phải La tiểu nương tử nhảy về phía trước, chồng hồ sơ lập tức rơi xuống.

Cầm Nguyệt hoảng hốt: “Nhanh nhanh, xem hồ sơ có bị ướt không? Đây là hồ sơ của môn khách gửi cho lang quân, không được sơ suất.”

La Vân Họa vội xin lỗi, ngồi xổm xuống giúp nhặt hồ sơ. Tỷ phu của cô bé, tức Lục tam lang Lục Quân là một người miệng độc, nếu vì mình sợ y mà khiến Cầm Nguyệt tỷ tỷ phải chịu phạt, tiểu nương tử sẽ rất áy náy. May mà các thị nữ đi theo Lục tam lang quanh năm đã có khả năng phản ứng rất mạnh. Hồ sơ vừa rơi xuống, các nàng đã nhanh nhẩu lên, sau khi kiểm tra cẩn thận, phát hiện chỉ cần lau sạch bề ngoài là được, chữ bên trong không bị thấm ướt.

Cầm Nguyệt thờ phào, thấy La Vân Họa cầm một cuốn hồ sơ, tuy tiểu nương tử đã đứng dậy nhưng mắt vẫn nhìn chăm chú... Cầm Nguyệt cười lấy vẻ, gờn bảo: “Tiểu nương tử à, mấy thứ này đều là chính sự cơ mật, không thể xem được đâu.”

La Vân Họa ngăn ra, cắn môi, một lúc sau mới “ồ” một tiếng. Cô bé không còn hoạt bát như xưa nữa, không dám đuổi theo Cầm Nguyệt hỏi này nọ, thay vào đó cô bé lại thất hồn lạc phách, che dù rồi đi. Tiểu nữ lang cũng dần trưởng thành rồi, nhìn bóng lưng thời cũng có thể thấy thấp thoáng tiểu giai nhân khuyên thành... Cầm Nguyệt hồ nghi: “Tiểu Họa Nhi bị làm sao thế?”

Các thị nữ Cầm Nguyệt không biết chữ, nhưng lúc La Vân Họa nhặt hồ sơ, cô bé trông thấy một danh sách chờ chém, nằm đầu tiên là một cái tên cô bé không biết, nhưng nằm ngay bên dưới lại chính là Việt Từ Hàn.

Cô bé chỉ biết “Từ Hàn ca ca”, không biết “Việt Từ Hàn” là ai. Nhưng, nhưng... trên đời này có chuyện trùng hợp ư? Có phải Từ Hàn ca ca chính là Việt Từ Hàn đó, có phải đã làm tội ác tày đình nên tỷ phu mới muốn giết không... La Vân Họa im lặng quay về phòng, buồn bã nằm nhào trên bàn.

Cô bé đã dần trưởng thành, cũng bắt đầu có những tâm sự riêng. Cô bé không thể giải bày với người khác, chỉ vào những lúc một thân một mình, yên lặng liếm láp vết thương.

Đợi tới khi thị nữ Linh Tê thấy mãi mà không nghe thấy tiếng nói đùa hoạt bát của tiểu nương tử, đi vào phòng kiểm tra, nàng mới phát hiện tiểu nương tử đã bị cảm lạnh, trán nóng hổi. Linh Tê hoảng hốt, nàng ta là người nhút nhát không có chủ ý, tiểu nương tử vừa bị bệnh, nàng ta lập tức nghĩ đến La Linh Dư.

Bây giờ La Linh Dư đang ở cùng Lục phu nhân và nhị thiếu phu nhân, các nữ quyến tranh nhau chuyện nội trợ, nghe cũng thú vị. Biết muội muội bị bệnh, La Linh Dư lập tức dẫn đại phu đến thăm. Lúc đại phu ở trong phòng chẩn mạch cho tiểu nương tử, La Linh Dư ngồi ngoài phòng, vừa hỏi thị nữ lý do muội muội bị bệnh, vừa cầm lấy tờ giấy trắng do Linh Tê run rẩy đưa tới ——

“Nô tỳ thấy ở trên bàn, là tiểu nương tử viết.”

La Linh Dư cúi đầu, mí mắt giật nhẹ, thấy trên giấy viết: Việt Từ Hàn.

Sau khi đại phu đi ra, La Linh Dư vào phòng ngồi với muội muội một lúc. Ôm muội muội bị sốt mê man vào lòng, nàng sờ trán muội muội, cúi đầu hỏi: “Họa Nhi, ai là ‘Việt Từ Hàn’? Tỷ phu đã làm gì muội à?”

Các thị nữ nói, La Văn Hòa quay về từ chỗ Lục Quân rồi mới đổ bệnh. Nói không chừng có nguyên do gì đó.

La Văn Hòa mơ màng ậm ừ nói gì đấy, La Linh Dư không nghe rõ, cuối cùng đành thôi. Căn dặn thị nữ phải chăm sóc muội muội thật tốt, La Linh Dư cầm lấy tờ giấy viết tên “Việt Từ Hàn” rồi đi. Không phải nàng muốn trách Lục Quân hay cảm thấy Lục Quân bắt nạt muội muội gì cả. Với sự yêu mến của Lục tam lang dành cho muội muội nàng, sợ là chàng thà mắng nàng chứ cũng sẽ không nói Hòa Nhi một câu khó nghe... La Linh Dư cảm thấy chưa xót.

Nhưng ban ngày Lục tam lang làm việc ở phủ nha, chàng không có ở nhà, không lý nào gặp muội muội được.

La Linh Dư quay về phòng ngủ, trong đình viện yên ắng, thị nữ Cẩm Nguyệt đứng ngoài hành lang chớp mắt với nàng, ngón tay đặt bên mép *suyt* một tiếng, rồi lại chỉ vào trong màn trúc. La Linh Dư mỉm môi, trong lòng thoáng động.

Màn đêm mờ mịt, đèn lồng ngoài hành lang đung đưa trong mưa. La Linh Dư tiến vào phòng vén rèm lên đi vào trong, quả nhiên thấy người thanh niên nằm ngủ trên giường. Chàng chưa thay triều phục đỏ rực, dù đang nằm trên giường thiếp ngủ thì vẫn áo xống chỉnh tề. Trang phục sang trọng càng làm nổi bật vẻ lạnh lùng trên người lang quân.

Cuốn sách mở ra úp trên mặt, suối tóc đen nhánh, ngón tay đặt bên mép sách vừa trông rắn chắc, lại có vẻ ảm cúng như ngọc thạch tỏa sáng.

La Linh Dư sờ thấy vật áo chàng đã ướt, nàng khựng lại, cúi người định cời áo ngoài ra thì ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng trên người chàng. Nàng lấy cuốn sách xuống, thấy trên mặt chàng thấm đẫm vẻ mệt mỏi, lòng bỗng thấy đau xót. Chàng vẫn nhắm mắt, khóe mắt xanh đen, hiển nhiên không biết thế từ đã quay về.

La Linh Dư ngồi xuống giường, nhìn về say ngủ của Lục Quân, thị nữ đứng ngoài do dự: “Nữ quân, trước đó lang quân có dặn chúng nô tỳ chuẩn bị nước tắm. Giờ nước nóng đã đun xong rồi.”

La Linh Dư: “Chàng đã ngủ rồi thì tắm thế nào? Để sau hẵng tính.”

Thị nữ: “... Nhưng không phải còn có nữ quân ở đây sao? Lang quân uống rượu, nếu cứ thế ngủ thì sẽ không hay đâu.”

La Linh Dư: “...”

Nàng còn đang định hỏi Lục Quân “Việt Từ Hàn” là ai, nhưng nghe thị nữ nói như vậy, chẳng lẽ ý là bảo nàng giúp Lục Quân tắm? Chuyện này chuyện này chuyện này... không hay đâu!!

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144

Trong màn đêm đen kịt, mưa lớn bao phủ khắp đất trời. Tiếng chày róc rách bên dưới mái hiên nghe như tiếng suối vui tai, khiến người ta thêm phần uể oải lười biếng. Trên đường phố vắng bóng người qua lại, xe ngựa quay về Trần vương phủ chông chênh. Đèn lồng đỏ treo trên đầu xe chao đảo trong màn mưa, ánh sáng đỏ chiếu lên vùng nước đọng dưới mặt đất.

Trong xe, Trần vương nhắm mắt ngồi thẳng, nhưng trong lòng đang nghĩ về nguyên nhân kết quả của những chuyện đã xảy ra. Ví dụ như ——

Có phải nhất định phụ hoàng y sẽ tìm một con dê thế tội không.

Không bức tử được Lưu Mộ, y vẫn rơi vào thế bất lợi.

Quan điểm chính trị bất đồng, kỳ vọng vào tương lai Nam quốc cũng khác biệt, mâu thuẫn giữa y và phụ hoàng cùng các huynh đệ, rồi cũng có ngày sẽ bùng nổ.

Hoàng quyền chưa từng lớn mạnh, nhưng thế gia cũng vậy. Trong lúc hai bên tranh giành nhau, nếu đặt vào thế lực hàn môn, để ba bên đối đầu sẽ ổn thỏa hơn.

Lưu Thục đặt tay lên ngực tự hỏi: có phải nếu ta không tranh giành vị trí kia thì sẽ chết không? Nếu ta không tranh giành vị trí kia, liệu hoài bão chính trị của ta có được thực hiện? Lục tam lang trông đợi vào ta, có phải là kết quả tất nhiên?

Nam quốc giàu có như vậy, nhưng bên trong lại mục nát. Lửa nóng sôi dầu, hoa tươi cái gấm. Chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi, Nam quốc đã bị Bắc quốc nhìn ngó chòng chọc như thế nào, thậm chí hiện tại vì Triệu vương phản bội mà vẫn chưa giải quyết được vấn đề này.

Nếu không có một người thừa kế nội y xuất hiện để xoay chuyển tình thế, thì tương lai Nam quốc sẽ càng lâm vào nguy hiểm. Không giữ được quốc gia thì còn giải quyết ân oán cá nhân làm gì? Mà trong số các huynh đệ của y... có ai có khả năng này?

Người nào cũng chỉ muốn hưởng thụ quyền lợi của đế vương, nhưng chẳng ai muốn chịu nỗi khổ của của đế vương.

Lưu Thục nhắm mắt, làn mi rung lên. Y không ngừng tự hỏi —— Ta ư? Trước kia không muốn tranh vị là vì tự vệ, cũng không muốn tổn nhiều sinh lực. Nhưng bây giờ, chiếm được chỗ ưu tú, ta có nên đứng ra không?

Trần vương Lưu Thục ngồi trong xe liên tục tự hỏi, hỏi từng câu một, trong lòng lại có đáp án. Y vốn là người quả quyết, nên khi càng sáng tỏ thì lòng càng kiên định.

Càng hiểu được vì sao Lục Quân lại làm ra những chuyện này.

...

Đêm mưa nức nỉ, Trần vương ngồi xe đến Lục phủ tìm Lục tam lang. Trong Thanh viện, tam thiếu phu nhân và các thị nữ, người hầu đỡ Lục Quân vào nhĩ phòng, ngồi dựa vào thùng tắm. Bọn họ đỏ mặt hỏi thăm đây, còn Lục tam lang vẫn say chưa tỉnh.

Phu quân có bề ngoài đứng đầu Kiến Nghiệp, sau khi say lại thành ra thế này. Không muốn người khác trông thấy phu quân như vậy, cho nên sau khi đổ nước nóng vào, còn chưa cởi y phục cho lang quân thì La Linh Dư đã nhanh chóng xua thị nữ người hầu ra ngoài. Toàn thân mồ hôi nhớp nhúa, hơi thở gấp gáp, nữ lang xắn tay áo lên, cởi áo cho lang quân đang nằm dựa vào thành thùng tắm ngủ say.

Đặt đầu chàng lên vai mình, dùng sức cởi y phục của chàng ra. Tháo mũ mũ rồi đến áo khoác đỏ, thắt lưng, đai lưng, áo lót, tua đỏ dần dần được gỡ xuống, để lộ trung y màu trắng bên trong. Lại cởi nữa, cơ thể trần truồng. La Linh Dư đổ mồ hôi, háng mi run nhè nhẹ, cởi sạch phu quân của mình như vậy, nàng vẫn có mấy phần xấu hổ.

Thẹn thùng nhìn lại, lông mi giương lên như cánh bướm, mới đầu chỉ là lên kút nhìn, sau đó lại to gan nhìn thẳng.

Lục Quân vốn tinh cợt nhà, dù là thế từ chàng yêu nhất, La Linh Dư vẫn thường xuyên bị chàng giờ trò giữa ban ngày ban mặt. Tuy số lần như thế khá nhiều, nhưng vì lần nào Lục Quân cởi đồ cũng là vì làm chuyện kia, và nàng thường xuyên đắm chìm trong thú đoạn của chàng nên không có tâm tư nhàn kỹ. Hiện tại Lục Quân đang tắm, La Linh Dư mới thực sự nhìn rõ cơ thể chàng lần đầu ——

Vai rộng eo hẹp, giọt nước quanh quần trên tay chân thon dài của chàng, tựa chú rồng đang ngủ đông. Mái tóc dài của lang quân đen như mực, xoa tung bông bênh trên mặt nước, giọt nước treo trên mi chàng rơi xuống sóng mồi cao, xuống cánh môi đỏ thắm, rồi trượt dọc xuống cằm và hầu kết, rơi lên vùng ngực nhẵn nhụi có hình của chàng. Giọt nước tụ lại, hơi nước bao trùm cơ thể chàng, xuống tiếp bên dưới, cách mặt nước mỏng lung, nàng chỉ thấy được hồng hào, cùng với thứ đó xấu hung dũng khiến nàng nửa sống nửa chết... La Linh Dư khẽ rên lên, x vén lấy mép thùng gỗ, dùng tay che gương mặt đỏ bừng xấu hổ của mình.

Âm thầm phi nhỏ một hồi, La Linh Dư xoay mặt đi, ra hiệu mình không được nghĩ nhiều, rồi nàng nghiêm túc nhìn lên mặt Lục Quân. Chàng vẫn chưa tỉnh, sắc mặt tái nhợt, dung nhan tuấn tú. Lông mày đen tuyền, có nét dịu dàng như tranh vẽ. Trên mi dính nước làm ướt mắt chàng.

Điện trai như thế này.

Bình thường chẳng mấy khi chàng không độc miệng, nay La Linh Dư chỉ mới nhìn một lát thôi mà còn tim đã đập rộn rã, nàng tiến lên trước, nhẹ nhàng hôn lên cánh môi mềm mại của chàng. Bình thường vuốt ve đều là chàng chủ động, là chàng nắm quyền kiểm soát, chàng muốn nhẹ nhàng thì sẽ nhẹ nhàng, muốn mạnh mẽ thì sẽ mạnh mẽ. Vì vậy bây giờ La Linh Dư muốn nếm thử xem, rốt cuộc môi của chàng có vị gì.

Chạm rãi lướt qua, môi chàng mềm thật đấy, còn nếm được cả mùi rượu mạnh... La Linh Dư như tìm được món đồ chơi vui vẻ, hơn nữa cũng dần mê muội. Nàng không nén nổi cảm giác rạo rực trong lòng, vòng tay quanh

cổ chàng, lựa góc độ để hôn chàng, còn định cạy răng chàng ra.

Hơi nóng bốc lên, lưu luyến chẳng rời.

Chợt cảm thấy thân thể dưới người rung lên, trên đỉnh đầu truyền tới tiếng cười đùa: “Không biết bình thường ta bỏ mặc muội muội thể nào mà muội muội lại dối khát như vậy, ngay cả ta đang ngủ cũng không tha.”

La Linh Dur: “...!”

Nàng cứng người, lập tức lùi ra sau, nhưng y phục trên đất làm nàng trượt chân suýt ngã, may mà Lục Quân đứng dậy chụp lấy nàng kịp thời... La Linh Dur tro ra, thấy chàng trần truồng đứng lên, thế là hét lớn: “Không được đứng dậy!”

Nhưng muộn rồi. Lục Quân không chỉ đứng dậy mà còn kéo nàng nữa. Chàng nửa cười nửa không, ôm lấy vòng eo thon thả của nàng, kéo La Linh Dur vào thùng nước, ngồi trong lòng chàng.

Nước chảy *rào rào*, trong thùng tắm có thêm một người thì nước sẽ trào ra, mặt đất ướt sũng, y phục dưới đất cũng bị dính ướt. La Linh Dur liếc nhìn, đập vào vai Lục Quân, bực tức nói: “Xem huynh kia! Làm nước văng khắp nơi, lát nữa thị nữ đến dọn dẹp sẽ tưởng chúng ta làm gì đấy!”

Lục Quân cũng đưa mắt nhìn, thờ dãi nói: “Đúng là không hay thật. Hôm khác mời Dur Nhi muội muội đến ngâm suối nước nóng vậy, như thế sẽ không sợ văng nước nữa.”

Suối nước nóng ngoài trời, nhiệt độ vừa phải, lại có công hiệu trị bách bệnh, đến người thường cũng chưa thấy bao giờ.

La Linh Dur nghe vậy thì tò mò: “Muội chỉ mới nghe suối Hoàng Nữ ở Lỗ Sơn, nhưng vì quá giá trị nên đã bị mấy đại thế gia mua đứt, chưa đến đó bao giờ. Lục gia cũng có suối nước nóng sao?”

Lục Quân cúi đầu nhìn nữ nhân trong lòng, áo mỏng trên người ướt sũng, có thể thấy rõ thứ mềm mại đầy đặn trước ngực. Chàng có cảm giác miệng lưỡi khô khốc, ánh mắt tối đi, nhưng vẫn giữ bình tĩnh. Lục Quân gợn tay nhéo mũi nàng, mỉm cười nói: “Dur Nhi muội muội đáng thương, chưa được thấy suối nước nóng bao giờ. Coi như muội già được phu quân tốt rồi đây, không biết đã để muội mờ mang bao nhiêu kiến thức.”

La Linh Dur trừng mắt mắng: “Mặt dày vô si! Chẳng lẽ toàn là huynh tốt chứ muội không có điểm tốt hả?”

“Dĩ nhiên muội muội cũng có điểm tốt chứ,” Lục Quân cọ mũi vào nàng, đôi môi như có như không lướt qua trán nàng, bên má, cánh môi, mắt chàng đọng đầy ý tình, “Sao muội muội lại đẹp thế này kia chứ? Mắt, mũi, miệng, chỗ nào cũng đẹp. Người xưa có bài phú nói thế nào nhỉ? Thêm một phần thì quá cao, nếu bớt một phần thì quá thấp; thoa phấn vào thì trắng quá, thoa son vào thì đỏ quá...”

(*Câu trích trong bài “Đăng Đồ Từ hảo sắc” khi Tống Ngọc khen một người con gái có sắc đẹp mười phần vẹn mười, toàn bộ bài mời đọc ở cuối chương.)

Giọng Lục tam lang trầm thấp lạnh lùng êm tai, lời nói ra khi không độc miệng là lại dễ nghe như thế đấy. Chàng dán vào tai La Linh Dur khen nàng đẹp, La Linh Dur được khen tới mức nở ruột nở gan. Nàng cố cắn môi nên tiếng cười, ngược mắt lên nhìn chàng.

Lục Quân vừa nói vừa vén áo ướt của nàng lên. Cảm giác quen thuộc ập đến, như có một vầng sáng nhạt bao phủ lấy gò ngực đầy đặn trắng muốt kia. La Linh Dur thấp giọng rên *um*, cách y phục nắm lấy tay chàng, không để chàng làm bậy. La Linh Dur nghiêng rằng: “Huynh không mệt hả? Vừa này còn mệt tới mức thiếp ngủ nà.”

“Sao có thể để muội muội phí tâm được, giờ ca ca không ngủ nữa. Hai ta vẫn chưa thử ‘tắm uyên ương’ lần nào.” Lục Quân dán vào vành tai đỏ như máu của La Linh Dur, khẽ cười, “Muội muội không muốn thử sao?”

Có thứ chạm nhẹ vào nàng.

La Linh Dur biến sắc, biết lần này khó mà thoát được, đầu óc nàng mơ màng, cố gắng nghĩ xem có phải mình quên điều gì không. Hơi nước bốc lên, hai người tựa vào nhau hôn môi, y phục trên người nàng dần bị trút bỏ. Chàng cúi đầu hôn lên bờ vai nõn nà của nàng, tay đặt trên hõm vai đang run rẩy. Lục Quân thờ dãi: “Hôm vai muội muội đẹp quá, nếu thả cả Cầm vào đây cho nó bơi, thì đúng là cái thú trên đời.”

La Linh Dur kinh hãi, ôm cổ chàng chôn mặt vào trong: “Muội không muốn đâu. Đáng sợ quá.”

Lục Quân tiếc nướ, không nói gì, cũng không biết suy nghĩ đó đã tan biến chưa. La Linh Dur ngược cổ lên, giọt nước lướt qua bờ môi, nàng chợt nhớ tới một chuyện, móng tay bấm vào vai Lục Quân. Lục Quân hít hà dừng lại, nhướn mày nhìn nàng: “Sao hà, làm muội không sáng khoái à?”

La Linh Dur: “Đáng ghét, huynh cũng biết thế hả! Chỉ là muội chột nhớ ra vì sao muội tới tìm huynh... Họa Nhi bị cầm, huynh có biết không?”

Lục Quân nhàu mày. Chàng không ý kiến gì với La Vân Họa, trái lại còn rất có hảo cảm với cô bé. Nhưng chàng đang động tình mà La Linh Dur lại nhắc đến muội muội nàng, thật sự tâm trạng của Lục Quân cũng không tốt lắm.

Chàng không đáp mà chỉ *um* một tiếng. La Linh Dur quan sát sắc mặt chàng: “Hình như có liên quan đến một người tên là ‘Việt Từ Hàn’. Tuyệt Thần ca ca có biết người này không?”

Lục Quân khựng lại: “Không biết.”

La Linh Dur ngày càng hiểu sự thay đổi nhỏ trong mắt chàng, vừa bực mình vừa buồn cười, lờm chàng: “Lại lừa muội nữa rồi. Chắc hẳn huynh biết! Tuyệt Thần ca ca, nói cho muội biết đi.”

Lục Quân cúi đầu nhìn xuống dưới, ánh mắt chàng thay đổi mấy lượt, cuối cùng vẫn không nổi giận. Lục Quân hỏi: “... Đó là ai, nhân tính của muội hà?”

La Linh Dur: “Lục Quân!”

Lục Quân lạnh lùng đáp: “Muội cứ muốn nằm trong lòng ta thảo luận về nam nhân khác với ta hà?”

La Linh Dur đảo mắt, làm ra vẻ vô tội. Nàng định nói gì đó thì đôi môi đã bị Lục Quân khóa lại. Dán môi hôn, giọng Lục Quân nghe mơ hồ: “Muội muội ngoan im lặng nào, đừng cố khích ta nổi giận... Ca ca mệt mỏi nhiều hôm, nãy ngày nay toàn tiếp xúc với công văn, không được gặp muội muội, nói chuyện với muội muội. Nếu muội muội chọc tức ta, thì đúng là tàn nhẫn...”

La Linh Dur ngẩn người, khóe mắt trông thấy sắc đen ở đáy mắt chàng, là dấu vết dù có giả ngủ cũng không hết. Nàng chợt thấy đau lòng thay Lục Quân, không muốn khiến chàng khó chịu nữa. Nàng thả lỏng mình, để cơ thể như cánh hoa cho chàng mở ra, để chàng đi vào.

...

Nước nóng dần nguội đi, trên đất ướt sũng. Rèm bay tứ tung, trong rèm là cảnh phong tình, so với tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ thì đúng là gãi vào tiếng lòng.

Trong hơi nước mênh mông, nữ lang làm nũng: “Ca ca, như thế có khiến huynh sáng khoái không?”

Một lúc lâu sau, tiếng lang quân thờ dốc tăng lên, run rẩy, trầm khản: “Được, được... Hôm nay muội muội đúng là hiểu chuyện.”

La Linh Dur bật cười. Nàng học chàng nói chuyện, xinh đẹp tuyệt trần câu mắt hôn chàng: “Chỉ mới thế thôi mà!”

...

Lặn qua lộn lại, mưa gió tung bay.

Lúc đầu là nữ lang bị đè trong thùng nước tắm, sau đó đổi sang không gian nhỏ hẹp. Hiếm khi nàng biết điều như vậy, Lục Quân càng trở nên hứng thú, ôm nàng ra khỏi thùng tắm, đi đến trên giường gầy vò.

Mồ hôi đầm đìa, đang tận hưởng niềm vui thì chợt có thị nữ ở bên ngoài báo: “Lang quân, Trần vương điện hạ cầu kiến.”

Trên giường ở trong phòng, chần nệm bị ném xuống đất, Lục tam lang nằm trên người La Linh Dur khựng lại, toan đứng dậy. La Linh Dur dưới thân chàng vốn rúc mặt vào trong chân, chàng vừa đứng lên thì nàng đã xoay người ôm cổ không cho chàng đi. La Linh Dur tức giận: “Không được đi! Mỗi lần y tìm chàng là chàng lại đi, y quan trọng hơn muội hả? Để y chờ một lúc thì có sao?”

Lục Quân: “... Không phải muội muội ghen đấy chứ?”

La Linh Dur hừ nói: “Để hôm nào muội cũng tìm một người bạn tốt, người ta gọi muội đi là đi gọi muội đến là đến, để xem huynh có cảm nhận gì!”

Lục Quân bật cười: “Thế thì không cần. Ghen một người lắm, bây giờ ca ca đã khó chịu lắm rồi, chẳng qua là vui vẻ trong đau khổ mà thôi... Nếu muội muội đã không muốn ca ca đi, vậy ca ca sẽ ở lại với muội một lúc. Cơ

hội khó có được, nhất định hôm nay ca ca phải được sáng khoái.”

La Linh Dư: “...!”

Lần nữa bị đề xuống, nàng hải hùng: “Muội, muội muội không có ý đó...” Nàng chỉ muốn tức giận Trần vương, nói với Lục Quân hai câu thôi mà.

***

Cuối cùng khi Lục Quân y phục chỉnh tề xuất hiện trước mặt Lư Thục thì Lư Thục đang ngồi dựa bên cửa sổ, đã bày cờ xong. Y cúi đầu nhìn bàn cờ nghĩ ngợi, chợt thoáng thấy đối diện có tay áo vung lên, Lục tam lang ngồi xuống.

Lư Thục ngẩng đầu lên, thấy vết máu trên môi Lục Quân thì bất giác ngăn người, im lặng —— y đã thôi hề thấy Lục Quân sờ môi thì sẽ tưởng là Lục Quân bị thương rồi.

Lục Quân sờ môi mình, cười khê: “Đề huynh chê cười rồi. Mèo nhỏ nhà ta dữ quá, vô tình bị cào hai cái.”

Lư Thục không nói gì, chỉ biết gật đầu: “... Người cũng thích, dữ như vậy mà.”

Quá đơn giản, dễ không chế, Lục tam lang trái lại lười biếng, không có hứng thú. Muốn ngang tài ngang sức với chàng, dĩ nhiên La Linh Dư không phải nữ tử bình thường.

Lục Quân nhướn miêng cười, không nhịn được chia sẻ nỗi đắc ý trong tình huống với Lư Thục. Sắc mặt lạnh lùng của Lư Thục cũng dần bình tĩnh lại, trong mắt thấp thoáng ý cười. Trần vương chậm rãi nói: “Người như vậy, tốt lắm”

Lục tam lang cúi đầu pha trà cho người đối diện, thờ ơ nói: “Cũng không biết A Man định làm gì đây? Có phải vì chuyện xảy ra đêm đó mà tìm ta không?”

Lư Thục lắc đầu.

Y không nói nhiều nhưng nghĩ rất nhiều. Nghĩ thông suốt rồi thì càng không muốn nói nhiều. Lư Thục nhúng ngón tay vào trong ly nước, viết chữ cho Lục Quân ngồi đối diện đọc: “Hiện tại, điều quan trọng hơn là nên cứu Hành Dương vương thế nào?”

“Ta bị phụ hoàng và Triệu vương đề mắt, không thể ra tay từ trong được. Nhưng Hành Dương vương không đáng chết vì tư tâm của phụ hoàng. Tư Mã tự phòng bị nghiêm ngặt, người bình thường không thể ra vào, ta cần tìm một lý do không liên quan.”

“Tam lang cảm thấy... tìm người cướp ngục như thế nào?”

Lục Quân nghiêm mặt, ấn đường giật mạnh. Chàng đột ngột nhìn chàng công tử nho nhã đối diện: “Lư Thục, cướp ngục! Huynh đã chuẩn bị đối địch với phụ hoàng mình rồi ư?”

Lư Thục bình tĩnh đáp: “Đúng vậy.”

Sớm muộn gì cũng đi tới bước này, chỉ bằng chuẩn bị sẵn sàng ngay từ đầu. Y không phải là người do dự, Lục Quân giúp y nhìn rõ chân tướng, nên y cũng nhanh chóng đưa ra quyết định hơn.

Lư Thục hát quân cờ trên bàn, đứng dậy nhìn màn mưa ngoài cửa sổ, lạnh giọng nói: “Nam quốc, cần một người, kế nhiệm giữ gìn.”

***

Tối hôm ấy, Lục Quân và Lư Thục bàn chuyện suốt đêm.

Lục phủ vẫn còn ngheñh đón một vị khách khác. Lục nhị lang đứng đó, tiếp đón một ông cụ.

Công chúa Lư Đường đã tránh đi ra ngoài, Không tiền sinh quý xuống bên chân Lục nhị lang, cầu khẩn: “Nhị lang, ngày xưa ngài có quan hệ tốt với công tử nhà ta. Nay công tử nhà ta bị giam trong Đại Tư Mã tự, sợ là sẽ phải chết. Nhị lang, ngài có thể cứu công tử của chúng tôi không?”

Thật ra Lục Hiến không có giao tình tốt gì với Lư Mộ cả. Không tiền sinh chỉ là có bệnh vái từ phương, khắp thành Kiến Nghiệp này, có lẽ chỉ có Lục nhị lang Lục Hiến — người quan hệ họ hàng với Trần vương điện hạ — là có thể nhúng tay vào chuyện của Lư Mộ.

Lục Hiến đỡ Không tiền sinh đứng dậy, nói: “Chuyện này do ta mà ra, là ta đề ngài ấy về, nhưng không ngờ... Ta sẽ cứu ngài ấy.”

Cho dù phải cướp ngục!

——

(*) Chú thích bổ sung: Theo *Đăng Đồ Từ hảo sắc phú*, Đăng Đồ Từ báo với Sở vương rằng Tống Ngọc là một nữ nam rất có tài ăn nói, nhưng lại hảo sắc, cho nên tuyệt đối không được để cho Tống Ngọc đến hậu cung. Nghe được những lời ấy, Tống Ngọc đã phản kích. Tống Ngọc đến trước Sở vương xin Sở vương làm chứng nhân phán xử xem thử ai mới là kẻ hảo sắc. Tống Ngọc nói rằng:

“Mĩ nữ trong thiên hạ, không đâu đẹp bằng gái nước Sở; nữ tử nước Sở không đâu đẹp bằng gái ở quê thân; mĩ nữ ở quê thân không đâu đẹp bằng cô gái ở cách vách nhà thân. Cô gái cách vách nhà thân nếu thêm một phần thì quá cao, nếu bớt một phần thì quá thấp; thoa phấn vào thì trắng quá, thoa son vào thì đỏ quá. Chân mày như lông chim cao vút, da như tuyết trắng, eo thon, răng trắng. Giai nhân tuyệt đại như thế lại trèo tường nhìn thân suốt 3 năm, thế mà thân không hề động tâm, như vậy lẽ nào lại cho thân là kẻ hảo sắc? Ngược lại, Đăng Đồ Từ chẳng ra gì. Đăng Đồ Từ có vợ xấu, vợ ông ta đầu bù tóc rối, hai tai dị dạng, môi cong ra ngoài, hàm răng cao thấp không đều, bước đi tạp tễnh, lại thêm lưng gù, toàn thân đầy ghẻ chốc. Đăng Đồ Từ rất thích bà ta, cùng với bà ta sinh 5 người con. Đại vương xem, chỉ cần là cô gái là Đăng Đồ Từ thích ngay, cho nên ông ta hảo sắc hơn thân.”

Kì thực, nếu lấy quan điểm hiện đại để đánh giá, Đăng Đồ Từ không bỏ vợ từ thuở hàn vi là việc đáng để tán dương. Nhưng khẩu tài của Tống Ngọc phi phạm, Sở vương bị ông ta thuyết phục đắm ra mê muội phán định Đăng Đồ Từ là kẻ hảo sắc. Phán định đó khiến cho Đăng Đồ Từ từ đó về sau phải mang trên người tội danh hảo sắc, và trở thành đại danh từ chỉ kẻ hảo sắc.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 145

Giọt mưa tí tách rơi trên bề cửa, tựa đoá sen sớm nở chóng tàn. Một cơn gió lạnh thổi qua mang theo nụ hoa ướt đẫm trên cành cây nặng trĩu, phò bay dưới mái hiên cửa sổ, mùi hoa như say.

Ánh đèn nhạt hắt lên hai chàng thanh niên bên khung cửa.

Lục tam lang hỏi: “Huynh định tìm ai cướp ngục?”

Trần vương Lư Thục trầm tư: “Có lẽ, không cần tìm. Ta đang, chờ một, tin tức.”

Nói chuyện chưa được một canh giờ thì bên ngoài có người gõ cửa, Lư Thục nghiêng đầu, có cảm giác như nhìn hoa trong sương mù vậy, y thấy một nữ lang ôm hoa đi vào phòng. Nàng mặc váy lụa màu xanh tím, dây buộc thắt lưng nhiều màu, mái tóc dài được búi đơn giản, gương mặt lộ ra bên cửa, chỉ nhìn thoáng qua thôi mà vẫn cảm nhận được sắc đẹp chìm sa cá lặn.

Lục Quân nhướn mày: “Sao muội lại đến đây?”

La Linh Dư cúi gùc ra, thốt thà đi vào. Nàng tròn mắt nhìn lướt qua hai lang quân, mỉm cười bảo: “Muội thấy hoa trong sân bị mưa làm ướt, sắp rụng hết rồi, thấy tiếc nên cùng các thị nữ ra hái hoa. Muội cố tình cầm hoa, chợt nghĩ phu quân và công tử nói chuyện khuya quá, khó tránh khỏi mệt mỏi, nên mới đem hoa đến đây. Người hương hoa đêm, có lẽ sẽ giúp hai vị lang quân lấy lại tinh thần?”

Trần vương nghe vậy, bèn đưa mắt nhìn bó hoa đặt trên khay trong tay nàng. Thứ đựng hoa là khay ba chân hình cánh sen làm từ gỗ đen, ở giữa cắm mấy loại hoa không biết tên, đỏ vàng trắng có đủ, cao thấp không đồng

đều, có hoa có nụ, có cánh xanh lá xanh như đại thụ xum xuê.

Khéo léo thế này... Trần vương nhìn La Linh Dư, La Linh Dư lập tức hiểu được ẩn ý, quý xuống bày hoa ra, cũng cười giới thiệu: “Mấy loại hoa này là lan huyết nhung, tú cầu trắng, từ đằng, thuộc được, trúc   xanh và hoàng dương.”

Trần vương ngạc nhiên: “Nhiều tới vậy sao?!” Có thể phối hợp nhiều loài hoa khác nhau một cách hài hòa như vậy, đẹp mà không rối, e rằng nữ lang bình thường khó bề làm được.

La Linh Dư nghe thế thì vui vẻ, trong lòng đắc ý. Vì bình thường thái độ của Trần vương với nàng quá lạnh lùng, có phê bình kín đáo. Nếu đã là bạn tốt nhiều năm, dĩ nhiên tính cách sẽ có phần tương đồng với nhau, Lục Quân có thể thấy khuyết điểm trên người La Linh Dư thì Lư Thục cũng thế. Chỉ có điều Lục Quân có thể chấp nhận, học cách tán thưởng; nhưng còn Lư Thục có lẽ vì tránh hiềm nghi, hoặc có lẽ vì không thích thật, mà phản ứng của y với La Linh Dư rất lạnh nhạt.

La Linh Dư không phục. Không phải nàng muốn toàn bộ bạn bè của Lục Quân phải khom lưng trước mình, nhưng chí ít cũng phải tán thưởng mình chứ?

Dù eo mỗi lưng đau chân tê rần, nàng cũng phải trang điểm khéo léo, đến cắm hoa cho Lục Quân và Trần vương. Sau khi Trần vương thưởng thức, La Linh Dư càng được khích lệ, càng thần khăn giới thiệu toàn diện, nụ cười càng xán lạn.

Lục Quân ngồi cạnh nửa cười nửa không, nói một câu: “Không biết ta và A Man có một không, nhưng trông muội hằng hái thật đấy.”

Giọng chàng mập mờ như có ẩn ý. Hai tai La Linh Dư đỏ ửng, biết chàng ám chỉ rõ ràng trước đó nàng không thích Trần vương đến quấy rầy, rõ ràng nàng là hét không muốn nghỉ ngơi, nhưng chỉ chớp mắt sau nàng đã khôi phục lại như cũ, tích cực tới biểu hiện.

La Linh Dư làm như nghe không hiểu, tiếp tục bình tĩnh mỉm cười. Thị nữ đem trà vào, nàng ngồi xuống pha trà cho hai lang quân. Trần vương Lư Thục nhướn mày, nhìn nàng thêm mấy bận. Lúc bàn tay trắng nõn của nữ lang đưa trà cho y, y hơi hoảng hốt.

Dưới đèn nhìn mỹ nhân, mỹ nhân càng thêm yêu kiều. Lư Thục bất giác nghĩ đến một giai nhân khác mà mình ngày nhớ đêm mong... Mất y tới đi, bụng nghĩ đang là mùa hè oi bức, không biết nàng có bị bệnh không, bao giờ mình mới có thể xong việc, bao giờ mới được gặp lại nàng đây.

La Linh Dư rót trà cho Lục Quân, cung kính mời: “Mời phu quân dùng trà.”

Lục Quân một tay nhận trà, một tay chỉ vào trán nàng, vừa như giận lại vừa như than: “Linh Dư ơi là Linh Dư.”

Thân thiết thế đấy, vừa trách nàng nhiều chuyện lại vừa thích nàng nhiều chuyện. Tầm mắt của Lục tam lang rơi lên gương mặt trắng của nàng, sống mắt chàng lấp lánh như muôn ngàn hoa, khiến nữ lang dò mắt. Tim La Linh Dư đập thình thịch, ngoảnh mặt đi nơi khác, gợn tay che trán, mắng: “Phu quân đừng làm thế, có khách ở đây mà.”

Lư Thục chỉ biết nói: “Hong tự thêm hương, tam lang thỏa mãn thật đấy.”

Lục Quân cười một tiếng rồi lắc đầu. Dư vị trong đó, tự mình biết là được.

La Linh Dư vừa xuất hiện, dù nàng không xen lời và cũng chỉ tập trung pha trà, thì Lư Thục và Lục Quân cũng không thể phớt lờ nàng mà trò chuyện say sưa được. Kiên trì nửa canh giờ, đợi mưa ngớt hạt, Lư Thục bèn đứng dậy tạm biệt.

Trong lòng y thấy tiếc, từ sau khi Lục tam lang thành thân, y không thể chuyện trò với tam lang đầu đêm suốt sáng được, những tháng ngày cùng ăn cùng ở đã kết thúc rồi. Có phải do tam lang cười La Linh Dư, rồi vì La Linh Dư không thích mình mà sau này quan hệ giữa mình với Lư Thục sẽ bị ảnh hưởng, ngày càng lạnh nhạt không?

Lư Thục đứng dậy từ giả, Lục Quân chỉ mới nhúc nhích thì La Linh Dư đã tích cực giành trước: “Để muội tiễn công tử ra cửa!”

La Linh Dư che ô, cùng thị nữ người hầu tiễn Trần vương Lư Thục. Mấy lần Lư Thục tò vò không cần đưa tiễn, nhưng La Linh Dư không nghe. Thế là Lư Thục đành thôi nói thật, y hơi sợ vị phu nhân này của Lục Quân.

Tiễn người tới cửa viện, lúc tạm biệt, La Linh Dư mới lên tiếng: “Mong công tử lựng thứ cho, không phải muội cố tình xen ngang giữa công tử và phu quân, ngăn không cho hai người trò chuyện. Chỉ có điều phu quân đã thức đêm nhiều ngày, vì chính sự nên đã mấy hôm chẳng không về nhà, không được ngủ nghỉ đầy đủ. Lúc chiều muội thấy chàng mệt tới mức ngủ thiếp khi đang đọc sách.”

“Nếu là lúc khác thì muội sẽ không ngăn công tử và phu quân nói chuyện đến sáng, nhưng tối nay thì không được. Phu quân muội cần nghỉ ngơi, muội biết phái nam như công tử không cho rằng tiểu tiết đó là đúng, nhưng muội lại không nỡ nhìn phu quân chịu khổ. Nếu có thể ngăn thì muội sẽ ngăn, dù cả phu quân và công tử đều không vui.”

Nói đoạn, nàng gấp người vái Trần vương một lạy. Trần vương ngăn ra, vội và né tránh. Giờ mới biết thì ra không phải mình ảo giác, mà La Linh Dư thật sự không dễ y được thoải mái, ép mình phải ra về.

Trần vương thấp giọng: “Không sao, là ta thiếu suy nghĩ.”

Y che dù, trong đêm rét buốt nhìn nữ lang dịu dàng mỉm cười rồi xoay người, được người làm hộ tống quay về phòng. Trần vương không nhận được gọi nàng, lúc nữ lang thối mắc ngoài đầu nhìn lại, Trần vương khẽ nói: “La muội muội, tam lang, vốn cô độc, có thể lấy được muội, là phúc phận của cậu ta.”

“Muội phải chăm sóc, cậu ta thật tốt.”

“Muội, rất tốt. Muội và tam lang, trai tài gái sắc, rất, xứng đôi. Thế gian này, không có ai hơn được hai người. Hai người, phải ăn ái, đừng phụ lòng nhau.”

La Linh Dư ngạc nhiên, cách rèm mưa nhìn gương mặt điềm đạm của y, lòng nàng dao động. Trần vương và Lục Quân là bạn tốt nhiều năm, có điều Trần vương không thích nói chuyện, cho nên tuy La Linh Dư và Lục Quân thành thân đã mấy tháng, thì đây mới là lần đầu nàng nghe thấy Trần vương thừa nhận hai người xứng đôi. La Linh Dư vui vẻ hân hoan —— cuối cùng nàng cũng được bạn tốt của Lục Quân thừa nhận rồi.

Thế là nàng quyết định nếu Trần vương đã thích hoa, thì ngày mai trời trong phải tặng thêm một ít mới được.

La Linh Dư vui vẻ về phòng, vừa bước vào thì thấy Lục Quân vẫn còn ngồi ở chỗ cũ, khay trà chưa dọn, vẫn dáng vẻ phong lưu, ngồi thẳng cụp mắt nhìn trà trên bàn, rõ ràng là chờ nàng. Nữ lang dừng bước, không đợi Lục Quân lên tiếng trách móc, nàng đã chớp mắt lặng lẽ đi tới ngồi cạnh, ôm lấy cổ chàng, nước mắt chực trào.

Lục Quân lạnh lùng: “Khóc với ta cũng vô dụng.”

Một lúc sau lại cảm thấy cổ ướt ướt, chàng không nhìn được giắt giắt, đưa tay nắm lấy vai nàng, âm thanh dịu đi, “Khóc cái gì? Ai chọc muội hả?”

La Linh Dư ngược mắt lên, rưng rưng nói: “Không ai chọc hết. Ca ca, chỉ là muội thấy phu quân mệt mỏi mà còn phải cố gắng gượng, muội đau lòng lắm.”

Lục Quân: “...”

Chàng nhướn mày, ý thức được mình lại mềm lòng bị nàng đùa.

Nhưng đến thì đến cho trót, Lục Quân giọng say sờ ngực nàng, chế giễu: “Đau lòng? Mít Ướt cho ca ca sờ thế này thì còn đau lòng nữa không? Có thể dùng để xỉ xóa lỗi đuôi bạn ta về không?”

La Linh Dư run bắn người, mặt đỏ bừng, trong lòng thầm nắn đồ lưu manh, song vẫn để mặc chàng sờ soạng. Chàng nhẹ nhàng vịn về, ngón tay dịu dàng sờ khiến eo nàng như nhũn ra, mềm oặt. La Linh Dư cắn môi để nén tiếng rên trong cổ họng, mặt chôn vào giữa hóm cổ chàng, nức nở: “Thật mà, muội không lừa huynh đâu. Tuyệt Thân ca ca không chú ý giữ gìn sức khỏe, muội lại yêu ca ca quá, nên dĩ nhiên sẽ để tâm đến ca ca rồi. Đã mấy ngày rồi ca ca chưa chớp mắt, tối nay nên đi ngủ thôi.”

Nàng nói rất nhiều và cũng rất cơ trí, giấu lý do và sự quan tâm của mình vào trong lời, nhiều lần nhắc nhở Lục Quân, lại ôn tồn nhỏ nhẹ nên không khiến chàng mất hứng. Từng chuyện một đều thuận theo ý chàng, khiến Lục Quân vô cùng sung sướng. Chàng thờ dài, biết vì sao có rất nhiều người nhận ra La Linh Dư có tâm cơ mà vẫn thích chơi với nàng.

Thù đoạn như thế kia mà, nàng muốn lấy lòng một người là chuyện quá dễ dàng. Ngay đến chàng bình tĩnh là vậy, biết rõ thù đoạn của nàng, nhưng vẫn được nàng vỗ về vui vẻ.

Ai cười được nữ lang như nàng đúng là phúc phận. Lục Quân và nàng thân thiết như vậy cũng là vì có nàng thích chàng.

Lục Quân ôm La Linh Dư vào lòng, hôn bảo: “Muội muội ngoan, trời tối rồi, muội đừng âm ỉ nữa, đi nghỉ với phu quân nhé?”

La Linh Dư lo lắng: “Phu quân bị đục che mắt hà.”

Lục Quân cười khẽ: “Nghĩ gì thế? Đồ háo sắc.”

La Linh Dư lườm chàng, nhưng vẫn thân thiết ôm cổ chàng, để chàng bế nàng lên giường, lúc này mới tắt đèn đi ngủ.

Một đêm mưa rơi rả rích.

Lục tam lang và La Linh Dư dựa đầu vào nhau ngủ, một đêm mộng đẹp.

***

Môn khách của Hành Dương vương Lưu Mộ là Không tiền sinh lặng lẽ lên vào thành Kiến Nghiệp, nhờ cậy quan hệ khắp nơi, muốn cứu giúp Lưu Mộ. Sau nhiều lần vô vọng, Không tiền sinh được bạn cũ ám chỉ, ý thức được giờ Lưu Mộ đã rơi vào tử cục, người bình thường không dám cứu, không muốn rước họa vào thân.

Không tiền sinh gửi tin cho chủ cũ của mình là thái hậu. Nhưng tin như đá chìm đáy biển, ngay tới thái hậu cũng không màng sống chết của người con út.

Không tiền sinh sợ hãi, lúc này mới nhận ra Lưu Mộ đã rơi vào đại họa. Ông cuống lên, vội đến Lạc gia cầu cứu Lục nhị lang. Không ngờ hiện tại các lang quân Kiến Nghiệp tránh chuyện của Hành Dương vương như tránh tà, thế mà Lục nhị lang lại đồng ý.

Không tiền sinh nửa tin nửa ngờ.

Nhưng ông không biết mọi hoạt động của ông ở Kiến Nghiệp đều có kẻ theo dõi. Ông ta mới gặp Lục nhị lang ở trong phủ, thì ngày hôm sau đã có người báo lại chuyện này với Trần vương Lưu Thục. Lưu Thục trầm ngâm: cuối cùng sẽ là Lục nhị lang ư?

Với quan hệ của Lục nhị lang, thật sự rất dễ để thám thính. Phu nhân của Lạc Hiến là Ninh Bình công chúa Lưu Đường, là muội muội ruột của Lưu Thục. Lưu Thục tùy ý hỏi Lưu Đường vài câu, tiểu công chúa muốn che giấu cho phu quân nên ấp úng lúng túng, lập tức Lưu Thục hiểu ra ngay.

Lưu Đường cuống lên: “Ca ca, huynh đừng thế mà! Muội không nói gì hết, phu quân của muội cũng không làm gì cả!”

Lưu Thục bình tĩnh đáp: “Thì huynh cũng vậy.”

Lưu Đường không hiểu lời chàng lắm, chỉ biết lo lắng thấp thòm, khi Lạc Hiến về nhà, nàng lập tức nói cho hắn biết là huynh trưởng mình có ghé đến, sợ là huynh ấy đã hiểu nhầm Lạc Hiến. Lạc Hiến mơ màng, ngày trước Trần vương đến nhà đều toàn trực tiếp đi tìm tam đệ, sao bây giờ đã bắt đầu bước vào viện của mình rồi?

Lạc Hiến thấp thòm, tuy sợ Lục tam lang chê rắc rối không chịu giúp đỡ, nhưng hắn lại sợ Lưu Thục mượn chuyện này gây sự hơn, thế là hắn đành phải đến cửa Thanh viện nhờ Lục Quân giúp.

Lục Quân cũng bắt ngờ vì nhị ca muốn cứu Hành Dương vương, nhưng sau khi nghe nhắc đến phản ứng của Lưu Thục, chàng nhếch mép, trấn an qua loa người huynh trưởng: “Không sao. Y đang chờ mong huynh đấy.”

Lục nhị lang càng hồ đồ, nhưng ngắm một lúc lâu rồi cuối cùng vẫn nhắm mắt bỏ qua, nếu tam đệ đã không ngăn cản thì làm chuyện kia cũng không sao.

***

Hoàng đế bệ hạ hy vọng Hành Dương vương chết đi, nhưng Hành Dương vương vốn vô tội, bị giam trong Đại Tư Mã tự, quản ngục cũng không biết nên thẩm tra gì, phải định tội cho vị quận vương này như thế nào.

Cấp trên của họ – tức Trần vương Lưu Thục lại có thái độ rất mập mờ. Một ngày sau, bất kể Hành Dương vương có như thế nào, Lưu Thục cũng không hé răng một lời. Các thuộc hạ dần ý thức được điều gì đấy, rồi rít nê tránh phiền phức lớn là Hành Dương vương.

Mà nếu như là mâu thuẫn không thể hòa giải, Lục nhị lang tự thấy có làm khác đi cũng vô ích. Hoàng đế quá cương quyết, y hết trong giấc mơ của hắn, đa số mọi người đều hy vọng Hành Dương vương chết đi. Nếu Hành Dương vương chết, bọn họ sẽ ngại thái độ của bệ hạ nên chẳng ai chia buồn cùng người thiếu niên quận vương này.

Lạc Hiến muốn cứu Lưu Mộ, không muốn Lưu Mộ chết vô tội. Nếu hoàng đế đã vô năng, hắn đành phải đi con đường “cướp ngục”.

Điều động tư binh Lạc gia, trong lúc huấn luyện thì thay y phục dạ hành, để không ai có thể liên hệ với Lạc gia. Sau đó lại hỏi thăm quy định canh gác luân phiên ở Đại Tư Mã tự, lúc nào thì quân sĩ quân lính đổi ca. Về lại bản đồ Kiến Nghiệp, học thuộc lòng nhớ thật kỹ. Nghĩ đến vấn đề sẽ gặp truy binh trên đường, nhân viên đi tuần ban đêm, cùng với mọi bất trắc có thể xảy ra.

Một ngày nay, Lạc Hiến chỉ tập trung bận bịu chuyện này.

Đến giữa tháng Sáu, lão hoàng đế lâm bệnh nặng, đại thần trong triều vào thăm. Lão hoàng đế gặp ác mộng, mơ thấy mọi người muốn giết mình, ông ta sợ hãi bất an, vội điều quân đội đến ngự tiền bảo vệ. Trần vương ngay lập tức tiếp chỉ, điều đại quân Tư Mã tự vào Thái Sơ cung. Thế là phòng bị của Đại Tư Mã tự không còn nghiêm ngặt như trước nữa.

Khi nhắc đến chuyện này ở trên điện, Lục nhị lang thăm kinh hãi, không khỏi nhìn sang Trần vương điện hạ. Vị công tử kia hai mắt đen lầy, im lặng trầm tĩnh. Lạc Hiến âm thầm nghĩ ngờ, chuyện lão hoàng đế gặp ác mộng trùng hợp vậy sao, nghe nói Trần vương có tặng mỹ nhân cho lão hoàng đế... Chẳng nhẽ trong chuyện này có nguyên do gì đó?

Nhưng hắn rất nhanh phui phui phỏng đoán này, nghĩ không có chuyện đó đâu. Xưa nay Trần vương điện hạ cẩn trọng bận rộn công vụ, chỉ thấy người ngoài đảo hớ hại y, chứ chưa từng thấy y làm chuyện đó bao giờ. Nhiều năm qua, hình tượng Trần vương lặng lẽ xử sự đã ăn sâu vào đáy lòng hắn.

Các công tử khác cũng cảm thấy như vậy.

Các sĩ đại phu cũng cảm thấy Trần vương như thế.

Sau khi bãi triều, mỗi người một ngã, không còn ai bàn luận Trần vương như thế nào nữa. Chỉ có Triệu vương Lưu Hộc gần đây sút đầu bể trán là cảm thấy bất an, từng qua lại với Trần vương mấy lần, hắn không chiếm được lợi gì từ Lưu Thục, tuy từng bị thần xui quỷ khiến, song hắn vẫn cảm thấy chưa chắc là Trần vương không biết đến thủ đoạn của Lục tam lang.

Đáng tiếc hiện tại, đến Trần vương cũng không có tâm trạng tìm Trần vương gây chuyện——hắn bị vạch tội xấu kết với người Bắc quốc, bây giờ người Bắc quốc đã bị giam trong Đại Tư Mã tự của Trần vương. Một khi người Bắc quốc khai ra, có nhân chứng ở đây, đến hoàng đế bệ hạ cũng không bảo vệ được hắn.

Triệu vương đi vòng vòng trong phủ, thấp giọng cho người tìm Trần vương cầu tình. Nhưng Trần vương ngay thẳng, ngày kể vào triều đã lập tức tố cáo chuyện này, sắc mặt Triệu vương thoát trắng thoát xanh. Hắn còn định cầu kiến hoàng đế bệ hạ tố giác Trần vương, chẳng ngờ lão hoàng đế lại đổ bệnh, không chịu gặp ai.

Còn lão hoàng đế lại tin tưởng vào khả năng xử lý của Trần vương, giao toàn bộ công việc trên triều cho Trần vương. Rất nhiều chuyện vất vả đều qua tay Trần vương. Mọi người trên triều khéo léo ý thức được vài điều khác biệt——không lẽ đây điểm báo người kế vị?

Trần vương Lưu Thục vẫn bình thản ra mặt, không quan tâm người khác hiểu lầm thế nào. Y tự thấy phụ hoàng chưa bao giờ tin tưởng mình, nói không chừng còn muốn giết mình. Nhưng con người ta một khi đổ bệnh, có rất nhiều chuyện không thể làm chủ được.

Có kẻ đoán, có phải do mỹ nhân y đưa vào cung đã làm gì với lão hoàng đế không, nhưng Trần vương không ư hử gì. Chỉ là nữ nhân thôi mà, cũng chỉ có thể dùng “sắc”. Lão hoàng đế đã rệu rã lắm rồi mà vẫn trầm mê, điều này đâu thể trách y lòng dạ ác độc được?

Mưu đồ của Trần vương cùng sự nhẫn nhịn nhiều năm, sau khi y hạ quyết tâm, mọi thứ đều trở thành nhân tố có thể lợi dụng.

***

Một đêm nào đó vào giữa tháng, khi phòng bị ở Đại Tư Mã tự lỏng lẻo, Lục nhị lang Lạc Hiến cố ý thay y phục dạ hành, lên vào ngục thăm hỏi Lưu Mộ.

Cách song cửa, Lục nhị lang gọi dồn dập: “Công tử, công tử...”

Thiếu niên quận vương xếp chân nhắm mắt ngồi trên cỏ khô, chỉ mặc trung y nhuộm đầy máu, hắn đã gầy đi rất nhiều, râu ria xồm xoàm, im lặng ngồi nơi ấy, có nhiều hơn khi chất trầm ổn mà bình thường không có.

Lạc Hiến: “Lưu Mộ!”

Mí mắt Lưư Mộ giật giật, mở mắt ra. Hần nhìn chăm chăm người thanh niên bên ngoài ngục. Người thanh niên đó dịu dàng như ngọc, mỉm cười với hắn, có cảm giác như đã cách một đời.

Lưư Mộ hốt hoảng nhìn hắn, một lúc sau mới khàn giọng hỏi: “Người... người tới cười nhạo ta ư?”

Lục nhị lang: “Nhanh lên! Thay áo, đi với ta!”

Hần nháy mắt, dễ tùy tùng đi theo mở khóa ra, sau đó sải chân đi thẳng vào trong ngục, kéo người thiếu niên đang ngẩn ngơ đứng dậy. Lục nhị lang quay đầu trách cứ: “Còn ngẩn ra đó làm gì, mau đi theo ta. Ta đến cứu công tử đây.”

Lưư Mộ chấn động: “Cái gì... Cướp ngục?!”

Chuyện gì thế này?

Hần với Lục Hiến, có giao tình tốt vậy sao?

...

Cũng trong đêm ấy, chỉ chênh có chân trước chân sau, Triệu vương Lưư Hòe cũng mua chuộc quan hệ, tới Tư Mã tự dẫn người. Lão hoàng đế bị bệnh không thể quản lý, vì muốn rửa sạch tội của mình nên Lưư Hòe đến thẳng Tư Mã tự, muốn giết chết nhân vật then chốt đang bị Trần vương bắt. Chỉ cần người Bắc quốc không quay sang căn cứ ngược lại mình, thì dù triều đình có nghi ngờ mình tới đâu cũng không tìm được lý do.

Triệu vương sẽ vẫn là Triệu vương rạng rỡ!

Triệu vương dẫn tư binh chạy đến Tư Mã tự, treo tường vào, quát: “Tên thủ lĩnh kia đã chết, có lẽ công chúa Bắc quốc cũng chết rồi... Chỉ cần giết được thẳng oắt Việt Tư Hàn kia thì sẽ không còn ai biết có từng làm gì!”

***

Lúc này Lục Quân và La Linh Dư đang ở trong chùa Kiến Nghiệp cầu kiến ni cô. La Linh Dư vô cùng khó hiểu, không biết vì sao khuya rồi không đi ngủ, mà nàng còn phải cùng phu quân gặp ni cô gì đó trò chuyện.

Rất nhiều người hầu đi theo, nữ lang ngồi trong phòng giúp Lục Quân xem cờ. Lúc thì La Linh Dư nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc lại nhìn Lục Quân. Chàng cúi đầu, cười bảo: “Tôi nay phu quân dẫn muội đi xem kịch hay, thế nào?”

...

Cũng trong lúc đó, Trần vương Lưư Thục vốn nên quay về phủ lại khiến mọi người bất ngờ, vì y đang ở trong Tư Mã tự, ngồi trong căn phòng tối đen, tự mình đánh cờ.

Nghe thấy Lục nhị lang và Trần vương xuất hiện, khóe miệng Lưư Thục nhếch lên.

Cuối cùng vở kịch cũng đã bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146

Thế gia là gì?

“Trọng gia tộc, khinh quân thần.”

Giới thượng lưu Nam quốc có hai thế lực lớn, một là hoàng thất, hai là thế gia. Tuy quyền thế hai bên không quá ‘một tay che trời’, nhưng thế gia đã có thể dè ép được hoàng thất. Chắc chắn thế gia là khối u ác tính ngăn cản hoàng quyền phát triển, nó có hàng ngàn hàng vạn thổ địa, tư binh, trang viện, cửa hàng và nô bộc, nó hưởng thụ sự cấp dưỡng của dân chúng thiên hạ. Những lang quân có danh nghĩa thì chấp chương tuyệt đối quyền bỏ nhiệm quan lại cả nước. Lang quân nhà xa xỉ thì suốt ngày du sơn ngoạn thủy, đầu phủ đầu quyền. Các thế gia trên đã đi lên thì cần trọng, bồi dưỡng lang quân nhà mình, phát triển thế lực gia tộc. Nhưng bất kể là kiểu thế gia nào, thì bọn họ cũng có một điểm chung là không coi trọng hoàng quyền.

Lưư Mộ thân là thành viên hoàng tộc Nam quốc, xưa nay hắn không hề có hảo cảm về thế gia chia quyền thế với hoàng thất. Hắn đã từng thế rằng, nếu hắn lên nắm quyền thì nhất định sẽ dẹp hết đám thế gia kia. Nhưng nay hắn lại bị chính miệng hoàng đế ban chết, lại còn là Trần vương Lưư Thục chấp hành mệnh lệnh này, không một ai trong hoàng thất xin tha cho hắn. Ấy vậy mà, chỉ có thế gia là dám cướp ngục cứu hắn.

Chỉ có lang quân thế gia mới có gan như vậy —— cứu hắn, không sợ bị đình lưu, dù có đình lưu, thì thân là Lục gia đứng đầu thế gia Kiến Nghiệp cũng có thể ngăn cản một hạ.

“Nhanh lên, bên này!” Lục nhị lang ném chiếc áo lông cừu màu đen cho người thiếu niên. Xung quanh một mảng tối đen, sợ kinh động đến binh tuần tra trong Tư Mã phủ nên đám người hầu không dám đốt lửa, chỉ dựa vào Lục nhị lang nhớ địa hình của Tư Mã tự để chạy trốn ra ngoài.

Lục tam lang rất bình tĩnh, nhờ có huynh trưởng của Lưư Đường làm ở Đại Tư Mã, nên Lục nhị lang mới có thể nhờ quan hệ lấy được bản đồ địa hình. Hành động đêm nay hắn thấy hơi có lỗi với Trần vương Lưư Thục, nhưng sau này còn có thể bù đắp cho tổn thất của Lưư Thục được, còn nếu để Lưư Mộ đợi tiếp thì chẳng mấy chốc sẽ đến ngày gở của hắn mất.

Đĩ nhiên, Lục nhị lang không biết hắn có thể lấy được bản đồ của Tư Mã tự từ thế tử là nhờ chính Trần vương âm thầm bày mưu đặt kế.

Lưư Mộ mơ màng, đi theo Lục nhị lang và tùy tùng ra ngoài, nghe Lục Hiến giải thích, nhưng chỉ dừng chân một chỗ, có cảm giác kỳ lạ. Từ nhỏ Lưư Mộ đã học chung với Trần vương Lưư Thục, trong mắt hắn, tuy Lưư Thục ít nói lại là người có rất nhiều chủ trương, cũng một giועc với Lục tam lang, có thể nói là “nguy quân tử”. Kiểu người như vậy, sao có thể tùy tiện tiết lộ bản đồ của Tư Mã tự?

Lưư Mộ: “Không đúng...”

Hắn âm thầm cảnh giác, chẳng nhẽ Lục Hiến có ý lừa mình? Vì quả thực bây giờ Trần vương không tìm được tội chứng giết hắn, Lục nhị lang lừa mình ra ngoài để gán cho cái tội “vượt ngục”, từ đó dễ giết mình hơn chẳng?

Bây giờ Hành Dương vương luôn nghi ngờ bất cứ ai bên cạnh. Càng ngày hắn càng không tin được những người này... Phát hiện Lưư Mộ kháng nghị, Lục Hiến ngoài đầu lại, chợt thấy ánh mắt lạnh lùng của Lưư Mộ. Lục Hiến sững sờ, tưởng Lưư Mộ còn do dự nên cố gắng trấn an hắn: “Công tử vẫn còn đa nghi sao? Chính miệng ta nghe tam đệ ta nói, bệ hạ muốn giết công tử. Công tử cũng biết tam đệ nhà ta và Trần vương rất thân thiết, dĩ nhiên có thể tin được lời đệ ấy. Nay công tử là đao thớt, ngài là thịt cá, còn có kỵ gì nữa? Không bằng đánh tới cùng, chạy khỏi Kiến Nghiệp đi. Công tử có thể quay về Hành Dương, ở đó có thể lực nhiều năm của công tử. Trờ về Hành Dương, chỉ cần công tử không nghe theo chiêu chi của bệ hạ thì sẽ được an toàn... Nếu không muốn về Hành Dương, công tử cũng có thể đi nơi khác... Đứng đến biên ải nữa, ta có cảm giác cuộc chiến Nam Bắc vẫn chưa giải quyết xong, công tử đứng về lado.”

Lục Hiến sợ Lưư Mộ sẽ đến biên ải, bởi vì hắn nằm mơ thấy thiếu niên quận vương chết ở nơi ấy, cho nên mới cần dãn tỉ mỉ, sợ Lưư Mộ nghĩ không thông.

Ánh trăng xuyên qua cửa trời rơi xuống, lúc băng qua ngã rẽ, trắng sáng chiếu lên chiếc áo khoác Lục nhị lang đang cầm, rơi vào trong mắt Lưư Mộ.

Khi Lục Hiến ngoài ải định nói tiếp với hắn, thì thấy Lưư Mộ đang nhìn mình. Người thiếu niên luôn khinh thường làm bạn với hắn giờ lại nhìn hắn chăm chú, sau đó bỗng bật cười. Lục Hiến hồ nghi, chỉ thấy Lưư Mộ nhếch mép: “Là ta nghĩ nhiều rồi, sao người có thể lừa ta được.”

Lề mề dài dòng như thế, e cũng không đủ thông minh để lừa hắn đi chết.

Lục Hiến nghe hiểu, bắt đầu dĩ cười: “... Công tử à, vô duyên vô cớ, ta cần gì phải hại công tử?”

Lưư Mộ cụp mắt, lẩm bẩm: “Đừng thế. Vô duyên vô cớ, cần gì phải hại ta.”

Vô duyên vô cớ, hoàng huynh hắn lại muốn giết hắn; vô duyên vô cớ, Lục Hiến lại cứu hắn. cũng chẳng có lý do gì, nhưng đột nhiên gông xiềng trong lòng Lưư Mộ rơi xuống, bụi bặm trong tim được ánh trăng sáng cùng người thanh niên trước mắt quét sạch. Hắn nghĩ, dù có thân thiết với nhau đến đâu, đến khi cần vô tình thì cũng sẽ vô tình. Dù là thế gia quyền quý có xung đột với hoàng quyền, điều quan trọng là người cầm quyền ở phe nào,

chứ không phải là sự đáng sợ của quyền lực bản thân.

...

Đêm hôm ấy Tư Mã tự rất yên ắng, Trần vương ngồi trong phòng tự mình đánh cờ. “Rất tình cờ” là binh lực tuần tra “đi vòng né tránh” với hai nhóm người cùng xông vào Tư Mã tự. Lục nhị lang đến trước, Triệu vương đến sau. Triệu vương Lư Hề một lòng muốn giết đám mật thám Bắc quốc vương chân kia, tư tâm của hắn khiến những người Bắc quốc kia trở thành con mồi mạnh mẽ, dụ hắn chui vào cái bẫy do Trần vương dựng nên.

Đám người Lục nhị lang và Lư Mộ lặng lẽ né tránh tuần tra chạy ra khỏi Tư Mã tự, bọn họ rẽ trái rẽ phải, vắng trắng trên đỉnh đầu thoát ần thoát hiện sau tầng mây, bóng người trong rừng cây trước mặt chông chéo lên nhau. Bất chợt mây đen tàn đi, hai đội ngũ đối mặt nhau. Triệu vương cùng tùy tùng vừa né được người trong Tư Mã tự, thì chợt thấy trước mắt có bóng người vụt qua. Đối phương phản ứng rất nhanh, vừa thấy hắn thì quay đầu bỏ đi.

Cùng là trang phục dạ hành, hai bên lập tức hiểu ra.

Lư Hề: “...!”

Nửa đêm cùng xông vào Tư Mã tự, nếu đuổi theo ngay thì có vẻ hơi kỳ quái.

Nhưng Lư Hề chợt ý thức được điều không đúng, hắn không đuổi theo đám người Lục Hiên ngay mà dẫn tư binh chạy đến ngục nhốt tội phạm trước. Cửa ngục đóng chặt, nhìn không khác gì bình thường. Lư Hề lại chạy nhanh đến chỗ nhốt mật thám Bắc quốc, đối phương bị chia nhau ra nhốt, khi thấy quân vương xuất hiện thì nhào về phía cửa. Lư Hề không hề dừng lại, mà kiểm tra từng người một ——

Ngoại trừ thủ lĩnh Bắc quốc đã uống thuốc độc tự vẫn khi bị bắt thì không thiếu một ai. Vậy đội vừa chạy trốn kia là ai, vì sao lại hành động vội vàng đến thế?

Tìm Lư Hề đập mạnh, mơ hồ ý thức được đằng trước có chiếc hồ lớn đang chờ mình, nhưng hắn nghĩ mãi cũng không nghĩ ra chỗ nào có vấn đề. Mật thám Bắc quốc ở hai bên lại còn lớn tiếng: “Công tử, công tử đến cứu chúng tôi sao?”

“Công tử, nếu ngài không cứu chúng tôi, thì đừng trách chúng tôi tố giác ngài. Dù ngài có là quận vương, không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cấu kết với địch quốc cũng đủ chấm dứt tiền đồ của ngài!”

Lư Hề gào lên: “Cảm ơn!”

Hắn đứng bất động ngoài cửa ngục, mồ hôi lấm tấm trên trán, vắt hết óc nghĩ: nhóm người kia có mục đích gì? Liệu tôi nay có nên nhanh chóng giết người cho xong không...

Đột nhiên tùy tùng sau lưng nghĩ tới một chuyện, tiến lên trước thấp giọng nhắc nhở: “Công tử, bị nhốt ở đây không chỉ có mật thám Bắc quốc, mà còn có Hành Dương vương diện hạ nữa!”

Hành Dương vương Lư Mộ!

Lư Hề: “Nguy rồi!”

Lư Hề chẳng màng tới chuyện giết mật thám Bắc quốc nữa, mà chạy thẳng đến nơi nhốt Hành Dương vương. Chỉ trách bình thường hắn không qua lại với Hành Dương vương, hắn cũng không quan tâm Lư Mộ có chết hay không, đằng nào hắn cũng không tham gia vào chuyện của Lư Mộ. Nhưng tối nay... Lư Hề cũng lấy được bản đồ Tư Mã tự, sau khi xông nhầm vào mấy nơi, cuối cùng hắn cũng tìm được nơi nhốt Hành Dương vương. Cửa ngục mở toang, trong phòng trống trơn...

Đang ngẩn ngơ thì bất chợt ở bên ngoài có mũi tên hiệu bay lên không trung, chính là tín hiệu quân địch tấn công. Bình mã bên ngoài di chuyển, rất nhiều người chạy đến, hét lớn: “Người đâu, có kẻ xông vào Đại Tư Mã tự!” Vừa dứt lời thì từng cây đuốc được thắp sáng, toàn bộ Đại Tư Mã tự sáng rực như ban ngày, ánh lửa dẫn bao vây về chỗ phía Hành Dương vương bị nhốt.

Trong lao ngục, nghe thấy động tĩnh bên ngoài, Lư Hề cắn răng nghiền lợi: “Thì ra là thế!”

Tùy tùng sau lưng tái mặt: “Công tử, làm thế nào đây?”

Lư Hề hét lớn: “Đuổi theo! Bắt Hành Dương vương về!”

Thì ra là chờ hắn ở đây!

Lư Thục, Lư Thục!

Triệu vương Lư Hề vốn muốn giết người, nhưng không biết vì sao lại trở thành kẻ cướp ngục. Rõ ràng hắn còn chưa thấy mặt Hành Dương vương mà đã bị quân đội trong Đại Tư Mã tự đuổi giết. Đại Tư Mã là quan chi huy quân đội tối cao ở Nam quốc, chấp chương chuyện quân cơ quan trọng cả nước. Triệu vương chỉ có tư binh, làm sao đánh thắng được đối phương? Nhóm Triệu vương chặt vật chạy ra khỏi Tư Mã tự, đuổi theo truy sát Hành Dương vương.

Nhất định hắn phải bắt kịp Hành Dương vương, nếu không hắn chính là con dê thế tội tối nay, sẽ mất sạch tin tưởng của phụ hoàng!

Xuyên qua phố bằng qua ngõ, chim hoàng tước ở ngay phía sau. Triệu vương chợt nhớ ra: “Kinh Triệu doanh đâu! Kinh Triệu doanh ở đâu rồi? Trong thành Kiến Nghiệp có tội phạm bỏ trốn, vì sao Kinh Triệu doanh tuần đêm không có mặt? Nhanh lên, chia binh ra hai đường, đi tìm Kinh Triệu doanh đến. Để Kinh Triệu doanh đuổi theo người giúp chúng ta!”

***

Lúc này, Kinh Triệu doanh đang bận dập lửa.

Lục tam lang dẫn theo phu nhân đến chùa Kiến Sơ vào trong đêm, vui vẻ chuyện trò cùng ni cô. Chùa Kiến Sơ là ngôi chùa số một ở Giang Nam, danh vọng còn cao hơn cả chùa Khai Thiện ở núi Chung. Lục tam lang và ni cô nói chuyện hăng say, đối phương ngưỡng mộ học thức của Tầm Mai cư sĩ, đích thân dẫn hai vợ chồng Lục tam lang đi tham quan bích họa, cũng giới thiệu một tấm bia đá trong chùa: “Chùa của ta đang xây một tòa tháp xá lợi tạc đá, sau khi xây xong, có thể làm lễ nghênh đón danh tăng Tây Vực vào chùa giảng pháp, ban ăn cho thiện hạ.”

Lục tam lang cầm một chiếc đèn bỏ sứ xương*, đốt lửa trong đèn nhảy múa trong gió. Một tay kéo tay La Linh Dư, lửa chiếu lên mặt Lục Quân, chàng khẽ cười: “Giảng Phật cho người thiện hạ là điều thiện. Tuy ta và phu nhân không theo Phật, nhưng nhị ca của ta lại là cư sĩ tại gia, huynh ấy rất tín Phật. Chính vì nhị ca tích thiện, nên ta và phu nhân cũng định cúng một vị Phật trong chùa, xây tháp xá lợi cho đại sư, nghênh đón danh tăng Tây Vực vào ở, coi như công hiến một chút.”

(*Đèn bỏ sứ xanh, ảnh minh họa.)

Các tăng lữ đi theo trò chuyện với Lục tam lang suốt đêm chính là vì đối phương xuất thân từ hào môn, có tiền mua hương khói. Khi nghe thấy Lục Quân và La Linh Dư không bái Phật thì hơi thất vọng, nhưng đến lúc nghe thấy Lục Quân vẫn đồng ý cúng Phật, ni cô vô cùng vui vẻ, liên tục nói cảm ơn.

Sau đó dẫn vợ chồng Lục tam lang đi bái kiến Phật tổ.

Có một căn phòng trống nằm trên đường đi, hai mắt Lục Quân chợt lóe lên, thuận miệng hỏi mới biết thì ra căn phòng này bị rỉ nước, các hòa thượng chuyển ra ngoài, vẫn chưa kịp đến sửa. Lục Quân gật đầu: “Đúng là đáng tiếc.”

La Linh Dư đi theo nghe mà mơ màng, không biết mình và Lục Quân đang làm gì. Bất chợt Lục Quân đưa tay ra, rút lấy một cây trâm trên tóc nàng, ném vào trong căn phòng trống ấy. La Linh Dư ngạc nhiên, lại thấy Lục tam lang giờ tay lên, chiếc đèn bỏ trong tay chàng cũng bay đi, ngọn lửa liếm lấy tấm rèm trong phòng trống. Lửa bốc lên!

Lục Quân: “Mời Kinh Triệu doanh tới, nói một cây trâm của thê tử yêu quý nhà ta bị rơi vào trong phòng lửa, đó là vật đính ước của ta và phu nhân, nhất định Kinh Triệu doanh phải dập lửa, lấy lại cây trâm.”

La Linh Dư: “...”

Tùy tùng nhận lặn rồi đi, ni cô dẫn đường không tin nổi. La Linh Dư thoáng ngạc nhiên rồi ngoan ngoan cúi đầu, che mặt nhìn đi nơi khác: “Cây trâm yêu quý của ta, hu hu hu...”

Hoàng thượng và ni cô: “...”

Hoàng thượng: “Lục tam lang, tam thiếu phu nhân, hai người dám ý trong chùa ta không có người...”

Lục Quân nhìn lại: “Ta và phu nhân nguyên cớ hai pho Phật tổ.”

Các ni tầng ni trong chùa: “...”

Lửa gần biến mất, các tầng ni cụp mắt, bỏ qua ngọn lửa càng cháy càng cao.

...

Triệu vương Lư Hô cũng từng dùng chiêu cứu hỏa để dẫn Kinh Triệu doanh đi, tối nay Lục Quân cũng trả lại hán như thế. Một đường xông ra khỏi thành, không ngờ lại đối mặt với người của Kinh Triệu doanh, hai bên đều vội vã. Kinh Triệu doanh chẳng biết làm sao, cây trâm của phu nhân Lục tam lang chỉ là chuyện nhỏ, nhưng danh vọng của Lục gia lại ép bọn họ không thể không đến...

Cùng là quyền quý, có ai kém hơn ai?

“Àm——”

Chỉ chậm trễ trong chớp mắt, cửa thành trước mặt đã đóng lại, người chạy trốn đằng trước đã rời khỏi thành, ở sau lưng là người của Tư Mã tự bao vây: “Triệu vương điện hạ, mời bó tay chịu trời.”

Triệu vương run rẩy, nhìn ngọn lửa bập bùng xung quanh, bóng ngựa cao to bao vây. Ánh lửa phản phát chiếu sáng mặt hán, hán và tùy tùng bị quây vào giữa, người của Tư Mã tự thì bao vây ba tầng ngoài. Triệu vương cuống lên, chỉ vào cổng thành: “Bọn chúng đã trốn khỏi thành! Các người không đuổi theo, đuổi ta làm gì?”

Binh lính cụp mắt: “Công tử, chúng tôi chỉ thấy ngài nửa đêm xông vào Đại Tư Mã tự, cứu Hành Dương vương. Nhưng Hành Dương vương ở đâu?”

Trần vương: “...!”

“Ta biết các người cố tình... Các người có âm mưu! Lục tam thiếu phu nhân mất trâm cài gì, đập lửa cái gì... Lư Thực, Lư Thực đâu rồi! Báo hán ra đây, cô muốn nói chuyện với hán!”

...

Sau khi từng bó đuốc được gắn lên tường thành, cổng thành khép kín, trú binh đi vào trong thành. Lư Mộ tìm được Không tiền sinh ở rừng cây ngoại ô, Không tiền sinh đã chuẩn bị sẵn ngựa và lương thực, nghe lời Lục nhị lang chờ ở đây. Nửa đêm khuya khoát, trông thấy người thiếu niên, ông vô cùng kích động, loạng choạng bước lên đón người, suýt nữa đã ngã xuống.

Lư Mộ đỡ ông, trong mắt thấy âm áp, chẳng mấy chốc đầy mắt đã trơ ướt, hán siết chặt tay Không tiền sinh. Cho đến hôm nay, Không tiền sinh đã chăm sóc hán nhiều năm, tình cảm giữa hai người đã không cần phải nói nhiều nữa. Nhảy lên lưng ngựa, đi được mấy dặm, Lư Mộ và Không tiền sinh mỗi người cưỡi một ngựa, chợt hán ngoái đầu lại. Sau lưng sương mù mờ mờ, trong thành Kiến Nghiệp đèn đuốc sáng bừng.

Ở trong thành binh vây đường phố, Trần vương điện hạ chậm rãi xuất hiện. Bước chân ổn định, ở nơi ánh đèn soi sáng, từng bước một đi về phía Triệu vương Lư Hô biến sắc. Những điều ấy, dần dần rời xa Lư Mộ.

Không tiền sinh giục: “Điện hạ, chúng ta nên đi nhanh thôi, nếu còn lè mè nữa sẽ không kịp mất.”

Lư Mộ siết chặt dây cương: “...Ừ.”

Không tiền sinh: “Công tử, lần này là Lục nhị lang cứu ngài. Sau này nhất định ngài phải báo đáp đây.”

Lư Mộ: “Tiền sinh, không chỉ một mình Lục nhị lang đâu. Sau lưng hán còn có Trần vương, Lục tam lang, uy của Đại Tư Mã, sức mạnh của thế gia, và cả hàn môn nữa... Thậm chí là cả La, La, La muối muối. Chỉ một mình Lục nhị lang, muốn để ta chạy trốn là điều không thể.”

“Ta cảm kích Lục nhị lang... Nhưng ta biết, còn có những người khác giúp ta nữa. Tiền sinh, bọn họ đều là ân nhân của ta.”

Trắng thanh ngựa trắng, mệnh mỏng bát ngát. Bụi đất bay lên, không còn nhìn thấy tòa thành trì xa xăm ở sau lưng nữa, ngồi trên lưng ngựa, chàng thiếu niên vừa như khóc lại như cười: “Người thân nhất của ta lại coi ta là kẻ thù, ày vậy mà ta cũng có ân nhân.”

Không tiền sinh hỏi: “Công tử, chúng ta đi đâu đây? Về biên ải sao?”

Lư Mộ trầm giọng: “Không, quay về Hành Dương, chiêu binh mãi mã... Đó mới là địa bàn của ta!”

“Tạm biệt, Kiến Nghiệp.”

Lư Mộ không hề ngoái đầu, cùng Không tiền sinh chạy về phía Nam, rời khỏi Kiến Nghiệp. Không tiền sinh nhìn thấy dưới ánh trăng bạc, đường nét trên gương mặt chàng thiếu niên trở nên thâm trầm, điềm tĩnh. Chàng thiếu niên thơ ngây đã rời xa, sau bao biến cố đứng giữa lần ranh sinh tử, hán đã dần trưởng thành. Thời gian trở thành sợi dây vô hình, lần lượt cắt đứt số mệnh. Lư Mộ ngày càng đi xa Kiến Nghiệp, dần đi xa số mệnh từng cách hán rất gần kia ——

Trong giấc mơ của Lục Hân, Lư Mộ từng có lúc lên ngôi. Khi đó hán cố chấp, lỗ mãng cường thế, cũng chỉ vì đồ kỹ và hận thù, nếu hán không giết Lục tam lang Lục Quân thì đã không đẩy thế gia vào thế đối lập với mình. Hán bị buộc vào cảnh cá triều là kẻ địch, đi đến hậu cung, ngày tới hoàng hậu cũng lừa dối hán. Nam quốc sụp đổ, hán và hoàng hậu đều chết cùng đất nước.

Số mạng nắm một sợi dây mỏng manh, mượn bàn tay của Lục nhị lang, âm thầm đưa tất cả đi theo hướng tốt nhất ——

Lư Mộ không cần phải làm hoàng đế gì đó vào lúc không thích hợp.

La Linh Dư không cần gả cho hán, Lục Quân không cần chết ở biên ải.

Nhưng Lư Mộ cũng không cần phải chết. Có Lục nhị lang đã cứu hán rồi.

Nhân sinh như một giấc mộng, trải qua nhiều sinh tử để thiếu niên lớn lên, để hán biết rằng, thế gia chưa bao giờ là kẻ địch. Có lẽ, cân bằng sẽ tốt hơn là tước bỏ... Nhưng, những chuyện này đâu còn liên quan đến hán nữa.

Vị quận vương thiếu niên sầm mặt, siết chặt nắm đấm, ta tuyệt đối không tha cho kẻ muốn giết ta! Và ta cũng sẽ báo đáp người cứu ta tối nay!

...

Cứu Hành Dương vương chỉ là một cái nhấc tay.

Chỉ vì Trần vương không muốn vì một ông già nói bậy mà đánh mất một tướng tài, Lục nhị lang thì không cam lòng khi không cứu được Lư Mộ.

Lục Quân đứng ngoài nhìn, đoán được bảy tám phần, thế là phối hợp với hai người hành sự. Tuy nay Lư Mộ đã đi, chuyện vẫn chưa kết thúc. Cùng phu nhân La Linh Dư quay về phủ, hai người chậm rãi đi dưới ánh trăng. Lục Quân chợt nhớ đến một người, bèn mỉm cười nói với La Linh Dư: “Ngày mai, để Họa Nhi đến Tư Mã tự thăm Việt Tự Hân đi. Có lẽ có thể sẽ có niềm vui không tưởng đây.”

La Linh Dư: “Hả?”

Nàng đã quên mất Việt Tự Hân là ai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 147

Trong đêm Hành Dương vương chạy trốn, Trần vương và Triệu vương chạm mặt nhau trong thành, chùa Kiến Sơ đi lấy nước... Mọi trùng hợp đó đều do con người làm ra.

Đề tùy tùng và người của Kinh Triệu đoán ở lại lo liệu chuyện ở chùa Kiến Sơ, cảm thấy chuyện tối nay đã xong. Lục Quân bèn mời phu nhân rời đi. Vì tùy tùng phải ở lại giúp Kinh Triệu đoán ghi chép về vụ cháy trong chùa tối nay, nên lúc rời khỏi ngôi chùa nổi tiếng này, Lục tam lang và tam thiếu phu nhân đành phải đi bộ về.

Đi dọc theo con sông Tần Hoài, lúc này Lục Quân mới chậm rãi nói đến lý do chuyện tối nay, giải thích với La Linh Dư.

Trắng sáng chiếu rọi, bụi hoa thắm sáu bay bay, chàng lang quân rào bước bên dòng sông Tần Hoài, nữ lang chậm rãi đi cạnh chàng. Nghe chàng nói rõ chuyện của Việt Tử Hàn, lại kể đến chuyện Hành Dương vương. Mới đầu La Linh Dư khá ngạc nhiên khi Lục Quân lại biết trước được chuyện mà La Văn Họa không kể với mình, sau lại bội phục năng lực bày mưu lập kế của chàng. Đã có phu quân nắm chắc toàn cục, sau một thoáng không cam lòng, La Linh Dư cũng chỉ có thể chàng vài cái cho hả giận. Chỉ có điều khi nhắc tới Hành Dương vương, giọng Lục Quân có vẻ là lạ, nữ lang nghiêng đầu nhìn sắc mặt chàng, nàng trầm ngâm nghĩ ngợi.

La Linh Dư: “Hề nhắc đến Hành Dương vương là huynh với nhị ca cứ kỳ lạ thế nào ấy.”

Ảnh mắt Lục Quân chợt cứng lại trong một thoáng, nhưng chàng vẫn cố tỏ vẻ vô sự: “Làm gì có.”

La Linh Dư thấy chàng như thế thì càng chắc chắn hơn. Con người chàng tự đại kiêu ngạo, nếu thật sự không có chuyện gì thì chàng đã cười xem thường, hoặc chế giễu năng tự mình đa tình. Chàng nói “làm gì có” tức chính là “có”. La Linh Dư lấy làm lạ: “Muội nhớ ra rồi, ngày trước khi chưa gả cho huynh, mỗi lần muội nói chuyện với Hành Dương vương là đều bị nhị ca xen ngang. Có một lần công tử bị thương vì muội, muội muốn đi thăm công tử nhưng nhị biểu ca lại đòi đi thay. Trước kia muội chỉ cảm thấy huynh ấy có ý kết hợp muội với huynh, nhưng giờ ngắm lại thì lạ thật đấy.”

La Linh Dư liếc Lục Quân, quờ mắg: “Huynh thì càng rõ ràng hơn! Hề muội nhắc đến Hành Dương vương là huynh lại mất hứng, còn âm thầm giận dữ. Thực tình muội cũng không nói gì làm gì, có rất nhiều người thích muội, nhưng đâu thấy huynh như thế với người khác. Vì sao chỉ với Hành Dương vương là lại có phản ứng mạnh như vậy? Rõ ràng tối nay huynh cứ ngái ấy, nhưng ngoài giải thích nguyên do ra, huynh không cho muội biết gì nữa cả. Cả trước đó nữa, lúc Hành Dương vương vào tù, huynh cũng chẳng thêm đi nhìn người ta thế nào. Không hỏi không rằng, chỉ dựa vào người ngoài nói mà huynh suy đoán. Phiến diện như thế, đâu có đáng về muốn cứu người?”

Lục Quân liếc nàng, giọng lạnh nhạt: “Muội muốn gì?”

La Linh Dư mỉm cười.

Nàng không nói gì, bước lên trước hai bước. Đèn đuốc trùng điệp cảm hai bên bờ, trên sông Tần Hoài có rất nhiều thuyền hoa, tiếng hát tiếng nhạc nhẹ nhàng quanh quẩn, ánh lửa và sóng nước dao động cùng hắt lên gương mặt xinh xắn của nữ lang. Tay áo nàng như mây, phất qua cánh tay Lục tam lang ở sau lưng, hương thơm tựa trên người. Chợt nàng ngoái đầu lại, sợi tóc bên má trượt qua môi, thần sắc trong đáy mắt vừa linh động lại giáo hoạt.

La Linh Dư cười rộ lên: “Muội đoán, có phải trong giấc mơ của nhị biểu ca, muội gả cho Hành Dương vương chứ không phải gả cho huynh không? Thế nên huynh với nhị biểu ca mới đề phòng Hành Dương vương điện hạ như vậy, không muốn muội nói chuyện với ngài ấy dù chỉ một câu.”

Lục Quân giễu cợt.

La Linh Dư hừ nói: “Huynh bớt nhăn mặt đi. Huynh như thế, rõ ràng là thừa nhận rồi còn gì. Tuyệt Thần ca ca, đến cả chuyện không xảy ra mà huynh cũng ghen sao?”

Lục Quân ảo não, trong đầu nghĩ sao có thể gọi là “chuyện không xảy ra” được? Nếu không phải nhị ca đứng về phía chàng, thì chưa chắc Hành Dương vương đã không cướp La Linh Dư. La Linh Dư đẹp như thế, lại yêu tiền hảo danh, cực kỳ tâm thượng, nhưng vì đề nâng cao sự tâm ái mà nàng học rất nhiều thủ tảo nhả. Một giai nhân thủ vị như thế... Lục Quân không so đo với những kẻ hay xum quanh nàng, nhưng nghĩ đến chuyện nàng có khả năng gả cho Hành Dương vương, trong lòng chàng lại vừa dố kỵ vừa căm hận.

La Linh Dư đi tới cạnh chàng, nhìn thấy sắc mặt chàng trở nên lạnh lùng. Nàng đưa tay nắm lấy tay chàng, lại bị chàng phất tay né tránh. Biết chàng không xuống nước, La Linh Dư cũng chẳng giận gì, đưa tay đụng vào tay chàng thăm dò. La Linh Dư nghịch ngợm: “Tuyệt Thần ca ca, sao lại phớt lờ muội vậy?”

Sau mấy lần như thế, rốt cuộc nàng cũng đạt được ý đồ, được Lục Quân nắm tay.

Trong lòng cười muốn lăn lộn, nhưng ngoài mặt La nữ lang vẫn lấy lòng Lục Quân: “Tuyệt Thần ca ca, huynh đang nghĩ gì thế? Lòng muội chỉ thích huynh thôi, dù muội có gả cho người ngoài thì muội cũng yêu huynh nhất.” Rồi nàng chợt ngán ra, như nghĩ đến điều gì đó, chậm rãi nói, “Muội chẳng thể tưởng tượng được cuộc sống thiếu vắng huynh. Không có huynh cùng muội hái hoa sen vào mùa hè, đun lá phong trong ngày thu, không có Tầm Mai cư sĩ muội ngưỡng mộ về tranh, không có huynh tức giận gây gỗ với muội... Cuộc sống như thế, hẳn sẽ buồn tẻ lắm. Muội thực sự không nghĩ ra được nếu mình gả cho Hành Dương vương thì sẽ như thế nào.”

La Linh Dư: “Ai có thể hợp với muội được như Tuyệt Thần ca ca? Mỗi một suy nghĩ của muội, huynh đều biết hết; phu quân muội đang nghĩ gì, thích thứ gì, vừa hay muội cũng biết. Ngoài Tuyệt Thần ca ca ra, muội còn thích ai khác nữa sao? Muội không tưởng tượng được.”

Trong lòng Lục Quân như tắc nghẹn.

Nhưng chàng vẫn vững lòng, lạnh nhạt nói: “Có gì mà không tưởng tượng được? Nữ lang cư trí hiền hậu như muội muội đây, gả cho Hành Dương vương, nhất định hẳn sẽ yêu muội sâu sắc. Với tâm kế của muội muội, làm gì có chuyện không lung lay được trái tim phu quân? Dù không có ta, hôn nhân của muội muội cũng sẽ mỹ mãn hạnh phúc.”

La Linh Dư nói: “Sao huynh biết được? Bề ngoài trông tốt thì là tốt thật ư? Làm sao huynh biết được lúc muội gả cho người khác, trong lòng không phải đang nhớ huynh, hận huynh? Muội là người nhỏ nhen, nếu huynh trêu chọc muội thì, Lục Quân à, muội sẽ nhớ huynh suốt đời.”

Bàn tay Lục Quân nắm tay nàng bỗng siết chặt.

Con người chàng rút lại, hoảng hốt nhớ tới giấc mơ khi kẹt trên núi tuyết. Dường như chàng đã mơ một giấc mơ rất dài, trong mơ chàng đã bỏ mình, La Linh Dư cũng không vui vẻ hạnh phúc. Nàng khó chịu nhưng vẫn gượng cười, có điều nàng yên lặng như vậy, không còn đáng về đây sức sống như xưa. Cho đến khi chết, gương mặt nàng cũng chẳng hề đàn ra.

Mà trong lòng chàng cũng có nàng. Mắt đi nàng, chàng như cái xác biết đi, đau đớn chẳng tha thiết sống. Chàng còn không chịu thừa nhận.

Rõ ràng trong lòng chàng có nàng, vì sao ở trong giấc mơ khi Lục nhị lang không can thiệp vào, thì cả hai lại chẳng thể bên nhau?

Lục Quân nói nhỏ: “Ở bên ai, có kết cục thế nào, dĩ nhiên phải xem có yêu hay không, nhưng cũng một phần là do duyên phận và thời cơ lựa chọn. Nếu trong tình yêu không có chút hợp nhau thì thật khó để người ta kiên trì, để người ta tin rằng liệu đó có phải là mệnh trung chú định không.”

La Linh Dư ngẩn ngơ, có cảm giác như chàng đang bực bực nổi lòng. Chàng nói lời buồn bã có đơn đến thế, cứ như thể nàng thật sự gả cho Hành Dương vương vậy.

Hai người lại cùng phiền muộn chán nản. Ánh đèn chiếu xuống mặt nước sông Tần Hoài, tiếng cười nói của các nữ lang trẻ tuổi cùng ân khách trên thuyền hoa như xa như gần. Ở xa xa, nghe thấy các nàng cất tiếng hát. Dưới bóng trăng soi sáng, tiếng hát của các nữ lang nghe sao buồn bã mất mát, và Hành Dương vương được Lục Quân và La Linh Dư cùng nhớ đến đã sớm rời xa.

Trong lòng mất mát, La Linh Dư bắt gặp than thở: “Hồi chàng người ở nơi xa, phong thư cách trở đôi ta chia lìa. Xa xăm ngàn dặm đầu kia, vẫn chung một mảnh trăng kia sáng ngời. Đón gió than thở một lời, bài ca vang khúc muốn đời khó thôi. Nhưng đường sơn thủy hời ỏi, trập trùng xa quá lỗi nào vượt qua.”**

Thực tế và mộng cảnh quá mơ hồ, phải chăng là tương lai không biết trước, hay là kiếp trước đã biết đến. Ngàn dặm trắng sáng vạn dặm cùng, mấy ai biết được nỗi tương tư? Trong vận mệnh bởi hồi ấy, rốt cuộc là người khách qua đường mạnh mẽ thần bí đến đâu?

Nữ lang bên cạnh khẽ ngậm nga, Lục Quân lắng tai lắng nghe, tâm trạng cũng dần nặng nề. Hắn và La Linh Dư cùng sóng vai bước đi, nhìn thuyền bè bồng bềnh trên mặt sông Tần Hoài, lại nghe tiếng hát của các nữ tử trên thuyền. Một luồng gió mát thổi qua, đầu óc Lục Quân chợt lạnh đi, tinh thần tỉnh táo phần nào. Chàng bắt gặp giấc bật cười, nghĩ chàng và Dư Nhị muội muội đứng là ngơ ngẩn, chuyện chưa xảy ra thì buồn bã cái gì?

Lúc La Linh Dư đang phiền muộn, chợt nghe lang quân bên cạnh ngâm thơ: “Bóng trăng dần khuất sau trời, tan nhẹ sương trắng giữa đời bao la. Thời gian đã muộn quá mà, chẳng còn ai muốn cùng ta quay về. Năm năm tháng tháng yên bề, thói thi danh vậy trở về ngày xưa. Mùa thu sương mỏng lừa thừa, vẫn đủ thấm ướt y sam trên người.”**

(*, **: Trích bài Nguyệt Phú của Tạ Trọng.)

—— Vầng trăng kia đã khuất núi, giọt sương ban mai sẽ đem đến một ngày mới. Ngai gi nằm tháng sẽ trôi qua, đầu sương thấm ướt y phục, rồi giai nhân vẫn sẽ quay về.

La Linh Dư lắng nghe, sau đó bật cười: “Thơ hay.”

Nàng dừng lại rồi nói: “Không phải Tuyệt Thần ca ca cũng từng mơ về giấc mơ của nhị biểu ca à? Sao chỉ có một mình muội thì không mơ gì vậy? Muội cũng muốn nằm mơ...”

Lục Quân cười nói: “Không cần. Gặp ác mộng là muội muội lại khóc cho xem, đến lúc đó chẳng phải ca ca sẽ phải dỗ dành ư? Ca ca không muốn mình gặp rắc rối đâu.”

La Linh Dư cười phì, đưa mắt lườm chàng, đánh vào tay chàng: “Huỳnh đúng là đáng ghét!”

Trong lúc nói đùa, tâm tình lại dần khá hơn. Lục Quân đang miên man nghĩ ngợi thì lại lần nữa nghe thấy các nữ tử trên thuyền ca hát. Chàng mang theo tâm sự nặng nề, vừa nghĩ đến giấc mơ kia, vừa lo lắng chuyện ngày sau, khiến quanh thân chàng tỏa ra khí chất lạnh lùng, gạt người ra ngoài ngàn dặm. La Linh Dư cũng nghiêng tai lắng nghe một hồi, bài ca uyển chuyển, có nét phong tình dị tộc, là âm nhạc tộc Hồ từ Bắc quốc truyền đến. Nàng ngấm nga đôi câu theo nhịp, chợt nói: “Tuyệt Thần ca ca, có biết nhảy điệu Hồ Toàn vũ* không?”

(*Hồ vũỗi múa của dân tộc vùng Tây Vực. Phong cách phóng khoáng, sáng khoái vui vẻ, rất thích hợp với phong thái ung dung đại lượng và tinh thần văn hóa thời Đường.Hồ toàn vũ xoay chuyển nhanh, vừa làm cho người biểu diễn thích thú, cũng làm cho người đứng xem thích thú.)

Lục Quân hoàn hồn: “Hả?”

La Linh Dư ngẩng đầu lên: “Muội đoán, chưa có nữ lang nào có thể mời được Tuyệt Thần ca ca khiêu vũ đúng không?”

Lục Quân mặt không đổi sắc, nhưng khóe môi đã nhẹ nhàng nhếch lên. La Linh Dư chỉ vừa dứt câu, Lục Quân đã vươn tay ra, bàn tay thon dài có lực nâng lên, đôi mắt hoa đào nồng tình nướn lên, mời chào nữ lang đối diện. La Linh Dư dè dặt bước về phía trước, bàn tay mảnh mai đặt lên tay chàng

Tay nắm tay, xoay vòng quanh đối phương, nữ lang thướt tha bước đi như hoa nở, lang quân cao lớn vung tay áo bay bay. Một người quyền rũ yêu kiều, cùng một người tuấn tú rạng ngời.

La Linh Dư ngấm nga câu hát, mỉm cười cùng Lục Quân nhảy Hồ Toàn vũ dưới ánh trăng bên bờ sông Tần Hoài. Cánh hoa bông bênh trên nước, gió thổi hây hây, những chùm hoa nặng trĩu trên cành rơi xuống hai người. Nam tuấn tú nữ đáng yêu, ánh sáng quanh quẩn dưới bước chân chậm nhịp của cả hai.

Tay nàng được lang quân nắm lấy, được chàng ôm eo khiêu vũ. Tiếng ca uyển chuyển, nước chảy lững lờ, một đêm thanh tao vô song hiếm thấy.

Chợt nghe thấy có người vỗ tay cười: “Hay lắm, Lục tam lang và tam thiếu phu nhân đúng là đa tài đa tình, làm bọn ta nhìn mà hâm mộ.”

Không ngờ có âm thanh đột ngột vang lên, La Linh Dư giật mình, nín lấy tay áo Lục Quân, nấp ra sau lưng chàng. Xấu hổ đỏ mặt nhìn về phía trước. Thì ra là dưới cây cầu đá, một chiếc thuyền lớn hai tầng chậm rãi đi đến. Đèn trên mũi thuyền giao với ánh nước, nơi đó có mấy đôi nam nữ đang đứng. Vạt áo bọn họ bay bay, hơi nước ập vào mặt, toàn là các lang quân nữ lang sĩ tộc Kiến Nghiệp mà hai người quen biết. Trong số nữ lang có Trần nương tử Trần Tú buồn bã nhìn Lục Quân, trong các nam lang cũng có Tề tam lang Tề An yêu mến La Linh Dư. Thấy bọn họ tình cảm như thế, người ngoài lấy làm mắt mát, nhưng vẫn dốc tình thần mời hai người: “Từ khi La nương tử gả cho Lục tam lang, không thấy nàng ra ngoài chơi lần nào. Lục tam lang à, sao huỳnh lại đối xử với phu nhân nhà mình như thế hả? Tồi nay bọn ta đốt đuốc đi dạo Kiến Nghiệp, không biết đôi phu thê tân hôn đây có nề mặt cùng du ngoạn không?”

Lục Quân hất mặt.

Trong đêm như thế, có Triệu vương liễu chết gãy dựa, có Hành Dương vương vượt ngục chạy trốn, cũng có các nam nữ phong lưu Kiến Nghiệp cầm đuốc du ngoạn. Trăm sắc thái nhân gian đều ở tại Kiến Nghiệp.

Lục Quân và La Linh Dư nhìn nhau, hai mắt năng lấp lánh sáng ngời, e là cũng thích chơi. Từ lâu Lục Quân đã không cùng chơi chung với bọn họ nữa, nhưng tối nay tâm trạng quá tốt, lại có La Linh Dư bầu bạn, thế là chàng cười đáp: “Chẳng dám xin thế, bọn ta còn muốn nhập hội nữa là.”

Mọi người bật cười: “Hay lắm”

Thế là thuyền cặp bờ, gợn nước lăn tăn, mời Lục tam lang và tam thiếu phu nhân lên thuyền. Ban đêm đi thuyền, các nam nữ trong thuyền đánh đàn làm thơ, về tranh ngâm khúc, cười nói vui đùa.

Các thanh niên nam nữ phong lưu vui vẻ thỏa thích, đợi đến khi tiếng ồn ào dần lắng lại, Lục Quân bị các lang quân nữ lang vây quanh thảo luận gì đó, còn La Linh Dư uống rượu nên hơi choáng váng, cười híp mắt ngắm nhìn phong thái của phu quân, sau đó đi ra ngoài hóng gió. Đứng trên mũi thuyền, nhìn gợn sóng bên dưới, gió đêm hiu hiu thổi qua, ánh trăng như nước, La Linh Dư nheo mắt lại.

“La muội muội.” Sau lưng có nữ lang gọi nàng.

La Linh Dư ngoái đầu, đèn đuốc lay lắt, thuyền bè bập bềnh, nàng nhận ra nữ lang đi ra khỏi khoang thuyền kia chính là Trần nương tử Trần Tú. La Linh Dư ở một tiếng, bình thường khi Trần Tú gọi nàng, thì thường là vênh vào khinh thường gọi một tiếng “muội muội”, hoặc là khách khí lạnh nhạt gọi “La nương tử”. Có bao giờ nàng ta gọi nàng là “La muội muội” như những người khác đâu?

Trần Tú đi đến cạnh La Linh Dư, cùng La Linh Dư đón gió ngắm nước. Một lúc lâu sau, Trần Tú mới nói: “Phụ thân ta viết thư gửi ta, giờ ta đã không còn ràng buộc gì ở Kiến Nghiệp, ta cũng đã nói rõ ràng chuyện có liên quan đến lưu dân rồi. Cuộc dạo chơi tối nay vốn là để tiễn biệt ta... La muội muội à, ngày mai ta sẽ rời khỏi Kiến Nghiệp. Phụ huynh ta có vẻ rất thích Cô Tô, muốn chuyển nhà đến đó. Có lẽ ta sẽ không về Kiến Nghiệp nữa.”

La Linh Dư ngăn người, sau đó nói: “Ồ, không có ai nhắc đến... Ta không biết chuyện này, quên chuẩn bị quà tiễn tỷ rồi.”

Trần Tú: “...”

Nàng ta ngớ ra: “... Muội muốn nói chuyện đó ư? Muội không vui vì rốt cuộc ta không, không... còn mơ tưởng đến phu quân của muội nữa sao?”

La Linh Dư mỉm môi cười: “Cái chuyện mơ tưởng phu quân ta ấy hả, xưa nay ta chưa bao giờ mất hứng cả. Có rất nhiều nữ lang thích Tuyệt Thần ca ca... Điều này chứng minh ánh mắt của ta rất tốt, mị lực lớn, không phải ư? Vì sao ta phải mất hứng?”

Trần Tú: “...”

Nàng ta buồn bã tự giễu, “Muội đúng là tự tin thật đấy. Có điều muội đẹp thế kia mà... Ta thấy muội và chàng nhảy Hồ Toàn vũ, hai người đúng là xứng đôi. Bình thường ta hay nghĩ, không biết Lục tam lang sẽ cưới nữ lang như thế nào... Ta phải thừa nhận một điều, có suy đoán này nọ cũng không khiến người ta mãn nhãn khi hai người ở bên nhau. Ta chưa bao giờ thấy chàng nhìn người khác như lúc nhìn muội cả, chưa từng thấy chàng cười đa tình như thế với nữ lang nào. Lúc chàng nhìn muội, như thể đang quyền rũ muội vậy... Nhưng đối với ta, chàng lại rất chán ghét, không hề có chút tình cảm nào.”

La Linh Dư thoáng nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn chọn an ủi tình địch đã thất bại: “Có thể do ta quá đẹp chàng, vì chàng là người hảo sắc mà. Chàng thích giả thanh cao thế thôi, chứ thật ra Trần tỷ tỷ nghĩ chàng cao thượng quá rồi.”

Trần Tú miễn cưỡng mỉm cười, rồi không nói gì thêm.

Trong đêm đen, La Linh Dư chợt nghe thấy tiếng nước nở bên cạnh. Khóe mắt nàng nhìn thấy những giọt nước mắt rơi xuống, nhưng nàng không hề đổi sắc, thậm chí cũng không ngoái đầu, làm như không nhìn cũng không nghe thấy gì. Trần Tú thẫn thờ trong đêm, cuối cùng nói: “Ta thích chàng đã gần mười năm, cuối cùng bảy giờ cũng phải từ bỏ. Ta vẫn còn thích chàng, nhưng ta biết... Ngày mai ta đi rồi, sẽ không quay rầy phu thê hai người nữa. Chúc cả hai trăm năm hòa hợp, sớm sinh quý tử.”

La Linh Dư thấp giọng cảm ơn, nói: “Chúc Trần tỷ tỷ có thể gả cho một phu quân tốt ở Cô Tô.”

Trần Tú buồn bã mỉm cười.

Đúng lúc này nghe thấy giọng của Lục tam lang từ xa truyền đến: “Linh Dư, Linh Dư...”

Đứng ở đầu thuyền, La Linh Dư bên cạnh Trần Tú lập tức cao giọng đáp lại, hai nàng cùng ngoái đầu, thấy lang quân tuấn tú đi ra khỏi khoang thuyền. Con thuyền chòng chành, người chàng cũng loạng choạng theo. Dựa vào khoang thuyền, Lục Quân giờ tay đỡ trán, giọng mơ màng: “Linh Dư, ta đau đầu quá...”

Trần Tú nghe thấy La Linh Dư hừ một tiếng, mắng: “Đau đầu gì chứ, chắc chắn huỳnh lại lên uống rượu đúng không. Rõ ràng không uống được mà còn thích ra giọng.”

Tuy ngoài miệng La Linh Dư nói thế, nhưng trong lòng rất lo cho Lục Quân. Nhất là giờ đang còn đi thuyền, nàng sợ chàng khó chịu mà nôn, vậy là không còn tâm tư nói chuyện cũ với Trần Tú nữa, vội vã từ giả rồi chạy đến dưới ngọn đèn, đỡ lang quân nhắm mắt đang dựa vào cửa khoang. Trần Tú thấy rõ, nữ lang eo thon vừa đi đến thì Lục Quân đã vươn tay ra, nhắm mắt ôm nàng vào lòng.

Lục Quân vùi đầu vào hõm vai nữ lang, giọng mơ hồ âm thanh rất nhỏ, Trần Tú nghe không rõ.

Rồi lại thấy Lục Quân hôn lên môi La Linh Dư, cánh môi vừa mới chạm nhẹ thì đã bị La Linh Dư giờ tay bịt kín. La Linh Dư mắng: “Huỳnh lại làm vậy rồi. Đừng mà... Huỳnh còn như thế, muội sẽ mặc kệ huỳnh đấy...”

Lão đạo bước đi, nhờ có thị nữ giúp đỡ, La Linh Dư đỡ Lục tam lang rời đi, tìm một khoang thuyền để chàng nghỉ ngơi. Từ đầu tới cuối, Lục Quân cực kỳ tin La Linh Dư, dựa dẫm cả vào nàng. Chàng được La Linh Dư dẫn đi, bị La Linh Dư mắng cũng không phản kháng hay hất mặt, có thể thấy chuyện như vậy là điều bình thường...

Đến lúc này, cuối cùng Trần Tú cũng đã minh bạch, không phải La Linh Dư không thể rời xa Lục Quân, mà chính Lục tam lang cũng không thể rời bỏ La Linh Dư.

Trần Tú nhẹ nhàng thở ra, lẩm bẩm: “Cứ vậy đi... Tạm biệt, tam lang.”

Mỗi tình thuở trẻ ra đi trong bình yên, đó vốn là trạng thái bình thường nhân gian, chẳng có gì lạ.

***

Đêm hôm ấy, nam nữ Kiến Nghiệp dạo chơi nô đùa, chuyện trò vô cùng vui vẻ.

Ngày hôm sau mặt trời lên cao, lại lại sang một cảnh mới. Triệu vương Lư Hề bị áp giải lên đại điện, lão hoàng đế ngồi trên ngai vàng, kinh hoàng nhìn một người con trai khác. Trần vương Lư Thục xác nhận Triệu vương ban đêm xông vào Đại Tư Mã tự, giải thoát cho Hành Dương vương Lư Mộ. Hôm nay Lư Mộ mất tích, là tội lỗi của Triệu vương.

Lư Hề nghiêm nghị: “Nói bậy bạ! Vì sao ta phải cứu Hành Dương vương? Phụ hoàng, đây là một cái bẫy, Lư Thục muốn hãm hại nhi thần! Hắn có đã tam lang sói, đã không còn phải Lư Thục của trước kia nữa rồi! Phụ hoàng, các huynh đệ, các vị triều thần, mọi người đừng để hắn lừa!”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 148

Trên đại điện Thái Sơ, đối mặt với sự gậy gựa và tố cáo của Triệu vương, Trần vương Lư Thục chỉ hỏi một câu: “Vậy nửa đêm huynh xông vào Đại Tư Mã tự để làm gì?”

Lư Hề: “...”

Sắc mặt thoát trắng, hần cứng người —— không thể nào nói ra lý do kia được. Nếu không phải đi cứu Hành Dương vương, chẳng lẽ hắn có thể chính miệng thừa nhận với kẻ khác, nói mình muốn giết mật thám Bắc quốc ư? Rõ ràng vụ án này không do hắn thăm tra, vậy hắn vội vã giết người diệt khẩu để làm gì?

Trên điện, Lục nhị lang Lục Hiến đứng trong hàng ngũ các sĩ đại phu, cùng mọi người nhìn Triệu vương và Trần vương đang đối diện với nhau. Tối qua bận rộn suốt đêm, thả Hành Dương vương đi rồi, lúc lên triều, Lục Hiến vừa mệt mỏi vừa sợ sệt. Nhưng khi hắn thấy hai huynh đệ bọn họ đứng đó thì lại hoảng hốt, nhớ tới giấc mơ đêm qua ——

Hắn nằm mơ thấy, đáng nhẽ người chạy đến cạnh hoàng đế trong đêm đó chính là Triệu vương.

Lão hoàng đế cũng vì kinh sợ mà sinh bệnh nặng, ngoài đời người tiếp sự vụ triều đình là Trần vương, song trong mơ lại chính là Triệu vương chạy đến cứu hoàng đế đầu tiên. Lão hoàng đế như có lòng nghi ngờ, nhưng không ảnh hưởng nhiều đến đại cục. Trong mơ Hành Dương vương chết ở biên ải, không có hấn phá rồi, mật thám Bắc quốc đã bị Triệu vương loại bỏ.

Triệu vương còn hãm hại Trần vương điện hạ phụ trách Đại Tư Mã tự, đẩy Trần vương vào ngục. Chính vì thế nên mới chọc giận tam đệ Lục Quân nhà mình.

Muốn tạo phản cũng có nguyên do.

Mà ở ngoài đời, có vẻ như Lục Quân đã... chặt đứt nguyên do này.

Một giấc mơ biết trước tương lai, có người cố gắng thích ứng, mượn giấc mơ ấy để tránh nguy cơ, lại có người vung tay lật đổ mọi thế cục, thay đổi theo ý muốn của mình. Lục nhị lang nhìn Lục tam lang đứng đầu quần thần, mặt trắng tuyết ngọc, tròn mắt đen láy như đá đen, sừng sững bất động.

Triệu vương suy sụp, miệng vẫn cãi: “Là ngươi hãm hại ta! Đừng, là ngươi và Lục tam lang... Chính các ngươi đã thả người! Nếu không vì sao Kinh Triệu đoán lại...”

Lư Thục chậm rãi nói: “Đại thần trong triều đều biết, ta và tiểu hoàng thúc, vốn đã bất hòa.”

Triệu vương Lư Hề: “...”

Hắn thấy chư thần gật đầu tới tấp, trong lòng càng thêm tuyệt vọng. Đứng thế, triều thần Kiến Nghiệp biết rõ, Trần vương và Hành Dương vương không hợp nhau, bất đồng chính kiến. Năm ngoái Hành Dương vương bị ám sát, hắn còn từng hoài nghi sự việc do Trần vương gây ra, còn đối đầu gay gắt với Trần vương một thời gian dài. Lư Thục và Lư Mộ không qua lại, thậm chí còn căm thù nhau. Lục tam lang lại đứng về phía Lư Thục, đương nhiên cũng sẽ không qua lại với Hành Dương vương. Lục gia chỉ có Lục nhị lang là có thể nói vài câu với Hành Dương vương, nhưng giao tình cũng không sâu lắm.

Triệu vương muốn nói Lư Thục cố ý thả Hành Dương vương chạy, thực sự quá khó tin.

Triệu vương nhìn lên lão hoàng đế ngồi trên cao, vội vã minh oan: “Phụ hoàng, nhi thần thật sự bị oan!”

Lão hoàng đế không biểu hiện rõ sắc mặt, ánh mắt hoài nghi quanh quẩn giữa hai người con trai. Bên trái là Triệu vương sợ hãi ra mặt, bên phải là người con thứ năm trầm ổn ít nói. Về mặt lý trí, lão hoàng đế có phần tin tưởng Lư Thục xưa nay chưa làm mình thất vọng. Nhưng từ khi Lư Thục câu kết với Lục gia nguy tạo thánh chỉ, lão hoàng đế đã thất vọng với người con trai này rồi. Nhưng nhìn sang Triệu vương...

Khi lão hoàng đế còn đang do dự, chợt nghe thấy Trần vương nói: “Nếu không thể định tội, thì chuyện này, để sau hẵng bàn. Hiện tại có một chuyện khác, công chúa Bắc quốc, làm chứng, nói Triệu vương câu kết, với mật thám Bắc quốc...”

Triệu vương giận dữ, nghiêm nghị ngắt lời: “Ngươi nói bậy! Nói lung tung ——”

Lão hoàng đế đứng bật dậy: “À tiện nhân kia chưa chết?!”

Trần vương gật đầu, ra hiệu cho người đưa công chúa Bắc quốc vào điện. Trông mắt y sâu thẳm, lạnh lạnh nhìn cửa đại điện mở ra, nữ tử thần sắc tiêu tụy mệt mỏi, sớm mất đi khí chất ung dung của công chúa khắp khinh di tới. Lúc công chúa Bắc quốc nhìn thấy y, bất chợt trong mắt ngập tràn nỗi sợ hãi, cơ thể run lên.

Người này! Gã Trần vương này!

Trong ngoài bất nhất... Trông y điềm đạm nho nhã là thế, nhưng khi nàng ta bị Lục Quân đẩy vào trong tay gã công tử này, nàng ta mới biết y độc ác lạnh lùng đến đâu, không chút thương xót trước một nữ lang xinh đẹp yếu đuối... Người Kiến Nghiệp, người Nam quốc, thậm chí người trong thiên hạ đều đã bị lừa bịp đánh về vô hại ấy.

Công chúa Bắc quốc quý phịch xuống, không dám nhìn Trần vương. Chết là được giải thoát, nàng ta không muốn chịu những hình phạt tàn khốc của thuộc hạ dưới trướng Trần vương nữa. Công chúa Bắc quốc khàn giọng lên tiếng: “Ta nói, ta sẽ nói hết. Tuy ta không biết nhiều, nhưng vị Triệu vương này...”

Triệu vương nhào đến toan muốn bóp chết nàng ta: “À tiện nhân căm mồm ——”

Trần vương: “Ngăn lại.”

Lão hoàng đế: “Đề à ta nói! Đề à nói!”

Trên điện trở nên lộn xộn, Triệu vương tức giận muốn bóp chết công chúa Bắc quốc, công chúa Bắc quốc run lên, nói năng lộn xộn, còn sợ sệt nhìn Trần vương liên tục. Mắt lão hoàng đế hần tìa máu, con ngươi đục ngầu nổi điên, trong lời giải thích của công chúa Bắc quốc, lẫn ta khác ra cục đờm dính máu, rồi bỗng ngã ngửa ra sau. Lão hoàng đế đột nhiên choáng váng, chứng thần lại một phen cuồng lên, luôn miệng gọi “bệ hạ, bệ hạ”, cho triệu thái y vào điện.

Trong con rối rối, chắn rằng lão hoàng đế bị “trúng gió”.

Triệu vương quý trên mặt đất, nhìn mọi người hốt ha hốt hải, lại nhìn Trần vương Lư Thục điềm tĩnh trong đám đông. Trần vương sai người đưa lão hoàng đế xuống, còn y thông thả lấy được sự tin cậy của các đại thần.

Triều đình vốn rối ren, bây giờ lại như biến thành “nhất ngôn đường”* của Trần vương, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của y.

(*Nhất ngôn đường: thời xưa trước cửa hàng treo tấm biển trên đó ghi ba chữ ‘nhất ngôn đường’, biểu thị không bán hai giá, có ý chỉ người độc đoán nói một là một.)

Bỗng Triệu vương rùng mình lạnh sống lưng, nhìn chằm chằm gương mặt nho nhã của Trần vương, hẳn cảm thấy sợ hãi ——

Vì sao phụ hoàng lại đột nhiên trúng gió? Có phải do Trần vương cố ý không?

Sau đêm đó, cơ thể phụ hoàng đã yếu đi, lòng da nghĩ nặng, muốn giết Hành Dương vương rồi sau đó xử luôn Trần vương. Nhưng trước khi phụ hoàng hạ quyết tâm thì Hành Dương vương lại đột nhiên mất tích, phụ hoàng đứng ngồi không yên, rơi vào khủng hoảng. Rồi tiếp đó, Trần vương bất ngờ đưa công chúa Bắc quốc ra, đổi đầu với hẳn. Phụ hoàng vốn đã yếu, nay nổi cơn thịnh nộ như thế, lập tức ngã xuống...

Triệu chứng trúng gió!

Lão hoàng đế không thể tự xử lý công việc, dựa theo tình thế trên triều hiện nay, có Lục gia chống lưng, không phải triều đình sẽ bị Trần vương thao túng ư? Lúc này lão hoàng đế muốn truy cứu chuyện Hành Dương vương chạy trốn, nhưng có thể truy cứu thế nào được nữa? Lão hoàng đế muốn giết Trần vương, nhưng nay ông ta trúng gió nằm liệt giường, ông ta muốn giết thế nào?

Triệu vương tái mặt —— tên ngu đê này, tâm cơ sâu nặng, bố trí căn kế, từng bước từng bước một.

Thì ra trước đó Trần vương thật sự không quan tâm tranh đấu với bọn họ... Bởi vì một khi người này đã tranh, hậu quả thực sự quá đáng sợ.

Trần vương Lưu Thục cũng chẳng màng để ý đến cảm xúc của Triệu vương, nếu đã giết người, tuyệt đối y sẽ không lưu lại hậu họa. Đưa lão hoàng đế về nội cung nghỉ ngơi, ông ta nắm tay y緊緊 nắm muốn nói gì đó, giọng mơ hồ, cố gắng tạo khẩu hình “Hành Dương vương”, Lưu Thục lạnh lùng nói: “Phụ hoàng cứ yên tâm dưỡng bệnh, không cần phải lo những chuyện khác.”

Triệu vương Lưu Hộc gắng sức gượng dậy, nhào đến cạnh long ý, nắm tay phụ hoàng khóc lớn. Các công tử khác đứng bên giặt mình, bình thường đâu thấy Triệu vương hiếu thuận như vậy. Triệu vương vẫn gượng dậy, luôn mồm nói muốn chăm sóc bệ hạ trước long ý. Hẳn coi lão hoàng đế như tấm bùa hộ mệnh, cố phản kháng lại Trần vương...

Lưu Thục liếc nhìn, ngoài mặt y ra vẻ “người con có hiếu”, dĩ nhiên sẽ không kéo Triệu vương xuống đài, giết Triệu vương chỉ vì công chúa Bắc quốc đã nói như vậy.

Các công tử khác lại yên tâm. Ngủ công tử tính tình mềm mỏng, bây giờ triều đình nghe theo y cũng không có gì sai.

Còn Triệu vương lại run rẩy, cố gắng ra ám hiệu với các công tử khác: đồ ngu các người! Các người bị hắn lừa rồi! Cứu ta, mau cứu ta! Hắn sẽ giết ta mất!

Bề ngoài Lưu Thục nho nhã, tính tình trầm ổn đáng hoàng, khiến người ta có ảo giác. Y chưa bao giờ nổi giận, chưa bao giờ xử trí theo cảm tính, hình ảnh vô hại mà y tạo dựng nhiều năm ở Kiến Nghiệp, nay đã khiến mọi người mất cảnh giác. Ai ai cũng biết lão hoàng đế bị bệnh, nhưng không một ai cảm thấy chuyện này liên quan tới Trần vương.

Không ai biết rằng, Trần vương đang từng bước giết phụ hoàng mình.

Y không giống Lưu Mộ.

Hành Dương vương biết hoàng huynh muốn giết mình nên mới kịch liệt phản kháng, tính này dễ nổi giận, nhưng hẳn không dám tin, vẫn ôm ảo tưởng về tình cảm này. Cho đến khi chút ảo tưởng cuối cùng đó đã bị lão hoàng đế dập tan. Còn Lưu Thục lại không như thế, Lưu Thục chưa bao giờ cảm nhận được tình thương của người cha, những thứ y có được đều là nhờ bản thân mưu tính. Đứng lúc cùng đồng lòng với Lục tam lang, thế nên Lưu Thục mới không do dự bước vào con đường này.

Ra khỏi cung điện, Lưu Thục gấp Lục tam lang đang chờ y. Lục Quân nhún mày, trong mắt có vẻ nghi hoặc. Lưu Thục gạt đầu, tỏ ý mọi thứ đều dựa theo kế hoạch.

Lục Quân than: “Ta biết ngay mà, chỉ cần huynh quyết định thì những chuyện này có gì khó.”

Lưu Thục không nói gì. Hai lang quân không đi xe ngựa, mà chậm rãi đi vòng quanh tường thành. Lưu Thục hỏi đến chuyện khác: “Người, muốn báo vệ, Việt Từ Hàn thật? Không cùng tổ tiên, người không sợ hắn có đi tẩm?”

Lục Quân hồ hởi nói: “Cho Họa Nhi một người bạn chơi thôi mà. Bây giờ Tiểu Họa Nhi rất buồn, còn không dám nói với ta và tỷ tỷ con bé... Trẻ con mà, nếu không phải cần thiết thì cũng nên yêu thương nhiều chút. Con bé vui, không phải người nào đó cũng sẽ vui sao? Nếu thật sự Việt Từ Hàn không nghe lời, thì ta vẫn có mười nghìn cách thức để cậu ta biến mất.”

Chàng là người lắm mưu nhiều kế, nên Lưu Thục cũng không quá lo, chỉ hỏi: “Người chắc chắn, tiểu muội muội, có thể để Việt Từ Hàn mở miệng, xác nhận Triệu vương?”

Lục Quân nhếch mép, nửa cười nửa không: “Thử xem sao. Còn có thể từ đó nhìn ra tính cách của cậu ta, xem có thể giữ cậu ta lại không. Chẳng lẽ ta muốn dẫn cậu ta đi, A Man sẽ giận ta sao?”

Lưu Thục trợn mắt nhìn dáng vẻ gian trá của chàng, lắc đầu. Lưu Thục hạ thấp giọng: “Sao ta lại giận người được... Tam lang, Tuyệt Thần, ta sẽ không bao giờ nổi giận với người. Ta, không có người bạn nào khác, ta chỉ muốn hòa thuận với người... Sau này, bất kể là khi nào, quyết không bao giờ phụ, tình cảm giữa hai ta.”

Lục Quân nói: “Chuyện đó thì chưa chắc. Ngồi lên vị trí kia, có rất nhiều điều sẽ thay đổi. Nếu thật sự có ngày hai ta là địch...”

Lưu Thục: “Ta sẽ nhượng bộ, với người.”

Lục Quân: “...!”

Gió nóng từ phía sau thổi tới, chàng chợt dừng bước, nghiêng đầu, con người co lại, nhìn chàng thanh niên bên cạnh.

Hai người đã cách xa cung đình, đi tới giữa đường phố. Đứng trên cầu đá, nước hồ bên dưới phản chiếu nắng vàng lóa mắt, hắt lên mặt hai người. Gió hè khô hanh, y phục bị gió thổi nhún, tay áo phất phơ chạm vào nhau. Lưu Thục chậm rãi nhìn Lục Quân, ánh mắt chạm vào nhau, Lưu Thục nhoen miệng cười.

Tùy tùng đã ngăn người lại nên trên cầu chỉ có hai người họ. Lưu Thục nắm lấy tay Lục tam lang, nói nhỏ: “Nếu ta là đế vương, thì người chính là thị trung.”

“Người sẽ là thị trung duy nhất của ta.”

“Nếu thật sự, có ngày mà, hai ta đối đầu nhau... Ta sẽ theo lẽ, nhượng bộ người.”

“Tam lang, ta không phụ người... Người cũng đừng phụ ta.”

Trời xanh như mặt nước, ánh nắng chói lóa phủ lên đá xanh. Lục Quân nhìn y một lúc lâu, sau đó mỉm cười. Chàng đáp một tiếng “được”, rồi gió tay lên đập tay với Trần vương Lưu Thục ba lần, cùng lập mình ước.

Hai người nhìn nhau cười.

***

Tối hôm ấy, lão hoàng đế ở trong cung bị bệnh quấy nhiễu, còn bên ngoài Đại Tư Mã tự lại có một cỗ xe ngựa dừng lại, tiểu nương tử La Văn Họa đội mũ trùm đầu màu đỏ, bước vào phủ nha.

Vì Trần vương đã thông báo trước, nên La Văn Họa đi vào mà không hề bị ngăn cản. Đại Tư Mã tự nghiêm ngặt oai phong, tiểu nữ lang lại nhỏ bé yếu đuối, đi trong đêm đen, như thể sẽ bị phủ nha nuốt chửng bất cứ lúc nào. La Văn Họa nhủu mày, siết chặt tay cổ vũ mình, nghĩ đến lời tỷ phu đã nói ——

“Việt Từ Hàn là bạn cũ của muội ư? Vậy thì đi tạm biệt cậu ta đi.”

La Văn Họa không cầu xin Lục tam lang, La Linh Từ biết cô bé có quen Việt Từ Hàn, La Văn Họa cũng biết Việt Từ Hàn là một nhân vật quan trọng, lại còn bắt hoàng đế đi... Tội lớn như vậy, sao cô bé có thể làm khó tỷ phu được? Huống hồ Đại Tư Mã tự vừa đề lộ Hành Dương vương, lão hoàng đế lâm trọng bệnh không dậy nổi...

Đứng bên ngoài cửa ngục, nhìn thiếu niên khoanh chân ngồi im bên trong, La Văn Họa rung rung nước mắt, nước nờ nghẹn ngào.

Hắn mặc y phục rách rưới, trên người đầy vết thương, nhắm nghiền hai mắt, sắc mặt tái nhợt. Đột nhiên cô bé nhớ lại ngày trước, khi mình và Lục tứ lang bị lũ dân bao vây, Việt Từ Hàn đã từ trên trời hạ xuống như thế nào.

La Vân Họa khóc sụt sịt: “Tứ Hân ca ca.”

Thiếu niên trong ngực chợt mờ mắt ra, hai mắt sáng bùng sắc bén, nhìn cô bé khóc rầm rứt bên ngoài cánh cửa. La Vân Họa hai mắt ngấn lệ mơ màng, nói nhỏ: “Ta không thể cứu huynh, huynh là kẻ địch...”

Cô Việt Tứ Hân hơi tắc nghẽn, nói nhỏ: “... Ta biết.”

La Vân Họa: “Nên ta có chuẩn bị ít đồ ngon cho huynh đây... Tứ Hân ca ca, huynh đừng trách ta... Ta chỉ có thể làm được như vậy thôi...”

Thiếu niên thiếu nữ nhìn nhau cách một song tù, bầu không khí trở nên im lặng.

La Vân Họa cũng không trách Việt Tứ Hân giấu giếm thân phận, việc đến nước này rồi, không cần phải nói nhiều nữa. Nhưng thái độ của cô bé khá kiên quyết, dù La Vân Họa có thể cầu xin cho hắn, thì cô bé lại không làm vậy. Được La Linh Dư dạy dỗ bấy lâu nay, La Vân Họa đã trở thành người có tính cách cao cả: hiền lành, nhưng đứng trước thị phi, cô bé tuyệt đối sẽ không gây khó dễ cho người khác. La Vân Họa có hảo cảm với Việt Tứ Hân, cô bé có cơ hội tới gặp hắn, đưa đồ ăn thức uống, nhưng cũng chỉ im lặng rơi nước mắt, không nói nhiều một lời.

Con tim Việt Tứ Hân chợt nhói đau.

Cô gái bé nhỏ rơi lệ trước mặt hắn, sắc mặt tái nhợt. Đột nhiên hắn nhớ lại lần đầu tiên gặp La Vân Họa, cô bé cũng ngây thơ như thế, mỉm cười tươi tắn với hắn...

Thế nhưng rốt cuộc hắn có gì mà nhất thiết phải im lặng, phản kháng?

Cơ thể Việt Tứ Hân run lên, nhắm nghiền hai mắt.

Tưởng thiếu niên nhắm mắt là vì ghét mình, mắt La Vân Họa tối sầm, cổ gượng cười.

...

Đêm đó sau khi La Vân Họa rời đi, Lục tam lang và Trần vương ngồi chơi cờ trong Đại Tư Mã tự.

Hai người nhận được tin tức: “Việt Tứ Hân chịu mở miệng, nói rõ âm mưu kế hoạch của Bắc quốc, đồng thời xác nhận là Triệu vương.”

Sau khi cấp trên chết đi, Việt Tứ Hân là người có địa vị tối cao trong đám mặt thám Bắc quốc. Hắn biết được nhiều nội tình hơn so với công chúa Bắc quốc. Nếu hắn chịu mở miệng, thì chắc chắn Triệu vương không có cơ hội lật ngược thế cờ nữa rồi.

Trần vương thờ dãi: “Lại để người nói đúng rồi.”

Lục Quân đặt quân cờ đen trong tay xuống, ngả người ra sau, chế giễu: “Đương nhiên rồi. Từ xưa đến nay, anh hùng khó qua được ả mỹ nhân. Bản thân cậu ta cũng không quá có nhiều tình cảm với Bắc quốc, chỉ cần có nguyên nhân thì tự nhiên sẽ...”

Anh hùng khó qua ả mỹ nhân.

Lưu Thực thoáng thất thần.

Lục Quân: “Nghĩ gì thế?”

Lông mi Lưu Thực run nhẹ, bất chợt hỏi: “Danh sĩ Chu Đàm... Sắp đến Kiến Nghiệp rồi đúng không?”

Lục Quân nhướn mày, biết thực ra Lưu Thực muốn hỏi gì...

Nữ lang y yêu mến, Chu Dương Linh, sắp đến đúng không?

Không biết ngày đó hôm đó, khi Chu Đàm quyết định hôn ước giữa Trần vương và Chu Dương Linh, nữ lang kia có, có... đồng ý không?

...

Đúng lúc này Chu Dương Linh cũng đang theo cha vào Kiến Nghiệp, chỉ còn hai ngày nữa là đến nơi.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149

Lục Quân đau đầu.

Mười chín tháng Sáu là sinh nhật của La Linh Dư, đến ngày hôm đó nàng sẽ tròn mười sáu.

Chuyện năm ngoái La nương tử khóc nức nở trong ngày lễ cấp kê vẫn để lại ấn tượng sâu đậm cho Lục tam lang, từ đó trở đi bất kể có thế nào, Lục tam lang luôn ghi nhớ sinh nhật của biểu muội. Vì để nàng được vui vẻ trong ngày hôm ấy mà Lục Quân bỏ ra rất nhiều công sức. Không chỉ người nhà Lục gia và các nam nữ sĩ tộc Kiến Nghiệp đến chúc mừng sinh nhật tam thiếu phu nhân, mà đến trời tối, Lục Quân còn đốt pháo hoa với nàng ở bên sông Tần Hoài suốt nửa canh giờ.

Tặng nàng một món quà lớn.

Được phu quân lấy lòng như vậy, La Linh Dư đỏ mặt, vô cùng kích động. Đốt pháo hoa xong, ngỡ rằng mọi người ở Kiến Nghiệp đều biết hôm nay là sinh nhật của Lục tam thiếu phu nhân. Dù La Linh Dư có mặt dày hư vinh đến đâu cũng không tránh khỏi xấu hổ, ngượng ngùng vui mặt trong lòng Lục Quân. Nghĩ bụng nàng chỉ mới mười sáu tuổi, thế mà Lục Quân lại chuẩn bị như thế là đại thọ của nàng vậy.

Phu quân tốt với nàng như vậy, nên đêm đến khi chăm sóc Lục tam lang, La Linh Dư tất dùng hết mảnh khóc để lấy lòng Lục Quân. Mỹ nhân như yêu tình rên rỉ trong lòng, mở hơi ướt đầm toát thân, để mặc chàng tẩy máy tay chân, khiến Lục Quân vô cùng sáng khoái. Sau đó chàng ôm phu nhân đi tắm, ngày hè khá nóng nên hai người không ngủ được, thế Lục Quân bèn trải chiếu trúc ra, cùng La Linh Dư nằm giữa đình ngoài rừng trúc ngắm trăng.

Bầu không khí vui vẻ thoải mái, La Linh Dư khăng khăng bày tỏ mình không phải là người hám công danh lợi lộc. Trăng sáng trúc lạnh, khối ôm đệm nằm. Nữ lang vui vào lòng lang quân, lắc lắc cánh tay để Lục Quân nhìn thấy chiếc vòng lưu ly. Trong mắt Lục Quân thấp thoáng ý cười, lại nghe thấy La Linh Dư cười bảo: “Thật ra phu quân không cần tổ chức tiệc sinh nhật cho muội lớn như thế làm gì. Khiến người ngoài chê cười, nói muội còn nhỏ mà không biết chừng mực. Nếu nói đến món quà đẹp nhất mà Tuyệt Thân ca ca tặng muội, muội vẫn nhớ nhất chiếc vòng lưu ly năm ngoái huynh tặng. Dù quá có tốt hơn chăng nữa thì cũng thua xa vật này.”

Nụ cười trong mắt Lục Quân càng thêm sâu, giờ tay miễn cưỡng vuốt mái tóc bù xù của nàng.

Vòng đeo tay lưu ly... Lúc ấy chàng và La Linh Dư thật già đủ xết, trong lòng vốn chẳng có tình ý với nhau, nhưng không ai chỉ ra điều này. Đó là lần đầu tiên chàng và La Linh Dư cãi nhau, mà chính khi ấy cũng là lúc hai người vạch rõ tình cảm.

La Linh Dư cảm khái: “Muội và Chu lang có cùng ngày sinh nhật đấy. Năm ngoái Trần vương diện hạ còn tổ chức tiệc mừng cho y, không biết năm nay sinh nhật Chu lang như thế nào.”

Lục Quân thờ ơ nói: “Năm trong lòng ta, đừng nhắc đến nam nhân khác.”

La Linh Dư đỏ mặt, tự biết mình lý lời. Trước mặt Lục Quân nàng không kiêng kỵ gì, nhất thời quên mất chàng không thích nàng nhắc đến lang quân khác... Đùng là hay ghen mà. Có điều La Linh Dư không muốn khiến chàng không vui trong đêm nay, thế là ngoan ngoãn đáp “vâng”, rồi hôn chàng lấy lòng.

Nhưng tâm trạng của Lục Quân lại bắt đầu rối lên. Từ sau đám cưới của nhị ca, tâm tư của Lục Quân chỉ đặt vào chuyện lưu dân Kiến Nghiệp. Bấy giờ coi như đã giải quyết chuyện xong, trước có Trần vương cảm ơn bao giờ Chu Dương Linh tới, tới nay lại có La Linh Dư nhắc nhở... Lục tam lang nhớ ra một chuyện, La Linh Dư vẫn chưa biết Chu Dương Linh là nữ.

Hay nói cách khác, chàng biết chuyện nhưng vẫn bàng quan nhìn La Linh Dư rung động với Chu Dương Linh. Tuy chàng tự phụ, tự thấy mình sẽ không thua một nữ nhân, nhưng chàng giấu giếm La Linh Dư như vậy... Một khi La Linh Dư biết được nội tình, chắc chắn đó sẽ là ngày xui xẻo của chàng.

Lục Quân thăm hỏi hận, ngày đó khi hứa sẽ che giấu thân phận giúp Chu Dương Linh, chàng đâu thích La Linh Dư như thế. Lúc ấy chàng còn không nghĩ mình sẽ lấy La Linh Dư nữa là. Đáng tiếc sự đã thành, với tính cách nhỏ nhen và ưa sĩ diện của La Linh Dư, chàng càng không xử lý nhanh thì sự việc sẽ càng tệ hại.

Lục tam lang thật sự rất đau đầu.

Lục tam lang nghĩ tới nghĩ lui, quyết định sẽ bù đắp.

Vào một buổi tối của cuối tháng Sáu, La Linh Dư đến chỗ bá mẫu Lục Anh. Bá mẫu hỏi nàng về đường ca La Diễn, lúc này La Linh Dư mới hay thì ra ngày đó khi La Diễn đến Nam Dương, y không hề nói với bá mẫu. Mấy tháng sau, Lục Anh mới biết con trai từng quay về Nam quốc. La Diễn chỉ xuất hiện ở Nam Dương một thời gian ngắn ngủi, sau khi Lục Quân giải quyết xong chuyện danh sĩ thì La Diễn lại rời đi. Ở Nam Dương muôn ngàn khó khăn, rất lâu sau Lục Anh mới nghe thấy người ngoài nói qua về chuyện này, nhất thời kinh hãi. Con người Lục Anh phóng khoáng lại không câu nệ tiểu tiết, nhưng đến khi con trai cũng không câu nệ tiểu tiết như mình, bà lại không nhịn nổi mà kéo lấy cháu gái La Linh Dư than phiền.

La Linh Dư thấp giọng ôn tồn trấn an, cuối cùng còn lấy con rồi ra chọc bá mẫu cười, cuối cùng cũng làm bá mẫu vui vẻ trở lại, dặn La Linh Dư viết thư cho La Diễn, yêu cầu La Diễn về Kiến Nghiệp thăm người thân.

Lục nhị thiếu phu nhân Lưu Đường đi cùng nàng chắc lưỡi lên hỏi, vì thế nàng thấy, Lục phu nhân và cô mẫu Lục Anh là hai kiểu người rất khó lấy lòng. Lục phu nhân nghiêm túc cứng rắn, cô mẫu lại thích chơi đùa, hai người có tính cách trái ngược nhau hoàn toàn, thế mà La Linh Dư vẫn có thể lấy lòng được. Đáng là lợi hại.

La Linh Dư khiêm tốn mỉm cười.

Quản chuyện nội trợ chính là vậy đấy, ít nhiều gì cũng phải biết được tất cả mọi chuyện lớn nhỏ ở Lục gia. La Linh Dư và Lưu Đường cùng theo Lục phu nhân học tập, nhưng La Linh Dư nhanh chóng bỏ xa tiểu công chúa Lưu Đường. Có điều tiểu công chúa rất nể La Linh Dư, không những không chê La Linh Dư nổi trội hơn mình, mà còn muốn mẹ chồng đừng bắt mình phải lo nhiều chuyện phiền toái như vậy nữa. Nếu La tỷ tỷ làm tốt thì cứ để La tỷ tỷ làm đi.

Lưu Đường xấu hổ đỏ mặt, một tiểu nữ như nàng luôn ôm ấp chuyện tình cảm, lúc này lại vừa kết hôn, đây chính là quãng thời gian kháng khi với phu quân, làm gì có tâm tư lo chuyện nội trợ.

Lục phu nhân cũng rất oán giận chuyện con dâu không cầu tiến.

Qua qua lại lại như thế, tới khi La Linh Dư về Thanh viện thì sắc trời đã tối đen. Cứ tưởng lúc về phòng sẽ không có ai, La Linh Dư còn định hỏi bao giờ thì Lục Quân về. Nhưng không ngờ vừa bước vào cửa viện, nàng đã ngửi thấy một mùi thơm nồng mũi. Nàng ngạc nhiên, đúng lúc này lại thấy các người hầu trong sân đang nhón chân, tò mò nhìn vào trong.

La Linh Dư lấy làm lạ, nhìn vào phòng bếp theo bọn họ: “Đôi đâu bếp mới à? Các người đang nhìn gì thế?”

Mọi người: “Tam thiếu phu nhân!”

Sau khi vội vã thỉnh an, Cẩm Nguyệt mới kỳ quái nói với La Linh Dư: “Là tam lang đang bận rộn trong bếp... Thiếu phu nhân, từ nhỏ nô tỳ đã hầu hạ lang quân, tính khí lang quân thế nào phu nhân cũng biết đấy... Nô tỳ chưa thấy lang quân đến gần phòng bếp bao giờ.”

Mọi người kích động: “Lang quân đang chuẩn bị làm tam thiếu phu nhân ngạc nhiên sao?”

La Linh Dư nghe bọn họ nói thế thì cũng rất vui vẻ, ngoài mặt mắng “không được nói lung tung”, nhưng trong lòng lại thầm đắc ý. Có điều nàng cũng thấy lạ, sinh nhật của nàng đã qua rồi, vì sao Lục Quân lại lấy lòng nàng như thế?

Chuyện sau đó càng khiến La Linh Dư hốt hoảng vì được yêu chiều.

Phu quân của nàng – Lục tam lang phong hoa tuyết nguyệt không chỉ tự mình xuống bếp, chuẩn bị một bàn đầy thức ăn cho nàng, mà sau khi đi bộ tiêu thực xong, chàng còn đích thân dạy nàng nấu “trà cá Cẩm” mà trước kia chàng không hề động thủ. Lục Quân còn tặng cho La Linh Dư một bức rèm châu óng ánh chói mắt.

Châu ngọc va vào nhau phát ra âm thanh giòn giã, từng hạt châu có kích thước đồng đều, được mài bóng loáng trong suốt. Quả nhiên La Linh Dư thích đến mức không buông tay.

Thời đại này lưu ly rất quý, mà rèm châu càng quý hơn. Dù Nam quốc có xa hoa tới đâu, thì cũng không dễ gì tìm được một bức rèm châu đạt chuẩn thượng hạng như thế này. La Linh Dư có ý hỏi Lục Quân, khi được biết ngay đến trong cung cũng chỉ có hai bức, thế là nàng được thỏa lòng hư vinh. Nàng thích khoe khoang nên sẽ không cất bức rèm đẹp như thế vào trong hộp, mà nàng vội vã thấp đèn, tự treo bức rèm lên.

Gió mát hiu hiu, châu ngọc như giọt nước, tựa Ngọc Tinh cung ở Đông Hải.

Nhưng La Linh Dư lại thấy bất an: Lục Quân không phải là người vô duyên vô cớ, không phải ngày cuối năm cũng không phải ngày lễ, chàng tốt với nàng như thế khiến nàng dấm sợ.

Nhất là đến tối khi La Linh Dư xem sổ sách, Lục Quân không nằm đòi nàng lên giường hầu hạ, mà chỉ nằm trên giường cười nói: “Để vì phu làm ấm giường đã.”

La Linh Dư: “...”

Nàng không xem sổ sách nổi nữa.

Nữ lang nghiêm mặt, đặt sách xuống đi tới gần giường. Lục Quân nhướn mày, nàng ngồi xuống, tròn mắt đảo một vòng, nảy sinh tò mò. La Linh Dư ôm cổ chàng, nũng nịu nói: “Sao đột nhiên phu quân lại tốt với muội thế? Có phải huynh có chuyện gì cầu muội không?”

Lục Quân: “Không có chuyện gì hết.”

Chàng dịu dàng nắm tay nữ lang, hôn nhẹ lên tay nàng. Chàng nong nân nhìn nàng, trách khê: “Tiểu nữ từ lúc nào cũng đa nghi. Không lẽ ca ca chiều muội mà còn cần lý do ư?”

La Linh Dư xấu hổ mỉm cười, theo lực kéo nằm nghiêng trong lòng chàng, bị chàng ôm lấy đùi xuống giường. Lục Quân hôn nàng một hồi, làm tóc nữ lang xỏa tung rối bời, hơi thở dồn dập, trong mắt chàng cũng dần sinh tình. Lục Quân luôn tay vào cổ áo nàng, đang định vuốt ve thì La Linh Dư rên lên, giữ tay chàng lại. Đôi mắt La Linh Dư quăn rừ như tơ, khiêu khích chàng: “Tuyệt Thần ca ca thật sự cũng chiều muội vô điều kiện sao?”

Lục Quân nhìn chằm chằm đôi núm tuyết phập phồng theo hơi thở của nàng, nhiệt độ trong mắt tăng cao. Hầu kết chàng di chuyển lên xuống, lúc cúi đầu định ngậm lấy thì lại bị nàng lắc đầu kháng cự. Lòng chàng sôi ruột, thấy nàng kiểu cách thì cũng không định chọc nàng, cổ kim nên dục vọng, giọng khàn cười nói: “Đương nhiên rồi.”

La Linh Dư làm ra vẻ vô tội: “Vậy dù muội muốn Trần Tuyệt tỷ tỷ xuất hiện gặp muội, huynh cũng đồng ý hả?”

Lục Quân khựng lại: “...”

Ánh mắt chàng cứng đờ, nhìn nàng dấm dấm. Im lặng trong chốc lát, chàng không trở mặt mà chỉ thử thăm dò: “Vi sao cứ phải gặp nàng ta? Không phải chúng ta đã thống nhất là không nhắc đến nàng ta nữa rồi ư?”

La Linh Dư chọc vào vai chàng, rên hừ hừ như chú mèo nhỏ: “Huynh chỉ việc nói có đồng ý hay không thôi. Không phải huynh nói huynh chiều muội hả? Muội rất thích Trần Tuyệt tỷ tỷ, muốn được gặp tỷ ấy. Tuyệt Thần ca ca có đồng ý không?”

Cơ thể Lục Quân cứng lại một hồi lâu.

Chàng do dự một lúc, cuối cùng gật đầu: “Hôm nay thì chưa được... Hai ngày nữa ca ca sẽ để muội gặp nàng ta.”

La Linh Dư: “...”

Chàng đồng ý! Chàng đồng ý kìa!

Sao chàng có thể đồng ý chứ?!

Lục Quân cực kỳ bài xích Trần Tuyết, La Linh Dư biết rõ điều này. Tuy bình thường nàng hay lấy Trần Tuyết ra để trêu Lục Quân, nhưng cũng chỉ giỡn chàng cho vui thôi. Nàng chưa bao giờ hy vọng Lục Quân sẽ lại cải trang thành nữ lần nữa. Nhưng hôm nay, ấy vậy mà chàng lại đồng ý... Lục Quân kéo vạt áo trước ngực La Linh Dư ra, lúc cúi người hôn xuống, chợt thấy trên mặt âm ẩm.

Chàng ngừng đầu, thấy La Linh Dư đang rơi nước mắt.

Lục Quân: “... Không phải ta đã đồng ý rồi sao, muội làm sao thế?”

Chàng còn chưa dứt lời thì La Linh Dư đã khóc òa lên, hai vai bắt đầu run rẩy.

Xem ra không thể tiếp tục cuộc hoan ái lần này được nữa rồi... Lục Quân còn đang ngỡ ngác thì nữ lang đẩy chàng ra, còn định lấy gối đập vào mặt chàng. La Linh Dư khóc thở không nói: “Tuy, tuy huynh đồng ý với muội, nhưng còn không bằng huynh không đồng ý... Huynh ghét Trần Tuyết như thế, nhưng huynh vẫn chịu để nàng ta xuất hiện. Huynh tặng nhiều quà cho muội như thế, hu hu hu... Nhất định là huynh làm chuyện có lỗi với muội, nên mới trấn an muội trước.”

Lục Quân khựng lại.

Chàng không nói gì, La Linh Dư nhìn chàng, nước mắt rơi như mưa. Chàng thanh niên ngồi trên giường tóc dài xõa trên vai, ngọc quan chếch nghiêng, áo trên người phanh ra, nhưng nét mặt chàng dịu dàng, vẻ mặt sầu lắng, dù y phục có loạn nữa thì trên người chàng vẫn mang theo vẻ đẹp xốc xếch. Chàng tuân tử như thế... La Linh Dư càng nghĩ càng nhiều, nằm sấp trên giường cơ thể run lên: “Huynh nói đi, có phải huynh có gì đó với nữ tử nào không, vì sự việc bại lộ nên sợ muội tức giận đúng không? Huynh, huynh chỉ sờ tay người ta, hay là, đã ngủ rồi...”

Lục Quân: “Ngủ cái gì hả, nói bậy bạ gì thế...”

Chàng vừa tức vừa buồn cười, kéo nàng vào lòng: “Không có, ca ca không làm những chuyện đó... Ca ca chỉ yêu muội thôi.”

La Linh Dư khóc trong lòng chàng: “Hức, huynh thừa nhận rồi!”

Lục Quân: “Ta thừa nhận cái gì?!”

La Linh Dư ngừng đầu lên, nước mắt lưng tròng: “Huynh chỉ nói mình không có gì với nữ lang khác, nhưng không nói là không có những chuyện khác. Huynh thừa nhận mình làm chuyện có lỗi với muội, Lục Quân huynh là đồ khôn kiêu...”

Lục Quân ảo não, vì nàng khóc mà nhức đầu. Nhưng chàng thật sự chột dạ, không thể thề thốt là mình không làm gì có lỗi với nàng được. Một Chu Dương Linh đã quá đủ để Lục Quân sút đầu bể trán rồi. La Linh Dư sinh lòng ngờ vực, nghĩ có phải chàng thay lòng không. La Linh Dư vừa đau lòng vừa sợ hãi, lại thấy Lục Quân day trán, cụp mắt nhìn mình.

Lục Quân: “Ta có thay lòng hay không, muội muội làm là biết.”

La Linh Dư nghẹn ngào: “Cái gì... Huynh nói gì... Uhm!”

Lập tức nàng bị chàng đẩy ngã xuống giường, chàng không nói gì mà trực tiếp đi vào. La Linh Dư hét toáng lên, nhưng cánh môi nhanh chóng bị chàng bịt lại.

***

Chuyện tối hôm đó quá mãnh liệt, tam thiếu phu nhân phải cầu xin mấy lần. Lúc đầu còn khóc to, sau đó là lẩm bầm, miệng thoa mặt gọi “ca ca tốt” mấy lần, đến cuối cùng lại thôi thóp “ca ca tha cho muội đi”.

Một đêm thỏa thích, mờ hơi dầm dề.

La Linh Dư xác nhận, Lục Quân ở trên giường như thế chứng tỏ chàng vẫn rất thích nàng. Ngày hôm sau, nụ anh đào đỏ trước ngực nàng sưng đỏ lên... Chàng động tình như thế, tuyệt đối không phải là đáng về vụng trộm với người khác.

Vậy rốt cuộc chàng đã làm chuyện gì có lỗi với nàng đây?

La Linh Dư không lý giải nổi, hỏi Lục Quân thì chàng không chịu nói, khiến La Linh Dư ôm một bụng nghi vấn.

Mà lúc này, chuyện Triệu vương cầu kết với địch đã hạ màn.

Việt Từ Hân đã khai ra tất cả, dù Triệu vương Lưu Hồ có cố gắng trốn trong tấm cung của phụ hoàng thì vẫn bị gán tội phản nghịch. Trần vương nhân từ không giết Triệu vương, có điều đã biếm vị huynh trưởng này thành thứ dân, suốt đời không được vào Kiến Nghiệp. Triệu vương gào khóc trong tấm cung của phụ hoàng, nhưng bây giờ lão hoàng đế nằm bẹp giường cả ngày, dù có sót ruột thì cũng không thể nổi đờ cho Triệu vương được.

Triệu vương cũng từng khóc lóc, cùng mắng Trần vương với các công tử khác, “Kết quả của ta hôm nay chính là kết quả của các người ngày mai! Hân không giết ta cũng chỉ vì cái tiếng tốt mà thôi. Hân sẽ dùng thủ đoạn như thế để đối phó với các người.”

Các công tử cảnh giác, chuyện của Triệu vương khiến bọn họ nhận ra Trần vương không đơn giản. Chẳng biết từ khi nào mà Trần vương đã khống chế việc quân cơ ở Kiến Nghiệp. Các công tử bắt đầu thấy nguy cơ, muốn Trần vương giao việc chính trị lại cho lão hoàng đế, có điều cơ thể của ông ta lại không cho phép. Chỉ một mình không thể chống lại Trần vương, thế là các công tử liên thủ với nhau, tập trung thế lực sau lưng hồng giải quyết Triệu vương.

Đại thế gia Kiến Nghiệp bị cuộc đấu tranh cam go giữa các hoàng tử lôi kéo, không biết phải theo phe nào, thế là rối rít đóng cửa không ra ngoài.

Cũng chỉ có Lục gia có quan hệ sâu xa với Trần vương là đốc toàn lực ủng hộ Trần vương, trở thành lực lượng trung kiên sau lưng y. Nhưng chỉ dựa vào một mình Lục gia thì cũng không thể đối đầu với toàn bộ thế gia Kiến Nghiệp. Tình cảnh lúc này của Trần vương cũng không quá suôn sẻ.

Trần vương vẫn bình tĩnh, chậm rãi đánh giằng co với họ.

Đầu tháng Bảy, chùa Khai Thiện trên núi Chung và chùa Kiến Sơ ở Kiến Nghiệp cùng với các chùa miếu lớn khác kết hợp lại với nhau, mời Trần vương chủ trì pháp hội lễ Vu Lan năm nay, uyển chuyển bày tỏ Phật giáo rất ủng hộ để vương đời tiếp theo. Điều đó đã khiến các vị công tử càng thêm nổi giận. Kiến Nghiệp nghênh đón lễ Vu Lan rầm rộ mười mấy năm khó thấy, nhưng các công tử và thế lực sau lưng lại từ chối tham dự, không hề nể mặt Trần vương. Không động binh khí, có điều pháp hội lần này có thành công hay không, có liên quan chặt chẽ tới chuyện Trần vương có thể ổn định thế lực của mình ở Kiến Nghiệp không.

Bị người ta không nể mặt như vậy, nhưng Trần vương chẳng hề nổi giận.

Vào đêm trước lễ Vu Lan, La Linh Dư đi theo phu quân lên núi Chung, ở trong chùa Khai Thiện, đại diện Lục gia đến ủng hộ Trần vương chủ trì pháp hội. Một ngày trước khi gặp nhau, La Linh Dư tổn tâm sức mới mới được vài nữ lang hay chơi cùng đến. Nhưng dù vậy thì số lượng nam nữ sĩ tộc vẫn rất ít.

Ở trong lương đình trên núi, lang quân và các nữ lang ngồi bên dòng suối, cùng chơi “khúc thủy lưu thương”*. Trần vương Lưu Thục cũng có mặt ở đây. Bất ngờ các công tử kéo nhau lên núi, tới xem bọn họ chơi khúc thủy lưu thương, đồng thời cũng đến để cười nhạo Trần vương, vắng vẻ như thế, để xem lần này y chủ trì pháp hội như thế nào.

(“Khúc Thủy Lưu Thương là một trò chơi lưu truyền trong dân gian Hán tộc Trung Quốc cổ đại. Mọi người ngồi quây quần hai bên bờ dòng nước và thả những chén rượu xuống, chén trôi tới ai thì người đó uống.)

Trần vương vẫn rất điềm tĩnh.

La Linh Dư nhìn khắp núi không có mấy ai, không khỏi kê tai nói nhỏ với Lục Quân: “Không sao thật đấy chứ? Lỡ tối nay không ai tới thì Trần vương biết xử lý thế nào?”

Lục Quân cười thần bí: “Sẽ có người đến. Muội nhìn lại đi.”

Người chờ cười nhạo thì chờ cười nhạo, kẻ chơi trò chơi thì vẫn chơi đùa. Trong núi suối chảy róc rách, các công tử dần mất kiên nhẫn. Một công tử đứng ra, đại diện các huynh đệ già mùa sa mưa chế giễu Trần vương: “Lão ngu, không có ai tới thì pháp hội tối nay không được rồi. Chỉ bằng bây giờ để đi xin lỗi các vị chủ trì đi, vẫn còn kịp đấy. Chúng ta đều là huynh đệ, cũng không nỡ nhìn đệ mất mặt. Không phải như thế sẽ làm hoàng thất mất mặt ư?”

Trần vương không nhúc nhích.

Các công tử không vui: “Ngũ đệ (ngũ ca), đừng để mọi người phải làm khó.”

Bất chợt một người hầu vội vã chạy đến, nói mấy chữ vào bên tai Trần vương. Trần vương ngược mặt lên, bị mọi người cười nhạo nửa buổi, cuối cùng y cũng đứng dậy, dưới cái nhìn khó hiểu của các công tử, y đích thân đi ra nghênh đón: “Nhanh mời tiên sinh tới đây ——”

Mọi người ở trong đình cũng đứng dậy, nhìn Trần vương vội vã bước xuống bậc thềm, đi thẳng về một phía. La Linh Dư đứng cạnh Lục Quân tò mò nhìn, thấy dưới bóng cây xanh um, rất nhiều lang quân áo trắng nối đuôi nhau đi tới. Từ trên sườn núi đi xuống, lá xanh lướt qua đỉnh đầu, hoa lá rơi xuống, bóng cây rợp mát. Chỉ thấy một dòng người cuộn cuộn đầy uy nghiêm, gió thổi lướt qua y phục, bọn họ chính là danh sĩ đương thời!

Trần vương kích động, tiếp đón người dẫn đầu: “Chu Đàm tiên sinh!”

Chu Đàm!

Danh sĩ Chu Đàm! Là Chu Đàm đứng đầu hàn môn!

La Linh Dư ngẩn người, tay chân lạnh toát, nằng đứng bất dậy. Thấy nam nhân trung niên dẫn đầu kia đưa tay ra, đỡ Lưu Thục đang định bái lễ với mình. Ông cười khoai trá hai tiếng, cao giọng nói: “Điện hạ đa lễ! Đã nghe nói đến đại nghĩa của điện hạ, lão phu bất tài, dẫn theo hàn môn thiên hạ, đặc biệt tới đây nương nhờ điện hạ.”

Từng lang quân một bước tới, y phục trắng như mây, làm nổi bật sắc anh cốt bên trong. Đây chính là trang phục của hàn sĩ khắp thiên hạ.

Thanh thế quá lớn!

Các công tử trước đó cười nhạo Trần vương chợt tái mặt: “...”

Bọn họ nhìn nhân sĩ hàn môn áo trắng như tuyết, trong lòng dấy lên nỗi buồn bực. Rồi ánh mắt như mắt khổng lồ, bọn họ không khỏi nhìn một người đứng sau lưng Chu Đàm —— nữ lang duy nhất trong các nam tử.

Váy áo bay bay, phong vận của chốn chung linh dục tú đều tập trung cả ở nàng. Một nữ lang dịu dàng trong trắng, có nét đẹp đậm thắm thủy mị. Nàng cười khẽ, hành lễ với mọi người theo cha mình. Một tiếng cười hay một cái nhìn mây đều lộ rõ vẻ ốm yếu vì bệnh. Vẻ đẹp Tây Tử đó khiến La Linh Dư nhìn đắm đắm đầy thất thố. Bên tai nghe mọi người thảo luận, La Linh Dư tái mét mặt mày. Nàng nghe thấy tên của vị nữ lang này nhanh chóng truyền đi ——

“Chu Dương Linh, thì ra nàng chính là Chu Dương Linh lấy lưng.”

“Nghe nói nàng đã có thể vào Sĩ Nữ đồ của thiên hạ từ lâu rồi. Nhưng vì cơ thể ốm yếu, danh sĩ Chu Đàm vì bảo vệ con gái nên không muốn cho mọi người thấy dung mạo của nàng.”

“Các người không cảm thấy Chu nữ lang trông quen quen sao?”

“Quen thì không... Ta chỉ cảm thấy, nếu như so nàng với, với La... thì còn hơn hẳn.”

“Làm gì có. La muội muội phong lưu yếu điệu, là vẻ đẹp kinh hồng. Chu nữ lang đẹp từ trong xương cốt, khí chất như lan. Đều là mỹ nhân khó gặp. Mỗi người có một vẻ đẹp riêng, trong lòng ta La muội muội là đẹp nhất.”

Các nhân vật lớn thì trao đổi quy thuận, các công tử sắc mặt khó coi, người xem kịch lại thấp giọng đánh giá ai đẹp hơn ai. Lục Quân đứng thẳng, bên hông chợt nhói đau, đúng như chàng dự đoán.

La Linh Dư thất hồn lạc phách nhìn Chu Dương Linh: Chu Tử Ba, Chu Dương Linh... Thì ra là thế.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 150: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 151: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 152: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 153: Ngoại truyện 1: Câu chuyện về tụi nhỏ (1)

Sau khi Lục tam thiếu phu nhân mang thai, nhị thiếu phu nhân Lưu Đường và hoàng hậu đương triều cũng lần lượt hoài thai.

Thỉnh thoảng ba vị phụ quân lại tụ tập nói về chuyện thê tử nhà mình mang thai, chỉ có Lục tam lang lang nét mặt hững hờ, còn hai người kia thì cứ thờ ơ ngẩn thờ dài.

Vì lo lắng cho cơ thể ốm yếu của hoàng hậu nên sau khi thành thân, hoàng đế đã nghĩ đến chuyện để hoàng hậu điều dưỡng cơ thể hai năm, đợi nàng khỏe hơn rồi mới bàn tới chuyện mang thai. Hoàng đế cam tâm tình nguyện gánh áp lực ở trên triều. Nhưng chẳng ngờ hoàng hậu đột ngột hoài thai, không những thế mà còn vì vì thể tử ốm yếu, không thể phá thai nên chỉ có thể dưỡng thai thật tốt. Có lúc hoàng đế thấy Lục tam thiếu phu nhân vào cung thăm hoàng hậu, La nữ lang vẫn xinh đẹp như xưa, dù đang mang thai nhưng vẫn rất hoạt bát, so với Chu Dương Linh tiểu tụy yếu ớt, Lưu Thục thực rất hâm mộ.

Lục nhị lang Lục Hiền cũng thế. Có điều nguyên nhân của hắn không phải là vì thể tử ốm yếu, mà là thê tử nhà hắn còn nhỏ quá. Lưu Đường mắc cỡ thẹn thùng, đơn thuần trong sáng, bản thân vẫn còn là một đứa trẻ, suốt ngày sùng bái tam thiếu phu nhân, lại phiền não vì mẹ chồng là Lục phu nhân cứ tăng áp lực trong chuyện nội trợ. Tiểu công chúa còn chưa thích ứng kịp với thân phận Lục nhị thiếu phu nhân, thì làm sao có thể gánh nổi trách

nhệm hoài thai sinh con đây? Lục Hiển thăm trách mình không thỏa đáng, nhìn thê từ vui về mà lo lắng đề phòng suốt ngày.

Vì những nguyên nhân khác, Lưu Thục và Lục Hiển đều đang lo thê từ sinh non, ảnh hưởng đến cơ thể.

So với bọn họ, Lục tam lang lại rất bình tĩnh.

La Linh Dư khỏe khoắn lại vô tư vô lo. Khi mang thai cũng chỉ khó chịu một tháng đầu, về sau còn có thể cùng đi chơi thuyền, hái trái, vẽ tranh với phu quân. Eo vẫn thon nhỏ, từng cử chỉ hành động vẫn đầy thướt tha. Có mấy lần Lưu Thục và Lục Hiển thấy vợ chồng Lục Quân du ngoạn, một lần là Lục Quân và La Linh Dư dẫn nhau đi viếng thăm một vị danh sĩ, một lần là trong một ngày mưa, Lục tam lang ôm phu nhân dạy nàng vẽ tranh ở trong đình giữa hồ.

Đúng là khiến người ta vừa hâm mộ lại ghen tị.

Lục tam lang phong thái ngời ngời, mỗi lần bạn tốt và huynh trưởng khen vợ chồng chàng sung sướng nhân nhả, ngoài mặt chàng khiêm tốn đáp lời, nhưng trong lòng lại lấy làm đắc ý.

Có điều chàng cũng không hưởng thụ sự đắc ý đó quá lâu.

Đợi tới khi La Linh Dư bắt đầu lộ bụng, hai vợ chồng vốn là người nhạy cảm, hơn nữa cũng tinh thông y lý về mặt nào đó, nên cả hai nhanh chóng phát hiện, cái thai của La Linh Dư lớn quá nhanh. Bụng nặng to hơn những người khác trong cùng một thời kỳ mang thai. La Linh Dư không thể thướt tha phong lưu nữa rồi, đi đứng cũng dần bất tiện.

Bình thường La Linh Dư có yêu cầu rất nghiêm khắc với bản thân, vóc dáng nàng đẹp là thế, cho dù mang thai thì cũng không thể mập hơn các nữ lang khác như thế được. Cứ như bị béo phì vậy.

Hai vợ chồng Lục tam lang như gặp đại địch, lập tức mời thái y trong cung đến khám. Thái y chẩn mạch một lúc phán đoán một hồi, cuối cùng mừng rỡ nói với đôi phu thê: “Chúc mừng tam lang, chúc mừng thiếu phu nhân, thiếu phu nhân hoài song thai! Chính vì thế nên bụng mới to hơn so với người ta.”

Song thai!

Lục gia ngạc nhiên hơn hờ, nếu là song thai, thì không phải khả năng La Linh Dư sinh con gái sẽ lớn hơn sao?

Vì thế là, Lục gia đề cô cô của Lục Quân, tức đại bá mẫu của La Linh Dư thường xuyên đến chỗ La Linh Dư, bảo rằng Lục Anh là nữ lang duy nhất trong thế hệ bọn họ, La Linh Dư nên qua lại nhiều với Lục Anh, nói không chừng có thể dính hi khí của bà. Đồng thời Lục gia cũng viết thư gửi đại nương Lục Thanh Dục đã gả đến Hán Trung, hỏi gần đây có thời gian rảnh không, có thể về Kiến Nghiệp một chuyến không, một là để La Linh Dư dính hi khí, hai là để chăm sóc La Linh Dư.

Nhưng từ sau khi La Linh Dư nghe phu quân kể về Lục Thanh Dục, nàng vội kiên quyết phản đối. Con gái Lục gia đều bị Lục gia chiều chuộng thành hư. Giống như đại bá mẫu Lục Anh của nàng vậy, sống quá tự do tự tại, sau khi chồng chết thì về lại nhà mẹ đẻ, địa vị của Lục Anh vẫn rất thoải mái, suốt ngày chơi đùa, luôn khiêu khích Lục phu nhân, mà toàn bộ Lục gia lại đều chiều bà. La Linh Dư theo thói quen lấy lòng người ngoài, bình thường lấy lòng một mình bá mẫu đã mệt lắm rồi, bây giờ nàng đang mang thai, làm gì còn sức lực nào mà lấy lòng Lục Thanh Dục được nữa?

Thế là Lục Quân khéo léo từ chối, nói với tổ mẫu là người ở phòng nhì quá nhiều, vẫn dùng đủ, hơn nữa một mình chàng vẫn có thể chăm sóc thê từ kỹ càng, không cần đại tỷ Lục Thanh Dục phải trở về làm gì.

Nghe nói vì chuyện này mà Lục Thanh Dục còn đặc biệt viết thư mắng tam đệ xối xả.

***

Bầu bạn cùng thê từ đang mang thai là điều khá vất vả, nhất là khi thê từ mang song thai, hành động bất tiện hơn những người khác nhiều.

La Linh Dư vốn giỏi lấy lòng người, thường xuyên ra dáng dịu dàng hiền thực. Nhưng người mang thai nhạy cảm hơn thường nhiều, nên rất dễ đa cảm. Bình thường nàng hay giả vờ khóc lóc để nịnh Lục Quân, nhưng từ khi mang thai, từ khóc giả đã biến thành khóc thật.

Nữ lang suốt ngày nức nở, dù cho Lục Quân rất thích xem nàng giả vờ giả vệt, thì khi thấy nàng khóc đỏ mắt, chàng cũng bắt đầu kinh hãi. Lại không dám trách mắng nàng, cũng không dám lớn tiếng, sợ khiến nàng càng thêm đau lòng. Chút kiên nhẫn và dịu dàng ít ỏi của Lục tam lang đều dành cho La Linh Dư cả.

Đó đúng là quãng thời gian khó khăn.

Đến sau khi dần quen với cơ thể nặng nề của mình, La Linh Dư mới bắt đầu thông cảm cho Lục Quân. Lại nhắc đến chuyện đứa con trong bụng, có lẽ La Linh Dư nghe trưởng bối Lục gia nói quá nhiều nên nàng cũng mơ màng giống họ, mong ngóng sinh được con gái. Chỉ có điều, nữ lang ngồi đầu, thấy Lục tam lang đứng trước bàn trịnh trọng treo “bức tranh mỹ nhân” lên, La Linh Dư lập tức nhũn mảy.

Mọi cử động của Lục Quân đều toát lên sự thanh quý ngạo nghễ, như hạc đến gần. Lúc ngồi đầu nói chuyện với La Linh Dư, khoe mỗi chàng thấp thoáng nụ cười: “Bức tranh vi phu mới vẽ thế nào?”

La Linh Dư luôn ngưỡng mộ Tầm Mai cư sĩ. Nàng thấy vết mực chưa khô, núi non bát ngát, lại nhìn mỹ nhân quyền rũ đứng trên đỉnh núi vải trắng. . . Nàng che giấu tâm tư trong lòng, mỉm cười khen: “Mỹ nhân đẹp lắm.”

Lục Quân vô cùng hài lòng. Chàng thích nàng biết thức thời như thế, chàng hỏi nàng tranh vẽ như thế nào, nàng biết ngay không phải chàng đang thật sự hỏi tranh trông như thế nào, mà là mỹ nhân trong tranh như thế nào. Tầm Mai cư sĩ nổi tiếng thiên hạ trước khi cưới thích vẽ tranh sơn thủy, sau khi cưới lại thích vẽ tranh mỹ nhân. Tất cả những bức tranh mỹ nhân toàn lấy La nữ lang làm mẫu, người yêu thích tranh của Tầm Mai cư sĩ đều biết rõ điều ấy.

Lục Quân mỉm cười: “Thái y nói, nhìn tranh đẹp nhiều sẽ có lợi cho giáo dục bảo thai trong bụng muội.”

Lục Quân treo tranh lên rồi ngồi đầu nhìn La Linh Dư, thấy nàng nghiêm túc nhìn mình.

Lục Quân nhướn mày.

La Linh Dư chậm rãi nói: “Tuyệt Thần ca ca, có một chuyện muội muốn nói, có thể chỉ là muội lo ngại thôi, nhưng nếu không nói ra, muội lại sợ giữa hai ta có hiềm khích. Muội cảm thấy suốt ngày Tuyệt Thần ca ca hết treo tranh mỹ nhân thì là cảm tâm vong ngọc quơ quơ trước mặt muội. . . Muội biết huynh một lòng quan tâm con gái, hy vọng muội sinh con gái. Nhưng huynh không hề để ý đến con trai.”

“Nếu muội sinh con trai. . . Vậy muội phải giải thích với con thế nào về chuyện phụ thân không hề mong đợi nó?”

Lục Quân ngăn ra, nhưng đã hiểu rồi.

Vì dương thịnh âm suy nên toàn Lục gia luôn có sự cố chấp với nữ lang, mà chính Lục Quân cũng thế. Chàng thực sự rất thích con gái, cũng cảm thấy trong nhà đã có nhiều nam tử, nhiều thêm một người hay ít đi một người cũng không phải vấn đề. Nhưng thê từ mang song thai, suy cho cùng La Linh Dư cũng không phải người Lục gia.

Lục Quân hỏi: “Muội muội thích con trai à?”

Nếu thật là như vậy, thì giữa vợ chồng bọn họ đã có bất đồng.

La Linh Dư thông minh trả lời: “Muội thích nuôi một cậu con trai giống Tuyệt Thần ca ca.”

Nàng định đứng dậy, nhưng tay đặt trên tay lại không có sức. Lục Quân tiến tới đỡ nàng dậy, nàng lập tức thuận thế ôm cổ Lục Quân. Lục tam lang cúi người ôm nàng, lòng mĩ dĩ đen như lông quạ, lướt qua gò má mềm mại của nàng. Đôi mắt hoa đào của chàng nhướn lên, trán kề trán, hơi thở nhẹ nhàng vẩn vơ.

La Linh Dư nói: “Muội vẫn rất tiếc khi không thể thấy được Tuyệt Thần ca ca hồi bé trông như thế nào. Bây giờ Tuyệt Thần ca ca như thế này, có lẽ ngay từ nhỏ đã đáng yêu, dễ nhìn hơn những đứa bé khác nhiều. Muội muốn một cậu con trai đáng yêu giống Tuyệt Thần ca ca vậy, nghiêm túc đọc sách viết chữ. Trước khi tên của Tuyệt Thần ca ca truyền khắp thiên hạ, có lẽ cũng phải học hành rất lâu rất vất vả. Tuyệt Thần ca ca như thế. . . Muội rất tiếc khi không thể gặp huynh lúc nhỏ, nên muội muốn sinh một bé trai giống Tuyệt Thần ca ca.”

Khoe mỗi Lục Quân nhếch lên, được nàng khen mà lòng sáng khoái. Chàng cup mắt trêu chàng, miệng cười nói: “Muội muội đúng là thích ‘thà mình’ nhỉ.”

La Linh Dư nhướn mày, chàng tức khắc cúi đầu hôn nàng, trên khoe mỗi đỉnh son của nàng, tươi mới điểm lệ, đỏ chót rực rỡ. Con tim La Linh Dư đập thình thịch, chàng cọ vào trán nàng cười khê: “Ca ca cũng muốn một đứa con gái như muội muội vậy.”

“Có điều muội muội yên tâm, ca ca hiểu ý muội rồi.”

“Bất luận là trai hay gái, ca ca cũng sẽ coi như nhau, sẽ không có thành kiến gì.”

***

Làm gì có chuyện trong lòng Lục Quân nghĩ không rõ, nhưng quả thật chàng đã biểu hiện mong đợi như nhau dù là con trai hay con gái.

Ngày hôm sau, Lục Quân không chỉ treo tranh mỹ nhân ở trước mặt La Linh Dư, mà chàng còn cầm một cuốn sách với La Linh Dư, hai người vừa bận rộn chuyện trong tay vừa đọc sách, làm tốt công tác dạy dỗ cho song thai ở trong bụng La Linh Dư. Thị nữ trông hoa ngoài sân, tấm rèm bay lên, các nàng ngẩng đầu, thấy lang quân tuần tú đi dưới hành lang, chàng đang cầm sách đọc, áo khoác tung bay. Rèm trúc được gió cuốn lên, La Linh Dư dựa vào bàn viết chữ, mặt bên xinh đẹp tuyệt trần.

Hai người chàng một câu thấp một câu, là những câu mà thị nữ nghe không hiểu:

“Nhân hi tắc tư đào, đào tư vịnh, vịnh tư do, do tư vũ.”

“Vũ tư uẩn, uẩn tư thích, thích tư thân, thân tư tích, tích tư dừng hì.”*

(“Hai câu trên trích trong “Lễ Ký”. Giải nghĩa: Một khi con người vui vẻ thì sẽ biểu hiện ra ngoài thông qua ca hát ngâm nga, mà khi ca hát thì cơ thể sẽ rung lắc, rung lắc sẽ bắt đầu múa, múa đến mức tận cùng thì sẽ sinh tức giận, tức giận đạt tới đỉnh điểm thì sẽ trở nên đau buồn, đau buồn rồi thì sẽ than vãn, than vãn không được thì lấy tay đấm ngực, đấm ngực chưa đủ thì lại dậm chân nhảy.)

“Ừm... Sau đó là gì nhỉ?”

Lục Quân không cần lật sách cũng có thể đọc tiếp về sau. La Linh Dư cầm sách đặt trên bàn, lật ra hai trang, khâm phục trí nhớ nhìn một lần là nhớ của Lục Quân. Nàng xưa nay vốn hiếu học, nhưng dù hiếu học tới mấy thì vẫn thua xa trí nhớ tuyệt đỉnh của Lục Quân. Theo như chàng nói, *Lễ Ký* là cuốn sách chàng đọc lúc mới bốn tuổi, sau đó không đọc lại nữa. Năm nay chàng đã hai mươi một hai mươi hai, nhưng vẫn còn nhớ rõ nội dung của cuốn sách từng đọc hồi nhỏ.

Thị nữ Cẩm Nguyệt cầm một bó hoa còn đọng sương đi vào phòng, cúi rạp người với nữ quân: “Nữ quân, người bảo nô tỳ hái hoa này đúng không?”

Lục Quân đưa mắt nhìn, thấy La Linh Dư sai thị nữ hái rất nhiều loại hoa khác nhau, tính dỗi hoa cắm trong nhà. Lục Quân không đồng tình: “Bụng muội to như vậy rồi, việc gì phải cực nhọc như thế?”

La Linh Dư: “Ngាយ nào cũng phải mới mẻ chứ phu quân. Chứ ngày nào cũng như ngày nào thì còn gì thú vị.”

Lục Quân xem thường.

La Linh Dư còn chưa đứng lên thì thị nữ đã nhanh nhẩu đặt cây kéo vào tay nàng. Nàng bắt đầu cắt tia cành hoa, Cẩm Nguyệt đứng cạnh nhìn, tò mò hỏi hai người họ: “Vừa rồi ở ngoài sân nghe thấy lang quân và nữ quân đọc sách, hình như không giống sách đọc hôm qua. Lang quân và nữ quân làm gì thế?”

Lục Quân nói: “Đang chọn tên cho đứa con trong bụng La Linh Dư.”

Cẩm Nguyệt: “... A?”

Nàng ta không ngờ đến chuyện này: “Nhưng mà, nếu đặt tên, không phải chỉ có quân hầu và lão phu nhân mới đặt được sao?”

Lục Quân mỉm cười.

La Linh Dư đùa: “Tỷ tỷ ngọc, sao tỷ không tin năng lực của lang quân nhà mình há? Cái tên chàng nhìn trúng, dĩ nhiên có thể đặt lên bàn của trưởng bối, có thể làm mọi người hài lòng.”

“Đáng tiếc Tuyết Thần ca ca chỉ chăm chăm chọn tên con gái trước, không chịu nghĩ tên cho con trai. Vì để giám sát Tuyết Thần ca ca, nên ta mới đành đọc sách cùng chàng.”

Cẩm Nguyệt chặc lưỡi.

Nàng lại nghĩ bụng, tam lang vẫn khó lấy lòng thật đấy. Đặt tên con mà còn phải có thể từ đọc sách cùng.

Sở thích thú vị giữa hai vợ chồng này, các thị nữ như các nàng chỉ cảm thấy quá xa xôi, quá vất vả.

***

Tháng Mười mang thai, đến hạ tuần tháng Bảy năm sau, La Linh Dư sinh cho Lục Quân một cặp song sinh nam nữ.

Đứa trẻ chào đời đầu tiên là con gái, tộc trưởng Lục gia lo lắng chờ trong sân vừa nghe là con gái thì vui tới mức hôn mê bất tỉnh. Một vị huynh đệ của tộc trưởng vừa sai người mời đại phu đến cho huynh trưởng, vừa cười không dứt miệng: “Tốt lắm, tốt lắm, tốt lắm!”

Trong sân Thanh viện phòng nhì, người thì ngất xiu kẻ lại vui mừng. Đứa bé quấn trong tã vừa được ôm đến phòng chính, lập tức một đám nữ quyến mấy chục tuổi đã tranh nhau ẵm cháu, Lục lão phu nhân chiếm được trước, vô cùng vui vẻ. Tộc trưởng Lục gia vừa tỉnh lại uống mấy hớp nước, cũng xắn tay áo lên đi vào phòng chính, yêu cầu được xem cháu gái thế hệ này ở Lục gia.

Đứa bé chỉ mới chào đời mà Lục gia đã nhất trí khen ngợi: “Mì thanh mục tú, nhanh nhẹn đáng yêu. Nhất định sau này lớn lên sẽ là tuyệt đại giai nhân giống La Linh Dư.”

“Nếu có thể ôm về nuôi thì hay quá.”

Bà đỡ đứng cạnh Lục lão phu nhân run lên: “...”

Thực ra bọn họ cũng sớm biết thái độ không bình thường của Lục gia, nhưng mỗi một lần nữ quân Lục gia sinh con, hễ có con gái là toàn Lục gia lại mừng như điên, cái sự đó vẫn khiến mọi người kinh sợ, thần chí hốt hoảng.

“Oe oe oe...”

So với tỷ ty ra đời trước, đệ đệ được bà đỡ ôm trong lòng, nhưng trưởng bối Lục gia chỉ liếc mắt nhìn cho có, khen qua loa “không tệ” rồi lại quay đầu tranh nhau nhìn cháu gái. Cậu bé cô đơn không người hỏi han. Bà đỡ ngo ngắc, nhìn sang phụ thân của hai đứa trẻ vất vả chen vào phòng chính.

Sắc mặt Lục Quân không tốt lắm.

Vì chàng là phụ thân của hai đứa nhỏ, nhưng con vừa được đặt vào tã lót, đến chàng còn chưa kịp nhìn mà đã bị trưởng bối tranh giành. Có điều vì là ngày vui nên chàng không thể sầm mặt, nhưng trong lòng Lục tam lang vẫn rất không vui.

Bà đỡ đưa bé trai cho chàng nhìn, Lục tam lang cự tuyệt một cách hùng hồn: “Ta đi xem thể tứ thế nào đã, rồi sẽ nhìn hai đứa bé sau.”

Đây là một cuộc chiến tranh giành con trẻ quá mức hao tổn.

Bé trai không ai hỏi han, ấy vậy mà Lục lão phu nhân hay tộc trưởng Lục gia đều vất hết óc kiểm soát muốn ôm con gái Lục Quân về nuôi. Lục tam lang rất bình tĩnh, đứng trước mặt trưởng bối mặt đầu lượn chiến, từ chối không cho bọn họ bế con gái mình đi. Danh sĩ có miệng nồm lạnh lợi, bình thường rất thích bàn suông, nhưng đây là lần đầu tiên có danh sĩ phải khẩu chiến vì để giữ con mình.

Muội muội của La Linh Dư, La Văn Họa nhón chân đứng ngoài cửa sổ nhìn bọn họ cãi nhau, rồi lại nghiêng đầu nhìn cậu bé khóc toáng trong lòng bà đỡ. La Văn Họa vô cùng thông cảm: “Cháu trai à, đi đi có thể trưởng tượng được sau này cháu sẽ bị xa lánh như thế nào.”

Ruột thịt cùng sinh ra, tỷ tỷ được bao người chú ý, đến đệ đệ lại không ai hỏi han.

Đúng là đáng thương.

La Văn Họa rất thông cảm với cháu trai, không người quan tâm, mà tỷ tỷ lại chưa tỉnh, thế là trước khi tỷ phu chiến thắng trong màn tranh luận, tiểu nương tử xưng phong nhận việc chăm sóc cháu trai trước.

***

Nói có sách sách có chứng. Lục tam lang tranh luận với người hai canh giờ, nói tới mức làm trưởng bối Lục gia á khẩu không trả lời được, không thể luận chiến được nữa. Vất vả lắm chàng mới giữ lại con gái ở bên cạnh mình.

Những chuyện này tạm thời La Linh Dư không biết.

Lục tam lang vô cùng thức thời. La Linh Dư mơ màng tỉnh dậy, người đầu tiên nàng nhìn thấy chính là phu quân ngồi bên cạnh. Chàng một mực ngồi bên nàng, không để mặc thị nữ chăm sóc cho nàng sau khi sinh. La Linh Dư hỏi chàng là nam hay nữ, mặt mũi như thế nào. Lục Quân cười đáp: “Một trai một gái, là sinh đôi. Nhưng mặt mũi thế nào thì ta không biết, ta chưa nhìn.”

La Linh Dư ngăn ra: “Vì sao không nhìn?”

Lục Quân nắm tay nàng hôn nhẹ, mỉm cười: “Dư Nhi muội muội chưa tỉnh, dĩ nhiên ta phải quan tâm muội muội trước rồi. Ta muốn chia sẻ niềm vui cùng muội muội, cùng nhìn với muội muội.”

La Linh Dư mơ hồ nhớ lại trước khi mình hôn mê, hình như nghe thấy các trưởng bối trong sân âm ỉ dõi xem con gái.

Nàng hoài nghi dụng tâm của Lục Quân: “Thế ư? Chứ không phải vì huynh không giành được à?”

Lục Quân khựng lại, sau đó nói: “Sao có thể chứ. Ta đã nói với muội muội rồi còn gì, nam nữ gì cũng như nhau, ta không để ý. Chỉ cần là muội muội sinh con cho ta, ta đều coi như nhau cả.”

Lục tam lang nói chuyện êm tai, La Linh Dư nghe chàng dỗ dành cũng vui vẻ. Ăn một bát cháo nhỏ xong, La Linh Dư vội vã yêu cầu đưa con đến xem, tiện chia sẻ cùng phu quân. Thị nữ vừa ôm hai bọc tã đi vào, La Linh Dư còn chưa làm gì thì phu quân nàng đã đứng dậy đi tới, hỏi thẳng: “Đứa nào là con gái?”

Thị nữ: “...”

La Linh Dư: “...”

Hay cho một câu “đều coi như nhau”.

***

Với cặp song sinh này, tỷ tỷ tên là Lục Tư Vĩnh, đệ đệ tên là Lục Tư Đào.

Cuộc sống gà bay chó chạy giành giật nhau của hai tỷ đệ đã bắt đầu ngay từ lúc đang ở trong tã, khi lần đầu tiên được cha mẹ ôm vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154: Ngoại truyện 2: Câu chuyện về tụi nhỏ (2)

Ngay từ khi còn nhỏ, cặp song sinh nam nữ nhà Lục tam lang đã không hợp nhau. Con gái tên là Lục Tư Vĩnh, con trai tên là Lục Tư Đào, từ nhỏ đệ đệ Lục Tư Đào đã không hiểu vì sao tên của mình lại phải có chung ngụ ý với tỷ tỷ.

Sinh đôi nam nữ không hay tí nào.

Nhất là khi con trẻ lại quá đáng yêu, hơn nữa vì còn nhỏ nên khó phân biệt nam nữ, cho nên người lớn thường gọi Lục Tư Đào là “Tư Vĩnh”, chứ không ai gọi tỷ tỷ là “Tư Đào” cả. Từ nhỏ Lục Tư Đào đã nhận thấy người nhà rất thích tỷ tỷ, nhưng không quá thích mình.

Thành kiến như vậy, trong lòng Lục Tư Đào rất xem thường.

Lục Tư Vĩnh thì có gì tốt? Chẳng qua là có cái miệng thoa mặt, biết lừa dối, thích làm nũng.

Mọi người bị mù cả rồi, không thấy được bộ mặt thật của Lục Tư Vĩnh.

Tuy là sinh đôi nam nữ, nhưng Lục Tư Đào chưa bao giờ thích chơi với tỷ tỷ. Điều đáng ghét là, khi cha mẹ bắt đầu cho cậu và tỷ tỷ đi học, phụ thân lại lấy lý do vì để công bằng nên xếp cậu và tỷ tỷ học chung với nhau. Phụ thân của tụi nó – Lục tam lang Lục Quân là danh sĩ nổi tiếng nhất đương thời. Danh sĩ tự mình dạy học, người ngoài hâm mộ không thôi, bon chen như vịt, nhưng Lục Tư Đào lại không chút cảm kích.

Cậu tính cách cao ngạo, lúc nào cũng muốn thắng tỷ tỷ. Lục Tư Đào không muốn bị tỷ tỷ chèn ép mãi mãi.

Đôi song sinh nam nữ nhà Tam lang giống hệt nhau, trẻ con ngây thơ trong sáng, nhanh nhẹn hoạt bát, Lục gia chỉ có thể đoán ai là ai qua quần áo chúng mặc. Vào ngày đầu tiên cặp song sinh đi học, trưởng bối Lục gia, bao gồm cả La Linh Dư đều tò mò, thấp thò ngoài cửa thư phòng.

Ngày xuân hoa lá bay khắp thành, cửa sổ mở toang, hai đứa trẻ ngoan ngoãn chống tay ngồi sau bàn nhỏ được làm riêng, mắt đen như son, da trắng như tuyết, mặt mũi trong trẻo. Nhìn bên trái rồi nhìn bên phải, thật sự rất hồn nhiên ngây thơ.

Lục Tư Vĩnh dương dương đắc ý, lúc lật sách thì nhanh chóng liếc ra ngoài cửa sổ. Cách một dòng suối nhỏ, là cây bông bênh trôi trên dòng nước, cô bé cúi đầu chào người lớn ở bên kia dòng suối. Mặt mũi xán lạn, thần thái linh động. Có điều lúc chào hỏi, ánh mắt vô tình liếc qua đệ đệ nhà mình, thấy Lục Tư Đào liếc mình với vẻ ghét bỏ. Nhưng khi Lục Quân nhìn đến thì Lục Tư Đào đã nhanh chóng dời mắt đi, còn có ý dịch ra bên cạnh, ngồi cách xa tỷ tỷ.

Rõ ràng là không muốn chen chung với tỷ tỷ.

Lục Tư Vĩnh: “...”

Nhất định là đệ đệ ghen tị khi thấy mọi người thích cô bé đây mà.

Lục Tư Vĩnh không so đo với cậu, nhân lúc phụ thân xoay người đi, cô bé nhanh chóng rút chiếc gương nhỏ ra, làm điệu làm bộ, chớp mắt mỉm cười soi gương. Lục Tư Đào lại càng khinh bỉ cô bé, tới khi Lục Quân xoay lại, tiểu nương tử Lục Tư Vĩnh đã vội vã cất gương. Nhưng phụ thân đã nhẹ nhàng quét mắt đến, nhìn như dụ dỗ song thực chất lại sắc bén. Bàn tay tiểu nương tử run lên, gương rơi xuống đất cái *cạch*.

Ngày đầu tiên đi học đã bị phạt, Lục Tư Vĩnh vô cùng lúng túng.

Lục Quân nhìn vào đôi mắt trong veo như nước của con gái cả nửa buổi, sau đó đi tới, áo khoác lướt qua mặt bàn, phong lưu phóng khoáng. Chàng cúi người nhặt gương lên, đặt xuống bàn của con gái. Chàng thuận tay xoa mặt con, ôn tồn nói: “Sao còn nhỏ mà lại thích đẹp thế hả?”

Lục Tư Vĩnh đỏ mặt: “Phụ thân...”

Lục Quân điềm đạm nói: “Lần sau không được phép như vậy nữa.”

Lục Quân quay đầu sang nhìn Lục Tư Đào, thấy con trai đang cười nhạo tỷ tỷ, chàng lập tức nghiêm giọng: “Chữ xiên xẹo trong vở con là ai dạy đấy hả? Viết quá xấu, phạt chép ba trăm lần.”

Tiểu lang quân Lục Tư Đào dựa vào bàn cúi đầu luyện chữ lập tức ngừng phất đầu lên, rất không vui: “Phụ thân!”

Trong lòng cặp song sinh đều có suy nghĩ, xé chiếu hôm đó quay về gặp mẫu thân hai đứa, nhắc tới phụ thân——

Lục Tư Vĩnh: “Phụ thân chẳng nghiêm khắc tí nào cả, còn kiên nhẫn dạy con lắm. Con không nhớ chỗ nào là phụ thân sẽ nhắc, con muốn đi theo phụ thân học nữa.”

Lục Tư Đào: “Phụ thân nghiêm khắc chết đi được, dạy con học mà không kiên nhẫn tạo nào. Hễ con đọc sai là phụ thân lại liếc mắt, phụ thân còn mắng con nhiều lần, con không muốn học với phụ thân nữa!”

La Linh Dư: “...”

Đã... mấy năm trôi qua rồi, ngoài miệng Tuyệt Thần ca ca vẫn nói “coi như nhau”, nhưng cụ thể vẫn khó làm.

***

Có điều Lục Quân là danh sĩ, La Linh Dư lại rất biết nói chuyện. Hai người bạn nhỏ chỉ mới đi học vỡ lòng, bình thường phụ thân chúng còn phải vào triều, nên thành ra thời gian dạy học cũng không nhiều. Sau khi được La Linh Dư dịu dàng khuyên giải, đã biến thành tiểu nữ lang thất vọng, tiểu lang quân hải lòng.

Bình thường hai đứa vẫn tự đọc sách, Lục Quân chỉ mấy ngày mới đến kiểm tra một lần.

Lục Tư Vịnh tràn trề lòng tin, nghĩ nhất định mình phải học cho tốt để làm phụ thân vui. Lúc cô bé vô cùng nghiêm túc học chữ, thì lại thấy Lục Tư Đào đang chơi với đường đệ nhà nhị bá. Lục Tư Vịnh yên tâm, nghĩ Lục Tư Đào không lo lắng gì như vậy, nhất định sẽ không hơn mình được. Tiểu nương tử vênh vào ưỡn ngực bước đi, còn Lục Tư Đào leo lên núi giả lại rất nhạy cảm: “Tỷ đúngm lại! Có phải tỷ vừa xem thường đệ không? Đệ sẽ mách với mẫu thân!”

Lục Tư Vịnh chế giễu lại: “Lần nào cũng mách lẻo, đồ nịnh bợ. Thì ra đệ cũng biết lấy lòng mẫu thân à.”

“Hừ, dù gì mọi người cũng thích tỷ hơn, chỉ có mẫu thân là thương đệ thôi.”

Bị tỷ tỷ khiêu khích như vậy, sao cậu có thể chịu nổi? Mặc kệ đường đệ bên cạnh khuyên thế nào, Lục Tư Đào nhảy xuống núi giả, xông về phía tỷ tỷ, lao vào đánh nhau với Lục Tư Vịnh chỉ ra đòi trước mình mấy khắc mà trở thành tỷ tỷ của mình.

Đêm đó Lục Quân quay về, thấy hai đứa trẻ bị thương quần băng. Đệ đệ buống bình mím môi, tỷ tỷ hốc mắt đỏ bừng, ngăn ngăn nước mắt. Lục Tư Vịnh mếu máo: “Phụ thân, là đệ đệ ra tay trước...”

Lục Tư Đào: “Tỷ mắng đệ trước! Phụ thân...”

Lục Quân: “Lục Tư Đào, sao lại bắt nạt tỷ tỷ hả? Chép phạt gia quy nhà ta mười lần!”

Tiểu nương tử Lục Tư Vịnh lao vào lòng phụ thân nở nức, len lén nhìn đệ đệ qua kẽ tay, nờ nụ cười đắc thắng. Lục Tư Đào ngơ ngác: “Chúng ta có gia quy nữa hả?”

Lục Quân nhướn mày: “Đội lắt nữa phụ thân đi viết là sẽ có.”

Lục Tư Đào: “...”

Phụ thân bệnh vực quá đáng!

Lục Tư Đào tức giận xoay người toan bỏ đi, chợt nghe thấy tiếng ho khan. Cậu ngừng mặt lên, thấy mẫu thân duyên dáng đang đứng dưới đèn lồng ngoài thư phòng. Mẫu thân cậu mím môi đứng thẳng, không biết đã nghe được bao nhiêu, khi Lục Quân nói muốn để con trai chép phạt gia quy, La nữ lang lập tức ho khan ra hiệu.

Lục Quân nhìn lại.

La Linh Dư mỉm cười: “Là ai nói đều coi như nhau hả?”

Lục Quân: “...”

Chàng thờ dài trong lòng, tự hỏi rồi và vừa rồi mình đã không kiểm soát. Chàng thờ dài với cô con gái khóc lóc trong lòng: “Vây Tư Vịnh cũng chép phạt với đệ đệ đi. Sao có thể đánh đệ đệ được hả?”

Rồi Lục Quân lại giải thích với con trai lý do phạt: “Lang quân sức lớn, dù tức giận cũng không được đánh tỷ tỷ, đã biết chưa?”

Lục Tư Đào xấu hổ cúi đầu: “Con biết rồi ạ.”

Phụ thân để hai đứa cùng chép phạt, coi như chuyện này kết thúc nỡm năn. Lục Tư Vịnh: “... Há?!”

Cô bé mở to miệng không tin nổi, còn đệ đệ Lục Tư Đào đứng cạnh lại hải lòng mỉm cười.

***

Tới khi đi học thật, hai người tỷ đệ lại càng gây gổ nhau hơn. Vì tỷ tỷ Lục Tư Vịnh bị đã kích phát hiện, đệ đệ chỉ cần đọc sách một lần là nhớ ngay. Lục Tư Đào đi học không vất vả như cô bé, thậm chí môn nào cũng giỏi hơn cô bé. Phụ thân thương cô bé như vậy, cũng không tìm được lỗi của đệ đệ. Mỗi lần đệ đệ dùng gương mặt tương tự mình khiêu khích nhìn mình, là Lục Tư Vịnh lại không kìm được nổi giận.

Thế là lại đánh nhau, lại cãi nhau.

Tỷ đệ hai đứa vẫn cứ cãi nhau âm ỉ, ở trong Thanh viện, Lục Quân thì thương Lục Tư Vịnh, còn La Linh Dư lại thương Lục Tư Đào. Có hai vợ chồng trung hòa, coi như hai tỷ đệ cũng cân bằng nhau. Nhưng chỉ cần bước chân ra khỏi Thanh viện, Lục Tư Vịnh lại được người Lục gia vây quanh, Lục Tư Đào lại bị bỏ quên.

Lục Tư Đào khinh thường không thèm chơi chung với họ, cũng không thích nói nhiều với những trưởng bối chiều chuộng tỷ tỷ. Tiểu lang quân vẫn một mình vui vẻ, hai bên đều hải lòng.

Lục Tư Đào vẫn bị xem nhẹ như trước, những lúc khác còn có thể nhẫn nhịn, nhưng lúc cụt hứng nhất là vào ngày sinh nhật hằng năm. Rõ ràng cậu và tỷ tỷ có cùng ngày sinh, nhưng tỷ tỷ lại nhận được quà tặng nhiều gấp mấy lần cậu. Ngày đó là ngày rạng rỡ nhất của tỷ tỷ, nhưng lại là ngày mà Lục Tư Đào ghét nhất. Có điều cậu vẫn làm bộ làm tịch, không chịu nói là mình ghét ngày đó. Song, Lục Tư Vịnh có tâm linh tương thông với cậu, nên cô bé biết rõ đệ đệ nghĩ gì, thế là lại càng hả hê thích nhìn cậu cười nhạo.

May mà có Lục Quân ngăn lại thói quen muốn tổ chức sinh nhật lớn cho tại núi nhỏ đến điên cuồng của Lục gia. Lục gia nói làm tiệc chúc mừng sinh nhật cặp song sinh, thực tế chỉ chú ý đến một mình Lục Tư Vịnh. Lục Quân lấy lý do con còn nhỏ không cần phải làm lớn như đại thọ, nên bữa tiệc mới không rầm rộ.

Lục tam lang cố gắng thu nhỏ sự chênh lệch giữa hai đứa bé, có điều tuy không làm tiệc lớn, thì tiệc nhỏ vẫn phải có.

Lại một năm trôi qua, Lục Tư Vịnh và Lục Tư Đào tròn sáu tuổi. Vào sáng sớm, Lục Tư Vịnh đã bắt đầu mong ngóng quà cáp trưởng bối tặng. Lúc cô bé được thị nữ chải tóc thì chợt thấy đệ đệ đi ngang qua cửa sổ. Tiểu nương tử cách cửa sổ đương mất chế giễu: “Tư Đào, có phải đệ lại muốn ra ngoài trốn ngày này không? Đáng thương thiệt đó.”

Lục Tư Đào nén giận.

Cậu nghiêng đầu, nhìn gương mặt xinh xắn của tiểu nương tử, lại còn chớp mắt trêu cậu. Cậu tự thấy mình đã lớn, không việc gì phải cãi nhau như trẻ con với tỷ tỷ nữa. Tiểu lang quân khinh thường ngoài đầu đi: “Nịnh nọt xin xỏ quà của người khác, không phải là đại trượng phu!”

Lục Tư Vịnh cười hi hi: “Thì tỷ có phải đại trượng phu đâu, tỷ là tiểu nữ mà. Đệ cũng không phải đại trượng phu, đệ là nguy quân tử.”

Lục Tư Đào: “... Tỷ!”

Cậu bị tỷ tỷ làm cho tức giận đỏ mặt, lại thấy tỷ tỷ vịn cửa sổ, thân bĩ vẩy vẩy với cậu, điềm nhiên hỏi: “Không phải là đệ ghen khi tỷ được người lớn thích đấy chứ? Nếu đệ chịu kêu gâu gâu hai tiếng, tỷ tỷ sẽ nghĩ cách giúp đệ.”

Cô bé vừa dứt lời, Lục Tư Đào đã lập tức lên tiếng: “Gâu gâu gâu!”

Lục Tư Vịnh: “...”

Cô bé ngơ ngác trợn to hai mắt nhìn đệ đệ, một lúc sau mới cảm khái: “Tư Đào, đệ mặt dày thật đấy!”

Lục Tư Đào phớt lờ, chỉ nghỉ ngơi động cơ của cô bé: “Tỷ có cách thật hả?”

Lục Tư Vịnh nghich ngợm: “Đệ đoán đi.”

***

Buổi sáng Lục Quân đi làm nên không ở trong phủ. La Linh Dư lại thích đi chơi, ban ngày vào cung trò chuyện cùng hoàng hậu diện hạ. Lục Quân và hoàng đế Lưu Thục bận rộn suốt một ngày, còn La Linh Dư và hoàng hậu Chu Dương Linh lại vui vẻ một ngày. Đến tối, khi hai vợ chồng gặp nhau ở trong cung mới biết trùng hợp như vậy. Hoàng đế hoàng hậu giữ hai người ở lại dùng bữa tối, lúc ở trên bàn, La Linh Dư nhắc đến hôm nay là sinh nhật của hai bảo bối nhà mình, hoàng hậu Chu Dương Linh bèn sinh hứng thú.

Chu Dương Linh ôn tồn nói: “Đường bệnh mấy năm, đã lâu rồi ta chưa xuất cung. Bệ hạ, không bằng tối nay đến Lục gia đi, để xem hai đứa nhỏ đã lớn thế nào rồi.”

Năm đó vì sinh khó mà hoàng hậu bị mắc bệnh, phải dưỡng mấy năm mới khỏe hơn. Mỹ nhân mỏng manh như ngọn đèn dầu, hoàng đế khiếp hồn khiếp vía, nên hẳn là hoàng hậu đề nghị thì hoàng đế sẽ không làm trái lời.

Bốn người cùng quay về Lục gia, hoàng đế và hoàng hậu đem theo quà tặng cho cặp song sinh nhà Lục Quân. Bầu không khí rất vui vẻ, La Linh Dư kéo tay Chu Dương Linh, thậm chí còn bắt đầu hứng thú giới thiệu cây cối trong Thanh viện mấy năm gần đây. Nhưng vừa bước vào cửa Thanh viện, bất chợt hai đứa trẻ từ trong góc tối lao ra, giọng lanh lảnh hét âm lên:

“Phụ thân mẫu thân, sao bây giờ hai người mới về!”

La Linh Dư ngăn người, Lục Quân hoảng hốt. Hai vợ chồng ngo ngắc nhìn cặp song sinh nhào đến ôm bấp dúi mình.

Một hồi lâu trôi qua.

Lưu Thục im lặng không nói gì.

Chu Dương Linh lại dò: “La muội muội, ta nhớ là, Tư Vịnh, Tư Đào, là song sinh nam nữ đúng không? Nhưng giờ... Ai là nam ai là nữ thế?”

Thì ra hai đứa trẻ nhiệt tình nhào đến chào đón cha mẹ về đều mặc trang phục của nữ, xinh xắn đáng yêu. Cặp mắt giống nhau, biểu cảm giống nhau, gương mặt giống nhau, đang cùng ngược mắt lên nhìn người lớn chăm chăm... Lục Quân và La Linh Dư thoáng dò dẫm, nhìn cả buổi cũng không nhận ra đứa nào là bé trai.

Lục Quân đen mặt.

La Linh Dư phì một tiếng, âm thanh hư ảo: “... Chuyện này, có thể là truyền thống tốt đẹp của nhà bọn muội...”

Nàng lo lắng nhìn Lục Quân: thì ra thích giả gái cũng có thể di truyền ư?

Lục Quân tái mặt, tức tới mức nói năng không lựa lời, mắt đi đáng về thanh cao ung dung của danh sĩ ngày xưa: “Khốn kiếp!”

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nổi Sắc Đẹp Tuyệt Tràn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 155: Ngoại truyện 3: Câu chuyện về tội nhỏ (3)

Cặp song sinh nam nữ chạy quá nhanh, Cẩm Nguyệt dẫn theo thị nữ vội vã đuổi theo, vừa đến cửa viện thì thấy tỷ đệ hai người đã va phải bốn người lớn. Cẩm Nguyệt liếc nhìn lang quân nhà mình, Lục tam lang sầm mặt khiến nàng ta nơm nớp sợ hãi. Dưới ánh mắt ra hiệu của Cẩm Nguyệt, các thị nữ lặng lẽ lui xuống, không dám đụng mặt Lục tam lang.

Lưu Thục phát hiện Lục Quân có vẻ lạ, nhìn chàng thắc mắc hỏi: “Tam lang?”

La Linh Dư kéo tay áo Lục Quân, nhắc nhở chàng: “Tuyệt Thần ca ca, Tuyệt Thần ca ca...”

Làm người nên biết tiết chế chút, chàng không thể nổi giận vào lúc này được.

Được nữ lang kéo tay áo nhắc nhở, Lục Quân mới miễn cưỡng dè nén lửa giận trong lòng. Rốt cuộc cặp song sinh cũng lơ mớ ý thức được phụ thân đang nổi nóng, Lục Tư Đào lặng lẽ giương mắt mẫu thân, tràn đầy nghi hoặc; Lục Tư Vịnh thì cẩn thận buông bàn tay ôm bấp dúi phụ thân ra, lùi về phía sau.

Lục Tư Vịnh ngờ vực gọi: “Phụ thân?”

Lục Quân hít sâu một hơi. Chàng nhắm mắt. Chàng có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, vẫn có thể chuyển trò vui vẻ với vợ chồng Lưu Thục; nhưng, nhưng...

Chàng cúi đầu hỏi Lục Tư Đào, giọng bình tĩnh đến mức không nhận ra cảm xúc: “Ai dạy con ăn mặc như thế?”

Lục Tư Đào ngo ngắc: “Là tỷ tỷ dạy con... Có gì không đúng à?”

Lục Quân xoay sang Lục Tư Vịnh, xưa nay chàng luôn hòa nhã với con gái, e rằng đây là lần đầu tiên nổi giận với cô bé: “Lục Tư Vịnh, chép phạt gia quy một trăm lần cho ta! Chưa viết xong thì không được phép ra ngoài!”

Lục Tư Vịnh: “...!”

Cô bé lớn tiếng gào to: “Vì sao!”

Lục Quân lạnh giọng đáp: “Phạt con là vì con có lỗi, con dạy hư đệ đệ. Bạn của ta còn đang nhìn, con muốn ta phạt con trước mặt mọi người hả?”

Lục Tư Vịnh: “...”

Cô bé không tin nổi, không hiểu vì sao mình giúp đệ đệ mà phụ thân lại tức giận như thế. Lục Tư Vịnh lớn thế rồi, được tất cả mọi người cưng chiều yêu thương, ngày trước khi trêu đệ đệ cũng không thấy phụ thân mắng mỏ, nhưng vì sao cô bé giúp đệ đệ thì phụ thân lại quay sang trách cứ? Cô gái bé nhỏ chưa chịu ầm ức lần nào nay hai mắt đỏ lên, lệ đọng đầy trong mắt. Cô bé chớp mắt, nước mắt rơi xuống.

Lục Tư Vịnh trừng mắt với phụ thân, nhưng cuối cùng vẫn không dám làm trái lời, nghẹn ngào nức nở, cô bé vừa giơ tay lau nước mắt vừa xoay đầu bỏ chạy.

Lục Tư Đào đứng tại chỗ khiếp sợ: “...”

Cậu cũng như tỷ tỷ, không biết vì sao chuyện lại thành ra như thế.

Bầu không khí trở nên tù đọng, cuối cùng vẫn là La nữ lang xinh đẹp cười khê, gọi thị nữ Cẩm Nguyệt đang đứng ngoài hành lang ngó dáo dác không dám tới gần: “Mau lại đây, dẫn Tư Đào đi thay quần áo đi. Tiểu quân tử phong độ như Tư Đào, sao có thể học người khác làm mình mất mặt được?”

La Linh Dư nháy mắt với con trai.

Lục Tư Đào mơ hồ nhận ra vì sao phụ thân lại nổi giận.

Mọi hoàng đế bề hạ đến nhà làm khách, kết quả là Lục Tư Vịnh khóc sụt sùi tới đi viết chữ, Lục Tư Đào cũng không biết nên làm gì. Chu Dương Linh giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, tặng quà cho cặp song sinh, coi như an ủi hai đứa bé. Nhưng hai đứa bé không hề vui chút nào.

Lục Tư Vịnh: “Con giúp đệ đệ vui, vì sao phải phạt con?”

Lục Tư Đào: “Con thích gì là chuyện của con, vì sao phải phạt tý tý?”

Chu Dương Linh thờ dài, nghỉ hai đứa con của La muội muội đứng là cứng đầu mạnh mẽ.

May mà La Linh Dư là người khéo léo, rất biết tiếp đãi. Sau khi vợ chồng Lưu Thực rời đi, La Linh Dư sai thị nữ cầm đèn lồng, đến phòng thăm hai đứa bé. Tối lúc trở về phòng ngủ, La Linh Dư đặt đèn lồng ở ngoài, uyển chuyển đi vòng qua bình phong bước vào trong phòng.

Trong phòng tối đen như mực, không thắp đèn. Nàng bèn thắp đèn lên, vừa xoay đầu lại thì thấy Lục Quân đang im lặng ngồi dựa trên giường, chân co chân duỗi, tay đặt lên đầu gối. Chàng xuất thần như thể đã lâu, không nói lời gì. La Linh Dư vỗ ngực hai cái, sảng giọng: “Vì sao không thắp đèn? Huynh hừ chết muội rồi!”

Lục Quân hỏi: “Hai đứa vẫn ổn chứ?”

La Linh Dư mỉm cười, ngồi xuống mép giường, dựa lưng vào chân Lục Quân. Nàng nghịch ngợm nói: “Sao huynh không tự đi xem con có ổn không? Muội không phải là ống loa của huynh.”

Lục Quân: “...”

Dù trong lòng đang buồn, nhưng lúc này vẫn bị nàng chọc cười. Lục Quân thờ dài, gờ tay đi trán nàng. “Muội đấy!”

La Linh Dư mỉm cười, thấy chàng cười nàng mới yên tâm. Vậy là nữ lang giang tay ôm lấy bên chân co lên của chàng, nghiêng vai cup mắt nhìn gương mặt như tuyết ngọc của chàng. La Linh Dư không hiểu: “Chỉ là hai đứa bé không hiểu chuyện nghịch ngợm thôi mà, Tư Đào cũng chỉ giả gãi chứ có làm gì đâu. Không phải Tuyệt Thần ca ca cũng... Được rồi, huynh đừng trừng mắt nữa, muội không nói là được chứ gì. Có điều muội chỉ không hiểu, vì sao ca ca lại mất hứng như thế?”

Lục Quân im lặng một lúc.

Chàng chán chường lại cảm xúc rối loạn, chậm rãi nói: “Ta vốn thích con gái, nhưng vẫn luôn biểu hiện là coi hai đứa như nhau, tự thấy mình đã cố hết sức. Nhà ta luôn như thế với nữ lang, ta và các huynh đệ trong nhà cũng bị đối xử như vậy. Cho nên khi trong nhà thiên vị Tư Vịnh, ta cũng không để ý. Nhưng tối nay... Ta chợt ý thức được một điều, Tư Vịnh và Tư Đào không giống bọn ta thời đó, Tư Vịnh và Tư Đào là sinh đôi, quan hệ giữa hai đứa hai đứa thân thiết hơn bọn ta hồi nhỏ.”

“Hồi ta còn bé, trong nhà ai cũng thích đại tỷ nhất. Ta, nhị ca và các huynh đệ khác thường bị yêu cầu phải nhường nhịn đại tỷ... Cũng cảm thấy không vui, nhưng không cảm thấy có gì không ổn. Bởi vì mọi chuyện vẫn luôn là như thế mà. Nhưng quan hệ giữa ta và đại tỷ không thân thiết, sau khi tỷ ấy thành thân, bọn ta còn mơ hồ thờ phào. Nghĩ lại thì, trong lòng cũng có oán giận. Còn với Tư Vịnh và Tư Đào, những vấn đề này còn tệ hại hơn. Tỷ đệ hai đứa ngày ngày cùng ăn cùng ở, tất thấy đặt ở trong mắt... Người lớn có khuynh hướng thích Tư Vịnh hơn, trong mắt Tư Đào, khéo có khi thằng bé cũng cảm thấy đau lòng. Hai đứa nó là sinh đôi, quan hệ thân thiết hơn so với những cặp tỷ đệ bình thường, cũng nhạy cảm hơn nhiều. Chính vì thế nên Tư Đào mới nghe lời Tư Vịnh, giả gãi lấy lòng người lớn... Con nó cũng biết người lớn trong nhà thích Tư Vịnh, không chú ý đến mình.”

Lục Quân cười gượng: “Từ trước đến nay ta luôn tự phụ, luôn xem nhẹ những chuyện này. Đến tối nay mới phát hiện ra tai họa ngầm”

La Linh Dư ngẩn ngơ, trầm ngâm suy nghĩ. Nàng chưa từng nghĩ sâu xa như thế, chỉ vì thật ra nàng cũng thiên vị.

Rồi nàng cười lắc lắc chân chàng, lấy lòng chàng: “Ca ca cần gì phải tự trách như thế? Có thể phát hiện ra vấn đề cũng tốt mà. Muội tin phu quân có thể xử lý tốt những chuyện này.”

Lục Quân thờ dài: “Nói thì dễ lắm. Ở trong viện mình, chúng ta có thể miễn cưỡng ràng buộc, nhưng bước ra khỏi cửa viện, trường bối đầu đề thay đổi cách nghĩ chi vi ta nó? Ngay đến ta hồi nhỏ hay bị tỷ tỷ bắt nạt, nhưng đến khi lớn lên, chính ta vẫn thích con gái hơn. Nhà chúng ta, nữ lang thật sự rất ít, cho nên rất được coi trọng.”

La Linh Dư nói tiếp: “Muội tin ca ca mà. Lần đầu tiên ca ca làm phụ thân, làm gì có ai sinh ra đã là phụ thân đâu?”

Đôi mắt Lục Quân mỉm cười, chàng đưa tay vờ nhẹ mũi nàng day day. Lục Quân cười nói: “Sao bây giờ miệng Dư Nhi muội muội ngọt thế? Ngày nào cũng khen ta.”

Gương mặt La Linh Dư ngâm ý xuân lấp lánh: “Đương nhiên là do ca ca chỉ dạy giỏi đó.”

Miệng nàng như thoa mật, Lục Quân nở nụ cười nở gan, bắt giắc duỗi tay kéo nàng vào lòng. Chàng cúi đầu hôn sâu nàng. Hồi thời lúc mạnh lực nhẹ, mứt cánh môi liên tục. Mặt gần kề nhau tình sâu ý nặng. Chàng thả lỏng tay đặt lên lưng nàng, nhẹ nhàng xoa lên, cơ thể nàng lập tức mềm oặt trong lòng chàng.

Nữ lang thờ hồn hên nằm trên vai chàng thủ đoạn này của Lục Quân!

Lục Quân giọng khàn khàn, mỉm cười khen nàng: “Bây giờ muội muội ngày càng giỏi ra đấy. Lúc trước khi hai ta mới thành thân, muội muội còn tính toán chi li. Còn bây giờ ta thấy muội muội đã phóng khoáng hơn nhiều rồi. Tam thiếu phu nhân ga đúng người rồi đấy, ngày đến tính nét cũng được sửa lại. Bây giờ ta không nói lại muội muội nữa rồi. Giỏi lắm, rất thân kỷ!”

La Linh Dư phì cười thành tiếng. Lục Quân nửa thật nửa giả khen nàng, trong lòng nàng rất hưởng thụ.

Sinh hoạt thường ngày ảnh hưởng rất nhiều đến chúng ta. Ngày trước tính nàng hẹp hòi, nhưng không thể không hẹp hòi; bây giờ phóng khoáng là vì đãi ngộ của cuộc sống, không cần phải phiền não. Được gả cho lang quân mình yêu mến, lang quân còn chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với nàng. Chàng thân thiện như thế, lại có thể cho nàng cuộc sống nàng thích. Ngày thường ở bên Lục Quân, bị chàng ảnh hưởng, nên dần dà nàng cũng có thể trở thành kiểu người như ngày xưa mình muốn.

Thế là La Linh Dư lại khen: “Muội cũng cảm thấy mình rất giỏi. Nhưng muội thấy giỏi nhất chính là năm xưa có thể kìm nén, đợi được đến lúc Tuyệt Thần ca ca cưới muội. Đó mới là chuyện muội đặc ý nhất.”

Thế là Lục Quân lại càng yêu nàng hơn.

Giữa vợ chồng với nhau, luôn tăng bốc thổi phồng lẫn nhau thực sự rất có ích cho chuyện tình cảm. Hai người lúc này đúng là như thế, Lục Quân có thể mặt không đỏ sặc nói ra những lời nói dễ nghe ngà ngọc với La Linh Dư; La Linh Dư lại thích tán tụng người ta, ngày ngày đối mặt với Lục Quân, luôn không kìm được mà khen chàng tốt như thế nào.

Trong đêm đó, tâm trạng buồn bã của Lục Quân đã được La Linh Dư vỗ về. Chàng cười cười ôm lấy thể từ, lần một vòng trên giường, vuốt ve với nàng một lúc. Gò má nữ lang đỏ bừng, như hoa nở trong tiết tháng Ba. Hồi thờ của nàng dần đứt quãng, không ngờ đúng lúc này, Lục Quân lại đột ngột ngừng đầu lên khỏi ngực nàng, cười nói: “Chúng ta nên đi xem con thể nào đi đã.”

La Linh Dư: “...”

Nàng hừ một tiếng, đập lên vai chàng.

Lục Quân nén cười: “Đánh ta làm gì, không lẽ muội muội bất mãn vì chưa thỏa mãn?”

La Linh Dư: “... Huynh là đồ xấu xa! Cũng không biết ai mới là người khó chịu”

Hai vợ chồng trêu đùa nhau một phen, nhưng cũng không dây dưa lâu. Sau khi thay y phục, không làm phiền thị nữ, bọn họ xách đèn lồng đi ra ngoài, đến thăm con trai con gái. Vì Lục Quân lo cho Lục Tư Đào nhất nên đến phòng của con trai trước. Xưa nay Lục Quân không bỏ bước con trai, không ngờ đến nơi lại không thấy con ở trong phòng.

Lục Quân nhướn mày.

Lục Quân và La Linh Dư lại cùng đi xem Lục Tư Vịnh bị phạt viết chữ như thế nào rồi. Lần này, cách bóng trúc xanh, khung cửa mờ toang, hai vợ chồng đứng trong rừng trúc nhỏ, thấy Lục Tư Đào vốn không nên xuất hiện ở đây lại đang len lút tèo vào phòng tỷ tỷ qua cửa sổ.

La Linh Dư ngạc nhiên, con trai nàng nhanh nhẹn thật đấy.

Lục Tư Vịnh nằm bò trên bàn viết chữ, cẳng viết càng buồn thiu. Từng giọt nước mắt thi nhau rơi xuống, chợt nghe thấy có người gõ cửa sổ, âm thanh chế giễu vang lên trên đỉnh đầu: “Tỷ khóc cơ à! Không có ai mà tỷ còn khóc, làm bộ làm tịch cho ai nhìn hả?”

Lục Tư Vịnh ngừng đầu lên, trông thấy đệ đệ nháy qua cửa sổ đi vào. Có bé ngạc nhiên mờ to mắt, trong mắt ngấn lệ, nước mắt vẫn rơi tí tách. Thật sự rất có đáng về của tiểu mỹ nhân, trông mắt ươn ướt, cánh môi đỏ thắm như hoa. Có bé còn nhỏ mà đã có thể khiến người ta yêu chiều. Người lớn mà thấy có bé xinh đẹp như thế thì sẽ càng thiên vị hơn. Nhưng rất đáng tiếc, đệ đệ Lục Tư Đào của có bé chưa bao giờ bị bộ dạng này của có bé lừa.

Lục Tư Đào vừa khinh bỉ lại phê phán tỷ tỷ một hồi, lúc tỷ tỷ tức giận nháy lên đánh cựa, cậu lập tức ghé đầu tới, nhìn chữ viết của cô bé, càng thêm chế giễu: “Lục Tư Vịnh, tỷ luyện chữ như thế đấy hả? Xấu quá.”

Lục Tư Vịnh tức tới mức vành mắt đỏ lên: “Đệ đệ đệ!”

Cô bé bị đám trứng tím đen, nếu không có Lục Tư Đào thì tiền đồ luyện chữ của cô bé cũng được coi là ưu tú rồi. Có điều đệ đệ của cô bé lại không khác gì yêu quái, viết chữ đọc sách đều gọi hơn cô bé, làm chuyện gì cũng dễ dàng hơn cô bé nhiều.

Hai mắt Lục Tư Vịnh càng đỏ thẫm.

Buổi tối cô bé giúp cậu như thế mà lại bị phụ thân trách phạt; cậu không an ủi cô bé thì thôi, lại còn chạy đến cười nhạo cô bé viết chữ xấu.

Cuộc sống này... khó khăn quá!

Lục Tư Vịnh nức nở, quẳng bút đi không viết nữa, nằm lên bàn khóc òa lên. Cô bé khóc tức tưởi thờ không nổi, lời nói ra cũng mơ hồ: “Tỷ không bằng đệ đã được chưa? Đệ lợi hại nhất, cái gì cũng lợi hại! Mọi người đều nói đệ giống hệt phụ thân hồi nhỏ, đệ vui lắm đúng không? Tỷ tốt bụng giúp đệ, phụ thân lại còn mắng tỷ... Lục Tư Đào, tỷ ghét đệ! Đệ tránh xa tỷ ra, hu hu hu! Tỷ không muốn gặp đệ nữa!”

Lục Tư Đào lại cười híp mắt.

Cậu không những không bỏ đi vì bị tỷ tỷ mắng, mà trong mắt càng cười chế nhạo, cố tình nói: “Tỷ lại khóc nhè rồi, càng khóc càng xấu xí!”

Nói cô bé xấu xí không khác gì đâm vào chỗ chí mạng cả. Đệ đệ bắt nạt mình quá đáng! Lục Tư Vịnh gào khóc: “Đáng ghét! Đi ra!”

Cô bé nhảy cẫng lên, muốn đẩy đệ đệ ra khỏi cửa. Nhưng Lục Tư Đào không chịu đi, còn nhào đến trên bàn của cô bé, nói: “Đệ đi làm gì? Đệ tới viết giúp tỷ có được không? Phụ thân nói nếu không viết xong sẽ không cho tỷ ra ngoài, tỷ yếu ớt như thế, bộ có thể viết xong chắc?”

“Nghe nói tỷ đã hẹn ngày mai sẽ ra ngoài chơi với các tỷ muội, tối nay tỷ viết không xong, ngày mai tỷ sẽ không đi chơi được đâu. Đừng tưởng phụ thân thương tỷ thì tỷ thích làm gì là làm. Tỷ chọn phụ thân, phụ thân cũng sẽ phạt tỷ thôi.”

Lục Tư Vịnh vừa khóc vừa dậm đá, nhưng không đẩy cậu nữa, nhìn đệ đệ như người lớn ngồi xuống chỗ cũ của mình, cầm bút viết chữ. Cô bé chất vấn, vô cùng đau lòng: “Nhưng chữ của đệ khác tỷ, đệ viết chữ đẹp... Nếu đệ viết giúp tỷ, phụ thân mà nhìn ra thì biết làm thế nào?”

Lục Tư Đào: “Đệ sẽ cố gắng viết ngoan. Không phải chữ của tỷ cũng xiên xẹo như gà bới sao?”

Nói lung tung! Tuy chữ của cô bé không có khí phách, nhưng chí ít cũng nắn nót thanh tú. Lục Tư Vịnh nổi dóa: “Chữ của đệ mới xiên xẹo giống gà bới! Miệng của đệ đúng là đáng ghét!”

Cô bé thờ phỉ ngồi xuống, tròn mắt nhìn cậu bé: “Lần nào cũng nói là tỷ bắt nạt đệ, nhưng sao không ai thấy đệ đã nói tỷ như thế nào hả? Lục Tư Đào là đồ xấu, đệ là đồ xấu xí.”

Lưu Thục bĩu môi: “Có tỷ mới cần quấy ấy. Bây giờ đệ đang giúp tỷ đấy!”

Hai đứa bé lại cãi nhau, nhưng có lẽ Lục Tư Vịnh khóc quá đau lòng nên không còn sức đánh nhau nữa; Lục Tư Đào cũng không biết vì sao mà tối nay lại thấy tỷ tỷ rất thuận mắt, nên cậu cũng không khiêu khích tỷ nữa. Hai đứa chỉ cãi nhau một lúc, rồi Lục Tư Vịnh cũng nín khóc. Cô bé chậm rãi dịch đến cạnh đệ đệ, trợn to hai mắt nhìn đệ đệ viết chữ, thấp thòm cầu nguyện ngày mai phụ thân sẽ không phát hiện.

Rồi cô bé lại nghiêng đầu nhìn đệ đệ, mặt mũi đệ đệ đoan chính, môi đỏ răng trắng, giống mình y hệt.

Lục Tư Vịnh bắt đầu thắm mệt, còn Lục Tư Đào vẫn tỉnh thần phơi phới. Tỷ tỷ dẫn dựa vào cánh tay của đệ đệ, cúi đầu ngủ gật. Cô bé ậm ừ: “Tư Đào, đệ tốt quá.”

Lục Tư Đào: “Đệ vốn tốt mà, còn cần tỷ phải nói hả?”

Lục Tư Vịnh: “Sau này tỷ tỷ sẽ không bắt nạt đệ nữa, tỷ tỷ sẽ bảo vệ đệ!”

Lục Tư Đào hừ một tiếng: “Không cần! Tỷ phiền chết đi được, sau này tỷ đừng làm phiền đệ là được.”

Song sinh nam nữ không hay tạo náo, dù đi đến đâu thì vận mệnh vẫn gắn chặt với nhau, liên tục bị người khác hỏi người kia ở đâu rồi.

Lục Quân và La Linh Dư đứng bên ngoài nhìn một lúc lâu, rồi hai người nhìn nhau mỉm cười, không xen vào chuyện hai đứa bé nữa, xoay người rời đi.

***

Từ đó trở đi, Lục Quân tự kiểm điểm mình, cố gắng điều chỉnh đối xử công bằng với hai đứa bé. Ra khỏi Thanh viện, chàng không thể khống chế được Lục gia yêu thích thế nào, nhưng chí ít ở viện mình, chàng đảm bảo Lục Tư Đào sẽ không phải chịu ảnh hưởng.

Thật ra con trai của Lục Quân cũng tự phụ giống chàng. Từ nhỏ Lục Tư Đào đã nhận ra người lớn thích tỷ tỷ hơn mình, nhưng cậu bé chưa bao giờ cảm thấy bản thân có gì không tốt, mà chỉ cảm thấy bọn họ bị mù rồi. Sau khi nói chuyện với phụ thân, Lục Tư Đào càng cảm thấy người lớn bị mù thật, không nhận ra ai xuất sắc hơn.

Một năm sau, Lục Quân và La Linh Dư lại sinh con, là một bé trai. Rồi bắt đầu từ đó, lang quân Lục gia đồng lứa với Lục Quân cũng lần lượt có con. Đại viện Lục gia càng trở nên náo nhiệt, ngày càng có nhiều cái đầu củ cải hơn.

Nhưng Lục Tư Vịnh thật sự là cô gái duy nhất trong thế hệ ấy.

Dần dà, đến Lục Tư Đào cũng cảm thấy tỷ tỷ rất đáng quý, chỉ có tỷ tỷ là không giống bọn họ. Thậm chí cậu còn đối tốt với tỷ tỷ nữa... Đứng là duy nhất, có rất nhiều thời điểm thẳng, nhưng cũng chỉ thẳng ở lần duy nhất này.

Đôi song sinh ngày càng ít đánh nhau, nhưng lại thường xuyên cãi vã.

Rồi mọi người dần lớn lên, đến năm Lục Tư Đào mười hai tuổi, Lục Tư Đào từ giả người nhà đi chu du thiên hạ.

Qua miệng người khác biết được đệ đệ muốn đi, Lục Tư Vịnh vô cùng tức giận, tranh cãi này nọ với đệ đệ một phen. Dù rất khó chịu, nhưng lúc đệ đệ rời đi, Lục Tư Vịnh cùng đệ đệ và các biểu đệ tiễn đưa Lục Tư Đào mười dặm. Tiểu giai nhân khuyên thành ngày càng xinh xắn, cô bé rung rung nắm tay đệ đệ, oán trách: “Đệ còn nhỏ mà rời nhà làm gì, sao phụ thân lại đồng ý cơ chứ? Tư Đào à, nếu đệ bị bắt nạt thì nhớ về nhà nhé.”

“Tư Đào, Tư Đào! Bao giờ thì đệ về thế? Trước lễ cập kê của tỷ, nhất định đệ phải về đấy Tư Đào.”

***

Duyên phận của cặp song sinh nam nữ đã được quyết định từ lúc nằm trong bụng mẹ. Một quãng đường dài vô hình đã dẫn dắt hai đứa, núi cao xa nước chảy mênh mông, lang quân thiếu niên tiến về phía thế giới rộng mở. Nam nhi chí tại bốn phương, nhưng sợi dây nối cậu với tỷ ruột thịt chưa bao giờ đứt gãy.

Núi cao nước xa.

Khưa chèo bi bôm

Lục Tư Đào đứng ở mũi thuyền, vạt áo bay phấp phới. Cậu thiếu niên còn nhỏ nhưng đường nét gương mặt thanh thoát, khí chất như hoa như ngọc. Gợn sóng lăn tăn, tinh hoa của vùng sơn thủy như ù trong mi mắt. Ngày đêm nghe tiếng nước chảy dưới thuyền, cậu lại như phảng phất nghe thấy tiếng Lục Tư Vịnh nức nở kêu to ở bên ngoài thiên sơn vạn thủy ——

“Tư Đào, Tư Đào!”

“Nhất định phải về trước lễ cập kê của tỷ đấy ——!”

— KẾT THÚC —

Bạn đang đọc truyện *Sao Dịch Nói Sắc Đẹp Tuyệt Trần* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

